Pursuit of Jade

1. 1. Bölüm: Kasap Dilber
2. 2. Bölüm: Düşkün Adam
3. 3. Bölüm: Domuz Süren Kız
4. 4. Bölüm: Rüyasında Onu Gördü
5. 5. Bölüm: Vahşi Kız
6. 6. Bölüm: İçgüveysi Arıyorum
7. 7. Bölüm: Alelacele Bir Düğün
8. 8. Bölüm: Gerdek Gecesi
9. 9. Bölüm: Mecburi Birliktelik
10. 10. Bölüm: Ülkenin Koruyucusu
11. 11. Bölüm: Yaman Kız
12. 12. Bölüm: Çekilmez Adam
13. 13. Bölüm: Para Kazanma Stratejisi
14. 14. Bölüm: Suçüstü
15. 15. Bölüm: Koruyucu Tavrı
16. 16. Bölüm: Seni Korkuttum mu?
17. 17. Bölüm: Büyük Aldatmaca
18. 18. Bölüm: Zorbanın Şahı
19. 19. Bölüm: Para Gaspına Gitmedim
20. 20. Bölüm: Başına Çuval Geçirmek mi?
21. 21. Bölüm: Benden Kaçıyor
22. 22. Bölüm: İntikam Almaya Geldiler
23. 23. Bölüm
24. 24. Bölüm
25. 25. Bölüm
26. 26. Bölüm
27. BÖLÜM 27
28. BÖLÜM 28
29. BÖLÜM 29
30. BÖLÜM 30
31. 31. Bölüm
32. 32. BÖLÜM
33. 33. BÖLÜM
34. 34. BÖLÜM
35. Bölüm 35

36. Bölüm 36
37. Bölüm 37
38. 38. BÖLÜM
39. 39. Bölüm
40. 40. Bölüm
41. 41. Bölüm
42. Bölüm 42
43. Bölüm 43
44. Bölüm 44
45. Bölüm 45
46. 46. Bölüm
47. 47. Bölüm
48. 48. BÖLÜM
49. 49. BÖLÜM
50. 50. BÖLÜM
51. 51. BÖLÜM
52. 52. BÖLÜM
53. 53. BÖLÜM
54. 54. BÖLÜM
55. 55. BÖLÜM
56. 56. BÖLÜM
57. 57. BÖLÜM
58. 58. BÖLÜM
59. Bölüm 59
60. 60. BÖLÜM
61. 61. BÖLÜM
62. 62. BÖLÜM
63. 63. Bölüm
64. 64. Bölüm
65. 65. Bölüm
66. 66. Bölüm
67. 67. BÖLÜM
68. 68. BÖLÜM
69. 69. BÖLÜM
70. 70. Bölüm
71. 71. Bölüm
72. 72. Bölüm
73. 73. BÖLÜM
74. 74. BÖLÜM
75. 75. Bölüm

76. 76. Bölüm
77. 77. Bölüm
78. 78. Bölüm
79. 79. Bölüm
80. 80. Bölüm
81. 81. Bölüm
82. 82. BÖLÜM
83. Bölüm 83
84. Bölüm 84
85. Bölüm 85
86. Bölüm 86
87. Bölüm 87
88. Bölüm 88
89. Bölüm 89
90. Bölüm 90
91. 91. BÖLÜM
92. 92. BÖLÜM
93. 93. Bölüm
94. Bölüm 94
95. 95. Bölüm
96. 96. BÖLÜM
97. 97. BÖLÜM
98. 98. Bölüm
99. 99. Bölüm
100. Bölüm 100
101. Bölüm 101
102. Bölüm 102
103. Bölüm 103
104. Bölüm 104
105. Bölüm 105
106. BÖLÜM 106
107. BÖLÜM 107
108. 108. Bölüm
109. 109. Bölüm
110. 110. Bölüm
111. 111. BÖLÜM
112. 112. BÖLÜM
113. BÖLÜM 113
114. BÖLÜM 114
115. BÖLÜM 115

116. BÖLÜM 116
117. BÖLÜM 117
118. BÖLÜM 118
119. BÖLÜM 119
120. BÖLÜM 120
121. BÖLÜM 121
122. Bölüm 122
123. BÖLÜM 123
124. Bölüm 124
125. 125. Bölüm
126. 126. Bölüm
127. 127. Bölüm
128. 128. Bölüm
129. 129. Bölüm
130. BÖLÜM 130
131. BÖLÜM 131
132. 132. Bölüm
133. 133. BÖLÜM
134. 134. Bölüm
135. Bölüm 135
136. Bölüm 136
137. Bölüm 137
138. Bölüm 138
139. Bölüm 139
140. Bölüm 140
141. Bölüm 141
142. Bölüm 142
143. Bölüm 143
144. Bölüm 144
145. BÖLÜM 145
146. BÖLÜM 146
147. BÖLÜM 147
148. BÖLÜM 148
149. BÖLÜM 149
150. 150. Bölüm
151. 151. BÖLÜM
152. Bölüm 152
153. Bölüm 153
154. Bölüm 154
155. Bölüm 155

156. Bölüm 156
157. 157. Bölüm
158. 158. Bölüm
159. 159. Bölüm
160. 160. Bölüm
161. 161. Bölüm
162. 162. Bölüm
163. 163. Bölüm
164. Bölüm 164
165. Ek Bölüm 1
166. Ek Bölüm 2
167. Ek Bölüm 3
168. Ek Bölüm 4
169. EK BÖLÜM 5
170. EK BÖLÜM: GONGSUN YIN 1
171. EK BÖLÜM: GONGSUN YIN 2
172. Ek Bölüm: Gongsun – 3. Kısım
173. Ek Bölüm: Qi Min
174. Ek Bölüm: Li Hua'an
175. Ek Bölüm: Wei Yan [
176. Ek Bölüm: Kız Kardeş
177. Ek Bölüm: Arka Çıkmak
178. Ek Bölüm: Yeniden Kavuşma

1. Bölüm: Kasap Dilber

Zemheri ayının karı lapa lapa yağıyordu. Avludaki koca kazanda kaynayan suyun buharı öyle yoğundu ki, kar taneleri daha suyun yüzeyine değemeden eriyip gidiyordu.

Yerdeki kar birikintileri ayaklar altında ezilip çamura dönmüştü. Kazanın hemen yanına, iki tabure üzerine derme çatma bir kapı tahtası kurulmuş, tahtanın üzerine de yarım bir domuz gövdesi boylu boyunca yatırılmıştı.

Fan Changyu'nun elindeki satırın havaya kalkıp inmesi bir oldu; tek hamlede domuzun arka bacağını gövdeden ayırdı. Satırın şiddetiyle kesme tahtası zangır zangır titredi, havada kemik kıymıkları ve et parçaları uçuştu.

Elindeki satırın sırtı kalın ve genişti, gövdesi zifiri karanlık gibi simsiyahtı; yalnızca kar gibi parlayan keskin ucu ışığı yansıtıyordu. Sırf o parıltıya bakmak bile insanın kanını dondurmaya yeterdi.

Kesme tahtasının üzerinde et yarma ve kemik sıyırma bıçakları da duruyordu. Onlar da aynı siyah demir gövdeye ve kar beyazı keskin ağızlara sahipti, elindeki satırla kusursuz bir takım oldukları her hallerinden belliydi.

O gün kasabadaki Chen ailesi yeni yıl domuzunu kestiriyor, konu komşuyu ve akrabalarını ağırlıyordu. Avlu epey şenlikliydi.

İçerideki ocakbaşında ısınıp laflayan misafirler, avluda harıl harıl çalışan Fan Changyu'ya kaçamak bakışlar atıp fısıldaşmaya başladılar: "Ortanca Fan'ın evinden cenaze çıkalı daha ne kadar oldu ki? Chen ailesi bu domuzu kestirmek için bula bula Changyu denen bu çelimsiz kızı mı bulmuş?"

"Chen ailesi ile rahmetli Ortanca Fan'ın arası çok iyiydi, böyle şeyleri uğursuzluk saymazlar..." Konuşan kişi, Fan ailesinin başına gelen felaketleri hatırlamış olacak ki sesi gayriihtiyari kısıldı ve dışarıya doğru ürkek bir bakış attı.

İnce kar taneleri pamukçuklar gibi süzülürken, avluda elindeki

satırla eti parçalara ayıran genç kadın, üzerinde eskimeye yüz tutmuş sade, kalın bir kışlık elbiseyle dikiliyordu. İnce uzun bir boyu vardı; simsiyah saçlarını yukarıdan toplamış, duru ve güzel yüzünün zarif profilini açıkta bırakmıştı. Dışarıdan bakıldığında narin görünse de, işini yaparken sergilediği ustalık inanılmazdı.

Zamanında Ortanca Fan'ın karısı Lin'an kasabasına ilk geldiğinde güzelliğiyle pek çok erkeğin aklını başından almış, hatta onu kıskanan kadınlar arkasından "Kim bilir hangi genelevden çıkıp geldi" diye dedikodular kaynatmıştı. Kadının ne kadar göz alıcı olduğunu varın siz düşünün; nitekim iki kızı da güzelliklerini annelerinden almış, hokka gibi yüzlerle doğmuşlardı.

Küçük olanı henüz beş yaşında olduğu için çok belli etmiyordu ancak büyük kızları eğer daha çocuk yaşta Song ailesinin oğluyla beşik kertmesi olmasaydı, bunca yıldır Fan ailesinin kapısını aşındıran dünürcüler herhalde evin eşiğini eskitirdi.

Aynı kişi iç çekerek devam etti: "Fan karı koca dağ haydutlarının elinde can verdi, evde kala kala iki çelimsiz kız kaldı. Büyük Amca Fan desen vicdansızın teki, tek derdi ölen kardeşinin malına mülküne çökmek. Changyu ve kız kardeşinin işi çok zor, çok! Song Yan sınavları geçip eyalet derecesi alınca, Changyu onunla evlenir de rahata erer diye düşünüyorduk; kim derdi ki bu iş bozulacak? Ama Changyu kızımız da epey dişli çıktı hani; babasının mesleğini eline alıp eve ekmek getirmek için kasaplığa soyundu ve koskoca Fan ailesini tek başına ayakta tuttu. Chen ailesinin de onu buraya domuz kesmeye çağırması, aslında kızı kollayıp gözetmek istemelerindendir."

Bu acı gerçekleri duyanlar derin birer iç çekerken, aralarından biri sesini iyice alçaltarak fısıldadı: "Benim duyduğuma göre anne babasının başını yiyen de bu Fanların büyük kızıymış, biliyor musunuz? Kız kardeşi desen daha anasının karnından hastalıklı doğmuş, hep bu kızın uğursuzluğu yüzünden! Song ailesi de evlilik öncesi yıldız falına baktırmaya gitmiş, kızın kaderinde kara yıldız taşıdığını, etrafındaki herkese lanet getirdiğini öğrenince de telaşla kapılarına dayanıp nişanı bozmuş..."

Az önce konuşan kişi dudak bükerek, "Hadi oradan!" dedi. "Song ailesinin o yıldıza nerede baktırdığını sen biliyor musun sanki?"

Kalabalıktan yükselen iç çekişler daha da belirginleşti. Song ailesinin tam da bu felaket döneminde nişanı atmasının ne anlama geldiğini, aklı başında olan herkes pekâlâ görebiliyordu.

Eskilerin bir lafı vardır: Mevki yükselir, cüzdan şişer, ilk eş gözden düşer. Song Yan onca sınavı geçip dereceye girmişti, geleceğin itibarlı bir devlet memuruydu. Kalkıp da bir kasabın kızıyla evlenecek değildi ya!

Avluda kesme tahtasının kurulu olduğu yer, ana eve pek de uzak değildi. Fan Changyu mecburen kendisi hakkında dönen bütün bu dedikoduları işitmişti ama yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı bile belirmedi.

Anne ve babası vefat edeli bir aydan fazla olmuştu, her şeyi kabulleneli çok oluyordu.

Onunla Song Yan'ın hikâyesi, güç ve makam uğruna vefalı eşini terk eden nankör bir adamın o bilindik eski masallarından farksızdı.

Yıllar evvel Song ailesinin derme çatma bir tabut alacak bile parası yoktu. Anne Song, yanına oğlu Song Yan'ı da alıp sokak ortasında diz çökmüş, kocasını gömebilmek için yoldan geçenlere başını yere vura vura yalvarmıştı. Alınları kanayana dek secde etmişlerdi ama kimse onlara yardım elini uzatmamıştı. İşte o gün bu duruma yürekleri elvermeyen annesiyle babası, cenazenin kaldırılması için bir tabut alıp onlara arka çıkmıştı.

O gün minnetten gözyaşlarına boğulan Anne Song, bizzat kendisi öne çıkıp Changyu ile oğlu Song Yan'ı beşik kertmesi yapmayı teklif etmişti. Oğlu gün gelip de makam sahibi olduğunda, gelini olarak evlerine girip bir eli yağda bir eli balda yaşayacağına dair söz vermişti.

Sonraları iki aile komşu oldular. Changyu'nun annesi ve babası, bu dul kadına ve yetim oğluna ellerinden geldiğince destek oldular. Anne Song'un tek hayali oğlunun devlet sınavlarına girmesiydi ama okul masraflarını karşılayacak gücü yoktu. Song Yan kasaba okuluna kabul edilene dek okul masraflarının büyük bir kısmını hep Changyu'nun babası cebinden ödemişti.

Song Yan da yüzlerini kara çıkarmamış, önce birkaç yıl evvel ilk dereceyi kazanmış, bu yılki güz sınavlarında da üst düzey eyalet derecesine yükselmişti. Kasabanın ileri gelenleri onun etrafında dört döner olmuş, hatta bizzat kaymakamın kendisi bile gence epey teveccüh göstermişti. Söylentilere göre, kaymakam onu kendisine damat yapmayı bile düşünüyordu.

Hâl böyle olunca Anne Song'un tavırları inceden inceye değişmeye başlamış, artık bir kasap kızının o çok saygıdeğer memur oğluna layık olmadığını düşünür olmuştu.

Annesi, dul kadının eskisi gibi dostane davranmadığını fark edip, ailenin kendilerine minnet borcu altında hissetmesinden çekindiği için nişanı bozmayı teklif etmişti. Fakat o zamanlar Anne Song bu fikre şiddetle karşı çıkmış, "Song ailesi nankörlük edecek kadar alçalmadı!" diyerek kestirip atmıştı.

Ne var ki annesiyle babası o beklenmedik felakette can verince, bir anda nereden çıktığı belli olmayan dedikodular yayılmaya başladı; herkes ailesinin ölümüne onun uğursuz kaderinin sebep olduğunu konuşuyordu.

Anne Song kapıya dayanıp nişanı atarken de tam olarak bu bahanenin arkasına sığınmıştı. Sözde bir falcıya gitmiş de, Song Yan ile onun yıldızlarının uyuşmadığını öğrenmişti. Eğer evlenirlerse bu lanet sadece Song Yan'ı vurmakla kalmayacak; artık anne babası da hayatta olmadığı için tüm o kara belalar Anne Song'un başına patlayacaktı.

Böylece Song Yan, gayet "mantıklı" ve "kabul edilebilir" bir bahaneyle bu nişandan sıyrılmış oldu. Üzerine zerre kadar nankörlük lekesi sıçramamış, herkesin köşe bucak kaçtığı "lanetli yalnız yıldız" damgası yalnızca Fan Changyu'nun boynuna asılmıştı.

Fan Changyu düşüncelerinden sıyrılıp ciğerlerindeki ağır nefesi dışarı üfledi.

Bir sürü mide bulandırıcı anı... En iyisi hiç düşünmemekti.

Eti parçalama işi bittikten sonra kasaplık ücretini aldı ve evin içine hiç adım atmadan ev sahiplerine veda etti. Yılbaşı zamanı herkes

evinde bereket ve uğur isterdi; cenaze evinden çıkmış biri olarak Chen ailesinin onu domuz kesmeye çağırması büyük bir incelikti ama o nerede durması gerektiğini gayet iyi biliyordu.

Ev sahipleri de kalması için ısrarcı olmadılar, çıkarken eline bir kova domuz sakatatı tutuşturdular.

Bu buraların yazılı olmayan kurallarındandı; domuzu kestiren aile, ücretin yanı sıra kasaba bir parça et verirdi, ancak bu çoğunlukla sakatatla geçiştirilirdi.

Fan Changyu elindeki sakatat kovasıyla evin yolunu tutmadan önce şifacıya uğrayıp iki elçim ilaç yazdırdı.

Biri kız kardeşi, diğeri de ölümün kıyısından çekip aldığı o adam içindi.

Dün köylerden birine domuz kesmeye gitmişti; dönüş yolunda karın içinde baştan aşağı kana bulanmış, büyük ihtimalle dağ eşkıyalarının saldırısına uğramış bir adam bulmuştu.

Kendi anne babası da o eşkıyaların kurbanı olduğundan yüreği sızlamış ve adamı sırtlandığı gibi kasabaya getirmişti.

Gelgelelim kasabadaki hiçbir tabip, bir ayağı çoktan çukurda olan bu adamı dükkânına almaya cesaret edememişti. Kızılgözlü sokağın ortasına da atamayacağına göre, son çare olarak "Ölmüş eşek kurttan korkmaz" misali adamı eve götürmüş; eskiden on yılı aşkın süre baytarlık yapmış, şimdilerde ise marangozlukla uğraşan komşu amcadan onu tedavi etmesini rica etmişti.

Tedavinin nasıl sonuçlandığını Fan Changyu da pek bilmiyordu ama en azından adam henüz son nefesini vermemişti.

Elindeki ilaç reçetesi de zaten komşu amcanın marifetiydi.

Fan Changyu ilaçları aldıktan sonra evin yolunu tuttu.

Fan ailesinin yaşadığı ev, şehrin batısındaki dar halk sokaklarından birindeydi. Evler birbirine öyle bitişikti ki sokaklar her daim tıkış tıkıştı.

Sokağın içi loş ve rutubetliydi; duvar dipleri yosun bağlamıştı. İki taraftaki evlerin yılların yorgunluğunu taşıyan duvarlarındaki sıvalar dökülmüş, ahşap kapı ve pencereler çürümeye yüz tutarak etrafa genzi yakan bir küf kokusu yaymaya başlamıştı.

Kaderin bir cilvesi olmalıydı ki, Fan Changyu sokağın başına adımını atar atmaz karşısına Anne Song ve biricik oğlu çıkıverdi.

İkisinin de üzerinde pırıl pırıl, kaliteli kumaşlardan dikilmiş yepyeni kışlık giysiler vardı. Anne Song'un kulaklarında altın küpeler sallanıyordu; yüzündeki o eski ezik ve acınası ifadeden eser kalmamış, yerini burnu havada, kibirli bir eda almıştı.

Song Yan derecesini aldıktan sonra, eşraf ve zengin tüccarlar onlara altınlar, evler yağdırmıştı; Song ailesi bugünlerde ihtişam içinde yüzüyordu.

Ne demişler, insan kıyafetiyle, at eyeriyle parlar. Song Yan'ın üzerinde, ucuna bambu yaprağı motifleri işlenmiş gece mavisi uzun bir cüppe vardı. Bütün bedeni kitap mürekkebi kokuyor, etrafına zarif ama baskın bir hava yayıyordu. Eskinin o perişan fakir fukara oğlanı gitmiş, yerine asil bir beyzade gelmişti âdeta.

Fan Changyu ise Chenlerin avlusunda domuz parçalamaktan henüz dönmüştü. Sırtında bıçaklarını koyduğu deri takım kılıfı asılıydı, yamalı eski ceketinin üzeri etraftan sıçrayan kan lekeleriyle doluydu. Bir elinde ilaç paketleri, diğer elinde domuz sakatatıyla dolu ahşap bir kovayla perişan bir halde görünüyordu.

Anne Song yüzünü buruşturup ondan yavaşça uzaklaştı; hatta elindeki ipek mendili çıkarıp burnuna doğru yelpazeleyerek kokuyu savuşturmaya çalıştı. Mendili tutan parmağında bile kalın bir altın yüzük parlıyordu.

Gerçekten de şöhrete ermişlerdi.

Sokak dardı; anne ile oğul tek kelime etmediler, Fan Changyu da onlara dönüp bakmadı. O ikisini hiç görmemiş gibi davranarak sakatat kovasıyla doğruca kendi yolunda ilerledi. Geçerken de soğuk bir sesle mırıldandı: "Önünüze bakın."

Omuz omuza geçtikleri o kısacık anda, elindeki sakatat kovası bir tesadüf eseri Song Yan'ın o yepyeni cüppesine sürtündü ve kovanın dışındaki kanlı su, kumaşın üzerinde koskoca bir leke bıraktı.

Anne Song, Fan Changyu'nun umursamazca yürüyüp giden sırtına bakarken öfkesinden deliye döndü. Yüreği cız ederek sızlandı: "Şu kör olasıca kızı görüyor musun! Saf Hangzhou ipeğinden dikilmişti o be!"

Song Yan'ın gözlerinde hiçbir duygu kırıntısı yoktu, kısaca, "Anne, boş ver gitsin," demekle yetindi.

Anne Song'un yüzü iğrenç bir şeye basmış gibi buruşuktu: "Eh, neyse... Zaten birkaç güne kalmaz bu fakirhaneden çekip gideceğiz!"

Bu sırada Fan Changyu kendi evinin kapısına varmak üzereydi ki, yan evden beyaz bir kar yumağı gibi fırlayan beş yaşındaki bir ufaklık neşeyle bağırdı: "Abla, geldin!"

Bu minik kız öylesine narin, öylesine sevimliydi ki porselen bir bebeği andırıyordu. Fan Changyu'ya sarılmak için kollarını kocaman açtı, güldüğünde eksik olan bir süt dişi dikkat çekiyordu.

Fan Changyu kardeşini hemen yakasından tutup durdurdu: "Sakın dokunma, kıyafetlerim çok kirli."

Minik Changning söz dinleyip olduğu yerde kaldı; ablasının ellerinin dolu olduğunu görünce usulca uzanıp ilaç paketlerini onun elinden aldı.

Tıpkı ablası Fan Changyu gibi iri badem gözleri vardı ama yaşının küçüklüğünden dolayı göz kenarları daha yuvarlak, yanakları tombik tombikti; etine dolgun bir porselen bebek gibiydi.

Sesleri duyan komşu Zhao Teyze kapıya çıkıp Fan Changyu'yu görünce gülümsedi: "Changyu kızım, hoş geldin."

Kapı komşuları yaşlı bir çiftti; evin beyi Marangoz Zhao idi. Gündüzleri eşya ve mobilya oymacılığı yapar ya da pazara inip sepet falan satar, ancak akşam karanlığı çökünce eve dönerdi.

İki ailenin arası su sızdırmayacak kadar iyiydi; Fan Changyu ne

zaman iş için dışarı çıksa kız kardeşini yalnız bırakmaya gönlü elvermez, onu hep komşu teyzeye emanet ederdi.

"Hoş buldum teyzeciğim," diye karşılık veren Fan Changyu, sakatat kovasının içinden palmiye yapraklarına sarılı bir parça domuz ciğeri çıkarıp kadına uzattı. "Amcam ciğeri sever. Bunu kavur da amcam akşam şarabının yanında meze yapsın."

Zhao Teyze de hiç yabancılık çekmeden gülümseyerek ciğeri aldı ve usulca ekledi: "Kızım, dün gece sırtında taşıyıp getirdiğin o genç adam gözlerini açtı."

Fan Changyu bunu duyunca şaşırıp duraksadı: "Öyle mi? O zaman birazdan gidip bir bakayım."

Annesi ve babası vefat ettiği için evde sadece kendisi ve küçük kız kardeşi vardı; yabancı bir erkeği kendi evlerine almaları laf söz olurdu. Dün gece adamı tedavi için getirdiğinde komşunun boş odalarından birini ödünç alıp adamı geçici olarak oraya yerleştirmişlerdi.

Minik Changning başını kocaman kaldırıp atıldı: "Abla, o ağabey çok güzel biliyor musun!"

Güzel mi?

Fan Changyu ağlanacak haline gülerek kardeşinin tepesindeki ufak saç topuzunu okşadı: "Erkeklere hiç güzel denir mi ablacığım?"

Gerçi adamı karın içinde bulduğunda, zavallının yüzü kurumuş siyah kan lekeleriyle kaplıydı; insan olduğuna dair hiçbir belirti kalmamıştı. Dün onu sırtında kasabaya taşıdığında hava çoktan kararmıştı; can havliyle şifa bulma derdine düştüğünden adamın yüzünü temizleyecek vakti bile olmamıştı.

Aslında adamın neye benzediğini kendisi de bilmiyordu.

Fan Changyu eve girip üzerindeki o kanlı kasap kıyafetlerini çıkardıktan sonra komşuya geçti.

Kış aylarında akşam karanlığı her zamankinden erken çökerdi; henüz yatsı vakti bile gelmeden gökyüzü kasvetli bir karanlığa

bürünmüştü.

Fan Changyu odaya adım attığında içerisi loştu; yatağın üzerinde yalnızca hafifçe tümsek oluşturan bir örtü kıvrımı seçilebiliyordu.

İçerideki havada kaynayan şifalı ot kokusu, çiğ kan ve ter kokusu birbirine karışarak insanın midesini burkan garip bir koku oluşturmuştu.

Hava o kadar soğuktu ki, yaşlı çift belli ki adam donarak ölmesin diye kapı ve pencereleri sımsıkı kapatmış, odaya da koca bir mangal bırakmışlardı. Yükselen sıcak hava, bu ağır kokuyu daha da katlanılmaz kılıyordu.

Ancak zamanında domuz yavrularını yakalamak için ahırlara girip çıkmış olan Fan Changyu için bu koku pek de dayanılmaz değildi. Sadece hafifçe kaşlarını çattı ve masadaki gaz lambasını yaktı.

Turuncu bir alev damlası bu daracık odayı ısıtıp aydınlattığında, dönüp yatağa doğru baktı. Adamın yüzünü tüm çıplaklığıyla gördüğü an, olduğu yerde donakaldı.

Minik Changning'in bu adama neden "güzel" dediğini şimdi çok iyi anlıyordu.

2. Bölüm: Düşkün Adam

Titrek mum ışığı, derme çatma ve yıkıntıyı andıran odaya sıcacık bir örtü gibi serilmişti. Yatakta sessizce yatan adamın kan lekelerinden arınmış yüzü öylesine solgun, öylesine zarifti ki... Olağanüstü derecede güzeldi.

Çok genç görünüyordu. İnce uzun vücudu hiç de cılız sayılmazdı; büyük ihtimalle aşırı kan kaybından dolayı yeniden derin bir uykuya dalmıştı. Uzun kirpikleri göz kapaklarının üzerine dökülerek mum ışığında yelpaze şeklinde gölgeler yaratıyordu. Burnu hokka gibiydi; kurumuş ve çatlamış ince dudakları uyurken bile sımsıkı kapalıydı. Bu haliyle bile inatçı ve boyun eğmez bir karaktere sahip olduğu okunabiliyordu.

Böylesine kusursuz bir yüzün, yara bere içindeki o harap olmuş bedenle birleşmesi, insana ağır bir kış karının altında dalları kırılmış ama kökleri sarsılmamış mağrur bir çam ağacını andırıyordu. Ya da kabuğu taşlarla yontulup paramparça edilmiş olsa da parıltısını kaybetmeyen paha biçilmez bir yeşim taşı gibiydi... İnsanın içinin cız etmemesi imkânsızdı.

Titrek ışığın gözünü almasından mıdır, yoksa çok uzun süre bakışlara maruz kalmasından mıdır bilinmez, adamın uzun kirpikleri aniden titreşti ve göz kapakları usulca aralandı.

Zifiri karanlığı andıran o mürekkep karası gözlerde tek bir duygu belirtisi bile yoktu. Hafifçe yukarı kıvrılan göz kenarları, doğuştan gelen soğuk ve umursamaz bir ifade taşıyordu.

Fan Changyu birini gizlice seyrederken yakalanmış olmanın verdiği o mahcubiyeti hiç hissetmeden, dümdüz bir sesle sordu: "Uyandın mı?"

Adamdan hiçbir ses çıkmadı.

Fan Changyu onun fena halde çatlamış dudaklarına bakıp yaralarının çok ağır olduğunu, susuzluktan konuşamadığını düşünerek, "Biraz su içer misin?" diye sordu.

Adam yavaşça başını salladıktan sonra nihayet dudaklarını araladı: "Beni sen mi kurtardın?"

Ses telleri öylesine yıpranmıştı ki, zımpara kağıdının demire sürtünmesini andıran o boğuk ses, yeni yağmış karı andıran o kusursuz pürüzsüzlükteki yüzüyle fena halde tezat oluşturuyordu.

Fan Changyu masaya doğru yürüyüp ona bir bardak su doldurarak uzattı: "Seni dağın yamacında, karların içinde yığılıp kalmış halde buldum ve sırtımda buraya taşıdım. Fakat seni o ölüm uykusundan çekip alan kişi aslında Zhao Amca'ydı."

Kısa bir es verip ekledi: "Şu an onun evinde kalıyorsun, kendisi eskiden doktordu."

Tabii sadece hayvanlara bakan bir doktor olduğu kısmını kendine sakladı.

Adam bedenindeki acıya direnerek yavaşça doğruldu. Ağzı kırık toprak bardağı tutan elinin üzerinde envaiçeşit sıyrık ve yara izi vardı; elinin üstünde sağlam kalmış tek bir deri parçası dahi bulmak güçtü. Birkaç yudum su içtikten sonra dudaklarını kapatıp boğuk boğuk öksürmeye başladı. Dağılmış saçları yüzüne dökülüyor, öksürdükçe ortaya çıkan çenesi normalden de solgun görünüyordu.

Fan Changyu, "Yavaş iç," dedi. "Buralı olmadığına eminim. Adını sanını, aileni, nerede oturduğunu bilmediğim için devriyelere haber vermedim. Kaplan Çatalı geçidinde eşkıyaların saldırısına mı uğradın?"

Öksürüğünü durduran adam gözlerini indirdi; yüzünün büyük bir kısmı mum ışığının aydınlatamadığı gölgeler arasına gömüldü: "Soyadım Yan, adım Zheng. Kuzeyde savaş patlak verince Chongzhou'dan buraya kaçtım."

Lin'an Kasabası, Jizhou eyaletine bağlı küçük bir yerleşimdi. Fan Changyu hayatı boyunca Jizhou'dan dışarı adımını atmadığı için ülkenin içindeki durumu pek de iyi bilmiyordu; lakin sonbahara doğru devletin köylülerden topladığı ek verginin savaş hazırlığı için olduğunu az çok tahmin etmişti.

Gözü seğirdi. Savaştan kaçan yalnız bir mülteciyse, ailesinin başına bir felaket geldiği kesindi.

"Hâlâ hayatta olan bir yakının var mı?" diye sordu.

Bu soruyu duyan adamın elindeki toprak bardağı sıkan parmak boğumları bembeyaz kesildi. Uzun bir sessizliğin ardından, acı dolu, kısık bir sesle döküldü kelimeler: "Artık kimsem kalmadı."

Tahmin ettiği gibi, yuvası yerle yeksan olmuştu.

Anne ve babasını yeni kaybetmiş olan Fan Changyu, adamın o anki hislerini o kadar iyi anlıyordu ki, dudaklarını büzerek mırıldandı: "Başın sağ olsun."

Adam, "Önemli değil," dedi ama bir anda tekrar öksürmeye başladı. Boğazına kan takılmış gibiydi; öksürük krizi o kadar şiddetlendi ki bardağı elinden düşürüp kırdı. Bütün iç organlarını dışarı atacakmış gibi acı verici bir nöbete tutulmuştu.

Ne yapacağını şaşıran Fan Changyu, kendine gelir gelmez dışarıya doğru Zhao Teyze'ye seslendi ve adama yardım etmek için sırtını sıvazlamaya koyuldu.

Adamın omuzlarından göğsüne kadar uzanan kılıç ve bıçak kesikleri kalın sargılarla örtülmüştü. Yaraları sıkmaması için üzerine bol ve dökümlü bir gömlek giydirilmişti.

Şu anki yürek paralayan öksürük krizinde gömleğinin yakası açılmış, mumun loş ışığında sargıların altından beliren sert karın kasları gözler önüne serilmişti. Ancak öylesine şiddetli öksürüyordu ki, yaraları yeniden yırtılmış ve o beyaz sargıların üzerinden taze kan sızmaya başlamıştı.

Fan Changyu kapıya dönüp sesini daha da yükseltti: "Teyze! Çabuk Zhao Amca'yı çağır, bir baksın!"

Dışarıdan onaylayan bir ses çıkaran Zhao Teyze alelacele kocasını bulmaya koştu.

Adam ciğerleri sökülürcesine öksürmeye devam ediyordu; az önce bembeyaz olan yüzü şimdi kıpkırmızı kesilmişti. En sonunda

yatağın kenarına eğilerek simsiyah, pıhtılaşmış bir avuç kan kustu.

Fan Changyu yüreği ağzında yerinden fırladı. Adamın halsiz düşüp yere yığılmasından korkarak hızla omuzlarından yakaladı: "İyi misin?!"

Adamın alnı buz gibi ter damlalarıyla kaplanmıştı; boynundan göğsüne kadar inen ter onu adeta sudan çıkmışa döndürmüştü. Havaya yayılan o yoğun kan kokusunun ortasında, yüzüne düşen ıslak ve dağınık saçlarıyla perişan ama bir o kadar da ürkütücü görünüyordu: "Daha iyiyim... Teşekkür ederim."

Elini tersiyle dudaklarının kenarındaki kanı sildi ve nefes nefese yatağın direğine yaslandı. Çıplak kalan boynuyla, sanki ölümle burun buruna gelmiş ama savaşmaktan vazgeçmiş yaralı bir vahşi hayvan gibi görünüyordu.

Şu anki durumu kesinlikle kendi söylediği gibi 'daha iyi' durmuyordu.

Fan Changyu adama bakarken, onu karların içinde ilk bulduğu anı hatırlamadan edemedi; yarı baygın haldeyken gözlerini zorla aralayıp ona attığı o ilk bakış... Tam anlamıyla ölmek üzere olan bir kurdun bakışıydı.

Marangoz Zhao nihayet dışarıdan yetiştiğinde, adam çoktan gücünü yitirip baygın düşmüş, nefesi adeta bir iplik kadar incelmişti.

Fan Changyu, bütün mahsulünü kaybetmiş ihtiyar bir köylü gibi yüzünü asarak kapının eşiğine çöktü. Kara kara düşünmeye başladı: 'Eğer bu adam ölürse iyiliği sonuna kadar götürüp ona derme çatma da olsa bir tabut mu alsam? Yoksa ormana bir çukur kazıp oraya mı atsam?'

Cebinde kalan o son birkaç bakır parayı yoklayınca ikinci seçeneğin daha mantıklı olduğuna kanaat getirdi. Ne de olsa küçük kız kardeşiyle kendi karınlarını doyurmak zorundaydı; bir çukur kazıp adamı gömmek yeterince büyük bir fedakârlıktı.

Bir süre sonra Marangoz Zhao asık bir suratla odadan çıktı. Tek kelime etmeden ana salona geçip kendine bir bardak soğuk çay

doldurdu.

Fan Changyu adamın kesin yolcu olduğunu düşünerek iç çekti: "Amca kendini suçlama. Eğer kurtarılamayacak kadar kötüyse bu onun kendi kaderidir. Son nefesini verince ben onu sırtlar, tepede manzarası güzel bir yere gömerim."

Çayı yudumlayan Marangoz Zhao bir an öksürük krizine girdi. Boğazına kaçan suyu zorlukla çıkardıktan sonra fırçayı bastı: "Ne saçmalıyorsun sen kızım! Adam sapasağlam yaşıyor işte!"

Fan Changyu şaşkınlıkla donakaldı, sonra mahcup bir şekilde ensesini kaşıdı: "O kadar kan kustu ki... Sonra sen de nabzını ölçüp içeriden böyle karalar bağlamış bir halde çıkınca ben de adam yolcu herhalde dedim."

Marangoz Zhao cevap verdi: "O gencin bünyesi çok sağlam. İçinde biriken o pıhtılaşmış kanı kusunca hayatı kurtuldu sayılır. Ama sadece hayatta kaldı o kadar. Gelecekte eski sağlığına kavuşup kavuşamayacağı ince bir bakıma ve tamamen kendi kaderine bağlı."

Yani bunun meali, büyük ihtimalle elden ayaktan düşmüş, bir baltaya sap olamayacak bir sakata dönüşeceğiydi.

İhtiyar adam Fan Changyu'ya döndü: "Adamın nereli olduğunu biliyor musun? Hiç akrabası falan kalmış mı?"

Fan Changyu, adamdan duyduklarını hatırlayıp tekrar felaketzede bir köylü gibi eşiğe çöktü: "Kuzeyden savaştan kaçtığını, ailesindeki herkesin öldüğünü söyledi. Buraya kadar gelip bir de üstüne eşkıyalara toslamış. Anlayacağın gidecek hiçbir yeri yok."

Yaşlı karı koca bakıştılar. Dudakları aralandı ama ikisi de ne diyeceğini bilemeyip sustu.

Adamı bir anlığına ölümden kurtarmak başka şeydi, hastalıklı bir sakata ömür boyu bakmak bambaşka bir şeydi. Adamın durumu o kadar ağırdı ki, pahalı ilaç masraflarını bir kenara bıraksalar bile evde eklenecek bir kaşık, doyurulacak ekstra bir boğaz demekti.

Bir süre süren ağır bir sessizliğin ardından Marangoz Zhao ona döndü: "Peki sen ne düşünüyorsun kızım?"

Yerden bir dal parçası alan Fan Changyu toprağa gelişigüzel iki çember çizdi: "Adamı karların içinden sırtlayıp ben getirdim. Şimdi kalkıp da onu kapı dışarı edemem."

Zhao Teyze telaşla araya girdi: "Kızım anne baban daha yeni vefat etti. Minik Changning de doğuştan hasta, sürekli ilaç alıyor. Bunca şeyin üzerine bir de sığıntı bir boğaza bakmak seni çok zorlamaz mı?"

Aslında Fan Changyu da başına büyük bir bela aldığının farkındaydı ama şu an yapacak başka bir şey yoktu: "Hele şu yaraları biraz toparlasın da... Kendine geldikten sonra ne yapacağına kendisi karar verir."

İçeride, Marangoz Zhao'nun akupunktur iğnelerini batırdığı adam tam o esnada yavaşça gözlerini açmış ve bütün bu konuşulanlara kulak misafiri olmuştu. Mürekkep karası gözleri yavaşça kapıya doğru çevrildi.

Kararmış gökyüzünden yine lapa lapa kar yağıyordu. Odanın içinden yayılan o sıcak mum ışığı kar tanelerini aydınlatıyor, sanki havanın o dondurucu soğuğunu bir nebze olsun kırıyordu.

Kayısı rengi o eski ceketiyle kapı eşiğinde çömelmiş oturan genç kızın dirsekleri dizlerinde, bir eliyle çenesini desteklerken diğer elindeki küçük değnekle yerdeki toprağı dalgın dalgın eşeliyordu. Zarif kaşları hafifçe çatılmıştı; sanki içinden çıkılması çok zor bir karar almış gibi görünüyordu.

Yaşlı çiftin iç çekişleri duyuluyordu.

Adamın bakışları bir süre genç kızın yüzünde takılı kaldı. Sonra bakışlarını yavaşça geri çekti, gözlerini kapattı ve boğazından yükselen o şiddetli öksürük hissini zorla yuttu.

O gece evine dönen Fan Changyu, küçük kız kardeşi derin bir uykuya daldıktan sonra çatının kirişlerine sakladığı tahta kutuyu bulup çıkardı.

Kutuyu açtığında içinde devlet mühürlü birkaç tapu senedi ve bir avuç dolusu bakır para vardı.

Tapular annesi ve babasından yadigârdı; bakır paralar ise kendi emeğiyle domuz keserek kazandığı tasarruflarıydı.

Aslına bakılırsa ailelerinin durumu eskiden oldukça iyiydi. Şu anki bu sefaletin sebebi, babasının geçen yıl bir domuz çiftliği kurmak için elindeki avucundaki tüm serveti yatırmış olmasıydı.

Babası kasabanın en bilindik kasaplarından biriydi ve her seferinde hayvan tüccarlarından yüksek fiyata domuz almaktansa, köyde kendi çiftliğini kurup adam tutarak hayvan yetiştirmenin daha kârlı olacağını düşünmüştü. Ancak o daha çiftliğin temellerini bile atamadan, karı koca o korkunç felakete kurban gitmişlerdi.

Cenaze masrafları, evde ne kadar birikmiş para varsa hepsini silip süpürmüştü. Eve giren tek bir kuruş bile kalmayınca, Fan Changyu mecburen aileyi geçindirmek için satırını kuşanıp kasaplığa başlamıştı.

Durumu toparlayana kadar birkaç dönüm tarlayı satmayı düşünmemiş değildi. Fakat bu imparatorluğun kanunları çok netti: Anne baba öldüğünde, eğer ellerinde anne babanın kendi rızasıyla yazdığı bir vasiyetname ya da sözleşme yoksa, ailenin kız çocukları mirastan hak iddia edemezdi. Eğer ölen kişinin erkek çocuğu yoksa, bütün mirası doğrudan kardeşlerine geçerdi.

Fan Changyu bir kız çocuğuydu; ne babasının tarlalarını kendi üzerine alabiliyor ne de rehin verip satabiliyordu.

Büyük Amcası tam bir kumarbazdı. Dışarıda dağ gibi kumar borcu yapmıştı ve tek derdi ölen kardeşinin evini ve arazisini üstüne alıp bu borçları kapatmaktı. Sık sık kapılarına dayanıp olay çıkarıyor, tapuları kendisine teslim etmesi için kıza kan kusturuyordu.

Tabii ki Fan Changyu bunları ona vermemekte kararlıydı. O ev, anne babasıyla birlikte on yılı aşkın bir süre yaşadığı yerdi; avlusundaki her bir bitkide, her bir ağaçta anıları vardı. Eğer o evi de kaybederlerse kız kardeşiyle sokaklarda sefil mi olacaklardı?

Kız kardeşi çok küçük olduğu için safça bir şeyleri ağzından kaçırabilir korkusuyla, Fan Changyu tapuların nerede saklı olduğunu ona bile söylememişti.

Kutunun içindeki bakır paraları çıkarıp saydı. Toplam üç yüz yetmiş akçe ediyordu. Bunlar, domuz keserek kazandığı ve günlük harcamalarından zar zor artırabildiği paralardı.

Açıkçası, o adamı eve sığıntı olarak getirmemiş olsaydı bile evdeki tencerede kaynatacak bir şeyleri kalmamıştı.

Sadece insanların domuzlarını keserek kazanılan parayla geçinmek uzun vadeli bir çözüm değildi. Sırf yılbaşı arifesinde olduğu için işleri yolundaydı; bayram geçtikten sonra bu kesim işleri bıçak gibi kesilirdi. Fan Changyu en iyisinin evlerinin mühürlü olan o eski domuz eti dükkânını tekrar faaliyete geçirmek olduğunu düşünüyordu.

İçinden küçük bir hesap yaptı: Yılbaşı döneminde canlı domuzun kilosu on beş akçeydi. Seksen kiloluk bir domuz almak ona bin iki yüz akçeye mal olacaktı.

Domuz kesildikten sonra elinde yaklaşık altmış kilo temiz et kalırdı. Hepsini taze et fiyatından, yani kilosunu otuz akçeden satarsa, tek bir domuzdan altı yüz akçe kâr ederdi.

Eğer domuzun başını ve sakatatlarını da baharatlı sosta kaynatıp pişmiş meze olarak satarsa bu fiyat çok daha yukarı çıkardı.

Bayram döneminde her evin misafiri olurdu. Fakat sıradan insanların evinde, eti hakkıyla pişirecek o zengin baharatlar pek bulunmazdı. Çoğu insan misafir ağırlamak için pazara inip bu tür hazır pişmiş etlerden alırdı. Soslu etin tam da bu mevsimde inanılmaz bir pazarı vardı.

Planda her şey tıkır tıkır işliyordu ancak ortada devasa bir sorun vardı: Şu an bir domuz alacak parasının yarısı bile elinde yoktu.

Fan Changyu derin bir iç çekerek bakır paraları kol yenindeki kesesine doldurdu; yalnızca tapuları kutuya geri koyup tekrar çatı kirişlerine sakladı.

O ilk domuzu alacak parayı bulmak için bir an önce bir çare düşünmesi şarttı.

3. Bölüm: Domuz Süren Kız

Ertesi sabah erkenden kalkan Fan Changyu, küçük Changning'i Zhao Teyze'ye emanet edip yanına o üç yüz yetmiş akçe ve bir gümüş tokayla dışarı çıktı.

Toka, reşit olduğu yıl annesiyle babasının ona aldığı ve o zamanlar iki gümüş telden fazlaya mal olan değerli bir hediyeydi.

Bunu rehin verirse bir domuz parası çıkarabileceğini düşünüyordu.

Rehinciye girdi ancak dükkân sahibi tokayı eline alıp uzun uzun süzdükten sonra gözlerini kısarak sadece üç parmağını havaya kaldırdı: "Üç yüz akçe."

Fan Changyu şaşkınlıktan az kalsın küçük dilini yutuyordu. Gözlerini kocaman açtı: "Bu toka saf gümüşten yapılma! Sadece üç yüz akçe mi eder?"

Rehinci umursamaz bir tavırla, "Gümüş olduğu doğru ama gramajı çok hafif ve modeli desen çoktan modası geçmiş. Evdeki durumunun zor olduğunu biliyorum; bu yüzden sana beş yüz akçe veriyorum. Daha fazla çıkmaz benden."

"Bir gümüş tel. Tek bir bakır bile aşağısına bırakmam."

Dükkân sahibi tokayı tezgâhın üzerine fırlatırcasına bıraktı: "O zaman al bunu, kapı orada."

Fan Changyu bu tokayı rehin verip domuz parasını denkleştirmeyi çok istiyordu ama bu vicdansız tefecinin fiyatı bu kadar kırpacağını hiç hesaba katmamıştı. Dükkân sahibiyle daha fazla laf yarışına girmeyip tokayı aldı ve hızla kapıya yöneldi.

Adam da bu genç kızın böylesine inatçı çıkacağını, lafının üstüne laf söyletmeyeceğini beklemiyordu. Arkasından bağırmak zorunda kaldı: "Hey... Geri gel, geri gel! Bir gümüş telse bir gümüş tel olsun. Sana acıdığımdan üstüne kendi cebimden ekliyorum bu tokayı almak için. Sabah sabah siftah niyetine sevabına yapıyorum bu işi..."

Rehinciden çıktığında Fan Changyu'nun cebinde bir gümüş tel fazla para vardı.

Soslu etin piyasadaki satış fiyatını araştırmak için, önce kasabadaki pişmiş et satılan sokağa doğru bir tura çıktı.

Bugün tesadüfen pazar günüydü; saat henüz erken olmasına rağmen sokaklar hınca hınç doluydu. Köylerden kasabaya inen köylüler yetiştirdikleri mahsulleri satıyor, kazandıklarıyla yılbaşı erzaklarını düzüp köylerine dönüyorlardı.

Fan Changyu sokağı bir uçtan diğer uca turladı. Gördü ki pişmiş et satan tezgâhlar genellikle kızarmış tavuk veya kaz üzerine yoğunlaşmıştı. Soslu domuz etinden satılan kısımlar ise çoğunlukla kelle eti ve domuz kulağıydı; sakatat neredeyse hiç yoktu.

Dükkânın önünde dizili etlere uzun uzun baktığını gören etine dolgun bir teyze seslendi: "Kızım, kızarmış tavuk ister misin?"

Fan Changyu, "Bu kelle etinin fiyatı nedir?" diye sordu.

Şişman teyze şevkle atıldı: "Gözün de pek keskinmiş kızım! Bu et daha dün gece kaynatıldı, sabaha kadar sosun içinde pişti. Misler gibi kokuyor! Elli gramı beş akçe, ne kadar keseyim sana?"

Yani kilosu elli akçeye geliyordu ama esnaf takımı pazarlık payı bırakmak için fiyatı her zaman şişirirdi.

Fan Changyu nabız yoklamak için bilinçli olarak yüzünü buruşturdu: "Çok pahalıymış..."

Teyze hemen savunmaya geçti: "Yılbaşı arifesinde bu pazarda fiyatı artmayan et mi kaldı kızım? Benim sattığım bu et kasabadaki en ucuz, en lezzetli olanı. Eğer gerçekten alıcıysan, yüz gramını sana dokuz akçeden bırakırım."

Fan Changyu buradan çoğu esnafın aslında fiyatı bu seviyede tuttuğunu tahmin etti. Yani hesabına göre soslu domuz kelle etinin kilosu kırk beş akçe civarındaydı.

Bu numarayı kullanarak sokaktaki diğer dükkânları da gezdi ve domuz kulağı ile sakatatın piyasasını da çıkardı. Domuz kulağı en

değerli olanıydı, kilosu altmış akçeye gidiyordu; ama koca bir domuzdan sadece iki tane kulak çıktığı düşünülürse bu fiyatın azlıktan kaynaklandığı açıktı.

Buna karşın soslu sakatatın hiç de değeri yoktu; kilosu ancak yirmi akçe ediyordu.

Zaten domuz sakatatını yiyen çok azdı; zenginler burun kıvırır, fakirler de nasıl temizleneceğini bilmediğinden yapamadıkları için etrafı leş gibi bir koku sarardı.

Kasapların çoğu bu parçaları tezgâha bile koymazdı. Olur da birisi almak isterse, on akçeye devasa bir kovasını alıp evine götürebilirdi.

Kafasındaki hesabı oturtan Fan Changyu, pişmiş et sokağından ayrılıp taze et pazarına geçti. Onun hemen ilerisinde de canlı hayvanların satıldığı pazar yeri vardı.

Taze et pazarı, o pişmiş et sokağından çok daha kalabalıktı. Fan ailesinin tam burada, pazarın kalbinde mükemmel bir konumda kasap dükkânı vardı. Şu an etraftaki bütün dükkânlar kepenk açmış, tezgâhları ve demir kancaları taze etlerle dolup taşmıştı. Yalnızca Fan ailesinin o bilindik dükkânının kapıları sımsıkı kapalıydı ve dükkânın önüne işportacılar tezgahlarını çoktan kurmuşlardı bile.

Bu manzara Fan Changyu'nun içine oturmuş, yüreğinde acı bir his bırakmıştı. Kendi kapalı dükkânına bakıp bir an öylece dikildi. 'Çok yakında bu kepenkler tekrar açılacak' diye fısıldadı içinden.

Sonra cebindeki parayla hayvan pazarının yolunu tuttu.

Burası taze et pazarına göre çok daha keşmekeş bir yerdi. Domuz, koyun, inek, at... Ne ararsanız buradaydı. Bir anlık dikkatsizlikle insanın ne idüğü belirsiz bir hayvan pisliğine basması işten bile değildi ve etraftaki koku cidden dayanılmazdı.

Satıcıların çoğu kısa ceketler giymiş orta yaşlı adamlardı; yanlarına bağladıkları birkaç domuz ya da koyunla bekliyor, pazarlık ederken sıradan insanların anlayamayacağı kendilerine has bir jargon kullanıyorlardı.

Fan Changyu gibi böylesine genç ve güzel bir kızın hayvan pazarına adım atması herkesin dikkatini çekmişti.

Birkaç tüccar yüksek sesle ne almak istediğini sorsa da Fan Changyu hiçbirine dönüp bakmadı. Eskiden babasıyla buraya çok gelirdi ve bu kurnaz hayvan tüccarlarının elinden ucuza mal kapatmanın ne kadar zor olduğunu gayet iyi bilirdi.

Fakat bugün pazardı. Tüccarlara hayvanlarını ölü fiyattan satmak istemeyen köylülerin kendi yetiştirdikleri malları bizzat satmaya getirmeleri işten bile değildi. Onların çekeceği fiyat ne olursa olsun tüccarlardan daha ucuz olurdu.

Ne var ki Fan Changyu etrafı kolaçan etmesine rağmen bir türlü içine sinen bir hayvan bulamadı. Babası on yılı aşkın tecrübesiyle ona iyi bir domuzun nasıl seçileceğini öğretmişti; kalçaları yuvarlak ve dolgun, kuyruğu kısa ve kalın olmalıydı. Bu yapıdaki bir domuzun derisi kalın, yağı bol olur ve kesildiğinde en kaliteli et ondan çıkardı.

Tam başka bir köşeye geçip aramaya devam edecekti ki, pazarın ücra bir köşesinde sıska ve kavruk yüzlü yaşlı bir amca gözüne ilişti.

Amcanın ayakucunda semiz, iriyarı bir domuz duruyordu; domuzun ön ayakları ve boynu bir iple bağlanmış, satılmayı bekliyordu. Tek sorun domuzun üstünün başının çamur içinde olmasıydı. Ayrıca saat çok erken olduğu için bu taraflara henüz fazla alıcı uğramamıştı. Neredeyse kimse yanaşıp fiyat bile sormamıştı.

Yaşlı adam çaresiz ve umutlu gözlerle yoldan geçenlere bakıyor ama pek girişken biri olmadığı için ağzını açıp malını övemiyordu.

Fan Changyu adama yaklaştı: "Amca, bu domuzu kaça bırakırsın?"

Nihayet biri fiyat sorunca adamcağız heyecanlandı: "Yılbaşını bu domuzu satarak geçirecektik evladım. Kasabalı tüccarlar köyümüze gelip kilosu on akçeden almak istediler. Benim de bu çelimsiz halimle domuzu buralara kadar süresim geldi. Eğer sen almak istersen on iki akçeye senin olsun."

Fan Changyu, tüccarların köylüden mal alırken fiyatları bu kadar

ölü noktaya çektiklerini hiç düşünmemişti. Oysaki biraz ilerideki tüccarlar kilosuna on sekiz, on dokuz akçe fiyat çekiyor, on beş akçeye indirmek için bile insanın ağzından girip burnundan çıkıyorlardı.

Yaşlı adamın verdiği bu fiyat, resmen gökten yağan bir nimetti.

Allahtan şu an buralarda kimsecikler yoktu; yoksa bu fiyata bu domuzu çoktan kaparlardı. Fan Changyu hiç tereddüt etmeden, "Alıyorum!" dedi.

Hayvan pazarında bu işler için devasa bir kantar bulunurdu. Domuz tartıya çıkarıldığında tam doksan kilo çekti. Fan Changyu adama bir gümüş tel ve seksen bakır akçe ödedikten sonra o kocaman domuzu önüne katıp şehrin batısındaki evinin yolunu tuttu.

Taze et pazarı çoktan canlanmıştı; şimdi domuzu kesip satmaya kalksa ancak pazarın sonuna yetişirdi, hem müşteri bulamaz hem de elindeki malı ucuza kapatmak zorunda kalırdı.

En iyisi bugün eve gidip bütün hazırlıklarını tamamlamak, yarın sabah erkenden kesip tezgâha çıkarmaktı.

Hayvan pazarından çıktıktan sonra önünde koca bir domuzla sokaklarda yürüyen Fan Changyu ister istemez herkesin dikkatini çekmişti.

Neyse ki Fan Changyu'nun yüzsüzlüğü bu tür durumlarda işe yarıyordu. Babasının eski müşterilerinden tanıdık bir yüz gördüğünde hiç çekinmeden lafı yapıştırıp kendi reklamını yapabiliyordu: "Bunu yarın dükkânımda kesip satacağım. Tezgâhımı açtığımda uğramayı unutmayın ha!"

Hatta tesadüf bu ya, eskiden sık sık onlardan et alan ünlü bir restoranın aşçısı, pazar dönüşü elinde malzemelerle yoldan geçiyordu. Fan ailesinin dükkânının yarın tekrar açılacağını duyunca ve önündeki o semiz domuzu görünce oracıkta yirmi kilo et ayırtmış ve peşinat olarak da eline iki yüz akçe sayıvermişti.

Eve vardığında yüzünde güller açıyordu. Sokağın o daracık yollarında elindeki bambu çubukla domuzu önüne katıp sürmesi ve

domuzun o rahatsız edici bağırışları sokağın bir ucundan diğer ucuna yankılanıyordu.

O sırada kendi evlerinin çatısından kar beyazı renginde kocaman bir doğan gökyüzüne doğru süzüldü. Başını kaldırıp göğe bakan Fan Changyu bir an duraksadı.

Kışın kar her yeri kapladığında köylerdeki aç kartalların ve doğanların tavuk ya da tavşan çalmak için indiklerini çok görmüştü ama kasabanın göbeğinde kümes hayvanı besleyen kimse olmazdı. O yırtıcı kuşun kendi evlerinin çatısında ne işi vardı ki?

Bu daracık sokağın iki yanındaki binalar, devletin yıllar önce inşa ettiği bitişik nizam, iki katlı evlerdi.

O sırada sokağın sonundaki tavan arası odalarından birinde, adam pencere kenarındaki yatağa yarı uzanmış halde oturuyordu. Üzerine atılmış eski, tozlu bir ceket bile onun etrafına yaydığı o asil ve saygın havayı gizlemeye yetmiyordu. Yatağın ayakucundaki sönmüş mangalın yanında, uzun, ince bir kömür parçası duruyordu.

Yatağın başucunda duran, ona ait olan o eski gömleğin eteğinden ise bir parça koparılmıştı.

Yarı açık pencereden sızan buz gibi rüzgâr, adamın yakasını ve uzun saçlarını savuruyordu.

Kusursuz yüz hatlarıyla bu adam, Fan Changyu'nun ölümden çekip aldığı o adamdan başkası değildi.

Sokaktan gelen o gürültülü ve kaba sesler adamın gözlerini pencereden dışarı çevirmesine neden oldu. Erimeye başlamış karlı, dar sokakta yürüyen, yüzünde gülücükler açan o genç kızı gördü. Üzerinde dün gece de gördüğü o kayısı rengi ceket vardı. Solgun ve kasvetli bir tablonun ortasında aniden beliren parlak bir ışık huzmesi gibi görünüyordu.

Ancak elindeki bambu değnekle önüne katıp sürdüğü şey... Bir domuz muydu?

Hayvanın çığlık çığlığa yankılanan sesi, onun kimliğini bir kez daha ispatlıyordu.

Adamın yüz ifadesi garip bir hal aldı.

Eskiden, zarafeti ve bilgeliğiyle meşhur asilzadelerin kızlarını da görmüştü, at binen ve kılıç kuşanan cesur general kızlarını da... Ancak elinde değnekle sokak ortasında domuz süren bir kızı hayatında cidden ilk defa görüyordu.

Kız pencerenin görüş açısından çıkıp kendi evinin önüne yaklaştı. Hemen ardından içeriden fırlayan küçük kız kardeşinin o neşeli çığlığı duyuldu: "Abla, bu koca domuzu nereden buldun?"

Kızın sesi, gülücüklerle ve yaşam enerjisiyle doluydu: "Tabii ki satın aldım!"

Dışarıdaki gürültü giderek arttı; anlaşılan komşu kadın da domuzu içeri sokmak için yardıma gelmişti.

Adam dışarıdaki bu kakofoniye daha fazla kulak asmayıp gözlerini kapatarak kısa bir uykuya daldı. Vücudundaki bu ağır yaraların bir an önce iyileşmesi lazımdı.

Fan Changyu, tüm bunlardan habersiz, domuzu evlerinin arka tarafındaki üstü kapalı küçük ahıra sokup kapısını sıkıca kilitledi. Ardından dün Chen ailesinin ona verdiği şu sakatat dolu kovayı alıp sokağın dışındaki kuyuya götürdü ve bir kez daha temiz sudan geçirdi.

Domuz etinin taze olması için kesildiği gün satılması kuraldı. Yeni aldığı domuzu mecbur yarın sabaha kadar bekletecekti. Bugün ona sos hazırlamaya kalksa yetiştiremezdi ama en azından dün gece elinde kalan bu sakatatları sosa yatırabilirdi. Yarın bunu tek başına satmak yerine taze et alan müşterilerine hediye olarak verecekti.

Ondan bir kilo taze et alana, elli gram soslu sakatatı bedavaya verecekti.

Bugün pazarı turlarken soslu et satan bir sürü dükkân olduğunu görmüştü. Dükkân sayısının çok olması, müşteri potansiyelinin de yüksek olduğu anlamına geliyordu ama aynı zamanda müşterilerin seçeneği de bir o kadar fazlaydı.

Öyle birdenbire ortaya çıkıp pişmiş et satmaya kalkarsa, insanların

gelip onun yaptığı etin lezzetli olup olmadığını anlamak için boşa para harcamak isteyecekleri şüpheliydi; sonuçta fiyatlar az uz değildi.

Domuz sakatatı zaten çok ucuza satılan bir parçaydı ve bunu eşantiyon olarak kullanarak müşteri çekmek son derece zekice bir hamleydi. Sonuçta insanlar para verip bunu almak istemeyebilirdi ama iş bedavaya geldiğinde kimsenin itiraz edeceğini sanmıyordu.

Böylece dükkânını tekrar açtığında hem taze domuz eti için müşteri toplayacak hem de ileride yapacağı soslu et işi için önceden bir altyapı hazırlamış olacaktı.

Onun elinden çıkan bu bedava soslu sakatatı tadan biri, lezzetini mutlaka fark edecek ve ileride soslu et satmaya başladığında o müşteriler koşa koşa gelip ondan alacaktı.

Sakatatları tertemiz yıkayan Fan Changyu, eve döner dönmez kollarını sıvayıp ocağı harladı. Tencereye suyu ekledi, bulabildiği tüm baharatları temiz bir bez keseye doldurarak doğradığı zencefil ve sarımsaklarla birlikte suyun içine attı; yavaşça kaynamaya bıraktı.

Evlerindeki mutfak malzemeleri fazlasıyla eksiksizdi. Annesi zamanında bu tür yemek işlerinde çok ince bir zevke sahipti; eski günlerde durumları iyi olduğundan bu malzemeleri eve stoklamaları da pek zor olmamıştı.

Fan Changyu, annesinden pek çok yemeğin tarifini öğrenmiş olsa da el lezzeti fena sayılmazdı ama konu bu soslu yemeklere gelince işin rengi değişirdi. Büyük ihtimalle küçüklüğünden beri o soslu domuz paçalarını kemirmeyi çok sevdiği için bu yemeği yapmayı bir ustalık sanatına çevirmişti.

Elindeki satırla o kaynayan sakatatları parçalarken bile kasaplıktan gelen o sert alışkanlığı yüzünden devasa hamleler yapıyordu. Satırın o ağır metali kesme tahtasına öyle bir gümbürtüyle iniyordu ki, eve bir hırsız girse o sesi duyduğu an korkudan tabanları yağlardı.

İki saatlik bir uğraşın ardından Fan ailesinin mutfağından öyle yoğun, öyle leziz bir et kokusu yayıldı ki, bütün komşular evlerinde

burunlarını çekip kendi kendilerine sorar oldu: 'Kim bu evde böyle bir et kaynattı, bu ne biçim bir koku böyle!'

Koku yukarıya, çatı katına doğru yükseliyordu. Yan yana bitişik olan evlerin o tavan arasında, adam kokuyu her zerresine kadar soluyordu.

Adem elması bir kez yukarı aşağı hareket etti; ardından gözlerini ağır ağır kapattı.

Bedeni öylesine güçsüz ve bitkindi ki... Bu ağır yaraları aldığından beri ağzına adamakıllı bir lokma yemek bile girmemişti.

4. Bölüm: Rüyasında Onu Gördü

Fan Changyu bambu bir kevgir çıkarıp o yoğun baharat kokan sakatatları süzerek sudan aldı. Baharatın aroması ve etin o doğal kokusu birbirine öyle kusursuz bir şekilde harmanlanmıştı ki, etin üzerindeki o kızıl kahverengi sosun parıltısı muazzamdı; gündüz pazarda gördüğü o sönük pişmiş etlerden fersah fersah ilerideydi.

Ocağın kenarında parmak uçlarında yükselip iştahla tencerenin içine bakan Minik Changning, içeridekinin sadece sakatat olduğunu görünce biraz hayal kırıklığına uğradı: "Domuz kulağı yok mu..."

O, en çok domuz kulağı yemeyi severdi.

Fan Changyu yemek çubuklarından biriyle domuz bağırsağı ve işkembesine yavaşça dokundu; çubuk kolayca etin içine gömüldü. O kadar yumuşak ve lokum gibi pişmişlerdi ki, tadı tam kıvamındaydı.

"Bu akşam bağırsaklı erişte yiyeceğiz," dedi. "Yarın sana domuz kulağı pişireceğim."

Bunu duyan Changning'in gözleri yeniden parıldadı.

Ateşin harlı olmasından faydalanan Fan Changyu, tenceredeki et suyunu bir kâseye ayırdıktan sonra tencereyi hızla yıkayıp yeniden temiz su koydu. Ardından içine beş porsiyon yetecek kadar erişte attı.

Kardeşine dönüp tembihledi: "Koş Zhao Teyzenlere haber ver, akşama yemek yapmasınlar. Birazdan hep beraber bağırsaklı erişte yiyeceğiz."

Changning uslu uslu onaylayarak komşuya haber vermeye koştu.

Erişte pişirmek çok zaman alan bir iş değildi. Fan Changyu dört büyük kâse ve bir de küçük kâse çıkarıp içine özenle seçilmiş baharatları dizdi. Daha da lezzetli olsun diye önceden kavrulmuş domuz yağından tepeleme birer kaşık ekledi; eriştelerin kaynar suyunu üzerlerine döktüğü an yağ ve baharatlar birleşip o inanılmaz kokuyu saniyesinde bütün mutfağa salıverdi.

Fan Changyu'nun tarifi sade ama etkiliydi. Pişen erişteleri kâselere böldü, üzerlerine lokum gibi pişmiş ve küçük parçalara ayrılmış bağırsakları serpiştirdi; en son biraz da yeşil soğan kıyıp eklediğinde işlem tamamdı.

Tabii bunu annesi yapsaydı, mutlaka koca bir tencerede kemik suyu kaynatır ve o suyu eriştenin suyu yerine kullanarak lezzeti doruklara çıkarırdı.

Kız kardeşinin küçük kâsesini masaya koyup onun yemeğe başlamasını söyledi, kendisi de kalan o üç kocaman kâseyi tepsiyle komşunun evine götürdü.

Tavan arasından alt kata inen merdivenlerin ahşap basamaklarında ağır, tok ve sessiz adımlar duyulduğunda, Xie Zheng gözlerini araladı.

Kısa süre sonra kapının dışından o kadının sesi yankılandı: "Uyanık mısın?"

"Kapı kilitli değil," diye yanıtladı Xie Zheng.

Sesi hâlâ kısık ve zımpara gibiydi ama düne göre gözle görülür bir düzelme vardı.

Fan Changyu kapıyı dirseğiyle iterek açtı. Bir elinde gaz lambası, diğer elinde üzerinde dumanı tüten bir kâse dolusu çorbalı erişteyle içeri girdi: "Az önce teyzenin anlattığına göre bu sabah koca bir doğan gökyüzünden bir ok gibi süzülüp alt kattaki odanın penceresine toslamış. Camı çerçeveyi de yerle bir etmiş. Böyle garip bir şeyin olacağı kimin aklına gelirdi?"

Dudaklarını birbirine bastıran Xie Zheng hiçbir tepki vermedi.

O ahmak doğanın, ıslığını duyar duymaz böyle kamikaze gibi bir dalış yapacağını o da tahmin edememişti.

Adamın yüz ifadesine kısaca göz atan Fan Changyu, adamın yüzü hâlâ solgun olsa da genel halinin dünkünden çok daha canlı göründüğünü fark etti.

Adamın o suskun ve ketum yapısına çoktan alışmıştı. Gaz lambasını

masanın üzerine bırakarak, "Neyse ki o vahşi kuş kimseye zarar vermemiş. Alt kattaki odanın kırılan camını da artık Zhao Amca ne zaman vakit bulursa o zaman onarır. Şu an bu tavan arasında olman yer açısından dar olsa da en azından kafanı dinlersin," dedi.

Xie Zheng belli belirsiz bir mırıltıyla, "Hım," diyerek onu onayladı.

Fan Changyu elindeki erişte kâsesini adama uzattı: "Sana erişte pişirdim, idare et."

Xie Zheng o dayanılmaz kokuyu çoktan almıştı bile. Eriştenin üzerinde yüzen o tuhaf ve daha önce hiç görmediği et parçaları, az önce sokağın dışına kadar yayılan o baş döndürücü et kokusunun kaynağıydı.

Kokuyu aldıkça midesindeki o açlık hissi daha da şiddetlendi. Günlerdir o iğrenç ötesi, acı şifalı otları içip tatsız tuzsuz lapa yemekten gına gelmişti; şu an önündeki bu kâse, onun gözünde padişah sofrasından farksızdı.

Teşekkür edip kâseyi aldı ve çubuklarıyla erişteleri kavrayıp midesine indirmeye başladı.

Erişteler kaygan, çorbası ise damakta harika bir tat bırakıyordu. Kullanılan un belli ki öyle kaliteli bir un falan değildi ama şu anki açlık krizinde ömrü boyunca yediği en lezzetli erişte lerden bile daha tatlı geliyordu. Eriştenin üstündeki etler yumuşacık, sakız gibiydi; her ısırıkta ağzına inanılmaz bir lezzet patlaması yayılıyordu.

Kendini dünyanın en nadide lezzetlerini tatmış biri olarak görse de bu yediği şeyin ne olduğunu bir türlü çıkaramamıştı.

Sordu: "Bu nedir?"

Kendi bağırsaklı eriştesini yemek için geri dönmeye hazırlanan Fan Changyu, adamın sorusu üzerine gayet rahat bir şekilde, "Bağırsak," diye yanıtladı.

Xie Zheng'in elindeki yemek çubukları havada donakaldı. O "bağırsak" kelimesini duyduğu an, içine hiç de iyi olmayan bir his doğmuştu.

Fan Changyu onun bağırsağın ne olduğunu tam olarak anlamadığını düşünerek işi daha da açık hale getirdi: "Bildiğin domuz bağırsağı işte."

Adamın yüzünün rengi saniyesinde kül rengine döndü.

Hayatında domuz sakatatı yemeyi sevmeyen insanları elbette görmüştü ama bu adamın az önceki iştahla yiyişi hiç de yemeği iğrenç bulmuş gibi durmuyordu. Neden şimdi bir anda suratı böyle korkunç bir hal almıştı? Kafası iyice karışarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey yok."

Bu üç kelime boğazından zorla, adeta dişlerinin arasından süzülerek çıkmıştı.

Xie Zheng kimseye belli etmeden arka arkaya birkaç derin nefes alarak o midesindeki dayanılmaz bulantı hissini bastırmaya çalıştı.

Fan Changyu'nun aklı hâlâ kendi kâsesindeki eriştedeydi; biraz daha gecikirse eriştenin lapa olacağından korkarak, "Ben gidip yemeğimi yiyeyim. Kâseyi bitirince yandaki dolabın üstüne bırakırsın, akşam teyze gelip alacaktır," dedi.

Kapı hafifçe örtüldü; ardından ahşap merdivenlerden aşağıya inen ayak sesleri duyuldu.

Elindeki erişte kâsesiyle baş başa kalan Xie Zheng'in kaşları sımsıkı çatılmıştı; yemeye devam edip etmeme konusunda derin bir çelişki içindeydi.

Öyle saraylarda el bebek gül bebek büyütülmüş çıtkırıldım biri değildi elbette; ordunun en zorlu yürüyüşlerinde hayatta kalmak için ağaç kabuğu kemirmişliği, ot kökü yemişliği bile vardı. Ama gelgelelim, hayatında bir hayvanın kalın bağırsağını ağzına sürmüş değildi.

Domuz bağırsağı mı? İyi de o şey hayvanın pisliğini taşıdığı yer değil miydi?

Sırf düşüncesi bile insanın midesini altüst etmeye yetiyordu.

Ama kendi bedeninin ne kadar harabeye döndüğünü ve şu son iki gündür yediği en besleyici, en yağlı şeyin bu kâse erişte olduğunu düşününce...

Uzun ve meşakkatli bir iç çatışmanın ardından Xie Zheng en sonunda yemek çubuklarını tekrar eline aldı ve kaskatı kesilmiş bir yüzle erişteleri zorla ağzına tıkmaya başladı.

Gökyüzü bu bedene büyük bir görev yükleyecekse önce iradesini sınırlarına kadar sınamalı, o bedeni acıyla ve yorgunlukla yoğurmalıydı...

Ama yine de tadı cidden harikaydı.

O gece, rüya görme gibi bir huyu hiç olmayan Xie Zheng, mucizevi bir şekilde rüyasında onu ölümden kurtaran o kızı gördü. Genç kız neşeyle koca bir domuzu koşturuyor, sonra aniden elinden devasa bir kasap satırı çıkarıp domuzun karnını boydan boya yarıyordu. İçinden metrelerce uzanan kalın bir bağırsak çekip çıkarıyor ve gözlerinin içine baka baka, "Bak, buna bağırsak diyorlar. Senin için pişireceğim," diyordu.

Rüyasındaki domuz çığlıklarıyla dışarıdan gelen gerçek domuz çığlıkları birbirine karışınca, Xie Zheng kan ter içinde yataktan fırladı. Gerçeğe döndüğünü ancak o an fark edebilmişti.

Komşudan gelen o dayanılmaz domuz ciyaklamaları hâlâ sürüyordu. Dışarıya, pencereden gökyüzüne bir bakış attı; gün daha yeni yeni ağarıyordu.

Ancak alt kattan hareketlilik sesleri duyulmaya başlamıştı bile; yaşlı karı koca uyanmış olmalıydı, muhtemelen kıza domuz kesmesi için yardıma gidiyorlardı.

Az önce gördüğü rüya aklına gelince Xie Zheng’in yüzü daha da asıldı.

Domuz koşturmaca, domuz kesme, domuz bağırsağı... Bu kızın hayatındaki her şeyin domuzlarla bir ilgisi olmak zorunda mıydı?

Gözünün üstünü eliyle ovalayıp tekrar uzandı, dışarıdaki o kulakları tırmalayan ve beynini delen domuz feryatlarını görmezden gelmeye

çalıştı.

Biraz daha sabretmesi gerekiyordu; kar beyazı doğan mektubunu çoktan yola çıkarmıştı. Eski yoldaşları elbet kısa sürede izini bulup buraya geleceklerdi; çok geçmeden bu bataklıktan kurtulacaktı.

Ayrılırken kıza ve o yaşlı çifte yüklü miktarda bir gümüş bırakacak, bu iyiliklerinin karşılığını fazlasıyla ödeyecekti.

Fan evinin arka avlusunda ise işler hararetliydi. Fan Changyu hayvanı kalın urganlarla o meşhur domuz kesme sehpasına çoktan bağlamıştı bile. İnanılmaz bir kas gücüne sahipti, bu da ona babasından miras kalmıştı; normalde birkaç yetişkin erkeğin zor zapt ettiği bir domuzu tek başına, üstelik terlemeden yere mıhlayabiliyordu.

Evlerindeki o kesme sehpası sıradan bir tahta parçası değildi; babasının zamanında özel olarak yontturduğu devasa bir taştı.

Domuz bu taşa bir kez bağlandı mı, çırpınsa da debelense de taş bir milim bile kıpırdamaz, domuzun kuyruğunu tutup çekiştirmeye gerek bile kalmazdı.

Upuzun ve jilet gibi keskin kan akıtma bıçağını domuzun boynunun hemen altından tek bir hamlede içeri sapladı; bıçak neredeyse kabzasına kadar hayvanın boğazına gömülmüştü. Hayvanın o kulakları sağır eden çığlığı bıçak gibi kesildi. Domuzun kanı o ince yarıktan çağlayarak akmaya başladı ve taş sehpanın hemen altına yerleştirilen tahta fıçı ağzına kadar kanla doldu.

Domuz kesiminde en mühim olanı tek hamlede işi bitirmekti; bu işin bereketi, hayvanın kanının ne kadar hızlı ve eksiksiz akıtıldığına bağlıydı.

Yardıma gelen Zhao Teyze, ağzına kadar kan dolan fıçıyı görünce keyifle gülümsedi: "Maşallah, şu kandan çıkan yemek bile günlerce hepimizi doyurmaya yeter."

Fan Changyu ona cevap vermedi. Kanı süzülen bıçağını geri çekerken yüzünde, etrafına görülmemiş bir soğukluk ve ürkütücü bir karanlık çökmüştü; yüzü ve ceketinin kolları sıçrayan ufak kan

damlalarıyla kaplıydı.

Bıçağını her eline aldığında bambaşka biri gibi görünüyordu; kimse yanına yaklaşmaya bile cesaret edemezdi. Bu, can alan insanların üzerinde taşıdığı o tanıdık, ölümcül auradan başka bir şey değildi.

Hayvanın kanı tamamen süzüldükten sonra bağlarını çözüp onu koca kazanın yanına, kaynayan suyun oraya sürükledi. Kaynar sudan kepçe kepçe dökerek derisini haşladı ve ardından o özel tüy sıyırma bıçağını çıkarıp kıllarını temizlemeye koyuldu.

O sırada kapının eşiğinden kafasını uzatmış, gizli gizli avluyu izleyen minik Changning'i gören Zhao Teyze hemen müdahale etti: "Hadi kızım sen dışarı git oyna, küçük çocuklar böyle kanlı işleri izlemez. Sonra gece rüyana girer, karabasanlarla uyanırsın."

Changning cılız bir sesle, "Ben hiç de korkmam ki," diye fısıldasa da yavaş yavaş ve ayak sürüyerek dışarı doğru yöneldi.

Domuzun tüylerini tamamen sıyırdıktan sonra suyla bir güzel duruladı; Marangoz Zhao ve Zhao Teyze'nin hiçbir yardımını istemeden hayvanı koca gövdesinden tutup avludaki ahşap sütuna çakılı o dev demir kancaya tek başına asıverdi. Ardından et yarma satırını kapıp koca domuzu ortadan ikiye ayırdı.

Bir yarısını kancada asılı bırakırken, diğer yarısını sırtlandığı gibi o iki derme çatma taburenin üstündeki tahta panonun üzerine bıraktı.

Manzarayı izleyen yaşlı çift şaşkınlıktan donakalmıştı. Boş gözlerle bakakaldılar: "Bu kız gerçekten de babasının kanını taşıyor..."

Parçalama işlemini bitiren Fan Changyu, malları el arabasına yükleyip hiç vakit kaybetmeden et pazarına götürmesi gerektiğinin farkındaydı. Sadece, ünlü restoran Yixian'ın aşçısı Bay Li'nin sipariş ettiği o yirmi kiloluk eti teslim etmesi için Marangoz Zhao'dan ufak bir ricada bulundu.

Kısa bir duraksamanın ardından aşçı Bay Li'ye bir paket de soslu sakatat hazırlamaya karar verdi. Aslında amacı onunla ileride o soslu etlerin ticaretini yapmak falan değildi; adam zaten büyük bir restoranın baş aşçısıydı ve tereciye tere satmak gibi bir düşüncesi de

yoktu. Sadece zor zamanında dükkânına siftah yaptığı için ona bir teşekkür hediyesi sunmak istiyordu.

Et pazarına ulaştığında gerçekten de saat daha çok erkendi. Dükkânların yalnızca birkaçı kepenk açmıştı; kasaplar o gün satacakları etleri tezgâhlarına yerleştirmekle meşguldü.

Onu gören ve babasını önceden tanıyan kasaplardan bazıları şaşkınlıklarını gizleyemedi: "Aman Allah'ım, yoksa Changyu kızımız kendi başına babasının dükkânını mı açıyor?"

Fan Changyu onlara gür ve kendinden emin bir sesle, "Evet," diye karşılık verdi.

Ailesinin o bir aydır sımsıkı kapalı duran kapılarını araladı; dükkânın içi hâlâ derli toplu ve tertemizdi. Babasının sağlığında eşyaları nasıl bıraktıysa hepsi aynı yerindeydi; sadece üzerlerine ince bir toz tabakası konmuştu.

Babasını hatırlamak kalbinde ince bir sızıya yol açsa da şu an yas tutmanın zamanı olmadığını biliyordu. İçindeki o burukluğu bastırıp hemen su taşıyarak dükkânı köşe bucak temizlemeye başladı. Pırıl pırıl olduktan sonra da o sabah kendi elleriyle kestiği etleri ve dün gece kaynattığı o soslu sakatatları özenle tezgâhın üzerine dizdi.

Sabahın yedisine kadar pazara tek tük müşteri uğradı.

Fan ailesinin dükkânı pazarın tam kalbindeydi; diğer dükkânların tezgâhlarında o iriyarı, asık suratlı kasap adamlar ya da yaşlı, asabi teyzeler dururken, burada o narin ve güzel genç kızı gören kadınlar, ondan daha kolay pazarlık yapabileceklerini düşünüp önünden her geçtiklerinde etin fiyatını soruyorlardı.

Fan Changyu yüzünde hep bir tebessümle onlara fiyatı söylüyor, üstüne de dükkânın yeni açılışı şerefine bir kilo taze et alana elli gram soslu sakatatı bedavaya hediye edeceğini duyuruyordu.

Taze etin yanında bedavadan pişmiş et alacağını duyan teyzelerin içi gidiyordu ve çoğu Fan Changyu'nun tezgâhından et almaya karar veriyordu.

Pazar yeni açılmış olmasına rağmen şimdiden birkaç satış yapmıştı; civardaki dükkânlar arasında sadece onun tezgâhı işliyordu.

Karşı taraftaki dükkânın sahibi Kasap Guo kıskançlıktan küplere binmişti, gürleyerek bağırdı: "Ortanca Fan'ın kızı! Bu işin bir raconu vardır. Buradaki bütün kasaplar aynı fiyattan mal satar. Senin o eşantiyon dağıtıp müşteri çekmen de ne demek oluyor!"

Fan Changyu bu adamın eskiden beri babasıyla geçinemediğini çok iyi biliyordu. Ondan korkacak değildi elbet. Kendinden emin bir dille cevap verdi: "Guo Amca bana haksızlık ediyorsun. Benim tezgâhımdaki etin fiyatı da herkesinkiyle kuruşu kuruşuna aynı değil mi? Raconu nasıl bozmuşum? Bedava verdiğim et sadece dükkânımın yeniden açılışı anısına bir güzellik. Bu kurallara aykırı diye bir şey mi var? Guo Amca, yoksa benim annesiz babasız yalnız bir kız olduğumu düşünüp gözümü korkutabileceğini mi sanıyorsun?"

Bu laf cambazlığına boyun eğen Kasap Guo'nun sararmış suratı anında kıpkırmızı kesildi: "Senin o sivri diline laf mı yetişir! Sana bir şey demiyorum!"

Fan ailesiyle iyi geçinen diğer kasaplar da araya girip kızı savundu: "Uzatma artık Guo! Zaten kızcağız topu topu bir tane domuz satacak bugün. Gencecik kızı darlayıp durma!"

Üstelik genç bir kızı eziyor gibi görünmek de pek hoş karşılanmazdı. Kasap Guo lafı geveleyerek homurdandı: "İyi, bugün ne hediye edeceksen et madem! Ama yarın yaparsan işler değişir, ona göre!"

Fan Changyu zaten o bedava promosyonu sadece tek bir gün yapmak niyetindeydi; o soslu etlerin de bir satışı olacaktı elbet. Hafifçe omuz silkerek, "Elbette," dedi.

Kasap Guo homurdanarak yerine çekildi.

Müşterilerin sadece sorup gitmesini beklemek et satışını yavaşlatıyordu. Gerçi Kasap Guo öfkesinden o kadar deliye dönmüştü ki, yüzündeki o vahşi ifade müşterilerin ona fiyat sormaya bile cesaret edememesine yol açıyordu.

Ama sadece bir gün vereceği o bedava hediye için Fan Changyu dükkânının adını herkesin duymasını istiyordu.

Pazarda insan kalabalığı artmaya başladığında hiç çekinmeden avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı: "Et var! Taze et geldi! Bir kilo domuz etine elli gram soslu sakatat bedava!"

Bu haykırış işe yaramıştı ve anında büyük bir kalabalık tezgâhın etrafına toplanıp fiyat sormaya başladı.

Fan Changyu hem onlarla pazarlık ediyor hem de inanılmaz bir hızla ve kıvraklıkla eti parçalara ayırıyordu. Yüzüne o usta esnaf acısını yerleştirip müşterilere birkaç bakır akçe indirim yapıyor, daha sabahın erken saatleri bile geçmeden tezgâhındaki bütün etleri silip süpürüyordu. İşler, beklediğinden bile tıkır tıkır gitmişti.

O sırada karşıdaki Kasap Guo'nun yüz ifadesi, evlerinin arkasındaki çöplükten bile daha beter görünüyordu.

Ona zerre kadar aldırmayan Fan Changyu dükkânı hızlıca toparladı, takım çantasına satırlarını doldurup sırtına attı, dükkânın kapısını sıkıca kilitledi ve cebindeki o dolup taşan cüzdanıyla hayvan pazarına gidip iki domuz daha almaya karar verdi.

Kasap Guo'nun dükkânının önünden geçerken, adam vahşi bir şekilde homurdandı: "Yarın bir daha o saçma sapan eşantiyonlardan verirsen bana gaddar deme yalnız! Bu sefer öksüz bir kıza zulmettiğimi falan umursamam bilesin!"

Fan Changyu adamın sözlerine sadece burnundan alaycı bir şekilde gülerek cevap verdi ve onu dikkate bile almadı.

Ertesi gün bedava falan yoktu; onları düpedüz satacaktı!

Yolda yürürken aklından hızlıca bir hesap yaptı: Doksan kiloluk domuzun kelle ve sakatat kısmı hariç, satılabilir taze et miktarı yetmiş kilo civarıydı. Sadece taze et satışından bile bugünkü brüt geliri iki gümüş teli geçmişti.

Yarın kelle ve sakatatları da pişirip satarsa ekstradan bir kazanç daha elde edecekti!

Domuzu aldığı ana parayı da çıkarınca, sadece o tek domuzdan net bir gümüş telden fazla kâr etmişti!

Cebindeki cüzdanın o tatlı ağırlığını hissettikçe Fan Changyu'nun yürüyüşü hafifledi, Kasap Guo'nun can sıkıcı tavırları da uçup gitmişti.

Ancak tam taze et pazarından çıkıp hayvan pazarına girmek üzereyken, arkasından birinin adını telaşla haykırdığını duydu: "Changyu! Changyu!"

Arkasını dönüp baktığında Marangoz Zhao'yu gördü. Adamcağız kan ter içinde, yüzünde büyük bir panik ifadesiyle koşturarak geliyordu.

Fan Changyu telaşla sordu: "Ne oldu Zhao Amca?"

Nefes nefese kalan Marangoz Zhao zorlukla konuştu: "Hemen eve koş kızım! Büyük Amcan yanına tefecinin adamlarını da alıp kapınızı kırdı. Bütün evi altüst edip evin tapusunu arıyorlar! Teyzenle benim bu yaşlı kemiklerimiz onlara engel olmaya yetmedi!"

5. Bölüm: Vahşi Kız

Kuzey rüzgârı ince kar tanelerini savuruyor, dondurucu bir soğuk iliklere kadar işliyordu. Sokaklarda yürüyen insanlar boyunlarını büzmüş, ellerini kollarının içine saklamışlardı. Fan Changyu'nun ise elinde o siyah demir gövdeli ağır satırı, elinin üzerindeki damarları fırlamış halde, fırtınanın içinde hızla ilerliyordu.

Şehrin batısındaki o sokağın girişinde kalabalık toplanmış, seyredenlerin fısıltıları, bağrışmalar, eşyaların kırılma sesleri ve bir çocuğun yürek parçalayan ağlaması birbirine karışmıştı.

Kalabalıktan keskin gözlü biri Fan Changyu'yu fark etti: "Changyu geldi!"

Elindeki o koca kasap satırını görenler nefeslerini tutup ürperdi.

"Changyu amcasına bıçak mı çekecek yani?"

"Büyük Amca Fan da amma onursuz adammış canım. Daha Ortanca Fan'la karısının toprağı bile kurumadı; o kalkmış kimsesiz kızcağızın evini arsasını kumar borcuna peşkeş çekmeye çalışıyor. Rahmetli kardeşinin gece rüyasına girip yakasına yapışmasından da korkmuyor..."

"Şu tefecinin adamları da tekin tipler değiller ha... Kızcağız elinde bir bıçakla o it sürüsünü nasıl kovalayacak ki?"

Fan evinin önü adeta bir savaş alanına dönmüştü. Kapıdan içeriye kadar kırılmış çanak çömlek parçaları, devrilmiş masa ve sandalyeler saçılmıştı; birkaç iriyarı adam evin içinde bir şeyler aramak için eşyaları sağa sola fırlatıyor, yataklardaki yorganları bile yerlere savuruyordu.

Zhao Teyze'nin kucağına sığınan Changning çığlık çığlığa ağlarken, gözleri kıpkırmızı olan Zhao Teyze sadece çaresizce feryat edebiliyordu: "Kırmayın! N'olur kırmayın artık!"

Ama kimsenin onu taktığı yoktu.

Büyük Amca Fan, iki büklüm olmuş bir şekilde kumarhanenin kâhyası gibi duran adamın peşinde pervane oluyor, bir eliyle kendi bileğini sıkıca tutarken yüzüne o yapmacık, iğrenç sırıtışını konduruyordu: "Jin Ağa, tapuyu bulur bulmaz devlet dairesine gidip üzerime alacağım. Evi üstüme alır almaz borcumu hemen kapatacağım, vallahi kapatacağım."

O "Jin Ağa" denilen adam, Büyük Amca Fan'a şöyle bir bakış atma zahmetine bile girmeyip alaycı bir dille homurdandı: "Eğer o tapu bugün buradan çıkmazsa, önce o kestiğim elini alıp patrona teslim ederim."

Büyük Amca Fan tuttuğu bileğini daha da sıkı kavradı: "Bulacağız, bulacağız..."

Kapıdan, insanın kulak zarını patlatacak kadar güçlü, öfke dolu bir kükreme yankılandı: "Bırakın o eşyaları!"

Bu o kadar delici bir sesti ki evdeki herkesin gözü anında kapıya çevrildi.

Bütün o fırtınanın ve karın ortasında, gözleri elindeki kasap satırının buz gibi ucu kadar soğuk ve keskin olan o kız belirmişti. Kapının eşiğinde öyle bir duruşu vardı ki, tepelerindeki gökyüzü bile onun varlığı altında küçülmüş gibi görünüyordu.

Fan Changyu'yu gören Changning, dudaklarını büzüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı: "Abla..."

Büyük Fan'ın ise Fan Changyu'yu gördüğünde gözleri seğirdi. Sırtını büküp kâhyanın arkasına sindi; çıtını bile çıkarmaya cesareti yoktu.

Kâhya Jin Ağa ise Fan Changyu'nun elindeki satırı görünce küçümseyerek gülümsedi: "Ooo, Fan ailesinin büyük kızı da buradaymış."

Fan Changyu'nun buz gibi bakışları, harabeye dönmüş evi şöyle bir taradı; yüzü kaskatıydı: "Hemen o adamlarını da alıp evimden defol!"

Jin Ağa göz kapaklarını yavaşça kaldırdı. Kimsesiz bir kız için biraz fazla cüretkâr olduğunu düşünmüş olmalıydı. "Biz kumarhanenin

kurallarına göre iş yaparız. Amcan bu evin kendisine ait olduğunu söyledi. Biz de sadece kumar borcuna karşılık olarak tapuyu almaya geldik. Sizin aile içi meseleleriniz kumarhaneyi ilgilendirmez."

Fan Changyu'nun hançer gibi keskin bakışları bu kez amcasına saplandı: "Bu ev senin mi?"

Büyük Fan, Fan Changyu'nun gözlerine bakmaya bile cesaret edemeyerek suçlulukla o iğrenç duygu sömürüsüne başladı: "Yeğenim, amcan da bu duruma çok zor düştüğü için mecburen kalkıştı. Kumarhaneye yüklü borcum var; eğer bugün bu borcu ödemezsem amcanın bir eli kesilecek. Baban ve annen öldü, sen ve Changning'in bir erkek kardeşi bile yok. Yarın öbür gün kocaya vardığınızda, eşinizin ailesi sizi ezmesin diye arkanızda duracak sağlam bir aileye ihtiyacınız olacak. Amcana yardım et de şu tapuyu çıkar; borcumu ödeyeyim. Ondan sonra amcan sizi öz kızından ayırmaz; sizin abiniz sayılacak kuzeniniz de kocanızın evinde size bir kalkan olur..."

Fan Changyu bu saçmalıkları dinlemeye tahammül edemeyerek acımasızca gülümsedi: "Kumar borcunu ödemek için neden kendi evini rehin vermiyorsun? Benim evimle borç ödemek hangi kitabın kuralı be? Senin o serseri mayın gibi gezen oğlun da aynen senin gibi bir it; bırak bana kalkan olmayı, ileride birilerinin peşine düşüp ellerini kesmemesi bile bir mucize!"

Söylenenlerden büyük bir darbe yiyen Büyük Fan, parmağını Fan Changyu'ya doğru salladı: "Bu kadar zehirli bir yılan mısın sen? Öz kuzenine nasıl böyle beddua edersin! Senin o kuzeninin evlenmesi lazım, bu ev olmadan ona nasıl eş bulacağız? Siz iki kız çocuğu sonuçta başkasına yar olacaksınız, bu evi ne yapacaksınız ki?"

Fan Changyu, öfkesinin doruk noktasında sinirle kahkaha attı: "Annemle babamın bana ve kardeşime bıraktığı mirası nasıl kullanacağım seni hiç ilgilendirmez!"

Fan Changyu'nun tapuyu vermeye hiç niyeti olmadığını anlayan Büyük Fan, o acındırma numaralarını bir kenara bırakıp gerçek o iğrenç yüzünü gösterdi: "Babanın erkek çocuğu yoktu! O öldüğünde, kanunlara göre ev ve tarlalar da bana kalır, devlet bile haklı bulur. Başkasının evine gelin gidecek bir kız çocuğu olarak neyin davasını

güdüyorsun sen? Kocanın ailesine mi taşıyacaksın bu serveti?"

"Annenle babanın başını yediğin yetmedi, Song ailesi bile seni kapı dışarı etti. Üstünde taşıdığın o 'kara bela' damgasıyla kim bilir daha kaç kişinin canını yakacaksın! O hastalıklı kardeşinin de birkaç yıla kalmadan senin lanetin yüzünden can vereceği ortada! Senin gibi bir lanetli yıldıza evlenmeye kimin cesareti var ki?"

Kimse Fan Changyu'nun nasıl hareket ettiğini görememişti bile. Herkesin gözü ona döndüğünde, elindeki o koca kasap satırı çoktan havada süzülmüş, Büyük Fan'ın kulağının santimetrelerce yanından geçerek arkasındaki duvara saplanmıştı. Kopan birkaç tel saç yavaşça yere süzüldü.

Büyük Fan'ın yüzü ruh gibi bembeyaz oldu, bacakları zangır zangır titremeye başladı ve ağzını açsa da tek bir ses çıkaramadı.

Sadece olan biteni izleyen kumarhane kâhyası Jin Ağa ve adamları bile, karşılarındaki kızın hiç de hafife alınacak biri olmadığını fark edip yüzlerindeki o alaycı ifadeyi bir kenara bıraktılar.

Fan Changyu, gözlerini o tiksindirici amcasına sabitledi: "Annemle babamın bıraktığı bu mirasın tek kuruşu bile Changning'in ilaçlarına harcanacak. O yüzden, adamlarını da toplayıp hemen şu saniyede evimden defolsan iyi edersin! Yoksa... Kumarhane senin sadece bir elini ister ama ben, anne ve babamın yanına gitmeden önce seni de o iğrenç aileni de doğrarım!"

"Sen!" Büyük Fan şiddetle titredi. Fan Changyu'nun o ölümcül bakışlarından öylesine dehşete düşmüştü ki, ona doğrudan bakmaya cesaret edemeyerek kekeledi: "O... O zaman devletin kapısına gideriz! Bakalım yasalar bu mirası sana mı verecek yoksa bana mı!"

Ardından iki büklüm olmuş halde ve o ezik gülümsemesiyle sandalyede kurulan kumarhane kâhyasına döndü: "Jin Ağa... Sizden... iki gün mühlet istesem?"

Jin Ağa küçümser bir şekilde homurdandı: "Huixian Kumarhanesi'nin borç tahsilatında böyle bir kural yoktur! Eğer buradan elimiz boş dönersek kumarhanenin adını lekelemiş oluruz, bizi kimse takmaz!"

Sonra Büyük Fan'a soğuk bir bakış attı: "Yoksa borcunu sağ elinle mi ödemek istersin?"

Büyük Fan'ın alnından soğuk terler dökülmeye başladı ve art arda sıraladı: "İstemem istemem! Ama bu kız..."

Fan Changyu'ya kaçamak bir bakış atsa da hâlâ ödünün koptuğu belliydi.

Jin Ağa sadece buz gibi bir sesle güldü: "Eğer burası gerçekten sana aitse, benim kardeşlerim de her yeri arayıp o tapuyu rahatça bulur."

Büyük Fan'ın bir elini kesmektense, paraya çevirebileceği bu evi ele geçirmeyi tercih ederdi elbet. Adamlarına döndü: "Ne dikiliyorsunuz orada? Arayın şu tapuyu!"

Bir grup serseri, eşyaları tekrar sağa sola fırlatmaya başladı.

Fan Changyu çenesini sımsıkı kenetledi, yumrukları çatırdıyordu.

Jin Ağa pişkince güldü: "Kusura bakma Fan Kızı, kumarhanenin kuralları böyledir."

Zhao Teyze bu duruma yüreği yanarak bakarken, aniden aklına bir şey gelmiş gibi dışarı fırladı.

Başka bir yere değil, kapıdaki meraklı kalabalığı yararak doğruca Song ailesinin kapısını yumruklamaya gitti: "Song Yan! Büyük Fan kumarhanecileri toplayıp Changyu'nun evini talan ediyor! O kadar erdemli kitaplar okumuş bir adamsın; Fan ailesi zamanında size az mı destek oldu! Çık da şu kızı koruyacak birkaç kelime et! Sen ki devletin dereceli bir öğrencisisin, o tefeciler bile senin yüzü suyu hürmetine biraz çekinirler!"

Fan ailesinin evindeki kıyameti sokağın bütün sakinleri çoktan duymuştu. Sadece Song ailesinin kapıları kilitliydi. Zhao Teyze kapıyı yumruklarıyla kırarcasına çalsa da içeriden çıt çıkmıyordu.

Kapıyı dövmekten bitap düşen Zhao Teyze sonunda gözyaşları içinde avazı çıktığı kadar beddua etmeye başladı: "Song Yan! O okuduğun kitapları köpeklere mi yedirdin sen? Zamanında o baban öldüğünde, gömecek bir tabut bile alacak paranız yoktu! Babanı bir

tabuta koyup toprağa verenin kim olduğunu ne çabuk unuttun? Babanın kemikleri o tabutun içinde sızlamıyor mudur sanıyorsun!"

Zhao Teyze'nin o acı dolu ve tiz sesi bütün sokakta yankılanıyordu.

Kapının ardında ise Anne Song sinirden zangır zangır titriyordu: "Şu ağzı bozuk, pis cadalozu duyuyor musun! Zaten Fanların o kızıyla nişanı çoktan attık, ailenin başına ne felaket geldiyse bizi ne ilgilendirir! Gidip şu arsız kadının ağzının payını vereceğim!"

O sırada masasında kitap okumakta olan adam sessizliğini bozup seslendi: "Anne."

Anne Song adımlarını durdurdu: "Aman boş ver! O pis kadın zaten bizim de adımızı o kokuşmuş sokağa düşürmek istiyor! Yan, sakın dışarı çıkma, sen ileride büyük adam olacaksın! Bir daha o lanetli aileyle hiçbir bağın olmasın."

Bütün bunlar yaşanırken, Fan ailesiyle aynı duvarı paylaşan Zhao evinin o tavan arasında, Xie Zheng yandaki o dehşet verici gürültüleri ve kadının çığlıklarını elbette duyuyordu.

Karşı tarafın oldukça kalabalık olduğu belliydi. Kız tamamen yalnızdı ve o yaşlı çiftten de bir yardım gelmesi mümkün değildi.

Puslu gökyüzü öğleden sonra açmış, saçaklardaki buzların üzerine vuran güneş ışıkları odaya soğuk ve soluk bir altın sarısı yansıma bırakmıştı.

Xie Zheng'in yüzü, o güneş ışığı kadar soğuk ve duygusuzdu; dudakları aşağı doğru bükülmüş, morali son derece bozuk görünüyordu.

Gerçekten de bu iğrenç pislik yığını adamların sesi insanın kulağını kanatacak cinstendi.

Yatak başucundaki iki koltuk değneğini o yara bere içindeki elleriyle sıkıca kavradı ve güçlükle yere bastı. Bu değnekleri Marangoz Zhao daha o gün yapıp ona vermişti.

Bedenindeki o ağır yaralar henüz iyileşmemişti ve yere basar basmaz sargılı yerlerinden taze kan sızmaya başladı. Ama bunu hiç

umursamıyordu; koltuk değneklerine dayanarak attığı her adım şaşırtıcı bir şekilde sarsılmaz bir kararlılık taşıyordu.

Eğer bugün yandaki şu baş belası pislikleri ortadan kaldırmazsa, öğle uykusuna huzur içinde yatamayacağı kesindi.

Aynı anda Fan evinde tefecinin serserileri evi kelimenin tam anlamıyla darmadağın etmiş, zemin taşlarına kadar ellerindeki sopalarla vurup kontrol etmeye başlamışlardı.

Changning gözyaşları içinde ablasının arkasına sinmişti. Fan Changyu ise kardeşini korurken, yüzünü kimsenin okuyamayacağı bir şekilde aşağı eğmişti.

İriyarı bir serseri, Fan ailesinin ata yadigârlarının ve anne babasının anı tabletlerinin bulunduğu sunakta bir şeyler aramaya başladı. Ölenlerin tabletlerini bile yere fırlatıp içlerinde gizli bir bölme olup olmadığını anlamak için üzerine basıp kırmak üzere ayağını kaldırdığında... Birden ensesinden yakalandığını hissetti! Üzerine binen o muazzam güçle birlikte havaya savruldu ve sırtüstü kapının eşiğine çarptığında başı dönüyor, ne olduğunu bile anlayamıyordu.

İçerideki herkes donup kalmıştı.

Fan Changyu, saniyeler önce o koca herifin dikildiği yerde duruyordu. Anne ve babasının yere düşmüş tabletlerine donuk gözlerle bakıyordu. Aralanmış kapıdan sızan soğuk rüzgâr şakaklarındaki ince saç tellerini uçururken, yumruk yaptığı ellerinden yere yavaşça kan damlıyordu.

Bu, kendi öfkesini bastırmaya çalışırken avuç içlerine batan kendi tırnaklarının kanıydı.

"Size sadece bir şans daha veriyorum; defolacak mısınız, defolmayacak mısınız?"

Sesi şaşırtıcı derecede durgun ve sakindi ancak nedensizce insanın kanını donduran bir dehşet saçıyordu.

Tefecinin adamları birbirlerine bakakaldı. Büyük Fan ise o fırlatılan bıçağın hâlâ bıraktığı korkuyla sessizce kapı kenarına doğru tırsmıştı bile.

Yıllardır borç tahsilatı yapan Jin Ağa, hayatında ilk defa bu kadar aşağılanmıştı. Dışarıda o kadar meraklı kalabalık varken, bugün bu borcu tahsil edemezse kumarhanenin tüm itibarı yerle bir olacaktı.

Ayağa kalkıp yanındaki serserilerden birine sert bir tekme savurdu: "Öldünüz mü lan! Kırmaya devam edin! Ben Lin'an kasabasında yıllardır bu işi yapıyorum, sümüklü bir kızdan mı korkacağım!"

Diğer serseriler de kendilerini böyle teselli ederek, kapıya yapışıp kalmış olan arkadaşlarına bakıp yine de içten içe ürpermeden edemediler.

Bu kızda tuhaf, insanüstü bir güç vardı. Gerçekten tekin değildi.

Birbirlerine bakıp aynı anda kıza doğru çullandılar. Ancak Fan Changyu başını bile kaldırmadı. Ayak ucuyla yerdeki o serserinin sopasını havaya fırlattı, eline aldığı an öyle geniş ve ölümcül bir kavisle savurdu ki... Sopanın ucu birkaç adamın karnına aynı anda inip onları kırılmış bir oyuncak gibi geriye fırlattı. Ağzındaki yemeği midesinden çıkaranlar bile oldu.

Fan Changyu onlara toparlanma fırsatı bile tanımadı. Elindeki o sopayı öyle çevik kullanıyordu ki; süpürme, savurma, yarma ve doğrama... Sanki elinde bir sopa değil de uzun saplı ölümcül bir savaş tırpanı vardı!

Kumarhanenin kabadayıları, yedikleri darbelerden ağlaya inleye, içi boşalmış kum torbaları gibi birer birer kapıdan dışarı fırlatılıyordu. Dışarıdaki seyircilerin dehşet içindeki nefes alışverişleri birbirine karışıyordu.

Fan Changyu'nun sergilediği bu kılıç ustası hareketlerini gören Büyük Fan'ın yüzü bir ceset kadar beyazladı. Korkudan büzüşmüş bir bıldırcın gibi köşeye sindi.

İşin kötüye gittiğini anlayan Jin Ağa kaçmaya çalıştı. Daha kapıya adımını atmadan ensesine doğru vızıldayarak gelen o siyah demir kasap satırı, tam burnunun ucunu sıyırıp önündeki kapı çerçevesine saplandı.

Yutkunan Jin Ağa kekeleyerek konuştu: "Fan Kızı... Bir yanlış

anlaşılma oldu... Sadece bir yanlış anlama..."

Tam o sırada dışarıdan büyük bir hengâme yükseldi: "Açılın! Açılın! Devletin adamları geldi!"

Normal şartlarda bu tür adamlardan köşe bucak kaçan serseriler bile o an derin bir oh çekmişti.

Marangoz Zhao, yanında getirdiği devriyelerle birlikte nefes nefese alana ulaştı: "Güpegündüz kimsesiz bir kıza nasıl böyle saldırırsınız! Hiç mi adaletten korkunuz yok sizin!"

Fan ailesinin kapısına yığılmış, yerlerde inleyen tefeci kabadayılarını ve devasa bir kasap satırıyla kapıya çivilenmiş Jin Ağa'yı gördüğünde... "Adalet" kelimesi Marangoz Zhao'nun boğazında düğümlenmişti.

Aynı anda koltuk değneklerine tutunarak Zhao evinin tavan arasından yavaş yavaş inen Xie Zheng de bu manzarayı görünce yüzünde hafif bir şaşkınlık belirdi.

Kızın güçlü ve ritmik nefes alışından savaş sanatlarına aşina olduğunu daha önceden sezmişti elbet, ama böylesine ölümcül yeteneklere sahip olacağını beklemiyordu.

Kalabalığın tamamı olan biteni seyrettiği için kimse Xie Zheng'i fark etmedi. Sorunun çoktan çözülmüş olduğunu gören adam, yaralarından sızan kanın ceketine iyice yayıldığını gördükten sonra hiçbir duygu belirtisi göstermeden arkasını döndü. Ancak şakaklarından ince ter damlaları süzülüyordu.

Devriyelerin geldiğini duyan Song ailesinin kapısı da yavaşça aralandı; mavi cübbeli o genç alim dışarı çıkıp Fan evine anlaşılmaz bir bakış attı. Kısa bir duraksamanın ardından gerisin geri evine girip kapıyı bir kez daha kilitledi.

Evin içinde ise, öfkenin getirdiği o cinayet aurasını anında söndüren Fan Changyu dizlerinin üzerine çökerek sessizce ebeveynlerinin tabletlerini yerden aldı.

Ellerine bulaşan kendi kanı tabletlere sürülünce, ceketinin koluyla orayı narince sildi.

O uzun saplı savaş sanatı, babasının ona bizzat öğrettiği bir teknikti. Ancak babası bu sırrı insanların gözü önünde sergilemesini ona her zaman kesin bir dille yasaklamıştı.

Babası ona, sadece ölüm kalım anlarında ve başka hiçbir çaresi kalmadığında bunu kullanmasını tembihlemişti, yoksa başlarına büyük belalar açılabilirdi.

O gün kendi kuralını çiğnemişti ama bu bir ölüm kalım meselesi olduğu için değil, anne ve babasının onurunu simgeleyen o tabletler içindi.

Tabletleri bağrına basan Fan Changyu, kan çanağına dönmüş gözlerini usulca kapattı.

Baba, ne olur beni affet.

Devriyelerin olaya müdahale etmesiyle durum biraz daha sakinleşti.

Fan Changyu kumarhanenin birçok adamını yaralamış olsa da sonuçta izinsiz haneye tecavüz etmişler ve mülke zarar vermişlerdi. Başkomiser Wang, serserilere sert bir dille haddini bildirdikten sonra Jin Ağa'ya evin zararını karşılattı. Fan Changyu'yu o serserilerin tedavi masraflarını ödemeye bile zorlamadı.

Büyük Fan ise kanunlara göre evin kendine ait olması gerektiğini mırıldanınca, Başkomiser Wang ona ters bir bakış attı: "O iş ayrı, bu iş ayrı. Eğer evin üstüne konmak istiyorsan, git dilekçeni yazıp kadıya ver. Mahkeme kimin haklı olduğuna karar versin."

Büyük Fan dut yemiş bülbüle döndü.

Kumarhanenin adamları darmadağın olmuş halde birbirlerine omuz vererek oradan topallayarak uzaklaştılar. Büyük Fan da yüzü düşmüş bir şekilde arkalarından tüydü. Olayı izleyen kalabalık da yavaş yavaş dağıldı.

Fan Changyu, başkomisere dönüp, "Sağ ol, Komiser Wang," dedi.

Komiser Wang, rahmetli babasının da yakın arkadaşı sayılırdı; Marangoz Zhao'nun onu özellikle buraya getirmesinin sebebi, komiserin Fan Changyu'ya arka çıkacağını bilmesiydi.

Wang cevap verdi: "Bugün haksız olan onlardı; benim kanunu uygulamam senin tarafını tuttuğum anlamına gelmez. Ama eğer amcan gidip de mahkemeye dilekçe verirse, bu evi o zaman gerçekten kurtaramazsın."

Büyük Fan'ın bugüne kadar kadıya gitmemiş olmasının sebebi mahkeme işlerinin hem çok uzun sürmesi hem de dava vekili tutmanın pahalıya patlamasıydı.

Ancak Fan Changyu'yu bu kaba kuvvetle yıldıramayacağını anladığına göre, kumar borcunu ödemek için o tapuyu ele geçirmek adına gözünü karartıp soluğu devlet dairesinde alması an meselesiydi.

Fan Changyu'nun yüzüne derin bir yorgunluk ve çökkünlük çökmüştü: "Aklıma gelen her yola başvurdum. Birkaç hukukçuyla bile görüştüm. Hepsi anne babamın miras kalan mülkünü üzerime geçiremeyeceğimi söyledi."

Bu dava vekilleri yasa ve kanunları avuçlarının içi gibi bilen insanlardı.

Yıllarını suç ve kanun dünyasında geçirmiş tecrübeli Komiser Wang bir süre düşünüp daldıktan sonra konuştu: "Aslında bir yol daha olabilir."

6. Bölüm: İçgüveysi Arıyorum

Komiser Wang oradan ayrıldıktan sonra Fan Changyu, küçük kardeşini bağrına basıp Zhao çiftiyle birlikte harabeye dönmüş evde oturakaldı. Uzun bir süre kimse ağzını bıçak açmadı.

Sonunda Zhao Teyze sessizliği bozarak fısıldadı: "İçgüveysi bulmak ha... Bu iş o kadar kolay mı sanıyorsun? Ben bu yaşıma geldim; içgüveysi alanların hep tek çocuğu olan o zengin tüccar kızları olduğunu gördüm. Bizim gibi ay sonunu zor getiren fukara bir aileye, hangi adam evlenip kapılanmaya gelir ki?"

Fan Changyu sessizliğini korudu; hiçbir cevap vermedi.

Komiser Wang'ın sunduğu tek çözüm, acilen eve bir içgüveysi almasıydı. Böylece babasının sözde bir oğlu olmuş sayılacak ve evin tüm mirası ona geçecekti.

Fakat Song ailesinin nişanı attığı ve Fan Changyu'nun o "kara bela yıldızı" olduğu dedikoduları yayıldıktan sonra normal bir şekilde evlenmesi bile mucizeydi, nerede kaldı eve koca bir içgüveysi getirmek.

Daha önce danıştığı o hukukçular da herhalde ailenin bu karanlık durumunu bildiklerinden bu içgüveysi çözümünü ona hiç açmamış olmalıydılar.

Sonuçta toplum içinde erkeğin kadının evine içgüveysi gitmesi, atalarının adından ve şerefinden vazgeçmesi demekti. Bunu yapan erkek, hayatı boyunca toplum içine çıkamazdı. Bırakın namuslu aile çocuklarını, sokaklarda aylak aylak gezen ayyaşlar bile bu onursuzluğa kolay kolay katlanmazdı.

Marangoz Zhao, nasır bağlamış devasa ellerini dizlerine koydu. Zaten kırış kırış olan yüzü bir kat daha yaşlanmış gibi göründü. Derin bir iç çekti: "Evlilik çocuk oyuncağı değildir ki! Ömrün boyunca çekeceğin bir yük bu. Sırf evi kurtarmak için yoldan geçen her adamla nikâh masasına oturamazsın ki. Aksi halde bütün acıyı kendi gençliğinden çıkarırsın."

Zhao Teyze bunu duyunca Fan Changyu'ya daha da acıyarak baktı. Normal kızlar evlenecekleri zaman aileleri aylarca ince eleyip sık dokur, oğlanın ahlakından tut maddi durumuna kadar her şeyi didik didik ederdi ki kızlarını gelin ettiklerinde gözleri arkada kalmasın.

Ama zavallı Fan Changyu'nun ne anası kalmıştı ne de babası. Şimdi bir de acilen bir içgüveysine muhtaçtı; karakter falan aramak lüks kalmıştı. Adamın eli yüzü düzgün olsun yeter diyecek noktadaydılar.

Tam gözünden süzülecek yaşı siliyordu ki aklına bir şey geldi. Gözleri faltaşı gibi açıldı, yüzünü Fan Changyu'ya çevirdi: "Kızım, senin ölümden döndürdüğün o genç adamın... Acaba karısı falan var mı?"

Cümle ağzından çıkar çıkmaz kendi kendine cevabını da verdi: "Yoktur herhalde! Baksana, kuzeyden savaştan kaçıp geldiğini söylemiştin. Bütün ailesi yok olmuş zavallının."

Fan Changyu, teyzesinin ne demek istediğini şıp diye anlasa da afallayıp kalmıştı.

Tepki vermediğini gören Zhao Teyze, lafı daha da dolandırmadan doğrudan konuya daldı: "Vücudu yara bere içinde, gidecek bir yeri yurdu da yok... Acaba, diyorum... Teyzen gidip o gence bir çıtlatsa mı, hani ne düşünür diye?"

Aklına bir kez bu çöpçatanlık fikri düşünce, Zhao Teyze'nin kafasında her şey daha da yerli yerine oturdu. Aslında Fan Changyu ile o genç adam çok yakışıyorlardı. Fan Changyu oldukça dirayetli ve becerikli bir kızdı. O genç adam kötürüm kalsa bile bu kız koca evi tek başına çekip çevirebilecek kadar becerikliydi.

Üstelik bugün yardım istemeye gittiklerinde o nankör Song Yan'ın kapı duvar olması Zhao Teyze'yi o kadar tiksindirmişti ki, o nankör pisliğin yerine bu çocuğun yüzünün ondan çok daha asil olması Teyze'yi daha da gaza getiriyordu.

Şu an beyni karman çorman olan Fan Changyu yavaşça cevapladı: "Teyzeciğim, sen şimdi gidip hiçbir şey sorma n'olur. Bana biraz müsaade ver de kafamı bir toplayayım. Eğer emin olursam, gidip

kendim sorarım."

Fan Changyu'nun aslında her zaman aklı başında kararlar alan bir kız olduğunu bilen Zhao Teyze, üzerine daha fazla gitmedi. Kocasıyla birlikte evin darmadağın olan eşyalarını toparlamasına yardım ettikten sonra kendi evlerine çekildiler.

Changning'in her zaman bir öğle uykusu alışkanlığı vardı ve bugün çok ağlayıp perişan düştüğü için gözleri çabucak kapanmıştı. Onu usulca kendi yatağına yatırdı.

Sonra kendisi de üstü başıyla yatağa atıp tavandaki çadırlara boş gözlerle dikildi.

Kafasında iki silüet dönüp duruyordu: Song Yan ve kendisine Yan Zheng diyen o adam.

Aslına bakılırsa o ve Song Yan, beşik kertmesi ve çocukluk arkadaşı olmalarına rağmen geçmişte paylaştıkları o 'özel' anıların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Song Yan her zaman kendi dünyasında, meşgul bir adamdı. Devlet sınavlarına girmeden önce kendini hep o kitaplara gömerdi. Aynı daracık sokakta otursalar da sırf onun o eşsiz çalışmasını bölmemek için yanına bile uğramazdı. Giderse de büyük ihtimalle anne ve babası ona taze et ya da kurabiye yollamıştır diye kısa bir anığına uğrardı.

O zamanlar Anne Song'un yüzünde hep bir tatlı tebessüm, dilinde o meşhur tatlı sözler olurdu: Song Yan onca zahmeti ilerde büyük adam olup onu rahat yaşatmak için çekiyormuş falan filan.

Zamanla Song Yan ilçedeki devlet okuluna kabul edildi. Okul yatılı olunca eve gelmez oldu, Fan Changyu da onu eskisi kadar göremez hale geldi.

Bir defasında babasıyla şehir pazarına gittiğinde, Anne Song'un oğlu için diktiği o yepyeni kıyafeti okula götürmesi istenmişti.

Bu onun o gösterişli devlet okuluna ilk adım atışıydı. Kapıdaki görevli çocuğa haber verdi, Song Yan dışarı çıkıp yanına geldi. Yüzünde hiçbir mimik olmadan elindeki o yepyeni kıyafeti aldı ve

soğuk bir teşekkürü mırıldandı.

O sırada yanlarından geçen okul arkadaşları kıkırdayarak bu kızın kim olduğunu sorduklarında Song Yan dümdüz bir suratla "Küçük kız kardeşim," deyip kestirip atmıştı.

O gün evine dönerken Fan Changyu'nun yüreğine çöken o ağırlık hâlâ dün gibi aklındaydı. Song Yan'ın aslında onu yanına hiç yakıştırmadığını o an ta iliklerine kadar hissetmişti.

Ne de olsa kasap parçası bir kızla nişanlı olmak, onun gibi "elit" arkadaş çevresinde bayağı utanç verici bir şey olmalıydı.

Zaten daha o günlerde, Song Yan'ın ona karşı hiçbir ilgisi olmadığını düşünerek bu nişanı kendi elleriyle atmayı çok düşünmüştü. Ama ne hikmetse kendi annesi ve babası çocuğun o sözde hırsını çok değerli görüp hep onu destekliyorlardı.

O dönem Anne Song da ona hep gülücükler saçar, "Oğlum devlet memuru olduğunda başımız dik seni bu eve gelin alacağız," diyerek öve öve bitiremezdi; duyanlar da onun ne kadar şanslı olduğunu söylerdi.

Bir keresinde kendi başına gidip Song Yan ile nişanı bozma fikrini fısıldadığında, Song Yan kitap okumaktan başını kaldırmış, o meşhur donuk gözlerini dikerek: "Evlilik denen şey ailelerin ve çöpçatanların elindedir. Sen bütün bunları bir çocuk oyunu mu sanıyorsun?" demişti.

Bu laftan sonra onun nişanı bozmaya gönlü olmadığını anlayan Fan Changyu da bir daha bu meseleyi asla açmamıştı.

Ta ki annesi ve babası toprağa verilip Anne Song kapısına dikilerek "Yıldızlarınız uyuşmuyor" yalanıyla nişanı o güne kadar.

Belki ailesini kaybetmenin verdiği o yıkım içindeki bütün gözyaşlarını kurutmuştu; belki de aralarında zaten öyle devasa bir bağ hiç var olmamıştı, bilmiyordu. Fakat şimdi Song Yan'ı düşündüğünde içinde zerre kadar bir acı hissetmiyordu.

O kurtardığı Yan Zheng denilen adam hakkında ise tek bildiği sadece adıydı.

Karşı tarafın kendisi hakkında bir fikri olmadığı da bir gerçekti. Ne idüğü belirsiz ağır yaralı bir adama tam da çaresiz olduğu bir an kapısını çalıp "Benim içgüveysim olur musun?" diye sormak, resmen birinin hayatını kurtarıp bedelini sömürmek, yangından mal kaçırmak gibi bir şeydi.

Zamanında babasının Song ailesine yaptığı o yardımın bedeli olarak ödediği diyetten, o sahte beşik kertmesinden farklı bir şey değildi ki bu!

Song Yan ile yaşadığı o yıkımın bir benzerini tekrar yaşamaya zerre kadar niyeti yoktu ama başka da hiçbir çaresi kalmamıştı.

Enine boyuna düşündükten sonra "O adamla konuşayım," diye mırıldandı kendi kendine. Sadece sahte bir evlilik yapamazlar mıydı sanki?

Tek derdi evini kurtarmaktı. Adam iyileştikten sonra gidip gitmemek tamamen kendi elinde olurdu.

Gitmek isterse asla onu durdurmazdı. Sonuçta hayatını kurtarmıştı ve adam da sahte bir evlilikle evini kurtarmasına yardım edecekti. Ödeşmiş olacaklardı.

Eğer kalmak isterse... Aklına adamın o olağanüstü, kusursuz ve kar gibi pürüzsüz yüzü geldi. Kalırsa herhalde zararlı o çıkmazdı?

Zhao ailesinin o loş tavan arasında Xie Zheng, akdoğanının ayağından aldığı mektubu daha yeni açmıştı ki aniden hapşırdı.

Sert ve kılıç gibi kaşlarını çattı. Yoksa o soğukta durmaktan şifayı mı kapmıştı?

Bembeyaz tüyleri olan o ihtişamlı akdoğan, pençelerini o ahşap pencerenin kenarına sıkıca geçirmiş, başını yan yatırarak minik boncuk gözleriyle sahibini dikkatle izliyordu.

Xie Zheng mektuptaki satırları okudukça yüzü saniyeler içinde karanlık bir fırtınaya dönüşüyor; ardından dudaklarında son derece zalim ve alaycı bir tebessüm beliriyordu.

Karşısındaki o hain düşman, cesedini kendi gözleriyle görmeden

belli ki huzur bulamayacaktı. Daha bu kadar kısa bir süre geçmesine rağmen, Huizhou'daki askeri gücünü devralması için hemen birini yollamıştı; üstelik o yolladığı kişi, hiç de hafife alınacak biri değildi.

Mektubu parmaklarının ucunda ezerek yatağının köşesindeki küllüğe fırlattı; kâğıt saniyeler içinde kül olup uçtu.

Yatağın başlığına yaslandı; rüzgâr yarı aralık pencereden içeri dalarak anlına düşen saçlarını savurdu ama yüzündeki o ölümcül karanlığı savurmaya yetmedi.

O Huizhou'daki güçleri devralan kişi, saraydaki o yüce baş düşmandan bile daha kana susamış kuduz bir köpekti. Kendi eski kumandanlarının ve sadık adamlarının, o köpek kokusunu alıp peşlerine düşmesin diye kendi canlarının derdine düşmekten başka çareleri yoktu şu an. Belli ki kıllarını bile kıpırdatmaya cesaret edemiyorlardı.

Yaraları tamamen iyileşene kadar o daracık odada saklanmaktan ve uzun vadeli bir plan yapmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Bakışları göğsündeki o yeni kan sızıntısına takıldığında yüzündeki o bıkkın ve rahatsız edici ifade daha da derinleşti.

"Guk?" efendisinden uzun süre bir emir alamayan akdoğan, boynunu büküp o siyah boncuk gözleriyle inatla sahibine bakmaya devam etti.

"Defol git."

Gözlerini kapatan Xie Zheng'in o muazzam soluk ve güzel yüzünde nadir görülen kırılganlık bir anlığına kendini gösterdi.

Akdoğan, sahibinin bu sert komutlarına oldukça alışkındı. İzin koptuğu gibi kanatlarını çırptı ve hızla gökyüzünde gözden kayboldu.

Xie Zheng gerçekten de şifayı kapmıştı.

Fan Changyu bütün öğleden sonrasını o odaya girip adama söyleyeceği kelimeleri prova ederek geçirmişti. Akşam olunca

özellikle güzel birkaç yemek hazırlayıp o meşhur soslu domuz kelle etinden de biraz doğrayıp tepsiyle çatı katına çıkmıştı. Fakat kapıdan seslense de içeriden bir çıt bile gelmedi.

İçeride adama bir şey oldu korkusuyla kapıyı hızla itip daldığında, adamın baygın bir halde yatıp uyuduğunu gördü. Yüzü cehennem ateşi gibi yanıyordu, sanki alev alev kaynayan bir kuyuya düşmüş gibi komadaydı.

Hemen telaşla Marangoz Zhao'yu çağırdı; ihtiyar adamcağız adamın nabzına şöyle bir baktıktan sonra elindeki o lime lime olmuş şifa kitabını uzun uzun karıştırdı. En risksiz ateş düşürücü reçetelerden birini yazıverdi.

Fan Changyu o zifiri karanlıkta koşup kepenkleri inmiş eczanenin kapısını yumruklayarak zorla ilaçları aldı ve kaynatıp adama kaşıkla zorla içirdi. Neyse ki kısa süre sonra adam şakır şakır terleyip ateşini biraz atmıştı.

Fakat Marangoz Zhao adamın terini silip de sargılarını değiştirirken, adamın göğsündeki yaraların tekrar şiddetle yırtıldığını ve sargıların resmen kan gölüne döndüğünü görünce içinden 'Bu nasıl oldu ki?' diye şaşırmadan edememişti.

Xie Zheng tekrar gözlerini araladığında saat çoktan sabahı bulmuştu.

Ateşi tamamen düşmüştü, kafasındaki o dayanılmaz zonklama gitmişti ama boğazı zımpara kağıdı gibi kuruyup acıyordu.

Yaşlı çift, o uyanınca rahat su alabilsin diye yatağının ucuna yuvarlak küçük bir sehpa koyup üstüne su destisiyle toprak bir bardak bırakmıştı.

Zorla bedenini yataktan yukarı çeken Xie Zheng su destisine uzanmak üzereyken o sırada kapı yavaşça aralandı. O tanıdık kız elinde kocaman bir çorba kâsesiyle odaya süzüldü. Adamın uyandığını görünce atıldı: "Su tamamen buz gibi, sakın onu içme. Ateşin daha yeni düştü. Bak sana domuz ciğeri çorbası kaynattım."

Marangoz Zhao, domuz ciğeri çorbasının ateşi düşürmek ve ciğerleri

temizlemek gibi faydaları olduğunu söylemişti. Dün aldıkları o koca domuzdan tam da bir kova ciğer sakatatı kalmıştı ve kız da oturup onu çorbaya dönüştürmüştü.

Xie Zheng, kısık sesiyle minnetini dile getirdi. Sonunda karşısına o felaket domuz bağırsağından farklı bir yiyecek geldiğini görünce derin bir nefes alıp çorbayı zerre tereddüt etmeden yudumladı.

Ama ilk yudum boğazından aşağı indiği anda adamın suratındaki bütün ifade tepetaklak oldu!

Fan Changyu'nun pür dikkat bakışları altında ağzındaki yudumu güçlükle yuttu ve duraksayarak sordu: "Bunu sen mi kaynattın?"

Fan Changyu başını onaylayarak salladı: "Evet, ne oldu ki?"

Sonuçta hayatında ilk defa bu zımbırtıyı pişiriyordu.

Elindeki o kâseyi daha fazla içmeye yanaşmayan Xie Zheng mırıldandı: "Yok bir şey."

Sadece beyninin almadığı şey, daha önceki o muazzam lezzetteki bağırsaklı erişteyi yapan kişiyle, şu an elinde tuttuğu bu zehir gibi şeyi yapan kişinin aynı insan olmasıydı.

Oysaki Fan Changyu safça onu teşvik etmeye devam ediyordu: "Hadi soğutmadan içiver. Zhao Amca, bu çorbanın öksürüğü keseceğini ve ciğerlerini açacağını söyledi. Sana çok iyi gelecek."

Xie Zheng: "...Biraz fazlaca sıcakmış. Birazdan içerim."

Adam konuyu burada kapattığında normalde kızın çıkıp gitmesi gerekirdi; ama o tam tersine gidip kenardaki sandalyeyi çekip tam karşısına kuruldu: "Fark ettim de ben sana kendi adımı falan hiç söylemedim. Soyadım Fan, adım da Changyu. Kasabadakiler genelde ismimle seslenir; sen de bundan sonra adımca seslenebilirsin."

Xie Zheng sadece hafifçe başını salladı. O komşu kadının kıza böyle seslendiğini duyduğu için aslında adını biliyordu.

Xie Zheng'in böyle iki kelime edip susması odanın içine o ezici ve

garip sessizliği çökertti.

Konuşmayı zorlayarak sürdürmeye çalışan Fan Changyu da içten içe utanıyordu ama bu odaya gelme amacını hatırlayıp konuya balıklama daldı: "Geçen gün soyadının Yan, isminin Zheng olduğunu söylemiştin. Hangi Yan? Hangi Zheng?"

Xie Zheng yanıtladı: "Hikmetli söz anlamına gelen Yan ile onurlu ve dürüst insan manasına gelen Zheng."

Kızın pek kitap yüzü görmediğini ve anlattığı bu kelimelerin anlamını derinlemesine idrak edemeyeceğini düşündüğü için, parmağının ucuyla o soğuk suya dokunup yatağın yanındaki taburenin yüzeyine o temiz ve güçlü "Yan Zheng" karakterlerini tek tek yazdı.

Bu iki kelime, aslında kendi asıl isminden parçalar alarak oluşturduğu, içinde zekâ barındıran kelimelerdi.

İşaret parmağı öylesine ince ve uzundu ki sanki bir bambu dalını andırıyordu. Zarif ve kalemi tutmak için yaratılmış o asil elleri, üstündeki derin ve taze kesik izleri yüzünden öylesine büyük bir trajedi taşıyordu ki; bu adamın geçmişte nelerle sınandığını hayal etmek bile imkânsızdı.

Parmak ucuyla suyu mürekkep yapıp yazdığı o yazılar bile içinde öyle bir otorite ve zarafet barındırıyordu ki, Fan Changyu gözlerini o yazılardan alamadan büyülenmiş gibi bakakaldı.

Ta ki o "Zheng" karakterinin son yatay çizgisini de çektikten sonra adamın o kalın, tok sesi yankılanana dek: "İşte bu ikisi."

Birdenbire o transtan çıkan Fan Changyu, bir sonraki cümlesinde biraz tereddüt etti: "Eskiden epey mürekkep yalamış olmalısın?"

O kusursuz el yazısı, okumuş adam olarak bilinen o meşhur Song Yan'ın karakterlerinden bile kat kat daha asil görünüyordu.

Xie Zheng hafif bir yanıt verdi: "Ben basit bir savaşçıyım; alimlik taslamak bana düşmez."

Bu sözler yüzeyde mütevazı gibi görünse de arkasında son derece

alaycı, o çok övünülen "okumuş-yazmış takımından" tiksinen bir üslup taşıyordu.

Rahat bir nefes alan Fan Changyu sormaya devam etti: "Peki, daha önce ne iş yapardın?"

Xie Zheng'in kaşları hafifçe çatıldı; bu kızın bugün neden bu kadar çok soru sorup her şeyi deşmeye çalıştığını anlayamıyordu. Ama hayatını kurtaran, ona bir çatı veren bu kıza karşı dürüst olması gerektiğini düşündü.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Çok ahım şahım bir iş değil. Eskiden bir eskort şirketinin muhafızlık işlerini yapardım," dedi.

Ama bunu duyan kızın gözlerinde şaşırtıcı bir mutluluk ve sevinç belirdi: "Ne tesadüf! Bak, bu tam bir kader! Benim babam da gençliğinde aynı böyle o muhafızlık şirketleri için yollarda koştururdu!"

Xie Zheng: "...Ne büyük tesadüf."

Neyse ki kız bu "eskort şirketi" meselesini daha fazla kurcalamaya kalkmadı; bunun yerine ellerini kucağında birleştirerek gergin bir şekilde asıl o büyük soruyu patlattı: "Peki sen... Evli misin?"

Xie Zheng'in keskin bakışları kızın üzerinde odaklandı. Kız utançtan kızarmıştı ama yüzünde asla o cilveli veya utangaç bir ifade yoktu; daha çok çaresizlik kokuyordu.

Sorusunun ardında yatan amacı anlayamayan Xie Zheng, doğruca cevap verdi: "Hayır."

Sıkıntıdan kendi parmaklarını neredeyse kırmızıya boyayana kadar sıkan Fan Changyu, sonunda bütün cesaretini toplayarak o gururunu yerle bir etti ve konuştu: "Şey... Senden bir şey rica edeceğim. Ailemin başına büyük dertler açıldı. Babam ve annem vefat edince amcam bütün mirasımıza, evimize, tarlamıza çökmeye kalkıştı. Dün zorbalıkla tapuları elimden almaya çalıştı ama başaramadı. Sırada devlet kapısına gidip mahkemeye başvurmak var. Ve eğer o mahkeme kurulursa... Babamın bir erkek oğlu olmadığı için bütün o mal mülk amcama geçecek. Ailemin evini

korumak için tek bir yolum kaldı; o da hemen, acilen bir içgüveysi bulmak."

Xie Zheng'in göz seğirmesi şiddetlendi: "İçgüveysi olmamı mı istiyorsun?"

7. Bölüm: Alelacele Bir Düğün

Fan Changyu lafı çevirmeden araya girdi: "Sahte bir evlilik olacak sadece."

Sonra da planının detaylarını tek tek dökmeye başladı: "Benimle nikâh masasına oturacaksın. Herkese benim evime içgüveysi geldiğini duyuracağız; böylece anne ve babamın mirasını sağlama alacağım. Evde biraz param var. Tapular tamamen benim üstüme geçtikten ve şu dükkânı işletip durumu düzelttikten sonra kasabadaki en iyi doktoru bulup o yaralarını da iyileştireceğim. En iyi ilaçları alacağım. İyileştiğinde de gitmek mi istersin kalmak mı istersin, o tamamen sana kalmış."

Xie Zheng başını hafifçe kaldırdı, göz uçlarındaki o keskin kıvrımlar onun o soğuk ve mesafeli aurasını daha da ağırlaştırdı: "Ben buradan çekip gittiğimde amcanın o evi senin elinden geri almaya çalışmayacağından nasıl bu kadar eminsin?"

Fan Changyu: "Ev ve tapular benim üzerime çoktan yapılmış olacak. Ne kadar kudurursa kudursun umurumda bile olmaz. Dahası sen gittiğinde, millete sadece çok uzun bir yolculuğa çıktığını söyleyeceğim, kimsenin senden haberi olmayacak zaten."

Xie Zheng imalı bir şekilde fısıldadı: "Gerçekten de her şeyi inceden inceye planlamışsın."

Fan Changyu bu lafın bir iltifat mı yoksa iğneleme mi olduğunu tam kestiremediğinden biraz utançla sordu: "Yani... Ne düşünüyorsun?"

"Biraz düşünmeme izin ver." Göz kapakları yarı yarıya kapanmış, o derin gözlerindeki ifade tamamen kaybolmuştu; gerçekten düşünüp düşünmediğini bile anlamak imkânsızdı.

İster istemez içi daralan Fan Changyu, az önce ağzından çıkan lafları kafasında tekrar tarttı. İyileştiğinde gitmek isterse gidebilir demişti demesine ama giderse ona ne vereceğini, kalırsa ne yapacağını hiç söylememişti.

Hemen toparlayıp lafını tamamladı: "Eğer iyileştiğinde buradan

ayrılmak istersen sana fazlasıyla yetecek bir yol parası veririm. Ama eğer gidecek bir yerin yoksa..."

Sözlerini kesip adamın o bembeyaz yüzüne ve yara bere içindeki haline kaçamak bir bakış attı. Dün gece kustuğu kan yüzünden kendi gömleği batınca, Marangoz Zhao ona giydirecek bir şey bulamamış ve kendi o paramparça, eski püskü kalın çuval gibi ceketlerinden birini üstüne geçirmişti.

O kusursuz zarafet taşıyan ellerinde sıyrıkların ve yaraların yanı sıra kalın nasırlar ve çatlaklar göze çarpıyordu; bu adamın önceden çok da öyle güllük gülistanlık bir hayat yaşamadığı apaçık ortadaydı.

Şu an hem hasta hem de beş parasız bir yabancıydı. Fan Changyu bütün yüreğiyle o iddialı teklifi sundu: "Eğer bir yerin yoksa, hiç dert etme; bundan sonra domuzları keser sana ben bakarım!"

Xie Zheng: "..."

O an yüzünde beliren ifade o kadar akılalmazdı ki, kelimelerle tarif edilemezdi.

Eğer şu an onu uzaktan yakından tanıyan tek bir kişi bile şu odada olsaydı ve bu sözleri duysaydı, kendi ölüm şeklini nasıl çizeceğini falan hayal ediyor olurdu.

Dünya üzerinde, bu adama "sana ben bakarım" diyebilecek kadar cüretkâr tek insan herhalde sadece bu kız olabilirdi.

Eğer bu kız onun kim olduğunu zerre kadar bilmiş olsaydı bırakın bu saçma lafları etmeyi, herhalde onu o karların içinde buz tutup ölmesine terk ederdi.

Bunu düşünen Xie Zheng'in gözlerinde koyu bir alay belirdi.

Sordu: "Neden?"

Fan Changyu onun ne demek istediğini anlamadı: "Ne, neden?"

Xie Zheng şaşırtıcı bir şekilde epey sabırlı görünüyordu ve kızı ağzından laf almaya zorlar gibiydi: "Seninle ne kan bağım var ne de

eskiye dayanan bir dostluğumuz. Vücudumdaki bu yaralar eğer geçmezse büyük ihtimalle elden ayaktan düşmüş ömür boyu bir sakat olarak kalacağım. Bana bakmanın sana ne gibi bir kârı olabilir ki?"

Fan Changyu son derece içten ve dümdüz bir cevap verdi: "Çünkü çok güzelsin."

Xie Zheng olduğu yerde kalakaldı. Böyle bir cevabı, böylesine sığ ve saçma bir sebebi asla ama asla beklemiyordu. Bir süre afalladıktan sonra kaşlarını çattı: "Sadece bu yüzden mi?"

Fan Changyu, sanki 'başka ne olacaktı ki' der gibi koca gözlerini kırpıştırdı.

Xie Zheng kendi yüzünün öyle çirkin falan olmadığını çok iyi biliyordu ama birinin yüzüne baka baka "çok güzelsin" demesi hayatında ilk kez karşılaştığı bir olaydı. Şöyle dedi: "Bu dünyada yüzü güzel olan bir ton insan var."

Fan Changyu: "Ama benim karların içinden sırtlayıp kurtardığım kişi tesadüfen sen oldun."

Aslında amacı, adamın "dünyada bir sürü güzel insan var" lafına mantıklı bir cevap vermekti ama laf ağzından çıkar çıkmaz adamın ona bakışları daha da tuhaflaştı.

Fan Changyu, kurduğu cümlenin ne kadar yanlış anlaşılabileceğini jet hızıyla fark edince telaşla toparlamaya çalıştı: "Benim asıl demek istediğim şey şu; dünyada her şeyin bir sebebi ve kaderi vardır demek istedim..."

Yani, yüze çok önem veren biri olarak, şans eseri karların arasında böylesine muhteşem yüzlü bir adam bulmuştu. Bu yüzden eğer adamın gerçekten gidecek bir yeri olmazsa, huyları da birbirine uyarsa, geçinip gitmeleri hiç de fena bir fikir gibi görünmüyordu.

Ama eğer adamın böyle bir niyeti yoksa elbette onu zorlayacak değildi; zorla güzellik olmazdı sonuçta.

Ancak adam ona açıklama fırsatı bile tanımadan, kaşlarını daha da derinden çatarak sözünü kesti: "Yaralarım iyileşir iyileşmez kendi

yoluma gideceğim. Hanımefendiye daha fazla yük olmayacağım."

Kaşlarında ve gözlerinde biriken o buz gibi soğukluktan belli ki kızın ona abayı yaktığını düşünmüş, işi kestirip atmıştı bile.

Boğazı düğümlenen Fan Changyu sadece çaresizce, "...Peki, o da uyar," diyebildi.

Karşı taraf, onunla bir daha asla yollarının kesişmesini istemiyormuş gibi ya da en ufak bir minnet borcu taşımak istemiyormuş gibi o meşhur soğuk sesiyle tekrar konuştu: "Hanımefendi, sadece bir dilek dileyin. Bana bağışladığınız bu canın bedeli olarak o dileği mutlaka yerine getireceğim."

Hayalleri suya düşen Fan Changyu sadece pes etmiş bir şekilde ellerini iki yana salladı: "Bana o sahte evlilikle evimi korumam için yardım etmeyi kabul etmen bile benim için en büyük lutuftur."

Ağzından artık lüzumsuz laflar kaçırmak istemiyordu; adamın onu yanlış anlaması en son isteyeceği şeydi.

Ama tam o sırada beklemediği bir cümle duydu: "O sahte evlilik işi... Sadece beni evinize aldığınız ve sığındığım için yapacağım küçük bir ödeme olsun."

Şaşkınlıktan donakalan Fan Changyu başını hızla kaldırdı. Adamın o asil ve nefes kesici yüzüne bakarken inanamayarak sordu: "Yani... Yani sahte içgüveysi olmayı kabul ettin, öyle mi?"

Xie Zheng hafifçe başını eğdi.

Fan Changyu mutluluktan az kalsın hüngür hüngür ağlayacaktı: "Bunu bir kâğıda döküp yazarız! Evliliğe bir bitiş tarihi koyarız! O gün gelip çattığında hemen boşanma belgesini önüne koyarım, asla seni burada tutmam! Eğer o tarihten daha önce çekip gitmek istersen de sana yolluğunu ve boşanma kâğıdını kendi ellerimle verir, asla önüne geçmem."

En azından adama, sırf onu evinde zorla tutup ona fena halde saplantılı olduğunu düşünmesi için hiçbir sebep bırakmamıştı.

Xie Zheng: "...O kadarına gerek yok."

Göz kapaklarını biraz düşürüp tekrar sordu: "Peki, asıl dileğiniz nedir?"

Fan Changyu biraz düşündükten sonra cevap verdi: "Babamın mirası olan o yarım kalan domuz çiftliğini bir an önce ayağa kaldırmak istiyorum. İleride oraya şöyle en azından yüz tane domuz koyabilsem efsane olurdu."

"..."

Bu dilek o kadar basit, o kadar vizyonsuz bir dilekti ki... Üstelik yine, yeniden domuzlarla ilgiliydi.

Xie Zheng iki saniye sessiz kaldıktan sonra: "Hanımefendi, biraz daha büyük düşünebilirsiniz."

Fan Changyu içinden 'Yüz tane domuz kafadan yüz gümüş tel eder be! O parayla bu kasabada iki avlulu, kocaman bir malikâne alınır! Bu dilek küçük mü şimdi?' diye geçirdi.

Vicdanını bir kenara bırakıp rakamı biraz daha şişirdi: "İki yüz domuz?"

Xie Zheng: "..."

Boş ver, ne hali varsa görsün. Buradan ayrılacağı zaman yanına fazladan gümüş bırakıp vicdanını temizlerdi.

Adamın sessizliği karşısında fazla açgözlülük yaptığını sanan Fan Changyu utangaç bir tavırla atıldı: "Eskilerin dediği gibi, bir hayat kurtarmak... Koca bir tapınak inşa etmekten daha hayırlıdır, öyle değil mi? İlle de borcunu ödemeni beklemiyorum..."

Onun bu "Bir can kurtarmak, yedi katlı bir pagoda yapmaktan daha hayırlıdır" deyişini duyan Xie Zheng'in gözü hafifçe seğirdi ve kızın sözünü kesti: "Dileğinizi aklımda tutacağım."

Adam bunu söyledikten sonra Fan Changyu konuyu daha da uzatmanın yersiz olduğunu anlayıp asıl meseleye döndü: "O zaman... Madem sahte de olsa anlaşmayı yaptık, bana sormak istediğin bir şey var mı?"

Pencere kenarında oturan adam kafasını umursamazca 'hayır' anlamında salladı. Belli ki bu evlilik oyununu zerre kadar ciddiye almıyordu.

Aslında Fan Changyu da düşününce adama hak verdi. Sonuçta oyun oynayacaklardı, gerçek bir evlilik kurmayacaklardı; öyleyse oturup adamın yedi sülalesini veya dedesinin adını falan sormanın hiçbir manası yoktu.

Dedi ki: "Düğün işini biraz apar topar yapmak zorundayım. Sanırım yarın ya da ertesi gün hallederiz."

Xie Zheng kısaca: "Sen nasıl uygun görürsen," dedi.

Kuzgun karası kirpikleri yarı yarıya düşmüş, gözlerindeki o derin, karmaşık karanlığı başarıyla saklamıştı: "Ancak benim tüm kimlik belgelerimi o haydutlar aldı götürdü. Anlaşılan devlet dairesine gidip kendime yeni bir kütük çıkarmam gerekecek."

Fan Changyu rahatça atıldı: "O iş çok kolay! Zaten benim aileme içgüveysi olarak geleceğin için, kütüğünü doğrudan benim aile defterime yazdırıveririz, olur biter."

Her şey masaya konulup anlaşıldıktan sonra Fan Changyu daha fazla oyalanmadı. Evlenmek için gerekli olan o koca kaosu planlamak için aşağı inmesi gerekiyordu.

Odadan çıkmadan hemen önce adamın o bıraktığı domuz ciğeri çorbasına bakıp hatırlattı: "Çorba yeterince soğumuştur herhalde, bitirsen iyi olur."

Xie Zheng: "...Hıhı."

Bu kız, kendi yaptığı o zehir zemberek çorbanın tadının ne kadar berbat olduğunun zerre farkında değil miydi?

Odada yapayalnız kalan Xie Zheng pencereyi tamamen açtı. Fırtına sonrası o parlak güneşe doğru bakarken gözlerinin rengi daha da derinleşmişti.

Onun ordularını ve askerlerini ele geçiren o adam resmen kudurmuş bir köpekti. Cesedini kendi elleriyle bulup parçalamadan rahat bir

nefes alamayacak ve civar şehirlerdeki bütün mültecileri adım adım inceletecekti.

Kendisine sahte bir isim ve geçmiş uydurabilirdi belki ama mühürlü bir nüfus kâğıdı yaratamazdı. Eğer Jizhou devlet makamları kayıt dışı mültecileri sıkıştırmaya ve avlamaya başlarsa, saniyeler içinde kimliği açığa çıkardı.

Fakat bu ülkenin kanunlarına göre bir erkek içgüveysi giderse, o kadının kayıtlı olduğu şehrin resmi vatandaşı sayılırdı.

Bu sahte evliliği o saniye kabul etmesinin altındaki gerçek ve acımasız sebep aslında buydu.

O kadına gelince...

Gözleri refleks olarak yanındaki o iğrenç domuz ciğeri çorbasına kaydı.

Ona zaten bir dilek hakkı vermişti; kız da ondan sahte evlilik üzerinden kendi amacını gütmüştü, yani ona karşı bir minnet borcu veya vicdan azabı kalmamıştı.

Aklına kızın ona bakıp utanmadan ve son derece doğal bir şekilde söylediği "Çünkü çok güzelsin," lafı gelince o mükemmel kaşları istemeden de olsa birleşti.

Hıh, ne kadar da sığ bir kızdı.

İki parmağını dudaklarına götürüp o berrak, delici ıslığı çaldı. Çok geçmeden, göklerden ok gibi süzülen o kar beyazı akdoğan usulca pencerenin pervazına kondu.

Xie Zheng çorba kâsesini kuşa doğru itti: "Ye şunu."

Akdoğan siyah boncuk gözleriyle kâsedeki o pişmiş domuz ciğerlerine şöyle bir baktıktan sonra inatla kafasını yana çevirdi.

Xie Zheng'in o ölümcül bakışını üzerine yiyen akdoğan, çaresizce başını eğdi ve bir parça ciğeri gagasıyla alıp hüzün içinde yutkundu.

Her şey sanki denk gelmiş gibiydi; Fan Changyu sahte evlilik planını

adamla karara bağladıktan hemen sonra Komiser Wang onlara bir elçi yollamış ve Büyük Fan'ın gerçekten de kasaba mahkemesine gidip evi almak için dilekçe sunduğunu, davanın da her an görülebileceğini gizlice bildirmişti.

Zhao çifti bu korkunç haberi duyunca endişeden dudakları uçuklamışken, Fan Changyu gayet soğukkanlı bir tavırla duruma el koydu: "Düğün işini hiç uzatmadan, sessiz sedasız yapacağız. Mahalleliyle komşuları küçük bir yemeğe çağırıp onlara eve içgüveysi aldığımı söylemem her şeyi çözmeye yeter."

İhtiyarları daha fazla telaşlandırmamak ve durumu eline yüzüne bulaştırmamak için, onlara bu evliliğin baştan sona bir senaryo olduğunu henüz açıklamamıştı.

Zhao Teyze dertli dertli söylendi: "İyi ama gelinlikle damatlık bile yetişmeyecek ki kızım..."

Fan Changyu bunu hiç dert etmedi: "Kırmızı bir şeyler uydururuz, idare edip gider."

Dükkânda et sattığı gümüşler ve dünkü tefeci baskınında kazandığı tazminatla toplamda üç gümüş teli vardı. Her bir kuruşu çok dikkatli harcaması gerekiyordu.

Kendisi için yeni alınmış bir kırmızı elbiseye gerek yoktu ama adama en azından bir takım diktirmesi şarttı. Adamın kendi elbiseleri paçavraya dönmüştü ve şu an Marangoz Zhao'nun o yamalı eski ceketiyle yatmaktaydı. Düğün günü bari adamın üstüne başına düzgün bir şeyler uydurmalıydı.

Fan Changyu dişini sıkıp yarım gümüş tel harcayarak pazardaki kumaşçıdan bordo renkli kaliteli bir kumaş aldı ve sokağın başındaki terzi kadına ondan adama düzgün bir takım dikmesini rica etti.

Kırmızı değil de koyu bordo almasının elbette bir sebebi vardı; o kıyafeti düğünde damatlık olarak giyebileceği gibi düğünden sonra da günlük hayatta gayet rahat kullanabilirdi.

Terzi kadın, Fan Changyu'nun evleneceğini duyunca yüzünde güller

açmış, iyi dileklerini yağdırıp durmuştu. Fan Changyu'nun nasıl zor bir durumda olduğunu bildiği için ondan bir kuruş bile dikim ücreti almayı kesinlikle reddetmiş, "Bu damatlığı da benim düğün hediyem say," deyip kestirip atmıştı.

Ama kıyafetin tam oturması için adamın ölçülerinin alınması şarttı.

Fan Changyu bu iş için Zhao Amca'dan yardım istemeyi düşünmüştü ancak ihtiyar düğün için pazar alışverişine çıkmıştı bile. İş başa düşmüştü; tavan arasına gidip kapıyı çaldı: "Yarınki düğünde üstüne giyeceğin düzgün bir şey yok. Sana hemen ölçülerini alıp bir takım diktireceğim."

Xie Zheng uyumlu bir şekilde onayladı.

Ölçülerin daha iyi alınabilmesi için üstündeki o kalın, eski ceketi çıkarmış, sadece içliğiyle kalarak sırtını Fan Changyu'ya dönmüştü.

Fan Changyu parmaklarını açıp adamın sol omzundan sağ omzuna doğru ölçü alırken o incecik içliğin altından adamın kaslı ve sıcacık vücudunu net bir şekilde hissedebiliyordu.

Daha önce adam kan kusarken de sırtını sıvazlamıştı ama o an tam bir ölüm kalım mücadelesiydi; kafasında zerre kadar başka bir şey yoktu. Şimdiyse ikisi de tamamen sessizdi. Odanın içi o kadar derindi ki birbirlerinin nefes alışverişlerini bile net duyuyorlardı ve bu da kızı tuhaf bir şekilde fena halde utandırmıştı.

Adamın onun niyetini yanlış anlayıp asılmasını düşünmesinden o kadar korkuyordu ki, onun tenine en ufak bir şekilde değmemeye özen gösteriyor; bir yandan da parmak uçlarındaki o tuhaf sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Kırk beş santim." Ölçüyü alır almaz o kalın eski ceketi hemen adama uzattı ki bir an önce o lanet odayı terk edip üstüne düşen bu gerginliği atsın.

Bir yandan da kendi kendine söyleniyordu: 'Adam ne kadar ince ve narin duruyorsa, omuzları ve sırtı da bir o kadar devasa ve geniş. Babamın ölçüleriyle neredeyse aynı!'

Odadan ayrılmadan önce yarınki o telaşlı düğünün programını

anlattı: "Düğünü yarın öğleden sonra yapacağız. Senin merdiven inmen o bacakla imkânsız olur; o yüzden yarın Zhao Amca seni sırtına alıp aşağıya kadar indirecek."

Evlilik merasimleri her zaman "alacakaranlık" saatinde, yani güneş batarken yapılırdı.

Adam hiçbir neden belirtmeden, buz gibi bir netlikle teklifi reddetti: "Gerek yok, ben koltuk değneklerimle aşağıya kendim inerim."

Fan Changyu endişeyle araya girdi: "Ama yaraların patlamaz mı?"

"Sıkıntı olmaz."

Adamın bu kadar kararlı olduğunu gören Fan Changyu üstelemedi ve düğün hazırlıklarına koşmak için hızla evine döndü.

Elbette misafirleri ağırlamak şarttı. Kalan gümüş teliyle bir koca domuz daha satın aldı. Evdeki yemeğin başına geçecek olan Zhao Teyze de komşu teyzeleri toplayıp yarınki düğün yemeği için şimdiden ellerini kollarını sıvadılar.

Düğün şekerleri ve tatlıları da eksik kalamazdı.

Her şeyi basitleştireceğini söylemişti ama harcamaları toplayınca o üç gümüş telin tek bir bakırı bile elinde kalmamıştı.

Fan Changyu gece yarısına kadar dur durak bilmeden koşturmuştu. Kendi çocuğu olmadığı için onu kendi kızı gibi gören Zhao Teyze de tıpkı bir gelin annesi gibi onunla beraber dört dönmüştü.

Changning uykuya daldığında, Zhao Teyze sinsi bir gülümsemeyle gizlice ona küçük bir kitapçık uzattı.

Kitapçığa sadece bir saniye göz atan Fan Changyu'nun yüzü kıpkırmızı oldu ve hemen kapattı. Hem utanç hem de dehşet içindeydi: "Adam o haldeyken... Buna gerek kalacağını hiç mi hiç sanmıyorum..."

Zhao Teyze kıza ters bir bakış atıp güldü: "Sen onu al da... Elbet bir gün lazım olur."

Fan Changyu mecburen o utanç verici kitapçığı saklamak zorunda kalmıştı.

Terzi teyze işinin ehliydi; o gece sabaha kadar çalışıp kıyafeti hazır etmiş ve hemen onlara yetiştirmişti.

Fan Changyu sadece Xie Zheng için bir şeyler diktirmeyi düşünmüştü ama terzi kadın o kumaştan öyle bir ustalıkla parça artırmıştı ki, Fan Changyu'ya bile o renkte aynı kumaştan bir elbise çıkarmayı başarmıştı.

Gülümseyen Terzi Teyze, "Düğün dediğin şeyde gelinle damadın kıyafetleri bambaşka renklerde mi olur hiç? Kumaşın artan kısmından da sana bir elbise yetiştirdim. Elimden ancak bu kadarı geldi, sakın burun kıvırayım falan deme!" dedi.

Fan Changyu eskiden de bu terzide elbise diktirdiği için kadının onun ölçülerini ezbere bildiği belliydi.

Kalbinde karmaşık duygular dolaşan Fan Changyu derin bir iç çekerek teşekkür etti: "Çok sağ ol, Fang Teyze."

Terzi Teyze heyecanla onu itekledi: "Hadi çabuk üstüne geçir de görelim. Olmayan yeri varsa şimdiden düzelteyim."

Kumaş yetersiz olduğu için elbise dümdüz ve gösterişsiz dikilmişti. Sıradan, gündelik kıyafetlerden zerre kadar farkı yoktu ama yine de çok asil ve şık duruyordu.

Fan Changyu üstünü değiştirip dışarı çıktığında hem Zhao Teyze hem de Terzi Kadın onun güzelliği karşısında mest olmuştu. Terzi Kadın alaycı bir şekilde güldü: "Yarın şu kırmızı peçeyi de taktık mı... Al sana dünya güzeli bir gelin!"

Fan Changyu merakla sordu: "İyi de içgüveysi aldığımıza göre, o kırmızı peçeyi benim değil damadın takması gerekmez mi?"

Bunu duyan her iki kadın da kahkahalara boğuldu: "Seni gidi çılgın kız..."

Fan Changyu bunu sadece ciddi bir merakla sormuştu. Çünkü o burnundan kıl aldırmayan adamı o kırmızı gelin peçesiyle aşağıya

indirmeye kalksa, adamın onu oracıkta parçalayacağından emindi.

Damat kelimesi geçince Terzi Teyze'nin dedikodu damarı kabardı: "Duyduğuma göre Kaplan Çatalı'nda eşkıyaların elinden kurtardığın şu yeni damat adayı varmış ya hani... Yüzü gözü düzgün mü bari? Yakışıklı mı bari?"

Fan Changyu daha ağzını açmaya fırsat bulamadan, Zhao Teyze gururla atıldı: "Yarın düğünde zaten kendi gözlerinle göreceksin!"

Terzi Kadın gülümsedi, biraz daha çene çaldıktan sonra gecenin karanlığında kendi evine döndü.

Yalnız kalan Zhao Teyze, Fan Changyu'ya bakınca kızın yarın baş göz olacağını düşünerek içi cız etti: "Şu zengin ailelerin o koca koca konaklarında evlenen kızları var ya... Tahtırevanlarla, çalgılarla, zurnalarla koca evine uğurlanırlar..."

Fan Changyu, Teyze'nin bu melankolisine kapılmak yerine sadece adamla konuşmasını hatırlamıştı. Damadı yarın aşağı indirmek için Marangoz Zhao'yu teklif ettiğinde adamın o buz gibi yüz ifadesini aklına getirdi.

Acaba adamın bunu reddetmesinin sebebi o geleneklerdeki gibi bir gelin tahtırevanına bindirileceğini sanması mıydı?

O gece lambaların geç saatlere kadar yanmaya devam ettiği tek ev Fanlarınki değildi; aynı sokakta, onlara birkaç kapı uzaklıktaki Song ailesinin evinde de ışıklar sönmemişti.

Gece yarısı uyanan Anne Song, oğlunun odasında hâlâ ışık yandığını görünce kapıyı tıkladı: "Oğlum... Saat çok geç oldu, artık biraz uyusan?"

İçeriden o meşhur, tok ama sakin erkek sesi geldi: "Şu kitabı bitirince yatacağım, anne."

Oğlunun bu çalışma azmiyle gurur duyan Anne Song, "Çok geçe kalma," diyerek kendi odasına geri döndü.

Ancak odanın içinde, mum ışığının aydınlattığı duvarlarda her şey bambaşkaydı. Song Yan elinde o açık kitabı tutuyordu ama

saatlerdir tek bir sayfasını bile çevirmemişti. Masasındaki mürekkep hokkası, kalemleri çoktan yere fırlatılmış, oda resmen bir savaş alanına dönmüştü.

Kitabı tutan parmakları o kadar sıkıydı ki boğumları bembeyaz kesilmişti.

O kız, evleniyordu. Öyle mi?

8. Bölüm: Gerdek Gecesi

Kendi düğününde bile sabahın köründe kalkıp pazarda domuz kesmek ve pişmiş et sosu hazırlamak zorunda kalan herhalde tarihteki ilk gelin Fan Changyu idi.

Dün kestikleri taze domuzun sakatat ve kelle kısmını o meşhur sosuyla kaynattı, ardından yeni aldığı o ikinci domuzu da tamamen soslu ete çevirerek tamı tamına iki dev koca leğeni etle doldurdu.

Baharat kokusunu alan yardıma gelmiş kadınların ağızlarının suyu akıyordu.

Öğle saatleri yaklaştığında Zhao Teyze artık isyan ederek kızı mutfaktan çıkardı ve düğün elbisesini giymesi, makyajını yapması için onu kendi odasına sürükledi.

Fan Changyu, o yöreye ait içgüveysi adetlerini de yeni öğrenmişti. İçgüveysi almanın iki yolu vardı. İlki, "Damadı Kucaklamak" adı verilen bir adetti; damat, süslü bir tahtırevanla kızın evine adeta bir gelin gibi getirilirdi.

İkinci yöntem ise normal bir düğünden farksızdı. Damat bir gece önceden kızın evine sığınır, kız ise evden ayrılıp anneannesinin evine gider; düğün günü çalgılar ve zurnalarla, tahtırevanla kendi evine gelin gider gibi getirilirdi. Bu ritüel, damadın onurunu ve şerefini kurtarmak için yapılırdı.

Fan Changyu'nun bu iki seçeneğe de zerre kadar ayıracak bütçesi yoktu. Tahtırevan kiralayacak o parayı geçin; damat dedikleri adam zaten yan odada, sokağın dibinde yatıyordu. Bir merdiven inip aşağı salonunda nikâhı basacaklardı, o kadar teferruata kimin ihtiyacı vardı?

Düğün şansını çağırmak için tutulan "Saadetli Teyze" o yeni yatağı düzelttikten sonra Fan Changyu'nun saçlarını taramak için yanına geldi.

"İlk tarayışta ömür boyu saadet, ikinci tarayışta ağarmış saçlarla beraberlik, üçüncü tarayışta evi dolduracak çocuklar..."

Fan Changyu makyaj masasında otururken bu kadının okuduğu o geleneksel "On Tarak Şiiri"ni ve dışarıdan gelen o devasa gürültü ve şamata seslerini duyunca, birdenbire sanki cidden ve gerçek bir adamla evleniyormuş hissine kapılıp ürperdi.

Dışarıdaki konukların en çok tartıştığı konu bugünün damadı hakkındaydı. Ancak Zhao Teyze'nin ağzı o kadar sıkıydı ki, kadınların o ardı arkası kesilmeyen sorularına karşı tek bir ipucu bile sızdırmıyordu.

Avuç avuç çekirdek çitleyip köşelerde fısıldaşan kadınlar kendi aralarında komplo teorileri üretmeye başlamıştı bile: "Kızlar, sizce Zhao ailesinin bu damadı sır gibi saklamasının sebebi ne? Kesin çok çirkin, yamru yumru bir adam olmalı; yoksa neden milletten gizlesinler ki?"

"Vallahi ben de o adamın bacaklarının sakat olduğunu ve yürüyemediğini duydum!"

Başka birisi nefesini tuttu: "Ne? Yani bir topalla mı evleniyor?"

Yanındaki kadın ona dirsek atıp sesini alçaltmasını işaret etti, ardından sessizce fısıldadı: "Aman canım, Fanların evi sonuçta sadece bir içgüveysi arıyordu. Eli ayağı düzgün, eli yüzü düzgün, akıllı uslu bir adam kalkıp da o aileye içgüveysi gelir mi sence?"

Herkes durumu kabul edip iç çekmeye başlarken, laf dönüp dolaşıp yine Song Yan'a geldi: "Görünüşe göre Fan ailesi ile Song ailesi köprüleri tamamen atmış. Bugün sokağın bütün sakinleri burada, ama ortalıkta bir tane bile Song ferdi görünmüyor."

"Eh, bana sorarsan Song ailesinin bu düğüne adım atmaması en iyisi. Ne de olsa Song Yan bu bölgenin en yakışıklı genci olarak parmakla gösteriliyor. O buraya gelseydi, zaten herkes o içgüveysini onunla kıyaslayacaktı; Fan ailesinin gururu daha da yerle bir olurdu!"

Bu tartışmalar sürüp giderken, düğün saati geldi çattı. Herkes, damadı kendi gözleriyle görmek için Zhao ailesinin kapısının önüne yığılıp itişip kakışmaya başladı.

Oysa Fan Changyu başındaki o kırmızı örtüyle odasından çıkıp avluya adım attığında kimse ona dönüp bakmamıştı bile.

Bugün gökyüzü resmen onlara düşmandı; öğleden beri yağan o ince kar avlunun duvarlarını şimdiden hafifçe örtmüştü. Fakat avluda o kadar çok ayak dolaşmıştı ki, yağan karlar toprağa düşer düşmez erimiş ve yeri kapkara bir çamura çevirmişti.

Zhao ailesinin kapısına asılmış kızıl çatapatlar patır patır patlayıp ortalığı dumana boğarken, merakla içeriyi gözetleyen kalabalık; kapıdan dışarı uzanan o iki ahşap koltuk değneğini gördüklerinde "Aha!" dediler. "Tam da tahmin ettiğimiz gibi."

Fan Changyu'nun içgüveysi olarak tuttuğu adam harbiden bir topaldı.

Değneklerin ritmik hareketleriyle birlikte adam yavaşça kapı eşiğinden dışarı adım attı. O koyu bordo damatlığının kumaşı kalabalığın görüş açısına girdiğinde...

Gökyüzünden süzülen o pamuk gibi kar taneleri o bordo kumaşın üzerine konar konmaz eriyip usulca yok oluyor, geride sadece küçücük bir ıslaklık bırakıyordu.

Kapıdaki o koca gürültü ve şamata yapan kalabalık aniden, adeta nefes almayı unutmuşçasına ölüm sessizliğine büründü.

Damat, diğer bacağını da eşikten dışarı attığında karanlık gölgelerden tamamen sıyrılıp güneş ışığına çıkmıştı. Saçlarına bağladığı o kırmızı kurdeleye düşen kar taneleri anında erirken; siyah saçlarının ve o kırmızı elbisenin altında parlayan o yüzü... O yüz o kadar asil, o kadar keskin ve çarpıcıydı ki; teni yere düşen o kardan bile daha pürüzsüz ve beyazdı. Dışarıdaki kalabalığa o kadar soğuk ve kayıtsız bir bakış fırlattı ki, o tek bakış herkesi yerle bir etmeye yetti.

Onun o güzelliğini fark eden davetlilerin istisnasız tamamı aynı anda büyük bir şokla derin bir nefes çekti.

Bu yaşlarına kadar gelmişlerdi ancak hayatları boyunca böylesine kusursuz ve yakışıklı bir erkekle karşılaşmamışlardı. Bırakın o çok

övünen Song Yan'ı, o meşhur tiyatro kumpanyalarının dillere destan en yetenekli ve en yakışıklı başrol oyuncuları bile bu adamın yüzde birine sahip olamazdı.

Kılıç gibi keskin kaşları, yıldızlar gibi parlayan o karanlık gözleri, yeşim taşı gibi oyulmuş yüz hatlarıyla... Bu adamın güzelliği insan aklının sınırlarını zorluyordu.

O ölüm sessizliğinin ardından kalabalıktan kopan şamata, bu sefer eskisinden bin kat daha şiddetliydi.

"Aman Tanrım, şu damadın yüzüne bakın!"

"Ben size dememiş miydim! Changyu gibi dünyalar güzeli bir kızın kendine bulacağı adam da bir o kadar kusursuz olur diye!"

"Hani az önce biri damadın yüzü yamru yumru bir ucubedir diyordu? Bu adamın o Song Yan'dan eksiği var mıymış ha?!"

Xie Zheng, elindeki değneklere dayanarak ve o meşhur, buz gibi soğuk ifadesiyle bu çıldıran kalabalığın arasından geçti. Hafifçe kaşlarını çatmıştı, etrafında dır dır eden bu kadın sürüsünden resmen tiksiniyordu.

Sokaktan kıvrılıp Fan ailesinin avlusuna adım attığında, içeride çekirdek çitleyip dedikodu yapanlar da bu efsane damadı görmek için ayaklanıp birbirini eziyordu. Herkesin konuştuğu tek şey adamın o olağanüstü yüzüydü.

Arka tarafta yemek hazırlığına koşan o teyzeler bile o efsane damadın haberini alınca ellerinde kepçelerle dışarı fırlamış, adama baka baka donakalmışlardı.

İçindeki o dayanılmaz tiksintiyi zar zor bastıran Xie Zheng, bütün o sirk maymunu gibi onu izleyen gözlerin arasından geçerek nikâhın kıyılacağı büyük salona doğru yürümeye devam etti.

Öylesine kafasını kaldırdığında, gözleri salonun hemen önündeki sundurmada duran bir figüre takıldı. Kendisiyle aynı renkte o bordo elbiseyi giymiş olan Fan Changyu'yu gördü. Kız, kırmızı gelin peçesini kalabalıktan gizlice bir köşesinden aralamış, gizli gizli ona bakıyordu. Adamın bakışları onu saniyelik bir hızla geçip gitmişti

ama o an aniden, gözlerini kıza geri çevirirken kalbi küçük bir anlığına tekledi.

Kızın yüz hatlarının güzel olduğunu biliyordu elbette ama onun makyajlı halini daha önce hiç görmemişti.

O yarı yarıya açılmış kırmızı peçenin altındaki o parlak, kocaman badem gözlerinde tatlı bir neşe ve gülücükler vardı. Yanaklarına hafif bir allık sürülmüştü; bu makyajı yapan kişinin yetenekleri biraz amatör olsa da kızın o pürüzsüz güzelliğini gölgelemeye yetmemişti. Dudaklarına sürülen o kırmızı boya, normalde yüzünde hiç görmediği o soğuk ifadenin yerini öyle bir cazibeyle doldurmuştu ki; gözleri kamaştıran bir güzelliği vardı.

Adamın bakışlarıyla göz göze geldiğinde Fan Changyu bir saniye duraksadı. Sonra birden kendi düğününde damadı röntgenlediğini fark edip, büyük bir suç işlerken yakalanmış bir hırsız gibi aceleyle örtüyü yüzüne geri kapatıp dimdik durmaya başladı.

Bu kadar kusursuz ve melek gibi bir kızın neden her hareketi bu kadar absürt ve garipti?

Xie Zheng'in o avludaki çığlık atan kalabalıktan dolayı hissettiği o devasa tiksinti ve öfke... O an birden küçük bir miktar yok olmuştu.

En azından bu düğün baştan sona sıkıcı veya berbat değildi.

Koltuk değnekleriyle adımını atıp ana salona girdi. Saadetli Teyze, üzerinde koca bir kırmızı gül topu olan o kızıl kurdelenin bir ucunu ona, diğer ucunu da Fan Changyu'ya uzattı.

Nikâhı kıyacak olan o yaşlı bilge bağırdı: "Kutlu saat geldi çattı! Yeni evliler birbirlerini selamlasınlar!"

"Bir... Gök ve Yeri selamlayın!"

Kırmızı peçesinden hiçbir şey göremeyen Fan Changyu, Zhao Teyze'nin yönlendirmesiyle kapıya doğru döndü ve Xie Zheng ile birlikte göğe ve toprağa doğru saygıyla eğildi.

"İki... Ataları selamlayın!"

İkisinin de anne ve babası ölmüş olduğu için, o yüksek sunağın üzerinde sadece atalarının anı tabletleri vardı. Birlikte dönüp o tabletlere doğru bir kez daha eğildiler.

"Üç... Eşler birbirini selamlasın!"

Bu son eğilmede, kapıdan aniden içeri dalarak esen şiddetli rüzgâr Fan Changyu'nun başındaki o gelin peçesini uçurup atmak üzereydi. Kız refleksle elini peçeyi tutmak için kaldırdı, ancak ondan önce devasa ve sıcak bir erkek eli onun kafasına çoktan ulaşıp kırmızı örtüyü geri bastırmıştı.

Bu manzarayı dışarıdan gören birinin ne düşünebileceğini ayak parmaklarıyla bile hayal edebiliyordu.

Misafirlerin arasından hemen gülücükler ve kahkahalar yükseldi: "Ooo, damat efendiye bakın! Gelini bizden nasıl da kıskanıyor, kimseye göstermek istemiyor ha!"

Peçe görüşünü tamamen kapattığı için Fan Changyu adamın yüzündeki o anki ifadeyi göremiyordu ama kendisi bu laflardan dolayı yerin dibine girmişti bile. Umarım adam bu yorumlara içinden kızıp öfkelenmiyordu.

"Tören tamamlandı... Çifti gelin odasına götürün!"

Bu nidalar eşliğinde ikisi, birbirine bağlanan o kırmızı kurdeleyle birlikte daha sabahtan hazırladıkları o derme çatma gelin odasına doğru yürümeye başladılar.

Yeni oda falan dedikleri yer de çok ahım şahım bir şey değildi hani. Camlarında ve kapılarında kırmızıya boyanmış o meşhur "Çifte Mutluluk" sembolleri vardı ve yatağın üzeri de yeni dikilmiş kırmızı bir yorganla örtülmüştü.

Saadetli Teyze, onlara o geleneksel iyi şans ve bereket dualarını sıraladıktan sonra Xie Zheng'e işareti verdi ve adam Fan Changyu'nun peçesini havaya kaldırdı.

Gözlerinin önündeki karanlık bir anda silinip gittiğinde odayı tamamen görebilmişti. Dışarıda o saniyelik röntgenleme sırasında tam da net bir şekilde göremediği adama şimdi sadece yarım adım

uzaktan bakıyordu.

O bordo damatlığın içindeki Xie Zheng'i yakından gördüğünde Fan Changyu bir kez daha yutkunmadan edemedi. Adam resmen kıyafetin hakkını veriyordu.

Eğer şu haliyle çıkıp sokakta şöyle bir turlasa, kasabanın bütün o genç kızlarının aklını başından alıp peşine takması işten bile değildi.

Saadetli Teyze kıkırdadı: "Şu gelinimizin yüzüne bakın! Damat da tıpkı bir efsane gibi, yeryüzüne inmiş iki melek sanki!"

Etrafta duran diğer kadınlar da elleriyle ağızlarını kapatıp kıkırdadılar.

Fan Changyu dudaklarını zorla kıvırıp onlara sahte bir gülüş attı.

Xie Zheng'in yüzündeki o dümdüz, duygusuz ifade gram oynamamıştı; bu adamın içinden ne geçirdiğini anlamak mümkün değildi.

Saadetli Teyze ve yanındaki kadınlar tabaklardaki kuruyemiş, ceviz, yer fıstığı ve kırmızı hurmaları avuç avuç alıp ikisinin kafasından aşağı serpmeye başladılar: "Bol bol erkek evladınız olsun!"

Bu fındık fıstık yağmuru adamın üzerine vurduğunda kafasını ve omuzlarını fena halde yakmıştı. Fan Changyu anında araya girip durdurdu: "Hepinize çok teşekkür ederim teyzelerim, ancak kocamın omuzlarında ve bedeninde hâlâ çok taze yaraları var. Bu attığınız yemişler ona acı verebilir. Adet yerini buldu, bugünlük bu kadar şans yeter bize."

Bu lafın üzerine hemen kıkırdamalar tekrar başladı: "Ay bakın şuna, şimdiden kocasının üstüne nasıl da titriyor Changyu kızımız!"

Kadınların bu iğnelemelerine yüzsüzce gülümsedi ve odayı boşalttıktan sonra dönüp Xie Zheng'e sordu: "Canın yanmadı ya?"

Xie Zheng o dipsiz, gizemli gözleriyle ona baktı: "Hayır."

Rahat bir nefes alan Fan Changyu ekledi: "Benim dışarı çıkıp diğer

misafirlerle ilgilenmem lazım. Sen burada dinlen. Eğer karnın acıkırsa şu masadaki tatlılardan atıştırıp mideni bastırabilirsin."

Bu sözler aslında damadın geline edeceği klasik teselli sözleriydi. Ama şimdi o süzülmüş, çelimsiz bir kızın ağzından bu lafları bu koca adama söylemesi ne kadar saçma bir ironiydi.

Xie Zheng ufak bir sessizliğin ardından usulca başını eğip onayladı.

Yaralarından sızan o dayanılmaz acıya bütün gün dişini sıkarak dayanmak onu gerçekten mahvetmişti. Gözlerindeki o ölümcül yorgunluk açıkça okunuyordu.

Fan Changyu dışarı fırlayıp misafirleri ağırlamaya gitti. Artık aile büyüklerinden hiç kimse hayatta olmadığı ve o adam sadece eve getirilmiş "göstermelik bir içgüveysi" olduğu için, o masalarda dolaşırken kimse gelip de ona "hadi iç" diye ısrar etmedi. Herkes karnını o güzel soslu etlerle doyurduktan ve bol bol sohbet edip güldükten sonra, karanlığın da bastırmasıyla birlikte yavaş yavaş toparlanıp oradan ayrıldı.

Herkes gittikten sonra masaları ve sandalyeleri temizlemeye başlayan Fan Changyu, ana kapının hemen girişindeki o masada lüks, kırmızı bir kutunun durduğunu fark etti.

Hemen yanında bulaşıkları toplayan Zhao Teyze'ye sordu: "Teyze, bu hangi misafirin hediyesi?"

Zhao Teyze de pek bir şey anlamadan kutuya baktı: "Takı ve hediyelerin kayıt defteri daha düğün başlamadan kapanmıştı. Az önce ben buraları silerken bu kutu falan burada yoktu. Hangi misafir sonradan geldi de gizlice bırakıp gitti acaba?"

Kutuyu açan Fan Changyu'nun içindeki manzara, onun o sıcak kalbini bir saniyede buza çevirdi.

İçinde iki tane çocuk heykeli, bir kız bir erkek toprak bebek duruyordu.

Kutuyu tersine çevirdiği gibi, az önce Zhao Teyze'nin kapının önünde biriktirdiği o çöp yığınının içine fırlattı attı. Bebekler yere çarptığı an paramparça oldu.

Fan Changyu'nun bu şiddetli tepkisine şahit olan Zhao Teyze, kırılan o kız ve erkek bebeklerin manzarasına baktığı an yüzü bembeyaz oldu ve anında Song ailesinin evinin bulunduğu tarafa doğru ağzındaki o okkalı tükürüğü fırlattı: "O namussuz, o yılan soyu! Senin başın belaya girince senden ilk kaçan oydu, şimdi de kalkmış senin düğün gününde bu lanet bebekleri yollayarak sana işkence mi yapmaya çalışıyor?"

Fan Changyu sakindi: "Teyzem boşuna sinirlerini bozma. Hayatımda yeri olmayan insanlar için kendimi mi yoracağım?"

Onun bu öfkesi, o bebeklerin ona eski günlere dair anıları hatırlatıp da üzülmesinden kaynaklanmıyordu; sadece midesi bulanıyordu.

O kil bebekler, Song Yan'ın babasının öldüğü yıldı; onu hep o mutsuz, çökmüş haliyle gördüğü için onu neşelendirmek amacıyla kendi elleriyle yapıp ona hediye etmişti. O zamanlar topu topu yedi sekiz yaşındaydı.

Yıllar boyunca, babası ve annesinin Song ailesine elinden geldiğince ne kadar yardım ettiğini kendisi herkesten iyi biliyordu. Ama anne ve babası toprağa verildikten sonra koşa koşa gelip o iğrenç bahanelerle nişanı iptal eden, amcası kapıya dayanıp da onu sokağa atmaya kalktığında kapısını üstüne kitleyen de bu herifin ta kendisiydi.

Bugün kendi düğününde bu bebekleri göndererek ne yapmaya çalışıyordu? Ona mesaj mı veriyordu?

Bu iğrenç olay yüzünden Fan Changyu'nun yüzü, akşam kendi ailesiyle baş başa yemeğe oturduğunda bile o karanlık ifadeden sıyrılamamıştı.

Xie Zheng'in hareket edemeyecek durumda olduğunu bildiği için yemeği bizzat odaya o taşıdı: "Yaraların var diye senin için şu sebzelerden sade bir şeyler getirdim."

Kız içeri adım attığı andan itibaren Xie Zheng onun o öfke ve hayal kırıklığıyla dolu yüzünü fark etmişti bile ama ne olduğunu sormak için hiçbir çaba harcamadı. Yalnızca göz kapaklarını hafifçe indirerek soğuk bir sesle teşekkür etti.

Bütün ortalık temizlenip etraf toparlandığında gece yarısını çoktan geçmişti. Zhao Teyze her zamanki gibi uyumakta olan Changning'i alıp kendi evine götürmeye hazırlanıyordu ki, Fan Changyu hızla onu durdurdu: "Gerek yok teyze. Babamlar öldükten beri Changning her gece benim koynumda uyuyor, eğer gece uyanırsa ve beni bulamazsa saatlerce kriz geçirip ağlıyor."

Zhao Teyze itiraz etti: "Kızım normal bir günde olsak dediğin doğru da... Bugün senin düğün gecen! Ne olursa olsun, siz o adamla aynı odayı ve aynı yatağı paylaşmak zorundasınız. Yoksa hanenize büyük bir uğursuzluk ve felaket yağar."

Bu lafın üzerine kıza itiraz hakkı bile bırakmadan kucağındaki Changning ile dışarı çıkıp kapıyı ardından çekti.

Gündüzleri o kadar cıvıl cıvıl ve şamatalı olan bu avlu, şu an ıssız ve ölüm gibi sessizdi.

Çatılardan sarkan o yeni kırmızı fenerler, bu kar fırtınalı gecenin ortasında zemine loş ve turuncu bir ışık saçıyordu.

Fan Changyu dizlerini göğsüne çekerek evin o soğuk taş basamaklarına oturdu. Uzun bir süre gökten koca koca yağan kar tanelerini dalarak izledikten sonra donan vücuduyla yavaşça ayağa kalkıp eve girdi.

Bu sadece düzmece bir evlilik olduğuna göre, Fan Changyu'nun o adamla gidip aynı yatağa girmeye zerre kadar niyeti yoktu elbet.

Ancak evdeki o kalın kışlık yorganların tamamı yandaki gelin odasında duruyordu. Orası aslında yıllardır onun kendi yattığı odaydı. Anne ve babası ölünce korkudan tek yatamayan Changning de gelip onun yanına yerleşmişti. O odayı alelacele düğün odasına çevirdikleri için, şimdi kendi kalacağı boş odada üzerine alacak bir yorganı bile yoktu.

On yılı aşkın bir süre her gün o kapıdan içeri girdiği için, tamamen bir el alışkanlığıyla yandaki o gelin odasının kapısını paldır küldür açıp içeri daldı.

İçeri adımını attığı an beyninden vurulmuşa döndü; Xie Zheng

üstündeki o kırmızı damatlığı çıkarmıştı. Ona arkası dönüktü; içliğinin üst kısmını yarısına kadar sıyırmış, kollarından sarkıtmış ve yarısı da belinden aşağı süzülüyordu.

O kadar, o kadar muazzam bir vücuttu ki... O beyaz sargıların altından bile fışkıran o sırtındaki kaslar mum ışığının altında parıldayan bir bronzluğa sahipti. Kasların o kavisleri ve o mükemmel şekli o kadar göz alıcıydı ki.

Fan Changyu'nun böyle bir anda hışımla odaya girmesiyle, adam başını hafifçe omzunun üzerinden geriye doğru çevirdi. O buzdan bir heykel gibi duran yüzündeki soğuk ifade, bu loş ışığın altında bir anda hem o kadar kışkırtıcı hem de bir o kadar yasaklayıcı görünüyordu.

Fan Changyu aklını yitirmiş gibi tam birkaç saniye boyunca adama aval aval bakakaldı. Ta ki adam o kılıç gibi kaşlarını sinirle çatıp, beline kadar inen o içliği tekrar üzerine çekip de buz gibi bir sesle, "Bir sorun mu var?" diyene kadar...

Anında kendine geldi. Ahlaklı genç bir adamı dikizlemeye çalışan sapık bir ihtiyar gibi görünmesinin verdiği o utançla yüzü alev alev yandı ve hemen arkasını döndü: "Çok... Çok özür dilerim! Henüz alışamadım, kapıyı çalmak aklımdan uçup gitmiş. Sadece oradan bir yorgan almak için gelmiştim."

Arkadan gelen o ses her zamanki gibi net, soğuk ve ruhsuzdu: "Al ve çık."

Fan Changyu, gözlerini bir saniye bile etrafa kaydırmamaya özen göstererek duvar kenarındaki dolaba gitti, iki yorganı kucaklayıp arkasına bile bakmadan odadan kaçıp gitti. Köşeyi döner dönmez de sırtındaki o büyük yük kalkmışçasına üst üste derin nefesler aldı.

Rezilliğin daniskasıydı! Gerçekten tam bir rezaletti! Umarım adam ona sulandığını falan zannetmemiştir!

Xie Zheng'in o avcı gibi kulakları, köşeyi dönen kızın o derin oh çekişlerini elbette işitmişti.

Gözlerinde hiçbir duygu oynamadan, kızın o kaçan ayak seslerinin

uzaklaşmasını dinledi. Sonra o beyaz sargıları tamamen çözdü ve bugün dikişleri en kötü patlayan, en ölümcül yaralarının üzerine merhem sürmeye başladı.

Bu merhem, akdoğanın ayağına bağlı olarak gönderilen ve fiyatı altınlarla ölçülen bir ilaçtı; inanılmaz derecede yakıcı ve keskin bir gücü vardı.

O toz merhem yaranın etine değdiği an, adamın bütün vücudundaki damarlar patlayacakmış gibi gerildi; kollarındaki kalın damarlar yerinden fırladı. Şakaklarından süzülen soğuk ter damlaları çenesinden aşağı iniyordu. Dişlerini o kadar şiddetli sıkıyordu ki, ağzının içinde kanın o paslı tadını hissetmişti.

Yatağa damlayan kanı engellemek için küçük bir tahta sandalyeye oturdu. Ellerini dizlerinin üstüne yumruk yaparak koymuştu. O dimdik duran sırtından aşağı, kanlı ter damlaları oluk oluk akıyordu. Dışarıdan bakan biri onun yaralarını tedavi ettiğini değil, vahşice bir işkenceden geçtiğini düşünürdü.

Böylesine insanüstü bir acıyı çekerken bile, o soğuk ter damlaları göz kapaklarından düşerken, tek bir an için bile gözünü kırpmadı. Mumun ışığını yansıtan o karanlık gözlerinin içinde fırtınalar ve uçsuz bucaksız bir cinayet arzusu yatıyordu.

Bu bedenine bırakılan izleri ve onun tenine kazınan bu korkunç acının intikamını elbet onlara en acı şekilde geri ödetecekti.

O sırada, avludan uzaklaşan ayak sesleri aniden geri döndü ve odanın kapısına doğru koşarak geldi.

Xie Zheng, içindeki o zapt edilemez cinayet arzusunu hâlâ gizleyemediği karanlık gözlerini kapıya doğru çevirdi.

9. Bölüm: Mecburi Birliktelik

İki kalın yorganı kucaklayıp odayı henüz ardında bırakan Fan Changyu'nun içine bir anda tuhaf bir şüphe düştü. Başını kaldırıp dış duvarlara doğru bir göz attığında, iri kıyım iki gölgenin yıldırım hızıyla duvarın altına sindiğini gördü.

Fan Changyu: "..."

Büyük Amcası ve karısını küle dönseler bile tanırdı.

Bu ikisi kesin içgüveysi aldığını duyduklarında, sırf onları kandırmak için sokaktan rastgele bir yabancıyı tuttuğundan şüphelenmiş olmalıydılar. Sırf yatak odasını dinlemek için gecenin bu kör vaktinde duvarına mı tırmanmışlardı?

O an duvarın dibinde duran Büyük Fan ve o iri yapılı karısı Bayan Liu, kendi kurdukları tahta merdivenlere asılmış halde, başlarını duvarın seviyesinin altında tutup sessizce fısıldaşıyorlardı.

"Gördün mü! Sana o sürtüğün sırf bizi keklemek için sokaktan bulduğu bir adamla numaradan evlendiğini söylemiştim! Daha ilk geceden odalarını ayırdılar bile! Ne diye telaş yapıyorsun ki?" diye çıkıştı Bayan Liu kocasına.

Evi ve arsayı yeniden ele geçirme umudu yeşeren Büyük Fan'ın gözleri heyecanla parladı: "Dur, biraz daha bakalım! Biraz daha bakalım!"

İkisi bir kez daha suçluluk içinde başlarını duvarın üstünden uzattıklarında... Gördükleri manzara karşısında donakaldılar. Az önce kalın yorganları yan odaya taşıyan Fan Changyu, oradan geri çıkmış ve mutfaktan bir leğen dolusu su alarak o gelin odasına geri dönmüştü. Demek ki az önce yan odaya girmesinin sebebi sadece o yorganları bırakmaktı.

Büyük Fan ve karısı afallamış bir şekilde birbirlerine bakakaldılar.

Acaba... Acaba yanılmış olabilirler miydi?

Fan Changyu, elindeki o sıcak su dolu leğenle kapıyı çalmadan gelin odasına ikinci kez daldığında, belden yukarısı tamamen çıplak bir şekilde masada oturan o adamın buz gibi bakışlarıyla karşılaştı. Gözleriyle dışarıdaki duvarı işaret ederek hem mahcup hem de çaresiz bir ses tonuyla konuştu: "Amcam ve yengem... Sanırım sırf onları kandırmak için sahte bir içgüveysi getirdiğimi düşünüp duvarın dibinden bizi dikizlemeye gelmişler."

Adam bakışlarını ondan çekti ve tüm bedeniyle yeniden o yuvarlak masanın üzerine yığıldı.

Yaralarına henüz merhem sürmüştü ve o paramparça olmuş etinden sızan o dayanılmaz kemik kemiren acı bütün sinir uçlarından bedenine yayılıyordu. Alnı, omuzları, sırtı ve karnı tamamen soğuk terler içindeydi; şu an bütün enerjisini bu şiddetli acıya katlanmaya ayırmıştı ve Fan Changyu'nun gelip gitmesi zerre umurunda değildi.

Omuz ve sırt kasları kaskatı kesilmişti; sırılsıklam olan saçları alnına yapışmıştı ve hatta göz kapaklarından bile ter damlıyordu. Dişlerini öyle sıkıyordu ki çene kemikleri birbirine sürtünüyordu; ne kadar vahşice kırbaçlanırsa kırbaçlansın asla evcilleştirilemeyen vahşi bir kurt gibi görünüyordu.

Fan Changyu hayatında ilk kez onun vücudundaki o yara izlerini tüm çıplaklığıyla görüyordu. Sargıların olmadığı o paramparça etinde bazı yaralar çoktan kabuk bağlamıştı ama birçoğu daha yeni yırtılmış ve kanlı bir lapa halindeydi. Üstelik bu yeni yaraların yanı sıra bedeninde sayısız eski savaş izi göze çarpıyordu.

Babası aklına geldi ister istemez. Babasının bedeninde de böyle sayısız eski yara vardı. Demek ki kervan muhafızlığı gerçekten de kelle koltukta yapılan bir meslekti.

Su leğenini yere bırakıp endişeyle yanına yaklaştı: "Sana yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Masaya yığılmış adam başını hiç kaldırmadan, o solgun ve ince parmaklarıyla tuttuğu ilaç şişesini arkaya doğru uzattı: "Kalan tozu sırtımdaki o derin yarıklara dök."

Adam her zaman inanılmaz derecede temkinliydi. Akdoğanın

getirdiği o asıl pahalı merhemi çoktan o ihtiyar doktorun verdiği ucuz şişelerin içine aktarmıştı bile.

İlaç şişesini alan Fan Changyu dediğini yaptı. Fakat o toz adamın etine değdiği saniye adamın sırt kasları bir kaya gibi daha da sıkı düğümlendi. Acı belli ki o kadar dayanılmazdı ki, başını hızla çevirip masanın üzerinde duran kıyafetlerini ısırmak zorunda kalmıştı.

Fan Changyu'nun kaşları çatıldı; geçen gün adam ilacı sürerken böyle feci bir tepki vermemişti. Acaba bugün düğün telaşında çok mu hırpalanmıştı? İçinde hafif bir vicdan azabı belirdi.

Yerdeki kana ve tere bulanmış sargılara bir göz attıktan sonra hemen dolaptan düz, beyaz bir ipek kumaş çıkardı.

Bu, anne ve babası öldüğünde cenaze töreni için alınan ama kullanılmayan bir kumaştı. Hemen onu makasla uzun şeritler halinde keserek adamı sarmak için hazırladı.

Kısa bir süre sonra, Xie Zheng'in o kaskatı kesilmiş kasları hafifçe gevşedi. Ağzında ısırdığı o kumaşı bırakıp gözlerini yavaşça Fan Changyu'ya doğru kaldırdı.

"Daha iyi misin?" diye soran kız elindeki makası hızla yere bıraktı.

Xie Zheng, yaralarını sararken zayıflığını başkalarının görmesinden nefret ederdi. O anki hali, herkesin rahatça canını alabileceği zayıf ve sefil bir sokak köpeği gibi görünüyordu.

Ama ne kadar perişan olursa olsun, bu kız onun her halini görmüştü.

Yıllardır süregelen o keskin alışkanlıkları yıkıldığı için içinde otomatik bir tepki ve rahatsızlık doğsa da sadece soğuk bir sesle, "Sağ ol," diyebildi.

Fan Changyu, adamın vücudundaki o korkunç yaralara bakınca onun bu soğukluğuna hiç alınmadı.

Canı çok yanıyordu belli ki, o yüzden böyle huysuzdu.

Masadaki kıyafetlerini üstüne geçirmeye yeltenen Xie Zheng için sırtındaki o kan ve terin birbirine yapışması hiç hoş bir his değildi ama o asil doğası gereği, bir kadının karşısında yarı çıplak ve sersefil oturmaktan daha fazlasını yapamıyordu.

Bunu fark eden Fan Changyu hemen onu durdurdu: "Çok terlemişsin, her yerin kan içinde. Önce biraz temizlenelim, sonra sana babamın temiz kıyafetlerinden birini bulurum."

Neyse ki az önce içeriye o sıcak su dolu leğeni tam da adam temizlenebilsin diye getirmişti.

Xie Zheng göğsünü kendisi silebilirken sırtı için mecburen Fan Changyu'nun yardımını almak zorundaydı. Kızın silme tarzı, adamın o kendi kendine yaptığı baştan savma hareketlere hiç benzemiyordu. İyice sıktığı bezle yaraların etrafından dikkatlice dolanıyor, o kurumuş kanları ve kahverengi ilaç lekelerini milim milim temizliyordu.

Arada bir parmak boğumları yanlışlıkla adamın sırtına değiyordu. Elleri öyle çok yumuşak falan değildi ama adamın o nasırlı ellerinden çok daha ince olduğu kesindi; tenine değdiği her noktadan itibaren ufak bir elektrik akımı yayılıyormuş gibi bir his bırakıyordu.

Hayatında hiç tatmadığı bu tuhaf gıdıklanma ve karıncalanma hissi, Xie Zheng'in kaşlarının çatılmasına neden oldu.

Bunu gören Fan Changyu hemen elini geri çekti: "Yarana mı dokundum?"

Dudaklarını birbirine bastıran adamın ifadesi daha da soğudu: "Hayır."

Sırtını silme işlemi bittiğinde, leğendeki su kan ve ilaç lekelerinden dolayı tamamen bulanıklaşmıştı. Kendi kestiği o uzun bez şeritlerini alıp adamı sarmaya başladı. İşte şimdi parmak uçları kaçınılmaz olarak adamın tenine daha çok temas ediyordu. Belki de yeni sürülen ilacın ve atılan terin etkisiyle adamın vücut ısısı her zamankinden çok daha yüksekti.

Fan Changyu ayakta, adam ise oturuyordu. Kız sargıyı dolamak için her eğildiğinde, uzun saçları omuzlarından süzülüp adamın boynuna ve omzuna usulca dokunuyordu.

O yumuşak, uyuşturan kaşıntı hissi...

Xie Zheng'in kaşları neredeyse birbirine düğümlenecekti; hiç fark ettirmeden hafifçe kenara kaydı.

"Bitti," diyerek doğruldu Fan Changyu. Bu kadar ince iş yapmaktan kendi alnında bile ince bir ter tabakası birikmişti.

Gidip babasının eski kıyafetlerinden birini bulup adama uzattıktan sonra, o koca su leğenini alıp dışarı dökmek üzere odadan çıktı.

Saçaklardaki kırmızı fenerler soğuk rüzgârda hafifçe sallanıyordu. Duvarın dışındaki o ayıya benzeyen iki kara gölge, kızın dışarı çıktığını görünce yine görünmez olduklarını sanarak duvarın dibine sindiler.

Oyunlarını bozmayan Fan Changyu, oldukça inandırıcı bir şekilde bağırdı: "Yine mi o sokak kedileri! Bizim eve et çalmaya gelmişler yine!"

Elindeki o leğenle su fıçısına doğru yürüyüp içine iki büyük kepçe buz gibi su daha ekledikten sonra, bütün gücüyle suyu duvarın ötesine fırlattı: "Eğer o pis mahlukatı bir daha buralarda görürsem, derisini yüzmez miyim onun!"

Duvarın dışındaki Büyük Fan ve karısı baştan aşağı o pis suyla ıslanıp sırılsıklam oldular; soğuktan zangır zangır titremeye başlasalar da yakalanma korkusuyla gıklarını bile çıkaramadılar.

Avludaki ayak sesleri iyice uzaklaşana kadar bekleyen Büyük Fan, titreyerek ağzına kaçan suları "Tüh, tüh" diye tükürdü. Yüzünü buruşturarak sordu: "Bu cadaloz ne suyu döktü üstümüze be? Bu nasıl bir koku?"

Bayan Liu, koluyla yüzündeki suları sildi ve burnuna götürüp kokladı: "Resmen çiğ kan ve ter kokuyor."

İkisi bir an donakaldılar, sonra çok daha şiddetli bir şekilde "Tüh,

tüh!" diye tükürmeye başladılar. "Lanet olsun! Bu heriflerin banyo suyu be!"

Sırılsıklam olmuş kıyafetlerine o dondurucu rüzgâr vurdukça soğuk ta kemiklerine kadar işliyor, dişleri birbirine çarpıyordu.

O gece hiçbir şey duyamadan döndükleri yetmezmiş gibi o ağır grip hastalığına yakalanıp günlerce yataktan çıkamayacakları da başka bir konuydu elbet.

Başka bir aksilik çıkmasından çekinen Fan Changyu, iyice düşündükten sonra en mantıklısının o gece yeni odada yere bir yatak serip uyumak olduğuna karar verdi. Xie Zheng de bu duruma hiçbir laf etmedi.

Fan Changyu anında uykuya dalmıştı bile. Xie Zheng hâlâ gözlerini kapatmış, zihnini dinlendirirken, kızın o düzenli ve sakin nefes alışverişleri odayı çoktan doldurmuştu.

Halk arasındaki adete göre, gerdek gecesi yakılan o düğün mumları sabaha kadar sönmemeliydi. Fan Changyu da sırf dışarıdakilere rol yapmak için o mumları bilerek söndürmemişti.

Mumun alevi aniden hafifçe çıtırdayıp küçük bir ses çıkardığında, Xie Zheng başını hafifçe yere doğru çevirdi.

Yere serilmiş o sıcak ışığın altında, birkaç kalın yorganın içine büzülmüş yatan o kızın siyah saçları yastığına dağılmıştı. Loş mum ışığının altında yüzünün teni tıpkı sıcak bir yeşim taşı gibi parlıyordu.

Bakışlarını çeken Xie Zheng, gözlerini usulca kapattı.

Uyanıkken, o kadar kaba ve serseri bir havası oluyordu ki, yüzünün o eşsiz güzelliğini tamamen gölgede bırakıyordu.

Ama uyurken... Kesinlikle izlemeye değerdi.

Bir anda kendi kendine onun güzel olup olmadığını düşündüğünü fark eden Xie Zheng, gözlerini hızla açıp kaşlarını şiddetle çattı.

Güzel ya da çirkin, ona neydi ki?

Yaraları biraz daha toparlandığında zaten buradan çekip gidecekti ve bu kızla bir daha yollarının kesişip kesişmeyeceği bile meçhuldü.

Düşüncelerini bir bıçak gibi kesip atarak duvara doğru döndü ve gözlerini bir daha açmamak üzere kapattı.

Fan Changyu'nun kendi biyolojik saati vardı ve vakti gelince uyanmıştı bile.

Doğrulduğunda kendini yerde yatarken buldu; kız kardeşi Changning yanında değildi. Birkaç adım ötedeki yatakta yatan o adamı görünce birkaç saniye afallayıp kaldı.

Sonra dün gece evlendiği aklına geldi ve derin bir nefes verdi.

Dışarıda gün daha yeni yeni ağarıyordu; içerideki düğün mumundan geriye sadece küçük bir parça kalmış, şamdanın dibi erimiş mum izleriyle dolmuştu.

Kalkarken hiç ses çıkarmadı. Dün gece elbiseleriyle yattığı için giyinme derdi de yoktu. Yerdeki yorganları hızlıca toplayıp odadan dışarı süzüldü.

Dün geceki kar fırtınası hiç durmamış olacak ki, avlu şimdiden kalın bir kar tabakasıyla kaplanmış, duvarların ve dışarıdaki kuru dalların üstü bembeyaz olmuştu.

Ellerini ovuşturarak soğuktan korunan Fan Changyu, saçakların altından yakacak odun alıp ocağı ateşledi. Sabah yıkanmak için ocağın üzerine bir kap su koyduktan sonra eline süpürgeyi alıp avludaki bütün karı temizledi.

Yan taraftaki odadan Changning'in ağlama sesleri geldiğinde hemen gidip onu kucağına aldı.

Changning normalde çok uslu bir çocuktu ama anne babası öldüğünden beri sabahları uyandığında eğer ablasını yanında bulamazsa bir süre böyle hıçkırarak ağlardı.

Onu sakinleştirdikten sonra bir tabureye oturtup saçlarını taramaya başladı.

Belki doğuştan zayıf ve hastalıklı olmasındandı, Changning'in saçları onunkiler gibi kara ve gür değildi; aksine incecik, yumuşak ve sarımtıraktı. Bir de sürekli dökülen bebek saçları olunca onu iki tatlı topuz yapmak epey bir çileye dönüşüyordu.

Fan Changyu'nun da eli bu işlere pek yatkın değildi. O yüzden Changning'in topuzları her gün birbirinden farklı tuhaf şekillere giriyordu.

Kardeşinin saçlarını taradıktan sonra yüzünü yıkamaya yolladı. Changning önce sol topuzunu elledi, sonra sağdakine dokundu... Bir gariplik seziyordu. Elindeki havluyla su dolu leğenin yanına gidip suya yansıyan görüntüsüne baktığında bugünkü topuzlarının ne kadar yamuk ve felaket durduğunu fark etti.

Topuzlarını çekiştirerek sızlandı: "Abla, saçlarımı yamuk bağlamışsın."

Fan Changyu hafifçe öksürerek durumu kurtarmaya çalıştı: "Kahvaltıdan sonra hemen kasabanın mahkemesine gitmem gerek. O yüzden yeniden tarayacak vaktim yok. Bugünlük böyle idare etsen olmaz mı?"

Changning zaten çok uysal bir kızdı; ablası böyle söyleyince hemen itiraz etmekten vazgeçti.

Odaya yeni bir leğen sıcak su getirdiğinde adamın çoktan uyandığını ve giyinmiş bir şekilde yatağa yaslanıp oturduğunu gördü.

Büyük ihtimalle az önce kardeşiyle aralarında geçen konuşmaları da harfi harfine duymuştu ve bu Fan Changyu'yu fena halde utandırdı.

Su leğenini yatağın yanındaki sandalyeye bırakıp temiz bir pamuklu bez uzatırken, ona söz verdiği o içgüveysi anlaşmasını hatırlattı: "Birazdan gidip tapuları üstüme geçireceğim. Senin o yeni kimlik işini de hallederim. Dönüşte de senin için iyi bir doktor ayarlayıp getireceğim."

Bunu duyan Xie Zheng: "Doktor falan getirmene lüzum yok. Bu yaralar, dinlendiğim sürece kendi kendine iyileşir."

Yaralarına zaten o efsanevi merhem sürülmüştü; tek yapması gereken yeni etin kaynayıp yarayı kapatmasını beklemekti.

Fan Changyu ensesini kaşıyarak sordu: "O zaman canının çektiği ya da eksik olan bir şey var mı? Gidip onu alayım?"

Adam başını iki yana sallayınca Fan Changyu iyice mahcup hissetti.

Hani önceden ona onca söz vermişti ya; şimdi adam hiçbir şey istemeyince, o sahte evlilikte resmen beleşe konmuş, adamı resmen sömürmüş gibi hissediyordu.

O zaman şöyle bir karar verdi: Kasabaya gidip o resmi işlerini bitirdikten sonra dönüş yolunda adama kuvvet verecek birkaç parça et falan alıp onun için güzel bir yemek yapacaktı.

Alelacele kahvaltılarını yaptıktan sonra yola çıktı. Artık evde sadece küçük kız kardeşi yoktu; o yüzden Changning'i Zhao Teyze'nin evine bırakmadı. Sadece evden çıkarken kardeşine sıkıca tembihledi: Eğer bir terslik olursa hemen yan kapıya koşup Zhao Teyze'den yardım iste.

Fakat kız daha evden adımını atar atmaz, sokağın köşesinde nöbet tutan o küçük serseri kumarhaneye haber uçurmak için fırladı bile.

Kapıya vurulan o gümbürtülü darbeler yankılanmaya başladığında, Xie Zheng az önce odanın ücra bir köşesinden bulduğu kitabı rastgele açıp daha ikinci sayfasını bile okumamıştı. Gözlerinin arasındaki o tembel ve bıkkın ifade, çoktan sınırına dayanmış bir öfkeyi gizliyordu.

10. Bölüm: Ülkenin Koruyucusu

Kasabadan ilçe merkezine giden yol pek de uzun değildi; hızlı adımlarla yarım saatte varılabilirdi.

Fan Changyu'nun şansı yaver gitmişti; yolda ilçe merkezine giden tanıdık birine denk gelip onun öküz arabasına bindi. İlçe binasına vardığında görevliler mesaiye henüz yeni başlamıştı.

Kapıdaki nöbetçilere Başkomiser Wang'ın adını verince, saniyeler içinde onu alıp binanın arka tarafındaki memur odasına götürdüler.

İçeriden Wang'ın sesi geliyordu: "...Sokaklarda dolaşan mülteci ya da dilenci görürseniz, hepsini toplayıp nezarete atacaksınız. Bayram arifesi yaklaşıyor, gözünüzü dört açın!"

Başkomiserin emir verdiğini duyan Fan Changyu hemen içeri dalmadı, kapının önünde sessizce bekledi.

Wang konuşmasını bitirip göz ucuyla dışarıda bekleyen kızı fark edince eliyle bir işaret yaptı. Görevliler, kılıçlarını kuşanıp gruplar halinde devriyeye çıkmak üzere dışarı yöneldiler.

Fan Changyu ancak o zaman içeri girdi: "Komiserim, bugün işleriniz epey yoğunmuş. Sizi rahatsız ediyorum."

Dışarısı buz gibiydi ama odanın içinde yanan mangal etrafı sıcacık yapmıştı. Fan Changyu'nun kirpiklerinde kısa sürede bir sis tabakası belirdi.

Başkomiser Wang ona içini ısıtacak bir bardak zencefil çayı doldurdu: "Yoğunluk falan değil, her yıl bu dönemlerde hep böyle olur zaten. Fakat bu sene dağ haydutları iyice azıttı; bir sürü insanın kanına girdiler. Yukarısı, dışarıdan gelenlere karşı çok daha sıkı önlemler aldı. Nüfus kaydı ya da seyahat izni olmayanları anında hapse atıyoruz. Şu son iki gündür bütün mülteci ve dilencileri topluyoruz."

Bunu duyan Fan Changyu, Yan Zheng'in de hiçbir belgesinin olmadığını hatırlayınca soğuktan kıpkırmızı olmuş ellerini sımsıkı

kenetledi.

Kızın yüzündeki o gerginliği fark eden Wang sordu: "Evinizin tapu işini halletmek için mi geldin?"

Fan Changyu başını onaylayarak salladı.

"Sana söylemeyi unuttum kızım," dedi Wang. "Büyük Amcan dava dilekçesini çoktan mahkemeye sunmuş. Dava sonuçlanmadan bu mülkün devri yapılamaz. Ama sen sakın canını sıkma. Madem bir içgüveysi aldın, mahkemeye çıksan bile kaymakam bey anne ve babanın mirasını doğrudan sana verecektir. Sadece süreç biraz uzar, o kadar."

Fan Changyu bu işin bu kadar karmaşık olabileceğini hiç hesaplamamıştı.

Dün gece avlu duvarından dışarı fırlattığı o leğen dolusu suyu hatırlayıp sordu: "Peki, mahkeme günü geldiğinde... Ya amcam oraya gelemezse?"

Wang ona şöyle bir baktı: "O zaman sunduğu dilekçe geçersiz sayılır. Hatta mahkemeyi meşgul etmek ve adaleti oyuncak etmekten dolayı ona ibret olsun diye yirmi değnek cezası verilir!"

Fan Changyu, dün gece o koca su küpünü tamamen dışarı dökmediğine o an bin pişman oldu.

"Bunu neden soruyorsun?" dedi Wang şüpheyle.

Fan Changyu hafifçe öksürüp konuyu çevirdi: "Sadece merak ettim."

Ellerinde tuttuğu o sıcak çay bardağını hafifçe parmaklarıyla okşadıktan sonra asıl meseleye geldi: "Bir şey daha var... Sizden bir ricada bulunmam gerek."

"Çekinme, söyle kızım."

Fan Changyu, Xie Zheng'in ona anlattığı o sahte hikâyeyi başkomisere aktardı: "Kocamın üzerindeki bütün para ve kimlik belgeleri dağ haydutları tarafından gasp edilmiş. Madem benim evime içgüveysi olarak girdi, ben de ona yeni bir nüfus kaydı

çıkartmak istiyorum."

Bunu duyan Wang'ın yüzündeki gülümseme soldu; uzun bir sessizliğin ardından konuştu: "Tam da bu hengâmenin ortasında yeni bir kayıt çıkartmak hiç de kolay bir iş değil."

Ama Fan Changyu amcasıyla mahkemelik olduğunda ve içgüveysi aldığını söylediğinde, kaymakam bey elbette o damadın nereli olduğunu ve kimliğini soracaktı. Eğer damadın bir kimliği olmazsa onu da yaka paça hapse atabilirdi.

Eğer böyle bir şey olursa kız evi kaybettiğiyle kalmaz, bir de yeni kocasının başını yakardı.

Odada birkaç tur atan Wang, sonunda ayağını yere sertçe vurarak, "Benimle gel," dedi.

Nüfus işlerinden sorumlu olan kayıt memuru Başkomiser Wang'ın yakın bir dostuydu. Sırf bu kişisel bağ sayesinde Fan Changyu, damadının yeni nüfus kaydını zahmetsizce halledebilmişti.

Fan Changyu teşekkür üstüne teşekkür ederken Wang onu durdurdu: "Bunu sakın ama sakın dışarıda uluorta konuşma. Aksi halde başım fena derde girer. Senin rahmetli baban zamanında benim hayatımı kurtarmıştı; bugün yaptığım bu yardım, sadece babana olan o can borcumu ödemekten ibarettir..."

Fan Changyu hızla yemin etti: "Siz beni bu kadar büyük bir dertten kurtardınız, minnetim tarifsiz! Nasıl olur da bunu sokakta insanların diline düşürürüm?"

Eski dostunu anan Wang, hafif bir hüzünle iç çekti: "Baban gerçekten garip bir adamdı. O yetenekleri ve dövüş becerileriyle zamanında rahatça devlette görev yapabilirdi ama o inatla gidip kasaplık yapmayı seçti."

"Babam gençliğinde kervan koruyuculuğu yaparmış," dedi Fan Changyu. "Annem onun bu mesleği yüzünden hep korku içindeymiş. Babam kılıcını duvara asınca annemin içi rahat etsin diye en sakin ve belasız işi seçmiş."

Bütün bunları anne ve babasından duymuştu.

Eski dostunun huylarını iyi bilen Wang da durumu anlayıp derin bir iç çekti ve başka bir şey söylemedi.

Wang'ın yanından ayrıldıktan sonra Fan Changyu, kız kardeşinin bayıldığı o şekerci dükkânına uğrayıp bir paket malt şekeri aldı.

Kafasındaki asıl plan, tapu devrini hallettikten sonra köydeki o birkaç dönüm tarlayı satıp paraya çevirmek ve dönüş yolunda da bol bol yılbaşı erzağı ile yeni domuzlar almak üzerine kuruluydu.

Fakat evdeki hesap çarşıya uymamıştı; tapu işi şimdilik askıya alındığı için cebinde sadece dün komşuların getirdiği o ufak düğün hediyesi paraları vardı ve hepsi toplasanız bir gümüş bile etmiyordu.

Doğal olarak Yan Zheng için almak istediği o besleyici kuvvet şuruplarına falan parası kalmamıştı. Ama eve de eli boş dönmek istemiyordu. Yol kenarındaki bir satıcının sattığı o küçük süs eşyalarını görünce, birkaç bakır verip ona lacivert renkte bir saç kurdelesi aldı.

Düğün günü hariç saçlarını neredeyse hiç bağlamamıştı.

Bunun nedeninin bağlayacak bir kurdelesi olmamasına yoran Fan Changyu, kırmızı düğün kurdelesinin de günlük kullanım için fazla göze batacağını düşünüp bu yeni kurdeleyi almıştı.

Tam parasını öderken, karşıdan paramparça kıyafetler içinde birinin can havliyle koştuğunu gördü. Adam panik içinde birkaç tezgâhı devirdi. Arkasından kovalayan devriyeler ise avazları çıktığı kadar bağırıyordu: "Dur, kaçma!"

Adamın durmaya zerre kadar niyeti yoktu; tam tersine deli gibi koşmaya devam ediyordu ve devriyeler de peşini bırakmıyordu.

Fan Changyu adamın bir suç falan işlediğini düşünürken yanından biri dilini şaklatarak söylendi: "İşte buna derler; 'Yeni yöneticinin ilk ateşi parlak olur.' Huizhou eyaletine atanan şu yeni vali tam da Wei ailesine yaraşır bir soysuz. Eşkıyaları ve haydutları temizleyeceğim diye sözde orduyu ayağa kaldırdı ama haydutlara dokunmak yerine bütün gücü kuzeyden savaştan kaçan masum mültecilere patladı!

Evini barkını bırakıp kaçan bu zavallıların günahı ne..."

Yani az önce devriyelerin kovaladığı kişi sadece bir mülteciydi. Fan Changyu'nun aklına Başkomiser Wang'ın dedikleri gelince içine tuhaf ve karanlık bir his çöktü.

Lafı söyleyen kişiye doğru bir bakış attı. Adam ve yanındaki birkaç arkadaşı, tıpkı Song Yan'ın o eski günlerde giydiği cübbelerden giyiyordu; anlaşılan bunlar ilçe okulunun öğrencileriydi.

O konuşan öğrencinin yanındaki bir başkası da alaycı bir tonla araya girdi: "Wei ailesi babadan oğula devleti oyuncak etmiş! İmparatorluk gücü resmen yerle yeksan oldu. Bütün Da Yin Hanedanlığı içi çürümüş bir ağaç gibi resmen kökünden çürüdü! Şimdi de Huizhou'nun askeri gücü o baba oğulun pençelerine düştü. Bana sorarsan, bu imparatorluğun adını Wei olarak değiştirseler yeridir!"

Fan Changyu hayatı boyunca Qingping kasabasından dışarı çıkmamış olsa da, bu adamların bahsettiği 'Wei ailesi'nin kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Şu anki başbakan Wei Yan; tam on altı yıl evvel, Prens Chengde Jinzhou'daki savaşta şehit düştüğünde, yaşlı imparator bu acıya dayanamayıp ölmüş, Wei Yan da küçük prensi tahta çıkarıp on yıldan fazla bir süredir ülkenin iplerini elinde tutan kişi olmuştu. Artık halk sadece Başbakan'ı tanır, imparatorun kim olduğunu bile bilmezdi.

Oğlu Wei Xuan ise kendini prenslerle bir tutar, ellerine ne kadar çok sadık komutanın ve devlet adamının kanı bulaştığı belli bile değildi. Kötülüğün ve şeytanlığın vücut bulmuş haliydi resmen.

Sıradan halk sadece karnını doyurmanın peşindeydi ve devlete dair bildikleri tek şey yetkililerin onlara ulaştırdığı yalan yanlış haberlerdi. Bütün bu derin devlet meselelerini ve savaşları elbette sadece bu rütbe peşinde koşan ve siyaset kovalayan okumuş kesim bilebilirdi.

Fan Changyu kulaklarını iyice dikip onları dinlemeye başladı.

İlk konuşan öğrenci devam etti: "Ülkenin Kuzeybatı kapısında Wu'an Markisi gibi bir kalkan kalmadığına göre, bu dünyanın ne kadar daha barış içinde kalacağı meçhul. O Wei Yan denen adamın tahta oturmaya hevesi varsa bile, bunu yapacak o cesareti de kalmamıştır artık!"

Wu'an Markisi Xie Zheng'in adı bu hanedanlıkta gerçekten de gök gürültüsü gibi yankılanan bir isimdi ama hakkında konuşulanlar hem bir nefret hem de büyük bir korku barındırırdı.

Onun biyolojik babası, on altı yıl önce Prens Chengde ile birlikte Jinzhou'da savaşan, binlerce ok yemesine rağmen askeri sancağı bırakmayan ve ayakta şehit düşen ünlü general Xie Linshan'dı.

Ve dayısı... O, ülkeyi on yılı aşkın süredir parmağında oynatan o meşhur Wei Yan'ın ta kendisiydi.

Böyle bir soydan geldiği için zaten varlığı bile devasa bir tartışma konusuydu. Bir de üstüne dayısı tarafından yetiştirilip büyütülünce, saraydaki herkes onu Wei kanadından sayıyordu.

Xie Zheng'in askeri taktikleri ve savaşları da en az dayısı kadar acımasız ve kana susamıştı.

On yedi yaşında Jinzhou'yu geri aldığı o dillere destan savaş, insanların hâlâ hatırladıkça kanını dondururdu. Söylentilere göre Jinzhou'yu aldığında şehirdeki herkesi, yeni doğmuş bebeklere varıncaya kadar kılıçtan geçirip şehri bir kan gölüne çevirmişti. Emrindeki o sekiz yüz seçkin atlı askerinin zırhları tamamen kana bulanmış, bu yüzden o günden sonra onlara 'Kan Zırhlı Süvariler' denmeye başlanmıştı.

Kuzeyin barbarları, onun adını duyduklarında bile korkudan ne yapacaklarını şaşırırlardı. Önceki hanedanlıktan beri kuzeylilerin elinde olan o on iki Liaodong vilayetini de bizzat o geri almıştı.

Gösterdiği bu devasa askeri başarılar sayesinde yirmili yaşlarının başında Wu'an Markisi unvanını almıştı.

"Ülkenin Koruyucusu"... Bütün hanedanlık tarihi boyunca bu yüce unvana sadece ve sadece o layık görülmüştü.

Başbakan Wei Yan'ın elindeki bu durdurulamaz ve ölümcül kılıç sayesinde sarayda bu kadar mutlak bir güce ulaşması ve devleti bir kukla gibi oynatabilmesi mümkün olmuştu.

Saraydaki devlet adamları bir yandan onu Wei Yan'ın piyonu olarak görüp yerden yere vururken, diğer yandan sınırları onun koruması için ona bel bağlıyorlardı.

Hatta birileri şu sözü bile etmişti: "Eğer sınırlarda kalırsa dünya huzura kavuşur; ama eğer gözünü saraya dikerse kıyamet kopar."

Şimdi Fan Changyu, 'Kuzeybatı kapısında Wu'an Markisi gibi bir kalkan kalmadı' sözünü duyunca beyninden vurulmuşa döndü. Aklındaki soruyu oradakilerden biri ondan önce patlattı: "Wu'an Markisi'ne ne oldu ki?"

"Haberiniz yok mu?" dedi öğrenci. "Chongzhou'daki o isyan savaşından sonra Marki resmen kayıplara karıştı. Ölü mü sağ mı kimse bilmiyor. Ama Huizhou'daki askeri yetkilerinin hepsine Wei Xuan el koyduğuna göre, belli ki o da savaş alanında geberip gitmiş."

Bunu duyan kalabalık arasında büyük bir uğultu koptu ve çoğunluk bunun doğru olup olmadığını sorguluyordu.

Halk, Marki'nin Wei Yan'ın o kanlı bıçağı olmasından nefret eder, onun insan hayatını hiçe sayan bir canavar olmasından dehşete düşerdi ama aynı zamanda bu devletin kuzeybatıdaki en büyük sütunu olduğunun da gayet farkındaydı.

Eğer bu koca sütun yıkıldıysa, bu devletin kuzeybatı göğünü kim sırtlanacaktı?

Öğrenci, kendisine yöneltilen o şüpheli sorulara sinirlenerek çıkıştı: "Eğer anlattıklarımın yalan olduğunu düşünüyorsanız, gidin kendiniz araştırın! Kuzeybatı valisinin kim olduğuna bir bakın da öyle gelin!"

Bir sürü devasa devlet meselesi dinleyen Fan Changyu'nun eve dönüş yolu tamamen bir endişe bulutuna dönmüştü.

Jizhou, Chongzhou'ya sınır komşusuydu; eğer o isyan ve savaş

alevleri Jizhou'ya da sıçrarsa kız kardeşini de alıp nereye kaçacaktı ki?

Yan Zheng'in Chongzhou'dan kaçıp geldiğini hatırladı ve eve döner dönmez ona bunları sormaya karar verdi. Belki Marki'nin oradaki savaşta ne yaşadığını o da biliyordu.

Chongzhou'daki savaş alt tarafı küçük bir asi liderinin çıkardığı bir isyandı, o efsanevi savaş tanrısı nasıl olur da orada düşebilirdi ki?

Sokağın köşesine döndüğünde, aynı mahallede oturan bir teyzeyle karşılaştı ve samimi bir şekilde selamlaştı: "Teyze, pazardan mı dönüyorsun?"

Kadın başını salladı ama yüzünde bir şeyler söylemek isteyip de yutkunuyormuş gibi tuhaf ve garip bir ifade vardı.

11. Bölüm: Yaman Kız

Bu kadının tavrını fena halde garip bulan Fan Changyu eve doğru devam edecekti ki, kadın yüzündeki o tuhaf ifadeyle mırıldandı: "O kumarhanenin adamları senin evini yine bastı, kocan da..."

Fan Changyu'nun gözlerinin önündeki siluet bir an için kayboldu; duvarın dibindeki sopayı kaptığı gibi deli gibi sokağın içine doğru depar attı.

Kadın Fan Changyu'nun bu kadar alevleneceğini beklemiyordu. Arkasından bağırdı: "Kocana bir şey olmadı! Kumarhane serserilerini evire çevire dövdü diyorum!"

Ancak Fan Changyu çoktan gözden kaybolmuştu, kadının sözleri kulaklarına bile ulaşmamıştı.

Uzaktan evinin etrafında toplanan o meraklı komşu sürüsünü gördüğünde yüreği sıkıştı; elindeki sopayı tutan parmakları sıkılaştı ve kükredi: "Açılın yoldan!"

Fan Changyu'nun elinde sopayla bir deli gibi üstlerine doğru geldiğini gören komşular panikle iki yana açılıp ona yol verdiler.

Tam o saniyede, dünkü kumarhane şefi Jin Ağa denen herif, elinde bir sopaya tutunarak kırık dökük dişleriyle sırıtıp, darmadağın edilmiş olan Fan evinin kapısından çıktı. Ne olduğunu bile anlamadan, karşısındaki o öfkeli Fan Changyu'nun savurduğu sopa suratına patladı ve adam yana doğru uçarak yere yapıştı.

Sopasını yere vurup kendi avlusuna dönen Fan Changyu avazı çıktığı kadar bağırıp küfürleri sıralayacaktı ki... Etrafta toplanmış o koca kumarhane serserilerinin dehşet dolu gözlerle ona baktığını fark etti; tek ayaklarını sürüyerek kapıdan sürünerek çıkmaya çalışmaları da anında bir köşeye büzülmeye dönüşmüştü.

O an gözleri evin içindeki sundurmaya kaydı. Sundurmanın altındaki sandalyede, elinde bastonuyla, yüzü ölüm gibi karanlık ve soğuk olan o adam oturuyordu.

İçeride köşeye sıkışmış, devasa ve iriyarı serseriler avluda öyle bir titriyorlardı ki; sanki o koskoca adamlar bir anda kış ayazında kalmış zavallı otlara dönmüşlerdi.

Fan Changyu: ?

İnanamayarak o sundurmanın altında oturan adama bir kez daha baktı. Bunların hepsini... Gerçekten o mu pataklamıştı?

Böyle ağır yaralı, anca bastonla yürüyebilen bir adam onca serseriyi nasıl haklamıştı?

Kapıda olanları izleyen komşular, Fan Changyu'nun bir raunt daha dövmeye hazırlandığını sanıp hızla onu yatıştırmaya çalıştılar: "Changyu, bırak vurma artık! Kocan zaten hepsini ezip geçti. Bak şunlara, hepsinin bacağı kırılmış! Zaten bunlara ödenecek ilaç parasını düşünsek yeter!"

'İlaç parası' lafını duyar duymaz beyninden vurulmuşa dönen Fan Changyu, yerde ölü taklidi yapan Jin Ağa'yı yakasından tutup havaya kaldırdı.

Korkudan beti benzi atmış Jin Ağa'nın iki burnundan da kan süzülüyordu. Yalvarmaya başladı: "Fan Abla! Fan Abla, n'olur affet! Sen çok büyüksün, ne olur bağışla beni! Yemin ederim bir daha kapınıza bile yaklaşmam!"

İki elini yüzüne siper etmiş, "Ne olursun bir daha vurma..." diye ağlıyordu.

Fan Changyu kaplan gibi kükreyerek kendi paramparça edilmiş evinin kapısını işaret etti: "Gücünüz yetiyor da adamlık mı taslıyorsunuz! Kapımı kırmışsınız, bunun hesabını kim verecek!"

Evin hasarını acilen hesaplatmalı ve hatta o kırık bacaklarına rağmen, üstüne ondan bir de ilaç parası filan koparmaya kalkmalarını rüyalarında bile göremeyecekleri bir hale getirmeliydi!

Gözlerini hızlıca avlunun içinde gezdirdiğinde, o köşeye sinmiş birkaç serseri dışında etrafta tek bir kırık çanak veya vazo göremediğini fark etti!

Sundurmanın altındaki sandalyede oturan adamın yüzü kireç gibi beyazdı ancak yaydığı o otorite ve ölümcül baskı inanılmazdı; arkasındaki evin kapısı da sapasağlamdı. Belli ki bu kumarhane köpekleri evin içine adım bile atamamışlardı.

Fan Changyu'nun gözleri adamın üzerinde birkaç kez gezinip, gömleğine sızan o kan damlasını gördüğünde nihayet öfkesini patlatacak asıl bahanesini buldu ve kükremeye devam etti: "Benim kocam zaten hasta ve ağır yaralı! Bir de kalkmış çete halinde tek bir adama saldırıp onu bu hale mi getirdiniz! Dışındaki yaralarını geçtim, ya içinde ciddi bir hasar varsa? Sizin o pis suratınız için doktor masrafı kim bilir kaç paraya mal olacak!"

Bunu duyan Jin Ağa, ellerini alelacele kendi koynuna sokup cebindeki ufak tefek gümüş parçalarını ve bütün bozukluklarını avuçlayıp anında Fan Changyu'ya uzattı: "Parasını ben veririm! Ben öderim hepsini! N'olur beni salın Fan Abla!"

Fan Changyu: "..."

Aslında tek amacı bu serserilere gözdağı vermekti ama işin rengi sanki fena halde değişiyordu?

Bu ufak şaşkınlık anında, Jin Ağa'nın yakasını tutan eli hafifçe gevşeyince, korkudan ruhunu teslim etmek üzere olan herif elindeki bütün gümüşleri ve paraları yere bırakıp, yaka paça sürünerek oradan topukladı.

Avluda hâlâ korkuyla titreyen serseriler, şeflerinin bu kaçışını görünce bir an donakalsalar da saniyeler içinde hepsi ceplerinden bozuklukları çıkartıp yere bıraktı ve kırık bacaklarını sürükleyerek o kapıdan yuvarlanırcasına fırlayıp gittiler.

Etraftaki komşular, Fan Changyu ve o hasta yüzlü içgüveysi kocasına sanki uzaylı görmüş gibi bakıyorlardı.

O kumarhane çetesi sadece kumar borcu falan toplamazdı, sokaklardaki esnaftan haraç kesen mafyalardı. Hayatlarında ilk kez birinin bu adamlardan söküp para aldığını görüyorlardı.

Fan Changyu da epey şaşkındı.

Seyirciler dağılana kadar bekledikten sonra, menteşelerinden koparılmış ve içeri doğru devrilmiş olan evinin büyük kapısını işaret etti: "Bu kapıyı onlar kırdı, değil mi?"

Sundurmanın altındaki adam usulca başını sallayınca Fan Changyu derin bir 'oh' çekti.

En azından onlara iftira atmamış, hak ettiklerini bulmuşlardı!

İçinde beliren o karmaşık hislerle birlikte yerdeki gümüş parçalarını ve bozuklukları topladı, sonra adamın yanına gidip sordu: "Sargılarından kan sızmış... Yaraların yine mi açıldı?"

Xie Zheng cevap vermedi.

Fan Changyu o kumarhane köpeklerinin hepsinin topallayarak gittiğini hatırlayıp devam etti: "Üstelik yaralısın. Böyle pisliklerle bir daha karşılaşırsan biraz alttan almaya çalış, ben dönene kadar dayan..."

Adam yine tek bir kelime bile etmeyince Fan Changyu utandı. Bütün bu belalar kendi ailesi yüzünden adamın başına gelmişti. "Yaraların tekrar tekrar açıldıkça o acıyı çeken sen oluyorsun," diye ekledi.

Xie Zheng en sonunda ağzını açtı: "Çok gürültü yapıyorlardı."

Yan taraftan vuran güneş ışığı burnunu tam bir sınır çizgisi gibi ayırıyor, yüzünün yarısını gölgede bırakırken diğer yarısını güneşle aydınlatıyordu; solgunluğu ona buz kristalleri gibi saydam ve soğuk bir güzellik katıyordu. Gerçekten de insanı büyüleyecek kadar güzel bir yüze sahipti.

Ama karakteri gerçekten çekilmezdi.

Fan Changyu adamın bu mantıksız bahanesini duyunca diyecek laf bulamadı.

Xie Zheng daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi göründü ve ayağa kalkıp odasına girdi.

O sırada mutfaktan kafasının yarısını uzatan küçük Changning,

ürkek bir sesle: "Abla," diye seslendi.

Ona doğru ilerleyip başını okşayan Fan Changyu, "Korktun mu?" diye sordu.

Changning kafasını hem sallayıp hem de iki yana sallayarak fısıldadı: "O büyük ağabey... Enişte çok güçlü!"

'Enişte' lafını duyan Fan Changyu şaşırdı. Bu lafı ona büyük ihtimalle Zhao Teyze'nin öğrettiğini tahmin ederek sordu: "O kötü adamları dövdüğü için mi güçlü?"

Küçük Changning başını sallayarak devam etti: "O adamlar enişteme 'Süt Çocuğu' diyordu ve bir de ona topal diye hakaret ediyorlardı. Eniştem de hepsinin bacağını bir güzel kırıp topal yaptı!"

Bunu söylerken küçük kızın gözleri ışıl ışıldı: "Abla, süt çocuğu ne demek? Eniştemin yüzü çok mu beyaz demek istiyorlar?"

Kendi söylediği o yalanların yankısını kardeşinden duyan Fan Changyu'nun içi sıkıştı. Hemen kardeşine döndü: "O kötü bir laftır, küfürdür! Senin ağzına yakışmaz, anladın mı?"

Küçük Changning uslu bir şekilde kafasını salladı.

Fan Changyu ona az önce aldığı o malt şekerini verip dışarı pek çıkmadan avluda oynamasını tembihledikten sonra evdeki ilaç kutusunu alarak Xie Zheng'in odasına yöneldi ve kapıyı çaldı.

İçeriden o adamın soğuk ve manyetik sesi yankılandı: "Ne var?"

Fan Changyu: "Sana biraz ilaç getirdim."

İçeriden uzun süre çıt çıkmadı.

Dudaklarını birbirine bastıran Fan Changyu sonunda içini dökmeye karar verdi: "Kusura bakma, aklım başımda değildi. Benim evime içgüveysi geldiğinde insanların sana tonla pis laf edeceğini düşünmeliydim..."

Kapı aniden açıldığında Fan Changyu'nun kelimeleri boğazında düğümlendi.

Adam büyük ihtimalle içeride kendi yaralarını sarıyordu; üzerindeki cübbesi omzundan aşağı sarkmış, içliğinin sadece alt düğmeleri iliklenmişti ve üst kısmı o muazzam köprücük kemiklerini ve o sert göğsünü açıkta bırakıyordu. O tehlikeli ve nefes kesici yüzünde karanlık bir ifade vardı: "Bir bacaklarını kırdığım yetmedi mi sanıyorsun?"

Fan Changyu hızla kafasını salladı.

Xie Zheng gözlerini yavaşça kaldırdı: "O aşağılık pisliklerin sözleri umurumda bile olmaz. Sadece, çok gürültü yapıyorlardı dedim."

Arkasını dönüp odaya girdiğinde Fan Changyu da onu takip etti ve istemsizce sordu: "Yardım edeyim mi?"

Adam aniden ona öyle derin ve anlaşılmaz bir bakış attı ki, o bakışla birlikte içliğinin o son düğmesini de hızla ilikledi: "Ben zaten hallettim."

Fan Changyu: "..."

O ilikleme hareketi, sanki Fan Changyu ona sırf sarkıntılık yapmak için yara bandı falan bahane ediyormuş gibi bir izlenim bırakmıştı!

Elinde tuttuğu o yeni saç kurdelesi, tam da bu anda ona kur yapıyor gibi yanlış anlaşılmasına neden olacak cinstendi. Adamın o keskin bakışlarına karşılık, yüzünde mimik bile oynamadan kurdeleyi alıp saçına yaptığı atkuyruğuna bağladı: "Bu kurdeleyi aslında kendime almıştım."

O lacivert renk kadınlar için pek uygun değildi ama ona takınca inanılmaz derecede savaşçı ve cesur bir hava katmıştı.

Xie Zheng'in gözlerinde belli belirsiz tuhaf bir ifade parladı.

Kendi onurunu kurtardığını hisseden Fan Changyu, konuyu daha fazla uzatmadan ilacı masaya koydu ve bugünkü devlet dairesindeki o mevzuları anlattı: "Başkomiser Wang, amcamın o dilekçeyi kadıya sunduğunu söyledi. Dava kapanmadan o tapuları kendi üstüme alamayacağım. Sanırım o kumarhanedeki serseriler de dünkü yenilgiyi gururlarına yedirememeyip amcamla anlaştılar ve seni korkutup kaçırmak için geldiler."

Kumarhanenin o pis adamları için o sadece kasabaya sığınmış, yabancı ve yaralı bir sığıntıydı; onu ezip geçmek onlar için çocuk oyuncağıydı.

Sıradan bir insan olsaydı bu kadar zorbalıktan sonra çoktan aklını yitirmişti bile.

Eğer onun getirdiği bu içgüveysi adam kaçıp gitseydi, kurduğu onca plan yerle yeksan olur ve ev amcasına kalırdı.

Ama anlattıklarını hiç umursamayan adam bir anda araya girdi: "Bu devletin kanunlarında 'Dul Kadınların Aile Reisi Olması' bölümüne mutlaka 'Kimsesiz Kadınların Aile Reisi Olması' şeklinde bir madde de eklenmelidir."

Fan Changyu, dul kadınların kendilerine ait bir hane kurabildiklerini duymuştu ama kimsesiz, bekâr bir kadının hane reisi olmasını hayatında ilk defa duyuyordu.

Onun gibi ailesini kaybeden kız çocuklarının tapuları doğrudan akrabalarına geçerdi ve onlara evlenene kadar o akrabalar bakardı.

Ama nasıl "baktıkları" o akrabaların vicdanına kalmıştı. Kalbi çürümüş olanlar o zavallı kızları alıp genelevlere bile satabilirdi; çoğu ise kızları evde resmen bir köle gibi kullanır ve evlilik çağına geldiklerinde en çok parayı kim verirse tıpkı bir hayvan gibi satarlardı.

Annesi ve babası daha yeni vefat ettiğinde, amcası ve yengesi arsızca kapıya gelip onu ve Changning'i kendi evlerine götüreceklerini ve onlara kendi kızları gibi bakacaklarını söylemişlerdi. Fan Changyu bu iki pisliğin ciğerini bildiği için asla kabul etmemişti, zaten o yüzden bu tapu kavgası çıkmıştı.

Adamın laflarını hiç ciddiye almayan Fan Changyu: "O kanunları başkentteki o asil, koca göbekli adamlar yazıyor. O heriflerin hepsinin evinde bir düzine karısı, sayısız çocuğu var. Yani onların ailesinde 'kimsesiz kalmak' gibi bir durum hiç olmuyor. Diyelim ki ailelerinden biri öldü ve kız çocuğu tek başına kaldı, amcalarının dayılarının evine gidip yine zenginlik içinde yaşar. Onlar halkın içindeki kimsesiz kızların nasıl çile çektiğini ne bilirler ki onlara

kanun yapsınlar?"

Xie Zheng sessizleşti. Felaketi tatmadan önce, halk içindeki o çaresiz kadınların hikâyelerini zerre kadar duymuş değildi.

Sustuğunu gören Fan Changyu lafı fazla sert vurduğunu sanarak ense kökünü kaşıdı ve durumu yumuşatmaya çalıştı: "Ama günün birinde o halktan birinin halini görebilen bir adam çıkar da o kızlar için bir kanun tasarlarsa... Ne büyük sevaba girer."

Ancak Xie Zheng o an kafasında bu 'kimsesiz kızların hane reisi olması' fikrinin nasıl işleyebileceğini tartıyordu: "Saray zaten dul kadınlardan alınan vergileri hafifletiyor. Eğer kimsesiz bir kadın da hane reisi olursa, tıpkı dullar gibi sayılabilir. Ama o kız evlenirse veya bir içgüveysi alırsa eve bir erkek dâhil olur ve vergi muafiyeti falan kalmaz. İşin o kâğıt kürek prosedürü epey bir baş ağrıtıcı olur."

Söylediklerinden tek kelime anlamayan Fan Changyu: "Sen devlet kanunlarını nasıl bu kadar iyi biliyorsun?"

Kendini ele verdiğini fark eden Xie Zheng bakışlarını sakladı: "Diyelim ki çok yer gezdim ve çok şey duydum."

Fan Changyu bundan şüphelenmeyerek ceketinin iç cebinden çıkardığı nüfus cüzdanını masaya bıraktı: "İşte nüfus belgen çıktı. Şehir merkezindeki memurlar önlerine çıkan her mülteciyi, her dilenciyi topluyorlar. Yanında nüfus cüzdanı veya seyahat belgesi olmayan her yabancıyı zindana atıyorlar. Bugünlerde yeni bir kayıt çıkarmak resmen imkânsızdı ama Başkomiser Wang devreye girip kendi itibarını kullanarak bunu senin için çıkardı."

Bunları duyan Xie Zheng'in gözleri anında bir uçurum gibi karardı: "Devriyeler mültecileri mi topluyor?"

Fan Changyu onayladı: "Kendi gözlerimle gördüm. Söylenenlere göre Kuzeybatıya yeni bir vali atanmış ve bayram zamanı eşkıyalar ortalığı dağıtmasın diye bu kararı vermiş."

Sonra birden aklına geldi ve Xie Zheng'e döndü: "Bir şey daha duydum. Wu'an Markisi Chongzhou'daki o isyanda can vermiş. Sen

Chongzhou'dan kaçıp geldin ya, bu doğru mu sence?"

"Bilmiyorum."

Fan Changyu iç geçirerek: "Eğer Wu'an Markisi cidden öldüyse... Cidden yazık oldu."

Adamın o ruhsuz, solgun yüzünde adeta buzdan bir gülümseme belirdi: "Bunun neresi yazık?"

12. Bölüm: Çekilmez Adam

Pencereden süzülen gün ışığı odayı aydınlatırken genç kızın yüzündeki o hayat dolu ve ışıl ışıl ifade hiçbir şekilde bastırılamıyordu. Sanki bu söylediği dünyanın en açık gerçeğiymiş gibi kendinden emin bir şekilde konuştu: "Elbette yazık! Da Yin Hanedanlığı'nın o koca asırlık tarihinde kaç tane Wu'an Markisi çıktı ki?"

Fan Changyu parmaklarını tek tek sayarak sıralamaya başladı: "Kuzeyin geçidi olan Jinzhou'yu bizzat kendi elleriyle geri aldı. Onlarca yıldır nice efsanevi generalin canını alan, bir türlü geri alınamayan o on iki Liaodong vilayetini de vatan toprağına o kattı. Jinzhou savaşı için arkasından sayısız laf ettiler biliyorum, ama vaktiyle o Jinzhou şehri o vahşi kuzeylilerin eline düştüğünde, o şehirdeki yüz binlerce masum insan vahşice katledilmedi mi?"

"Yaşlı General Xie o şehri korurken, yere düşmeden ayakta can vererek o onuru korudu, ama o kuzeyli canavarlar onu o surlara asıp güneşin altında çürümeye terk ettiler! O süslü saraylardaki memurlar kalemleriyle o savaşı yargıladılar, Wu'an Markisi'ne kan susamış cani dediler... Ama on altı yıl önce Jinzhou'da katledilen o masum askerlerin, sivil halkın hiçbir günahı yok muydu yani? Ne hakla sadece laf ebeliği yaparak, ölen binlerce insanın acısını unutup o kuzeyli şeytanların suçlarının üstünü örtebiliyorlar? Wu'an Markisi olmazsa, kuzeybatının bu topraklarını başka kim savunabilir ki!"

Hayatı boyunca Jinzhou katliamı yüzünden herkesin ondan nefret edip kınadığını, onu bir şeytan olarak andığını işiten Xie Zheng, ilk kez ama ilk kez birinin onu savunduğunu duyuyordu.

Kalbinde tuhaf, daha önce hiç hissetmediği bir dalgalanma oldu ve bu kıza bir kez daha dikkatlice bakmadan edemedi: "Senin de dilin epey uzunmuş."

Fan Changyu hiçbir şey anlamadan saf saf ona baktı: "Yani, o kravatlı devlet adamları istedikleri gibi konuşabilirler, o kendi meseleleri ama biz sıradan halk da salak değiliz ya! Evet, Wu'an

Markisi savaşta ve devlette zalim bir adam olabilir ama hiçbir zaman o kalem erbabının anlattığı kadar da kötü bir adam değildi. Biz halk olarak bizim kanımızı emen o hırsız ve yozlaşmış yöneticilere küfür etmeyeceğiz de vatanı korurken düşmanı fazla öldürdü diye Marki'ye mi küfredeceğiz? Bunu yapanın cidden beyni sulanmış olmalı!"

Xie Zheng: "...Halk onun adını çocukları uyutmak için, 'Wu'an Markisi geliyor' diye korkutmak için kullanmıyor mu yani?"

Fan Changyu utanarak kıkırdadı: "Benim babam da domuz keserken çok korkunç bir hal alırdı ve kasabadaki herkes yaramaz çocukları 'Seni Kasap Fan'a veririm!' diye korkuturdu."

Xie Zheng: "..."

Elini alnına götürdü, uzun süre tek kelime bile edemedi ama ruhunu kemiren o karanlık öfkenin ve kasvetin o an sanki mucizevi bir şekilde dağıldığını hissedebiliyordu.

...

Öğle yemeği vakti geldiğinde, Fan Changyu anne ve babasının anı tabletleri için önce bir tütsü yaktı. Xie Zheng, onun daha önce babasından bahsettiğini hatırlayarak salondaki o sunakta duran tabletlere bir göz attı.

Tabletlerin üzerindeki isimleri okuduğu an birden sordu: "Büyük Amcan'ın adı Fan Daniu mu?"

Fan Changyu şaşırdı: "Bunu nereden biliyorsun?"

Xie Zheng cevapladı: "Babanın anı tabletinden."

Fan Changyu, babasının tabletindeki "Fan Erniu" (İkinci İnek) yazısını hatırlayınca adamın ne demek istediğini anında anladı.

Şöyle açıkladı: "Babamın asıl adı Erniu'ydu. Ama çocukken kaybolmuş, sonra büyüyünce kendi çabasıyla akrabalarını bulup geri dönmüş. Geri döndükten sonra kasaba halkı ona 'Fan Kaplanı' lakabını takmış ve o günden sonra herkes ona öyle seslenir olmuş."

Xie Zheng sadece başını salladı. Ancak annesinin tabletine baktığında, orada hiçbir soyadının olmadığını ve sadece 'Lihua' (Armut Çiçeği) yazdığını fark etti; bu, köylülerin kafalarına göre taktığı sıradan isimlerden biri gibi görünüyordu.

"Peki senin ve kardeşinin ismini kim koydu?" diye sordu.

Bu ikisinin Changyu (Uzun Yeşim) ve Changning (Uzun Huzur) gibi böyle asil isimleri verebileceğine pek ihtimal vermiyordu.

Yemekleri masaya dizerken Fan Changyu gururla: "Bizim isimlerimizi annem koydu," dedi.

Annesinden bahsederken yüzünde bariz bir övünç vardı: "Benim annem inanılmaz bir kadındı. Hem okuma yazma bilirdi hem de o güzelim tütsüleri ve parfümleri yapardı. Diğer kasaplar domuz kestiğinde üzerlerine sinen o iğrenç leş gibi kokuyu bir türlü atamazken, bizim kıyafetlerimiz yıkandıktan sonra annemin kendi hazırladığı o tütsülerle tütsülenirdi. O yüzden bizde asla öyle bir koku olmazdı."

Xie Zheng'in o buz gibi gözlerinde hafif bir şaşkınlık belirdi: "Annenin ailesi epey zengin miydi?"

Okuma yazma bilmek veya tütsü yapmak, bunların ikisi de sıradan ailelerin yapabileceği şeyler değildi. Bunların ikisini birden bilen birinin köklü ve varlıklı bir aileden gelmiş olması gerekirdi.

Fan Changyu başını iki yana salladı: "Ben dedemleri hiç görmedim. Annem, babamın kervanlarla yollarda olduğu dönemlerde tanıştığı biri. Öyle zengin bir ailenin kızı falan da değilmiş; sadece bir köşkte hizmetçilik yapmış."

Armut Çiçeği ismi cidden de tam bir hizmetçi ismine benziyordu.

Eğer asil bir ailenin konağında hizmetçilik yaptıysa, bu yeteneklere sahip olması çok da mantıksız değildi.

Fan Changyu devam etti: "Ama maalesef ben biraz kalın kafalıyım. Annemden okuma yazma öğrenmeye çalıştım ama ne zaman kitaba baksam başıma ağrılar girerdi. O güzelim tütsü ve parfüm işlerini de öğrenemedim. Eğer öğrenseydim şimdi bir sürü para

kazanabileceğim bir yolum olurdu."

Xie Zheng, onun serserileri sopayla evire çevire dövdüğü o anı hatırlayarak manidar bir şekilde: "Belki de senin yeteneklerin daha çok 'başka' alanlarda gelişmiştir," dedi.

Fan Changyu buna tamamen katılıyordu: "Bence de! Babamdan o domuz kesme işini öğrenmeseydim, şimdiye amcam evimizi elimizden almış, ben de Changning ile sokaklarda yatıyor olurdum."

Küçük Changning o sırada tabağındaki bir köfteyi kapmaya çalışıyordu. Bunu duyunca o kara üzüm gözlerini kocaman açtı: "Ningniang sokakta yatmak istemiyor."

Fan Changyu, uzun süredir çubuklarıyla yakalamaya çalışıp da tutamadığı o köfteyi alıp kardeşinin kâsesine koydu: "Biz asla sokaklarda kalmayacağız. Hem ilerde ilçe merkezinde koca bir konak alacağız."

Changning rahatladı ve tekrar kâsesindeki o etli köfteyle büyük bir kavgaya girişti, arada bir ablasıyla sohbet ediyordu.

Kızların o şamatalı ve cıvıl cıvıl muhabbetinin aksine, Xie Zheng yemek çubuklarını eline aldığı andan itibaren "Yemekte konuşulmaz, uyurken konuşulmaz" kuralına sadık kalarak tek bir kelime dahi etmedi.

Üstelik yemeği yiyişi son derece kibar ve zarifti; Fan Changyu ise... Tam bir felaketti.

Domuz kesmek sağlam bir kondisyon gerektirirdi ve her gün o kadar enerji harcadığı için haliyle sıradan bir kadından çok daha fazla yerdi.

O devasa yemek kâsesini alıp içine resmen kafasını gömerek yemek yiyordu. Changning de aynısını yapıp neredeyse bütün yüzünü kâseye sığdırıyordu.

Büyüğü de küçüğü de yerken tamamen aynı hareketleri yapıyordu.

Yemeklerini bitirip kâselerini bıraktıklarında o kadar derin bir oh çektiler ki, sanki yemek anında çok daha lezzetli bir şeye

dönüşmüştü.

Xie Zheng hayatı boyunca ilk defa böyle yemek yiyen bir kadın görüyordu; yüzündeki ifade bunu anlatmaya yetmiyordu.

Öğleden sonra Fan Changyu, kırılan evin kapısını onarması için Marangoz Zhao'yu çağırdıktan sonra cebindeki o biriktirdiği paralarla pazardan domuz almaya çıktı.

Büyük Fan'la uğraşmak ve evlilik oyunları yüzünden kasap dükkânı tam üç gündür kepenk kapatmıştı. Eğer dükkânı hemen açmazsa, o eşantiyonlarla yarattığı o büyük müşteri potansiyeli ve ünü boşa gidecekti.

Evden çıkmadan önce Xie Zheng aniden ona sordu: "Annen okuma yazma bildiğine göre evde hiç kâğıt, mürekkep, kalem gibi şeyler var mıdır?"

Fan Changyu: "Var, kullanmak mı istiyorsun?"

Xie Zheng onayladı: "Biraz ödünç alabilir miyim?"

Fan Changyu hemen annesinin zamanında aldığı o kırtasiye malzemelerini bulup getirdi. Eşyalar uzun yıllardır öylece yattığı için kâğıtların rengi sararmış, mürekkep taşının köşesi kırılmıştı ve o fırça da resmen dağılıp çalı süpürgesine dönmüştü.

Xie Zheng önüne konan bu sözde 'kırtasiye malzemelerini' görünce bir saniye sessizleşti, ardından sadece teşekkür edebildi.

En azından kumaşın üstüne kömürle yazı yazmaktan iyiydi.

Onun bu eşyalarla ne yapacağını hiç sorgulamayan Fan Changyu, adamın okuma yazma bildiğini düşündü ve bacağı sakat olduğu için bütün gün odada sıkıldığını, yazı yazarak vakit öldürmek istediğini varsaydı.

Fan Changyu evden çıkınca, Xie Zheng mürekkebi ezip yazmaya koyuldu. Mürekkebin kalitesi o kadar berbattı ki suyun içinde düzgün dağılmıyordu bile.

Eline tutuşturulmuş o tavuk ibiğine dönmüş fırçayı ve o lanet

mürekkebi pencereden fırlatıp atma isteğini zar zor bastırdı. Marangoz Zhao kapıyı tamir etmeyi bitirene kadar sabredip uzun bir 'Siyasi Makale' yazmayı başardı.

Marangoz Zhao'dan bu makaleyi yakındaki kitapçılara götürüp satmasını rica etti: "Bahar sınavları kapıda; siyasi makalelerin büyük kitapçılarda peynir ekmek gibi satılması lazım. Lütfen benim için o kitapçılara bir uğrayın ve bu makaleyi alıp almayacaklarını sorun."

Marangoz Zhao okuma yazma bilmezdi ama Xie Zheng'in yazdığı o satırların kalitesini görür görmez anladı ve şaşkınlıkla: "Sen meğer okumuş, eğitimli bir delikanlıymışsın!" dedi.

Xie Zheng sadece şöyle yanıtladı: "Gençken birkaç yıl okudum, sonra o kervanlarla diyar diyar gezince biraz bir şeyler gördüm. Şimdi şu halimle sakat kaldım, cebimde de beş param yok. En azından bu yazıları satıp üç beş kuruş para kazanabilir miyim diye şansımı deniyorum."

İmparatorluk dağılıyordu, Kuzeybatı isyan ediyordu; yazdığı bu birkaç siyasi makale dünyaya yayıldığında bütün aydınların arasında Wei ailesini yerle bir edecek büyük bir fırtına koparacak ve o baba oğlun o kadar çok başı ağrıyacaktı ki, onun izini sürmeye zerre kadar vakit bulamayacaklardı.

Aynı zamanda bazı gizli mesajları, bu yazılar üzerinden kendi adamlarına ulaştırabilecekti.

Akdoğanın bu kasabanın ortasında dolanması fazla riskliydi; eğer onu birileri fark ederse bu durum ona ölümcül belalar açardı.

Onun söylediklerini duyan Marangoz Zhao'nun gözleri bir anda doldu: "Sen harika bir adamsın oğlum. Changyu kızımızın hayatı hep acılarla geçti. Senin o dağlarda başına o felaket gelip de onun seni bulması aslında tamamen bir kader. Senin ona bu kadar değer verip de böyle çırpındığını görmek teyzenle benim gözümüzü hiç arkada bırakmayacak..."

Yaşlı adamın, kendisinin sırf o kasap kıza acıdığı için para kazanmaya çalıştığını düşünerek olayı tamamen yanlış anladığını fark eden Xie Zheng, bunu düzeltmek istese de nasıl açıklayacağını

bilemedi. Çaresizce sessizliğe gömüldü.

Ancak Marangoz Zhao için bu sessizlik, resmen bir 'kabullenme' demekti.

İçindeki bu yanlış anlaşılma iyice büyüyen Xie Zheng, Fan Changyu da aynı şekilde düşünmesin diye o eve döndükten sonra ona karşı özellikle daha da soğuk davrandı. Ama ne yazık ki onun yüzünde zaten hiçbir zaman bir mimik oynamıyordu ve Fan Changyu da olayların ince detaylarını anlamaktan çok uzak biri olduğu için, adamın bu kasıtlı soğukluğunu zerre kadar fark etmedi bile.

Gece çökmüştü.

Fan Changyu, kuzey odasındaki yatağı serip kız kardeşini uyuttuktan sonra, yarın dükkânda satacağı o domuz etlerini sosla hazırlamak için mutfağa geçti. Yan Zheng'in yaralı vücuduyla gece soğuktan üşümesini istemediği için ocaktaki o kor kömürleri toplayıp bir mangalın içine koyarak adamın odasına götürdü.

O kadar yıldır kendi odası olduğu için o odaya hala kapıyı falan çalmadan dalma alışkanlığını atamamıştı. Kapıyı açtığında, adamın yine o kıyafetlerini yarı yarıya indirmiş bir şekilde yaralarına merhem sürdüğünü gördü.

Fakat bu kez utanacak vakti yoktu; adamın bütün sırtı taze kanla boyanmıştı, o bembeyaz içliği bile kana bulanmıştı.

Gündüzleri ona ilacı kendi sürmek istediğinde adam bunu hep reddediyordu ve o da yaralarının pek açılmadığını zannediyordu, meğer durumu bu kadar korkunçmuş.

Odanın kapısını açıp giren kızı gören Xie Zheng’in o mükemmel kaşları sinirle çatıldı, hemen gömleğini toplamaya yeltendi ama o an sıcacık ve çok güçlü iki el omuzlarına kilitlendi.

Teninin tene değmesiyle vücudundan geçen o titreme, kaşlarını daha da çatmasına neden oldu. Omuzlarını tutan o elleri itip atmak için bir hamle yaptı ancak kız onu o kadar sert bastırıyordu ki milim kımıldayamadı.

Xie Zheng'in nefesi kesildi. O büyüleyici gözlerinde büyük bir şok

belirdi; kızın kaba kuvvetine mi yoksa bu kadar pervasız davranmasına mı daha çok şaşırmıştı, belli değildi: "Sen..."

"Sen ne, sen ne? Canına mı susadın sen! Şu merhemi sürmek için birinden yardım istemek bu kadar mı zor!"

Onun sırtındaki o korkunç, kan revan içindeki yırtıkları görünce Fan Changyu'nun yüzünden düşen bin parçaydı. Bu adamın neyin inadını yaptığını anlayamıyordu; yaraları sürekli yarılıp kanıyor, iyileşmesi için bir de dünya kadar ilaç parası gidiyordu!

Masadaki ilaç şişesini alıp arkasındaki o kanlı yaralara dökmeye başladığında homurdanmadan edemedi: "Koskoca adamsın, nedir bu kaprislerin!"

Xie Zheng'in alnındaki damarlar seğirmeye başladı ama kızın omuzlarındaki elleri hâlâ duruyordu. Omzunun yarısı sanki sıcak bir demirle dağlanmış gibi alev alev yanıyordu; kaşları kördüğüm oldu: "Erkekle kadın arasındaki mahremiyet..."

Fan Changyu hemen lafı yapıştırdı: "Seni o karların içinden sırtımda taşıyıp buraya getiren benim! Mahremiyet falan filan kalmadı, biz o sınırları çoktan geçtik!"

Bu sözlerin ardından odanın içine ölüm gibi bir sessizlik çöktü.

Lafın nereye gittiğini anlayan Fan Changyu'nun beyni yandı. O bütün o kitaplardan, edebiyattan ölesiye nefret eden biriydi; üstelik bu adam kalkmış ona edebi ahlak cümleleri kuruyordu, kendi saçlarını yolmamak için zor durdu: "Yani o anlamda demek istemedim... Şey..."

Xie Zheng'in göz kapağı da seğirmeye başladı ve kız daha beter bir şey yumurtlamadan hemen araya girdi: "Ne demek istediğini anladım."

Fan Changyu hızla başını salladı: "Heh, anladıysan sorun yok."

Ona karşı bir niyeti veya arzusu olduğunu düşünmesinden o kadar korktu ki, dişlerini sıktı ve en büyük yalanı hiç çekinmeden patlattı: "Bana bak, senden hiçbir beklentim yok tamam mı? Ben... Ben hâlâ eski nişanlımı unutabilmiş değilim! Sonuçta çocukluktan beri

beraber büyüdük, adam o kadar yakışıklı ve kasabanın o sınavı kazanan tek ve en zeki adamı! O adamı öyle ha deyince unutup bir kenara fırlatamam ki!"

Bunu söyledikten sonra Fan Changyu'nun kendi vücudundaki bütün tüyleri diken diken oldu.

Karşısındaki adam ise o karmaşık, anlaşılmaz bakışıyla sadece şu kelimeyi söyledi: "Başın sağ olsun."

Fan Changyu: ?

Song Yan henüz ölmemişti ki!

13. Bölüm: Para Kazanma Stratejisi

Ertesi günün sabahı daha gün ağarmadan, Fan Changyu taze domuz eti ve o özel soslu etlerini alıp doğruca kendi kasap dükkânına gitti.

Sabah pazarında işportacılar çoktan seslerini yükseltmeye başlamış, kalın kışlık giysilerine bürünmüş ve koluna sepet takmış yaşlı kadınlar tezgâh tezgâh gezip pazarlık yapıyordu.

Tezgâhını kurup etlerini dizdikten sonra, eskiden beri babasıyla arası iyi olan diğer kasaplara selam verdi. Fakat hepsinin selamı alırken yüzleri bir tuhaf, gülücükleri zorakiydi.

Fan Changyu bu duruma anlam verememişken, pazara alışverişe gelmiş bir teyzenin gözü tezgâhta hâlâ buharı tüten ve o mis gibi koku yayan soslu domuz kelle etine takıldı: "Sen bu kelle etini de promosyon olarak mı hediye ediyorsun?"

Teyzenin, daha önce başlattığı 'ücretsiz sakatat promosyonu'nu duyup böyle sorduğunu düşünen Fan Changyu, yüzünde mahcup bir ifadeyle yanıtladı: "Teyzeciğim, kelle eti hiç ucuz olur mu? O sosların malzemesi bile dünya para tutuyor. Bunu bedava vermem imkânsız."

Teyze dudak büktü, bakışları hemen yan taraftaki soslu sakatata kaydı: "O zaman bu sakatatı promosyon olarak veriyorsun, değil mi?"

Fan Changyu açıkladı: "Dükkânı ilk açtığım gün uğur getirsin diye sadece bir günlüğüne vermiştim ama artık vermiyorum. Eğer istersen, sadece iki akçeye elli gram alabilirsin."

Teyzenin yüzü anında asıldı: "Bütün kasaplar bunu bedava veriyor da bir sen mi paralı satıyorsun?"

Bunu duyan Fan Changyu'nun gözleri şaşkınlıkla açıldı: "Nasıl yani, bu sokaktaki bütün kasaplar domuz eti alana sakatatı bedava mı veriyor?"

Teyze ters ters konuştu: "Yalan mı söyleyeceğim ben sana?

İnanmıyorsan git kendi gözlerinle gör!"

"Etiniz burada, yine bekleriz!"

Tam o sırada, karşıdaki Kasap Guo'nun tezgâhında bir satış gerçekleşti. Adamın neşeli sesini duyan Fan Changyu o tarafa baktı ve gördü ki; eti alan kadının elinde sadece taze et değil, aynı zamanda yağlı kâğıda sarılmış bir paket soslu sakatat da vardı.

Fan Changyu'nun kendisine baktığını gören Kasap Guo, yüzünü kibirle çevirip tezgâhındaki etleri düzeltmeye devam etti.

Tezgâhının bir köşesinde duran o devasa kovanın içi buradan görünmüyordu ama anlaşılan o da içi sakatatla doluydu.

Fan Changyu’nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Ne utanmaz, yüzsüz herifti bu! Daha birkaç gün önce kendisi o eşantiyonu verirken kıskançlıktan gözleri yuvalarından fırlamış, gelip dükkânı başına yıkacak gibi kükremişti. "Bir daha promosyon vermeyeceksin!" diye tehditler savurmuş ama arkasını döner dönmez aynı taktikle müşteri çekmeye başlamıştı!

Sağına soluna baktı; hakikaten de bütün komşu kasapların tezgâhlarında soslu etlerle dolu kovalar duruyordu. Demek ki o sabah hepsi bu yüzden ona selam verirken zorlanmışlardı.

Teyze sabırsızca sordu: "Eee, veriyor musun vermiyor musun? Vermiyorsan gidip başkasından alacağım!"

Fan Changyu hiç düşünmeden, "Veriyorum tabii!" diye atıldı.

Sakatat dediğin on para etmez bir şeydi zaten; üstelik o aldığı onca baharatı sadece sakatat için değil kelle eti için de kullanmıştı. Bunu bir promosyon gibi vermeye devam edip kendi pişmiş etinin namını yürütmesine de yardımcı olurdu!

Herkes aynı anda domuz eti satarken müşteriler kaliteyi pek ayırt edemezdi ama iş o soslu sakatatlara gelince renkler değişirdi; o lezzet ve koku yalan söylemezdi!

Bu durum aslında onun ekmeğine yağ sürmekten başka bir işe yaramayacaktı!

Zaten teyzenin gözü en başından beri Fan Changyu'nun tezgâhındaki o etteydi. Diğer kasapların verdiği o soluk renkli, kokusuz sakatatların aksine, buradaki et kırmızımtırak parlıyor ve uzaktan bile ne kadar kaliteli olduğunu belli ediyordu.

Fan Changyu'nun eşantiyon vereceğini duyunca teyzenin yüzünde güller açtı: "O zaman bana arka buttan beş kilo tart!"

Satırıyla beş kilo eti tek seferde şipşak kesen Fan Changyu, üzerine bir de cömertçe iki yüz elli gram soslu sakatat doğrayıp verdi.

Paketi eline alan teyze o mis gibi kokuyu içine çekerek "Harika kokuyor be!" dedi ve ayrılırken eklemeyi unutmadı: "Senin bu eşantiyonların harika! Gidip bütün komşulara da sadece senden et almalarını söyleyeceğim!"

Fan Changyu gülümseyerek kabul etti ve bir dahaki sefere ona daha fazla promosyon vereceğini söyledi. Kadın eti aldığı gibi keyifle uzaklaştı.

Pazardaki diğer insanlar o teyzenin Fan Changyu'dan et alıp üstüne bir de paket dolusu sakatat götürdüğünü, üstelik o etlerin renginin de ne kadar güzel göründüğünü fark ettiler. Hızla fiyat sormaya geldiler ve istisnasız hepsi etini buradan aldı.

Dükkânın önündeki kalabalık giderek büyüyordu. Gören herkes, "Burada kalabalık varsa malı kesin daha kalitelidir" diyerek buraya akın etmeye başladı.

Sabah pazarı daha yarılanmamıştı ki, Fan Changyu'nun tezgâhındaki taze etler ve sakatatların tamamı silinip süpürülmüş, geriye sadece yarım bir kelle eti kalmıştı.

Diğer kasaplar ise sadece Fan Changyu'nun eti bittikten sonra çaresizce onlara yönelen birkaç kişiden satış yapabilmişti.

Kasap Guo kendi tezgâhına bir müşteri geldiğini görünce var gücüyle eti övmeye başladı: "Şu ete bak, birinci kalite kaburga eti! Üstelik yanında soslu sakatat da bedava!"

Adam tezgâhın üstündeki kovaya eğilip o gri, bulanık suyu andıran sakatatlara şöyle bir baktıktan sonra yüzünü buruşturarak başını iki

yana salladı: "Fan'ın dükkânındaki o promosyonlar nar gibi kızarmış, yağlı yağlı duruyordu. Sen bu eti sırf suya atıp üstüne iki gram da tuz mu bastın? Ben en iyisi yarın erkenden gelip eti Fan'dan alırım!" deyip elindeki eti tezgâha fırlatarak çekip gitti.

Kasap Guo'nun yüzü çamur gibiydi. Kendi tezgâhındaki o etlere, bir de o kovadaki iğrenç sakatatlara baktı; öfkeden yanındaki sandalyeye öyle bir tekme attı ki sandalye uçup gitti ve ağzından ağıza alınmayacak küfürler döküldü.

Bu manzara doğal olarak diğer kasapların da gözünden kaçmamıştı.

Fan ailesinin dükkânı tam Guo'nun karşısındaydı ve Fan Changyu her şeyi izlemişti.

Yan taraftaki, babasıyla arası iyi olan kasabın karısı sessizce Fan Changyu'ya fısıldadı: "Aslında kimse böyle bedavadan promosyon falan dağıtıp da cebinden zarar etmek istemiyor."

Haklıydı; bunu bir kişi yaptığında bütün müşteri ona kayıyordu, ama herkes yapmaya başladığında ve kimsenin malının tadı bir diğerinden iyi olmayınca... Yine eski tas eski hamam oluyordu, üstüne herkes cebinden sakatat parasını da bedava vermek zorunda kalıyordu.

Kadın devam etti: "Fakat o Guo denen herifin içi yılan yuvası gibidir. Birkaç gün önce sen promosyon verirken sana bağırıp çağıran oydu, ama ertesi sabah o da başladı aynı şeyi yapmaya. Utanması da yok adamın. Biz gidip ona bu yaptığının saçmalık olduğunu söyledik ama adam anlamıyor; biraz üstüne gidince de kendini yere atıp 'Beni dövüyorlar!' diye bağırmaya başlıyor. Bunun dayısı kaymakamlıkta kâtip olarak çalışıyor; herkes ondan çekiniyor. Biz de bütün müşterileri o herif kapmasın diye mecbur kalıp sakatat bedava vermeye başladık."

Fan Changyu teyzenin bu kadar detayı ona açıklamasının asıl sebebinin, onların da ona karşı düşmanca davrandığını sanmasını engellemek olduğunu anlayıp gülümsedi: "Anlıyorum teyzeciğim, sıkıntı yok."

Kasabın karısı da Guo'nun bugün o hüsranı yaşamasını görünce

içten içe zevkten dört köşe olmuştu. Göz ucuyla Guo'nun tarafına bakarak alaycı bir tonla fısıldadı: "İyi ki sen döndün Changyu. Bakalım o tuzlu suda haşladığı paçavraları daha kaç gün millete hediye diye kakalayacak!"

O Guo denen adam, dayısının devlet dairesinde kâtip olmasını arkasına alıp herkese tepeden bakardı ve bu sokaktaki bütün esnaf onun bu iğrenç kibirli suratından ölesiye nefret ediyordu.

Eskiden bir tek Fan Changyu'nun babası bu adamdan çekinmez, onu hep hizaya sokardı. Ama anne babası öldüğünden beri, bu Guo herifi sokağın mafyası gibi dolaşmaya ve millete bağırıp çağırmaya başlamıştı.

Fan Changyu karşıdaki o herife zerre kadar yüz vermedi; elindeki o son yarım kelle etini de sattıktan sonra çekmecesindeki paraları saymaya koyuldu.

Bugün kestiği domuz topu topu seksen kiloydu. Taze eti ve soslu eti toplam iki gümüş tel üç yüz bakıra satmıştı; bir gümüş tellik domuz masrafını çıkardığında cebine kalan tamı tamına bir gümüş tel üç yüz bakırdı!

Paraları iplere dizip o tatlı ağırlığını hissettiğinde, içi neşeyle doldu.

Yakında tapu işini de kendi üzerine geçirecekti; dükkândaki satışlar çoktan rayına oturmuştu ve kardeşiyle birlikte gelecekleri gün geçtikçe daha da parlayacaktı!

Biraz daha para biriktirdikten sonra kardeşini alıp başkente o büyük doktorlara tedaviye götürecekti! Dünyanın en iyi doktorlarının ve en iyi her şeyinin başkentte olduğunu duymuştu.

Tezgâhı toparlayıp parasını yanına alan Fan Changyu, pazara inip evdeki o büyük ve küçük iki hasta için şifalı otlar aldı, ardından kendi et sosunu hazırlamak için gerekli olan baharatları doldurdu. Cebinden bir gümüş teli yine ertesi gün alacağı domuz sermayesi için ayırınca, elinde sadece birkaç yüz bakır para kalmıştı.

Derin bir iç çekti; hakikaten de insan kendi evinin reisi olunca odunun da pirincin de ne kadar pahalı olduğunu anlıyordu.

Yılbaşı için birkaç ufak tefek öteberi seçip evin yolunu tuttu. Sokağa girmeden az önce gökyüzünde bir kez daha o bembeyaz doğanın evinin bulunduğu taraftan uçup gittiğini gördü. Bu, geçen gün gördüğü doğanla tamamen aynıydı.

Fan Changyu'nun içine garip bir şüphe düştü: Bu kuş bu aralar buralarda yemek falan mı arıyordu acaba?

Eğer bu kadar sık geliyorsa... O zaman onu yakalama şansı cidden olabilirdi, değil mi?

Akdoğan göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldu ama Fan Changyu çoktan onu yakalayıp pazarda kaç paraya okutacağının hesabını yapmaya başlamıştı bile.

Eve varıp avlunun kapısını ittiğinde, adamın odasının penceresinin yarı aralık olduğunu gördü. Adam üzerinde o kömür karası eski bir cübbeyle masanın başında oturuyordu. Saçları omuzlarından aşağı dökülmüş, yüzündeki o sakin ifadeyle ve o ince uzun parmaklarında tuttuğu mürekkepli fırçayla o kadar derinden bir şeyler yazıyordu ki.

Pencerenin dışında sadece bir tane erik ağacı vardı; eskiden babasının annesi için diktiği bir ağaçtı.

Belki de bu ağaç, onu diken o eski dostların artık hayatta olmadığını anlamıştı ki bu kış o koca ağaçta sadece tek bir ufak çiçek tomurcuğu açmıştı.

O dondurucu karın ve kışın içinde dalın ucundaki o tek renkli çiçek çok güzeldi... Ama bu güzellik bile içeride oturan o adamın yüzünün zarafetinin onda biri bile olamazdı.

Pencereden giren hafif kar taneleri adamın saçlarına konuyordu; siyah saçlarının altında görünen gözleri o kadar temiz, soğuk ve kusursuzdu ki...

Fan Changyu'nun nefesi bir anlığına düğümlendi. Adam kafasını kaldırıp ona baktığında bile gözlerini ondan çekmek istemedi; tam tersine dimdik ona bakarak sordu: "O pencere açıkken üşümüyor musun?"

Xie Zheng kızın gözleriyle buluştuğunda, kızın gözlerini kaçırmak yerine ona odaklandığını gördü. Kaşları belli belirsiz çatıldı, bakışlarını ondan çekerek: "Odanın içi çok loş, pencere açıkken ışık daha iyi vuruyor," dedi.

Sesi yine o her zamanki soğuk ve ruhsuz tondaydı.

Fan Changyu sadece, "Anladım," dedi ve elindeki paketleri odaya bıraktıktan sonra gidip öğle uykusundaki kardeşini kontrol etti; ardından da ocağın küllerinden bir mangal hazırlayıp adamın odasına götürdü.

Sürekli açık kalan pencere yüzünden adamın odası dışarıdaki dondurucu havayla tamamen aynıydı.

Masanın üzerinde duran o bir sürü mürekkepli kâğıdı görünce sormadan edemedi: "Ne yazıyorsun sen?"

Bu kadar çok sayfa yazması için sabahtan beri bu dondurucu soğukta oturuyor olması gerekiyordu; bu adamın hiç mi üşümesi yoktu?

Xie Zheng son karakteri yazıp bitirdi. Fırçayı koyacak bir destek olmadığı için mürekkepli fırçayı kırık mürekkep taşının köşesine dayamak zorunda kaldı.

Düz bir sesle: "Siyasi makale," dedi.

Fan Changyu, siyasi makalelerin ne olduğunu bilirdi. Eskiden Song Yan sırf o makaleleri satın almak için paralarını kuruş kuruş biriktirirdi; tek bir parşömeni tam üç yüz akçeye satılıyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı: "Sen siyasi makale yazmayı da mı biliyorsun?"

Xie Zheng, Marangoz Zhao'ya anlattığı o sahte hikâyeyi kızı savuşturmak için tekrar kullandı: "Kervanlarla o kadar dolaşınca oradan buradan bir şeyler duyuyor insan. Bu küçük kasabalardaki kitapçılarda satılan metinlerin kalitesi zaten yerlerde sürünüyor. Oraya biraz şatafatlı laflar sıkıştırınca kitapçılar hemen kabul ediyor."

Fan Changyu bunu duyunca öyle bir tıkandı ki; içinden, o kitapçılardan tonla paraya makale alan öğrencilerin ne kadar zavallı olduğunu geçirdi.

Aklına Song Yan'ın eskiden o kadar para biriktirip aldığı makalelerin de belki de böyle uydurma şeyler olabileceği gelince, içi bir anda nedensiz bir keyifle doldu.

Hafifçe öksürerek aklına adamın yaralarını getirdi: "Bugün hava çok karlı, yollar buz pisti gibi. Sokakları kardan temizleseler bile yerde gizli buzlanma olur. Daha dün yaraların tekrar kanamıştı; bu halde değneklerle dışarı adım atmak bile resmen intihar..."

Makineli tüfek gibi arka arkaya konuşurken, bütün o lafların sadece onu düşündüğü için mi çıktığını fark etti?

Xie Zheng'in gözlerinde hafif bir şaşkınlık belirdi ama bunu hemen o soğuk bakışlarının altına gizleyip: "Yan komşudaki amcaya rica ettim, o götürdü," dedi.

Fan Changyu'nun yüzü biraz olsun aydınlandı ama adamın o karda kışta makale yazma bahanesini düşününce dudaklarını büzdü: "Madem benimle sahte bir evliliği kabul ettin, ben de sana iyileşene kadar iyi bakacağıma dair sözümü tutacağım. Şimdilik durumum biraz sıkışık olabilir ama o tapu devri daha bitmediği için öyle. Senin... Gerçekten böyle şeyler yapıp kendini paralamana hiç gerek yok."

Bu kadar ağır yaralı bir adamın, sırf eve birkaç kuruş destek olayım diye o soğuk rüzgârı yiyerek beyin patlatıp makale yazması, Fan Changyu'nun vicdanına çok ağır gelmişti.

Pencereden odaya giren buz gibi rüzgâr Xie Zheng'in bağlanmamış o siyah saçlarını uçurdu. Karşısında kaşlarını endişeyle çatmış o kıza baktığında, yüzündeki o kayıtsız ifade tuhaf bir duyguyla karıştı.

Kızın durumu tamamen yanlış anlamasını istemiyordu: "Sadece can sıkıntısından yazıyorum. Yazmak bana iyi geliyor, senin düşündüğün gibi bir şey değil."

Adam böyle dedikçe, Fan Changyu içindeki o teorinin doğruluğuna daha da çok inandı.

Sonuçta kim bu dondurucu fırtınada sırf 'can sıkıntısından' pencereyi açıp makale yazar ki? Kalbinde öyle karmaşık ve garip duygular oluştu ki.

Dudaklarını sıkıca kapatarak fısıldadı: "Benim beş parasız olduğumu dert etme, ben sana bakabilirim!"

Bunu söyledikten sonra hemen arkasını dönüp odadan çıktı. Odada masanın başında yapayalnız kalan Xie Zheng, ince uzun parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu; gözlerindeki o karanlık ve karmaşık bakış, onu fena halde rahatsız eden bir durumla karşı karşıya olduğunun göstergesiydi.

14. Bölüm: Suçüstü

Sonraki birkaç gün boyunca Fan Changyu bütün gücünü domuz kesmeye, et soslamaya ve satmaya verdi.

Onun dükkânındaki soslu sakatatların rengi, tadı ve o eşsiz kokusu gerçekten mükemmeldi. Bunu eşantiyon olarak bedava verdiğinden beri sokağın hiçbir dükkânı onunla rekabet edemez hale gelmişti.

İnsanlar o gün onun etinden alamazlarsa, başkasına gitmek yerine ertesi güne kadar beklemeyi tercih ediyorlardı. Hatta bazen Fan Changyu'nun tek seferde iki domuz kesip tezgâha koyduğu günler bile o etler suyunu çekene kadar bitiyordu.

Tabii bu kadar büyük bir kazanç kapısı bütün sokağın kasaplarını delirtiyordu. Kasap Guo, dükkânındaki bütün müşterilerin Fan Changyu'ya kaydığını görünce yeniden olay çıkarmaya başladı. Arsızca, "Promosyon dağıtmak hepimizin cebine ekstra bir yük!" diye bağırıp herkesi bu promosyon işini bırakmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Diğer kasaplar Guo'nun bu hareketlerinden tiksinseler de, Fan Changyu'nun o hediye eti sayesinde bütün müşteriyi sömürdüğü gerçeğini de inkâr edemiyorlardı. Açıkça desteklemeseler bile sessiz kalarak Guo'nun bu teklifini dolaylı olarak onaylıyorlardı.

Fan Changyu gayet iyi niyetli bir şekilde herkesin eşantiyon vermeyi bırakmasını kabul etti.

Bu, onun ezik bir kız olmasından falan değildi; Fan dükkânının soslu eti zaten çoktan şanını bütün sokağa yaymıştı ve onun artık bu eşantiyonlara ihtiyacı yoktu! Onca zahmetle yıkayıp hazırladığı sakatatı pişirdikten sonra kilosu bile yirmi bakır akçeden alıcı buluyordu; deli miydi de bedavaya dağıtmaya devam etsin!

Bu insanlara bir minnet borcu yapmaktan farksızdı. Ne de olsa aynı sokakta tezgâh açıyor, her gün birbirlerinin yüzüne bakıyorlardı.

Bütün sokağın kasapları hediye vermeyi bıraktıklarında her şeyin eskiye, o tatlı günlere döneceğini umuyordu. Ancak işler hiç de öyle

olmadı. Fan Changyu'nun dükkânındaki müşteri trafiği ilk günkü gibi çılgınca olmasa da, hâlâ bütün sokağın en iyisiydi.

Hatta soslu etin namı o kadar yayılmıştı ki, kasaba halkı hazır et almak için o sırf pişmiş et satan sokağa gitmek yerine, sadece Fan Changyu'nun tezgâhından et almak için bu sokağa geliyordu.

Sıraya girenler o kadar çoktu ki, Fan Changyu'nun hazırladığı soslu etler resmen saniyesinde kapışılıyordu. O da zekice bir çözüm bularak dükkânın kapısına koca bir kazan kurdu. Dün geceden hazırladığı soğuk etleri tezgâhta kesip satarken, diğer yandan kazanda canlı canlı et haşlamaya ve soslamaya devam etti.

Bu basit hamlesi, dükkânın soslu et işini adeta arşa çıkarmıştı.

Koku gerçekten dayanılmaz derecede güzeldi! Sos, kazanın içinde fokur fokur kaynarken o temizlenmiş kelle etleri ve sakatatlar harika bir kızıl kahverengine dönüyordu. İçine attığı anason, defne yaprağı ve kurutulmuş meyve kabukları bile o berrak suda netçe görülüyordu.

Pazardan sadece oradan geçmek için bile olsa geçen bir kişi, bu kokuyu alır almaz dayanamayıp fiyat sormak için tezgâha yapışıyordu.

Hem taze sıcak sıcak kaynıyordu, hem de müşteriler kazanın içine giren her malzemenin ne kadar temiz olduğunu kendi gözleriyle görüyorlardı. Haliyle, bu soslu eti alırken eskiden hazır etçilerle yaptıkları o kıran kırana pazarlığı da yapmaz olmuşlardı.

Kendi kestiği domuz kelleleri bittiğinde bile, sırf o kazandaki lezzetli suyu boşa harcamamak için Fan Changyu diğer komşu kasaplardan birkaç kelle daha satın alıyor, temizleyip o kazana atıyordu.

En yoğun olduğu günlerde, sadece bir günde yedi sekiz tane domuz kellesi satabiliyordu.

Piyasadaki çiğ bir domuz kellesinin kilosu yirmi bakır akçeydi. Bunu sosla pişirip et ve kulakları ayırdığında kilosu yaklaşık elli bakır akçeye kadar çıkıyordu. Bir domuz kellesi ortalama altı yedi

kilo gelirdi; yani tek bir kelleden rahat rahat yüz seksen akçe net kâr cebinde kalıyordu.

Sekiz tane kelle satmak ona bin beş yüz bakır akçe kazandırıyordu. Bunun yanına kendi sattığı taze etten elde ettiği bir gümüş teli de ekleyince, günlük net kazancı resmen iki gümüş teli buluyordu.

Para kesesi günden güne şişiyordu. O gün kendini gerçekten zengin hissederek evdeki herkese yeni birer elbise diktirmeye karar verdi.

İlk işi, daha önce rehin bıraktığı o anne babasından kalan gümüş saç tokasını geri almak için rehincinin yolunu tutmaktı. Ancak dükkân sahibi onu gördüğünde alaycı bir şekilde gülümsedi: "O tokayı sattık gitti bile..."

Fan Changyu'nun gözleri fal taşı gibi açıldı: "Ama bana onu benim için saklayacağınızı söylemiştiniz!"

Rehinci dudak büktü: "Eee... Buraya gelip eşyasını rehin bırakan kim bunu söylemiyor ki? Ben hanginizin eşyasını sonsuza kadar elimde tutabilirim? Benim de geçindirmem gereken bir ailem var kızım!"

Fan Changyu dudaklarını ısırıp sert bir özür diledi: "Peki o tokayı kime sattığınızı hatırlıyor musunuz bari?"

Dükkân sahibi biraz düşünüp, "Senin onu buraya rehin bıraktığın o ilk gün, yepyeni, gösterişli elbiseler giyen bir kız çocuğu geldi ve onu aldı gitti. İlçe merkezinden gelen zengin birine benziyordu," dedi.

Fan Changyu’nun kalbi tam o an bir uçurumun dibine çakıldı.

Qingping o kadar da devasa bir yer değildi belki ama hiç tanımadığın bir insanı o koca sokaklarda bulmak samanlıkta iğne aramaktan farksızdı. O tokayı bir daha asla geri alamayacağı apaçık ortadaydı.

Rehinci kızın o çökmüş yüzüne bakıp tezgâhındaki diğer malları övmeye başladı: "İstersen şu tokaya bir bak, bu da saf gümüşten. Üstelik senin eskisinden çok daha şık duruyor!"

Fan Changyu tek bir kelime bile etmeden dükkândan çıktı. Dışarıdaki kar fırtınası giderek şiddetleniyordu; dükkânın önündeki basamaklara çöktü. Ne yaparsa yapsın göğsüne oturan o ağır taşı yerinden kaldıramıyordu.

O tokayı rehin bırakırken, onu belki de bir daha asla geri alamayacağının elbette bilincindeydi. Ama o ihtimal şimdi acı bir gerçekliğe dönüşmüştü ve bu yüreğini gerçekten kanatıyordu.

Anne ve babasının o on beş yaşına bastığında ona hediye ettikleri o değerli saç tokası sonsuza dek yok olmuştu.

Gözündeki yaşları sertçe silen Fan Changyu, omuzları çökmüş bir halde eve doğru yürümeye başladı.

Şehrin batısındaki bu sokak bugünlerde her zamankinden çok daha şamatalıydı. Ancak bu seferki kutlama bambaşka bir şey içindi; Song ailesi taşınıyordu!

Tüm Qingping kasabasında bu sene sadece Song Yan o üst düzey eyalet derecesine girmeyi başarmıştı. Kaymakam bile onu kendi evine yemeğe davet etmiş, kasabanın zenginleri ve eşrafı adamın etrafında dört dönmeye başlamıştı.

Kaymakam, Song Yan'ın o büyük sınava çok daha iyi şartlarda hazırlanması ve Qingping kasabasını onurlandırması bahanesiyle, ona ilçe merkezinde koca bir konak tahsis etmişti.

Konak çoktan ayarlanmıştı; Song Yan ve annesi de tam bugün o mahalleye taşınmak için yola çıkıyordu.

Bu dar sokaktan böylesine büyük bir makam sahibi adam çıkmıştı; Fan ailesiyle kanlı bıçaklı olmalarına rağmen diğer komşular kiminle iyi geçinmeleri gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden bütün sokak bugün onları uğurlamak için sokağa dökülmüştü.

Fan Changyu sokağın girişine geldiğinde, yolun kenarına çekilmiş o iki gösterişli ve koca at arabasını gördü. Biraz daha ilerlediğinde, kendi evlerinin hemen önünde bütün komşularla güle oynaya vedalaşan o anne-oğlu gördü.

Song Yan üzerinde gece mavisi bir cübbeyle dikiliyor; her

hareketinde ve insanlara veda ederken eğilişinde o eşsiz ve kibar alimlik aurasını etrafa yayıyordu.

Anne Song da resmen bir soylu gibi giyinmişti. Saçlarına en pahalı yağları sürüp altın tokalar takmıştı. Komşuların o sahte övgülerini dinlerken gözünden iki damla sahte yaş sıkmayı da ihmal etmemiş, buradan ayrılmaktan güya çok acı çekiyormuş gibi bir sahne sergiliyordu.

Bugün zaten çok canı sıkkın olan Fan Changyu, bu ikisini hiç görmemiş gibi yapıp kalabalığın kenarından kendi evine girmeye niyetlendi. Ancak tam o anda, o kibar erkek sesi arkasından yankılandı: "Bayan Fan, bir dakika bekler misiniz?"

Kalabalık onun Fan Changyu'ya seslendiğini görünce herkesin yüzündeki ifade bir anda değişti.

Fan ve Song ailesi o nişanı bozduklarından beri birbirlerinin suratına bile bakmıyorlardı. Fan Changyu kendi evine içgüveysi almıştı ve Song Yan da kaymakamın damadı olmaya hazırlanıyordu. Aralarında daha ne gibi bir hesap kalmış olabilirdi ki?

Etraftakilerin kimisi şaşkınlık, kimisi sırf olay çıksın diye izleme hevesi, kimisi de dedikodu yakalama arzusu içindeydi.

Fan Changyu adını duyunca durup arkasını döndüğünde, Song Yan'ın kalabalığın arasından sıyrılıp ona doğru yürüdüğünü gördü. Elinde işlemeli koca bir kutu taşıyordu ve tam kızın üç adım ötesinde durdu.

Adamın yüzü gerçekten çok zarifti; her duruşunda kitaplardan fırlamış gibiydi. "Ben ve annem yıllarca bu sokakta yaşadık. Babanızın bize ettiği yardımlar sayısızdır. Hele o babam öldüğündeki tabut yardımı... O anı hayatım boyunca aklımdan silmedim. Bugün yeni evimize geçerken, bu sadece benim ve annemin size ufak bir minnet göstergesi."

Adamın elindeki o kutu dört köşe, işlemeleri harika olan koca bir kutuydu; içinde ne yattığı merak konusuydu.

Fan Changyu duydukları karşısında sinirden gülmemek için kendini

zor tuttu. Song ailesi nişanı kafasına göre bozduğundan beri Fan ailesinin başına gelen hiçbir felakette onlara zerre kadar yardım etmemiş, kenardan izlemişti. Tam bugün bütün komşular sokağa dizilmişken böyle gösterişli bir kutuyla minnet şovu yapmak tamamen tiyatroydu! Şovunu kime satıyordu ki?

Dudaklarında alaycı bir gülüşle: "İçinde ne var bunun?" diye sordu.

Song Yan nazikçe: "Benim ve annemin ufak bir teşekkürü sadece," dedi.

Fan Changyu elinin tersiyle o şık kutuya öyle bir vurdu ki! Kutu saniyesinde yere çakıldı ve kapağı açıldı! İçindeki o koca koca saf gümüş külçeleri yere yuvarlandığında, bütün sokak dehşet içinde nefesini tuttu.

Bu fakir sokakta yaşayan insanların çoğu hayatında böyle koca bir gümüş külçesi görmemişti; şu an o beyaz altın gibi parlayan külçeleri görünce hepsinin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bunu gören Anne Song, bir anda histeri krizine girerek tiz bir sesle çığlık attı: "Sen ne cüretle bunu yaparsın be!"

Bu kadın günlerdir kendini o koca yetkili memur eşi gibi satmaya, etraftan aldığı sahte övgülerle beslenmeye o kadar alışmıştı ki, Fan Changyu'nun bütün milletin gözü önünde onu bu şekilde yerle bir etmesi yüzünde tarif edilemez bir öfke yarattı.

Kıyafeti çok pahalı ipeklerdendi ama on yıllardır süren yoksulluk onun bedenini kupkuru ve cılız bırakmıştı. O koca elbiseler üstünde emanet gibi duruyor ve yanakları çökmüş suratı o kibirli öfkesini daha da korkunç bir seviyeye taşıyordu.

Fan Changyu'nun sesi jilet gibiydi: "Song Bey'in bu çok değerli hediyesini almaya kesinlikle cüret edemem. Siz o sözde sahte falcıları kapıma getirip benim lanetli olduğumu söyleyerek nişanı bozduğunuzda, ben sizden tek bir kuruş bile talep etmedim. Ama unutmayın, babanızın o tabutunu kendi cebinden alan benim babamdı. Song Bey'in o öğretmen paralarını kendi kesesinden ödeyen de benim babamdı! O sinsi, yalancı dillerle dedikodu yayanlar ise bunu 'Babası ufak yardımlar yaparak Song Bey'i o kaba

kasap kızıyla evlenmeye mecbur etti' diyerek çarpıttı."

Burnundan soğuk bir nefes verdi: "Annem ve babamın cesedi bile kurumadı; onların isminin böyle iğrenç bir iftiraya kurban edilmesine asla ama asla müsaade edemem."

Anne Song anında çıldırıp kendini savunmaya kalktı: "Milletin arkandan konuştuğu şeylerin benimle ne alakası var be!"

Fan Changyu yerde parlayan o gümüşlere bakıp sırıttı: "Ben o dedikoduları bizzat sizin yaydığınızı söylemedim ki, siz niye bu kadar celallendiniz şimdi?"

Fan Changyu'nun bu lafı ve etraftaki o komşuların sorgulayan bakışları altında kalan Anne Song'un yüzü kırmızıdan yeşile, yeşilden mora dönüyordu: "Ne demeye çalışıyorsun sen be!"

Fan Changyu sesini daha da yükseltti: "Bu kalpsiz ve vicdansız dedikoduların bir daha ortalıkta dolanmaması için, bugün burada toplanmış bütün komşuların önünde açıkça söylüyorum! Song Bey'in o gümüşlerine asla ama asla el süremem. Ancak, ailemi kaybettim, küçük kız kardeşim hasta, evdeki kocam ağır yaralı; cidden paraya çok ama çok sıkışığım. Madem bugün burada hesap görüyoruz, babamın o tabut için verdiği parayı ve sana okulda yardım ettiği o öğretmen paralarını kuruşu kuruşuna geri ödemeniz pek de zor olmasa gerek?"

Hafifçe gülümsedi ve o iğneleyici tonu daha da acımasızlaştı: "Böylece hem Song Bey hem de değerli annesi, etrafta benim 'yapılanları bir koz gibi kullanarak onlara şantaj yaptığım' dedikodularını duyup dert etmez. Tıpkı geçenlerde Amcamın o kumarhane serserileriyle benim evimi bastığında komşu teyzenin kapınıza ağlayarak gelip de o kilitli kapınızın bir türlü açılmaması gibi sorunlar da yaşamayız!"

Diğer insanlar Song ailesinin o vurdumduymazlığını örtbas etmeye çalışmış olabilirdi ama Fan Changyu bu acı gerçeği herkesin ortasında, yüzlerine tokat gibi çarptığında Anne Song'un yüzündeki o ifade sadece utançla özetlenemezdi. Çevredeki o yoksul komşuların bile içten içe onlardan iğrenerek baktığını hissediyordu ve suratı utançtan ateş gibi yanıyordu. Fan Changyu'nun bu lafları

resmen onların suratına "nankör pislikler" diye bağırmaktı!

Onun biricik oğlu imparatorluk sınavlarını birinci bitirecek bir dehaydı! Eğer bu bayağı ve pis kasap kızı onun bütün adını lekelemeye kalkarsa kariyeri yerle yeksan olurdu! Bu düpedüz onun canını almak demekti!

Anne Song titreyerek ağzını açıp küfretmeye hazırlanıyordu ki, uzun bir süredir tek kelime etmeyen oğlu aniden konuştu: "Eğer o gün bana gelseydin, sana asla o kapıyı kapatmazdım."

"Yan!" Anne Song'un gözleri arkaya devrildi, az kalsın olduğu yere düşüp bayılacaktı.

Fan Changyu'nun kaşları da çatıldı. Bu Song Yan denen adam, o kadar milletin içinde bu tarz hastalıklı lafları ederek resmen delirmiş miydi?

Ama Fan Changyu ona tek bir kelime edemeden, kalabalığın arkasından o minicik, tatlı bir kız çocuğu sesi yankılandı: "Enişte! Ne kadar çok insan var!"

Hemen arkasından adamın o buz gibi ama karşı konulmaz sesi duyuldu: "Uzağa gitme."

Fan Changyu hemen başını o sese çevirdiğinde, kardeşi Changning'in kendi kapılarında parmak uçlarında yükselip merakla onları izlediğini gördü. Küçük kızın kalabalığın içine dalıp kaybolmasından korkan adam da onu takip ederek dışarı çıkmıştı. O kusursuz, kılıç gibi kaşları çatılmıştı ve belli ki bu veletten fena halde sıkılmıştı.

Üzerinde evlendikleri gün giydiği o şık bordo kıyafeti vardı. Uzun siyah saçları sadece hafifçe bir araya toplanmıştı. Geniş ve uzun kollarından sarkan o cüppe, elindeki o koltuk değneğinin çoğunu kapatıyordu. O soğuk ve ilgisiz gözleri, buz gibi kış güneşi kadar solgun yüzüyle duruyordu.

Evin kapısına omuzunu umursamazca dayamış bir haldeydi. Oraya ne zaman geldiğini ve kendisiyle Song ailesinin o bütün konuşmasını ne kadar süredir dinlediğini bilmek imkânsızdı.

Fan Changyu onunla göz göze geldiğinde adamın yüzünde zerre kadar bir duygu okuyamadı; dudaklarının kıvrımında alaycı bir kalkış vardı ama kesinlikle gülümsemiyordu.

15. Bölüm: Koruyucu Tavrı

"Şu, Changyu'nun eve aldığı içgüveysi damat değil mi?"

"Düğün günü bir anlığına görmüştüm ama bunca zaman sonra sanki daha da yakışıklı olmuş!"

"Şu hale bak; eve giren damatla eski nişanlı karşı karşıya... İzlemesi keyifli olacak!"

Mahalleli kadınlar bir yandan Xie Zheng'e, bir yandan Song Yan'a bakıyor, fısıldaşmadan edemiyorlardı.

Changning de ablasını görmüştü. Hemen Xie Zheng'in koluna yapışıp koşarak yanına geldi: "Abla!"

Küçük kız koşarken kafasındaki iki örgü yumağı bir aşağı bir yukarı zıplıyor, tombul ve bembeyaz yüzüyle kalın kışlık giysilerinin içinde kısa kolları bacakları olan bir kar topunu andırıyordu.

Yerlerde ince bir buz tabakası vardı, kayıp düşmek işten bile değildi. Fan Changyu telaşla seslendi: "Yavaş koş! Eniştenin bacağı yaralı, dikkat et de düşürme!"

"Enişte" kelimesi ağzından çıktığı an, Fan Changyu kendisini biraz tuhaf hissetti.

Yan Zheng'in yüzüne baktı; adamın çehresi her zamanki gibi dingin ve asildi. Bu hitaba özel bir tepki vermemişti, sanki bu şekilde çağrılmaya alışık gibiydi. Aslında Changning ona sık sık böyle sesleniyordu ama Fan Changyu, kardeşine bu şekilde hitap etmesini öğretmeye pek alışamamıştı.

Changning ablasının yanına varınca suçlu bir tavırla dil çıkardı. Tombul elleriyle ablasının bacağına sarıldı ve karşıdaki Song ailesine düşmanca bir bakış fırlattı.

Bilerek eniştesini de yanına alıp koşmuştu. Eğer bu iki kötü insan ablasına yine zorbalık yapmaya kalkarsa, eniştesi o koltuk değneğiyle onların bacaklarını kırabilirdi! Sadece bu dâhice planını

henüz ablasına anlatmamıştı.

Fan Changyu, kardeşinin aklından geçen tilkilerden habersiz, onun başını okşadı ve Xie Zheng'e dönerek, "Yaran henüz iyileşmedi, dışarı çıkman zor oluyor. Ning'er'in yaramazlıklarına uymana gerek yoktu..." dedi.

Sözleri kibardı ama dışarıdan bakanlar için bu, kocasını el üstünde tutan bir eşin şefkati gibi görünüyordu. Pek çok kişinin gözü Song Yan ve Xie Zheng arasında gidip geliyordu. İçlerinden, "Yakışıklılık dersen Changyu'nun damadı önde ama yetenek dersen Song Yan başka; ne de olsa herkes sınavları kazanıp bilgin olamaz," diye geçiriyorlardı.

Xie Zheng, kızın hâlâ hafifçe kızarık olan göz pınarlarına baktı ve sadece "Zararı yok," dedi.

Güzel, çekik gözlerini hafifçe kıstı.

Ağlamış mıydı? O eski nişanlısı için mi?

Anlaşılan o adamı hâlâ unutamamıştı. Ne büyük acizlik.

Kuzey rüzgârı sertçe esip önündeki uzun saçlarını savururken, gözlerini uyuşukça kaldırdı ve Fan Changyu'nun arkasındaki mavi cübbeli adama baktı. Bakışları dalgındı ama üzerinde kurduğu baskı dehşet vericiydi.

Bakışları çakıştığı an Song Yan, sanki bir bozkurt tarafından izleniyormuş gibi hissetti. Tüyleri diken diken oldu, gayri ihtiyari gözlerini kaçırdı; kalbi göğüs kafesinde sıkışıyordu. Sanki bir çakalın pençesinden şans eseri kurtulmuş bir av gibi titriyordu.

Xie Zheng o ana oğulla laf kalabalığına girmedi. Kısa ve öz bir şekilde konuştu: "Parayı verin."

Sadece Song ailesi ve izleyen kalabalık değil, Fan Changyu bile bir anlığına donup kalmıştı.

Xie Zheng bir şeyi ikinci kez söylemekten nefret ederdi. Karşısındakilerin tepki vermediğini görünce gözlerinde bir sabırsızlık belirdi: "Ailesi öldü diye borcun üstüne mi yatacaksınız?"

Changning gerginlikle dudaklarını büzmüş olsa da heyecanla eniştesinin koltuk değneğine bakıyordu. Eniştesi birilerini mi dövecekti?

Sonunda kendine gelen Song Yan ve annesi, adamın son cümlesini duyunca şok oldular. Song'un annesi sinirden neredeyse bayılacaktı. Bu Fan ailesinin fertlerinin dilleri meğer ne kadar zehirliymiş! Daha bir şey söyleyemeden "borcun üstüne yatmakla" suçlanmışlardı!

Kadın titreyerek, yanındaki iki kadının desteğiyle ayakta durabildi. "Biz ne zaman ödemeyeceğiz dedik?" Sonra oğluna seslendi: "Yan'er, say gümüşleri ver şunlara!"

Kadının hayatı boyunca, kocasını kaybettiğinde ve bir tabut alabilmek için sokak köşelerinde diz çöktüğünde bile bugünkü kadar küçük düştüğü olmamıştı. Sözünü bitirir bitirmez, sanki orada bir saniye daha kalamayacakmış gibi sokağın dışına doğru yürüdü.

Gurur böyle bir şeydi işte; elinde hiçbir şey yokken ne kadar ezilirsen ezil, pek koymazdı. Ama bir kez saygınlık kazandıktan sonra o itibarın sarsılması, insana zehir gibi gelirdi.

Fan Changyu, Xie Zheng'in birkaç kelimeyle kadını bu hale getireceğini tahmin etmemişti. Şaşkınlıkla ona baktı. Adam ise sadece soğuk bir bakış fırlattı. Fan Changyu, o bakıştan nedense "Sen çok acizsin, senin yerine alacağını ben istiyorum," gibi bir mana çıkardı ve kafası karıştı.

Fan Changyu'nun babası, zamanında Song ailesine tabutun yanı sıra kefen ve cenaze masrafları için de para vermişti; toplam on liang gümüş tutuyordu. Song Yan'ın beş yıllık okul masraflarını da babası karşılamıştı; bu da on liang ediyordu.

Song Yan iki gümüş külçeyi Fan Changyu'ya uzatırken, kemikli ve güçlü bir el parayı kızdan önce havada kaptı. Song Yan başını kaldırdığında karşısında o damadı gördü.

Adamın ifadesi buz gibiydi, sadece "Ödeştik," dedi.

Evet, artık her şey bitmişti. Song Yan acıyla Fan Changyu'ya baktı. Ancak Xie Zheng, adama kızla göz göze gelme fırsatı bile tanımadı.

Gümüşleri Fan Changyu'nun eline tutuştururken adama ters bir bakış attı ve kıza sadece "Eve dönüyoruz," dedi.

Bir erkek olarak Song Yan emindi; o bakışta düşmanlıktan ziyade, yavrusunu koruyan bir horozun küçümsemesi vardı.

Korunan "yavru" olan Fan Changyu, eve girene dek kendine gelemedi. Kapı kapandığı an, adam artık küçümsemesini gizleme gereği duymadı: "Böyle bir tip için mi bunca zaman yas tuttun, bir de üzerine ağladın?"

Fan Changyu söylediği yalanı hatırlayınca ne diyeceğini bilemedi, sesi kısıkça "Ne zaman ağlamışım?" dedi.

Xie Zheng zahmetten nefret ederdi, başkasının işine karışmayı da sevmezdi. Sadece bu kızın canını kurtarmış olmasına hürmeten, onun böyle bir adam için aptallık yapmaya devam etmesini izlemek istememişti. Şimdi kızın inkârını duyunca daha fazla lafı uzatmadı.

Tam o sırada komşu Zhao Teyze koşa koşa geldi: "Duydum ki Song ailesi giderken şov yapmak için gümüş vermiş; mahalleliye 'borcumuzu ödedik' imajı çiziyorlar herhalde! O ana oğul insanı iğrendirmekte gerçekten usta! Hatta düğün günü bile o uyduruk çamur bebekleri yollamışlardı..."

Sözünün yarısında Xie Zheng'i görünce Zhao Teyze pişman oldu, elini ağzına kapatıp gerisini yuttu.

Xie Zheng hiçbir şey söylemedi. Sadece o keskin ve mesafeli gözleriyle Fan Changyu'ya bir bakış fırlattı. Bakışlarında açıkça "Hadi, inkâr etmeye devam et," der gibi alaycı bir ifade vardı.

Fan Changyu hırsından cevap veremedi. Zor durumda kalıp söylediği bir yalanın, bu adam tarafından bu kadar uzun süre alay konusu yapılacağını tahmin etmemişti.

Xie Zheng odasına girdiğinde, Zhao Teyze suçlulukla Fan Changyu'ya baktı: "Ağzımın ayarı yok işte..."

Fan Changyu yorgun bir ifadeyle, "Önemli değil," dedi. En fazla o herifin aşağılamalarına maruz kalacaktı.

Zhao Teyze'yi ocak başına buyur etti. Kadın oturunca sormadan edemedi: "Şu Song denen herifin bugünkü hareketi, inşallah aranızdaki huzuru bozmaz."

Fan Changyu içinden, "Şu zehir dilli herifle aramızda huzur olması mucize zaten," diye geçirdi. Doğruyu söyleyecekti ama şu emlak davası henüz bitmemişti; işleri karıştırmamak için "Bozmaz," dedi sadece.

Zhao Teyze aniden sordu: "Geceleri hâlâ Ning'er ile kuzey odasında mı yatıyorsun?"

Fan Changyu onaylayınca kadının kaşları çatıldı: "Diyorum ki, bu akşam Ning'er gelsin benimle yatsın?"

Kadının imasını anlayan Fan Changyu neredeyse kendi tükürüğünde boğulacaktı, hemen gerek olmadığını söyledi.

Zhao Teyze ona çıkıştı: "Kocanla nikâhlanmış, helal eş olmuşsunuz. Neyin çekingenliği bu?"

Fan Changyu eski bahanesini öne sürdü: "Yaralı o."

Zhao Teyze gözlerini devirdi: "Sana verdiğim o kitapçığa bakmadın mı? Yaralıyken de yapılacak bir sürü yol var..."

Sözün devamında Zhao Teyze kendisi de utandı ama iç çekerek devam etti: "Ben senin iyiliğin için diyorum. O kocan, Song Yan'dan bile daha yakışıklı, okumuş yazmış bir adam. Şimdi yaralı diye sana muhtaç, bu zamanlarda aranızdaki bağı güçlendirmezsen yarın bir gün iyileşince gitmek isterse ne yaparsın? En kötü ihtimalle, tutamazsan bile kucağında bir çocuk olsun ki amcanlar yine gelip başına ekşimesin."

Fan Changyu, kadının iyiliği için konuştuğunu biliyordu; geçiştirerek "Tamam, biliyorum," dedi.

Zhao Teyze gittikten sonra hüzünle iç geçirdi. Gümüş saç iğnesini geri alamamıştı, Song ailesi canını sıkmıştı; ama neyse ki babasının zamanında onlara verdiği yirmi liang gümüşü geri almıştı. Evde yüklü bir miktar para olması iyi bir şeydi.

Sadece o herifin "Sen kör müsün?" der gibi bakması ve kendi söylediği yalanın altında kalmak canını sıkıyordu.

Fan Changyu mutfağa gitmek için ayağa kalktı ama aniden donup kaldı.

Kitapçık... Zhao Teyze'nin verdiği kitapçık!

Düğün günü telaştan aklı başından gitmişti. Zhao Teyze kitapçığı uzattığında, şöyle bir iki sayfa çevirip hemen kapatmış ve aceleyle yeni odadaki yastığın altına tıkıştırmıştı. Bunca gün geçmişti, bunu tamamen unutmuştu! Acaba o adam odada görmüş müydü?

Fan Changyu bunu düşündükçe tüyleri diken diken oldu.

Hemen yeni bir nevresim takımı çıkardı ve kucağına alıp güney odasının kapısını çaldı. İçeriden soğuk ve net bir "Gir," sesi geldi.

İçeri girip, "Yılbaşı geliyor, evdeki tüm nevresimleri yıkayacağım, değiştireyim dedim," dedi. Aslında odadaki her şey daha yeni düğün için serilmişti, yıkanmaya ihtiyacı yoktu; bahanesi biraz zayıftı.

Fakat Xie Zheng, bacağı kırık eski bir ahşap masanın başında oturmuş, elinde fırçasıyla bir şeyler yazıyordu. Kıza bakmadan sadece başıyla onayladı.

Fan Changyu adamın bir şeye odaklandığını görünce suçlulukla derin bir nefes aldı. Hemen yastığı kaldırıp kitapçığı aradı ama yerinde yeller esiyordu.

Fan Changyu bir an aptallaştı. Cam kenarında oturan adama gizlice bir göz attı; adam buradaki anormalliği fark etmemiş gibiydi. Kız çarşafı yorganı iyice silkeleyerek aramaya devam etti. Yatağın en altındaki şilteyi bile kaldırıp sarstı, yatağın altına baktı ama kitapçık yoktu. Kalbi küt küt atıyordu.

Arkasından aniden serin bir ses duyuldu: "Yardım lazım mı?"

Fan Changyu'nun tüm sırtı kaskatı kesildi. Donuk bir ifadeyle, "Hayır, çarşafı sermeden önce tozunu çırpıyordum sadece," dedi.

Kirli çarşafları sepetine attı ve yarı eski çarşafı ifadesizce sermeye

başladı. Nevresim iki katlıydı; altı saf pamuk, üstü işlemeli kumaştı; araya yorganı koyup iğne iplikle dikmek gerekiyordu.

Fan Changyu gerginlikten dikiş dikerken iğneyi birkaç kez parmağına batırdı ama sesini çıkarmadı.

O odadan çıkana kadar Xie Zheng fırçasını elinden bırakmadı. Kız çıktıktan sonra bakışlarını, masa ayağının altına denge olsun diye koyduğu kitapçığa çevirdi; kaşları hafifçe çatıldı.

Bu oda ana salonla bitişikti; Zhao Teyze'nin dışarıdaki sözlerini doğal olarak duymuştu. Kız bu kitapçığı mı arıyordu?

16. Bölüm: Seni Korkuttum mu?

Fan Changyu, kirli çamaşır sepetini kucaklayıp dışarı çıktıktan sonra derin bir iç çekti.

O şeyi büyük ihtimalle görmüştü; madem kaldırmıştı, o da hiç haberi yokmuş gibi davranacaktı.

Havanın hâlâ aydınlık olduğunu görünce bir kez daha dışarı çıktı. Pazar yerine gidip iki besili semiz domuz ve bir horoz aldı.

Bu horoz, bir kâse şifalı çorbaya dönüşmeden önce daha önemli bir göreve sahipti; o gökdoğanı yakalamak için yem olacaktı.

Babası bir kasaptı ama aynı zamanda usta bir avcıydı. Changyu eskiden babasıyla dağlara yaban domuzu avlamaya gider, yaban tavşanı yakalardı; haliyle tuzak kurmayı biliyordu.

Fan Changyu avluya bir tuzak kurmak istiyordu ama Changning'in yanlışlıkla basıp yaralanmasından korktu. Düşündü taşındı, çatı katına çıkıp oradan çatıya tırmandı; yaşlı horozu oraya bağladı ve babasının tuzak düzeneklerini de etrafa yerleştirdikten sonra memnuniyetle aşağı indi.

İki domuzdan birini yarın kesmek üzere ayırdı, diğerini ise bugün kesip kurutulmuş et yapacaktı.

Kurutulmuş et, adından da anlaşılacağı üzere aralık ayında yapılırdı. Kışın etler daha uzun süre dayanırdı ama havalar ısınmaya başlayınca bozulurdu; kurutulmuş et yapmak, eti gelecek yıla kadar saklamanın yoluydu.

Akademideki hocaların aldığı harçlıklar, sadece gümüş değil, aynı zamanda eş değerde kurutulmuş etten oluşurdu.

Pek çok öğrenci yılbaşında hocasına bayram ziyareti için kurutulmuş et alır, baharda da okul taksidi niyetine yine et götürürdü.

Eskiden Song'un annesi, oğlu Song Yan'ın masrafları için her kış

dikiş nakıştan ve çamaşır yıkamaktan kazandığı parayla Changyu'nun babasından et alırdı.

Bu işte bir parça, Changyu'nun anne ve babasının önünde bilerek kendini acındırma payı var mıydı, Changyu artık buna şüpheyle bakıyordu.

O zamanlar Song'un annesinin elleri kışın soğuktan yara bere içinde olurdu, elbiselerindeki yamalar kumaşın kendisinden fazlaydı. Gece dikiş dikerken yağ lambasının fitilini kıstıkça kısar, sadece bir nebze ışıkla çalışırdı; o kadar az ışıkta çalışmaktan sonunda gözleri de bozulmuş, geceleri göremez olmuştu.

Bu dul kadın ve yetim oğlu hem komşuydular hem de kadının dediğine göre Song'un rahmetli babası ömrü boyunca sınavları kazanamamıştı. Song Yan ise küçüklüğünden beri zekiydi ve babasının vasiyetini yerine getirmek istiyordu. Changyu'nun anne ve babası da kıyamayıp Song Yan'ın masrafları için onlara kurutulmuş et verirlerdi.

Fan Changyu şimdi Song ailesini düşündükçe, sadece "Tanrım lütfen şu Song Yan sınavda çaksın!" diye dua ediyordu.

Bir yandan beddualar savururken bir yandan arka bahçede domuz kesmek için su ısıtmaya başladı.

Domuzun o tiz çığlığı güney odasına kadar ulaştığında, Xie Zheng'in elindeki fırça kâğıdın üzerinde siyah bir leke bıraktı.

Elindeki kâğıdı buruşturup ayak ucundaki mangalın içine attı ve arkasına yaslanıp parmaklarıyla şakaklarını ovdu.

Gürültüden tam başı ağrımaya başlamışken kapı aniden aralandı; küçük bir çocuk kapı pervazına tutunmuş, kafasının yarısını uzatmış halde onu kışkırtıyordu: "Enişte, domuz kesimini izlemeye gelecek misin?"

Kara gözleri parlıyordu: "Ablam domuz kesmekte çok ustadır!"

Fan Changyu daha önce domuzları hep şafak sökmeden keserdi. Xie Zheng ise kaçarken uçurumdan yuvarlandığında incinen diz kapağını hâlâ iyileştiremediği için dışarı pek çıkmazdı; haliyle onun

domuz kestiğini hiç görmemişti.

Bugün arka bahçeden gelen domuz çığlıkları gerçekten biraz fazla uzamıştı, üstelik iki domuz birden bağırıyordu; sesler neredeyse çatıyı uçuracaktı.

Xie Zheng biraz düşündükten sonra başıyla onayladı. Koltuk değneğine dayanarak ayağa kalktı. Ama niyeti Changning'in sandığı gibi izlemek değil, o domuzlar daha fazla bağırmasın diye tek bir bıçak darbesiyle işi bitirip huzur bulmaktı.

Ana salondan geçince mutfağa varılıyordu. Mutfağın arka bahçeye açılan küçük bir kapısı vardı. O kapı şu an açıktı. Xie Zheng bir bakışta kızı gördü; kız bir ayağıyla domuzun sırtına basmış, elinde başparmak kalınlığında bir halatla, ayakları bağlanmış domuzu ağır bir taş bankın üzerine sabitlemeye çalışıyordu.

Küçük Changning gururla başını kaldırıp, "Ablam çok güçlü değil mi?" dedi.

Xie Zheng cevap vermedi.

Yaklaştıkça domuzun çığlıkları daha da kulak tırmalayıcı bir hal alıyordu, çırpınışları da oldukça hırçındı.

Xie Zheng askeri karargahta domuz kesildiğini görmüştü ama orada bir domuzu zapt etmek için birkaç iri kıyım adam gerekirdi. Karşısındaki kız hiç de narin sayılmazdı ama sonuçta sadece bir genç kızdı; o devasa adamlarla nasıl boy ölçüşebilirdi?

Kaşlarını çatıp yardım etmek için öne atılacakken, kızın domuzun kafasına sert bir şamar indirdiğini gördü: "Uslu dur!"

Bu şamar o kadar gürültülüydü ki, domuzun çığlıkları bir anda kesildi ve çırpınışı gözle görülür şekilde azaldı.

Xie Zheng'in uyuşuk bakışlarında o an apaçık bir şaşkınlık belirdi.

Tokatla mı bayılttı?

Bayıldı mı yani?

Bu nasıl bir el kuvvetidir?

Kızın üzerindeki imajı, bir anda eski nişanlısı için gözyaşı döken biri ile bir tokatla domuz bayıltan bir kasap arasında gidip gelmeye başlamıştı; bu durum adamın kaşlarını çatmasına neden oldu.

Fan Changyu domuzu taşa bağlayınca arkasına dönüp Xie Zheng'i ve kapı eşiğinden gizlice bakan kardeşini fark etti.

Hemen seslendi: "Ning'er, kaç kere söyledim, çocuklar domuz kesimini izlemez."

Changning boynunu büküp kafasını kapının arkasına çekti, sadece tepesindeki iki küçük örgü yumağı dışarıda kaldı.

Fan Changyu, Xie Zheng'i görünce yine de biraz şaşırmıştı. Domuz kesmek için giydiği kısa iş kıyafetleri içindeydi, domuzla boğuştuğu için saçları darmadağın olmuş, alnına dökülmüştü; hali epey perişandı ama üzerinde bir o kadar da maharetli ve cesur bir hava vardı.

Şu an çok meşguldü, önceki o utangaçlığı düşünecek vakti yoktu. Kısa bir şaşkınlıktan sonra Xie Zheng'e, "Eğer odana dönmek için acelen yoksa, ocağın ateşine bir göz kulak ol," dedi.

O büyük kazandaki su, birazdan domuzun kıllarını haşlamak için lazımdı.

Xie Zheng geçici olarak kurulan ocağa baktı ve nadir görülen bir uysallıkla söyleni yapana yaklaştı.

Fan Changyu kanın akacağı ahşap leğeni ayarladıktan sonra kesim bıçağını eline aldı. Yine tek bir darbeyle işi bitirdi. Kan boşalırken üzerine birkaç damla sıçraması kaçınılmazdı; kanın aktığı yere bakarken gözleri soğuk ve keskindi, sanki parçaladığı avına bakan bir yırtıcı gibiydi.

Bir süre sonra üzerindeki o öldürme arzusu dağıldı.

Başını kaldırdığı an, ocağın arkasındaki adamın kendisine tuhaf bir ifadeyle baktığını gördü.

Bakışları genelde mesafeliydi ama şu an gözlerinde derin, dipsiz bir kuyu gibi çözülmesi güç bir mana vardı.

Fan Changyu bıçağı kenara koydu ve üzerindeki sert havayı dağıtarak kafası karışmış bir halde sordu: "Seni korkuttum mu?"

Xie Zheng ocağa bir odun daha attı. Yakışıklı yüzü ateşin ışığında bir aydınlanıp bir kararıyordu. Kızın sorusu ona oldukça komik gelmiş gibi göründü, dudaklarının kenarı uyuşukça yukarı kıvrıldı: "Pek sayılmaz."

Fan Changyu kestiği domuzu sürükleyerek yakına getirdi ve ona bir bakış atıp, "Sen içeri gir en iyisi. Sıcak suyu üzerine dökünce domuz kılları fena kokar," dedi.

Xie Zheng yerinden kımıldamadı: "Ben bundan çok daha kötü kokular duydum."

Ceset yığınlarının arasındaki çürüme kokusunu kastediyordu.

Bu adam bugün biraz tuhaf mıydı?

Fan Changyu artık üstelemedi, kaynar suyla domuz kıllarını iyice yumuşatıp kazımaya başladı.

Xie Zheng ocağın arkasındaki taburede oturmuş, kızı izliyordu. Kaşlarını hafifçe kaldırdı.

Aniden, kızı domuz keserken görmenin, diğer halinden daha doğal olduğunu düşündü.

"Dövüş sanatlarını baban mı öğretti?" diye sordu.

Fan Changyu'nun elindeki bıçak bir an duraksadı, sonra kazımaya devam etti: "Hı hı. Babam eskiden kervan muhafızlığı yapardı, pek çok ustadan eğitim almıştı. Hayatta kalmak için her türlü teknikten biraz öğrenmişti, ben de ondan birkaç numara kaptım işte."

Xie Zheng daha fazla sormadı, kızı izlemeye devam etti. İfadesi tembelceydi ama yüz hatları o kadar güzeldi ki, odun yığınlarının arasında otururken bile göz alıcı görünüyordu.

Fan Changyu hava kararmadan domuzu parçalara ayırdı. Akşam yemek için küçük bir parça ayırdı, geri kalanını ise kaba tuzla iyice ovalayıp avludaki temiz bir taş küpün içine, derisi üste gelecek şekilde dizdi ve üzerini bir sepetle kapattı.

Kurutulmuş et yapmak için önce tuzda yedi sekiz gün bekletmek, sonra da ardıç dallarıyla tütsülemek gerekiyordu.

Bu devirde tuz dışarılarda lüks bir maldı ama Qingping ilçesi tuz üretimiyle meşhur olduğu için burada fiyatlar pek pahalı sayılmazdı; bir jin tuz yaklaşık on beş kuruştu.

Tuz tüccarları tuzu buradan alıp başka eyaletlere götürdüklerinde fiyatı katbekat artırırdı; duyduğuna göre bazı yerlerde tuz tüccarları fiyatları yüz kuruşa kadar çıkartıyormuş, oralardaki halk gerçekten perişandı.

Büyük kazandaki ateş henüz sönmemişken ve kazan yeterince büyükken, Fan Changyu temizlediği etleri, kemikleri ve sakatatları ön haşlama yapmak için kazana attı.

Döş etini bu akşam için sakladı, kemikleri çorba için ayırdı, sakatat ve kafa etini ise yarın sabah kasap dükkanında satacaktı.

Ön haşlamadan sonra etleri kevgirle çıkardı, suyu tazeleyip içine çeşitli baharatlar ve aromalar attı. Su kaynayınca eski sosundan da ekleyip etleri ve kemikleri hep birlikte ağır ateşte pişmeye bıraktı.

Ateş harlanıp tenceredeki su kaynamaya başlayınca, kapağın kenarlarından yoğun bir et kokusu sızmaya başladı.

Fan Changyu öğlen sadece kuru bir ekmek yemişti, bütün öğleden sonra da ağır iş yapmıştı; kokuyu duyunca midesi guruldadı.

Changning de burnunu çekip acıkmış bir halde, "Abla, açım..." dedi.

Kokuya kapılmayan tek kişi ocağın arkasında ateşe bakan ruhsuz Xie Zheng'di.

Fan Changyu karnını tutup biraz utandı, "Etler henüz olmadı, gidip birkaç yer elması getireyim de közleyelim," diyerek içeri gitti.

Bilmediği bir şey vardı; o içeri girdikten sonra, ocağın arkasındaki adam hâlâ ifadesiz dursa da, yavaşça yutkunmuştu.

Xie Zheng sabırsızlıkla o buharı tüten kazana baktı. Bu şeyin pişmesi bu kadar uzun mu sürüyordu?

Küçük Changning ağzını kapatıp kıkırdadı: "Enişte, sen de acıktın değil mi?"

Xie Zheng bu sinir bozucu çocukla muhatap olmak istemedi, gözlerini kapattı: "Hayır."

Fan Changyu iki yer elmasını getirip küllerin içine gömdü. Xie Zheng'in bacağı sakat olduğu için kız onu kaldırmadı, yanına çömelip ateş maşasıyla külleri elmaların üzerine itti.

Ocak girişi dar ve kare olduğu için Fan Changyu'nun görüşü kısıtlıydı; elmaların iyice gömüldüğünden emin olmak için vücudunu hafifçe ona doğru eğmek zorunda kaldı.

Biraz fazla yaklaşmışlardı. Xie Zheng kaşlarını çatıp geri çekilmeye çalıştı ama alan gerçekten çok dardı. Fan Changyu'nun saç topuzu neredeyse adamın çenesine değecekti. Kız bunun farkında değildi ama Xie Zheng'in yüzü gerilmişti.

Kız domuz kestiği kıyafetleri değiştirmişti; elbiselerinden ve saçlarından tarif edilemez, zarif bir koku yayılıyordu. Muhtemelen daha önce bahsettiği, annesinin kendi hazırladığı parfümdü.

Saçlarının değdiği çenesi hafif serin ama bir o kadar da gıdıklayıcı bir his bırakmıştı.

Xie Zheng kaşlarını çatıp ağzını açacakken, Fan Changyu elmaların gömüldüğünü görüp geri çekildi.

Onun yana kaçtığını görünce kız mahcup oldu: "Sıkıştırdım mı seni?"

Saçlarının süründüğü çenesi hâlâ kaşınıyordu.

Xie Zheng gözlerini kaçırıp sadece "Hayır," dedi.

Gökyüzünden yine kar serpiştirmeye başladı. Fan Changyu taburede oturup kardeşiyle iplerle oyun oynuyordu. İki kardeşin yüzü ateşin ışığında parlıyordu; güldüklerinde birbirine çok benzeyen gözleri, sanki tüm kış gecesinin soğuğunu eritecek güçteydi.

Xie Zheng bir süre kıza baktı, sonra başını çevirip yağan karları izledi.

Et kokusunun arasından tatlı bir koku yayılmaya başlayınca, Fan Changyu yine Xie Zheng'in dibine sokulup maşayla iki yer elmasını çıkardı.

Elmaların kabukları grileşmişti, hafifçe bastırınca yumuşacık ve sıcacık oldukları belliydi.

Fan Changyu birini Xie Zheng'e verdi, diğerini kardeşiyle bölüştü.

Kız oldukça sert bir hareketle elmayı ikiye böldü; içindeki sapsarı, dumanı tüten meyve o kadar iştah açıcıydı ki, kokusundan tatlılığı anlaşılıyordu.

Fan Changyu kardeşine yarısını verdi; ikisi de bir yandan sıcaktan ötürü üfleyerek yemeye çalışırken, ağızlarının kenarına köz karası bulaşmıştı.

Xie Zheng da kabuğunu soyup bir ısırık aldı; gerçekten hatırladığı tüm yer elmalarından daha tatlıydı.

Gecenin asıl olayı ise kazanda bir saattir pişen etlerdi. Baharatların tadını iyice çekmiş olan döş etlerini küp küp doğrayıp mantarlarla birlikte tavada çevirdi; mantar kokusu çıkınca üzerine bir kepçe de etin suyundan ekledi. Hazırladığı bu karışımı bolca beyaz pirincin üzerine döküp yanına da ikiye bölünmüş birer haşlanmış yumurta koydu.

Xie Zheng, felaket başından geçtiğinden beri yediği en doyurucu yemeği yemişti. O gece uyumadan önceki ruh hali oldukça iyiydi.

Tabii eğer çatıda aniden gökdoğanın can havliyle attığı çığlık duyulmasaydı, bu huzuru muhtemelen çok daha uzun sürecekti.

17. Bölüm: Büyük Aldatmaca

Xie Zheng yüzünü asarak üzerine bir hırka alıp ayağa kalktı. Koltuk değneğiyle kapıdan çıkar çıkmaz, bir elinde gaz lambası, diğer elinde ise tüyleri darmadağın olmuş çırpınan bir gökdoğanı tutan Fan Changyu'nun çatı katından indiğini gördü.

Xie Zheng'i görünce kız biraz şaşırdı: "Seni uyandırdım mı?"

Kızdan birkaç tokat yiyince boynunu büküp pısmış olan gökdoğan, sahibini görür görmez yine acıklı acıklı ötmeye başladı. Ama bu sefer çığlık atmaya cesaret edemiyordu; sesi bir civcivinki kadar zayıftı, başındaki tüyler dik dik olmuştu ve o eski görkeminden eser kalmamıştı.

Xie Zheng bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu: "Bu da ne..."

Fan Changyu elinde tuttuğu gökdoğanı sallayarak kocaman bir gülümseme kondurdu yüzüne: "Bu doğanı birkaç kez buralarda görmüştüm. Tam da horoz almışken bir tuzak kurup şansımı deneyeyim dedim, gerçekten de yakaladım!"

Sıradan doğanlar sadece küçük civcivleri kapabilirdi ama bu gökdoğan gerçekten çok büyüktü; kanatlarını açtığında neredeyse bir metreye ulaşıyordu ve şaşırtıcı bir gücü vardı. Çatıda çırpınırken kiremitlerde koca bir delik açmıştı. Eğer Fan Changyu sesi duyar duymaz yukarı çıkmasaydı, hayvan gerçekten de tuzaktan kurtulup kaçabilirdi. Kızdan birkaç tokat yedikten sonra ancak uslanmıştı.

"Yarın sabah pazara götüreyim de bakalım kaç liang gümüş eder," dedi kız neşeyle.

Gökdoğan, boncuk gözleriyle sahibine acıklı acıklı bakmaya devam ediyordu.

Xie Zheng bu aptal kuşa bakmaya daha fazla dayanamadı. Soğuk bir ifadeyle vicdanını bir kenara bırakıp yalan söyledi: "Pazarda böyle canlı yırtıcı kuşları kimse almaz. Etini yiyecek olsan sert ve ekşidir, evde beslemeye kalksan kimsenin gücü yetmez. Eğitimli bir avcı kuşu değilse vahşidir, her an birine zarar verebilir."

"Öyle mi?" Fan Changyu'nun hevesi anında kursağında kaldı.

Başını kaşıyarak, "Ama bu kuşun bacağı kapana sıkışıp yaralanmış, çırpınırken kanadı da çatı kirişine çarpıp incinmiş. Bu halde doğaya bırakırsam bu kışı sağ çıkaramaz," dedi.

Gökdoğan tam o sırada zayıf ve acınası bir ses çıkardı.

Xie Zheng bir an duraksadı ve ekledi: "...Ben kuş eğitiminden biraz anlarım. İstersen ben bunu eğitebilirim. Eğitilmiş bir gökdoğan yüz liang gümüşten bile fazla eder."

"Hadi canım?" Fan Changyu çok şaşırdı ama kuş eğitilince onlarca, hatta yüz liang gümüş edeceğini duyunca çok sevindi. Yarın çatıyı onaracak olması bile gözüne küçük bir ayrıntı gibi görünmeye başladı.

"O zaman evde besleyelim!"

Hemen bir tavuk kümesi bulup gökdoğanı içine tıktı, ardından yaralar için ilaç ve sargı bezi getirdi.

Gökdoğan kümesin köşesine büzülmüştü. Fan Changyu bir bacağını kavrayıp ilaç sürüp sarmalarken, hayvanın boncuk gözlerinde büyük bir dehşet vardı ama korkudan kımıldayamıyordu bile.

Xie Zheng, gökdoğanın bacağının bir dolma gibi sarılışını izlerken göz kapakları seğirdi.

Fan Changyu işi bitince kümesin yanına çömeldi ve yüz liang gümüşe bakıyormuş gibi bir sevgiyle mırıldandı: "Yarın domuz keseceğim, sana taze taze sakatat veririm, onları yersin."

Domuz eti satılacaktı ama sakatatlar bol keseden harcanabilirdi. Bugün kestiği domuzun sakatatlarını çoktan yemeklik soslamıştı bile.

Odaya dönmeden önce Fan Changyu bir an durdu. Salonun çok soğuk olduğunu düşündü. Kendisi ve kardeşinin odasında ısınan yatak (kang) vardı ama kömür mangalı yakmamışlardı. Yan Zheng'in yaralı ve bünyesinin zayıf olduğunu bildiği için sadece onun odasına mangal koymuştu; doğanı da onun odasına

bırakabilirdi.

O hayvan sonuçta yüz liang gümüş demekti, donup ölmesine izin veremezdi!

Bu yüzden Fan Changyu yönünü değiştirdi ve elindeki kümesle Xie Zheng'in odasının kapısını çaldı.

Adamın yüz ifadesine bakmadan kümesi odanın bir köşesine bıraktı: "Geceleri soğuk olur, bu hayvan donmasın. Şimdilik senin odanda dursun."

Xie Zheng, gökdoğana uğursuz bir bakış fırlattı: "...Peki."

Kapı kapandığında, gökdoğan boncuk gözlerini sahibinin o çekik ve karanlık gözlerine dikti. Yaralı bacağını sürükleyerek, dökülmüş tüylerinin arasından tir tir titremeye başladı.

Ertesi sabah Fan Changyu, domuzu keser kesmez gökdoğanı beslemek için bir avuç doğranmış domuz akciğeri getirdi.

Bugün dışarısı her zamankinden daha soğuk görünüyordu, kar neredeyse kapı eşiğine kadar yığılmıştı. Kapı açılır açılmaz yüze çarpan o soğuk hava insanı titretiyordu; kapıdan dışarı bakıldığında çatılardan bir sıra buz sarkıtı sarktığı görülüyordu.

Fan Changyu'nun elleri soğuktan kıpkırmızı olmuştu. Akciğer dolu kâseyi kümese bıraktıktan sonra ellerini birbirine sürttü ve yatağın kenarında oturan adama seslendi: "Bugün hava çok sert, kalkınca sıkı giyin. Kan çorbası yaptım, içince için ısınır."

Xie Zheng anladığını belirtircesine başını salladı ama aslında giyecek pek kalın kıyafeti yoktu. Çok geçmeden Fan Changyu, babasına ait kalın bir hırka getirip ona verdi.

Xie Zheng hırkayı giyince vücudu biraz hantal göründü ama boyu yeterince uzun olduğu için hâlâ yakışıklı duruyordu. Üstelik bu kışlık giysi gerçekten sıcaktı; soğuk rüzgâr ne kadar eserse essin, üşümüyordu.

Ancak hırkayla beraber koyu mavi bir saç bandı da getirilmişti. Xie Zheng bu bandı tanıyordu; geçen gün Fan Changyu inat edip kendi

başına bağlamıştı.

Kaşlarını hafifçe çattı.

Fan Changyu, mutfaktan elinde büyük bir çorba kâsesiyle çıkarken adamın kalkıp yıkandığını gördü: "Kalktın mı? Hadi gel otur da yemeğe başlayalım."

Elindeki kâsenin içindeki çorba parlak kırmızı bir renkteydi ve havaya keskin, iştah açıcı, acı bir koku yayılıyordu.

Fan Changyu, adamın getirdiği saç bandını kullanmadığını fark etti ama bir şey demedi.

Adamın temizliğine çok düşkün olduğunu görmüştü; kışın yıkanmak zordu ama adam iki üç günde bir sıcak suyla vücudunu siliyordu, saç bandını da sık sık yıkıyordu. Bazen kurumayınca mangal başında kurutmaya çalışıyordu; bu yüzden Changyu, yeni aldığı bandı yedek olsun diye ona vermişti.

Öyle dar fikirli biri değildi; "Sana vermiyorum," dedi diye gerçekten vermeyecek değildi ya!

Kâse çok doluydu ve ocaktan yeni indiği için çok sıcaktı. Fan Changyu kâseyi masaya bırakır bırakmaz yanan parmaklarını kulak memelerine götürdü: "Of, çok sıcakmış!"

Küçük Changning hemen yanına sokuldu: "Ning'er üflesin abla, üfleyince geçecek."

Fan Changyu gülümseyerek parmağını kardeşine uzattı, Changning yanaklarını şişirip birkaç kez üfledikten sonra durdu.

Fan Changyu başını kaldırdığında Xie Zheng'in kendisine tuhaf bir ifadeyle baktığını gördü. Yüzünü eliyle silip üzerinde kömür lekesi olup olmadığını kontrol etti: "Yüzümde bir şey mi var?"

Adam bakışlarını kaçırarak, "Yok," dedi.

Fan Changyu ona kuşkuyla bir iki bakış attıktan sonra sofrayı kurdu: "Şu kan pıhtılarının tadına bak! Aslında sıcak sıcak, hemen yapıldığı gibi yenince tadı en güzeldir ama bugün vaktimiz

kısıtlıydı."

Çorbanın en üstünde kızgın yağla yakılmış karabiber ve kurutulmuş biberler vardı. Altında ise dilimlenmiş domuz kanı, dün geceden kalma soslu bağırsak, işkembe ve akciğer gibi sakatatlar yer alıyordu. Maalesef evde soya filizi yoktu, yoksa en alta çıtır çıtır filizler de döşerdi.

Fan Changyu kardeşinin tabağına bir parça domuz kanı koydu. Küçük Changning acıdan "Hıss" diye nefesini çekti ama bir parçayı bitirir bitirmez yine kâseye bakıp "Yine istiyorum!" dedi. Fan Changyu ona iki parça daha koydu.

Xie Zheng, hayatında ilk kez böyle çorba gibi ama her şeyin birbirine girdiği bir yemek görüyordu. Çorbaya bakılırsa içilecek gibi değildi ve Fan ailesinde ortak kaşık kullanma alışkanlığı da yoktu. Normalde birkaç çeşit yemek olurdu ve herkes bir köşeden yerdi; ama bu tencere işi yemekte tabağa dokunmamak imkânsızdı.

O tereddüt ederken iki kardeş yarım kâse pilavı çoktan mideye indirmişti. Fan Changyu onun sadece pilav yediğini görünce kafası karıştı: "Acı sevmiyor musun?"

"...Öyle de denemez."

Sonunda o yemek konusundaki titizliğini bir kenara bıraktı ve kaşlarını çatıp koyu kırmızı renkli bir parça domuz kanını ağzına attı. İlk hissettiği yoğun bir acı ve biber tadı oldu; çiğnemesine bile gerek yoktu, diliyle hafifçe bastırınca kan pıhtısı ağzında eriyip gitti. Beklediğinden çok daha lezzetliydi.

Ardından diğer sakatatlardan da tatmaya başladı. Önce soslanıp sonra pişirilen bu etlerde, baharatın aromasıyla acı mükemmel bir şekilde birleşmişti; insan elinde olmadan iştahla yiyordu.

Yemek bittiğinde Xie Zheng, yemek konusundaki hassasiyetini neredeyse unutmuştu. Fan Changyu'nun dediği gibi, acıdan dolayı vücudu hemen terlemiş ve dışarıdaki dondurucu soğuğu tamamen unutmuştu.

"Bu buraya özgü bir yemek mi?" diye sordu.

Fan Changyu, "Sayılır," dedi. "Kasabadaki Yixiang Lokantası'nın meşhur yemeğidir. Oradaki kadın işletmecinin bildiği daha neler neler var!"

Xie Zheng bir an için bu yemeği orduya yaymayı düşündü ama hemen vazgeçti. Ordudaki yemekler sadece karın doyurmak içindi, bu kadar özenli olamazdı. Ayrıca biber ve baharat gibi malzemeler ciddi bir masraf kapısıydı.

Fan Changyu sofrayı topladıktan sonra odasındaki gökdoğanı mangalın yanına getirdi. Evden çıkmadan önce ona hatırlatmayı unutmadı: "Mutfakta yarım parça akciğer daha var, birazdan onu doğrayıp kuşa verirsin."

Başını kaşıyarak biraz mahcup bir şekilde ekledi: "Eğer vaktin olursa, eğitmeyi de bir denesen?"

Xie Zheng'in uyuşukça ona çevrilen bakışları adeta bir bıçak kadar keskindi: "...Peki."

Gökdoğan kümesin içinde dev bir bıldırcın gibi boynunu içine çekip titredi.

Fan Changyu gönül rahatlığıyla el arabasını iterek dükkâna gitti. Bugün kar çoktu, bu saate rağmen sokaklarda pek kimseler yoktu. Kasaplar sokağına vardığında orası da bomboş ve sessizdi.

Fan Changyu dükkânın kapısını açtı, saçak altındaki karları temizledi; işte o zaman dışarıdaki tuğladan ördüğü ocağın birileri tarafından yıkılmış olduğunu fark etti.

O an sinirden gülmeye başladı. Daha şurada kaç gündür soslu et satıyordu ki? Hemen birileri haset edip gelip eşyalarına zarar vermeye başlamıştı demek?

Fan Da ve kumarhane olaylarından sonra dışarıda hırçın ve sert biri olarak ün salmıştı; sert bir üne sahip olmanın bazen faydaları oluyordu.

Fan Changyu süpürgeyi bir kenara fırlattı, ellerini beline koyup bağırdı: "Hangi haysiyetsiz gelip mallarıma zarar verdi? Bir derdiniz varsa gelip yüzüme söyleyecek cesaretiniz yok mu da arkamdan iş

çeviriyorsunuz? Soyunuz sopunuz korkaklardan mı oluşuyor?"

Küçüklüğünden beri dövüş sanatları eğitimi aldığı için sesini diyaframdan vererek bağırdığında, feryadı bütün sokağı inletiyordu.

Komşu dükkânlardaki kasaplardan ses çıkmadı. Sadece Kasap Guo, Changyu'nun bakışlarını üzerinde hissedince hemen bağırdı: "Bana niye bakıyorsun? Ben yapmadım!"

Fan Changyu gerçekten ondan şüphelenmiyordu çünkü Kasap Guo'nun yüzünde başkasının başına gelen felaketten zevk alan bir ifade olsa da, hırsızlık yapmış birinin suçluluk duygusu yoktu.

Yandaki kasabın eşi bir şeyi hatırlamış gibi araya girdi: "Eyvah Changyu, senin dükkân bir aydır kapalıydı ya, acaba koruma parasını ödemedin mi?"

Fan Changyu koruma parası denen şeyi ilk kez duyuyordu: "O da neymiş?"

Kasap kadın iç çekti: "Burada ticaret yapıyorsak, hem devlete vergimizi veririz hem de bu sokağı parselleyen serserilerin başındaki adama biraz 'gönül payı' veririz. Anlaşılan son günlerde işlerin çok iyi gidince bunların kulağına gitmiş. Bence birazdan yine damlarlar buraya."

Fan Changyu durumu anladı. Bu adamlar dün gece gözdağı vermek için dışarıdaki ocağı yıkmışlardı, bugün kesinlikle haraç kesmek için geleceklerdi.

Kasap kadına teşekkür etti. Önce getirdiği taze ve soslu etleri tezgâha dizdi, sonra kapının arkasına uzun bir sopa bıraktı; bir yandan et satarken bir yandan da o serserilerin gelmesini bekledi.

Kuşluk vaktinde, bir grup serseri sokağa dalarak kasaplar çarşısına doğru ilerlemeye başladı. Tavırları oldukça küstahtı, yollarındaki insanlar onlardan kaçıyordu.

Fan Changyu dükkânda gürültüyü duyunca dışarı bir baktı.

Vay canına, eski tanıdıklar!

18. Bölüm: Zorbanın Şahı

Güneş yükselmiş, saçaklardaki buz sarkıtlarından su damlaları süzülüyordu.

Yüzleri yara bere içinde yedi sekiz iri kıyım adam, yollarındaki seyyar satıcıları iterek Fan Changyu'nun dükkânına doğru hışımla ilerliyordu. En öndeki adam geniş suratlı, kısa sakallı ve oldukça korkutucu görünüşlüydü; ancak yürürken bir bacağı hafifçe aksıyordu.

Bu kişi, Fan Changyu'nun evine defalarca dadanan kumarhane tetikçilerinin başı Jin Ye idi.

"Bakalım hangi yürekli bu sokakta haraç vermeden ticaret yapmaya cüret ediyormuş görelim..."

Dükkânın önünde kollarını kavuşturup bekleyen Fan Changyu'yu görünce, Jin Ye'nin cümlesinin sonu boğazında kaldı. Arkasındaki Fan Changyu'dan dayak yemiş olan küçük serserilerin de yüzlerinin rengi bir anda değişti.

Henüz sakat kalmamış olan diğer bacakları bile sızlamaya başlamıştı.

Bu karı koca çiftinin ikisi de birbirinden fena dayak atıyordu; bugün diğer bacakları da mı burada kırılacaktı?

Serseriler gayri ihtiyari, aksayan bacaklarını sürükleyerek yarım adım geri çekildiler.

Komşu dükkânlardaki kasaplar, serserilerin kalabalık olduğunu ve Fan Changyu'nun tek başına bir kadın olduğunu görünce onun adına endişelendiler; sadece karşıdaki Kasap Guo hâlâ pis pis sırıtıyordu.

Jin Ye yüzünde zoraki, yaltaklanan bir gülümsemeyle konuştu: "Fan... Fan Hanım? Bu dükkân sizin miydi?"

Çevredeki izleyiciler bu manzarayı görünce şaşakaldılar. Olayların

gidişatı pek beklenildiği gibi değildi.

Fan Changyu kapının arkasındaki sopayı eline alınca, serseri grubu dehşetle hep bir ağızdan geri çekildi.

Liderleri Jin Ye ellerini havaya kaldırıp durmadan salladı: "Yanlış anladınız! Fan Hanım, gerçekten yanlış anladınız! Buranın size ait olduğunu bilseydik, saygısızlık etmeye hiç cüret eder miydik?"

Karşıdaki Kasap Guo'nun gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı; bu serseri grubunun Fan Changyu'dan bu kadar korkacağını rüyasında görse inanmazdı.

Fan Changyu soğuk gözlerle Jin Ye'ye baktı, elindeki uzun sopayla dükkânın önündeki yıkılmış tuğla ocağı işaret etti: "Siz mi yıktınız?"

Hava buz gibi olmasına rağmen Jin Ye'nin alnından terler boşanmaya başladı. Koluyla terini silerek aceleyle konuştu: "Biz sadece paradan emir alıp işimizi yapıyoruz. Hemen tamir ederiz! Vallahi tamir ederiz!"

Hemen arkasındaki küçük serserilere kaş göz işareti yaptı. Serseriler, Fan Changyu'nun elindeki o uzun sopayı görünce yine o dayak yeme korkusunu hatırladılar; o acıyı bir daha çekmek istemedikleri için titreyerek ocağı yeniden örmeye koyuldular.

Fan Changyu bir anlık şaşkınlık yaşadı. Aslında bu adamların gerçekten koruma parası almaya geldiklerini sanmıştı ama işin içinde başka bir bit yeniği olduğunu anlamıştı.

Jin Ye'ye doğrudan sordu: "Sizi benim dükkânımda olay çıkarmanız için kim azmettirdi?"

"Fan Hanım, şey..." Jin Ye zor durumda kalmış gibiydi; para alıp iş yapıyorlardı, sonuçta ağızlarını sıkı tutmaları gerekirdi.

Fan Changyu elindeki sopayı bir hamlede çevirip Jin Ye'nin boğazına dayadı. Jin Ye ne olduğunu anlamadan sopanın hayat damarına dayandığını gördü. Alnındaki terler boncuk boncuk dökülmeye başladı, meslek kurallarını falan unutup kekeleyerek itiraf etti: "Şey... Ana caddedeki Wang Soslu Etleri'nin sahibi."

Fan Changyu kaşlarını hafifçe çattı. Wang ailesinin sahibiyle hiç tanışıklığı yoktu, dükkânları arasında birkaç sokak mesafe vardı ve birbirlerini etkilemeleri zordu. Dükkânındaki işler daha başlayalı birkaç gün olmuştu, birinin bu kadar ileri gitmesine sebep olacak bir durum yoktu.

Hemen sertçe çıkıştı: "Yalan söylüyorsun! Wang dükkânıyla ne bir alıp veremediğim ne de bir düşmanlığım var. Niye dükkânımı yıkmanız için size para versin?"

Jin Ye ısrar etti: "Vallahi doğru söylüyorum, dün bizzat Wang ailesinin kalfası gelip bize para verdi."

Fan Changyu'nun kaşları daha da çatıldı. Birkaç serserinin tuğlaları çamurla yeniden ördüğünü gördü. İzleyenler de çoğalmıştı; her ne olursa olsun işlerin aksamaması gerektiğini düşünerek sopayı geri çekti.

Jin Ye daha nefes alamadan Fan Changyu tarafından yine görevlendirildi: "Sen, ateşi yak da ocağı bir kurut. Siz diğerleri, sokağın başındaki kuyudan bana birkaç kova su getirin."

Dükkânın önünde canlı canlı et soslayacağı için suya ihtiyacı vardı; ancak sabah ocağın yıkılma meselesini çözerken su taşımaya vakit bulamamıştı. Yarım günlük vakti boşa gitmişti, şimdi her şeyi tek başına yapmaya kalksa yetişemezdi; bu yüzden zamanını çalan bu bedava iş gücünü kullanmaya karar verdi.

Küçük serseriler hayatlarında birinden emir alacaklarını hiç tahmin etmemişlerdi, bir an donakaldılar. Fan Changyu onlara sert bir bakış atınca ikiletmeye cesaret edemediler, hemen kovaları alıp su taşımaya koştular.

Serseriler gidince, olayın çözüldüğünü sanan meraklı kalabalık da dağıldı.

Sadece mahalleli kasaplar, Fan Changyu'nun bu haydut grubunu bir hizmetçi gibi kullanmasını görünce şaşkınlıktan küçük dillerini yutacak gibi oldular; Changyu'ya bir ucube gibi bakmaya başladılar.

Fan Changyu bunu hiç umursamadı. Jin Ye'nin dükkânının önünde

dikilip insanların gelmesini engellediğini görünce onu kenara itti: "Sen şurada kenarda dur, müşterilerimi kaçırma. Bugünlük işim bitince benimle Wang dükkânına geleceksin, gidip bir hesap soracağım. Eğer bana yalan söylediysen..."

Bakışlarını Jin Ye'nin diğer bacağına dikti: "Diğer bacağını da ben kırarım!"

Jin Ye o gün o adamın uğursuz bakışlarını ve bacağına inen o sert koltuk değneği darbesini hatırlayınca, henüz iyileşmemiş bacağına bir sızı girdi. Yüzü bembeyaz oldu, hemen başını salladı: "Ben, Altın Üç numara, kimseyi kandırırım da Fan Hanım'ı kandırmaya cesaret edemem!"

Fan Changyu onun bu kadar korktuğunu görünce, yüzünde hâlâ sert bir ifade olsa da içinden merak etmeden edemedi: "O herif bunları ne kadar fena dövmüş ki?" Sadece bir bacağını daha kırarım demesiyle adamın ödü kopmuştu.

Serseriler birazdan suyla döndüler. Fan Changyu suya bir şey atmış olmalarından çekindiği için onlara bir kepçe verip kovadaki sudan birer yudum içirdi. Ancak ondan sonra o suyu etleri yıkamak için kullanmaya izin verdi. Kazana koyacağı suyu ise zaten dün geceden dükkandaki küpte biriktirmişti.

Büyük kazan ocağa konur konmaz, sosun kokusu yine bütün sokağa yayılmaya başladı.

Dün Fan Changyu'nun dükkânında uzun kuyruklar bekleyip et alamayanlar bugün erkenden gelmişlerdi ve nihayet muratlarına erdiler.

Ancak pek çok kişi, dükkânın kenarında boynu bükük ama korkutucu duran Jin Ye ve adamlarını görünce alışveriş yapmaya cesaret edemedi. Yüzleri yara bere içindeydi ve ne kadar üzgün dursalar da hâlâ haydut gibi görünüyorlardı.

Fan Changyu da durumu fark etti. Bu adamların işlerini etkilemesini istemiyordu, zaten ilk parti soslu etler de bitmek üzereydi. Mahalle kasabından altı tane domuz kafası ve üç kova sakatat aldı. Adamların her birinin eline birer domuz kafası tutuşturup tüylerini

temizlemelerini söyledi; diğerlerine de gözünün önünde sakatatları yıkattı.

Onlar başlarını eğip işlerine odaklanınca, gelen müşteriler de o korkunç yüzleri pek fark etmiyordu artık.

Fan Changyu bir yandan et kesip soslu et tartarken bir yandan da başlarında çobanlık yapıyordu. İşi kaytaran veya iyi temizlemeyen birini görünce sopasıyla dürtüyordu: "Bak burada domuz kılı kalmış! Bağırsakları külle bir güzel ovun, tertemiz yıkayın, sonra kamışla içini dışını bir fırçalayın!"

Hemen hemen bir zorbadan daha zorba bir tavır takınmıştı.

Serseri grubu titreyerek, bu kadına bir daha bulaştıkları için ne kadar bahtsız olduklarına gizli gizli lanet okuyorlardı.

Fan Changyu ise sanki akıllarını okumuş gibi sert bir sesle, "Hata yaptıysanız cezasını çekersiniz, yoksa bu memleketin kanunu nerede?" dedi.

Grup birer bıldırcın gibi büzülerek başlarını sallayıp onayladılar.

Fan Changyu onların pişmanlık dolu tavırlarını görünce, biraz boşluk bulunca sordu: "Siz kumarhanede çalışmıyor muydunuz, ne işiniz var her yerde?"

Bu konu açılınca serseriler biraz mahcup oldular.

Jin Ye boğuk bir sesle, "Kardeşler artık kumarhanede çalışmıyor," dedi.

Fan Changyu buna şaşırıp nedenini sordu.

Bir serseri elindeki domuz kafasına sarılmış halde dert yandı: "Üçüncü abinin peşinden kumarhaneye tetikçi olarak girdik ama amacımız sadece bir lokma ekmekti. Bu sefer borcu tahsil edemedik, gerçekten gidip Fan Da'nın elini kesip getirseydik kumarhane de kabul etmezdi. Yıllardır borç topluyoruz ama daha kimseyi sakat bırakmışlığımız yoktu. Sonra bacaklarımız da sakatlanınca... kumarhaneden kovulduk..."

Fan Changyu kaşlarını çattı: "Hâlâ sokaklarda haraç toplamıyor musunuz?"

Jin Ye bir "Hah" çekti: "Bu haraçlar sanki bize kalıyor. Biz sadece başkaları adına topluyoruz."

Fan Changyu'nun anlamadığını görünce açıkça anlattı: "Esnaftan böyle ulu orta para istiyorsak, devletin buna göz yumması lazım. Tepemizde birileri bizi koruyor ki bir olay çıkınca üstü örtülüyor. Toplanan paranın aslan payı zaten o devlet büyüklerine gidiyor."

Fan Changyu bir süre sessiz kaldı, yüzü asıktı.

Jin Ye hemen ekledi: "Ama bu sokakta eskiden hiç koruma parası alınmazdı, yeni başladı. Zaten Fan Hanım'ın dükkânının burada olduğunu bilseydik, hiç cesaret edebilir miydik..."

Fan Changyu'nun zihni bir sis perdesiyle kaplandı. Aniden sordu: "Bu sokakta ne zaman başladı bu işler?"

Jin Ye biraz düşündü: "Daha geçen ay."

Fan Changyu'nun kaşları daha da derin çatıldı. Anne ve babası da geçen ay dağ haydutları tarafından öldürülmüştü; bu iki olay arasında bir bağlantı olabilir miydi?

Ancak bu düşünceyi hemen kafasından attı. Babası yıllardır piyasada olan, dövüş sanatlarında usta biriydi. Onca yıl Lin'an kasabasında yaşadıktan sonra aniden birileri tarafından hedef alınması pek mantıklı gelmiyordu.

Fan Changyu düşüncelerini bir kenara bıraktı ve Jin Ye ile adamlarına sert bir ifadeyle bakarak, "Koca adamlarsınız, yapacak başka iş mi bulamadınız da gidip bu serserilik işlerine girdiniz?" dedi.

"Değişeceğiz! Vallahi değişeceğiz! Bundan sonra dürüst insanlar olacağız!"

Grup, kız ne zaman sinirlense boynunu bükmüş bıldırcınlar gibi titriyordu.

Fan Changyu ancak o zaman sakinleşti. Bugün tüm ağır işleri başkası yapmıştı, o ise nadir görülen bir rahatlık yaşamıştı.

Fan ailesinin soslu etlerinin namı zaten yayılmıştı. Bugün işler dünden bile daha iyiydi. Daha öğlen olmadan, evden getirdiği pişmiş etler de dükkânda taze taze pişirdikleri de tamamen satılmıştı. Dükkândaki soslu yumurtalar da bitmişti; bir serseriyi gönderip bir küfe daha yumurta aldırdı, onların da yarısından fazlası satıldı.

Üç kuruşa iki soslu yumurta; bu fiyat gerçekten çok cazipti.

Fan Changyu bugünkü kazancını kabaca hesapladı; tam dört liang'dan fazlaydı!

Komşu kasaplar onun işlerine hasetle baksalar da, Jin Ye ve adamlarının kıza nasıl el pençe divan durduğunu görünce tek bir laf etmeye bile cesaret edemediler.

Fan Changyu para kazandığı için çok mutluydu. Jin Ye ve adamlarına bakarken gözüne daha sempatik gelmeye başladılar. Bütün sabah ona yardım ettikleri ve hatalarını kabul ettikleri için her birine birer soslu yumurta verdi.

Bütün sabah oraya buraya koşturulan ve azar işiten serseriler, birer yer elması gibi boyunları bükük dururken bir anda önlerine gelen sıcak soslu yumurtayı görünce şaşkına döndüler.

Fan Changyu onlara yine sert yüzüyle baktı: "Hadi çabuk yiyin de şu Wang dükkânına gidip bir hesap soralım!"

Bütün sabah soslu et kokusunu içine çeken serserilerin karnı zaten zil çalıyordu; şu an yumurtanın kabuğunu bile yiyecek durumdaydılar.

Yumurtayı bitirince hepsi büyük bir iştahla sordular: "Fan... Fan Hanım, bundan sonra biz sizin dükkânda çalışabilir miyiz?"

Fan Changyu sertçe düşündü: "Bu hiç olmaz. Hepsi aslan gibi yarıp geçmiş adamlar, dükkâna alsam beni ekmeğe muhtaç ederler!"

Kesin bir dille reddetti: "Olmaz."

Serseriler daha fazla üsteleyemediler, boyunlarını büküp kızın arkasından Wang dükkânına doğru yürüdüler. Ancak tiplerinden dolayı o ezik halleri bile dışarıdan bakıldığında hiç de öyle görünmüyordu.

Sokaktaki yayalar yollarını açıyordu; bu manzarayı gören herkes, bir kadın zorbanın yanındaki haydutlarla beraber bir dükkânı basmaya gittiğini sanırdı.

Caddenin kenarındaki bir meyhanede, ipek elbiseli bir adam karşı tarafta oturana bizzat çay dolduruyordu; yükselen beyaz buharların arasında, adamın geniş yenlerindeki işlemeler de bulanıklaşıyordu:

"Huizhou'daki durum henüz durulmadı, Markizim burada gizlenirken yakın adamlarınızın gelmesi uygun olmaz. Ancak ben bir tüccarım, Wei ailesinin köpekleri benim peşime düşmez. Eğer Markizim bana güvenirse, onun için canımı vermeye hazırım."

Pencere hafifçe aralıktı; adamın karşısında oturan kişi, mermer gibi kusursuz bir yüz hattına sahipti. Kaşları ve gözleri son derece zarif, ama parmaklarındaki iyileşen yaralarla masaya vurduğu o "tık tık" sesleri insana nefes aldırmayacak kadar ağır bir heybet taşıyordu.

Çekik gözlerini hafifçe kısarak pencereden dışarı bakıyor, sanki caddedeki kar manzarasını izliyordu.

İpek elbiseli adam, karşısındakinden cevap gelmeyince bakışlarını o tarafa çevirdi. O zaman anladı ki adam manzarayı değil, sokağın ortasında on yirmi tane serseriyle beraber yürüyen o genç kızı izliyordu.

Adam Xie Zheng'e bir kez daha bakıp gülümsedi: "O, Markizimin yeni aldığı hanımı olmalı, değil mi?"

19. Bölüm: Para Gaspına Gitmedim

Kuzey rüzgârı pencereden içeri süzülüp çay fincanının üzerindeki buharı dağıtırken, karşıdaki adamın o kusursuz ve yakışıklı yüzü daha da netleşti; o soğuk ve çekik gözler insanın içine işleyecek kadar keskindi.

"Zhao Efendi, benimle görüşmek için bunca zahmete sadece bu sözleri söylemek için mi girdiniz?"

Xie Zheng'in bu cümlesiyle adamın "canını verme" ve "sadakat" üzerine söylediklerini kastettiği belliydi. İpek elbiseli adam, hanımından bahsettiği için mi tepki aldığını anlayamadan hemen düzeltti: "Elbette sadece bunlar için değil."

Hemen bir kutu uzattı. Xie Zheng'in kutuyu bizzat açma niyetinde olmadığını görünce, kutuyu kendisi açıp ona gösterdi. Yüzünde bir tüccara has o kurnaz gülümseme vardı: "Bilmem bu samimiyetim için yeterli midir?"

Xie Zheng kutudaki gümüşlere sadece yüzeysel bir bakış fırlattı: "Altın ve gümüşün bana faydası yok."

Diğer adam bir süre sessiz kaldı, sonra aniden ayağa kalkıp Xie Zheng'in önünde derin bir saygıyla eğildi: "Ben Zhao Xun, sadece bir tüccarım, belki sizin gözünüze giremem. Ancak geçen yılki Fener Festivali'nde, kız kardeşim başkente ilk gidişinde Wei Xuan tarafından kaçırıldı ve bir çadırda vahşice öldürüldü..."

Gözleri kan çanağına döndü, gözyaşları sicim gibi akıyordu: "Bu intikamı alamazsam, ahirette anne ve babamın yüzüne bakamam."

Xie Zheng'in bakışları ancak o zaman gerçek anlamda Zhao Xun'un üzerine odaklandı: "Beni bulabilmen ve Wei ailesiyle aramızın bozuk olduğunu bilmen, bir nebze yetenekli olduğunu gösterir."

Zhao Xun hemen alçakgönüllü bir tavır takındı: "Zhao ailesinin mülkü çok büyük sayılmaz ama birkaç eyalete yayılmış durumda. Yerel makamlarla aram iyidir, haliyle diğer insanlardan biraz daha fazla haber alırım. Wei Xuan, Huizhou'yu devraldığından beri sizin

emrinizdeki pek çok önemli komutanın rütbesini indirip onları sınır boylarına sürdü. Başkentte Wei Yan'ın altındaki o kalemşorlar da sürekli size karşı karalayıcı yazılar yazıyorlar; durumu böyle fark ettim."

"Markizimin zor durumda olduğunu tahmin ettim ve adamlarıma gizlice sizin izinizi sürmelerini emrettim ama sonuç alamadım. Şans eseri geçenlerde Jizhou ana kentinde pek çok mülteci yakalanmış. Huizhou'dan özel olarak gelen askerler, o mültecilerin arasında ellerindeki bir resimle birini arıyorlardı. Bir yolunu bulup o Huizhou askerlerinden resmi ele geçirdim; resimdeki kişinin o asil duruşuyla siz olduğunuzu tahmin ettim."

Zhao Xun heyecanla devam etti: "Allah da yüzüme güldü; Zhao ailesinin kitabevine son günlerde bazı makaleler gelmiş. Kitabevi sorumlusu bunlardan birini 'altın değerinde bir yazı' diye övüp duruyordu. Okuduğumda her cümlesinin inci gibi dizildiğini gördüm. Hangi yoksul ama dâhi gencin kalemi olduğunu merak ettim ve tanışmak istedim. Onca zahmetle buraya geldiğimde ise karşımda sizi buldum!"

Xie Zheng'in uzun parmakları kızıl ahşap masaya ritmik bir şekilde "tık tık" diye vurmaya devam ediyordu. Hiç konuşmuyordu ama o parmak sesleri insanın yüreğini ağzına getirecek cinstendi.

Zhao Xun'un bu samimi anlatımı, onu nasıl bulduğuna dair mantıklı bir açıklamaydı. Xie Zheng o makaleleri yazarken yazı stilini kasten gizlemişti; adamın onu bulması gerçekten de bir tesadüf gibi görünüyordu.

Xie Zheng uzun süre sessiz kalınca, adam biraz huzursuzlandı ama bozuntuya vermeden bekledi. İş bitirici birine benziyordu.

Xie Zheng sonunda gözlerini hafifçe kaldırdı ve konuştu: "Bu kutudaki gümüş senetlerini, bahara kadar yirmi bin ölçek tahıla çevir."

Zhao Xun bu emri duyunca önce şaşırdı, sonra yüzünde bir sevinç belirdi. Adam az önce gümüşün faydası olmadığını söylemişti ama şimdi bu gümüşü tahıla çevirmesini isteyerek ona bir yol göstermişti.

Ancak devlet tahıl alımını genelde sonbaharda yapardı; tüccarlar da hasat zamanı alırdı çünkü o zaman bol olur ve fiyatlar ucuz olurdu. Şimdi aralık ayının sonundaydılar. Halkın elinde elbette erzak vardı ama şu an almak sonbahara göre biraz daha pahalıya patlardı. Yine de bu çok önemli değildi.

Fakat kuzeybatı zaten çok bereketli bir yer değildi. Bahara kadar yirmi bin ölçek tahıl toplamak, bir sonraki hasada daha çok varken, bölgede bir savaş çıkarsa ordunun halktan tahıl toplamasını imkânsız hale getirirdi.

Bu derinliği fark edince Zhao Xun'un yüreği ağzına geldi. Hemen eğildi: "Zhao Xun, Markizimin emanetine asla ihanet etmeyecektir!"

Xie Zheng'in sade kıyafetlerini görünce yaranma niyetiyle ekledi: "Size ve hanımefendiye başka bir konak ayarlasam, hizmetçiler de versem nasıl olur?"

Xie Zheng adama sadece bir bakış attı; o sakinliğin altındaki sorgulayıcı ve baskın hava Zhao Xun'un zaten eğik olan belini üç kat daha büktü.

"Kendi başına işgüzarlık yapma," dedi Xie Zheng soğukça.

Zhao Xun bir daha konak veya hizmetçi meselesini açmaya cesaret edemedi. Daha da temkinli bir şekilde, "O zaman... sizi geri göndermeleri için adamlarımı görevlendireyim?" dedi. Gelirken onu bizzat batı sokağından almıştı.

Xie Zheng, az önce bir sürü serseriyle caddeden geçen Fan Changyu'yu hatırladı. Kaşlarını hafifçe çattı ve reddetti: "Gerek yok."

O keskin ve yakışıklı gözlerini bu ipekli kıyafetli tüccara dikti: "Sana verdiğim görevi sessizce hallet. Benim burada olduğumu kimse bilmeyecek. Eğer bir haber sızarsa..."

Zhao Xun hemen atıldı: "Asla! Ben bugün Lin'an kasabasına sadece yoksul ama yetenekli bir genci görmeye geldim ama o genci yerinde bulamadım. Tahıl alımına gelince; tahıl ticaretinde kârın yüksek olduğunu gördüm ve pastadan ben de pay almak istedim, o kadar."

Xie Zheng’in gözleri hafifçe kısıldı. Gerçekten zeki bir adamdı, hemen ne demesi gerektiğini kavramıştı. "Gidebilirsin," dedi.

Zhao Xun saygıyla geri çekilip odadan çıktı.

Kapı kapandığında Xie Zheng, kaynayan suyun buharları arasında gözlerini yavaşça yumdu. Kusursuz yüzü buharın arkasında bulanıklaştı; sadece o uyuşuk havası gitmiş, yerine ağır bir kan ve savaş kokusu sinmişti.

Bu Zhao Xun meselesi çok büyük bir tesadüftü.

Ancak şu an kesin olan şey; adamın Wei ailesine hizmet etmediğiydi. Öyle olsaydı... buraya gelen bir tüccar değil, askerler olurdu.

Oda dışından sesler geldi: "Hadi hadi, eğlenceye bak! Wang Soslu Etleri, dükkânın işlerini kıskanıp Fan Kasabı'nın eşyalarını yıkmış diyorlar. Fan Kasabı'nın kızı da dükkânı basmaya gitmiş!"

Birisi iç çekti: "Wang dükkânı asırlık işletme, böyle basit bir işe düşerler mi?"

"Müşteri kapmak için insanlar neler yapmaz?"

Xie Zheng düşüncelerini kesti, gözlerini açtı. Ayağa kalktığında bacağındaki aksaklık sıradan bir insanınkinden farksız gibi görünüyordu; odadan çıkarken koltuk değneğini eline aldı.

Wang Soslu Etleri’nin kapısı şimdiden meraklı bir kalabalıkla dolmuştu.

Dükkândaki kalfalar Fan Changyu’ya ve arkasındaki o ürkütücü Altın Üç numara ve adamlarına baktıkça dizlerinin bağı çözülüyordu. Kekeleyerek sordular: "Şey... ne arzunuz vardı?"

Fan Changyu kalfanın bembeyaz kesildiğini görünce kaşlarını çattı. Daha dükkânı dağıtmaya başlamamıştı bile, sadece konuşmaya ve hesap sormaya gelmişti; bu adamlar niye bu kadar korkmuştu? Yoksa suçluluk duygusu mu?

"Sahibinizi çağırın," dedi kız. "Bugün bir hesap sormaya geldim."

Kalfa titreyerek, "Sahibi... dükkânda değil," dedi.

Fan Changyu'nun bakışları sertleşti: "Dükkânımı yıkmaları için adam tutarken cesurdu da, şimdi mi saklanıyor?"

Arkasındaki Jin Ye ve adamları tam o sırada burunlarından ağır bir "Hıh" sesi çıkardılar; kalfa korkudan kaskatı kesildi.

Fan Changyu arkasındaki adamlara bir baktı, gözleri seğirdi. Onları sadece şahitlik etsinler diye getirmişti ama sanki dükkânı yağmalamaya gelmiş bir çete gibi duruyorlardı.

Kalfa aceleyle, "Sahibine haber salındı, o gelene kadar... bekleyin," dedi. Sonra titreyen bacaklarıyla Fan Changyu'ya bir sandalye ve ısınması için bir mangal getirdi.

Fan Changyu içerideki kalfanın ve dışarıdaki kalabalığın bakışlarını fark etti; durumu biraz garip buldu. Gerçekten de dükkân basan bir kadın zorbaya mı benzemişti? Ancak adam sandalyeyi ve mangalı getirmişti, hava da çok soğuktu; oturup beklememek için bir sebep yoktu.

Az sonra Wang dükkânının sahibi kan ter içinde koşa koşa geldi. Şişman bir adamdı ve her zaman "güler yüzle ticaret" yapmaya çalışırdı. Fan Changyu'yu görünce hemen sahte bir gülümseme yerleştirdi yüzüne: "Fan Hanım, olanları duydum. Wang dükkânının namı dedelerimden mirastır, ben asla bir yetime zorbalık yapacak kadar alçalmam..."

Arkasındaki Jin Ye ve serserileri küçümseyen bir bakışla süzdü: "Sadece bu serserilerin sözüyle mi bizi suçluyorsunuz? Bu işte... bir yanlışlık olmasın?"

Fan Changyu sandalyesinde kımıldamadan oturdu, Jin Ye'ye bir işaret çaktı: "Anlat."

Jin Ye hemen atıldı: "Dün sizin kalfanız Chunsheng, beş liang gümüşle doğu meyhanesine gelip kardeşlere emir verdi. Fan Kasabı'nın dükkânını dağıtmamızı söyledi. Meyhanedekiler şahittir."

Wang dükkânı sahibi kalfasının adını duyunca yüzünün rengi değişti, tavrı biraz yumuşadı: "O benim büyük oğlumun uşağıdır. Bir

müsaade edin, oğlumu çağırıp sorayım."

Wang dükkanının küçük beyi, kasabanın en meşhur hovardasıydı. Evdeki cariyeleri yetmezmiş gibi her gün kerhanelerde gününü gün ederdi. Hatta dükkânın kalfası onu bir batakhaneden yaka paça çekip getirmişti.

Geldiğinde hâlâ zil zurna sarhoştu, üstü başı darmadağındı. Babası hemen bir ayılma çorbası içirdi de adamın aklı biraz başına geldi.

Baba Wang, Fan Changyu'nun önünde bağırdı: "Hayırsız evlat! Fan dükkânının eşyalarını yıkmaları için adam mı tuttun?"

Oğul Wang, şişmiş gözleriyle Fan Changyu'yu tepeden tırnağa süzdü ve sırıttı: "Vay be, hatun gerçekten de su gibiymiş. O ihtiyar Aşçı Li'nin yatağına girip bizim Yixiang Lokantası'ndaki işimizi elimizden aldın yetmedi, bir de kapımıza mı dayandın? Fahişelerden bile daha yüzsüzmüşsün."

Yixiang Lokantası'nın başka yerlerin meşhur yemeklerini alıp kendi dükkânında sattığı herkesçe bilinirdi. O kadın işletmecinin kendine has bir ticaret tarzı vardı; başkaları bu yöntemin zarar ettireceğini söylese de, lokantanın işleri diğer tutucu yerleri sollayıp geçiyordu.

Zira oraya yemeğe gidenler zaten zengin takımıydı. Kasabanın meşhur yemeklerini yemek için kapı kapı gezmektense, lokantaya gidip bir garsona seslenmek onlara daha kolay geliyordu. Bu yüzden fırıncıdan kasaba kadar herkes o lokantayla anlaşmaya can atardı.

Oğul Wang'ın bu sözlerini duyunca kalabalığın yüzünde farklı ifadeler belirdi; şaşıranlar, inanmayanlar, dalga geçenler...

Bakışlar Fan Changyu'nun üzerinde toplanmıştı. Güzeldi güzel olmasına ama bu kadar sert bir karakterin gidip yaşlı bir aşçıyla...

İnsanlar şöyle bir ürperdi; hangi canına susamış bu kızın üzerine böyle bir leke sürerdi? Domuz kesişini gören biri ona yan gözle bakmaya bile korkardı.

Baba Wang da gözlerini belerterek bağırdı: "Hayırsız! Ne saçmalıyorsun sen?"

Oğul Wang umursamadı, kasabada zaten zorbalığa alışıktı; bir kadını hiç ciddiye almıyordu: "Baba, lokantayla işimiz zaten bitti, niye susayım ki? O yaşlı Aşçı Li'den mi korkacağız?"

Gözlerini Fan Changyu'nun vücudunda gezdirdi: "Öyle yaşlı bir adamla..."

"GÜM!" diye bir ses koptu.

Jin Ye ve adamları başlarını çevirdiklerinde, Wang dükkânının önündeki o ağır, kalın et tezgâhının Fan Changyu'nun bir tekmesiyle devrildiğini gördüler. Tezgâh o güce dayanamayıp delinmiş, etler her yere saçılmıştı. Sarhoş Oğul Wang ise tezgâhın yarısının altında kalmıştı.

Serseriler, o sert demir ağacından yapılma masanın üzerindeki deliğe bakıp yutkundular. İçlerinden, "Bu kadın meğer bize vururken kendini tutuyormuş," diye geçirdiler. Eğer o zaman bu güçle vursaydı, şimdi hepsi sakat kalmış yatıyor olurdu.

Oğul Wang can havliyle bağırıyordu: "Ölü müsünüz be! Çıkarsanıza beni buradan!"

İki hizmetçi Fan Changyu'nun elindeki o kara demir satıra ve arkasındaki serserilere bakıp yaklaşmaya cesaret edemediler. Hatta bacakları titreyerek iki adım geri kaçtılar.

Baba Wang bu manzarayı görünce alnından terler süzüldü. Fan Changyu'nun bıçağını görünce o da çok korktu: "Fan Hanım, oğlum ağzının ayarını kaçırdı, ben onu bir güzel cezalandırırım, ne olur sakinleşin..."

Fan Changyu duymazdan geldi, tezgâhın üzerine sert bir tekme daha savurdu. İki kişinin zor kaldırdığı tezgâhta bir delik daha açıldı. Oğul Wang korkudan ağzından köpükler saçarak bayılma noktasına geldi.

İzleyen kalabalık nefesini tuttu; bazı kadınlar, kızın elindeki satırı her an adamın kafasına indireceğinden korkup gözlerini kapattılar.

Baba Wang titreyerek konuştu: "Sen... katil mi olacaksın?"

Fan Changyu ona bir bakış fırlattı ve soğukça gülümsedi: "Niye katil olayım? Katillik hapis demek. En fazla şu oğlunun dilini keserim, sonra da kendisine çiğnetip yuttururum ki bir daha başkalarının arkasından konuşmasın."

Adam bu sözlerle neredeyse yere yığılacaktı. Birkaç hizmetçinin desteğiyle ayakta durabildi. Fan Changyu'nun ayakları altındaki Oğul Wang artık korkudan bembeyaz olmuştu; ağlayarak babasına bakıyordu: "Baba, kurtar beni..."

Baba Wang titreyerek bağırdı: "Devleti çağırın, hemen devlete haber verin!"

Hizmetçiler gitmek istedi ama Jin Ye ve adamları yollarını kesti: "Siz zorbalık yaparken iyiydi de, şimdi hesap sorulunca mı devletlik olduk?"

Fan Changyu satırla Oğul Wang'ın o mide bulandırıcı yağlı suratına şapşap vurdu: "Söyle bakalım, ben ne zaman sizin elinizden lokanta işini kapmışım?"

Eldeki satır ağır ve soğuktu. Yıllardır kemik kestiği için üzerinde çıkmayan bir kan kokusu vardı. Oğul Wang yüzüne vuran o bıçağın etkisiyle uyuşmuştu, tir tir titriyordu: "Wang dükkânının lokantayla işi bitti... Duyduğumuza göre Aşçı Li sizin soslu etleri önermiş..."

Fan Changyu güldü: "Sırf bu yüzden mi bana iftira attın?"

Kalabalık durumu öğrenince Oğul Wang'ın ne kadar iğrenç bir adam olduğunu bir kez daha anladı. Bir kadının namusu her şeyden önemliydi; bu resmen birini ölüme sürüklemekti!

İnsanlar adama tükürmeye başladılar: "Gerçekten rezil bir adam. Fan dükkânının işleri iyi gidince hemen kızın namusuna laf etmiş."

"Demek Aşçı Li o yüzden Fan dükkanına uğramıyor artık; iftiradan korkup çekiniyor adam!"

"Wang ailesi koca dükkân ama bir yetime zorbalık yapıyorlar, hiç mi utanmanız yok!"

"Kendisi her gün kerhanelerde sürtünce, aklı fikri sadece o işlerde

oluyor!"

"Bence Wang dükkânı zaten bozulmuştu, tadı eskisi gibi değildi. Hatta bir kere kokmuş et bile almıştım! Lokantanın onlardan vazgeçmesi çok normal!"

Baba Wang bu lafları duyunca utançtan yerin dibine girdi. Öfkeden ayağını yere vurdu: "Seni hayırsız! Seni hayırsız!"

Oğul Wang burnundan sümükler akarak yalvardı: "Yalvarırım bırak beni! Para veririm sana! Çok para veririm, biliyorum evde paraya ihtiyacınız var..."

Fan Changyu hiç konuşmadı, gözlerinde sert bir ışık belirdi ve elindeki satırı tüm gücüyle yere savurdu.

Bu hareketi gören herkes dehşetle bağırdı. Baba Wang neredeyse bayılacaktı, Oğul Wang ise çığlık attı.

ÇAT!

Bıçak adamın vücuduna değmedi; tam kafa derisinin yanından geçerek saç tacını ve bir tutam saçını kesti. Bıçağın ucu yerdeki taş zemine saplandı, kabzası hâlâ titriyordu.

Bir süre sonra Oğul Wang kendine gelebildi. Yüzü bir ölü kadar beyazdı, altından keskin bir koku yayılmaya başladı; tezgâhın altından sarı bir su sızıyordu.

Baba Wang da hizmetçilerine yaslanmış, derin derin nefes alıyordu.

Kafasındaki o soğukluğu hisseden Oğul Wang artık tamamen pes etmişti; gurur falan kalmamıştı, sümük salya ağlamaya başladı: "Öldürme beni, öldürme beni!"

Baba Wang'ın tek oğlu buydu; neredeyse ağlayarak yalvardı: "Fan Hanım, bu hayırsız ağzının ayarını kaçırdı, adınıza leke sürdü. Ben onu bir güzel döveceğim. Başka bir gün bizzat evinize gelip özür dileyeyim. Eskiler 'saç kesmek kafa kesmek gibidir' derler, madem saçını kestiniz, büyüklük sizde kalsın, affedin onu!"

Fan Changyu bıçağını yerden çekti, Oğul Wang'a soğuk bir bakış

fırlattı: "Bir daha seni buralarda görmeyeyim!"

Bıçağını alıp arkasına bakmadan yürüdü; Wang ailesiyle daha fazla uğraşmadı.

Oğul Wang kasabada zaten sevilmeyen biriydi, Fan Changyu'nun ona böyle bir ders vermesi herkesin içini ferahlattı. Kalabalıktakiler alkış tutmaya başladılar: "Eline sağlık!"

"İyi ki Fan Kaplanı'nın kızıymış; başka biri olsa bu zorbaların elinde perişan olurdu!"

"Haklısın valla. Liu köyünde dünya güzeli bir kız vardı, bu Oğul Wang o kızı hamile bıraktı da aile kabul etmedi. Zavallı kız gidip kendini nehre attı!"

"Bunlar sadece bildiklerimiz, kim bilir arkada daha ne canlar yaktılar! Zaten bunların eti de Fan Kasabı'nınki kadar taze değil; Fan dükkânı günlük kesiyor, bunlar kim bilir ne eti kullanıyor!"

Baba Wang bu lafları duydukça yerin dibine geçti.

Oğul Wang'ın üzerindeki masa nihayet kaldırıldı. Koca adam babasına bakıp hüngür hüngür ağlıyordu: "Baba..."

Teselli bulamadı, aksine öfkeli babasından iki tekme yedi: "Seni haysiyetsiz! Karı kız peşinde koştun yetmedi, bir de bu işleri açtın başımıza! Wang ailesinin yüzünü bugün yerle bir ettin!"

Fan Changyu dükkânda olanları arkasında bırakıp eve doğru yürürken birisi seslendi: "Fan Hanım, bir dakika durun."

Kız merakla arkasına baktı; küçük bıyıklı bir adam ona doğru yaklaşıyordu: "Fan Hanım, harika bir tekniğiniz var. Ben Huixian Bankası'nın sorumlusuyum. Bizim bankada çalışmak ister misiniz?"

"Banka mı?" Fan Changyu kaşlarını çattı. "Ben orada ne iş yapabilirim?"

Banka sorumlusu gülümseyerek cevap verdi: "Borç toplama."

Fan Changyu: "..."

Jin Ye ve adamları hemen heyecanlandılar: "Fan Hanım, eğer borç toplama işini alırsanız, biz sizin emrinizde çalışırız!"

Fan Changyu gözlerini belertti: "Siz hani dürüst bir iş yapacaktınız?"

Serseriler hemen boyunlarını büküp sustular.

Fan Changyu adamı reddetti ama adam üstelemedi. Gitmeden önce kıza bir kâğıt uzattı; üzerinde bankada tetikçi/borç toplayıcı olmanın avantajları yazıyordu: "Hemen karar vermenize gerek yok, bir düşünün."

Fan Changyu elindeki kâğıda bakarken karmaşık duygular içindeydi. Kasaba halkının gözünde gerçekten nasıl birine dönüşmüştü böyle?

İç çekerek yoluna devam edecekken caddenin başında birini gördü. Lapa lapa kar yağıyordu. Adamın geniş pelerini rüzgârda savruluyor, arkasında caddenin kalabalığı akıyordu. O mesafeli ve soğuk gözleriyle tuhaf bir şekilde kıza bakıyordu.

Fan Changyu elindeki "Borç Toplama" yazılı kâğıda bir baktı, gayri ihtiyari konuştu: "Para gaspına gitmedim."

Jin Ye ve adamları Xie Zheng'i görünce bir anda kaskatı kesildiler ve hep bir ağızdan bağırdılar: "Hoş geldiniz Damat Bey!"

Xie Zheng: "..."

Fan Changyu: "..."

Anlaşılan durum iyice açıklanamaz bir hal almıştı.

20. Bölüm: Başına Çuval Geçirmek mi?

Fan Changyu arkasındaki Jin Ye ve adamlarına döndü: "Ne bağırıyorsunuz be?"

Jin Ye mahcup bir tavırla, "Eee, sizin eve aldığınız damat bey değil mi bu?" dedi.

Fan Changyu bir an kekeledi, Xie Zheng'e bir bakış fırlattı. Adamın yüzü her zamanki gibi ifadesizdi, bu sözlere pek tepki vermemiş gibiydi. Changyu derin bir nefes alıp devam etti: "Evet, bu benim kocam ama size ne oluyor da 'Damat Bey' falan diye bağırıyorsunuz?"

Serseri grubu, sanki kötü kaynanası tarafından azarlanmış gelinler gibi boyunlarını büküp sustular.

Fan Changyu'nun kaşları seğirdi. Elini sallayarak onları gönderdi: "Bugün sizi sadece şahitlik için yanımda getirdim, hakkımı da aldım. Hadi herkes evine gitsin, bir daha da zorbalık işlerine bulaşmayın."

Jin Ye ve takımı itaatkâr bir şekilde oradan ayrıldılar. Fan Changyu, biraz ötede bekleyen Xie Zheng'e yine gizlice bir göz attı. İçinde açıklanamaz bir suçluluk hissi vardı ama kötü bir şey yapmadığını hatırlayarak elindeki kâğıdı katladı, omuzlarını dikleştirip adamın yanına yürüdü: "Senin burada ne işin var?"

Xie Zheng'in siyah saçlarına ince karlar düşüyor, bu da onun bakışlarını daha da soğuk gösteriyordu. "Geçenlerde yazdığım makaleler iyi satmış, kitabevi sahibi beni bir çay içmeye davet etti. Senin Wang dükkânına gittiğini duyunca bir bakayım dedim."

Fan Changyu şaşkınlıkla, "Kitabevi sahibinin takdirini kazandıysan, yazıların gerçekten çok etkileyici olmalı!" dedi.

Xie Zheng, kızın eğitimli görünmemesine rağmen bu konulara dair bu kadar çabuk çıkarım yapmasına biraz şaşırdı. Bakışlarını kaçırarak konuyu değiştirdi: "Chongzhou'dan kaçıp geldim ya, oradaki savaş durumunu ve halkın zorluğunu buralardan daha iyi

biliyorum. Yazdıklarım sıradan olsa bile Lin'an kasabası halkı için yeni şeyler, o yüzden ilgi çekmiştir. Wang dükkânıyla olan meseleyi nasıl hallettin?"

Fan Changyu'nun aklında hiç tilki yoktu, adamın konuyu değiştirdiğini fark etmedi bile. Eve doğru yürürken neşeyle olanları anlattı: "...Kimseye vurmadım bile biliyor musun? Sadece tezgâhlarını tekmeledim, bir de satırla saçını kestim; adamın ödü koptu resmen..."

Sözünün yarısında Fan Changyu aniden durdu, Xie Zheng'e bir bakış atıp sustu.

Xie Zheng yol boyunca sadece dinlemiş, hiç konuşmamıştı. Kızın aniden sustuğunu görünce başını yana çevirip sordu: "Neden sustun?"

Gerçekten de çok yakışıklıydı. Kusursuz hatları sanki bir fırçayla özenle çizilmiş gibiydi. Gözlerini hafifçe indirip baktığında, o her zamanki sabırsız ifadesinin yerinde temiz ve şefkatli bir hava varmış gibi geliyordu insana.

Fan Changyu onunla göz göze gelince aniden bir mahcubiyet hissetti. Başını kaşıyarak sordu: "Sence ben çok mu kaba biriyim?"

Xie Zheng'in kaşları hafifçe kalktı, bu soruyu beklemiyormuş gibiydi. Sonra konuştu: "Değilsin."

Başına bu felaketler gelmeden önce öyle düşünebilirdi ama şimdi düşünmüyordu.

Ancak karnı tok, sırtı pek olanların "kabalık" veya "zarafet" gibi şeyleri düşünecek vakti olurdu. Bir sonraki öğününün hesabını yapan yoksul halkın derdi sadece ekmekti. Zenginlerin değer yargılarıyla yoksul halkı yargılamak, "Ekmek bulamıyorlarsa pasta yesinler," demekten farksızdı.

Fan Changyu bu cevabı duyunca gülümsedi. Adamın doğru mu söylediğini yoksa geçiştirdiğini mi umursamadı. Ayağıyla yoldaki bir taşı dürttü; sanki çok uzun zamandır yalnızmış da biriyle dertleşmek istiyormuş gibi kendi kendine konuşmaya başladı:

"Eskiden babam başkalarının önünde dövüşmemi yasaklardı. Annem ise domuz kesmeme bile izin vermezdi. Kız çocuğu böyle şeyler yaparsa arkasından konuşurlar derdi. Song Yan ile evlendiğimde o beni sevmese bile, el alem arkamdan dalga geçermiş."

"O on beş yıl boyunca kendimi hep kısıtladım. Bir hanımefendi olmasam da kasabada adım iyi bilinirdi. Sonra annem babam ölünce, geçim derdine domuz kesmeye başladım. Hatta birkaç kez sopa alıp adam dövmek zorunda kaldım. Şimdi kasaba halkı beni bir 'dişi canavar' gibi görüyordur."

Elindeki "borç toplayıcı" ilanı olan kâğıdı sallayarak şaka yaptı: "Eğer domuz kesmeyi bırakırsam, gidip milletin borcunu toplayabilirim herhalde!"

Bir kadının namusunun ne kadar önemli olduğunu Xie Zheng elbette biliyordu. Kızın üzerinde zaten bir uğursuzluk damgası vardı, şimdi bir de zorba lakabı eklenmişti. İnsanlar yüzüne söylemese de arkasından neler dedikleri belliydi. Karşısındaki bu kız belki gerçekten umursamazdı, belki de acısını böyle bastırıyordu.

Göz kirpiklerine düşen bir kar tanesi anında eriyip su damlasına dönüştü. O karanlık gözlerini Fan Changyu'ya dikti ve sakin ama ciddi bir tonda konuştu: "O zaman git borç topla."

Fan Changyu o sırada yoldaki başka bir taşı tekmeliyordu, bu sözü duyunca ayağı kaydı ve buzlu yolda az kalsın bacaklarını ayırarak yere kapaklanıyordu. Neyse ki birisi demir bir mengene gibi kolundan yakalayıp onu havada tuttu.

Fan Changyu'nun gözleri fal taşı gibi açıldı: "Sen beni gerçekten o kötü işlere mi teşvik ediyorsun?"

Kolunun yarısı hâlâ Xie Zheng'in elindeydi. Kalın kışlık hırkasının üzerinden bile adamın parmaklarının gücünü hissedebiliyordu. Bu kol narin bir kadınınki gibi zayıf ve yumuşak değildi; daha çok bir leopar pençesi gibi ince ama son derece kaslıydı. O yuvarlak gözleriyle, hırpalanmış ama hâlâ diş gösteren küçük bir panteri andırıyordu.

Kalın giysinin üzerinden bile adamın eli hafifçe karıncalandı.

Xie Zheng kaşlarını çatıp kızı bıraktı ve bakışlarını kaçırarak konuştu: "Ben sadece insanların ne dediğine kulak asma demek istedim."

Fan Changyu bir süre bu sözü düşündü ve ne demek istediğini anladı. İçindeki o son sıkıntı kırıntısı da dağılıp gitti.

Koltuk değneğiyle önden yürüyen adama yetişti: "Senin bacağın hâlâ sakat, ben bir öküz arabası çağırayım da bizi eve götürsün!"

"..."

"Şey... yani demek istediğim, yaran henüz iyileşmedi!"

...

İkisi bir öküz arabasına bindiler. Yolda Fan Changyu, daha önce sipariş ettiği yılbaşı kıyafetlerini almak için terziye uğradı, Changning için de bir paket şeker aldı. Hava kararmak üzereyken nihayet batı sokağındaki evlerine vardılar.

Changning'i almak için Zhao Teyze'nin evine gittiğinde, kadın ona kötü bir haber verdi: Bugün öğleden sonra mahkemeden bir görevli gelmiş, Fan Changyu'nun üç gün sonra ilçeye ifade vermeye gelmesini istemişti. Fan Da'nın verdiği şikâyet dilekçesi sonunda işleme konulmuştu.

Fan Changyu başta pek önemsemedi ama Zhao Teyze endişeyle konuştu: "Haberi getiren, Komiser Wang'ın adamlarından biriymiş. Gizlice bir şeyler söylemiş; amcan Fan Da bugünlerde mahkeme kâtibiyle çok samimiymiş. O kâtip, Kasap Guo'nun dayısı olur. Kasap Guo'nun babanla eskiden kalma bir hesabı var. Normalde eve girdiğin için ev ve arazi senin olmalıydı ama şimdi o kâtip araya girince, malların yarısını amcana verebilirler."

Fan Changyu bu iki bela kumkuması adamın iş birliği yapacağını tahmin etmemişti. Kaşları anında çatıldı: "Niye yarısını amcama versinler?"

Zhao Teyze iç çekti: "O memurlar davayı nasıl sonuçlandıracaklarını

bir dudak hareketiyle belirlerler. Bizim gibi sıradan halk kanunlardan ne anlar? Üstelik Fan Da kâtibi bağlamış; sen bir avukat tutsan bile adamlar kâtibi karşılarına almamak için senin işini kabul etmezler."

Fan Changyu'nun başının üzerinde kara bulutlar toplandı. Kâtibin resmi bir unvanı olmasa da mahkemenin gizli yöneticisi sayılırdı. Kasap Guo ile babası arasındaki eski düşmanlık da işin içine girince, üç gün sonraki duruşmada hakkını alması çok zordu.

Şimdi bir torpil aramaya kalksa bile kimse kâtipten daha yetkili değildi; tek çare kaymakama ulaşmaktı ama o da imkansızdı. Kaymakamın zaten Song Yan'ı damat yapmak istediği konuşuluyordu; Song Yan'ın eski nişanlısı olduğu için kaymakamın ona zorluk çıkarmaması bile bir lütuftu.

Fan Changyu biraz düşündü, canı çok sıkılmıştı. "Teyze, Kasap Guo ile babamın arasındaki düşmanlık tam olarak neydi biliyor musun?" diye sordu. Sadece aralarının bozuk olduğunu biliyordu ama meselenin aslını hiç duymamıştı.

Zhao Teyze derin bir iç çekti: "O on küsur yıl önceki bir mesele. O sokaktaki esnafın çoğu değişti, sen yeni dükkân açtığın için duymamışsındır. O zamanlar Kasap Guo bir sokak serserisiydi. Bütün esnaftan 'koruma parası' alırdı, vermeyeni döverlerdi. Baban dükkânı açınca bu parayı vermeyi reddetti. Gelen serserileri bir güzel dövüp polise teslim etti, onları azmettirenin Guo olduğunu da söyletti. O zamanki kaymakam gerçekten dürüst bir adamdı; Guo'ya hem dayak cezası verdi hem de altı ay hapse attı. Düşmanlık o gün başladı. Şimdi Guo ailesinden bir kâtip var mahkemede, senin davanı da fırsat bilip kesin zorluk çıkaracaklar."

Böyle bir düşmanlık varsa, işi gerçekten çok zordu. Fan Changyu eve dönünce hep asık suratlıydı.

Akşam yemeğinden sonra Changning uyudu. Changyu ocak başında oturmuş, elindeki yanık bir çöple yere bir şeyler çizip duruyordu.

Gökdoğanın kafesi hemen mangalın yanındaydı. Bütün gün dumanın altında kaldığı için tüylerinin rengi iyice solmuştu. Bütün evde çıt çıkmıyordu; sadece mangaldaki odunların ara sıra attığı o

"çıt" sesi duyuluyordu. Gökdoğan da hiç ses çıkarmıyor, boncuk gözleriyle ocak başında oturan bu iki kişiyi izliyordu.

Ateşten bir kıvılcım daha sıçradığında, Xie Zheng, ateşin ışığında Fan Changyu'nun çatık kaşlarına baktı ve sessizliği bozdu: "Bu kadar endişelenme..."

"Endişelenmiyorum, bir yol buldum bile." Fan Changyu elindeki çöpü fırlattı, sesi kendinden emin geliyordu ama yüzünde o rahatlık yoktu; aksine çok ciddiydi.

Xie Zheng gözlerini hafifçe kaldırdı, uyuşuk bakışları bir anda keskinleşti: "Ne yolu?"

Gidip o eski nişanlısına yalvaracak mıydı? Şu an görünürdeki tek mantıklı yolu buydu.

Öğleden sonraki konuşmadan sonra Fan Changyu artık onu yabancı gibi görmüyordu. Parmaklarını birbirine kenetledi, dudaklarını sıkıca birleştirdi: "Babam ve annem bu planımı bilselerdi muhtemelen benden hayal kırıklığına uğrarlardı. Eskiden ben de böyle şeyleri küçümserdim ama şimdi başka çarem kalmadı..."

Xie Zheng aniden daha fazlasını dinlemek istemedi. Ateşin ışığında yansıyan o mesafeli gözleriyle kızın sözünü kesti: "Ben sana yardım ederim."

Fan Changyu başını kaldırdı, şaşkındı: "Sen bana nasıl yardım edebilirsin?"

Xie Zheng konuştu: "Mahkeme ne kadar taraflı olursa olsun, devletin kanunlarına (Büyük Yin Yasaları) dayanmak zorundadırlar. Sen eve damat aldığın halde mülkü amcana vermek istiyorlarsa, kanundaki bazı boşlukları kullanacaklar demektir. Üç günümüz var; ben sana kanundaki o maddeleri tek tek anlatırım. Mahkemeye çıktığında avukata ihtiyacın kalmaz, kendi hakkını kendin savunursun."

Fan Changyu hem onun bu kadar kanun bilmesine şaşırdı hem de uygulanabilirliğinden şüphe etti: "Bu... işe yarar mı?"

Xie Zheng ona buz gibi bir bakış attı, hiç acıması yoktu: "Gidip o

nişanlına yalvarmak daha mı iyi yani?"

Fan Changyu'nun kafası karıştı: "Ona niye yalvaracakmışım?"

Xie Zheng kaşlarını çattı: "Bulduğun çözüm ona yalvarmak değil miydi?"

Fan Changyu: "...Ben mahkeme gecesi, kumarhane adamı kılığına girip amcamın başına çuval geçirip onu kaçırmayı planlıyordum."

Xie Zheng: "..."

Böyle bir planı itiraf ettiği için biraz utandı: "Komiser Wang demişti ki; mahkeme günü davacı gelmezse, dava düşermiş."

Xie Zheng: "..."

21. Bölüm: Benden Kaçıyor

Duvardaki delik, birkaç eğri büğrü tahtayla kapatılmıştı ama dışarıdaki kurt uluması gibi esen rüzgârı durdurmaya yetmiyordu. Mangalın titrek alevleri odayı bir aydınlatıp bir karartıyordu.

Odada bir süre tuhaf bir sessizlik oldu, sonra Xie Zheng konuştu: "Ben çok karmaşık düşünmüşüm; sen kendi bildiğin yöntemle devam et o zaman."

Fan Changyu hemen başını salladı. Gündüz vakti bankanın borç toplama teklifini bu adam görmüştü, şimdi bir de amcasının başına çuval geçirmeye kalksa, adam onun gerçekten azılı bir haydut olduğunu düşünecekti.

Mahcup bir tavırla, "Başka çarem olsa böyle bir riske girmezdim, yakalanırsam başım derde girer," dedi.

Xie Zheng gözlerini yere indirdi, ateşin ışığında bile o siyah gözleri buz gibiydi. Birden, "Eğer başının ağrımasını istemiyorsan, Fan Da'nın işini doğrudan bitirmek daha kolay olur," dedi.

Sesi o kadar soğuk ve mesafeliydi ki, az önce kanun anlatıp yardım edeceğini söyleyenin o olduğuna inanmak güçtü.

Fan Changyu, "işini bitirmek" derken neyi kastettiğini hemen anladı. Kollarındaki tüyler diken diken oldu, iri gözlerini adama dikti: "Öldürmek mi? Katil mi ol diyorsun?"

Xie Zheng kızın bu tepkisini görünce, o uzun kirpiklerinin altındaki bakışlarını ateşe çevirdi. Hiç de şaka yapıyor gibi durmayan bir tonda, "Şaka yaptım," dedi.

Sesi uyuşukça ve umursamaz geliyordu.

Eğer birisi ona böyle bir zorbalık yapsaydı, o kişinin kellesi çoktan uçmuş olurdu. Kanun öğretme teklifi, kızın durumunda yapılabilecek en mantıklı şey olduğu içindi; kız her ne kadar sert mizaçlı olsa da henüz o "zalimlik" seviyesine ulaşmamıştı.

Fan Changyu kuşkuyla o yakışıklı yüzü incelerken, adam gözlerini kaldırdı ve bakışları çakıştı: "Sana yasaları şimdi mi öğreteyim?"

Fan Changyu, az önce adamı süzerken yakalanmanın utancını bir kenara bırakıp acılı bir ifadeyle başını salladı.

Küçüklüğünden beri okumayı hiç sevmezdi, harf görünce başı ağrırdı. Okuma yazma bilmesini de annesinin zamanında kullandığı sopaya borçluydu.

Kâğıt, kalem ve mürekkep güney odasındaydı. Fan Changyu, Xie Zheng'in odasına girdi ve masadaki yağ lambasının fitilini daha iyi görmek için biraz açtı.

Evde kanun kitabı yoktu, Xie Zheng hafızasından bazı maddeleri kâğıda yazdı ve kızı bunları okuyup ezberlemeye zorladı.

Bu mesele evini barkını koruması için çok önemliydi, bu yüzden Fan Changyu tüm dikkatini vermeye çalışıyordu. Ama ya gecenin ağırlığından ya da o ağır hukuki terimlerin sıkıcılığından dolayı, bir süre sonra göz kapakları ağırlaşmaya başladı.

Xie Zheng yandaki bambu sandalyede gözleri kapalı dinleniyordu ama sanki alnında gözü varmış gibi, Fan Changyu'nun kafası her öne düştüğünde gözlerini açıyor, kemikli parmaklarıyla masaya "tık tık" diye vuruyordu.

Fan Changyu her seferinde irkilerek uyanıyor, elindeki kâğıtlarla esneyip duruyordu. Uykudan gözlerinden yaşlar gelmişti ama zorla ezberlemeye çalışıyordu: "Büyük Yin Yasaları, Hane Emirleri, Soyun Kesilmesi Bölümü 17. Madde: Soyu kesilenlerin oğlu varsa en büyüğü başa geçer, oğlu yoksa bir vâris seçilir..."

"Soyu kesilmişse nasıl oğlu olsun da başa geçsin?" Yan taraftan buz gibi bir ses yükseldi.

Fan Changyu bu sesi duyunca irkildi; sanki sınıfta uyuklarken hocaya yakalanan bir öğrenci gibiydi. Kendine gelip kâğıttaki maddeleri bir kez daha okudu ve yarı kapalı gözlerle devam etti: "Soyu kesilenler için vâris seçilir; vâris yoksa mallar anne, baba ve kardeşler arasında paylaştırılır; evlenmemiş kızlarına bakmakla

yükümlüdürler. Eve damat alanların malları damada kalmaz, kızın kendisine aittir..."

Xie Zheng araya girdi: "Bu yasaya göre anne ve babanın bıraktığı mallar tamamen senin olmalı. Ancak deden ve nenen hâlâ hayatta ve hastalıkları var, amcan ise işsiz güçsüz. Üç gün sonra mahkemede karşı taraf 'Evlatlık Görevi' maddesini öne sürerse, malların en az yarısı dedenle nenene verilir. Onlar da amcanla beraber yaşadığı için para sonuçta yine onun cebine girer."

Fan Changyu'nun uykusu sinirden bir anda açıldı. Kaşlarını çattı, sesi gergindi: "O zaman o iki yaşlıyı ben yanıma alıp baksam?"

Xie Zheng ona bir bakış attı: "Onlarla aran iyi mi?"

Fan Changyu başını salladı. Anne ve babası hayattayken bile araları hiç iyi olmamıştı.

Annesi Changning'i doğururken ölümden dönmüştü, doktor bir daha çocuğu olmaz demişti. O iki yaşlı "tebriğe" gelmişlerdi ama kucaklarındaki Changning'i görüp "Hayırlı olsun ama senin oğlun olmayacak, git amcanın oğullarından birini üstüne al, yaşlanınca sana baksın," diye babasına akıl vermişlerdi.

Anne ve babası buna yanaşmayınca, o iki yaşlı dedikodu çıkarıp annesinin kıskanç ve hayırsız olduğunu, babasının soyunu kurutmaya çalıştığını söylemişlerdi. Babası bizzat eski eve gidip bir rest çekince ancak susmuşlardı. O günden beri pek görüşmezlerdi; babası sadece bayramlarda bir parça domuz eti götürür, bir çay bile içmeden döner gelirdi.

Xie Zheng devam etti: "Yasaların eki olan Hane ve Evlilik bölümünün 11. maddesine dayanarak, komşuları şahit gösterir ve Fan Da'nın kumarcı olduğunu kanıtlarsan, o yaşlılara ayrılan yarı payın yönetimini sen üstlenebilirsin."

Fan Changyu bu kadar dolambaçlı işleri pek anlayamıyordu: "Bu, onlara bakmakla yükümlü olmamdan farklı mı yani?"

Xie Zheng bir süre durdu, parmaklarıyla alnını ovdu ve sabırla anlattı: "Onları yanına alırsan bakmak zorundasın. Ama parayı

elinde tutarsan, verip vermemek senin elinde olur."

Fan Changyu heyecanla masaya bir vurdu: "Bu harika bir fikir! Biraz kurnazca ama Fan Da gibilerine müstahaktır! Sen bütün bunları nereden biliyorsun?"

Xie Zheng, masanın kızın vuruşuyla uzun süre sallanmasına bir baktı; kız biraz daha sert vursa masa orada un ufak olabilirdi. Kitabın sayfasını çevirirken hiç istifini bozmadan yalan söyledi: "Çok yer gezdim, çok şey duydum. Zengin bir adamın kızı eve damat alınca akrabaları mallara çökmeye çalışmış, meşhur bir avukat tutmuşlar, o avukat da bu yolu göstermiş."

Fan Changyu hayranlıkla, "O avukat ne kadar zekiymiş!" dedi.

Xie Zheng cevap vermedi, sadece dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrıldı.

Fan Changyu suçlu bir tavırla sordu: "Şey... çözüm yolu bulduğumuza göre artık ezberlemesem olur mu?"

Ders çalışmak onun için tam bir baş ağrısıydı; bu karışık kanunlar, annesinin zorla okuttuğu o klasik yazılardan bile daha zordu.

Xie Zheng sakince, "Mahkemede hoca sana hangi maddeye dayanıyorsun diye sorunca cevap verebileceksen, ezberleme," dedi.

Fan Changyu, "Mahkemeye sen benimle gelsen ya," diyecekti ama adamın bacağı yaralıydı, mahkemede saatlerce diz çökmek zorunda kalacaktı; bunun yarasını azdıracağını düşünerek sustu.

Yüzünü buruşturup çaresizce ezberlemeye devam etti. Xie Zheng ise elindeki rastgele bir kitabı uyuşukça çeviriyor, kızın mırıldanan sesinin bir süre sonra kesilip nefes alış verişlerinin düzenli hale geldiğini fark edince gözlerini kitaptan kaldırdı.

Kızın o uykuya dalmış haliyle karşılaştı.

Ders anlatan o değilmiş gibi, asıl sahibi masada uyuyakalmıştı. Xie Zheng: "..."

Eşlik eden o uyumamıştı ama asıl mesele sahibi rüyalardaydı.

Kızın uyurkenki yüzünü ilk kez bu kadar yakından görüyordu. Mum ışığı kirpiklerinin gölgesini yüzüne düşürmüştü. Beyaz teni yumuşacık bir ışıkla kaplanmıştı; dudakları hafifçe büzülmüştü ve uyanık halindeki o sertliğinden eser yoktu, çok huzurlu görünüyordu. Ancak uykusunda bile bir derdi var gibiydi; kaşları hafifçe çatıktı, saçları masaya dağılmıştı.

Ona dalıp gittiğini fark edince Xie Zheng kaşlarını çattı. Bakışlarını kaçırıp onu uyandırmak ve odasına göndermek üzereyken, kızın uykusunda fısıldadığını duydu: "Anne..."

Sesi boğuktu, sanki ağlıyormuş gibiydi.

Xie Zheng kaşlarını daha da çatarak ona baktı. Kız kafasını kendi kollarına yaslamıştı, mum ışığında yüzü küçücük görünüyordu. Daha önce onun zayıf olduğunu fark etmişti ama üzerindeki o enerjik tavır bunu gizliyordu. Şimdi masada yatan bu bedene bakınca, sadece zayıf değil, aslında çok narin olduğunu hissetti.

Göğsünde yabancı ve garip bir his oluştu; Xie Zheng kıza bakarken kaşları iyice birbirine yaklaştı.

...

Saat tam beş olduğunda Fan Changyu her zamanki gibi uyandı. Oda zifiri karanlıktı. Ayağa kalkmak istediğinde eli ve bacağı uyuşmuştu.

Uyumadan önceki anıları zihnine dolunca, hâlâ masada yattığını anladı. Bir çakmak taşı çıkarıp yaktı ve odayı bir nebze aydınlattı. Masadaki yağ bitmişti; bir mum aramaya çalışırken yan tarafta Xie Zheng'in de masada uyuduğunu gördü. Adam hatta kızın hırkasının bir ucunun üzerine yatmıştı; Changyu kolunu zorlukla çekti.

Bu hareket adamı da uyandırdı. O simsiyah ve buz gibi bakan gözlerle karşılaşınca Fan Changyu bir an duraksadı; "Bunun uyanma asabiyeti de neymiş böyle?" diye düşündü: "Seni uyandırdım mı?"

Adam ona baktı; gözlerindeki o vahşi ışık hemen söndü ama nedense kaşlarını çatmıştı. Beyaz yüzünde uyuduğu yerden kalan bir kızarıklık vardı.

Fan Changyu kekeleyerek, "Sen de kitap okurken uyuyakalmışsın ha?" dedi.

Adam sadece "Hı hı," diye geçiştirdi.

Changyu, "Ben bir mum bulayım," dedi. Çakmak taşının ışığı hem azdı hem de çabuk sönüyordu.

Ayağa kalktığı an bacaklarındaki uyuşukluk geçmediği için dengesini kaybetti ve yan tarafa doğru devrildi. Bir gürültü koptu; ikisi de sandalyeleriyle beraber yere kapaklandılar. Elindeki çakmak taşı da yere düşüp söndü.

Fan Changyu'nun birkaç yeri çarpmıştı ve canı yanıyordu. Altında bir "insan minder" olduğunu hatırlayınca adamın durumunun daha kötü olacağını düşünüp aceleyle karanlıkta onu bulup kaldırmaya çalıştı: "Nasılsın? Yaraların patlamamıştır inşallah?"

"İyiyim." Sesi biraz zoraki geliyordu.

Belli ki iyi değildi; takip eden iki gün boyunca adam yataktan çıkamadı.

Fan Changyu, Xie Zheng'in kendisine kızdığını düşündü. Bu iki gün boyunca adam ona karşı eskisinden çok daha mesafeliydi; mecbur kalmadıkça konuşmuyor, yüzüne bile bakmıyordu. Bir şekilde karşılaşsalar bile ya başka yöne bakıyor ya da kaşlarını çatıyordu.

Fan Changyu defalarca özür dilemişti, adam ağzıyla "Önemli değil," dese de tavrıyla onu uzaklaştırıyordu.

Changyu nedenini bir türlü çözemedi. Kanun ezberlerken anlamadığı yerleri ona sormaya niyetlense de çekindiği için sormadı. Bu iki günü evde ezberleyerek, dükkânda fırsat buldukça kâğıtları okuyarak geçirdi; sonunda maddeleri büyük oranda ezberlemişti. Birkaç komşuyu da şahit olmaları için ikna etmişti.

Mahkeme günü sabahı, Yan Zheng'in son günlerdeki o tuhaf tavrını bir kez daha düşündü ve güney odasına gidip konuştu: "Senin yazın güzeldir. Bugün vaktin olursa bir 'boşanma belgesi' (he li shu) hazırla istersen. Ben mahkemeden sonra eve dönünce üzerine ismimi yazarım. Yaraların iyileşince nereye istersen gidebilirsin."

Adam en başta iyileşince gideceğini söylemişti. Fan Changyu'nun aklına gelen tek şey; adamın ev ve araziyi aldıktan sonra sözünden döneceğinden korktuğuydu. Bu belgeyi ona verirse belki içi rahat ederdi.

22. Bölüm: İntikam Almaya Geldiler

Fan Changyu odadan çıkana kadar, masada bir şeyler yazan adam başını kaldırmadı; sadece dudakları biraz daha sıkılaştı.

Uzaklaşan ayak seslerini duyunca kalemi bıraktı, arkasına yaslandı; siyah gözlerinde karanlık bir ifade vardı.

"İstediğinde çağır, istediğinde kov? Kendine çok güveniyor," diye düşündü.

Fan Changyu, kardeşine evden çıkmamasını tembihledikten sonra komşusu Zhao Teyze'ye uğrayıp mahkemeye gideceğini söyledi.

Zhao Teyze, "Ben ve amcan seninle geleceğiz," dedi. "O mahkeme yeri çok korkutucudur, bir hata yaparsan o koca sopalarla (shai wei bang) canını yakarlar. Onca darbeden sonra insanın eti parça parça olur. Biz orada olursak bir aksilik çıkarsa sana destek oluruz."

Halk arasında "memurla çekişilmez" diye bir söz vardı. Fan Da, kâtiple arayı yapmıştı; Zhao ailesi de birkaç gündür Changyu için endişeden uyuyamıyordu. Fan Changyu her ne kadar dövüş bilse de mahkemeye çıkmak hayatında bir ilkti; biraz düşündükten sonra onların gelmesini kabul etti.

Üçü beraber bir öküz arabasına binip mahkemeye gittiler. Vardıklarında henüz erkendi ama kapıda meraklı bir kalabalık şimdiden birikmişti.

Mahkeme sürecini Changyu az çok biliyordu: Kaymakam duruşmayı açacak, önce onu ve Fan Da'yı içeri çağıracak, Fan Da'nın şikâyetini bir kez daha dinleyecek, kâtip bunları yazacak ve gerekirse şahitler dinlenecekti. Fan Changyu'nun şahitleri, amcasının eski evinin yakınındaki komşulardı. Kimse bu işlere bulaşmak istemezdi ama Fan Da ve ailesi o kadar geçimsizdi ki, Changyu kapılarına gidince hepsi "O kumarcının haddini bildirelim," diyerek şahitliği kabul etmişlerdi.

Zaman geçtikçe kalabalık daha da arttı. Gardiyanlar mahkeme masasındaki eşyaları hazırlamaya başladılar ama şikâyetçi Fan Da

hâlâ ortalıkta yoktu; Fan Changyu buna biraz şaşırdı.

Duruşmaya geç kalmak bile sopa cezası demekti. Fan Da bu kadar önemli bir günü unutmuş veya uyuyakalmış olabilir miydi?

Zhao Teyze etrafa bakıp fısıldadı: "Fan Da nerede kaldı?"

Fan Changyu o an alakasız bir şekilde düşündü: "Acaba son günlerde yasaları ezberlerken o kadar sinirlendim ki, gece uyurgezer olup gidip adamı ben mi kaçırdım?"

Duruşma davulunun üç kez çalınmasıyla düşünceleri dağıldı.

Gardiyanlar içeri girdi, masanın iki yanına dizildiler; ellerindeki koca sopaları yere vurarak "Vey-vuu!" diye bağırmaya başladılar. O sopaların yere vuruş sesi dışarıdaki kalabalığın kalp atışlarına karışıyordu.

Bıyıklı kâtip bağırdı: "Davacı ve davalı huzura alınsın!"

Fan Changyu her ne kadar korksa da, içeri girerken Zhao ailesine "Merak etmeyin," der gibi bir bakış attı.

Ancak şu ana kadar Fan Da hâlâ gelmemişti. Mahkemede sadece sanık koltuğunda Changyu yalnız başına diz çökmüş duruyordu.

Şişman kaymakam da böyle bir durumu ilk kez yaşıyordu. Kâtiple göz göze geldiler; ikisi de ne olduğunu anlayamamışlardı. Dışarıdaki halk da fısıldaşmaya başladı.

Böyle beklemek çözüm değildi. Kaymakam önce Changyu'ya sordu: "Huzurda duran kimdir?"

Fan Changyu cevap verdi: "Bendeniz Fan Changyu."

Kaymakam o kısık gözleriyle dilekçeye baktı ve gürledi: "Davacı Fan Da nerede?"

Kimseden ses çıkmadı. O sessizlikte dışarıdaki insanların fısıltıları bile çok net duyuluyordu.

Kaymakam tokmağını sertçe masaya vurdu: "Rezalet! Yıllardır bu

kürsüdeyim, davacının mahkemeye gelmediğini ilk kez görüyorum! Bu resmen devleti hiçe saymaktır!"

Yanındaki kâtip, kaymakamı yatıştırmaya çalıştı: "Efendim sakin olun. Fan Da sıradan biridir, devleti hiçe saymaya cesaret edemez. Belki bir aksilik olmuştur, bir grup gardiyanı evine gönderelim de bir baksınlar."

Kaymakam biraz düşündü: "Tamam, gidin bakın!"

Hemen birkaç gardiyan amcasının evine doğru yola çıktı. Duruşmaya ara verildi, Fan Changyu da diz çökmekten kurtuldu. Halk ise merakla dağılmıyordu; Fan Da'nın neden gelmediğini herkes merak ediyordu.

Fan Changyu dışarıda bir tabureye oturmuş dizlerini ovarken, bir memur yanına yaklaştı: "Komiser Wang seni çağırıyor."

Changyu, komiserin bir şey söyleyeceğini sanıp arka odaya gitti. O memur komiserin güvendiği biri olmalıydı; kapıda nöbet tutmaya başladı.

Komiser Wang lafı uzatmadı, doğrudan sordu: "Amcanı... sen mi kaçırdın?"

Fan Changyu içinden "En başta niyetim buydu ama sonra vazgeçtim," diye geçirdi ama dışarıya "Öyle bir delilik yapar mıyım hiç?" diyerek başını salladı.

Komiser Wang rahat bir nefes aldı: "İyi bari."

Çünkü Changyu daha önce ona davacı gelmezse ne olur diye sormuştu, o yüzden şüphelenmişti. Sesini alçaltarak uyardı: "Fan Da, Kâtip He ile arayı yapmış. Eğer onu kaçırsaydın, bu sefer o senin üzerine 'devleti hiçe saymak' damgasıyla gelirdi, hapsi boylardın."

Fan Changyu, "Biliyorum," dedi.

Amcasını aramaya giden gardiyanların Komiser Wang'ın adamlarından olmaması zaten durumu özetliyordu; bu işte kâtibin parmağı vardı.

Changyu tekrar mahkeme önüne döndü ama yarım saat, bir saat geçti, gardiyanlar dönmedi. Kaymakam sabırsızlanıp tekrar adam gönderdi. Bir saat daha geçince, gardiyanlar üzerini beyaz bir örtüyle kapattıkları bir sedye ile döndüler.

Amcasının karısı Liu ve iki yaşlı arkalarından feryat figan geliyorlardı. Beyaz örtünün altındaki kişinin Fan Da olduğu belliydi.

Fan Changyu şoke oldu. Fan Da ölmüş müydü?

Halk arasında bir uğultu koptu, herkes Changyu'ya bakıyordu. Mal davası tam bugün görülecekken adamın ölmesi çok şüpheliydi.

"Tam bugün nasıl ölür?"

"Fan Da aslan gibi adamdı, kimin gücü yeter ona..."

Fan Changyu üzerindeki o şüpheli bakışları hissedince dudaklarını ısırdı. İçini büyük bir korku ve şüphe kapladı. Kim öldürmüştü amcasını?

Aklına Yan Zheng'in birkaç gün önce "işini bitirmek" üzerine söyledikleri geldi ama hemen bu düşünceyi sildi. Yan Zheng'in yaraları azmıştı, evden çıkamıyordu; üstelik ona bir sürü kanun ezberletmişti, gidip adamı öldürmesi mantıksızdı. Ayrıca aralarında bir husumet de yoktu.

Kaymakam, davacının öldüğünü duyunca şapkasını bile düzeltemeden içeri daldı. O şişman yüzü korkudan titriyordu: "Bu... bu nasıl olur? Burada kanun yok mu?"

Giden gardiyanlardan biri rapor verdi: "Efendim, bulduğumuzda çoktan ölmüştü. Üzerinde çok sayıda kılıç yarası var."

Kaymakam örtüyü açtırdı ve gördüğü manzara karşısında ürperdi: "Hemen adli tabibi (wu zuo) çağırın!"

Fan Da'nın karısı Liu, sedyenin başında baygınlık geçiriyordu. Changyu'yu görünce üzerine atıldı: "Sen mi öldürdün! Sen mi yaptın!"

Fan Changyu geri çekilerek kadından kaçtı ve soğukça cevap verdi:

"İftira atma yenge! Amcamın dışarıda bir sürü borcu vardı, kesin bir alacaklısına denk gelmiştir, benimle ne alakası var?"

Kaymakam kadınların feryadından bıkmıştı, onları dışarı çıkardı. Dede Fan dışarı çıkarken Changyu'ya bir bakış attı; dudakları bembeyazdı, sanki çok korkunç bir şey görmüş gibiydi.

Fan Changyu davanın bir parçası olduğu için orada bekletildi. Adli tabibin incelemesi bitti: Fan Da bugün sabah yolda öldürülmüştü. Vücudunda on bir yara vardı ama asıl öldürücü darbe kalbine inen o tek kılıç hamlesiydi.

Tabip, "Diğer on yara çok derin ama hayati bölgelere gelmemiş. Katil kılıç kullanmakta çok usta; bu yaralar bir intikamdan ziyade, sanki bir sorgulama yapılmış gibi duruyor," dedi.

Sorgulama mı? Fan Changyu'nun kaşları çatıldı. Fan Da'dan ne öğrenmek istemiş olabilirlerdi ki? Borçlarını mı? Ama borç için adam öldürülmezdi. Her yer sis perdesi gibiydi.

Amcası yolda öldürüldüğüne göre Changyu'nun bir şüphesi kalmamıştı; o sırada kendisi de yoldaydı ve şahitleri vardı.

Ancak kâtip onu bırakmaya niyetli değildi: "Efendim, kızın şahitleri olabilir ama ya kiralık katil tuttuysa? Duyduğuma göre serseri Jin Ye ve adamlarıyla çok samimiymiş. Tedbir amaçlı evini bir arayalım mı?"

Kaymakam bu cinayet vakasından kurtulmak istiyordu; meselenin üzerine gitmek için tecrübeli Komiser Wang'ı görevlendirdi: "Git ve evi ara!"

Fan Changyu'nun vicdanı rahattı; giden de Komiser Wang idi. Kâtibin o sinsi bakışlarına karşılık dik durdu.

...

Gardiyanlar batı sokağındaki ara sokağa vardılar. Kuzey rüzgârı çok sert esiyordu. Bir gardiyan burnunu çekti: "Birisi domuz mu kesmiş? Çok yoğun bir kan kokusu var."

Komiser Wang da kokuyu aldı ama Changyu zaten bir kasaptı, o

yüzden başka bir şey düşünmedi.

Ancak Fan ailesinin avlu kapısını açıp yerdeki cesetleri gördüklerinde, en tecrübeli gardiyanların bile yüzü bembeyaz kesildi. Avlu ceset doluydu! Taze kan, avludaki karları kıpkırmızıya boyamıştı.

Komiser Wang, Fan Changyu'nun babasıyla eski dosttu. Evde küçük bir kız çocuğu olduğunu biliyordu. Avluda çocuk cesedi görmeyince hemen içeri daldı.

Salonun kapısında, boğazı bir pençeyle parçalanmış gibi duran bir ceset vardı. Yerde kaz tüyü kadar büyük birkaç kuş tüyü duruyordu. Kapıda kılıç darbeleri vardı.

Komiser Wang'ın yüreği ağzına geldi. Odaları aramaya başladı. Kuzey odasında, sırtına bir satır saplanmış bir adam yatıyordu. Satır o kadar sert vurulmuştu ki, omurganın derinliklerine kadar girmişti. Bunu atan kişinin ne kadar güçlü olduğunu hayal etmek bile zordu.

Komiser Wang her odaya baktı ama ne küçük kızı ne de o damadı bulabildi. Durumun iyi mi kötü mü olduğunu anlayamıyordu.

Sesi titreyerek bağırdı: "Birileri intikam için gelmiş! Çabuk merkeze haber salın!"

...

Gökyüzü griydi, lapa lapa kar yağıyordu. Çam iğnelerindeki karlar ara sıra dökülüyordu.

Xie Zheng'in göğsü tamamen kan içindeydi. Arkadaki ormanda kargalar havalanıyordu; kara basan ayak sesleri bir ağ gibi etraflarını sarıyordu. Xie Zheng bunu umursamadı, bir çam ağacına yaslandı; kanlı kılıcını kara sapladı ve elindeki yarayı bir kumaş parçasıyla sarmaya başladı.

Solgun çenesine birkaç damla kan sıçramıştı, dudaklarını sıkmıştı; belli ki keyfi çok yerindeydi (!).

Changning ve tüyleri dökülmüş o gökdoğan biraz ötede büzülmüşlerdi. Gökdoğanın pençesinde pembe et parçaları kalmıştı.

Changning hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, yüzü kireç gibiydi.

Xie Zheng sertçe baktı: "Ağlama."

Changning hıçkırığını anında kesti, sadece gözyaşları sicim gibi akmaya devam etti.

"Sizin bu Fan ailesi kime bulaştı da böyle bir dert açtınız?"

Ölümden dönen bu çocuktan bir cevap bekleyemezdi; bu daha çok kendi kendine bir soruydu. O ayak sesleri iyice yaklaştığında, kumaşın ucunu dişleriyle sıkıştırıp düğümü attı. Ağzına hafif bir metalik kan tadı yayıldı.

O vahşi ve kararlı bakışlarını, ormanın içinden ellerinde kılıçlarla çıkan maskeli adamlara dikti.

23. Bölüm

Nahiye karakolu.

Fan Changyu, pencereleri sıkı sıkıya kapalı, masası ve sandalyeleri sanki iliklerine işleyen bir soğuk yayıyormuş gibi hissettiren geçici bir sorgu odasına hapsedilmişti.

Uzun süre oturduğunda, soğuk iki kat kalın tabanlı ayakkabılarının altından sızıp içeri girdi; iki ayağı da neredeyse hissizleşecek kadar donmuştu.

Fan Changyu ellerini ovuşturdu, avuçlarının içine sıcak nefesini üfledi ve vücudunu ısıtmak amacıyla hafifçe ayaklarını yere vurdu.

Sorgu odasının kapısında nöbetçi iki zaptiye bekliyordu. Fan Changyu kapı aralığından onlarla konuşmaya çalışmış ancak bu iki adamın Başkomiser Wang'ın adamları olmadığı belliydi; ona zerre pas vermemişlerdi.

Beklemek azaptı. Nihayet sorgu odasının kapısı açıldığında, zifiri karanlık odaya gün ışığı doldu. Kapıdaki zaptiye, "Gidebilirsin," dedi.

Fan Changyu, Başkomiser Wang'ın adamlarını toplayıp yaptığı aramadan döndüğünü ve suçsuzluğunun kanıtlandığını düşünerek derin bir nefes aldı ve sorgu odasından çıktı.

Başkomiser Wang'ı gördüğünde, adam telaş içinde emrindekilere bir şeyler talimat veriyordu. Fan Changyu, o an çay getirip götüren sıradan hizmetlilerin bile kılıç kuşandığını fark etti; sanki karakoldaki herkes her an dışarı çıkmaya hazırmış gibi bir hava vardı.

Wang, Fan Changyu'yu görünce zaptiyelere gidebileceklerini işaret etti. Konuşurken kaşları neredeyse bir düğüm halini almıştı: "Az önce yeni bir ihbar geldi. Bugün sadece Fan Da feci şekilde can vermekle kalmadı, birkaç hane daha saldırıya uğradı. Cesetlerdeki kılıç ve bıçak darbeleri Fan Da'nın vücudundakilerle birebir aynı; katiller muhtemelen aynı grup. Ancak katiller sadece sizin eve

bizzat gitti. Fan Da'nın ağzından bir şeyler alıp almadıklarını bilmiyorum ama adamlarımla evinize gittiğimde... her yer ceset doluydu..."

Fan Changyu son cümleyi duyduğunda beyninde bir uğultu koptu; sanki kulakları çınlıyordu. Başkomiser Wang'ın dudaklarının hareket ettiğini görüyor ama ne dediğini duyamıyordu.

Uzun bir süre sonra, güçlükle kendine gelerek fısıldadı: "Kız kardeşim..."

Sesi çıktığında, gırtlağının ne kadar düğümlendiğini ve elleriyle ayaklarının buz kestiğini fark etti.

Wang hemen ekledi: "Kocanın ve kız kardeşinin cesetlerini bulamadık. Evin her yerini, bahçeyi aradık. O haydutlar tarafından kaçırıldılar mı yoksa kaçmayı mı başardılar, henüz bilmiyoruz. Zaptiyeleri aramaya gönderdim ancak kar çok şiddetli yağıyor, izlerin çoğunu örtmüş durumda. Şu ana kadar bir haber gelmedi."

Fan Changyu'nun yüreğindeki yük sadece yarı yarıya hafiflemişti. Hızla karakolun kapısına doğru yöneldi: "Ben de arayacağım."

Anne ve babası zaten gitmişti; kız kardeşinin de başına bir şey gelmesine izin veremezdi!

Yan Zheng yaralı olsa da eli kolu bağlı bir adam değildi; o ağır yaralı haliyle bile Jin Yaşlı Üç ve adamlarının icabına bakabilmişti. Eğer Başkomiser Wang'ın bahsettiği, bahçede yatan ölüler onun elinden çıktıysa...

O zaman Changning'i alıp bir yerlere saklanmış olmalıydı. Ancak vücudundaki yaralar onu çok fazla idare edemezdi; onlardan önce Yan Zheng'i bulması gerekiyordu!

Rüzgar ince kar tanelerini savururken, ormandaki kan kokusunu da uzaklara taşıyordu.

Bir kılıç parıltısı çaktı; bir boğazdan fışkıran sıcak kan, kırağı tutmuş çam ağacının gövdesine sıçradı. Elinde pala tutan adam

karların üzerine yığıldı. Ağaç gövdesindeki koyu kan yavaşça süzülüyor, ağacın altındaki kar birikintisinde küçük, soluk kırmızı çukurlar açıyordu.

Xie Zheng, o adama dönüp bakmadı bile; bileğini hafifçe silkeledi ve kılıcının üzerindeki kan damlalarını yere savurdu.

Ayağının altındaki on metrelik alan tamamen cesetlerle doluydu.

Küçük Changning, bir aksungurla birbirine sokulmuştu; korkudan mı yoksa soğuktan mı bilinmez, yüzü kireç gibiydi, ağlamayı bile unutmuştu.

Xie Zheng kılıcını kınına sokup geri döndü. Çocuğun halini görünce kaşlarını çattı, eğilip parmak ucuyla eline dokundu; elleri buz parçası gibiydi.

Kendi üzerindeki pamuklu cekete bir göz attı; neredeyse tamamen kanla ıslanmıştı ve pek bir sıcaklığı kalmamıştı. Bakışlarını az önce boğazını kestiği adamın üzerine dikti.

O adamın kıyafeti temiz görünüyordu.

Oraya yürüdü, kılıcıyla adamın üzerindeki kürk ceketi çekip çıkardı. Ayağıyla bir un çuvalı iter gibi cesedi kenara yuvarladı ve kılıcının ucuyla kürk ceketi kaptı.

Bu kılıcı maskeli adamlardan birinden ganimet olarak almıştı; kullanışlı gelince yanında tutmuştu.

Xie Zheng, kürk ceketi küçük Changning'in üzerine attı. Kan lekeleriyle kaplı yüzü, yerdeki kardan bile daha solgundu. Ardından bitkin bir halde bir çam ağacına yaslandı, gözleri yarı kapalıydı; yorgunluğu her halinden belli oluyordu ama sesi hala buz gibiydi: "Giy şunu. Ablan seni bulana kadar hayatta kalmaya bak."

Uzaktan ormana doğru yaklaşan ayak sesleri duyuluyordu. Birkaç farklı grup vardı; bu maskelilerin suç ortakları mı yoksa başka güçler mi oldukları belirsizdi.

Xie Zheng daha fazla ilerlemeyi düşünmüyordu; gücü tükenmek üzereydi ve yanında bir çocukla uzağa gidemezdi.

Burada biraz dinlenip güç toplarsa, belki biraz daha dayanabilirdi.

"Zheng'er, tarçınlı kekler lezzetli mi?"

Gözlerinin önündeki orman ve gökyüzü silikleşmeye başladı. Bir an için kulağında o zarif ve asil kadının gülümseyen sesi çınladı.

Xie Zheng'in göz kapakları titredi.

Küçük Changning, onun her yerinin kan içinde olduğunu ve ağaca yaslanıp gözlerini yumduğunu görünce öldüğünü sanıp korktu. Ağlamaktan boğulmuş sesiyle hıçkırarak seslendi: "Enişte..."

"Gürültü yapma."

Bilinci yerine gelen Xie Zheng kaşlarını çattı; göz kapakları ağırlaşmış, uzuvlarına sanki kurşun dökülmüştü.

Bu hisse yabancı değildi; en son Wei ailesinin ölü savaşçılarından kaçtığında da böyle bilincini yitirip karların üzerine yığılmıştı.

Gözlerini zorla açtı; bezle sarılı olan ve çoktan kanla sırılsıklam olmuş elini kılıcın keskin ağzına bastırıp sertçe çekti.

Kılıcın iki tarafı avucunda derin yaralar açtı. Taze kan bezleri bir kez daha ıslattı, yumruk yaptığı elinden sızarak karların üzerine birer erik çiçeği gibi damladı.

Keskin acı, nihayet zihnini bir nebze de olsa berraklaştırdı.

Düzensiz ayak sesleri yaklaştı. Soğuk bir kılıç parıltısı çocuğa doğru yöneldiğinde, kılıcıyla hamleyi savuşturdu; metalin metale çarpma sesi ormanda yankılandı.

İki kılıç sürtünürken kıvılcımlar çaktı.

Xie Zheng'in bakışları sertleşti. Kılıç kabzasına kadar kaydığında, elini çevirip maskeli adamın kolunda korkunç bir yara açtı ve bir tekmeyle adamı metrelerce öteye fırlattı.

"Ağacın arkasına saklan," diye emretti buz gibi bir sesle. Göz akları kanlanmıştı; köşeye sıkışmış, sonuna kadar dövüşen yalnız bir kurt

gibi görünüyordu.

On kadar maskeli adam, yerdeki yoldaşlarının cesetlerine bakarken açıkça dehşete düşmüşlerdi. Birbirlerine bakıp kılıçlarını kuşanarak Xie Zheng'in üzerine atıldılar; her hamleleri öldürücü, her vuruşları hayati noktalara yönelikti.

Küçük Changning ağacın arkasına saklandı. Xie Zheng tarafından defalarca ağlamaması için uyarılmış olsa da, bu manzarayı görünce gözyaşlarına engel olamadı. İçgüdüsel olarak yakasının altına gizlediği düdüğü çıkarıp tüm gücüyle üflemeye başladı.

Bu düdüğü ona ablası yapmıştı. Bir keresinde mahalledeki çocuklarla saklambaç oynarken yanlışlıkla kör bir kuyuya düşmüş, sesi kısılana kadar ağlamasına rağmen kimse onu bulamamıştı.

Ailesi onu aramaya geldiğinde ise sesi çıkmadığı için cevap verememişti.

Daha sonra ablası ona bu düdüğü yapmış ve "Bir daha tehlikeye düşersen bunu çal, ancak o zaman seni bulabiliriz," demişti.

Eniştesiyle kaçtığı bu yol boyunca korkudan sadece bir kez çalmış, onda da kötü adamları üzerine çekince eniştesinden fırça yemişti. O günden beri çalmaya cesaret edememişti.

Ancak şu an durum kritikti; küçük Changning fırça yeme korkusunu bir kenara bırakmıştı.

Keskin düdük sesi, tüm ormanı inletti; tıpkı can çekişen bir kuş yavrusunun feryadı gibiydi.

Maskeli adamlardan biri Changning'i fark etti ve palasını kaldırarak ona doğru yürüdü. Changning kalkıp kaçmak istedi ancak üzerindeki kürk ceket çok uzundu; birkaç adım atmadan ayağı takılıp yere kapaklandı.

Adam palasını indirmek üzereyken, neredeyse yoktan var olan gri bir doğan doğrudan adamın üzerine atıldı. Demir pençeleri boğazını ıskalasa da suratını paramparça etti ve yüzündeki siyah maskeyi yırtıp attı.

Uzaklardaki sık ormandan köpek havlamaları duyulmaya başladı; ardı ardına gelen bu sesler son derece öfkeli ve vahşiydi. Ormandaki tüm kuşlar havalandı, karlı gökyüzü bir anda simsiyah kanatlarla doldu.

Changning'in gözleri parladı; hemen yanaklarını şişirip bambu düdüğü birkaç kez daha sertçe çaldı.

Maskeli adam doğanı kılıcıyla savuşturup tam Changning'i yakalayacakken, arkasından havayı yırtan bir ses geldi. İçgüdüsel olarak geriye yaslanarak kafasına doğru fırlatılan o ağır satırdan kıl payı kurtuldu.

Kara demir gövdesiyle satır, arkasındaki çam ağacına saplandı. Ağaç sarsıldı, kozalakların üzerindeki karlar dökülerek bir an için görüşü kapattı.

İşte tam o saniyede, maskeli adam kalbinde soğuk bir sızı hissetti. Bıçak çekildiği anda göğsünden kan fışkırmaya başladı.

Adam bugüne kadar çok insan öldürmüştü ancak göğsündeki o yaradan fışkıran kanın miktarı karşısında bir anlık şaşkınlık yaşadı.

Ne kadar acımasız bir bıçak tekniğiydi bu.

Bu kesik, vücuttaki kanı en kısa sürede boşaltmak için tasarlanmış gibiydi.

Dökülen karların arasından güçlükle gözlerini kaldırdı; bakışları taze kan damlayan o kara demir silaha odaklandı.

Bir kasap bıçağı mı?

Daha yukarıya, bulanıklaşan bakışlarıyla baktığında artık karşısındakinin yüzünü seçemiyordu.

Ancak o kişinin bir kadın olduğu çok açıktı.

Maskeli adam karların üzerine diz çöktü, başı usulca düştü. Göğsünden boşalan kan, altındaki karları hızla eritti; neredeyse burada ölen diğer iki adamın toplamı kadar kan kaybetmişti.

Fan Changyu, elindeki kasap bıçağıyla ilk kez birini öldürüyordu. Bilinçaltıyla domuz kesme tekniğini kullanmış, tek derdi mümkün olduğunca çok kan akıtmak olmuştu.

Aşırı gerginlik ve kardeşini koruma içgüdüsü kanının beynine hücum etmesine neden oluyordu; parmak uçları karıncalanıyor ve yanıyordu. Birini öldürmüş olmanın getireceği başka duyguları hissedecek vakti bile yoktu.

Changning, ablasını gördüğü an dudaklarını büküp ağlamak istedi ancak durum hala çok ciddiydi.

Fan Changyu, Yan Zheng'in ağır yaralı haliyle başa çıkamadığını ve kolunda yeni bir yara daha açıldığını görünce kardeşine tek kelime bile etmeden ağaca saplanmış olan diğer satırı söküp maskeli adamlardan birine fırlattı.

Ancak adam, yoldaşı tarafından kenara çekilince satır boşa gitti. Onun hemen arkasında Xie Zheng vardı; ağır satır doğrudan Xie Zheng'in kafasına doğru uçtu. Fan Changyu'nun yüreği ağzına geldi.

Neyse ki Xie Zheng'in refleksleri çok kuvvetliydi; anında başını yana eğdi, satır arkadaki ağaca saplandı.

Adam ona baktığında, Fan Changyu'nun yüzünde mahcup bir ifade belirdi.

Ağaçtaki karlar dökülürken daha fazla düşünmeye vakti yoktu; aynı yöntemi kullanarak hızla yaklaştı ve yine kasap maharetiyle birkaç kişiyi peş peşe hakladı. Xie Zheng ise her hamlesinde bir boğaz kesiyordu.

Kar taneleriyle birlikte yere saçılan, oluk oluk taze kandı.

Karların dökülmesi durduğunda, Fan Changyu ve Xie Zheng'in gözleri birleşti. Changyu mahcup bir tavırla açıkladı: "Az önce... o maskeliye fırlatmıştım."

Xie Zheng ses çıkarmadı.

On kadar maskeli adamın çoğu gitmişti; artık bir nebze nefes alacak vakti vardı. Kılıcına yaslanarak ayakta duruyordu; saçları dağılmış,

yüzü kar gibi bembeyazdı. Dudaklarının kenarındaki kan lekesiyle her an bayılacakmış gibi görünse de, kalan birkaç maskeli adam ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

Köpek sesleri iyice yaklaşmıştı. Sık ormandan fırlayan üç dört av köpeği, dişlerini gıcırdatarak maskelilere havlamaya başladı.

Bu köpekleri Fan Changyu kasabadaki bir avcıdan ödünç almıştı; onlar sayesinde kan kokusunu takip edip şehrin dışındaki bu çam ormanına kadar gelebilmişti.

Changning'in düdük sesini duyunca köpekleri geride bırakıp önden buraya koşmuştu.

Fan Changyu karşı tarafı tehdit etti: "Karakolun zaptiyeleri gelmek üzere!"

Maskeliler birbirlerine baktılar; dövüşmeye devam etmenin bir yararı olmayacağına karar vererek hızla geri çekilmeye başladılar.

Xie Zheng, "Birini canlı yakala," dedi.

Fan Changyu, o kelimeler ağzından çıkar çıkmaz ileri atıldı.

Bu adamlar haydut kılığındaydı; Fan Da'yı öldürmüş, evini basmışlardı. Annesini katledenlerle aynı grup olmaları işten bile değildi.

Belindeki ipi çözdü, koşarken hızla bir kement yaptı ve en arkadaki maskeliye doğru savurdu. İp adamın boynuna dolandığında, Fan Changyu tüm gücüyle asıldı; ilmek anında sıkılaştı.

Maskeli adam boynunu sıkan ipten kurtulmak için çırpınırken, Fan Changyu onu karların üzerinde bir çöp torbası gibi sürükleyerek geri çekti.

Xie Zheng bu manzarayı görünce şaşkınlığını gizleyemedi.

Fan Changyu, ayağını bir çam ağacına dayayıp ölü bir domuzu çeker gibi ipi asılırken açıkladı: "Bu yaban atlarını veya sığırları yakalamak için kullanılan bir kementtir. Bir kez yakalandın mı kurtuluşu yoktur; çünkü ne kadar çırpınırsan ilmek o kadar

sıkılaşır."

Neyse ki Başkomiser Wang, arama sırasında tehlikeye düşmesinden korktuğu için ona bir zaptiye takımı vermişti.

Bir zaptiyenin teçhizatı aslında sadece bir kılıç ve bir rulo ipten ibaretti.

Kılıç kendini korumak, ip ise suçluları bağlamak içindi.

Karakolun kılıcı kendi kasap bıçağı kadar eline yatkın gelmemişti ama Wang'ın nezaketini de geri çevirmemek için yanına sadece ipi almıştı.

Xie Zheng bir an sessiz kaldı; ölüm kalım savaşı veriyorlardı ama bu kadın her konuştuğunda gerginlik sanki bir nebze de olsa dağılıyordu.

Diğer maskeliler yoldaşlarının yakalandığını görünce kısa bir bakışma sonrası, içlerinden biri kılıcını fırlatarak arkadaşını vurdu.

Fan Changyu'nun kementlediği adam, anında kanlar içinde yere yığıldı.

Fan Changyu öfkeyle bir küfür savurdu, ipi bırakıp kasap bıçağıyla peşlerine düştü.

Xie Zheng ağzından bir parça kan öksürdü. Onun tek başına başa çıkamayacağından korkarak kendi ağır yarasına aldırmadan peşinden gitmek istedi. Ancak adımını attığı an karda sert bir cisme bastı. Siyah botunu kaldırıp baktığında, bunun bir rütbe nişanı olduğunu gördü.

Üzerindeki amblemi görünce gözleri bir anda buz kesti.

Nişanı alıp koynuna sakladı. Fan Changyu'nun kovaladığı o birkaç maskeliye baktığında, artık onları birer ölüden farksız görüyordu.

Maskeliler hem köpeklerin saldırısı altında kalmış hem de Fan Changyu gibi insanüstü bir güce sahip bir "ucube" tarafından kovalanıyorlardı; hareket alanları iyice daralmıştı.

Ancak Fan Changyu'nun zayıf noktasını da hemen keşfetmişlerdi: Sadece kaba güç ve hıza güveniyordu; ölümüne dövüştüğü gerçek tecrübe sayısı çok azdı. Birkaçı birden saldırdığında savunma yapmakta zorlanıyor, vücudunda ufak tefek yaralar açılıyordu.

Kılıç kesiklerinin sızısı yakıcıydı, Fan Changyu'nun hamleleri yavaşlamaya başlamıştı. Savunma yapmayı öğrenmeye çalışıyordu ama bu kadarlık ilerleme, karşısındaki ustalarla baş etmeye yetmiyordu.

Bir maskelinin kılıcı doğrudan bileğine doğru indiğinde, Fan Changyu panikledi; hamlesi çoktan yapılmıştı, kaçması imkansızdı.

Bileği bir kez sakatlandı mı, ya silahını tutamazdı ya da elini tamamen kaybederdi.

Dişlerini sıktı, "ya herro ya merro" diyerek kendini öne attı.

Tam o kritik anda, kemikli ve güçlü bir el arkadan gelip bıçak tutan elini kavradı. Elinin tersindeki sıcaklığa tezat olarak, o el bir göl buzu kadar soğuktu.

Nasıl bir teknik kullandığını anlamadı bile ama bileğini öyle bir çevirdi ki, kasap bıçağının keskin ağzı bir anda yukarı döndü ve aşağıdan maskelinin dirseğine sertçe saplandı. Ardından bıçak, kemiğe sürtünüp eti sıyırarak baskın bir güçle koltuk altındaki sinirlere ve kıkırdağa saplanıp yukarı doğru çekildi.

Maskelinin elindeki kılıç yere düştü, kanlı kolu pelte gibi aşağı sarktı; adam kulakları tırmalayan bir çığlık attı.

Fan Changyu hayatı boyunca kemik sıyırmış, et parçalamıştı ancak az önceki o bıçak tekniğini düşününce tüyleri diken diken oldu. Dayanamayıp arkasına baktı; sadece adamın solgun çenesinin yarısını görebildi. Eli tekrar havaya kalktı ve geri kalan maskelilerin saldırılarını savuşturmak için yönlendirildi.

Adamın gücü daha çok onu yönlendiriyor, hamlelerden nasıl kaçacağını öğretiyordu. Saldırı anında ise Fan Changyu kaba gücünü zerrece sakınmıyordu.

Böylece tek zayıf noktası da kapanmış oldu; karşıdaki maskeliler

artık dayanamıyordu.

Fan Changyu'nun dövüş sanatlarına karşı doğal bir yeteneği vardı; hem Xie Zheng'in yönlendirmelerini hafızasına kazıyor hem de arada maskelilere birer tekme savuruyordu.

Bir maskeli, Fan Changyu'dan öyle bir tekme yedi ki, havada uçup bir çam ağacına çarptı; ağaç sarsıldı ve üzerindeki buz parçaları büyük bir gürültüyle aşağı döküldü.

Aynı anda arkadaki adam, Fan Changyu'nun elini çevirerek kasap bıçağını bir diğer maskelinin kalbine saplattı.

Fan Changyu, adamın avucundaki yaranın tekrar açıldığını fark etti. Sıcak kan sızıyor, kendi elinin üzerini ıslatıyordu; buna rağmen adamın avucu hala buz gibiydi.

Önündeki kılıç parıltılarına bakarken, kalbi de az önce devrilen o buz parçaları gibi titredi.

"Dikkatin dağılmasın," dedi kulağının dibinde o soğuk ama boğuk ses. Bıçağı tutuş pozisyonları yüzünden birbirlerine çok yakınlardı; Fan Changyu adamın ılık nefesini neredeyse hissedebiliyordu.

Kulaklarının yandığını hissetti.

Kulağını ovuşturma isteğini bastırıp tüm dikkatini kılıç hamlelerine verdi.

Kan kırmızısına dönen kasap bıçağı son maskelinin boğazına dayandığında, Fan Changyu nihayet bir nefes alabildi.

Daha önce fark etmişti; bu adam muhtemelen liderleriydi. Kemendiyle yakaladığı arkadaşını öldüren de oydu.

Fan Changyu bıçağı biraz daha bastırıp adamın boğazında ince bir kesik açtı ve buz gibi bir sesle sordu: "Siz kimsiniz? Bizim aileyle ne derdiniz var?"

Ancak adam ona bakmıyordu; bakışları Fan Changyu'nun hemen arkasında duran Xie Zheng'e dikilmişti. Sanki bir şeyi teşhis etmeye çalışıyordu. Xie Zheng gözlerini kaldırıp onunla temas kurduğunda,

adam sonunda onu tanımış gibiydi; göz bebekleri titredi, yüzüne bir kabullenmişlik çöktü ve bir anda Fan Changyu'nun boğazına dayadığı bıçağı kavradı.

Fan Changyu, Xie Zheng ile çok yakın durduğu için adamın ona baktığını fark etmemişti. Adamın hamlesini görünce bıçağı kapacağını sanıp paniğe kapıldı ve kontrolü elinde tutmak için bıçağı daha sert bastırdı. Oysa adam bıçağı doğrudan kendi boğazına çekmişti.

Sıcak kan, paramparça olmuş karların üzerine fışkırdı.

Maskeli lider boğazı kesilmiş halde yere yığıldı.

Fan Changyu bu sahne karşısında uzun süre konuşamadı.

Elindeki kanlı kasap bıçağına bakarak mırıldandı: "Neden..."

Tek bir kelime etmektense intihar etmeyi seçmişti; kimdi bu adamlar?

Yoksa babasının eskiden korumalık yaparken edindiği düşmanlar mıydı?

Fan Changyu ölü lidere bakarken, anne ve babasının ölümünü düşündü; zihni kördüğüm olmuş gibiydi.

Xie Zheng, maskelinin intihar ettiğini görünce kaşlarını çattı. Ancak bunca yarayla bu kadar dayanması bile mucizeydi; tehlike geçince iradesi çözüldü ve dünya etrafında dönmeye başladı.

Boğazında tuttuğu kanı dışarı püskürttü ve daha fazla dayanamayıp kılıcını yere düşürdü.

Fan Changyu arkasındaki sesi duyunca hemen döndü. Onu karların üzerinde baygın halde görünce, dudakları ve yüzü neredeyse aynı beyazlıktaydı. Artık başka bir şey düşünemezdi, hemen yanına atılıp yaralarını kontrol etmeye başladı.

Eski yaraları açılmakla kalmamış, bir sürü yeni yara eklenmişti.

Onun bir kez daha ölümün kıyısına gelmesinin tek sebebinin kendi

ailesi olduğunu düşündükçe suçluluk duygusu daha da ağır bastı.

Yanında ilaç yoktu. Bu haydut kılıklı adamların üzerinde mutlaka bir şeyler vardır diye düşünüp ölü liderin üzerini aradı; gerçekten de bir şişe toz ilaç buldu.

İlacın ne olduğunu bilmediği için önce liderin hala kanayan yarasına biraz döktü; kanın durduğunu görünce Xie Zheng'e uyguladı.

Keskin ilaç yaralarına değdiği an, bıçak kesiği gibi yakan o acı Xie Zheng'in bilincini bir nebze yerine getirdi ancak hala çok bitkindi, gözlerini bile açamıyordu.

Fan Changyu basitçe yaralarını sardıktan sonra onu sırtına aldı ve Changning'i almak için geri yürüdü.

Kendi kolunda da çatışma sırasında açılan yüzeysel yaralar vardı; çok derin olmasalar da şu an yük taşırken yakıcı bir sızı veriyorlardı.

Dikkati dağılsın diye sırtındaki adama yarı şaka yollu fısıldadı: "Bu seni karların içinden ikinci sırtlayışım."

Sırtındaki adam cevap vermedi, bayılmıştı.

Acı, Fan Changyu'nun alnında ince ter damlaları biriktirdi. Kısık bir sesle ekledi: "Teşekkür ederim."

Teşekkür ederim, Changning'i kurtardığın için.

Eğer kız kardeşini de kaybetseydi, bu dünyadaki son yakını da gidecekti; o zaman ne yapacağını gerçekten bilemezdi.

Kar fırtınası hüküm sürerken, sırtında o adamla karların üzerinde derin ayak izleri bırakarak ilerledi.

Küçük Changning, aksunguru kucağına almış çam ağacının altında bekliyordu. Fan Changyu'yu sırtında Xie Zheng ile görünce hemen koştu: "Abla!"

Fan Changyu sırtında biri varken kardeşini kucaklayamazdı.

Alnından süzülen bir ter damlası yüzündeki sıyrığa değip yaktı. Changning'i süzerek sordu: "Ning-niang, yaralandın mı?"

Changning başını salladı. Sırtındaki adamın kendinden geçmiş halini görünce gözleri doldu: "Enişte, Ning-niang'ı korurken yaralandı..."

Onu yönlendirirken avucundan sızan kanın sıcaklığı hala elindeymiş gibi hissetti Fan Changyu; sanki bir ateş tarafından dağlanmış gibiydi. Kalbinde bir buruklukla fısıldadı: "Ağlama, onu eve götürüp doktora göstereceğiz."

Her zaman sakin ve kararlı görünüyordu.

Changning ablasının bu ses tonunu duyduğunda rahatladı; artık hiçbir şeyden korkmuyordu.

Anne ve babası öldüğünde ağlamaktan nefesi kesilmiş, fenalık geçirmişti. O zaman da ablası yatağının başında ona sarılmış ve "Korkma, ablan hala burada," demişti.

Küçük Changning, ablasının yük altında bükülmüş sırtına baktı, koluyla gözyaşlarını silip aksunguruyla birlikte karların içinde güçlükle ablasının adımlarına uymaya çalıştı.

"Bu seni karların içinden ikinci sırtlayışım."

"Teşekkür ederim."

Xie Zheng, bulanık bilincinin arasında birinin kendisiyle konuştuğunu duydu; bu ses çok tanıdıktı ama bir türlü çıkaramıyordu.

Göz kapakları çok ağırdı, beyni bir bulamaç gibiydi, düşünemiyordu bile. Kendini sonsuz bir karanlığın içinde dibe çökerken hissediyordu; iliklerine kadar işleyen bir soğuk kemiklerinin arasına sızıyordu.

Bu çekime karşı koymak çok zordu; kendini akışa bıraksa sanki her şey bir anda hafifleyecekti.

"Zheng'er."

Biri daha ona sesleniyordu.

Aslında o nazik ve asil kadının sesini de yüzünü de tam hatırlamıyordu ama rüyalarına her girdiğinde onun olduğunu biliyordu.

Neden rüyasına girmişti?

Onu terk etmemiş miydi?

Xie Zheng ona cevap vermek istemedi ancak bakışları kontrolsüzce ileriye kaydı. Kadın, malikanenin arka bahçesinde duruyordu; bir çocuğun elini tutmuş, bahçede yumruk çalışan heybetli bir adamı gülümseyerek izliyordu.

"Zheng'er, baban yer gök yıkılsa eğilmeyen bir kahramandır. Gelecekte sen de baban gibi bir adam olmalısın."

Xie Zheng, kadının kendisine gülümseyerek baktığını görünce, o çocuğun kendisi olduğunu fark etti.

Hala konuşmuyor, sadece rüyasında net olan ama uyandığında bulanık bir gölgeye dönüşen o yüze bakıyordu.

Onu özlüyordu ama kadın çok erken gitmişti; onun yüzünü bile tam hatırlayamayacağı kadar erken.

Bahçede çalışan adam bir anda yok oldu. Onun yerine Jinzhou savaş alanından gönderilen bir tabut belirdi.

O kadın, beyaz yas giysileri içinde tabutun başında kahrolarak ağlıyordu; evdeki tüm hizmetçiler bile onu durduramıyordu.

Görüntü değişti; kadın yeni elbiseler giymişti. Aynanın karşısına oturmuş kaşlarını çiziyordu. Uzaktaki dağlar gibi narin kaşları hafifçe çatıktı; çok güzel bir yüzü vardı ama mutsuz olduğu her halinden belliydi. "Sözünde durmadı," dedi. "Geri gelip kaşlarımı çizeceğine söz vermişti."

Sanki sevdiğine sitem eden bir genç kız gibiydi.

Onu görünce gülümseyerek yanına çağırdı. Xie Zheng kıpırdamadı; dört yaşlarında, başında küçük altın bir taç olan bir çocuk yanından geçip kadına koştu. Kadın çocuğun eline bir tabak tarçınlı kek verdi, sesi her zamanki gibi yumuşaktı: "Zheng'er, tarçınlı kekler lezzetli mi?"

Sonunda konuştu, sesi neredeyse nefret doluydu: "Lezzetli değil."

Kadın sanki onu hiç duymuyordu; çocuğu kucağına alıp oturttu, sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi: "Zheng'er, gelecekte baban gibi yer gök yıkılsa eğilmeyen bir kahraman olmalısın."

"Hadi canım, git dışarıda ye tarçınlı keklerini."

Sonra makyajını tamamladı, en güzel elbiselerini giydi; sadece kaşlarını olduğu gibi bıraktı ve beyaz bir ipek şeridi tavandaki kirişe bağladı.

Paşası sözünde durup kaşlarını çizmeye gelmemişti; o da onu aramaya gitti.

Hizmetçiler kapıyı kırıp içeri daldığında feryatlar yükseldi. Kapıda duran çocuk, sadece havada asılı duran o gösterişli eteğin yarısını görebiliyordu.

Bu kabustan bir kez daha kan ter içinde uyanan Xie Zheng'in her yeri soğuk terle sırılsıklam olmuştu.

Ağzında dilini uyuşturan ilaç tadı vardı. Gözlerini açtığında yamalı bir yatak perdesi ve yatağın yanında ışığa karşı duran bir silüet gördü.

Xie Zheng yana baktığında, Fan Changyu'nun şaşkın ve biraz da dalgın bir ifadeyle kendisine baktığını gördü. Elinde bir ilaç kasesi tutuyordu ancak diğer elindeki ilaç kaşığı ortada yoktu.

Bakışlarını aşağı kaydırdığında, yerde porselen parçalarına dönüşmüş olan kaşığı gördü.

Kadın mırıldandı: "İlacın tadı kesin kötüdür ama..."

Xie Zheng: "..."

Kabustan sonra hızlanan nefesi yavaş yavaş düzene girdi. Rüyadaki o kötü ruh hali, kadının o tek cümlesiyle mucizevi bir şekilde dağıldı.

Kaşlarını çatıp, yatağın yanındaki kadına tuhaf bir bakış attı. Güçlükle doğrulup solgun ve ince elini ona uzattı: "Ver bana."

Yüzü, hastalık yüzünden bitkin görünse de hala fevkalade güzeldi.

Fan Changyu bir an duraksadıktan sonra onun ilacı istediğini anladı.

Elindeki sargılara bakıp nezaketle uyardı: "Bu elinde kılıçtan dolayı iki derin kesik var, avuç için de yırtılmış. Doktor en azından şu an güç kullanmaman gerektiğini söyledi."

Adam diğer elini uzattı, Fan Changyu ancak o zaman kaseyi ona verdi.

Xie Zheng o mide bulandırıcı kokulu ilacı tek dikişte içti ve kaseyi ona geri uzattı.

Fan Changyu, adam yarı baygınken ağzına zorla ilaç döktüğü sırada adamın dişlerini sıkarak "Lezzetli değil" diye homurdanışını hatırladı. İçinden "Meğer bu adam normalde pek konuşmasa da acıdan ölesiye korkuyormuş," diye geçirdi.

Yakasından bir şeyler çıkarıp Changning'i avutmak için kullandığı akide şekerlerinden birini ona uzattı: "Biraz şeker yersen o kadar acı gelmez."

Xie Zheng bunca zamandır ilaç içiyordu ama ilk kez ona şeker veriliyordu. Aptal değildi, nedenini hemen anladı ve yüzü asıldı: "Gerek yok," diyerek gözlerini yumdu.

Ancak bir saniye sonra, çenesi nazik ama kararlı bir güçle kavrandı ve ağzı açılmaya zorlandı; akide şekeri öylece içeri tıkıldı.

"Sen!" Öfkeyle gözlerini açtı.

Fan Changyu gülümseyerek yerine oturdu: "Tatlı değil mi? Acıdan korkmak utanılacak bir şey değil. Sen de hep garip bir inat

yapıyorsun!"

Belki arkasındaki pencereden kış güneşinin solgun ışığı sızdığı içindi; o anki gülümsemesi olağanüstü parlak ve sıcak görünüyordu.

En azından rüyasındaki o yüzünü hatırlayamadığı kadının gülümsemesinden çok daha sıcaktı.

Akide şekeri ağzında erirken yayılan tatlılık, dilindeki o kalıcı acıyı dağıttı; sanki nemli ve karanlık bir yere güneş doğmuş gibiydi.

Xie Zheng bir anda sustu, başını yana çevirdi ve dudaklarını sıkarak bir daha konuşmadı.

O kadın onu dışarıda tarçınlı kek yemeye gönderip, döndüğünde kendini asmış halde bulduğundan beri tatlı yemiyordu.

Bunca yıl boyunca kalbinin derinliklerinde büyük bir nefret ve öz nefret taşımıştı.

O gün o tabağı alıp gitmeseydi, yanından hiç ayrılmasaydı, belki kadın gitmeye kıyamazdı.

Tarçınlı kekten nefret ederdi, tatlıdan nefret ederdi. Zamanla etrafındakiler ona bir daha tatlı ikram etmez olmuşlardı.

Fan Changyu onun moralinin bozulduğunu fark etti ama nedenini bilmediği için sadece tembihledi: "Bu seferki yaraların öncekinden hafif değil. Doktor defalarca tembihledi, iyi dinlenmen lazım. En azından yaran iyileşene kadar ağır bir şey kaldırmamalısın. Evde çok insan öldü, devlet davayı soruşturuyor. Bir süre orada kalamayız, şimdilik Zhao Teyze'nin bu çatı katında dinlen."

Xie Zheng uyandığında zaten Zhao ailesinin evinde olduğunu fark etmişti, sadece başıyla onayladı.

Fan Changyu bir an duraksayıp ekledi: "Changning'i koruduğun için teşekkür ederim."

Bu sözler, Xie Zheng'in bilinci kapanmadan önce duyduğu sesle örtüştü; az önce duyduklarının bir hayal olmadığını anladı.

O sırada bir cümle daha söylemişti.

"Bu seni karların içinden ikinci sırtlayışım."

İlk yaralandığında Xie Zheng kendinden geçmişti. Bu sefer ise bilinci bulanık olsa da bir şeyler hissedebiliyordu.

Onu taşıyan o sırtın ne kadar ince olduğunu hissedebilmişti.

Şu an Fan Changyu'ya bakarken, onun zayıf omuzlarını ve kolunun altından görünen sargı bezini fark edince kalbinde bir düğüm oluştu; boğucu ve nemli bir his.

Onu sırtında taşıyıp getirdiğinde, kendi de yaralıydı.

Solgun ve çatlamış dudaklarını hareket ettirdi: "Önce sen beni kurtardın."

Sadece bu cümleyi kurdu, devamını getirmedi. Bilinçaltında bu minnet borcunu çok net çizmek istemiyor gibiydi.

O adamlar kapıyı kırdığında, Zhao ismindeki tüccarın ifşa olduğunu ve katilleri üzerine çektiğini sanmıştı. Ancak o adamlar onu ve çocuğu öldürmek istemenin yanı sıra Fan evini resmen talan etmişlerdi; belli ki bir şey arıyorlardı.

Karların arasından topladığı o nişanı düşününce Xie Zheng'in bakışları daha da derinleşti.

"Devlet bir şey bulabilmiş mi?" diye sordu.

Fan Changyu başını salladı ve o gün başka hanelerin de aynı felakete uğradığını anlattı.

Fan Da'nın ölümüyle artık bir bağı kalmamıştı; karakol, anne ve babasından kalan tüm ev ve toprak tapularını onun üzerine geçirmişti.

Elinin biraz rahatlaması, şu an için onu teselli eden tek şeydi; en azından Yan Zheng için doktor çağırırken kuruş hesaplamak zorunda kalmayacaktı.

Xie Zheng kasabada başkalarının da saldırıya uğradığını duyunca bir an düşündü ve sordu: "O öldürülen insanların ortak bir noktası var mıymış? Eskiden dışarıda çalışıp sonradan Lin'an Kasabası'na dönenler mi?"

Fan Changyu eğer durum gerçekten böyleyse, bu işin sonunun anne ve babasının eski düşmanlarına çıkacağını düşündü. Ama anne ve babası ölmüşken bu adamların neden hala durmadığını anlayamıyordu. "Dönüp Başkomiser Wang'a bir sorayım," dedi.

Fan Changyu çatı katından ayrıldıktan sonra Xie Zheng güçlükle doğruldu. Yatağın başındaki sehpada duran kanlı kıyafetlerinin arasından karda bulduğu o nişanı çıkardı.

Eline alıp bir süre inceledikten sonra avucunun içinde sıktı.

O nişan, Wei ailesinin ölü savaşçılarına aitti.

Gök, Yer, Gizem ve Sarı; gelenler Gizem serisinden savaşçılardı.

Ama bu adamlar onu öldürmeye gelmemişlerdi; hatta burada saklandığını bile fark etmemişlerdi. Liderleri onu ancak son anda tanımıştı.

Peki, onu tanıdıktan sonra neden o ifadeye bürünmüş ve anında canına kıymıştı?

Önündeki gizem perdesi gittikçe büyüyordu. Tek çıkar yol, bu kadının anne ve babasının gerçek kimliğini öğrenmek gibi görünüyordu.

Kadın bu kadar dövüş sanatları yeteneğine sahipse, babası da sıradan biri olamazdı. Muhtemelen basit bir haydut saldırısında ölmemişlerdi; onlar da haydut kılığına girmiş ölü savaşçılar tarafından katledilmiş olmalıydı.

Annesinin mezar taşındaki soyadsız ismin arkasında da bir sır mı vardı?

Xie Zheng şakaklarını ovdu. Eski adamlarına bir haber gönderip bu kadının ailesinin geçmişini araştırmalarını istemek geçti içinden. O sırada gözü, kanadı sargılı halde yerde kıyılmış domuz eti yiyen

aksungura takıldı.

O et kasesini Fan Changyu hazırlamıştı; aksungur Changning'i kurtardığı için ödülü sakatatlardan taze ete yükselmişti.

Karda birkaç kez yuvarlanmıştı ama tüyleri sonunda tekrar beyaza dönmüştü. Şu an gagasıyla koca bir et parçasını kapmıştı ki, başını kaldırınca Xie Zheng'in kendisine baktığını gördü.

Aksungur, sahibiyle göz göze geldi. Bir süre bakıştılar, sonunda ağzındaki et "pat" diye kaseye geri düştü; aptal ve masum bir ifadeyle ona bakmaya başladı.

Xie Zheng buz gibi bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı.

Boşver, dedi içinden; Wei ailesinin köpekleri buraları çoktan fark etti, bu aptal kuşla haber göndermeye değmezdi.

Şu Zhao ismindeki tüccar gerçekten ona sığınmaya gelmişse, onun dükkanlarını kullanarak haberleri kimseye fark ettirmeden gönderebilirdi.

Yeni yıla birkaç gün kalmıştı; adamdan yılbaşından önce o senetleri yirmi bin ölçek pirinçle takas etmesini istemişti. Yakında bir cevap gelirdi.

Ağzındaki şeker eriyip gitmişti, dilinde sadece hafif bir tatlılık kalmıştı.

Pencereden dışarı baktı; şekeri bitmişti ama şekeri veren kadın henüz dönmemişti.

Fan Changyu karakola gidip Xie Zheng'in ona verdiği fikirleri Başkomiser Wang'a anlattı. Wang duyduklarını sessizce dinledi ve başını salladı: "Dava çoktan kapandı."

Fan Changyu şaşkınlıkla, "Asıl katiller daha bulunmadı bile, nasıl kapanır?" dedi.

Wang, "Çam ormanında ölenler katillerin ta kendisi," dedi.

"Qingfeng Kalesi'nin haydutlarıymış. Yılbaşı zamanı haydutların cana ve mala kastetmesi çok yaygın bir durumdur."

Fan Changyu içinden "Onlar haydut falan olamaz, belli ki hazırlıklı gelmişler," diye geçirdi. Bir iki laf edecek oldu ama Wang'ın bakışlarını görünce söyleyeceği her şeyi yuttu.

Karakolun neden bu kadar aceleyle davayı kapattığını tahmin etmek zor değildi.

Yeni yıla girmek üzereydiler; bir anda bu kadar çok cinayet işlenmesi halkın tepkisini çekmekle kalmaz, Nahiye Müdürü'nün de üst makamlara hesap vermesini zorlaştırırdı. Davayı bir an önce kapatmak için bir neden bulmaları gerekiyordu.

O maskeliler zaten haydut kılığına girmişlerdi; şimdi şahit de yoktu, "haydut saldırısı" demek en kolay yoldu.

Müdür sadece bir ilan asıp "Bugünlerde haydutlar azıttı, dışarı çıkarken dikkatli olun," diyerek halkı sakinleştirirdi. Ardından üst makamlara "haydut temizliği" için bir dilekçe gönderir, tüm sorumluluğu üzerinden atardı.

Zaten Qingfeng Kalesi'ndeki haydut sorunu yıllardır çözülememişti, Jizhou bölgesi için kanayan bir yaraydı.

Wang sadece küçük bir komiserdi; müdür davayı kapatması için baskı yaparken o ne diyebilirdi ki?

Fan Changyu ağır bir kalple Wang ile vedalaştı. Wang onu kapıya kadar geçirirken, "Belki de köydeki domuz ahırını ve tarlaları satıp başka bir yere gitsen iyi olur," dedi. "Tahminimce, babanın eskiden dışarıda edindiği düşmanlar bunlar."

Fan Changyu, Wang'ın iyilikten söylediğini biliyordu. Teşekkür edip düşüneceğini söyledi ancak o an içi bir boşlukla doldu.

Gitmeli miydi?

On yılı aşkın süredir Lin'an Kasabası'nda yaşıyordu. Kasabanın doğusundaki taştan batısındaki ağaca kadar her yerini biliyordu.

Burada kalırsa belki anne ve babasının asıl ölüm nedenini araştırabilirdi ama bir saldırı daha olursa kız kardeşinin canını kurtarabileceğinin garantisi yoktu.

Vatanından ayrı kalmak, dışarıda mücadele etmek onu korkutmuyordu; sadece anne ve babasının mezarı buradaydı, onun ve Changning'in kökleri buraya gömülüydü. Ayrılmak ona çok ağır geliyordu.

Karakolun kapısından çıktığında Fan Changyu'nun zihni berraklaşmıştı. Kar sonrası açan gökyüzüne bakıp derin bir nefes verdi.

"Dağ yerinde durdukça odun eksik olmaz," diye düşündü.

Yan Zheng'in yaraları biraz iyileşince onunla buradan ayrılma meselesini konuşacaktı. Eğer düşmanların gelmesinden korkmaz ve onunla gelmek isterse, onu da yanına alırdı. Eğer başka planları varsa, boşanma belgesini imzalar, ona biraz da yol parası verir ve helalleşip yolları ayırırlardı.

Fan Changyu kasabaya dönünce et dükkanına gidip bazı eşyaları topladı. Yılbaşından sonra dükkanı devretmek için en iyi zamandı; gitmeye kararlı olduğuna göre dükkanı ve köydeki ahırlarla tarlaları elden çıkarmalıydı.

Evi ise tutmayı düşünüyordu; ileride dönerse bir sığınağı olsun istiyordu. Orası anne ve babasıyla on yılı aşkın süredir yaşadığı yerdi, satmaya kıyamazdı.

Dükkanda eşyaları toplarken sesi duyan yoldan geçenler, Fan kasap dükkanının tekrar açıldığını sandılar. Tezgâhta bir şey görmeyince kafalarını uzatıp ne zaman açılacağını soranlar oldu.

Fan Changyu işlerin karışmasından korktuğu için devir meselesini şimdilik yaymadı, sadece yılbaşından sonra açacağını söyledi.

Tam eşyaları toplarken dükkanın kapısı çalındı. Fan Changyu başını bile kaldırmadan, "Bugün satış yok," dedi.

Kapıdan yaşlı bir ses geldi: "Bu ihtiyarın işini de mi görmeyeceksin?"

Fan Changyu başını kaldırınca Yixiang Köşkü'nün başaşçısı Usta Li'yi gördü. Mahcup bir tavırla, "Kusura bakmayın Usta Li, evde bazı olaylar oldu, yıl sonuna kadar dükkanı açmayı düşünmüyorum," dedi.

Li elini salladı: "Bizim patron seninle görüşmek istiyor."

24. Bölüm

Fan Changyu, Usta Li'nin peşine takılıp Yixiang Köşkü'ne gitti. Kapıdan girer girmez heybetli bir manzara paravanı, yerde en kaliteli oyma çiniler ve pencerelerde çeşitli bitki ve hayvan motifleriyle bezeli zarif oymalar karşıladı onu.

Henüz yemek saati olmadığı için içeride pek müşteri yoktu. Şöyle bir bakıldığında, sadece alt kattaki salonda ipek örtülü on küsur büyük yuvarlak masa dizilmişti. Sandalyeler bile sıradan değildi; her birine işlemeli yumuşak minderler ve sırt yastıkları yerleştirilmişti, her haliyle asalet fışkırıyordu.

Kasaba halkının buraya neden "Bir Numaralı Köşk" dediği belliydi.

Usta Li, Fan Changyu'yu üst kattaki özel bir odaya çıkardı: "Patron içeride, girebilirsin kızım."

Fan Changyu bir an tereddüt etti, kapıyı açıp içeri girdi. İçeride kolları sıvamış, iştahla bir soslu paçayı kemiren genç bir kadınla göz göze geldi.

Kadının önündeki masa boydan boya donatılmıştı.

Fan Changyu kapıya bir kez daha bakıp emin olamayarak sordu: "Yixiang Köşkü'nün sahibi siz misiniz?"

Kadın elindeki paçayı bıraktı, hızla mendilini çıkarıp yüzündeki yağı sildi ve hafifçe öksürerek konuştu: "Changyu sensin, değil mi? Şöyle otur lütfen."

Kadın konuşur konuşmaz, Fan Changyu onun gerçekten patron olduğunu anladı. İçinden "Hayalimdekinden çok farklıymış," diye geçirdi ama kadın oldukça cana yakın görünüyordu.

Oturtuktan sonra sordu: "Beni tanıyor musunuz?"

Kadın gülümseyerek, "Usta Li senden bahsetti, yaptığın salamura sosunun eşi benzeri yokmuş," dedi.

Fan Changyu'nun Wang dükkanına gidip hesap sorması olayını duymuş olmalıydı ki; onu süzerken bir gülümseme yerleşti yüzüne: "Seni görmeden önce, bu kadar zarif ve güzel bir genç kız olduğunu tahmin etmemiştim."

Fan Changyu ne diyeceğini bilemeyince sadece hafifçe gülümsedi.

Kadın neşeyle devam etti: "Soyadım Yu, ismim Qianqian. Senden birkaç yaş büyüğüm, haddimi aşmıyorsam sana Changyu kardeşim diyeyim. Tahmin edersin ki Yixiang Köşkü, Wang dükkanıyla salamura eti işini bitirdi. Senin salamuralarından da birilerine aldırıp tattım, gerçekten Wanglarınkinden çok daha üstün. Eğer niyetin varsa, seninle bu salamura işini yapmak isterim."

Böylesi bir fırsat eskiden Fan Changyu'nun ayağına gelse dünyalar onun olurdu. Ancak şimdiki durumu düşününce bir süre duraksadı ve nazikçe geri çevirdi: "İlginiz için teşekkür ederim Yu Hanım ama bu işi maalesef kabul edemem."

Yu Qianqian şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordu.

Fan Changyu dürüstçe yanıtladı: "Yılbaşından sonra Lin'an Kasabası'ndan ayrılmayı düşünüyorum."

Yu Qianqian üzüldüğünü belirterek sordu: "Peki, nereye gideceğine karar verdin mi?"

Fan Changyu buna henüz karar vermemişti: "Hala kocamla istişare ediyoruz."

Yu Qianqian masanın üzerine parmaklarıyla hafifçe vururken kederli bir sesle konuştu: "Senin salamuraların olmazsa bu kasaba büyük bir lezzetten mahrum kalacak demektir."

Bu sözler yarı şaka yarı ciddiydi.

Fan Changyu bu hanımla ilk kez tanışmasına rağmen onu çok samimi bulmuştu. Kız kardeşini alıp gurbete gideceğini ve ne zaman döneceğinin belli olmadığını düşünerek şöyle dedi: "Yu Hanım, eğer o salamura eti bu kadar seviyorsanız, ben size tarifini ve sos karışımını öğreteyim, sizin adamlarınız yapmaya devam etsin."

Yu Qianqian bir restoran sahibi olsa da kendisi de mutfaktan gelmeydi; bir tarifin ne kadar kıymetli olduğunu biliyordu. Hemen "Olmaz öyle şey," dedi ve sitemkar bir bakış attı: "Sen ne saf bir kızsın böyle! Sakın ha yabancı yerlere gittiğinde bu kadar açık sözlü olma, iki tatlı söze kendini sattırırsın mazallah."

Fan Changyu bu hanımın iyiliğini hissedebiliyordu. Gülümseyerek, "Yok, tarifimi size vermek istememin sebebi yüzünüzdeki o iyi niyeti görmemdir," dedi.

Yu Qianqian gülümsedi ve bir an düşündükten sonra konuştu: "Bak şöyle yapalım; yılbaşına kadar dükkan çok yoğun, tüm ziyafet siparişleri dolmuş durumda. Salamura et ihtiyacımız gerçekten çok fazla. O eski gurmelerin ağızları da pek müşkülpesenttir, son zamanlarda salamuraların tadının eskisi gibi olmadığını söyleyip duruyorlar. Wang dükkanı dürüst değil, arkamdan iş çevirdiler, şimdi de Yixiang Köşkü'nün adını kullanarak başka yerlerle iş tutuyorlar. Onlara geri döneceğime ölürüm daha iyi. Sen bari yılbaşına kadar olan siparişleri yetiştiriver, yılbaşından sonra ben bir çaresine bakarım."

Fan Changyu bir süre düşündü. Yeni bir yere gittiğinde ev bark tutmak için çokça gümüşe ihtiyacı olacaktı; tarlaları ve dükkanı satsa bile yetmeyebilirdi. Şimdi biraz daha birikim yapmak en iyisiydi. Başını sallayarak kabul etti.

Yu Qianqian'ın keyfi yerine gelmişti: "Bu yaptığın benim için gerçekten hayat kurtarıcı oldu. Yixiang Köşkü, Wanglarla çalışırken yıllık bir anlaşma yapmıştı; her sezon için libresi elli bakır para. Şimdi yılbaşı dönemi et pahalı olduğu için ben sana altmış bakır vereceğim. Köşkte günde en az on domuz kafası satılır. Eğer senin evdeki ocaklar yetersiz kalırsa, doğrudan bizim mutfakta yapabilirsin. Ödemeni de günlük nakit alırsın."

Fan Changyu'nun kendi evi zaten mühürlüydü, gerçekten de imkanı yoktu. "Sizin mutfakta yapmam daha uygun olur," diyerek onayladı.

Vakit öğleden sonraya geliyordu. Fan Changyu et pazarına gidip köşkten gelen yardımcılarla birlikte on taze domuz kafası aldı.

Eskiden beri bu pazarda kasaplık yaptıkları için diğer kasaplar onu

tanıyordu. Bu kadar çok kelle aldığını görünce sordular: "Changyu, yarın dükkanı mı açıyorsun yoksa?"

Yanındaki uyanık yardımcı hemen atıldı: "Fan kızımızın salamuraları artık sadece bizim Yixiang Köşkü'nde satılacak!"

Yixiang Köşkü kasabada çok büyük bir isimdi. Wang dükkanının orayla arasının bozulduğu duyulduğundan beri itibar kaybetmişlerdi zaten.

Birçok tanıdık Fan Changyu'yu tebrik etti.

Onun dükkanı kapalı olduğu için diğer kasapların işleri açılmıştı. Bu yüzden ona kelle satarken fiyatı normalden ucuza, on sekiz bakıra çektiler.

Köşkün mutfağını, soslarını ve dev kazanlarını kullanıyordu. O büyük kazanlardan birinde aynı anda dört beş kafa haşlanabiliyordu. İki kazanla tüm işi bitiriyordu ve tüm bu sosun maliyeti otuz bakırı bile geçmiyordu.

Fan Changyu kaba bir hesap yaptı; bu iki kazan dolusu eti hazırladığında, en kötü ihtimalle iki gümüş teli ve beş yüz bakır para net kar elde edecekti.

Bir an için dona kaldı.

Kendi dükkanında satış yaparken sabahın köründen gece yarısına kadar koşturuyor, müşterilerle üç beş kuruş için pazarlık yapıp yoruluyordu; tüm günün sonunda eline geçen net kar ancak iki gümüş teli buluyordu.

Şimdi ise sadece bir iki saat ayırıp etleri seçiyor ve pişirmeye bırakıyordu; kazandığı para eskisinden çok daha fazlaydı ve işi çok daha rahattı.

Yu Hanım'ın kendisine altmış bakır teklif ettiğini hatırlayınca içi biraz cız etti. Mutfakta sos hazırlayan Usta Li'yi buldu: "Usta Li, patrona bir söyleseniz de bu salamuralar için bana yine elli bakır ödese yeterli."

Usta Li yaşlı yüzünü buruşturup sordu: "Nedenmiş o?"

Fan Changyu mahcup bir tavırla başını kaşıdı: "Patron çok iyi biri ama bu paranın çok fazla olduğunu düşünüyorum, içim rahat etmiyor."

Usta Li ona yan gözle baktı: "Patron bu fiyatı verdiyse, o etlerin bu fiyata değeceğini bildiğindendir. Neden rahatsız oluyorsun? Patronun genç olduğuna bakma, gözü çok karadır. Wanglar tarafından sırtından bıçaklansa da, onlarla çalışırken de her zaman kârını bilirdi. İçin rahat olsun, işine bak."

Fan Changyu merakla sordu: "Wanglarla dükkan arasındaki mesele tam olarak neydi?"

Usta Li, Wanglar hakkında iyi bir sözü olmayan biriydi: "O gözünü para bürümüş ahlaksız herifler! Patron kasaba merkezinde işleri büyütmek için yeni bir yer açacaktı, uğur getirsin diye Wanglara on iki tane domuz kafası sipariş etti. Wanglar 'tamam' dediler ama açılış günü gelip çattığında ortada et yoktu!"

"Patron adam gönderdi, meğer Wanglar daha etleri bile almamışlar! Bizim sipariş ettiğimiz o kelleleri, başka bir yer daha yüksek fiyat teklif edince onlara satmışlar; hatta o yerle yıllık anlaşma imzalamışlar. Açılış saatinde kellelerin gelmemesi ne kadar uğursuz bir durumdur bilir misin? Patron o kadar öfkelendi ki o gün tüm bağlarını kopardı."

Fan Changyu, meselenin bu kadar derin olduğunu bilmiyordu. Wang dükkanının küçük oğlunun o arsız yüzünü hatırlayınca, "Gerçekten çok ayıp etmişler," dedi.

Usta Li homurdandı: "Menfaati için onurunu satan küçük adamlar işte."

Sözünü değiştirdi: "Duydum ki Wanglar senin dükkanı da bastırmışlar?"

Fan Changyu, "Oğlu adam tutup bastı ama ben hakkımı gidip bizzat aldım," dedi.

Usta Li bir anda gülmeye başladı: "Patronun neden seni bu kadar sevdiğini şimdi anlıyorum; huylarınız gerçekten de birbirine çok

benziyor."

Fan Changyu mahcup oldu, "Patron çok yetenekli biri, ben onunla yarışamam," dedi.

Usta Li iç çekti: "Patron da buralara kolay gelmedi. O zamanlar karnı burnunda Lin'an Kasabası'na geldiğinde kimsesi yoktu, durumu senden de zordu."

Fan Changyu hep patronun ne kadar dişli biri olduğunu duymuştu, geçmişini ilk kez öğreniyordu: "Peki, patronun kocası?"

Usta Li sadece başını salladı: "Öldüğünü duymuştuk."

Fan Changyu üzüldü. Usta Li ona tekrar baktı: "Buralar çok yoğun, patronun başını kaşıyacak vakti yok. O on bakırlık fark onun için devede kulak kalır. Sakın bu mesele için gidip onu rahatsız etme; kendisi açık sözlüdür, bu tür nazlı tavırlar ona sadece yük gelir."

Usta Li böyle söyleyince, Fan Changyu da Yu Qianqian'ı arama fikrinden vazgeçti.

Etleri pişirip köşkten çıktığında hava kararmaya başlamıştı.

Kız kardeşine aldığı şekerlerin bittiğini hatırladı. Günlük kazancı olan iki gümüş teli ve yedi yüz bakırla şeker dükkanına girdi; akide şekeri, çam fıstıklı şeker ve portakal kabuklu şekerden ikişer paket aldı.

Yan Zheng'in acıdan korktuğunu hatırlayınca dudakları istemsizce yukarı kıvrıldı.

"O kadar acıya dayanıyor ama bir kaşık acı ilaçtan korkuyor," diye düşündü.

Eve vardığında Zhao Teyze yemeği çoktan koymuştu.

Changning kapı eşiğinde, boynunu uzatmış bir bekleyiş içindeydi.

Fan Changyu'yu elinde paketlerle görünce küçük bir top gibi sekerek ona doğru koştu: "Ablam geldi!"

Paketleri alıp içindekilerin şeker olduğunu görünce parlayan gözlerle sordu: "Hepsi Ning-niang için mi?"

Kız kardeşinin o heyecanlı bakışlarını görünce Fan Changyu bir an suçluluk hissetti: "Enişten ilaç içerken çok zorlanıyor, yarısını ona verelim mi?"

Daha önce "enişte" kelimesini kullanırken dili dolaşırdı ama şimdi Changning'i ikna ederken bu kelime ağzından çok daha kolay dökülmüştü.

Changning cömertçe "Hı-hı!" dedi, kendisi de sık sık ilaç içtiği için yüzünü buruşturarak ekledi: "O kara sular çok acı!"

Zhao Teyze dışarı su dökmeye çıkmıştı, kardeşlerin konuşmasını duyunca gülerek Fan Changyu'ya takıldı: "Bakıyorum da kocana bakmayı da öğrenmişsin?"

Fan Changyu bu takılma karşısında mahcup oldu.

Tam o sırada ilaç da kaynamıştı. Fan Changyu şekerleri alıp çatı katına çıkarken yanına ilaç kasesini de aldı.

İçerideki adam uyumamıştı. O girince bakışlarını ona çevirdi ve sordu: "Neden bu kadar geç kaldın?"

Çok sıradan bir soruydu ama nedense kulağa biraz garip gelmişti.

Hemen ekledi: "Karakoldan yeni bir iz var mı?"

O garip hava bir nebze dağıldı.

Fan Changyu ilaç kasesini uzatıp, "Dava kapandı," dedi.

Xie Zheng şaşkınlıkla gözlerini kaldırdı, kadının yüzündeki ifadeyi görünce durumu anladı.

Fan Changyu tahminini söyledi: "Muhtemelen yılbaşı vakti bu kadar cinayetin olması Nahiye Müdürü'nün koltuğunu tehlikeye soktuğu için suçu hemen haydutlara yıkıp kapattılar."

Xie Zheng ses çıkarmadı.

O nişan Wei ailesinindi. Eğer Wei ailesi bu işin üstünü hızla örtmek istediyse, valilik üzerinden müdüre baskı yapmış olmaları muhtemeldi.

Ancak her ne olursa olsun, Wei ailesi Lin'an Kasabası'nı radarına almıştı; burada daha fazla kalınamazdı.

Fan Changyu'ya baktı: "Eğer bu iş bir intikamsa, arkasından yenileri gelecektir. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Fan Changyu aslında o iyileşene kadar bu konuyu açmamayı düşünüyordu ama o sorunca konuştu: "Yılbaşından sonra her şeyi satıp Changning'i alarak başka bir yere kaçmayı planlıyorum."

Xie Zheng bunu duyunca, "Gideceksen elini çabuk tutmalısın," dedi.

O adamların yöntemlerini iyi biliyordu; bunca Gizem serisi savaşçının küçük bir kasabada telef olması kesinlikle dikkati çekecekti.

Fan Changyu, "Yılbaşına sadece birkaç gün kaldı. Yixiang Köşkü'nde bir iş aldım, bu birkaç gün içinde biraz gümüş kazanabilirim. Mal mülk devir işlemleri de zaman alır. O zamana kadar sen de biraz daha toparlanmış olursun," dedi.

Laf lafı açmışken ona da sordu: "Peki, sen ne yapmayı planlıyorsun?"

Xie Zheng kadının kendisinden tavsiye istediğini sandı ve tam "hemen gitmelisin" diyecekken, sorulanın aslında kendi akıbeti olduğunu fark edince duraksadı.

Ayrılmak mı?

Hiçbir mantıklı çıkarımı tartmadan, bilinçsizce bir an tereddüt etti.

Fan Changyu devam etti: "Annem ve babam muhtemelen eskiden dışarıda birilerinin canını yaktılar. Benimle gelirsen o düşmanlar seni de bulabilir. Düşüncem şu ki; sana boşanma belgesini vereyim, yanına da bir miktar yol parası bırakayım. Zhao Teyze ve Zhao Amca çok iyi insanlar, sen iyileşene kadar sana bakmaları için onlarla konuşurum."

Zhao ailesinin çocukları yoktu; yıllar önce bir oğullarını savaşa göndermişler ve bir daha haber alamamışlardı.

Fan Changyu onlara köydeki tarlaların bir kısmını bırakmayı düşünüyordu; böylece kira gelirleriyle geçimlerini sağlayabilirlerdi.

Yan Zheng'i burada bırakmak istemesinin tek sebebi, onun kendi ailesinin dertleri yüzünden daha fazla zarar görmesini engellemekti.

Xie Zheng, kadının kendisi için yaptığı bu planları dinlerken içinde anlamsız bir öfke hissetti. Sesi her zamanki gibi soğuktu: "Benim kendi planlarım var, benim için endişelenmene gerek yok."

Fan Changyu nerede yanlış yaptığını anlamadan ona şaşkınlıkla baktı.

Xie Zheng de ses tonunun sert olduğunu fark edince gözlerini yumdu. Tekrar açtığında sakinleşmişti: "Gideceksen yarın ya da ertesi gün yola çıkmalısın. Yol izni belgesi almakla uğraşma; bir ticaret kervanına katılmak en güvenlisidir. Şehir kapılarından geçerken kimlik bilgisi bırakmamaya bak."

Fan Changyu aptal değildi, bunun iz kaybettirmek için olduğunu anladı.

Sordu: "O zaman benimle mi geliyorsun, yoksa burada kalıp iyileşmeyi mi bekleyeceksin?"

Bu kadar doğrudan sorulunca Xie Zheng bir an dona kaldı. Kapkara gözlerinde genç kızın ve mum ışığının yansıması vardı. Uzun bir süre sonra bakışlarını kaçırarak, "Şimdilik seninle geleceğim," dedi.

Lin'an Kasabası onun için de artık güvenli değildi. Ayrıca Wei ailesinin bu kadının evinde altını üstüne getirerek aradığı şeyi gerçekten merak ediyordu.

Bu seçimi yapmasının tek sebebi bunlardı, başka bir şey değil.

Fan Changyu onun "şimdilik" demesinden durumu anladı; iyileşince gidecekti.

"Tamam o zaman," dedi. "Yarın karakola gidip dükkanı ve ahırları

devlete devredeceğim."

Tarlaları doğrudan birine satsa daha çok para ederdi ama devir işlemleri zaman alırdı.

Acele para lazımsa devlete ucuza devretmek en hızlı yoldu; devlet ucuza alır, sonra piyasa fiyatına ihtiyacı olana satardı.

Yixiang Köşkü meselesine gelince; tarifi doğrudan o hanıma verecekti.

Xie Zheng o ölü savaşçıların aradığı şeyi hala bulamadıklarını düşünerek sordu: "Anne ve babandan kalan, yanına alman gereken önemli bir şey var mı?"

Fan Changyu çok doğal bir tavırla, "Elbette var!" dedi.

Xie Zheng'in gözlerinde belli belirsiz bir merak parladı.

Fan Changyu hemen ekledi: "O kasap bıçak takımını nereye gitsem yanımda götürmeliyim! O takımla her yerde hayatımı kazanabilirim, yolda bir haydut falan çıkarsa da kendimi korurum!"

Xie Zheng: "..."

Ancak onun sorusu Fan Changyu'ya bir şeyi hatırlatmıştı: "Karakol davayı kapattı ama nedense bizim evin kapısındaki mühürleri hala sökmediler. Bu gece gizlice duvarı aşıp içeri gireceğim ve tapuları alacağım."

Xie Zheng'in gözleri kısıldı: "O gün eve giren maskeliler evin içindeki döşeme taşlarını bile sökmüşlerdi. Belli ki bir şey arıyorlardı."

Fan Changyu evde değerli hiçbir şeyin kalmadığını düşünerek, "Tapuları arıyor olamazlar herhalde?" dedi.

Xie Zheng: "...Muhtemelen hayır."

Fan Changyu pencereden dışarı baktı: "Hava iyice kararınca duvarı aşarım."

Gündüz vakti birinin görmesi riskliydi. Evleri artık bir "lanetli ev" sayılıyordu ve mühürlüyken girilmesi suçtu; yakalanırsa başına iş alırdı.

Xie Zheng sordu: "Annen veya baban ölmeden önce sana hiç 'kaçarken mutlaka şunu yanına al' dedikleri bir şeyden bahsetmediler mi?"

Fan Changyu, "Kız kardeşimi dediler," dedi.

Xie Zheng: "..."

Parmak uçlarıyla şakaklarını ovdu, bir an için konuşmak bile istemedi.

Fan Changyu onun ilaç kasesine baktı: "İlacın soğuyor, iç hadi."

İlaç artık içilecek sıcaklığa gelmişti.

Xie Zheng kaseyi kafasına dikip bitirdi. O an Fan Changyu neşeyle bir portakal kabuklu şeker uzattı: "Bunun tadına baktım, mayhoş ve tatlı. Acıyı hemen alır."

Kadının eli bembeyaz ve parmakları uzundu. Narin, kemiksiz ellerden değildi; bir ağacın ya da çiçeğin kendine has dokusu gibi, hem güçlü hem de zarif bir yapısı vardı.

Turuncu şeker avucunun ortasında duruyordu, üzerinde ince bir şeker tabakası vardı. Mum ışığı altında Xie Zheng'in aklına alakasız bir şekilde "iştah kabartıcı" kelimesi geldi.

Bu kelimeyi Fan Changyu için kullanmak... Kendisi bile sustu bu düşünce karşısında.

Aklındaki garip düşünceleri dağıtmak için şekeri kapıp ağzına attı ve sert bir sesle "Sağ ol," dedi.

Fan Changyu onun acıdan korktuğu için utandığını sandı, içinden "Bu inatçı hali de bir garip ama komik," diye geçirdi.

Boş kaseyle ayağa kalktı: "Ben aşağı iniyorum o zaman, birazdan yemeğini getiririm."

Kapı perdesi sallandı, kadın odadan çıktı. Xie Zheng ancak o zaman kaşlarını çatıp, şekeri alırken kadının avucuna değen parmak uçlarına baktı.

O temas yerinde yakıcı, karıncalanan bir his kalmıştı.

Fan Changyu aşağı indiğinde kız kardeşinin aksunguru beslemeye çalıştığını gördü: "Hadi ye..."

Aksungur köşeye sıkışmış, sargılı kanatlarını büzmüş, gagasına uzatılan şeyi yememek için direniyordu; kocaman gözleriyle dehşet içinde bakıyordu, sanki zorba birinin eline düşmüş masum bir genç kız gibiydi.

Fan Changyu sordu: "Ning-niang, ne veriyorsun ona?"

Changning yakalanınca elini hemen arkasına sakladı: "Hiç... Hiçbir şey!"

Fan Changyu konuşmadan ona bakınca Changning hemen pes etti ve elini uzattı: "Ona bir tane şeker vermek istedim."

Şeker çok kıymetliydi; koca bir kuşa şeker vermek kesin fırça yeme sebebiydi.

Fan Changyu kardeşinin bu haline kızmaya kıyamadı, gülerek, "Aksungurlar şeker yemez, onlar et yer," dedi.

Changning gözlerini kocaman açtı, "Öyle miymiş?"

Zhao Teyze su dökerken duydu ve güldü: "Doğada bunlar çok yırtıcıdırlar kızım! Geçen gün doğu odasının penceresini kıran o doğan da bu kadardı, o çok vahşiydi. Changyu'nun yakaladığı bu kuş ise çok akıllı; kimseye zarar vermiyor, sahibini korumayı biliyor."

Bir an durup ekledi: "Ama biraz çok yiyor sanki."

Günde koca bir kase et; Zhao Amca ile onu beslemeye kalksalar birkaç güne iflas ederlerdi.

Fan Changyu bu aksunguru her geçen gün daha çok seviyordu: "Belki de Yan Zheng eğitmiştir."

Aslında bu kuşu besleyip Yan Zheng iyileşince eğitip satmayı düşünmüştü ama kuş o kadar insancıl ve akıllıydı ki, üstelik Changning'i de kurtarmıştı; Fan Changyu en iyisi iyileşince onu doğaya salmak olduğuna karar verdi.

Gece yemekten sonra Zhao Teyze, esneyip duran Changning'i kucağına alıp kendi odasına götürdü. Döndüğünde Fan Changyu'nun hala ocağın başında olduğunu görünce sordu: "Hala yatmayacak mısın?"

Zhao ailesinin evi de Fanlarınki gibiydi; üç odalıydı. Orta oda yemek ve ocak yeriydi, güney odasında yaşlı çift yatıyordu. Kuzey odasında da yatak vardı ama penceresi kırıldığından beri orayı kereste ve sipariş mobilyalar için depo olarak kullanıyorlardı.

Şu an yatacak tek yer çatı katıydı.

Fan Changyu hala gizlice kendi evine girmeyi düşünüyordu: "Teyzeciğim sen uyu, ben biraz daha ateş başında oturacağım."

Zhao Teyze görmüş geçirmiş kadındı; bu gençlerin hala "karı koca" gibi olmadıklarını anlıyordu.

Eskiden kendi evlerinde de ayrı odalarda yatıyorlardı. Şimdi bu kız muhtemelen geceyi ateş başında geçirmeyi planlıyordu.

Zhao Teyze yüzünü asıp, "Gece vakti uyumayıp ateş başında oturmak çok odun israfı olur!" dedi.

Fan Changyu, teyzenin onu yukarı göndermek için bu kadar sert çıkışacağını tahmin etmemişti.

Çatıdan kendi evinin çatısına geçebileceğini düşünerek yavaşça ayağa kalktı: "Tamam, yatıyorum o zaman."

Merdiven başında sordu: "Fazla battaniye var mı?"

Gece yerde yatması gerekecekti.

Zhao Teyze kestirip attı: "Yok!"

Fan Changyu sahte evlilik meselesini anlatmaya yeltendi: "Aslında ben ve Yan Zheng..."

Teyze dinlemedi bile: "Ne düşündüğünü bilmem ama Yan Zheng o kadar iyi bir çocuk ki; bak ailenin başına neler geldi, adam o haliyle Changning'i alıp kaçmış. Şimdi adam hasta ve yaralı, sen onu hor mu görüyorsun?"

Fan Changyu kendini savundu: "Onu hor gördüğüm falan yok..."

Teyze onu yukarı kovaladı: "O zaman neden yerde yatmak istiyorsun? Ben Yan Zheng'in yerinde olsam çok kırılırdım; kardeşini kurtarmak için canını dişine tak, sonunda böyle muamele gör..."

Fan Changyu, bir kıza haksızlık etmiş çapkın bir evlat gibi azarlanarak çatı katına çıkmak zorunda kaldı.

Kapı kapandığında Zhao Teyze'nin sesi kesildi. Derin bir nefes alıp Xie Zheng'in o sakin ve derin gözlerine baktı. Adamın tüm bu konuşmaları duyduğundan emindi; bu yüzden yüzü kıpkırmızı oldu.

Masanın yanındaki sandalyeye yöneldi: "Ben masada biraz kestiririm, Amca ve Teyze uyuyunca çatıdan bizim eve geçeceğim."

Kendi evinin çatı katında da yatak vardı; eşyaları bulup geceyi orada geçirebilir, sabaha karşı geri dönebilirdi.

Gizlice girmek kanuna aykırı olduğu için yaşlı çiftin bilmesini istemiyordu; bilirlerse onlar da suçlu duruma düşerdi.

Xie Zheng bir şey demedi.

Mum sönünce oda karanlığa gömüldü. Fan Changyu masada uyumaya çalışıyordu, yataktaki Xie Zheng'in nefesi çok hafif geliyordu.

Belki gece yarısının getirdiği bir korku, belki de Fan Changyu'nun duygularının geç uyanmasıydı; birazdan kendi evine gideceğini, o bahçede ve evde bir sürü insanın öldüğünü, kendisinin de o gün

adam öldürdüğünü düşününce o anlar gözünün önünde canlanmaya başladı.

Pencerenin dışındaki kuzey rüzgarı, bir hayalet feryadı gibi uğulduyordu.

Fan Changyu masada rahat edemeyince doğrulup oturdu.

Yataktan ses gelmiyordu. Fan Changyu fısıldadı: "Yan Zheng, uyudun mu?"

"Hayır, ne oldu?" Sesi gecenin içinde tertemiz yankılandı.

Fan Changyu dudaklarını ısırdı, sesini normal tutmaya çalışarak sordu: "Öğlen uyandığında kan ter içindeydin... Adam öldürdüğün için mi kabus gördün?"

Karşı taraftan uzun bir sessizlik geldi, sonra sadece "Evet," dedi.

Fan Changyu kendine bir dert ortağı bulduğunu hissederek yutkundu: "Benim de ilk kez birini öldürüşümdü."

Bir an durup ekledi: "Şu an korkuyor musun?"

Odada bir süre ses çıkmadı. Nihayet yataktan o sakin ses geldi: "Buraya gel."

"Aslında çok korkmana gerek yok. Kendini domuz kesiyormuş gibi hayal et. Domuz nasıl kesilir bilir misin? İleride sana öğretirim, böylece korumalık işini bırakınca bir zanaatın olur..."

Fan Changyu bunları söylerken yatağın kenarına gelmiş, yatak başına sırtını dayayıp oturmuştu. Hafifçe öksürüp cesaretini topladı: "Hadi uyu. Yaşlılar der ki; kasaplık yapanın üzerinde ağır bir uğursuzluk ve heybet olur, küçük cinler bile yaklaşamaz. Ben burada otururwhile bir daha kabus görmezsin."

25. Bölüm

Gecenin karanlığı çökmüş, kuzey rüzgarı eski pencere kanatlarını gıcırdatarak sarsıyordu.

Böylesi havalarda insanı içine çeken, yorganın altına girme arzusu her zaman daha ağır basardı.

Hele de o yorgan, bir başkasının vücut ısısıyla ısınmışsa ve dışarıya huzurlu bir sıcaklık yayıyorsa...

Fan Changyu kollarını birbirine kavuşturdu, yatak başına yaslanıp gözlerini dinlendirmeye başladı ancak kulağı hep alt kattan gelecek seslerdeydi.

Zhao Teyze ve Zhao Amca uyuduğunda hemen eve gidip tapuları alacak, sonra da bir döşek kapıp geri dönüp yere sererek yatacaktı.

Fan Da'nın başına gelenlerden beri neredeyse hiç uyumamıştı; vücudu bitkin düşmüştü ama zihni hala tetikteydi, gevşemeye cesaret edemiyordu.

Yanındaki adamın nefesi çok hafifti. Belki portakal kabuklu şeker yediği içindi, Fan Changyu adamdan gelen o hafif, taze portakal kokusunu alabiliyordu.

İster istemez ormandaki o anı hatırladı; adam elini tutup ona hamle yaparken kulağına fısıldadığı o anı...

Kulakları yine yanmaya başladı ama neyse ki karanlıkta kimse bir şey göremiyordu.

Fan Changyu kulaklarını ovuşturmak için elini kaldırmak üzereydi ki, yanındaki adam aniden ve sessizce doğruldu. Changyu ne olduğunu anlayamadan, hafif serin ve narin bir parmak dudaklarına kapandı. Adamın uzun saçları Changyu'nun elinin üzerine dökülerek hafif bir ürperti ve kaşıntı hissi bıraktı.

Adam ona çok yakındı, portakal kokusu artık iyice belirginleşmişti.

Fan Changyu önce irkildi ancak tam o anda çatının üzerinden gelen bir kedinin adımları kadar hafif tıkırtıları duyunca kulak kesildi.

Xie Zheng tek bir kelime etmedi, dudaklarındaki parmağını usulca çekti.

Parmak ucuyla hissettiği o dudaklar; nemli, yumuşak ve şafak vaktinin çiğ düşmüş gülleri gibi tazeydi.

Kaşlarını hafifçe çattı, parmak ucundaki o yanan, karıncalanan hissi bastırmak için elini sıktı ve zihnindeki tüm garip düşünceleri kovdu.

Çatıdan gelen ayak sesleri hem hafif hem de düzensizdi; birden fazla kişi oldukları belliydi. Bir süre sonra bazı sesler biraz ötede, Fanların çatısında durdu.

Diğerleri ise ilerlemeye devam ederek Zhao evinin çatısında durakladı. Ardından kiremitlerin hafifçe kaydırılma sesi geldi; bir kiremit aralığından ince bir bambu boru içeri uzatıldı ve odaya bir miktar duman sızdı.

İkisi de kıyafetlerinin yakalarıyla ağızlarını ve burunlarını kapattılar. Pencereden sızan solgun ay ışığında karanlıkta birbirlerine baktılar.

Eski pencere gıcırdadı, bir gölge sessizce içeri süzüldü.

Fan Changyu ve Xie Zheng yatak perdesinin iki yanında duruyorlardı. Gölge yatağa yaklaştığında onu sessizce nasıl haklayacaklarına dair işaretleşirken, pencereden yedi sekiz kişinin daha girdiğini görünce planları altüst oldu.

Oda küçücüktü, fark edilmeleri an meselesiydi.

Fan Changyu dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, koynunda sakladığı kemik sıyırma bıçağını sessizce çıkardı.

Siyahlı adamlardan biri elindeki kılıçla yatağa sert bir darbe indirdi. Yorganın altındaki boşluk hissi adamın yüzünü bir anda değiştirdi: "Tuzak!"

Tam o anda adamın böğrüne soğuk bir acı saplandı. Bir gölge

yatağın kenarından fırlayıp hızla pencereye atıldı; "GÜM" diye bir ses koptu.

Dışarıda, çatıdan iple inmek üzere olan bir diğer siyahlı adam, içeriden fırlayan o gölgeyle çarpışıp havada uçtu. Bahçeye çakıldıklarında siyahlı adam altta kalıp yumuşak bir iniş sağladı; yerdeki çiniler darbenin etkisiyle çatladı.

İçeriden fırlayan kişi hızla ayağa kalktı; bu bir kadındı.

Altta kalan adam henüz kendine gelememişken, kadın ona okkalı bir tokat indirdi; adam oracıkta bayıldı. Kadın yerdeki palayı kapıp hızla sokağa doğru koşmaya başladı.

Her şey bir göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu. Odadaki diğer adamlar şaşkınlıktan donakalmışlardı; kendilerine gelince bağırdılar: "Peşinden gidin!"

Hepsi birden pencereden dışarı, aşağı daldılar.

Yatak perdesinin diğer tarafına saklanan Xie Zheng, Fan Changyu'nun bu kadar tehlikeli bir işe kalkışacağını tahmin etmemişti. Hemen anladı ki; kadın aşağıdakileri korumak için kendisini yem olarak kullanıp hepsini peşine takmıştı. Xie Zheng'in kalbi bir an ağırlaştı.

Odada kalan son birkaç siyahlı adam pencereden atlamak üzereyken, Xie Zheng parmaklarının ucuyla bir portakal kabuklu şeker fırlattı.

Tam atlamak üzere olan adamın diz kapağının arkasına isabet eden şeker, adamın havada dengesini bozup doğrudan aşağı çakılmasına neden oldu.

Diğerleri arkalarındaki hareketi duyunca şok oldular; bunca zamandır içeride birinin daha olduğunu fark etmemişlerdi. Hepsi seçkin savaşçılardı, birinin varlığını bu kadar süre gizleyebilmesi ancak üstün bir nefes tutma tekniğiyle mümkündü.

Hata yapmaya niyetleri yoktu; kılıçlarını çekip Xie Zheng'in üzerine atıldılar.

Xie Zheng parmaklarının arasından birkaç şeker daha fırlattı; şekerler adamların dirseklerine, dizlerine ve karın boşluklarına isabet ederek hamlelerini bir saniye geciktirdi. O bir saniye, adamların kılıçlarını kapıp canlarını alması için yeterliydi.

İkisini oracıkta halletti, elindeki kılıcı yaralı olan son siyahlı adamın boğazına dayadı.

Adam belini tutuyordu, her yeri kan içindeydi.

Belindeki yarayı açan o kesici alet; ince ve uzundu, bir hançere benzemiyordu. Ne olduğunu anlayamamıştı ama şu an boğazındaki soğuk çelik karşısında kımıldamaya cesaret edemiyordu.

Xie Zheng adamı bayıltıp bir şahit olarak bırakmayı ve hemen Fan Changyu'nun peşinden gitmeyi planlıyordu.

Ancak tam o sırada sokaktan alevlerin parıltısı yükseldi. At sesleri gecenin sessizliğini parçaladı; zırhların birbirine çarpma sesi ve askerlerin ayak sesleri mahalleyi bir ağ gibi sardı. Peş peşe atılan okların sesi havada vınlıyordu.

Fan Changyu'nun peşinden giden siyahlı adamlar, anında birer ok sepetine dönüştüler.

Xie Zheng kaşlarını hafifçe çattı, içinde birçok soru işareti belirdi.

Lin'an Kasabası'nda bir kışla yoktu. Bu askerler nasıl bu kadar hızlı bir şekilde bu küçük kasabaya gelebilmişlerdi?

Fan Changyu'nun güvende olduğunu görünce dışarı çıkma niyetinden vazgeçti. Elindeki adamın çenesini kavrayıp ağzındaki zehir torbasını tükürmeye zorladı. Kılıcı boğazına iyice bastırarak buz gibi bir sesle sordu: "Wei Yan sizi neyi bulmanız için gönderdi?"

Siyahlı adam, karşısındakinin Wei ailesinin ölü savaşçılarını bu kadar iyi tanımasına şaşırdı; sesini iyice dinledikten sonra emin olamayarak mırıldandı: "Paşam?"

Kılıcın ucu biraz daha baskı yaptı. Pencereden sızan meşale ışığı kılıcın çeliğinden Xie Zheng'in yüzüne vurdu; o karanlığın ortasında parlayan soğuk bir ışık gibiydi. Dudak kenarındaki alaycı ama buz

gibi ifadeyle tekrarladı: "Cevap ver."

Soğuk rüzgar kar tanelerini içeri savurdu, adamın boğazına düştüler. Ama o kardan daha soğuk olan şey, derisini çoktan kesmiş olan o kılıçtı.

Korku ve baskı bir çığ gibi üzerine çöktü. Adam güçlükle yutkundu, yalvarırcasına konuştu: "Paşam, Sadrazam'ın yöntemlerini siz de bilirsiniz, ne olur beni zorlamayın..."

Bir sonraki saniye, kılıç adamın belindeki yaranın içine sertçe saplandı. Adam dayanılmaz bir acıyla inledi, vücudu iki büklüm oldu.

Xie Zheng bakışlarını indirdi; solgun ve yaralı parmaklarıyla kılıcı çevirdi, sanki adamın karnındaki eti koparıyordu. Sesi alaycı ve mesafeliydi: "Ordudaki casusların ağzı seninkinden çok daha sıkıydı. Sorgu amiri Zhang Su, karargahdaki bir sorguyu izledikten sonra safra kusacak hale gelmiş ve günlerce yataktan kalkamamıştı. Ordu usulü bir sorgu mu istiyorsun?"

Sorgu amiri Zhang Su, acımasızlığıyla tüm başkentte nam salmış, eline düşenin ancak ölüsünün kurtulacağı söylenen biriydi.

Siyahlı adamın çığlığı geceyi deldi, alnından terler boşalıyordu. Artık tüm duyuları o yaradaki acıya odaklanmıştı. Ter mi kan mı olduğu belli olmayan bir ıslaklık içindeydi. Artık yaşamak istemiyordu, sadece bir an önce ölmek için yalvardı: "Mektup... Sadrazam bir mektubu bulmamız için bizi gönderdi..."

Xie Zheng'in gözleri kısıldı: "Ne mektubu?"

Adam başını salladı, tamamen bitkin halde yere yığıldı: "Yemin ederim daha fazlasını bilmiyorum..."

Kılıç bir kez daha parladı ve adamın işini bitirdi.

Mektup mu?

Xie Zheng düşündü; bu kadının evinde Wei Yan'ı bu kadar korkutacak ne mektubu olabilirdi?

Pencereden dışarı, meşalelerin aydınlattığı sokağa baktı. Kadın yolun kenarında durmuş, askerlere durumu anlatıyordu. Zhao ailesi de tehlikenin geçtiğini anlayıp kapıya çıkmış, Fan Changyu'yu izliyorlardı.

Askerler cesetleri bir kenara topluyorlardı. Henüz ölmemiş olan birkaç siyahlı adam da ağızlarındaki zehirleri patlatıp intihar etmişlerdi.

Atın üzerindeki komutan bağırıyordu: "Birini canlı yakalayın, sorgulayacağız!"

Xie Zheng'in bakışları komutanın üzerinde gezindi. Yüzünü net seçince gözleri kısıldı.

Zheng Wenchang mı?

O, Jizhou Valisi He Jingyuan'ın en güvendiği komutanlarından biriydi ve He Jingyuan, Wei kliğine bağlı biriydi.

Bu gece olanlar neydi? Dost ateşi miydi yoksa He Jingyuan da o mektubun peşindeydi de Wei Yan'ın adamlarının elinden mi kapmaya çalışıyordu?

Ancak siyahlı adamların henüz bir şey bulamadıkları belliydi. Valilik askerlerinin bu kadar zamanında gelmesi gerçekten düşündürücüydü...

Xie Zheng, Lin'an Kasabası'ndaki bu sıradan kasap ailesinin arkasında tahmin ettiğinden çok daha fazlasının gizlendiğini anlamıştı.

Atın üzerindeki komutan adamlarına cesetleri toplattırırken, bir an ensesinde buz gibi bir bakış hissetti. Sanki karlı bir bozkırda aç bir kurt tarafından izleniyormuş gibi sırtı ürperdi.

Zheng Wenchang etrafına bakındı ama o bakışın sahibini göremedi. Zhao ailesinin çatı katındaki penceresinin boş olduğunu fark edince sordu: "Yukarıda biri var mı?"

Fan Changyu, Zhao ailesini ve kardeşini korumak için kendisini fırlatıp siyahlı adamları peşine takmıştı. Geri dönemeyeceğini düşünürken bir anda valilik askerlerinin çıkagelmesiyle kurtulmuştu. Askerler, Nahiye Müdürü'nün şikayeti üzerine bölge denetimine geldiklerini ve gece bir hareketlilik sezince yardıma yetiştiklerini söylemişlerdi.

Komutan sorunca aklına hemen yaralı Yan Zheng geldi. Acaba siyahlı adamlardan biri ona zarar mı vermişti? Telaşla yukarı koştu: "Kocam yaralıydı, hala yukarıda!"

Zheng Wenchang yanına kimseyi almadan atından indi, elini kılıcının kabzasına koydu ve kadını takip etti: "Ben de bir bakayım."

Fan Changyu elinde meşaleyle yukarı daldığında, odanın cesetlerle dolu olduğunu gördü. Xie Zheng yerde kanlar içinde yatıyordu; kıyafetleri paramparçaydı ve yüzünün yarısı kanla kaplıydı.

Fan Changyu bu kadar çok adamın içeride kaldığını tahmin etmemişti. Xie Zheng'in o halini görünce kalbi sıkıştı, hemen yanına çöktü: "Yan Zheng, iyi misin?"

Korkuyla nefesini kontrol etti; yaşadığını anlayınca derin bir nefes aldı ve aşağı seslendi: "Zhao Amca, çabuk gel!"

Zheng Wenchang odaya girdiğinde cesetleri süzdü, ardından Xie Zheng'in kanlı yüzüne baktı. Bir şeyi teşhis etmeye çalışır gibiydi. Kaşlarını çatarak sordu: "Bu adamların hepsini kocan mı öldürdü?"

26. Bölüm

Fan Changyu, Xie Zheng'i daha önce ormanda adam öldürürken gördüğü için bu duruma pek şaşırmamıştı. Başını sallayarak, "Kocam eskiden kervan korumalığı yapardı, dövüş sanatlarında oldukça mahirdir," dedi.

Hayatı boyunca pek fazla koruma görmemişti; babasının çok güçlü olduğunu biliyordu, Xie Zheng de eskiden bu işi yaptığını söyleyince korumaların hepsinin böyle usta dövüşçüler olduğunu varsaymıştı. Sonuçta kervanları haydutlardan korumak her yiğidin harcı değildi.

Zheng Wenchang, Xie Zheng'e bakarken tuhaf bir ifadeye büründü.

O sırada Zhao Amca odaya daldı. Yerlerdeki cesetleri görünce bir an duraksadı; içi kalkmıştı ama yaşlı çift gençliklerinde savaş görmüşlerdi. O zamanlar yollarda ceset görmek sıradan bir şeydi, bu yüzden çabuk toparladı. Xie Zheng'in yaralarını ağırlaştırmaktan korkarak onu hemen kıpırdatmadı, elini tutup nabzına baktı.

Zheng Wenchang, kanlar içindeki o yüze daha yakından bakmak istedi: "Şunu bir çevirin de yüzünü görelim."

Zhao Amca bu komutanın neden böyle bir şey istediğini anlamadı ama emrine karşı gelmeye de cesaret edemedi. Bunların ordudan geldiklerini, komutanın zırhlı ve heybetli halinden yüksek rütbeli biri olduğunu tahmin ediyordu; belki Fan Changyu'nun düşmanlarını bulmaya yardım ederdi.

Yaşlı adam bir yandan dert yanmaya başladı: "Paşam, ne olur bize yardım edin! Bu kızcağız çok çileli; daha geçen ay anne ve babasını kaybetti, tam kendine bir koca buldu derken o da bu zalimlerin elinden bu hale geldi. Bu haydutların kökünü kazımazsanız bu garipler ne yapar?"

Zheng Wenchang, adamın "iç güveyi" olduğunu duyunca kafasındaki şüphelerin büyük kısmı dağıldı. Tanıdığı o zat, ne kadar zor durumda kalırsa kalsın, imparator bile onu zindana atıp prensesle evlenmeye zorlasa böyle bir şeye asla "evet" demezdi.

O sırada aşağıdan bir askerin sesi geldi: "Komutanım, burada bir tane canlı bulduk!"

Zhao Amca daha Xie Zheng'i çeviremeden, Zheng Wenchang şüphelerinin ne kadar saçma olduğunu düşünerek aşağı indi. Sadece iki askere odadaki cesetleri çıkarmalarını emretti.

Fan Changyu o an ne kadar büyük bir tehlike atlattığının farkında değildi; aşağıda askerlerin olması ona güven veriyordu. Zhao Amca'ya sordu: "Amca, durumu nasıl?"

Zhao Amca nabzı kontrol ederken bir an için kendi yeteneğinden şüphe etti. "Acaba hayvanlardan sonra insan tababetini mi unuttum?" diye düşündü. Önündeki adam kanlar içindeydi ama nabzı nasıl bu kadar düzenli ve sakin olabilirdi?

Yaşlı yüzündeki kırışıklıklar derinleşti, tekrar dikkatle nabza odaklandı.

Onun bu ciddi hali Fan Changyu'yu ölesiye korkuttu. Yan Zheng'in öleceğini sanıp bitkin bir halde sandalyeye çöktü: "Ona çoktan boşanma belgesini verip başka yere göndermeliydim, boşu boşuna bizim yüzümüzden bu acıları çekiyor..."

Zhao Amca bir kez daha nabzı yokladı; sonuç aynıydı. Kendi uzmanlığını sorgulayarak Xie Zheng'in yaralarına bakmak için eğildi.

Tam o sırada yerdeki adam gözlerini usulca açtı.

Fan Changyu'nun gözleri dolmuştu; onun uyandığını görünce dünyalar onun oldu ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi: "Uyandın!"

Xie Zheng, onun kızarmış gözlerini ve o samimi gülümsemesini görünce bir an duraksadı.

Kendisi için mi endişelenmişti? Gerçekten ağlamak üzere miydi?

Kalbindeki o tuhaf his bir kez daha kıpırdadı.

Bakışlarını kaçırdı, halsizce öksürdü ve kanlı dudaklarının

arasından fısıldadı: "İyiyim."

Üzerindeki kanın çoğu siyahlı adamlara aitti; kıyafetindeki yırtıkları da yaralı görünmek için kendisi açmıştı, sadece derisini hafifçe çizmişti.

Zheng Wenchang kendi emrinde olmasa da onu birkaç kez görmüştü; eğer tanınsaydı ya Wei Yan'a teslim edilmek üzere tutuklanırdı ya da Zheng Wenchang ve tüm askerlerini öldürüp kaçmak zorunda kalırdı. Şimdilik bu belayı savuşturmuştu.

İyiyim dese de, Fan Changyu ve Zhao Amca onu yatağa yatırıp yaralarını sarmaya başladılar.

Dış kıyafetlerini çıkardığında Fan Changyu, Yan Zheng'in iç çamaşırlarının eskisi gibi kanla kaplı olmadığını fark etti. Tam "Neden bu kadar az kan var?" diye düşünecekken, aşağıdan Zhao Teyze seslendi; askerler ifade almak istiyordu.

Yataktaki adamın yüzündeki kanlar henüz tam temizlenmemişti; mum ışığında o kan lekeleri ona mistik bir hava katıyordu. Gözlerini hafifçe açıp kadına baktı, sesi alışılmadık derecede yumuşaktı: "Hadi git."

Fan Changyu onun bu bitkin halini çok dokunaklı buldu. Çıkmadan önce tekrar baktı: "Hemen döneceğim."

Ölü siyahlı adamlar sokakta yan yana dizilmişti. Mahalle sakinleri meşale ışıklarını ve askerleri görünce kapılara dökülmüşlerdi.

Askerler cesetleri sayıyorlardı. Tek canlı kalan, Fan Changyu'nun o meşhur tokadıyla bayılttığı adamdı. Askerler zehir ihtimaline karşı hemen adamın ağzını kontrol edip zehir torbasını çıkarmışlardı. Adam sıkıca bağlanmış, ağzı paçavrayla tıkanmıştı; artık intihar edemezdi.

Komutanın yardımcısı Fan Changyu'ya ailesiyle ilgili sorular soruyor, Changyu da dürüstçe yanıtlıyordu.

Sorgu bitince komutan ona döndü: "Şimdilik bekleyin, sorgudan bir sonuç çıkınca karakol aracılığıyla size haber verilecek."

Fan Changyu bu adamların ne kadar acımasız olduğunu bir kez daha görmüştü, Zhao ailesinin başına bela gelmesinden korkarak sordu: "Paşam, ya bu adamlar tekrar gelirlerse?"

Komutan bir şey diyecek gibi oldu ama yuttu; biraz düşündükten sonra, "Bu mahallede gizli nöbetçiler bırakacağım, sorgu bitene kadar burada güvenliğiniz sağlanacak," dedi.

Fan Changyu rahatladı ve komutana övgüler düzmeye başladı.

Komutan gitmeden önce kıza tuhaf bir bakış attı.

Askerler gidince Fan Changyu hemen kuyudan su çekip bahçedeki ve evdeki kanları temizledi; yine de havada hafif bir kan kokusu kalmıştı.

Kendi evlerine gidip annesinin hazırladığı tütsülerden almayı düşündü ama komutanın "gizli nöbetçiler" dediği adamlar yüzünden göze alamadı.

Zhao ailesi korkudan uyuyamamıştı; ateşin başına toplanmış, Changning ile birlikte oturup iç çekiyorlardı.

Changning tehlikenin bittiğini anlayınca tekrar aksungurun kafesiyle ilgilenmeye başladı.

Fan Changyu kardeşine sordu: "Uykun var mı Ning-niang?"

Changning başını salladı ve kafesi işaret etti: "Abla, bu kuş çok uslu, bir daha kapatmasak olur mu?"

Eniştesiyle evdeyken kafesi açtığı için bu kuş bir kötü adamı haklamıştı; küçük aklıyla kuş serbest olursa onları daha iyi koruyacağını düşünüyordu.

Kafesi aslında Fan Changyu kapatmamıştı. Zhao Teyze, "Dün gece ocak başındaki etlerden bir parça çalmaya çalıştı, ben de yatmadan önce kapattım," dedi.

Fan Changyu, "Yan Zheng ona biraz edep öğretir herhalde," diye güldü.

Yan Zheng deyince aklına yine yaraları geldi. Zhao Amca'ya sordu: "Amca, yaraları nasıl gerçekten?"

Zhao Amca adamın nabzının nasıl o kadar sağlam olduğunu hala çözememişti ama yanlış teşhis koyup çocuğu sakat bırakmaktan da korkuyordu. İç çekti: "Biliyorsun ben eski hayvan doktoruyum, insan tedavisi biraz şans işi benim için. Görünüşe göre hayati bir tehlikesi yok ama yarın bir gerçek doktor çağırmakta fayda var."

Fan Changyu onayladı. Çatı katına çıktığında Xie Zheng'in yüzünün temizlendiğini ve gözlerini dinlendirdiğini gördü.

Kadın girince gözlerini açtı: "Ne oldu?"

Fan Changyu, "Bu askerler müdürden daha güvenilir görünüyor. Müdürün valiliğe yazdığı şikayet üzerine gelmişler, şansımıza bu geceye denk geldiler," dedi.

Bu duruma seviniyordu: "Jizhou'da haydut sorunu kökten çözülecek gibi. Komutan burayı korumaları için adam bırakmış, bir süre güvenliyiz, hemen gitmemize gerek kalmadı."

Xie Zheng'in yüzü kireç gibi oldu: "Gizli koruma mı?"

Fan Changyu, "Evet," dedi neşeyle.

Xie Zheng neredeyse nefesi kesilecekti. Tam komutanı atlatmışken şimdi Jizhou Valiliği'nin adamları tepesine mi dikilmişti?

Yine de bu durumun arkasında başka bir iş olmalıydı; valiliğin bu kadar "yardımsever" olması normal değildi.

Neyse, dedi içinden; en tehlikeli yer bazen en güvenli yerdir.

"Aksunguru bu odaya al," dedi. "Dışarı salma, çok yırtıcıdır, eğitilmeden birine zarar verebilir."

Fan Changyu güldü: "Zaten teyze dün gece etleri çalmaya çalıştığını söyledi!"

Xie Zheng: "..."

Fan Changyu hemen kalktı: "Hemen getiriyorum!"

Xie Zheng sadece "Peki," diyebildi.

Şafak sökerken Zheng Wenchang çoktan Jizhou Valiliği'ne varmıştı.

Sorgu tutanaklarını alıp hızlı adımlarla valilik binasının avlusundan geçti. Bahçedeki muhafızlar onun gelişini görünce yolu açtılar.

Zheng Wenchang çalışma odasına girdi, heyecandan ya da hızlı yürümekten nefes nefeseydi: "Valim, emrettiğiniz gibi Lin'an Kasabası'nda nöbet tuttuk ve gece o siyahlı adamları yakaladık ama..."

Tutanakları uzatırken elleri titriyordu: "Lütfen şuna bir göz atın."

Masanın başında oturan saçları ağarmış adam, siyahlı adamların kim olduğunu zaten biliyormuş gibi sakince konuştu: "Wenchang, sen sadece haydut yakaladın, neden bu kadar korkuyorsun?"

Zheng Wenchang başını eğdi: "Kulunuz haddini bilir."

"Neyse, bırak şunları." Vali He Jingyuan elindeki fırçayı bıraktı. Bir komutan olmasına rağmen bir edebiyatçı kadar zarif bir yüzü vardı. "Bu tutanakları hiç görmemişsin gibi davran ve çıkabilirsin," dedi.

Zheng Wenchang selam verip kapıya yöneldi.

Tam çıkacakken arkadan bir ses duyuldu: "O aileden... yaralanan oldu mu?"

Zheng Wenchang bir an düşündü: "O kızın yanına aldığı bir kocası vardı, o yaralandı."

He Jingyuan sadece başıyla onayladı.

Zheng Wenchang cesaretini toplayıp sordu: "O aileyle bir tanışıklığınız mı var efendim?"

"Wenchang, sana devlet adamlığının ilk kuralı olarak ne

öğretmiştim?"

Sadece bu soru bile komutanın ter dökmesine yetti: "Haddimi aştım efendim."

"Çıkabilirsin." He Jingyuan masadaki bir dosyayı incelemeye başladı, sanki o tutanaklar hiç umurunda değilmiş gibiydi.

Zheng Wenchang odadan çıkınca, yaşlı adamın gözleri tutanaklara kaydı. Bir süre tereddüt ettikten sonra dosyayı açtı.

Okuduktan sonra derin bir iç çekti.

Kütüphanedeki gizli bölmeyi açtı, işlemeli bir kutu çıkardı. Kutuyu açmadı, sadece boşluğa bakarak fısıldadı: "Zamanında bu emaneti bana verirken bugünün geleceğini tahmin etmiştin... O iki çocuğu korumamı istiyordun, değil mi?"

BÖLÜM 27

Fan Changyu, sabahın erken saatlerinde çarşıya gidip Yan Zheng'in yaralarını sarması, ona güç vermesi için yaşlı bir anaç tavuk aldı.

Ara sokaklarda tanıdık simalarla karşılaştığında, her zamanki sıcaklığıyla selam verdi; ancak karşısındakiler sanki bir şeyden sakınıyormuş gibi sadece bir iki kelimeyle geçiştirdiler onu.

Şimdilerde Song ailesiyle arası iyi olan bir kadın ise, Changyu'yu görür görmez gözlerini devirdi ve sanki bir sel felaketinden ya da yırtıcı bir canavardan kaçıyormuşçasına ondan uzaklaştı: "Tam bir uğursuz! Amcası evine birkaç kez gitti, adamcağızı mezara soktu. Eve aldığı o sığıntı kocası da bir türlü iyileşemedi, hep hastalık hastası... Bereket versin Song ailesinin yaşlı hanımı gidip yıldız falına baktırmış da ak koyun kara koyun belli olmuş. Yoksa Song Yan bu kızı gerçekten eve gelin diye alsaydı, kim bilir ailenin başına ne çoraplar örerdi!"

Eskiden Fan ailesiyle araları fena olmayan bazı komşular da bu sözleri duyunca, çaktırmadan ondan uzaklaştılar.

Daha önce Song ailesi nişanı bozup onun "lanetli bir yıldız" olduğunu iddia ettiğinde kimse bunu pek ciddiye almamıştı. Ancak şu son iki gündür evinden felaket eksik olmuyordu. Dün gece askerler tam vaktinde yetişmeseydi, yaşlı Zhao çiftinin de başına bir iş gelmesi işten bile değildi. Konu komşunun çekinmesi, içten içe ürpermesi kaçınılmazdı.

Normalde olsa Fan Changyu bu lafları ağızlarına tıkar, hadlerini bildirirdi. Fakat dün gece Zhao ailesinin neredeyse kendi yüzünden tehlikeye girdiği bir gerçekti ve Yan Zheng de gerçekten yaralanmıştı.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, elindeki tavuğu sıkıca kavrayıp sessizce Zhao ailesinin evine doğru yürüdü.

Az önce o iğneleyici sözleri sarf eden kadının kapısının önünden geçerken, Changyu daha adımını yeni atmıştı ki kadın arkasından kapının önüne bir kova pirinç suyu boşalttı. Buz gibi su damlaları

Changyu’nun işlemeli ayakkabılarına ve etek uçlarına sıçradı.

Fan Changyu duraksadı, bakışlarını kaldırıp sakin ama derin bir ifadeyle kadına baktı.

Bu yaşlı kadın, soyadı Kang olan biriydi. Eskiden beri Song ailesinin komşusuydu. Song Yan sınavı kazanıp "Juren" unvanını aldığından beri Song ailesine yaranmak için elinden geleni yapıyordu. Song Yan'ın annesini hoşnut etmek için sık sık yanına gider, Fan Changyu hakkında bir yığın dedikodu anlatıp dururdu.

Muhtemelen Song annesinin can sıkıntısını gidermeye yaradığı için, Song ailesi ilçeye taşındıktan sonra tüm sokakta onların yeni evine yemeğe davet edilen tek kişi o olmuştu.

Kocakarı Kang bununla gurur duyuyor, geri döndüğünde rastladığı herkese Song ailesinin yeni malikanesinin ne kadar görkemli olduğunu, hizmetçilerin Song annesinin emrinde nasıl pervane olduğunu ballandıra ballandıra anlatıyor, bu arada Fan Changyu’yu da yerin dibine sokmayı ihmal etmiyordu.

Şimdi Changyu’nun kendisine baktığını görünce, kovada kalan pirinç suyunu da kapının önüne savurdu ve söylendi: "Sabah sabah ne uğursuzluk! Birazdan kapıya kurutulmuş greyfurt yaprakları asmak lazım, yoksa bu ağırlık gitmez!"

Halk arasında pirinç suyu ve greyfurt yapraklarının uğursuzluğu defettiğine inanılırdı.

Fan Changyu’nun dudakları kıpırdadı ama diğer komşuların sessiz kalışını veya çaktırmadan uzaklaşmalarını görünce dudaklarını daha da sıkı birleştirdi. Elindekilerle hızlı adımlarla Zhao ailesinin evine yöneldi.

Pirinç suyu çoraplarını ıslatmış, o buz gibi nem bileklerine yapışmıştı. Soğukluk etinden kemiğine işliyor, kalbinde serin bir sızı bırakıyordu.

Zhao ailesinin avlusuna girdiğinde, Yaşlı Teyze Zhao avludaki karları süpürüyordu. Changyu’nun eteklerinin ve ayakkabılarının ıslak olduğunu görünce hemen sordu: "Bu ne hâl kızım, nasıl oldu

bu?"

Fan Changyu doğrudan mutfağa yöneldi: "Yoldaki karlar tam erimemiş, üzerine basınca ıslandı işte."

Teyze Zhao, kaşlarını çatarak Changyu'nun arkasından baktı; kızın doğruyu söylemediğini adı gibi biliyordu.

Changyu'nun zihni karmakarışıktı. Tavuğu kesip toprak bir tencerede kaynamaya bıraktıktan sonra, Teyze Zhao'nun sorularından kaçmak için Yan Zheng'e ilaç götürme bahanesiyle çatı katına çıktı.

"İlaç vakti."

Sesi her zamanki neşesinden uzaktı, boğuk ve kederli geliyordu.

Xie Zheng ilaç kasesini alırken, ister istemez kızın yüz ifadesini süzdü.

Yüzünde pek bir şey belli etmiyordu ama Xie Zheng bir bakışta onda bir terslik olduğunu anladı: "Ne oldu?"

Fan Changyu sadece "Bir şey yok," dedi. "Soğumadan iç ilacını. Acı gelirse yastığının kenarında kurutulmuş portakal kabuğu şekeri var."

Tabureye oturup dizlerine sarıldı, mangaldaki ateşte ısınmaya çalışırken başını öne eğdi. İnce boynu açıkta kalmıştı ama yüzündeki ifadeyi seçmek imkansızdı.

Xie Zheng, etek uçlarındaki ve ayakkabılarındaki ıslaklığı fark etti: "Dün gece yarısından sonra kar epey yağmış anlaşılan."

Fan Changyu belli belirsiz bir "Hı-hı," dedi.

Xie Zheng kaşlarını çattı. Dün gece yarısından sonra tek bir kar tanesi bile düşmemişti; Changyu bugün fazlasıyla tuhaf davranıyordu.

Kız konuşmayınca, Xie Zheng de ilacını bitirip kaseyi yatağın yanındaki yuvarlak tabureye bıraktı ve sessiz kaldı.

Odada uzun süren bir sessizlikten sonra Fan Changyu aniden konuştu: "Sana bir han bulayım. Hancıya biraz fazla para veririm, yemenle içmenle, bakımınla o ilgilenir. Ne dersin?"

Xie Zheng'in yatağın kenarındaki parmak uçları hafifçe kasıldı. "Neden?" diye sordu.

Fan Changyu, "Resmi makamlar davayı henüz kapatmadı," dedi. "O adamların intikam için tekrar kapıya dayanmasından korkuyorum."

Xie Zheng, "Askerlerin gizlice buraları gözlediğini söylememiş miydin?" dedi.

Fan Changyu birkaç saniye sustuktan sonra başını kaldırıp ona baktı ve ciddiyetle konuştu: "O zaman şimdilik burada iyileşmene bak. Yaraların kapanır kapanmaz gitmelisin."

Kız çatı katından inmek için ayağa kalktığında, Xie Zheng bir portakal kabuğu şekeri aldı. Dudaklarını sıkıca birleştirdi; şeker, parmaklarının arasında bir anda toz olup dağıldı.

***

Öğlene doğru, sokakta yaşayan Kocakarı Kang birden bağırıp çağırarak hesap sormaya geldi. Xie Zheng, Changyu'nun bugünkü tuhaflığının nedenini nihayet o zaman anladı.

"Fan Changyu! Çık dışarı!" Kocakarı Kang'ın sesi gürdü, sokak ortasında rezalet çıkarma konusundaki mahareti ise eşsizdi.

Onun bu feryadıyla birlikte, Zhao ailesinin kapısının önünde bir kalabalık birikmeye başladı.

Teyze Zhao, kapının yumruklanır gibi vurulduğunu duyunca hemen açmaya gitti. Karşısında torunuyla birlikte hiddetle duran Kocakarı Kang'ı görünce, "Ne oluyor yine?" diye sordu.

Kocakarı Kang torununu öne doğru itti, ellerini beline koyup bağırdı: "Çağır şu Fan Changyu'yu! Onun o küçük kız kardeşi benim Hutou'mu merdivenlerden itmiş, çocuğun ön dişi kırıldı! Daha ne olsun!"

Fan Changyu mutfakta tavuk suyunu kaynatıyordu. Dışarıdaki bağırışları duyunca avluya çıktı.

Kocakarı Kang'ın o tombul suratlı torununun gözlerinin ağlamaktan şiştiğini, burnunun altından iki sıra sümük sarktığını gördü. Çocuk sümüğünü çekiyor, bir an sonra tekrar akıyordu. Çenesi şişmişti ve gerçekten de bir dişi kırıktı.

"Benim kardeşim narin bir çocuktur," dedi Changyu. "Senin torunun ondan kaç yaş büyük, kardeşim onu nasıl itsin de düşürsün?"

Kocakarı Kang, Changyu'nun suçu üstlenmeyeceğini anlayınca ağzından tükürükler saçarak bağırmaya devam etti: "Sana iftira mı atacağım? Çağır şu Ningniang'ı, sor bakalım o mu itmiş değil mi?"

Teyze Zhao, sokaktakilerin merakla içeri baktığını görünce araya girdi: "İçeri girin de öyle konuşalım. Çocuktur bunlar, oynarken düşüp kalkmaları normaldir. Kapı eşiğinde bağırıp da millete kendinizi güldürmeyin."

Kocakarı Kang hiç oralı olmadı: "Ben torunumun hakkını aramaya gelmişim, el alem ne derse desin!"

Fan Changyu bu Kocakarı Kang'ın ne kadar şirret ve huysuz biri olduğunu bilirdi. Kendi gelinini bile bezdirip kaçırmıştı. Hâlâ gelini lafı açıldığında "iffetsiz" diye küfreder, yaban adamlarla kaçtığını söylerdi; gelini evde köle gibi çalıştırdığını ise asla kabul etmezdi.

Daha sonra oğlu bir dul kadına gönül vermişti ama kadın daha önce evlendiği ve kocası öldüğü için "kocasını yiyen uğursuz" damgasını vurup o işi de bozmuştu. Kadın durumu anlayınca hemen kaçıp kurtulmuş, oğlu da o günden beri evde kalmış koca bir bekâr olarak kalmıştı.

Fan Changyu bu kadınla daha fazla laf kalabalığı yapmak istemiyordu. Soğuk bir sesle, "Adalet yerini bulur mu bulmaz mı bilmem ama önce kardeşime sormam lazım," dedi.

Sonra içeri seslendi: "Ningniang, dışarı gel."

Küçük Ningniang çekine çekine odadan çıktı, bir yavru kedi gibi Changyu'nun arkasına saklandı.

Fan Changyu eğilip sordu: "Hutou'yu sen mi ittin?"

Ningniang dudaklarını büzdü, elleriyle elbisesinin kenarını sıkıca kavradı; önce başını salladı, sonra hemen hayır anlamında iki yana salladı.

Kocakarı Kang cırladı: "Bakın hele! Bu kadar küçük çocuk bile yalan söylemeyi öğrenmiş. Fan ailesinin terbiyesi de bu kadar olur işte! Önce evet dedi, sonra hayır..."

"Kes sesini!" Fan Changyu'nun sert çıkışı, Kocakarı Kang'ın tiz sesini bir fırtına gibi bastırdı.

Kocakarı Kang, sabah pirinç suyunu döktüğünde Changyu ses çıkarmayınca onu dişine göre sanmıştı. Şimdi Changyu'nun böyle kükremesiyle bir an afalladı, sonra daha da büyük bir gürültüyle bağırmaya başladı: "Adalet yok mu bu dünyada? Bakın komşular, Fan ailesinin kibrine bakın! Torunumu bu hâle getirmişler, bir de üstüne üste çıkıyorlar!"

Çatı katında Xie Zheng, o tiz çığlıklardan kulakları ağrıdığı için sabırsızca kaşlarını çattı.

Bu sokak karıları hep böyle gürültücü müydü?

Tam canı sıkılmışken, aşağıdan o kadının soğuk ve keskin sesini duydu: "Bağırmaya devam et de bak bakayım seni o pis su variline kafa üstü daldırıyor muyum, daldırmıyor muyum!"

Fan Changyu'nun bakışlarından buz gibi bir öfke sızıyordu. Sabah Kocakarı Kang'a sabretmişti çünkü evine gelen düşmanların komşularına zarar vermesinden dolayı içten içe bir suçluluk duyuyordu. Ama şimdi bu kadın tepesine çıkmaya çalışınca, artık alttan alacak hali kalmamıştı.

Kocakarı Kang, Changyu'nun bakışları altında nedensizce ürperdi. Hemen kalabalığa bakıp bir şeyler söylemek, çevredekilerin baskısıyla Changyu'yu sindirmek istedi.

Fan Changyu onun bu numarasını çoktan sezmişti: "Senin o Song ailesindeki yaşlı cadıyla her gün arkamdan ne dolaplar çevirdiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Adımı zaten yeterince lekelediniz, artık

başkalarının ne düşündüğünden korktuğumu mu sanıyorsun? Gerçekten elimi kana bulasam, sence bu kalabalıktan kaç kişi araya girmeye cesaret eder?"

Bu sözler Kocakarı Kang'ın son cesaret kırıntısını da silip süpürdü. Yutkundu; bütün gün susmadan konuşan o ağzı, sanki iğne iplikle dikilmiş gibi tek bir kelime bile edemedi.

Fan Changyu ancak o zaman diz çöküp kardeşine sordu: "Az önce ablan sana Hutou'yu ittin mi diye sordu, neden önce evet deyip sonra hayır dedin?"

Ningniang'ın iri, kara gözleri yaşlarla dolmuştu. Elbisesinin ucunu çekiştirerek, "Onu ittim ama o çok şişmandı, yerinden bile kımıldatamadım," dedi hıçkırarak. "Sonra beni kovalamaya başladı, kendi ayağı kaydı, merdivenlerden düştü. Ön dişi o zaman kırıldı."

Kocakarı Kang yine atıldı: "Benim Hutou'm senin ittiğini söyledi..."

Fan Changyu ona öyle bir bakış fırlattı ki kadın hemen sustu.

Fan Changyu sormaya devam etti: "Ningniang, neden onu itmek istedin?"

Küçük Ningniang başını öne eğdi, gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı: "Saçımı çekti, şekerlerimi elimden aldı. Üstüme su sıçrattı... Büyükannesinin sabah ablamın üstüne pirinç suyu döküp uğursuzluğu defettiğini, benim de bir uğursuzun kardeşi olduğumu, benim de temizlenmem gerektiğini söyledi..."

Bu sözleri duyunca Fan Changyu'nun yüzü korkutucu bir soğukluğa büründü.

Teyze Zhao'nun gözleri öfkeden kızarmıştı. Changyu sabah eve geldiğinde ayakkabılarının neden ıslak olduğunu şimdi anlamıştı; bu yaşlı cadı üzerine pirinç suyu boşaltmıştı.

O pirinç suyu, kötü ruhları kovmak için kullanılırdı. Changyu geçerken bunu yapmak ne büyük bir kötülüktü!

Teyze Zhao dişlerini sıkarak bağırdı: "Seni gidi mezar yüzü görmeyesi pislik karı! Kendine sevap işlemiyorsun bari çoluğuna

çocuğuna acı! Yarın öbür gün huzur-u mahşere çıktığında dilinin koparılmasından da mı korkmuyorsun?"

Kocakarı Kang önce biraz suçluluk duyar gibi oldu ama on yıllardır süregelen şirretliği ağır bastı. Çenesini dikleştirip üste çıkmaya çalıştı: "Ben ne yapmışım? Anasını babasını ben mi öldürdüm? Evinde ölenleri ben mi kestim? Bu kasabada onun uğursuz olduğunu bilmeyen mi var? Sizin gibi arkasından ağlayacak kimsesi olmayanlar ancak böyle bir felaketi evine alır. Bence bu Fan ailesi bu sokaktan bir an önce defolup gitmeli. Düşmanlarının ne zaman tekrar geleceğini kim bilir?"

"Sen..." Teyze Zhao öfkeden titriyordu.

Fan Changyu, kardeşinin gözyaşlarını başparmağıyla sildi, yavaşça ayağa kalktı. Bakışları birer buz neşteri gibiydi: "Eğer birini uğursuzluğumla yakacaksam, o ilk sen olacaksın moruk!"

Acı bir gülüşle devam etti: "Sokaktan taşınacakmışım, neden? Senin o lağım çukuru gibi ağzından çıkan dedikodular yüzünden mi? Madem bu kadar korkuyorsun, neden kendin taşınmıyorsun?"

Kocakarı Kang laf yetiştirmeye çalıştı ama Changyu sözünü kesti: "Ayrıca, o torununa sahip çık. Bir daha kardeşimin tek bir saç teline dokunursa, o işi hangi eliyle yaptıysa o elini koparırım!"

Kocakarı Kang'ın torunu, Changyu'nun o vahşi bakışlarıyla karşılaşınca korkudan zırıl zırıl ağlamaya başladı.

Kocakarı Kang torununu arkasına sakladı, korkusunu gizlemeye çalışarak, "Küçük çocuğu korkutmak da neymiş..." dedi.

Fan Changyu'nun dudakları soğukça kıvrıldı: "Korkutmak mı? Ben korkutmam, yaparım."

Sonra çocuğun koluna buz gibi bir bakış fırlattı: "Ben domuz budunu tek hamlede satırla ayırıyorum, bir kolu koparmak benim için çocuk oyuncağı."

Çocuk gayriihtiyari kolunu tuttu ve ağlayarak ninesini çekiştirmeye başladı: "Büyükanne, gidelim... Eve gitmek istiyorum..."

Kocakarı Kang, torununun bu kadar korktuğunu görünce hem telaşlandı hem de öfkelendi ama Changyu ile aşık atamayacağını anlamıştı.

Söylene söylene torununu alıp uzaklaştı. Zhao ailesinin kapısındaki merdivenlerden inerken, ne olduysa oldu, dizinin arkasında bir acı hissetti. "Ay!" diye bir feryat koparıp merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Çenesi tam son basamağa çarptı. Bir süre yerden kalkamadı, ağzı kanlar içinde çığlıklar attı.

Sokaktaki kalabalık birbirine bakakaldı.

Fan Changyu de bir an şaşırdı, sonra gayriihtiyari çatı katına baktı. Beklediği gibi, pencereden hızla çekilen lacivert bir etek ucu gördü.

Teyze Zhao şaşkınlığını üzerinden atınca hemen bağırdı: "İlahi adalet! Gördünüz mü komşular, ne ben ne de Changyu kapıdan dışarı adımımızı atmadık! Kendi kendine düştü bu yaşlı cadı! İşte buna ilahi adalet denir!"

Kocakarı Kang yaşlıydı; bu düşüşle birkaç dişi birden dökülmüştü. Yerden doğruldu, olduğu yere oturup ağlamaya başladı. Changyu'yu işaret ederek: "O yaptı! Kesin bu uğursuz tekmeledi beni!" dedi.

Olayı başından beri izleyen komşular, Kocakarı Kang'ın bu asılsız suçlamasına dayanamayıp araya girdiler: "Yeter artık Kang Karısı! Hepimiz gördük, Changyu yerinden kımıldamadı bile. Kendi ayağın kaydı da düştün!"

Kocakarı Kang hâlâ itiraz edecekken, Fan Changyu soğukça bir hıh çekti: "O kadar çok günah işledin ki, herhalde hayaletler itti seni!"

İnsanlar yaşlandıkça böyle doğaüstü şeylere daha kolay inanırlardı.

Bu sözler Kocakarı Kang'ı iliklerine kadar titretti. Gerçekten de dizinin arkasına bir şeyin sertçe çarptığını hissetmişti. Changyu'nun o "lanetli" kaderini düşününce dudakları titremeye başladı: "Senin o uğursuzluğun yüzünden oldu bu!"

Fan Changyu kollarını göğsünde kavuşturdu: "Hemen defolup gitmezsen, birazdan uğursuzluğum canını alacak, ona göre."

Kocakarı Kang bu sefer gerçekten korkmuştu. Kanlı çenesini tutarak, torunuyla birlikte perişan bir hâlde Zhao ailesinin kapısından uzaklaştı.

"Kendi etti, kendi buldu!"

"Bu sokakta onun dilinden çekmeyen mi kaldı, müstahaktır!"

Kalabalık birkaç kelam daha edip dağıldı.

Avlunun kapısı tekrar kapandığında, Fan Changyu kardeşinin boyuna inecek şekilde diz çöktü ve ciddiyetle konuştu: "Bundan sonra dışarıda kim sana ne yaparsa yapsın, hemen gelip ablana anlatacaksın, tamam mı?"

Ningniang usulca başını salladı.

Teyze Zhao, Kocakarı Kang'ın o ağır sözlerini hatırlayınca dayanamayıp Changyu için gizlice gözyaşı döktü.

Changyu onu teselli ettikten sonra, gözü kapı eşiğindeki o portakal kabuğu şekerine takıldı. Bir bahane uydurup çatı katına çıktı.

Kapıyı açtığında Xie Zheng artık yatakta değildi; pencere kenarındaki bambu sandalyeye oturmuştu. Yüzü hâlâ solgun olsa da önceki günlere göre çok daha iyi görünüyordu.

Changyu daha ağzını açmadan, adamın sakin bakışları ona döndü: "Sabah bana o söylediklerin... Sırf o insanların birkaç boş lafı yüzünden miydi?"

BÖLÜM 28

Pencere kanadı yarı açıktı; gökyüzündeki güneş, ısısı olmayan beyaz bir gölge gibi asılı duruyor, odaya solgun altın rengi ışıklar sızdırıyordu.

Xie Zheng'in yüzünün yarısı gün ışığında parlıyor, diğer yarısı ise gölgede saklanıyordu. Gözleri durgun bir su gibiydi.

Fan Changyu önce inkar etmek istedi ama adamın bakışlarıyla karşılaşınca kelimeler boğazına düğümlendi. Yanındaki küçük tabureye oturdu, sesi boğuk çıkıyordu: "Ailemin başına gelen felaketler yüzünden iki kez tehlikeye atıldın. Bana hiçbir borcun kalmadı. Benimle arana mesafe koyarsan belki daha güvende olursun."

Xie Zheng sordu: "O cahil karının sözlerine gerçekten inanıyor musun?"

Fan Changyu dudaklarını ısırdı, cevap vermedi.

Elbette inanmıyordu ama anne ve babasının ölümü, Amca Fan'ın katledilmesi, Ningniang ve Yan Zheng'in neredeyse canından olması... Dün gece askerler yetişmeseydi, Teyze Zhao ve Marangoz Zhao'nun başına neler geleceği belli değildi.

Belki de... Gerçekten Song annesi ve Kocakarı Kang'ın dediği gibi, o "lanetli" bir yıldızdı. Ona yakın olan hiç kimse gün yüzü görmüyordu.

Xie Zheng onun sessizliğinden her şeyi anlamıştı. O kusursuz kaşlarını hafifçe çatarak sordu: "Benim iyiliğim için benimle arana mesafe koyabileceğini sanıyorsun. Peki ya kardeşin? Onunla da mı arana mesafe koyacaksın?"

Fan Changyu'nun dizleri üzerinde birleşmiş elleri sıkılaştı, zihni kördüğüm oldu.

Evet, Zhao çiftine ve Yan Zheng'e zarar gelmesin diye onlardan uzak durabilirdi ama ya Ningniang?

Ningniang henüz beş yaşındaydı ve bu dünyada kendisinden başka kimsesi yoktu.

Kız sessizliğe gömülmüşken Xie Zheng alçak bir sesle devam etti: "Bu dünyada hayaletlerden veya kader hikayelerinden daha korkunç bir şey varsa, o da insan kalbidir."

Fan Changyu, kayısıyı andıran iri gözlerini kaldırıp ona baktı; bakışlarında derin bir kafa karışıklığı vardı.

Xie Zheng'in dudakları hafifçe, alaycı bir ifadeyle kıvrıldı: "Yeryüzünde o kadar çok doğaüstü olay falan yok. Devletlerin kaderi bile halkı kandırmak için uydurulur, şahsi kader hikayeleri mi gerçek olacak?"

Fan Changyu hâlâ anlamamıştı: "Ne demek istiyorsun?"

Xie Zheng bakışlarını ona dikti: "Bazı insanlar kötülük yaptıklarında, bunu örtbas etmek için hayaletlere ve kadere sığınmayı severler. Tıpkı az önce o yaşlı kadını korkuttuğun gibi; ona cin çarptığı için düştüğünü söyledin. Kadın gerçeği bilmediği için korktu ve inandı. Ama sen ve ben gerçeği biliyoruz; o, bir şeker tanesiyle vurulduğu için düştü."

Fan Changyu gözlerini yere indirdi. Uzun bir süre sonra, "Song ailesinin o yıldız falı meselesini nişanı bozmak için uydurduğunu biliyorum elbette," dedi. "Ama evimden felaketin eksik olmadığı da bir gerçek. İçim bu yüzden rahat etmiyor."

Xie Zheng, "Annen ve baban geçmişten gelen bir düşmanlık yüzünden öldüler, hayaletler musallat olduğu için değil," dedi. "Neden huzursuzsun ki?"

Fan Changyu şaşkınlıkla ona baktı. Bu adamın dili gerçekten zehir gibiydi ama kalbindeki o boğucu ağırlık biraz olsun hafiflemişti.

İçini çekerek, "Söylediklerinin hepsini anlıyorum," dedi. "Sadece o lafları duyunca bir anlık canım yandı. Bu duygu geçince her şey düzelecek."

Xie Zheng hiç acımadan ekledi: "Kimin yüzünden canın yanıyorsa, haddini ona bildireceksin. Bana söylediklerini geçtim ama eğer şu

yaşlı çiftle de arana mesafe koyarsan, bak bakalım buna sevinirler mi yoksa üzülürler mi?"

Fan Changyu başını öne eğip mırıldandı: "Özür dilerim, bir anlık dürtüyle hareket ettim."

Xie Zheng'in bakışları ancak o zaman biraz yumuşadı. "Sen öyle her söylenene boyun eğecek biri değilsin," dedi. "Sabah eve ıslanmış bir hâlde dönüp de hemen hesabını sormamak, yerine oturup kendi kendine dertlenmek... Hiç yakışmadı."

Fan Changyu bir an sustu, sonra, "Bir söz duymuştum," dedi. "'Suç çok olunca ceza olmaz' derler. Yani çok kişi aynı suçu işlerse, devlet hepsini birden cezalandıramazmış. Şimdi bu kasabada benim uğursuzluğumdan korkan herkes, arkamdan konuşan herkes... Birine haddini bildiririm de, herkese nasıl bildireyim?"

Xie Zheng bir an duraksadı. Kızın bu sözleri, zihninin kuytu bir köşesinde tozlu anıları tetiklemişti.

O da küçük yaşta yetim kalmış, Wei malikanesinde sığıntı gibi büyümüştü. Bugünlere öyle çiçekli yollardan gelmemişti.

O adamın oğlunun adamlarıyla birlikte kaburgalarını kırmasını, işlemeli çizmeleriyle yüzünü kanlı çamura bastırmasını dün gibi hatırlıyordu.

Savaş meydanlarında ölümle burun buruna gelerek, sırtındaki kılıç ve balta izleriyle kazandığı askeri başarıların ardından, sırf dayısı Wei Yan olduğu için "Şe ailesinin şanına leke sürdü, el alemin köpeği oldu" diye arkasından edilen küfürleri de biliyordu.

Gözlerini hafifçe kaldırdı, ince dudaklarından şu kelimeler döküldü: "Peki, 'tavuğu kesip maymuna gözdağı vermek' sözünü de duydun mu?"

"İnsan doğası gereği kötüdür. Eğer zayıf ve ezilebilir görünürsen, ne kadar iyi olursan ol, kimse sana el uzatmaz. Ama eğer yükselir ve güçlenirsen, gerçekten korkunç şeyler yapsan bile bir sürü insan sana yaranmak için sıraya girer. O eski nişanlın da öyle değil mi?"

Fan Changyu bunları dinlerken tekrar sessizliğe gömüldü. Ellerini

dizlerine sarmış, mangaldaki kızıl közlere bakıyordu.

Xie Zheng, bambu sandalyenin kolçağına vuran parmaklarını durdurdu. Gözlerini hafifçe kısarak, kendisinin bile fark etmediği bir iğneleyicilikle sordu: "Hâlâ o eski nişanlını unutamadın mı? Adı geçince yine mi üzüldün?"

Fan Changyu başını kaldırıp ona ters ters baktı. Önce ne demek istediğini anlamadı, sonra hatırladı; daha önce adamın kendisine karşı bir niyeti olduğunu sanmasın diye Song Yan'ı unutamadığına dair bir yalan uydurmuştu.

Yalan söylemenin bedeli ağır oluyordu.

Ağzını açtı ama sonunda sadece iç çekerek, "Biraz üzüldüğüm doğru," dedi. "O artık rütbe sahibi biri. Bu yıl koca Qingping ilçesinden sadece o 'Juren' çıkabildi. Kaymakam bile önünde eğiliyor. İnsanların ona yaranmaya çalışması normal. Adam gerçekten yükseldi, ben onunla neyle yarışayım?"

Xie Zheng hafifçe küçümseyerek bir ses çıkardı: "Alt tarafı bir Juren... Bu koca imparatorluğun on yedi eyaletinden her yıl kaç tane Juren çıkıyor biliyor musun? O eski nişanlın kim oluyor ki?"

Fan Changyu ona bakmadan edemedi: "Bunları benim yanımda söyle de, dışarıda başkalarının yanında sakın söyleme. Gülerler sana."

Xie Zheng kaşlarını çattı: "Neye gülecekler?"

Fan Changyu bu adamın hiç mi kendini bilmediğini düşündü. Çaresizce, "Senin daha bir 'Xiucai' unvanın bile yokken, sınavı kazanmış bir Juren hakkında böyle konuşman..."

Duraksadı ve ekledi: "Biliyorum, beni neşelendirmek için söylüyorsun bunları."

Böyle konuşmanın biraz fazla duygusal olduğunu düşünüp saçlarını karıştırdı: "Aslında öylesine söyledim, gerçekten o kadar üzüldüğüm falan yok. Hayat bu, herkes kendi yoluna... O yükselmiş, kazanmış, bana ne? Bana vurup Song ailesine yaranmaya çalışanların da eline bir şey geçmeyecek, sadece çeneleri yorulacak."

Xie Zheng tuhaf bir ifadeyle, "Seni neden neşelendirmeye çalışayım ki?" dedi. "Juren olmak gerçekten de büyütülecek bir şey değil."

Fan Changyu'nun nutku tutuldu: "Kendini büyük bir devlet adamı falan mı sanıyorsun?"

Xie Zheng sustu, cevap vermedi.

Fan Changyu'nun içinden gülmek geldi. Onun okuma yazma bildiğini, güzel makaleler yazabildiğini hatırlayınca onun adına planlar yapmaya başladı: "Bence sen de oldukça zekisin, yazın da çok güzel. Yaraların sürekli nüksediyor, hekim de dedi; eğer tam iyileşmezsen ömür boyu izi kalır. Korumalık yapmak çok tehlikeli. Neden sen de okuyup sınavlara girmiyorsun? Belki sen de Juren olursun, ileride bir devlet memurluğu falan kaparsın!"

Xie Zheng: "...Benim gözüm devlet makamlarında değil."

Fan Changyu iç çekti: "Yazık olur o zaman."

Yarı şaka yarı ciddi ekledi: "İleride bir gün memur falan olursan ve rütben o Song soyadlıdan daha yüksek olursa, ondan benim yerime intikam almanı beklerdim!"

Xie Zheng'in kaşları belli belirsiz yukarı kalktı: "Pekâlâ," dedi.

Bu küçük şakalaşmayla eski huzursuzluktan eser kalmamıştı.

Fan Changyu tavuk suyu kaynattığını hatırladı: "Tencerede tavuk suyu vardı, şimdiye kadar çoktan olmuştur. Gidip sana bir kase getireyim."

Ayağa kalktığında, yatağının yanındaki şeker paketinin boşaldığını gördü. İçinin acıdığını belli ederek, "Sana dışarıdan çakıl taşı toplayayım," dedi. "Bundan sonra birine vuracaksan şeker kullanma, bunlar çok pahalı, hiç hesaplı değil!"

Kız aşağı indikten sonra Xie Zheng şeker paketlerine bakıp kaşlarını çattı.

Tatlı sevmezdi; eskiden yemeği, içeceği, her şeyi emrindeki askerler tarafından hazırlanırdı. Bu tür şeylerin fiyatını gerçekten

bilmiyordu.

Changyu'nun elinde avucunda az para varken, bu şekerler bu kadar pahalı olmasına rağmen ona almıştı. Sırf o gün ilacın acılığından korktuğunu sandığı için mi?

Xie Zheng, karışık duygular içinde gözlerini kapadı.

***

İki gün sonra, Zheng Wanchang askerlerle birlikte tekrar Lin'an kasabasına geldi.

Fan Changyu haberi alır almaz evinin kapısında onları karşılamaya gitti.

Zheng Wanchang atının üzerinde mağrur bir tavırla, "Kasabadaki cinayetlerin gizemi çözüldü; hepsinin dağ haydutlarının işi olduğu kesinleşti," dedi.

Fan Changyu bu cevabı duyunca kalbi yerinden oynayacak gibi oldu: "Ama evime iki kez o caniler girdi..."

Zheng Wanchang sözünü kesti: "Evinize yapılan saldırılar, babanızın yıllar önce korumalığını yaptığı bir kervanla ilgili. Rivayete göre o kervanda eski hanedana ait bir hazine haritası varmış. On beş yıl önce o haritayı ele geçirmek isteyenler tüm kervanı katletmiş, baban ise ölümden kurtulup buraya dönmüş ve yıllarca huzur içinde yaşamış. Son zamanlarda Chongzhou'daki savaş yüzünden o harita meselesi tekrar gündeme gelmiş. Bazı haydutlar babanın izini bulmuş ve haritayı aramak için evinize dadanmışlar."

Bu sebep, Lin'an kasabasında son günlerde yaşanan tüm tuhaflıkları açıklıyordu. Fan Changyu sordu: "Peki annem ve babam da o haydutlar tarafından mı öldürüldü?"

Zheng Wanchang kaşlarını çatıp bakışlarını Changyu'dan kaçırdı: "Elbette."

Anne ve babasının gerçek ölüm sebebini öğrenmek Changyu'nun yüreğine bir ağırlık gibi çöktü. Babasının ona neden dövüş sanatlarını öğrettiğini ama neden kimsenin önünde kullanmasına

izin vermediğini şimdi anlıyordu; o canileri üzerlerine çekmekten korkmuş olmalıydı.

"Ben babamdan veya annemden hazine haritası hakkında hiçbir şey duymadım," dedi. "Burada bir yanlışlık olmasın?"

Zheng Wanchang, "Haritanın babanda olduğu haberi asılsızmış zaten," dedi. "Birkaç gün önce Chongzhou'daki isyancılar haritayı ele geçirdiklerini duyurdular. Haydutlar bir daha bu kasabaya uğramaz, için rahat olsun."

Konuşurken bir işaret yaptı; emrindeki bir asker, üzerinde gümüş paralar olan bir tepsi getirdi. Zheng Wanchang, Changyu'ya bakarken gözlerinde fark edilmesi güç bir ifade vardı: "Jizhou Valisi Sayın He, halkın halinden anlayan biridir. Bu elli liang gümüşü tazminat olarak gönderdi."

Fan Changyu içtenlikle teşekkür etti.

Komşular da etrafta toplanmış övgüler yağdırıyordu: "Vali He gerçekten Jizhou'nun adalet güneşidir! Bu haydut saldırılarında canı yanan her aileye tazminat gönderilmiş!"

Biri sordu: "Diğer ailelere yirmi beş liang verildiğini duydum, neden Fan ailesine elli liang verildi?"

Hemen biri cevapladı: "O evlerde bir kişi öldü, Fan ailesinde ise hem karı hem koca katledildi. Tabii ki daha fazla alacaklar."

...

Dava kapanmış, Fan ailesinin kapısındaki mühürler sökülmüştü.

Fan Changyu evin her köşesini temizledi. Özellikle kan dökülen avluyu ve odaları defalarca yıkadı; üstüne bir de greyfurt yapraklı su dökerek kötü enerjiyi kovmaya çalıştı.

Her şeyi düzene soktuktan sonra Ningniang ve Xie Zheng'i komşudan geri getirdi.

Anne ve babasının mezar tabletlerinin önüne birer tütsü yakıp dikti. Göz pınarları hafifçe sızlayarak, "Baba, anne... Artık huzur içinde

uyuyabilirsiniz," diye fısıldadı.

Sadece Xie Zheng'in kaşları hâlâ çatıktı.

O adamların Wei ailesinin gizli suikastçıları olduğunu biliyordu. Zheng Wanchang'ın iddia ettiği gibi dağ haydutları olmalarına imkan yoktu ve aradıkları şey de kesinlikle o saçma hazine haritası değildi.

Ancak resmi makamlar davayı kapatmak için bu kadar inandırıcı bir yalan uydurmuş, üstüne bir de tazminat dağıtmıştı; belli ki birileri epey çaba sarf etmişti.

Xie Zheng bu işe bir anlam veremiyordu.

Eğer He Jingyuan, Wei Yan adına o mektubu ele geçirmek isteseydi, Fan ailesinin evini mühürletip didik didik aratırdı.

Oysa şimdi evi Changyu'ya geri vermiş, üstüne bir de olayları örtbas etmişti. Sanki Changyu'nun eski hayatına devam etmesini, bu kasabada kalmasını istiyor gibiydi.

He Jingyuan'ın amacı neydi?

Yoksa Wei suikastçılarının aradığı o mektup çoktan Fan ailesinden çıkmış mıydı?

Xie Zheng, sunaktaki iki tablete baktı. He Jingyuan bu çiftin gerçek kimliğini biliyor olmalıydı; belki de o mektubun sırrını da biliyordu.

BÖLÜM 29

Canına kasteden o siyah giyimli adamlar ortadan kalkınca, Fan Changyu artık apar topar eşyalarını satıp Lin'an kasabasından ayrılmak zorunda kalmadı.

Yingxiang Hanı ile olan iş birliğini uzun vadeli bir anlaşmaya dönüştürdü. Et dükkanını tekrar açtığında, Yingxiang Hanı'nın referansı sayesinde işleri eskisinden bile daha iyi gitmeye başladı; hatta Wang ailesinin dükkanını gölgede bırakacak seviyeye geldi.

Yılbaşı gecesinden bir gün önce, dükkandan eve dönerken sokak ağzında oldukça görkemli bir at arabası gördü. Önce Song ailesinin tekrar geldiğini sandı ama sokağa girdiğinde kendi kapısının önünde bir kalabalık biriktiğini fark etti.

Evde yine bir şey oldu korkusuyla kalabalığı yardı: "Müsaade edin, müsaade edin..."

Bir komşusu sordu: "Changyu, senin ailende böyle zengin akrabalar mı vardı?"

Changyu şaşkınlıkla, "Hayır, yok," dedi.

Adam tekrar sordu: "Yoksa şu damadın akrabası mı? Sokaktaki araba, Song ailesinin taşınırken kiraladığı o arabalardan bile daha şaşaalı!"

Changyu ancak o zaman anladı; kapıdaki arabanın sahibi kendilerini aramaya gelmişti.

Yandaki bir komşu lafa girdi: "Song ailesinin o günkü arabası kendi malı mıydı sanki? Araba kiralama yerinden tutmuşlardı!"

Laf arasında Song ailesini küçümseyen bir ton vardı artık.

Kocakarı Kang kendi kapısında durmuş, eksik dişleriyle söylendi: "Hepiniz güçlünün yanındasınız! Hele bir Yan oğlum başkentteki sınavları kazanıp başvezir olsun, görün bakalım o zaman ne arabaları olacak!"

Fan Changyu bu laflara kulak asmadı, merakla içeri girdi. Avlu kapısını kapattığında, ana odadaki masada ipek elbiseler içinde, belinde yeşim kuşağıyla asil bir gencin oturduğunu gördü.

Genç adam Changyu'yu görünce gülümseyerek başıyla selam verdi. Changyu kim olduğunu bilmediği için o da aynı şekilde karşılık verdi.

"Vakit epey geç oldu, Bay Yan ve hanımefendiyi daha fazla rahatsız etmeyeyim," diyerek ayağa kalktı ve Xie Zheng'e saygıyla selam verdi. Changyu'ya döndüğünde ise gülümsemesi daha da derinleşti.

Xie Zheng masanın diğer tarafında oturuyordu, yüzünde her zamanki mesafeli ifadesi vardı. Üzerinde sıradan, kaba kumaştan giysiler olsa da duruşuyla o asil genci gölgede bırakıyordu: "Güle güle, yolun açık olsun."

Fan Changyu, Yan Zheng'in o huysuz tavrını bildiği için adamın yerinden kalkmamasına şaşırmadı ama nezaket gereği misafiri dış kapıya kadar uğurladı.

Kapıyı kapatıp komşuların meraklı bakışlarını dışarıda bıraktıktan sonra Xie Zheng'e sordu: "Kim bu adam?"

Xie Zheng, "Kasabadaki kitapçının sahibi," dedi.

Fan Changyu masadaki çaydanlığı alıp kendine su doldururken, "Kitapçının sahibi sakallı bir ihtiyardı diye hatırlıyorum?" dedi.

Xie Zheng, "O dükkanın müdürüydü," dedi. "Asıl sahip Jizhou eyalet merkezinde yaşıyor."

Geçen sefer Zhao Xun onu ziyarete geldiğinde sokaktaki herkes işinde gücündeydi, kimse görmemişti. Bugün yıl sonu olduğu için herkes evindeydi ve bu ziyaret bir anda kasabada büyük yankı uyandırmıştı.

Changyu bardağına suyu doldurunca çayın buz gibi olduğunu fark etti. Soğuk çaydan bir yudum alıp o gencin oturduğu yerdeki yarım kalmış bardağa baktı: "Misafiri buz gibi çayla mı ağırladın gerçekten?"

Xie Zheng ona bir bakış fırlattı; Changyu o bakıştan "Başka ne yapacaktım?" anlamını net bir şekilde okudu ve sustu.

Xie Zheng, kızın yine bir paket portakal kabuğu şekeri aldığını fark etti. Masanın üzerindeki kırmızı kağıda sarılı paketi ona doğru itti: "Makale yazarak biraz para kazandım, bunu al."

Fan Changyu kırmızı kağıdı açtığında gözleri hayretle açıldı; paketin içinden tam dört tane gümüş külçesi çıktı!

Daha et dükkanında işler açılmadan önce, bir ayda bile bu kadar kazanamazdı!

Ağzı açık kaldı: "Makale yazmak bu kadar çok mu kazandırıyor?"

Xie Zheng, önündeki kaba seramik bardağı alıp ince parmaklarıyla bir yudum içti. Yaraları iyileşen parmakları birer bambu dalı gibi diri ve güçlü görünüyordu: "Önceki yazdıklarım çok satmış, kitapçı kar payı verdi. Bu kırk liangın içinde bir sonraki makalelerin avansı da var."

Yazdığı o makaleler gerçekten de başkentte büyük yankı uyandırmıştı. Zhao Xun her ne kadar bir tüccar olsa da, o kadar kurtlar sofrasında malını mülkünü koruyabilmiş biri olarak zekiydi; makaleleri her eyalette bastırıp öğrencilere satarken, yazarın kimliğini ustalıkla gizlemişti.

Fan ailesinin o zor günlerinde, dayısı tüm kitapçıları didik didik aratmıştı; eğer Zhao Xun bu kadar tedbirli olmasaydı, bu küçük kasabaya gelen suikastçıların sayısı iki katına çıkardı.

Bu paralar aslında Zhao Xun'un ona yaranmak için verdiği paralar değildi; o makalelerin gerçek değeri binlerce altın ederdi. Zhao ailesinin kitapçıları bu makaleler sayesinde kasalarını doldurmuştu.

Kızın şüphelenmesinden korktuğu için sadece kırk liang istemişti ama Changyu buna bile inanamamıştı.

Fan Changyu elindeki gümüşlere, sonra da Xie Zheng'e baktı: "Yani o sahip, sırf senin yazıların için mi buraya kadar geldi?"

Xie Zheng başıyla onayladı: "Chongzhou'daki savaş henüz bitmedi,

sarayda ise çekişmeler sürüyor. Benim yazdığım savaş manzaraları her ne kadar basit kalsa da, diğer okumuşların hiç deneyimlemediği şeyler; bu yüzden çok ilgi çekiyor."

Changyu'nun gümüşleri görünce sevinmek yerine sessizleştiğini fark edince Xie Zheng ister istemez kaşlarını çattı.

Bir an sonra Changyu konuştu: "Aslında beni kandırmana gerek yok, her şeyi anlıyorum."

Xie Zheng'in bardağı tutan parmakları kasıldı: "Neyi?"

Fan Changyu başını kaldırıp ona baktı: "Kitapçı sahibinin gözüne girebildiğine göre çok bilgili olmalısın. Eskiden çok okumuşsun belli ki. Eski nişanlım sınavı kazanıp beni terk etti diye ben de sana kızarım, okumuş adamlara düşman olurum sandın, o yüzden mi bilgisizmişsin gibi davrandın?"

Xie Zheng konunun buraya gelmesine şaşırdı, parmaklarındaki gerginlik biraz azaldı.

O cevap vermeden Changyu devam etti: "Sandığın kadar dar görüşlü değilim. Dünyada bir sürü okumuş insan var; eski nişanlım vefasız çıktı diye bütün okumuşlar vefasız olacak değil ya. Bunu anlayabiliyorum, endişelenmene gerek yoktu."

Xie Zheng gözlerini kaçırarak, "Özür dilerim," dedi.

Fan Changyu elini sallayarak "Önemli değil," dedi. Kendisi de dövüş bildiğini komşulardan saklamıyor muydu? Bu onun yeteneğiydi; söyleyip söylememesi Changyu'ya bir zarar vermezdi.

Sadece merakla sordu: "Madem bu kadar çok okudun, neden devlet sınavlarına girmedin de korumalık yapmaya başladın?"

Xie Zheng, "Yapmak istediğim şey için okumuş olmak yetmiyordu," dedi.

Neredeyse bir aydır birlikteydiler ve Changyu ilk kez onun hakkında bu kadar derin sorular soruyordu: "Ne yapmak istiyordun?"

Odadan geçen rüzgar Xie Zheng'in şakağındaki bir tutam saçı uçuşturdu. Avlu duvarındaki kalın kar tabakasına ve puslu gökyüzüne baktı; bakışları derin ve gizemli bir hâl aldı: "Tıpkı senin babandan kalan bu dükkanı devam ettirmek istemen gibi... Ben de babamın yarım kalan işini tamamlamak istiyorum."

Fan Changyu bir süre düşündü, sonra gözleri şaşkınlıkla büyüdü: "Yoksa senin ailenin de mi bir koruma şirketi, bir kervan sarayı vardı?"

Korumalık yapanlar genelde zor hayatlar yaşayan insanlardı; yoksa kim canı pahasına o üç kuruşu kazanmak isterdi ki?

Eğitimi iyiydi, dövüş sanatları mükemmeldi ve korumalık yapıyordu... Changyu'nun aklına yatan tek ihtimal, onun bir koruma şirketinin genç varisi olmasıydı.

Xie Zheng kısa bir tereddütten sonra başıyla onayladı.

Fan Changyu her şeyi anlamış gibi, "Demek bu yüzden iyileşir iyileşmez gideceğini söylüyorsun," dedi.

Kırk liang gümüşü ona geri itti: "Bu parayı kendin sakla. Bir şirketi, bir işi yeniden kurmak için çok para gerekir! Gideceğin zaman benim durumum iyiyse, ben de sana biraz takviye yaparım!"

Xie Zheng, ayrılık lafını ondan ilk kez duymuyordu. Vücudundaki o korkunç yaralar artık kabuk bağlamıştı, iç yaraları ise neredeyse tamamen iyileşmişti. Zhao Xun bugün ona yirmi bin kile pirinç ve zahire satın aldığını da bildirmişti.

Çok geçmeden gitmesi gerekecekti.

Şimdi bu sözleri duyunca kalbinde tuhaf bir duygu uyandı.

Elini gümüş külçelerden birinin üzerine koydu, kızın geri itmesini engelledi. Sesi biraz sertleşmişti: "Bu senin. İlaç parası."

Fan Changyu hâlâ itiraz ediyordu: "Hani anlaşmıştık? Yaralarını iyileştirecektim, şimdi nasıl para alırım? Sözümden dönmüş olurum. Sen o kadar yaralıyken, o soğukta oturup makale yazdın, bu parayı kazanmak kolay değil..."

Adamın gümüş üzerindeki eli kımıldamadı bile. Kara gözlerini kızın gözlerine dikti: "Şeker parası?"

Fan Changyu bir an duraksadı, sonra onun şekerlerden bahsettiğini anladı. Saf bir dürüstlükle, "Şeker bu kadar tutmaz ki..." dedi.

"O zaman şimdilik al, ileride yine alırsın."

"Sen iyileşip gidene kadar o kadar çok şeker alamayız ki..."

Changyu sözünü bitiremeden sustu.

"İleride yine alırsın" derken, bir "ilerisi" olacağını mı kastediyordu?

Mangaldaki odunlardan biri çıtırtıyla patladı, etrafa saçılan kıvılcımlar odadaki sessizliği bozdu.

Adam aynı kararlılıkla tekrarladı: "Al bunu."

Fan Changyu ona bakmadı, sadece gümüşün üzerindeki eline baktı bir süre. Sonra sordu: "Hangi şekeri seviyorsun?"

Xie Zheng bunu duyunca elini çekti: "Sen hangisini istersen onu al."

***

O gece Fan Changyu, normalde deliksiz uyuyan biri olmasına rağmen tavanı seyrederek uykusuz kaldı.

Düşüncesiz biri olsa da taş kalpli değildi.

Yan Zheng her ne kadar huysuz ve zehir dilli olsa da kalbi iyiydi; yoksa o haydutlar saldırdığında Ningniang'ı kurtarmaya çalışmazdı.

Yakışıklıydı, bilgiliydi, dövüş sanatları harikaydı.

Onun burada sadece geçici olduğunu, sonunda gideceğini biliyordu; bu yüzden ona hep bir misafir gibi bakmıştı.

Ama bugün ona bu kadar büyük bir para vermiş ve "ileride de bana şeker al" demişti.

Changyu'nun kalbi bir anda karmakarışık olmuştu.

Yatakta bir o yana bir bu yana döndü durdu; ancak sabaha karşı gözleri kapanabildi.

Ertesi sabah haliyle geç uyandı, gözlerinin altında hafif morluklar vardı.

Neyse ki yılbaşı ve ertesi gün dükkan kapalı olacaktı, geç kalkması sorun değildi.

Esneyerek kalktı, yılbaşı tatlısı için hamur hazırlamaya başladı. Sokaktan çocukların patlattığı maytap sesleri geliyordu; tüm kasaba yeni yılın huzurlu havasına bürünmüştü.

Ancak bir eyalet ötedeki Chongzhou'da, ordu büyük bir yenilgi almıştı.

***

Başkent.

Sokaklar fenerlerle süslenmiş, her yer yılbaşı kokuyordu.

Chongzhou'dan gelen acil bir savaş raporu Yongding Kapısı'ndan geçti ama saraya değil, doğrudan Vezir Wei'nin malikanesine götürüldü.

Hızlı bir atlı, yan yollardan rüzgar gibi geçti.

Wei malikanesinin önü tam bir sessizlik ve disiplin içindeydi. Kapıdaki iki taş aslan korkutucu görünüyor, zırhlı muhafızlar bir duvar gibi dizilmiş bekliyordu. Duvarların üzerindeki karlar birikmiş, kuşlar bile bu soğuk ve kasvetli yerdeki dallara konmaya cesaret edemiyordu.

Atın üzerindeki haberci kendini yere attı, göğsünden çıkardığı raporu başının üzerine kaldırdı: "Chongzhou'dan acil haber!"

Kapıdaki muhafızın yüzü değişti, raporu alıp hızla içeri daldı. Rapor elden ele geçerek sonunda çalışma odasına ulaştı: "Efendim, Chongzhou'dan acil rapor!"

Kısa süre sonra odanın kapısı açıldı, bir görevli raporu içeri aldı.

Her şey büyük bir gizlilik ve hızla yürütülüyordu.

Görevli kapıyı sessizce kapattı, parmak uçlarında yürüyerek masanın başında evrakları inceleyen uzun sakallı yaşlı adama yaklaştı: "Vezir Hazretleri, Chongzhou'dan gelen sekiz yüz millik acil rapor."

Güçlü ve kemikli bir el raporu aldı. Okuduktan sonra sertçe masaya vurdu: "O hayırsız evladın Chongzhou'yu tutamayacağını biliyordum! Hasat biteli ne kadar oldu, koca Kuzeybatı'dan neden hala erzak toplanamadı?"

Görevli cevap vermeye cesaret edemedi.

Yaşlı adam ayağa kalktı. Üzerinde ipekler değil, sıradan bir kumaş vardı ama duruşu bir dağ kadar vakurdu. Pencereden dışarıdaki karlı manzaraya baktı. Gözleri bir kartalınki kadar keskin, vücudu ise hala dinçti; bu adam on yılı aşkın süredir devletin iplerini elinde tutan Vezir Wei Yan'dı.

Bir süre düşündükten sonra, "O hayırsız oğluma söyleyin geri dönsün. He Jingyuan'ı oraya gönderin, durumu o toparlasın," dedi.

Eskinden elinde iki keskin kılıç vardı; biri kendi yetiştirdiği yeğeni, diğeri ise He Jingyuan'dı. Kendi öz oğlu Wei Xuan ise sadece hırslı ama beceriksiz bir kibir küpüydü.

Görevli tam çıkacakken, on yıldır imparator adına hüküm süren bu adam sordu: "Savaş Tanrısı unvanlı Wuan Markisi'nin cesedi bulundu mu?"

Görevli başını salladı: "Henüz hayır."

Wei Yan derin bir iç çekti: "O çocukta Wei ailesinin kanı vardı, hırsı ve yöntemleri en çok bana benzerdi. Yazık oldu..."

Görevli, Vezir'in yanında yıllardır çalıştığı için onun zihnini biraz okuyabiliyordu. Vezir'in Wuan Markisi'ne olan düşkünlüğünü, öz oğlu Wei Xuan'dan daha çok sevdiğini biliyordu. "Markis belki de o kötü niyetli insanlar tarafından kandırılmıştır," dedi. "Onu on altı yıl siz yetiştirdiniz, baba oğuldan öteydiniz. Sizin Veliaht Prens Chengde'yi ve General Xie'yi öldürttüğünüz iddiaları tamamen

asılsızdır. Kanıtları bile yoktu. Belki hala bir geri dönüş yolu vardır, neden..."

Görevli sözünü bitiremeden Vezir'in soğuk ve sert bakışlarıyla karşılaştı. Hemen kendine bir tokat attı: "Haddimi aştım, bağışlayın!"

Wei Yan, "Gerçeği bir gün elbet öğrenecekti," dedi. "Zaten şüphelenmeye başlamıştı. O daha savunmasızken işini bitirmeseydim, yarın öbür gün Wei ailesini yok edecek olan oydu."

Görevli önce şaşırdı, sonra ekledi: "Siz bu devletin direğisiniz, Markis bile size diş geçiremezdi; kaldı ki artık o da yok."

Wei Yan gözlerini kapadı, bir şey demedi.

Masasına geri döndüğünde o kederli halinden eser kalmamıştı: "Jizhou'dan getirtilmesini istediğim şey ulaştı mı?"

Görevli sesini alçalttı: "Gizli suikastçılardan hala bir haber yok."

Wei Yan'ın bakışları bir anda keskinleşti: "Peki He Jingyuan tarafında durum ne?"

Görevli, "He Jingyuan'ın yanına yerleştirdiğimiz casus, onun o şeyden haberi olmadığını söylüyor," dedi.

Tam o sırada dışarıdan bir ses geldi: "Efendim, Jizhou Valisi'nden acil bir paket geldi!"

BÖLÜM 30

Görevli, Vezir Wei Yan'ın yüzündeki ifadeyi korkuyla süzdü.

Vezir, "Getirin," dedi sadece.

Görevli kapıya gidip o paketi aldı ve masaya bıraktı.

Wei Yan, yaşlı ama hala delici olan bakışlarını kutuya dikti. Kutu oldukça eski görünüyordu, üzerindeki ipek kumaş sararmıştı.

Kilidi açtı, kutunun kapağını kaldırdı. İçindekini görünce bakışları bir anda karardı.

Görevli onun yüzünün değiştiğini görünce kutuya bir göz attı ve dehşetle bağırdı: "He... He Jingyuan bu mektubu okumuş mu?"

Kutunun içinde bir mektup ve bir demir nişan vardı.

Wei Yan mektubu eline aldı. Zarf eskiydi ama mührü sağlamdı. Üzerinde hiçbir isim yazmıyordu; sanki biri çok önceden içindekini yeni bir zarfa koyup saklamıştı.

"Açmaya cesaret edememiş," dedi Vezir soğuk bir sesle.

Zarfı yırttı, içinden gerçekten de başka bir açık mektup çıktı. Kağıt sararmıştı ve üzerinde kurumuş, açık kahverengi kan lekeleri vardı.

Zarfın üzerinde güçlü ve vakur bir yazıyla "Meng Shuyuan'ın Dikkatine" yazıyordu.

Wei Yan yıllardır devletin başında olduğu için yazısı herkesçe bilinirdi; çağının en büyük hattatlarından biriydi.

Onun el yazısını gören herkes, bu zarfın üzerindeki yazının ona ait olduğunu hemen anlardı.

Mektubu okuyunca Wei Yan'ın o sert ifadesi biraz yumuşadı ama gözleri hala bir şahininki kadar keskindi: "Benim suikastçılarımın alması gereken bu şey, nasıl oldu da He Jingyuan'ın eline geçti?"

Görevli ter dökerek, "Hemen araştıracağım efendim," dedi.

Wei Yan elini kaldırarak "Gerek yok," dedi. Kutunun yanında Jizhou'dan gelen bir rapor daha vardı. Onu okuyup masaya fırlattı: "Benden, o hainin iki kızını bağışlamamı istiyor."

Görevli, Vezir'in zihnini okumakta ustaydı. Raporda yazan "Qingping ilçesindeki haydut saldırıları, katledilen masum köylüler ve haydutların yok edilmesi" ifadelerini görünce durumu anladı.

He Jingyuan, Vezir'in aradığı şeyi ona geri vermiş ve karşılığında o adamın iki kızının canını bağışlamasını istemişti.

Görevli, "General He herhalde eski silah arkadaşlığı hatırına böyle bir şey yaptı," dedi. "Sadakatini ölçmek için o iki kişiyi öldürmesini emrettiğinizde yapmıştı. Size sadık olduğu belli, sadece biraz yufka yürekli davranmış."

Wei Yan güldü: "Sence bu şeyi çok önceden mi buldu, yoksa raporda dediği gibi gerçekten haydutları temizlerken benim suikastçılarımı yanlışlıkla yakalayıp mı öğrendi?"

Görevli, "Siz onu denetlemesi için adam göndermiştiniz," dedi. "Bence gerçekten haberi yoktu, sonradan öğrendi."

Wei Yan soğuk bir sesle, "Bin kişiyi yanlışlıkla öldürürüm ama birini sağ bırakmam," dedi. "Mektubu açmamış olabilir ama bu mektubu kullanarak o kızları kurtarmaya çalışması, içinde ne yazdığını tahmin ettiğini gösterir."

Görevli çekinerek sordu: "Yani... Markis'e yaptığımız gibi mi yapalım?" Eliyle boğaz kesme işareti yaptı.

Wei Yan masadaki rapora uzun uzun baktı. Sonunda başını salladı: "Jinzhou Savaşı'nın üzerinden on altı yıl geçti. Birkaç ay önce Veliaht Prens Chengde ve Xie Linshan'ın ölümü halk arasında tekrar konuşulmaya başlandı. Yeğenimin o savaşın kayıtlarını araştırması da kesinlikle birileri tarafından yönlendirildi. O gizli el henüz ortaya çıkmadı ama şimdiden en keskin kılıcımı elimden aldı."

Wei Yan'ın sesi iyice sertleşti: "Chongzhou'da savaş kilitlenmiş durumda. Belki o gizli el orada da parmağı vardır. Eğer He

Jingyuan'ı da harcarsam, Kuzeybatı'yı altın tepside düşmana sunmuş olurum. O hain de zaten kızlarına hiçbir şey anlatmamış. İki küçük kızdan bir zarar gelmez, canlarını bağışlayalım gitsin."

Görevli, "Çok bilgece bir karar efendim," diye övdü.

Aslında Vezir'in He Jingyuan'ı sağ bırakmasının tek sebebi, He Jingyuan'ın gerçeği bilse bile hala işine yarayacak olmasıydı. O hainin sadece iki kızı vardı; kadın başıyla nasıl intikam alacaklardı ki? Bir tehlike arz etmiyorlardı.

Ama Xie Zheng farklıydı; babasının intikamı için her şeyi yapabilirdi. Bu yüzden Vezir elini çabuk tutmuş ve Chongzhou'da ona bir tuzak kurarak bu genç savaş tanrısını yok etmişti.

Wei Yan övgülere kulak asmadı. On altı yıllık o sararmış kağıda son bir kez baktı ve yanındaki mangalın içine fırlattı.

Kızgın kömürler kağıdı bir anda yuttu. Kağıt alevler içinde yok olurken, on altı yıl önceki o savaşın ve kanın izleri de küle dönüştü. Artık gerçeği kimse bilmeyecekti.

Wei Yan, alevlere bakarak konuştu: "Chongzhou'daki orduyu He Jingyuan'a emanet edin. On altı yıl önceki o savaşı deşmeye çalışanlar durmayacaktır. Adamlarımıza söyleyin, gözlerini dört açsınlar. Bir daha bir hareketlilik olursa o gizli farenin kafasını bizzat ezeceğim!"

Görevli, "Acaba Başdanışman Li'nin grubu mu?" diye sordu.

Wei Yan başını salladı. Yaşlı yüzünde sarsılmaz bir güven vardı: "O ihtiyar eğer bir iz bulsaydı, on altı yıl beklemezdi."

Yavaşça ekledi: "Veliaht Prens öldüğünde sarayda yangın çıkmıştı. Prenses ve torunumun öldüğü söylenmişti. Prensesin yüzü tanınabiliyordu ama çocuk kömür gibi olmuştu. Umarım o gün ölen gerçekten torunumdur."

Görevli ter içinde kaldı: "Prensesin yanında ölen çocuk tabii ki torununuzdur efendim. Başka kim olabilir ki?"

Wei Yan sadece, "Umarım," dedi.

***

Jizhou.

Yılbaşı gecesiydi ama Chongzhou'daki yenilgi yüzünden Jizhou'daki tüm üst düzey yetkililer valilikte toplanmıştı. Kimse huzurla yılbaşı kutlayamıyordu.

Vali He Jingyuan'ın masasına bir rapor geldi. Okuduktan sonra iç çekti: "Vezir'in büyük oğlu, Chongzhou'daki ateşi iyice körüklemeye kararlı anlaşılan!"

Zheng Wanchang sordu: "Neden böyle dediniz efendim?"

He Jingyuan resmi yazıyı yardımcısına verdi. Odadakiler okuyunca bir gürültü koptu.

Zheng Wanchang öfkeyle, "İmparatorluğun on yedi eyaletinden dördü Kuzeybatı'da. Chongzhou zaten isyanda. Geriye sadece Huizhou, Jizhou ve Taizhou kaldı. Huizhou askeri bölge, orada tarım yasak. Şimdi koca ordunun yükü Jizhou ve Taizhou'nun omuzlarında! Wei Xuan bizden üç gün içinde yüz bin kile tahıl istiyor; bu imkansız!" dedi.

Başka bir yetkili, "Taizhou'da tahıl kalmamış, dün askerler zorla toplamaya gitmişler! Köylülerin baharlık tohumlarını bile almışlar! Halk baharda ne ekecek? Bu kış açlıktan ölmeyen şükredecek!" dedi.

"Wei Xuan'ın askerleri halkı insan yerine koymuyor. Tahıl vermek istemeyen kaç köylüyü döverek öldürmüşler! Bu haberler bir yayılırsa Wei ailesinin adı iyice lekelenecek!"

He Jingyuan tartışmaları sessizce dinledi. Sonunda sordu: "Kuzeybatı'da neden tahıl kalmadı?"

Normalde ordunun erzağı başkentten gelirdi ama savaş yolu kapattığı için gelmiyordu. Eğer savaş çabuk bitseydi bu sorun olmazdı ama Wuan Markisi gibi bir komutan kaybedilince ordunun morali çökmüştü.

Yeni komutan Wei Xuan ise sadece kendi koltuğunu

sağlamlaştırmak için eski yetenekli subayları uzaklaştırmış, kendi beceriksiz adamlarını getirmişti. Savaş stratejisini bilmedikleri için üst üste yenilmişler ve ordunun tüm stoklarını tüketmişlerdi.

He Jingyuan, "Şu Zhao soyadlı tüccarı araştırın," dedi.

Zheng Wanchang, "Araştırdım efendim. O tüccar Jizhou ve Taizhou'daki tüm fazlalık tahılı yüksek fiyattan satın almış. Halkın elinde sadece tohumluk ve karınlarını doyuracak kadar kaba zahire kalmış. Gerisini gümüşe çevirmişler," dedi.

He Jingyuan, "O tüccarın peşini bırakmayın," dedi.

Sonra ekledi: "Bugün yılbaşı, daha fazla çalışmayalım. Herkes evine gitsin."

Yetkililer bu habere çok sevindi ve saygıyla selam verip dağıldılar.

Sadece Zheng Wanchang hala orada duruyordu.

He Jingyuan masadan kalktı: "Neden gitmiyorsun?"

Zheng Wanchang endişeyle, "Efendim, Wei Xuan üç gün dedi. Eğer veremezsek ne olacak?" diye sordu.

He Jingyuan, "O tüccarı bulacağız dedim ya," dedi.

Zheng Wanchang sustu. Tahıl çoktan başka yerlere satılmış olabilirdi.

He Jingyuan duraksadı ve yardımcısına baktı. Bakışları yumuşak ama kararlıydı: "Benim de Wei Xuan gibi halkın elindeki lokmayı zorla almamı mı bekliyorsun?"

Zheng Wanchang hemen, "Hayır efendim, ama Wei ailesine ne cevap vereceksiniz?" diye sordu.

He Jingyuan, "Bir yolu bulunur ama o yol köylünün boğazına kılıç dayamak değil. Wanchang, başkalarının bize ne dediği önemli değil. Önemli olan bizim bu makamda halk için oturduğumuzu bilmemizdir," dedi.

Zheng Wanchang utançla başını eğdi: "Haklısınız efendim."

Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. He Jingyuan odadan çıktı. Wei Yan'a gönderdiği paketin ulaştığını biliyordu. Eğer başkentten beklediği emir gelirse Wei Xuan'dan korkmasına gerek kalmayacaktı.

Wei Xuan'ın bu kadar acele etmesi, babasından korktuğu içindi.

Uzaklardan gelen maytap seslerini duyunca He Jingyuan'ın gözlerinde kederli bir ifade belirdi: "Bayramlarda ölenleri anmak gerekir. Bir dostum var ki, artık ona dua edecek, mezarına kağıt para yakacak kimsesi kalmadı. Onun yüzüne bakacak yüzüm yok ama yine de... Wanchang, benimle şehir dışına gel. O dostum için biraz kağıt para yakalım."

Bir at arabası şehirden çıkıp bir tepede durdu.

He Jingyuan bizzat tütsüleri yaktı, kuzeye doğru üç kez selam verip toprağa dikti. Sonra kenara çekildi, Zheng Wanchang kağıt paraları yaktı.

Rüzgar alevleri savuruyor, yanmamış kağıt parçaları karların arasında uçuşuyordu. Beyaz kar ve beyaz kağıtlar birbirine karışmış, ortaya hüzünlü bir manzara çıkmıştı.

Zheng Wanchang geri döndüğünde He Jingyuan'ın sırtı dönüktü, omuzları çökmüş gibiydi.

Dönüş yolunda sordu: "Efendim, siz çok iyi birisiniz. Neden 'yüzüne bakacak yüzüm yok' dediniz?"

He Jingyuan gözlerini kapadı: "Bazen şartlar insanı istemediği şeyler yapmaya zorlar," dedi sadece.

***

Lin'an Kasabası.

Çamurlu yollarda ıslanmış kağıt paralar vardı.

Rüzgar sert estikçe bu kağıtlar havada uçuşuyordu. Erimeye

başlayan karlar yolları balçığa çevirmişti. Fan Changyu, Ningniang'ı kucağına almış tarlaların arasından yürüyordu. Xie Zheng ise elinde tütsü ve kağıt para dolu bir sepetle, ifadesiz bir şekilde arkalarından geliyordu.

Kasabanın geleneğine göre yılbaşı günü ölen yakınların mezarına gidilirdi.

Changyu'nun anne ve babası kasaba dışındaki güzel bir tepede yatıyordu.

Mezarlar yeni olduğu için henüz ot bürümemişti. Oraya vardıklarında Changyu kardeşini yere indirdi.

Anne ve babası öleli neredeyse iki ay olmuştu. Ningniang mezarları görünce yine ağlamaya başladı: "Baba, anne..."

Fan Changyu kardeşinin başını okşadı: "Ağlama canım. Bugün bayram, mutlu olmalıyız. Onlar bizi yukarıdan izliyorlar, biz mutlu olursak onlar da huzur bulur."

Küçük Ningniang burnunu çekti, gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

Changyu tütsüleri ve mumları yaktı, kardeşine mezar önünde selam verdirdi. Kendisi de sepetteki kağıt paraları bir kaba koyup yakmaya başladı.

Ningniang da ablasına yardım etmek istedi. Xie Zheng'in kenarda durduğunu görünce elindeki kağıtların bir kısmını ona uzattı: "Enişte, sen de yak!"

Xie Zheng kısa bir tereddütten sonra kağıtları alıp ateşe attı. Duman geniz yakıyordu, Ningniang dumandan kaçıp kenara çekildi.

Ateşin başında sadece Changyu ve Xie Zheng kaldı.

Xie Zheng, kızın kağıtları dört parçaya ayırdığını fark etti: "Diğer iki parça kimin için?" diye sordu.

Changyu, "Dedem ve ninem için," dedi. "Eskiden babamlar yakardı, şimdi onlar da gidince iş bana kaldı."

Xie Zheng kaşlarını çattı. Annesi kendi soyadını bile bilmiyordu, nasıl oluyordu da anne ve babasının bilgilerini biliyordu?

Annesinin mezar tabletinde soyadının bilerek gizlendiğini bir kez daha anladı. Babasının soyadı ise ya gerçek değildi ya da başka bir sebeple korunmuştu.

Şüphelense de sormadı; Changyu'nun bir şey bilmediğinden emindi.

Changyu onun sustuğunu görünce kendi ailesini özlediğini sandı: "Evde daha çok kağıt var, istersen sonra sen de kendi ailen için yakarsın," dedi cömertçe.

Xie Zheng yanan bir kağıdı parmaklarının ucuyla tutuyordu. Bakışları dumanın arkasında belirsizleşti: "Bunları yakmanın gerçekten bir faydası var mı?"

Changyu bir an düşündü: "Belki vardır. Eskiler der ki, öte dünyada da para lazımmış; görevlilere rüşvet vermek, rahat etmek için... Faydası olmasa bile, bu bir hatırlama biçimidir."

Bayramda birinin senin için kağıt para yakması, bu dünyada hala hatırlandığın anlamına gelirdi.

Xie Zheng başka bir şey demedi, sadece ara sıra ateşe yeni kağıtlar attı. Göz kapakları yarı kapalıydı, ne düşündüğü belli olmuyordu.

Kağıtları çok fazla attığı için duman iyice yoğunlaştı. Changyu'nun gözleri yanmaya başladı, yüzünü yana çevirip gözlerini kapadı: "Hepsini birden atma."

Sepetteki kağıtlara uzandı ama eline kağıt yerine buz gibi, güçlü bir el geldi.

Changyu sanki elektrik çarpmış gibi elini hemen çekti. Gözlerini açtığında hem utanmış hem de dumandan dolayı gözleri yaşarmıştı: "Özür dilerim."

Xie Zheng'in elinin üzerinde hala o sıcak temasın izi vardı. Dudaklarını hafifçe ısırdı. "Önemli değil" diyecekti ki, kızın yaşlı ve kızarmış gözlerini görünce bir an duraksadı.

31. Bölüm

Fan Changyu, gözlerini yakan o yoğun duman dalgasına güç bela katlandı. Gözlerini birkaç kez kırpıştırıp dumanın etkisiyle biriken yaşları dışarı attığında ancak biraz rahatlayabildi. Başını kaldırdığında Xie Zheng'in tuhaf bir ifadeyle kendisine baktığını görünce, elini saçlarının tepesine vurdu: "Saçımda kül mü var?"

Rüzgâr sert esiyordu; gerçekten de saçlarına ve omuzlarına yakılan sunak kâğıtlarından uçuşan pek çok kül parçası konmuştu.

Xie Zheng bakışlarını geri çekti, gözlerini hafifçe kaçırarak onaylarcasına başını salladı.

Fan Changyu kendi başına saçlarını rastgele silkelemeye çalıştı ama bu hamlesiyle küller iyice dağılıp saçlarına yapış yapış bir macun gibi sıvanıverdi.

Bunu gören Changning, kısa bacaklarıyla koşturarak yanlarına geldi ve yanaklarını şişirerek, "Ning-niang üflesin," dedi.

Fan Changyu, kız kardeşinin saçındaki külleri üflemesine izin vermek için başını eğdi. Ne var ki Changning daha çok küçüktü, nefesi yetmiyor, saçları bir türlü temizleyemiyordu. Küçük kız sonunda Xie Zheng'in kolundan çekiştirerek başını kaldırdı: "Enişte, sen üfle."

Xie Zheng, Fan Changyu'ya baktı. Genç kadın, kardeşinin saçlarını temizlemesine yardım etmek için yere çömelmişti. Bu açıdan bakıldığında, ensesinin beyazlığı ve duru profilinin yarısı net bir şekilde seçilebiliyordu. Kardeşiyle konuştuğu için dudaklarının kenarında huzurlu, hafif bir gülümseme vardı.

Fan Changyu, Changning'in Xie Zheng'den yardım istediğini duyar duymaz başını kaldırdı ve "Tamam, temizlendi sayılır, hadi dönelim..." dedi.

Ancak son kelime boğazında düğümlendi.

Xie Zheng elini kaldırmış, saçlarındaki dumanı ve külleri parmak

uçlarıyla tek tek temizliyordu. Hareketleri o kadar hafifti ki parmakları saçlarına ancak dokunuyor gibiydi; yine de tellerin arasında dolaşan o ince sızı, Fan Changyu'nun bir anlığına kaskatı kesilmesine neden oldu.

Bu, kendi eliyle dokunmasından çok farklı bir histi; ancak bu farkın tam olarak ne olduğunu bir türlü dile getiremiyordu.

Saçlarındaki son kül zerresini de temizleyen Xie Zheng elini geri çekerek, "Tamamdır," dedi.

Fan Changyu, adamın o derin ve ne düşündüğü belli olmayan simsiyah gözleriyle karşılaşınca kuru bir sesle, "Teşekkür ederim," diyebildi.

Atalara sunulan kurban töreninden eve döndüklerinde öğle vakti yaklaşmıştı. Fan Changyu bir tencere domuz paçası haşladı, bir tabak kurutulmuş sosis dilimledi, önceden buharda pişirdiği bir tabak eti ısıttı ve son olarak iştah açıcı bir tabak kuru sebze kavurdu. Üçü, öğle yemeğini bu şekilde geçiştirdiler.

O kuru sebzeler, hasat mevsiminde taze sebzelerin haşlanıp kurutulmasıyla kış için saklanırdı. Kasabadaki her ev bu zanaatı bilirdi; söylentiye göre kıtlık yıllarında yiyecekleri mümkün olduğunca uzun süre saklayabilmek için bu yöntemi bulmuşlardı.

Taze sebzenin diriliğine kıyasla, kurutulmuş sebzenin daha yoğun ve olgun bir aroması vardı. Suyla yumuşatılıp ince ince doğrandıktan sonra zencefil ve sarımsakla yağda kavrulunca, tadı etten bile güzel oluyordu.

Yemek bittiğinde etlerin neredeyse yarısı duruyordu ama kuru sebze tabağı silip süpürülmüştü.

Akdoğan'ın kafesinin yanındaki büyük kasede duran taze et ve sakatat karışımı da dibine kadar yenmişti. Avcı kuşu, boncuk gibi gözlerini kısmış, ateş çukurunun yanında islendiği için grileşen tüylerini gagasıyla düzeltiyordu.

Fan Changyu bulaşıkları topladıktan sonra, sabah erkenden aldığı kırmızı kâğıtları ve fenerleri çıkarıp hazırlıklara başladı.

Yılbaşı gününde kapılara bahar beyitleri yapıştırmak ve büyük kırmızı fenerler asmak vazgeçilmez bir gelenekti.

Fırça, mürekkep ve kâğıt takımı Xie Zheng'in odasındaydı. Fan Changyu, kucağında bir deste kırmızı kâğıtla adamın kapısını çaldı.

Yazı masasının üzerine kâğıtlar serilmiş, kenarı kırık mürekkep taşında mürekkep çoktan hazırlanmıştı. Xie Zheng, beklendiği gibi yine o kırık dökük masanın başında bir şeyler yazıyordu.

Adamın soğuk bakışları üzerine çevrildiğinde, Fan Changyu ensesini kaşıyarak biraz da çekinerek sordu: "Şey... Bahar beyitlerini yazmayı biliyor musun?"

Changning, ablasının peşine takılmış bir kuyruk gibi kapı eşiğinden başını uzattı, gözleri neşeyle iki hilal şeklini aldı: "Enişte beyit yazacak!"

Xie Zheng, üzerinde çalıştığı kâğıdı kenara çekip masada yer açarak, "Getir bakalım," dedi.

Fan Changyu, peşindeki küçük kuyruğu Changning ile birlikte odaya girdi.

Xie Zheng kâğıdı masaya serip fırçasını koyu mürekkebe iyice daldırdığında, mürekkep taşında pek bir şey kalmamıştı. Başını hafifçe yana çevirip Fan Changyu'ya, "Bana biraz daha mürekkep hazırla," dedi.

Fan Changyu bir an tereddüt etti ama adamın fırçasını çoktan kâğıda sürerek o güçlü ve zarif ilk karakteri yazdığını görünce onu rahatsız etmek istemedi. Mürekkep çubuğunu eline alıp taşın üzerinde var gücüyle ezmeye başladı.

Xie Zheng fırçasındaki mürekkep bitince yenisini almak için hamle yaptı ancak taşın içindeki o kapkara, yoğun yığını görünce bir an duraksadı: "Çok olmuş."

Sadece çok olmakla kalsa iyiydi; bir çift beyit yazmak için kadın neredeyse yarım kalıp mürekkebi bitirmişti.

Adam, kadının ellerine bakmadan edemedi.

Onun el gücünü hatırlayınca bu duruma pek de şaşırmadı.

Fan Changyu mahcup bir sesle, "Hazırlamadan önce ne kadar lazım diye soracaktım ama..." dedi.

Okuma yazması vardı; annesi vaktiyle onu sopa zoruyla eğitmiş, yazmayı da bir şekilde öğretmişti. Fakat yazısı gerçekten evlere şenlikti. Fırça ve mürekkep pahalı şeyler olduğu için kendisi nadiren mürekkep hazırlar, eskiden annesi başında beklerken o hazır olanı kullanırdı. Bu yüzden ne kadar hazırlaması gerektiği konusunda gerçekten bir fikri yoktu.

Xie Zheng bu duruma alışmış gibiydi: "Fazla olmasının zararı yok, sadece bitiremezsek israf olur."

Fan Changyu, yarısından fazlasını erittiği mürekkep kalıbına bakınca içi cız etti.

Aklına Zhao Teyze'nin evine muhtemelen beyit almadıkları geldi: "O zaman Zhao Teyzelere de bir çift yazalım! Kalan mürekkeple birkaç tane daha çıkar, her odanın kapısına birer tane asarız, uğur getirir!"

Xie Zheng, bahar beyitlerinin böyle her kapıya asıldığını ilk kez duyuyordu. Güzel kaşları hafifçe çatıldı, ardından bu durum ona komik geldi ve kalbinde tarif edemediği bir ferahlık hissetti.

Onu ilk gördüğünde bu kadının kaba saba biri olduğunu düşünmüştü; ama şimdi, o kabalığın içinde fışkıran, dizginlenemez bir yaşam enerjisi görüyordu.

Tıpkı bozkırın ortasındaki bir yaban otu gibiydi; kimse ona bakmaz, kimse onu sulamazdı ama o yabanıl bir inatla göğe doğru yükselirdi. Donmuş toprağı patlatır, kayaları yarar, dondurucu kışa ve kavurucu sıcağa göğüs gererdi. Toprağın üstündeki filizleri ister fırtınaya tutulsun ister yağmura, toprağın derinliklerindeki kökleri filize güç vermeye devam ederdi.

Çenesini eline dayamış, masanın kenarında hayranlıkla yazışını izleyen kadına bir an baktı ve fırçasını mürekkebe daldırıp beyitin ikinci mısrasını yazmaya devam etti.

Yarım açık pencereden içeri kar taneleri süzülüyordu. Rüzgâr adamın geniş kollarını ve Fan Changyu'nun uzun saçlarını uçuşturuyordu. Fırçayı tam kâğıttan çekeceği sırada Fan Changyu yazılanları görmek için yaklaştı; o an bir tutam saçı adamın elinin üzerine değdi.

Xie Zheng'in fırçayı çekişi bir an aksadı ve mürekkep ucu beyitin alt kısmına bir damla kara leke düşürdü.

Fan Changyu, "Eyvah!" diyerek pişmanlıkla söylendi: "Seni rahatsız mı ettim?"

Xie Zheng bakışlarını kaçırdı: "Hayır, fırçaya fazla mürekkep almışım."

Fan Changyu beyite üzülerek baktı: "Yazık oldu, ne güzel yazmıştın. Ama olsun, bunu benimle Changning'in odasının kapısına asarız!"

Xie Zheng başını kaldırıp sordu: "Beğendin mi?"

Fan Changyu başını salladı, beyiti süzerek üzerindeki kelimeleri okudu: "'Buzlar erir, pınarlar uyanır; karlar tükenir, yaban otları filizlenir.' Kar buz eriyince bahar otları yeşerir... Bu anlamı çok sevdim."

Bunu söylerken Xie Zheng'e gülümsedi: "Annem de eskiden beyit yazarken piyasadaki o basmakalıp 'bolluk ve bereket' sözlerini kullanmayı sevmezdi."

Xie Zheng o gülümsemenin parıltısıyla bir an daldı, cevap vermedi. Gözlerini indirip mürekkep lekesinin düştüğü yere birkaç ustaca fırça darbesi vurdu; az önce beyiti mahveden o leke, bir anda sanatsal bir yaban otu resmine dönüştü.

Fan Changyu ve kız kardeşi aynı anda şaşkınlıkla, "Aaa!" dediler, gözlerindeki hayranlık gizlenecek gibi değildi.

Fan Changyu beyiti eline alıp evirip çevirdi: "Sen resim yapmayı da mı biliyorsun?"

Xie Zheng, "Biraz bir şeyler biliyorum işte," dedi.

Fan Changyu, beyitin altındaki o hayat dolu yaban otu kümesine bakarak, "Bu kadarı bile yeter," dedi.

Ardından Xie Zheng'e birkaç kez daha bakıp ekledi: "Çarşıda yazı ve resim satsan, bence çok para kazanırsın!"

Bu yakışıklılık ve bu yetenekle, emindi ki pek çok genç kız onun resimlerini almak için sıraya girerdi!

Xie Zheng, az önceki övgülerle hafifçe yukarı kıvrılan dudaklarını bu son sözleri duyunca tekrar düz bir çizgi haline getirdi.

"Gönlüme sinmeyen bir resmi asla yapmam," dedi.

Fan Changyu bu adamın huysuzluğunu bildiği için cevaba şaşırmadı, onun başlığı yazışını izlemeye koyuldu.

Adamın fırçasından çıkan "Baharın Doğuşuna Sabret" dörtlüsü, toprağı delip çıkan bir filizin direnci ve gücüyle dolu gibiydi.

Fan Changyu beyiti zaten çok sevmişti ama bu başlığı görünce hayranlığı katlandı.

Xie Zheng, uyumlu olması için beyitin diğer kısımlarına da birkaç yaban otu motifi ekledi.

Fan Changyu yazılanları neşeyle yan taraftaki dolabın üzerine kurumaya bıraktı.

Bu beyit artık o lekeyi taşımıyordu ve alınan kâğıtlar ancak üç çift beyite yetiyordu. Fan Changyu, Zhao Teyzelere de yazmak istediği için bu en güzelini ana kapıya asmaya karar verdi.

Xie Zheng, yaşlı çift için sağlık ve huzur dileyen geleneksel bir beyit yazdı.

Son beyite sıra geldiğinde Changning, elleriyle masaya tutunup parmak uçlarında yükselerek, "Ning-niang da yazmak istiyor," dedi.

Fan Changyu, bu sonuncusunun zaten evin içinde kendileri için asılacağını düşünerek başlık kâğıdını çıkardı. Xie Zheng'den bir mısra bulmasını istedi ve küçük kardeşinin elini tutarak kelimeleri

kâğıda kopya etmesine yardım etti.

Başlığı Changning ile birlikte yazdıktan sonra, kendi "kargaşacık burgacık" yazısıyla ilk mısrayı tamamladı.

Yazısı çirkin olsa da Fan Changyu sonuca memnuniyetle baktı.

Fırçayı tekrar Xie Zheng'in eline tutuşturdu: "İkinci mısrayı sen yaz."

Xie Zheng, kâğıdın dışına taşacak kadar büyük ve kaba yazılmış karaktere bakıp bir an sessiz kaldı. Ardından, aradaki fark çok sırıtmasın diye mısrayı hızlı ve serbest bir hatla tamamladı.

Yazdığı tüm karakterlerde kendi gerçek el yazısını gizlemişti; böylece onun yazısını tanıyan biri çıksa bile bir şey anlamayacaktı.

Fan Changyu işin bittiğini düşünüyordu ki Changning ne ara odadan çıktığını anlamadıkları bir hızla, oturma odasındaki tavuk kafesinde duran Akdoğan'ı kucağına alıp getirdi. Gözleri parlayarak ablasına baktı: "Kuşun ayak izini de basalım!"

Kuşu tutuşu oldukça ilginçti; bir eliyle karnını kavramış, diğer eliyle boynunu hafifçe sıkıştırmıştı. Sanki kuş iş birliği yapmazsa doğrudan boynundan asacak gibi bir hali vardı.

Xie Zheng, Akdoğan'ın dehşet dolu ve çaresiz bakışlarıyla karşılaşınca tuhaf hissetti.

Bu iki kız kardeşin gerçekten öz be öz kardeş olduklarına artık şüphesi kalmamıştı.

Fan Changyu, Akdoğan'ın başındaki tüyleri okşadı, biraz düşündükten sonra "Olur!" dedi.

Mürekkep taşını yaklaştırıp kuşun bir pençesini içine daldırdı ve Changning'in yazdığı başlığın yanına bir pençe izi bıraktı.

Daha önce yediği tokadın gölgesi hala üzerinde olan Akdoğan, kanatlarını kısmış, tüm süreç boyunca kıpırdamaya bile cüret edememişti. Sadece boncuk gözlerini sonuna kadar açmış, şaşkın ve zavallı bir halde bakıyordu.

İz basıldıktan sonra Fan Changyu, kuşun ayağındaki mürekkebi ıslak bir bezle temizledi ve Changning'e, "Hadi geri götür," dedi.

Changning neşeyle kuşu kucaklayıp oturma odasındaki kafesine bıraktı.

Fan Changyu ise mutfaktan öğleden kalan lapa suyunu getirdi. Önce üç kişi ve bir kuşun ortak eseri olan beyiti oturma odasının kapısına yapıştırdı, ardından lapa tasıyla dışarı çıkıp "Baharın Doğuşuna Sabret" beyitini asmaya gitti.

Zhao ailesinin yaşlıları, Xie Zheng'in kendileri için de beyit yazdığını duyunca dışarı çıkıp Fan Changyu'nun kapılarına yapıştırdığı yeni yazılara baktılar; ağızları kulaklarına varıyordu.

Sokaktan geçen diğer komşular bu manzarayı görünce şaşkınlıkla, "Changyu, senin kocan yazı yazmayı mı biliyor?" diye sordular.

Zhao Teyze, Song Yan meselesi yüzünden Fan Changyu'nun küçük görülmesini hiç istemiyordu. Bu soruyu duyar duymaz atıldı: "Tabii ya, o genç de okumuş yazmış biri. Şu yazıya bir baksanıza, çarşıda satılanlardan bile daha güzel!"

Böyle küçük bir yerde, birkaç kelime okuyup yazabilmek büyük bir marifet sayılırdı. Bırakın rütbe almayı, sadece temel sınavları geçmiş olmak bile birinin itibarını kat kat artırırdı.

Kadın başını sallayarak onayladı: "Geçen yıllarda Song Yan'ın yazdıklarından aşağı kalır yanı yok, meğer Changyu koca seçmeyi biliyormuş!"

Gülümseyerek Fan Changyu'ya döndü: "Kocana söylesen de bize de bir tane yazsa olmaz mı?"

Eskiden her yılbaşı Song Yan çarşıda bir tezgâh açar, harçlığını çıkarmak için beyit yazardı. Sokaktaki komşular ona gelince para almazdı, herkes kendi kırmızı kâğıdını getirirdi; yine de komşular nezaketen küçük hediyeler verirlerdi.

Bu yıl Song Yan ve ailesi taşınmıştı. Birine beyit yazdırmak on beş yirmi kuruştu, hazır almak da ucuz değildi. Sokaktaki çoğu evde henüz beyit yoktu.

Fan Changyu, Xie Zheng'in huysuzluğunu düşünerek nazikçe reddetti: "Kusura bakma teyze, evde fazla kâğıdımız kalmadı."

Kadın hemen cevap verdi: "Bende geçen yıllardan kalan kâğıtlar var!"

Xie Zheng'in ne ara kapı eşiğinde belirdiğini anlamadılar. Kadın onu görünce gülümseyerek sordu: "Changyu'nun beyi, vaktin varsa bize de bir beyit yazar mısın?"

"Changyu'nun beyi" de ne biçim bir hitaptı böyle?

Fan Changyu, adamın sivri diliyle kırıcı bir şey söylemesinden korkarak tam tekrar reddedecekti ki Xie Zheng'in sesini duydu: "Kâğıdı getirin."

Fan Changyu şaşkınlıktan donakaldı. Kadın ise bu cevabı alınca havalara uçtu, arkasına bakmadan evine koştu: "Bekle hemen geliyorum, kâğıtları getiriyorum!"

Sanki Xie Zheng her an vazgeçebilirmiş gibi acele ediyordu.

Fan Changyu, adamın kendisini düşündüğü için kabul ettiğini tahmin ederek bahçeye girdiğinde fısıldadı: "Eğer istemiyorsan, kendini zorunlu hissetme."

Xie Zheng soğuk bir bakış attı: "İstemediğimi kim söyledi?"

Fan Changyu: "..."

Az önce "gönlüme sinmeyen şeyi yapmam" diyen kimdi acaba?

Neyse, o resim içindi, üç beş kelime yazmaktan bir şey olmazdı; herhalde o çok büyütmüştü.

Çok geçmeden kadın elinde kırmızı kâğıtlarla çıkageldi; ancak yalnız değildi, peşinde ellerinde kâğıtlarla başka kadınlar ve yaşlı teyzeler de vardı.

Hepsi Fan Changyu'ya gülümseyerek, "Duyduk ki kocan beyit yazıyormuş, bizim de bu yıl daha beyitimiz yoktu, yüzsüzlük edip geldik," dediler.

Mürekkep ve kâğıdın pahalı olduğunu bildikleri için eli boş gelmemişlerdi. Kimi bir kase taze tofu, kimi kendi yaptığı pirinç şekerlemelerini getirmiş, kapıdan girer girmez Changning'in eline tutuşturmuşlardı.

Fan Changyu gelenleri geri çeviremiyor, Xie Zheng adına söz de veremiyordu; çaresizce adama baktı.

Xie Zheng, fırça ve mürekkebini çoktan oturma odasına taşımıştı. Fan Changyu'nun bakışlarını yakalayınca sakin bir sesle, "Buyurun oturun teyzeler," dedi.

Bu, kabul ettiği anlamına geliyordu. Fan Changyu da misafirleri ateşin başına buyur etti.

Xie Zheng beyitleri rastgele yazmıyordu; önce kişiye ne tür bir anlam istediğini soruyor, sonra fırçayı eline alıyordu.

Hareketleri, uçuşan kar taneleri kadar zarif, duruşu ise bir o kadar vakur ve sakindi.

Sokağın sonundaki yaşlı bir teyze sıra ona gelince ne istediğini tam anlatamadı, aksanlı ve karışık cümlelerle uzun uzun bir şeyler söyledi.

Xie Zheng'in yüzünde en ufak bir sabırsızlık belirtisi yoktu. Yaşlı kadını daha iyi duyabilmek için başını hafifçe ona doğru eğmiş, dikkatle dinliyordu.

Ateşin başında oturan Fan Changyu bu manzarayı görünce şaşırdı. Hafızasındaki Xie Zheng hep huysuz ve kibirliydi; onun bu kadar nazik ve beyefendi bir yanı olabileceğini hiç düşünmemişti.

Yazıyı bitirdikten sonra teyzeye mısraları okudu ve anlamını açıkladı. Yaşlı kadın sürekli başını sallıyor, yüzündeki kırışıklıklar neşeyle açılıyordu.

Fan Changyu çenesini eline dayamış bu sahneyi izlerken, farkında olmadan kendisi de gülümsemeye başladı.

Xie Zheng aniden başını kaldırıp ona baktığında, genç kadının gülen gözleriyle tam o anda karşılaştı.

Fan Changyu'nun kalbi bir an tekledi, yüzündeki gülümseme donup kaldı ve sessizce başını çevirip ateşi izlemeye devam etti.

Xie Zheng'in yardım ettiğini duyan gelmişti; neredeyse tüm sokağın komşuları beyit yazdırmaya gelmişti. Akşam karanlığı çökene kadar kapı çalınmaya devam etti. Karşılığında getirilen yiyecek ve atıştırmalıklar masanın üzerinde koca bir dağ oluşturmuştu.

Xie Zheng ateşin başına oturduğunda, çaktırmadan bileğini ovuşturduğunu gören Fan Changyu takıldı: "Bileğin sızladı değil mi?"

Xie Zheng sadece, "İdare eder," dedi.

Fan Changyu içinden "Amma da inatçı," diye geçirdi.

Hava kararmaya başlayınca büyük kırmızı fenerleri de yaktı ve bahçeye asmaya niyetlendi.

Eskiden bu işi babası yapardı. Fan Changyu'nun pek tecrübesi yoktu; kullandığı bambu sırık kısa gelince feneri yerine takamadı. Changning'e seslendi: "Ning-niang, bana bir tabure getirir misin?"

Changning kapı eşiğinde pirinç şekerlemesi yiyordu; bir parça ısırıyor, bir parça ufalayıp ayaklarının dibindeki Akdoğan'a veriyordu.

Ablasını duyunca içeriye doğru bağırdı: "Enişte! Ablama tabure getir, fener asacak!"

Fan Changyu, "Bu çocuk da iyice emir vermeye alıştı," diyecekken Xie Zheng'in içeriden çıktığını gördü.

Elinde tabure yoktu. Yanına yaklaşıp doğal bir hareketle Fan Changyu'nun elindeki sırığı aldı. Avuç içi, kadının elinin üzerine hafifçe değip geçti; tıpkı çam ormanında ona hamleleri öğretirkenki gibiydi. Ancak bu kez, üzerindeki o soğuk ve temiz kokunun arasına hafif bir portakal şekeri kokusu karışmıştı.

"Asıldı." Feneri saçağın altına taktıktan sonra bir adım geri çekildi; portakal şekeri kokusu da uzaklaştı.

Fan Changyu bir anlık bir huzursuzlukla, kuru bir "Teşekkür ederim," dedi.

Akşam yemeğinde öğleden kalan domuz paçası ve komşuların getirdiği ev yapımı yılbaşı yemekleri vardı. Fan Changyu birkaç yemeği ısıttı, ateşin üzerine küçük bir tencere yerleştirdi. Taze et dilimleri, tofu, kış bambusu ve bir tabak sakatat hazırladı; doğranmış taze ciğerin içine bir yumurta kırıp karıştırarak tencerede pişirmeye başladı.

Bu, Yi Xiang Lokantası'nda çalıştığı günlerde müşterilerin sıkça sipariş ettiği "kazan yemeği"ydi.

Merak edip sorduğunda, Aşçı Li bunun İşletmeci Yu'nun kendi tarifi olduğunu söylemişti. Başka lokantalarda da vardı ama tadı Yi Xiang Lokantası'ndakinin yanına bile yaklaşamazdı.

Yılbaşı tatili nedeniyle lokanta kapalıyken, İşletmeci Yu ona bu yemek için hazırlanan donmuş baharatlı yağ bloklarından vermişti.

Fan Changyu bu blokların nasıl yapıldığını bilmiyordu ama içinde karabiber, defne yaprağı, anason gibi her çeşit baharat vardı. Suda kaynayınca kıpkırmızı, iştah açıcı bir suya dönüşüyor, içinde pişen etlerin tadı harika oluyordu.

Sadece biraz acıydı; Changning hem yemek istiyor hem de acıdan korkuyordu, yemeğin sonunda dudakları şişmişti.

Fan Changyu da tadın çok baskın olduğunu ve acının yakmaya başladığını hissedince bir testi pirinç şarabı getirdi. Xie Zheng'in bardağını tam dolduracaktı ki adamın yaralı olduğunu hatırladı.

Bardağı geri çekip kendi önüne koydu: "Unutmuşum, senin yaran var, içemezsin."

Xie Zheng şarabın kokusundan sert olmadığını anlamıştı: "Hafif şaraptan bir şey olmaz."

Fan Changyu onu dinlemedi, önüne ılık bir çay koydu: "Doktor dedi ki yaran iyileşmeden alkol yasak."

Changning ablasının bardağına bakıp, "Ning-niang da istiyor," dedi.

Fan Changyu ona da çay doldurdu: "Çocuklar içki içmez, enişten le birlikte çay iç."

Xie Zheng: "..."

Yemek gerçekten acıydı ama bir o kadar da bağımlılık yapıyordu. Fan Changyu yemeğin sonuna doğru şarabı neredeyse su niyetine içmeye başlamıştı.

Dudakları yanıyordu; bir bardak daha doldurmak istediğinde testinin yarısından fazlasını bitirdiğini fark etti.

Şaşkınlıkla, "Ben ne ara bu kadar içtim?" diye mırıldandı.

Sonra kendi kendini avuttu: "Neyse, bu şarap zaten çarpmaz."

Yüzü kızarmıştı ama Xie Zheng ve Changning'in de acıdan dolayı yüzleri kızarmıştı.

Xie Zheng onun içkiye ne kadar dayanıklı olduğunu bilmiyordu. Bu kadar iştahla içtiğini görünce dayanıklı olduğunu sanmıştı; şu anki kızarıklığın acıdan mı yoksa şaraptan mı, yoksa her ikisinden mi olduğunu kestiremiyordu.

Çaydanlığı ona doğru itti: "Biraz çay iç de ayıl."

Fan Changyu'nun zihni biraz ağırlaşmıştı. Uzun süre düşündükten sonra bir sonuca vardı: Adam sanki onunla dalga mı geçiyordu?

İnatla bir kadeh daha doldurdu ve sert bir ifadeyle, "Benim bünyem sağlamdır! Babam bir testi sert içki içerdi, ben yarısını içerim. Bu hafif şarap ne ki!" dedi.

Xie Zheng, kadının kadehi bir dikişte bitirişini izledi. Ardından genç kadının o güzel gözleri yavaş yavaş kısıldı ve sonunda başı masaya düşerek uyuyakaldı.

Xie Zheng: "..."

Küçük çocuk da zaten karnı doyunca uykusu gelen cinstendi; ablasının verdiği kırmızı zarfa sarılmış, çoktan derin bir uykuya dalmıştı.

Yılbaşı gecesi nöbetinde kala kala bir tek Xie Zheng uyanık kalmıştı.

Saçağın altındaki fener, lapa lapa yağan karın üzerine sıcak bir ışık düşürüyordu. Uzak sokaklardan bir yerlerden patlatılan havai fişeklerin sesi geliyordu.

Xie Zheng, masaya kapaklanmış mışıl mışıl uyuyan kadına baktı. Ateşin ışığında parlayan yüzü kıpkırmızıydı. Sadece bakmak bile, parmak uçlarıyla dokunulsa teninin ne kadar sıcak ve yumuşak olacağını hissettiriyordu.

Bir süre sessizce onu izledi, sonra bakışlarını kaçırıp masadaki şarap testisini aldı. Kendine bir kadeh doldurdu, bir bacağını hafifçe kırdı, bir elini dizine yasladı ve rahat bir tavırla kadehinden bir yudum alıp dışarıdaki kar manzarasını seyretmeye koyuldu.

Belki ateş çukuruna yakın olduğu içindi, belki de fenerin yumuşak ışığından; o an kalbinde daha önce hiç tatmadığı bir huzur hissetti.

Jinzhou Savaşı'ndan on altı yıl sonra, nihayet "yılbaşı"nın aslında böyle kutlandığını yeniden öğreniyordu.

Yarım testi şarabı ağır ağır bitirdi ama gözlerinde en ufak bir sarhoşluk belirtisi yoktu.

Gece yarısı kasabada havai fişekler patlarken, masanın diğer ucunda sese sadece hafif bir mırıltıyla karşılık verip uykusuna devam eden kadına baktı ve fısıldadı: "Yeni yılın kutlu olsun."

32. BÖLÜM

Havai fişek gösterisi dindikten sonra, uzak sokaklardan çatapat ve maytap sesleri kesik kesik gelmeye devam ediyordu. Gecenin sessizliğinde bir iki köpek havlaması duyuluyordu.

Xie Zheng elini yumruk yapıp Changyu'nun sızıp kaldığı masaya hafifçe vurdu: "Uyan."

Sarhoşluk ve uykunun ağırlığıyla Changyu sadece anlamsız bir mırıltı çıkardı. Başını kolunun üzerinde daha rahat bir pozisyona getirip derin uykusuna geri döndü.

Onu uyandıramayacağını anlayan Xie Zheng, kısa bir tereddütten sonra ayağa kalktı ve kızı kucaklayıp odasına götürmek için yanına gitti.

Bu hareket Changyu'nun gözlerini hafifçe aralamasına neden oldu. Yanakları hala kıpkırmızıydı; Xie Zheng onun ayık mı yoksa hala sızmış mı olduğunu kestiremiyordu.

Düşmesin diye bir kolundan destekleyerek sordu: "Kendi başına odana gidebilir misin?"

Changyu başını yana eğip adama baktı. Uykudan dolayı saçları darmadağın olmuştu; bu haliyle hem şaşkın hem de çok masum görünüyordu. Bakışları bulanıktı, sanki karşısındakinin kim olduğunu henüz çıkaramamıştı.

Xie Zheng bir an duraksadı, sonra bakışlarını kaçırıp kaşlarını çattı: "Kendi sınırını bilmeden ne diye o kadar içersin ki?"

Onu kaldırmak için elini tuttuğu sırada kızın peltek peltek bir şeyler sayıkladığını duydu.

Xie Zheng ne dediğini anlayamadı, kulağını ona yaklaştırdı: "Efendim?"

Changyu'nun bilinci yerinde değildi, başı öne düşüp duruyordu. Xie Zheng ona doğru eğildiğinde, Changyu'nun başı tam o an tekrar

düştü; dudakları adamın yanağına hafifçe değdi ve başı doğrudan boyun boşluğuna gömüldü. Gözleri tekrar kapandı; ne yaptığının zerre kadar farkında değildi.

Xie Zheng ise olduğu yerde donup kaldı.

Zaman o an durmuş gibiydi; rüzgarın sesi, karın hışırtısı, ateşin çıtırtısı... her şey sustu.

Kızın o yumuşacık saçları boynuna değiyordu, nefesi düzenli ve sıcaktı; belli ki derin bir uykuya dalmıştı.

Xie Zheng uzun süre kımıldamadı. Ta ki yan taraftan cılız bir ses gelene kadar: "Abla?"

Xie Zheng başını çevirdiğinde Ning'in yeni uyandığını gördü. Küçük kız bir eliyle kırmızı zarfını tutuyor, diğer eliyle uykulu gözlerini ovuşturuyordu. Şaşkınlıkla Xie Zheng ve Changyu'ya bakıyordu.

Adam parmağını dudaklarına götürüp "Şşşt" yaptı. Lambanın ışığında gözleri simsiyah ve durgundu: "Ablan uyuyakaldı, onu uyandırma."

Ning uslu uslu başını salladı.

Xie Zheng köşedeki yağ lambasını işaret etti: "Lambayı taşıyabilir miyiz?"

Küçük Ning büyük bir ciddiyetle başını salladı.

Küçük kız iki eliyle lambayı kavrayıp önden yürürken, Xie Zheng bir kolunu Changyu'nun koltuk altından, diğerini dizlerinin altından geçirip onu kucağına aldı. Onu sarsmadan, Ning'in peşinden güvenli adımlarla ilerledi.

Changyu onu daha önce iki kez sırtında taşımıştı ama o, kızı ilk kez kucağına alıyordu.

Beklediğinden çok daha hafifti.

Doğruydu ya; sadece iki ay içinde anne babasını kaybetmiş, nişanlısı tarafından terk edilmiş, amcası malına çökmeye çalışmıştı.

Yakın zamanda yaşadığı o iki suikast girişimi bile sıradan bir insanı ömür boyu dehşete düşürmeye yeterdi.

Ama o, dışarıdan bakıldığında hiçbir şey olmamış gibi her gün erkenden kalkıp para kazanmaya gidiyor, sofrada iştahla yemeğini yiyor, kardeşiyle oyunlar oynayıp gülüşüyordu.

Xie Zheng eskiden onun gamsız olduğunu düşünürdü. Ama o an anladı ki; o gamsız değildi, sadece kederlenmeye vaktinin olmadığını biliyordu. Bu yüzden var gücüyle çalışıyor, iyi yiyor, iyi uyuyordu. Hasta olmaya ya da yıkılmaya hakkı yoktu.

Çünkü kardeşinin ondan başka güvenecek kimsesi kalmamıştı. O düşerse, her şey biterdi.

Oturma odasından kuzey odasına giden yol kısaydı ama karanlık ve ışığın birbirine karıştığı o anlarda Xie Zheng'in zihninden pek çok karmaşık düşünce geçti.

Odaya vardıklarında Ning'in boyu masaya yetmediği için lambayı bir taburenin üzerine bıraktı.

Xie Zheng, Changyu'yu yatağa nazikçe yatırdı. Ning hemen koşup ablasının ayakkabılarını çekiştirmeye, ona yardım etmeye çalıştı.

Küçük kız var gücüyle asılıyor ama bir türlü beceremiyordu. Xie Zheng, "Ben hallederim," diyerek ayakkabıları çıkardı. Tam yorganı örtecekti ki Ning araya girdi: "Ablamın kaftanı daha çıkmadı."

Xie Zheng bir an duraksadı, çocuğu ikna etmeye çalıştı: "Ablan çok derin uyuyor, kaftanını çıkarırken uyanabilir. Bırak böyle uyusun."

Ning ikna oldu.

Yorganı örttüğünde küçük kız da ayakkabılarını fırlatıp yatağa tırmandı ve bir yetişkin edasıyla ablasının yorganını düzeltti.

Xie Zheng çocuk da yatana kadar bekledi, sonra lambayı masaya koydu. Yatağa son bir kez baktı; lambanın titrek ışığında Changyu'nun yüzündeki sarhoşluk kırmızısı ve huzurlu uykusu çok duru görünüyordu.

Birden, ona kanunları öğrettiği o geceyi hatırladı. Kanun ezberlerken masanın başında uyuyakalmış ve uykusunda hıçkırarak "Anne" diye sayıklamıştı.

Kalbindeki o yabancı ve tuhaf his tekrar kabardı.

"Enişte?"

Ning onun öylece bakakaldığını görünce seslendi.

Xie Zheng kendine geldi: "Az önce diğer odada olanları ablana söyleme, tamam mı?"

Küçük Ning şaşırdı: "Neyi?"

Xie Zheng bir an sustu; çocuk yeni uyandığı için muhtemelen o "öpücük" benzeri kazayı görmemişti. "Önemli değil," dedi.

Lambayı söndürmek üzereyken çocuk sordu: "Enişte, sen odana giderken ışık istemiyor musun?"

"Gerek yok."

Sözü biter bitmez lamba söndü ve oda karanlığa gömüldü.

Xie Zheng karanlığın içinde emin adımlarla odadan çıktı ve kapıyı yavaşça kapattı.

Kendi odasına gitmeden önce ateşin yanındaki kafeste duran Akdoğan'ı (Hai Dongqing) da yanına aldı. Odasına girip lambayı yaktı, gündüz yarım bıraktığı mektubu tamamladı ve küçük bir tüpün içine koyup kuşun bacağına bağladı.

Akdoğan'ın kanadındaki ve ayağındaki yaralar neredeyse tamamen iyileşmişti. Uçamadığı bu günlerde her gün bir kase dolusu taze et ve sakatatla beslendiği için iyice serpilmişti.

Xie Zheng kolunu uzatıp kuşun üzerine konmasını beklerken ağırlığını hissetti ve kaşlarını çattı: "Mektubu götürdükten sonra hava kararana kadar dışarıda uç, sonra dön."

Akdoğan'ın küçük gözleri gayriihtiyari oturma odasındaki et

kasesine kaydı; ama sahibinin aurasının aniden soğuduğunu hissedince hemen kanat çırpıp gecenin karanlığına karıştı.

Xie Zheng kuş gittikten sonra içeri girmedi; saçakların altında durup lapa lapa yağan karı izledi.

Zhao Xun'a tahıl almasını söylerken devletin bunu fark edeceğini biliyordu. Birkaç gün önce Zhao Xun geldiğinde, tahılları belirlediği yere göndermesini emretmişti. Akdoğan ile gönderdiği bu mektup, eski birliğine tahılları teslim almaları için gönderilen bir talimattı.

Wei ailesi tek bir asker kaybetmeden onu ortadan kaldırıp Huizhou'daki on bin askerine konmak istiyordu. Planları kusursuzdu ama o ölmediğine göre, baba oğulun huzurlu günleri sona ermişti.

Birkaç ay önce on altı yıl önceki Jinzhou Savaşı hakkında çıkan dedikodulara başta inanmamıştı; ama sevgili dayısı Wei Yan, kendisinin o savaşı araştırdığını öğrenince onu savaş meydanında tuzağa düşürüp öldürmeye kalkmıştı. Bu, dedikoduların doğru olduğunun en büyük kanıtıydı.

Huizhou'daki askeri gücünü geri almadan önce, Wei ailesinin yardımıyla etrafındaki casusları bir bir temizlemesi gerekiyordu.

On altı yıl boyunca düşmanını babası bellediğini düşününce Xie Zheng'in dudaklarında acı bir gülümseme belirdi.

Eğer o kadın (annesi), babasının ölüm haberini alınca onun peşinden gitmeyi seçmeseydi... Belki de Wei Yan'ın elinde büyümek ve on altı yıl boyunca ona "baba" demek zorunda kalmayacaktı.

Gözlerini kederle yumdu; fenerin ışığı kemerli burnunun gölgesini yüzüne düşürdü.

Nedense aklına o iki kız kardeş geldi.

Bir an için o küçük çocuğu gerçekten kıskandı.

Kendisi de benzer bir felaket yaşadığında o yaştaydı; ama Xie ailesi çöktüğünde arkasında onu koruyacak kimsesi kalmamıştı.

O çocuk ne kadar şanslıydı; anne babası gitmişti ama onun için dünyayı durduracak bir ablası vardı...

Gözlerini tekrar açtığında tüm duyguları sönmüştü.

İçeri girip cüppesini çıkardı ve yatağa uzandı. Tam başını koyacaktı ki yastığının altında bir sertlik hissetti.

Doğrulup yastığı kaldırdı; orada duran kırmızı zarfı görünce o asil yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi.

Bayram harçlığı (yasuiqian).

Halk arasında bu paranın kötü ruhları kovduğuna ve huzur getirdiğine inanılırdı.

O kız mı koymuştu bunu?

Zarfı açtı; içinde birkaç gümüş parça vardı.

Her biri bir liang bile etmezdi ama şu an elinde tutarken sanki tonlarca ağırlıktaydı.

Xie Zheng en son ne zaman bayram harçlığı aldığını hatırlamıyordu. Ailesi öldükten sonra sadece bir kez, o da rahmetli anneannesinden almıştı.

Wei Yan ömür boyu sert ve duygusuz bir adam olmuştu; ne yeğenine ne de kendi öz oğullarına hiçbir zaman böyle bir şefkat göstermemişti.

Xie Zheng yatağa uzandı, bir elini başının altına koydu, diğer elindeki gümüş parçayı mum ışığına tutup uzun uzun izledi. Bakışlarında daha önce hiç görülmemiş bir ifade vardı.

Onun da anne babası ölmüştü; artık ona da kimse harçlık vermeyecekti değil mi?

***

Ertesi sabah Changyu uyandığında başı kazan gibiydi.

Sarhoşluğun etkisiyle geç uyanmıştı; Ning çoktan odadan çıkmıştı.

Yavaşça doğruldu, kıyafetlerinin üzerinde olduğunu görünce rahatladı. Geceyi hatırlamaya çalıştı ama zihni tam bir kara delikti.

Odaya kendi geldiyse sorun yoktu ama Yan Zheng onu taşıdıysa... Changyu utancından yerin dibine girmek istedi.

Bu gerçekten büyük rezillikti; alt tarafı hafif bir içki içmişti, duyulsa tüm kasaba ona gülerdi.

Hafifçe sızlayan şakaklarını ovdu. Kalkıp elini yüzünü yıkadıktan sonra oturma odasından Ning'in ağlama sesini duydu.

Hemen dışarı çıktı: "Ne oldu?"

Ning tavuk kümesinin önünde çömelmiş, sular seller gibi ağlıyordu: "Kuşum gitti..."

Changyu boş kümesi görünce şaşırdı: "Belki gece kapısı açık kalmıştır. Kanadı iyileşince uçup gitmiştir."

Ning daha da şiddetli ağlamaya başladı.

Changyu çaresizce kuşu babasının ve annesinin yanına gittiğine dair bir hikaye uydurdu; çocuk ancak o zaman biraz sakinleşti.

Xie Zheng odasından çıkınca Ning'in hala kümesin başında gözyaşı döktüğünü gördü. "Geri gelecektir," dedi.

Ning yaşlı gözlerini kaldırdı: "Gerçek mi?"

Changyu adamın çocuğu teselli etmek için yalan söylediğini sandı. Sonradan yalan olduğu ortaya çıkarsa çocuğun daha çok üzülmesinden korkarak Xie Zheng'e bir bakış attı.

Xie Zheng önce anlamadı, sonra Changyu, Ning'i uzaklaştırınca ona fısıldadı: "Onu kandırmana gerek yok. Ning sadece çok yalnız, baharda bir sürü civciv alacağım, onlarla oynarken o kuşu unutur."

Xie Zheng, "Onu kandırmıyorum," dedi.

Bu sefer şaşırma sırası Changyu'daydı.

Mektup meselesini henüz anlatamazdı. Xie Zheng gayet ciddi bir tavırla, "Eğitilen avcı kuşlar bir süre sonra serbest bırakılır, eğer geri dönerse bu onun tamamen eğitildiği anlamına gelir," dedi.

Changyu, "Bu hala bir ihtimal değil mi?" diye sordu.

Adama şüpheyle baktı: "Geri döneceğinden bu kadar emin misin?"

Xie Zheng hiç istifini bozmadan başını salladı.

Changyu'nun içinde hala şüpheler olsa da kuş eğitiminden anlamadığı için üstelemedi.

Ateşin üzerinde asılı pek çok isli et vardı; çoğu satmak içindi, az bir kısmı da kendilerine kalacaktı.

Eskiden babası her yıl bugün Kıdemli Fan'a bir parça et götürürdü. Changyu o yaşlılarla pek samimi olmasa da büyüklerdi; adeti bozmamak gerekiyordu.

Kahvaltıdan sonra bir parça eti kaptı, Ning'i Xie Zheng'e emanet edip yola koyuldu.

Fan Da'nın ölümünden sonra eski evde bayram havası yoktu.

Gittiğinde sadece yaşlı çift evdeydi; yengesi Liu-shi çocuklarını alıp babaevine gitmişti.

Bir yıl içinde iki oğullarını birden kaybetmek yaşlıları yıkmıştı. Babaannesi yatağa düşmüştü; Kıdemli Fan'ın saçları ise tamamen ağarmıştı. Bayram günü giydiği kıyafetler kirli ve kırışıktı.

Ya evi çekip çevirecek kimse kalmamıştı ya da gelin evin idaresini ele alınca yaşlılara bakmaz olmuştu.

Adam, Changyu'yu görünce içeri buyur etti: "Gel, biraz ısın."

Ama Changyu hemen gitmek istiyordu: "Ning evde bekliyor, kalmayayım."

Kıdemli Fan isli ete baktı; muhtemelen küçük oğlunun her yıl et getirdiği günleri hatırladı. Gözleri doldu: "İçeri gel de otur biraz. Babanın geçmişiyle ilgili bazı şeyleri sana anlatmam lazım."

Changyu donup kaldı. Babasının bilmediği nesi kalmıştı ki?

Kıdemli Fan ağır adımlarla içeri yürüyünce, Changyu kısa bir tereddütten sonra peşinden gitti.

33. BÖLÜM

Eski ev, Fan Changyu'nun kendi evinden bile daha viraneydi. Belli ki uzun zamandır çekilip çevrilmemişti; eşyalar darmadağınık bir halde oraya buraya saçılmıştı. Kış günü harlanan ateş çukuru yüzünden masa ve sandalyelerin üzerine kalın bir is ve toz tabakası çökmüş, kimse de bunları silmeye yeltenmemişti.

İnsan oturmadan evvel şöyle bir silmese, kalktığında kıyafetleri kapkara is içinde kalırdı.

Evin içindeki eşyalar da üç beş kuruş etmeyecek toprak çömleklerden ibaretti. Fan ailesinin baba oğul ikilisi kumara öyle düşkündü ki, evde para edecek ne varsa çoktan rehinciye kaptırıp parayı masada bırakmışlardı.

Yaşlı çift batı odasında kalıyordu. Kıdemli Fan, kapı eşiğinden içeri seslendi: "Hanım, bak Changyu geldi."

Yatakta uzanan yaşlı kadın, cevap vermek bir yana, yüzünü doğrudan duvara dönerek sırtını kapıya çevirdi. Belli ki Changyu ile tek kelime dahi konuşmaya niyeti yoktu.

Kıdemli Fan mahcup bir tavırla Changyu'ya dönüp durumu açıklamaya çalıştı: "Da Niu o talihsizliği yaşadığından beri, haletiruhiyesi hep böyle."

Changyu bu durumu zerre kadar umursamadı, gidip de kendini aşağılatmak pahasına kadının halini hatırını sormaya kalkmadı. Kendini bildi bileli, babaannesi onlara hiçbir zaman güler yüz göstermemişti zaten.

Yaşlı adamın uzattığı bezle sandalyeyi silip oturma odasındaki ateş çukurunun yanına çöktü ve ısınmaya başladı.

Kıdemli Fan, Changyu'nun getirdiği isli etleri daha fazla duman alsın diye ateşin üzerine asarken, Changyu göz ucuyla masada duran toplanmamış kap kacağa baktı. Yaşlı çift bu sabah sadece pirinç lapasıyla karın doyurmuş gibi görünüyordu; koca bayram günü sofrada bir lokma bile et yoktu.

Changyu kaşlarını çattı. Yaşlı adam yanına oturduğunda sordu: "Amcamın vefatından sonra devlet yirmi beş liang tazminat vermişti. O parayı hiç kullanmadınız mı?"

Yirmi beş liang azımsanacak bir meblağ değildi. Sıradan bir aile tutumlu davranırsa ve evde ilaç masrafı gerektiren ağır bir hastalık yoksa, on liang gümüş bir yıllık masrafları rahatlıkla karşılardı.

Kıdemli Fan mırıldandı: "O para... kuzeninin evlilik masrafları için saklanmalı..."

Changyu gözlerini kaldırdı: "Yine kumarhanede masaya gömmemiştir değil mi?"

Kıdemli Fan cevap verdi: "Para yengende duruyor. Yengen, yas süresi yüzünden evlilik yaşının geçmesinden korkuyor; bu yüzden yas devam ederken kuzenini evlendirmeyi planlıyor. Şimdiden uygun bir kız bakmaya başladılar bile."

Bunu duyan Changyu daha fazla üstelemedi. Herkes kendi hayatını yaşıyordu. Yaşlı çift eskiden neyi var neyi yoksa büyük oğulları Fan Da'ya akıtırdı; şimdi oğulları ölmüştü, haliyle her şeyi torunlarına saklıyorlardı.

Eski evdekiler onun evine ve malına mülküne göz dikmedikleri sürece, o da bu "etliye sütlüye karışmama" halini sürdürmeye razıydı.

Sordu: "Az önce babamla ilgili bir şey söylemiştiniz. Neydi o?"

Kıdemli Fan'ın kırışıklıklarla dolu yüzü ateşin ışığında iyice belirginleşti, zayıf bedeni her zamankinden daha çökmüş görünüyordu. Derin bir iç çekti: "Da Niu'nun başına gelenler... belki de benim günahlarımın bedelidir."

Changyu bu sözleri duyunca içinden bir gariplik hissetti ama ses çıkarmadı, adamın devam etmesini bekledi.

"Baban... her ne kadar öz oğlum olmasa da, öz kardeşimin evladıydı. O kıtlık yılında, senin gerçek deden köylülerle birlikte devletin tahıl ambarını yağmalamaya gitmiş ve askerler tarafından dövülerek öldürülmüştü. Babaannen ise evdeki son lokmayı babana

yedirip kendisi açlıktan can vermişti. Ölmeden hemen önce babanı bana emanet etti..."

Yaşlı adam bunları anlatırken bulanık gözlerinde yaşlar parladı: "O çocuğu öz evladım gibi büyütmek istedim. Ama o felaket yıllarıydı... Yol kenarında açlıktan ölenleri tencereye atıp yiyenler vardı, insanlar karın doyurmak için killi toprak (Guanyin toprağı) kapışıyordu. Evde fazladan bir boğaz demek, herkesin rızkından kesmesi demekti. Senin hiç görmediğin iki halan vardı... Büyük olanı henüz on üçündeydi, yarım çuval pirinç unu karşılığında zengin bir beyefendiye cariye olarak verildi..."

Kıdemli Fan'ın sesi titriyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu: "Sonra o beyefendi başka bir eyalete taşındı. Onca yıl geçti, ne ben ne de hanım o çocuktan bir daha haber alabildik; sağ mı ölü mü bilmiyoruz. Küçük halan ise sadece sekiz yaşındaydı, üç yüz bakır paraya bir köle tüccarına satıldı; ondan da haber çıkmadı. Evde sadece Da Niu, Er Niu ve baban kalmıştı ama hala karınlar doymuyordu. Baban, benim oğlum Er Niu ile aynı yaştaydı. Ama benim Er Niu'm zayıf ve hastalıklı bir çocuktu. Göç yolunda ağır bir hastalığa yakalandı. Onu tedavi ettirebilmek için... çaresizlikten babanı da bir köle tüccarına sattım..."

"Baban çocukluğundan beri çok anlayışlıydı. Tüccar onu götürürken önümde üç kez diz vurup saygıyla eğildi." Yaşlı adam hıçkırıklara boğuldu: "O satıştan aldığım beş yüz bakır paranın utancı ömür boyu peşimi bırakmadı... Er Niu ise talihsizdi; onca ilaca rağmen kurtulamadı, can verdi. Babanı bir daha hiç göremeyeceğimi sanıyordum ama on altı yıl önce, yanında annenle birlikte bu kasabaya çıkageldi."

"Satılan o iki kız kardeşi için yıllarca iz sürdürmüş. Büyük olanı bulamadı ama küçük olanın izine rastlamış. Bir askerle evlendiğini, ancak sonraki savaşlarda can verdiğini öğrenmiş. Kıtlık, savaş... İnsan canının ot kadar kıymeti yoktu o zamanlar..."

Changyu, babasının çocukken "kayboluşunun" ardında bu kadar acı bir hikaye olduğunu tahmin etmemişti. Bir süre sessiz kaldıktan sonra sordu: "Babam döndüğünde neden sizin ikinci oğlunuzun, Er Niu'nun kimliğini kullandı?"

Kıdemli Fan cevapladı: "Baban döndüğünde bana, dışarıda kervan korumalığı yaparken (biao) düşman edindiğini söyledi. Kasabada Er Niu'nun kimliğiyle yaşayıp yaşayamayacağını sordu. Nasıl hayır diyebilirdim? Herkese onun yıllar önce kaybolan Er Niu olduğunu söyledik. Babaannen ise yıllarca babandan nefret etti; iki kızının baban yüzünden satıldığını düşündü. Babanlar buraya yerleştikten sonra sürekli kapılarına dayanıp huzursuzluk çıkardı. 'Senin yüzünden kızlarımdan oldum' diyerek onlardan az dünya malı koparmadı. Sonra annen kız kardeşini doğururken hastalanınca, babanın erkek evladı olmadığını görüp Da Niu'nun küçük oğlunu babana evlatlık vermeye çalıştı; amacı babanın mal varlığına çökmekti."

Kıdemli Fan derin bir utançla iç çekti: "Kadın aklını yitirmişti. O kıtlık yılında babanı evlat edinmeseydik bile o iki kızcağızı... muhtemelen yine elimizde tutamazdık. Çocuklar birer birer gitti, geriye sadece Da Niu kaldı. Kadın ona o kadar yüz verdi ki, Da Niu böyle hayırsız biri olup çıktı. Suç bende de var; o yıllarda aileye bakacak gücüm yoktu, sonra da karım ne zaman ağlayıp kızlarını ansa, Da Niu'yu terbiye edecek dirayeti gösteremedim..."

Changyu eskiden babaannesinden nefret ederdi; onu kaba ve gaddar bulurdu. Bu hikayeyi dinleyince "acınacak insanın nefret edilecek bir yanı da olurmuş" diye düşündü ama kadına olan bakışı pek değişmedi.

Kıdemli Fan'ın da dediği gibi; babasını satmalarına rağmen Er Niu kurtulamamıştı. Babaannesi nasıl olur da hala babasını evlat edinmeselerdi kızlarının ve oğlunun gitmeyeceğine inanabiliyordu?

Babası, kadının nefreti için sadece uygun bir hedef olmuştu.

Changyu, "Geçmiş geçmişte kaldı," dedi. "Bize bir daha bulaşmadığınız sürece, babam size nasıl davrandıysa ben de öyle davranmaya devam ederim."

Kıdemli Fan, "Sana bunları bunun için anlatmadım," dedi. "Babanlar o kazadan önce yanıma gelmişti."

Changyu'nun yüzünde bir şaşkınlık belirdi.

Kıdemli Fan büyük bir utançla devam etti: "Evin, dükkanın nasıl paylaştırılacağını ayarlamıştı. Bir vasiyetname yazmıştı; et dükkanını amcana bırakabileceğini, geri kalan her şeyi sana ve kardeşine bıraktığını belirtmişti. Ona geçmişteki düşmanlarının mı geldiğini sordum ama anlatmadı. Sadece bana, 'Sizden sonra kızlarıma göz kulak olun' dedi. Ama babaannen ağzını tutamadı, babanlar öldükten sonra bu durumu Da Niu'ya çıtlattı. Da Niu kumara battığı için iyice zıvanadan çıkmıştı; o vasiyetnameyi çalıp yaktı ki tüm mala mülke konabilsin. Ben ise işe yaramaz bir ihtiyarım, ona engel olamadım..."

Changyu, anne ve babasının öleceklerini bilerek her şeyi hazırladıklarını duyunca elleri ve ayakları buz kesti. Dizlerinin üzerindeki elleri istemsizce yumruk oldu, dudakları bembeyaz kesildi: "Yani babam... daha o zamandan kendisinin ve annemin öleceğini biliyor muydu?"

Kıdemli Fan tereddütle başını salladı.

Changyu'nun zihni allak bullak olmuştu.

Eğer devletin dediği gibi, hazine haritasını arayan haydutlar babasını bulup haritayı istedilerse... Babası neden kendisi ve annesi ölürse haydutların kendisine ve Ning'e dokunmayacağını düşünmüştü?

Ancak bir ihtimal vardı... Haydutlar haritayı çoktan almış olmalıydı.

Fakat daha sonra evlerine iki kez haydut baskını gelmişti; belli ki hala aradıklarını bulamamışlardı.

Üstelik sonra gelen o haydutlar evi bilmiyorlardı; Fan Da'nın ağzından laf alıp öyle gelmişlerdi.

Changyu'nun aklına tek bir ihtimal geliyordu: Babasını öldüren haydutlarla eve baskın yapanlar aynı kişiler değildi.

İlki haritayı almıştı ama yine de babasını öldürmüştü. Belki de anne ve babası bir sır biliyordu? Susturulmaları mı gerekiyordu?

Changyu, devlet haydutları temizleyince intikamın alındığını sanmıştı ama şimdi asıl katillerin hala dışarıda olabileceğini

hissediyordu.

Nitekim kısa süre önce, hazine haritasının Chongzhou'daki isyancıların elinde görüldüğü haberi gelmişti. O isyancı etrafındaki pek çok haydut grubunu kendi safına çekmişti. Babasının katilleri de o isyancıların arasında olabilirdi.

Eve dönüş yolunda Changyu'nun zihni çok meşguldü.

Kapıdan içeri girdiğinde, içeriden Xie Zheng'in o sakin sesi geliyordu: "Ağaç, çarpı, ağaç... altına da bir 'büyük' karakteri. Bunları birleştirince 'Fan' ismi çıkar."

Küçük Ning acıklı bir sesle, "Ben okuma yazma öğrenmek istemiyorum, ablam gibi kasap olmak istiyorum," dedi.

"Ablan kasaplık yapıyor ama o da okuma yazma biliyor."

Ning burnunu çekti, ağlamak üzereydi.

Kapı sesini duyunca hemen o kısa bacaklarıyla dışarı koştu, kollarını açıp Changyu'nun bacaklarına sarıldı. Kafasını kaldırıp yüzünü buruşturarak sordu: "Abla, kasap olmak için neden okuma yazma öğrenmek zorundayız?"

Changyu hala düşüncelere dalmıştı, sadece Ning'in saçlarını okşadı: "Annem eskiden derdi ki; okuyup yazan insan edep bilir, hakikatten anlar. Bu hayatta yolunu şaşırmaz."

Ning şaşkın şaşkın baktı; belli ki bu sözün derinliğini henüz kavrayamamıştı.

Xie Zheng gözlerini hafifçe kaldırıp araya girdi: "Senin pek kitap okuduğunu görmedim ama."

Sesinde hafif bir alay vardı. Normalde Changyu buna hemen bir laf yetiştirirdi ama bugün sadece yorgun bir sesle, "Vakti gelince okuruz," dedi.

Xie Zheng sonunda onun halindeki garipliği fark etti: "Bir dışarı çıktın, sanki üzerine kırağı düşmüş gibi döndün. Ne oldu?"

Changyu ateşin yanına oturdu, derin bir iç çekti. Kıdemli Fan'ın anlattıklarını bir bir ona aktardıktan sonra kederle ekledi: "Eğer anne ve babam sadece o harita yüzünden öldürülmediyse, asıl sebebi bulmak zorundayım."

Xie Zheng dinledikten sonra bakışları karardı. Babası durumu önceden sezip vasiyetini bile hazırladıysa, bu demek oluyordu ki katiller babasıyla önceden görüşmüşlerdi.

Kızın tahmini yersiz değildi; ancak o adamların aradığı bir hazine haritası değil, Wei Yan'ın hayati önem verdiği bir mektuptu.

Katiller mektubu almıştı; Changyu ve kardeşi ise babalarının geçmişine dair hiçbir şey bilmiyordu. Bu yüzden mi onlara dokunmamışlardı?

Xie Zheng, vaktiyle Wei Yan'ın "kılıcı" olarak görev yapmıştı; Wei Yan'ın her zaman kökünü kurutma taraftarı olduğunu iyi bilirdi.

Katillerin kızlara dokunmaması, babasıyla olan eski bir hukuktan mı kaynaklanıyordu? Öncesinde görüşmüş olmaları bu ihtimali güçlendiriyordu.

Sonrasında Wei Malikanesi'nin ölü savaşçılarının (shi) eve baskın yapması ve Jizhou Valisi He Jingyuan'ın aniden Lin'an Kasabası'na ordu sevk etmesi... Bunlar üzerinde düşünülmesi gereken meselelerdi.

En önemlisi, dayısı Wei Yan'ın o demir yumruklu tarzıyla, Lin'an Kasabası'nda bu kadar adam kaybetmesine rağmen hala sessiz kalması hiç ona göre bir hareket değildi.

Eğer He Jingyuan bu iki kız kardeşi korumak istiyorsa ve şu anki Kuzeybatı savaşında Wei Yan'ın elindeki tek koz He Jingyuan ise... İkisi arasında bir anlaşma yapılmış olabilirdi. Her şey o zaman mantıklı geliyordu.

Changyu başını kaldırdığında Xie Zheng'in ona derin derin baktığını gördü. Kafası karışmış bir halde sordu: "Ne oldu?"

Xie Zheng, sorusuna soruyla karşılık verdi: "Anne ve babanın intikamını almak mı istiyorsun?"

Changyu başını salladı: "Elbette."

O an Xie Zheng'in başına, daha önce ona aldığı saç bandını bağladığını fark etti. İlk kez takıyordu sanırım.

Koyu lacivert renk, adamın bakışlarını daha da keskinleştirmiş, ona mesafeli bir hava katmıştı.

Xie Zheng sordu: "Peki ya devletin kapattığı o davanın tüm gerçekleri yalansa? O zaman ne yapacaksın?"

34. BÖLÜM

Changyu anlamamış bir halde sordu: "Devlet neden yalan söylesin ki?"

Xie Zheng hafifçe kaşlarını çattı. Kızın doğduğundan beri bu küçük kasabada yaşadığını, gördüğü en büyük yetkilinin bir kaymakam olduğunu düşününce, bu saflığına karşı bir nebze anlayış gösterdi.

Anne ve babası ona hayatta dürüst kalmanın yollarını öğretmiş olabilirdi ama bürokrasinin o kirli oyunlarından bahsetmemişlerdi belli ki.

Nadir görülen bir sabırla açıklamaya başladı: "Bak, amcan senin evine ve malına çökmek istediğinde o katibi (shiye) yanına çekmişti. Küçük bir kaymakamlıkta bile böyle oyunlar dönerken; daha yukarıları, eyaletleri, sarayı düşün... Oradaki ilişkiler çok daha karmaşıktır. Partiler, yandaşlar, akrabalık bağları, hoca-talebe ilişkileri... Her memurun arkasında devasa bir çıkar ağı vardır. Bazen sıradan bir vatandaşın davası, yukarıdaki yüksek rütbeli birinin çıkarlarına dokunur. Halk için bir haksızlık olan şey, aslında o büyüklerin güç savaşına dönüşür."

Changyu uzun süre düşündükten sonra sordu: "Yani demek istiyorsun ki, anne ve babamın ölümü aslında çok büyük makamlardaki insanların çıkarlarına mı dokunuyor?"

Xie Zheng'in gözlerinde bir şaşkınlık belirdi; kız o kadar da aptal değildi.

Bakışlarını yere indirdi: "Ben sadece bir örnek verdim. Belki devlet gerçeğin sadece yarısını söyledi, belki de hepsi yalandı. Bunlar önemli değil. Önemli olan şu; devlet sana sahte bir gerçek sunduğunda sen ne yapacaksın?"

Bu soru Changyu'nun bilgi dağarcığını aşıyordu. Sıradan halk için devlet "gök" demekti; tek bir açgözlü memur bile halkın canını yakmaya yeterdi. Xie Zheng'in anlattıklarından sonra, o rütbeli adamların hepsinin de "adalet timsali" olmadığını anlamaya başlıyordu.

Eğer tüm devlet çarkı birbirini kollayan memurlardan oluşuyorsa, başlarının üzerindeki gökyüzü değil, onları boğan devasa bir ağdı.

Changyu sadece bir anlık tereddüt yaşadı, bakışları hemen kararlılıkla doldu: "Fan Da, Katip He ile bir olup malıma göz diktiğinde, Katip He'den daha büyük bir memur bulmayı düşünmüştüm. Ama kasabanın en büyüğü kaymakamdı ve o da katiple aynı kumaştandı. Ona güvenemeyeceğimi anlayınca amcamı bağlamayı (rehin almayı) düşündüm."

"Devlet çarkı ne kadar büyük olursa olsun, sonuçta yukarıda sadece daha fazla adam var demektir. Amcamın davasında eğer imkanım olsaydı eyaletteki büyük memurlara giderdim. Eğer Fan Da orayı da bağladıysa, yolum varsa başkente kadar giderdim. Bu işin sonu imparatorun huzuruna kadar çıkar."

"Kasabanın en büyüğü kaymakam, devletin en büyüğü imparatordur. Hak arama yolunda ikisi de aynıdır. Sonuçta karayı aktan ayıracak olan yine kanunlar ve delillerdir."

Xie Zheng'e döndü, bakışları berrak ve korkusuzdu: "Anne ve babamın ölümü neye dayanırsa dayansın, sonuna kadar araştıracağım. O binlerce insanın ördüğü devlet ağından korkacak değilim."

Böyle bir sözü ondan duymak Xie Zheng'i gerçekten şaşırtmıştı.

Sordu: "Peki nasıl araştıracaksın?"

Changyu bahçede karla oynayan Ning'e baktı: "Ben tehlikeye atılmaktan korkmam ama Ning henüz çok küçük. Eğer anne ve babamın katilleri bizi fark ederse, onu koruyabileceğimin garantisini veremem. Bu yüzden her şeyden önce Ning'i güvenli bir yere göndereceğim."

Xie Zheng takdirle sordu: "Peki ya sonra?"

Changyu devam etti: "Erkek olsaydım, belki devlet sınavlarına (keju) girer ya da askeri rütbe alıp bizzat devletin içine sızarak bu işi çözerdim. Ama ben bir kadınım; ne memur olabilirim ne de büyük adamları tanırım. Geriye tek bir yol kalıyor: Paranın

açamayacağı kapı yoktur."

Xie Zheng elini şakağına dayadı: "İyi bir yöntem, ama kulağa uzun yıllar alacakmış gibi geliyor. O büyük adamları senin için çalıştıracak kadar para, öyle az buz bir meblağ değil."

Changyu bir an duraksadı: "Şimdilik aklıma gelen tek yol bu. Hikayelerdeki gibi erkek kılığına girip sınava girmem imkansız; ne o kadar okumuşluğum var ne de yerine geçebileceğim bir erkek kardeşim. Ancak..."

Başını kaşıyarak ekledi: "Belki birkaç yoksul talebeye hayırseverlik yapıp onları okuturum? Bakarsın içlerinden biri vefalı çıkar da devlet kademelerine yükselince bana bir kapı açar? O zaman bu işleri araştırmak çok daha kolay olur."

Bu sefer Xie Zheng duraksadı. Gözlerini devirerek iğneleyici bir sesle sordu: "Ya yine eski nişanlın gibi birine denk gelirsen?"

Changyu bu adamın son zamanlarda iyice tuhaflaştığını fark etti; sürekli lafı dönüp dolaştıp Song Yan'a getiriyordu.

"Bayram günü şu adamın adını anmasak olur mu?" dedi.

Xie Zheng ona bir bakış fırlattı ve dudaklarını büzüp sustu; yine o huysuz hali üzerindeydi.

Changyu fısıldadı: "Sanki yeterince talihsiz değilmişim gibi..."

Xie Zheng'in kulakları keskindi, bu fısıltıyı duydu. Düz duran dudak kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Anne ve babanın davasını şimdilik bir kenara bırakabilirsin," dedi.

Changyu şaşırdı: "Neden?"

Xie Zheng açıkladı: "Eğer anne ve babanın ölümü büyük bir meseleyse, devlet içinde birileri gerçeği örtbas etmek isterken, birileri de sonuna kadar açığa çıkarmak isteyecektir. Senin şu an yapman gereken, kendini ve kardeşini koruyup, o gerçeği açığa çıkarmak isteyenlerin kapını çalmasını beklemektir."

Changyu, "Ama ben anne ve babamın geçmişine dair hiçbir şey

bilmiyorum," dedi. "Kapıma gelseler bile onlara verecek bir şeyim yok."

Xie Zheng içinden, "He Jingyuan'ın ağzını bir açabilsem her şey ortaya çıkar," diye geçirdi. Ancak Wei Yan onun yaşadığını öğrenirse, tüm kasabayı hatta eyaleti yakmak pahasına onu öldürürdü. Düzen tam kurulmadan kimliğini açıklamak sadece felaket getirirdi.

"Devleti küçümsüyorsun," dedi. "Seni bulacaklardır."

Changyu'nun kafası hala karışıktı ama Xie Zheng'in kendisini teselli etmeye çalıştığını düşünüp üstelemedi. "Gittikçe daha çok anlıyorum ki okumak insanı akıllı yapıyor," dedi. "Yan Zheng, sen çok okumuşsun, o yüzden çok akıllısın."

Xie Zheng hayatı boyunca her türlü övgüyü duymuştu. Edebi sanatlarda uzmanlaşmış alimlerin dalkavukça övgülerini hiç umursamazdı ama kızın bu kadar düz ve basit bir şekilde "akıllısın" demesi, kalbinde tuhaf bir kıpırtıya neden oldu.

Yine de onu düzeltti: "Çok okuyan değil, okuduğunu anlayan ve hakikati kavrayan akıllıdır. Okumak insana edep öğretir, ufkunu açar, nerede duracağını bildirir. Hayat yolunda bunlar yeterlidir."

Changyu başını salladı: "Annem de öyle derdi. Ne yazık ki o zamanlar aklım bir karış havadaydı; annem beni kitap başına oturtmaya kalktığında, kurbanlık domuzu ahıra sokmaya çalışıyor gibi zorlanırdı. Şimdi öğrenmek istesem de çok geç."

Gerçekten de okumanın faydasını anlamaya başlamıştı. Fan Da malına çökmeye çalıştığında, Yan Zheng hiç kaba kuvvete başvurmadan sadece kanunları kullanarak davayı kazanmıştı. Kendisi de biraz daha bilgili olsaydı, belki domuz etini bile farklı şekillerde satabilirdi.

Eskiden şekerli salata sadece şekerli salataydı; ama Yixiang Restoranı'nda çalışırken öğrendi ki, orada bu yemeğe "Karda Yatan Yeşil Ejderha" diyorlardı. İsim asilleşince fiyatı da ikiye katlanıyordu.

Changyu, adamın Ning'e okuma yazma öğrettiğini hatırlayıp yüzsüzlük ederek sordu: "Eğer vaktin olursa, bana da biraz ders verir misin? Çok vaktini almam, bana ne çalışacağımı söylersin, ben kendim bakarım. Anlamadığım yer olursa sana sorarım."

Xie Zheng bu teklife şaşırdı. "Hangi kitapları biliyorsun?" diye sordu.

Changyu düşündü: "Üç Karakter Klasiği, Yüz Aile Soyadı ve Bin Karakter Metni'ni (geleneksel başlangıç kitapları) tamamen söküyorum."

Bunu duyunca Xie Zheng'in yüzü asıldı.

Changyu adamın sıkılacağını düşünüp hemen ekledi: "Konfüçyüs'ün Konuşmaları (Lunyu) ve Büyük Öğreti'yi (Daxue) de biraz okumuşluğum var."

Xie Zheng'in sesi buz gibiydi: "Daxue dediğin o kitap mı?"

Changyu utancından yerin dibine girmek istedi. "O ikisini eskiden Song Yan okurken şöyle bir karıştırmıştım. Kitaplardan bir şey anlamadım, o da kitaplarını canı gibi sakınıyordu zaten, hemen geri verdim. İçindeki yazıların ne anlama geldiğini sormaya da çekindim."

Dürüstçe itiraf edince etrafın aniden soğuduğunu hissetti.

Xie Zheng'e baktığında, o yakışıklı yüzün her zamankinden daha asık ve soğuk olduğunu gördü. Changyu nedenini bir türlü anlayamadı.

Xie Zheng dişlerinin arasından konuştu: "Madem o kitaplara baktın, o zaman Mencius'tan (Mengzi) başlayalım."

Changyu şaşkın şaşkın baktı; o kitapları "öğrendim" mi demişti sanki? Sadece şöyle bir bakmıştı, anlamlarını bile bilmiyordu.

Üstelik öğle yemeğinde Xie Zheng'in başına taktığı o yeni bandı çıkarıp eski bandını taktığını fark etti.

Changyu nerede hata yaptığını bilmiyordu. Yemek masasında

hafifçe öksürüp sordu: "Öğleden sonra kasabaya gidip biraz isli et satmayı planlıyorum. Gitmişken Başkomiser Wang'a da bayram hediyesi götürürüm. Senin alacağın bir şey var mı?"

Yemek yerken konuşmayan adam sonunda ağzını açtı: "Kağıdım bitti. Dün bayram yazılarını (chunlian) yazarken mürekkep de bitti. Biraz kağıt ve mürekkep al. Kağıt 'beş fersahlık ince deri kaplı Xuan kağıdı' olsun, mürekkep de 'çam isiyle yapılmış Hui mürekkebi'."

Changyu'nun başı döndü: "Ne Xuan'ı? Ne mürekkebi?"

Xie Zheng kaşlarını çattı: "Neyse, ben kendim gelip alırım."

Changyu adamın soğuk tavrını fark etti. Yaralarının tam iyileşmediğini düşünerek ekledi: "Öğleden sonra bir öküz arabası kiralayacağım, birlikte gidelim mi?"

Ning bunu duyunca ellerini çırpmaya başladı: "Ning de pazara gitmek istiyor!"

Biri büyük biri küçük iki çift göz Xie Zheng'e dikildi. Adam bir an sustu ve sonunda, "Pekala, gidelim," dedi.

Ning pazara gideceği için yerinde duramıyordu. Bahçede bir tur attı, yetmedi, komşu Zhao Teyze'nin köpeğini sokağın başına kadar kovaladı.

Changyu'nun kasabaya isli et satmaya gitmesi ani bir karar değildi. Eskiden babası da her yıl bugün bir araba dolusu et götürür satardı. Bayram ziyareti yapacak olanlar, eğer hazırlıkları eksikse ve kasaplar kapalıysa, sokak satıcılarından et almayı tercih ederlerdi.

Kasabaya vardıklarında Changyu tecrübesiyle arabayı kasaba okulunun (xianxue) önündeki caddeye park etti. Burası hem öğrencilerin çok olduğu hem de ailelerin çocuklarına bakmak için ev kiraladığı bir yerdi. Hocalarına bayram ziyaretine gidecek öğrenciler için bir parça isli et, hem şık hem de bütçeye uygun bir hediyeydi.

Changyu tezgahı açar açmaz birkaç satış yaptı. Xie Zheng kitapçıya gitmek istedi ama Ning etrafa merakla bakıp duruyordu: "Abla, enişteyle gidip davul çalanları izleyebilir miyiz?"

Changyu, "Enişten davul izlemeye gitmiyor," dedi.

Ning mahzun gözlerle Xie Zheng'e baktı.

Xie Zheng, Changyu'nun henüz yarısı bile satılmamış etlerine baktı: "Ablan işini bitirince hep beraber gideriz."

Changyu işinin biraz süreceğini tahmin ederek, "Benim işim uzun sürer," dedi. "Eğer kağıt mürekkep işin acele değilse, Ning'i biraz gezdir. Merakını giderince susar."

Xie Zheng başıyla onayladı.

İzni koparan Ning, Xie Zheng'in koluna yapıştı ve heyecanla önden koşturmaya başladı. Xie Zheng kolundaki çekiştirme kuvvetini hissedince içinden, "Bu çocuk eğer zayıf doğmasaydı, büyüyünce kesin ablası gibi kaplan gibi bir şey olurdu," diye geçirdi.

Bu yıl ilçede fener alayı düzenleneceği için öğrenciler evlerine gitmemişti, sokaklar çok kalabalıktı. Changyu'nun getirdiği yirmi parça et, beklediğinden çok daha çabuk tükendi.

Tezgahı toplarken Xie Zheng ve Ning de döndü. Ning'in bir elinde elmalı şeker, diğer elinde renkli bir rüzgar gülü vardı; yüzü gözü şeker şurubuna bulanmıştı.

Changyu çaresizce Xie Zheng'e baktı: "Onu çok şımartıyorsun."

Ning sırıttı: "Eniştem ablama da elmalı şeker aldı!"

Changyu, "Ben çocuk muyum ki elmalı şeker yiyeyim..." derken, bir elmalı şeker burnunun dibine uzatıldı.

Xie Zheng'in ifadesi sakindi: "Kardeşin sana da almamızı istedi."

Changyu "istemem" diyecek oldu ama Xie Zheng'in elinde de bir tane olduğunu gördü. Adamın tatlı sevdiğini ama ilaç içmediği için bunu açıkça söylemeye çekindiğini, bu yüzden kendisini bahane ettiğini düşündü. Reddetmeyip "teşekkür ederim" diyerek şekeri aldı.

Changyu ve Ning'in yeme tarzı aynıydı; koca bir lokma ısırıp

yanaklarını sincap gibi şişirerek yiyorlardı. Changyu bir lokma yedikten sonra Xie Zheng'in elindeki şekere hiç dokunmadığını fark etti: "Sen neden yemiyorsun?"

Xie Zheng bakışlarını kızın dudağındaki şeker kalıntılarından kaçırdı, elindeki şekere tereddütle baktı ve yarım bir ısırık aldı. Dışındaki şeker tabakası çok tatlıydı ama içindeki alıç meyvesi ekşiydi; ikisi birleşince ağzında hoş bir tat bıraktı.

Bir ısırık daha alan Ning bu manzarayı görünce keyifle gülümsedi. "Ne kadar akıllıyım," diye düşündü, "Enişteme herkese birer tane aldırınca ablam hiç kızmadı."

Sokağın köşesinde sadece satıcılar değil, fakir olduğu için tezgah açıp resim çizen öğrenciler de vardı. Karşı köşede elmalı şeker yiyen bu "çekirdek aile" o kadar dikkat çekiciydi ki... Adam olağanüstü yakışıklı, kadın çiçek gibi güzel, çocuk ise dünya tatlısıydı.

Ressam öğrenci onlara birkaç kez baktı ve hızla kağıda bir şeyler çizmeye başladı.

Changyu şekeri bitirip Xie Zheng'i kitapçıya götürmeye hazırlanırken, adamın aniden sertleştiğini ve karşı köşeye doğru büyük adımlarla yürüdüğünü gördü. Changyu o tarafa baktığında sadece resim satan bir öğrenci gördü. Bir olay çıkmasından korkarak Ning'i de kaptığı gibi peşinden koştu: "Nereye gidiyorsun?"

Öğrenci son fırça darbesini henüz bitirmişti ki, büyük bir el uzanıp kağıdı kaptı.

Az önce karşıda şeker yiyen adam bir anda tepesine dikilmiş, yakasına yapışmıştı. O asil yüzdeki ifade buz gibi ve korkutucuydu: "Kimden izin alıp çizdin?"

Öğrenci o baskı altında kekelemeye başladı: "Efendim... bendeniz sadece sizleri böyle bir arada görünce dayanamadım, çok güzel bir manzaraydı. Bir kusurum olduysa affola."

Changyu yetişip adamın elini öğrencinin yakasından ayırdı: "Ne yapıyorsun sen?"

Xie Zheng cevap vermedi, elindeki resme baktı.

Öğrencinin tekniği sıradandı ama resimdeki duyguyu çok iyi yakalamıştı. Resimde Changyu gözlerini kısmış keyifle elmalı şeker yiyordu; Xie Zheng'in bakışları ise doğrudan kızın üzerindeydi, sanki her hareketini izliyordu. Ning ise önde bir ısırık almış, arkasına dönüp onlara bakıyordu; yüzünde o cin gibi ifadesiyle gülümsüyordu.

Changyu resmi görünce şaşkınlıkla, "Aa, bizi mi çizdin?" diye sordu.

Öğrenci, kızın yanındaki o ölüm saçan adamdan çok korkmuştu, hemen başıyla onayladı ve güzel sözleri ardı ardına sıraladı: "Hanımefendi ve beyefendi birbirlerine o kadar yakışıyorlar ki, tam bir uyum içindeler. Küçük hanımefendi de çok sevimli. Eğer beğendiyseniz bu resim benden size bayram hediyesi olsun. Rabbim sizi ayırmasın, seneye de kucağınıza bir erkek evlat versin."

Changyu az kalsın ağzındaki şeker çöpünü yutuyordu.

Bölüm 35

Changning parmak uçlarında yükselip tablodaki figürleri net bir şekilde görünce, üzüm gibi kapkara gözleri neşeyle parladı. Tombul parmağıyla resimdeki kendisini işaret ederek, "Burada Ningniang var! Ningniang bunu çok sevdi!" dedi.

Xie Zheng, Fan Changyu henüz ağzını açmadan sahafa sordu: "Tabloyu kaça satıyorsun?"

Sahaf bir an afalladı; ancak o an, bu pek de tekin durmayan ama fevkalade yakışıklı adamın kendisine fiyat sorduğunu idrak edebildi. Aceleyle, "Para istemez, para istemez. Bu fakir kulun, beyefendi ve hanımefendiye bir hediyesi olsun," dedi.

Fan Changyu, sahafın az önceki imalı sözleri yüzünden hâlâ mahcuptu; fakat tablonun gerçekten güzel olduğunu düşünüyordu. Sahafın fiyat söylememekte direnmesi üzerine biraz düşündü. Başlangıçta Başkomiser Wang'a götürmeyi planladığı iki tütsülenmiş etten küçük olanını seçip sahafa uzattı: "Bu et de benden sana hediye olsun, yeni yıl ikramı niyetine kabul et."

Sonra yüzünü ciddileştirip Changning'i işaret ederek ekledi: "Bu benim kız kardeşim."

Sahaf, bir parça tütsülenmiş et almanın şaşkınlığı ve sevinciyle, ağzından bal damlatmaya başladı: "Bu fakir kulun gözleri körleşmiş de tanıyamamış. O vakit, beyefendi ve hanımefendiye gelecek yıl bir çift ikiz nasip olmasını; evlatlarınızın dizinizin dibinde neşe saçtığı, huzur dolu bir ömür sürmenizi dilerim."

Fan Changyu: "..."

İçinden bu sahafa bir şeyler söylemek gelse de Yan Zheng ile olan sahte evliliklerini hiç tanımadığı birine açıklamanın bir lüzumu olmadığını düşündü.

Tabloyu alıp sahafın tezgahından uzaklaşana dek Fan Changyu'nun içindeki o huzursuzluk geçmedi. Yanında, rulo yapılmış tabloyu taşıyarak yürüyen Xie Zheng'e ara ara kaçamak bakışlar atıyordu.

Onun yüzünde en ufak bir değişiklik olmadığını, her zamanki sakinliğini koruduğunu görünce içindeki o tuhaf mahcubiyet biraz olsun hafifledi.

Daha önce tezgah açtıkları yere dönüp eşyalarını topladılar. Mürekkep ve kağıt almak için kitapçıya gitmeyi planlıyorlardı ki, yan taraftaki yılbaşı ürünleri satan dükkanın sahibi yanlarına yaklaştı. Muhtemelen Fan Changyu'nun bir saat bile dolmadan yirmiden fazla tütsülenmiş et sattığını görmüş ve bu kârlı işe iştahı kabarmıştı. Şişman gövdesini sürükleyerek arkalarından seslendi: "Küçük hanım, bir dakika bekler misiniz?"

Fan Changyu sesin geldiği yöne döndüğünde, şişman dükkan sahibinin yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle yaklaştığını gördü. Adam, "Küçük hanım, yarın da burada et satacak mısınız?" diye sordu.

Yarın ayın ikisiydi. Fan Changyu sadece kendi kasap dükkanını açmakla kalmayacak, aynı zamanda Yixiang Köşkü'nün siparişlerini de yetiştirecekti; buraya gelmeye vakit bulması imkansızdı. Başını iki yana salladı: "Önümüzdeki birkaç gün gelmeye vaktim olmayacak sanırım."

Şişman dükkan sahibi gülümsedi: "O vakit sizinle bir ticaret yapmak isterim. Evinizde ne kadar tütsülenmiş et varsa getirin, benim dükkanımda satalım. Satılan her etin kârını bölüşürüz; altısı sizin, dördü benim olsun. Ne dersiniz?"

Fan Changyu içinden, *Bu adam tam da Patron Yu'nun bahsettiği 'havadan para kazanma' peşinde,* diye geçirdi. Tek kuruş harcamadan etleri dükkanına getirtecek, satıldığında da paranın neredeyse yarısına konacaktı.

Bu tütsülenmiş etler taze ete benzemezdi; serin ve havadar bir yere asıldığında bir yıl bile bozulmadan durabilirdi, bu yüzden fiyatı da taze etten çok daha pahalıydı.

Bayram günlerinde Fan Changyu kilosuna altmış beş kuruş istiyordu; pazarlıkla bile altmış kuruşun altına düşmezdi.

Bu şişman adamın dediği gibi kârı bölüşürlerse, etin kilosu altmış

beş kuruştan satılsa bile eline sadece otuz dokuz kuruş geçecekti. Kendi dükkanında satması çok daha mantıklıydı.

Fan Changyu, "Kâr ortaklığı istemem," dedi. "Eğer gerçekten almayı düşünüyorsanız, hesabı net yapalım; bana kilosuna göre doğrudan ödeme yapın."

Şişman dükkan sahibi kıkırdayarak, "Küçük hanım, bakıyorum da ticaretten pek anlamıyorsunuz," dedi.

Fan Changyu tam cevap verecekken, yanındaki Xie Zheng aniden söze girdi: "Kâr ortaklığıyla satış olabilir."

Fan Changyu ve şişman adam aynı anda ona döndüler. Fan Changyu şaşkınlık içindeydi, şişman adamın ise gülümsemekten gözleri kısıldı: "Bu genç kardeşim işten anlıyor, vizyonu geniş..."

Cümlesini bitiremeden Xie Zheng soğuk bir bakış fırlattı: "Sekize iki."

Şişman adamın yüzündeki gülümseme donup kaldı: "Genç kardeşim, bu kadarı da insafsızlık."

Fan Changyu zihninde sekize iki oranını hesapladı.

Kilosu altmış beş kuruştan hesaplandığında eline elli iki kuruş geçecekti; altmış kuruştan bile kırk sekiz kuruş alıyordu.

Yine de Fan Changyu'nun bu işe pek niyeti yoktu. "Ne ortaklığı yahu? Kilosuna göre doğrudan satalım, alışverişimiz bitsin. Piyasada tütsülenmiş etin toptan alış fiyatı zaten elli kuruş civarında. Tek kuruş almadan etleri buraya getirmek içime sinmez. Hadi gidelim, önce sana kağıt mürekkep alalım, sonra Başkomiser Wang'ın evine bayram ziyaretine yetişmemiz lazım."

Changning'in elinden tutup gitmeye yeltendiğinde şişman adam aceleyle, "Tamam, sekize iki olsun!" diye bağırdı.

Biraz çaresiz bir gülümsemeyle ekledi: "Küçük hanım ve genç kardeşim, iyi bir 'iyi polis kötü polis' oyunu oynadınız doğrusu. Ben de sırf küçük hanımın etlerinin rengini ve tütsüsünü çok kaliteli bulduğum için bu işe girmek istedim."

Üçünü de dükkanına davet etti: "Gelin bir sözleşme hazırlayalım, sonra etleri bana getirirsiniz."

Fan Changyu, Xie Zheng ile göz göze geldiğinde yüzünde hâlâ bir şaşkınlık vardı; bu işin bu kadar kolay hallolacağını tahmin etmemişti.

Xie Zheng'in yüzündeki ifade ise her zamanki gibi donuktu. "Git de sözleşmeyi imzala," dedi.

Şişman dükkan sahibi belli ki bu "havadan para kazanma" işlerinde tecrübeliydi; hemen bir sözleşme hazırladı. Fan Changyu'ya uzattığında, genç kız temkinli davranarak her kelimeyi dikkatle okudu, sonra Xie Zheng'e gösterdi: "Bak bakalım, uygun mu?"

Xie Zheng onaylayınca büyük bir harfle ismini imzaladı.

Şişman adam bir gümüş Yuan kapora verdi ve onları gülümseyerek kapıya kadar uğurladı.

Yolda yürürken Fan Changyu, Xie Zheng'e mırıldandı: "Yarın sabah kasap dükkanını açmam lazım, bir de Yixiang Köşkü'ne et götüreceğim. Bu tütsülenmiş etleri ancak öğleden sonra getirebilirim."

Xie Zheng, "Eğer çok yoğun olursan, bir araba kiralayıp senin yerine ben de getirebilirim," dedi.

Fan Changyu mahcup bir tavırla, "O zaman sana yevmiye mi versem?" diye sordu.

Xie Zheng ona bir bakış attı. Fan Changyu yanılmıyordu; adam yine keyifsizlenmişti.

Changning ise dünyadan bihaber, neşeyle en önde zıplayarak yürüyordu. Gözüne kestirdiği küçük oyuncakları Fan Changyu'ya aldıramayacağını bildiği için, masum gözlerle Xie Zheng'e bakıyordu.

Xie Zheng ona birkaç parça ıvır zıvır aldı. Changning kucağında bir yığın oyuncakla yürürken tombik elleriyle onları ancak kavrayabiliyordu.

Fan Changyu onu korkutmak istercesine, "Ningniang, her gördüğünü istemeye devam edersen bir dahaki sefere seni şehre getirmem," dedi.

Changning azarı işitince başını önüne eğip ayak uçlarına baktı.

O sırada yan taraftan adamın mesafeli ve soğuk sesi duyuldu: "Ben almak istedim."

Fan Changyu bu adamın kendisiyle inatlaştığını hissetti. Dudaklarını büzerek, "Çocuk bu, ne anlar? Her istediğini yaparsan şımarır. Sokaktaki her şeyi seviyor diye hepsini alacak mıyız? Bazı şeyleri öğretmek lazım ki anlasın," dedi.

Xie Zheng bir daha konuşmadı. Üçü yola devam ederken Changning bile Fan Changyu ve Xie Zheng arasındaki o tuhaf havayı hissetmişti.

Bir onlara, bir de kucağındaki yığına baktı. Birden durdu, arkasına dönüp kucağındaki tüm oyuncakları Xie Zheng'in ellerine tutuşturdu. Tombul elleriyle elbisesinin eteğini sıkarak, "Ningniang istemiyor artık, enişte bunları geri götür," dedi.

Fan Changyu, kız kardeşinin kara üzüm gibi gözlerinin dolduğunu görünce iç çekti. Eğilip başını okşadı: "Bu seferlik aldık artık, bir daha böyle yapma tamam mı?"

Changning gözyaşları içinde başını salladı ve Fan Changyu'nun kucağına atıldı.

Fan Changyu küçük kızı kucağına alıp sırtını hafifçe sıvazladı; sesi hem şefkatli hem de çaresizdi: "Neden ağlıyorsun? Sana kızmadım bile."

Changning burnunu çekerek, "Ablam enişteme kızmasın, Ningniang hata yaptığını biliyor," dedi.

Fan Changyu, elinde bir yığın oyuncakla kenarda dikilen Xie Zheng'e baktı; sesi daha da çaresizleşti: "Ona kızmadım ki."

Changning, "Ama eniştemle hiç ilgilenmiyorsun," dedi.

Fan Changyu gülümseyerek sordu: "Nereden çıkardın ilgilenmediğimi?"

Changning'in gözündeki yaşlar ha düştü ha düşecek, "Onunla hiç konuşmuyorsun artık," dedi.

Fan Changyu içinden, *Zaten normalde de Yan Zheng ile pek konuştuğum yoktu,* diye geçirdi ama kız kardeşinin ağlamak üzere olduğunu görünce onu teselli etti: "Az önce konuşuyorduk ya, sadece şu an sustuk o kadar."

O koca gözyaşı damlası sonunda Changning'in yanağından süzülüp yere "pıt" diye düştü. "Ablam kesin kızdı işte."

Fan Changyu pes etti: "Peki, ne yaparsam kızmadığıma inanırsın?"

Changning biraz düşündü: "El ele tutuşun! El ele tutuşunca barışmış olursunuz!"

Fan Changyu bir an duraksadı. "Yol boyunca onunla hep konuşsam olmaz mı?"

Changning çocuk inadıyla diretti: "El ele tutuşmak barışmaktır."

Fan Changyu, Xie Zheng ile göz göze geldi. Xie Zheng'in yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu ama Fan Changyu'nun içi hiç de rahat değildi.

Çocuğu kandırmaya çalıştı: "Bak, eniştenin elleri dolu, benim ellerim de dolu. Tek elle tutuşsak eşyalar çok ağır gelir, olmaz mı?"

Changning ancak o zaman vazgeçti ama önden yürürken hâlâ ara ara arkasına dönüp onlara bakıyordu.

Fan Changyu, Changning'in daha garip isteklerde bulunmasından korkarak Xie Zheng ile konuşmaya başladı: "Çocuk işte, her şeyi büyütüyor, sen kusura bakma."

Xie Zheng, "Büyüttüğünü düşünmüyorum," dedi. "Yılbaşından sonra muhtemelen gideceğim, o yüzden ona biraz oyuncak almak istedim."

Fan Changyu, onun Changning'e bu kadar çok şey almasının altında böyle bir sebep yatacağını tahmin etmemişti.

Gideceğini duyunca kalbinde tuhaf bir sızı hissetti. "Kusura bakma, az önce seni yanlış anladım," dedi.

Xie Zheng başını ona doğru çevirdi: "Neden özür diliyorsun?"

Fan Changyu, "Seni yanlış anladım ve sert konuştum, haliyle özür dilemem gerekir," dedi. Dudaklarını büzüp ekledi: "Bu kadar çabuk mu gideceksin? Yaraların tamamen iyileşene kadar beklesen olmaz mı?"

Xie Zheng tam cevap verecekken, karşıdan atlı bir grup asker yardıra yardıra üzerlerine doğru geldi. Yol kenarındaki yayaları ve seyyar satıcıların tezgahlarını devirerek geçiyorlardı.

Atlar yaklaştığında Fan Changyu refleks olarak eğilip Changning'i korumaya çalıştı. Xie Zheng ise peleriniyle atların sıçrattığı çamurların onlara gelmesini engelledi.

Asker grubu toz duman içinde uzaklaşırken, yolda çarpılan ve üzerlerine çamur sıçrayan insanlar öfkeyle küfretmeye başladı.

Fan Changyu başını kaldırdığında Xie Zheng'in pelerininin yarısının çamur içinde kaldığını gördü. Kaşlarını çatarak, "Bir yerin incindi mi?" diye sordu.

Xie Zheng başını iki yana salladı ama bakışları hâlâ uzaklaşan askerlerin üzerindeydi; gözlerinde karanlık ve soğuk bir öfke gizliydi.

Tezgahı devrilen bir seyyar satıcı arkalarından yere tükürerek bağırdı: "Bu köpek herifler! Yılbaşı günü bile huzur vermiyorlar!"

Fan Changyu sordu: "Qingping'e neden yine asker geldi? Haydutları temizlemek için mi?"

Satıcı, "Haydut mu?" dedi acıyla. "Bunlar borç tahsil eden Azrail ordusu! Erzak yağmalamaya geldiler! Taizhou'da olanları duymadınız mı? Cephede savaş var, erzak eksik. Ordu erzak toplayamayınca halkın elindekini zorla gasp ediyor. Vermeyeni de

döverek öldürüyorlar."

Yandaki bir amca araya girdi: "Bu gidişat hayra alamet değil. Yakında zorla askere de alırlar, demedi demeyin."

Bölüm 36

Büyük Yin Hanedanı'nın hüküm sürdüğü bu on altı yıl boyunca pek çok savaş yaşanmış olsa da çatışmaların ucu neredeyse hiç Jizhou'ya dokunmamıştı.

Fan Changyu, savaşın ne denli acımasız olduğunu yalnızca yaşlıların anlattıklarından duymuştu; sonuçta savaş demek sadece erzak toplamak değil, aynı zamanda zorla askere alınmak demekti. Zhao Teyze ve Zhao Amca'nın oğlu da yıllar önce askere götürülmüş ve bir daha asla geri dönmemişti.

Yaşlılardan biri iç çekerek konuştu: "Prens Changxin, Chongzhou'da isyan başlattı, saray ise bunu bastırmak için ordu gönderdi. Savaş hâlâ sürüyor ama bir sonuç çıktığı yok. Bana kalırsa Büyük Yin'in nefesi tükenmek üzere, devir değişiyor."

"Wu'an Markizi öldü, o Wei Yan artık kuzeybatıyı neyle dizginleyecek?"

Bir başkası söze girdi: "İmparatorun kim olduğu benim umurumda değil; yeter ki paramıza, pulumuza, aşımıza göz dikmesinler ve bizi zorla savaş meydanına sürmesinler."

Pek çok kişi başını sallayarak kederle iç geçirdi: "Askerler şimdiden civar köy ve kasabalardan zorla erzak toplamaya başlamış bile. Savaşın sonunda o yüksek mevkidekiler paraya ve güce kavuşuyor, olan biz halka oluyor; evimiz barkımız yıkılıyor, yollara düşüp perişan oluyoruz..."

Fan Changyu bunları dinlerken yüreğine bir ağırlık çöktü. Yanındaki Xie Zheng'e dönüp alçak sesle sordu: "Saray, Chongzhou'ya sefer düzenliyorsa ordunun erzakını da sarayın karşılaması gerekmez mi? Neden halkın boğazındaki lokmaya göz dikiyorlar?"

Xie Zheng'in sesinde bariz bir alay vardı: "İkmal yolları kesildi; bazıları köşeye sıkışınca kudurmuş köpek gibi sağa sola saldırıyor, hepsi bu."

Huizhou eskiden onun bölgesiydi. Şimdi düşününce, Wei Yan'ın muhtemelen çok önceden kendisine karşı içten içe bir korku beslemeye başladığını anlıyordu. Karargâhındaki ordunun erzakı saray tarafından her üç ayda bir gönderilirdi ve eyalet yönetiminin kendine ait bir tahıl ambarı bulunmazdı.

Askeri bir garnizon olduğu için coğrafi koşulları da tarıma elverişli değildi; tahıl ve darı üretimi kısıtlıydı.

İkmal yolu bir kez kesildi mi, bu ölümcül bir darbe demekti.

Şu anki isyanın merkezi olan Chongzhou, tam olarak Huizhou'nun güneyindeydi ve sarayın Huizhou'ya gönderdiği erzak yolunu kapatmıştı.

Chongzhou ve Huizhou arasındaki savaş hattı uzadığında, Xie Zheng er ya da geç Huizhou'daki erzakın tükeneceğini tahmin etmişti. En kestirme yol, elbette halktan zorla erzak toplamaktı.

Peşindeki suikastçılardan kurtulup ölümden döndükten sonra eski birliğiyle iletişime geçmeyi ve onlara halkın elindeki fazla tahılı gizlice satın almalarını emretmeyi planlamıştı.

Zhao Xun ortaya çıktıktan sonra, tahıl meselesi onun için Zhao Xun'u deneyeceği bir mihenk taşına dönüşmüştü. Artık tahıl elindeydi; Wei Xuan ise Chongzhou savaş meydanında başarısız olmuş, halktan da istediği erzakı toplayamamıştı.

Wei Yan'ı tanıdığı kadarıyla, bu başarısızlık karşısında oğluna hiç de iyi davranmayacaktı.

Wei Xuan'ın, babası Wei Yan'dan esaslı bir ceza almasını sağlamak, Xie Zheng'in asıl intikamına başlamadan önce bu kuzenine sunduğu küçük bir "hediye" sayılırdı.

Kuzeybatıda güvenecek kimsesi kalmayan Wei Yan, Chongzhou'daki savaşın idaresini He Jingyuan'a devretmek zorunda kalmıştı. He Jingyuan, "Bilge General" unvanıyla tanınan bir adamdı; emrindeki askerlerin halkın elindeki erzakı zorla yağmalaması gibi alçakça bir işe asla kalkışmazdı.

Üstelik Wei klanının şu anki şaibeli şöhreti düşünülürse, askerlerin

halkı yağmalamasına göz yummak, Wei Yan'ın siyasi rakiplerinin eline altın tepside koz vermek demekti.

Xie Zheng, elindeki o iki yüz bin taş pirinçle bir sonraki planına başlamak için yeterli zamana sahipti.

Şu an askerlerin aniden zorla erzak toplamaya başlaması, muhtemelen o gösteriş meraklısı kuzeninin, askeri güç resmen el değiştirmeden önce bir başarı elde etmek için bulduğu aptalca bir fikirdi.

Sıradan halk bu kadar derin mevzulardan haberdar değildi. Onlar da Fan Changyu gibi şaşkınlık içindeydi. Aralarında tartışıyorlardı: "On altı yıl önceki Jinzhou Savaşı'nda, o büyük hain Meng Shuyuan erzak nakliyatını geciktirip fırsatı kaçırmıştı. Veliaht Prens Chengde ve General Xie, on binlerce askerle Jinzhou'da beş gün boyunca aç kalmıştı. Askerler surlara çıktıklarında açlıktan ayakta duramıyorlardı; Kuzey Jue ordusu şehir kapılarını ancak o zaman kırabilmişti. Bu sefer erzakta ne sorun çıktı da yine bizim tepemize biniyorlar?"

O zamanki Jinzhou yenilgisinin baş sorumlusu olarak görülen Meng Shuyuan ismi, Büyük Yin halkı için nefretle anılan bir isimdi.

Hemen biri küfretmeye başladı: "O Meng Shuyuan gebersin gitsin, hak ettiğini buldu! General Xie ona o kadar güvenmiş, erzak nakliyatı gibi hayati bir görevi ona teslim etmişti. Eğer o fırsatı kaçırmasaydı, Veliaht Prens Chengde Jinzhou'da can verir miydi? O Wei köpekleri bunca yıl devletin başına çöreklenir miydi!"

"Meng ailesinin kökü kuruduysa bu ilahi adalettir!"

"Umarım bu sefer Chongzhou'nun erzakında o nakliyat subayları yine bir haltlar karıştırmıyordur!"

Xie Zheng, on altı yıl öncesinden beri Jinzhou yenilgisinin en can alıcı noktasının erzakın bir türlü ulaşmaması olduğunu biliyordu.

O zamanlar nakliyattan sorumlu olan kişi, babasının emrindeki eski general Meng Shuyuan'dı. Babasından kalan eski askerler ona hep şunu söylerdi: "Bu dünyada herkes babana ihanet edebilir ama

Meng Shuyuan asla."

Meng Shuyuan'ın erzakı geciktirmesi bir ihanet değil, yolda Kuzey Jue ordusu tarafından Luocheng'de kuşatılan on binlerce mülteciyi kurtarmaya çalışmasındandı. Sonunda mültecileri kurtaramamış, Jinzhou da düşmüştü.

Meng Shuyuan, babasının ölüm haberini aldığında Jinzhou'ya doğru diz çöküp kılıcıyla kendi canına kıymıştı.

Jinzhou trajedisi Meng Shuyuan'ın ölümüyle perdeyi kapatmıştı ama on küsur yıl geçmesine rağmen halk onu her andığında hâlâ öfkeyle lanet okuyordu.

Asker kafilesi uzaklaşmıştı. Xie Zheng bakışlarını çekip Fan Changyu'ya döndü: "Hadi gidelim."

Ancak Fan Changyu'nun, Meng Shuyuan hakkında tartışan adamlara dalıp gittiğini fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu.

Fan Changyu bir eliyle küçük kardeşi Ning'ning'i tutarken dudaklarını büzdü: "Meng Shuyuan on binlerce mülteciyi kurtarmak için gecikmiş. İnsanların anlattığı kadar nefret edilecek biri olmayabilir mi?"

Xie Zheng'in sesi buz gibiydi: "Aldığı askeri emir erzak taşımaktı. Erzakı zamanında Jinzhou'ya ulaştıramadıysa bu görevini ihmal etmektir. Eğer yeterince yetenekli olsaydı, hem mültecileri kurtarır hem de erzakı geciktirmezdi; o zaman halkın övgüsünü hak ederdi. Ama o ne mültecileri kurtarabildi ne de erzakı yetiştirebildi. Jinzhou'nun düşmesine ve on binlerce askerin şehirde can vermesine sebep oldu. Bu affedilemez bir suçtur."

Gözlerini Fan Changyu'ya dikti: "Böyle beceriksiz birine acıyor musun?"

Fan Changyu başını salladı. Askeri taktiklerden ya da ordu kurallarından anlamazdı. Sadece Meng Shuyuan'ın Jinzhou Savaşı'ndaki asıl suçlu olabileceğini ama insanların dediği gibi "büyük bir hain" olmayabileceğini düşünüyordu. En fazla, Yan

Zheng'in (Xie Zheng) dediği gibi "beceriksiz bir adam"dı.

Üçü bir kıyafet dükkanının önünden geçerken Fan Changyu, Xie Zheng'e sordu: "Pelerinin kirlenmiş, yenisini alalım mı?"

Xie Zheng, üzerine çamur sıçrayan pelerinini çoktan çıkarmış, yol boyunca kolunun üzerinde katlı bir halde taşıyordu.

Dükkandaki renkli kumaşlara kısa bir göz attı ve "Gerek yok," dedi. "Güneş açtı, artık hava o kadar soğuk değil."

Fan Changyu devam etti: "O zaman bir saç bandı alalım mı? Daha önce aldığımı pek sevmedin galiba, hiç taktığını görmedim."

Bunu söyler söylemez Xie Zheng'in ona tuhaf bir ifadeyle baktığını fark etti.

Fan Changyu lafında bir sorun görmüyordu; iri kayısı gözlerini açmış, Xie Zheng'in gözlerinin içine bakıyordu. İkisinin de göz bebeklerinde birbirlerinin yansıması vardı.

Ancak birininki berrak ve temiz, diğerininki derin ve karanlıktı.

Bir süre sonra Xie Zheng bakışlarını ilk kaçıran taraf oldu: "Sevmediğimden değil."

Fan Changyu bu cevabı bir bilmece gibi buldu. Madem sevmiyor değildi, neden takmıyordu? "Ning'ning'e o kadar çok şey aldın, sen de kendine bir yeni yıl hediyesi seç, ben alacağım!" dedi.

Xie Zheng'in dudakları düz bir çizgi halini aldı: "Bana zaten kırmızı zarf vermedin mi?"

Fan Changyu, "Harçlık ayrı, yeni yıl hediyesi ayrı," diye itiraz etti.

Xie Zheng bir süre ona baktıktan sonra, "Benim için ikisi de aynı," dedi.

Fan Changyu bunun bir reddediş olduğunu anlayınca daha fazla üstelemedi.

Güneşin konumuna baktı: "Seninle kitapçıya gidip kağıt mürekkep

alırsak Yakalabaşı Wang'ın evine geç kalacağız. Geç gidersek de kitapçı kapanabilir. Şöyle yapalım; sen kitapçıya git, ben Ning'ning'i alıp Yakalabaşı Wang'ın yeni yılını kutlamaya gideyim. Sen işini bitirince kitapçıda beni bekle, ben hediyeleri bırakıp Ning'ning'le yanına gelirim."

Xie Zheng başıyla onayladı.

Yol ayrımında ayrıldılar. Ning'ning gitmeden önce Xie Zheng'e var gücüyle el salladı: "Enişte, yolda dikkatli ol! Ablamla güzel bir şeyler yersek sana da bir pay alacağız!"

Xie Zheng'in kaşları hafifçe yukarı kalktı. Fan Changyu'ya bakarak, "Gerek yok, siz yiyin yeter," dedi.

Fan Changyu içinden, "Sanki onu bilerek ekiyormuşum da Ning'ning'le gizli gizli tıkınacakmışım gibi konuşuyor," diye geçirdi.

Xie Zheng onun kararsız bakışları altında uzaklaştıktan sonra Fan Changyu diz çöküp Ning'ning'in ağzının kenarındaki şekerleme kalıntılarını sildi. Yüzünde çaresiz ama sevgi dolu bir gülümsemeyle sordu: "Seni küçük obur, yine canın ne çekti?"

Ning'ning, tombul parmağıyla yol kenarında esmer şekerli kek satan seyyar satıcıyı işaret etti.

Fan Changyu elini alnına vurdu: "Hadi gidelim bakalım."

Kekleri aldıktan sonra yakındaki bir meyhaneye uğrayıp bir testi kaliteli şarap doldurttu. Yakalabaşı Wang için ayırdığı tütsülenmiş etlerden bir parçasını o okumuş gence vermişti; elinde tek bir parça etle kapıya dayanmaya utanıyordu.

Neyse ki Yakalabaşı Wang şaraba düşkün biriydi; bir testi şarap tam yerinde bir hediye olacaktı.

Yakalabaşı Wang, ilçenin güneyinde oturuyordu. Mevkii en lüks yer sayılmazdı ama iki avlulu bir konaktı; Qingping gibi küçük bir yerde, ancak hatırı sayılır kişilerin oturabileceği türden bir evdi.

Fan Changyu, Ning'ning ile kapıyı çaldığında yaşlı bir hizmetçi kapıyı açtı. Yeni yıl kutlaması için geldiklerini duyunca onları

hemen içeri buyur etti.

Vakit öğleden sonraydı; sabah kutlamaya gelenler yemeklerini yiyip çoktan dağılmıştı. Fan Changyu içeri girdiğinde sadece Yakalabaşı Wang'ı, karısını ve Yaşlı Bayan Wang'ı doğu odasındaki sedirde otururken gördü.

Yaşlı Bayan Wang seksenlerinde görünüyordu; yüzü köylü kadınlar gibi buruş buruş değil, aksine varlıklı olmanın verdiği bir dolgunluğa sahipti ve oldukça şefkatli bakıyordu.

Bayan Wang ise iri kemikli ama kaba durmayan bir kadındı. Duyduğuna göre babası da eski bir yakalabaşıymış, kendisi de biraz dövüş sanatlarından anlıyormuş. Yüzü çok yumuşak görünse de kaşlarının arasında bir yiğitlik havası vardı.

"Bu Changyu olmalı, değil mi?" Bayan Wang, Fan Changyu'yu görünce gülümsedi. "Ne kadar da iyi bir çocuk. Boyuna posuna bakılırsa maşallahı var, dövüş sanatları için biçilmiş kaftan."

Fan Changyu gülümseyerek ona ve yaşlı kadına selam verdi.

Qingping ilçesinde eskiden çok meşhur olan bir hayat kadını vardı ve lakabı "Yu-niang" idi. Bu yüzden ilçedeki kızların isminin sonunda "Yu" (Yeşim) harfi olsa bile, kimse onlara doğrudan "Yu-niang" demez, tam isimleriyle hitap ederdi. Doğrudan "Yu-niang" demek, karşı tarafa hakaret etmekle eşdeğer sayılırdı.

Ning'ning, Fan Changyu'nun eteğine yapışmış, ablasının arkasına saklanarak ürkek ceylan gözleriyle Bayan Wang'a bakıyordu.

Bayan Wang onu görünce gülümsemesi daha da yayıldı. Renkli şekerleme tabağından bir avuç şeker alıp küçük kıza el salladı: "Küçük Ning'ning de pek tatlıymış, gel bakayım, şekerlerini al."

Ning'ning hemen gitmeye cesaret edemedi, başını kaldırıp ablasına baktı.

Fan Changyu, "Hanımefendi sana şeker veriyor, al hadi," dedi.

Ning'ning ancak o zaman koşturup şekerleri aldı. Elleri o kadar küçüktü ki hepsini sığdıramıyordu; Bayan Wang şekerlerin çoğunu

küçük kızın kıyafetindeki ceplere tıkıştırdı.

Ning'ning neşeyle, "Teşekkür ederim hanımefendi," dedi.

Bayan Wang ve Yaşlı Bayan Wang birbirlerine bakıp kahkahayı bastılar. Bayan Wang, Ning'ning'in pembe yanaklarını sıkmadan edemedi: "Sen bu kadar küçücük halinle nasıl bu kadar edepli oldun böyle?"

Gülerek Fan Changyu'ya döndü: "Belli ki ablası çok iyi eğitmiş, değil mi?"

Fan Changyu mahcup bir tavırla, "Teveccühünüz," dedi.

Ev sohbetlerinde pek mahir değildi, her şeyi olduğu gibi dümdüz söylerdi. Bu dürüst ve dobra tavrı Bayan Wang ile yaşlı kadının çok hoşuna gitmişti. Fan Changyu'nun arada bir kurduğu basit cümleler bile onları kahkahaya boğuyordu; Fan Changyu ise onların neden bu kadar güldüğünü anlayamayıp şaşkın şaşkın bakıyordu.

Bayan Wang onları akşam yemeğine ve gece kalmaya davet etti. Fan Changyu, Xie Zheng'in kitapçıda onu beklediğini bahane ederek bu ısrarlı daveti nazikçe geri çevirdi.

Ayrılırken Yakalabaşı Wang onları bizzat kapıya kadar geçirdi: "Anne ve babanın davası eyalet yönetimine devredildikten sonra resmen kapandı sayılır. Eskiden anne ve babanın bir düşmanı olmasından korkuyordum ama madem o dağ haydutları bir hazine haritası peşindeymiş ve o harita da artık evinizde değilmiş, o zaman korkacak bir şeyin kalmadı. Kasabada huzurla yaşa, bir zorluğun olursa çekinmeden bana gel."

Fan Changyu teşekkür etti ve sordu: "Eyalette bu davayı inceleyen yetkilinin kim olduğunu biliyor musunuz?"

Yakalabaşı Wang alt tarafı küçük bir ilçenin görevlisiydi, bu kadarını bilmiyordu. Başını salladıktan sonra sordu: "Neden soruyorsun?"

Fan Changyu, anne ve babasının ölümünün arkasında Yan Zheng'in dediği gibi büyük güçlerin olmasından korkuyordu. Yakalabaşı Wang'ın başına iş açmamak için "Hiç, öylesine sordum," dedi.

Anne ve babasının gerçek ölüm nedenini öğrenmek istiyordu ve bunun en iyi yolu davayı yürüten yetkililere ulaşmaktı.

O gece askerler bir kişiyi sağ ele geçirmişti. O adamın ne itiraf ettiğini öğrenebilirse, belki de anne ve babasının ölümü üzerindeki sır perdesini aralayabilirdi.

Yan Zheng ona "Eğer devlet yalan söylüyorsa ne yapacaksın?" diye sorduğunda, davayı yürüten yetkilileri gizlice araştırmayı zaten kafasına koymuştu.

Hikayelerde hep öyle anlatılmaz mıydı? Yolsuzluk yapan yetkilinin bir açığını yakala, zifiri karanlık bir gecede evine sız, onu tek başınayken kıstır ve pazarlık yap; ya para al ya da istediğin ipucunu kopar.

Yetkilinin kim olduğunu bir öğrensin, açığını bulmak için elinde bolca zamanı olacaktı.

Fan Changyu, Ning'ning ile ana kapıya yaklaştığında Bayan Wang elinde iki kırmızı zarfla koşturarak yetişti: "Bu harçlıkları alın bakalım!"

Zarflardan birinin ağzı tam kapanmamıştı, belli ki aceleyle hazırlanmıştı.

Fan Changyu reddetmeye çalışsa da Bayan Wang zarfları zorla koynuna tıkıştırdı.

Ning'ning kapıdan çıkar çıkmaz zarfını açtı. İçindekini döküp büyük bir sevinçle ablasına gösterdi: "Abla bak, gümüş külçesi!"

Fan Changyu'nun zarfında da iki gümüş külçesi vardı.

Fan Changyu, anne ve babasının vefatından sonra aldığı bu ilk kırmızı zarfları elinde tutarken Wang ailesinin evine doğru bir kez daha baktı. Yakalabaşı Wang ve karısının bu korumacı tavrı karşısında içi garip bir duyguyla dolmuştu.

Ning'ning gümüş külçesini ablasına uzattı: "Abla, sen tut."

Küçük kızın cepleri ve kesesi Bayan Wang'ın verdiği şekerlerle

dolup taşmıştı, gümüşü koyacak yeri kalmamıştı.

Fan Changyu, "Tamam, ablan senin için saklasın. Eve gidince küçük kutuna koyarız," dedi.

Ning'ning'in harçlıklarını biriktirdiği özel bir kutusu vardı ama iki ay önce anne ve babasının cenaze masrafları için o kutuyu feda etmişti; şimdi yeniden biriktirmeye başlıyordu.

Ning'ning ablasının sözü üzerine neşeyle "Hı-hı!" dedi.

Bu sokakta açık dükkan azdı, seyyar satıcılar da pek uğramıyordu; sadece birkaç çocuk oyun oynuyordu.

Muhtemelen erzak toplama haberi Qingping'e ulaşmıştı; çay ocaklarında ve meyhanelerde Chongzhou Savaşı konuşulurken ister istemez on altı yıl önceki Jinzhou Savaşı'ndan da bahsediliyordu.

Çocuklar büyüklerden duya duya, kendi oyunlarında "Meng Shuyuan"ı yakalanması gereken bir kötü adam yapmışlardı.

Bu tür oyunlarda genellikle çocukların lideri "Büyük Kahraman" olur, dışlanan ya da zayıf görülen çocuklara ise "Meng Shuyuan" rolü verilirdi; yakalandıktan sonra diğer çocuklar tarafından itilip kakılarak hırpalanırlardı.

Ning'ning, çocukların "Meng Shuyuan" rolündeki çocuğu kovalarken attıkları çığlıkları duyunca başını kaldırıp ablasına sordu: "Meng Shuyuan büyük bir hainmiş, değil mi?"

Fan Changyu, kardeşinin elini hafifçe sıktı ve "Ning'ning, böyle oyunlar oynamak yasak, anladın mı?" dedi.

Ning'ning şaşkınlıkla, "Neden ki?" diye sordu.

Fan Changyu sabırla açıkladı: "O çocuklar sadece bu oyunu bahane edip o çocuğu eziyorlar. Ning'ning onlara benzememeli."

Ning'ning ancak o zaman başıyla onayladı.

Fan Changyu onun alnındaki ince telli saçlarını düzeltti: "Eskiden anne ve babamız da çocukların böyle oynamasından hiç

hoşlanmazdı."

Ning'ning hemen atıldı: "Ben onlara benzemeyeceğim!"

Fan Changyu onun yuvarlak kafasını okşayarak gülümsedi ama düşünceleri uzaklara daldı.

Kendisi çocukken çok dayanıklıydı; yaşıtları arasında kuvvetiyle nam salmıştı. Kendinden iki üç yaş büyük erkek çocuklarını bile dövüp eve ağlatarak gönderdiği olmuştu.

Anne ve babası her zaman akıl ve mantıkla hareket ederdi. Eğer bir hata yaptıysa onu cezalandırırlardı ama haklıysa sonuna kadar arkasında dururlardı.

Ancak bir keresinde, diğer çocuklarla "kötü adam yakalama" oyunu oynarken, Meng Shuyuan rolündeki çocuk, dikkatsiz bir çocuk tarafından itilip yere düşmüş ve alnını yarmıştı. Yaralanan çocuğun ailesi kapı kapı dolaşıp hesap sormuştu.

Fan Changyu o gün kimseyi itmemiş, o çocuğu ezenlere de katılmamıştı.

Ama annesi onun da bu oyuna dahil olduğunu duyunca aniden ağlamaya başlamıştı. Babası da çok sinirlenmiş ve onu bütün öğleden sonra avluda diz çöktürmüştü.

Fan Changyu uzun süre kafa yormuş ve anne babasının, zayıfı ezmeye yönelik bu davranıştan nefret ettikleri sonucuna varmıştı.

O gece odasına döndüğünde annesinin gözleri hâlâ şişti. Ondan bir daha asla "Hain Meng Shuyuan"ı dövme oyunu oynamayacağına dair söz almıştı.

Fan Changyu o günden beri hep suçluluk duymuştu. Annesini hiç o kadar üzgün ağlarken görmemişti; belli ki annesini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bu yüzden kardeşinin de "Meng Shuyuan büyük bir hain" dediğini duyunca, Ning'ning'in de mahalledeki çocuklara uyup böyle oynamasından korkmuş ve onu önceden uyarmıştı.

Yakalabaşı Wang'ın evinden çıktıktan sonra, Fan Changyu ilçenin yollarını pek bilmediği için kitapçının yerini sormuş ama döne dolaşa büyük bir tur atmıştı. Tam Yixiang Binası'nın (Yixiang Lou) önünden geçerken Yu Qianqian ile karşılaştı.

Yu Qianqian, kenarları beyaz tilki kürklü büyük bir palto giymişti; önü ve kolları altın iplikle işlenmiş zarif desenlerle doluydu. Alnındaki düz kâkülleri, yüzünü beyaz bir yeşim tabak gibi gösteriyordu; evlenmemiş genç bir kızdan farkı yoktu.

Tam bir at arabasına binmek üzereydi; önünde duran birkaç kâhya kılıklı adam, başlarını eğmiş emirlerini dinliyordu.

Yu Qianqian talimatlarını bitirip başını kaldırdığında, sokağın başından elinde dünya güzeli bir kız çocuğuyla gelen Fan Changyu'yu gördü. Yüzü aydınlandı: "Ben de kasabaya seni aramaya gelecektim, kapının önünde karşılaşmamız ne büyük tesadüf!"

Fan Changyu gülümseyerek yeni yılını kutladı ve sordu: "Hanımım, bir sorun mu var?"

Yu Qianqian, "Yarın burada büyük bir işim var, senin yardımın olmadan olmaz!" dedi.

Bölüm 37

"Benim efendim de Wei Yan ile kan davası gütmektedir."

Zhao Xun'un doğuştan gülen gözleri insana güven verir gibiydi ama o gözlerde her zaman aşılmaz bir mesafe vardı: "Markis'e yaklaşmamızın sebebi onun gücünden faydalanmak değildi. Efendim, on altı yıl önceki Jinzhou savaşının gerçeğini öğrendiğinizde, sizin de Wei Yan'ın kellesini bizzat almak isteyeceğinizi düşündü. Kimliğimizi saklamamızın sebebi de kötü bir niyet değildi; efendim sadece vakti geldiğinde her şeyi bizzat açıklamak istedi."

Xie Zheng'in bakışları bıçak gibi keskindi. Zihninde bir ihtimal belirmişti bile ama yine de sordu: "Efendin kim?"

Zhao Xun cevap verdi: "On altı yıl önce Doğu Sarayı'ndaki o büyük yangından sağ kurtulmayı başaran kişi."

Xie Zheng'in dudakları alayla kıvrıldı: "Veliaht Prens'in oğlu mu? Eğer hâlâ hayattaysa, gidip Başmüderris Li ve yandaşlarıyla iş birliği yapması gerekmez miydi? Neden bugünlere kadar bekleyip de benim gibi 'yenilmiş bir köpeğin' kapısını çalıyor?"

Zhao Xun mahcup bir ifadeyle, "Siz de Jinzhou savaşına dair ipuçlarını araştırdınız," dedi. "O hain Wei Yan'ın ne kadar titiz olduğunu, arkasında hiçbir kanıt bırakmadığını bilirsiniz. Veliaht Prens öldüğünde, saray yandığında, eski imparator tüm adalet birimlerini seferber etti ama bir sonuç çıkmadı; şimdi yıllar geçmişken kanıt bulmak çok daha zor. Başmüderris Li dürüst biridir ama efendim için Wei tayfasına karşı her şeyini riske atmaz. Siz farklısınız; General Xie'nin savaş meydanında can vermesi ve cesedinin üç gün boyunca surlarda sergilenmesi... Bu acıda Wei Yan'ın da payı var. Bu intikamı almak istemez misiniz?"

Xie Zheng yumruğunu sıktı. Vücudundan yayılan o kanlı ve karanlık hava, odadaki havayı ağırlaştırdı, nefes almayı bile zorlaştırdı: "Anlat bakalım, on altı yıl önce gerçekten ne oldu?"

Zhao Xun anlatmaya başladı: "Efendim yıllarca saklandı ama

Jinzhou savaşına dair o da kesin bir kanıt bulamadı. Saray yangını için nöbetçi muhafızın mumu devirdiği söylendi ama efendimin yanındaki sadık hizmetkarın anlattığına göre, o gece saraya suikastçılar sızmıştı. Prenses, hizmetkara küçük prensi alıp kaçmasını emretmiş, kendisi ve prensin oyun arkadaşı sarayda kalmıştı. Yangından sonra bulunan o çocuk cesedi aslında efendimin oyun arkadaşına aitti."

"Veliaht Prens öldü, eski imparator vefat etti; sonunda o Wei Yan on küsur yıldır çocuk imparatoru kukla gibi kullanarak ülkeyi yönetiyor. Jinzhou savaşının onun tezgahı olmadığına inanmak güç. General Xie'nin ölümü de sadece Wei Yan'ın üzerindeki şüpheleri temizlemek içindi."

Xie Zheng'in gözleri hafifçe kısıldı, sabrı tükenmek üzereydi: "Bana kanıt lazım, senin bu tahminlerin değil."

Zhao Xun gülümsedi: "Chongzhou'da isyan eden Kral Changxin'in yanındaki bir danışman aslında efendimin adamıdır. Krala 'Haini temizle, Wei tayfasını yok et' sloganını o verdirdi. Halkın desteğini almak için de Jinzhou katliamının Wei Yan'ın planı olduğu dedikodusunu yaydı. Sonrasını biliyorsunuz; siz sadece eski dosyaları incelemeye başladınız diye Wei Yan size suikast emri verdi."

Xie Zheng alaycı bir gülüşle, "Görünen o ki ben de sizin planınızın bir parçasıymışım," dedi.

Zhao Xun'un yüzü gerildi: "Markis, yanlış anlıyorsunuz. Efendim sadece sizinle müttefik olmak istedi."

Xie Zheng'in hoşnutsuzluğunu görünce hemen ekledi: "Wei Yan köşeye sıkışınca açık vermeye başladı. Ülke genelinde on küsur adamını öldürttü; efendim bunların kimliğini araştırdı, hepsi eskiden Wei Yan için çalışan ve sonra emekli olan komutanlardı."

Xie Zheng sordu: "O kasap Fan ailesinin kimliğini de araştırmışsınızdır herhalde?"

Zhao Xun mahcubiyetle, "O kasabın kimliği o kadar iyi gizlenmiş ki," dedi. "Efendim defalarca adam gönderdi; hem memleketinde

hem bu kasabada her şey kılıfına uydurulmuş. Hatta on küsur yıl önceki korumalık kayıtları bile resmiyette mevcut. Belli ki birileri devlet içinden onun geçmişini tamamen silmiş."

Xie Zheng, Fan Changyu'nun kendisine anne ve babasını anlattığı anları hatırladı, bir an daldı. Elinin üzerine düşen bir kar tanesinin soğuğu onu kendine getirdi.

Sırtını arkasındaki koltuğa yasladı; bu rahat tavrı aslında karşısındakine en büyük baskıyı kuruyordu: "Sadece senin sözlerinle, on altı yıl önce yangında öldüğü sanılan prensin yaşadığına inanmamı beklemen komik."

Zhao Xun tam konuşacakken Xie Zheng devam etti: "Jinzhou savaşının gerçeğini ben kendim bulurum. Efendin gerçek prens mi yoksa sahte mi umurumda değil; eğer bu ittifakın sürmesini istiyorsa bizzat karşıma çıksın."

Zhao Xun'un yüzü asıldı ama sadece selam verip, "Sözlerinizi efendime ileteceğim," diyebildi.

Xie Zheng ayağa kalkarken umursamaz bir tavırla ekledi: "Giderken ona şunu da sor; o yirmi bin ton erzak karşılığında benden ne isteyecekmiş?"

Zhao Xun daha da derin bir selam verdi: "Emredersiniz."

Xie Zheng dükkandan çıkarken, müttefiklik nişanı olarak verilen o yeşim halkayı masanın üzerine bıraktı.

Bu Zhao denilen adamla bunca zamandır vakit kaybetmesinin sebebi, arkasındaki gücün kim olduğunu anlamaktı; prens cevabı onun için de sürpriz olmuştu.

Karşı tarafın ne yapacağını öğrenmekten korkmuyordu; Zhao ailesinin bilgi ağlarını zaten kendi adamlarına takip ettiriyordu. Bu ipuçlarını takip ederek, efendisi ortaya çıkmasa bile onu saklandığı delikten çıkarırdı.

Wei Yan ile bir hesabı olduğu doğruydu ama daha işler sonuçlanmadan birilerinin onu piyon olarak kullanmaya kalkması, onu fazla merhametli sanmalarından kaynaklanıyordu-

Xie Zheng kitapçıdan çıktığında Fan Changyu ve kardeşini göremeyince kaşlarını çattı ve Başkomiser Wang'ın evine doğru yürümeye başladı.

Çok geçmeden Fan Changyu ve Changning ile karşılaştı. Changning'in ağzı şekerle doluydu, yanakları şişmiş, zıplaya zıplaya yürüyordu. Fan Changyu onun elini tutmuş, yüzünde neşeli bir gülümseme vardı.

Xie Zheng'i görünce neşesi hiç eksilmedi, uzaktan el salladı ve yanına gelince, "Bu gece kasabaya dönmüyoruz," dedi.

Xie Zheng, onun yüzündeki gülümsemeye bakınca içindeki o karanlık hava biraz dağıldı. "Neden?" diye sordu.

Fan Changyu, "Patron Yu'nun bu şehirde de bir Yixiang Köşkü var," dedi. "Zengin birinin oğlu evleniyormuş, büyük bir ziyafet vermişler. Yarın için çok fazla et (lulu et) lazım. Patron Yu yetişemez diye korktu, yarın sabah erkenden gidip ona yardım edeceğim. Hem bu gece şehirde fener festivali varmış, akşam gezeriz."

Xie Zheng, "O zaman kalacak bir han bulalım," dedi.

Fan Changyu başını salladı: "Patron Yu bize yer ayarladı bile. Köşkte çalışan aşçılar ve yamaklar için yakındaki bir sokakta evler kiralamış, hepsi orada kalıyormuş. Bize de bir oda verdi."

Xie Zheng şaşırdı: "Bu patron gerçekten ilginç bir kadınmış."

Fan Changyu güldü: "Öyledir, Patron Yu çok iyi biridir, herkes ona çok saygı duyar. Mutfaktaki Usta Li anlattı; eskiden başka bir lokantanın sahibi Yixiang Köşkü'nün müdürünü çalmaya çalışmış, iki katı maaş teklif etmiş ama adam gitmemiş."

Xie Zheng sadece, "Bazen vefa paradan daha üstündür," dedi.

Fan Changyu heyecanla Yu Qianqian hakkında bir şeyler daha anlattı ama Xie Zheng'in tepkisi donuk olunca sustu. Onun elinde hiçbir şey olmadığını görünce sordu: "Hani kağıt ve mürekkep alacaktın? Neden ellerin boş?"

Bir an duraksadı ve yüzü değişti: "Yoksa Ningniang'a bir şeyler alacağım diye paranı mı bitirdin? Paran yetmediyse söyleseydin ya..."

Xie Zheng hafifçe gülümsedi, kitapçıdaki o gerginliği üzerinden atmıştı. "Hayır," dedi.

Fan Changyu'nun şüpheli bakışları altında devam etti: "Şehirdeki kitapçıda her şey çok pahalıydı, kasabaya dönünce alırım."

Fan Changyu sordu: "Peki neden o kadar uzun süre içeride kaldın?"

Xie Zheng cevap verdi: "Biraz kitaplara göz attım, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

Fan Changyu merakla, "O kadar süre kitap okuyup hiçbir şey almayınca dükkan sahibi sana ters ters bakmadı mı?" diye sordu.

Xie Zheng ona baktı: "Bunu sana kim söyledi?"

Fan Changyu tam "Eskiden Song Yan öyle yapardı, dükkan sahibi ona kızınca günlerce surat asardı, sonra da adama 'paracı' diye laf ederdi" diyecekti ama Yan Zheng'in Song Yan hakkındaki o zehirli dilini hatırlayınca vazgeçti. "Tahmin ettim sadece," diye mırıldandı.

Xie Zheng ona birkaç saniye baktı. Fan Changyu, adam her an iğneleyici bir laf edecek diye ensesinin ürperdiğini hissetti.

Neyse ki yol boyunca Xie Zheng'den bir laf gelmedi.

Hava kararmıştı. Şehirde kalmaya karar verdikleri için Fan Changyu akşam fenerleri izlemeye gitmeden önce bir şeyler yemek istedi; önce bir lokantaya girip gece atıştırmalığı yediler.

Yılın ilk günü dışarıda yemek yiyenler genelde durumu iyi olan ailelerdi.

Yan masadaki genç bir çift yemeklerini bitirmişti. Garson hesabı getirip gülümseyerek, "Beyefendi, toplam bir Yuan iki kuruş," dedi.

Adam zayıf ve çelimsiz görünüyordu, tavırları da oldukça çekingen ve huzursuzdu.

Yanındaki kadın, "Onun parası yok, ben öderim," dedi.

Kadının sesi o kadar gürdü ki lokantadaki herkes onlara baktı.

Bazıları fısıldaşmaya başladı: "Koskoca adam, dışarıda yemeğin parasını kadına ödetiyor, ne utanç verici!"

"Cık cık, kesin iç güveysidir bu!"

"Tanıyorum o adamı, An ailesinin iç güveysi. Resmen asalak gibi yaşıyor, o kadın bu kılıbıkta ne bulduysa artık!"

Adamın yüzü kıpkırmızı oldu, utancından yerin dibine girmek istedi. Kadın parayı ödedikten sonra adam başını önüne eğip kaçar gibi lokantadan çıktı.

Xie Zheng yemeğini bitirmiş, bu rezaleti soğuk gözlerle izliyordu.

Karşısında oturan Fan Changyu ise üçüncü kase pilavını bitirmiş, masadaki tabakları silip süpürmüştü. Memnuniyetle çubuklarını bıraktı ve garsona seslendi: "Garson, hesap!"

Fan Changyu çok yiyordu, bir de bayram olduğu için sofra zengindi; ama içki içmedikleri için hesap uçuk değildi.

Garson hesapladı: "Sekiz kuruş."

Fan Changyu tam kesesini çıkaracaktı ki, karşıda bir heykel gibi oturan Xie Zheng, "Ben öderim," dedi.

İkisi de çok yakışıklı ve güzel oldukları için zaten lokantada dikkat çekiyorlardı; şimdi herkes onlara bakıyordu.

Fan Changyu onun ödeyeceğini duyunca, az önceki çiftin durumunu hatırlayıp elini durdurdu.

Xie Zheng elini koynuna atıp bir şeyler aradı ama o an yüzü hafifçe değişti.

Fan Changyu bunu fark edince ona sorgulayan bir bakış attı.

Birkaç saniye sonra Xie Zheng elini çekti ve Fan Changyu'ya baktı:

"Sen öde."

38. BÖLÜM

Ödemeyi bekleyen garson ve dükkandaki diğer müşteriler donup kalmıştı; belli ki böyle bir sahneyle karşılaşmayı beklemiyorlardı.

Az önce An ailesinin içgüveyi damadıyla alay eden adamlar da bir an ne diyeceklerini bilemediler.

Changyu önce şaşkınlıktan kalakaldı, sonra toparlanıp sordu: "Keseni yolda mı çaldırdın?"

Ardından garsona seslendi: "Ben ödüyorum."

Bayram seyran günü sokaklar kalabalıktı, yankesicilerin iş başı yapması işten bile değildi.

Changyu'nun bu çıkışıyla birlikte, merakla onlara bakan kalabalık tekrar kendi işine döndü. Birileri, "Birazdan fener alayı başlayacak, sokaklar iğne atsan yere düşmez hale gelir, eşyalarınıza mukayyet olun!" diye söyleniyordu.

Biri de kısık sesle, "Şu adam kadından bile güzel görünüyor, acaba o da mı bir 'ak yüzlü' (besleme damat)?" diye fısıldadı.

Yanındaki hemen itiraz etti: "Saçmalama, az önce hesabı ödemeye kalktı ya!"

"An ailesinin damadı rezil olunca gösteriş yapmak kolay... Ama o yüzle, hazır yiyici olmak için her şeye sahip..."

Xie Zheng daha fazla parlamadan, Changyu bir eliyle Ning'i kaptı, diğer eliyle Xie Zheng'i tuttuğu gibi dükkandan dışarı sürükledi.

Ana caddeye çıktıklarında ancak nefes alabildi: "Keseni gerçekten mi çaldırdılar?"

Xie Zheng'in buz gibi ifadesinde anlık bir sertleşme oldu, hafifçe başını salladı.

Onun gibi birinin, biri dibine kadar girip eşyasını çalarken fark

etmemesi imkansızdı. Aslında durum Changyu'nun daha önce dediği gibiydi; çocuğa o kadar çok şey almıştı ki, üzerindeki paranın yetmeyeceğini fark etmemişti.

Zira eskiden bir şey alırken paranın yetip yetmeyeceği gibi bir derdi hiç olmamıştı.

Changyu, adamın az önce kitapçıya gittiğini, oradakileri pahalı bulup almadığını hatırladı. Yanında ne kadar kaldığını biliyor olmalıydı; hesabı ödemeye kalkıp da parasız çıkması garipti. İçini çekti: "Kesin yolda kalabalıkta yankesiciler çarptı."

Kendi para kesesini çıkardı, iki gümüş parça ve bir avuç dolusu bakır parayı Xie Zheng'e uzattı: "Bunları al, fener alayında gözüne bir şey çarparsa almak istersin, yanında bulunsun."

Ning de cömertçe araya girdi: "Ning'in bayram harçlığı da enişteye feda olsun!"

O kadar neşeyle gülümsüyordu ki sanki gerçekten bir aileymişler gibiydi.

Xie Zheng'in içinde tuhaf bir his uyandı, kaşlarını çatarak, "Gerek yok, bir şey almayacağım," dedi.

"Ne kadar inatçısın, yanında para olsun da ne yaparsan yap." Changyu adamın çekindiğini sanıp elini kavradı ve paraları avucuna bıraktı.

Changyu'nun elleri her zaman sıcacıktı. Elini tuttuğunda o sıcaklık tenine, hatta daha derinlere işledi.

Elini geri çektiğinde Xie Zheng avucundaki bakır ve gümüşlere baktı; parmak uçları belli belirsiz titredi, sonra sanki bir şeyi saklamak istercesine yumruğunu sıktı.

Alacakaranlık çökmüş, sokaklardaki fenerler bir bir yanmaya başlamıştı.

Sarı ışıklar yüz hatlarını belirginleştiriyordu. Changyu'ya baktı, o kömür karası gözlerindeki ifadeyi okumak artık çok güçtü: "Teşekkür ederim."

"Ne teşekkürü, zaten Ning'e bir sürü şey aldın. Hem senin bende hala kırk liang gümüşün duruyor..." Changyu pek önemsemedi.

Xie Zheng sessizce dinledi, o bitirince ekledi: "Şeker parası ayrı, bu ayrı."

Changyu bir an duraksadı. Uzaktaki kalabalıktan bir alkış koptu. Üçü de o yöne baktığında, sokak sanatçılarının ateş püskürttüğünü gördüler.

O adamın bunu nasıl yaptığına şaşmamak elde değildi; elindeki yanan ince değneğe bir üflüyor, alevler bir anda devasa bir ateş topuna dönüşüyordu. İzleyenler alevler üzerlerine gelecek gibi olunca çığlık atarak geri kaçıyor, hemen ardından alkış tufanı kopuyordu.

Ning bu manzaraya bayılmıştı, hemen Changyu'nun eteğini çekiştirdi: "Abla, Ning de ateş püskürten amcaları görmek istiyor!"

Hava tamamen kararmıştı ve sokaklar çok kalabalıktı. Changyu, Ning'in birine çarpmasından veya ezilmesinden korkup onu kucağına aldı. Xie Zheng'e döndü: "Fener alayı başlamış gibi, hadi o tarafa gidelim."

Xie Zheng ateş püskürten ekibe bir göz attı, zihnindeki tüm düşünceleri bir kenara itip Changyu'ya seslendi: "Ben taşıyayım."

Changyu gücüne güvenerek hemen reddetti: "Gerek yok, senin yaraların henüz tam iyileşmedi..."

Xie Zheng, "Bir çocuğu taşıyacak kadar iyiyim," dedi.

Bir an duraksadı ve ekledi: "Bakıyorum da, sokaktaki diğer çocukları da ya babaları ya da abileri taşıyor."

Changyu etrafına bakındı; fener alayına gelen çocukların çoğu, eğer yanlarında ebeveynleri varsa babalarının kucağındaydı.

Kendisi, Yan Zheng ve Ning... Dışarıdan bakıldığında tam bir çekirdek aile gibi duruyorlardı.

Yan Zheng o kadar uzun boylu ve yapılıydı ki, Ning'i Changyu

taşıyınca geçenler onlara garip garip bakıyordu.

Hatta durumu bilmeyenler Yan Zheng'i içten içe ayıplıyor gibiydi.

Changyu az önceki lokanta olayını hatırladı. Kısa bir tereddütten sonra Ning'i Xie Zheng'e uzattı ve tembihledi: "Kolların yorulursa hemen bana ver."

Xie Zheng sakince, "Tamam," dedi.

Changyu'dan neredeyse yarım baş daha uzundu. Ning onun omzuna yaslanınca çok daha uzağı görebiliyor, heyecanla orayı burayı işaret edip duruyordu.

Changyu ve Xie Zheng yan yana yürüyorlardı. Changyu'nun elinde o ressamın çizdiği tablo vardı; yüzünde nadir görülen huzurlu bir gülümseme belirmişti.

Yoldan geçenler, "Ne güzel bir çift," diye fısıldamaktan kendilerini alamıyorlardı.

Orta yaşlı bir çift yanlarından geçerken, kadın kucağındaki küçük oğlunu hemen kocasına pasladı ve surat asarak söylendi: "Bak şu genç adama, karısına nasıl da kıyamıyor! Sen ise ruhsuz gibi bakıyorsun, kollarım koptu yorgunluktan!"

Adam iki eliyle çocuğu tutarken karısı kulağını çekiyordu; "Ah, ah!" diyerek özür dilemeye başladı.

Changyu bir yandan gülmemek için kendini zorluyor, bir yandan da kadının sözlerinden dolayı içten içe bir tuhaf hissediyordu.

Göz ucuyla Xie Zheng'e baktığında, adamın da tam o an ona döndüğünü fark etti. Bakışları fenerlerin ışığı altında kesişti. "Ne oldu?" diye sordu adam.

Changyu hafifçe öksürdü, uzaktaki rengarenk fenerlerle süslü kuleyi işaret etti: "Orada bilmece yarışması var galiba, hadi gidelim!"

Ning de fenerleri görünce heyecanla atıldı: "Ning dombili bir domuz feneri istiyor!"

Changyu güldü: "Tamam, önce bir bakalım."

Xie Zheng sordu: "Domuz yılında mı doğdu?"

Changyu cevap vermeden Ning tombul parmaklarıyla saymaya başladı: "Ablam kaplan, Ning domuz!"

Xie Zheng, Changyu'ya tuhaf bir bakış fırlattı: "Kardeşinden sadece dokuz yaş mı büyüksün?"

Changyu, "Tam olarak on yaş," dedi. "Ben Kaplan yılının ilk ayında doğdum, kardeşim Domuz yılının son ayında."

Ning'e baktı, bakışları yumuşadı: "Geçen ayın sonunda altı yaşına bastı. Kasabanın adetidir; anne baba yasındayken çocukların ömrü kısalmasın diye doğum günü kutlanmaz. Bu yüzden ona hediye bile almadım, sadece bir kase erişte pişirdim."

Xie Zheng'e döndü: "Sen de yemiştin, hani şu sakatatlı erişte pişirdiğim gün."

Xie Zheng: "..."

O pek de güzel bir anı sayılmazdı.

Ama madem ilk ayda doğmuştu, bu ay on altı yaşına mı basıyordu?

Xie Zheng bakışlarını yere indirdi.

Changyu aniden sordu: "Peki sen hangi yıldansın?"

Xie Zheng cevap vermedi.

Changyu rastgele tahmin yürüttü: "Köpek yılındansın değil mi?"

Bu söz biraz hakaret gibi tınladığı için yoldan geçenler durup onlara baktı.

Xie Zheng, Changyu'ya keskin bir bakış fırlattı. Changyu gülmemeye çalıştı ama başaramadı.

"Gerçekten köpek yılındansan karakterine tam uyuyor," dedi.

Yüzündeki gülümseme o kadar içten ve parlaktı ki...

Xie Zheng yan gözle ona baktı: "Ne demek istiyorsun?"

Changyu hafifçe öksürdü: "Duydum ki köpek yılında doğanlar çok kinci olurmuş, bir de ağızları çok iyi laf yaparmış."

Lafını bitiremeden buz gibi bir bakışla karşılaştı.

Changyu nedense suçluluk hissetti: "Kendi ağzının ne kadar zehirli olduğunu bilmiyor musun sanki?"

Xie Zheng'in dudak kenarı hafifçe kıvrıldı: "Başka konularda sana pek bir şey demedim; sadece erkek seçimindeki zevkinin kötü olduğunu söyledim. Bir Song Yan için hala yanıp tutuşuyorsun..."

Changyu, "kendi kazdığı kuyuya düşmek" ne demekmiş o an anladı. Vaktiyle adam kendisine karşı bir niyet beslemesin diye Song Yan'a hala aşık olduğu yalanını uydurmuştu; şimdi adam her fırsatta bunu yüzüne vurup onunla dalga geçiyordu.

Dayanamayıp, "Onu ne zaman sayıkladığımı gördün..." diyecek oldu ki;

"Pffft—"

Fenerlerle ve asılı kağıtlarla dolu duvarın arkasından bir kahkaha sesi yükseldi.

Changyu başını kaldırdığında, bilmece çözen bir grup genç efendinin fenerlerin arasından çıktığını gördü. İçlerinden biri Song Yan'dı.

"Song kardeşim, meğer ne cevherlerin varmış! Kaymakamın kızı senin dehana hayran, hatta şu evlenip de kocasıyla arası bozuk olan eski nişanlın bile hala seni unutamamış!" Hardal sarısı kaftan giyen, başında gösterişli bir başlık olan adam, yelpazesiyle Changyu'yu işaret ederek yılışık bir tavırla güldü.

Belli ki az önce duvarın arkasından kahkahayı basan da oydu.

Changyu'nun yüzü anında asıldı. O duvarın arkasında Song Yan ve

okul arkadaşlarının olacağı aklının ucundan geçmemişti.

Dudaklarını sıktı. O soyadı Song olan herifin hala kendisini sevdiğini sanması kadar midesini bulandıran bir şey olamazdı.

Xie Zheng, Song Yan'ı daha önce görmüştü, onu hayal meyal hatırlıyordu. O baskıcı ve soğuk bakışlarını bu züppe grubuna çevirdiğinde, Song Yan'ın üzerinde birkaç saniye fazladan durdu.

Song Yan koyu lacivert bir kaftan giymişti, bu soğukta bile elinde bir yelpaze tutuyordu. Xie Zheng'in bakışlarıyla karşılaşınca gayriihtiyari gözlerini kaçırdı.

Arkadaşları ise pek oralı olmadı. Ne de olsa her biri devlet sınavlarını vermiş, rütbe sahibi adamlardı; mahkemeye çıksalar hakim önünde diz çökmezlerdi. Bir kasap kızının içgüveyi kocasından mı korkacaklardı?

Sarı kaftanlı adam alayına devam etti: "Efendi kardeşim, hemen celallenme. Song kardeşimiz bu ilçenin sınavını birincilikle kazanan tek kişidir. Hanımının onu hala sayıklaması gayet doğal."

Yanındaki diğer adam Changyu'yu uzun uzun süzdükten sonra ellerini çırparak güldü: "Hatırladım! Bir yıl bu küçük hanım okula gelip Song kardeşimize kışlık giysi getirmişti. O zaman Song kardeşimize 'Bu kim?' diye sormuştum, o da 'Kız kardeşim' demişti!"

"Görünüşe göre bu küçük hanım Song kardeşimize gerçekten derinden bağlı. Haliyle şu beyefendinin Song ismini duyunca neden bu kadar sinirlendiği de anlaşılıyor..."

Fener alayı kalabalıklaştığı için insanlar durup bu dedikoduyu izlemeye başlamıştı. Meraklılar Changyu'yu işaret ediyordu.

"Demek Song Efendi'nin nişanı bozan nişanlısı buymuş."

"Yüzü güzel ama evlenmiş barklanmış kadın, hala Song Efendi'yi ne diye sayıklıyor? Ancak bir içgüveyi damat böyle bir hakarete katlanabilir..."

"Ne tesadüf ki burada karşılaştılar. Yoksa Song Efendi'nin burada olacağını bilip de özellikle mi geldi?"

Song Yan bu konuşmaları dinlerken bakışlarını Changyu'nun üzerinde gezdirdi, sonra arkadaşlarına döndü: "Hadi gidelim, bu bilmeceler de pek bir şeye benzemiyor."

Changyu o fısıldaşmaları duyup Song Yan'ın o küçümseyici bakışını görünce, kalbindeki öfke damarlarında akan kanla birlikte tüm bedenini sardı. Midesi bulanıyordu.

Xie Zheng ona bir bakış attı, sonra gruba döndü: "Durun orada."

Sesi gevşek ama emir kipiyle çıkmıştı.

Bu sözle birlikte kalabalığın merakı iyice arttı.

Song Yan ve arkadaşları durdu. Arkadaşları geri döndüklerinde yüzlerinde üstenci ve alaycı bir ifade vardı.

Sarı kaftanlı adam şakayla karışık sordu: "Efendi kardeşimiz bize el mi kaldıracak yoksa? Bizler devlet rütbesi taşıyan insanlarız. Kılımıza zarar gelse ömrün boyunca gün yüzü göremezsin."

Xie Zheng'in dudaklarındaki alay daha da derinleşti, buz gibi bir sesle konuştu: "On yıl boyunca o kutsal kitapları okudunuz da edep ve haya nedir hiç mi öğrenemediniz? Bir hanımefendi hakkında böyle ulu orta konuşmak mı sizin okumuşluk anlayışınız?"

Grup bir an duraksadı, yüzleri asıldı.

Xie Zheng dudaklarından iki kelimeyi nefretle döküldü: "Özür dileyin."

Sarı kaftanlı adam üsteledi: "Biz ne dedik ki? Sadece gerçekleri söyledik."

Xie Zheng'in göz kapakları tembelce kalktı, sözleri her zamankinden daha iğneleyiciydi: "Sınav kağıtlarına da mı kadın dedikodusu yazdınız? Beyefendilik kurallarını unutmuşsunuz ama laf taşımaya gelince üstünüze yok. Nafizhane'den (erkek güzellerinin mekanı) mi çıktınız siz?"

Kalabalık kahkahalara boğuldu.

Hatta biri bağırarak destek verdi: "Ağzına sağlık! Koca koca okumuş adamlar, mahalle karısı gibi bir kadının dedikodusunu yapıyorlar, utanmıyorlar da! Erkek genelevindeki zenneler bile bunlar kadar laf taşıyamaz!"

Sarı kaftanlı adamın yüzü sinirden kıpkırmızı oldu, parmağıyla Xie Zheng'i işaret ederek; "Sen... sen..." diye kekeledi.

Yanındaki arkadaşı araya girdi: "Terbiyesizce sözler! Edep yahu!"

Xie Zheng hafifçe güldü: "Edep mi? Siz bu kelimeyi ağzınıza alacak liyakate sahip misiniz? İki kitap okuyunca gözünüz başınızın üstüne çıkmış; ama bilmez misiniz ki kuzeyin kartalı güneye süzüldüğünde, yerdeki sülünlerin barınacak yeri kalmaz?" (1)

Bunu söylerken bakışları doğrudan Song Yan'ın üzerindeydi; belli ki bu söz asıl onaydı.

Genç efendiler, Xie Zheng'in de okumuş biri olduğunu anlayınca şaşkınlığa uğradılar. Son sözüyle onları resmen aşağılamıştı ama karşılık verecek bir dize ya da söz bulamadılar. Yüzleri kireç gibi oldu.

Song Yan, Xie Zheng'in sözlerinden sonra rengi attı, en sonunda ellerini birleştirip saygıyla eğildi: "Az önce iki arkadaşımın ağzından kaçanlar için özür dilerim. Fan Hanımefendi'ye karşı hadlerini aştılar. Onların adına ikinizden de özür diliyorum."

Diğerleri de Song Yan'ın tavrını görünce, istemeseler de eğilip özür dilediler: "Kusura bakmayın, bizim hatamızdı."

Xie Zheng ses çıkarmadı, Changyu'ya baktı.

Changyu, Xie Zheng'in edebi bilgisinin iyi olduğunu biliyordu ama bu züppeleri tek başına böyle susturabileceğini tahmin etmemişti. Kısa bir şaşkınlıktan sonra yüzünü asarak konuştu: "Ben kocamla şakalaşıyorum diye siz okumuş efendilere ne oluyor da laf yetiştiriyorsunuz? Kocamın hem yüzü güzel hem de ilmi yerinde. Ne aptalım ne de kör; neden başkasını sayılayacakmışım?"

Bu söz kalabalığı iyice güldürdü.

Song Yan’ın yüzü bir kızarıyor bir bozarıyordu; eğilirken kenetlediği parmak uçları bembeyaz kesilmişti.

Xie Zheng ise gözlerini hafifçe devirdi. Kızın bu sözleri sadece itibarını kurtarmak için söylediğini bilse de, duymak yine de hoşuna gitmişti. Ne de olsa... yalan da sayılmazdı.

Changyu intikamını almış olmanın verdiği gururla Ning’in elini tuttu: "Gidiyoruz."

Xie Zheng, orada dikilen okumuş takımıyla son bir kez alaycı bir bakış fırlatıp ağır adımlarla peşinden gitti.

Song Yan ve arkadaşları utançtan yerin dibine girmişti.

Kalabalık hala arkalarından konuşuyordu: "Vefasızlık hep bu okumuşlardan çıkar zaten. Song Yan rütbeyi alınca nişanı bozdu, bir de üstüne kızı sokakta aşağılamaya kalktı, ne kadar alçakça!"

"Bence Fan ailesinin damadının ilmi bunlardan daha iyi. Acaba o da sınavlara girer mi? Eğer kazanırsa Fan ailesinin sırtı yere gelmez!"

Song Yan bu sözleri duyarken, fenerlerin gölgesinde kalan yüzü karanlığa gömüldü.

Arkadaşları ise itibar kurtarmak için bağırıyordu: "İçgüveyi olan bir ak yüzlüde o yetenek olsa zaten el kapısına sığınmazdı!"

"Bence sınava girse ilkokul seviyesini bile geçemez!"

Song Yan’ın yüzündeki sert ifade hiç yumuşamadı, sadece "Bugünlük bu kadar yeter, başka zaman görüşürüz," dedi.

O böyle deyince, diğerleri de bu kadar rezillikten sonra fener alayında kalmak istemediler ve dağıldılar.

Xie Zheng, Changyu’nun birkaç adım gerisinden geliyordu. Bir süre sessizce yürüdükten sonra aniden konuştu: "Az önceki meselede, ilk hatayı ben yaptım."

Eğer Song Yan’ın adını ilk o anmasaydı, o züppeler de kulak misafiri olup onunla dalga geçemezdi.

Changyu duraksadı: "Önemli değil. Zaten bana yardım ettin, hem ilk yalanı söyleyen bendim."

Xie Zheng başını kaldırdı: "Ne yalanı?"

Changyu saçlarını karıştırdı, biraz mahcup bir sesle: "Hani bana karşı bir niyetin olur diye korkup, onu hala unutamadığımı söylemiştim ya... O işte."

Xie Zheng bunu duyunca gözlerinde farklı bir parıltı belirdi.

"Ben de... üzülüyorsun sanmıştım," dedi.

Changyu ona "şaka mı yapıyorsun" der gibi bir bakış attı.

Fener alayının olduğu caddeden çıkmışlardı, etraf aniden tenhalaşmıştı. Geçtikleri ara sokaklar karanlık ve tekinsiz görünüyordu.

Xie Zheng sordu: "Burası Yixiang Restoranı'na giden yol mu?"

"Hayır," dedi Changyu ve kucağındaki Ning'i Xie Zheng'e uzattı. "Birazdan Ning'in gözlerini kapat ve onu buradan uzaklaştır."

Xie Zheng bir an durdu: "Ne yapacaksın?"

Changyu onu karanlık bir köşeye çekti, pazar yerinden çıkarken aldığı büyük bir çuvalı ve çamaşır dövme sopasını çıkardı. Küçük köpek dişlerini göstererek sırıttı: "O sarı kaftanlı züppenin ağzı çok bozuktu. Onu bir güzel benzetmeden içim soğumaz!"

39. Bölüm

Ay ışığı kırağı düşmüş gökyüzünde süzülüyor, soğuk yıldızlar birer inci tanesi gibi parlıyordu.

Sarı ipek harmanili bir adam, fener festivalinin kalabalığından sıyrılmış, üzerinde biriken kasvetle çiçekli sokağa, eğlence mekanlarının olduğu tarafa doğru ilerliyordu.

Festivalin olduğu yer insan kaynıyor, gürültüden geçilmiyordu; ancak ışıkların ulaşamadığı ara sokaklar, karanlıkta sessizce pusuya yatmış yırtıcı bir canavar gibi tekinsiz ve tehlikeli bir hava yayıyordu.

Neyse ki sadece bir sokak ötesinde, kırmızı fenerlerin yüksekçe asıldığı eğlence sokağı başlıyor, ışıklar yeniden davetkar bir loşlukla parlıyordu.

Sarı harmanili adam, festivalden ayrılanların geçmek zorunda olduğu o ıssız yoldan geçerken, aniden başına bir şey geçirildi ve görüşü tamamen kapandı. Adam korkuyla çığlık atmaya yeltenmişti ki, karnına inen ağır bir darbe nefesini kesti. O keskin acı tüm vücudunu iki büklüm etti, boğazına kadar gelen feryadı bir anda sönüp gitti.

Hemen ardından kalçasına yediği sert bir tekmeyle kendini zifiri karanlık bir ara sokağın içinde buldu; sopalar sağanak gibi üzerine inmeye başladı.

Adam, yediği dayaktan dolayı anasını babasını yardıma çağırıyor, çuvalın içinde başını elleriyle koruyarak büzülüyordu: "Yiğidim, vurma artık! Vurma! Param var, üzerimdeki tüm gümüşleri size vereyim, yeter ki bırakın beni!"

Kimseden ses çıkmadı, aksine çuvalın üzerinden yüzüne birkaç yumruk daha yedi.

Adamın feryatları daha da acılaşmıştı. Sokaktan geçenler, karanlık dehlizden gelen bu çığlıkları duyunca başlarına bela almamak için yardıma yanaşmıyor, ancak iyice uzaklaştıktan sonra bağırıyorlardı:

"Çabuk muhafızlara haber verin, ara sokakta birini pataklıyorlar!"

Fan Changyu bunu duyunca, arkasında delil bırakmamak için elindeki çamaşır tokacını sakladı ve büyük bir dikkatle, adamın gövdesine geçirdiği çuvalı hızla çekip çıkardı.

Ancak öyle sert asılmıştı ki, sarı harmanili adam bu kuvvetin etkisiyle yüzüstü yere yapıştı. Ön dişlerinden biri çat diye kırıldı; attığı o feci çığlık, ta uzaklardaki eğlence sokağından bile duyulabilirdi.

Fan Changyu bir an duraksadı. Sokağın başından gelen düzensiz ayak seslerini duyunca daha fazla vakit kaybetmedi ve sokağın diğer ucuna doğru depar attı.

Pusuya yatmak için, kaçışı kolay olsun diye iki ucu da farklı caddelere çıkan karanlık bir ara sokağı özellikle seçmişti.

Xie Zheng, Changning ile birlikte sokağın sonunda bekliyordu. İkisi göz göze geldi; tek kelime etmeden, büyük bir uyum içinde olay yerinden hızla uzaklaştılar.

İki sokak geçtikten sonra Xie Zheng sordu: "Adama ne yaptın?"

O feci çığlığa bakılırsa, sadece basit bir dayakla kurtulmuş gibi durmuyordu.

Fan Changyu, "Ben bir şey yapmadım, kendi aptallığıydı," dedi. "Ben çuvalı çekerken dengesini kaybedip yüzüstü kapaklandı, bir dişi kırıldı o kadar."

Xie Zheng ona yandan bir bakış attı, bu açıklamaya pek inanmış gibi görünmüyordu.

Fan Changyu: "...Gerçekten yalan söylemiyorum."

Xie Zheng, "Diğerlerine de derslerini verecek miyiz?" diye sordu.

Fan Changyu içinden, *Bu adam beni ne sanıyor?* diye geçirdi ve cevapladı: "Hayır, hepsini aynı gün içinde benzetirsek bunu benim yaptığım gün gibi ortaya çıkar. Bu adamın ağzı çok bozuktu, bugünlük nefsimi köreltmek için onu patakladım. Diğerlerini

fırsatını buldukça yavaş yavaş hallederim."

Aynı esnada, ara sokakta hala inleyen sarı harmanili adam, nihayet yetişen muhafızlar tarafından yerden kaldırıldı.

İki gözü de morarmış, ön dişi kırıldığı için ağzı yüzü kan içinde kalmıştı; burnundan da iki şerit kan süzülüyordu. Meşale ışığında yerde duran kırık dişini görünce feryat figan bağırmaya başladı: "Dişim kırıldı! Ben bu halimle nasıl devlet görevine girerim artık!"

Kendisi ilçe kaymakamının öz yeğeniydi, bu yüzden muhafızlara emirler yağdırıyordu: "Hala ne duruyorsunuz, gidin araştırın! Bana saldıran o haydutları derhal yakalayıp getirin!"

O gece nöbetçi olan muhafız, alnındaki teri silerek sordu: "Efendimiz, son zamanlarda husumet güttüğünüz biri var mıydı?"

Sarı harmanili adam acıyla yüzünü buruşturarak derin derin düşündü: "Geçen gün Wang ailesinin o serseri oğlu genelevde benimle kız kavgasına tutuşmuştu, onu herkesin içinde rezil etmiştim, kesin odur! Bir de Liu ailesinin oğlu var, kendini çok yükseklerde görür ama sınavda çaktı, onunla da dalga geçmiştim, o da olabilir. Bir de Li ailesi..."

Muhafız, adamın saydığı düşman listesini duyunca başı döndü.

Sarı harmanili adam en sonunda bu geceki festivalde olanları hatırladı: "Bu gece Song kardeşin o eski nişanlısını da biraz aşağılamıştım."

Bu konu pek gurur verici değildi; sonuçta festivaldeki onca insanın önünde, ilçenin o meşhur bilginleri, bir içgüveyi damat tarafından tek kelime edemeyecek hale getirilmişti. Sözünü yarıda kesip sordu: "Song Yan ve diğerleri haydutlar tarafından saldırıya uğradı mı?"

Muhafız başını iki yana sallayınca adam hemen atıldı: "Bir kasap kızı ve onun hastalıklı içgüveyisi... Onlarda bu cesaretin kırıntısı bile yoktur. Siz gidin o saydığım aileleri iyice araştırın!"

Muhafızlar araştırmaya koyulurken, adam "Ah, vah" ederek yanındakilerin yardımıyla en yakın hekime doğru topalladı.

***

Fan Changyu, Yixiang Köşkü'nün ayarladığı geçici konaklama yerine vardığında, sorumlu yaşlı kadın henüz yatmamıştı.

Onları görünce gülümseyerek sordu: "Festival güzel miydi?"

Changning, dönüş yolunda Xie Zheng'in omzunda uyuyakalmıştı bile. Fan Changyu, adamı patakladığı için hala biraz suçluluk duyduğundan geçiştirerek, "Güzeldi, her yer insan doluydu, epey hareketliydi," dedi.

Yaşlı kadın onları bir odaya götürdü ve kapıyı açıp gülümsedi: "Sadece bu oda boş kalmıştı, bu gece idare ediverin."

Fan Changyu teşekkür etti ve temizlenmek için bir ibrik sıcak su istedi. Changning'in elini yüzünü hafifçe sildikten sonra onu yatağa yatırdı.

Kendi yüzünü yıkadığında ibrikte çok az sıcak su kaldığını fark etti. Gecenin bir yarısı yaşlı kadına yeniden su ısıttırmak istemediği için, yüzünü yıkadığı suyu ayak leğenine boşaltıp idareten ayaklarını soktu.

Xie Zheng ibrikte kalan son suyla yüzünü yıkadığında, Fan Changyu'nun iki ayağı hala leğendeydi. Xie Zheng'in yüz yıkama suyunu dışarı dökme niyetinde olduğunu görünce hemen, "Onu da buraya dök," dedi.

Xie Zheng bir an tereddüt etti ama sonra elindeki ahşap leğeni ona doğru götürdü.

Fan Changyu bunu görünce, suyun dökülmesini kolaylaştırmak için ayaklarını kaldırıp leğenin kenarına dayadı.

Belki de uzun süre güneş görmediği içindi; ayakları bembeyazdı ve mum ışığı altında sıcak bir mermer gibi parlıyordu. Ayak bileğindeki küçük siyah ben, nedense insanın gözüne çarpıyordu.

Xie Zheng sadece bir anlığına baktı ve hemen bakışlarını kaçırarak yere indirdi.

Başkentte bir kadının ayaklarının görünmesi iffetini kaybetmesiyle eşdeğer görülürdü; ancak bu sınır kasabasında halkın örfü başkente göre çok daha rahattı. Nehir kenarında çamaşır döven kadınlar sık sık çıplak ayakla gezer, bunu pek dert etmezlerdi.

Fan Changyu'nun karakteri zaten her zaman rahattı, bu hareketi edepsizlik sayılmazdı ama Xie Zheng'in kalbinde yine de tuhaf bir kıpırtı oluştu.

Fan Changyu, adamın suyu döktükten sonra uzağa oturduğunu görünce sordu: "Sen ayaklarını yıkamayacak mısın?"

Xie Zheng, "Sen bitir önce, ben birazdan dışarıda soğuk suyla bir yıkanırım," dedi.

Fan Changyu gözlerini belerterek, "Bu buz gibi havada soğuk suyla mı yıkanacaksın? Yarın şifayı kapmak mı istiyorsun?" dedi.

Birlikte geçirdikleri bir ayı aşkın sürede Yan Zheng'in temizliğe ne kadar düşkün olduğunu fark etmişti. Onun, kendisinin kullandığı suyu kullanmak istemediğini düşünerek ekledi: "Bizim evde eskiden hep bir leğen suyla ayak yıkardık, senin titiz olduğunu unuttum. Dur, ben gidip yaşlı teyzeye söyleyeyim de mutfakta senin için bir ibrik su daha ısıtıversin."

Xie Zheng kaşlarını çattı ve sonunda, "Gerek yok, bu suyla idare ederim," dedi.

Fan ailesi temiz insanlardı, çoraplarını sık değiştirirlerdi; su kullanılmış olsa da kirli görünmüyordu.

Asıl kirli olan, kendi zihnindeki karışıklıktı.

Ayaklarını leğene soktuğunda, kenardaki su izlerini görünce zihninde ister istemez kadının oraya dayalı duran bembeyaz ayakları canlandı.

Xie Zheng'in kaşları anında daha da çatıldı. Ayaklarını sokar sokmaz hemen kalkıp suyu dökmeye gitti.

Masanın kenarında oturan Fan Changyu bu durumu görünce ağzını açtı ama bir şey diyemedi. Adam geri döndüğünde karmaşık

duygularla, "Titiz olmanda bir sorun yok, beni hor gördüğünü düşünmüyorum zaten. Kendini bu kadar zorlamana gerek yoktu..." dedi.

Xie Zheng, mum ışığı altında kadının o dürüst ve berrak gözlerine baktı. Güzel kaşlarının arasında kendine karşı duyduğu bir nefret belirdi ve sadece, "Düşündüğün gibi değil," dedi.

Odadaki tek yatak ve tek yorgan vardı. Ahşap leğeni yerine koyduktan sonra kapıya yöneldi: "Sen erkenden dinlen."

Fan Changyu bu adamın biraz tuhaf davrandığını sezerek sordu: "Peki ya sen?"

Bütün gece dışarıda oturacak hali yoktu ya; az önce yaşlı kadın sadece bu odanın boş kaldığını söylemişti.

Xie Zheng, "Gidip bir sorayım, belki Yixiang Köşkü'nün çalışanlarıyla bir gecelik sığışabilirim," dedi.

O dışarı çıkıp kapı kapandığında, Fan Changyu'nun yüzünde hala şaşkın bir ifade vardı.

Neden aniden ondan kaçar gibi davranmıştı?

Çuval sahnesi mi onu korkutmuştu?

Yoksa o ayak suyunun travması mı çok büyüktü?

40. Bölüm

Kar taneleri saçaklardan süzülüyor, basamaklarda ince bir tabaka oluşturuyordu.

Xie Zheng, koridordaki sütuna yaslanmış, kollarını kavuşturmuş halde duruyordu. Yarı kapalı gözleriyle ne düşündüğü belli değildi. Başının üzerindeki fenerin yaydığı sıcak ışık, muntazam kirpiklerinin gölgesini elmacık kemiklerine düşürüyordu.

Hayatı boyunca çok güzel kadınlar görmüştü; Wei Yan'ın verdiği ziyafetlerde çıplak ayakla dans eden Batı Bölgeleri'nden gelme dansçıları da izlemişti.

O dansçıların ayaklarının neye benzediğini hatırlamıyordu bile; aklında kalan tek şey, bileklerine takılı olan ve her hareketlerinde çınlayan altın halhallardı. O ses, sessiz bir davet gibiydi.

Fan Changyu'nun o çıplak ayaklarını gördüğünde, nedense aklına o dansçıların altın halhalları gelmişti.

Hemen ardından bu düşünceyi saçma buldu.

Aynı zamanda, ona karşı böyle bir düşünce beslediği için kendine karşı bir tiksinti duydu.

Xie Zheng sıkıntıyla şakaklarını ovdu. Küçüklüğünden beri başkasının yanında sığıntı gibi yaşamış, babasının vasiyetine sadık kalmak için sürekli savaş taktikleri çalışmış ve dövüş sanatları talim etmişti. Üstelik Wei Yan, o ve Wei Xuan üzerinde çok katı bir disiplin kurmuştu; kadın meselelerine dalıp gitmesinler diye yanlarındaki hizmetçilerin hepsi erkekti, tek bir cariye bile yoktu.

Savaş meydanına gittiğinde ise tek derdi düşmanı öldürmek olmuş, bu tür işleri aklının ucundan bile geçirmemişti.

Wei Xuan, Wei Yan'ın kurallarına inat olsun diye mi yoksa tamamen asilikten mi bilinmez, sık sık genelevlere gider, gizli dostlar tutardı. Bu yüzden Wei Yan'dan az dayak yememişti.

O zamanlar Wei Xuan onunla "itaatkar bir köpek" diye dalga geçer, "Gönül eğlendirmenin tadını bilir misin sen?" diye sorardı. Xie Zheng ise o an Wei Yan ile aynı fikirde olur, bu adamdan bir halt olmayacağını düşünürdü.

İtiraf etmek istemese de, eskiden Wei Yan'dan çok etkilenmişti. Wei Yan'a göre bir yönetici, arzularını kontrol etmeyi bilmeliydi; kadın arzusu ise arzuların en pespayesiydi.

Ordudan döndükten sonra, bazen hatır gönül için katıldığı ziyafetlerde, kemiksizmiş gibi kıvrak dans eden dansçıların alkış topladığını gördüğünde sadece küçümseme duyardı.

O da Wei Yan gibi, başkentteki soyluların bu yaşam tarzını hor görür, hatta bu zevk ve sefa düşkünlüğünün insanın karakterini yumuşattığına inanırdı.

Gelecekte evleneceği kadın, ancak Xie ailesinin şanına yakışacak, ağırbaşlı bir soylu kızı olabilirdi; annesi gibi kırılgan bir kadın değil.

Savaş meydanında kılıcın şakası olmazdı; belki bir gün o da babası gibi cephede can verecekti. Kendisi için yas tutacak, arkasından kendini feda edecek birine değil; o gittikten sonra Xie ailesinin onurunu ayakta tutacak bir aile reisesine ihtiyacı vardı.

Başkentteki tüm soylu ailelerin çocukları, eşlerini bu standartlara göre seçerdi.

Ama bu son günlerde... Ona ne oluyordu?

Gözlerinin önüne ister istemez Fan Changyu'nun halleri geliyordu; domuz keserkenki hali, adam pataklarkenki hali, dişini sıkıp zorluklara göğüs gererkenki hali...

O iyi biriydi, hatta pek çok soylu kızdan çok daha dayanıklıydı. Sadece yetiştiği ortam çok basitti, saray oyunlarıyla, sinsi insanlarla başa çıkamazdı... Nihayetinde Xie ailesine gelin olamazdı.

Neler düşündüğünün farkına varınca Xie Zheng donup kaldı.

Yaşlı kadın elinde fenerle avluyu kontrol ederken onu koridorda

görünce sordu: "Evlat, neden gidip yatmadın?"

Xie Zheng düşüncelerini toparladı: "Tam sizi aramaya çıkacaktım, acaba çalışanlarla birlikte bir gecelik sığışabilir miyim?"

Yaşlı kadın şaşırarak sordu: "Sen Fan kızının kocası değil misin, neden onunla aynı odada kalmıyorsun?"

Xie Zheng bir bahane uydurdu: "Yanında kız kardeşi var, pek uygun olmaz diye düşündüm."

Yaşlı kadın içinden, *Changning daha küçücük çocuk,* diye geçirdi ama Changning ne kadar küçük olursa olsun bir kız çocuğu olduğu gerçeğini düşünerek başını salladı: "Haklısın evlat, ben düşünemedim. Köşkteki çalışanlar ikişer kişilik odalarda kalıyor, boş yer yok aslında ama bir tanesi var ki, horlaması gök gürültüsü gibi, yanındaki arkadaşı uykusuzluktan helak oldu. Eğer dert etmezsen onun odasında idare ediver."

Xie Zheng dert etmeyeceğini söyledi ve yaşlı kadın onu odaya götürdü.

Daha kapının dışındayken içeriden gelen o muazzam horlama sesi duyuluyordu; sanki içeride fırtına kopuyordu. Xie Zheng bir an sessiz kaldı.

Yaşlı kadın kapıyı açtı; kapı menteşesinin gıcırtısı bile içerideki adamı uyandırmaya yetmemişti. Xie Zheng'i içeri buyur edip yağ lambasını yaktı ve kenardaki boş yatağı işaret etti: "Bu gece burada yatarsın."

Xie Zheng teşekkür etti, yaşlı kadın da fenerini alıp gitti.

Dış harmanisini çıkarıp kolunu yastık yaparak yatağa uzandı. Zaten pek uykusu yoktu, karşıdaki adamın gök gürültüsünü andıran horlaması ise gözlerini yumma isteğini tamamen yok etmişti.

On beş dakika kadar sabrettikten sonra Xie Zheng yerinden kalktı, adamın yatağının yanına gitti ve elinin yanıyla adamın ensesine sert bir darbe indirdi. Adam baygınlık içinde derin bir uykuya daldı, horlama sesi anında kesildi.

Yeniden yatağına uzandı ama hala uykusu yoktu.

Daha önce Fan Changyu ile bir gelecek düşünmemişti ama bu gece aniden evlilik meselesi aklına gelince içi sebepsiz bir sıkıntıyla doldu.

Fan Changyu'nun Xie ailesine gelin gitmesinin uygun olmadığını biliyordu; ancak başkente döndüğünde Xie ailesinin işlerini çekip çevirecek, nerede nasıl davranacağını bilen, eğitimli bir soylu kızıyla evlenme fikri de onda ister istemez bir tiksinti uyandırıyordu.

Sanki kırlarda çok güçlü bir yaşam enerjisine sahip bir yaban otu bulmuştu; onu seviyordu ama bu yaban otunu söküp eve götürse, diğer nadide çiçeklerin yanında görenler sadece o yaban otuyla dalga geçerlerdi.

Yaban otu ancak kendi kırlarında özgür ve dirençliydi; onu pahalı bir porselen saksıya koyup özenle bakmaya kalkarsan, o artık yaban otu olmazdı.

Elinin tersini gözlerinin üzerine, kaş hizasına koydu; karanlıkta dudaklarını sımsıkı kenetledi.

***

Ertesi gün henüz hava ağarmadan Fan Changyu uyandı. Changning hala uyuyordu; kıyafetlerini giyip sessizce odadan çıktı. Yaşlı kadına Changning'e göz kulak olmasını rica ettikten sonra Yixiang Köşkü'ne gitti.

İlçedeki bu şubenin düzeni Lin'an kasabasındakine benziyordu ama çok daha görkemli inşa edilmişti.

Giriş katındaki ayak işlerine bakan çalışanlar henüz gelmemişti ama mutfak ekibi tam kadro oradaydı.

Salamura edilecek domuz kafaları çoktan temizlenmiş, hazırlanmıştı. Fan Changyu'nun ateş yakmasına bile gerek kalmadı, sadece sosları ve baharatları hazırlaması yetiyordu.

Yu Qianqian bizzat birkaç usta aşçıyla ziyafetin akışını

konuşuyordu; hangi yemekler önce gelecek, hangileri sonra, imza yemek hangisi olacak...

Fan Changyu bu işin yabancısı olsa da konuşulanların ne kadar titizlikle planlandığını anlayabiliyordu; sonuçta bazı yemekler bekleyince lezzetini kaybederdi. Eğer ana yemekler arka arkaya çok hızlı gelirse mutfak yetişemez, geç kalırsa da rezil olurlardı.

Sıradan bir aile yemeğinde yemeğin geç gelmesi sorun olmayabilirdi ama bu tür nüfuzlu kişilerin verdiği davetlerde yemeğin gecikmesi ev sahibinin itibarını sarsardı. Ev sahibi hem Yixiang Köşkü'nden hesap sorar hem de bu durum mekanın adını lekelerdi.

Yu Qianqian aşçılara tüm detayları anlattıktan sonra, ocağın arkasında oturan Fan Changyu'yu gördü. Hiç istifini bozmadan yanına gelip onunla birlikte ısınmaya başladı: "Daha bayramın ikinci günü seni buraya yardıma çağırdım, gerçekten zahmet oldu."

Fan Changyu, "Siz bu kadar işle uğraşıyorsunuz, asıl zahmet size oluyor," dedi.

Yu Qianqian gülümseyerek, "Para kazanmak kolay değil," dedi. "Bu işi de alnımızın akıyla tamamlarsak, Yixiang Köşkü'nün adı bu ilçede perçinlenmiş olacak."

Daha önce ilçe şubesi açıldığında Wang ailesi onlara arkadan iş çevirmiş, işler bir türlü rayına oturmamıştı. İlçenin ileri gelenleri Yixiang Köşkü'nden bahsederken, açılış günündeki aksilikleri hala bir alay konusu olarak anlatıyorlardı.

Yu Qianqian, mekanın kalitesini kanıtlamak için soylu hanımlara pek çok nadide hediye göndermiş ve ancak bu sayede bugünkü büyük ziyafet işini alabilmişti.

Bir şey hatırlamış gibi Fan Changyu'ya sordu: "Sahi, sizin etlerin bir amblemi veya markası var mı?"

Fan Changyu şaşkınlıkla, "O da ne?" diye sordu.

Yu Qianqian elini alnına vurdu: "Hata bende, bu aralar o kadar yoğunum ki sana önceden söylemeyi unuttum. Hani Wang ailesinin

et dükkanında olduğu gibi, kendine has bir tabelan veya markan olmalı."

Fan Changyu başını iki yana salladı.

Yu Qianqian, "Senin etlerin benim mekanımda Wang ailesinin meşhur etlerine rakip olarak sunulacak," dedi. "Bir amblemin yoksa bile, en azından güzel bir yazıyla adını yazdırıp asmalıyız ki bir şeye benzesin."

Fan Changyu anlam veremedi: "Etler zaten dilimlenip tabaklarda masaya servis edilmiyor mu? Amblem olsa ne olur olmasa ne olur?"

Yu Qianqian, "Kapıdan girerken görmüşsündür," dedi. "Giriş katında dışarıya kiraladığım birkaç dükkan alanı var. Fang ailesinin çayları, Li ailesinin içkileri orada satılıyor. Senin etlerin için de bir yer ayırdım. Biraz fazla hazırla da orada satalım. Ne kadar satarsan hepsi senin olur; maksat adın duyulsun. Yoksa benim mekanımda kullanılan etlerin bir adı sanı olmazsa, millet bizi rakip mekanın altında görür."

Bunu söylerken ayağa kalktı: "Ben birine haber vereyim de yazısı güzel bir okumuş bulsun, geçici bir bez afiş yazdırıp asalım."

Fan Changyu'nun aklına Xie Zheng geldi: "Benim kocam yazı yazmayı biliyor, birazdan onu bulur hallederim."

Yu Qianqian biraz tereddüt etti: "Kocanın yazısı nasıldır ki?"

Fan Changyu gururla, "Yazısı çok güzeldir!" dedi.

Onun bu kesin teminatı üzerine, Yu Qianqian'ın da zaten yapacak çok işi olduğundan, "O zaman hemen git kocanı çağır getir. Eğer olmazsa ben başka birini buldururum," dedi.

Etler tencereye girmişti, artık sadece ateşi kontrol etmek gerekiyordu. Fan Changyu vakit kaybetmeden Yixiang Köşkü'nün arkasındaki sokağa, Xie Zheng'i bulmaya gitti.

***

Xie Zheng dün gece düşüncelerden uyuyamamış, ancak şafak

sökerken dalabilmişti.

Fakat çok geçmeden, o horlayan adamı uyandırmaya gelen yaşlı kadının sesiyle uyandı.

Yaşlı kadın adamı sarsarken kendi kendine söyleniyordu: "Bu çocuk normalde tembel değildir ama bugün ne hikmetse bu saate kadar uyanamadı."

Uyandırılan çalışan, gözlerini açtığında şaşkın bir haldeydi. Havanın aydınlandığını görünce aceleyle giyinip kalktı ama hareket eder etmez "Ah!" diye bir çığlık atıp ensesini ovmaya başladı: "Boynum tutulmuş galiba, fena ağrıyor."

Yaşlı kadın sertçe, "Çok uyumaktan olmuştur o!" diye azarladı.

Geç kaldığı için suçluluk duyan çalışan, yüzünü buruşturarak giyindi ve hızlıca elini yüzünü yıkayıp öndeki binaya yardıma koştu.

Şu an tüm avlu Yixiang Köşkü çalışanlarının ayak sesleriyle doluydu, Xie Zheng'in de artık uyumaya niyeti kalmamıştı.

Bütün gece uyumadığı için çenesinde hafiften kirli sakallar çıkmıştı. Tam temizliğini bitirmişti ki Fan Changyu çıkageldi. Gözlerinin altındaki morlukları görünce şüpheyle sordu: "Sen dün gece hiç uyumadın mı?"

O sırada avludan geçen yaşlı kadın, Fan Changyu'nun sözlerini duyup Xie Zheng'in o bitkin halini görünce araya girdi: "Dün gece demiştim ya, bizim elemanın horlaması biraz gürültülüdür diye. Evlat kesin sesten gözünü kırpamamıştır."

Xie Zheng, Fan Changyu'ya ne cevap vereceğini bilemezken yaşlı kadının bu sözü üzerine tereddütle başını salladı.

Fan Changyu ona acıyarak baktı.

Yaşlı kadın uzaklaşınca, "Bugün eve dönünce güzelce bir uyursun," dedi. "Şimdi senden bir ricam olacak."

Belki de uykusuzluktan dolayı, Xie Zheng kadının hareket eden

kırmızı dudaklarına bakarken bir an ne dediğini duyamadı. Aksine, o kısa uykusunda gördüğü rüya aklına geldi.

Rüyasında, anlaştıkları gibi boşanmışlardı. Kadın arkasını dönüp başkasıyla evlenmişti; üzerinde hala kendi evlendikleri günkü gelinliği vardı. Damadın yüzü seçilmiyordu ama kadının yüzündeki o özgür ve parlak gülümseme insanın gözünü alıyordu; sanki tam gönlüne göre bir eş bulmuştu.

İçinde ne hissettiğini tam kestiremiyordu ama kesinlikle hoş bir duygu değildi.

Şimdi karşısında duran Fan Changyu'ya bakarken dudakları istemsizce aşağı doğru büküldü.

Fan Changyu lafını bitirip cevap bekledi ama Xie Zheng'in tek kelime etmeden karanlık bir ifadeyle kendisine baktığını görünce elini gözünün önünde salladı: "Dediğimi duydun mu?"

Xie Zheng kendine geldi: "Söyle."

Fan Changyu şüpheyle sordu: "Az önce ne düşünüyordun öyle?"

Xie Zheng, "Hiç," dedi. "Yeni uyandım, zihnim tam açılmadı."

Fan Changyu'nun da bazen uykusuzluktan sersemlediği olurdu, bu yüzden yalan söylediğini düşünmedi: "Bana birkaç kelime yazman lazım."

Xie Zheng, "Ne yazacağım?" diye sordu.

Fan Changyu, "Yu Hanım, bugünkü işin rakip dükkanla bir yarış olduğunu söyledi," dedi. "Bizim etlerin de Wang ailesinin etleri gibi bir markası olmalıymış. Giriş katında bize bir yer ayırmışlar. Tabela yaptırmaya vaktimiz yok, şimdilik bir bez afiş yazıp asalım dedik."

Xie Zheng başıyla onayladı: "Mürekkep ve bez hazır mı?"

Fan Changyu, "Yu Hanım hazırlattı," dedi.

Xie Zheng, "Gidelim o zaman," dedi.

Çalışanların kaldığı yer Yixiang Köşkü'nün hemen arkasındaki sokaktaydı, ulaşım çok kolaydı. Sebze meyve alımları veya atıkların taşınması da hep bu yoldan yapılırdı; zaten arka kapı buraya açılıyordu.

Fan Changyu ve Xie Zheng dışarı çıktıklarında, talihsizlik bu ya, yemek atıklarını toplamaya gelen arabayla karşılaştılar.

Bayramın ilk iki günü atık toplayanlar tatilde olduğu için Köşk'te epey birikmişti, bu yüzden sabahın köründe almaya gelmişlerdi.

Neyse ki kışın ortasındaydılar da atıklar iki gün beklemesine rağmen pek koku yapmamıştı.

Ancak sokak daracıktı; araba geçerken kenara iyice yanaşmak gerekiyordu, yoksa varillerden sıçrayan pislikler üzerinize bulaşabilirdi.

Fan Changyu ve Xie Zheng kenara çekildiler. Tam araba geçmek üzereyken, tekerleklerden biri yerdeki bir taşa çarptı ve tüm araba fena halde sarsıldı. Kenardaki varillerden birinin kapağı yerinden fırladı ve içindeki sıvı dışarı sıçradı.

Xie Zheng kaşlarını çatarak çevik bir hareketle Fan Changyu'yu kendine doğru çekti.

Fan Changyu bu ani çekişle adamın sert göğsüne "küt" diye çarptı. Varilden sıçrayan pis sular tam az önce durduğu yere dökülmüştü.

Atıkçı ihtiyar arkasına dönüp defalarca özür diledi: "Kusura bakmayın, taşa çarptım birden. Üstünüze başınıza gelmedi ya?"

Xie Zheng, Fan Changyu'nun eteklerini kontrol edip, "Gelmedi amca, sen devam et," dedi.

İhtiyar atını sürüp uzaklaştı.

Xie Zheng, Fan Changyu'nun çıtını çıkarmadığını fark etti. Hala bileğini tuttuğunu anlayınca kalbi bir an tekledi ve hemen elini çekip arkasına sakladı. Avuç içi sanki yanıyordu: "Sen..."

Sadece tek bir kelime edebildi ve sustu.

Fan Changyu başını öne eğmişti. İnce buz tutmuş taş zemine iki damla burun kanı düştü; yüzünde hayattan bezmiş bir ifade vardı.

Göğsüne o kadar sert çarpmıştı ki burnu kanamaya başlamıştı.

Xie Zheng iki saniye sessiz kaldıktan sonra, "Özür dilerim," diyebildi.

Fan Changyu burnundan gelen boğuk bir sesle "Sorun değil" dedi ama burnunun kemiği öyle sızlamıştı ki gözleri kendiliğinden dolmuştu; hali içler acısıydı.

Mendilini çıkarıp burnunu kabaca sildi ama siler silmez kan yine gelmeye başladı. Durdurmak için başını arkaya atmaya yeltenmişti ki, büyük bir el ensesinden tutup başını öne doğru bastırdı.

Xie Zheng, "Burun kanayınca başını arkaya atma," dedi.

Fan Changyu mendili burnuna bastırarak hüzünle, "Sabah sabah kan gördük, bugün kesin başıma bir iş gelecek," diye söylendi.

Xie Zheng tekrar özür dileyince Fan Changyu çaresizce güldü: "Şaka yapıyorum canım, niye kötü bir şey gelsin? Bugün kesin şansım yaver gidecek, paraya para demeyeceğim!"

Kanama durmuş gibiydi ama burnu hala çok rahatsız ediyordu. Mendili çekip burnunu çekerek konuştu: "Aslında buna 'şerdeki hayır' demek lazım. Bir kova pisliğin üstüme boca edilmesinden kurtuldum, ama karşılığında senin göğsüne çarpıp burnumu kanattım. Burnumun kanaması o pisliğe bulanmaktan iyidir, her türlü kârlı çıktım!"

Xie Zheng kendini suçlu hissetmesin diye burnunu iyice oynattı: "Bak, geçti bile..."

Son kelimesi boğazında düğümlendi.

Xie Zheng kadının elindeki mendili alıp burnunun kenarındaki lekeyi nazikçe sildi: "Şurada biraz kalmış. Kan yeni durdu, çok sert nefes alma."

Mendilin üzerinden bile adamın parmak uçlarındaki o hafif baskıyı

hissedebiliyordu.

Karşısındaki bu adam doğarken Tanrı tarafından kayırılmış olmalıydı; kavisli kaşları, yıldız gibi parlayan gözleri, zarif ama asla kadınsı durmayan yüz hatları... Arkasından esen hafif rüzgar harmanisini ve şakaklarındaki saç tellerini savuruyor, duvardaki kurumuş dallardan kahverengi bir yaprak süzülerek düşüyordu.

Fan Changyu kendini bir anda, kıskaçlarını havaya kaldırmış gösteriş yapan bir ıstakoz gibi hissetti; sonra birden o kıskaçları nasıl sallayacağını unutmuş gibi aptallaştı.

Xie Zheng elini çekti. Kadının dalıp gittiğini görünce, "Hala mı acıyor?" diye sordu.

Fan Changyu başını iki yana salladı ve yarı şaka yarı ciddi, "Hep böyle nazik olsan, ileride seni sevecek kız bulmakta hiç zorlanmazsın," dedi.

Xie Zheng'in bakışları bir anlığına buz kesti. Simsiyah gözleriyle kadına baktı; işaret ve başparmağı hala kadının mendilini tutuyordu. Zoraki bir gülümsemeyle, "Ağzından yel alsın," diye cevap verdi.

Fan Changyu ne olduğunu anlayamadı. Onu övmüştü, neden aniden yine iğneli konuşmaya başlamıştı?

İkili arka kapıdan Yixiang Köşkü'ne girdi. Xie Zheng, Yu Qianqian'ın hazırlattığı üçgen bez afişlere yazıları yazarken, Fan Changyu adamın henüz kahvaltı yapmadığını hatırlayıp mutfaktan çalışanlar için hazırlanan çörek ve çorbadan getirdi.

Dışarı çıktığında, Xie Zheng'in yazı yazdığı masanın etrafında bir sürü çalışan toplanmıştı; hatta mekanın muhasebecisi bile adamın yazı sanatına övgüler yağdırıyordu.

Bezdeki mürekkep kuruyunca çalışanlar afişleri asmaya yardım ettiler.

Fan Changyu şöyle bir baktı; aslında sadece "Fan Usulü Soslu Etler" yazan sıradan dört kelimeydi ama bu adamın elinden çıkınca bir başka güzel durmuştu. Yazı karakterleri güçlü, vuruşları zarifti;

asılan o dört üçgen afiş, altın yaldızlı tabelalardan bile daha fiyakalı görünüyordu.

Fan Changyu neşeyle çorbayı ve çöreği Xie Zheng'e uzattı: "Hadi, önce şunları ye de miden bayram etsin."

Yu Qianqian salondan geçerken, kırmızı ipekten kestirdiği afişlerdeki yazıları gördü ve o da hayranlıkla "Vay canına" dedi. Fan Changyu'ya ne kadar şanslı olduğunu, harika bir koca bulduğunu söyleyip durdu.

Sonra Fan Changyu'ya bir akıl verdi: "Changyu kardeşim, bak ne diyeceğim; ileride kendine özel kağıt keseler yaptır. Üzerine de kocanın yazdığı bu yazıyı bastır. Biri senden et almaya geldiğinde o keselere koyarsın. O zaman adın Wang ailesinin dükkanından bile daha çok duyulur."

Piyasada bu tarz yiyecekler genelde yağlı kağıda sarılıp verilirdi; Fan Changyu'nun dükkanında da öyleydi. O kağıtların bir yüzü parlaktı, yemeğe değerdi; pürüzlü yüzü ise dışa bakardı.

Fan Changyu, Yixiang Köşkü'nde satılan tencere soslarının kağıt kutularda olduğunu, kutuların üzerinde çiçek ve kuş resimleri basılı olduğunu fark etmişti. Kutular, daha önce hiç görmediği şık düğümlerle bağlanmıştı.

Yu Qianqian, bugün dükkan kısmında satmak üzere ona fazladan bir kazan et hazırlatmıştı.

Fan Changyu'nun zihninde bir şimşek çaktı. Xie Zheng çorbasını içerken o hemen dışarı koştu ve bir deste yağlı kağıt ile bir rulo ince kendir ipiyle geri döndü.

Yarım kilo kadar eti yağlı kağıda sarıp kendir ipiyle düğümleyerek deneme yaptı; fena durmamıştı ama kağıdın üzerinde "Fan Usulü" ibaresi yoktu.

Xie Zheng turşu eşliğinde çöreğini ve çorbasını bitirmişti ki Fan Changyu'nun parlayan gözlerle kendisine baktığını fark etti: "Yan Zheng, acaba diyorum... Birkaç kelime daha mı yazsan?"

Xie Zheng: "..."

Öğlen ziyafeti başlamadan önce, Xie Zheng tam yüz tane yağlı kağıdın dış yüzüne markanın adını yazmıştı.

Yu Qianqian tekrar oradan geçerken Fan Changyu'nun bu pratik çözümünü gördü ve güldü: "Gerçekten de 'karı koca bir olunca, dağı taşı devirir' dedikleri bu olsa gerek."

Fan Changyu'nun attığı düğümlerin biraz yamuk olduğunu görünce, bizzat nasıl güzel düğüm atılacağını gösterdi: "Bak, bu ipi şuradan dolandırıp bağlarsan çok daha şık durur."

Fan Changyu ona teşekkür etti. Yu Qianqian kadının omzuna dostça bir şaplak indirdi: "Ne teşekkürü canım, bugün aynı cephedeyiz. Senin etlerin rakip dükkanınkilerin altında kalırsa, asıl benim itibarım sarsılır."

Öğlene doğru Yixiang Köşkü ana baba gününe döndü. Davetliler birer birer gelmeye başladı; sadece karşılama için ondan fazla çalışan görevlendirilmişti. Erkek misafirlerle garsonlar, kadın misafirlerle ise tek tip giyinmiş hizmetçi kızlar ilgileniyordu.

Hepsi de son derece nazik, yüzlerinden gülümseme eksik olmayan ama asla dalkavukluk yapmayan eğitimli kişilerdi; diğer meyhanelere hiç benzemiyorlardı.

Üşüyen hanımlar için özel sıcak su torbaları bile hazırlanmıştı; hizmette sınır yoktu.

Fan Changyu ister istemez Xie Zheng'e fısıldadı: "Burası gördüğüm en görkemli yer."

Xie Zheng, "Fena değil," diye kısa bir cevap verdi.

Başkentteki en iyi mekanlar burayı cebinden çıkarırdı ama bu küçük ilçede böyle bir yer açabilmek, o kadın işletmecinin gerçekten yetenekli olduğunu gösteriyordu.

Fan Changyu ona yandan bir bakış attı: "Senin ağzından bir kere de tam bir övgü çıksa dişimi kıracağım."

Xie Zheng, "Daha iyilerini gördüğünde, sen de önüne gelen her şeyi övmezsin," dedi.

Fan Changyu: "..."

Yine lafı yemişti, değil mi?

Daha fazla konuşmamaya karar verdi ama zaten pek vakitleri de kalmadı; hemen biri gelip sordu: "Bu etlerin kilosu ne kadar?"

Fan Changyu, Yu Qianqian'ın bu etler için belirlediği fiyatı ancak o zaman öğrendi: Kilosu tam yüz kuruş! Bu, normal fiyatın neredeyse iki katıydı.

Korkuyla fiyatı söyledi ama gelen uşak hiç pazarlık etmeden üç kilo istedi.

Fan Changyu bir an donakaldı, sonra hemen eti dilimleyip paketledi.

İçinden şaşkınlıkla geçirdi: *Yixiang Köşkü'nün adını kullanarak iş yapmak bu kadar kolay mıymış?*

Uşak gittikten sonra kısık sesle Xie Zheng'e, "İlk defa bu kadar pahalıya et sattım, vicdanım biraz sızlıyor," dedi.

Xie Zheng, "Yan taraftaki içki satıcısına bak," dedi.

İçki satan yer ilçenin en meşhur imalathanelerinden biriydi ve işleri onlardan daha iyiydi.

Fan Changyu bir süre izledi ama bir numara göremedi: "İçkicide ne var ki?"

Xie Zheng bakışlarını ona çevirdi: "O küçücük küp içkinin neredeyse bir gümüşe satıldığını fark etmedin mi?"

Fan Changyu başıyla onayladı: "Gördüm ama içki zaten pahalı bir şeydir."

Xie Zheng hafifçe alay etti: "Nesi pahalı? İçki dediğin tahıl ve mayadan ibaret. Maliyeti senin şu etlerinden bile düşük olabilir."

Fan Changyu domuz eti fiyatıyla tahıl fiyatını kıyaslayınca adamın haklı olduğunu fark etti.

Xie Zheng, "Bir malın ucuzluğu veya pahalılığı, alıcısının olup olmamasına bağlıdır," dedi. "Eğer bir sürü insan yüksek fiyat ödemeye razıysa, o mal pahalılaşır. Aksine, herkes düşük fiyat verirse, o mal değersizleşir."

Fan Changyu anlar gibi oldu.

Birkaç satış daha yaptıktan sonra kendi kendine bazı şeyleri çözmeye başladı.

Yixiang Köşkü'ne gelenler parası bol insanlardı. Bu zengin kesim genelde "pahalıysa iyidir" mantığıyla hareket ederdi; "ucuz ama kaliteli" onlara pek uymazdı.

Yiyecek bir şeyin fiyatı alıştıkları seviyenin çok altına düşerse, "ne kadar hesaplı" diye düşünmezler; aksine "acaba bu bozuk mu?" diye korkarlardı.

Böyle düşününce, Yu Qianqian'ın buradaki her şeyi neden normalden pahalıya sattığını daha iyi anladı.

Yemeklerin kalitesi bir etkendi ama asıl sebep insanların gösteriş merakıydı. Yu Qianqian burayı sadece soyluların gelebileceği bir yer haline getirmişti. İnsanlar buraya gelip tomarla para dökerek sadece lezzetli yemek almıyorlar, aynı zamanda kendilerini "seçkin" hissetme ayrıcalığını satın alıyorlardı.

Yemekten önce işler sakindi; arada sırada sokaktan geçenler bayramlık niyetine alıyordu.

Ancak ziyafetin ilk turu bitince, muhtemelen içeride tadına bakanlar beğenmiş olacak ki, dükkan bir anda patladı. Bir sürü hizmetçi ve uşak kuyruğa girdi. Fan Changyu hem et kesip hem paketlemeye yetişemeyince, paketleme işini Xie Zheng'e devretti.

Adamın yakışıklılığı zaten dikkat çekiyordu; bir de dükkanın önündeki kuyruğu gören yoldan geçen genç kızlar ve gelinler de meraktan sıraya girmeye başladı.

Geç gelen davetliler bu manzarayı görünce sormadan edemiyordu: "Neden bu kadar çok kişi bu etlerden alıyor?"

Karşılamadaki görevli gülümseyerek cevap veriyordu: "Ziyafette Fan Usulü etlerin tadına bakan misafirlerimiz çok beğendiler, evdekiler de tatsın diye satın alıyorlar."

Bunu duyan davetli hemen yanındaki uşağına emir veriyordu: "Madem bu kadar kişi alıyor, demek ki adı boşuna çıkmamış. Bizim hanımefendiye de al biraz."

Hatta yazı sanatına meraklı bazı misafirler kapıdaki "Fan Usulü Soslu Etler" yazısını görünce iç çekiyorlardı: "Böyle muazzam bir yazı, bir bez afişte harcanmış resmen, yazık!"

Dikkatli bakınca, paketlerin üzerindeki yazıların da aynı elden çıktığını fark edip iyice hayran kalıyorlardı. Bazıları et almayıp, sırf o yazılı kağıttan almak için uşaklarını gönderiyordu.

Fan Changyu bu isteği duyunca şaşırıp kaldı ama para verdikleri sürece sorun yoktu.

Anlamıştı ki zenginlerin derdi sıradan insanlardan çok farklıydı. Parayı aldı ve uşağa cömertçe birkaç tane yazılı kağıt verdi.

***

Song ailesi bir "Juren" (yüksek dereceli bilgin) çıkardığı için artık ilçede hatırı sayılır bir konuma gelmişti. Song'un annesi de soylu ve zengin hanımlarla kaynaşmaya, son on beş yıldır mahrum kaldığı o şaşalı hayatın tadını çıkarmaya pek meraklıydı.

Bugünkü gibi önemli bir ziyafete o da katılmıştı.

Hizmetçilerin et kuyruğuna girdiğini, masadaki pek çok hanımın da uşaklarını gönderdiğini görünce o da kalabalığa katılmak istedi. Ancak afişteki "Fan Usulü Soslu Etler" yazısını görünce yüzü bir anda değişti.

Daha dikkatli bakıp dükkanda çalışan kişinin Fan Changyu olduğunu anlayınca suratı asıldı: "Onun burada ne işi var?"

Yanındaki tanıdık bir kadın sordu: "Song Hanım, o kızı tanıyor musunuz?"

Song'un annesi derin bir iç çekerek, sanki çok üzülüyormuş gibi bir tavırla konuştu: "Zavallı bir çocuktur aslında. Bahtsızın tekidir; kısa süre önce anne babasının ölümüne sebep oldu, sonra amcasını da mezara soktu. Muhtemelen kasabada kimse yüzüne bakmayınca buralara kadar gelip ekmek parası aramaya başladı."

Ticaretle veya devlet işiyle uğraşanlar böyle "uğursuzluk" hikayelerinden çok çekinirlerdi. Song'un annesi bunu söyler söylemez masadaki hanımların yüzü anında düştü.

"Bayram günü Yixiang Köşkü önüne geleni içeri mi alıyor?" diyerek hanımlardan biri masadan kalktı.

Bir diğeri ise hemen hizmetçiyi çağırıp sertçe, "Bana hemen işletmecinizi çağırın," dedi.

Hizmetçi kız korkuyla hemen Yu Qianqian'a haber verdi.

Yu Qianqian genç görünse de bu tür krizleri yönetmekte oldukça tecrübeliydi. Yüzünde nazik bir gülümsemeyle geldi: "Efendim, bir kusurumuz mu oldu? Eğer sizi rahatsız eden bir durum varsa şimdiden özür dilerim."

Yu Qianqian ilçedeki tüm önemli simaları tanır, kimin ne iş yaptığını bilirdi. Bu masadaki hanımın bu kadar sert çıkış yapmasının sebebi, ailesinin bir banka işletiyor olmasıydı.

Hanımefendi, aşağıda satış yapan Fan Changyu'yu işaret ederek, "Bugün buraya hayırlı bir iş için geldik. Sen o uğursuzu burada nasıl çalıştırırsın? Başımıza bela mı açacaksın?" dedi.

Fan Changyu'nun dükkanının önü müşteri doluydu. Yu Qianqian kadının kimden bahsettiğini hemen anladı ama safa yattı: "Ne uğursuzu efendim? Bayram günü böyle şeyler konuşmak uğur getirmez."

Hanımefendi onun bu tavrını görünce biraz yumuşadı: "Haberin yok mu? Duyduğumuza göre bu Fan kızı bahtsızın tekiymiş; anne babasının, amcasının ölümüne sebep olmuş. Sakın burada tutma onu, sana da bulaşır!"

Yu Qianqian elini ağzına götürüp "Aman Allahım!" diyerek çok

korkmuş gibi yaptı: "Bunu kimden duydunuz?"

Hanımefendi hemen Song'un annesini işaret etti: "Song Hanım da o kasabadandır, her şeyi en ince ayrıntısına kadar biliyor."

Yu Qianqian, "Demek Song Hanım söyledi," dedi ve devam etti: "Benim duyduğuma göre ise Song Efendi ile Fan kızı yıllardır nişanlıymış. Song Efendi sınavı kazanınca, bir falcıya gidip 'uyumsuzluk' bahanesi uydurmuşlar ki nişan hemen bozulsun. İyi ki de erkenden bozulmuş, yoksa Song Efendi kaymakamın damadı olma fırsatını kaçırabilirdi."

Masadakiler cin gibi kadınlardı; Yu Qianqian böyle deyince Song'un annesine bakışları anında değişti.

Song'un annesi öfkeyle, "Sen!" diye bağırdı.

Yu Qianqian masumca gözlerini kırptı: "Fal işlerinden pek anlamam ama şehrin güneyindeki o meşhur kahin, Fan kızının 'kocasını vezir edecek' bir talihi olduğunu söylemiş. Kocası da zaten muazzam bir yazı sanatçısı. Duyduğuma göre dün geceki festivalde Song Efendi, o adamın tek bir beyitiyle tek kelime edemeyecek hale gelmiş. Adamın ilmi o kadar yüksekmiş ki, seneye sınava girerse karısına en yüksek soyluluk unvanlarını kazandırabilirmiş!"

Masadakilerden biri o beyit hikayesini duyunca kendini tutamayıp kıkırdadı.

Song'un annesi oğlunun dışarıda rezil olduğundan habersizdi ama eve döndüğünde tek kelime etmeden çalışma odasına kapandığını hatırladı. Şimdi masadaki tüm kadınların kendisine alaycı ve küçümseyici bakışlarını görünce utancından yerin dibine girdi. Tek kelime etmeden hizmetçisini alıp masadan hızla uzaklaştı.

Hanımlardan biri arkasından güldü, diğerleri de ona katıldı. Hepsi bir ağızdan alay etmeye başladılar: "Sonradan görme işte, ne olacak."

"Kızın nişanını atmışlar, bir de arkasından böyle konuşmaya utanmıyorlar mı?"

"Kolundaki o bileziği gördünüz mü? Besbelli sahte. Benim öyle bir

şeyim olmasa kolumu boş bırakırım daha iyi, bu kadın gerçekten rezil olmaktan korkmuyor!"

Hanımlar başka konulara dalınca Yu Qianqian gülümseyerek, "Hanımlar, size afiyet olsun. Bugün biraz yoğunuz, bir kusurumuz olursa affola," dedi.

Hanımlar bir anda pamuk gibi oldular; hatta etlerin tadını beğenenler tekrar uşaklarını aşağıya et almaya gönderdiler.

Fan Changyu, Yu Qianqian'ın kendisi için verdiği bu savaştan tamamen habersizdi. Etler bitince, bütün gece uyumayan Xie Zheng'i dinlenmesi için gönderdi ve kendisi mutfağa yardıma koştu.

Öğleden sonra saat ikiye kadar ziyafet telaşı sürdü.

Fan Changyu çekmecedeki paraları çıkardı; saydığında tam on beş gümüşten fazla para kazandığını gördü.

Hayatında ilk defa "fahiş kâr"ın ne demek olduğunu anlıyordu.

Yu Qianqian ona "ne kazanırsan senin" demişti ama dükkan da müşteri de Köşk'ündü. Fan Changyu bu paranın hepsine konmaya niyetli değildi, Yu Qianqian'a pay vermek için yanına gitti.

Yu Qianqian onun niyetini duyunca güldü: "Bugün toplam ne kadar kazandın?"

Fan Changyu dürüstçe, "On beş gümüş, üç yüz kuruş," dedi.

Bu rakam Yu Qianqian'ı bile şaşırttı. Gülümseyerek, "Duydum ki bazı misafirler kocanın yazısına hayran kalıp bahşiş de bırakmışlar. Bunlar sizin alın teriniz, hepsini kendine sakla," dedi.

Fan Changyu, "Sizin yeriniz sayesinde bu kadar satabildim," dedi. "Ayrıca etin maliyeti, baharatlar hep sizden. Paketlemeyi bile siz öğrettiniz. Siz pay almazsanız içim rahat etmez."

Yu Qianqian, Fan Changyu'nun alnına hafifçe dokundu: "Sen de amma safsın ha, bu halinle nasıl ticaret yapacaksın? Senin etlerin bugün peynir ekmek gibi sattıysa, bu tamamen lezzetinden kaynaklanıyor. Öyle olmasa ziyafetten sonra neden uşaklarını

gönderip alsınlar? Ben akıl verdim ama o aklı hayata geçiren sizdiniz. Kocan bugün kaç tane kağıt yazdı haberin var mı? Birine acıyacaksan ona acı."

Sonra ciddileşerek ekledi: "Senin işlerinin büyümesi benim de işime gelir. Aramızda böyle hesap kitap yapma; bu dostluğu uzun vadeli düşünelim. Belki ileride benim de senden bir ricam olur."

Fan Changyu daha fazla üstelemedi ama en azından etlerin ve malzemelerin maliyetini ödemekte diretti. Yu Qianqian kadının ne kadar inatçı olduğunu görünce mecburen kabul etti.

Maliyet olan üç gümüşü düştükten sonra kalan on iki gümüşü, Fan Changyu muhasebeciye gidip bozdurdu. Hepsini gümüş parçalarına çevirdi; Xie Zheng ile yarı yarıya paylaşacaktı.

Mutfak ekibi ve çalışanlar ancak şimdi yemeğe oturuyorlardı. Yu Qianqian, "Sen otur ye, ben birini gönderip kocanı ve Fang Teyze'yi çağırtayım," dedi.

Fan Changyu, Fang Teyze dediği kişinin arkadaki yaşlı kadın olduğunu anladı. Changning de onun yanındaydı: "Ben gidip onları alayım, yoldan geçerken çağırırım."

Arka kapıdan çıktığında Xie Zheng'in odasına gitmediğini, sokağın başında durup bir yere baktığını gördü.

Yanına gittiğinde, Xie Zheng'in baktığı yönde bir grup askerin koşar adım uzaklaştığını gördü. Kıyafetlerinden bunların yerel muhafız değil, ordudan gelen askerler olduğu anlaşılıyordu.

Kaşlarını çattı: "Yine erzak toplamaya mı gelmişler?"

Xie Zheng başıyla onayladı, yüzü buz gibiydi.

Şehirdeki esnaf genelde dışarıdan alıp yediği için onlardan erzak toplayamazlardı; ancak esnaftan daha fazla vergi koparmanın yollarını ararlardı. Erzak toplamak için köylere, çiftçilere giderlerdi. Fan Changyu, Taizhou tarafında erzak toplarken köylülerin dövülerek öldürüldüğünü duymuştu; şimdi kalbi ağzına geldi.

"Bizim Jizhou Eyaleti'nin yöneticileri için 'adaletli' derlerdi," dedi.

"Umarım Taizhou gibi halkı canından bezdirmezler."

Xie Zheng, "Jizhou'nun ne yapacağını yakında göreceğiz," dedi.

Eğer Zhao Xun ve arkasındakiler aptal değillerse, Wei Xuan'ın Jizhou'ya erzak toplamaya geldiği haberini çoktan He Jingyuan'ın kulağına fısıldamış olmalıydılar.

Xie Zheng arkasına döndüğünde Fan Changyu'nun ceplerinin şişkin olduğunu fark etti: "O ne?"

Fan Changyu on iki gümüşlük parçaları ve birkaç yüz kuruşu çıkarıp yarısını Xie Zheng'e uzattı: "Bu senin payın."

Bir gümüş küçük bir parçaydı ama on iki tanesi bir araya gelince epey yer kaplıyordu.

Xie Zheng kadının bir define bulmuş gibi paraları çıkarmasını izlerken göz kapakları hafifçe seğirdi: "Sen sakla."

Fan Changyu, "Olmaz, yarı yarıya paylaşacağız. Kaç yüz tane kağıt yazdın bugün," dedi.

Xie Zheng bir an duraksadı ve "Üzerimde taşırsam kaybederim, şimdilik benim yerime de sen sakla," dedi.

Daha önce küçük bir lokantada para kaybetme vukuatı olduğu için Fan Changyu bu söze itiraz edemedi. Paraları tekrar cebine doldurdu, cepleri iyice şişmişti.

Changning'i almak için odaya gittiler. Daha kapıdan girmeden içeriden iki çocuğun sesi geldi.

"Benim ablam çok güçlüdür, bir oturuşta üç kase pilav yer!" Bu Changning'in sesiydi.

"Benim annem daha güçlüdür! Tek başına iki tane koca incik yer, üstüne bir de acılı çorba içer!" Bu da bir erkek çocuğun meydan okuyan sesiydi.

"Benim ablamın yemek kasesi çorba tenceresi kadardır!" Changning'in eliyle boyunu ölçtüğü sesinden belli oluyordu.

"O zaman... Senin ablan daha güçlüymüş." Erkek çocuk pes etmiş gibiydi.

Kapının dışındaki Fan Changyu: "..."

O tencere kadar büyük kase, babalarınındı bir kere!

41. Bölüm

Fan Changyu'nun şakakları zonklamaya başladı, kapıyı itip içeri girdi: "Ning Ana."

"Ab... Abla." Az önce dünyaları ben yarattım edasıyla konuşan Changning, anında suçlu bir ifade takınıp uysallaştı; o koca gözlerini kaçırıp ablasına bakmaya cesaret edemedi.

Xie Zheng arkasından içeri girdi. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. Odadaki o sırma işlemeli ceket giyen çocuğu görünce bakışları duraksadı: "Kimin çocuğu bu?"

Çocuğun yanakları tombuldu, beş altı yaşlarında görünüyordu. Gözleri iri ve yuvarlaktı, kenarları hafifçe aşağı sarkıktı; tıpkı bir yavru köpek gibi. Elbisesi altın ipliklerle işlenmişti, kemerinde ise değerli taşlar parlıyordu.

Changning'in yanında dururken o kadar masum görünüyordu ki, tam bir "zengin ama saf çocuk" portresi çiziyordu.

Xie Zheng'in sorusu üzerine çocuk göğsünü kabarttı: "Bu evlerin hepsi bizim."

Fan Changyu, Aşçı Li'nin kendisine Yu Qianqian'ın bir çocuğu olduğunu söylediğini hatırladı. Çocuk buraların kendilerine ait olduğunu söylediğine göre, muhtemelen Yu Qianqian'ın oğluydu.

Tam bu tahminde bulunmuştu ki avludan bir dadının sesi duyuldu: "Küçük efendi, nereye saklandınız?"

Çocuk dışarı seslendi: "Fang Dadı, buradayım!"

Dadı sesi duyunca hemen içeri daldı: "Küçük efendi, neden buraya saklandınız? Beni ne kadar arattınız..."

Fan Changyu ve Xie Zheng'i görünce mahcup bir tavırla konuştu: "Küçük efendi daha çok küçük, yerinizi yurdunuzu bilmeden dalıvermiş. Kusuruna bakmayın, özür dilerim."

Fan Changyu "Önemli değil," dedi ve sordu: "Bu çocuk Yu Hanım'ın oğlu mu?"

Dadı gülümseyerek onayladı.

Fan Changyu, çocuğun adının Yu Baoer olduğunu ve handakilerin ona Bao Ağa diye seslendiğini öğrendi.

Fan Changyu'nun bildiği zengin aileler çocuklarına hep çok kültürlü, ağır isimler koyardı; Yu Qianqian'ın çocuğuna doğrudan "Baoer" yani "Kıymetli" ismini vermesi onu şaşırtmıştı.

Ancak Yu Qianqian'ın şahsiyetini düşününce, aslında her şeyin tam da ona göre olduğunu fark etti.

Birlikte Aşevi'nin ana salonuna doğru yürüdüler. Yolda Changning'in cesareti yerine geldi, Yu Baoer ile atışmaya başladı. En arkadan yürüyen Xie Zheng ise Yu Baoer'in sırtına bakarken kaşlarını çatmış, gözlerinde karanlık bir ifade belirmişti.

-

Ana salona vardıklarında Yu Qianqian, Yu Baoer'in saklambaç oynarken Fan Changyu'ların odasına daldığını öğrenince hem güldü hem şaşırdı.

Yu Baoer'e derslerini sorarken Changning'i gördü ve Fan Changyu'ya sordu: "Ning Ana eğitime başladı mı? Eğer başlamadıysa buraya gönderebilirsin. Baoer için bir hoca tuttum; bir kişiye öğreten beş kişiye de öğretir. Handaki çalışanların çocuklarını da topladım, hep birlikte okuyorlar. İleride devlet görevlisi falan olmalarını beklemiyorum ama birkaç harf tanımaları iyidir."

Fan Changyu'nun Yu Qianqian'a olan saygısı daha da arttı. Teklif cazip gelse de kasabadan şehre epey yol vardı; Changning daha çok küçüktü ve onu her gün getirip götürecek biri lazımdı. Üstelik o Aşevi'nin bir çalışanı da değildi; Yu Qianqian'dan zaten çok iyilik görmüştü, bunu da öylece kabul edemezdi.

"Nazik teklifiniz için çok teşekkür ederim hanımım," dedi. "Enistesinden birkaç harf öğrendi ama henüz tam manasıyla eğitime başlamadı. Hem daha çok küçük, okumaktan da biraz çekiniyor.

Biraz daha büyüsün, bakarız."

Changning hemen atıldı: "Ning Ana kendi adını yazabiliyor!"

Bunu söylerken parmaklarıyla havada harfleri çizdi: "Fan!"

Yu Qianqian bu hâline çok güldü ve onu övdü: "Ning Ana ne kadar da akıllıymış."

Sonra bakışlarını Fan Changyu'ya çevirip takıldı: "Unutmuşum, senin evinde zaten derya deniz bir kocan var. Ning Ana'nın başkasına ne ihtiyacı olsun?"

Fan Changyu bu sözü aslında teklifi kibarca reddetmek için söylemişti ama şimdi şaka konusu olunca sadece gülümsedi, bir şey demedi.

Xie Zheng ona bir baktı ama o da sessiz kaldı.

Yu Qianqian konuyu değiştirdi: "Aşevi'nin dışındaki o dükkânı sana uzun süreliğine kiralayabilirim. Eğer vaktin yetişmezse, benim çalışanlarım da senin adına o etleri satabilir. Diğer kiracılar ya yıllık peşin öder ya da kârdan pay verirler; ama senin için kirada bir güzellik yaparım."

Aşevi'nin dışındaki dükkânların ne kadar işlek olduğunu Fan Changyu o gün kendi gözleriyle görmüştü.

"Hanımım, bana karşı fazla iyisiniz," dedi.

Bu söz Aşevi'ndeki tüm çalışanları güldürdü.

Muhasebeci Efendi, "Bizim hanımımız melek kalplidir," dedi. "Buradaki herkese iyi davranır. Fan Hanım, yabancılık çekmeyin sakın."

Yu Qianqian da ekledi: "Ben dostlarımı kanım ısınırsa seçerim. Seni ilk gördüğümde o dürüst hâlini çok sevdim. Bana naz yapma; buraya gelmek istiyor musun istemiyor mu, onu söyle."

Fan Changyu, "İstiyorum," dedi. "Kira indirimi istemem ama dükkânın başında duramam. Eğer sizin çalışanlarınızdan yardım

alacaksak, onlara ayrıca bir ücret öderim."

Yu Qianqian bunu duyunca çalışanlarına seslendi: "Duydunuz işte; fazladan para kazanmak isteyen varsa öne çıksın da Fan Patron onu bir görsün."

Fan Changyu "Fan Patron" hitabını duyunca hem utandı hem de bu yeni unvan ona çok hoş geldi.

Kasabadakilerin ona sadece "Changyu" demesinden farklı olarak, sanki yeni bir kimliğe bürünmüştü; küçük bir sandal gibi olan bu kimlik onu çok daha uzaklara taşıyabilirdi.

Çalışanlar kendi aralarında fısıldaştıktan sonra, oldukça becerikli görünen genç bir kadın öne çıktı: "Ben dükkânda o etleri satmak isterim."

Fan Changyu bu kadını hatırlıyordu; daha önce kadın misafirlerle ilgilenen, işini titizlikle yapan ve ağzı iyi laf yapan biriydi.

Yu Qianqian açıkladı: "Bu kızın adı Fu Ling. Küçükken hizmetçi olarak satılmış, kendi parasını biriktirip özgürlüğünü almış. Sonra bizim buraya işe girdi; çok hamarattır. Ne dersin?"

Fan Changyu onayladı: "Tamam, o olsun."

Fu Ling hemen atıldı: "Teşekkür ederim hanımım! Fan Patron, bundan sonra size emanetim."

Yu Qianqian gülerek Fan Changyu'ya kızı gösterdi: "Bak, bak! Ne kadar da dilli."

Fan Changyu da kendini tutamayıp güldü.

Yemekten sonra Fan Changyu, Yu Qianqian ile vedalaştı. Şehrin en iyi yerinde dükkân kiralanmıştı; artık düzenli olarak et tedarik etmesi gerekiyordu. Eve gidip bir hesap kitap yapmalıydı; bir araba mı kiralayacaktı yoksa doğrudan bir öküz arabası mı alacaktı? Ayrıca okul tarafındaki pastırmaları da öğleden sonra o şişman dükkân sahibine teslim etmesi gerekiyordu.

Yu Baoer, annesiyle birlikte misafirleri kapıya kadar uğurladı.

Büyükler konuşurken çocuklar da kendi aralarında vedalaşıyordu.

Yu Baoer, Changning'e dedi ki: "Bir dahaki gelişinde seni çalışma odama götürürüm. Orada bir sürü kitap, çamur bebekler, ahşap oymalar, mercan süsler var; çok güzeller!"

Changning, Fan Changyu'nun eteğine sıkıca yapıştı, dudaklarını büzdü ve o küçük kafasıyla neyle hava atabileceğini düşündü. Sonunda buldu: "Sen de bize gel, ben de sana ablamın kasap bıçaklarını gösteririm! İrili ufaklı on beş tane var! Şansın varsa ablam domuz keserken bile izleyebilirsin! Hiç domuz kesimi gördün mü?"

Yu Baoer başını iki yana salladı, gözlerinde büyük bir hayranlık vardı.

Changning elleriyle işaret ederek devam etti: "Benim ablam bir tokatla koca domuzu bayıltır!"

Fan Changyu: "..."

Yu Qianqian ve oğlunun şaşkın bakışları altında, Fan Changyu hafifçe öksürdü: "Ning Ana, gidiyoruz."

Changning ancak o zaman ablasının peşine takıldı ama göğsünü kabartmış, savaştan galip çıkmış bir horoz gibi yürüyordu.

Fan Changyu her ne kadar yüzünü ciddi tutmaya çalışsa da, kulakları kıpkırmızı olmuştu; yer yarılsa da içine girseydi.

Xie Zheng bu iki kardeşi süzerken, dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Üçü öküz arabasıyla kasabaya dönerken Fan Changyu hâlâ Yu Qianqian'ın ne kadar iyi bir insan olduğundan bahsedip duruyordu.

Xie Zheng sadece hafifçe alaycı bir ses çıkardı.

Fan Changyu kaşlarını çattı: "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Xie Zheng acımasızca konuştu: "Seni satsalar, gidip paralarını sayarsın."

Fan Changyu bozuldu: "Yu Hanım gerçekten iyi biri, neden kadını kötülüyorsun?"

Xie Zheng hiç istifini bozmadı: "Onun bir tüccar olduğunu unutma. Onunla iş yapıyorsun ama ondan pek bir çıkarın yok; buna rağmen ona minnet duyuyorsun."

Bakışları biraz daha soğudu: "Onun bu insan kazanma sanatını sen ömrün boyunca öğrenemezsin."

Fan Changyu, Yu Qianqian'ı çok sevmişti, Xie Zheng'in böyle konuşması hoşuna gitmedi: "Neden hep kötüye yoruyorsun? Yu Hanım bana çok destek oldu..."

Xie Zheng sözünü kesti: "Sana ne desteği oldu?"

Fan Changyu onun keskin bakışlarıyla karşılaşınca bir an duraksadı, sonra: "Et satmaya yeni başladım, eğer o fırsat vermeseydi Aşevi ile bu kadar çabuk anlaşamazdım," dedi.

Xie Zheng sordu: "Bütün ilçede et satan tek kişi sen değilsin; neden seni seçti?"

Fan Changyu, "Aşçı Li aracı oldu..." dedi.

Xie Zheng ona sessizce bakınca kızın sesi yavaş yavaş kısıldı.

Kısa bir sessizlikten sonra Xie Zheng devam etti: "O aşçının sana kefil olduğu doğru ama eğer malın kötü olsaydı kimse seni seçmezdi. Bir tüccar hatır için kötü mal almaz; sadece eşdeğer mallar arasında hatırı olanı seçer."

Fan Changyu ellerini daha sıkı kenetledi: "Bugünkü satışın parasını bile Yu Hanım almayacaktı, ben ısrar edince sadece maliyetini aldı."

Xie Zheng sordu: "Senin kazandığın o para ne ki? Muhtemelen onun tek bir masadan kazandığı kadar bile değildir."

Fan Changyu dudaklarını ısırdı: "Mesele paranın miktarı değil, onun niyetinin güzelliği."

Xie Zheng kaşlarını çatarak: "Sana bu iyiliği görmezden gel

demiyorum," dedi. "Sadece sana şunu söylüyorum; onun sana yaptığı bu küçük jest ile senin ona duyduğun o devasa minnet dengeli değil. Onun iyiliğini unutma ama sırf bu yüzden kendini onun karşısında hep altta görme. Hem bugünkü meselede ikiniz de kazandınız; o seni destekleyerek aslında Wang ailesinin dükkânını ezmeye çalışıyor."

Fan Changyu sustu.

Xie Zheng onun ne kadar saf kalpli olduğunu biliyordu; birine bir iyilik yapılsa o on katıyla karşılık vermek isterdi.

Biraz durulduktan sonra devam etti: "Bunları o kadını kötülemek için söylemiyorum. Eğer her şeyi net görebilirsen, belki ileride onunla gerçekten dost olabilirsin. Ama sadece minnet ve borçluluk hissedersen, onun yanındaki o sıradan çalışanlardan bir farkın kalmaz."

Fan Changyu bu yaşına kadar gerçekten kimse ona bunları öğretmemişti.

Anne ve babası öldükten sonra Zhao Teyzeler dışında kimsesi yoktu; her şeyi tek başına göğüslemişti. Yu Qianqian'dan gördüğü bu büyük nezaket, kışın ortasında donmak üzere olan birinin sıcak bir ateş bulması gibiydi; içgüdüsel olarak o sıcaklığa sığınmıştı.

Bir süre sonra, "Teşekkür ederim," dedi.

Sesi biraz boğuktu ama pes etmiş gibi değildi.

Önünde uzun bir yol olduğunu ve öğrenecek çok şeyi olduğunu biliyordu; bazı şeyleri ancak şimdi anlamış olması geç sayılmazdı.

Tekrar Xie Zheng'e baktığında gözlerinde bilgiye aç bir ifade vardı: "Yan Zheng, bana daha çok şey öğret. Ben de ileride Yu Hanım gibi güçlü biri olmak istiyorum."

Xie Zheng hafifçe gülümsedi: "Ticaret işlerini boş ver; sana dedim ya, onun asıl gücü insanları yönetmesinde."

Fan Changyu can kulağıyla dinlemeye başladı.

Xie Zheng aslında daha fazla konuşmak istemiyordu ama yine de devam etti: "Mesela bugün sana o kadın çalışanı ödünç verdiğinde ona minnet duydun. Ama o sadece senin ihtiyacın olan şeyi, tam zamanında verdi. Duyguları bir kenara bırakırsan ona borcun yok; dükkân için kira, çalışan için ücret ödüyorsun. Aksine, kendi çalışanının senin dükkânının başında durması onun için çok daha kârlı bir iş."

Gözleri karardı: "Senin ne kadar kazandığını öğrenmek istediğinde, sadece o kıza sorması yeterli olacak."

Fan Changyu, "Yu Hanım'ın öyle biri olmadığına inanıyorum," dedi.

Yine de içindeki o ürperti parmak uçlarına kadar yayıldı. Yu Qianqian'ın iyi biri olduğunu düşünüyordu ama şimdi onun ne kadar zeki olduğunu da fark etmişti.

Aslında böyle bir Yu Qianqian'a daha çok hayranlık duyuyordu ve onun gibi bir kadının nasıl olup da birkaç yıl içinde bu kadar büyük iki aşevi açabildiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Xie Zheng iğneleyici bir tavırla: "Bu sadece onun insan yönetme sanatı," dedi. "O zenginlerle ve yetkililerle başa çıkma yöntemlerini ise ömrün boyunca öğrenemeyebilirsin."

Fan Changyu azar işitmiş olsa da, kendisine bunca şey öğrettiği için ona kızmadı. Aksine, "Yan Zheng, bana ders çalıştır," dedi.

Xie Zheng karşısında ellerini çenesine dayamış iç çeken kıza baktı; tıpkı ilk avında başarısız olmuş ama inatçı bir aslan yavrusuna benziyordu. Biraz acınası ama bir o kadar da dirençliydi.

Daha önce söz verdiği gibi, hafifçe "Pekâlâ," dedi.

Öküz arabası kasabaya vardığında, kitapçının önünden geçerken Xie Zheng kâğıt ve mürekkebin yanı sıra beş tane de kitap aldı.

Fan Changyu şaşırdı: "Bu kadar çok mu?"

Xie Zheng dört kalın kitabı kızın eline tutuşturdu, ince olanı Changning'e verdi: "Üç Harf Klasiği kardeşine, bu dört temel eser de sana."

Fan Changyu kitapları karıştırdı. Adamın daha önce "Öğretmem" dediği eserleri de aldığını görünce gülümsedi; bu adamın gerçekten de dili zehirli olsa da kalbi başkaydı.

Kitapları kucaklayıp neşeyle, "Bu gece çalışmaya başlıyorum!" dedi.

Elindeki kitabı görünce suratı asılan Changning, ablasının bu hevesini görünce itiraz edemeyip boynunu büktü.

Eve vardıklarında Fan Changyu kilidi açtı. Changning her zamanki gibi içeri ilk dalan oldu ve bağırmaya başladı: "Şahin! Şahin dönmüş!"

Bütün gün uçup akşam karanlığında avluya dönen deniz kartalı, bir kap et yerine kapıda soğuk bir kilit bulmuştu.

Sepetin içinden çıkan kuş, o üçlünün nihayet döndüğünü görünce tüylerini kabartarak dışarı süzüldü.

Changning hemen kuşun boynuna sarıldı, heyecandan yanakları al al olmuştu: "Eniştem yalan söylememiş, Şahin gerçekten dönmüş!"

Fan Changyu da çok şaşırmıştı; Yan Zheng'in o gün çocuğu kandırmak için öyle söylediğini sanmıştı.

Xie Zheng'e baktı: "Hayvan terbiyesinde bu kadar iyi misin?"

Xie Zheng suçu üzerinden attı: "Belki de sadece sen onu çok iyi beslediğin içindir?"

Fan Changyu şaşkınlıkla gözlerini açtı: "Gerçekten mi?"

Kuşa baktı; kartal Changning'in kucağındaydı ama gözleri Fan Changyu'daydı; sanki "Yemek ne zaman?" diye soruyordu.

Fan Changyu inanmayarak ana odaya yürüdü; kartal da ağır adımlarla onu takip etti ve... odadaki yemek kabının önünde nöbete durdu.

Fan Changyu: "..."

Xie Zheng bu manzarayı izlerken arkasını döndü ve dudaklarında

belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Fan Changyu mutfağa gidip bir parça et kesti, onları küçük parçalara ayırıp kuşun kabına koydu. Sonra kasabadaki arabacıdan bir araba kiralayıp şişman dükkân sahibinin pastırmalarını teslim etmeye gitti.

Dükkân sahibi her şeyden haberdardı; Fan Changyu'nun Aşevi'nde dükkân kiraladığını duyunca gülümsedi: "Bu pastırmalar da sizin elinizden çıkma. Ben de bunları satarken sizin isminizi kullanmak isterim; ne dersiniz?"

Fan Changyu, Xie Zheng'den öğrendiği o kadar dersten sonra artık daha uyanıktı: "Olur ama fiyatı artırırsanız bana yalan söylemeyeceksiniz," dedi.

Dükkân sahibi hemen söz verdi.

Zaten kârdan pay alıyordu; adam ucuza satmadığı sürece Fan Changyu zarar etmezdi, o yüzden üzerinde fazla durmadı.

Dönerken yolda bir grup askerle karşılaştı. Fan Changyu, en öndeki komutanın daha önce evlerini o suikast girişiminden kurtaran kişi olduğunu fark etti.

Komutan atının üzerindeydi; arkasındaki askerler ise elleri kolları bağlanmış on küsur kişiyi sürüklüyordu. Kıyafetlerinden anlaşıldığı üzere onlar da askerdi ama bu gruptan farklı bir birliğe ait oldukları belliydi.

Fan Changyu dikkatlice bakınca, bunların öğlen Yan Zheng ile gördüğü o zorla erzak toplayan askerler olduğunu anladı.

Yol kenarındaki köylüler bu manzarayı görünce alkış tutmaya başladılar: "Jizhou'da nihayet adaleti gören biri var!"

"He Efendi, biz fukaranın halinden anlayan gerçek bir devlet adamıdır!"

Fan Changyu, Yan Zheng'in öğlen söylediklerini ve şimdi o askerlerin tutuklanışını düşününce içten içe sevindi.

Eve varınca yolda gördüklerini Xie Zheng'e anlattı. Xie Zheng'in bakışları bir an donuklaştı, sonra parmağıyla kitabın bir sonraki sayfasını açtı: "Dersine devam et; yarın akşam seni bu bölümden imtihan edeceğim."

Fan Changyu, tıpkı Changning gibi boynunu büküp kitaba gömüldü.

Aslında ciddiyetle okumak istiyordu ama bu ağır metinleri görünce başı dönüyordu; kendini zorlayarak okumaya çalıştı.

Pencere açıktı; içeri giren soğuk rüzgâr iki kardeşin uykusunun gelmesini engelliyordu.

Xie Zheng ise soğuktan hiç etkilenmiyor gibiydi; pencerenin önüne gidip elinde kitabıyla dışarıdaki karanlığı izlemeye daldı. Saçları ve giysileri rüzgârda uçuşurken gözlerinde karanlık bir ifade vardı.

He Jingyuan, Wei Xuan'ın adamlarını ulu orta tutuklayarak ona meydan okumuştu.

Wei Xuan'ın o kindar kişiliğiyle, emir gelene kadar He Jingyuan'a saldırmak için her yolu deneyeceği kesindi.

Artık kendi adamlarının da harekete geçme vakti gelmişti.

Bölüm 42

Kardan sonra gökyüzü yeni yeni açılıyordu. Jizhou Valiliği'nin saçaklarından sarkan ince bambu perdelerin arasından, bahçedeki birkaç dal kış eriğinin tomurcuklandığı hayal meyal seçiliyordu.

Salondan boğuk konuşma sesleri geliyor, merdiven basamaklarında sıra sıra dizilmiş zırhlı muhafızlar ellerinde mızraklarıyla vakur bir şekilde bekliyorlardı.

Tam o sırada dış kapıdan silah sesleri yükseldi.

"Kimsiniz siz! Jizhou Valiliği'ne böyle girmeye nasıl cüret edersiniz!"

İç avludaki muhafızlar dışarıdaki arbedeyi duyunca, bir kısmı toplantı salonunun kapısında kalırken bir kısmı yardım için dışarı koştu.

Gelenler de tepeden tırnağa zırhlı bir birlikti. Pullu zırh giymiş komutanın attığı tekme ile Jizhou muhafızlarından biri metrelerce savruldu.

Komutan, nefret dolu gözlerini yukarı dikerek bağırdı: "He Jingyuan! Çık dışarı!"

Gürültü üzerine salondan çıkan Jizhou memurları bu adamı görünce yüzleri bembeyaz oldu.

Sadece Zheng Wenchang öne atılıp gürledi: "Hadsiz! Efendimizin adını böyle ağzına alamazsın!"

Wei Xuan alayla güldü, onu zerre umursamıyordu. Kılıcını çekip salona doğru yürürken Zheng Wenchang'ın kılıcı da kınından üç parmak dışarı çıktı.

Tam kılıçlar çarpışacakken içeriden vakur ve tok bir ses duyuldu: "Wenchang, geri çekil."

Zheng Wenchang arkasına bir bakış attı, kılıcını yerine soktu ama

Wei Xuan'a bakarken gözlerinden ateş saçıyordu.

Wei Xuan dudak büktü ve aniden kılıcını ona savurdu. Zheng Wenchang son anda yana kaçtı; etraftaki sivil memurlar çığlık atarak sağa sola kaçıştılar, tam bir rezalet yaşanıyordu.

"Büyük Beyefendi buraya sadece benim memurlarımı taciz etmek için mi geldi?" Başköşede sakin oturan He Jingyuan söze girdi. Karşısındaki adama bakarken gözlerinde derin bir hayal kırıklığı vardı.

Wei Yan'ın yönetimi tek başına elinde tuttuğu doğruydu ama onun iktidarda olduğu on küsur yıl boyunca savaş yorgunu Büyük Yin halkı biraz olsun nefes alabilmişti. Wei Yan şüpheci biri olsa da adam seçmesini bilirdi.

Peki bu oğlu nasıl böyle kaba, akılsız ve sadece gösteriş meraklısı biri olabilmişti?

Wei Xuan o bakışı görünce öfkesi daha da kudurdu. Dişlerini gösteren bir sırtlan gibi kılıcını Zheng Wenchang'a doğrulttu: "Senin elindeki bir köpek bile bu generale havlamaya cüret ediyorsa, demek ki sen He Jingyuan, artık Wei ailesini zerre takmıyorsun!"

He Jingyuan, "Başvezir'in bana emeği büyüktür," dedi. "Onun emriyle Jizhou'yu koruyorum, Wei ailesini saymamak ne haddime?"

Gözlerini yavaşça kaldırıp ekledi: "Yoksa... Bu sözlerinle aslında benim seni takmadığımı mı kastediyorsun?"

Wei Xuan bu sözle küplere bindi, yüzü çarpıldı: "Cesarete bak! Yakalayın şunu, zindana atın!"

Arkasındaki zırhlılar öne atılınca, Zheng Wenchang ve diğer komutanlar kılıçlarını çekip önlerine set kurdular. Ortam bir anda barut fıçısına döndü.

He Jingyuan'ın sesi hâlâ sakindi: "Ben devletin üçüncü derece yüksek memuruyum. Büyük Beyefendi beni hapse tıkmak istiyorsa, önce elinde bir imparatorluk fermanı olmalı."

Wei Xuan alayla güldü: "Savaş kapıda! Sen askeri harekatı

engelliyorsun; sadece bu suç bile seni yerinde infaz etmem için yeterli!"

He Jingyuan sordu: "Neyi engellemişim?"

Wei Xuan eliyle dışarıyı işaret ederek bağırdı: "Huizhou askerleri cephede kan dökerken erzak bitti! Taizhou ve Jizhou'dan erzak istedik, sen sadece emre itaatsizlik etmekle kalmadın, bir de erzak toplamaya gönderdiğim adamlarımı bağladın! He Jingyuan, Huizhou'nun da isyancıların eline geçmesini mi bekliyorsun?"

He Jingyuan tane tane konuştu: "Büyük Beyefendi'nin kaybettiği savaşın bedelini halk ödememeli. Huizhou şu an sadece savunma yapsa saraydan gelecek yardıma kadar dayanabilir. Sizin bu aceleyle erzak toplama isteğiniz, sadece bir an önce Chongzhou'ya tekrar saldırmak istemenizden. İki vilayetin halkının canı sizin için hiç mi önemli değil?"

Wei Xuan kükredi: "Halkta erzak nasıl olmaz? Sadece o sefiller vermek istemiyor! Taizhou da başta yok diyordu ama sonunda on bin ton erzak çıktı ya!"

Taizhou'nun adı geçince He Jingyuan'ın yüzünde acı bir ifade belirdi: "İnsanları döverek öldürmek, seneye ekecekleri tohumluk buğdayı ellerinden almak mı sizin 'erzak toplama' anlayışınız?"

Wei Xuan soğukça, "İsyancılar yok edildiğinde tüm Kuzeybatı huzura kavuşacak," dedi. "Geçici bir çileyle kalıcı bir huzur satın almanın nesi yanlış?"

He Jingyuan sordu: "Büyük Beyefendi, o 'geçici çile' dediğiniz şeyin Taizhou ve Jizhou'da kaç cana mal olacağını biliyor musunuz? Bu haber başkente ulaştığında, kaç alim Başvezir'e lanet okuyacak farkında mısınız?"

Wei Xuan'ın yüzü iyice çirkinleşti: "İsyancılar bittiğinde bunların ne önemi kalacak? İsyancılar Huizhou'nun erzak yolunun kapandığını biliyor, kısa sürede Chongzhou'ya saldırmayacağımızı sanıp gevşediler. Ben hemen saldırıp onları gafil avlamalıyım! Zafer kazandığımda tüm o sesler susacak!"

He Jingyuan derin bir iç çekti: "Büyük Beyefendi, bu kulunuzun tavsiyesine kulak verin. Bu dünya Büyük Yin halkının dünyasıdır. Henüz yolun sonuna gelmedik, halkı bu kadar zorlamayın, gönüllerini kırmayın."

Wei Xuan sadece burun kıvırdı: "Kadınsı bir merhamet!"

Sertçe ekledi: "Eğer bir daha engel olursan, askeri yetkimi kullanır ve senin valilik mührünü elinden alırım!"

He Jingyuan ona uzun uzun baktı, sonra başındaki resmi memur başlığını yavaşça çıkardı: "O halde Büyük Beyefendi mührümü geri alabilir."

Zheng Wenchang ve diğer memurlar dehşetle bağırdı: "Efendim, yapmayın!"

Wei Xuan her zaman burnunun dikine giden biriydi, hemen alaycı bir kahkaha attı: "Saraydakiler 'Xie Zheng Kuzeybatı'nın direğidir' deyip dururdu; o öldü ama Kuzeybatı hâlâ ayakta değil mi? He Jingyuan, sen gerçekten senin mührünü almaya cesaret edemeyeceğimi mi sandın? Kendini çok büyük bir adam sanıyorsun!"

Masaya doğru bir adım atıp Jizhou Valisi mührünü kaptı. Mührü havaya kaldırıp memurlara emir verdi: "Derhal erzak toplamaya çıkın! Yarın öğlene kadar on bin ton erzak gelmezse, hiçbirinizin kellesi omuzunda kalmaz!"

Memurlar birbirlerine baktılar, hepsinin yüzünde çaresizlik vardı.

He Jingyuan ise oturduğu yerde gözlerini kederle yumdu-

Yeni erzak toplama haberi Lin'an kasabasına ulaştığında halk feryat figan içindeydi. Fan Changyu da bu işin neden bu kadar büyüdüğünü anlayamıyordu.

Kasabaya şişman dükkan sahibine ve Yixiang Köşkü'ne et götürmeye gittiğinde, Jizhou'da devrin değiştiğini duydu. O "Adalet Güneşi" denilen He Jingyuan görevden alınmış ve ev hapsine kapatılmıştı. Jizhou ana şehrindeki halk valilik kapısına dayanmış ama yüzlercesi hapse atılmıştı.

Askerlerin sert baskısı yüzünden halk artık ses çıkaramıyordu ama devletin kapı kapı dolaşıp topladığı erzak miktarı akıl almaz boyutlardaydı.

Çiftçiler tohumluk buğdaylarını bile vermişlerdi ama yine de hane başına düşen payı tamamlayamıyorlardı.

Askerlerin çözümü ise basitti: Erzak yoksa para verin.

Para yoksa ne mi olacaktı? Borç mu alırsınız, hırsızlık mı yaparsınız devletin umurunda değildi; onlar sadece baskı yapıyorlardı.

Birçok köylü çaresizlikten dağa çıkıp haydut olmaya başlamıştı.

Askerler de tam bir korkaktı; eli kolu bağlı halka aslan kesiliyorlar ama dağdaki haydutlara ilişmeye cesaret edemiyorlardı.

Köylüden ne erzak ne de para çıkınca, bu sefer kasabadaki tüccarların tepesine çökmeye başladılar.

Hane başına değil, kelle başına para istiyorlardı; kişi başı bir gümüş Yuan. Fan Changyu'nun evi için üç Yuan ödemesi gerekiyordu.

Kasaba halkı şoktaydı. Eskiden askere gitmemek için bile iki Yuan yeterliydi, şimdi erzak parası askerlik bedelini geçmişti. Özellikle fakir ve çok çocuklu aileler için bu, ölüm fermanı demekti.

Kasabadan bir aile, askerlerin gözü önünde zehir içti; "Ne paramız var ne erzağımız, madem zorluyorsunuz ölürüz biter," dediler.

Fan Changyu artık para kazandığı için bu üç Yuanı ödemekte zorlanmazdı ama kasabada tıpkı onun eski hali gibi, tüm varlığını dökse o parayı bulamayacak çok aile vardı.

Halk kendiliğinden organize olup kaymakamlık kapısında diz çöküp yalvardı ama kaymakam yüzünü bile göstermedi.

Bu haberleri duydukça Fan Changyu'nun içi daralıyordu.

Gece "Konfüçyüs'ün Seçkileri"ni eline aldı ama tek kelime okuyamadı. Başını çevirip Xie Zheng'e baktı; adam sakince kitabın kenarına notlar düşüyordu, sanki dünyada olup bitenler onu zerre

ilgilendirmiyordu.

Fan Changyu dudaklarını büzerek, "Bu devletin yaptığı iş değil, halkı insan yerine koymuyorlar," dedi.

Xie Zheng'in fırçası durmadı, sadece, "Devlet kelle başı bir Yuan almaz," dedi. Sesinde belli belirsiz bir soğukluk vardı.

Fan Changyu anlamadı: "Neden almasın? Askerler kapı kapı dolaşıp istiyor ya işte."

Xie Zheng o sayfadaki notunu bitirip fırçayı bıraktı: "Jizhou'da yirmi bin hane, seksen bin insan var. Kişi başı bir Yuan'dan seksen bin gümüş Yuan eder. Geçen sonbaharda buğdayın tonu yedi sekiz yüz kuruştu, savaş çıksa bile bir Yuan'ı geçmez. Seksen bin Yuan ile en az seksen bin ton erzak alınır. Cephenin şu anki acil ihtiyacı için bu kadar çok erzağa gerek yok."

Konuşurken o simsiyah gözlerinde ürpertici bir soğukluk belirdi.

Wei Xuan ne kadar aptal olursa olsun, Jizhou'da zorla seksen bin ton erzak toplamaya kalkamazdı.

Bu kadar acele etmesinin sebebi, Wei Yan onun yetkilerini elinden almadan önce, Chongzhou'nun zayıf anını kollayıp bir baskınla durumu lehine çevirmek istemesiydi.

Devletin yardımı gelene kadar dayanması için yirmi bin ton erzak yeter de artardı bile.

Taizhou'dan zaten on bin ton toplanmıştı, Jizhou'dan sadece on bin ton daha lazımdı.

Zorla seksen bin istemek, resmen yağmacılıktı.

Halkı bu kadar zorlarsa, halk isyan eder ve doğrudan yandaki Chongzhou'daki isyancı prensin tarafına geçerdi.

Fan Changyu onun yaptığı hesabı dinleyince bu işin gerçekten mantıksız olduğunu anladı ama hâlâ kafası karışıktı: "Ama parayı bizzat askerler topluyor. Askerler bu kadar cesur olup kafalarına göre mi fazla alıyorlar?"

Xie Zheng, "Askerler cesaret edemez," dedi. "Ama tepelerindeki adamlar pekala edebilir."

Yolsuzluk sarayda zaten her gün olan bir şeydi. Bayındırlık işlerinde ya da afet yardımlarında hazineden çıkan para, memurların elinde eriye eriye halka ulaşana kadar devede kulak kalırdı.

Vergi de öyleydi; devletin belirlediği oran kesindi ama memurlar ceplerini doldurmak için halktan türlü bahanelerle ek vergiler toplarlardı.

Fan Changyu aptal değildi, durumu anladı ve yumruğunu sıktı: "Yani demek istiyorsun ki, kaymakam ya da ondan daha büyük bir memur halkın sırtından servet biriktiriyor?"

Xie Zheng, "Diğer kasabalarda ne kadar toplandığına bakarsan anlarsın," dedi.

Fan Changyu, "Yarın şehre et götürürken diğer yerlerden gelen birilerine rastlarsam sorarım," dedi.

Eğer diğer yerlerde bu kadar çok alınmıyorsa, demek ki Qingping kaymakamı bu işi fırsat bilip servet topluyordu!

Xie Zheng başıyla onayladı ama konuşmadı.

Fan Changyu esnemeye başlamıştı ama adam tekrar fırçasını eline aldı, notlara devam edecekti.

Fan Changyu onun mum ışığındaki o keskin yüz hatlarına baktı ve dayanamayıp, "Çok geçe kalma, gözlerine yazık. Yarın devam edersin," dedi.

Xie Zheng "Hı-hı" dedi ama durmadı.

Aslında He Jingyuan'ın Wei Xuan'ı dizginleyebileceğini sanmıştı ama He Jingyuan alt edilmişti.

Bunun sebebini düşündükçe o soğuk gözlerinde bir alay belirdi.

Zhao Xun'un aldığı o yirmi bin ton erzak artık kendi adamlarının elindeydi. He Jingyuan izini bulamayınca işin içinde onun olduğunu

anlamış ve Wei Xuan'ın bu saçmalıklarına bilerek göz yummuş olmalıydı; onu ortaya çıkmaya zorluyordu.

Sözde halkı seven o bilge general, aslında buydu işte.

Öldüğü haberi yayıldığından beri tüm Kuzeybatı birbirine girmişti; bu kargaşada Kuzey Göçebeleri'nin fırsat kollamasına izin veremezdi, artık dönme vakti gelmişti.

Kağıda o düzgün ve vakur karakterleri yazarken, masaya düşen gölgeye bakarak mesafeli bir sesle sordu: "Bu ay doğum günün, ne istersin?"

Fan Changyu "Ha?" diye bir ses çıkardı, sonra durumu kavradı: "Düşünmen yeter ama annemle babam daha yeni vefat etti, bu yıl doğum günü kutlamayacağım."

Xie Zheng'in fırçası bir an duraksadı: "Yine de bir dilek dile, gelecek yılların hediyesi niyetine olsun."

Fan Changyu, "Sözlerin kulağa çok tuhaf geliyor," dedi. "Gelecek yılların hediyesi o zaman verilir, neden şimdi..."

Burada durdu, adamın kitaplara düştüğü o sık notlara baktı ve yüzündeki gülümseme yavaşça kayboldu: "Gidiyorsun, değil mi?"

Bölüm 43

Xie Zheng ona doğrudan cevap vermedi. Kitabın kenarına son notunu da düştükten sonra fırçasını kenara koydu ve şöyle dedi: "Bu kitaplarda anlaşılması güç olan her yere notlar düştüm. Kendin okuduğunda muhtemelen anlayabilirsin."

Fan Changyu bunu duyunca durumu hemen kavradı.

Adam ona okuma yazma öğretme sözü vermişti ama belli ki bu sözü tutamayacaktı; bu yüzden tüm kitaplara notlar düşüp ona bırakıyordu.

İçinde bir anlık bir boşluk hissetti, ne olduğunu tam tanımlayamadığı bir duygu...

Aslında aralarında bir kan bağı ya da gerçek bir yakınlık yoktu; bu sahte evlilik her iki tarafın da işine gelmişti, birbirlerine borçlu değillerdi. Üstelik bu süre zarfında adam ona epey yardım etmişti.

Fan Changyu içindeki o tuhaf hissi bastırarak, "Özel bir isteğim yok, ihtiyacım olan her şeye sahibim," dedi. "Kasap dükkanım iyi işliyor, 滷etimin (lulu et) namı yürüdü, artık düzenli bir gelirim var. Baharda köydeki damda domuz da besleyebilirim..."

Gelecek planlarını anlatırken, Yan Zheng'in gitmek üzere olduğunu ve bu planlarda yer almayacağını hatırlayınca ister istemez ona baktı. Adamın onu dikkatle dinlediğini, yüzünde sakin ve yumuşak bir ifade olduğunu görünce kalbinde tarif edilemez bir hüzün yükseldi.

Belki de en zor zamanlarını onunla omuz omuza vererek atlattığı için, gidişini duymak bir anda onu boşluğa düşürmüştü.

"Bana bıraktığın paraları yarın sarrafta senetle değiştireyim," dedi. "Yola çıktığında yanında taşıman daha kolay olur."

Xie Zheng'in o güzel kaşları çatıldı: "Sana verdiysem senindir."

Fan Changyu, "Gurbet ellerde paranın nerede lazım olacağı belli

olmaz," diye itiraz etti. "Hem korumalık işine yeniden gireceksin, yanında para olmazsa ne yiyip ne içeceksin? Ayrıca, hak etmediğim bir şeyi kabul edemem; bu kadar büyük bir parayı üzerimde tutmak içimi rahat ettirmez."

Kırk gümüş Yuan az buz bir para değildi. Yanındayken emanet durması bir dereceydi ama giderken bırakması Fan Changyu'nun vicdanına sığmazdı.

Dün Yixiang Köşkü'ndeki satıştan payına düşen altı Yuan ile birlikte, adamın onda toplam kırk altı Yuanı vardı. Fan Changyu bunu elliye tamamlayıp senet yaptırmayı, yanına da yol masrafları için biraz bozukluk vermeyi planlıyordu.

Böylece ona borçlu kalmayacaktı.

Xie Zheng dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerinin içine bakarak sordu: "Şeker parası değil miydi o?"

Fan Changyu onun bakışlarına, içinde hiçbir art niyet barındırmayan duru bir gözle karşılık verdi: "İleride geri dönersen ve canın yine şeker çekerse, ben sana yine alırım."

Gülümseyerek, biraz takılır gibi ama aslında oldukça ciddi bir tavırla ekledi: "Yoksa dışarılarda bir kıza rastlarsın da, sana şeker almasını istersin ama paran olmazsa ne yaparsın?"

Xie Zheng'in dudakları daha da sıkılaştı, üzerindeki o yumuşak hava bir anda dağılıp gitti.

Fan Changyu bir şey fark etmemiş gibi esneyerek, "Çok geç oldu, hadi dinlenelim," dedi.

Fan Changyu odasına çekildikten sonra bile Xie Zheng uzun süre masanın başında oturdu ve sonunda gözlerini yumdu.

Ondan başka kimse ona şeker almayacaktı.

Bu gidişin bir dönüşü olup olmayacağından emin değildi; bazı sözler dile dökülmemeliydi.

He Jingyuan, kaybolan yirmi bin ton erzağın izini sürerken Zhao

Xun'a ulaşmıştı. Zhao Xun da erzakları eski birliğine teslim etmişti. He Jingyuan somut bir kanıt bulamamıştı ama ipuçlarından bir şeyler sezmiş olmalıydı.

Wei Xuan'ın bu küstahça tavırları karşısında, He Jingyuan gibi yetenekli birinin, üstelik Jizhou Valiliği'ndeyken onu dizginlemesi zor değildi. Ama yapmamıştı; belli ki halkın çilesini ve yükselen feryatları kullanarak, onu o yirmi bin ton erzakla birlikte ortaya çıkmaya zorlamak istiyordu.

Wei tayfası için halkın çektiği ıstırap ya da edilen beddualar, onun canı yanında bir hiçti.

Zamanında Wei tayfası onu ortadan kaldırmak için yanındaki casusa yanlış istihbarat verdirmiş, onunla birlikte savaşa giren sekiz bin askerin tamamını Chongzhou meydanında ölüme terk etmişlerdi...

Bu kan deryası üzerine kurulu büyük intikam henüz alınmamışken, Wei Yan ve oğlu onun cesedini görmeden nasıl huzur bulabilirdi?

Ona geri döneceğine dair bir söz veremezdi. Changyu dışarıdan bakıldığında gamsız görünse de aslında prensipleri olan biriydi; aralarında hiçbir netlik yokken ondan bir şey kabul etmez, bağ kurmak istemezdi. Bu yüzden parayı reddetmekte diretiyordu.

Borçsuz kalmak, gönül bağı kurmamaktı.

"Borçsuz kalalım o zaman," diye düşündü. "Alt tarafı bir kasap kızı, nesi bu kadar özel ki?"

Ayağa kalkıp odasına doğru yürürken, saçakların altından geçerken bir kar tanesi kaşlarının arasına düştü. Eriyen karın soğuğu iliklerine işlerken, içindeki o son gurur kırıntısı da o soğukla birlikte eriyip gitti.

Kapının koluna elini uzattı ama kapıyı açmaya varmadı gücü. Başını öne eğip gözlerini sıkıca kapattı, o anki perişan halini gizlemek ister gibi.

Nasıl özel olmazdı ki?

O, her şeyiyle çok güzeldi-

Derin avlular, karların ağırlığıyla eğilen bambu dalları...

Zhao Xun karların üzerinde hızlı adımlarla yürüyerek sıcak odaya girdi. İçerisi mum ışıklarıyla aydınlanmıştı. Oyma işçiliğiyle süslü ay kapısının ardında, bir çift altın işlemeli tütsülükten ince bir duman yükseliyordu.

Daha içerideki sedirin önünde yarım çekilmiş altın bir perde vardı. Sedirde oturan adamın yüzü seçilmiyordu ama sedirden aşağı sarkan giysilerinin etekleri altın işlemeli ve son derece görkemliydi.

Zhao Xun bakışlarını kaçırarak saygıyla eğildi: "Efendim, emirleriniz doğrultusunda Wei Xuan'ın zorla erzak topladığı haberi başkente kadar yayıldı. Şu an tüm alimler Wei tayfasını kınıyor, Başmüderris Li de sarayda Wei Yan'a karşı açıkça cephe aldı."

Sedirin üzerindeki küçük sehpada çay takımları duruyordu. Adam elini uzatıp bir fincan aldı; parmakları uzun ama aşırı derecede solgundu, bir iskelet kadar zayıftı. Hafifçe güldü: "Güzel iş."

Sonra sordu: "Savaş Markisi cephesinde durum ne?"

Zhao Xun, Xie Zheng ile olan son görüşmesini hatırlayınca alnında soğuk terler birikti. Kendini zorlayarak cevap verdi: "Markis, benden Wei Xuan'ın sınır aşan erzak toplama işini He Jingyuan'a iletmemi istedi. Belli ki He Jingyuan'ın bu işe engel olmasını umuyor."

Perdenin ardındaki adam kısık bir sesle güldü; bu alaycı mı yoksa gerçekten eğlenmiş bir gülüş müydü belli değildi: "Wei Yan gibi bir hainin elinde, halkın çilesine üzülen bir yeğen mi yetişmiş yani?"

Çayından bir yudum alıp fincanı bıraktı: "Wei Yan'ın ondan neden bu kadar çekindiğine şaşmamalı. Erzak alma bahanesiyle Taizhou ve Jizhou'daki ondan fazla irtibat noktamızı deşifre etti. Teslimat sırasında bilerek He Jingyuan'a ipuçları bıraktı; bu da Markis'e bir karşılık oldu diyelim. Sonuçta... Jizhou'da bu erzak skandalı devam etmezse, başkentte kurduğumuz sahnede oynayacak oyuncu kalmaz."

Zhao Xun endişeliydi: "Eğer Markis, He Jingyuan'a ipuçlarını bizim bıraktığımızı anlarsa..."

Perdenin ardındaki adam umursamadı: "Korkma. Wei Xuan'ı erzak toplaması için biz zorlamadık. Wei tayfasının halkın gözündeki itibarını yerle bir etmek ve Wei Yan'ın eski iki 'kılıcının' birbiriyle kapışmasını izlemek paha biçilemez. Hem bu şekilde Markis'e de yardım etmiş sayılırım; halkın Wei tayfasına olan nefreti ne kadar artarsa, o ileride ortaya çıkıp Kuzeybatı'yı geri aldığında halkın desteğini o kadar çok kazanır."

Zhao Xun övgüyle, "Efendimiz çok ferasetli," dedi. Sonra duraksayarak ekledi: "Markis sizinle yüz yüze görüşmek istiyor, ne dersiniz?"

Xie Zheng'in o günkü küstahça sözlerinin yarısını bile bu adama söylemeye cesaret edemezdi.

Perdenin ardındaki adam bir süre düşündü: "Henüz vakti değil. Bırakalım Wei Yan ile birbirlerini yesinler; en iyisi ikisinin de ağır yara alması."

Zhao Xun, efendisinin Xie Zheng'i sadece kullanmak istediğini sezince tereddütle sordu: "Markis sonuçta General Xie'nin tek mirası..."

Adamın bakışları aniden buz kesti: "Wei Yan'ın bizzat yetiştirdiği bir kurt yavrusundan merhamet beklenmez. Ordu gücü başkasının elinde olacağına, kendi elimizde olması her zaman daha güvenlidir."

Hava dondurucu olmasına rağmen Zhao Xun'un sırtından soğuk terler boşaldı. Eğilerek, "Emredersiniz efendim," dedi-

O gece ışıkların sönmediği bir başka yer de He Malikanesi'ydi.

Kapıda Wei Xuan'ın düzinelerce askeri bekliyor, kimsenin giriş çıkışına izin vermiyorlardı. Hatta arka kapılar ve bahçe duvarları bile devriye gezen askerlerle kuşatılmıştı.

Gecenin karanlığında, aniden yağan yağmur gibi oklar malikanenin önündeki askerlerin üzerine yağdı. Kapıdaki askerler panik içinde siper alacak yer aradılar: "Düşman saldırısı!"

"Hemen generale haber verin!"

"Saldırın!—"

Karanlığın içinden Jizhou Valiliği'ne bağlı bir grup asker fırladı. Wei'nin hazırlıksız askerlerini gafil avlayıp kısa sürede üstünlüğü ele geçirdiler.

Jizhou askerlerinin başındaki isim Zheng Wenchang'dı. Kılıcını havaya kaldırdı: "Peşimden gelin, efendimizi kurtaracağız!"

He Jingyuan'ın en güvendiği komutanlardan biri olduğu için malikaneyi avucunun içi gibi biliyordu. Kısa sürede çalışma odasını buldular.

He Jingyuan masasının başında oturmuş, mum ışığında bir parşömen okuyordu. Kılıçlarıyla içeri dalan Zheng Wenchang ve adamlarını görünce yüzü hafifçe değişti: "Sizin burada ne işiniz var?"

Zheng Wenchang diz çöktü: "Efendim, sizi bu esaretten kurtarmaya geldik! Wei Xuan'ın yaptığı bardağı taşırdı! Hemen başkente, Başvezir'e bir mektup yazın; Wei Xuan'ın bu küstahlığının hesabını versin!"

He Jingyuan durumu dinledikten sonra kaşlarını çattı ve derin bir iç çekti: "Ahmaklar!"

Zheng Wenchang şaşırdı: "Efendim, ne demek istiyorsunuz?"

He Jingyuan daha fazla konuşmadı. Odada bir o yana bir bu yana gidip geldikten sonra emir verdi: "Adamlarını al ve hemen buradan git."

Zheng Wenchang şok içindeydi: "Peki ya siz efendim?"

He Jingyuan, "Wei Xuan bana bir şey yapmaya cesaret edemez," dedi. "Böyle davranmamın bir sebebi var. Siz birliğinize dönün ve emir bekleyin."

Zheng Wenchang ve diğer komutanlar birbirlerine baktılar ama He Jingyuan'a olan saygılarından dolayı selam verip "Emredersiniz"

dediler.

Tam çıkacaklarken He Jingyuan bir an tereddüt edip ekledi: "Eğer Wei Xuan'ın askerlerinin erzak toplarken halka zulmettiğini görürseniz, engel olun. Ama sakın can almayın."

Komutanlar şaşırsalar da emri onayladılar.

Sadece en son çıkan Zheng Wenchang kapıda durup sordu: "Efendim, neden o Wei Xuan'dan çekiniyorsunuz?"

He Jingyuan masasının üzerindeki "Erdem En Büyük Hazinedir" yazılı levhaya bakarak iç çekti: "Mesele ondan korkmak değil. Daha fazla sorma, dediğimi yap."

Zheng Wenchang merak içinde oradan ayrıldı.

He Jingyuan ise bakışlarını o levhadan uzun süre ayıramadı.

Kendi günahları önemli değildi; önemli olan Büyük Yin halkının gelecekte savaş ateşleri arasında kalmamasıydı.

Hükümdarların öfkesi milyonlarca ceset demekti.

Güç sahiplerinin kavgasında olan hep en alttaki halka olurdu.

O Zhao soyadlı tüccarın aldığı yirmi bin ton erzak eğer gerçekten o kişinin elindeyse, bu sınavla onun da Wei Yan gibi gaddar mı yoksa halkı düşünen biri mi olduğu ortaya çıkacaktı.

Eğer halkı düşünüyorsa, on altı yıl önceki Jinzhou savaşına dair bildiği tüm sırları, o geri döndüğünde anlatma vakti gelmiş demekti.

Ama eğer o da gaddarsa, bu sırrı kendisiyle birlikte mezara götürecekti.

Sadece nefretle dolup taşan ve halka acımayan birinin bu gerçekleri bilmesi, sadece daha büyük savaşlara ve yıkıma yol açardı; halk ise daha çok acı çekerdi.

Bölüm 44

Ertesi gün Fan Changyu, her zamanki gibi erkenden kalkıp domuz kesme işine girişti.

Yeni yılın ilk günleri olduğu için kasaba halkı genellikle akraba ziyaretlerindeydi. Hemen her öğün et yendiğinden ve mideler yeterince yağlandığından, taze ete olan talep pek yüksek değildi. Ancak hazır satılan terbiyeli etlerin satışı oldukça canlıydı; her hane, misafirlerine ikram etmek üzere sofraya zenginlik katacak bu hazır lezzetleri almayı tercih ediyordu.

Eskiden dükkânında günde iki domuzun taze etini satabilen Fan Changyu, bu tatil günlerinde taze satış için sadece bir domuz kesiyordu.

Yixiang Pavilion'a tedarik ettiği terbiyeli etler için ise malzemeyi başka yerlerden satın alıyordu. Kasabanın kasaplar sokağındaki domuz kafalarının ve ayaklarının neredeyse tamamını Fan Changyu kapatmıştı.

Artık o sokaktaki kasaplarla sadece rakip değil, aynı zamanda onların en büyük müşterisi haline gelmişti. Kasaplar, bu kârlı ve sürekli ticareti kaçırmamak için Fan Changyu'yu gördüklerinde yüzlerinden gülücükleri eksik etmiyor, selamları eskisinden çok daha içten oluyordu. Dükkânda bir sıkıntısı olsa, ağzını açması yetiyordu; bir grup adam hemen yardıma koşuyordu.

Fan Changyu, Song Yan sınavı kazanıp bilgin olduğunda kasaba halkının Song ailesine yaranmak için neden kendisini aşağılamaktan çekinmediğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Tıpkı Yan Zheng'in dediği gibi; hiçbir şeyi yokken ne kadar iyi huylu olursa olsun, insanlar mutlaka bir kusurunu buluyordu. Ama birazcık güç ve paraya yaklaştığında, gördüğü nezaket eskisinin katbekat üzerine çıkıyordu.

Her şey iyiye gidiyordu ancak Fan Changyu artık hem Yixiang Pavilion'a hem de Şişman Dükkan'a et yetiştirmek, bir yandan da kendi dükkânına bakmak zorunda kaldığı için adeta bölünüyordu.

Kısa sürede güvenilir bir yardımcı bulmak da kolay değildi.

Kahvaltı sırasında谢征 (Xie Zheng)'e bakarken tereddüt içindeydi, bir şey söyleyip söylememek arasında gidip geliyordu.

Xie Zheng dün gece iyi uyuyamamıştı; gözlerinin altındaki morluklar her zamankinden daha belirgindi. Fan Changyu'nun bakışlarını üzerinde hissedince çorba kasesini bırakıp sordu: "Bir şey mi oldu?"

Fan Changyu, adamın gözaltı morluklarının iyice derinleştiğini ancak o an fark ederek şaşkınlıkla sordu: "Sen bütün gece uyumadın mı?"

Xie Zheng gözlerini kaçırarak, "Hayır," dedi. "Dün gece odada fare sesi vardı, onu yakalamaya çalışırken vakit geçti."

Gerçekten de bir fare vardı ama Xie Zheng onu bir bambu çubuğu fırlatarak tek hamlede öldürmüş ve Aksungur'a yem olarak atmıştı.

Fan Changyu fare lafını duyunca hemen ocağın üzerinde asılı duran tütsülenmiş etleri hatırlayıp endişeyle ayağa kalktı. Etleri kontrol edip bir zarar görmediklerini anlayınca rahatladı.

"Eskiden evde bu kadar terbiyeli ve tütsülenmiş et bulundurmazdık, taze kesip satardık. O yüzden fare de olmazdı. Benim ihmalim, gidip bir kedi bulup beslemek lazım," dedi.

Changning kahvaltısını bitirmiş, Aksungur'a bakmak için kümesin yanına gitmişti ki birden feryadı bastı: "Aksungur yine gitmiş!"

Fan Changyu da şaşırmıştı: "Yine mi uçup gitti?"

İki kız kardeş aynı anda Xie Zheng'e baktılar.

Gece yarısı Aksungur'u gizli bir mektup göndermek için uçuran adam, bir anlık sessizlikten sonra, "O vahşi bir hayvan, evcilleştirmesi zordur. Belki de henüz tam alışamadı," dedi.

Changning'in gözlerinden yaşlar inci taneleri gibi dökülmeye başladı.

Fan Changyu çaresizce, “Canım benim, ağlama. Bahar gelince sana bir sürü civciv alalım, olur mu?” diye teselli etmeye çalıştı.

Ama Changning hala ağlıyordu: “Civciv istemiyorum, Aksungur’u istiyorum!” Koluyla gözlerini silip ekledi: “O geri gelecek!” Sonra umut dolu gözlerle Xie Zheng’e baktı.

Xie Zheng bu sefer kesin bir cevap vermedi, sadece “Belki gelir,” demekle yetindi.

Changning dudaklarını büzüp daha da acı acı ağlamaya başladı.

Fan Changyu, “Hadi gel, doğaya çıkıp başka bir tane yakalayalım,” dedi.

Changning başını salladı: “Başkasını istemem, sadece Aksungur’u istiyorum.”

Fan Changyu, bir çocuğun inadının sabır sınırlarını ne kadar zorlayabileceğini biliyordu. Ciddileşerek, “O kuş uçup gitti Ning-er. Onun evi doğa, ben onu bulamam. Tek yapabileceğim sana başka bir tane bulmak ama sen sadece ağlıyorsun. Söyle bana, ablan ne yapsın?” dedi.

Changning burnunu çekerek şişko kollarıyla Fan Changyu’ya sarıldı: “Özür dilerim abla, huysuzluk etmiyorum, sadece onu çok özledim.”

Fan Changyu çocuğun sırtını sıvazladı. Changning başını ablasının omzuna gömüp boğuk bir sesle, “Tamam, baharda civciv besleyelim,” dedi.

Fan Changyu rahatlayarak “Tamam,” dedi.

Changning dikleşti, gözleri hala kıpkırmızıydı: “Civcivler büyüyünce Aksungur gökyüzünden geçerken onları görüp yemek için aşağı iner.”

Çocuğu ikna ettiğini sanan Fan Changyu: “...Peki.”

Her neyse, en azından ağlaması kesilmişti.

Fan Changyu tekrar masaya oturdu, karışık duygularla çorbasının

kalanını bitirdi. Dükkândaki eleman eksikliğini düşünerek başını kaşıdı ve Xie Zheng'e sordu: "Birazdan uyuyacak mısın?"

Xie Zheng, kızın az önceki tereddüdünden bir yardım isteyeceğini anlamıştı zaten. "Bir maruzatın varsa söyle çekinme," dedi.

Fan Changyu biraz mahcup bir tavırla konuştu: "Bugün dükkânı açıyorum ama aynı zamanda İşletmeci Yu'nun restoranına et götürmem gerek. Eğer vaktin varsa, yarım gün dükkâna bakabilir misin? Teslimatı yapıp hemen dönerim."

Adam daha dün gece gitmekten bahsetmişken şimdi ondan yardım istemek pek hoş gelmiyordu ama Fan Changyu gerçekten yetişemiyordu; onu son bir kez daha "sömürmekten" başka çaresi yoktu.

Xie Zheng başıyla onaylayınca Fan Changyu derin bir nefes aldı. Eğer reddetseydi, ne kadar yüzsüz olursa olsun çok mahcup hissederdi.

Artık insan ilişkilerinde biraz daha tecrübeliydi; hemen "yevmiye" lafını açmadı. Sonuçta adamın ona yardım etmesi bir gönül borcuydu; para teklif etmek bu dostane hareketi basitleştirmek olurdu. Gerçekten teşekkür etmek istiyorsa, o gitmeden önce yolculuk için ona iyi hazırlık yapmalıydı. Bu tür sessiz ve derinden gelen minnetler, baştan pazarlık yapmaktan çok daha değerliydi.

İkisi de dışarı çıkacağı için Fan Changyu, Changning'i evde yalnız bırakmaya cesaret edemedi ve her zamanki gibi yan komşuları Zhao Teyze'ye bıraktı. Ardından sokağın başından bir öküz arabası kiralayıp taze etleri Fan ailesinin dükkânına gönderdi.

Etler çok ağır olduğu için kendileri arabaya binmediler, öküz arabasının yanında dükkâna kadar yürüdüler.

Xie Zheng bu kasabaya geldiğinden beri ilk kez sabah pazarına şahit oluyordu. Başkent kadar görkemli değildi ama beklenmedik bir canlılığı vardı. Kahvaltı dükkânlarının önündeki kazanlardan buharlar yükseliyor, satıcıların bağırışları araba ve insan kalabalığına karışıyordu. İnsanlar telaşla bir yerlere yetişmeye çalışıyordu; bu, dünyanın o bildik keşmekşiydi ve bu küçük

kasabanın can damarıydı.

Dükkâna vardıklarında Fan Changyu bir kap terbiyeli eti indirirken, Xie Zheng arkasından tüm domuz gövdelerini tek hamlede sırtlayıp indirdi. Fan Changyu içinden, "Bir yardımcının olması gerçekten işleri ne kadar kolaylaştırıyormuş," diye geçirdi.

Etleri tezgâha dizerken bir yandan da Xie Zheng'e hangi parçanın neresi olduğunu ve fiyatlarını anlatmaya başladı.

Karşıdaki et dükkânının sahibi olan kadın, Xie Zheng'in yakışıklılığını görünce takılmadan edemedi: "Changyu! Nihayet kocanı gün yüzüne çıkarıp bize göstermeye karar verdin demek! Ne kadar da yakışıklı bir delikanlıymış! Onu neden evde sakladığını şimdi anladım!"

Fan Changyu, Yu Qianqian'ın yanında bu tür şakalara alıştığı için artık eskisi kadar utanmıyordu. "Teyze şaka yapıyorsun, yaralı olduğu için evde dinleniyordu. Yaraları iyileşti, ben de yetişemeyince bana el vermeye geldi," diye açıklama yaptı.

Kasap kadın, Xie Zheng'in "içgüveysi" olduğunu bildiği için bu kadar rahat şaka yapabiliyordu. Ancak yaşça Fan Changyu'dan büyük olduğu için, bazı içgüveyi erkeklerin bu duruma çok hassas olduğunu ve şakasının genç çiftin arasını bozabileceğini düşünerek hemen lafı çevirdi: "Şaka yapıyorum evladım, kusura bakma."

Xie Zheng sakince, "Önemli değil," dedi.

Kadın devam etti: "Eskiden bu dükkânın her işine Changyu tek başına koştururdu. Şimdi evlendiğine göre artık ona destek olacak biri var ya, ne mutlu."

Xie Zheng, domuz butlarını kancaya takan Fan Changyu'ya bakıp bir şey demedi. Kış ortası olmasına ve kalın giyinmesine rağmen, kızın alnında ince ter damlaları birikmişti. Eskiden tüm bu ağır işleri gerçekten tek başına yapıyordu demek.

"But eti kilosu otuz beş kuruş, eğer pazarlık ederlerse en son otuz kuruşa inersin..." Fan Changyu fiyatları tembihlerken arkasını döndüğünde Xie Zheng'in ona baktığını gördü. Kaşlarını çatarak

sordu: “Ezberleyemedin mi?”

Xie Zheng bakışlarını çekip, “Ezberledim,” dedi.

Fan Changyu şüpheyle sordu: “Az önce ne dedim?”

Xie Zheng hafifçe gülümsedi: “But eti otuz beş kuruş, pazarlıkla en son otuz kuruş.”

Fan Changyu başını salladı: “Aynen öyle.”

Tam o sırada pazardan dönen yaşlı bir teyze dükkânın önünden geçerken Xie Zheng’i gördü. Adamın görüntüsü o kadar dikkat çekiciydi ki kadın durup sordu: “Evladım, şu but etinin kilosu ne kadar?”

Fan Changyu araya girmedi, Xie Zheng’in nasıl satış yapacağını merak ediyordu.

Xie Zheng kadına bakıp gayet doğal bir tavırla, “Otuz üç kuruş teyze,” dedi.

Kadın mırıldandı: “Çok pahalıymış...”

Xie Zheng ise gözlerini hafifçe kaçırıp başka bir şey demedi. Tavrı sanki "İster al, ister alma, seni ikna etmekle uğraşamam" der gibiydi.

Fan Changyu’nun gözü seğirdi, hemen araya girdi: “Teyze, istersen diğer dükkânlara bir bak, bizim etin daha kaliteli olduğunu görünce geri gelirsin.”

Kadın zaten pazarlık yapmak için öyle demişti, fiyatın düşmeyeceğini ve etin gerçekten taze olduğunu görünce, “Siz dürüst gençlere benziyorsunuz, yaşlı bir kadını kandırmazsınız herhalde. Ver bakalım oradan bir kilo,” dedi.

Fan Changyu bıçağa davranacakken Xie Zheng çoktan bıçağı kapmış, göz kararıyla bir parça kesmişti. Tarttığında tam bir kilo gelmişti.

Fan Changyu eti paketleyip kadına verdi. Kadın paraları sayarken

gözü hala Xie Zheng'deydi: "Evladım, evli misin? Değilsen benim on yedi yaşında bir torunum var, huyu suyu pek güzeldir..."

Xie Zheng'in yüzünde en ufak bir ifade oynamadı: "Bu dükkân eşimin, ben sadece ona yardıma geldim."

Kadın bir an mahcup oldu: "Öyle mi..." Sonra tecrübesiyle durumu toparladı: "Maşallah, ikiniz de çok yakışıklı ve güzelsiniz. İlk bakışta kardeş sandım, meğer karı koca simasıymış bu. Çok yakışmışsınız!"

Fan Changyu sadece nezaketen gülümsedi.

Kadın gidince Xie Zheng'e çıkıştı: "Ticaret yapıyorsan güler yüzlü olmalısın. Öyle bir surat asıyorsun ki sanki herkesin sana borcu var. Kim gelir senden et almaya?"

Tam o sırada genç bir kız geçti, Xie Zheng'e bakıp kızararak sordu: "Kaburga ne kadar?"

Xie Zheng yine ifadesizdi: "Otuz dokuz kuruş."

Kaburga, taze etler içinde en pahalı olanıydı. Genç kız Xie Zheng'in yüzüne bakmaya bile cesaret edemeden, başı önde, "Bir buçuk kilo alayım, küçük küçük doğrar mısınız?" dedi.

Xie Zheng satırı kapıp bir çırpıda kemikleri doğradı, paketleyip uzattı.

Fan Changyu şaşkınlıktan donakalmıştı.

Xie Zheng parayı alıp Fan Changyu'ya uzattı. Kız hala şaşkındı. Sonra durumu kabullendi; başkaları dil dökerek et satıyordu, bu adam ise sadece yüzüyle satıyordu.

Elini alnına koyup şakayla karışık, "Seni dükkâna daha önce getirmeliymişim, belki yılbaşından önceki satışlarım çok daha iyi olurdu," dedi.

Xie Zheng ona bir bakış attı ama cevap vermedi.

Henüz vakit erkendi ve pazarda pek kimse yoktu. Diğer kasap

dükkânlarının önünde cinler top oynarken, Fan ailesinin dükkânı şimdiden iki satış yapmıştı. Diğer kasaplar kıskansalar da Fan Changyu onlardan sakatat ve kafa-ayak aldığı için seslerini çıkarmıyorlardı.

Ancak Kasap Guo ile Fan ailesinin arası eskiden beri açıktı. Fan Changyu'nun ondan et alması imkânsızdı, bu yüzden iki dükkân arasındaki gerginlik her geçen gün artıyordu.

Guo, dükkânının önündeki karları temizlerken küreğiyle karları hırsla sokağa savurdu ve iğneleyici bir sesle konuştu: "Et satmak dedikleri gerçekten de 'et satmak' olmuş artık! Madem bu işe girecektin, geneleve gitseydin daha çok kazanırdın!"

Açıkça Xie Zheng'in yakışıklılığını kullanarak müşteri çektiğini ima ediyor, onu bir jigoloya benzetiyordu.

Fan Changyu'nun yüzü anında asıldı. O, sevdiklerini koruma konusunda çok hassastı. Xie Zheng'in onunla "içgüveysi" olarak evlenmesi sadece mülklerini korumak içindi; insanların arkasından konuşması bir dereceye kadar katlanılabilirdi ama birinin gelip gözünün önünde böyle aşağılık laflar etmesine asla müsaade edemezdi!

Üstelik bu adamın amcası, daha kısa süre önce Fan Dalong ile iş birliği yapıp malına çökmeye çalışmıştı. Eski ve yeni hesaplar birleşince, artık bir bedel ödetme vakti gelmişti.

Fan Changyu dükkândan dışarı çıktı, sokağın ortasında durup ellerini beline koyarak Kasap Guo'ya baktı: "Az önce ne dedin? Bir daha söyle bakayım."

Sesi öyle gür çıkmıştı ki sokaktaki tüm dükkân sahipleri ve birkaç müşteri dönüp onlara baktı.

Kasap Guo, daha önce Fan Changyu'dan dayak yediği için doğrudan üzerine gitmeye cesaret edemedi, sadece laf kalabalığı yaptı: "Ne demişim? Ha, az önce yoldan bir fahişeyle bir oğlan cilveleşerek geçiyordu, onlara dedim. Sen neden üzerine alındın Fan kızı? Yoksa kendini mi benzettin?"

Sözü biter bitmez, çenesine yediği ağır bir sopa darbesiyle sendeledi. Darbe o kadar sertti ki Guo birkaç adım geri gidip dükkânındaki tezgâha çarparak ancak durabildi.

Elini çenesine götürdü; alt ve üst dişleri birbirine kenetlenmiş gibiydi, ağzına kan tadı geliyordu. Uzun süre konuşamadı, parmağıyla Fan Changyu'yu işaret etti ama sesi çıkmadı. Başını kaldırdığında Fan Changyu'nun buz gibi bakışlarıyla karşılaştı.

Kız sadece iki kelime etti: "Özür dile."

Guo çenesindeki acının geçmesini bekleyip kanlı tükürüğünü yere bıraktıktan sonra öfkeyle bağırdı: "Ben sana ya da o beyaz yüzlü kocana bir şey demedim! Kendi üstüne alındın, neden özür dileyecekmişim?"

Fan Changyu onunla laf yarıştırmakla uğraşmadı. Elindeki uzun sopayı hızla ileri doğru savurdu. Guo korkuyla eğildi; sopanın ucu yoktu ama Fan Changyu'nun muazzam bilek gücüyle savrulan odun, tezgâhın ahşap kapağını delip geçti.

İnsanlar, o sopanın bir insanın kafasına gelse neler olabileceğini düşünmeden edemedi.

Guo'nun bacakları titremeye başladı ama hala diklenmeye çalışıyordu: "Bana dokunmaya nasıl cüret edersin? Benim amcam ilçe kaymakamının yanındaki başmüşavirdir! Seni hapse attırır, orada çürütürüm!"

Fan Changyu soğukkanlılıkla, "O müşavir amcan buraya gelene kadar, senin kafanı koparıp köpeklere mama yapmayacağımı mı sanıyorsun?" dedi.

Zorbalık konusunda Guo, Fan Changyu'nun eline su bile dökemezdi. Adamın beti benzi attı.

Fan Changyu bir kez daha gürledi: "Özür dile!"

Guo büyük bir isteksizlikle, ama burnunun dibindeki sopaya bakarak dişlerinin arasından konuştu: "Kusura bakma."

Fan Changyu sopasını geri çekti ve küçümseyerek ekledi: "Derler ki,

sadece hadımlar başkalarının dedikodusunu yapıp laf taşır! Senin bu gıybet yeteneğin hadımları bile geçmiş! Dükkânımdaki üç kuruşluk işi kıskanacağına, git saraya başhadım ol; bu yılan diline ancak o yakışır!"

Etraftakiler kahkahayı bastı. Diğer kasaplar da gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı.

"Hadım mı? Doğru ya, şu Guo'nun kof haline bakılırsa, belki de gerçekten iktidarsızdır!"

"Duydunuz mu? Oğlu aslında kuzenine benziyormuş, tohumu başkasından almış diyorlar!"

"Zaten karısı onu aldatıyor diye konuşuluyordu; meğer kadıncağızın suçu yokmuş, bu herif yetersizmiş!"

"Boylu poslu adam, neden öyle olmuş ki?"

"Duyduğuma göre eskiden domuz keserken hayvanı zapt edememiş, domuz bunun orasına bir tekme basmış!"

Guo, insanların bir ağızdan uydurduğu bu hikâyeleri duydukça öfkeden kıpkırmızı oldu, boyun damarları dışarı fırladı: "Ne saçmalıyorsunuz lan? Hepinizi doğrarım!"

İnsanlar geri çekildi ama fısıldaşmalar kesilmedi.

"Bak nasıl da kudurdu, kesin doğru!"

"Ben de diyorum bu adam neden bu kadar çenesi düşük, neden elin yakışıklı çocuğuna laf atıyor; meğer kendi erkekliği elinden gitmiş!"

Dedikodu kontrolden çıkmıştı. Guo ne kadar bağırırsa, insanlar o kadar çok hikâye uyduruyordu. Sonunda Guo, Fan Changyu'ya nefretle bakarak, "Sen görürsün!" dedi ve dükkânın kapılarını kapatıp içeri kaçtı.

Fan Changyu dükkâna girdiğinde Xie Zheng'e mahcup bir tavırla, "Kusura bakma, tam gidecekken o herifin ağzına sakız oldun," dedi.

Xie Zheng, kızın onu nasıl savunduğunu görmüştü. "Önemli değil,"

dedi ama bakışları karmaşıktı.

Fan Changyu devam etti: “Sadece müşavir amcasına güveniyor. Kaymakamın görev süresi dolup tayini çıkınca, amcası bir hiç olacak!”

Az önceki hareketliliği sırasında kolundaki sargı gevşemişti. Fan Changyu kaşlarını çatıp sargıyı çözdü, daha sıkı bağlamak için ucunu dişleriyle tuttu ve tek eliyle beceriksizce koluna dolamaya çalıştı. Kışlık giysilerin kolları dardı ama iş yaparken yine de engel oluyordu; kemik kırarken bileğini korumak için sargıyı sıkıca bağlaması gerekiyordu.

Xie Zheng, kızın elindeki sargı ucunu tutup, “Ben yardım edeyim,” dedi.

Bu bir sorudan ziyade bir bildiri gibiydi. Fan Changyu daha cevap veremeden, Xie Zheng diğer eliyle kızın dişlediği kumaşı nazikçe çekip, “Bırak,” dedi.

Fan Changyu bir an afalladı ve ağzındaki kumaşı serbest bıraktı. Kendine geldiğinde Xie Zheng çoktan kolunu düzeltmiş, bileğini hafifçe bastırarak sargıyı santim santim dolamaya başlamıştı. Bileğindeki temas o kadar belirgindi ki Fan Changyu’nun parmak uçları istemsizce büküldü.

Sargı koyu gri renkteydi; adamın uzun ve ince parmakları kumaşın üzerinde bembeyaz ve asil görünüyordu. Oldukça odaklanmış görünse de sormayı ihmal etmedi: “Kaymakamın görev süresi ne zaman doluyor?”

Fan Changyu az önceki tuhaf atmosferden bu soruyla sıyrıldı: “Hesaplarıma göre yeni yıldan sonra üç yıllık süresi dolmuş olacak.”

Xie Zheng, “O zaman o müşavirin iyi günleri sayılı,” dedi.

Büyük Yin kanunlarına göre, taşradaki kaymakamlar her üç yılda bir değişirdi; genellikle başka yere tayin edilirlerdi. Büyük bir başarıları varsa terfi alırlardı, halk imza toplayıp kalmasını isterse görev süresi uzatılabilirdi.

Fan Changyu nedenini sorunca, Xie Zheng kanunları açıkladı. Fan

Changyu rahatlayarak güldü: “O zaman o Guo’dan hiç korkmama gerek yok!”

Müşavirler sadece kaymakamın tuttuğu danışmanlardı, devlet memuru sayılmazlardı. Kaymakamın tüm kirli işlerini bildikleri için, kaymakam gittiğinde ya onu yanlarında götürürler ya da sus payı verip emekli ederlerdi. Qingping Kaymakamı’nın bunca yıllık icraatından sonra halkın onu tutmak için dilekçe vermesi imkânsızdı.

Xie Zheng sargıyı bağlayıp başını kaldırdığında, Fan Changyu’nun yüzündeki o özgür ve neşeli gülümsemeyi gördü. Gözlerini kaçırarak, “Bitti,” dedi.

Fan Changyu bileğini hareket ettirdi: “Gerçekten benim yaptığımdan daha sağlam oldu, teşekkürler!”

Bileğindeki sıkılık hissi, sanki adamın eli hala oradaymış gibi bir his bırakmıştı; bileğini ovuşturunca o tuhaf his dağıldı.

Xie Zheng, “Lafı bile olmaz,” dedi.

Fan Changyu gökyüzüne bakıp, “Benim artık Yixiang Pavilion’a gitmem lazım, dükkân sana emanet,” dedi.

Xie Zheng, “Merak etme,” diye yanıtladı.

Fan Changyu kapıdan çıkarken geri dönüp tembihledi: “Eğer et biterse ve sipariş vermek isteyen olursa, onları da not alıver.”

Xie Zheng başıyla onayladı. Fan Changyu ancak o zaman gönül rahatlığıyla ayrıldı. Öküz arabasına bindiğinde, hala o bileğini hafifçe ovuşturuyordu; nedenini bilmediği bir huzursuzluk vardı içinde.

Kar yüzünden yollar kaygandı. Fan Changyu ancak yarım saatte ilçedeki Yixiang Pavilion’a varabildi. Uzaktan restoranın önünde büyük bir kalabalık olduğunu gördü; feryat figan sesleri yükseliyordu, sanki bir cenaze evi gibiydi. Kalabalık o kadar yoğundu ki öküz arabasıyla yanaşmak imkânsızdı.

Fan Changyu arabadan inip izleyenlerden birine sordu: “Yixiang Pavilion’da ne oluyor?”

Orta yaşlı bir kadın dönüp ona baktı: “Yixiang Pavilion’un yemekleri birini zehirleyip öldürmüş! Adamın çocukları tabutu getirip restoranın kapısına koymuşlar, hesap soruyorlar!”

Fan Changyu şoke oldu. O da burada çalışmıştı; malzemelerin en kalitelisinden seçildiğini biliyordu. İşletmeci Yu bu konuda asla taviz vermezdi, nasıl olur da biri ölürdü?

Kadının kolunu tutup sordu: “Ne zaman olmuş?”

Kadın, “Duyduğuma göre dün öğlen burada yemek yerken adamın ağzından köpükler gelmiş. Hemen doktor çağırmışlar ama kurtaramamışlar. Bu sabah da tabutla gelip kapıya dayanmışlar,” dedi.

Yandaki iki adam başlarını sallayarak ekledi: “O kadar para alıyorlar, sundukları yemek adam öldürüyor! Bu restoran sahibinin niyeti bozuk!”

“Devlet bunu sıkı denetlemezse artık kim dışarıda yemek yer?”

“Zaten bu kadın işletmecinin karanlık işler çevirdiğini duymuştum. Yemeklere bağımlılık yapan bir şeyler katıyormuş diyorlar. Yoksa birkaç yılda nasıl iki restoran açıp bu kadar zengin olsun? Kesin o kattığı şeyi fazla kaçırdılar, adam o yüzden öldü!”

“Bence kısasa kısas lazım! O kadını yakalayıp idam etmeliler; zaten yüzünde meymenet yok, belli ki uğursuzun teki!”

Fan Changyu, bu iki sinsi görünümlü adamın Yu Qianqian hakkında böyle aşağılıkça konuştuğunu duyunca öfkeden dudaklarını ısırdı. Kalabalıktan geri çekilip arabacıya beklemesini söyledi ve restoranın arka sokağına dolandı.

Arka kapıdan içeri girdiğinde mutfağın boş olduğunu gördü. Kahyalar ve garsonlar ön kapıda öfkeli kalabalıkla laf dalaşındaydı. Bir garsonu yakalayıp sordu: “İşletmeci Yu nerede?”

Garson onu et getiren kasap sanıp ellerini salladı: “Fan Hanım,

durumu görüyorsunuz, bugün et alamayız.”

Fan Changyu, “Onun için gelmedim. Dün burada ölen adam meselesi nedir?” diye sordu.

Garson dertli bir şekilde, “Kim bilir? Dün bir müşteri aniden fenalaştı. İşletmecimiz sara nöbeti sanıp hemen doktor çağırttı. Ailesi başta minnettardı, adamı eve götürdüler ama gece ölmüş. Bu sabah da tabutla gelip 'babamızın canını geri verin' diye olay çıkardılar. Resmen haraç kesmeye çalışıyorlar!” dedi.

“İşletmecimiz ne dediyse ikna edemedim, para verip susturmaya çalıştı ama kabul etmediler. Belli ki mahsus yapıyorlar. İşletmeci bir rakip restoranın kumpas kurduğundan şüpheleniyor. Şikâyet ettik ama askerler bir türlü gelmedi. Şimdi bizzat kaymakamlığa gitti, hala dönmedi.”

Fan Changyu çok okumamış olsa da "meyve veren ağaç taşlanır" sözünü biliyordu. Yu Qianqian son ziyafetlerde çok başarılı olmuş, adını duyurmuş ve diğer büyük restoranların müşterilerini çalmıştı. Elbet birileri kıskanacaktı ama bu kadar aşağılık bir yönteme başvurmak tek kelimeyle kalleşlikti.

Dışarıdaki kalabalığın bu kadar galeyana gelmesinin sebebi sadece tabut değildi; birileri sürekli Yu Qianqian’ı kötülüyor, yalan yanlış dedikodular yayıyordu. Fan Changyu az önceki o iki sinsi adamı hatırladı. Onlar resmen halkı kışkırtıyorlardı.

Önce bu provokatörleri susturmak gerekiyordu.

Fan Changyu garsona, “Bana birkaç adam bul, restoran kıyafetlerini çıkarsınlar, benimle dışarı gelsinler,” dedi.

Garson çaresizce, “Fan Hanım, bugün kimseyi ayıramayız...” dedi.

Fan Changyu kararlıydı: “Dışarıdaki grupta mahsus restoranı karalayanlar var. Onları oradan çekip çıkarmamız lazım.”

Garson bunu duyunca hemen adam toplamaya gitti.

On dakika sonra Fan Changyu, sivil giyimli yedi sekiz garsonla birlikte arka kapıdan çıkıp kalabalığın arasına daldı. Bir süre izledi;

sıradan meraklılar bir süre bakıp işlerine dönüyordu. Ancak o kasketli adamlar gibi bir grup, sürekli kapıda bekliyor, en yüksek sesle onlar bağırıyor ve her yeni gelene "yemeklerde uyuşturucu var" yalanını anlatıyordu.

Fan Changyu hedefi belirlemişti. Garsonlara bir işaret çaktı. Restoranı kendi evi gibi gören garsonlar, Fan Changyu'nun talimatıyla kalabalığın ortasına dalar gibi yapıp o provokatörleri kenara ittiler. Arkadaki garsonlar da adamları omuzlarından yakalayıp dışarı sürüklemeye başladı.

Adamlar tam bağıracakken Fan Changyu çevik bir hareketle karın boşluklarına sert yumruklar indirdi; adamların çığlıkları boğazlarında düğümlendi. Çevredeki insanlar şüpheyle bakınca Fan Changyu sertçe bağırdı: "Ne bakıyorsunuz? Kumar borcu tahsil ediyoruz, görmediniz mi hiç!"

Sonra kasketli adamlardan birine bir tekme savurdu: "Seni gidi sahtekâr! Kaç bakalım, bugün kaçsan yarın yakalanmayacak mısın!"

Garsonlar, o yumuşak başlı Fan Hanım'ın bir anda nasıl bir kabadayıya dönüştüğünü görünce şaşırdılar ama hemen uyum sağlayıp adamları yakalarından sürükleyerek köşeye çektiler. Bir yandan da "Borcunu öde ulan! Kaçarsan bacaklarını kırarız!" diye bağırarak halkın müdahale etmesini engellediler. İnsanlar kumar borcu lafını duyunca ve adamların o tekinsiz tiplerini görünce bulaşmak istemeyip yollarını değiştirdiler.

Adamların ağızlarına kirli bezler tıkandı, elleri ayakları hayvan bağlanır gibi bağlandı ve Yixiang Pavilion'un arka bahçesine atıldılar. Karşılarında kollarını kavuşturmuş duran Fan Changyu ve "fedai" kılıklı garsonlara dehşetle bakıyorlardı.

Fan Changyu bir sandalyeye adeta bir çete lideri gibi kuruldu. Elindeki kemik sıyırma bıçağıyla oynuyordu. Birden bıçağı fırlattı; keskin bıçak tam kasketli adamın şapkasını delip arkadaki ağaca saplandı.

Bu adam, Yu Qianqian'a en ağır hakaretleri eden kişiydi. Fan Changyu sert bir laf etmek için başını kaldırdığında bir an duraksadı; adamın şapkası düşünce altından kel kafası çıkmıştı!

Demek bu yüzden şapka takıyordu.

Kafasına rüzgâr değen adam, az önce bıçağın milimle kafasını sıyırdığını düşünerek bembeyaz kesildi.

Fan Changyu şaşkınlığını gizleyip tekrar zalim bir ifadeye büründü: “Söyleyin bakalım, sizi buraya kim gönderdi?”

Kel adamın yanındaki sinsi tipli biri hala dikleniyordu: “Bizi kimse göndermedi! Restoran adam öldürdü, hakkımızı aramayalım mı? Bizi buraya bağlayıp öldürecek misiniz? Burası restoran değil, resmen haydut yatağı!”

Fan Changyu bu adamın dırdırından tiksinmişti; tam Kasap Guo gibi bir tipti. Duvar kenarındaki kalın odun parçasını kapıp adamın kafasına üç kez "güm güm güm" diye vurdu. “Konuş dedik mi sana?” diye gürledi.

Diğerleri korkuyla büzüldü, o adamdan uzaklaşmaya çalıştılar. Adam kafasındaki zonklamayla susmak zorunda kaldı.

Fan Changyu soğuk bir sesle, “Bu dilin sana faydası yok. Alın bunu içeri, dilini koparıp köpeklere atın!” dedi.

Garsonlar önce birbirlerine baktılar, sonra durumu kavrayıp adamı sürükleyerek bahçenin arkasına götürdüler. Hemen ardından bir bıçak bileme sesi, sonra tezgâha inen ağır bir satır sesi ve boğuk bir çığlık duyuldu. Sonra ses kesildi.

Bahçedeki diğer adamların korkudan beti benzi attı. Fan Changyu sandalyede zor duruyordu; aslında sadece hikâye kitaplarındaki gibi gözdağı vermek istemişti, garsonlar umarım işi ciddiye alıp adamın dilini gerçekten kesmemişlerdi.

Az sonra bir garson elinde bir tepsiyle geldi. Tepside kanlı bir et parçası duruyordu. “Efendim, çok direndi, dilinin tamamını sökemedik ama bu kadarı koptu,” dedi.

Adamlar o kanlı et parçasını görünce neredeyse altlarına kaçıracaklardı. Fan Changyu ise sürekli domuz kestiği için bunun bayat bir domuz dili olduğunu ve üzerine tavuk kanı döküldüğünü hemen anladı. İçinden garsonların zekâsına aferin dedi ve devam

etti: “Getirin şu köpeği, yesin şunu!”

Hemen iri bir kurt köpeği getirildi, köpek atılan eti bir hamlede mideye indirdi. Adamlar iğrenti ve korkuyla öğürmeye başladılar, içlerinden biri gerçekten altına kaçırdı.

Fan Changyu artık konuşacaklarını anlamıştı. Kel adama dönüp, “Anlat! Kim gönderdi sizi? Tek bir yalan söylersen senin dilini bizzat ben sökerim!” dedi.

Kel adam ağlayarak, “Anlatacağım! Her şeyi anlatacağım! Bizi Müşavir He’nin uşağı tuttu!” dedi.

Fan Changyu şaşırdı. Yine mi o Müşavir He? “Yalan söylüyorsun!” diye bağırdı.

Adam yerlere kapandı: “Vallahi yalan değil hanımım! Gerçekten müşavirin adamı bizi buldu!”

Fan Changyu, “Müşavir He’nin bu restoranla ne alıp veremediği var?” diye sordu.

“Onu biz de bilmiyoruz!” diye feryat ettiler.

“Bırakın gitsinler,” dedi bir kadın sesi.

Fan Changyu başını kaldırınca Yu Qianqian’ı gördü. Hemen ayağa kalktı: “İşletmeci, döndünüz mü?”

Yu Qianqian başıyla onayladı, Fan Changyu’ya minnetle bakarak gülümsedi: “Şimdi geldim. Bu adamları sorguladığını duydum, sağ ol Changyu kardeşim.”

Fan Changyu mahcupça, “Pek bir şey yapamadım,” dedi.

Yu Qianqian, “Bu kadarı yetti, bırakın onları,” diyerek garsonlara işaret verdi.

Dili kesildiği sanılan adam da dışarı çıkarıldı; aslında ağzı bağlanmıştı ve çığlıkları garsonlar bir şekilde taklit etmişti.

Fan Changyu merakla sordu: “Neden onları mahkemeye götürüp

yüzleştirmiyorsunuz?”

Yu Qianqian yorgun bir ifadeyle başını salladı. Adamlar gidince konuştu: “Az önce duydun, işin arkasında Müşavir He var.”

Fan Changyu kaşlarını çattı: “Rakip bir restoran müşaviri bağlayıp sizi mi bitirmek istiyor?”

Yu Qianqian acı bir gülümsemeyle, “Keşke sadece o olsa, durum çok daha vahim,” dedi.

Fan Changyu daha kötüsünü hayal edemiyordu: “Neler oluyor?”

Yu Qianqian’ın her zaman kusursuz olan saçları dağılmıştı. Gözlerini kapatıp, “Yixiang Pavilion’u kurtaramayız artık. Hata bende, çok hızlı büyüdüm... Keşke geçen yıl ilçede restoran açmasaydım,” dedi.

Fan Changyu, Yu Qianqian’ı hep kendinden emin görmüştü, onu böyle çaresiz görmek içini sızlattı. “Bana çok destek oldunuz, hakkınızı ödeyemem. Ne olduğunu tam anlamasam da kaymakamlıktaki Başkomiser Wang ile bir tanışıklığım var, gidip ondan rica edebilirim,” dedi.

Yu Qianqian, “Faydası olmaz,” diyerek kızın elini tuttu. “Dışarıda çalmadığım kapı kalmadı. Bir yolu olsa yapardım. Sakın Başkomiser Wang’a gitme, onun da başını belaya sokarsın.”

Fan Changyu hala anlamıyordu: “Dün ölen adam sara nöbeti geçirmiş, bunun yemekle ne ilgisi var? Doktorlar şahitlik etmez mi?”

Yu Qianqian sordu: “Müşavir He’nin kime hizmet ettiğini biliyorsun, değil mi?”

Fan Changyu, “Kaymakam’a,” dedi.

Yu Qianqian başıyla onayladı: “Koca Qingping ilçesinin en yetkili ismi malıma mülküme göz dikmişse, mahkemenin ne karar vereceği onun iki dudağının arasındadır. Sıradan halk devletle nasıl başa çıksın?”

Fan Changyu, “O zaman eyalet merkezine, Jizhou’ya şikâyet edelim! Kaymakam burada kral olabilir ama dışarıda bir hiçtir!” dedi.

Yu Qianqian’ın gözleri doldu: “Bunun kaymakamın işi olduğunu anlayınca Jizhou’ya haber göndermek için bir korumamı yola çıkardım. Az önce kapıya bir paket bıraktılar... Korumamın kesik parmağıydı. Dağdaki haydutlarla iş birliği yapmışlar, Jizhou’ya giden tüm yolları kapatmışlar.”

Fan Changyu, "tek başına gökyüzünü kapatmak" deyiminin ne demek olduğunu şimdi anlıyordu. Yu Qianqian’ın durumu, kendi akrabalarının malına çökme girişiminden bin kat daha umutsuzdu. Kaymakamlık zaten dedikoduyu yaymıştı; ölen adamı bahane edip tüm mal varlığına el koyacaklar, hatta kadını hapse atacaklardı.

O an Fan Changyu’nun aklına Xie Zheng’in Jizhou’daki ordu erzakları hakkında söyledikleri geldi. “Tek başınıza güçsüz olabilirsiniz ama tüm Qingping halkı kaymakama karşı ayaklanırsa, ne yolları kapatabilirler ne de askerle bizi durdurabilirler!” dedi.

Yu Qianqian, “Nasıl yani?” diye sordu.

Fan Changyu açıkladı: “Jizhou eyaleti ordu için erzak topluyor. Bizim ilçede kişi başı bir çuval tahıl ya da karşılığı para isteniyor. Qingping’de yüz bin kişi var, bu yüz bin çuval tahıl demek! Jizhou halkı bu kadar zorlamaz, belli ki kaymakam bu fırsatı ganimet bilip cebini dolduruyor!”

Yu Qianqian bunu duyunca yüzü bembeyaz oldu. Kendi kendine mırıldandı: “Kaymakam sadece para toplamıyor... Tayin döneminde bu kadar parayı neden toplasın? Benim restoranıma neden çöksün? Bu elbet ortaya çıkar ve cezasını çeker. Ama... Belki de Yixiang Pavilion sadece bir ibret olsun diye seçildi! Asıl amacı ilçedeki tüm zenginler!”

Fan Changyu’ya dehşetle baktı: “Chongzhou eyaleti hemen Jizhou’nun yanında. Kaymakam bu paralarla Asi Kral’ın tarafına geçmeye hazırlanıyor!”

Bölüm 45

Fan Changyu aradaki bağlantıyı bir an çözemeyip sordu: "Neden böyle söylüyorsun?"

Yu Qianqian ona durumu analiz etti: "Kaymakam halkın iliğini kemiğini sömürüyor. Eğer bunu üstündeki birileri istediği için yapsaydı, haydutlarla iş birliği yapıp Jizhou Valiliği'ne giden yolları kapatmasına gerek kalmazdı. Mesele büyüse bile, üstündekiler durumu kolayca örtebilirdi."

"O yaşlı adamın ölümü üzerinden bana baskı yapmasına gelince... Tek derdi Yixiang Köşkü'nün serveti. Çünkü bu kasabanın zenginleri arasında kökü en sığ olan benim, yani lokması en kolay olan. Normalde o memurlara verdiğim rüşvetler küçük işlerde işe yarar ama böyle bir meselede kimse elini taşın altına koymaya cesaret edemez. Yixiang Köşkü çöktüğünde, kaymakam diğer zenginlerin kapısını tek tek çalacak. Diğerleri de benim gibi her şeyini kaybedip hapse girmek istemiyorsa, kuzu kuzu parayı bayılacaklar."

Fan Changyu durumun ciddiyetini aniden kavradı ve masaya vurdu: "O zaman Qingping'deki diğer zenginlerle hemen birleşmemiz lazım!"

Yu Qianqian başını salladı: "Bu işi ince eleyip sık dokumalıyız. Ben sadece bir tüccarım, valiliğin yayınladığı erzak emrinde hane başına ne kadar düştüğünü bilmiyorum. Sen kaymakamın bu kadar çok erzak toplamasının altında bir yolsuzluk olabileceğini söylemeseydin, ben de bu kadar derin düşünmezdim. Sonuçta benim gibi bir tüccara zulmetmesi saray tarafından çok sorgulanmayabilir ama tüm Qingping halkını sömürmesi ve arkasında onu koruyacak kimsenin olmaması, iş patlak verdiğinde sonu olur. Kaymakam bunu bilecek kadar akıllıdır. Düşünüyorum da, tek bir ihtimal kalıyor: İsyan eden o kaçak prensin tarafına geçmeyi planlıyor."

Burada duraksadı ve Fan Changyu'ya baktı: "Ordunun ne kadar erzağa ihtiyacı olduğunu sadece o makamdakiler bilir. Changyu kardeşim, sen kaymakamın fazladan erzak topladığını nereden

biliyorsun?"

Fan Changyu, Xie Zheng'in kendisine söylediği gerekçeleri sıraladı ve ekledi: "Kaymakamın valilik yolunu kapatması da suçluluk psikolojisinden başka bir şey değil!"

Yu Qianqian biraz düşündükten sonra, "Yolun kapatılmasıyla birlikte kaymakamın bir art niyeti olduğu kesinleşiyor," dedi. "Ama kaymakam bunu kabul etmediği ve suçu dağdaki haydutlara attığı sürece, elimizde onun haydutlarla iş birliği yaptığına dair bir kanıt yok; halkı ikna edemeyiz. Onu köşeye sıkıştıracak tek şey gerçek erzak emridir. Sadece 'bu yıl geçen yıla göre çok alınıyor' demek yetmez, valilik savaş yüzünden halkı bu noktaya getirmiş de olabilir; bu tek başına kanıt sayılmaz. Sonuçta Huizhou'da savaş kaybedildi, yollar kapandı, o yukarıdakilerin ne düşündüğünü kimse bilemez."

Fan Changyu, Xie Zheng'in analizlerini dinlerken ona çok hak vermişti; şimdi Yu Qianqian'ı dinleyince onun da haklı olduğunu düşündü.

İkisinin sözlerini tartarken zihninde tuhaf bir şüphe uyandı.

Yu Qianqian, ordunun ihtiyacını sadece memurların bilebileceğini söylemişti; ama Yan Zheng o gün konuşurken sanki gerçek rakamları ezbere biliyor gibiydi.

Ayrıca Yu Qianqian, valilikteki memurların savaş uğruna halkın canını umursamayacağından korkarken; Yan Zheng, Jizhou Valiliği'nin halkı bu noktaya kadar zorlamaya asla cesaret edemeyeceğinden emindi.

Acaba Yu Qianqian yıllardır ticaret yaptığı için mi daha temkinliydi, yoksa Yan Zheng'in tecrübesi mi yetersizdi de devlete bu kadar güveniyordu?

Gerçeklere bakılırsa Yan Zheng haklı çıkmıştı; Jizhou Valiliği'nin istediği miktar, kaymakamın topladığı kadar yüksek değildi.

Kaşlarını çatmış bunları düşünürken yüzü şekilden şekle girdi.

Yu Qianqian bunu görünce, onun kaymakam meselesine canının

sıkıldığını sandı ve teselli etti: "Changyu kardeşim, benim için kendini bu kadar üzme. Yixiang Köşkü meselesini ben bir şekilde hallederim."

Kaymakamın, sara nöbetinden ölen yaşlı adamı bahane edip köşke çamur atması, belli ki Yu Qianqian'ı hapse tıkma niyetinin bir parçasıydı.

Fan Changyu dudaklarını ısırarak, "Şu Katip He, kaymakamın sağ kolu," dedi. "Sana iftira atanları kiralayan da kesin odur. Bence o Katip He, Jizhou Valiliği'nden gelen gerçek erzak miktarını kesin biliyordur. Acaba Katip He'nin üzerine mi gitsek?"

Yu Qianqian şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" diye sordu.

Fan Changyu, "Kafasına bir odun vurup bayıltalım, çuvala tıkıp köşke getirelim ve sorgulayalım. Ne dersin?" dedi.

Yu Qianqian, karşısındaki dürüst ve masum görünümlü genç kıza bakarken bu sözlerin onun ağzından çıktığına inanamadı.

Az önce birkaç serseriyi aynı yöntemle patakladığını hatırlayınca şaşkınlığı biraz olsun azaldı.

Biraz düşündükten sonra başını salladı: "Peki, denemekten zarar gelmez."

Sonra Fan Changyu'ya baktı: "Ama sen bu işe karışma. Ben adam tutup yaptırırım. Kaymakam şu an asıl parayı zenginlerden sızdırmaya çalışıyor; eğer ucu sana dokunursa kocan ve kız kardeşin de zan altında kalır."

Fan Changyu'nun itirazı dilinin ucuna gelse de Yu Qianqian'ın son cümlesiyle yutkundu.

Kendisi için kimseden korkmazdı ama iş Changning'e gelince fevri davranmaya cesaret edemezdi.

Ona bir şey olursa Changning bu dünyada yapayalnız kalırdı.

Bir de Yan Zheng vardı; adam yakında gidecekti, onun başını da böyle bir belaya sokamazdı.

Fan Changyu sonunda, "O zaman Patron, benim yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu.

Yu Qianqian ona gülümsedi: "Bana bu kadar akıl verdin ya, daha ne yapacaksın? Ayrıca artık bana 'Patron' deyip durma, çok resmi kaçıyor. Senden altı yedi yaş büyük olabilirim ama beni yaşlandırma; bana Qianqian de yeter."

Fan Changyu, Yu Qianqian'ın kendisine eskisinden daha yakın davrandığını hissedebiliyordu. İsim meselesine takılmadan hemen, "Peki, Qianqian," dedi.

Yu Qianqian'ın gözleri gülmekten kısıldı: "Duyduğuma göre bir araba dolusu卤et (lulu et) getirmişsin. Bugün benim köşkte satmam imkansız, geri götürsen bozulur yazık olur. Şöyle yapalım; sen onları Zui Li Lokantası'na götür. Oranın sahibiyle aram iyidir, bugün büyük bir davetleri varmış, senin etler tam işlerine yarar."

Hemen köşkten bir çırağı çağırıp Fan Changyu'ya eşlik etmesini söyledi ve etlerin parasını ödedi: "Bu parayı Zui Li'nin sahibi adına ben sana vereyim, sonra ondan alırım."

Fan Changyu itiraz etti: "Sen önce kendi işini hallet, lokanta sahibi sana parayı verince bana verirsin."

Yu Qianqian para kesesini onun eline tutuşturdu: "Al şunu. Eğer Yixiang Köşkü'nü kurtaramazsam, belki Bao'er ile gelip senin yanında birkaç gün boğaz tokluğuna kalırım; o yüzden sana borçlu kalmak istemem."

O böyle söyleyince Fan Changyu parayı almak zorunda kaldı.

Zui Li Lokantası'na etleri teslim ettikten sonra, arabacı amcadan çırağı köşke geri bırakmasını istedi. Biraz düşündükten sonra Başkomiser Wang'ın evine gitmeye karar verdi.

Niyeti Başkomiser Wang'dan Yu Qianqian için yardım istemek değildi. Wang'ın dürüst biri olduğunu biliyordu. Eğer kaymakam, Wang ve adamlarını bu kirli işlerde maşa olarak kullanırsa ve Wang, kaymakamın isyan niyetini bilmeden buna alet olursa, ömrünün geri kalanını vicdan azabıyla geçirirdi.

Üstelik bir de "isyancı" damgası yerse, her şeyini kaybederdi.

Fan Changyu, Başkomiser Wang'ın kapısını çaldı. Kapıyı yine o yaşlı kadın açtı ama bu sefer yüzünde her zamanki neşe yoktu, kederli bir hali vardı: "Fan ailesinin kızı gelmiş..."

Fan Changyu, "Başkomiser Wang evde mi?" diye sordu.

Kadın, "Evde," dedi.

Onu içeri buyur etti. Başkomiser Wang ve karısı salondaydı. Fan Changyu'ya mı öyle geliyordu yoksa Wang'ın üzerinde gerçekten bir çökkünlük mü vardı? Eskisi gibi heybetli durmuyordu.

Karısı gülümseyerek onu buyur etti: "Changyu gelmiş, bir derdin mi var kızım?"

Fan Changyu başını salladı: "Hayır, sadece Başkomiser Amca'ya kaymakamlıkla ilgili bir şeyler sormaya geldim."

Wang'ın karısının yüzünde bir mahcubiyet belirdi: "Amcan... Sana pek yardımcı olamaz artık. Kaymakamlıktaki görevinden ayrıldı."

Fan Changyu şaşkınlıkla bağırdı: "Ne zaman oldu bu?"

Kadın iç çekti: "Ayın ikisinde göreve gittiğinde, artık gelmesine gerek olmadığını söylemişler. Güya şu hazine haritası cinayeti davasını iyi yönetememiş. Amcanın altındaki tüm çocukları da görevden almışlar. Bu kaymakam normalde hiç ses çıkarmazdı, tam tayini çıkacakken böyle bir işe kalkıştı."

Fan Changyu'nun yüreği ağzına geldi. Belli ki kaymakam Wang'ın dürüstlüğünden çekinmiş, işlerini bozmasın diye onu önceden saf dışı bırakmıştı.

Sordu: "Amca, kaymakamlıktaki yeni muhafızların kim olduğunu, nereden geldiklerini biliyor musun?"

Wang başını salladı: "Araştırmadım ama özellikle dövüş sanatlarında usta kişileri seçtiklerini duydum."

Fan Changyu dudaklarını ısırarak, "O adamlar haydut olabilir,"

dedi.

Bu sözler Wang çiftini dondurdu.

Karısı ilk kendine gelen oldu, gülümseyerek, "Kızım, ne biçim konuşuyorsun öyle?" dedi.

Fan Changyu'nun yüzü çok ciddiydi: "Teyze, şaka yapmıyorum. Kaymakam haydutlarla iş birliği yapıp valilik yolunu kapattı. Erzak toplama bahanesiyle halkı soyup soğana çeviriyor, şimdi de kasabanın zenginlerinin peşinde. Belli ki topladığı paralarla isyancı prensin tarafına geçecek."

Bu sözlerden sonra odada çıt çıkmadı.

Başkomiser Wang büyük bir şok içinde uzun süre kendine gelemedi, sadece mırıldandı: "Bu... Bu nasıl mümkün olabilir?"

Fan Changyu, Yu Qianqian'ın başına gelenleri anlattı. "Sadece Yixiang Köşkü'nün sahibinden para istemiyor, tüm servetine göz dikmiş. Valilik yolunu da Qingping'den Jizhou'ya şikayete gidilmesin diye kapattı."

Wang aslında biraz inanmıştı ama bu haber o kadar korkunçtu ki hâlâ kendini ikna etmeye çalışıyordu: "Yolu kapatması, sadece Patron Yu'nun gidip onu şikayet etmesini engellemek için olamaz mı?"

Fan Changyu, Yu Qianqian'ın endişesinin ne kadar haklı olduğunu anladı. Kesin bir kanıt olmayınca, sadece ipuçlarına dayanarak tahmin yürütmek zordu; çoğu insan şüphelense bile kanıt görmeden tarafını seçmeye korkardı.

Yu Qianqian'ın bahsettiği erzak emrini hatırladı: "Amca, Jizhou Valiliği'nden gelen o erzak emrini hiç gördün mü? Eğer kaymakamın topladığı miktar emirden fazlaysa, işte bu kesin kanıttır."

Wang başını salladı: "O belgeyi ben nasıl göreyim? Kaymakam ve Katip He inceler, sonra doğrudan çocuklara 'toplayın' diye emir verirler. Ama tüm resmi yazışmalar kaymakamlığın arşivinde tutulur. Arşivden sorumlu Başkatip ile aram iyidir, o mutlaka

görmüştür."

Fan Changyu'nun kalbi küt küt atmaya başladı, avuçları terledi: "O Başkatip Efendi'ye gidebilir miyiz?"

Wang, yılların tecrübesiyle temkinliydi: "Uyuyan yılanı uyandırmamalıyız. Ben daha yeni görevden alınmışken Başkatip Liu'nun evine gidersem ve kaymakamın gerçekten bir art niyeti varsa, oraya girdiğim an haberi gider."

Wang'ın karısı aniden söze girdi: "Bu yıl Liu ailesine bayram ziyaretine gitmedik henüz, işte sana bahane! Tam da öğle vakti yaklaşıyor. Bey, sen evde kal; ben Changyu'yu yanıma alıp bayram hediyesiyle Liu'lara gideyim. Kimse şüphelenmez."

Wang onayladı: "Bu işe yarar."

Karısı birkaç hediye seçti ve Fan Changyu ile birlikte Başkatip Liu'nun evine doğru yola koyuldular.

Başkatip Liu, durumu duyunca o da büyük bir şok yaşadı ve hemen ekledi: "Jizhou Valiliği'nden erzakla ilgili bir yazı geldiği doğru, ama ben o belgeyi hiç görmedim. Erzak emri hep kaymakamın kendisindeydi."

Kaymakamın belgeyi arşive vermemesi, isyan niyetinin bir başka kanıtıydı.

Fan Changyu ve Wang'ın karısı Liu'nun evinden ayrıldıklarında ikisinin de yüzü asıktı.

Erzak emri yoksa, tüm umutlar Katip He'ye kalmıştı.

Wang'ın karısı üzüntüyle, "O Allah'ın cezası kaymakam paraları alıp isyancılara kaçarsa, tohumluk buğdayı bile çalınan köylüler neyle geçinecek!" diye dert yandı.

Fan Changyu güneşe baktı, içinden *Acaba Qianqian'ın adamları Katip He'yi yakalayabildi mi?* diye geçirdi.

Tam o sırada aklına başka bir fikir geldi.

Wang’ın karısına dönüp, "Teyze," dedi. "Acaba doğrudan kaymakamı mı kaçırsak?"

Wang’ın karısının gözlerindeki kızarıklık henüz geçmemişti. Karşısındaki bu uslu, hanım hanımcık kıza bakakaldı; ağzı açık kaldı ama tek bir kelime bile edemedi.

46. Bölüm

Lin'an Kasabası.

Xie Zheng, domuz etlerini satmayı bitirdikten sonra kaşlarını çatarak ellerini bir mendille iyice sildi.

Ardından bakışlarını gökyüzüne çevirip güneşin konumuna baktı; öğle vaktinin yaklaştığını fark edince o güzel kaşları biraz daha derinden çatıldı.

Lin'an Kasabası'ndan ilçe merkezine gitmek pek de uzak sayılmazdı, ne diye bu kadar uzun süre kalmıştı ki?

Xie Zheng dükkânın kapısını kapattı. Pazar yerinden geçerken, bir Hu tüccarının tezgâhına dizdiği çeşitli hayvan kürkleri ve deri işleme ürünler gözüne çarptı. Bakışları, bir çift bilekliğin üzerinde durdu.

Hu tüccarı, gencin bilekliklere dik dik baktığını görünce seslendi: "Beyefendi, bileklik mi bakıyorsunuz? Bunlar geyik derisindendir, gerçekten nadide parçalardır ama sizin için... biraz küçük kalırlar. Elimde dağ keçisi derisinden yapılma olanlar da var, bakmak ister misiniz?"

Bunu söylerken yan taraftan birkaç numara daha büyük olan bileklikleri alıp Xie Zheng'e uzattı.

Ancak Xie Zheng onları almadı; geyik derisinden yapılma olan bileklikleri eline alıp inceledi. Elini hafifçe yumruk yaparak hafızasındaki bir ölçüyle kıyaslıyormuş gibi yaptı ve bir süre sonra tüccara, "Bunlar olsun," dedi.

Ödemeyi yapıp bileklikleri tam yanına alıp gidecekken, hemen yandaki çay evinde birkaç kişinin derin iç çekişlerle dertleştiğini duydu.

"Yazık oldu Majia Köyü'ndeki o onlarca cana... O makam sahipleri gerçekten de aşağılık herifler!"

"Tek umudumuz o okumuş gencin kaçabilmiş olması; eğer kurtulduysa, bu köpeklerin işlediği tüm bu suçları gün yüzüne çıkarabilir!"

Xie Zheng adımlarını durdurup o tarafa doğru baktı. Hu tüccarı, gencin bu meseleyle ilgilendiğini görünce içini çekerek anlatmaya başladı: "Majia Köyü'ndeki o katliamdan bahsediyorlar. Köyde bir bilgin varmış; devletin bu kadar acımasızca erzak toplamasına dayanamamış. Köylülere hiç olmazsa tohumluk tahıl bırakılması için tüm köyü toplayıp Jizhou Valiliği'ne giderek diz çöküp yalvarmaya karar vermişler. Köylüler, memurlar fark etmesin diye dün gece yola çıkmışlar ama bu sabah ana yol üzerinde hepsinin cansız bedeni bulunmuş. Köylülerin hepsi kılıçtan geçirilmiş, o bilgin ise ortada yok. Ya sağ yakalayıp götürdüler ya da bir yolunu bulup kaçtı."

Xie Zheng'in gözlerinden bir anlığına soğuk bir parıltı geçti. "Köylüleri öldürenler devlet görevlileri miymiş?" diye sordu.

Hu tüccarı, "Herkes öyle tahmin ediyor," dedi. "Neticede hepsi bir lokma ekmeğe muhtaç çiftçi takımı. Dağ haydutları yol kesecek olsa zenginlerin peşine düşer; durduk yere sırf kılıçlarını bilemek için onlarca fakir köylüyü orada kıstırıp öldürecek halleri yok ya?"

"Asıl tuhaf olan ne biliyor musun? Majia Köyü sakinleri ölür ölmez, Jizhou Valiliği'ne çıkan tüm yollar haydutlar tarafından kapatılmış. Bu kadar tesadüf olur mu? Belli ki birileri Jizhou'ya gidip şikâyetçi olunmasından korkuyor. Majia Köyü'nün komşu köylerindeki çiftçiler şimdiden ellerine ne geçtiyse kuşanmışlar, Chongzhou'daki isyancı krala katılacaklarını söylüyorlar."

Hu tüccarı konuşurken başını sallayıp duruyordu. Kendisi aslında Büyük Yin hanedanından değildi, sadece kürk ticareti için diyar diyar geziyordu; ancak o da alt tabakadan bir insan olduğu için böyle bir faciayı duyunca üzülmeden edememişti.

Xie Zheng ise kaşlarını iyice çatmıştı. O bir yöneticiydi, bu yüzden durumdaki garipliği hemen sezmişti.

Majia Köyü katliamı, sanki birileri bilerek Qingping İlçesi halkını isyana zorluyormuş gibi duruyordu.

Eğer o bilgin ölmediyse ve kaçmayı başardıysa, bu katliamı mutlaka Jizhou Valiliği'ne, hatta başkente kadar ulaştıracaktı.

Devlet erzak toplamak adına halkı çaresiz bırakmış, halk ilçe makamında diz çökmüş ama kaymakam oralı bile olmamıştı; bunun üzerine eyalet merkezine gitmeye yeltenmişler ama yolda katledilmişlerdi. Bu faciayı duyan her kim olursa olsun, o yetkilileri diri diri yakmak isterdi.

Böyle bir trajedi dünyanın öfkesini uyandırabilir, Qingping halkını isyana sürükleyebilirdi; bu da şüphesiz sarayın askeri gücüne vurulmuş büyük bir darbe olurdu.

Taizhou'da erzak toplama sırasında yaşanan o benzer facialarını düşündükçe, Xie Zheng'in gözlerindeki soğukluk daha da arttı.

Erzak toplama bahanesiyle çıkan tüm bu olayların arkasında, sanki birileri gizlice ateşi körüklüyordu.

Ve bundan kazançlı çıkacak tek taraf, şüphesiz Chongzhou isyancılarıydı.

Jizhou Valiliği.

Wei Xuan başköşede oturmuş, canı sıkkın bir halde emrindekilerin ilçelerden toplanan erzakları saymasını izliyordu.

Kısa süre sonra bir muhafız rapor verdi: "Generalim, Qingping İlçesi'nden toplanan erzaklar hâlâ gelmedi."

Wei Xuan'ın zaten bozuk olan morali iyice dibe vurdu. Önündeki alçak masayı bir tekmeyle devirip küfretti: "Kıçı kırık bir kaymakam nasıl olur da benim askeri emrime karşı gelmeye cüret eder?"

Kılıcını kuşanıp ayağa kalktı: "Adam toplayın! Askerleri hazırlayın! Şahsen gidip o erzakları Qingping'den ben alacağım!"

Tam o sırada bir ulak telaşla içeri daldı: "Rapor! Yanzhou'dan sekiz yüz millik acil haber var!"

Wei Xuan'ın yüzü asıldı. Yanzhou, sadece Yan Dağları'na yaslanmış fakir ve sapa bir yerdi; Xie Zheng'in eski adamlarını sürgün ettiği o

lanetli topraklardan ne gibi bir acil haber gelebilirdi ki?

Mektubu açıp üzerindeki o tanıdık el yazısını gördüğünde, bir anda tüm kanının beynine sıçradığını hissetti.

Muhafızlar generallerinin neden bir anda bu kadar sarardığını anlayamadılar; ancak bir saniye sonra Wei Xuan'ın kılıcını çekip devirdiği masayı hınçla ikiye böldüğünü gördüler. Gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi: "Ölmemiş! Bilerek bu anı beklemiş ortaya çıkmak için! Yenildiğimi gördü ya, sırf beni aşağılamak için yapıyor!"

Sırdaşı, yere fırlatılan o kağıdı alıp üzerindeki o güçlü, dizginlenemez el yazısına ve imza yerindeki "Xie Jiuheng" ismine baktığında o da dehşete düştü.

Büyük Yin'in Wu'an Markizi'nin soyadı Xie, adı Zheng, mahlası ise Jiuheng idi.

Bu mahlası ona hocası Başmüderris Tao vermişti. Tao, "Zheng" isminin çok fazla şiddet ve hırs barındırdığını, onun aceleci davranıp hata yapmasından korktuğunu söylemiş, bu hırsı dizginlemesi için "Dokuz Ölçü" anlamına gelen "Jiuheng" mahlasını seçmişti. Başkaları bir iş yaparken üç kez düşünüyorsa, onun dokuz kez ölçüp biçmesini öğütlemişti.

Bunca yıl boyunca Xie Zheng, hocasının bu emanetine gerçekten de hıyanet etmemiş, savaş meydanında asla düşüncesizce hareket etmemişti. Genç yaşta ün kazanmış olsa da ağırbaşlılığı eski generallerden geri kalmıyordu.

Muhafız, Wei Xuan'ın en güvendiği adamıydı ve Wei ailesinin baba-oğul olarak Chongzhou savaşında Wu'an Markizi'ne nasıl bir tuzak kurduklarını çok iyi biliyordu.

Hemen atıldı: "Wu'an Markizi bugüne kadar saklandığına göre, o günün intikamını almak için gizlice güç toplamış olmalı. Mektupta size Huizhou'ya çekilip kuzeybatı sınırını korumanızı söylüyor, bu kesin bir tuzaktır! Kuzeybatı topraklarında daha fazla kalınmaz! Sadrazamın görevden alma emri yakında ulaşır, generalim, en iyisi bir an önce başkente dönmektir!"

Wei Xuan, muhafızın yakasına yapışıp hırladı: "Ondan korktuğumu mu sanıyorsun?"

Muhafız, Wei Xuan'ın her konuda Wu'an Markizi ile yarışmaya çalıştığını, özellikle de başkalarının onun Xie Zheng'den daha aşağıda olduğunu söylemesine tahammül edemediğini biliyordu; ama şu an onun bam teline basmayı göze alarak içtenlikle konuştu: "Generalim, bir anlık öfke uğruna her şeyi riske atmayın! Kuzeybatı zaten birbirine girmiş durumda. Huizhou'da kalan o yetmiş bin asker, Wu'an Markizi'nin bizzat yetiştirdiği adamlar. Markiz'in öldüğünü sandıkları için, onun intikamını almak adına sizin emrinize girdiler. Şimdi onun hayatta olduğu anlaşıldığına göre, kuzeybatıda biz ancak Wu'an Markizi'nin kılıcı altındaki kurbanlar oluruz!"

Wei Xuan, muhafızın söylediklerinin gerçek olduğunu bilmiyor değildi; ancak bunu anladıkça içindeki öfke daha da harlanıyordu. Küçüklüğünden beri hep bu adamın gölgesinde kalmıştı; Xie Zheng onun gözüne batmış bir diken gibiydi.

Bu diken sökülüp atılmadığı sürece bu hayatta ona huzur yoktu.

Fakat sonunda Wei Xuan bu durumu kabullenmek zorunda kaldı ve iki bin kişilik muhafız birliğiyle birlikte öfke içinde Jizhou Valiliği'nden ayrıldı.

He Jingyuan, malikanesinde bu haberi aldığında uzun bir iç çekti; hem ferahlamış hem de mahcup bir hali vardı.

Dünyaca ünlü o "Kasap General"in sadece yabancılara karşı acımasız olduğunu, Büyük Yin halkına karşı ise hâlâ merhamet taşıdığını görmek onu ferahlatmıştı.

Bir mülki amir olarak Jizhou halkının Wei Xuan tarafından bu noktaya getirilmesine göz yumduğu için ise kendinden utanıyordu.

Zheng Wenchang ona sordu: "Efendim, toplanan o askeri erzakları ne yapalım?"

He Jingyuan, "Tohumlukları çiftçilere geri verin," dedi. "Bahar gelmek üzere, gelecek yılın ekim zamanı geciktirilmemeli."

Zheng Wenchang emri onayladı.

He Jingyuan tekrar sordu: "Duyduğuma göre bir ilçe erzakları hiç göndermemiş, hangisiymiş o?"

Zheng Wenchang cevap verdi: "Qingping İlçesi."

Bu ismi tekrar duyduğunda He Jingyuan'ın bakışları karardı. "Kaymakam Cui Shoude korkak biridir, erzakları göndermemeye nasıl cüret eder? Bu işte bir bit yeniği var, adamlarını alıp bir araştır."

Zheng Wenchang tam selam verip çıkacakken bir muhafız telaşla içeri girdi: "Efendim, durum kötü! Valiliğin önünde bir bilgin davul çalıp adalet istiyor! Devletin zorla erzak toplamasını, çiftçileri katletmesini şiirlerle lanetliyor, tüm şehir şimdiden ayağa kalktı!"

He Jingyuan ve Zheng Wenchang dehşete düştüler.

Zheng Wenchang hemen atıldı: "Sizden emir aldıktan sonra Wei Xuan'ın erzak toplayan askerlerini sürekli takip ettirdim, kimseyi öldürüp yağmaladıklarını görmedik."

He Jingyuan sadece muhafıza emir verdi: "O adamı buraya getirin, bir de ben dinleyeyim."

Muhafız emri alıp dışarı çıktı.

Qingping İlçesi.

Fan Changyu'nun önerdiği kaymakamı kaçırma planı, şüphesiz Bayan Wang tarafından reddedildi. Kadın çaresizce, "İlçe makamındaki zaptiyelerin sayısı toplamda yüzü bulur, kaymakamı nasıl kaçırabilirsin ki?" dedi.

Fan Changyu, Bayan Wang'ı korkutmamak için başını eğip sesini çıkarmadı ama içinden şöyle düşünüyordu: 'Kaç kişi olurlarsa olsunlar, bu adamlar günün yirmi dört saati kaymakamın dibinden ayrılacak değiller ya, elbet bir an boş bulunacaktır.'

Bayan Wang tam bir şey daha söyleyecekken, ilerideki sokaktan büyük bir gürültü yükseldi.

Sırtlanlar gibi vahşi bir grup asker, elleri kolları bağlanmış bir grup insanı teşhir ederek sokaktan geçiriyordu. Fan Changyu o insanların üzerindeki kıyafetleri görünce dehşete düştü: "Onlar Yixiang Köşkü'nün çalışanları değil mi!"

Bayan Wang'ın da yüreği ağzına geldi: "Kaymakam bu kadar çabuk mu harekete geçti?"

Fan Changyu, tutuklananların arasında Yu Qianqian'ı göremeyince hızla kalabalığın arasına daldı.

Çevredeki halk da fısıldaşıyordu: "Yixiang Köşkü'nün aşçılarını, yamaklarını neden tutukladılar ki?"

"Duyduğuma göre Yixiang Köşkü'nün yemekleri birini zehirleyip öldürmüş. O aile tabutu getirip köşkün kapısına bırakınca, devlet de davayı araştırmak için köşkü mühürleyip tüm çalışanları sorguya götürmüş."

Fan Changyu parmak uçlarında yükselip askerlerin arasındaki kafileye baktı; sonunda elleri bağlı bir halde ortada yürüyen Yu Qianqian'ı gördü. Yu Qianqian da onu fark etmişti; belli etmeden başını iki yana sallayarak ona yaklaşmamasını işaret etti ve ağzıyla sessizce iki kelime fısıldadı.

Fan Changyu, dudak hareketlerinden o iki kelimenin "Bao'er" olduğunu anladı.

Fan Changyu kafileyi iyice süzdü, küçük çocuğu göremedi. Yu Bao'er'in mutlaka Yu Qianqian tarafından bir yere saklandığını biliyordu. Yu Qianqian'ın o işareti yapması, Bao'er'e göz kulak olmasını istemesi demekti.

Bayan Wang arkasından yetişmişti; kızın fevri bir şey yapmasından korkarak elini sıkıca tuttu ve kulağına fısıldadı: "O dükkân sahibiyle arandaki bağ ne olursa olsun, sakın şimdi ileri atılma. Eğer askerler seni fark ederse, başını büyük belaya sokarsın."

Fan Changyu bunun farkındaydı, kendini zorlayarak yerinde kaldı.

Askerler geçip gittikten sonra Bayan Wang, Fan Changyu'ya bakarak, "Eğer ilçe makamının ve kaymakam konağının haritasını

istiyorsan, sana temin edebilirim," dedi.

Fan Changyu, Wang ailesinin içinde bulunduğu durumda Bayan Wang'ın bu sözü vermesinin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Teşekkür etti ve ihtiyaç duyduğunda alacağını söyleyip hızla Yixiang Köşkü'ne doğru yola koyuldu.

Yu Qianqian, Yixiang Köşkü'nde yakalanmıştı; Yu Bao'er'i mutlaka köşkün bir yerine saklamış olmalıydı.

Ana caddeye vardığında, Fan Changyu uzaktan Yixiang Köşkü'nün o görkemli kapısının mühürlendiğini gördü. Arka sokağa dolandı; çalışanların kaldığı avluların da mühürlendiğini fark etti. Köşkün arka bahçe duvarına bakıp içeri tırmanmaya niyetlenmişti ki, yan taraftan uzanan bir el onu iki avlu duvarı arasındaki dar ve karanlık bir ara sokağa çekti.

Fan Changyu refleksle karşısındakinin yakasına yapıştı ve tam onu yere çarpacakken, adamın üzerindeki o acımsız ilaç kokusunu ve mandalina kabuğu şekeri kokusunu alınca gücünü bir anda serbest bıraktı.

"Yan Zheng?" diye seslendi.

Xie Zheng bakışlarıyla sessiz olmasını işaret etti ve soğuk gözleriyle ara sokağın dışını süzdü. Fan Changyu da ister istemez tetikte beklemeye başladı.

Bir grup askerin ayak sesleri yaklaştı ve Yixiang Köşkü'nün arka kapısında durdular: "Kaymakamın emridir! Cinayet davası çözülene kadar köşk mühürlü kalacak. Delillerin yok edilmemesi için burayı sıkı tutun!"

Fan Changyu fısıldadı: "Yu Bao'er askerlerin elinde değil, Yu Qianqian'ın onu içeride bir yere sakladığından korkuyorum."

Birbirlerine çok yakın duruyorlardı, nefes alışverişleri bile duyulabiliyordu. Dışarıdaki askerlerin duymaması için sesini iyice kısmıştı.

Xie Zheng, kulağında sanki bir böcek geziniyormuş gibi bir hisse kapıldı; kaşlarını çatıp ondan biraz uzaklaşarak dikleşti ve "Senden

on dakika önce buradaydım, içeri girip çocuğu çoktan çıkardım," dedi.

Fan Changyu derin bir nefes aldı, sonra asıl sormak istediği şeyi sordu: "Sen dükkânda değil miydin, neden şehre geldin?"

Xie Zheng'in bakışları soğudu, sadece "Etleri sattım, dönmeyince bakmaya geldim," dedi.

Fan Changyu, "Ben iyiyim, sadece Yu Hanım başını belaya soktu," dedi.

Kendi tahminlerini ve Yu Qianqian'ın dediklerini ona anlattıktan sonra ekledi: "Kaymakamı kaçırıp Yu Hanım'ı kurtarmayı planlıyorum. Sen Yu Bao'er ve Ning Niang'ı alıp saklanacak bir yer bul. Eğer yakalanırsam, Ning Niang'a göz kulak olmanı rica ediyorum."

Xie Zheng kaşlarını çatarak ona baktı: "Bu aptalca fikri sana kim verdi?"

Fan Changyu, onun bu sert çıkışına anlam veremedi; adamın muhtemelen kendisinin tehlikeye girmesine ve gitmeden önce iki çocuğu ona yıkmasına kızdığını düşündü: "Kendim düşündüm. Sadece yakalanma ihtimalinden bahsediyorum, elbet etrafı boşken saldıracağım, neden yakalanayım ki..."

Xie Zheng alaycı bir ses çıkardı: "Kırsaldaki çiftçilerin çoğu isyan etti bile. Önce ilçe makamını yerle bir edip sonra isyancı krala katılmaya hazırlanıyorlar. Sence asıl suçlu olan kaymakam, kendini böyle bir tehlikeye atar mı?"

Fan Changyu onun ne demek istediğini anladı; kaymakamı rehin almak Yu Qianqian'ı kurtarmaya yetmeyecekti.

Bir süre düşündü ama başka bir yol bulamadı; o duru ve saf bakışlarını Xie Zheng'e dikerek sordu: "O zaman ne yapacağız? Asıl suçlu kimse, onu kaçırsak bir işe yarar mı?"

Xie Zheng, kızın hâlâ birilerini kaçırma niyetinden vazgeçmediğini görünce sinirden gülecek gibi oldu.

"Kimseyi kaçırmak işe yaramaz," dedi. "Bu, insanları birbirine düşürmek için kurulmuş bir tuzak. Qingping halkını isyana teşvik edip sonra Jizhou Valiliği'nin askerlerini üzerlerine salarak bu isyanı bastırmak istiyorlar. Böylece devletin erzak toplarken halkı isyana zorladığı söylentisi kesinleşmiş olacak."

Qingping İlçesi toplanan erzakları Jizhou'ya göndermedi; Wei Xuan'ın karakterini düşünürsek, haberi alır almaz buraya saldıracaktır. O sırada isyancılarla karşılaştığında, Wei Xuan'ın tüm ilçeyi kılıçtan geçirmesi bile işten bile değildir.

47. Bölüm

Xie Zheng, Fan Changyu'ya baktı: "O Wang soyadlı başzaptiyeyi tanıyorsun, hemen git onu bul. Diğer zaptiyeleri de yanına alıp şehir kapılarında nöbet tutsunlar. Öfkeli köylülerin şehre girmesine asla izin vermemeliler."

Fan Changyu anlamamıştı: "Köylüler şehre girerse, muhtemelen kaymakamın ve o memurların peşine düşeceklerdir. Neden kaymakam için o insanları durduralım ki?"

Xie Zheng'in yüzündeki ifade tarif edilemez bir soğukluk barındırıyordu: "Canlarını ortaya koyup isyan etmişler, sence hâlâ sadece adalet mi arıyorlar? Artık istedikleri şey güç ve zenginlik! Bu şehirdeki her hane o çiftçilerden daha zengin ve bu durum onların nefretini körüklüyor. Bir adım daha ileri giderlerse, yakıp yıkan, yağmalayan birer isyancıya dönüşürler. Eğer bu şehrin talan edilmesini istemiyorsan dediğimi yap."

Fan Changyu bunları duyunca, insan doğasının karmaşıklığı karşısında bir an için sarsıldı. Dudaklarını büzerek, "Wang Başzaptiye görevden alındı, artık makamda sözü geçmiyor," dedi.

Xie Zheng kaşlarını çattı ama yine de devam etti: "Sen sadece haberi ilet. Kaymakamın yetkilerinin elinden alındığını söyle. Zaptiyeleri şehir kapısına götürüp savunma kurmalarını sağlasın. Köylülerle karşılaştıklarında önce onları sakinleştirmeye çalışsınlar; toplanan tüm erzakların iade edileceğine ve kimsenin cezalandırılmayacağına dair söz versinler."

"Ama ya devlet erzakları geri vermezse?"

"Şimdilik sadece onları dizginlesinler, gerisini ben halledeceğim." Bakışları o kadar sakindi ki, insanı ister istemez kendine inandırıyordu.

Fan Changyu hâlâ tereddütlüydü: "Sen az önce onların zenginlik peşinde olduğunu söylemedin mi? Bu gerçekten onları durdurmaya yeter mi?"

Xie Zheng kıza bir bakış fırlattı: "Köylüler ölümüne savaşır çünkü kaçacak yerleri kalmamıştır. Suçlanmayacaklarına dair söz verilir ve erzakları geri verilirse, eski huzurlu günlerine dönebileceklerini anlarlar. Hırslı olanlar kışkırtmaya devam edecektir ama sadece karnını doyurmak isteyen dürüst çiftçiler tereddüt etmeye başlayacaktır."

Fan Changyu sonunda anlamıştı; Xie Zheng o kalabalığın kendi içinde bölünmesini istiyordu.

Bir an için karşısındaki Yan Zheng ona çok yabancı geldi. Onu sanki hiçbir zaman gerçekten tanımamış gibi hissetti.

Xie Zheng onun bakışlarını fark edip, "Ne oldu?" diye sordu.

Fan Changyu başını salladı ve "Buradan nasıl çıkacağız?" dedi.

Askerler hâlâ Yixiang Köşkü'nün arka sokağında bekliyordu. Sokağın ağzından çıkarlarsa mutlaka fark edilirlerdi. Askerleri bayıltıp gitseler bile, kısa süre sonra bulunurlar ve izleri sürülürdü.

Üstelik bu sokak kör bir sokaktı; iki bina arasındaki daracık bir yağmur oluğundan ibaretti. Sadece bir kişinin geçebileceği kadar dardı, güneş görmediği için duvarlar vıcık vıcık yosun tutmuştu ve kaymak çok kolaydı.

Xie Zheng sokağın sonundaki yüksek duvara baktı ve Fan Changyu'ya, "Omzuma basıp yukarı tırman," dedi.

Fan Changyu ikisinin boyunu ölçüp tarttı ve başıyla onayladı: "Tamam, ben yukarı çıkınca sana bir merdiven bulurum."

Xie Zheng duvarın dibinde diz çöktüğünde, kız bir eliyle duvardan destek alıp diğer ayağıyla adamın geniş omuzlarına bastı.

İkisinin boyu birleşince Fan Changyu nihayet duvarın tepesine tutunabildi. Kollarının gücüyle kendini yukarı çekti. Avluya göz attığında, penceresi açık bir odada masanın başında bir şeyler yazan bir adam gördü. Adam bir anda keskin bakışlarını bu tarafa çevirdi.

Fan Changyu, yıldırım hızıyla duvarın üzerinden bir kiremit parçası kapıp adamın akupunktur noktasına fırlattı.

Adam şaşkınlık içinde tek bir kelime bile edemeden yazı masasının üzerine yığılıp kaldı.

Fan Changyu adamı bayılttıktan sonra onun bir yerden tanıdık geldiğini fark etti ama o an nerede gördüğünü bir türlü çıkaramadı.

Xie Zheng içerideki gürültüyü duyunca sordu: "Duvarın ötesinde biri mi var?"

Fan Changyu "Hı-hı" diyerek onayladı. "Adamı bayılttım. Avluda bir bambu merdiven var, bekle, onu getireyim."

Bunu söylerken bir kedi çevikliğiyle duvardan aşağı atladı.

Merdiven ne çok uzun ne çok kısaydı, duvara tam yetiyordu. Fan Changyu merdivenle yukarı tırmanıp diğer tarafa uzattı ve Xie Zheng'in de avluya girmesini sağladı.

Xie Zheng içeri girip Fan Changyu'nun bayılttığı adama bakınca gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi: "Bu, kitapçının sahibi."

Zhao ailesinin bu konağı nasıl olmuştu da tam Yixiang Köşkü'nün yanına denk gelmişti?

İçindeki bu şüpheyle masanın üzerindeki bitmemiş mektuba bir göz attı. Zhao Xun devrilirken fırçayla üzerine boydan boya bir çizgi çektiği için bazı kelimeler mürekkep altında kalmıştı ama genel anlamı seçilebiliyordu.

Xie Zheng'in bakışları aniden buz kesti. Çıkarken bilerek mi yoksa kazara mı bilinmez, koluyla hokka takımını devirdi. Koyu mürekkep tüm masaya yayıldı, bitmemiş mektubu berbat etti; hatta Zhao Xun'un kolu ve yüzünün yarısı da mürekkebe bulandı.

Fan Changyu, bu adamın kitapçının sahibi olduğunu duyunca zaten bir suçluluk hissetmişti; Xie Zheng'in hokkayı devirdiğini görünce yüreği ağzına geldi. Kekeleyerek, "Ben... Ben senin patronunu dövdüm, sen de mürekkebini döktün. Sana kin beslemez, değil mi?" dedi.

Xie Zheng'in bu kitapçı için makaleler yazdığını hatırlıyordu; geçen seferki o kırk gümüşün içinde bir de kapora yok muydu?

Xie Zheng bir an duraksadı. Kızın böyle bir şeyden endişelenmesini beklemiyordu. Soğuk ifadesi biraz yumuşadı ve "Sorun değil, muhtemelen seni hatırlamayacaktır, benim geldiğimi de bilmeyecek," dedi.

Fan Changyu da öyle düşündü. Kendisi bile adamı zor tanımıştı; adam zengin bir tüccardı, her gün kim bilir kaç kişiyle görüşüyordu, kendisini hatırlaması imkansızdı. Derin bir nefes alıp rahatladı.

Zhao malikanesi iki avlulu büyük bir konaktı ama içeride neredeyse hiç hizmetli görünmüyordu. Fan Changyu ve Xie Zheng yan kapıdan kolayca dışarı süzüldüler.

Fan Changyu, Yixiang Köşkü'nün önü ve arkası asker kaynadığı için bu kadar uğraştıklarını düşünerek söylendi: "Yu Hanım ve çalışanlar o aşağılık memur tarafından hapse atıldı, neden hâlâ köşkü bekliyorlar ki? Yoksa sadece Yu Bao'er'i mi arıyorlar?"

Xie Zheng'in bakışları derinleşti, sadece "Mümkündür," dedi.

Fan Changyu öfkeyle, "Bu köpeklerin kalbi ne kadar da kararmış!" diye söylendi.

İbretiâlem olsun diye bir çocuğu bile rahat bırakmıyorlardı ha?

Xie Zheng cevap vermedi, sadece "Çocuğu senin arabacı ihtiyarın yanına bıraktım," dedi.

Fan Changyu mal teslimatı için o ihtiyarın öküz arabasını bir aylığına kiralamıştı; ona bir nebze güvenebilirdi.

Ancak yaşlı bir adamın yanında zengin görünümlü küçük bir çocuk olması dikkat çekebilirdi. Fan Changyu, "Başzaptiye Wang'ın evine giderken Bao'er'i de yanıma alırım," dedi.

Xie Zheng başıyla onayladı. İkisi ayrılacakken Xie Zheng kıza bir şey tembihlemek ister gibi baktı ama sonunda sustu.

Fan Changyu onun kararsızlığını görünce merakla sordu: "Ne oldu?"

Hava kapalıydı, bu da Xie Zheng'in gözlerinin her zamankinden daha karanlık görünmesine neden oluyordu. "Eğer isyancılar şehre

girerse, sadece kendini korumaya bak," dedi.

Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Kimseye kolayca güvenme."

Fan Changyu'nun kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bakışlarını ona dikerek, "Gidiyor musun?" diye sordu.

Böyle şeyler söylemesi hiç hayra alamet değildi.

Xie Zheng bir an kalakaldı, yüzünde tuhaf bir ifadeyle, "Ben de pek güvenilecek biri sayılmam ama şu an için bana güvenebilirsin," dedi.

O gittikten sonra Fan Changyu bir süre olduğu yerde donup kaldı. Sonra gidip Yu Bao'er'i yaşlı arabacıdan aldı ve Başzaptiye Wang'ın evine doğru yola çıktı.

Başzaptiye Wang isyancı haberini duyunca dehşete düştü. Odada birkaç tur attıktan sonra karısına, "Zaptiye kıyafetlerimi getir," dedi.

Bayan Wang içeri kıyafetleri almaya gidince, Wang Başzaptiye, Fan Changyu'ya dönüp, "Senin bu koca adayı... Bu kadar öngörülü ve keskin biriyse, pek sıradan birine benzemiyor," dedi.

Fan Changyu, "Ailesi eskiden koruma birliği işletiyormuş, muhtemelen o yüzden daha tecrübelidir," dedi.

Başzaptiye Wang "Ondandır," deyip kıyafetlerini giydi ve hemen eski adamlarını toplamak için dışarı çıktı.

Bayan Wang onu kapıya kadar uğurladı, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Fan Changyu, Xie Zheng'in bir sonraki planının ne olduğunu bilmiyordu. Görevden alınmış bir zaptiyeyi böyle bir işe göndermek riskliydi.

Ancak isyancılar şehre girip yağmaya başlarsa, hırs ve açgözlülükleri bir kez tetiklendiğinde durdurulamaz bir canavara dönüşeceklerdi. Bu canavarı kan dökülmeden önce boğmak gerekiyordu.

Biraz düşündükten sonra Bayan Wang'a sordu: "Sizde ilçe makamının ve kaymakam konağının haritası olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

Bayan Wang tereddütle onayladı: "Var ama kızım, ne yapmayı planlıyorsun?"

Fan Changyu, "Kocamın dediklerine bakılırsa, bu erzak meselesi yüzünden kaymakamın yetkileri elinden alınmış. Kaymakamı kurtarsak nasıl olur? En azından Wang Amca'nın görevini iade etmesini sağlarız, böylece işleri daha kolay yürütür."

Şu an gizli yetki kimde olursa olsun, halkın ve zaptiyelerin gözünde en büyük yetkili hâlâ kaymakamdı.

Bayan Wang bu kızın doğuştan mı bu kadar cesur olduğunu yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamıyordu. Kendisi hâlâ korkudan titrerken, bu kız daha büyük işler peşindeydi. İsyancıları durdurmaya giden kocasını düşünerek kararlılıkla, "Bu çok tehlikeli, ben de seninle geleceğim," dedi.

Fan Changyu biraz düşündü: "Daha az riskli bir yol var ama yine de sizin yardımınıza ihtiyacım olacak."

Bayan Wang'ın gözleri parladı.

Yixiang Köşkü.

Bir at arabası Yixiang Köşkü'nün arka sokağına doğru ilerledi ve sokağın girişine yakın bir yerde durdu. Arabadan kimse inmedi. Arka kapıdaki nöbetçiler sessizce arabayı süzmeye başladılar.

İçlerinden ikisi birbirine bakıp kontrol etmeye hazırlanırken, sokağın diğer ucundan kara bir gölge fırladı. Elindeki sopayı iki nöbetçinin ensesine indirdi ve ikisi de oracıkta bayıldı.

Fan Changyu, Başzaptiye Wang'ın evinde bir erkek çocuk kıyafeti giymiş, yüzünü de tanınmasın diye is karasıyla boyamıştı. Yixiang Köşkü'nün arka kapısındaki mühürü bir tekmeyle söküp içeri daldı.

Arabaya bakmaya giden diğer iki nöbetçi bağırmaya başladı: "Cinayet ortağı delilleri yok etmek için içeri girdi!"

Hemen Fan Changyu'yu yakalamak için peşinden daldılar ama kız zaten kapının arkasında onları bekliyordu.

Biri içeri girer girmez sopayı kafasına yedi ve bayıldı. Arkasındaki asker kılıcını çekip hamle yaptı ama Fan Changyu yana çekilip bir tekmeyle onu bahçedeki foseptik fıçısının içine fırlattı. Fıçı oldukça derindi, asker içine gömüldü ve bir süre debelenip çıkamadı.

Fan Changyu içeri girip kısa bir süre sonra kucağında bir pelerine sarılı bir şeyle hızla bahçeden çıktı.

Fıçının içindeki asker avazı çıktığı kadar bağırıyordu: "Hırsız kaçıyor! Hırsız kaçıyor!"

Bu gürültü ön kapıdaki nöbetçileri çoktan uyandırmıştı. Zaptiye kıyafeti giymiş ama zaptiyeye benzemeyen bir grup adam sokağın iki ucundan yardıma koştu. Kucağında bir çocuk taşıyormuş gibi görünen kısa boylu bir adamın sokağın başındaki arabaya bindiğini gördüler.

Askerler yetişemeden araba çoktan uzaklaşmıştı.

Kar lapa lapa yağıyordu. Arabayı kullanan kişi kaba kumaştan kıyafetler giymişti, başındaki hasır şapka yüzünü gizliyordu ama kırbaç sallayışından bu işin ehli olduğu belliydi.

Önden yolu kesmeye çalışan askerlere arabacı uzun bir kırbaç savurdu. Kırbaç havada şaklayıp değdiği yeri parçalıyordu; sağa sola savurdukça askerler yol kenarına savrulup inlemeye başladılar.

Askerlerin başı bağırdı: "Kesin köşkteki suç ortakları o veledi kaçırıyor! Çabuk destek çağırın!"

Gri gökyüzüne bir işaret fişeği fırlatıldı; ilçe makamından da bir grup asker hemen peşlerine düştü.

Arabadakiler Fan Changyu ve Bayan Wang'dı.

Bayan Wang tüm şehri avucunun içi gibi biliyordu. Birkaç virajdan sonra askerleri arkalarında bıraktılar. Fan Changyu arabadan atlarken, "Teyze, lütfen bu askerleri bir on beş dakika peşinizden sürükleyin. Sonra onları atlatıp kendinizi kurtarın," dedi.

Bayan Wang şapkasını biraz kaldırıp sordu: "On beş dakika yeterli olacak mı?"

Fan Changyu, "Kocam muhtemelen ilçe makamına gitmiştir, ben de kaymakamın konağına gideceğim. Askerler Yu Hanım'ın oğlunu yakalamak için seferber olmuşken, bir yolunu bulup kaymakama ulaşırız," dedi.

Arabada tabii ki Yu Bao'er yoktu. Fan Changyu'nun pelerine sarıp çıkardığı şey sadece bir rulo yataktı.

Bayan Wang sadece, "Her şeye dikkat et!" diye tembihledi.

Fan Changyu da "Siz de," dedi.

Araba yavaşladı, Fan Changyu ıssız bir yerde indikten sonra ara sokaklardan dolanarak kaymakam konağına doğru ilerledi.

Kaymakamın evine vardığında Song'un annesinin de orada olduğunu fark etti.

Karanlıkta pusuda beklerken, Song'un annesinin yanında küçük bir hizmetçiyle, ellerinde paketlerle kapıda durduğunu gördü. Yüzünde yaltakçı bir gülümseme vardı: "Bizim Yan başkentteki sınavlara gidecek, Büyük Hanımefendi'yi çok merak ediyor. İşte, hanımefendi için birkaç küçük hediye aldım..."

Kapıdaki kâhya, "Song Efendi çok nazik," dedi.

Arkalarındaki uşağa, Song'un annesinin kıyıp aldığı o takıları almasını işaret etti ama kadını içeri davet etmedi.

Song'un annesinin gülümsemekten yüzü kaskatı kesilmişti. Günlerdir kapıdan çevriliyordu ama onca para döküp aldığı hediyelerin karşılığında hâlâ bir itibar görmemeyi yediremiyordu: "Geçen gün hanımefendi benim ayakkabı örneklerimi çok beğenmişti, bugün hem bir çayını içeyim hem de o örnekleri getireyim dedim."

Kâhya, "Hanımefendi şifayı kapmış, hâlâ iyileşemedi. Vereceğiniz bir şey varsa bana bırakın," dedi.

Song'un annesi aslında kaymakamın rütbesini biraz düşük buluyordu; oğlu sınavı kazanıp yükselince bir kaymakam kızının ona layık olmayabileceğini düşünüyordu. Sadece bu ilçede kaymakamın desteğine ihtiyaçları olduğu için hanımefendiyle arasını iyi tutmaya çalışıyordu.

Daha önce kaymakam hanımı çocukların sözünü kesmek istediğinde, kadın içinden hesaplar yapmış, sadece "müstakbel damat" vaadiyle onları oyalamıştı.

Hanımefendi çok sıkıştırınca da ağlayıp sızlayıp Song Yan'ın nişan bozma meselesini öne sürmüştü. Oğlunun hayırlı bir evlat olduğunu, annesi için o kasap Fan ailesiyle nişanı bozup "vefasız" damgasını yediğini anlatmıştı. Fan ailesinin her yerde Song ailesini kötülediğini, eğer hemen nişanlanırlarsa Fan kızının dedikodu çıkarıp oğlunun kariyerini etkileyeceğinden korktuğunu söylemişti. "Nasılsa eninde sonunda dünür olacağız, aceleye ne hacet," diyerek kadını kandırmıştı.

Kaymakam hanım da bu laflara kanmış, kadına hep yakın davranmıştı.

Yılbaşı zamanı fener şenliğinde Song Yan ve Fan ailesi arasındaki o rezalet patlak verince, Song'un annesi bir süre utancından başını kaldıramamıştı.

Kaymakam hanımın oğlunu hor görmesinden korkuyordu. Başta daha iyisini buluruz diye düşünse de, eğer oğlu sınavı kazanamazsa Qingping'deki en iyi kısmetin hâlâ kaymakamın kızı olduğunu fark etmişti. Bu yüzden yılın ikinci günü hediyelerle kapıya dayanmıştı.

Ama kapıdan çevrilmişti.

O gün eve döndüğünde sinirden çatlayacak gibi olmuştu. Oğlunun derslerini etkilemesin diye ona bir şey dememiş ama kaymakam ailesiyle arasını düzeltmeye yemin etmişti. Günlerdir hediye taşıyordu.

Hanımefendiye ulaşamayınca kızına ulaşmaya çalışmıştı ama nafile; hâlâ kapıdan içeri adım atamamıştı.

Song'un annesi gururunun ayaklar altına alındığını hissediyordu. Köşeyi dönünce yere tükürüp söylendi: "Siz kimsiniz be? Alt tarafı bir kaymakam kızı, oğlum sanki size muhtaç! Hediyeleri almayı biliyorsunuz ama bir bardak çay teklif etmiyorsunuz, aşağılıklar!"

Fan Changyu bir tezgahın önünde bir şeyler seçiyormuş gibi yaparken kadının her dediğini duymuştu. Uzaklaşan kadına kısa bir bakış fırlattı; Song ailesini çoktan hayatından çıkarmıştı ama bu kadının bu halini görünce "ilahi adalet" demekten kendini alamadı.

İçinden, 'Kaymakam ailesi bunların ne mal olduğunu sonunda anladı herhalde,' diye geçirdi.

Konağın arka duvarına dolandı, duvar dibindeki bir ağaca tırmanıp içeri atladı.

Başzaptiye Wang on küsur yıldır burada görev yapıyordu ve bu konağın her köşesini biliyordu. Bayan Wang'ın verdiği haritaya bakınca buranın mutfak olduğunu hemen anladı.

Duvar dibinden sessizce ilerledi. Bir kapıdan geçerken kâhyanın geldiğini gördü ve hemen köşeye sindi.

Kâhya elindeki hediyelerle muhafız kılıklı bir adama yalvarıyordu: "Asker bey, bunlar müstakbel damat beyin küçük hanım için gönderdikleri. Lütfen bir kolaylık yapın da bunları hanımefendiye ileteyim."

Konağın kâhyası bir muhafıza yalvarıyor ha?

Bu kesinlikle normal değildi. Fan Changyu kulak kabarttı.

Muhafız alaycı bir sesle, "Diğerlerinin yanına, müştemilata at gitsin. Eğer dışarı tek bir laf sızarsa kelleleriniz gider, ona göre!" dedi.

Kâhya korkudan donup kaldı, bir daha sesini çıkaramadı.

Fan Changyu, konağı ele geçiren bu adamların sıradan askerler olmadığını anladı. Nefesini daha da yavaşlatıp bekledi.

Bahçedeki karların hiç temizlenmediğini fark etti. Ya kaymakam ailesi hapsedildiği için hizmetliler işi boşlamıştı ya da birileri

bilerek karların süpürülmemesini emretmişti.

Çünkü karın üzerinde yürürken ne kadar sessiz olursanız olun, mutlaka bir ses çıkardı.

Fan Changyu düşüncelere dalmışken arkasından ayak sesleri geldiğini duydu.

Arkasına döndüğünde elinde tepsi taşıyan küçük bir hizmetçiyle göz göze geldi.

Hizmetçi tam çığlık atacakken, Fan Changyu bir hamlede yanına varıp ensesine vurduğu gibi kızı bayılttı. Bir eliyle tepsiyi tutarken diğer eliyle kızı yakaladı. Etrafı kolaçan edip yakındaki bir odanın kapısını ayağıyla açtı ve kızı içeri taşıdı.

Bir süre sonra Fan Changyu, üzerinde hizmetçi kıyafetleri ve elinde tepsiyle gayet rahat bir şekilde dışarı çıktı.

Köşeyi döndüğünde saçak altındaki muhafız ona bir göz attı. Fan Changyu başını eğip geçti ve kâhyanın gittiği yöne doğru ilerledi.

Haritayı önceden incelediği için kâhyanın kaldığı odayı bulması zor olmadı.

İçeri girdiğinde kâhya kendi kendine dert yanıyordu. Fan Changyu'yu görünce ödükopacak gibi oldu, sandalyeden yere yuvarlandı. Bir yandan acıyla yüzünü buruştururken bir yandan da kâhya otoritesini takınmaya çalıştı: "Sen hangi odanın hizmetçisisin, ne cüretle böyle dalarsın!"

Fan Changyu, kaymakamın hapsedildiğini görünce Başzaptiye Wang'ı görevden alma emrinin de kaymakamdan gelmediğini anladı. Kaymakam şu an muhtemelen Wang'ın gelip onu kurtarması için dua ediyordu.

"Ben Başzaptiye Wang'ın adamıyım," dedi.

Kâhyanın yüzündeki öfke bir anda dondu, neredeyse sevinçten ağlayacaktı. "Vay be, Başzaptiye Wang gerçekten de kurt bir adammış, ilçe makamındaki garipliği hemen sezmiş..."

Fan Changyu adamın saatlerce dert yanacağını anlayınca sözünü kesti: "Konakta neler oluyor?"

Kâhya gözyaşları içinde anlatmaya başladı: "Geçenlerde Jizhou Valiliği'nden erzak toplama emri geldi. Jizhou askeri levhası taşıyan bir grup asker de denetim için buraya geldi. Efendimiz kişi başı bir ölçek erzak toplanacağını duyunca, bunun halkı ölüme sürüklemek olduğunu söyleyip itiraz etti. Ama gelen yetkililer emirle baskı kurup 'Dediğimizi yap' dediler."

"Efendimiz mecbur kalıp emri verdi ama o askerler köylerde çiftçileri döverek öldürmüşler. Efendimiz durum Jizhou'daki Vali He'ye ulaşır da koltuğundan olurum diye korkup Jizhou'ya gidip af dilemek istedi. Ama o askerler efendimizi buraya hapsettiler. Kuzeybatı Komutanı Wei Xuan'ın adamları olduklarını, her şeyin onların kontrolünde olduğunu söylediler. Vali He'nin bile görevden alındığını, efendimizin erzak işine engel olduğunu söyleyip konağa hapsettiler. Hanımefendi ve küçük hanımın bile dışarı çıkması yasak."

Fan Changyu'nun kaşları daha da çatıldı. Wei Xuan ismini duymuştu; Taizhou'daki o katliamları adamlarının çıkardığı söyleniyordu.

İçini bir endişe kapladı. Eğer Wei Xuan gerçekten bu kadar acımasızsa ve erzak için her şeyi göze almışsa, Başzaptiye Wang köylüleri durdursa bile Wei Xuan'ın ordusu gelip herkesi katletmez miydi?

Fan Changyu biraz düşündü ve "O zaman Wei Xuan'ın gönderdiği o yetkiliyi kaçıralım ve kaymakama erzakları halka geri vermesini söyletelim," dedi.

Baştaki adamı yakalarlarsa, askerlere halkı öldürme emri veremezdi.

Kâhyanın dudakları titredi, cümlenin sonunu duymadı bile, başındaki "kaçırma" lafı aklını başından aldı: "Kaçırmak mı? Konakta on küsur asker var, hepsi usta savaşçılar. Makam da tamamen onların elinde, nasıl kaçıracağız?"

Fan Changyu, "Dövüşerek olmazsa uyku ilacı falan kullanamaz mıyız?" dedi.

Kâhya, Fan Changyu'yu süzmeye başladı. 'Bu gerçekten Başzaptiye Wang'ın yardımcısı mı?' diye geçirdi içinden.

Jizhou'dan gelen bir subayı kaçırmak ne büyük bir suçtu! Eğer o adamlar sonra hesap sormaya kalkarsa, konaktaki tüm kafaları toplasan yetmezdi!

Hemen ellerini salladı: "Olmaz, kesinlikle olmaz! Efendimiz sonra o subaylara nasıl hesap verir?"

Fan Changyu bu yolun biraz riskli olduğunu biliyordu ama bu kaymakam üç yıldır buradaydı, büyük bir kötülük yapmasa da halk için bir iyiliği de dokunmamıştı. Şu an tek yol buydu; kaymakamı ateşe atmak gerekiyorsa, atılacaktı!

"Majia Köyü'nde insanlar öldürüldü," dedi. "Askerler çevredeki tüm halkı isyana zorladı. Şehir kapısına dayanan binlerce öfkeli köylü var. Sence o zaman efendini günah keçisi olarak öne sürmeyecekler mi? Sen de o öfkeli kalabalıktan nasibini almayacak mısın?"

Kâhyanın dudakları yine titremeye başladı. Bir süre tarttıktan sonra, "Konakta uyku ilacı yok ama o adamlar çok tedbirli. Yiyip içtikleri her şeyi önce hizmetlilere tattırıyorlar," dedi.

Fan Changyu'nun eli kolu bağlanmıştı.

Kâhya durumu görünce çekinerek ekledi: "Ama konakta bado tohumu var. Mutfakta şu an gümüş kulaklı mantar çorbası kaynıyor."

Kısa bir süre sonra Fan Changyu, elinde bir tepsi ve yanında kova taşıyan bir uşakla ön avluya çıktı.

Fan Changyu'nun tepsisinde beyaz porselen bir kâse vardı. Kâsenin içinde büyük bir kar armudu oyulmuş, içi mantar çorbasıyla doldurulmuş ve kısık ateşte demlenmişti.

Kâseden sadece mantar kokusu değil, tatlı bir armut kokusu da geliyordu.

Fan Changyu, zenginlerin yemek konusunda ne kadar yaratıcı olduklarını düşünmeden edemedi.

Uşağın kovasında ise sadece sıradan mantar çorbası vardı.

Tabii ki hepsinin içine bolca bado tohumu katılmıştı.

Kâhya yüzünde yaltakçı bir gülümsemeyle muhafıza yaklaştı: "Hava çok soğuk, hanımefendi asker beyleri düşünmüş, mutfağa çorba hazırlatmış."

Gözünün kenarında yara izi olan muhafız burun kıvırdı ama durumdan memnun olduğu belliydi.

Kâhya onun bu tavrına alışık gibiydi. Uşağa bir kâse çorba içirip zehirli olmadığını kanıtladıktan sonra muhafız, "Tamam, bırakın şuraya," dedi.

Kâhya, Fan Changyu'nun tepsisini işaret etti: "Bu, içerideki efendimiz için özel hazırlandı."

Muhafız, Fan Changyu'ya bir göz attı. Kız başını hafifçe eğmişti, ilk bakışta gerçekten de uysal ve güzel bir hizmetçiye benziyordu. Muhafızın yüzündeki alaycı gülümseme derinleşti: "Bana ver o zaman."

Kâhya yaltaklanarak, "O efendimiz uzaklardan gelmiş, Qingping küçük yer, ikramımız kusurlu olmasın. Bırakın kız içeri götürsün," dedi.

Fan Changyu'nun içeri girmesinin asıl sebebi bado tohumu değildi. Bado tohumu ishal yapardı ama tüm avluyu bir anda saf dışı bırakamazdı. Fan Changyu içeri girerse o subayla yakın temas kurabilirdi; eğer onu etkisiz hale getirirse işler çok kolaylaşırdı.

Muhafızın alaycı tavrı değişmedi; aklına bir şeyler gelmiş olmalı ki kıza bir bakış atıp, "İçeri girip bir sorayım," dedi.

Kapıyı çalıp içeri girdikten sonra, masada kendi kendine satranç oynayan genç adama seslendi: "Efendim, konaktakiler size çorba sunması için güzel bir hizmetçi göndermek istiyorlar."

Jizhou askerlerini katledip onların kılığına girerek Qingping'i ele geçiren kişi, aslında isyancı Kral Changxin'in oğlu Sui Yuanqing'den başkası değildi.

Kral Changxin'in iki oğlu vardı; büyük oğlu hastalıklı olduğu için veliahtlık küçük oğula geçmişti.

Yıllar boyunca Kral Changxin gücünü gizlemiş, Sui Yuanqing de dışarıda "hovarda" olarak tanınmıştı. Babası isyan edince savaş meydanında kendini göstermeye başlamış, acımasızlığı yüzünden "Küçük Wu'an Markizi" olarak anılmaya başlanmıştı.

Sui Yuanqing adamının raporunu duyunca alayla güldü ve elindeki taşı kutuya bıraktı: "Wei Xuan'ın adı hovardaya çıkmış, adamlarının da ondan geri kalacak hali yok ya. Tamam, gelsin bakalım. Alt tarafı bir kaymakam, ne numarası olabilir ki?"

Muhafız tam çıkacakken sordu: "Ulaklardan haber var mı, Wei Xuan geliyor mu?"

Muhafız, "Henüz bir haber yok," dedi.

Sui Yuanqing kaşlarını çattı. Wei Xuan gibi barut fıçısı bir adam, Qingping'in erzak göndermediğini duyunca nasıl olur da hemen buraya damlamazdı?

Acaba Jizhou'da bir şeyler mi olmuştu?

Köylüler şehre varmak üzereydi; eğer Wei Xuan gelmezse bu sahne boş kalırdı.

Parmağıyla masaya vurarak, "Şu zenginlerden topladığımız paraları ve erzakları hemen dışarı çıkarın. Bin kişilik bir birliği Banpo yamacında hazır tutun. Eğer Wei Xuan gelmezse, köylüleri onun yerine biz katlederiz," dedi.

Muhafız anlamamıştı: "O köylüler bize katılmaya gelmiyor mu? Neden öldürelim?"

Sui Yuanqing alayla güldü: "Hepsini değil, sadece halkın devlete olan inancını tamamen bitirecek kadarını. Eğer bu köylüleri öldürmezsek, kaçı gerçekten bize katılır? Onları çıkmaza sokmalıyız

ki tek yolları isyan olsun."

O bilerek serbest bırakılan bilgin, Jizhou'ya 'devlet halkı katlediyor' haberini götürdü.

Wei Xuan ne kadar inkar ederse etsin, dünya o bilginin sözlerine inanacaktır; ne de olsa Wei sülalesinin adı zaten lekelenmişti. O bilginin kanlı feryadının arkasında binlerce Qingpingli'nin canı var.

Gerçeklere dayanan hikayeler her zaman daha inandırıcıdır.

Muhafız hemen, "Efendimiz çok bilgece düşündünüz," dedi.

Sui Yuanqing bu dalkavukluğa aldırmadı: "O veledi yakaladınız mı?"

Muhafızın yüreği ağzına geldi: "Biraz önce Yixiang Köşkü'ne biri girip adamlarımızı yaralamış, çocuğu kaçırmış. Peşlerine adam taktım, yakında haber gelir."

Sui Yuanqing sadece, "Çocuğa zarar vermeyin, ne de olsa abimin kanını taşıyor," dedi.

Muhafız bir de şunu sordu: "Zindandaki o kadın..."

Sui Yuanqing soğuk gözlerini ona dikti: "Abimin cariyesi... Ne yapılacağına abim karar verir. Şimdilik zindanda biraz sürünsün ama kimse ona el sürmesin."

Muhafız selam verip çıktı. Az sonra içeri elinde tepsiyle biri girdi.

O hafif ama kendinden emin ayak seslerini duyunca Sui Yuanqing'in dudakları alayla kıvrıldı.

Hizmetçiye baktığında, kaymakamın yaltaklanmak için iyi birini göndereceğini tahmin ediyordu ama bu ücra köşede bu kadar duru bir güzellik görmeyi beklemiyordu.

Özellikle kızın gözleri; ne yıldızlar gibi parlıyordu ne de bir ceylan gibi ürkekti. İlk izlenimi "dürüst ve saf" olmasıydı. Hatta o kadar saftı ki, bir konağa hizmetçi olsa hemen ezilir diye düşündürüyordu.

Fan Changyu, Xie Zheng'in o keskin bakışlarına alışık olduğu için, bu yabancı adamın süzücü bakışlarından hiç korkmadı; tepsiyi masaya bıraktı.

Fan Changyu kâseyi masaya koyup tepsiyi tam geri çekecekken, adam hafifçe gülümseyerek, "Bayağı cesursun," dedi.

Fan Changyu adamın çorbada bado tohumu olduğunu anladığını sandı; avuçları terledi. İçinden, 'Bu adam da Yan Zheng gibi biri, onun kadar yakışıklı olmasa da çok zeki, kandırması zor,' diye geçirdi.

Eski bir söz vardır; 'Önce davranan kazanır.' Hemen tepsiyi havaya kaldırıp adamın kafasına geçirecekmiş gibi yaptı. Adamın bakışları soğudu ve kolunu uzatıp tepsiyi durdurmaya çalıştı.

Ama tepsi sadece bir şaşırtmacaydı; Fan Changyu bir tekmeyle adamın karnına vurdu. Sui Yuanqing şaşkınlık ve acıyla iki büklüm olurken, kız diğer eliyle adamın ensesine sert bir darbe indirdi.

Normal bir insan bu darbeyle bayılırdı ama Sui Yuanqing hâlâ masayı devirip ona engel olacak gücü bulabiliyordu. Ensesini tutarak ayağa kalktığında, sendelese de hızla kapıya doğru yöneldi.

Fan Changyu bu adamın ensesinin bu kadar sert olacağını tahmin etmemişti. Dışarıdaki muhafızlar içerideki gürültüyü duyunca hemen daldılar: "Generalim?"

Fan Changyu, adamı yakalayamazsa diye önceden hazırladığı ipi çıkardı ve Sui Yuanqing'in boynuna doladı.

Kışlık kıyafetler kalın olduğu için ipi koluna gizlemişti.

Muhafızlar içeri daldığında, Fan Changyu'nun bir iple generallerinin boynunu sıktığını gördüler. İp iyice gerilmişti; Sui Yuanqing bir eliyle ipi tutmaya çalışıyor, yüzü nefessizlikten ve öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Sui Yuanqing'in kol gücü inanılmazdı; normalde o ipi çekse karşısındaki kızı bir uçurtma gibi yanına çekerdi ama kız sadece bir an sendeledi, sonra bir boğa gibi asıldı ipe.

Sui Yuanqing'in boynu kızın iki kolunun gücüne dayanamadı. Kız onu bir köpek leşi gibi yanına çekip boynuna bıçağı dayadığında, adamın yüzünde hem boğulmanın getirdiği bir vahşet hem de kızı bin parçaya bölme isteği vardı.

Hırlayarak, "Elimden kurtulma sakın, yoksa derini yüzüp şehir kapısına asarım!" dedi.

Fan Changyu şu an kaymakam adına iş yapıyormuş gibi davranıyordu; elindeki kemik sıyırma bıçağını adamın bacağına hafifçe sapladı: "Bakalım deriyi yüzmek mi daha hızlı, bıçağı saplamak mı?"

Yara derin değildi ama kanatmıştı; Sui Yuanqing gıkını bile çıkarmadı.

Dışarıdaki muhafızlar ise dehşete düşmüştü; hem generalleri için endişeleniyorlar hem de bir kadının onu nasıl yakaladığına inanamıyorlardı.

İçeri giren ilk muhafız olan Mu Shi, "Generalime zarar verme!" diye bağırdı.

Fan Changyu, "Dediğimi yaparsanız ona bir şey olmaz," dedi.

Mu Shi ve diğerleri Sui Yuanqing'e baktılar. Sui Yuanqing dişlerinin arasından, "Dediğini yapın," dedi.

Sonra sadece kızın duyabileceği bir sesle tehdit etti: "Seni unutmayacağım."

İlk bakışta bu kadının nasıl "saf" olduğunu düşünmüştü!

Fan Changyu içinden, 'Bu adam neden sadece bana kin güdüyor, neden kaymakama kızmıyor? Şu an onun için çalışıyormuşum gibi duruyorum ya!' diye geçirdi.

Bıçağı biraz daha bastırarak muhafızlara seslendi: "Çabuk kaymakam efendimizi serbest bırakın!"

Mu Shi, kâhyaya öyle bir baktı ki, sanki onu diri diri yiyecekti.

Kâhya korkudan bayılacak gibiydi.

Kısa süre sonra, günlerdir hapis tutulan kaymakam nihayet odasından çıktı. Avluya gelip durumu görünce o da az kalsın düşüp bayılacaktı.

Bir yıl daha hapis kalmayı, böyle bir manzarayla karşılaşmaya tercih ederdi!

Sui Yuanqing alayla sordu: "Adamlarım kaymakamı bıraktı, şimdi beni bırakacak mısın?"

Kızın intikamından korkacağını sanarak nazik bir beyefendi gibi konuştu: "Merak etme, seni yakalayacak olsam bile önce kaçmana izin veririm, şimdi bir şey yapmam."

Tam o sırada bir asker kapıdan daldı: "Rapor! Köylüler şehir kapısına dayandı! İlçe makamındaki tüm mahkumlar serbest bırakılmış, toplanan erzakları yağmalayıp şehir kapısına taşımışlar, köylülere geri vereceklerini söylüyorlar!"

Sui Yuanqing'in yüzü öfkeden çarpıldı. Fan Changyu'ya bakıp güldü: "Sizin bu planı yapan kişi gerçekten her şeyi düşünmüş."

Fan Changyu ona cevap vermedi; ilçe makamındaki bu iş muhtemelen Yan Zheng'in elinden çıkmıştı.

Şu an elindeki bu adam kucağında bir bomba gibiydi; onu öldürse büyük bir devlet yetkilisini öldürmüş sayılacak ve ömrü kaçak olarak geçecekti.

Ama bırakırsa da huzur bulamayacaktı.

Kaymakama döndü: "Kaymakam Efendi, halk isyan etti, onlara bir hesap vermeniz lazım ki öfkeleri dinsin."

Bunu söylerken gözüyle elindeki adamı işaret etti.

Kaymakam halkın kapıya dayandığını duyunca bembeyaz oldu. Eğer isyancılar şehre girerse ilk kurban kendisi olurdu.

Ölse bile arkasından tüm suç ona kalırdı; ne de olsa başarısız bir

yöneticiydi ve ölüler itiraz edemezdi.

Kaymakam, Fan Changyu'nun o işaretini gördü. Üstlerine karşı korkak olsa da yılların memuruydu, kurnazdı; kızın ne demek istediğini hemen anladı.

Bir an düşündü ve gözleri parladı.

Evet, bu adamlara gücü yetmiyordu ama halka bir kurban lazımdı; neden bu adamları öne sürüp hesabı onlara kestirmesin ki?

Kaymakam o sekiz aylık hamile gibi duran göbeğini öne çıkarıp konuştu: "Erzak toplama emrini siz getirdiniz. Madem durum bu, zahmet olmazsa gidip halka hesabı siz verin."

Halkın onlara ne yapacağı artık halkın bileceği işti.

Sui Yuanqing sadece güldü: "Pekala, gidelim bakalım o hesabı vermeye."

Mu Shi, efendisinin bakışından ne demek istediğini anladı; yüzündeki öfke biraz dindi.

Banpo yamacında bin kişilik bir pusu kurmuşlardı. Bir işaret fişeğiyle o birlik aşağı inerse tüm Qingping'i haritadan silebilirlerdi!

Qingping dışı, Jizhou sancağı taşıyan bir ordu ana yoldan ağır ağır ilerliyordu. Ordunun başındaki yaşlı general He Jingyuan idi. Üzerindeki ağır zırh, o nazik havasını bastırmış, yerine bir otorite getirmişti.

Ancak yaşlanmıştı, saçları ve sakalları bembeyazdı. Günlerdir uyumadığı için yorgun görünüyordu.

Zheng Wenchang atını onun biraz gerisinde sürüyordu: "Belki de o bilgin abartıyordur. Kıçı kırık bir kaymakam nasıl olur da halkı bu kadar ezer? Ben gidip baksaydım yeterdi, sizin bizzat gelmenize ne gerek vardı?"

He Jingyuan başını salladı, gözlerinde bilgece bir ciddiyet vardı: "Qingping'de tuz gölü var. Erzak toplama zamanı böyle bir şey çıkması tesadüf olamaz."

Sözünü bitirir bitirmez bir ulak hızla yanlarına geldi: "Rapor! On mil ilerideki Banpo yamacında, ormanda gizlenmiş bir Chongzhou birliği tespit edildi!"

Bu haberi duyunca Zheng Wenchang'ın bile sırtından aşağı soğuk terler boşaldı.

48. BÖLÜM

Qingping ilçesinin banliyösündeki Banpo ormanlığında, karları henüz erimemiş kuru otları çiğneyen birkaç gözcü, çam ağaçlarının arasına gizlenmiş orduya doğru hızla ilerliyordu.

"Generalim! Bir grup saray askeri Qingping ilçesi yönünden geliyor!"

Burada emir bekleyen Chongzhou'nun genç komutanı haberi duyunca sevindi: "Wei hanedanının sancağını mı taşıyorlar?"

Gözcü yanıtladı: "Wei sancağı görülmedi, Jizhou sancağı taşıyorlar."

Genç komutanın yüzündeki ifade bir anlığına belirsizleşti, tekrar sordu: "Ordunun başında kim var?"

"Biri yaşlı, diğeri genç iki komutan."

Genç komutan kendi kendine mırıldandı: "Yoksa Wei Xuan ve He Jingyuan birlikte mi geldi?"

Yanındaki adam sordu: "Generalim, hâlâ Qingping ilçesinin dışındaki isyancı halka pusu kuracak mıyız?"

Genç komutan başını salladı: "Jizhou eyalet askerleri bile geldiyse, bizimkiler isyancıları kışkırtmaya devam etsin yeter. En iyisi ilçeye girmelerini sağlamak; böylece Jizhou'dan kim gelirse gelsin, bu ordu isyancılarla çatışmak zorunda kalacak."

İsyan eden halk bir kez şehre girdiğinde, sivil kayıplar ne kadar ağır olursa, Wei hizbinin üzerine yıkılacak suçlar da o kadar artacaktı.

Veliahtlarının asıl planı, Qingping ilçesinden toplanan askeri tahıla el koymaktı. Wei Xuan'ın mizacı malumdu; öfkeden küplere binecek, tahılı geri almak için bizzat ordusuyla gelecekti. Öfkesi doruğa çıkmış isyancı halkla karşılaştığında, iki barut fıçısı birbirine çarpacak ve fitil ateşlenecekti.

Sarayın zorla tahıl toplayarak bir ilçeyi isyana sürüklediği ve

ordunun silahsız halkı katlettiği haberi yayıldığında, yer yerinden oynayacaktı.

Şehir kapısındaki mevcut durum ise hiç de iç açıcı değildi.

Qingping küçük bir ilçeydi; şehir savunması hiçbir zaman ciddiye alınmamıştı. Sıkıştırılmış topraktan yapılma surlar haddinden fazla alçaktı; çıplak bir kapı kulesi dışında ne bir iç kale, ne bir okçu kulesi ne de savunma burçları vardı.

Haber alan Başkomiser Wang, emrindeki bir grup zaptiye ile şehir kapılarını kapatmış, kapı kulesindeki mazgallara birkaç okçu yerleştirmişti. Ancak sayıları o kadar azdı ki, surların üzerini doldurmaya bile yetmiyorlardı.

Bir grup zaptiyeye şehri savundurmak zaten başlı başına absürt bir durumdu.

Bu durum, Qingping'de konuşlanmış bir ordu birliği olmamasından ve ilçenin on yıllardır haydutlar dışında hiçbir savaş görmemiş olmasından kaynaklanıyordu.

Kapı kulesinin altında toplanan köylüler, kapkara bir kalabalık hâlinde uzanıyordu. Her birinin elinde çapa veya yaba vardı; yüzlerindeki o eski saflıktan eser kalmamış, her biri surdaki zaptiyeleri çiğ çiğ yiyecekmiş gibi hiddetle bakıyordu.

Bırakın kuledeki genç zaptiyeleri, Başkomiser Wang bile bu manzarayı gördüğünde içten içe titriyordu. Bu toplanan binlerce köylü gerçekten şehre girmeye kalksa, bu küçücük kapı onları nasıl durdurabilirdi?

Şu an Wang'ın tek umudu, Jizhou eyaletinin durumu haber alıp bir an önce ordu göndermesiydi.

Fan Changyu'nun kendisine ilettiği sözleri hatırlayarak, mazgallardan aşağıya, halka doğru iyi niyetle seslendi: "Hemşehrilerim, ne yapıyorsunuz? Bir anlık öfkeyle kendinizi yakmayın, sülalenizin yok edilmesine sebep olacak bu büyük suçtan geri dönün!"

Buraya kadar gelen köylülerin çoğu hâlâ surdaki oklardan

korkuyordu, bu yüzden öne atılmaya cesaret edemediler. Sayıca üstün olsalar da, kimse ilk ölen olmak istemiyordu.

Herkes isyan etmenin cezasını biliyordu; bunu içten içe bilmek başka, birinin yüzüne karşı böyle uyarıda bulunması başkaydı.

Çoğu hayatı boyunca tarlasından çıkmamış, Qingping ilçesinin dışını bile görmemiş insanlardı. Dünyadaki en büyük otoritenin imparator, Qingping'deki en büyük otoritenin ise ilçe kaymakamı olduğunu biliyorlardı.

Kaymakama karşı gelmek hapis ve dayak demekti; imparatora karşı gelmek ise tüm akrabaların idam sehpasına gönderilmesi demekti.

Normal zamanlarda bu zaptiyeleri gördüklerinde bile içlerini bir korku kaplardı; şimdi Başkomiser Wang böyle konuşunca, ister istemez tereddüde düştüler.

Bunu gören elebaşı, gözlerini keskinleştirerek surdaki Wang'a bağırdı: "Siz köpek memurlar tepemizde boza pişirirken biz sizin emir kulunuz olan aşağılık köylülerdik, şimdi bizi yaşayamaz hâle getirdiniz de mi hemşehri olduk? Peh! Senin gibi bir kaymakam köpeğinin hemşehrisi falan değilim ben! Sülalemiz mi yok edilecek? Tohumluk zahiremiz kalmadı, imparatorun bizi öldürmesine gerek yok, zaten açlıktan öleceğiz! Ha öyle ölmüşüz ha böyle; şehre girip paramızı pulumuzu gasp eder, gidip Chongzhou'daki isyancı krala katılırız, en azından bir yaşama şansımız olur!"

Zaten kararsız olan köylüler bu sözleri duyunca gözlerindeki kararlılık yeniden parladı: "Hükümet bize yaşama şansı vermiyor! Kendi yolumuzu kendimiz açacağız!"

Elebaşı elindeki tarım aletini havaya kaldırdı: "O köpek kaymakamı çıkarın, gelsin eceline teslim olsun!"

Arkasındaki köylüler de hep bir ağızdan haykırdı: "Köpek kaymakam dışarı çıksın, canını versin!"

Durumun kontrolden çıktığını gören Başkomiser Wang aceleyle konuştu: "Hemşehrilerim, sakin olun... Tohumluk zahireleriniz size geri verilecek. Herkes evine dönsün, hükümet bu isyanın peşini

bırakacak, kimse cezalandırılmayacak."

Elebaşı soğuk bir kahkaha attı: "Gördünüz mü millet? Biz isyan etmeden önce bu köpek memurlar canımızı hiçe sayıyor, adam öldürüp zahiremizi gasp ediyorlardı. Biz isyan edince zahireyi geri verecekleri tuttu! Bunca yıldır çektiğimiz çile, sadece diş geçirebildikleri, uysal olduğumuz içindi!"

Bu sözler köylülerin içindeki öfkeyi daha da körükledi.

Elebaşı fırsatı kaçırmadı: "Geri adım atamayız! Geri adım atarsak bu köpek memurlar yine tepemize binecek! Şehirdeki zenginlerin hangisi bizi insan yerine koyuyor? Eskiden pazara geldiğimizde bize pislikmişiz gibi bakarlardı! Şehre girin! Köpek memurları öldürün, altınları gümüşleri yağmalayın, bunca yılın acısını çıkarın!"

Arkasındaki birkaç adama işaret verdi, onlar da durumu anlayıp bağırmaya başladılar:

"Aynen öyle! Biz doğuştan aşağılık değiliz, sadece şehirdekiler kadar şanslı doğmadık o kadar!"

"Hemşehrilerim, bu kaymakam köpeğinin yalanlarına kanmayın! Bizi eve gönderdiklerinde başımıza gelecek olan şey, Ma köyündekilerle aynı kaderdir!"

"Bu noktaya geldikten sonra geri dönüş yok! Öleceksem de sefa içinde ölürüm! Duydum ki şehirdeki kadınların teni su gibiymiş, bembeyazmış! Karısı olmayan kardeşler, o bey kızlarının bir gecelik damadı olmak istemez misiniz?"

Ma köyündeki katliamın dehşeti hâlâ tazeyken kimse geri adım atmaya cesaret edemedi. Şehrin içindeki cazibe de eklenince, köylülerin gözü döndü, çamurlu toprağın üzerinde soluyarak bağırdılar: "Şehre girin!"

Başkomiser Wang, köylülerin neden isyan ettiğini buraya gelince öğrenmişti. Birincisi, zahire toplamaya giden zaptiyelerin zalimliği; ikincisi ise durumu Jizhou eyaletine şikâyet etmeye giden Ma köyü halkının yolda tamamen katledilmiş olmasıydı.

Şu an resmen bir rütbesi bile yoktu, zahireyi iade etme sözü

verirken bile sesi titriyordu. Karşısındaki köylülerin vahşi birer canavara dönüştüğünü görünce içtenlikle yalvardı: "Hemşehrilerim, yapmayın, etmeyin! Qingping ilçesi ne kadar ki? Burada isyan etseniz gerçekten Chongzhou'ya kaçacak kadar yaşayacak mısınız? Siz kaçsanız bile karınızın, çocuğunuzun, yaşlı ananızın günahı ne?"

En çok bağıranlar, genellikle bakmakla yükümlü olduğu kimsesi olmayan gençlerdi.

Wang'ın bu sözleri üzerine isyancıların yüzündeki ifadeler değişti.

Sadece çaresizlikten buraya gelen bazı köylüler sordu: "Az önce zahireyi geri vereceğiz dedin, sözün söz mü?"

Wang, hükümetin gerçekten zahireyi verip vermeyeceğinden emin değildi ama bir an tereddüt ettikten sonra dişlerini sıkarak cevap verdi: "Elbette söz!"

Ma köyünde akrabası olanlar ise nefretle haykırdı: "Ma köyünü katleden o köpek memurları ve zaptiyeleri teslim edin, yoksa bu iş bitmez!"

Wang hemen ekledi: "Ma köyündeki facia mutlaka en sert şekilde soruşturulacak, size bir hesap verilecek."

İsyancıların elebaşı, kalabalığın Wang'ın sözleriyle bölündüğünü görünce yanındakilerle bakıştı.

Daha önce en çok bağıran adam kışkırtmaya devam etti: "Sert şekilde soruşturmak mı? Nasıl soruşturulacağına yine siz köpek memurlar karar vermeyecek misiniz? Sonra 'dağ haydutları yaptı' der geçersiniz, o zaman elimizden ne gelir?"

Bu gerçekten de ihtimal dâhilindeydi. Yatışmaya başlayan kalabalık yeniden galeyana geldi.

"Evet! O köpek soylarını şimdi teslim edin!"

Kalabalık kapıya doğru yüklenmeye başladı.

Wang bağırdı: "Daha fazla yaklaşmayın! Yaklaşanı vururuz!"

Yanındaki zaptiyeler yaylarını gerdi ama ok tutan elleri titriyordu.

Aşağıdaki kalabalık daha da ağır küfürler savurmaya başladı: "Bu Wang denen herif kaymakamlığın başkomiseri, Ma köyündekileri öldürenler kesin onun adamlarıdır, adamlarını hiç teslim eder mi!"

Kışkırtıcı sesler köylülerin öfkesini daha da harladı, Wang'a duydukları nefret arttı.

Wang ne yapacağını şaşırmışken arkasından bir gürültü geldi. Yeni atanan zaptiyeler asık suratlarla kuleye çıktılar, Wang ve adamlarını kenara iterek bağırdılar: "Görevden alınmış bir grup süprüntü bu kıyafetleri giymeye nasıl cüret eder!"

Wang ve adamlarının yüzü utançtan kızardı.

Aşağıdaki elebaşı, yeni gelen zaptiyeleri görünce planının işlediğini anlayıp bağırdı: "Bu köpek memurlar ne zaman canımızı insan yerine koydu ki? Atın ulan okları! Beni vursanız da hemşehrilerim intikamımı alacaktır!"

Bu nidayla öne atıldı. Kuleden okları devralan "yeni zaptiyeler" aşağıya bir yaylım ateşi açtı.

En çok bağıranlara hiçbir şey olmazken, öne atılan sıradan köylülerden birkaçı can verdi.

Ölümlerle birlikte kule altındaki gürültü daha da arttı.

Ölenleri tanıyanlar feryat etti: "Er Dan!"

Kışkırtıcılar devam etti: "Gördünüz mü? Bu hükümet köpekleri bize yaşama şansı vermeyecek! Girin içeri, vuruşalım!"

Vurulan köylüye sarılıp ağlayan adam kardeşi olmalıydı, hırsla bağırdı: "Sizin gibi köpek memurlarla ölene kadar vuruşacağım!"

Öfkeden gözü dönen köylüler tam kuleye saldıracakken, birden "GÜM" diye bir ses duyuldu ve kulenin altı kan gölüne döndü.

Köylüler, kuleden aşağı atılan zaptiyenin cesedini görünce birbirlerine bakıp duraksadılar. Başlarını kaldırıp kuleye baktılar.

Mavi hayalet maskesi takmış bir adam kulede duruyordu. Sesi buz gibiydi: "Oku kim attıysa, hesabınızı ondan sorun."

O maske aslında fener festivalinde her yerde görülen sıradan bir maskeydi ama bu adamın yüzünde tarif edilemez bir soğukluk ve tekinsizlik taşıyıyordu.

Elebaşı panikle bağırdı: "Sen de kimsin?"

Xie Zheng yanıtladı: "Yolsuz memurları öldüren kişi."

Kuledeki gerçek ve sahte zaptiyeler de sonunda kendilerine geldiler. Başkomiser Wang ve adamları durumu anlayamazken, sahte zaptiyeler kılıçlarını çekip adama saldırdılar.

Xie Zheng karşılık bile vermedi; geniş kolları rüzgârla dolmuş, kulede bir hayalet gibi süzülüyordu. Üzerine gelen kılıç darbelerinden ustalıkla sıyrılırken, o sahte zaptiyelerden birini yakasından tutup kuleden aşağı fırlattı. Bir ceset daha yere çakıldı.

Wang şaşkınlık içindeyken, Xie Zheng bir sahte zaptiyeyi daha aşağı atarken ona dönüp fısıldadı: "Kaymakam gözaltına alındı, bunlar sahte zaptiyeler. Adamlarına emir ver, çekinmesinler."

Wang kendine geldi. Bu mavi maskeli adamın kim olduğunu bilmese de, son günlerde kaymakamlıktaki gariplikleri düşününce durumu kavradı. Hemen adamlarına bağırdı: "Bu sahtekârları yakalayın!"

Ne olduğunu anlamayan zaptiyeler, şeflerinin öne atıldığını görünce tereddüt etmeden kılıçlarını çekip sahtelerle çatışmaya girdiler.

Aşağıdaki köylüler ise sanki bir tiyatro izliyormuş gibi şaşkınlıkla bakıyorlardı: "Bu memurlar neden birbirine girdi?"

Yandaki bir köylü cevapladı: "Görünüşe göre Başkomiser Wang'ın adamları, ok atanları dövüyor."

"Kaymakamın ekibi beş para etmez ama Başkomiser Wang iyidir. Geçen sene bizim inek komşu köye kaçtığında, o uyuz Chen ineğe el koymuştu da Wang gidip benim için geri almıştı."

Durumun kontrolden çıktığını gören provokatörler yangına körükle gitmeye devam etti: "Wang, kaymakamdan büyük mü sanki? Bu köpekler kendilerini kurtarmak için eski arkadaşlarına bile kıyıyorlar, bizim canımız onların gözünde hiç kıymetli değil! İntikam istiyorsak bu kapıyı kırıp kaymakamı öldürmeliyiz!"

Çoğu köylü kararsızdı; şehre girmeli miydiler yoksa bir açıklama mı beklemeliydiler?

Kısa süre sonra Xie Zheng ve adamları tüm sahte zaptiyeleri kuleden aşağı attı. Hayatında hiç adam öldürmemiş köylüler, kapının önündeki cesetleri görünce ürktüler.

Xie Zheng ellerini arkasında birleştirerek seslendi: "Zahiresini alıp gitmek isteyene bugünkü olaylar için hesap sorulmayacak, hükümet peşinize düşmeyecek. Ama inat edenler bilsin ki; Jizhou ordusu Qingping yolunda. Bugün bu kapıyı kırıp bir cana kıyarsanız geri dönüşünüz olmaz. Hayatınızın geri kalanını tarlanızda, ailenizle mi geçirmek istersiniz yoksa tüm ailenizi ölüme mi sürüklersiniz? Karar sizin."

Jizhou ordusunun geldiğini duyunca, ömrü tarlada geçmiş köylülerin yüreğine korku düştü.

Hem korku hem vaat içeren bu taktik işe yaramıştı. Eski huzurlu hayatlarına dönmek varken, şehri yağmalayıp sonra tüm ailece idam edilmek, bir salağın bile yapmayacağı bir seçimdi.

Kışkırtıcı adam zorluk çıkardı: "Sözle olmaz, zahire nerede?"

Başkomiser Wang tam lafa girecekken kule içinden bir ses yükseldi: "Zahire geldi!"

Bu, Yixiang Lokantası'nın çıraklarıydı; zahire çuvallarını kuleye taşımışlardı.

Şu durumda kapıyı açmak imkânsızdı, bu yüzden zahireler sepetlerle kuleden aşağı indirildi.

Birkaç köylü çuvalları açıp kontrol edince yüzlerinde bir gülümseme belirdi ama gözyaşlarını silmeden edemediler: "Zahire, gerçekten bizim zahiremiz!"

Zahirenin geri verildiğini görünce isyancıların çoğunun yüreği ferahladı.

Başkomiser Wang alçak sesle Xie Zheng'e yaklaştı: "Yiğidim, Qingping'i bu beladan kurtardığın için sağ ol. Ama toplanan askeri zahireyi köylülere geri verdik... Jizhou'dan gelen askerlere ne hesap vereceğiz?"

Xie Zheng, "Hesabı kaymakam verecek," dedi.

Zahire toplama emrinin iptali, Wei Xuan'a Huizhou'ya dönmesi için gönderdiği emirle birlikte Jizhou'ya çoktan ulaşmıştı. Jizhou'nun artık zahire istemesi imkânsızdı ama hiçbir şeyden haberi olmayan bir zaptiyeye bunu açıklamasına gerek yoktu.

Wang başta endişeliydi ama Xie Zheng'in sözlerini duyunca kararlılıkla başını salladı. Gerçekten de, isyancıları yatıştırmak ve şehre girmelerini engellemek elinden gelenin en iyisiydi. Bu yaşlı kemiklerinin taşıyabileceği sorumluluk bu kadardı; gerisini kaymakam düşünsündü.

"Yiğidim, Jizhou ordusuyla onları korkutmak harika bir fikirdi, sayende şehir halkı felaketten kurtuldu," dedi Wang.

Xie Zheng sustu. Jizhou ordusunun gelişi bir korkutma taktiği değildi; Qingping'de böylesine büyük bir olay çıkmışken Jizhou'nun sessiz kalması imkânsızdı. Gelen kişi Wei Xuan olmadığı sürece, ordu bu kandırılmış köylülerle çatışmaya girmeyecekti.

Kışkırtıcılar, köylülerin yatıştığını görünce mevki ve makam hayallerinin suya düşeceğini anladılar. Asık bir suratla devam ettiler: "Ma köyündeki onlarca canın hesabı ne olacak?"

Başkomiser Wang yardım dilercesine Xie Zheng'e baktı.

Mavi maske Xie Zheng'in tüm yüzünü örtüyordu, ifadesi seçilmiyordu. Sadece, "Zaman kazan," dedi.

Wang bir an afalladı, sonra Ma köyü katliamının şu an aydınlatılamayacağını ve hemen bir hesap verilemeyeceğini anladı. Jizhou askerleri gelip asayişi sağlayana kadar beklemekten başka çare yoktu.

Alnındaki teri silerek, aşağıdakileri oyalamaya çalıştı.

Xie Zheng'in gözleri ise sürekli sorun çıkaran o birkaç kişinin üzerindeydi. Onlar adalet peşinde değillerdi; tek amaçları nefreti körüklemek ve olayı büyütebildikleri kadar büyütmekti.

Peki, olay büyürse onların çıkarı ne olacaktı?

Gerçek köylüler konuşmayı pek bilmez, nefretle güdülürlerdi. Kışkırtıcılar bu insanları suça itiyordu; köylülerin kaçacak yeri yoktu ama bu kışkırtıcılar bu kadar pervasızca davrandıklarına göre, arkalarındaki dayanak oldukça düşündürücüydü.

Provokatörler, Ma köyü için hemen bir cevap verilememesini bahane ederek köylüleri yeniden galeyana getirirken, Xie Zheng onları gizlice ortadan kaldırmayı planlıyordu. Tam o sırada kuleden bir ses yükseldi: "Kaymakam Hazretleri geldi!"

Aşağıdakiler sustu, nefret dolu gözlerle kuleye baktılar.

Xie Zheng de gözlerini kıstı; perde arkasındaki gücün kaymakamı ortaya çıkmaya zorladığını sandı. Ama dönüp baktığında, göbeğini şişirerek gururla yürüyen kaymakamı ve arkasında elleri bağlı askerleri sürükleyen uşakları gördü.

Fan Changyu, üzerine pek oturmayan bir hizmetçi kıyafeti giymişti. Elinde birini rehin tutuyor, kemik sıyırma bıçağını adamın boğazına dayamıştı. Kollarının kısalığından dolayı bembeyaz bilekleri dışarıda kalmıştı.

Rehin aldığı adamın boynunda birkaç hafif çizik vardı; belli ki yol boyunca pek uslu durmamıştı.

Xie Zheng'in gözleri adamın yüzüne değince bir an donakaldı; ardından mavi maskesinin ardındaki ifadesi tarif edilemez bir hâl aldı.

49. BÖLÜM

Fan Changyu tüm dikkatini elindeki rehineye vermişti. Bu adam çok kurnazdı; yol boyunca dikkatini dağıtmak için sürekli konuşmuş, bir ara onu çelmeleyip elindeki bıçağı almaya çalışmıştı.

Ondan sonra Fan Changyu daha da tetikte olmuştu; adamın hiçbir sözüne karşılık vermiyor, sinirlendiğinde ise uyarı mahiyetinde vücudunda küçük bir kesik açıyordu.

Şu an kuleye varmışlardı. Fan Changyu sadece ortama hızlıca bir göz atmış, mavi maskeli adamın Xie Zheng olduğunu hemen fark edememişti.

Başkomiser Wang, elleri bağlı bir grup insanı görünce şaşkınlıktan donakaldı, kaymakama sordu: "Efendim, bu nedir?"

Kaymakam, aşağıda kendisine nefretle bakan isyancıları görünce biraz korksa da, Qingping'in kurtulacağını ve halkın öfkesini kusacağı bir kurban bulunduğunu düşününce ferahladı. Jizhou'da bu isyanı bastırdığı için ödül alacağını, hatta terfi edebileceğini hayal edince göbeği bile titremeyi bıraktı.

Resmiyet takınarak konuştu: "Jizhou'dan gelen komutanlar zahire toplama işini yönetiyordu. Halkın şikâyetleri arşa ulaştı, onlara bir hesap vermek gerekiyordu... Ben de makamımı riske atarak bu askerlerin bağlanmasını emrettim."

Bunu söylerken Fan Changyu'ya bir göz attı. Onun asıl esir tutulanın kendisi olduğunu söylemeyeceğinden emin olunca iyice kasıldı.

Kaymakamın uşakları şaşkındı ama efendilerine itaat etmeye alışıktılar. Kaymakam ak deyince ak, kara deyince kara derlerdi; şimdi onu bozacak değillerdi.

Fan Changyu'nun yüzünde hiçbir itiraz belirtisi yoktu. Kaymakamın adamları onun durumu kabullenen, uysal ve akıllı bir kız olduğunu düşündüler.

Başkomiser Wang gibi durumdan tamamen habersiz olanlar ise Fan Changyu'yu sadece bir figüran gibi gördüler. Tüm dikkatleri kaymakamdaydı. Wang, hâlâ biraz şüpheli olsa da, kaymakamın bu askerleri bağlatacak cesareti göstermesine hayran kaldı: "Efendimiz ne kadar yüce gönüllüymüş."

Kaymakam içinden, "Kapıyı Wang tuttu, komutanı da onun adamı yakaladı; bu iş bitince ödül Wang'a gider. Onun başarısını kendime mal etmek için önce onu pohpohlamalıyım," diye düşündü ve ekledi: "İsyancılar hâlâ şehre giremediyse bu senin sayendedir Wang. Jizhou'dan gelen bu askerlerin gardını düşürmek için seni görevden almış gibi yaptım, beni hayal kırıklığına uğratmadın."

Wang mahcubiyetle, "Efendim, teveccühünüz..." dedi.

Asıl fikrin Fan Changyu'ya ait olduğunu söyleyecekti ki, Fan Changyu'nun kendisine kaş göz işareti yaptığını gördü.

Fan Changyu, kaymakamın tüm başarıyı sahiplenmesine can atıyordu. Aptal değildi; yakaladığı bu adam Jizhou'da önemli bir makamdaydı. Eğer bu adam ölürse, onun üstündeki o Wei Xuan denen general intikam almak için Fan Changyu'nun peşine düşerdi.

Sıradan bir halk kızı olarak bu kadar ön plana çıkmak, belki üç beş altın kazandırırdı ama kaymakamdan bile büyük bir generalin nefretini kazanmak demekti. Adam tek parmağıyla onu ezerdi; o zaman ödülü harcayacak canı kalmazdı.

Üstelik elindeki bu adam bir şekilde kurtulursa kesin ondan intikam alırdı. Her ne kadar kaymakam için çalıştığını ima etmiş olsa da, kaymakamın o korkak hâliyle bu planı kuracak biri olmadığı belliydi.

Şimdi kaymakam kendi hırsıyla tüm nefreti üzerine çekmişti; Fan Changyu içten içe bayram ediyordu.

Başkomiser Wang ise şaşkındı ama Fan Changyu'nun "konuşma" işaretini görünce lafı ağzında geveledi.

Tam o sırada kule altındaki halk, kaymakamın o kibirli tavırlarını görünce yeniden küfretmeye başladı: "Köpek memur! Ma köyündeki

o canların hesabını nasıl vereceksin? Tüm ailenin canıyla mı ödeyeceksin?"

Kaymakam hayatında böyle ağır hakaret duymamıştı. Aklı fikri terfi etmekte olduğu için bu küfürleri duyunca sakalları öfkeden titredi: "Hadsizler! Devlet memuruna hakaret etmeye nasıl cüret edersiniz!"

Xie Zheng ve Wang'ın binbir güçlükle yatıştırdığı halk, kaymakamın bu tek cümlesiyle yeniden patladı.

Kışkırtıcılar fırsatı değerlendirdi: "Gördünüz mü? Bu köpek memur bizi hâlâ insan yerine koymuyor, hesap vermeye de niyeti yok!"

"Eğer şimdi evimize dönersek, yarın kapımıza dayanıp bizi sopalarla öldürecek olanlar yine bu zaptiye köpekleri olacak!"

"Kaymakamı öldürün, adalet isteyin!"

Köylülerin öfkesi yeniden kabardı. Ellerindeki aletleri sallayarak haykırdılar. Qingping'in o küçük kapı kulesi, bu ses dalgaları arasında denizde sallanan bir sandal gibiydi; bir dalga gelse tuzla buz olacaktı.

Kaymakam bu gürültüyü duyunca panikledi, hemen uşaklarına Sui Yuanqing ve adamlarını öne çıkarmalarını emretti: "Ben sadece küçük bir kaymakamım, zahire toplama emrini ben vermedim! Her şeyi Jizhou'dan gelen bu adamlar yönetti! Ma köyü olayından haberim bile yok! Adalet istiyorsanız, işte onları size teslim ediyorum!"

Sonra yanındakilere bağırdı: "Kapıyı açın, bunları dışarı atın!"

Xie Zheng'in gözleri sessizce Sui Yuanqing'in üzerindeydi. Sui Yuanqing'in dudaklarının alayla kıvrıldığını, aşağıda köylülerin arasındaki kışkırtıcıların sürekli ona baktığını fark etti. Soğuk bir sesle araya girdi: "Bu adamın şehirden çıkmasına izin veremezsiniz."

Başkomiser Wang da hemen ekledi: "Efendim, kapı açılmaz! Açılırsa dışarıdakiler içeri dalar, şehir halkı perişan olur!"

Fan Changyu, Xie Zheng'in sesini duyunca maskelinin o olduğunu anladı ve şaşkınlıkla ona baktı.

Sui Yuanqing de bu sesi duyunca kaşlarını çattı, yakındaki adamı süzmeye başladı.

Kaymakam ve Wang tartışırken, birden havada birkaç ıslık sesi duyuldu. Kalabalığın içinden atılan birkaç gizli ok, doğrudan kaymakamı ve Fan Changyu'yu hedef alarak kuleye uçtu.

Oklarla birlikte, kule altına kancalar fırlatıldı. Köylü kılığındaki bir grup ölüme hazır savaşçı, iplere tırmanarak hızla kuleye sızmaya başladı.

Wang dehşetle bağırdı: "Efendimizi koruyun!"

Fan Changyu üzerine gelen oku fark edip başını yana eğdi. O sırada rehin tuttuğu adam aniden kendini Fan Changyu'nun bıçağına doğru attı. Boğazını koruyup omzunu bıçağa sürterek derin bir yara açtı ve bu sayede iplerinden kurtuldu.

Fan Changyu ne olduğunu anlayamadan, omzundan kanlar sızan adamın kendisine vahşi ve uğursuz bir gülümseme attığını gördü.

"Eyvah," dedi içinden ve refleksle geri sıçradı. Ancak Sui Yuanqing ondan daha hızlıydı; iplerinden kurtulur kurtulmaz bir zaptiyenin kılıcını kapıp Fan Changyu'ya savurdu.

Savaş alanlarında kelle alarak pişmiş bu dövüş tekniği, hem acımasız hem de inanılmaz hızlıydı.

Fan Changyu'nun elindeki kemik sıyırma bıçağı çok kısaydı, uzun kılıca karşı avantajı yoktu. Darbeyi bıçağıyla karşıladığında, elinin ayası o müthiş güçle uyuştu.

Xie Zheng, Fan Changyu'ya atılan oklardan birini havada yakaladıktan sonra Sui Yuanqing'in saldırıya geçtiğini gördü. Tam yardıma gidecekken, kuleye tırmanan suikastçılar niyetini anladı. Bir kısmı Fan Changyu'ya ok atmaya devam ederken, diğerleri Xie Zheng'i oyalamak için üzerine çullandı.

Xie Zheng hem okları engellemek hem de bu yapışkan adamlarla uğraşmak zorunda kaldığı için bir anlığına eli kolu bağlandı.

Zaptiyeler bu suikastçıların dengi değildi; Wang'ın adamları birer

birer düşüyordu. Kaymakamın uşakları ise hayatlarında böyle bir vahşet görmemişlerdi; korkudan ne yapacaklarını şaşırıp kaçmaya çalışırken arkalarından biçiliyorlardı.

Kulede üstünlük bir anda Sui Yuanqing'in adamlarına geçti.

Fan Changyu, Sui Yuanqing'in sert kılıç darbeleri altında geri çekilmek zorunda kalıyordu. Silahı kısa olduğu için darbeleri savuşturamıyor, her çarpışmada elindeki yaralar derinleşiyor, kan damlıyordu.

Acıyla dişlerini sıktı. Kaymakamın evinde onu kolayca bağlamasının sebebi, adamın hazırlıksız yakalanmış olmasıydı. Şimdi ise karşısındaki adam her hamlesinde can almayı hedefleyen, deneyimli ve sinsi biriydi. Fan Changyu dövüşmeyi bilse de gerçek savaş tecrübesi azdı ve silahı yetersizdi; resmen köşeye sıkışmıştı.

Bir ara uzun bir kılıç kapmaya çalıştı ama Sui Yuanqing'in saldırıları o kadar sıkıydı ki, bir saniye bile dikkatini dağıtıp eğilemiyordu.

Sonunda bir fırsat bulup elindeki bıçağı bir fırlatma silahı gibi adamın üzerine attı. Sui Yuanqing başını eğip kaçmak zorunda kalınca, Fan Changyu hemen yerdeki bir zaptiyenin kılıcına uzandı.

Ancak Sui Yuanqing'in kılıcı sanki gözü varmış gibi, saniyeler içinde parmaklarının dibinden geçti. Fan Changyu ellerini kaybetmemek için kılıcı bırakıp yere yuvarlanmak zorunda kaldı.

Sui Yuanqing alayla sırıttı: "Bana attığın o çiziklerin hesabını sormam lazım. Seni diri diri soyup şehir kapısına asmak adil olur, değil mi?"

Fan Changyu yere tükürdü: "Bugün yanıma domuz boğazlama bıçağımı almamışım, yoksa sana o kurbanlık domuzların kanının nasıl akıtıldığını gösterirdim!"

Hakaret edildiğini anlayan Sui Yuanqing'in yüzü karardı, o kedi-fare oyunu havası dağıldı: "Ölmeye hazır ol!"

Fan Changyu da gözü karaydı; kaçmak yerine kılıcın üzerine doğru atıldı.

Uzaktan bunu gören Xie Zheng'in gözleri buz kesti. Bir suikastçının elinden kaptığı kılıcı tüm gücüyle Sui Yuanqing'e fırlattı.

O suikastçı acıyla inledi; Xie Zheng kılıcı alırken adamın bileğini resmen kırmıştı.

Üzerine gelen kılıcı gören Sui Yuanqing, canını kurtarmak için hamlesini değiştirmek ve fırlatılan kılıcı karşılamak zorunda kaldı.

İki metalin çarpışmasından kulak tırmalayıcı bir ses çıktı ve Sui Yuanqing'in kılıcı ortadan ikiye bölündü.

Bu muazzam güç karşısında Sui Yuanqing şaşkınlıkla mavi maskeli adama baktı. Bu sesi bir yerden hatırlıyor gibiydi; savaş meydanında sadece bir kişinin böyle bir bilek gücü olduğunu biliyordu. Yoksa bu adam...

Dikkati dağıldığı anda çenesine yediği sert bir dirsek darbesiyle yere serildi. Bir süre çenesi uyuştu, dişleri sallanıyormuş gibi hissetti. Ağzına kan tadı doldu, kulağı çınlamaya başladı.

O maskelinin Wu'an Markisi olduğundan artık o kadar emin değildi; bu Qingping ilçesinde sıradan bir kız bile bu kadar güçlüyse, kim bilir daha ne gizli yetenekler vardı...

Fan Changyu fena kin tutmuştu. Az önce silahı kısa diye kendisiyle alay eden bu adamı şimdi yakalamıştı. Hemen yerdeki bir kılıcı kapıp üzerine yürüdü.

Sui Yuanqing'in elinde sadece kırık bir kılıç kalmıştı; geri çekilmeyi seçti.

Bu kez kovalayan Fan Changyu, kaçan Sui Yuanqing'di. Surların her yerinde derin kılıç izleri kalıyordu.

Mu Shi ve birkaç suikastçı, efendilerinin kovalandığını görünce yardıma koştular.

O sırada uzaktaki ana yoldan nal sesleri duyuldu; Jizhou sancağı rüzgârda dalgalanıyordu.

Aşağıdaki halk, kuledeki kargaşayı görünce ne yapacağını

şaşırmıştı. Kışkırtıcılar da ortadan kaybolunca kimse ne yapacağını bilemedi. Jizhou ordusunu görünce, onlarla çatışmak yerine yollarını açtılar.

Mu Shi, suikastçılar Fan Changyu'yu oyalarken Sui Yuanqing'i ayağa kaldırdı: "Efendim, şimdi geri çekilme vakti, sonra yine deneriz!"

Sui Yuanqing, Fan Changyu'ya nefretle bakarken, Xie Zheng'in tüm suikastçıları aştığını gördü. Aniden Mu Shi'nin kılıcını kapıp kaymakama saldırdı.

Kaymakam çığlık atarken, yaralı Başkomiser Wang onu kurtarmak için öne atıldı.

Fan Changyu, Wang'ın ölmesine izin veremezdi. Hemen araya girip Sui Yuanqing'in darbesini karşılamaya çalıştı.

Ancak Sui Yuanqing şaşırtma yapmıştı; kılıcı bırakıp bir sarmaşık gibi Fan Changyu'nun koluna dolandı. Öyle bir teknik kullandı ki, Fan Changyu'nun kolu bir anda uyuştu ve kılıcı yere düştü.

"Fikrimi değiştirdim. Seni surlara asmak yazık olur, gel benimle, cariyem olursun."

Sui Yuanqing bir eliyle kancalı ipi tutarken diğer eliyle Fan Changyu'yu kavradı ve surlardan aşağı atladı.

Fan Changyu dengesini kaybedip onunla birlikte boşluğa düştü. Refleksle bağırdı: "Yan Zheng!"

Tam o anda, surlardan uzanan güçlü bir el Fan Changyu'nun kolunu yakaladı.

Maskeli olmasına rağmen Xie Zheng'in etrafa yaydığı o soğuk ve öldürücü hava dehşet vericiydi. Elindeki kılıcı Sui Yuanqing'in Fan Changyu'yu tutan koluna doğru savurdu. Öyle sert bir darbeydi ki, bir saniye geç kalsa kolu kopacaktı.

Sui Yuanqing dişlerini sıkarak kızı bırakmak zorunda kaldı. Kılıcın rüzgârı saçlarından bir tutamı kesti ve yüzünde ince bir çizik açtı.

Sui Yuanqing başını kaldırıp maskenin altındaki o vahşi gözlerle karşılaştı ve ürperdi.

Fan Changyu bir kolundan tutulduğu için havada asılı kaldı. Hiç düşünmeden Sui Yuanqing'in suratına bir tekme salladı: "Çabuk! İpi kes, düşsün bu alçak!"

İp koptu ama Sui Yuanqing duvara tutunarak ve adamlarının yardımıyla yere sağ salim indi. Sadece yüzünde kocaman siyah bir ayak izi kalmıştı.

Fan Changyu hayal kırıklığıyla, "Nasıl ölmedi o herif..." diye mırıldandı.

Ertesi an, kendini geniş ve sağlam bir göğse bastırılmış hâlde buldu. Öyle sıkı tutuluyordu ki, sanki demir bir mengeneye sıkışmıştı. Tüm söylenmeleri bir anda kesildi.

50. BÖLÜM

Kale burçlarının aşağısından tuhaf sesler yükseliyor, uzaktaki at nalı sesleri giderek yaklaşıyordu. Kuzey rüzgârı, surların üzerinde asılı kalan sancak kalıntılarını hışırdayarak savuruyordu.

Bu kucaklaşma çok kısa sürdü; sanki Xie Zheng, Fan Changyu'yu göğsüne sadece onu yukarı çekerken kullandığı o sert ivmeyi dizginlemek için çekmişti.

Fan Changyu henüz kendine gelememişken, Xie Zheng onu serbest bıraktı ve buz gibi bir sesle tek bir emir verdi: "Burçlarda kal, sakın aşağı inme."

Bu tembihten hemen sonra, elinde uzun saplı geniş ağızlı kılıcıyla, ucu kartal pençesi şeklinde kancalı bir halata tutundu ve tıpkı süzülen bir kartal gibi burçlardan aşağı süzüldü.

Fan Changyu ayağa kalkıp iki eliyle mazgal siperine tutunarak aşağı baktığında, onun kılıcıyla doğrudan Sui Yuanqing'in peşine düştüğünü gördü.

İsyan eden köylülerin arasında Sui Yuanqing'in yerleştirdiği pek çok gizli ajan vardı. Sıradan köylü kıyafetleri giymiş bu adamlar, kalabalığın içinde sağa sola koşarak kargaşa çıkarıyorlardı. Binlerce insan birbirine girmişti; sürekli yer değiştiren bu ajanlar yüzünden meydan tıkanmış, Xie Zheng'in ilerleyişi engellenmişti.

Burçların tepesinde duran Fan Changyu, Sui Yuanqing'in nereye yöneldiğini net bir şekilde görebiliyordu. Bir yönü işaret ederek Xie Zheng'e avazı çıktığı kadar bağırdı: "O sübyan kurusu güneybatıya kaçıyor!"

Xie Zheng, Fan Changyu'nun işaretini duyar duymaz, birbirine girmiş köylülerin omuzlarına basarak havaya sıçradı ve güneybatı yönüne, Sui Yuanqing'in peşine düştü.

Köylülerin arasına gizlenmiş fedailer durumu fark edince, bir sürü gibi Xie Zheng'in yolunu kesmek için üzerine çullandılar. Xie Zheng, tek bir kılıç hamlesiyle birkaçını geriletti. Bazı fedailer,

üzerlerindeki yamalı köylü kıyafetlerine güvenerek sıradan halkmış gibi davranmaya başladılar ve bağırdılar: “Bu mavi cin maskeli adam adam öldürüyor!”

“Ben az önce kaleye saldıranlardan değilim! Neden bana kılıç sallıyorsun?”

Durumdan habersiz bazı köylüler, Xie Zheng’in köylü kılıklı adamlarla dövüştüğünü görünce onun masum halkı katlettiğini sandılar. Öfkeyle ellerine ne geçtiyse kapıp Xie Zheng’i kuşatmak için ileri atıldılar.

Xie Zheng, fedailere karşı hamlelerinde ne kadar amansızsa, kandırılmış köylülere karşı o kadar temkinli davranmak zorundaydı; vuruşlarını dizginliyordu. Bu yüzden bir an için kalabalığın içinde sıkışıp kaldı ve Sui Yuanqing’in, muhafızları tarafından kalabalığın dışına kadar kaçırılmasına engel olamadı.

İki adam, kalabalığın iki ucundan birbirlerine baktılar. Sui Yuanqing, Xie Zheng’e kışkırtıcı bir gülümseme gönderdi.

Mavi cin maskesinin ardında, Xie Zheng’in gözleri buz kesti.

Burçların üzerinde duran Fan Changyu, Sui Yuanqing’in bu haysiyetsiz yöntemle kaçtığını görünce öfkesinden mazgal siperine sert bir yumruk indirdi.

Zaten harap halde olan siper, o yumruğun etkisiyle küçük bir parça daha çöktü.

Fan Changyu donakaldı. Bir dökülen kerpiç tozlarına, bir kendi eline baktı. O sırada kendisine ağzı açık bir şekilde bakan Komiser Wang ve Vali’ye kısa bir bakış atıp hemen siperden birkaç adım geri çekildi, sanki o duvarla hiçbir alakası yokmuş gibi davrandı.

Aman, sakın tazminat ödetmeye kalkmasınlar!

***

He Jingyuan, ordusuyla birlikte Qingping ilçesinin dışındaki tek ana yolu çoktan tutmuştu. Şehrin dışındaki halkın birbirine girdiğini görünce bir an için durumun ne olduğunu anlayamadı.

Kalabalığın arasında Jizhou eyalet ordusunun üniformalarını giymiş askerleri görünce, yaşlı göz kapakları hafifçe kısıldı: “Jizhou garnizon askerlerinin burada ne işi var?”

Yanındaki muhafıza emretti: “Bayrak işaretiyle kalabalığın içindeki Jizhou askerlerini buraya çağırın.”

Savaş meydanında çığlıklar göğü inletiyordu; sesle anlaşmak imkansızdı, tüm saldırı ve geri çekilme emirleri bayraklarla veriliyordu.

He Jingyuan’ın emrini alan muhafız hemen iki küçük bayrak çıkarıp kalabalığın dışına çıkmış olan Jizhou üniformalı askerlere işaret verdi. Karşı taraf onları gördü ama yanlarına gelmek yerine, tam tersi yöne doğru hızla kaçmaya başladılar.

Muhafız, He Jingyuan’a baktı: “Generalim, bu...”

He Jingyuan boğuk bir sesle, “Onlar bizim Jizhou askerlerimiz değil,” dedi. “Muhtemelen Wen Chang’ın kuşatmaya gittiği o numarasız ordunun adamlarıdır. Yakalayın!”

Genç bir subay, kaçan Sui Yuanqing ve adamlarını yakalamak için hemen onlarca atlıyla peşlerine düştü.

Kalabalığın içindeki fedailer ise bir yandan köylüleri kalkan gibi kullanarak askerlerin yolunu kesiyor, bir yandan da bağırıyorlardı: “Askerler halkı katlediyor!”

“Valilik halkın canını hiçe sayıyor!”

“Bu zalim saray düzenine isyan etmek haktır!”

Bazı fedailer kargaşadan yararlanıp Sui Yuanqing’in peşindeki birkaç askeri bıçaklayarak öldürdü. Geri kalan askerler arkadaşlarının isyancı köylüler tarafından öldürüldüğünü sanınca, öfkeyle yollarını kapatan halka tereddüt etmeden kılıç çekmeye başladılar.

Halk, askerlerin ayrım gözetmeksizin saldırdığını görünce korkuyla geriye kaçışmaya başladı. Kimileri ise öfkeden gözü dönmüş bir halde ellerindeki çapa ve tırmıklarla askerlere karşı can havliyle

dövüşmeye girişti.

He Jingyuan, birbirine giren iki grubu izlerken kaşlarını sımsıkı çattı.

Emri altındaki bir başka komutan dişlerini sıkarak öne çıktı: “Efendim, müsaade edin bin kişilik bir birlikle bu isyancıları bastırayım ve Yüzbaşı Hu’ya destek olayım!”

He Jingyuan tam karar verecekken, kalabalığın arasından siyahlar içinde bir adamın fırladığını gördü. Adamın elinde uzun saplı bir kılıç, yüzünde ise mavi bir cin maskesi vardı. Boğuk ve pürüzlü bir sesle seslendi: “Jizhou üniformasıyla kaçan kişi, Changxin Kralı’nın ikinci oğlu Sui Yuanqing’dir. Adamları köylü kılığına girip halkı kışkırtıyor.”

He Jingyuan, "Demek bu yüzden," diye düşündü. Karşısındaki gence bakarken sormadan edemedi: “Yiğit, sen kimsin?”

Xie Zheng soğuk bir sesle, “Sıradan biriyim, adımı zatıalinizin önünde anmaya değmez,” dedi.

Bunu söylerken gözleri az önce konuşan genç subaya kaydı: “Atını ve yayını ödünç alıyorum.”

Genç subay, yakasında ağır bir baskı hissetti ve bir anda kendini atından aşağı çekilmiş halde buldu. Birkaç adım tökezleyip dengesini sağladığında, maskeli adamın çoktan atı mahmuzlayıp uzaklaştığını gördü.

Subay öfkeyle bağırdı: “Ne cüretle...”

Ancak He Jingyuan’ın bakışlarını görünce sesi kesildi ve utançla başını öne eğdi. Adam beş adım mesafeden atını altından almıştı ve o, karşılık bile verememişti. Açıkça yetenek olarak ondan çok üstündü.

He Jingyuan azarlayıcı bir söz söylemedi. Uzaklaşan Xie Zheng’in arkasından karmaşık duygularla bir süre baktıktan sonra askerlerine emretti: “Boruları çalın, saf tutun!”

İsyancılar birbirine girmişti; zayiatı en aza indirmek için önce onları

dize getirmek gerekiyordu.

Borular gürleyerek çalmaya başladı. Kalkanlı askerler en ön safta yerlerini aldılar, kılıçlarını ağır kalkanlarına vurarak tempo tuttular. Binlerce asker aynı anda öyle bir nida kopardı ki, ses bulutları delecek gibiydi. Bu görkemli ve ürkütücü manzara, meydandaki tüm isyancıları bir anda sindirdi.

Köylüler ellerindeki tarım aletlerini kılıçlı ve kalkanlı askerlere doğrultmuşlardı ama gözlerinde derin bir dehşet vardı; gayriihtiyari geri çekiliyorlardı.

He Jingyuan gür bir sesle konuştu: “Ben Jizhou Valisi He Jingyuan! Hepiniz benim idarem altındaki halksınız, ne hakla isyan edersiniz?”

Halk, ordunun başındakinin o olduğunu duyunca, ellerindeki aletleri indirmeseler de aralarında fısıldaşmaya başladılar. Bakışlarındaki o keskin öfke yerini şaşkınlığa, hatta kimilerinde hıçkırıklara bıraktı.

Kısa süre sonra bir köylü aletini bırakıp yere diz çöktü ve acı içinde bağırdı: “Vali Hazretleri, bize adalet verin!”

En öndekiler diz çöktükten sonra, arkadakiler de birer birer aletlerini bırakıp ağlayarak yere kapandılar: “Çaresizlikten yaptık, başka yolumuz kalmamıştı!”

Hâlâ öfkeli olanlar bile artık her şeyin bittiğini anlamıştı. Sadece çapa sallamayı bilen köylülerin, eğitimli bir orduya karşı şansı yoktu. İsyan etmenin cezası tüm ailenin katledilmesiydi; şimdi boyun eğip af dilemek, "kalabalığın içinde kaybolup" merhamet dilenmekten başka çareleri yoktu.

Bir anda kale burçlarının altı halkın feryatlarıyla doldu. Kimi gerçekten acısını döküyor, kimi ise cezadan korktuğu için numara yapıyordu.

Ama ne olursa olsun, isyan bastırılmıştı.

İlçe Valisi, kale burçlarında yere yığılmış, kesik kesik nefes alıyordu. Az kalsın canından olacağını düşününce yüzündeki yağlı

etler hâlâ titriyordu. Komiser Wang'a döndü: "Komiser Wang, hayatımı kurtardın. Bunun ödülünü mutlaka vereceğim."

Komiser Wang'ın vücudunda kaç kılıç yarası vardı bilinmez. Kanlar içinde, ölmüş bir fedaiyi kenara çekip genç bir komiser yardımcısının yüzündeki kanı koluyla sildi. Gözleri kan çanağına dönmüş halde acı bir gülümsemeyle, "Görevimizdi efendim," dedi. "Eğer bir ödül verecekseniz, bu çocukların ailelerine daha fazla tazminat verin."

Ölen genç yardımcısına baktı: "Bu Xiao Wu... Karakolun en genciydi. Çok hayırlı bir evlattı. Evde seksen yaşında kör bir ninesi vardı. Her ay maaşını alınca kasaba gider, ninesine et suyu yapsınlar diye bir parça et alırdı. Yanındaki Li Da... Karısı hamile, iki aya doğumu var. Evin direği gitti, o aile şimdi ne yapacak..."

Konuştukça Komiser Wang'ın boğazı düğümlendi, tek bir kelime bile çıkmadı ağzından. Sadece kanlı elleriyle gözlerini kapattı.

Fan Changyu, ölen komiser yardımcılarına bakarken dudaklarını sımsıkı ısırdı. Aşağıya baktığında ise ne Xie Zheng'den ne de Sui Yuanqing'den bir iz görebildi.

***

Sui Yuanqing ve birkaç muhafızı, He Jingyuan'ın askerleri peşlerine düştüğünde önceden planladıkları yöne doğru kaçmaya başlamışlardı.

Fedailer arkada askerleri oyalamaya çalışırken, Mu Shi bir yandan Sui Yuanqing'i koruyor bir yandan da havaya bir işaret oku fırlatıyordu. Ancak yamaçta pusuya yatmış olan bin kişilik birliklerinden hâlâ bir haber yoktu.

Mu Shi, peşlerindeki askerlerin çoğaldığını ve fedailerinin neredeyse tamamının öldüğünü görünce ikinci oku fırlatmaya yeltendi. Sui Yuanqing, "Gerek yok," dedi.

Dudaklarında soğuk, kışkırtıcı bir gülümseme vardı ama içindeki öfkeyi zor bastırıyordu: "Ordunun başındaki He Jingyuan, Wei Xuan değil. Ne de olsa koca imparatorluğun ünlü generali...

Yamaçtaki bin kişilik birliğimizi çoktan fark edip etkisiz hale getirmiş olmalı.”

Mu Shi durumun vehametini anlayınca yüreği ağzına geldi: “Efendim, ne pahasına olursa olsun sizi Chongzhou’ya ulaştıracağım.”

Sui Yuanqing umursamazca güldü, hatta koşma hızını yavaşlattı. Arkadaki süvariler onlara yetişmiş, bir yandan ok yağdırırken bir yandan atlarını üzerlerine sürüyorlardı.

Sui Yuanqing bir oktan sıyrılırken havada bir başkasını yakaladı. Yanından geçen bir atın dizginlerine yapışıp çevik bir hareketle üzerine atladı.

Atın üzerindeki asker şaşkınlıkla kılıcını savurdu ama Sui Yuanqing arkaya yaslanarak kurtuldu ve elindeki oku doğrudan askerin boğazına sapladı.

Asker oracıkta can verdi, Sui Yuanqing cesedi aşağı fırlattı.

Mu Shi de bir başka süvarinin atını ele geçirip yanına yetişti. Sui Yuanqing serseri bir edayla sırıttı: “Chongzhou’ya dönmek için dört bacak, iki bacaktan her zaman iyidir.”

Atları ele geçirdiklerinde, arkadaki Jizhou askerlerini artık umursamıyorlardı.

Vınn!

Beyaz tüylü bir ok, havayı yırtan bir ıslıkla Sui Yuanqing’in kulağının dibinden geçip birkaç metre ötedeki donmuş toprağa saplandı. Okun arkasındaki beyaz tüyler hâlâ titriyordu.

Herkes donup kaldı. Eğer o ok Sui Yuanqing’i hedef alsaydı, sırtından girip göğsünden çıkardı.

Sui Yuanqing yere saplanan oka baktı, yüzündeki o küstah ifade bir anda silindi. Arkasına dönüp oku atan kişiye baktı.

Ana yol çamur içindeydi, yol kenarındaki ağaçların dallarında henüz erimemiş karlar vardı. Mavi cin maskeli adam yolun sonunda

durmuş, uzun saplı kılıcını yere saplamış, elinde devasa bir yay tutuyordu.

Kirişe bir ok yerleştirmişti ama özel olarak nişan almıyor gibiydi. Maskenin ardındaki gözler soğuk ve umursamazdı.

Daha ilk bakışta Sui Yuanqing'in yüzü kireç gibi oldu.

"Ayrılın!" diye bağırdı.

Atlı muhafızlar nedenini anlamasalar da anında farklı yönlere dağıldılar.

Xie Zheng'in dudakları soğuk bir kıvrımla yukarı kalktı. Kirişi bıraktığı anda ok bir yıldız gibi fırladı; daha o hedefe varmadan ikinci oku yerleştirmişti bile.

Hareketleri inanılmaz hızlıydı. Bir anda oklar bir meteor yağmuru gibi yağmaya başladı. Göz açıp kapayıncaya kadar bir düzine ok fırlatmış, Sui Yuanqing'in tüm muhafızlarını atlarından düşürmüştü.

Sui Yuanqing, sağındaki solundaki adamlarının vurulup yere serildiğini görünce arkasına bakmaya bile vakit bulamadı. Dişlerini sıkarak atını mahmuzladı, vücudunu atın boynuna yapıştırarak hedef küçülttü.

Xie Zheng'in sadağı boşalmıştı. Atıyla peşlerine düşerken, yerde yatan bir süvarinin yanından geçerken eğilip adamın sadağını kaptı. Tek hamlede okları çıkarıp boş sadağı fırlattı.

Sui Yuanqing'in yanında sadece Mu Shi kalmıştı. Mu Shi arkasına baktığında gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu: "Efendim, dikkat!"

Sui Yuanqing sesi duyunca arkasına baktı ve dehşete düştü. Mavi cin maskeli adam, elinde neredeyse on tane oku aynı anda tutuyor, yayına yelpaze şeklinde yerleştiriyordu. Kirişi bıraktığı an, oklar bir çekirge sürüsü gibi Sui Yuanqing'in üzerine çullandı.

Sui Yuanqing'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Hayatında bu kadar muazzam bir okçuluk becerisi görmemişti; o maskenin ardındaki kişinin kim olduğunu merak etmeden duramadı.

Mecburen atın üzerinde arkasına döndü, kılıcıyla gelen okları savuşturmaya çalıştı. Ancak atı bacağından vurulunca acı bir kişnemeyle yere kapaklandı. Sui Yuanqing de savrularak yere düştü, hızı kesilene kadar birkaç takla attı.

At nalı sesleri yaklaşıyordu. Birkaç metre kala, mavi cin maskeli adam atını mahmuzlamayı bıraktı. Dizginleri hafifçe çekerek atını ağır, keyifli adımlarla ileri sürdü; tavrı son derece rahattı.

Sui Yuanqing'in yüzü mosmor oldu. Bu "farenin kediyle oynaması" gibi avıyla eğlenme tarzı, az önce kale burçlarında o küçük hizmetçi kıza yaptığı şeyin aynısıydı.

Bu maskeli adamla o kızın ne ilgisi vardı?

Kızı kolundan tutup götürmeye çalıştığında, kız sanki onun gerçek adını haykırmamış mıydı?

Mu Shi, Xie Zheng'in efendisine zarar vermesinden korkarak mızrağıyla ileri atıldı: "Generalime dokunma!"

Xie Zheng, kendisine doğrultulan mızrağın sapını havada yakaladı, sertçe büküp yukarı doğru bir ivmeyle savurdu. Mu Shi, mızrağın sapına çok sıkı tutunduğu için atından fırlatıldı; avuçlarının derisi sürtünmeden dolayı neredeyse soyulmuştu. Acıyla mızrağı bıraktı.

Xie Zheng, Mu Shi'nin elleriyle teslim ettiği silahı kullanarak, atının üzerinde vakur bir şekilde mızrağın ucunu Sui Yuanqing'in boğazına dayadı. Sesinde hafif bir alay vardı: "Changxin Kralı'nın oğlu, Sui Yuanqing?"

Sui Yuanqing dişlerini öyle bir sıktı ki ağzına kan tadı geldi. Şakaklarındaki damarlar şişmişti. Bir süre sonra bu aşağılanmayı sineye çekip kahkahalarla gülmeye başladı: "Doğrudur, bendeniz veliaht prens."

Bu yolun hemen aşağısında kükreyerek akan Nujiang Nehri vardı. Kışın en sert ayazında bile akıntısı o kadar güçlüydü ki buz tutmazdı.

Sui Yuanqing çaktırmadan nehre bir göz attı, mızrağın ucu boğazındayken bile son derece rahat bir tavır takındı: "Peki ya sen

kimsin? Canımı alacaksan bile adını söylemeyecek kadar korkak olamazsın.”

Xie Zheng cevap vermedi. Eğer ordudan biri Sui Yuanqing’i yakalasaydı, şu an canını almazdı; onu canlı tutup Chongzhou savaş meydanında babasıyla pazarlık yapmak çok daha kârlı olurdu.

Sui Yuanqing bunu bilerek soruyor, ağzından laf almaya çalışıyordu.

Xie Zheng’in tuzağa düşmediğini görünce, Sui Yuanqing aniden arsızca sırıttı: “O kale burçlarındaki küçük hizmetçi kız senin neyin oluyor? Teni ne kadar da beyazdı, öpünce tadı da eminim bal gibidir.”

Xie Zheng’in gözleri aniden buz kesti. Sui Yuanqing’in beklediği o anlık dikkati dağılma anı buydu. Boğazındaki mızrağı eliyle kenara ittiği gibi kendini kükreyen nehrin sularına bıraktı.

Xie Zheng büyük bir hızla mızrağını savurdu, silahın ucu Sui Yuanqing’in beline saplandı. Sui Yuanqing acı dolu bir inilti çıkardı ama bir sonraki saniye suların içinde kaybolmuştu bile. Geride sadece nehrin üzerinde dağılan bir kan lekesi kaldı.

51. BÖLÜM

Atları çalınan Jizhou askerleri olay yerine ulaştıklarında, mavi cin maskeli bir adamın yol kenarında durmuş, elinde bir mızrakla aşağıdaki kükreyen nehre baktığını gördüler.

Mu Shi, attan düştüğünde bacağını kırmıştı. Yol kenarındaki çakılların üzerinde sürünerek nehre bakıyor, gözyaşları içinde feryat ediyordu: “Efendim!”

Jizhou askerleri durumun ne olduğunu tam anlayamamışlardı. Ellerindeki silahları doğrultmuş olsalar da maskeli adamdan çekiniyorlardı. Adam aniden arkasına dönüp onlara soğuk bir bakış attı: “Hain nehre atlayıp kaçtı. Belinden yaralı olduğu için uzağa yüzemez. Nehrin aşağısına gidip onu arayın.”

Bunu söyledikten sonra çevik bir hareketle atına bindi ve kamçısını şaklatarak uzaklaştı. Askerlerin hiçbiri onu durdurmaya cesaret edemedi.

Sadece bir er, Xie Zheng’in bindiği atı tanıyarak fısıldadı: “Bu Yüzbaşı Xu’nun atı.”

Yüzbaşı Xu, az önce Xie Zheng tarafından atından indirilen genç subaydı.

Askerler şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, kimse bir şey diyemedi. Bir süre sonra birliğin başındaki çavuş, yaralı Mu Shi’nin bağlanmasını emretti. Bir grup askeri nehrin aşağısına Sui Yuanqing’i aramaya gönderirken, diğerleri Mu Shi’yi rapor vermek üzere merkeze götürdü.

***

Qingping ilçesinin kapısında isyancı halk kontrol altına alınmıştı.

He Jingyuan ordusuyla şehre girdiğinde, İlçe Valisi yüzüne birkaç avuç kan sürüp ağlayarak onu karşıladı: “Vali Hazretleri! İyi ki geldiniz... Yoksa bu canımı burçlarda feda etsem bile şehre giren isyancıları durduramazdım...”

He Jingyuan atının üzerinde, yüzü gözü kan içindeki Vali'ye baktı. Normalde ona pek iyi gözle bakmazdı ama bu manzara karşısında tavrı yumuşadı: "Qingping halkı bu felaketten kurtulduysa, sizin emeğiniz büyüktür Vali Liu."

Vali Liu bunu duyunca terfi umuduyla daha da içli ağlamaya başladı: "Üç yıldır burada görev yapıyorum, başarılarım sınırlıydı. Tam tayin dönemimde, ordunun erzak toplaması yüzünden halk isyan etti. Dehşete düştüm... İsyancılar şehre girmeden önce karakolun tüm komiserlerini toplayıp kapıları tuttum. Haddimi aşarak o zorba erzak memurlarını bağlayıp halkın öfkesini dindirdim ve sizin gelmenizi bekledim. Umarım kusuruma bakmazsınız."

He Jingyuan, az önce maskeli adamdan bu kargaşanın Changxin Kralı'nın oğlu tarafından kışkırtıldığını öğrenmişti. Şimdi Vali'nin erzak memurlarından bahsetmesiyle olayın içinde başka bir iş olduğunu anladı. Vali Liu'ya bakıp, "O erzak memurları meselesi nedir, bana ayrıntısıyla anlat," dedi.

Vali Liu, birkaç gün önce gelen askerlerin kişi başı bir ölçek tahıl talep ettiklerini dürüstçe anlattı.

He Jingyuan gürledi: "Ahmaklık! Jizhou Valiliği nasıl olur da kişi başı bir ölçek tahıl emri verir?"

Vali Liu kan ter içinde kaldı: "O askerler Eyalet Valisi Wei'nin emriyle geldiklerini söylediler... Ben... Ben nasıl engel olabilirdim? Sonra beni eve hapsettiler... Köylülerin isyan ettiğini duyunca, büyük bir felaket çıkmasından korkup adamlarıma onları bağlamalarını emrettim."

Vali Liu, başarısını gölgelememek için Komiser Wang ve Fan Changyu'dan hiç bahsetmedi, olayı genel hatlarıyla anlattı.

He Jingyuan sessizce düşüncelere daldı; bu sessizlik Vali Liu'nun yüreğini ağzına getirdi.

He Jingyuan, Vali'nin anlattıklarından durumu aşağı yukarı çözmüştü. Changxin Kralı'nın oğlu, gerçek erzak memurlarının yolunu kesip öldürmüş, sahte üniformalarla sahte bir emir

getirmişti. Majia köyündeki köylüleri katletmek de muhtemelen planlarının bir parçasıydı; amaçları halkı kışkırtıp isyana teşvik etmekti.

Ancak bu ilçe valisi bile o askerlerin gerçek kimliğini henüz bilmiyorken, o maskeli adam Sui Yuanqing'i nasıl tanımıştı?

Yoksa o maskeli adam Sui Yuanqing'i önceden mi tanıyordu?

He Jingyuan, önceki tahminlerini hatırlayınca bakışları daha da derinleşti.

Vali'ye sordu: "Az önce burçlarda mavi cin maskeli, siyahlar içinde bir adam gördüm. Çok yiğitçe dövüşüyordu. Kim olduğunu biliyor musun?"

Vali Liu bu kadar bekledikten sonra sadece böyle bir soru gelince şaşırdı, başını salladı: "Şey... Bilmiyorum efendim. Belki de şehirdeki vatansever yiğitlerden biridir."

Tam o sırada Sui Yuanqing'in peşine düşen askerler şehre döndüler.

Askerlerin başındaki çavuş atından inip He Jingyuan'ın önünde saygıyla eğildi: "Efendim, elebaşı nehre atlayıp kaçtı. Adamlarımı nehrin aşağısına gönderdim, aramaya devam ediyorlar. Bu sağ kalan adamı ise size rapor vermek için getirdik."

He Jingyuan, elleri kolları bağlanmış Mu Shi'ye bir göz attı ve sordu: "Mavi cin maskeli adamı gördünüz mü?"

Çavuş başını eğerek cevap verdi: "Bu adamı zaten o yiğit yakaladı. Biz vardığımızda, elebaşının nehre atladığını söyledi ve kendisi de nehrin aşağısına doğru gitti. Sanırım o da elebaşını arıyordu."

Atı çalınan genç subay mırıldanmadan edemedi: "Peki benim atım nerede?"

He Jingyuan ona sert bir bakış atınca hemen sustu.

He Jingyuan, Mu Shi'ye bakarak, "Adamı zindana atın, sıkı koruyun. Sakın canına kıymasına izin vermeyin," dedi.

Çavuş emri onayladı.

He Jingyuan az önce konuşan genç subaya döndü: “Yüzbaşı Xu, bir birlik al ve nehir boyunca aramaya devam et. Elebaşıyı mümkünse sağ ele geçirmeye çalış.”

Genç subay hemen ciddileşerek selam verdi: “Emredersiniz efendim!”

***

Fan Changyu, Komiser Wang’ı doktora götürdükten sonra havanın kararmasına rağmen Xie Zheng’in dönmediğini görünce endişelenmeye başladı. Komiser Wang’a haber verip Xie Zheng’i aramak için şehirden çıkmaya karar verdi.

O sırada şehir kapılarında nöbeti Jizhou’dan gelen askerler devralmıştı. Zırhlı ve silahlı bu askerler o kadar heybetli görünüyorlardı ki sıradan halk yanlarından geçmeye bile korkuyordu.

Şehirde hâlâ isyancıların işbirlikçileri olabileceği korkusuyla giriş çıkışlar çok sıkılaştırılmıştı; ticaret için gelen köylüler bile geçici olarak gözaltına alınmıştı.

Fan Changyu biraz tereddüt etse de durumu açıklamak ve düşmanı kovalarken "Yan Zheng"i görüp görmediklerini sormak için ileri atılmaya karar verdi. Sonuçta yüzünde mavi bir cin maskesi vardı, tanınması kolay olmalıydı.

Tam ilerleyecekken, kapının dışından ağır ağır at nalı sesleri duyuldu. Nöbetçi askerler bakınca, sadece doru bir atın tek başına geri döndüğünü gördüler.

O sırada Fan Changyu, bir elin bileğini kavradığını hissetti ve birkaç adım geriye çekildi.

Kapıya koşan askerler dışarı baktılar ama atın binicisini göremediler. Şaşkınlıkla, “Yüzbaşı Xu’nun atı kendi başına mı döndü?” dediler.

Birkaç adım ötede, Fan Changyu mavi cin maskesini çıkarmış, siyah

cübbesiyle karşısında duran adamı görünce önce büyük bir şaşkınlık, sonra büyük bir sevinç yaşadı. Adam onu götürürken hâlâ elini tuttuğunu bile fark etmemişti, sadece söyleniyordu: “Neden bu kadar uzun sürdü? Askerler yakaladıklarıyla döndüler, sana bir şey oldu sandım...”

Xie Zheng onun dırdırını dinlerken bileğindeki tutuşunu hiç gevşetmedi, sadece, “Hainin peşinden gittim, biraz uzağa kaçmış,” dedi.

Fan Changyu hemen o kurnaz asker başından bahsettiğini anladı: “Yakaladın mı?”

Xie Zheng başını salladı.

Nehir boyunca fersahlarca aramış ama Sui Yuanqing’den bir iz bulamamıştı. O zırhla nehre atlayan ve belinden yaralı olan birinin, yüzme bilse bile o sularından sağ çıkması mucize olurdu.

Eğer Sui Yuanqing gerçekten kurtulursa, bu ancak ecelinin henüz gelmediği anlamına gelirdi.

Fan Changyu onun kaçtığını duyunca biraz hayal kırıklığına uğradı ama sonra ekledi: “Bin yıl yaşayan kaplumbağalar, on bin yıl yaşayan kurbağalar derler... O küçük kurbağa ölmediyse, tam da bu söze uygun bir yaratık demektir.”

Xie Zheng, Fan Changyu’nun Sui Yuanqing’den bahsederken ağzından tek bir iyi laf çıkmadığını fark etti. Sui Yuanqing’in nehre atlamadan önceki kışkırtıcı sözlerini hatırlayınca gözleri karardı: “Onunla bir düşmanlığın mı var?”

Fan Changyu, “Aslında yoktu,” dedi. “Sen bana Valinin esir alındığını söyleyince, gidip onu kurtarayım dedim. Amacım amcam Wang’ın komiserlik görevini geri almasını sağlamaktı, böylece işler daha kolay yürürdü. Ne bileyim o küçük kurbağanın Valinin evinde kaldığını... Mecburen onu da paketledim, düşmanlık da öyle başladı.”

Xie Zheng gözlerini kaçırdı: “Dövüş yeteneği fena değildi, onu nasıl bağlamayı başardın?”

Bunu anlatırken Fan Changyu biraz utandı, pek adil bir zafer sayılmazdı ama dürüst bir kız olduğu için her şeyi bir bir anlattı: “Çok kalabalıklardı, hepsini dövemem diye korktum. Aslında bayıltıcı ilaç kullanacaktım ama Valinin evinde bulamadım. Ben de Valinin hizmetçisi kılığına girip o küçük kurbağaya içine müshil otu kattığım kuş yuvası çorbası götürdüm.”

Hâlâ o hizmetçi kıyafetleri üzerindeydi ve Xie Zheng’in tuttuğu bileğinin bir kısmı dışarıda kalmıştı.

Xie Zheng ona bakarken, o kıyafetlerle Sui Yuanqing’e çorba götürdüğünü hayal edince bileğindeki tutuşu farkında olmadan sertleşti.

Bileğinden gelen acı, Fan Changyu’ya elinin hâlâ tutulduğunu hatırlattı.

Eline hafifçe vurup inledi: “Yavaş ol biraz! O alçak herif burçlarda benim elimde doğru düzgün bir silah yokken koca kılıçla satırıma karşı dövüştü. Sonra beni burçlardan aşağı çekmeye çalışırken bu bileğimi de sakatladı, hâlâ çok acıyor.”

Xie Zheng elini bıraktı. Kızın kar beyazı bileğinde morarmış parmak izlerini görünce –ki bunlar kendisinin değildi– ve elinin ayasındaki kurumuş kan izlerini fark edince gözlerinden bir anlık vahşi bir öfke geçti.

Fan Changyu onun sessiz kaldığını görünce, sanki şikayet ediyormuş gibi göründüğünü düşünüp hemen ekledi: “Ama intikamımı aldım sayılır! Ona birkaç bıçak darbesi indirdim, kaçmadan önce de suratına sağlam bir tekme attım!”

Xie Zheng onu dinlerken hâlâ tek kelime etmiyordu, bakışları soğuk ve derindi.

Fan Changyu yol boyunca onun her zamankinden daha sessiz olduğunu fark etti. O alçağı yakalayamadığı için canının sıkkın olduğunu sanıp onu teselli etmeye çalıştı.

Kasabaya dönmeden önce, Komiser Wang’a haber vermek için uğradılar; Komiser Wang, Yan Zheng’in dönmediğini sanıp

endişelenmesin diye.

Komiser Wang onların kasabaya döneceğini duyunca, “Hava karardı, kar da çok yağıyor,” dedi. “Bugün olanlardan sonra yollarda fırsatçı haydutlar türemiştir, zifiri karanlıkta yola çıkmak güvenli değil. Evde boş oda var, bu gece burada idare edin, yarın dönersiniz.”

Fan Changyu bir an düşündü. Hem kendisi hem Yan Zheng bütün günün yorgunluğuyla bitap düşmüşlerdi. Teşekkür edip teklifi kabul etti.

Yu Bao’er, Fan Changyu’nun geldiğini görünce kısa bacaklarıyla koşarak yanına geldi: “Changyu Hala, annem beni ne zaman alacak?”

Fan Changyu o an Yu Qianqian’ı hatırladı. Başını kaldırıp Xie Zheng’e baktı: “Hancı Yu hâlâ zindanda mı?”

Xie Zheng kollarını göğsünde kavuşturup kapı eşiğine yaslandı, başını hafifçe iki yana salladı. Bakışları Yu Bao’er’in üzerinde karmaşık bir ifadeyle bir an durduktan sonra başka yöne çevirdi: “Yixiang Hanı’ndaki cinayet davası henüz sonuçlanmadı. Valiliğin nasıl bir karar vereceği belli değil. Madem çocuğu sana emanet etti, dava bitene kadar yanında kalsın.”

Fan Changyu, Yu Qianqian’ın kendisine olan iyiliklerini düşündü; çocuğa bir süre bakmak boynunun borcuydu.

Daha önce Yu Qianqian ile kafa kafaya verip Valinin kadının mal varlığına çöküp isyancı krala yaranmaya çalıştığını sanmışlardı ama şimdi durumun öyle olmadığı anlaşılıyordu.

Eğer Valilik davayı adilce yürütüp Yu Qianqian’ın suçsuzluğunu kanıtlarsa ne âlâ...

Ama eğer Vali kafasında başka tilkiler döndürürse, Fan Changyu’nun elinde Valinin rüşvet ve yolsuzluklarına dair kozlar vardı; Yu Qianqian’ı zor durumda bırakmasına izin vermezdi.

Fan Changyu, Yu Bao’er’in başını okşayarak, “Annenin ufak bir işi çıktı,” dedi. “O işi halleder halleder gelip seni alacak. Sen şimdilik

benimle kasabaya gel, Ningniang ile oyna olur mu?”

Eskiden Yu Qianqian’ın işleri yoğun olduğunda, Yu Bao’er’e evdeki hizmetçiler bakardı; çocuk bazen annesini üç beş gün görmezdi.

Küçük olmasına rağmen karakteri çok oturmuştu, usulca başını salladı ve merakla sordu: “Peki Changyu Hala, sen domuz kesebiliyor musun?”

Fan Changyu bir an düşündü: “Belki kesebilirim.”

Bugün olanlar tüm ilçeyi dehşete düşürmüştü. Önümüzdeki birkaç gün pazar kurulur mu bilinmezdi; muhtemelen ortalık durulunca eski neşesine kavuşurdu.

Yu Bao’er "belki" kelimesini duymazdan geldi; Fan Changyu’dan cevabını alınca memnuniyetle hizmetçi kadınla birlikte yıkanıp uyumaya gitti.

Fan Changyu sabah Yixiang Hanı’na et teslim etmeye geldiğinden beri ağzına bir damla su koymamıştı.

Bayan Wang onun çok aç olduğunu bildiği için mutfaktaki kadınlara yemek hazırlatmıştı.

Fan Changyu bütün öğleden sonra açlığını düşünecek vakit bulamamıştı ama yemek kokusunu duyunca midesinin sırtına yapıştığını fark etti.

Bütün gün ağır işlerde çalışmıştı, karnı bomboştu. Üç kâse pilavı art arda mideye indirdi; dördüncüye uzanırken Xie Zheng kepçeyi tuttu.

“Çok aç kalınca bir anda çok yeme, midene dokunur,” dedi.

Fan Changyu boynunu büküp çubuklarını bıraktı.

Yemekten sonra Xie Zheng bir süreliğine dışarı çıktı. Komiser Wang yıllardır sahada olduğu için evinde her zaman yaralanmalara karşı ilaç bulunurdu.

Xie Zheng, Bayan Wang’dan biraz ezik ve morluk giderici merhem

ile bir şişe yara tozu istedi.

Odaya döndüğünde Fan Changyu yeni yıkanmıştı.

Kızın su leğeninde bez sıktığını görünce kaşlarını çattı: “Sana kimse yaraya su değdirilmeyeceğini söylemedi mi?”

Fan Changyu elindeki yaraya bir göz attı, umursamazca, “Küçük bir şey, bir şey olmaz,” dedi.

Sonra Xie Zheng’in elindeki merhemi görünce şaşırdı: “A, benim için ilaç mı aldın?”

Xie Zheng gözlerini hafifçe kaçırarak, “Bayan Wang verdi,” dedi soğuk bir sesle.

Fan Changyu şüphelenmedi: “Yengem gerçekten çok düşünceli, benim şu küçük yaramı bile fark etmiş.”

Xie Zheng cevap vermedi, kapı pervazına yaslanıp sordu: “Sürecek misin sürmeyecek mi?”

Fan Changyu içinden "Bu adamın huyu suyu neden bu kadar değişken?" diye geçirdi ama burçlarda kendisini birkaç kez kurtardığını hatırlayıp üstelemedi. Boynunu dikip, “Süreceğim tabii, neden sürmeyeyim? Yengemin hediyesi, reddetmek olmaz,” dedi.

"Hediye" kelimesini duyunca Xie Zheng ona bir bakış attı, sonra tekrar gözlerini kaçırdı.

Fan Changyu önce elinin ayasındaki yaraya tozu serpti. Xie Zheng, kızın sargı bezinin bir ucunu dişleriyle tutup sarmaya çalıştığını görünce yanına gitti, bezi alıp düzgünce sardı ve bir düğüm attı.

Ancak sıra bileğine merhem sürmeye gelince, Fan Changyu bir aptallık yaptığını fark etti.

Önce bileğine merhem sürmeliydi; merhem yağlıydı ve cilde iyice yedirilmesi gerekiyordu. Şimdi iki eli de sargılıyken parmak ucuyla biraz alıp ovarak yedirmesi çok zordu.

Üstelik yağlı merhem çok kaygandı, parmak ucuyla cilde yedirmek

imkansızdı.

Fan Changyu öylesine bir iki ovup bırakacakken, bileği güçlü bir el tarafından kavrandı.

Xie Zheng'in nasırlı büyük avcu, bileğindeki kurumamış merhemi ovmaya başladı. Sesi pek de nazik sayılmazdı: "Her işi böyle baştan savma mı yaparsın?"

Fan Changyu yine azar işitince dayanamayıp karşılık verdi: "Elim bu haldeyken ne yapabilirim ki?"

Xie Zheng bir an duraksadı, sonra hiçbir şey demeden sadece bileğindeki yağı ovmaya odaklandı.

Kızın bembeyaz teni mum ışığında sıcak bir fildişi rengine bürünmüştü; bileğindeki o morarmış parmak izleri şimdi daha da belirginleşmiş, insanın içini sızlatan bir hal almıştı.

Xie Zheng'in zihninde aniden Sui Yuanqing'in kalabalığın arasından sıyrılırken kendisine attığı o kışkırtıcı gülümseme canlandı.

İçinde nedensiz bir öfke kabardı, ince dudaklarını sımsıkı yumdu.

Avcuyla kızın bileği arasında bir yağ tabakası vardı; yağ henüz kurumamışken ovmak kaygan bir his veriyordu ama yağ cilde nüfuz ettikçe, bileğini kavrayan parmaklarının dokunuşu çok daha belirginleşmeye başladı.

Çok ovduğundan mıydı bilinmez, avcu bir kor parçası gibi ısınmıştı.

Fan Changyu kaşlarını çattı, tam "yeterli" diyecekken adam ondan önce elini çekti.

Fan Changyu'nun sözleri boğazında kaldı.

Xie Zheng merhem kutusunu kapatıp kenardaki su leğeninin yanında ellerini yıkamaya gitti.

Fan Changyu ovulmaktan kızarmış bileğine bakarken, tüm kolunun hem sıcak hem de kaşınıyor gibi olduğunu hissetti; elini kıyafetine sürtmemek için kendini zor tuttu.

İçinden "Bu merhemin böyle uyuşturup kaşındıracağını bilseydim sürmezdim, eve gidince ilaçlı şarap sürerdim daha iyiydi," diye geçirdi.

Xie Zheng arkasını dönüp onun o tuhaf yüz ifadesini görünce sordu: “Ne oldu?”

Fan Changyu bileğini sallayarak, “İlacın etkisi herhalde, alışık değilim,” dedi.

Sokaktaki bekçinin davul sesi duyuldu; gece yarısı olmuştu. Tüm Wang hanesi derin bir sessizliğe gömülmüştü.

Xie Zheng, Fan Changyu’nun bir şey demesine gerek kalmadan odadaki dolabı açtı ama yedek yorgan bulamadı.

Fan Changyu masada otururken durumu fark etti.

Bu saatten sonra Bayan Wang’ı uyandırıp yer yatağı için yorgan istemek olmazdı.

Bir süre sonra Xie Zheng dönüp, “Uykum yok, sen yat,” dedi.

Fan Changyu içinden "Kimi kandırıyorsun?" dedi. Adam günlerdir doğru düzgün uyumamıştı, bu sabah bile zorla ayakta durup kendisine domuz eti satmaya yardım etmişti.

Üstelik bu zemheri ayazında, odada bir mangal bile yokken donup ölürdü; bütün gece sandalyede mi oturacaktı?

Fan Changyu yataktaki tek kalın yorgana bir göz attı ve kendiliğinden teklif etti: “Şey... İstersen bu gece yatakta idare edelim mi?”

Xie Zheng’in kalbi bir an tekledi. Kaşlarını çatıp ona bakarken, Fan Changyu durumu yanlış anladı ve sargılı elini kaldırıp yemin etti: “Korkma, sana karşı hiçbir art niyetim olmayacak!”

52. BÖLÜM

Sönen lambanın ardından oda zifiri karanlığa gömüldü. Fan Changyu yatakta neredeyse duvara yapışmış halde yatıyordu; göz ucuyla yanındaki adama bir baktı.

Xie Zheng neredeyse yatağın kenarından aşağı düşecek gibi duruyordu.

Kız gözlerini kapattı; adamın rahat uyuyup uyumadığını umursamayacak kadar yorgundu. Zaten ona karşı bir art niyeti olmayacağını defalarca söylemiş, ona yeterince yer bırakmıştı. Adam ise yatağa girdiği andan itibaren tek kelime etmemiş, en uç köşede ilişik kalmayı seçmişti.

Bu "kaçacak yer arayan" haliyle sanki kızın onun yakışıklılığına göz koymasından korkuyordu.

Fan Changyu yüzünü duvara dönüp yatarken içinden, "Bu huysuz tavırlarıyla dünya güzeli olsa yine de tenezzül etmem!" diye geçirdi.

"Dünya güzeli" Xie Zheng ise gözlerini kapatmış, uyur gibi yapıyordu. İçerideki kız aniden yana dönünce, yatağın kenarına zar zor tutunan yorganın ucu tamamen çekilip gitti.

Gecenin ayazı ince giysisinden içeri sızıp tenine işlemeye başladı. Xie Zheng gözlerini aralayıp içeriye baktı; Fan Changyu'nun bedeni kalın yorganın altında küçük bir tümsek oluşturmuştu ve yorganın büyük kısmı yatağın ortasında toplanmıştı.

Yorgana ulaşmak için biraz içeri kayması gerekiyordu ama bu kesinlikle Fan Changyu'yu uyandırırdı.

Kızın nefes alışverişi çok hafifti, belli ki henüz uyumamıştı.

Xie Zheng bakışlarını geri çekti ve tekrar gözlerini kapattı.

Bir keresinde ordusuyla sınır dışına çıktığında çığ altında kalmış, üç gün boyunca karın altında hayatta kalmıştı; bu kadarlık bir soğuğu umursamazdı.

Aralarında en az bir metre mesafe vardı ama altında yattıkları şey bir "yatak" olduğu için içindeki o huzursuzluğu atamıyordu.

Öz kardeşler bile ergenliğe erdikten sonra aynı odada kalmazlardı, kaldı ki aralarında kan bağı olmayan bir kadın ve bir erkek...

Dünyada bu şekilde yan yana uyuyabilenler sadece karı kocaydı.

Ve şu an yatağının kenarında huzurla uyuyan kişi, bu kadındı.

Xie Zheng bu karmaşık düşünceler yüzünden uykusunun tamamen kaçtığını hissetti. Yanındaki Fan Changyu'nun nefesleri düzene girip derinleşince, içinde nedensiz bir sıkıntı peydah oldu. Doğrulup yatak başlığına yaslandı ve mevcut durumu düşünmeye başladı.

Fan Changyu uzun süre aynı pozisyonda yattığı için sırtüstü döndü.

Xie Zheng kıpırtıyı duyunca bakışlarını ona çevirdi.

Bu kız gerçekten de aldatıcı bir yüze sahipti; uyurken bakıldığında ne kadar da uysal ve masum görünüyordu.

Ama iş kurnazlığa gelince, yine o saf ve dürüst ifadesini takınmayı çok iyi biliyordu.

Sui Yuanqing... Muhtemelen onun bu haline kanmıştı.

O adamı hatırlayınca Xie Zheng'in bakışları soğudu.

Tarif edemediği bir histi bu; sadece kendisinin fark ettiği, kırlardaki sahipsiz bir çiçeğe başkalarının da göz koyduğunu görmek gibi...

Göğsünde bir yerler sanki bir mum aleviyle dağlanmış gibiydi; canı yanmıyordu ama fena halde sızlıyordu.

Uyuyan Fan Changyu'ya gözünü kırpmadan bakıyordu; bakışları karanlığın içinde kaybolmuş, ne düşündüğü okunmaz olmuştu.

Fan Changyu uykusunda sanki o bakışları hissetmiş gibi huzursuzca mırıldandı: "Tenezzül etmem..."

Xie Zheng tam duyamadı, kaşlarını çatıp sordu: "Ne?"

Fan Changyu anlaşılmaz bir şeyler daha geveledi; tek bir kelimesi bile seçilmiyordu. Xie Zheng daha iyi duyabilmek için kulağını ona yaklaştırmak zorunda kaldı.

Vücudundaki soğukluk Fan Changyu'yu uykusunda ürpertti. Kız yana dönerken dudakları hafifçe adamın kulağının dibine değdi; Xie Zheng'in tüm bedeni bir an için kaskatı kesildi.

Birinin bu kadar yakınına gelmesi, yabancı bir kokunun onu sarması... Onca olaydan sonra Fan Changyu hâlâ tetikteydi. Kirpikleri titredi, tam uyanacakken Xie Zheng'in serin parmakları boyun tarafındaki bir noktaya hafifçe baskı uyguladı. Kız gözlerini açamadan tekrar derin bir uykuya daldı.

Xie Zheng ayağa kalktı. Lambayı bile yakmadan, dışarıdaki karın odaya vuran cılız yansımasıyla masaya gidip iki bardak soğuk çay içti.

Çayını bitirdikten sonra tekrar yatağa dönmedi. Masanın kenarına oturdu, kaşları çatık, siyah gözlerini yatağın ortasındaki o tümseğe dikmiş, derin düşüncelere daldı.

Gecenin sessizliğinde uzaktan belli belirsiz bir kartal çığlığı duyuldu.

Gözlerini hafifçe araladı ve neredeyse hiç ses çıkarmadan odadan çıktı. Wang ailesinin bahçesinden atlayıp sokakların biraz daha derinlerine, uzak bir köşeye gitti. Parmaklarını dudaklarına götürüp keskin bir ıslık çaldı.

Haidongqing kartalları haber ulaştırırken hedefi bulamazlarsa gökyüzünde dönerek çığlık atarlardı; ancak o ıslığı duyduklarında sese doğru süzülürlerdi.

Çok geçmeden, bembeyaz bir Haidongqing karanlığın içinden süzülüp geldi. Xie Zheng sağ kolunu uzattı; kartalın demir kanca gibi pençeleri koluna sıkıca tutundu, kanatlarını çırparak dengesini sağladıktan sonra kapattı.

Xie Zheng, kartalın bacağındaki notu çıkardı. Ay ışığında notu hızlıca okudu; ardından kâğıt parçasını parmaklarının arasında

ufalayarak toz haline getirdi.

***

Jizhou Valiliği'nde de o gece ışıklar sönmemişti.

Zheng Wen Chang zindandan çıkıp aldığı ifadeleri He Jingyuan'a sunarken başını eğdi: "Tam tahmin ettiğiniz gibi efendim. Bizim adamlarımızı katledenler Changxin Kralı'nın adamlarıymış. Sahte üniformalarla Qingping'e gidip erzak toplamaya kalkmışlar. Majia köyündeki o katliam da yine bu hainlerin işi. Tahminimce Taizhou'da çıkan o 'erzak toplarken adam öldürme' olayı da yine Chongzhou'daki isyancılarla bağlantılıdır."

He Jingyuan, saçakların altındaki sarı fenerlere ve uçuşan kara bakarken soruyu cevapsız bıraktı: "Wen Chang, sence o yirmi bin ölçek tahıl, o Zhao soyadlı tüccarın elinden geçtikten sonra nereye gönderilmiştir?"

Zheng Wen Chang, hem amiri hem de hocası olan bu adamın neden aniden yine tahıl meselesini açtığını anlayamadı. Dürüstçe cevapladı: "Başta tüccarın kâr peşinde olduğunu sanmıştım ama Tai ve Ji eyaletlerinde erzak toplanırken o tüccarın elindeki tahılı fahiş fiyata sattığına dair bir bilgi gelmedi. Şimdiki duruma bakılırsa, isyancıların bir oyunu gibi görünüyor. O Zhao soyadlı tüccarın mal varlığına el koyarsak, isyancıların birkaç gizli merkezini bulacağımızdan eminim."

He Jingyuan başını salladı: "Düşmanı çok küçümsüyorsun. Yarın bir bak bakalım, koca Jizhou eyaletinde Zhao ailesine ait kaç tane işletme kalmış."

Zheng Wen Chang utançla başını eğdi: "Eğer daha erken fark edip Zhao ailesinin evini bassaydım, Qingping'deki o büyük olaylar yaşanmazdı."

He Jingyuan, "Seni suçlamıyorum," dedi. "İsyancıların bu boşluktan yararlanabilmesi benim suçumdur. Eğer ben isyancıların oyununa gelip o tahılı alanı ortaya çıkarmak uğruna Wei Xuan'ın zorla erzak toplamasına göz yummasaydım, isyancılar Jizhou'da ne kadar casus barındırırlarsa barındırsınlar bu kadar büyük bir kargaşa

çıkaramazlardı.”

Zheng Wen Chang hocasının ne demek istediğini tam anlayamadı: “Efendim, neden tüm suçu üzerinize alıyorsunuz? Bence en başından beri o tahıl alımı isyancıların kurduğu bir tuzaktı. Wei Xuan kibirli biri, Batı Eyalet Valisi olma yetkisini kullanarak sizin mührünüzü gasp etti; bu sizin engelleyebileceğiniz bir şey değildi.”

He Jingyuan derin bir iç çekti ama konuşmadı.

Bu öğrencisi her bakımdan iyiydi ama fazla dürüst ve kuralcıydı; ne görürse ona inanırdı.

Bazı şeyleri ona çok açık anlatamazdı.

Eğer o Zhao soyadlı tüccar bilerek açık kapı bırakıp yirmi bin ölçek tahılı Wu’an Markisi’nin (Xie Zheng) aldığını tahmin etmesini sağlamasaydı, He Jingyuan, Wu’an Markisi’nin sadece Wei Xuan’ın işine çomak sokmak için tahıl aldığını sanmazdı.

Üsttekilerin güç savaşı, her zaman en alttaki halkın canını yakardı.

Wei Xuan’ın erzak toplamasına izin vermişti çünkü Wu’an Markisi’nin kendi kişisel intikamı uğruna halkın ne bedeller ödediğini görmesini istemişti; Marki’nin hedefine ulaşmak için her yolu mübah gören biri olup olmadığını bilmek istiyordu.

İşte bu "izin verme" hali, isyancılara aradıkları fırsatı sunmuştu.

Halk çaresizlikten patlama noktasına geldiğinde, Wu’an Markisi mecburen "ortaya çıkmış", Yanzo’daki eski birlikleri aracılığıyla ordu sevk emri gönderip Wei Xuan’ı görevden almış ve erzak toplamayı durdurmuştu.

He Jingyuan perde arkasında kalsa da, hangi niyetle olursa olsun, isyancıların bu planında bir piyon görevi görmüştü.

Bugün Qingping’e gittiğinde, o durumu kurtaran mavi cin maskeli adamı görünce aklına bir soru takılmıştı.

Eğer en başından beri yanlış tahmin ettiyse... Eğer Wu’an Markisi, Tai ve Ji eyaletlerinin halkını Wei Xuan’ı devirmek için bir koz

olarak kullanmayı hiç düşünmediyse... O zaman o yirmi bin ölçek tahılı neden almıştı?

Uzun süredir kapalı olan gözlerini aniden açtı ve fısıldadı: "Jinzhou!"

Zheng Wen Chang şaşırdı: "Efendim, Jinzhou'ya ne olmuş?"

He Jingyuan hızla çalışma masasına gidip Batı haritasını açtı. Jinzhou'yu işaret ederken yüzü nadir görülen bir ciddiyete büründü: "Changxin Kralı, Chongzhou'da isyan etti, Batı karıştı. Wu'an Markisi'nin de Chongzhou'da öldüğü sanılıyor... Bu, sınır dışındaki Beique kavmi için ne anlama gelir?"

Zheng Wen Chang durumun vehametini kavrayınca tüyleri diken diken oldu: "Bu, İmparatorluğa saldırmak için en iyi fırsattır."

He Jingyuan masanın başında bir ileri bir geri yürümeye başladı: "Jinzhou, İmparatorluğun kapısıdır. Arkasında Huizhou ve Yanzhou vardır; bu üçü İmparatorluğun kalesidir. Ama tüm lojistik destek merkezden gelmek zorundadır. Chongzhou isyan edince lojistik yollar kesildi. Huizhou'da zaten erzak yok, Jinzhou nereden yemek bulacak? Ben ne kadar ahmakmışım! O satın alınan yirmi bin ölçek tahıl Wei Xuan'ı tuzağa düşürmek için değildi; Jinzhou'nun gelecekteki kıtlığına karşı yapılmış bir hazırlıktı!"

Zheng Wen Chang bunu duyunca o da büyük bir şok yaşadı. Hocasının önceki sözlerini de birleştirince asıl meseleyi kavradı: "Yani o yirmi bin ölçek tahılı Marki mi aldı diyorsunuz? Marki, Chongzhou savaşında yenildiğinde bile Jinzhou'nun ilerde düşeceği bu tehlikeyi düşünmüş müydü?"

He Jingyuan yavaşça başını salladı.

Zheng Wen Chang, "Marki'nin öngörüsü bizimkilerin çok ötesinde," dedi. "Şimdi isyancıların planı bozuldu, Huizhou savunmada, Jinzhou'da da erzak var. Bu sevinilecek bir haber değil mi efendim? Neden hâlâ endişelisiniz?"

He Jingyuan iç çekti: "Eğer dış düşmanla iç isyan aynı anda patlak verirse, bu kördüğüm nasıl çözülür?"

Bu sözler Zheng Wen Chang'ı da ikileme düşürdü.

He Jingyuan'ın söylemediği başka şeyler de vardı.

Wei Yan (Xie Zheng'in dayısı/Başvezir) tarafı kesinlikle Wu'an Markisi'ni sağ bırakmak istemeyecekti. Geçen sefer Chongzhou savaşında oyun çevirebildiyse, bu sefer Beique kavmi ve Chongzhou isyancıları Marki'yi kıskaca aldığında, saray bilerek ordu erzaklarını keserse... On yedi yıl önceki Jinzhou katliamının tekrarlanmasından korkuyordu.

He Jingyuan bir süre sessizce durduktan sonra Zheng Wen Chang'a döndü: "Qingping ilçesini ablukaya almaya devam edin, isyancıların tüm casuslarını temizleyin. Nehir taşımacılığı yolları kışın kurur, çamurları temizlemek için en iyi zamandır. Wen Chang, Qingping meselesi çözülünce adamlarını al ve Jizhou'dan Chongzhou'ya giden nehir yolunu aç."

Eğer su yolu açılırsa, ne kadar erzak gerekiyorsa taşınabilirdi.

Zheng Wen Chang'ın kalbi hızla çarptı, emri alıp odadan çıktı.

Çalışma odasında He Jingyuan yalnız kalınca, yan odanın kapısı açıldı ve ak saçlı, yaşlı bir adam dışarı çıktı: "Söylesene, o Wei soyadlı adam senin böyle arkasından iş çevirdiğini öğrenirse, kaç günlük ömrün kalır?"

He Jingyuan sadece, "Makamımın gereğini, görevimin sorumluluğunu yerine getiriyorum," dedi. "Halkın önünde vicdanım rahat, bu bana yeter."

Yaşlı adam başını sallayıp güldü: "Bir dahaki sefere seninle şarap içip satranç oynamaya geldiğimde, hâlâ hayatta olmanı umuyorum."

He Jingyuan, "Her zaman beklerim Başöğretmenim," dedi. "Peki siz şimdi nereye gideceksiniz?"

Yaşlı adamın kıyafetleri perişandı, bembeyaz saçları tahta bir tokayla darmadağın toplanmıştı. Belinde bir şarap kabağı asılıydı. Esneyerek konuştu: "Changxin Kralı veledi ikide bir adam gönderip kulübemdeki huzurumu kaçırıyor, çok can sıkıcı. Biraz etrafı gezip

tozacağım.”

He Jingyuan gözlerini kaçırarak, “Ben de Başöğretmenim, Marki’nin savaşta öldüğünü duyup da o yüzden inzivadan çıktınız sanmıştım,” dedi.

Yaşlı adam küçümseyerek bir ses çıkardı: “Bende pek bir numara yok ama ömrüm boyunca sadece bir tane öğrenci yetiştirdim. Bu dünyada onun canını alacak kişi henüz doğmadı. Doğsaydı zaten bir okul arkadaşı olurdu.”

He Jingyuan yaşlı adamın sözlerini duyunca sadece gülümsedi ama konuşmadı.

Başöğretmen Tao yıllar önce görevinden istifa edip inzivaya çekilmişti. Changxin Kralı isyan ettikten sonra defalarca onu aratmış, danışmanı olmasını istemişti; aslında amacı iki oğlunu eğitmesini sağlamaktı.

Yaşlı adamın son cümlesi, eğer tekrar bir öğrenci alacaksa, o kişinin yeteneğinin Wu’an Markisi’ni geçmesi gerektiğini ima ediyordu.

Anlaşılan Changxin Kralı’nın iki oğlu da onun gözüne girememişti.

He Jingyuan bilerek sordu: “Chongzhou savaşından sonra, Changxin Kralı’nın büyük oğlu 'Küçük Wu’an Markisi' unvanıyla anılmaya başlandı. Onu da mı beğenmediniz?”

Başöğretmen Tao ters bir ifadeyle, “O velet on yaşındayken, ona öğrettiğim bir satranç kitabı Changxin Kralı’nın küçük oğlunun eline geçti,” dedi. “Sence Changxin Kralı’nın aklından ne geçiyor?”

He Jingyuan’ın yüzü ciddileşti. "Küçük Wu’an Markisi"... Changxin Kralı küçük oğlunu Marki gibi mi yetiştirmeye çalışıyordu?

***

Qingping ilçesi.

Horozlar ilk kez öttüğünde Fan Changyu uyandı.

Hava henüz yeni ağarıyordu. Mahmurlukla yana döndü, yatağın

diğer tarafına yuvarlanınca oranın buz gibi olduğunu fark edip bir anda ayıldı.

Fan Changyu darmadağın saçlarıyla yatakta doğruldu. Dün gece Yan Zheng ile aynı yatakta yattığını hatırladı. Masaya doğru baktığında, tahmin ettiği gibi Yan Zheng'in başını eline dayamış halde masada uyuyakaldığını gördü.

Yatağın o tarafının sıcaklığına bakılırsa, bütün gece yatağa hiç girmemiş olmalıydı.

Fan Changyu içindeki hissi tarif edemiyordu; iyiliğinin boşa gitmesinden kaynaklanan ufak bir kızgınlık mıydı bu?

Hemen ardından neden kızdığını sorguladı; adam bu kadar saygılı davrandığına göre sevinmeli, onun gerçekten bir beyefendi olduğunu düşünmeliydi.

O hâlâ ikilemdeyken, horoz sesini duyan Xie Zheng de uyandı. Fan Changyu ile göz göze gelince bir an duraksadı, sonra sakin bir sesle sordu: "Uyandın mı?"

Fan Changyu başını salladı: "Dün gece doğrudan kasabaya dönseydik keşke, senin yine uykusuz kalmana sebep oldum."

Xie Zheng, "Gece bir ara kalkmıştım, havanın ağardığını görünce tekrar yatmadım," dedi.

Fan Changyu geçiştiren bir ses çıkardı, konuyu fazla uzatmadı.

Alt tarafı bir uyku meselesiydi; nasıl istiyorsa öyle yapsın, sonuçta gece boyu üşüyen ve uykusuz kalan kendisi değildi.

Komiser Wang'ın evinde kahvaltı yaptıktan sonra Fan Changyu, Yu Bao'er ve Xie Zheng ile birlikte kasabaya döndü.

Changning dün gece Zhao Teyze ile kalmıştı; Fan Changyu'yu görünce neredeyse ağlayacaktı ama Yu Bao'er'i görünce rezil olmamak için gözyaşlarını zorla geri itti.

İki çocuk bir araya gelince bir yoldaş bulmuş gibi oldular; evi birbirine katmadıkları kaldı. Fan Changyu'yu sevindiren tek şey, Yu

Bao’er’in bir daha annesini sormaması ve Changning’in de doğanını unutmuş görünmesiydi.

Qingping ilçesi, isyancı işbirlikçilerini yakalamak için hâlâ abluka altındaydı. Ancak Komiser Wang, Fan Changyu’nun evine bir haberci gönderdi; meğer Vali gizlice ona elli gümüş altın ödül göndermişti.

O gün Vali’nin evinde, Komiser Wang’ın adamı olduğunu söylemişti; muhtemelen Vali tüm başarıyı kendine mal ettikten sonra halkın gönlünü hoş tutmak için böyle bir ihsanda bulunmuştu.

Fan Changyu "sessizce zengin olma" kuralını iyi biliyordu. Şan şöhret işine yaramazdı, aksine başına bela açardı; nakit para her zaman daha iyiydi.

Memurları yolcu ettikten sonra Fan Changyu gülümseyerek odaya gümüşleri saklamaya gitti. Xie Zheng ile karşılaşınca cömertçe sordu: “Yarısını sana vereyim mi?”

Bu adamın kendisiyle arasına mesafe koymaya çalışması başka bir şeydi ama o gün Qingping kuşatmasını kaldırma fikrini o vermişti, burçlarda da hayatını kurtarmıştı; hesap kitabın düzgün olması gerekiyordu.

Xie Zheng, döndüklerinden beri Fan Changyu’nun kendisine karşı mesafeli davrandığını hissediyordu.

Kız onu görünce eskisi gibi gülümseyerek selam veriyordu ama aradaki o fark hissediliyordu.

İçindeki o nedensiz huzursuzluğu bastırıp sordu: “Valilik kim olduğumu biliyor mu?”

Fan Changyu başını salladı: “Kimseye kim olduğunu söylemedim. Vali başarıyı kendine mal etmek istiyor, Komiser Wang’ın adını bile anmadı; senden hiç bahsetmez.”

Kendisi de ön plana çıkmak istemiyordu, o insanların kinini üzerine çekmekten korkuyordu. Yan Zheng burçlarda göründüğünde maske takmıştı; Fan Changyu onun da kimliğini gizlemek istediğini tahmin etmişti.

Sonuçta memurlarla papaz olmak sadece bitmek bilmeyen dertler getirirdi.

Xie Zheng, “Bu ödüller senin hakkın, neden benimle paylaşıyorsun?” dedi.

Fan Changyu, “Fikir senden çıkmadı mı?” diye karşılık verdi.

Xie Zheng gözlerini kaçırdı: “Vali bu ödülü şehri savunduğun için değil, onu kurtardığın ve haini bağladığın için verdi. Benimle bir ilgisi yok.”

Fan Changyu ona laf yetiştiremedi. Gümüşleri alıp odaya gitti, bir süre sonra kucağında bir yığın eşyayla çıktı: “Daha önce gideceğini söylemiştin, sadece şehir ablukaya alınınca birkaç gün daha kalmak zorunda kaldın. Ben de yavaş yavaş yol için hazırlıklarını yaptım. Bu iki kat yeni kıyafeti yolda değiştirerek giyersin. Bu ayakkabılar çift dikişli, dayanıklıdır. Ha, bir de senin için elli gümüşlük bir senet bozdurdum, yanında taşıması daha kolay olur...”

Sanki uzaklara evladını gönderen bir anne gibi dırdır ediyordu: “Boşanma belgesini de yazdım, sadece senin parmak izin kaldı.”

Boşanma belgesi (He Li Shu) tek taraflı yazılabilirdi ama bu "terk edilme"den farklı olarak, evliliği barışçıl bir şekilde bitirmek demekti; iki tarafın da imza atıp parmak izi basması gerekiyordu.

Xie Zheng’in günlerdir göğsüne oturan o sıkıntı, kızın bu sözlerini duyunca daha da arttı.

Kollarını göğsünde kavuşturup kapı pervazına yaslanarak ona bir süre baktı, sonra aniden gülümsedi ve iğneleyici bir sesle, “Beni bu kadar ince düşündüğün için zahmet vermişsin,” dedi.

Fan Changyu onunla tartışmadı, sadece, “Dışarısı eve benzemez, ne kadar hazırlıklı olursan o kadar iyi. Dışarda başın sıkışınca sana yardım edecek kimse olmaz...” dedi.

Göğsünde tuhaf duygular dalgalanırken, Xie Zheng’in yüzündeki o iğneleyici gülümseme silindi. Gözlerini bahçe duvarındaki karlara çevirdi ve aniden sordu: “Peki ya sen? Bundan sonrası için ne planlıyorsun?”

Fan Changyu güldü: “Daha önce sormamış mıydın? Eğer Qingping huzura kavuşursa, domuz çiftliğini kurmaya başlayacağım...”

Xie Zheng’in kartal bakışları kıza döndü: “Onu demiyorum... Evlenmeyi mi düşünüyorsun, yoksa yine eve damat mı alacaksın?”

Bu soru Fan Changyu’yu duraksattı. Elindeki eşyaları masaya bıraktı, kapının eşiğine oturup bahçedeki yapraklarını dökmüş armut ağacına bakarak bir süre düşündü: “Evlenmek... Elbet bir gün evlenirim. Ama damat mı alırım yoksa gelin mi giderim, o zaman gelince bakarım.”

Xie Zheng elindeki küçük bir taşı dalgınca armut ağacına doğru fırlattı, dallardaki birkaç kuşu ürküttü: “Nasıl birini istersin? Eğer ileride kimse seni almazsa ya da kimse sana damat gelmezse, ben senin için birilerine bakarım.”

Fan Changyu onun kendisini küçümsemesine sinirlenerek, “Kesinlikle senin gibi huysuz biri olmayacak!” diye çıkıştı. “Senin bu ağzın varken, asıl sen kendine bir eş bulamamaktan kork!”

Xie Zheng bir bacağını kırarak yanına oturdu, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, “Ben de senin gibi birini almam zaten,” dedi. “Nazik, hanım hanımcık, evi çekip çevirmeyi bilen birini alacağım.”

Elindeki son taşı çok uzağa fırlattı, taş bahçe duvarını aşıp nerede kayboldu bilinmez.

Fan Changyu onun keskin yüz hatlarına bir baktı, gözlerini kaçırırken dudak büktü ve dürüstçe konuştu: “Ben efendi, nazik birini seviyorum. Çok kitap okumuş, bilgili ama alçakgönüllü, huyu güzel, gülümsemeyi seven biri olsun. Annem sağken söylerdi; benim huyum çok fevriymiş, beni dizginleyecek efendi biri lazımmış ki bu hayat uzun sürsün.”

Göğsünde tuhaf bir sızı hissetti; Fan Changyu bunun annesini hatırladığı için olduğunu sandı.

“Neyse,” dedi. “Onca badireyi beraber atlattık, madem gidiyorsun, arkamdan kimse beni almaz diye beddua etme. Ben sana nazik ve hanım hanımcık bir eş dilerim, sen de bana efendi ve yakışıklı bir

koca dile!”

Xie Zheng, “Pekâlâ,” dedi.

Gülümsemesi gerçekten de çok güzeldi.

Ayağa kalktığında, iyilik olsun diye Fan Changyu’ya elini uzattı. Fan Changyu uzun süre oturduğu için bacakları uyuşmuştu, uzatılan eli görünce pek düşünmeden tuttu.

Değişim o saniyede gerçekleşti. Fan Changyu devasa bir güçle adamın göğsüne doğru çekildi. Adam, kızın yaralı olmayan bileğini öyle sert kavradı ki sanki kemiğini kıracaktı.

Çenesini sıkıca tuttu, başını eğdi ve neredeyse vahşice dudaklarına yapıştı.

53. BÖLÜM

Fan Changyu donakaldı.

Dudaklarında hissettiği keskin acıyla kendine geldiğinde, utanç ve öfkeyle diğer elini adamın suratına indirmek için savurdu. Ancak Xie Zheng buna hazırlıklıydı; kızın elini havada yakaladı ve onu daha sert bir şekilde kendine çekti. Sert göğsü ve demir gibi kolları kızı kıskaca almıştı.

Fan Changyu hayatında hiç böyle bir muamele görmemişti. Tüm gücüyle kurtulmaya çalıştı ama adam her hamlesini ustalıkla boşa çıkardı.

Öfkeden gözü dönen kız, tüm gücünü dişlerine verdi. Sertçe ısırdığında Xie Zheng hafifçe inledi. Ayrıldıklarında adamın dudağı kanıyordu. “Sen—” diyecek oldu.

Ancak Fan Changyu cümlesini bitirmesine izin vermedi; kafasıyla adamın burnuna sert bir darbe indirdi. Xie Zheng’in burnu sızladı, elini çekmek zorunda kaldı. O anı fırsat bilen Fan Changyu, serbest kalan eliyle adamın gözünün kenarına okkalı bir yumruk patlattı.

Xie Zheng canı yanmasına rağmen kızın diğer elini bırakmadı. Onu sertçe geri çekip kollarını arkasında birleştirdi ve duvara yasladı. Vücuduyla kızın sırtına baskı uygulayarak soğuk bir sesle sordu: “Bu kadar mı zoruna gitti?”

Fan Changyu onu parçalamak istiyordu ama bileğindeki eski yara yüzünden gücünü tam kullanamıyor, kurtulamıyordu.

“Sen ne hakla böyle kuduruyorsun?” diye bağırdı. “Kadın arıyorsan batakhaneler senin gibilere kucak açmaya hazır, beni ne sanıyorsun sen?”

Xie Zheng aniden başını kaldırdı, siyah gözleri derin ve karanlıktı: “Beni gerçekten böyle mi görüyorsun?”

Fan Changyu kıpırdayamıyordu, utanç ve öfkeden gözlerinden ateş fışkırıyordu: “Az önce yaptığın şey neydi peki? Fırsatçılık!”

Xie Zheng öfkeden mi bilinmez, kısık sesle gülmeye başladı: “Fırsatçılık mı? Eğer gerçekten fırsatçı olsaydım, bu ana kadar beklemezdim.”

Kızı serbest bırakıp bir adım geri çekildi, dudaklarında buz gibi bir gülümseme vardı: “Hâlâ o eski nişanlını unutamadın mı? İleride arayacağın kişi bile ona mı benzemeli? Hiç mi ders almadın?”

Fan Changyu az önce tacize uğramışken, şimdi bir de azar işitince tepesi iyice attı. Kendine gelir gelmez suratına bir yumruk daha savurdu: “Unutup unutmamam seni ne ilgilendirir?”

Xie Zheng ne kaçtı ne de sakındı; o bütün gücüyle gelen yumruğu doğrudan karşıladı. Dudağının kenarı patladı, mermer gibi beyaz yüzünün yarısı kıpkırmızı oldu; bu haliyle tuhaf bir şekilde daha da etkileyici görünüyordu.

Fan Changyu vurduktan sonra bir an duraksadı. Kendi gücünü biliyordu, darbenin ne kadar ağır olduğunu tahmin edebiliyordu.

O... Neden kaçmamıştı?

Xie Zheng diliyle dudağındaki kanı yokladı, ağzına gelen metalik tadı hissettiğinde başını çevirip Fan Changyu’ya baktı: “Devam etmeyecek misin?”

Fan Changyu o an ne hissettiğini tarif edemiyordu; parmak eklemleri hâlâ sızlıyordu, adamın yüzü ise çok daha kötü durumdaydı.

Ama ona o şeyi yapmıştı; özür dilemeye hiç niyeti yoktu. Dudaklarını sımsıkı yumup odaya girmek için arkasını döndü.

Ancak bir adım atmıştı ki, arkasındaki adam bir gölge gibi dibinde bitti. Fan Changyu sadece o insanın içini ürperten siyah gözlerini gördü ve tekrar ensesinden tutularak öpüldü.

Beyni uyuşmuş gibiydi; hazırlıksız yakalandığı için her hamlesinde kontrolü kaybediyordu. İtiş kakış arasında duvara yaslandı. Xie Zheng kızın iki elini başının üzerinde sabitledi, cüssesiyle onu iyice bastırdı. Tepesinden gelen nefesi her zamankinden daha ağır ve sıcaktı; bu seferki öpücüğü ilkinden çok daha vahşi ve kaba idi.

Fan Changyu öfkeden onu tekrar ısırdı ama adam hemen çenesini kavradı, bir şekilde uyguladığı o tuhaf baskıyla kızın dişlerini kapatmasına izin vermedi. Geri çekilmek yerine, bu fırsatı kullanarak ağzının içine zorla sızdı, her köşeyi defalarca talan etti.

Bittiğinde Fan Changyu'nun nefesi kesilmişti, beynine oksijen gitmiyor gibiydi. Bir an için ona bir yumruk daha atmayı bile unuttu, sadece inanamaz gözlerle ona baktı.

Xie Zheng kızı serbest bıraktı, parmağıyla dudağındaki kanı sildi ve "İşte şimdi fırsatçılık oldu," dedi.

Aşağılanmışlık ve taciz edilmişlik hissi Fan Changyu'nun beynine kan sıçrattı. Xie Zheng onu bırakıp geri çekildiği anda, belindeki satırı çekip adamın boğazına dayadı: "Sen kendini ne sanıyorsun? Beni istediğin gibi aşağılayabileceğini mi?"

Xie Zheng ahşap direğe yaslanmış, boğazındaki bıçağa rağmen istifini bozmamıştı. Sadece Fan Changyu'nun sözlerini duyunca gözlerini kaldırdı; bakışları nadir görülen bir ciddiyete bürünmüştü: "Gözün bu kadar körken, ileride yine bir nanköre çatacağına, benimle gelmen daha iyi olur."

Bu cümle ağzından çıktığında sadece Fan Changyu değil, Xie Zheng'in kendisi de bir an duraksadı. Ardından, mantığının tamamen devre dışı kaldığı o tuhaf, uyuşturucu keyfi hissetti.

Evet, ileride bir başkasıyla evlenmesindense, onu yanında tutması daha iyi değil miydi?

Bir kez kapı açılınca, gerisi daha kolay döküldü: "Dışarıda çok güçlü bir düşmanım var. Onun elinde ölebilirim ya da o ölür, ben yaşarım. Eğer istersen, beni iki yıl bekle. Eğer ölürsem, sana haber gönderilir, o zaman başkasıyla evlenirsin."

Fan Changyu ona buz gibi baktı: "Song Yan'ın nankör olduğunu söylüyorsun ama senin ondan ne farkın var? Beni aşağılayıp sonra bana 'gönlün olduğunu' mu söylüyorsun?"

Bıçağını çekti. Aşağılanmışlık hissi o an her şeyin önüne geçmişti. Koluyla dudaklarını sertçe sildi: "Sana vurdum, ödeştik sayılır.

Eşyaların masada. Şehir kapıları açılır açılmaz git buradan.”

Xie Zheng, kızın odaya giren sırtına baktı; dudaklarında alaycı bir kıvrım bile oluşmadı.

Yani... Reddedilmiş miydi?

Doğduğundan beri sadece Chongzhou savaş meydanında bir kez yenilgi tatmış olan bu adam, şimdi başka bir meydanda yenilginin tadına bakıyordu.

Masanın üzerindeki eşyaları almadı. Bir süre direğe yaslanmış halde durduktan sonra bahçe kapısından dışarı çıktı.

Qingping isyanı yüzünden Lin’an kasabasının sokakları da ıssızdı; pazara gelen köylü neredeyse hiç yoktu.

Xie Zheng amaçsızca kasabanın dışındaki nehir kenarındaki çam ormanına kadar yürüdü. Yerlerde bir karıştan fazla kar vardı. Nehir, engebeli arazi yüzünden gürül gürül akıyor, üzerindeki ince buz tabakası parçalanıyordu; sadece dağlardan gelen suyun sesi duyuluyordu.

Yamaçtaki karların üzerine uzandı. Bir kolunu başının altına koyup uzaktaki Lin’an kasabasının karaltısına bakarak dalıp gitti.

Chongzhou meydanında ölüme terk edildiğinde paniklememişti; canını zor kurtarıp peşindeki fedailerden fersahlarca kaçarken korkmamıştı. Uçurumdan düşüp nehirle Jizhou’ya sürüklendiğinde, kıyıda uyanıp o kadar yaraya ve ateşe rağmen bir köy aramaya çıktığında, bayılıp kaldığında o kız onu bulmuştu.

O zamanlar tek planı Batı’daki durumu düzeltmek ve Wei ailesinden intikam almaktı.

Ne zaman gitmeye kıyamaz olmuştu?

O küçük ev her zaman gürültülüydü, hayat doluydu. Acıların altında beli bükülmüş çok insan görmüştü ama o kız... Dünya başına yıkılsa bile o zayıf omuzlarıyla her şeyi göğüslerdi.

Belki de... Uzun zamandır kimse ona bu kadar karşılıksız ve saf bir

iyilik yapmadığı içindi?

İlaç içerken verilen şekerler, yeni yıl zarfları... Xie Zheng'in dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. Bir an için aklına "kapısında yatan bir köpek" tabiri geldi.

Kız sadece çok iyi niyetliydi; o gün kurtardığı kişi kendisi değil de bir başkası olsaydı, ona da aynı özeni gösterir, şeker alır, yeni yıl harçlığı verirdi...

Acınacak halde olduğu için ona iyi davranmıştı, ona karşı bir sevgisi olduğu için değil.

"Benimle gel" teklifi koca bir şakaya dönüşmüştü.

Ömrü boyunca gururlu yaşamış biri için bu trajikomik yenilgiyi kabul etmek zordu.

Gökyüzünde bir Haidongqing kartalı dönerek çığlık atıyor, birini arıyordu.

Xie Zheng bu sefer ıslık çalmakta acele etmedi. Başını hafifçe çevirdi; nehir kenarında karların eridiği bir noktada, karları delip çıkan yemyeşil bir filiz gördü. Karın ortasında dimdik ve taptaze duruyordu.

"Buzlar erir pınarlar akar, karlar biter filizler doğar."

Kıza yazdığı yeni yıl beyiti buydu.

Bir süre baktı, sonra doğrulup o filizi kopardı ve azgın sulara fırlattı. Nehrin o yeşil filizi sürükleyip götürmesini sessizce izledi.

Gönlünü bulandıran ne varsa, söküp atmalıydı.

Gökyüzündeki kartal sonunda onu fark edip süzüldü. Xie Zheng bu sefer elini uzatmadı; kartal yere konup bir süre bekledi, Xie Zheng'in notu almadığını görünce şaşkınlıkla ona bakıp gagasıyla elini hafifçe dürttü.

Xie Zheng kartalın başındaki tüyleri okşadı, gözleri hâlâ uzaktaki akıntıda idi. Bir süre sonra notu aldı.

Üç satırda okuyup bitirdi, kâğıdı parmaklarıyla ufaladı ve son kez uzaktaki Lin'an kasabasına bakıp, "Gidelim," dedi. "Dönme vakti geldi."

***

Jizhou.

Jinzhou'dan gelen acil bir haber Jizhou Valiliği'ne ulaştı; tüm yetkililer dehşete düştü.

"Beique kavmi gerçekten Jinzhou'ya saldırmış!"

"Neyse ki Wu'an Markisi Chongzhou'da ölmemiş. Jinzhou'nun başında o varken, o Beique barbarları adını duyunca bile kaçacak delik ararlar!"

Masasının başında oturan He Jingyuan'ın yüzü asılmıştı. Henüz tek kelime etmemişken, dışarıdan bir muhafız daha girdi: "Lucheng tehlikede! Changxin Kralı'nın generali Guo Xinhou, elli bin kişilik orduyla Lucheng'i kuşattı!"

Bu haber salondaki uğultuyu daha da artırdı.

Changxin Kralı'nın oğlunun fedailerle köylü kılığına girip isyan çıkarmasının üzerinden ne kadar geçmişti ki?

Eğer Qingping isyanı bastırılmasaydı ve halk gerçekten ayaklansaydı, Lucheng –ki Jizhou ile Chongzhou arasındaki ilk askeri savunma hattıydı– iki ateş arasında kalırdı. Hemen arkasında Qingping vardı.

Bir yetkili öfkeyle bağırdı: "Bu hainler her şeyi önceden planlamış! Jinzhou tehlikede olunca, Marki'nin Huizhou'daki asıl ordusu oraya kaydırılacak ve isyancıları durduracak gücü kalmayacak! Hainler bu fırsatı kullanıp Batı topraklarını yutmak istiyorlar!"

Bir komutan, "Şu anki önceliğimiz Lucheng kuşatması. Jizhou'yu nasıl savunacağımızı bulmalıyız," dedi.

Lucheng düşerse Jizhou savunmasız kalırdı.

Tartışmaların ortasında He Jingyuan konuştu: “Guo Xinhou tecrübeli bir generaldir, stratejiyi iyi bilir. Lucheng’e bizzat ben gideceğim.”

“Efendim, asla olmaz! Lucheng şu an çok tehlikeli. Hainlerin elli bin askeri var, Lucheng’in ise sadece yirmi bin. Size bir şey olursa bunun vebalini ödeyemeyiz!”

He Jingyuan itirazları eliyle susturdu: “Ben gidersem tehlikeli olur da, oradaki askerler için tehlikeli değil mi? Ben orada olursam hainler benden çekinir, Lucheng daha güvenli olur. Bu sayede siz de halktan yeni asker toplamak için vakit kazanırsınız.”

Toplantı biter bitmez, ulaklar ellerinde seferberlik emirleriyle dört bir yana at koşturmaya başladılar.

***

Lin’an Kasabası.

Xie Zheng’in o saygısızlığı yüzünden Fan Changyu bütün öğleden sonra öfkeden kudurdu.

Masanın üzerindeki kitabı açıp kafasını dağıtmak istedi ama sayfalardaki o ince notları görünce öfkesi boğazına düğümlendi.

Kitaptaki tüm o açıklamalar, Xie Zheng’in gecelerce uğraşıp yazdığı notlardı.

Öfkesi yavaş yavaş dindiğinde, adamın "düşmanımın elinde ölebilirim" deyişi aklına geldi ve içi burkuldu.

Gitmek istemesinin sebebi bu büyük intikam yükü müydü?

Odadan çıktı, salondan geçerken masada hazırladığı o eşyaların hâlâ orada durduğunu gördü. Boşanma belgesi de oradaydı; iki nüshada da sadece kendi adı vardı, adam imza atmamıştı. Bu durum içindeki duyguları daha da karmaşıklaştırdı.

Changning ve Yu Bao’er mahalledeki çocuklarla oynamaya gitmişlerdi, henüz dönmemişlerdi.

Fan Changyu güneydeki odanın kapısına gitti, bir süre tereddüt ettikten sonra kapıyı çaldı.

İçeriden ses gelmedi.

Fan Changyu dudaklarını ısırdı, iki kez daha vurdu: “Yan Zheng, orada mısın?”

Cevap yine sessizlikti.

Fan Changyu, o anki öfkesiyle ağır konuştuğu için adamın sessizce gitmiş olabileceğinden korktu. Kapıyı sertçe ittiğinde, adamın kendi eşyalarından hiçbirini almadığını görünce yüreği ferahladı.

Demek ki sadece hava almaya çıkmıştı?

Kapıyı kapatıp odasına dönecekken, sokaktan gelen gürültüleri, ağlamaları ve askerlerin küfürlerini duydu.

“Komutanım! Komutanım! Tek bir oğlum var, ne olur bize acıyın...”

“Hainler Jizhou’ya saldırıyor! Erler cepheye gitmezse, hainler gelip Jizhou’yu kan gölüne mi çevirsin?”

Fan Changyu’nun kalbi küt küt atmaya başladı. Bahçe kapısını açıp dışarı baktığında, zırhlı askerlerin ev ev dolaşıp erkekleri topladığını gördü.

Yerde ağlayıp feryat eden Kang Teyze idi.

Oğluna sarılmış bırakmıyordu ama güçlü kuvvetli askerlerin karşısında çaresizdi; oğlu zorla götürülüyordu.

Kang Teyze feryat etti: “Oğlum korkma! Hemen Song ailesine, o Alim Song’a gideceğim, Vali’ye rica etsin de seni bıraksınlar.”

Fan Changyu, askerlerin Jizhou Valiliği üniforması giydiğini görünce Vali’ye gitmenin bir işe yaramayacağını anladı; Vali ancak o askerlerin başına rüşvet verirse bir ihtimal olabilirdi.

Hemen Yan Zheng için endişelenmeye başladı.

Bir kez askere alındın mı, savaş bitene kadar dönmek imkansızdı; çoğu zaman savaş meydanında can verir, mezarın bile olmazdı.

Dışarıda oynayan çocuklar gürültüyü duyunca korkup evlerine kaçtılar.

Changning, Yu Bao'er'i elinden tutmuş eve koştu, ikisi de Fan Changyu'nun arkasına saklanıp kapıdan askerleri izlediler.

Changning korkuyla sordu: "Abla, Yanzi'nin abisini götürdüler, enişte mi de götürecekler?"

Fan Changyu'nun da içi rahat değildi; ilk kez böyle bir seferberlik görüyordu.

Eskiden Zhao Teyze'den duymuştu; para verip birinin yerine asker göndermek mümkündü ama bu seferki öyle görünmüyordu.

Çocukları içeri kovaladı: "Siz içeri girin."

Tam kapıyı kapatacakken, mahalle muhtarı ve askerler kapısına dayandı.

Yasaya göre, halk on hane bir birim sayılırdı; vergi ve askerlikte bu on hane birbirine kefildi. Biri kaçarsa diğerleri sorumlu tutulurdu.

Muhtar mahcup bir ifadeyle askerlere durumu anlattı: "Burası Fan ailesinin evi. Evin reisi Fan Changyu, bir damat aldı."

Askerler damat lafını duyunca şaşırdılar. Dışarıda sadece Fan Changyu'yu görüp kapının kapalı olduğunu fark edince yüzleri asıldı: "Kocan nerede?"

Fan Changyu dudaklarını sıktı. Eğer şu an "boşandık" dese ama içerideki belgede adamın imzası olmasa, bu diğer dokuz haneyi ateşe atmak olurdu.

Ama Yan Zheng'in götürülmesine izin vermek de ona haksızlıktı.

Bir süre düşündükten sonra dürüstçe, "Evde değil," dedi.

Asker bu cevabı çok duymuş gibi kapıyı tekmelemeye yeltendi ama

yanındaki kayıt tutan asker onu durdurdu: “Dur bir dakika.”

Kayıtlara tekrar baktı ve Fan Changyu’ya döndü: “Fan Changyu sensin değil mi?”

Fan Changyu dik duruşunu bozmadı: “Evet, benim.”

Okuma yazma bilen asker arkadaşına döndü: “Kocası zaten listede. Muhtemelen yolda topladıklarımızın arasındaydı.”

Fan Changyu’nun kalbi yerinden çıkacak gibi oldu: “Kocamı götürdüler mi? Emin misiniz?”

Asker listeye baktı: “Kocanın adı Yan Zheng değil mi?”

Bu ismi duyunca Fan Changyu’nun son umudu da söndü.

Kısık bir sesle, “Evet, kocam,” dedi.

Muhtar ve askerler diğer kapıya yönelirken, Fan Changyu olduğu yere, kapı eşiğine çöküp kaldı.

Yan Zheng’in yeteneğiyle, gitmek istese hiçbir asker onu durduramazdı.

O kadar okumuş, yasaları bilen biriydi; muhtemelen komşularına zarar gelmesin diye sessizce teslim olmuştu.

Fan Changyu odadaki o hazırladığı eşyaları ve az önceki kavgalarını hatırlayınca içi daha da sızladı; suçluluk mu yoksa başka bir şey miydi bu, bilmiyordu.

Bir süre öylece oturduktan sonra aniden bir şey hatırladı ve diğer kapıyı çalan askere seslendi: “Komutanım! Kocam şimdi nerede? Onu bir kez daha görebilir miyim? Yolda yakalanmış, ona birkaç eşyasını vermek istiyorum.”

Asker kıza baktı: “Yolda yakalananlar çoktan ilçeye gönderildi, oradan Lucheng’e gidecekler. Şimdi gitsen yetişir misin bilmem.”

Fan Changyu bunu duyunca teşekkür etti, Changning ve Yu Bao’er’i komşuya emanet etti, eve dalıp masadaki o paketi kaptı, içine iki

paket de portakal kabuğu şekeri attı ve aceleyle ilçeye koştu.

Öküz arabası yavaş kalır diye birinden at ödünç aldı. İlçe kapısına vardığında ise çok geçti; ilk grup çoktan Lucheng'e doğru yola çıkmıştı.

İlçe kapıları hâlâ sıkı denetim altındaydı, görevliler dışında kimse giremiyordu.

Kar lapa lapa yağıyordu. Fan Changyu elinde koca paketle, atın dizginlerini tutmuş halde kapıda öylece kaldı; uzayıp giden yola baktı.

Göğsü daralıyordu, atı çekerek sessizce geri döndü.

Yolda birine çarptı, pakettekiler yere saçıldı. Fan Changyu sessizce her şeyi tek tek topladı; o iki paket şekeri görünce bir tanesini ağzına attı.

"Yetişemediğim iyi oldu," diye düşündü. "Bu şekerler çok ekşiymiş, eskiler daha tatlıydı."

Yan Zheng'e verse bile muhtemelen sevmezdi.

Eşyaları toplayıp ata asarken, başını atın semerine yasladı ve bir süre öylece kaldı.

Neden böyle bitmişti?

Ona kızgındı ama tek bir veda bile edemeden askere alınmıştı; sanki ona borçlu kalmış gibi hissediyordu.

Kasabaya dönerken, ikinci grup askere alınanları götüren birliğe rastladı.

Aileler ağlayarak uğurluyor, askere gidenler ise gözyaşları içinde ailelerine geri dönmelerini söylüyordu.

Fan Changyu kalabalığın arasında yaşlı Zhao Marangoz'u gördü.

Dayanamayıp bağırdı: "Zhao Amca! Sen neden Lucheng'e gidiyorsun?"

Zhao Marangoz buruşuk yüzüyle acı acı gülümsedi: “Yanlış meslek seçmişim kızım... Gençken baytardım, yaşlanınca marangoz oldum. Askerler orduda atlara bakacak birine ve savunma silahları yapacak birine ihtiyaçları olduğunu söylediler.”

Askerler kırbaçlarıyla kalabalığı ilerletiyordu.

Fan Changyu, Zhao Marangoz’un bu yaşta yolda perişan olmasından korktu. Bir an tereddüt ettikten sonra, “Zhao Amca, şu atı al!” dedi.

Askerler önce engel olacaktı ama at bağışladığını duyunca görmezden geldiler. At kıymetliydi; hem yük taşır hem adam taşırdı, bir saldırı anında kaçıp can kurtarmaya yarardı.

Zhao Marangoz reddetti: “Bu at çok değerlidir kızım, nasıl olur?”

Fan Changyu dizginleri adamın eline tutuşturdu: “Al amca. Paketin içindekileri Yan Zheng için hazırlamıştım ama ona yetişemedim. Lucheng’e gidince onu görürsen lütfen bunları ona ver.”

Zhao Marangoz bunu duyunca kabul etti; bu küçük çift için içi sızlıyordu. “Merak etme kızım,” dedi. “Bu yaşlı canım sağ oldukça o paketi ona ulaştıracağım.”

Fan Changyu, Zhao Marangoz uzaklaşana kadar baktı, sonra yürüyerek kasabaya döndü ve atın parasını sahibine ödedi.

Zhao Teyze’ye çocukları almaya gittiğinde, kadın kocasının askere alındığını ve Fan Changyu’nun ona at verdiğini öğrenince ağlayarak kıza teşekkür etti.

Eğer biri askere giderken kendi atını götürürse, o at askerin şahsi malı sayılırdı ve genellikle süvari birliğine verilirdi. Fiziksel durumu zayıf olsa bile süvari birliğinde daha iyi muamele görürdü.

Fan Changyu, Zhao Teyze’yi teselli etti, çocukları alıp eve döndü. Evde bir kişi eksilince çocuklar da uslanmış gibiydi. Fan Changyu bu sessizliğin içinde evin ne kadar ıssızlaştığını fark etti.

Garip, Yan Zheng zaten çok konuşan biri değildi.

Neden o gidince her yer bu kadar farklı geliyordu?

Fan Changyu, Yan Zheng'in odasını toplamaya gitti. Çalışma masasının çok düzenli olduğunu, neredeyse hiç el sürmesine gerek kalmadığını gördü.

Masanın bir köşesinde deri bileklikler, yanında ise törpü gibi aletler duruyordu. Altında bir kâğıt vardı.

Bilekliklerin boyuna bakılırsa Yan Zheng'e ait değillerdi.

Fan Changyu kâğıdı aldı, üzerinde sadece sekiz kelime yazıyordu: "Doğum günün kutlu olsun, ömrün huzurlu geçsin."

Yan Zheng'in ona doğum gününü sorduğu o an zihninde canlandı. Fan Changyu elindeki bilekliklerin bir anda bin kilo ağırlığında olduğunu hissetti.

Dikkatle baktığında, bilekliklerden birinin yeniden zımparalanıp cilalandığını fark etti. Bileğine taktığında deri o kadar yumuşaktı ki koluna tam oturuyordu.

Fan Changyu bilekliği çıkarmaya çalışırken, elleri mi titriyordu yoksa Yan Zheng'in suratına vurduğu parmak eklemleri mi sızlıyordu bilinmez; bir türlü tokasını açamadı.

Sonunda pes etti, sandalyeye yaslanıp elindeki bilekliğe bakarak dalıp gitti. İçinde tarif edilemez bir boşluk vardı.

54. BÖLÜM

Bu seferberlik yüzünden, zaten ıssız olan Lin'an kasabasının pazarı iyice sessizleşmişti.

Yeni yıl da geçmişti; düğün ya da cenaze gibi özel durumlar dışında kimse domuz kesmiyordu. Fan Changyu bir anda boş kalmıştı.

Et pazarında işler durgundu, çoğu dükkân kapalıydı. Qingping ilçesi Lucheng'e yakın olduğu için halk tedirgindi; bazı zengin tüccarlar mallarını mülklerini satıp güneye kaçmaya başlamışlardı bile.

Fan Changyu son iki gündür evde çocuklarla ilgileniyordu. Çok okumamış olsa da temel eserleri biliyordu; Changning ve Yu Bao'er'e okuma yazma öğretmeye niyetlendi.

Ancak Yu Bao'er'in küçük yaşına rağmen şaşırtıcı şekilde çok kelime bildiğini gördü. Kömür kalemiyle yere yazdığı harfler gayet düzgün ve okunaklıydı.

Changning normalde her konuda Yu Bao'er'den daha baskındı ve oyunlarda o ne derse o olurdu. Ama bu "saf" görünen çocuğun derslerde kendisinden daha iyi olduğunu görünce hırs yaptı. Oyun oynamayı bıraktı ve Fan Changyu'nun peşini bırakmadı.

Yu Bao'er ise çok yardımseverdi: "Öğrenmek istersen ben sana öğretebilirim."

Changning, Fan Changyu'nun eteğine yapışıp burnundan bir ses çıkardı: "Senden öğrenmeyeceğim! Ablam öğretecek bana. Ablamın bildiği her şeyi öğrenince, sonra eniştem de öğretecek. Senden çok daha fazla kelime bileceğim!"

Fan Changyu tam o sırada Changning'e yeni kelimeler öğretecekti ki, Yan Zheng'in adını duyunca bir an daldı.

Günler geçmişti; askere alınanlar Lucheng'e varmış mıydı acaba? On binlerce asker vardı; Zhao Marangoz bir baytar ve marangoz olarak görev yapacaktı, Yan Zheng ise muhtemelen piyade birliğindeydi. Karşılaşma şansları çok düşüktü.

Eğer Yan Zheng süvari birliğine seçildiyse, Zhao Marangoz'un onu bulma ihtimali biraz daha artardı.

Changning, ablasının uzun süre sessiz kaldığını fark edince kolunu hafifçe sarstı: "Abla, ne oldu?"

Fan Changyu düşüncelerinden sıyrıldı: "Hiç... Hadi, bugün bu beş kelimeyi öğreneceğiz..."

Kâğıt kalem pahalı olduğu için çocuklara harcatmadı; kömür parçalarıyla düzgün bir taşın üzerine yazdırıyordu.

Changning dersine odaklanmışken, Fan Changyu, Yan Zheng'in o ince notlar düştüğü kitapları karıştırmaya başladı. "Konfüçyüs'ün Konuşmaları"ndan başladı; Yan Zheng daha önce ona iki bölümü öğrettiği ve her sayfanın altına detaylı açıklamalar yazdığı için okurken pek zorlanmıyordu.

Öğle vakti bahçe kapısı çalındı.

Fan Changyu kapıyı açtığında Yu Qianqian'ı gördü, onu heyecanla içeri davet etti.

Yu Qianqian koyu renkli bir pelerin giymişti, yüzünde bir gülümseme olsa da yorgun ve bitkin görünüyordu. "Changyu kardeşim," dedi aceleyle. "Bugün vaktim çok dar, içeri girmeyeyim. Bao'er'i almaya geldim."

Yu Bao'er annesinin sesini duyar duymaz bahçeden koşarak geldi ve annesinin bacaklarına sarılıp "Anne!" diye bağırdı.

Yu Qianqian çocuğun başını okşadı ve Fan Changyu'ya döndü: "Bao'er burada kaldığı sürece sana çok yük oldu, hakkını helal et."

Fan Changyu önemli olmadığını söyledi.

Yu Qianqian, Xie Zheng'i göremeyince sordu: "Geçen günkü seferberlikte kocan da mı Lucheng'e gitti?"

Fan Changyu onayladı. Tekrar içeri davet etti ama Yu Qianqian yine reddetti.

Kıza bakarak bir an tereddüt etti ve konuştu: “Changyu kardeşim, senden saklamayacağım; şu an Qingping’deki tüm zenginler mallarını mülklerini güneye kaçırıyorlar. Ben de iki hanımı zararına sattım. Şehir kapısındaki görevlilerle anlaştım, bu akşamüstü ailece güneye doğru yola çıkıyoruz. Lucheng’in dayanıp dayanmayacağı belli değil; gel benimle güneye git. Eğer kocan için endişeleniyorsan, savaş bitince dönersin.”

Fan Changyu, Yu Qianqian’ın neden bu kadar aceleci olduğunu şimdi anlamıştı. Bir an duraksadı ama kibarca reddetti: “Düşünceniz için çok teşekkür ederim efendim. Ama evde halletmem gereken çok iş var. Eğer aniden gidersem ve Valilik yeni bir vergi ya da erzak emri çıkarırsa, mahalledeki o dokuz hane benim yüzümden yanar.”

On hane kuralına göre kimse kafasına göre göç edemezdi; göç etmek için Valilikten resmi belge almak gerekiyordu ve bu süreç çok zordu.

Kendi evinde cinayetler işlendiğinde Changning’i alıp kaçmayı düşünmüştü ama o zaman bile resmi belgeleri halletmek günler sürmüştü. Sonra kaçak göçek yaşamaktan vazgeçmişti.

Yu Qianqian, bu karışıklıkta resmi belge almanın ne kadar zor olduğunu biliyordu. Kendisi gibi tüccarlar bile "ticari mal alımı" bahanesiyle rüşvet vererek bu belgeleri zar zor almışlardı.

Fan Changyu’nun elini sıkıca tuttu: “Ben sadece bir tüccarım, herkesi kurtaramam. Ama eğer sen gelmek istersen, bu akşamüstü şehir kapısına gel.”

Fan Changyu, “Niyetinizi anlıyorum,” dedi.

Ancak şu an gidemezdi; hem o resmi süreçler hem de Zhao Marangoz askerdeyken Zhao Teyze’yi burada tek başına bırakamazdı. Zhao Teyze onun ve Changning’in yarı ninesi sayılırdı.

Yu Qianqian kızı ikna edemeyeceğini anlayınca üstelemedi. Eğilip Yu Bao’er’e, “Hadi oğlum, Changyu Halanla ve Changning kardeşinle vedalaş,” dedi.

Yu Bao’er annesinin onu almaya geldiğini biliyordu ama

Qingping'den tamamen ayrılacaklarını tahmin etmemişti. Fan Changyu'ya dönüp, "Güle güle Changyu Hala," dedi.

Sonra Changning'in eteğine yapışmış haline baktı: "İleride sana okuma yazma öğreteceğim."

Changning hâlâ hırslıydı: "Ben senden daha çok kelime öğreneceğim!"

İki çocuk didişirken Fan Changyu ve Yu Qianqian gülüştüler; ayrılığın hüznü biraz olsun dağıldı.

Fan Changyu, Changning'in elini tutup onları sokağın başındaki arabaya kadar yolcu etti.

Yu Bao'er arabaya binecekken geri koştu ve boynundaki yeşim kolyeyi çıkarıp Changning'e uzattı: "Bu senin olsun."

Fan Changyu hemen engel olmaya çalıştı: "Bu çok değerli bir şey, olmaz."

Yu Qianqian gülümsedi: "Bırak kalsın. Bu çocuk çok yalnız büyüdü; ne zaman bir oyun arkadaşı bulsa ve ayrılmak zorunda kalsa en sevdiği şeyi ona verir. Bu onun kalbinden gelen bir şey."

Changning, Fan Changyu başıyla onaylayınca kolyeyi aldı.

Eteğini çekiştirip Yu Bao'er'e baktı: "Ama benim sana verecek bir şeyim yok ki."

Yu Bao'er, kızın küçük çantasında asılı duran hasır örgü çekirgeyi işaret etti: "Onu istiyorum."

Changning, Fan Changyu'nun yanında büyümüştü; çoğu zaman çok saf kalpliydi. Yeşimin ne kadar değerli olduğunu bilmiyordu ama beyaz ve parlak olduğu için güzel olduğunu düşünmüştü.

Ama hasır çekirgeyi de çok seviyordu. Bir an tereddüt etti ama Yu Bao'er'in onu gerçekten çok istediğini görünce çıkarıp verdi.

"Bu Zhao Amca askere gitmeden önce bana ördüğü çekirge," dedi. "Zhao Amca orduya gitti, artık kimse bana çekirge örmez. Ona iyi

bak; eğer bir gün istemezsen bu çekirgeyle gelip kolyeni geri alabilirsin.”

Yu Bao’er, “Ona iyi bakacağım,” dedi.

Henüz küçük olduğu için arabaya tek başına binemiyordu. Yu Qianqian onu kucağına alıp bindirirken geniş kolları biraz sıyrıldı ve bileğindeki kalın yeşim bilezikler aşağı kaydı.

Fan Changyu, Yu Qianqian’ın bileğinde sanki iplerle bağlanmış gibi duran yara izlerini fark etti.

Hapisteyken olduğunu tahmin etti; içi sızladı, Yu Qianqian için çok üzüldü.

Yu Qianqian veda etmek için döndüğünde Fan Changyu’nun bileğine baktığını fark etti. Yüzündeki gülümseme bir an dondu, hemen koluyla izleri kapattı ve “O zaman biz gidiyoruz,” dedi.

Fan Changyu bir şey sezmedi, sadece gülümseyerek, “Yolunuz açık olsun,” dedi.

Araba uzaklaştıktan sonra Fan Changyu, Changning ile eve dönerken kızın başını öne eğdiğini ve yoldaki taşları tekmelediğini fark etti; morali bozuk gibiydi.

Eğilip sordu: “Bao’er’den ayrıldığın için mi üzgünsün?”

Changning hem evet hem hayır anlamında başını salladı: “Doğan gitti, eniştem gitti, Zhao Amca da gitti... Hepsini özledim...”

Fan Changyu kardeşine sarıldı, elini yavaşça sırtına vurdu; o an kendisi de bir boşluk hissetti.

“Savaş bitince hepsi dönecek,” dedi.

***

Yüzlerce fersah ötedeki Lucheng.

He Jingyuan yeni askerlerle kale kapısına vardığında, Yanzhou’dan gelen bir birlikle karşılaştı. Birliğin başındaki adam onu görünce

uzaktan selam verdi; tilki gibi kısık gözleri her haliyle kurnazlık akıyordu: “Vali Hazretleri.”

He Jingyuan bu bembeyaz giyimli, tiyatro oyuncusu gibi yakışıklı gence bakıp kaşlarını çattı.

Onu karşılamaya gelen Lucheng komutanı fısıldadı: “Bu kişi Wu’an Markisi’nin danışmanı Bay Gongsun’dur. Kısa süre önce Lucheng’e geldi, Yanzhou’nun savunmasının zayıf olduğunu söyleyip buradan asker takviyesi istiyor.”

He Jingyuan’ın yüzü asıldı: “Hainlerin elli bin askeri Lucheng’i kuşatmışken, Lucheng nasıl Yanzhou’ya asker verebilir?”

Lucheng komutanı kan ter içindeydi: “Bu Bay Gongsun’a dahi diyorlar ama neyin peşinde anlamadım. Kuşatmayı bahane edip reddettim ama o sadece yeni gelen askerlerden bin kişi istediğini söylüyor.”

He Jingyuan buna bir anlam veremedi.

O sırada bembeyaz cübbesiyle bir bilge gibi görünen Gongsun Yin, He Jingyuan’ın yanına geldi: “Vali Hazretleri, yardımınıza ihtiyacım var.”

Gongsun Yin, Xie Zheng için çalışıyordu ama orduda resmi bir rütbesi yoktu; yine de kimse onun zekasını küçümsemeye cüret edemezdi.

He Jingyuan Jizhou Valisi olsa da askeri konularda Xie Zheng’in emirlerine uymak zorundaydı.

Bu yüzden Gongsun Yin’in önünde atından indi ve temkinli konuştu: “Yanzhou tehlikedeyse Jizhou elbet yardım eder. Ama Jizhou’nun durumunu siz de görüyorsunuz...”

Gongsun Yin gülümsedi: “Ben zaten Lucheng kuşatmasını kaldırmak için Marki’nin emriyle geldim.”

He Jingyuan şaşırdı: “Nasıl yani?”

Gongsun Yin, “Wei Xuan’ın Taizhou’da halkı katletmesi büyük bir

tepki topladı, isyancılar da bunu kullandı," dedi. "Ancak Jizhou'da tuz gölleri olduğu için asıl hedefi burası yaptılar. Eğer Jizhou'yu alamazlarsa Taizhou'ya yönelebilirler. Marki'nin planı şu: Yanzhou'yu zayıf gösterip benden Jizhou'dan yardım istememi istedi. Eğer hainler Jizhou'nun hâlâ Yanzhou'ya yardım gönderebildiğini görürlerse, Jizhou'nun asıl gücünden şüphelenirler ve saldırmaya cesaret edemezler."

He Jingyuan sordu: "Changxin Kralı bu kadar kolay kanar mı? Ya Taizhou'ya saldırırsa?"

Gongsun Yin'in gülümsemesi eksilmedi: "Marki çoktan Taizhou'ya da yardım istemesi için birilerini gönderdi."

He Jingyuan bir süre düşündü.

Taizhou ve Jizhou'da erzak toplama skandalları çıkmış, halkın güveni sarsılmıştı. Ama hainlerin Jizhou'yu seçme sebebi tuz gölleriydi.

Wu'an Markisi'nin her iki yerden de yardım istemesi, hainlere "asıl zayıf olan yer Yanzhou" mesajını veriyordu. Aynı zamanda Jizhou ve Taizhou'nun hâlâ yardım gönderebilmesi, bu iki yerin sanılandan daha güçlü olduğunu gösteriyordu.

Normalde Changxin Kralı şüphelenebilirdi ama şu an Yanzhou'nun kuzeyindeki Jinzhou, Beique kavmiyle savaştaydı; Yanzhou'nun zayıf düşmüş olması gayet mantıklıydı.

Sonunda He Jingyuan komutanına döndü: "Bay Gongsun kaç asker istiyorsa verin."

Gongsun Yin derin bir selam verdi: "Teşekkür ederim Vali Hazretleri."

He Jingyuan, "Eğer Lucheng kurtulursa asıl ben size ve Marki'ye teşekkür borçlu olurum," dedi.

Gongsun Yin birkaç nezaket cümlesinden sonra ayrıldı.

Yarım saat sonra bembeyaz kıyafetler içindeki Gongsun Yin, aldığı bin yeni askerle Yanzhou birliğinin kampına döndü.

Çadıra girer girmez yüzündeki o sinsi gülümsemeyi saklayamadı. Yatakta uzanan, gözünün kenarı ve yüzü hâlâ morluklar içinde olan adama bakıp sırıttı: “Vay vay vay... Bu dünyada seni bu hale getirebilecek kim var acaba?”

55. BÖLÜM

Xie Zheng'in gözündeki morluklar epey solmuştu. Yatağa yaslanmış, dalgın bir halde bir şeyler düşünüyordu. Gongsun Yin içeri girdiğinde onu fark etmemişti bile; ancak o iğneleyici sözleri duyunca gözlerini hafifçe araladı: "Eğer çok boş vaktin varsa Jinzhou'ya git, savaşı denetle."

Gongsun Yin kendine oturacak bir yer buldu, bir bardak sıcak çay doldurup yudumlarken konuştu: "Boş vaktim mi var? Sen o kartalla bir mektup gönderdin, ben de Yanzhou askerlerini alıp fersahlarca yol tepip Lucheng'e geldim. Emeğimin karşılığı bu soğuk sözler mi? Gerçekten kalbimi kırıyorsun!"

Xie Zheng'in keyfi yerinde değildi, dili her zamankinden daha keskindi: "O aptal kuşa böyle bir isim (Xueluan - Kar Kuşu) koydun, bir de üzerine utanmadan 'kalbim kırıldı' diyorsun. Madem bir hizmetkâr gibi çalıştın, Lucheng'den Yanzhou'ya dönerken sana at mat yok, yürüyerek git."

Gongsun Yin donakaldı. Herkes onun ne kadar hazırcevap olduğunu söylerdi ama Xie Zheng karşısında hiçbir zaman galip gelemezdi.

Dayanamayıp, "Bu ne öfke böyle?" dedi. "Eğer Xueluan'ı istemiyorsan ver bana, ben bakarım!"

Son cümlesini söylerken tilki gözleri çadırın köşesindeki Haidongqing kartalına kaydı.

Nedense kartal şu sıralar kirli çamaşır sepetini yuva bellemişti. Sepeti görünce içine tünemiş, orada kalmıştı.

Xie Zheng sakince gözlerini kaldırdı: "İsmini beğenmediğimi söylemiştim, kuşu değil."

Gongsun Yin öfkeyle cübbesini savurup çıkmaya yeltendi: "Xie Jiuheng, sabrımı taşırma!"

Xie Zheng onun gitmesine izin verdi.

Gongsun Yin çadırın kapısına kadar gitti ama aniden geri döndü. Tekrar oturup, “Az kalsın oyununa geliyordum, beni kovmaya çalışıyorsun ama...” dedi.

Tilki gözlerini kıstı: “Seni bu hale getiren, üstelik bu kadar sinirlendiren kim olabilir... Duydum ki Changxin Kralı’nın oğlu geçenlerde Qingping’e gitmiş. Chongzhou savaşında onun tuzağına düşüp yenilmiştin, orduda onun çok yiğit olduğu konuşuluyor. Yoksa yüzündeki o morlukları o mu yaptı?”

Xie Zheng küçümseyerek bir ses çıkardı: “Onu çok gözünde büyütüyorsun.”

Gongsun Yin, Xie Zheng’in bu tepkisinden failin Sui Yuanqing olmadığını anladı.

Kaşlarını çattı: “Bir kadına bulaşıp da dayak yemiş olamazsın herhalde...”

Kendi söylediği söze kendi güldü: “Bu imkansız tabii. Hem senin öyle bir gönül işin olmaz, hem de olsa bile hiçbir genç kızın o yumruğu atacak gücü yoktur.”

Xie Zheng’in yüzü bir an kaskatı kesildi, sabırsızca sordu: “Buraya sadece bunları söylemek için mi geldin?”

Gongsun Yin onun keyifsiz olduğunu görünce şakayı bıraktı: “Elbet asıl meseleler de var. Yanzhou askerleri o Zhao soyadlı tüccarla erzak teslimatı için buluştuğunda hiçbir açık vermediler. Aksine o tüccar Jizhou Valiliği’ne bilerek iz bıraktı ki He Jingyuan, Yanzhou’ya kadar ulaşabilsin.”

“Zhao ailesinin gizli merkezlerini basmaları için adam gönderdiğimde, bilerek haber sızdırdım ki kaçabilsinler. Böylece daha derinlerdeki merkezlerini bulabildik. Yapılan araştırmalarda gerçekten çok ilginç şeyler çıktı.”

Gizemli bir şekilde gülümsedi ve Xie Zheng ona bakınca devam etti: “Zhao ailesinin Changxin Kralı ile de bağlantısı var.”

Xie Zheng’in ifadesi değişmedi: “Zhao Xun beni gördüğünde, on yedi yıl önceki o büyük yangında ölen veliaht prensin (imparatorun

torunu) adamı olduğunu ima etmişti. Changxin Kralı isyan ettiğine göre, Zhao Xun'un arkasındaki kişinin kral ile bir pazarlığı olması şaşırtıcı değil."

Gongsun Yin "veliaht prens" lafını duyunca yüzü değişti, sordu: "Siz ne düşünüyorsunuz efendim?"

Ona "Marki" ya da "Efendim" diye hitap etmesi, arkadaş olarak değil, bir danışman olarak bir sonraki adımda kimin tarafında duracağını sormasıydı.

Xie Zheng, "Chongzhou savaşından sonra Wei Yan ile aramdaki ipler tamamen koptu," dedi.

Gongsun Yin bir süre düşündü: "Changxin Kralı da tekin biri değil. Eğer o prens gerçekten yaşıyorsa, kral ile nasıl bir anlaşma yaptılar acaba?"

Xie Zheng bir bacağını kırmış, saçları toplu, kaşları çatık bir halde soğuk bir sesle konuştu: "Prens ve kralın bağlantısı var ama kral isyan ederken prensin adını kullanmadı. Ya bu sözde prens kralın uydurduğu bir yalan, ya da... Kral o kadar hırslı ki, gücü ele geçirince kimseye boyun eğmek istemiyor."

Gongsun Yin bu tahmini duyunca şaşırdı: "Eğer kral kimseye boyun eğmek istemiyorsa, prensin adını kullanarak isyan etmesi daha meşru olmaz mıydı? Yarın bir gün her şey durulunca gücü elinde tutar, o tahta prensin oturup oturmayacağına kendisi karar verirdi. Bu durumda prens meselesi gerçekten kralın bir oyunu gibi duruyor."

Kaşlarını çattı: "Ama Wei Yan tarafı da sürekli bu prens meselesini araştırıyor, son zamanlarda bir sürü kişiyi yakaladılar. Hatta sen... On yedi yıl önceki Jinzhou davasını tekrar açtığın için seni bile öldürmeye kalktılar. Bu durumda prensin yaşadığı haberi yalan gibi durmuyor, yoksa Wei Yan neden bu kadar korksun?"

Xie Zheng, Zhao Xun'un o günkü sözlerini düşündü. Adam prensin adamı olduğunu ima etmişti ama on yedi yıl önceki katliam hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hatta prensin o yangından nasıl kurtulduğuna dair anlattıkları sadece bir iddiaydı, kanıtı yoktu.

O zaman da şüphelenmişti, bu yüzden arkasındaki kişinin bizzat gelmesini istemişti ama Zhao ailesinin mülklerine el konulunca o iş yarım kalmıştı.

Sordu: “Valilik Qingping’deki merkezleri basmadan önce adamların bir şey bulabildi mi?”

Gongsun Yin, “Qingping’deki o yerler geçiciymiş,” dedi. “Dükkânlar ve hanlar daha iki ay önce alınmış. Bulabildiğimiz şeyler çok kısıtlı.”

Xie Zheng’in parmakları masaya vururken duraksadı: “Valilik o yerleri bastığında ben Qingping’e geleli bir ay olmuştu. O merkezler belli ki benim için kurulmamış.”

Gongsun Yin de durumun garipliğini fark etti: “Yani sen oraya düşmeden bir ay önce Qingping’de başka bir şeyler olmuş ki Zhao ailesi orada bu kadar merkez açmış?”

Kendisinin oraya düşmesinden bir ay önce...

Xie Zheng’in gözleri parladı: “O zaman sadece Fan ailesinin ölümü var.”

Wei Yan o karı kocayı öldürtmüş, sonra da evde bir şey aratmak için defalarca fedai göndermişti. Bu hareketlilik Wei Yan’ı izleyenlerin gözünden kaçamazdı.

Yani... Zhao ailesinin o merkezleri Fan ailesi için mi kurulmuştu?

Zhao Xun kendisini bulduğunda, aslında yazdığı yazılara hayran olduğu için gelmemişti; Zhao ailesi Fan ailesini zaten izliyordu ve o sırada kendisini de fark etmişlerdi.

Bazı şeyler netleşmeye başlıyordu.

Xie Zheng yavaşça, “Görünüşe göre Wei Yan da Changxin Kralı tarafından oyuna getirilmiş,” dedi.

Gongsun Yin zeki bir adamdı, hemen anladı: “Yani kral, prens ve Jinzhou davası hakkında bilerek dedikodular yaydı ki Wei Yan paniğe kapılsın?”

Xie Zheng tahminini açıkladı: “Prens belki gerçekten var, belki de sadece bir gölge. Ama kral kesinlikle geçmişteki bazı şeyleri biliyor. Elinde kanıt olmadığı için bu dedikoduları yaydı ki Wei Yan geçmişteki izleri temizlemeye çalışırken asıl kanıtları kendi eliyle ortaya çıkarsın.”

Gongsun Yin bile bir an donakaldı, kaşlarını çattı: “Eğer ortada bir prens yoksa, o Zhao soyadlı adam senin için yirmi bin ölçek tahılı sadece Wei Xuan’ı kışkırtmak, Qingping halkını isyan ettirmek ve Lucheng’i içeriden fethetmek için mi aldı?”

Ayağa kalkıp çadırda bir ileri bir geri yürümeye başladı: “Tam da Beique kavmi Jinzhou’ya saldırırken... O yirmi bin ölçek tahıl varken Beique’nin Jinzhou’yu alması imkansız. Ama Jinzhou düşerse Batı kapısı açılır, Beique içeri dalar ve kralın da huzuru kalmaz. Bu yirmi bin ölçek tahıl tam bir 'bir taşla üç kuş' planı!”

“Wei Yan senin ölmeni istiyor, kral lojistik yollarını tutuyor, sen Beique’yi durduruyorsun, o ise güneye doğru ilerliyor. Sen iyice zayıflayınca, ya baban ve veliaht prens gibi Jinzhou’da açlıktan öleceksin ya da kralla ittifak yapıp ordunu ona teslim edeceksin.”

Gongsun Yin tekrar oturduğunda kaşları iyice çatılmıştı: “Gerçekten ne kadar sinsi ve haince bir plan!”

Xie Zheng’in ifadesi ise rahattı, sanki bu ölümcül tuzak onu hiç ilgilendirmiyormuş gibiydi: “Beni kralla ittifak yapmaya ikna edeceksin sanmıştım.”

Gongsun Yin’in yüzü asıldı: “Beni o boş kafalılarla karıştırma. Sen Wei Yan’ın öz yeğenisin ve elinde devasa bir ordu var. Kralın yanına gitsen bile o sana asla güvenemez. Hiç kimse tepesinde keskin bir kılıç asılıyken rahat uyuyamaz.”

Xie Zheng bu dünyanın en keskin kılıcıydı, kimse onun karşısında duramazdı.

Wei Yan bir zamanlar mecburiyetten bu kılıcı dövmüştü ama en ufak bir şüphede onu kırmaya çalışmıştı. Koca Başvezir bile ondan bu kadar korkarken, Changxin Kralı bu kılıcı eline almaya nasıl cesaret edebilirdi?

Ancak Xie Zheng'in o sözü Gongsun Yin'in aklına bir fikir getirdi, tilki gözlerini kıstı: "Marki Hazretleri bu dünyayı mı istiyor?"

Xie Zheng küçümseyerek bir ses çıkardı: "Ben on yedi yıl önceki Jinzhou katliamının gerçeğini istiyorum."

Gongsun Yin bu cevaba güldü: "İşte tanıdığım Xie Jiuheng."

Cübbesini düzeltip veda etmek için ayağa kalktı. Çadırın kapısına geldiğinde dayanamayıp geri döndü: "Hâlâ çok merak ediyorum, seni kim bu hale getirdi?"

Vücudunda başka yara yoktu ama yüzü resmen dayak yemişti; bu gerçekten inanılmazdı.

Xie Zheng ona buz gibi bir bakış atınca Gongsun Yin hemen çadırdan çıktı.

Xie Zheng gözlerini kapattı. Gongsun Yin'in sözleri yüzünden o bastırmaya çalıştığı duygular tekrar su yüzüne çıktı.

Hayatında pek yenilgi tatmadığı için miydi bilinmez, içindeki o buruklukla beraber bir de huzursuzluk vardı.

Başkentteki soylu kızları geçtim, prensesler bile o istese onunla evlenmek için can atardı; ama o kadın, onu yol kenarındaki bir ot parçası gibi hor görmüştü.

Göğsü daralıyordu, biraz da öfkeliydi.

Tam o sırada çadırın perdesi tekrar açıldı. Xie Zheng sabırsızca başını kaldırdı; Gongsun Yin geri gelmişti. Elinde koca bir paket tutuyordu, paket tanıdık geliyordu.

Xie Zheng'in sert bakışlarını görünce Gongsun Yin omuz silkti: "Jizhou kampından bir subay getirdi. Bir marangozun yaptığı merhemler sayesinde romatizması iyileşmiş, o da marangoza bir iyilik yapmak istemiş. Marangoz yeğeninin kocasını arıyormuş, adı Yan Zheng. He Jingyuan'dan aldığım o bin kişilik listede sadece senin adın Yan Zheng olarak geçiyor. Ben de dedim ki, herhalde seni arıyorlar."

Tilki gözlerindeki o alaycı ifadeyi saklayamadı: “Yeğeninin kocası mı? Sen evlendin mi yoksa?”

Xie Zheng o paketi görünce bir an donakaldı. Dudaklarını sıktı, bakışları buz gibiydi: “Arka çadıra bırak.”

Gongsun Yin şaşkınlıktan gözlerini fal taşı gibi açtı: “Yok artık, gerçekten mi evlendin?”

Xie Zheng dudaklarını sımsıkı yumdu, konuşmadı.

Evlenmişti ama sahteydi.

Gongsun Yin onun bu halini görünce kaşlarını çattı, aniden bir şey fark etmiş gibi Xie Zheng’e inanamaz gözlerle baktı: “Sakın bana o kızı terk ettiğini söyleme!”

Bakışlarını Xie Zheng’in yüzüne dikti: “Yüzündeki o morluklar... Yoksa kıza yanlış mı yaptın? Kızın ailesi mi seni bu hale getirdi?”

Xie Zheng’in yüzü asıldı: “Kapa çeneni.”

Asıl terk edilen ve hor görülen kendisiydi.

Gongsun Yin ise Fan Changyu için üzülmeye başlamıştı, Xie Zheng’e sitemle baktı: “Jiuheng, Jiuheng... Senin böyle biri olduğunu hiç düşünmezdim...”

Xie Zheng sabırsızca gözlerini kaldırdı: “Kendin mi çıkarsın yoksa seni dışarı mı attırayım?”

Gongsun Yin kaşlarını çattı, ciddileşti: “Jiuheng, o kızın statüsü düşük olsa bile, senin en zor zamanında yanındaydı. Onu buraya getirip en azından bir cariye yapsaydın, bu kadar vicdansızlık olmazdı...”

Xie Zheng uzun bir sessizlikten sonra konuştu: “Benimle gelmek istemeyen oydu.”

Gongsun Yin’in yüzü o an çok tuhaf bir hal aldı.

56. BÖLÜM

Gongsun Yin gittikten sonra Xie Zheng o koca paketi hiç görmemiş gibi masadaki bir strateji kitabını okumaya başladı.

Muhafızı çay getirdiğinde soğuk bir sesle, “Şu şeyi arka çadıra at,” dedi.

Muhafız bir an duraksadı, sonra Gongsun Yin’in getirdiği paketten bahsettiğini anlayıp paketi kaptığı gibi arka çadıra, yani yatak odasına götürdü.

Eşya artık gözünün önünde değildi ama Xie Zheng’in kaşları hâlâ çatıktı. Kitabın sayfalarını hızla çeviriyordu ama içindeki o huzursuzluğu bastıramıyordu.

Bir süre sonra kitabı fırlatıp attı. Kapıdaki muhafız sesi duyunca bir emri var mı diye içeri bakacak oldu ama Xie Zheng’in çoktan arka çadıra geçtiğini gördü.

Muhafız hemen geri çekilip hiçbir şey görmemiş gibi nöbetine devam etti.

Muhafızın bıraktığı paket yatağın yanındaki küçük sehpanın üzerindeydi.

Xie Zheng bir süre pakete baktı, sonra düğümünü çözdü.

İçinde iki kat yeni kıyafet ve bir çift ayakkabı vardı; hepsi Fan Changyu’nun o gün hazırladığı şeylerdi.

Paketin içinden çıkan o iki paket portakal kabuğu şekerini görünce sımsıkı yumduğu dudakları hafifçe gevşedi. Göğsündeki o daralma hissi bir anlığına dağıldı, içi huzurla doldu.

Xie Zheng yeni kıyafetlere dokundu, onları sandığa yerleştirmek için kaldırdığında, araya sıkıştırılmış gümüş senet ve o boşanma belgesi yere düştü.

"Boşanma Belgesi" (He Li Shu) yazan o büyük ve göz tırmalayan

harfleri görünce yüzü anında buz kesti.

Gerçekten de... Onunla hiçbir bağı kalsın istemiyordu!

Xie Zheng'in dudakları soğuk bir kıvrımla gerildi. Doğuştan gelen kibri, o paketi hemen birine verip uzağa attırma isteğiyle yanıp tutuşmasına sebep oldu.

Gözlerini kapatıp birkaç nefes aldı. Sonunda pakettekileri toplayıp yanındaki sandığa kilitledi.

Sandığın başında oturdu, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Şimdi atarsa hep aklında kalacaktı.

Kalsın bakalım; ne zaman bu eşyalara baktığında içinde hiçbir şey hissetmezse, o zaman atma vakti gelmiş demekti.

O, Wei Yan'ın yetiştirdiği biriydi; Wei Yan'dan öğrendiği en önemli şey, arzularıyla yüzleşmek ve onları kontrol etmeyi öğrenmekti.

Ona karşı bir şeyler hissettiği doğruydu ama hepsi o kadardı.

***

Gongsun Yin ise Yanzhou kampından ayrıldıktan sonra içindeki merakı bir türlü dindiremiyordu.

Xie Zheng'in ağzı sıkıydı, ne kadar uğraşsa da evlilik meselesi hakkında laf alamamıştı. Ama o kız amcasıyla haber gönderdiğine göre Xie Zheng'e karşı boş olmadığı belliydi; peki Xie Zheng neden "benimle gelmek istemedi" demişti?

Bu sorularla boğuşurken Jizhou'daki yeni asker kampına gitti.

Xie Zheng'in kimliğini gizlediğini biliyordu ama o merhem yapan marangozu bulmak zor olmasa gerekti. Baytarlık yapmış, romatizma iyileştirmiş marangoz bir taneydi.

Yeni askerler şu an eğitimdeydi, savaşa girmiyorlardı. Marangozlar ve zanaatkârlar ise savunma silahları yapmakla görevliydi.

Zhao Marangoz'u bulması çok sürmedi.

Zanaatkârların başında duran subay, Gongsun Yin'i Zhao Marangoz'un yanına götürdü. Zhao Marangoz o sırada bir tahtayı rendeliyordu.

Subay seslendi: "Zhao Marangoz, biri seni arıyor!"

Zhao Marangoz rendeyi bıraktı, yaşlı gözleriyle dışarı baktı: "Buradayım."

Subay eliyle gelmesini işaret etti. Zhao Marangoz ustasından izin alıp dışarı çıktı.

Asker üniforması giymemişti; üzerindeki o eski, gri kıyafetleriyle zayıf ve çelimsiz görünüyordu.

Subay, Zhao Marangoz'a karşı kibardı: "Bu beyefendi seni arıyor."

Zhao Marangoz orduya gireli çok olmamıştı ama hayatta kalma kurallarını öğrenmişti. Zırhlılara "komutanım", sıradan askerlere "asker ağa", sivil ama heybetli görünenlere ise "efendim" diyordu.

Gongsun Yin'i görünce hemen eğilip selam verdi: "Efendim, hürmetler."

Gongsun Yin onu nazikçe durdurdu, gülümsedi: "Yaşlı amca, zahmet etme. Duydum ki senin Yan Zheng adında bir yeğen damadın varmış?"

Zhao Marangoz orduya girdiğinden beri Yan Zheng'i arıyordu ama on binlerce asker arasında bulması imkansızdı. Bir subayın romatizmasını iyileştirince adam ona bir iyilik yapmak istemiş, Zhao Marangoz da komşusu olduğunu söylemeye çekinip "yeğen damadım" diyerek Yan Zheng'i aratmıştı.

Subay, Yan Zheng'in Yanzhou birliğinde olduğunu öğrenince Zhao Marangoz'a haber vermiş, Zhao Marangoz da paketi o subay aracılığıyla göndermişti. Paketin ulaştığını duyunca içi rahatlamıştı.

Şimdi karşısında böyle soylu bir genci görünce, "Yeğen damadım" diye yalan söylediği için ceza mı alacağını düşündü, kalbi küt küt

atmaya başladı.

Tereddütle başını salladı.

Gongsun Yin doğru kişiyi bulduğunu anlayınca tilki gözleri parladı. Hemen subaydan bir çadır istedi ve Zhao Marangoz'u içeri davet etti.

Zhao Marangoz böyle bir hürmet görmemişti; çadırda diken üzerinde oturuyordu.

Gongsun Yin çok nazikçe ona çay ikram etti: "Amca, duydum ki Yüzbaşı Hu'nun romatizmasını iyileştirmişsin. Bu kadar iyi hekimsin de neden baytar ya da marangoz oldun?"

Zhao Marangoz mahcup bir şekilde, "Hekimliğim çok sığdır efendim, sadece hayvanlardan anlarım, insan hekimi olmaya cesaret edemem," dedi.

Gongsun Yin güldü: "O zaman Yüzbaşı Hu senin tedavi ettiğin ilk insan mıydı?"

Zhao Marangoz dürüstçe, "Hayır," dedi. "Tedavi ettiğim ilk insan yeğen damadımdı. Ağır yaralıydı, kasabadaki doktorlar kabul etmedi. Ben de canımı dişime takıp onu kurtardım."

Gongsun Yin bir an duraksadı, sonra kahkahayı patlattı. Zhao Marangoz şaşkınlıkla bakınca kendini zor tutarak, "Demek o senin ellerine düştü ha... Gerçekten büyük şansmış," dedi.

Zhao Marangoz, "Asıl şans yeğenimdeydi," dedi. "Kızım onu karların ortasında bulup sırtında eve taşımasaydı, o yaralarla donup ölürdü."

Gongsun Yin, "Güzel kahraman yiğidi kurtarmış," diye düşündü. Merakla sordu: "Sonra yeğeninle evlendiler mi?"

Zhao Marangoz adamın bu kadar çok soru sormasından şüphelendi. "Bu beyefendi neden Yan Zheng'in evliliğini soruyor?" diye düşündü.

Gongsun Yin niyetini gizlemek için bir yalan uydurdu: "Yeğen

damadın bizim generalimizin gözüne girdi. Generalimiz güveneceği adamların geçmişini araştırır, o yüzden beni gönderdi.”

Zhao Marangoz çok okumamıştı ama hayat tecrübesi fazlaydı. "Yan Zheng daha savaş başlamadan generalin gözüne girdiyse, acaba general onu yakışıklı bulup kızıyla mı evlendirmek istiyor?" diye korktu.

"O zaman Changyu ne yapar? Yine o Song Yan meselesi gibi bir şey mi gelecek başına?"

Zhao Marangoz hemen konuştu: “Efendim, o çocuk yeğenime içgüveyi (damat) olarak geldi.”

Gongsun Yin tam çayını içerken bu sözü duyunca çayı püskürttü. Dili tutulmuş gibi kekeledi: “İç... İçgüveyi mi?”

İmparator bile Xie Zheng’e böyle bir şey teklif edemezdi! Xie Zheng bir köylü kızına damat mı gitmişti?

Zhao Marangoz adamın şaşkınlığını görünce tahmininden emin oldu.

Hemen ekledi: “O çocuk yeğenim sayesinde hayata döndü. Yaralıyken yeğenim ona baktı, domuz kesip kazandığı parayla ona ilaç aldı... E haliyle aralarında bir gönül bağı oluştu.”

Gongsun Yin ağzındaki çayı sildi, yüzü çok tuhaf bir hal aldı: “Yeğenin... Domuz mu kesiyor?”

Gözünün önüne kaslı, elinde satır tutan, suratı asık bir kadın geldi.

Zhao Marangoz, Fan Changyu’yu küçük görmesinler diye devam etti: “O kızcağız çok çile çekti. Ailesi kasabada et dükkânı işletirdi, durumları iyiydi. Ama anne babası dağ haydutları tarafından öldürülünce, beş yaşındaki kardeşiyle bir başına kaldı. Geçinmek için mecburen domuz kesmeye başladı.”

Gongsun Yin’in yüzündeki ifadeyi görünce Zhao Marangoz içten içe sevindi.

Bunları söylüyordu ki, Xie Zheng’in Fan Changyu’ya büyük bir vefa

borcu olduğunu anlasınlar. Eğer Xie Zheng bir general kızıyla evlenmeye kalkarsa, bu büyük bir vefasızlık olurdu.

Gongsun Yin ise Xie Zheng'in o "kaslı ve sert kadın" hayaliyle ürperdi.

"Bu adamın kadın zevki gerçekten böyle mi?" diye düşündü.

Son bir umutla sordu: "Yani Yan Zheng vefa borcu için mi onunla evlendi?"

Zhao Marangoz kaşlarını çattı: "Ne vefası efendim, birbirlerini çok seviyorlar! Kasabanın serserileri kıza bulaştığında Yan Zheng hepsini patakladı. Okumuş yazmış çocuktur; kızın onun için gece gündüz çalışıp domuz kestiğini görünce, yarası iyileşmeden kasabadaki kitapçılardan yazı işleri almaya başladı. Yeni yılda tüm mahalleye beyitler yazdı! Kız dükkânda yoğun olunca, o da gidip domuz eti sattı..."

Zhao Marangoz küçük çiftin aşk hikâyelerini anlatırken, Gongsun Yin, Xie Zheng'i domuz eti satarken hayal edip tekrar ürperdi.

Bu adam o günlerde neler yaşamıştı böyle?

Bir kasap kızına içgüveyi gitmek ha?

Xie Zheng'i tanıdığı kadarıyla, o istemediği sürece kimse ona bir şey yaptıramazdı; demek ki kendi rızasıyla damat gitmişti.

İşte asıl tuhaf olan buydu.

Gerçekten o sert kadınlardan mı hoşlanıyordu?

Gongsun Yin bu haberi başkentteki soylu kızların duyması halinde hepsinin kahrolacağını düşündü.

Zhao Marangoz, bu soylu gencin kafasındaki planları bozduğunu sanarak son darbeyi vurdu: "Savaş bitip Yan Zheng eve döndüğünde, muhtemelen çocukları bile yürümeye başlamış olur."

Gongsun Yin şok içindeydi: "Ne... Yeğenin hamile mi?"

Zhao Marangoz saf saf, “Belli olmaz efendim, bizim köyde askere gidip de arkasından karısının hamile olduğunu öğrenen çok adam oldu,” dedi.

İçinden ise, "Soylular kızlarını evlendirirken cariyelere katlanabilirler ama evlilikten önce doğmuş çocuklara asla katlanamazlar," diye geçirdi.

Gongsun Yin gerçekten dağılmıştı. Xie Zheng gibi biri, bir kasap kızına mı takılıp kalmıştı?

Kendi bacağını çimdikledi, rüya olmadığını anlayınca şaşkınlık içinde oradan ayrıldı.

Zhao Marangoz ise keyifle çayını yudumladı; küçük çiftin önündeki o "soylu kısmetleri" engellediğini düşünüyordu.

***

Gongsun Yin çadırdan çıkarken, romatizması iyileşen o subayla karşılaştı.

Subay, Gongsun Yin’i görünce selam verdi: “Bay Gongsun.”

Gongsun Yin hâlâ şoktaydı, “O baytar marangoz senin romatizmanı iyileştiren adam mı?” diye sordu.

Subay sırıttı: “Evet efendim, bir sorun mu var?”

Demek doğru kişiyi bulmuştu.

Marangozun bahsettiği yeğen damadı kesinlikle Xie Zheng idi.

Gongsun Yin, “Öylesine sordum,” dedi.

Yanzhou kampına döndüğünde muhafızlarını çağırdı ve fısıldadı: “O kadına sakın bulaşmayın, sadece ne yaptığını izleyin.”

Muhafızlar gidince Gongsun Yin, Xie Zheng’in çadırına baktı ve adamın o hüzünlü halini hatırlayıp titredi: “Bu adam... Acaba çok uzun süredir mi kadın görmedi?”

O sırada devriye gezmekten dönen Xie Zheng bunu duydu. Atının dizginlerini tutarken soğuk bir sesle, “Çok uzun süredir kadın görmediğim için mi beni geneleve göndermek istiyorsun?” dedi.

Normalde Gongsun Yin buna cevap veremezdi ama bugün aldığı haberlerden sonra o kadar sarsılmıştı ki, Xie Zheng’e bakıp, “Jiuheng, ikimiz de hiç gitmedik, gidip bir baksak mı?” dedi.

Asıl amacı Xie Zheng’in gözlerinde bir sorun olup olmadığını kontrol etmekti.

Xie Zheng’in bakışları anında ciddileşti: “Eğer benim komutamda bir subay olsaydın, yüz kırbaç yerdin.”

Gongsun Yin omuz silkti: “Neyse ki değilim.”

Xie Zheng atını muhafıza verdi ve çadırına girerken sadece, “Askeri disiplini bozma,” dedi.

Gongsun Yin onun arkasından baktı: “Seni bile dize getiren o kasap kızı gerçekten merak etmeye başladım.”

***

Lin’an Kasabası.

Gece vakti, karlar yine her yeri kaplamıştı. Kasaba derin bir sessizliğe gömülmüştü; tek bir köpek havlaması bile duyulmuyordu.

“Haydutlar geldi!”

“Adam öldürüyorlar, kaçın!”

İlçeden kaçıp gelenlerin çığlıkları gecenin sessizliğini deldi. Kasaba halkı uykudan fırladı, üstlerine bir şeyler alıp çocuklarını kucaklayarak dışarı kaçmaya çalıştılar.

Ama kapıyı açanlar göğüslerine saplanan kılıçlarla karşılaştılar.

Adamlar öldürülüp kenara atılıyor, kadınlar köşelere saklanmaya çalışırken haydutlar tarafından saçlarından sürükleniyordu.

Çok geçmeden tüm kasaba alevler içinde kaldı. Çocuk çığlıkları ve haydutların naraları her yeri sardı.

Alevlerin arasında, atının üzerinde oturan biri haydutların yağmalamasını soğuk gözlerle izliyordu. Elinde kanlar içinde tuttuğu Qingping Valisi'ne bakıp tembel bir sesle sordu: "O kadın... Nerede oturuyor?"

Vali Liu, haydutların ilçeye saldırdığını duyunca ailesini alıp kaçmaya çalışmıştı ama yakalanmıştı.

Şu an her yeri kan içindeydi, dehşetle yalvarıyordu: "Bilmiyorum... Gerçekten bilmiyorum..."

57. BÖLÜM

Yanık kokusuyla karışan sıcak rüzgâr, gecenin karanlığında süzülen karları eritiyordu.

Bir çocuk, yanan evinden çıplak ayakla feryat ederek dışarı fırladı ama karların üzerinde iki adım atamadan bir haydut tarafından yere serildi. Sıçrayan kanlar, atlı adamın atının toynaklarına kadar ulaştı.

Sui Yuanqing, elindeki parlayan hançerle oynarken Vali Liu'ya tepeden baktı: "Beni bağlayıp halkın öfkesini dindirmeyi sen planlamamış mıydın? O gün Qingping'de kaç adamımı kaybettiysen, bu gece bin katını ödeteceğim."

Hançeriyle Vali Liu'nun yüzüne hafifçe vurdu, alay etti: "O mavi cin maskeli adamın kim olduğunu bilmiyorsun, peki ya evinde beni bağlayan o hizmetçi kızı da mı bilmiyorsun?"

Bıçağın ucu aniden aşağı indi ve Vali Liu'nun vücudunda bir kesik açtı. Vali acıyla feryat etti.

Sui Yuanqing sakince, "Şimdi hatırladın mı?" dedi.

Vali Liu, isyan bastırıldıktan sonra tüm başarıyı kendine mal etmek için Sui Yuanqing'i kendisinin yakaladığını söylemişti; şimdi bunun bedelini ödemekten dehşetle korkuyordu.

Yüzü titreyerek, sümük ve gözyaşı içinde ağladı: "Gerçekten nerede oturduğunu bilmiyorum... O benim hizmetçim değildi... Sadece adının Fan Changyu olduğunu ve Lin'an kasabasında bir kasap kızı olduğunu biliyorum, yalvarırım Şehzade..."

Haydutların arasından yara izli bir adam atıyla yaklaştı. Sui Yuanqing'in bakışları değişti; Vali "Şehzade" dediği anda bıçağıyla adamın boğazını kesti ve cesedi atın üzerinden aşağı attı.

Yara izli adam, Sui Yuanqing'in bir kadını aradığını duyunca hoşnutsuzlukla sordu: "Beşinci kardeş, bu korkak valiyi o gün seni yaralayan düşmanını bulmak için yakaladın sanmıştım. Neden bir

hizmetçi kızın peşine düştün?”

Sui Yuanqing gülümsedi: “Düşmanım zaten o hizmetçi kızdı.”

Yara izli adam bunu duyunca biraz rahatladı ama tehditkâr bir tonda devam etti: “On Üçüncü Hanım’ın huyunu bilirsin; eğer dışarıda başka bir gönül ilişkin olursa o kadını sağ bırakmaz.”

Sui Yuanqing’in gülümsemesi gözlerine ulaşmadı: “Şaka yapıyorsun ağabey. O kadın yüzünden az kalsın nehirde boğuluyordum, bu intikamı mutlaka almalıyım.”

Yara izli adam yerde yatan Vali’ye baktı: “Kardeşler valinin evini zaten talan ettiler, dövüş bilen bir hizmetçi görmemişler. Sen atınla fersahlarca yol tepip bu adamı yakaladın ama kızı bulamadın. Kız uçup gitti mi?”

Sui Yuanqing’e baktı: “Jizhou Valiliği mutlaka üzerimize asker gönderecektir, bir an önce Qingfeng Kalesi’ne dönmeliyiz.”

Yani kızı aramayı bırakmasını istiyordu.

Sui Yuanqing dizginleri çekti, atını sakinleştirdi ve hafif bir gülümsemeyle, “Her şey senin dediğin gibi olsun ağabey,” dedi.

Yara izli adam, Sui Yuanqing’in kızı aramaktan vazgeçtiğini sanınca memnun oldu ve bağırdı: “Bu kasabayı da yağmalayın, sonra kaleye dönüyoruz!”

Sui Yuanqing elinde mızrağıyla ağır ağır onları takip etti. Ara sokaktan çıkan perişan bir kasabalıyı gözünü bile kırpmadan mızrağıyla yere serdi.

Yara izli adam onun bu halini görünce tamamen ikna oldu ve başka yerleri kontrol etmeye gitti.

Sui Yuanqing ise atının üzerinde eğildi ve mızrağıyla yaraladığı adama sordu: “Fan Changyu... Nerede oturuyor?”

Bu isim dudaklarından dökülürken, gözlerinde yıkıcı bir arzu belirdi.

O kadını bulursa, o mavi cin maskeli adamı da bulabileceğini biliyordu.

Yerdeki adam can havliyle titreyen elini bir yöne uzattı: “Batı... Batı tarafında...”

Sui Yuanqing atını mahmuzladı ve alevler ile yağan karların arasından batıya doğru at sürdü.

Belindeki iyileşmemiş yarası atın sarsıntısıyla sızlıyordu ama bu, içindeki keyfi zerre kadar azaltmıyordu.

Lin’an kasabası Qingping kadar zengin değildi. Zaten Qingping’i yağmalamış olan haydutlar burayı pek iştah açıcı bulmamışlardı; sadece zengin evlerine dalıyorlardı. Fakir evlerle uğraşmak zordu; insanlar paralarını en ücra köşelere saklıyorlardı ve onları konuşturmak için vakit harcamak gerekiyordu.

Sui Yuanqing, Fan Changyu’nun sokağına girdiğinde, yerde yatan yaşlı ve çocuk cesetlerini gördü. Birilerinin burayı çoktan yağmaladığını düşündü.

Kısık gözlerle baktı, sesi hâlâ tembel ama buz gibiydi: “Hangisi Fan Changyu’nun evi?”

Elinde tuttuğu yaralı adam, sokağın sonundaki ikinci evi işaret etti.

Sui Yuanqing adamı fırlatıp attı; adam kurtulduğunu sanıp kaçmaya çalışırken Sui Yuanqing’in fırlattığı kılıçla yere serildi.

Sui Yuanqing kılıcındaki kanı tiksinerek bir mendille sildi ve Fan ailesinin bahçesine girdi.

Ev zaten darmadağın edilmişti; bahçe altüst olmuştu, ana kapı açıktı. İçeride kimse yok gibi görünüyordu.

Sui Yuanqing yine de içeri girdi. Çekmeceler, dolaplar her yer açılmıştı; belli ki birileri gümüş aramak için her yeri talan etmişti.

Tam çıkacakken, mutfağın arkasında bir kapı daha olduğunu fark etti. Tereddüt etse de meşalesini kaldırıp oraya yürüdü.

Arka bahçeydi burası; bir domuz ağılı, üzerinde ağır bir taş plaka olan bir kuyu ve bir kasap tezgahı vardı.

Sui Yuanqing etrafa bir göz attı, tam dönecekken gözü kuyunun üzerindeki o taş plakaya takıldı.

Meşalenin ışığında, taş plakanın üzerinde bir parmak kalınlığında kar vardı; ancak plakanın altındaki yerlerde de kar vardı.

Belli ki o taş plaka sonradan oraya konulmuştu.

Neden?

Çünkü kuyunun içinde bir şeyler saklıydı.

O taş plaka en az yüz kilo gelirdi; sıradan biri buranın eski bir kuyu olduğunu sanıp geçer giderdi.

Sui Yuanqing hafifçe güldü, tilki gözleri keyifle kısıldı.

Kuyuya doğru ağır adımlarla yürüdü. Ayaklarının altındaki karların çıkardığı "kırt kırt" sesi, uzaktaki çığlıklarla birleşince kuyudakilerin yüreğini ağzına getiriyordu.

Tam taşı kaldıracakken, arkasından buz gibi bir öldürme arzusu yükseldi.

Sui Yuanqing hemen yana fırladı; kulağının dibinden geçen bir satır, bahçe duvarına saplandı.

Daha Sui Yuanqing kimin saldırdığına bakamadan, çatıdan bir gölge gibi atlayan Fan Changyu, elindeki bıçakla doğrudan hayati noktasına saldırdı.

Fan Changyu bu sefer gerçekten öldürmek için saldırıyordu. O kuyuda Changning, Zhao Teyze ve birkaç komşu vardı; eğer yenilirse hepsi ölecekti.

Saldırıları çok hızlı ve sertti; sol elinde bir satır, sağ elinde ise sivri bir bıçak vardı. Hiçbir teknik kullanmıyordu, sadece çok hızlıydı. Adamı savunmaya zorluyor, karşı saldırı yapmasına izin vermiyordu.

Sui Yuanqing birkaç kez kılıcını çekmeye çalıştı ama Fan Changyu'nun baskısı yüzünden her seferinde vazgeçmek zorunda kaldı.

Mecburen elindeki meşaleyi bir silah gibi kullanmaya başladı. Meşale havada turuncu bir şerit gibi süzülürken, Fan Changyu saldırılarını hiç kesmiyordu.

Sui Yuanqing meşaleyi bıçaklara çarptırmaya cesaret edemiyordu; sadece bıçakların tersine vurarak ya da kaçarak kendini koruyordu.

Bu savunma onu çok yormuştu; özellikle rakibi hiç yorulmuyor gibiydi. Darbeler o kadar ağırdı ki, Sui Yuanqing'in eli uyuşmuş, avcu kanamaya başlamıştı.

"Bu kadın nasıl bir canavar?" diye düşündü.

Meşalenin titreyen ışığında Fan Changyu'nun gözleri bir avcı gibi soğuk ve keskindi. Hiç geri adım atmıyor, ölmekten korkmuyor gibiydi.

Sui Yuanqing, o güzel ama vahşi yüze bakarken bir an daldı; tam o saniyede elindeki meşale kesilip yere düştü ve Fan Changyu'nun bıçağı omzuna saplandı. Eğer kız biraz daha zorlasaydı kolu kopabilirdi.

Acıyla kendine gelen Sui Yuanqing, Fan Changyu damarını kesmeden önce bağırdı: "Bana bir şey olursa, ne sen ne de kuyudakiler buradan sağ çıkamazsınız!"

Fan Changyu duraksadı.

Sui Yuanqing hemen kozunu kullandı: "Beni bırak, ben de seni ve kuyudakileri bırakayım."

Fan Changyu gürledi: "Sana neden güveneyim?"

Tam o sırada dışarıdaki haydutlar Sui Yuanqing'in atını fark edip bağırdılar: "Beşinci Reis, içeride misiniz?"

Sui Yuanqing'in omzundan akan kan pelerinini ıslatmıştı. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, "Güvenip güvenmemek sana

kalmış," dedi.

Karar anıydı. Fan Changyu, dışarıdakiler girmeden önce bıçağını çekti ve daha küçük bir bıçağı adamın sol kaburgalarının arasına, tam kalbinin üzerine dayadı.

Fısıldadı: "Sana daha önce bir domuzun nasıl kesildiğini göstereceğimi söylemiştim. Eğer uslu durmazsan, bu bıçağı içeri sokarım; benden önce sen cehennemi boylarsın."

Adamı bıçak zoruyla ayağa kaldırdı. Kuyunun üzerindeki taşı tekmesiyle kenara ittiği anda haydutlar bahçeye girdi.

Meşalelerin ışığında haydutlar, Sui Yuanqing'in bir kadını köşeye sıkıştırdığını gördüler. Yerdeki bir kapı parçası devrilmişti; az önceki gürültünün ondan geldiğini sandılar.

Bilmiyorlardı ki, o kapı parçasının altında Sui Yuanqing'in omzunu parçalayan o kanlı bıçak duruyordu.

Sui Yuanqing'in omzunda ağır bir pelerin vardı; kızın vücudu tamamen pelerinin altında kalmıştı.

Haydutlar durumu yanlış anlayıp sırıttılar.

Biri, "Beşinci Reis'in keyfini bozduk," dedi.

Sui Yuanqing küfürlü bir gülümsemeyle, "Biliyorsanız defolun gidin o zaman," dedi.

Kızı belinden tutar gibi yaparken, Fan Changyu'nun bıçağı tenini biraz daha kesti. Sui Yuanqing geri çekildi, eli kızın kıyafetleri üzerinde gevşekçe duruyordu; dışarıdan bakınca sarılıyorlar gibiydi.

Kısık sesle kızın kulağına fısıldadı: "Seni rehin almış gibi yapıyorum; bu şekilde seni dışarı çıkarabilir ve kuyudakileri saklayabilirim, başka yolumuz yok."

Fan Changyu cevap vermedi ama bıçağı da geri çekmedi.

Utangaç bir şekilde göğsüne yaslanmış gibi duruyordu, yüzü pelerinin altında gizliydi; aslında bıçakla adamın canını tutuyordu.

Sui Yuanqing kızın bembeyaz kulağına baktı; içinden o kulağı ısırmak, hatta kanatmak, bir iz bırakmak geçti.

Tuhaf bir şekilde, bu durumdan keyif alıyordu.

Bu kadına iki kez yenilmişti ve her seferinde daha ağır yaralanmıştı.

Ama sinirlenmek yerine, bu vahşi atı evcilleştirme hissi ona çok yeni ve heyecan verici geliyordu.

Ancak kale burçlarında kızın o maskeli adama seslenişini hatırlayınca içindeki o huzursuzluk arttı. Kulağına yaklaşıp sordu: "O maskeli adam neden gelip sana yardım etmiyor?"

Fan Changyu bıçağı biraz daha bastırdı.

Sui Yuanqing gülümsedi ve dikleşti.

Dışarıdan bakınca sevgilisiyle şakalaşıyor gibiydi. Haydutlar pelerinin altında ne olduğunu görmeye çalıştılar ama Fan Changyu çok iyi gizlenmişti. Sadece kızın boyunun bir kadına göre oldukça uzun olduğunu fark edebildiler.

Sui Yuanqing, "Gidelim, ağabeyim bekliyordur," dedi.

Fan Changyu bıçak zoruyla adamı dışarı yürüttü; aklında bir plan vardı.

Bu sayede kimse kuyuyu fark etmemişti. Kuyu aslında bir kilerdi, içinde ip merdiven vardı. Haydutlar gidince içindekiler çıkabilirdi.

Sadece bu adamı rehin tutarak Zhao Teyze ve Changning'in kaçması için vakit kazanmalıydı. Sonra ıssız bir yerde onu bırakıp kaçabilirdi.

Ancak... Jizhou Valiliği bu adamın isyancı olduğunu söylemişti; nasıl olmuştu da bu haydutlarla işbirliği yapmıştı?

Fan Changyu onun Changxin Kralı'nın oğlu olduğunu bilmiyordu, sadece bir hain olduğunu biliyordu.

Fan Changyu bunları düşünürken sokaktan bir ses yükseldi: "Büyük

Reis geliyor!”

Fan Changyu çaktırmadan Büyük Reis denilen adama baktı. Adamın yüzü asıktı, elindeki kırbacı doğrudan kıza doğru savurdu.

Fan Changyu o kırbacı yiyemezdi; tam o anda elindeki bıçağı adamın vücudunda yana doğru çekti.

Derine batırmadı ama yarayı genişletti.

Sui Yuanqing bu sessiz tehdidi aldı, gülümsemesi derinleşti ve kırbacı çıplak eliyle yakaladı.

Kırbaç elinin arkasında mor bir iz bıraktı ama o acıyı hissetmiyormuş gibi Büyük Reis’e baktı: “Ağabey, ne yapıyorsun?”

Yara izli adam gürledi: “Bu kadını kaleye mi götüreceksin?”

Sui Yuanqing umursamazca, “Sonunda gönlüme göre birini buldum,” dedi.

Yara izli adam, Sui Yuanqing’in önüne bir kılıç fırlattı: “Eğer hâlâ On Üçüncü Hanım ile evlenmek istiyorsan, bu kadını hemen öldür.”

58. BÖLÜM

Fan Changyu, Sui Yuanqing'in bu dağ hayduduyla arasının bozuk olduğunu ve adamın bir nişanlısı olduğunu anlayınca içinden bu adamın ne kadar sinsi olduğuna küfretti.

Eğer haydut lideri onu öldürmesini isterse ve Sui Yuanqing reddederse, haydut kendisi harekete geçecekti; o zaman rehin alma numarası patlardı.

Fan Changyu'nun avuçları terlemeye başladı ama sakinliğini korumaya çalıştı.

En kötü ihtimalle yakalanırdı ama adam, kuyuya sakladığı diğerlerini ele vermeden önce onun boğazını keserse Changning ve diğerleri güvende olurdu.

Tek başınaydı, kaybedecek bir şeyi yoktu. Bir at ele geçirebilirse kaçması imkânsız değildi.

Sui Yuanqing, Fan Changyu'nun ne kadar gerildiğini hissedebiliyordu; kız her an saldırmaya hazır bir yırtıcı gibiydi.

Eğer gerçekten bıçağı saplarsa, ilk ölen kendisi olurdu.

Sui Yuanqing bu kez onu kışkırtmadı, hafifçe güldü: "Ağabey, Shisan Niang için ömrüm boyunca başka kadına dokunmamı mı istiyorsun?"

Haydutlar erkek milletinin huyunu suyunu bilirdi.

Yüzü yaralı adam bağırdı: "Benim tek bir kız kardeşim var. Sonrasını bilmem ama daha evlenmeden kaleye başka kadın getirmek ne demek? Sen bizim Qingfeng Kalesi'ni ne sanıyorsun?"

Sui Yuanqing kaşlarını çattı, sesi oldukça samimi geliyordu: "Ben bu kaleye girdiysem, seninle kardeş olduysam bu kadınlar sayesinde değil, kendi yeteneğim sayesindedir. Ben Qin Yuan, daldan dala konan biriyim, Shisan Niang'a layık değilim. Sen ona başka bir koca bul, ben onu öz kız kardeşim gibi korurum, kimse ona yan gözle

bakamaz."

Yaralı adam dişlerini sıktı: "Kız kardeşimi bu kadar mı küçümsüyorsun?"

Sui Yuanqing gözlerini indirdi: "Ben iflah olmaz bir çapkınım, Shisan Niang'ın dengi değilim. Bugün beni bu kadını öldürmeye zorlayabilirsin, peki ya yarın? Her beğendiğim kadını mı öldüreceksin? Bu sadece aramızdaki bağı koparır, en iyisi şimdiden her şeyi açıkça konuşmak."

Yaralı adam öfkeliydi ama Sui Yuanqing'in haklı olduğunu biliyordu.

Zaten o hovarda tavırlarıyla kızın aklını başından almıştı; şimdi onu zorla evlendirse bile ne kadar tutabilirdi?

Yine de kardeşinin onuru için bağırdı: "Shisan Niang seni nehirden kurtardı! Can borcunu geçtim, aranızda bir yakınlık geçti. Onu almazsan kızın hâli ne olur?"

Sui Yuanqing başını kaldırdı: "Ağabey, beni evliliğe zorlamak için bu kadar sıradan laflara mı sığınıyorsun?"

Yaralı adamın yüzü asıldı. Bu lafın bir ağırlığı olmadığını o da biliyordu.

Dünya haliydi, bir can kurtarma ve yakınlaşma meselesini bu kadar büyütmek alay konusu olurdu.

Sonunda üstelemedi, atını geri çevirdi: "Qingfeng Kalesi'ne dönüyoruz!"

Küçük haydutlar peşinden giderken, birkaçı Sui Yuanqing'e yaranmaya çalıştı: "Beşinci Reis gerçekten büyük adammışsınız. Bazıları sizin Shisan Niang sayesinde buralara geldiğinizi söylüyordu ama Büyük Reis belli ki sizin yeteneğinize hayran. Heilong Kalesi'ne karşı kazandığımız o zafer tamamen sizin sayenizdeydi..."

Sui Yuanqing'in böğrüne hâlâ Fan Changyu'nun bıçağı dayalıydı, bu övgüleri dinleyecek hâli yoktu: "Boş konuşmayın, Büyük Reis ile

aramı bozmayın. O sadece kardeşini korumaya çalışıyor, hadi kaleye."

Haydutlar sustular ve önden ilerlediler.

Fan Changyu konuşmuyor ama olan biteni dinleyerek Sui Yuanqing'in bu haydutların arasına nasıl sızdığını anlıyordu. Meğer o gün Yan Zheng tarafından yaralanıp nehre atladıktan sonra bu Qingfeng Kalesi haydutları onu kurtarmıştı.

O sırada önden giden bir haydut dikkatini çekti; adam Büyük Reis'e bir şeyler fısıldıyordu. Sui Yuanqing bunu fark ettiği için mi o kadar samimi konuşmuştu?

Fan Changyu, "Bu adamın kalbi gerçekten bir labirent gibi," diye düşündü.

Sui Yuanqing sanki hiçbir şey yokmuş gibi Fan Changyu ile atın yanına geldi ve fısıldadı: "Bu bıçak böyleyken ata nasıl bineceğim?"

Kim önce binerse binsin, rehin alma durumu bozulacaktı.

Küçük haydutlar onların flört ettiğini sanıp gülüşerek uzaklaştılar.

Haydutlardan biri, "Bu sefer büyük iş çıkardık, kalede iyi dinleniriz. Geçen sefer Büyük Reis o kuryeyi hazine haritası için öldürttüğünde harita sahte çıkmıştı..." dedi.

Bunu duyan Fan Changyu'nun kanı beynine sıçradı.

Kurye katliamı, hazine haritası...

Resmi makamlar annesi ve babasının ölümü için de dağ haydutlarını ve hazine haritasını suçlamıştı.

Yoksa ailesini öldürenler de bunlar mıydı?

İçindeki öldürme isteğini bastırmakta zorlanıyordu.

Sui Yuanqing onun sessizliğini ve artan öldürme hırsını fark edince tetikte oldu. Kızın onu burada öldürüp kaçacağını sandı.

"Beni burada öldürmek akıllıca değil. Tek başına yüzlerce haydutla baş edemezsin," dedi.

Fan Changyu dişlerini sıktı; şimdi duygularıyla hareket etme vakti değildi. İntikam için zamanı olacaktı; şu an Changning ve diğerlerini kurtarmak önceliğiydi.

"Kılıcını bana ver. Önce sen bin, sonra beni çek," dedi.

Sui Yuanqing onu ikna ettiğini sanıp gülümsedi ve dediğini yaptı.

Atın eyerini tuttuğu anda Fan Changyu elinin tersiyle adamın ensesine sert bir darbe indirdi. Ama Sui Yuanqing bu kez hazırlıklıydı; darbeden sıyrılıp Fan Changyu'nun kolunu yakaladı ve sertçe büktü. Fan Changyu acıyla inledi; kolu yerinden çıkmıştı.

Sui Yuanqing, "Aynı hatayı iki kez yapmam..." dedi sakince.

Fan Changyu'nun gözlerinde vahşi bir kararlılık vardı. Sui Yuanqing onu kendine doğru çekerken, Fan Changyu adamın kasıklarına sert bir tekme attı.

Bu kez Sui Yuanqing acıyla iki büklüm oldu: "Sen..."

Böyle bir bel altı vuruşu beklemiyordu.

Fan Changyu dürüstlük falan dinlemedi; adam eğilmişken dirseğiyle ensesine iki kez daha vurdu. Sui Yuanqing'in gözleri karardı ve yere yığıldı.

Bu gürültü öndeki haydutların dikkatini çekti.

Meşaleleriyle dönüp baktıklarında, Fan Changyu'nun baygın Sui Yuanqing'i bir ölü köpek gibi sürüklediğini görüp dondular.

Fan Changyu vakit kaybetmeden adamı atın sırtına attı ve kendisi de bindi.

Onu orada öldürmek istiyordu ama Sui Yuanqing haklıydı; tek başına bu kadar haydutla baş edemezdi. Kolu da çıkmıştı; adamı rehin olarak yanında tutmak en mantıklısıydı.

Her şey saniyeler içinde olmuştu. Haydutlar sonunda bağırdı: "Kadın, Beşinci Reis'i kaçırıyor!"

Fan Changyu atı mahmuzlayıp sokaktan fırladı. Haydutlar atın altında kalmamak için sağa sola kaçıştılar.

Gürültüyü duyan yaralı Büyük Reis de geri döndü. Meşalelerin ışığında bir kadının atla kaçtığını gördü. Kadınla göz göze geldiler; Fan Changyu hemen atın yönünü ters tarafa çevirdi.

Haydutlar bağırıyordu: "Beşinci Reis kadının atında!"

Yaralı adam, Sui Yuanqing ile kadının o "samimi" hâllerini hatırlayınca durumu kavradı: "Yakalayın o kadını!"

Fan Changyu onları Lin'an kasabasından on fersah uzağa kadar sürükledi. Haydutlardan bazıları ok atıyordu ama Fan Changyu, Sui Yuanqing'i arkasına siper etmişti. Haydutlar kendi reislerini vurmamak için dikkatli atıyorlardı.

Ama atı iki kişi taşıdığı için yavaşlıyordu. Arkadaki nal sesleri Fan Changyu'nun kalp atışlarıyla yarışıyordu.

Diğerlerinin kaçtığını tahmin ediyordu. İlerideki virajda atı koşturmaya devam edip kendisi atlayarak kurtulabilirdi.

Sırtındaki adama baktı; Qingping'deki isyanı ve ölen masumları hatırlayıp bıçağını çekti.

Tam saplayacakken Sui Yuanqing uyandı ve bıçağı fark edip Fan Changyu'nun elini yakaladı.

Fan Changyu bu kez hazırlıklıydı; adamın gücünü kullanarak geri yattı ve dirseğiyle adamın göğsündeki yaraya sertçe vurdu.

Sui Yuanqing acıyla bağırdı ve kızı bıraktı. Fan Changyu tekrar hamle yapacakken adam kızın bacağına bir tekme savurdu.

Fan Changyu dengesini kaybedip attan düşerken bıçak atın sağrısına saplandı.

At acıyla kişneyip deliler gibi koşmaya başladı.

Sui Yuanqing tam bıçaktan kurtulmuşken düşme tehlikesi atlattı; bu hızla düşerse ölürdü, bu yüzden eyerine sıkıca sarıldı.

Yerde bir karış kar vardı. Fan Changyu yuvarlanarak hızı kesti ama çıkan kolunun üzerine düştüğü için acıdan beyni uyuştu. Ayakkabısı da üzengiye takılıp çıkmıştı.

Acıya aldırmadan kalktı, ayakkabısını nehir kenarına doğru fırlattı ve kendisi ormanın derinliklerine daldı.

Nal sesleri hızla yaklaştı ve durmadan atın peşinden devam etti.

Kar yağmaya devam ediyordu. Fan Changyu derin bir nefes aldı.

Ayakkabıyı nehir kenarına atarak onları nehre girdiğine inandırmak istemişti.

Ormanın derinliklerine yürürken karın ayak izlerini ele vereceğini biliyordu. Neyse ki geceydi; meşalesiz bu izleri bulamazlardı. Yine de bir çam dalıyla izlerini süpürerek ilerledi.

Kar şiddetliydi; süpürdüğü yerler hemen örtülüyordu.

İyice uzaklaştıktan sonra yönünü tayin edip yürümeye devam etti. Tek ayağı çıplaktı; yün çorabı hemen sırılsıklam oldu. Soğuk ayaklarından tüm vücuduna yayılıyor, dudakları morarıyordu.

Ama durmaya cesareti yoktu. Changning onu bekliyordu.

Bir grup gözcü Qingping sınırına ulaştığında, ilçenin alevler içinde olduğunu görüp şaşırdılar.

Eğitimli askerler atlarından inip durumu kontrol edecekken, patikadan birbirine tutunarak gelen bir grup yaşlı ve çocuk gördüler...

Lucheng.

Şafak vakti, bir haberci Yanzhou karargâhına ulaştı.

"Tüm Qingping mi katledildi?"

Karargâhta, Gongsun Yin'in o her zamanki sakin yüzünde sert bir ifade belirdi.

Haberci başını eğdi: "Emrinizle Qingping'e gittiğimizde orası bir ölü şehirdi. Sadece birkaç sağ kalan aile bulabildik."

Gongsun Yin sordu: "Şimdi neredeler?"

"Jizhou'ya götürülüyorlar."

Gongsun Yin çadırda turladı: "O kasap kız aralarında mı?"

"Hayır ama küçük kız kardeşi orada. Sağ kalanlar, o kasap kızın onları mahzene sakladığını ve kardeşini onlara emanet ettiğini söylediler. Haydutlar mahzeni bulunca, kız dikkatlerini dağıtmak için onları peşine takmış. Cesedi bulunamadığına göre haydutlar onu kaçırmış olmalı."

Gongsun Yin, Fan Changyu'yu hiç görmemişti ama duydukları ona yetti. Bir kadının bu cesareti göstermesi takdire şayandı.

Haberciyi gönderip yaverini çağırdı: "Markis nerede?"

"Vadiyi denetliyor."

Gongsun Yin, Xie Zheng'in neden orada olduğunu biliyordu. Jizhou'nun su yolu ilkbaharda açılacaktı; eğer Jizhou düşerse, Changxin Kralı onların boğazını sıkardı. Lucheng'i tutmak zorundaydılar.

"Hemen Markis'i bulun!"

Tam o sırada dışarıdan bir ses geldi: "Markis geldi."

Xie Zheng, üzerinde kar ve kırağıyla çadıra girdi. Yüzü buz gibiydi.

Gongsun Yin hemen konuya girdi: "Qingping katledilmiş. Haydutların işi diyorlar ama kasap kız kaçırılmış. Bence bu

Changxin Kralı'nın veliahtının intikamı."

Xie Zheng pelerinini bırakmadan kılıcını kaptı: "Atımı hazırlayın! Yüz süvariyle Qingping'e gidiyoruz!"

Şafak sökerken Fan Changyu ana yola çıktı. Haydutları atlatmıştı ama bitkin düşmüştü, başı çatlıyordu.

İçinden Sui Yuanqing'e binlerce kez küfretti.

Jizhou, Qingping'in güneyindeydi. Diğerleri kesin oraya gitmişti. Uzaktan bir araba sesi duyunca duraksadı. Haydutlar böyle tek araba kullanmazdı.

Araba yaklaştığında, sıradan ama sağlam yapılı olduğunu gördü. İçindeki kumaşlar kaliteliydi. Belli ki zengin birinin arabasıydı. Başını eğip yoluna devam etti.

Arabacı, "Bu hanım kız ne kadar dayanıklı, karda çıplak ayakla yürüyor," dedi.

Zarif bir el perdeyi araladı: "Belli ki bir felaket yaşamış. Sor bakalım, nereye gidiyormuş, götürelim."

Genç bir adamın sesiydi bu. Arabacı sordu: "Hanım kız, nereye gidersin? Efendim seni götürmemizi ister."

Fan Changyu kendi durumunun kötü olduğunu biliyordu; kolu şişmişti, ayağı donmuştu. "Jizhou valiliğine gitmek istiyorum," dedi.

"Yolumuzun üstü, bin haydi."

Fan Changyu teşekkür edip bindi. İçerisi sıcacıktı.

Karşısında kitap okuyan, açık yeşil cübbeli bir genç oturuyordu. Sade ama asil bir duruşu vardı.

Tam bir okumuş adamdı. Ne Song Yan gibi kibirli ne de Yan Zheng gibi başına buyruktu. Bakışları kış güneşinin sıcaklığı gibiydi.

Genç adam, Fan Changyu’nun şaşkın bakışlarına nazikçe gülümsedi. Kızı süzmeden önüne bir mangal itti ve yumuşak bir pelerin uzattı.

"Ayakkabılarınız ıslanmış, ısının biraz."

Fan Changyu kendi perişan hâlinden utandı: "Teşekkürler efendim, üşümüyorum."

Saçlarındaki karlar eriyip su damlalarına dönüşmüştü. Ormandan yeni çıkmış, ürkek ama vahşi bir yavru kedi gibiydi.

Genç adam kızın rahatsız olduğunu anlayıp, "Araba biraz havasız geldi, ben dışarıda oturayım," diyerek çıktı.

Fan Changyu şaşırdı. Mangalın sıcaklığıyla uyuşan uzuvları kendine gelmeye başladı. Pelerini kullanmadı ama mangalın başında elbiselerini kuruttu. Bileğindeki geyik derisi korumalıklar ısındıkça bileğini de ısıtıyordu.

Yan Zheng’in giderken söylediklerini hatırlayınca içi sızladı.

Tam genç adamı içeri çağıracakken araba aniden durdu. Dışarıdan bir gürültü ve arabacının iniltisi geldi. Fan Changyu hemen bıçağını kavradı.

Dışarıdan nal sesleri ve gülüşmeler duyuldu: "Beşinci Reis'in kadınını bulamadık ama büyük bir balık yakaladık."

Genç adamın sesi korkuyla karışık ama sakindi: "Canımızı bağışlayın, ne isterseniz alın. Yetmezse eve haber salarız, daha çok altın getirirler."

Haydutlar güldü: "Akıllı çocuk!"

Bir haydut perdeyi aralayacakken Fan Changyu hemen pelerini üzerine çekti. Yüzünü tanımasınlar diye dua ediyordu.

Ama perde açılmadan bir çığlık duyuldu. Haydutlar arabacıyı öldürmüştü.

Genç adam bağırdı: "Neden... neden öldürdünüz onu?"

Haydutlar güldü: "Seni fidye için saklarız ama bir uşakla uğraşamayız. İçeride kadın varsa onu kaleye götürürüz."

Haydut perdeyi açtığı anda Fan Changyu'nun tekmesiyle geriye uçtu.

Fan Changyu peleriniyle fırladı, atın iplerini kesti ve genci belinden kavrayıp atın sırtına attı.

"Bu, Beşinci Reis'i yaralayan kadın! Yakalayın!"

Genç adam ata binmeyi bilmiyordu, düşmek üzereydi. Fan Changyu bağırdı: "Kıyafetime tutun!"

Genç adam o kadar edepliydi ki, ölmek üzereyken bile kıza dokunmaya çekiniyordu. Sadece ceketinin ucunu tutuyordu. Fan Changyu onu düşmesin diye önüne yatırdı; gencin midesi bulansa da düşmekten kurtuldu.

Kaçarken karşılarına başka bir grup haydut çıktı; başında o yaralı Büyük Reis vardı. Haydutlar perişan haldeydi, sanki bir savaştan çıkmışlardı.

Fan Changyu tek açık yola sürdü atını.

Arkadaki haydutlar bağırdı: "Dostlar, kaleyi askerler bastı! Bu kadını yakalayın, askerler onu arıyor!"

Fan Changyu, "Sizin mezarınızı mı kazdım be, ne bu hırs!" diye söylenerek atı mahmuzladı.

Yolun sonunda bir iskele vardı. Sadece küçük bir tekne duruyordu.

Fan Changyu genci teknelere taşıdı ama kürek çekmeyi bilmiyordu. Sadece bir sırıkla tekneyi kıyıdan uzaklaştırdı.

Haydutlar dondurucu suya aldırmadan tekneye doğru yüzmeye başladılar.

Fan Changyu sırıkla onları uzaklaştırmaya çalışıyordu ama sayıları çok fazlaydı.

O sırada Xie Zheng, Qingfeng Kalesi'ni yerle bir etmiş, Fan Changyu'yu orada bulamayınca haydutların peşine düşmüştü. İskeledeki o kadın siluetini görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Yanındaki o okumuş adamı koruduğunu görünce ise dudakları nefretle büzüldü.

Yaveri sordu: "Markis, haydutlar tekneye saldırıyor."

Xie Zheng buz gibi bir sesle, "Yayımı getirin," dedi.

Gözleri ise teknede, Fan Changyu'nun arkasına saklanan o gencin üzerindeydi.

Bölüm 59

Hava bugün gerçekten de pek iç açıcı sayılmazdı; ince ince yağan kar bir türlü dinmek bilmemiş, nehrin kıyıları ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı.

Fan Changyu, elindeki bambu sırığı savurup küpeşteye asılan haydutu nehre postaladığı anda, arkasındaki genç adamın feryadını duydu. Başını çevirdiğinde, bir haydutun gencin ayağına yapışmış, onu var gücüyle suya çekmeye çalıştığını gördü.

Geminin kıç tarafına da başka haydutlar tırmanmaya başlamıştı. Fan Changyu aynı anda her yere yetişemezdi; dişlerini sıkıp kıç taraftaki hayduta sert bir tekme savurdu. Ardından çevik bir hareketle sırığı geriye doğru sapladı. Gencin bileğine asılan haydut, daha nefes bile alamadan karnına yediği darbeyle kendini suyun içinde buldu. Ciğerlerine dolan buz gibi nehir suyu, haydutu yarı ölü bir halde boğulmakla burun buruna bıraktı.

Genç adam can havliyle ayağa kalktı. Bir ayağı suya girmiş, pantolonu ve çorabı sırılsıklam olmuştu. İliklerine işleyen soğuktan dudakları morarmıştı ama yine de Fan Changyu'ya teşekkür etmeyi ihmal etmedi: "Teşekkür ederim hanımefendi..."

Derken bakışları aniden değişti ve bir çığlık attı: "Dikkat et!"

Fan Changyu, içgüdüsel bir hareketle elindeki sırığı arkasına siper etti. Suyun içinden fırlayan yara izli bir adam, elindeki koca palayı vahşi bir öfkeyle ona doğru savurdu. Fan Changyu'nun elindeki bambu sırık, keskin çeliğin darbesiyle bir anda ikiye bölündü.

Palanın ağzı gözlerinin önüne kadar gelmişti; kaçacak yer yoktu. Fan Changyu, hayati organlarını korumak için gövdesini arkaya doğru büktü ve aynı anda kırılan sırığın sivri ucunu var gücüyle ileri sürdü.

Ölecekse bile yanında birini götürmeye kararlıydı. Elindeki bambu mızrak yara izli adamın bedenine saplandı saplanmasına ama sol omzuna inmesi beklenen o ölümcül darbe bir türlü gelmedi.

Kulağının dibinden havayı yırtan keskin bir ıslık sesi duyuldu. Muazzam bir güçle fırlatılan bir ok, şakaklarındaki saçları dalgalandırarak geçti. Fan Changyu, okun yarattığı hava akımının yanağını sızlattığını hissetti.

"Çınnn—"

Dişleri kamaştıran keskin bir metal sesi yankılandı. Ok, yara izli adamın elindeki palaya tam isabet etmişti. Çarpışmanın şiddetiyle kıvılcımlar saçıldı; ok ucu o muazzam güçle parçalanırken, adamın elindeki çelik pala da çatlayan bir buz kütlesi gibi parça parça dağıldı.

Hemen ardından gelen bir dizi ok, küpeşteye asılan diğer haydutların üzerine yağmur gibi yağdı.

Ortalık bir anda sessizliğe büründü, herkes şaşkınlık içindeydi.

Yara izli adamın tepkisi inanılmaz hızlıydı; hemen belindeki kısa bıçağı çekip vücuduna saplanan bambu parçasını kesti ve kendini nehrin karanlık sularına bıraktı. Artık teknede durup hedef tahtası olmaya niyeti yoktu.

Fan Changyu, okların geldiği yöne baktığında, ellerinde devasa yaylar tutan bir süvari birliğinin hızla yaklaştığını gördü. At sırtındaki askerlerin hepsi aynı ağır zırhları giymişti; o muazzam atışı kimin yaptığını seçmek imkansızdı.

Qingping ilçesindeki katliamın haberinin Jizhou Valiliği'ne ulaştığını ve haydutları temizlemek için ordu gönderildiğini düşünerek derin bir nefes aldı.

Haydutların çoğu aslında başıboş bir güruhtu; ellerinde kılıç varken kabadayılık taslıyorlardı ama karşılarında usta süvarileri görünce çil yavrusu gibi dağıldılar.

Oklar suyun yüzeyine çekirge sürüsü gibi inerken, birbirine sıkışmış haydutların feryatları yükseldi ve nehir yüzeyi kısa sürede kana bulandı.

Karaya çıkamayacaklarını anlayan ve suyun dondurucu soğuğundan kaçmak isteyen bir grup haydut, suyun altından Fan Changyu’nun

bulunduğu tekneyi nehrin ortasına doğru itmeye başladı.

Fan Changyu, altındaki teknenin iskeleden uzaklaştığını fark edince işlerin sarpa sardığını anladı.

Ok menzilinden çıktığında ve teknede yapayalnız kaldığında, bu köşeye sıkışmış haydutlarla başa çıkmak çok daha zor olacaktı.

Üstelik nehrin ortasında akıntı çok güçlüydü; kürek çekmesine bile gerek kalmadan tekne hızla aşağı akıntıya kapıldı.

Kıyıdaki askerler de durumu fark etmişti. Ok atmayı bırakıp, suya girmeyi bilen bazı askerler ağır zırhlarını çıkararak nehre atladılar.

Tekneyi açığa iten haydutlar, tekneyi yeniden ele geçirmek için su yüzüne çıkmaya başladılar. Fan Changyu, yanındaki gencin güvenliğini düşünecek durumda değildi; onun yakasından kavrayıp "Kusura bakma!" dedi.

Ve onu var gücüyle suya giren askerlerin olduğu yöne doğru fırlattı.

Genç adam dehşet içinde sadece "Hanımefendi!" diye bağırabildi ve havada geniş bir kavis çizerek suya gömüldü.

Yüzme bilmediği her halinden belliydi; suyun yüzeyinde çırpınmaya başladı, dondurucu suda can havliyle yardım çığlıkları atıyordu.

Askerler ona ulaşmak için epey çaba sarf etti; kollarından kurtulup onu ensesinden kavrayarak kıyıya çekmeyi başardılar.

Xie Zheng, kıyıdan bu manzarayı izlerken dudaklarını sımsıkı kenetlemişti. Elindeki devasa yaya yeniden bir ok yerleştirdi. Yanındaki muhafızlar teknenin çok uzaklaştığını, menzil dışına çıktığını söylemek üzereydi ki; bir sonraki saniyede beyaz tüylü oklar yayından birer patlama gibi fırladı. Uzakta, teknenin hemen yanındaki su yüzeyinde cesetler birer birer belirmeye başladı.

Kıyıdaki süvariler önce donup kaldılar, ardından büyük bir tezahürat kopardılar.

Ancak Xie Zheng’in yüzünde sadece buz gibi bir ifade vardı.

Tekne artık nehrin tam ortasındaydı ve akıntıyla hızla sürükleniyordu. Oklar, teknenin altına gizlenen haydutlara artık ulaşamazdı.

Sudan çıkarılan gencin yüzü soğuktan morarmış, sırılsıklam bir halde yerde su kusuyordu. Kendine gelir gelmez ilk işi etrafındaki askerlere, "Lütfen, teknedeki o hanımı kurtarın!" diye yalvarmak oldu.

Xie Zheng ona soğuk bir bakış fırlattı, dizginleri sertçe çekip nehir boyunca uzanan ana yola doğru atını mahmuzladı.

Muhafızlar, onun tekneyi karadan takip edeceğini anlayınca hemen peşine takıldılar.

Fan Changyu, elinde kırık bambu sırıkla teknenin üzerinde dimdik duruyordu. Tırmanmaya çalışan son haydutu da suya gömdükten sonra nehir yüzeyi bir anlığına sakinleşti; sanki teknenin altına saklanan herkes ölmüştü.

Yine de gardını düşürmedi; su yüzeyini dikkatle süzdü. Sadece akıntının dalgalanmalarını görünce küreği eline alıp kıyıya doğru çekmeye niyetlendi.

Tam iki kürek atmıştı ki, aniden suyun içinden büyük bir dalga yükseldi ve bir haydut fırladı. Fan Changyu irkilerek küreği savurdu.

Ancak o haydut zaten bir cesetti. Yara izli adam, o cesetle Fan Changyu'nun dikkatini dağıttığı anda küpeşteye tutunup sıçradı. Elindeki hançeri Fan Changyu'nun boğazına savurdu. Fan Changyu yana çekilerek kurtuldu ama kolunda derin ve uzun bir kesik açılmasına engel olamadı.

Acıyla inleyen Fan Changyu, elindeki küreği ters yöne savurarak sapını yara izli adamın daha önce bambuyla yaralanan karnına sapladı.

Yara izli adam tekneye çıkmayı başarmıştı ama karnındaki yaranın tazelenmesiyle sendeledi ve teknenin içine yığıldı. Alnındaki damarlar acıdan şişmişti.

Fan Changyu, kemik bıçağını çekip üzerine atıldı. Yara izli adamın gözbebekleri korkuyla daraldı; perişan bir halde yuvarlanarak teknenin kıç tarafına sığındı ve bir anlaşma teklif etti: "Hanım ağa, ikimiz de bu nehirde balıklara yem olmak istemiyoruz. Birbirimizi öldürmeye çalışmaktansa şimdilik ateşkes ilan edelim. Aramızdaki hesabı başka bir gün görürüz, ne dersin?"

Fan Changyu gerçekten de bunu düşünüyormuş gibi yaptı ve sonunda bıçağını indirip, "Peki," dedi.

Yara izli adam derin bir nefes aldı ama yine de teknenin ucundan ayrılmadı, tetikte beklemeye devam etti.

Akıntının en sert olduğu yer geçilmiş, sular durulmuştu. Tekne yavaşlarken kıyıdan takip eden süvari birliği görünmeye başladı.

Xie Zheng en öndeydi. Yolun yüksekliğinden nehirdeki teknenin mesafesini ölçtü, atına iki sert kırbaç vurdu. Atı, muhafızları geride bırakarak bir toz bulutu gibi ileri atıldı. Tekneyi biraz geçtikten sonra atından atladı, zırhını çözerken hızla kıyıya koştu ve üstü çıplak bir halde kendini nehrin sularına bıraktı.

Tekne akıntıyla ilerliyordu; nehrin ortasına ulaşıp tekneyi yakalayabilmek için önceden suya girip açıyı hesaplaması gerekiyordu.

Teknede ise yara izli adam sadece kıyıdaki süvarilere odaklanmıştı, yüzünde bir telaş vardı. Fan Changyu, oldukça anlayışlı bir tavırla, "İstersen küreği sana vereyim, kendin çek," dedi.

Yara izli adam tereddütle başını salladı.

Fan Changyu teknenin başındaki küreği ona doğru fırlattı. Aynı anda kemik bıçağını da fırlatmış, elindeki iki karışlık kırık bambu sırığı adamın üzerine saplamıştı.

Bu üçlü saldırı karşısında yara izli adamın kaçacak yeri kalmamıştı. Boğazına gelen bıçaktan zorlukla kurtuldu, Fan Changyu'nun sapladığı bambuyu tutmaya çalıştı ama o sırada kürek tam yüzüne çarptı. Burun kemiği neredeyse kırılacaktı, burnundan kanlar boşaldı.

Ancak Fan Changyu'nun elindeki o bambu sırığın sadece bir şaşırtmaca olduğunu hesaba katmamıştı.

Fan Changyu, yerinden çıkan kolunun verdiği o dayanılmaz acıya rağmen sırığı tutmuştu. Daha önce kolunu yerine oturtmaya çalışmış ama doktor olmadığı ve ilk kez bu kadar ağır yaralandığı için kemiğin yerini tam tutturamamıştı.

Kemiği yukarı doğru ittiğinde sol kolu hareket ediyordu ama her hareketinde kemikleri kırılıyormuş gibi bir acı saplanıyordu, dolayısıyla güç uygulayamıyordu.

Yara izli adam bambuyu tuttuğu anda, Fan Changyu sağ eliyle adamın saçlarından kavrayıp kafasını suya gömdü. O an bakışları vahşi bir nefretle doluydu.

Adam can havliyle çırpındı ama ensesindeki el o kadar güçlüydü ki bir türlü suyun yüzüne çıkamadı.

Buz gibi nehir suyu ağzına, burnuna, ciğerlerine doluyordu.

Adamın direnci zayıfladığında Fan Changyu onu kısa süreliğine sudan çıkardı. Adam öksürükler içinde boğulurken o eski kabadayılığından eser kalmamıştı: "Hanım ağa, ne olur bağışla... Bundan sonra sana kul köle olurum..."

Fan Changyu, beyaz kefenlerle dolu o yas evini ve tabuttaki anne babasının cesetlerini hatırladı. Bakışları buz kesti ve adamın kafasını tekrar suya gömdü. Bir süre sonra tekrar çıkardığında sesi nefret doluydu: "Sen, bir hazine haritası için elini eteğini çekmiş bir korumayı pusuya düşürüp öldürdün mü?"

Yara izli adam onun para peşinde olduğunu sanarak hemen itiraf etti: "O harita sahteydi! Gerçeği Prens Changxin'in elinde! Ama ben yıllardır Qingfeng Kalesi'ni yönetiyorum, tek yerim orası değil. Tüm paramı başka bir yere sakladım. Canımı bağışla, tüm hazineyi sana vereyim..."

Fan Changyu soğuk bir sesle, "Senin gibi eli kanlı bir canavar yaşamayı hak ediyor mu?" dedi. "Dün gece Qingping ilçesinde kaç kişi öldü? Söyle bana, o korumayı sen mi öldürdün?"

Yara izli adam, Fan Changyu'nun sesindeki intikam hırsını sezince hemen, "Ben öldürmedim, Üçüncü Reis yaptı!" diye bağırdı.

Düşman tam karşısındaydı, Fan Changyu'nun damarlarındaki kan tersine akıyordu. Adamın saçlarını tutan elinin boğumları bembeyaz olmuştu: "Sizin kalenin üçüncü reisi mi öldürdü?"

Yara izli adam hemen onayladı: "Evet, evet, o yaptı!"

Fan Changyu kükredi: "Hepiniz aynı kumaştan biçilmişsiniz! Önce seni geberteceğim, sonra da o üçüncü reisi bulup anne babamın öcünü alacağım!"

Yara izli adam feryat etti: "Sen Ma Taiyuan'ın kızı mısın? Ma Taiyuan bir hadımdı, nasıl çocuğu olabilir?"

Fan Changyu duraksadı: "Ma Taiyuan da kim?"

Adam cevap verdi: "Sihai Koruma Şirketi'nin başı. O zamanlar hazine haritasını taşıma görevi ondaydı. Biraz araştırırsan adını hemen duyarsın."

Bir an durup ekledi: "Hanım ağa, yoksa sen yanlış kişiden mi intikam alıyorsun?"

Valilik yetkilileri ona haritayı taşıyanın kendi babası olduğunu söylemişti, nasıl olur da Ma Taiyuan olurdu?

Fan Changyu'nun zihni sorularla dolmuştu: "Geçen yılın on birinci ayında, Qingping ilçesindeki Hucha Geçidi'nde öldürülen Fan soyadlı çifti sizin adamlarınız öldürmedi mi?"

Yara izli adam suçsuz olduğunu kanıtlamak için çırpınıyordu: "Bizimkilerin Qingping'de yaptığı tek iş dün gecekiydi! Ondan önce buraya hiç gelmedik!"

Fan Changyu onun canını kurtarmak için yalan söylediğinden şüphelenerek kafasını tekrar suya gömdü: "Doğruyu söyle!"

Adamın canı çıkmak üzereydi, tekrar çıkarıldığında yüzü morarmıştı. Gözlerini bile açamıyordu: "Vallahi doğruyu söylüyorum! Geçen yıl on birinci ayda bizim kale Kara Ejder Kalesi

ile savaşıyordu, kimse dışarı çıkmadı. İnanmıyorsan piyasada soruştur!"

Fan Changyu'nun zihni iyice karışmıştı. Eğer öyleyse, evlerine defalarca saldıran o siyah giyimli adamlar da haydut değil miydi?

Bu haydutlarla bizzat dövüşmüştü; o siyah giyimlilerin dövüş sanatları çok daha üstündü. Kabul etmek istemese de, o adamlar basit birer haydut olamazdı.

Peki o zaman anne ve babasının ölümünün ardındaki gerçek neydi?

Soğuk rüzgar ve altüst olan duyguları Fan Changyu'nun başını çatlatacak gibi ağrıtıyordu.

Adamın saçlarını tutan eli hafifçe gevşedi. Yara izli adam bu fırsatı kaçırmadı; ellerini arkaya uzatıp Fan Changyu'nun kollarından kavradığı gibi onu nehre çekti.

Fan Changyu'nun yerinden çıkan sol kolu suya çarpınca dayanılmaz bir acı verdi. Bu anlık dalgınlıkla kendini suyun içinde buldu ve hazırlıksız yakalanıp su yuttu.

Yara izli adam, az önce yediği hakaretlerin hıncıyla Fan Changyu'nun kafasını suyun dibine bastırdı. Tam nefesi kesilecekken çıkarıyor, sonra tekrar batırıyordu.

"Seni gidi sürtük! Az önce beni suya gömerken çok dişliydin, şimdi niye çırpınmıyorsun?"

Yüzünde intikamın verdiği iğrenç bir haz vardı.

Fan Changyu'nun gücü tükenmişti. Oksijensizlikten suyun altında olduğunu unutup nefes almaya çalıştı; ağzından ve burnundan kabarcıklar yükseldi. Soğuk su göğüs kafesine dolarken keskin bir acı hissetti.

Gözleri yanıyordu; burada öleceğini anlamıştı.

Ama Changning ne yapacaktı?

Changning...

Bilincini yitirmeden hemen önce, bir kemik kırılma sesi duydu. Ardından saçlarını tutan el aniden gevşedi. Dudaklarına yumuşak ve sıcak bir dokunuş değdi. Buz gibi bir nehirde ölmek üzere olan biri için o küçük sıcaklık, bu dünyadaki son teselli gibiydi.

Sonunda gözlerini ağır bir karanlığa kapadı.

Xie Zheng, Fan Changyu'ya nefes verdikten sonra onu kucaklayıp su yüzüne çıkardı. Yara izli adamın cesedi biraz ötede yüzüyordu; boynu yarım tur dönmüş, tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Ölene kadar kapanmayan gözlerinde derin bir dehşet vardı.

Yetişen muhafızlar, Markiz'in bizzat suya atlayıp birini kurtardığını görünce şaşkınlıkla yardıma koştular.

Xie Zheng, Fan Changyu'yu sığ sulara taşımıştı. Tek kelime etmeden onu kucağında karaya çıkardı. Yüzü daha önce hiç olmadığı kadar karanlıktı; kollarındaki damarlar şişmiş, etrafına yaydığı öfke insanın nefesini kesecek kadar ağırdı.

Kıyafetlerle öne atılan bir muhafız tam bir şey söyleyecekken vazgeçti. Markiz'in normalde hiçbir kadının ona yaklaşmasına izin vermediğini hatırlayarak, "Markizim, hanımefendiyi ben taşıyayım," dedi.

Xie Zheng, muhafızın uzanan ellerini görmezden geldi. Kendi pelerinini sırılsıklam olmuş Fan Changyu'nun üzerine örttü ve onu kucaklayıp yürümeye devam etti.

Muhafızlar oldukları yerde donup kalmışlardı ki, Markiz'in buz gibi sesini duydular: "O haydut reisinin cesedini geri getirin ve ibretialem için kırbaçlayın."

Savaş meydanında adam biçen o sert muhafızların bile bu sözle omurgalarından aşağı bir soğukluk indi.

60. BÖLÜM

Kıyıya çıktıktan sonra Xie Zheng, Fan Changyu'yu yavaşça yere bıraktı. Nabzını kontrol etmek için elini uzattığında, bileğindeki geyik derisi bileklikleri fark etti ve bakışları orada bir an oyalandı.

Ardından gözleri, kadının tanınmayacak kadar şişmiş sol eline kaydı. Zaten sıkı olan dudakları şimdi dümdüz bir çizgi halini almıştı.

Wei malikanesinin suikastçıları tarafından kovalanırken bile bu kadar ağır yaralanmamıştı; bir grup haydut karşısında nasıl bu hale gelmişti?

Bilekliğini çözdü ve tüm dikkatini nabzına verdi.

Ancak parmak uçlarında hissettiği nabız öylesine zayıftı ki... Kucağındaki bu beden buz gibiydi, neredeyse bir canlıya ait değilmiş gibi.

Burnuna dolan keskin kan kokusu Xie Zheng'in kaşlarını iyice çatmasına sebep oldu.

O böyle olmamalıydı.

Hafızasındaki Fan Changyu her zaman sıcak olmalıydı.

Ama şu anki bu buz gibi beden, Xie Zheng'e onun hayatının parmaklarının arasından kayıp gittiğini fısıldıyordu.

Göğsünde tarif edilemez duygular çarpışıyordu; aniden gelen o korku kalbini sıkıştırıyor, içindeki öldürme arzusunu körüklüyordu.

Xie Zheng, Changyu'nun kapalı gözlerine baktı. Sırılsıklamdı, elleri ve yüzü soğuktan morarmıştı. Üzerindeki ıslak giysiler ve üzerine örttüğü pelerin ona zerre sıcaklık vermiyordu.

Çok soğuktu; acilen ısınması gerekiyordu.

Xie Zheng muhafızlarına döndü, sesi buz gibiydi: "Kıyafetlerimi

bırakın, on adım geriye gidin ve arkanızı dönün."

Muhafızlar önce şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ama Marki'nin ne yapacağını anlayınca hemen emre uydular.

Herkes uzaklaşınca Xie Zheng, Changyu'nun morarmış yüzüne son bir kez baktı. Parmakları kadının yakasına gittiğinde bir an tereddüt etti. Kendi saç bandını çıkarıp gözlerini bağladıktan sonra, kadının üzerindeki ıslak ve soğuk giysileri tek tek çıkardı. El yordamıyla kendi kuru kıyafetlerini ona giydirdi.

Göremediği için dokunma hissi çok daha keskinleşmişti. Changyu'yu iyice sarıp sarmaladıktan sonra gözündeki bandı çıkardığında, burnunun ucunda ter damlaları birikmişti.

Sessizce Changyu'nun sol kolunu tuttu. Kıyafetlerini değiştirirken kolunun çıktığını fark etmişti; dokununca kemiğin yanlış yerleştirildiğini anladı.

Bu haldeyken bile o okumuş çocuğu korumaya çalışmıştı; kendi canını hiç mi düşünmüyordu?

İçinde garip bir sızı vardı.

Bir an için, "Ölse bana ne?" diye düşündü nefretle.

Ancak kolunu tekrar yerine oturturken hareketleri olabildiğince nazikti.

Xie Zheng'in yüzü asıktı. Kemiği yerine oturttuktan sonra muhafızlardan birine tahta parçası bulmasını emretti ve kolunu sabitledi.

Muhafızlar, efendilerinin bir kadına ilk kez böyle davrandığını görüyor, ne düşüneceklerini bilemiyorlardı. Xie Zheng tüm yaraları sardıktan sonra biri sordu: "Marki Hazretleri, Jizhou Valiliği'ne mi gidiyoruz?"

Xie Zheng, hâlâ mor olan Changyu'ya baktı ve onu kucağına alıp atına doğru yürüdü. "Önce sığınacak bir ev bulalım."

Kendi kıyafetlerini Changyu'ya verdiği için üstü çıplaktı. Nehir

rüzgârı bıçak gibi çarpıyordu, saçlarından sular damlıyordu ama o titremedi bile. Kaslı ve güçlü bedeni soğuğa meydan okuyordu.

Muhafızlar, efendilerinin üstü çıplak halde bir kadını kucaklayıp at sürdüğünü görünce şaşkınlıklarını gizleyip peşine düştüler.

Atın sarsıntısında Xie Zheng, kadının yaralı kolunu koruyarak onu göğsüne bastırdı. Kucağındaki o ağırlığı hissettikçe dizginleri daha sıkı tuttu.

Changyu'nun cansız yüzüne bakıp soğuk bir sesle mırıldandı: "Yaşasan iyi edersin, yoksa o küçük baş belasına kimin bakacağını sanıyorsun?"

Rüzgârdan başka ses yoktu. Dudaklarını birbirine bastırdı ve kadını göğsüne daha sıkı hapsetti.

Xie Zheng'in yanındaki yüz süvari de usta iz sürücülerdi. Kısa sürede dağda tek başına yaşayan kör bir yaşlı kadının evini buldular.

Xie Zheng yaşlı kadını korkutmamak için yanına sadece birkaç muhafız aldı. Kendilerini tüccar olarak tanıttılar, kadına birkaç gümüş verip bir oda ve mutfağı kiraladılar.

Muhafızlar hemen su ısıtmaya ve bir hekim bulmaya koştular.

Yaşlı kadın önce bu kadar erkeğin baygın bir kadınla gelmesinden şüphelenmişti ama hazırlıkları duyunca rahatladı. İnsan tacirleri kaçırdıkları birine bu kadar özen göstermezdi.

Gelininden kalan birkaç parça kıyafeti getirdi: "Bu güzel hanım neden suya düştü evladım?"

Küçük odada üç mangal yanıyordu. Xie Zheng'in üstü çıplak olmasına rağmen terlemeye başlamıştı ama yatakta yatan Changyu hâlâ buz gibiydi.

Evde küvet yoktu, bu yüzden onu sıcak suya sokup ısınmasını sağlayamıyordu. Sadece sıcak suyla ıslatılmış bezlerle vücudunu ovuyordu.

Soğuyan bezi tekrar suya sokarken cevap verdi: "Yolda haydutlar tekneye saldırdı, kaçarken suya atlayıp üşütmüş."

"Vah zavallı..." Yaşlı kadın acıyarak iç çekti. Kıyafetleri uzattı: "Bunlar gelinimin, sonra hanımına giydirirsin."

Xie Zheng teşekkür etti.

Yaşlı kadın ekledi: "Bu soğukta sudan çıktıysan senin de üstün ıslaktır, sana da oğlumun kıyafetlerinden getireyim."

Kadın çıkınca Xie Zheng bir süre yatağın kenarında öylece oturdu. Changyu'nun yüzündeki morluğun gittiğini ama yerine bir kırmızılığın geldiğini fark etti.

Alnına dokundu; beklediği gibi ateşi yükselmişti. Tenine dokunmak lavlara dokunmak gibiydi.

Kaşlarını çattı, elindeki bezi sıcak suya batırıp alnına koydu.

Hekim geldiğinde Changyu'nun yüzü kıpkırmızıydı. Hekim at sırtında sarsılmaktan perişan olmuştu ama odaya girer girmez muayeneye başladı.

Karşısındaki sert askerleri görünce şikayet etmeye cesaret edemedi. Hastanın bir kadın olduğunu görünce şaşırsa da sormadı. Nabzını tutunca kaşları çatıldı: "Vücuduna çok ağır bir soğuk işlemiş. Neden bu kadar beklediniz? Bünyesi zayıf biri olsa kurtulamazdı."

Sözü biter bitmez Xie Zheng'in buz gibi bakışlarını üzerinde hissetti.

Hekim, kışın ortasında üstü çıplak duran bu yakışıklı adamdan korkup hemen ekledi: "Çaresiz değil ama sadece ilaç yetmez. Kan dolaşımını canlandırmak için 'kazıma' (gua sha) tedavisi yapmalıyız. Önce içindeki soğuğu dışarı atmalıyız ki ilaçlar etkisini göstersin."

Xie Zheng bu yöntemi biliyordu; askerler arasında sıkça kullanılan bir halk ilacıydı. Acı verici olsa da bazen ilaçtan daha etkiliydi.

Yatakta dudakları kurumuş Changyu'ya baktı, sessizce "Anladım," dedi.

Hekim ilaç hazırlamaya giderken Xie Zheng bir leğen ılık su daha istedi.

Burada o kör kadın dışında herkes erkekti. Kazıma yaparken derinin ne kadar kızardığını görmek gerekiyordu, bu yüzden bu işi sadece kendisi yapabilirdi.

Xie Zheng suya bir bakır para attı. Changyu'nun yanan yüzüne bakıp mırıldandı: "Uyandığında muhtemelen yine fırsatçılık yaptığımı söyleyeceksin."

Cevap gelmedi.

Kazıma sırta yapılırdı ama Changyu'nun kolu çıkık olduğu için yüzüstü yatamazdı.

Xie Zheng, yaşlı kadının oğlunun kıyafetlerini üzerine geçirdi, yatağa oturup Changyu'yu doğrulttu. Onu kendine yasladı, bakışlarını yana çevirip el yordamıyla giysisinin bağlarını çözdü.

Bağlar çözülünce bol giysi omuzlarından aşağı düştü.

Xie Zheng sudan parayı aldı, kadının saçlarını önüne topladı. Niyeti sadece tedaviydi ama o pürüzsüz ve diri sırtı görünce nefesi bir an kesildi.

Erkeklerin kemikli yapısından ya da saraydaki dansçıların yumuşaklığından farklıydı; o diri kas yapısı ince beline kadar güç ve zarafetle iniyordu.

Soğuktan moraran ten ısındıkça beyaza dönmüştü.

Xie Zheng daha önce kıyafetlerini değiştirirken ıslak iç çamaşırlarını da çıkarmıştı. Şu an başı hafifçe öne düşmüş, o beyaz ve narin boynu açığa çıkmıştı. Üzerindeki tek şey, belinin aşağısına sarkan kendi iç çamaşırıydı...

Bu düşünce Xie Zheng'in zihninde bir şimşek gibi çaktı, elindeki bakır para aniden kor gibi ısındı.

Kaşlarını sıktı, bir an durup sakinleşti. Sonra tüm dikkatini paraya verdi ve beyaz sırtına ilk darbeyi vurdu.

İlk darbede sadece hafif bir kırmızılık oluştu. İkinci ve üçüncü darbelerle o kırmızılık koyulaştı; morumsu bir renk alana kadar devam etti.

Changyu baygın olduğu için hiçbir şey hissetmiyordu; Xie Zheng onu bir eliyle tutmasa devrilip gidecekti.

İşlem bittiğinde sırtı tamamen mor ve kırmızı lekelerle dolmuştu; bu görüntüde tuhaf, vahşi bir güzellik vardı.

Xie Zheng'in parmak uçları yanıyordu, alnında terler birikmişti. Parayı suya fırlatıp Changyu'yu hızla giydirdi ve yatağa yatırıp odadan dışarı fırladı.

Yüzüne çarpan soğuk rüzgâr ve kar, içindeki o garip harareti biraz olsun dindirdi.

Muhafız ilacı getirdiğinde, efendisinin kapının önünde dalgınca boşluğa baktığını gördü. Ayak seslerini bile duymamıştı.

Muhafız hafifçe öksürdü: "Efendim, ilaç hazır."

Xie Zheng kendine gelip ilacı aldı.

Muhafız tam gidecekken, o demir yürekli Marki'nin şu soruyu sorduğunu duydu: "Halk arasında, birine böyle dokununca onunla evlenmek gerekir, değil mi?"

Muhafız şaşırdı. Efendisinin bu kadına karşı ne kadar farklı davrandığını görüyordu.

Dürüstçe cevap verdi: "Elbette efendim, namus meselesidir."

Xie Zheng başka bir şey demeden içeri girecekken bir gözcü bahçeye daldı: "Efendim! Jizhou askerleri nehir boyunca buraya yaklaşıyor!"

Xie Zheng'in göz kapakları hafifçe kalktı: "Onlar da mı haydut liderini arıyor?"

Gözcü çekinerek cevap verdi: "Görünüşe göre içerideki hanımefendiyi arıyorlar. Nehirde kurtarılan o okumuş genç,

Başüstad Li'nin torunuymuş. Şu an askerlerle birlikte her yeri aratıyor."

Xie Zheng'in dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Li Huaian'ın Jizhou'ya gönderildiğini biliyordu. Saraydaki güç savaşlarının bir parçası olarak buraya "gözcü" olarak yollanmıştı.

Ancak bu adamın Fan Changyu ile ne ilgisi olabilirdi? Tesadüf müydü yoksa Fan ailesinin sırlarını mı araştırıyorlardı?

Xie Zheng elindeki ilaç kasesine baktı, sesi buz gibiydi: "Geçidi tutun, kimseyi içeri almayın."

Odaya girdi. Changyu huzurla uyuyordu, yüzündeki ateşin kırmızılığı biraz olsun dinmişti.

Xie Zheng yatağın kenarına oturdu, ona baktı ve fısıldadı: "Sana zevkinin kötü olduğunu hep söylemiştim."

Changyu cevap vermedi.

İlacı içirmek zordu; çenesini hafifçe zorlayarak içirmeye çalıştı, yarısı dışarı aktı. Kendi kıyafetiyle kadının ağzını sildi ama sabırla son damlasına kadar içirdi.

Mangaldaki odunlar çıtırtıyla yanıyordu. Ateşin ışığı Xie Zheng'in sert yüz hatlarına vuruyordu. Changyu'nun dudağındaki son ilaç damlasını parmağıyla sildi, uzun süre sessizce ona baktı ve aniden konuştu:

"Fan Changyu, seninle evleneceğim."

"Cevap vermediğine göre, kabul ettin sayıyorum."

61. BÖLÜM

Fan Changyu'nun uykusu huzursuzdu; gece yarısı ateşi yeniden yükseldi.

Zihni bulanık bir halde karabasanların pençesine düşmüştü. Gözlerinin önünde uçsuz buçaksız, bembeyaz bir kar ovası uzanıyor, lapa lapa karlar gökyüzünden iniyordu.

Üzerinde incecik bir giysiyle, çıplak ayaklarla karların içinde koşuyordu. Ayakları soğuktan uyuşmuş, hissini yitirmek üzereydi ama durmaya cesaret edemiyordu.

Fan Changyu başlangıçta neyin peşinden koştuğunu bilmiyordu; ta ki uzaklarda, karların içinde el ele yürüyen bir çift görene dek... O an neden bu kadar acele ettiğini nihayet anlamıştı.

Onlar babası ve annesiydi!

Göğsündeki sızı keskin bir acıya dönüşürken daha sert koşmaya başladı, gözleri anında yaşlarla doldu: "Baba, anne!"

Öndeki o iki siluet sanki hiç acele etmeden yürüyorlardı ama Changyu ne yaparsa yapsın onlara yetişemiyordu. Çaresizlik içinde kıvranıyor, neredeyse hıçkırıklara boğuluyordu.

Karların içindeki kadın sonunda başını çevirdi. Yüzünde hâlâ hafızasındaki o yumuşak ifade vardı. Changyu'ya, "Changyu, güzel kızım, geri dön," dedi.

Fan Changyu neden bu kadar kederlendiğini bilmiyordu. Gözyaşları süzülürken kalbi sancıyla kasılıyor, çaresizce soruyordu: "Nereye gidiyorsunuz?"

Kadın cevap vermedi; sadece başını çevirdi ve adamla birlikte yoluna devam etti.

Fan Changyu olduğu yerde donakaldı. Bir şeyi unutmuş gibiydi; göğsü daralıyor, nefes almakta zorlanıyordu. Sanki suyun dibine batmış gibi boğuluyordu.

Xie Zheng, ateşini düşürmek için bir leğen ılık su getirdiğinde, onun bir karabasanın etkisinde olduğunu fark etti. Genç kadının bedeni titriyor, saç diplerinden iç çamaşırlarına kadar her yeri sırılsıklam edecek kadar ter döküyordu. Solgun yüzü yüksek ateşin etkisiyle anormal bir kızıllığa bürünmüştü. Dudaklarının arasından anlaşılmaz sayıklamalar dökülüyor, göz pınarlarından süzülen yaşlar yastığını ıslatıyordu.

"Karabasan mı görüyor?"

Xie Zheng, onu ilk kez bu kadar perişan ve savunmasız görüyordu. Kalbi ıslak bir pamuk yığınıyla tıkanmış gibi ağırlaşmış, tarif edilemez bir sıkıntıyla dolmuştu. Fan Changyu'yu hafifçe sarstı: "Uyan."

Ancak Fan Changyu öylesine derin bir kâbusun içindeydi ki uyanacağına dair en ufak bir belirti yoktu.

Genç kadının bilinçsizce çırpınırken yaralı sol kolunun üzerine yatacağını fark eden Xie Zheng, yaraya dokunmamaya dikkat ederek omuzlarından bastırdı. Hareketlerini kısıtladıktan sonra kapının önünde bekleyen muhafıza sert bir sesle emretti: "Hemen bir hekim bulup getirin!"

Gündüz vakti hekim gelip onu muayene etmiş, Xie Zheng de durumunun dengelendiğini düşünerek hekimi geri göndermişti. Sonuçta yaşlı kadının evinde hekimin dinlenebileceği fazladan bir oda yoktu.

Gece yarısı böyle bir kriz geçireceğini tahmin edememişti.

Acaba nasıl bir kâbus görüyordu?

Xie Zheng farkında olmadan kaşlarını çattı. Genç kadının dişlerini sıktığını ve dudaklarından kan sızdığını görünce, çenesini aralamak için elini uzattı; ancak o an parmağını kadının dişleri arasına kaptırdı.

Elini çekmeye çalıştı ama Fan Changyu dişlerini daha da sıktı. Dişleri anında derisini delmiş, parmağında kanlı bir iz bırakmıştı.

Xie Zheng sadece hafifçe kaşlarını çattı ve parmağını çekmekten

vazgeçip öylece bırakmayı tercih etti.

Kucağındaki kadının tüm vücudunun titrediğini hissediyordu. O kıvrılmış, zayıf sırtı Xie Zheng'in zihnindeki tozlu anıları uyandırdı. Hayatı boyunca kimseyi teselli etmemişti ama o an bir anlık tereddütten sonra sesini yumuşatarak konuştu: "Sadece bir rüya, korkacak bir şey yok."

Çocukluğunda, tavan kirişinin altında sallanan o kadının etekleri de onun peşini bırakmayan kâbusuydu. Her seferinde kan ter içinde uyandığında, ya uçsuz bucaksız bir karanlığın içinde yapayalnız olurdu ya da her yer ışıl ışıl aydınlatılmışken Wei Yan yatağının başında dikilir, ona bir ölüye bakar gibi soğuk gözlerle bakardı.

Wei Xuan ise Wei klanının diğer çocuklarını yanına alır, onun kâbuslarını taklit ederek alay eder, eğlenirdi.

Daha sonra, artık kâbuslardan korkmaz olmuştu.

Ceset dağlarının ve kan denizlerinin içinden canını dişine takarak çıkmış bir adam olarak, kılıcının ucundaki kan rüyalarındaki hortlaklardan çok daha fazlaydı.

O an, Fan Changyu'nun titreyen bedeni, Xie Zheng'in hafızasındaki kendi çocukluğuyla örtüşüyor gibiydi.

Xie Zheng'in bakışları derinleşti. Hekim gelene dek Fan Changyu'nun parmağını ısırmasına izin verdi, onu yarı kucaklar vaziyette tutarak sırtına hafifçe, ritmik darbeler vurdu.

Söylediği tek bir şey vardı: "Korkma."

Korkma, her kâbus elbet bir uyanışla biter.

Muhafız, hekimi yatağından kaldırıp at sırtında dörtnala getirdiğinde Fan Changyu sakinleşmişti; ancak takati kalmadığından derin bir uykuya dalmıştı.

Xie Zheng odadaki ahşap bir sandalyeye rahat bir tavırla oturmuştu. Sol işaret parmağındaki diş izleri kan içindeydi. Bakışlarını boşluğa dikmiş, gözleri yarı kapalı, saçları yüzüne dökülmüş halde bir şeyler düşünüyordu.

Hekim titreyerek içeri daldığında, Xie Zheng'in o kayıtsız ama baskıcı bakışları adama çevrildi: "Kâbus gördü."

Hekim gecenin bir yarısı uykusundan yaka paça getirilmişti ve sebep sadece bir kâbustu!

İçinde bir öfke kabarsa da bunu belli etmeye cesaret edemedi. Odadaki adamın tek bir bakışı sırtından soğuk terler boşanmasına yetmişti. Kaderine razı olup titreyen ellerle yatakta yatan kadının nabzını kontrol etti.

Nabzı tutar tutmaz, öğleden sonra bitkin halde olan kadının durumunun şaşırtıcı bir şekilde düzeldiğini fark etti.

Yanındaki o yakışıklı ama karanlık adama gizlice bir göz attı. Kadının durumunun iyi olduğunu söylemeye dili varmadı. Uzun uzun düşündükten sonra sakinleştirici bir reçete yazdı: "Hanımefendi muhtemelen büyük bir korku yaşamış. Bu sakinleştirici ilacı içerse daha huzurlu uyuyacaktır."

Muhafız, Xie Zheng'in onayını bekledi; o başıyla işaret edince hekimi ilacı hazırlaması için mutfağa götürdü.

İlaç hazırlandığında Xie Zheng her zamanki gibi Fan Changyu'nun çenesini hafifçe aralayıp kaşık kaşık içirdi.

Sol işaret parmağındaki kanlı diş izleri ancak o zaman sızlamaya başlamıştı.

İlacı bitirdikten sonra yarasına bir anlığına baktı ama bir şey demedi.

Muhafız bir merhem uzattı: "Marki Hazretleri, elinizdeki yaraya ilaç sürelim mi?"

Xie Zheng bu küçük yarayı önemsemedi: "Gerek yok."

Muhafız boş kaseyi alıp çıkarken yatakta uyuyan Fan Changyu'ya gizlice baktı; içinden büyük bir şaşkınlık geçiyordu.

Bu kadının güzelliği yerindeydi ama öyle dillere destan bir afet de sayılmazdı. Nasıl olmuştu da Marki'yi bu kadar kendine bağlamıştı?

Ancak kadının yetişkin bir adamı tek eliyle havaya kaldırıp fırlattığı o sahneyi hatırlayınca muhafızın içine aniden bir ürperti düştü.

Bu kol gücü, muhtemelen Marki'ninkiyle yarışacak düzeydeydi.

Sakinleştirici ilacı içtikten sonra Fan Changyu gecenin geri kalanında gerçekten çok daha derin uyudu ve ateşi bir daha yükselmedi.

Xie Zheng yatağın kenarında iki saat kadar kestirdi. Gün ağarırken kapı çok hafifçe tıklandı.

Yatakta derin uykuda olan Changyu'ya son bir kez baktı, yanındaki taburede duran pelerinini aldı ve neredeyse hiç ses çıkarmadan odadan çıktı.

Dışarıdaki muhafız onu görünce sesini alçaltarak konuştu: "Marki Hazretleri, Sui Yuanqing'in izini bulduk. Gerçekten de Qingfeng Kalesi'nde saklanıyormuş! Kale basıldığında, Qingfeng adamlarının bir kısmını yanına alıp arka dağdaki patikadan kaçmış. Şu an adamlarımız onu Yansong Dağı'na sıkıştırdı."

Xie Zheng'in gözleri buz kesti: "Dağdan iniş yollarını tutun. Dağa av köpeklerini salın, bakalım daha ne kadar saklanabilecek."

Muhafızın yüzündeki heyecan gizlenemez boyuttaydı; yumruğunu avucuna vurarak selam verdi: "Hemen hallediyorum!"

Sert bir rüzgâr esti. Xie Zheng, ayaklarının dibine düşen karlı, kurumuş bir yaprağa bakarken aniden sordu: "Bugün rüzgâr güneybatıdan mı esiyor?"

Muhafız henüz ne demek istediğini anlamamıştı ki Xie Zheng devam etti: "Rüzgârın geldiği yönde yoğun duman çıkartın. Bu arada, o haydut liderinin cesedini de oraya götürün ve ibretialem için kırbaçlayın."

Muhafız şaşırsa da sevinci daha da arttı: "Emredersiniz!"

Yansong Dağı'nın eteklerinde Qingfeng Kalesi liderinin cesedinin kırbaçlanması, dağda saklanan haydutların ödünü patlatmaya yeterdi.

Onlar dumanla boğulurken av köpeklerini salmak, haydutları saklandıkları deliklerden çıkarmaya yetecekti. İniş yolları tutulduktan sonra, bu iş bir kapana kısılmış keklik avından farksız olacaktı.

Yine karlı bir gündü ama Yansong Dağı yoğun bir duman altındaydı. Yığınla çam dalının yakılmasıyla yükselen duman rüzgârla ormanın derinliklerine süzülüyordu. Av köpekleri sık ormanlıkta bir o yana bir bu yana koşuyor, havlamaları av peşindeki kurtların ulumalarını andırıyordu.

Dağda saklanan haydutlar duman ve köpekler yüzünden panik içinde sağa sola kaçışıyor, ana yollara çıktıkları anda pusuya yatmış askerler tarafından tek tek yakalanıyorlardı.

Ancak duman dağılıp askerler yakalanan haydutları saydığında ne Sui Yuanqing ne de Qingfeng Kalesi'nin o kadın haydudu ortalıkta yoktu.

Genç bir subay, kılıcını bir haydudun boğazına dayayıp kükredi: "Sui Yuanqing ve o kadın nerede?"

Haydut yalvararak cevap verdi: "Bilmiyorum! Duman yükselince hepimiz boğulduk, köpekler de peşimize düşünce ormanda birbirimizi kaybettik."

Subay bir şey öğrenemeyeceğini anlayınca dağa arama ekipleri gönderdi; ancak tek bulabildikleri, boğazları kesilmiş ve zırhları çalınmış iki askerin cesediydi.

Subay cesetleri görünce küfretti: "Eyvah! Çabuk dağın aşağısına doğru takip edin!"

Dağın eteklerinde, şırıl şırıl akan bir suyun kenarında, ana yoldan at sırtında kilometrelerce kaçan asker kılığındaki iki kişi dizginleri asılıp durdu. Atlarından yuvarlanırcasına inip nehir kenarına koştular. Kıyıda birikmiş karları umursamadan yere kapaklanıp buz gibi sudan kana kana içtiler.

İçlerinden biri nehir kıyısında diz çökmüş haldeyken aniden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Sesinin inceliğinden bir kadın olduğu açıkça belliydi.

Yanında sudan birkaç yudum alıp karların üzerine uzanarak nefeslenmeye çalışan adamın ise onu teselli etmeye hiç niyeti yoktu. Kendine gelince üzerindeki asker zırhını çıkarıp nehre fırlattı, ayağa kalkıp büyük adımlarla atına doğru yürüdü.

Ağlayan kadın adamın tek başına gideceğini anlayınca ağlaması boğazında düğümlendi, hemen peşinden koştu: "Qin Ağabey, nereye gidiyorsun!"

Bu iki kişi, iki askeri öldürüp kıyafetlerini giyerek Yansong Dağı'ndan kaçan Sui Yuanqing ve Yan Shisanniang'dı.

Sui Yuanqing tam atına binecekken bir çift el koluna yapıştı.

Bakışlarını, kendisine yaşlı gözlerle bakan kadına çevirdi. Kadın, hemcinslerine göre uzun boyluydu ama yüz hatları pek güzel sayılmazdı. Dağda yaşamanın etkisiyle yanaklarında kalıcı bir kızarıklık vardı. Changxin Prensi'nin sarayında olsa olsa en alt kademe bir hizmetçi olabilirdi.

Bir ara böyle dövüş bilen, vahşi kadınlardan hoşlandığını sanmıştı ama şu an bakınca durumun hiç de öyle olmadığını anlıyordu.

Onun aklını başından alan tek bir kadın vardı.

Sui Yuanqing'in bakışları, güldüğünde insanı büyüleyen o çapkın gözlere sahipti.

Dudaklarını kıvırarak gülümsedi ama Yan Shisanniang'ın koluna asılan ellerini tek tek ayırdı: "Dünya büyük, elbet gidecek bir yer bulurum. Buraya kadarmış."

Dudaklarındaki o gülümseme öylesine soğuk ve acımasızdı ki... Ama yine de yakışıklıydı.

Yan Shisanniang donakaldı. Kendine geldiğinde Sui Yuanqing'e tekrar yapıştı, tırnaklarını kumaşın üzerinden adamın etine geçirmek istercesine sıktı. Neredeyse çıldırmış bir halde bağırdı: "Ne demek istiyorsun? Beni burada tek başıma mı bırakacaksın?"

Sui Yuanqing kaşlarını hafifçe kaldırdı, sanki sorulan soru çok aptalcaymış gibi alaycı bir tavırla güldü: "Neden olmasın?"

Kadının tırnakları çok sivriydi ve kolunu acıtıyordu.

Kaşlarını çattı, sabrı tamamen taşmıştı. Kadının ellerini sertçe itip atına atladı.

Yan Shisanniang nefretle haykırdı: "Qin Yuan, sende hiç vicdan yok! Ağabeyim bizim kaçabilmemiz için askerleri üzerine çekti, onun yüzüne nasıl bakacaksın?"

Sui Yuanqing küçümseyerek bir ses çıkardı: "Askerlerin elinden kaçmak herkesin kendi becerisi değil mi? Yoksa Yansong Dağı'ndaki o insanların neden öldüğünü sanıyorsun?"

Yan Shisanniang hıçkırıklara boğularak devam etti: "Seni nehir kıyısında kurtardığımı unuttun mu? Bana bunu yapamazsın..."

Sui Yuanqing aniden gülümsedi, hatta atın üzerinde eğilerek yüzünü kadınınkiyle aynı hizaya getirdi: "Beni kurtardın, ben de seni o dağdan çıkardım. Ödeştik. Neden yapamayacakmışım?"

Sözü biter bitmez dikleşti, dizginleri asılıp kamçısını şaklattı ve uzaklaştı.

Yan Shisanniang sinir krizi geçirerek arkasından bağırdı: "Qin Yuan, umarım gün yüzü görmezsin!"

Sui Yuanqing kadının beddualarına kulak asmadı. Bir süre koşturduktan sonra koynundan, daha sonra Fan ailesinin evinden çaldığı o resmi çıkardı.

Resimde üç kişilik bir aile vardı; adam olağanüstü yakışıklıydı, kadının neşeli gülümsemesinde hayat dolu bir enerji vardı ve kadına çok benzeyen küçük kız çocuğu cin gibi bakıyordu.

Fan Changyu'nun omzunda açtığı yara hâlâ sızlıyordu ama Sui Yuanqing'in keyfi aniden yerine gelmişti.

Bu resmi ele geçirdiğinden beri, o gün kendisini yaralayan maskeli adamın Xie Zheng olduğunu tahmin etmişti.

Resimdeki kadının onunla olan ilişkisine gelince...

Acaba dışarıda tuttuğu kadını mıydı?

Resimdeki çocuk da onların kızı mıydı?

Sui Yuanqing resme birkaç kez daha dikkatle baktı. Resimdeki kadın henüz çok genç görünüyordu. Eğer bu yaşta bir kızı varsa, yaşının en az yirmilerin üzerinde olması gerekirdi.

Ancak ağabeyinin kaçan o gözde cariyesini düşündü; kadının bir oğlu olmasına rağmen hâlâ genç bir kız gibi görünüyordu. Bu düşünceyle tahminine daha çok inandı.

O gün o kadının arka bahçedeki kurumuş kuyuyu neden canı pahasına koruduğu şimdi anlaşılıyordu. Xie Zheng savaş yüzünden Qingping ilçesinden ayrılmak zorunda kalmıştı. Kadın bir çocukla kaçamayacağını bildiği için çocuğu kuyuya saklamıştı.

Kadının Xie Zheng'den bir çocuğu olduğu düşüncesi Sui Yuanqing'in yüzünü ekşitti. Resmi tekrar koynuna soktu ve atını mahmuzladı.

Her ne olursa olsun, bu resimle birlikte Qingping yolculuğu boşa gitmemişti.

En azından artık Savaş Tanrısı Marki Xie'nin zayıf noktasının neresi olduğunu biliyordu.

62. BÖLÜM

Fan Changyu uyandığında her yerinin sızladığını hissetti.

Gözlerini açtığında ilk gördüğü şey yamalı bir yatak perdesiydi. Sağ koluna dayanarak yarı oturur pozisyona geçti ve içinde bulunduğu küçük odayı inceledi. Kerpiçten yapılmış alçak duvarlar, rüzgâr giren delikler tahtalarla çivilenmişti. Odadaki tek kare masa ve iki tabure öylesine eskiydi ki üzerlerinde böcek delikleri vardı.

Bilincini kaybetmeden hemen önce o haydut lideri tarafından suya bastırıldığını hatırlıyordu; acaba birileri tarafından kurtarılmış mıydı?

Changyu üzerindeki kıyafetlere baktı, kendi kıyafetleri değildi. Yaraları sarılmış, çıkan kolu yerine oturtulmuştu.

Eski yatak direğine tutunarak ayağa kalktı; beli ve sırtı zorlanınca acıyla yüzünü buruşturdu.

Changyu içinden, "Belimde yara yoktu, neden bu kadar ağrıyor? Acaba dövüşürken bir yere mi çarptım da o an fark etmedim?" diye geçirdi.

Yaşadığı onca olaydan sonra, ayağa kalkar kalkmaz içgüdüsel olarak kendini korumak için kemik bıçağını aradı. Yatağın yanındaki taburede bıçağını ve Yan Zheng'in ona hediye ettiği geyik derisi bileklikleri bulunca derin bir nefes aldı.

Parmaklarını bilekliklerin pürüzsüz ve dayanıklı derisinde gezdirdi. Tam sağ bileğine takacakken dışarıdan hızlı ayak sesleri duyuldu.

Changyu'nun ifadesi anında değişti. Duvarın dibinden süzülerek kapının yanına gitti ve eski ahşap kapıdaki yarım parmak genişliğindeki çatlaktan dışarıyı gözetledi.

Dışarısı sıradan bir çiftlik avlusu gibi görünüyordu. Saçağın altında zırhlı ve kılıçlı iki asker duruyordu; avluya giren kişi de bir askerdi.

Fan Changyu biraz rahatladı; anlaşılan o gün kıyıda tekneyi

kovalayan askerler tarafından kurtarılmıştı.

Ancak neden burada bekletildiğini anlayamamıştı.

"Marki... Efendimiz burada mı? Jizhou Valiliği'nin askerleri buraları didik didik arıyor, artık onları durdurmakta zorlanıyoruz..." Avluya giren asker sesini alçaltarak konuştu.

Changyu'nun yeni yatışan kalbi tekrar ağzına geldi. Onlar Jizhou askerleri değil miydi? Neden kendi adamlarını durdurmaya çalışıyorlardı?

Avluda bekleyen diğer asker cevap verdi: "Yansong Dağı'ndan haber geldi, Efendimiz bilgi almaya gitti. Sen şimdilik geçidi tutmaya devam et, Efendimiz dönünce durumu rapor ederim."

Haber getiren asker hızla oradan ayrıldı.

Changyu kapının arkasına yaslandı, tüm bedeni teyakkuza geçmişti.

Bahsettikleri "Efendi"nin kim olduğunu bilmiyordu.

Ancak asker kılığındaydılar, Jizhou sınırları içindeydiler ve Jizhou yetkilileriyle araları bozuk gibiydi... Yoksa bunlar asker kılığına girmiş haydutlar mıydı?

Bu düşünce Changyu'nun tüylerini diken diken etti.

Tam o sırada dışarıdaki iki asker sohbete daldı. Biri, "Burada daha fazla kalamayız. Eğer Jizhou askerleriyle karşı karşıya gelirsek Efendimiz'in kimliği açığa çıkar. Efendimiz dönünce, içerideki kadın uyansa da uyanmasa da yola çıkmamız gerekecek," dedi.

Diğeri hayretle ekledi: "Efendimiz o kadına bayağı değer veriyor gibi. Dün gece kâbus görüp nöbet geçirirken dili boğazına kaçmasın diye kendi parmağını ağzına sokmuş. İşaret parmağında kanlı, kocaman bir diş izi vardı!"

Fan Changyu dün gece gördüğü o korkunç kâbusu hayal meyal hatırlıyordu. Bahsettikleri efendinin parmağını ısırdığını duyunca kaşlarını çattı.

Daha fazla bilgi toplamak istiyordu ki dışarıdan yere vuran bir bambu sopasının tıkırtısı duyuldu. Kapı çatlağından baktığında, saçağın altından gelenin ak saçlı, kör bir yaşlı kadın olduğunu gördü.

Kapıdaki asker sordu: "Teyze, bir şey mi var?"

Yaşlı kadın kucağında bir yığın kıyafet tutuyordu, gülümsemesi yumuşaktı: "Sizin küçük hanımın dün suya düştüğünde giydiği elbiseleri kuruttum, ona getirdim."

Asker, kadın-erkek mahremiyeti nedeniyle içeri girmek istemedi, kenara çekildi: "Buyur, gir teyze."

Fan Changyu, yaşlı kadın sopasıyla yolunu bularak içeri girmeye çalışırken sessizce ve hızla yatağa döndü. Ayakkabılarını fırlatıp yatağa uzandı ve hâlâ uyuyormuş gibi yaptı.

Yaşlı kadın içeri girip elbiseleri yatağın kenarına bıraktı, Changyu'nun üzerini örttü ve alnına dokunup ateşini kontrol etti. Kendi kendine mırıldandı: "Güzel kızım, şükür ateşin düşmüş. Nasıl oldu da kocanla teknede haydutlara denk geldiniz, çok çektin yavrum... Neyse ki seni düşünen bir kocan var..."

Bir süre daha söylendikten sonra el yordamıyla mangala birkaç odun attı ve kapıyı çekip dışarı çıktı.

Dışarıdaki asker kapı açıldığında içeri bir göz attı; yatağın üzerindeki kabarıklığı görünce kadının hâlâ uyuduğunu sanıp nöbetine devam etti.

Kapı kapanır kapanmaz Changyu gözlerini açtı.

Yaşlı kadının sözlerinden sonra bu adamların haydut olduğundan artık emindi. Eğer onu askerler kurtarmış olsaydı neden teknede haydutlara denk geldiğini iddia edip onunla "karı-koca" rolü yapsınlardı ki?

Dışarıdaki o küçük rütbelilerin bahsettiği efendiye gelince; Changyu'nun aklına doğrudan Sui Yuanqing geldi.

O adam zaten isyancı prensin adamıydı, Yan Zheng tarafından

yaralandıktan sonra nehirde Qingfeng Kalesi haydutları tarafından kurtarılmıştı. Şimdi bu haydut sürüsüyle asker kılığına girip ne dolaplar çeviriyordu kim bilir!

Jizhou askerleri buralardaysa, bir yolunu bulup dışarı çıkmalı ve onlara haber vermeliydi.

Changyu dışarıda daha kaç haydut olduğunu bilmiyordu, bu yüzden düşüncesizce hareket etmedi. Bir süre düşündükten sonra bilekliklerini göğsüne bir zırh gibi yerleştirdi, kemik bıçağını bacağına bağlayıp eteğiyle örttü. Sonra yataktan kalkıp odadaki uzun tabureyi devirdi; sanki düşmüş gibi bir gürültü çıkardı.

Dışarıdaki askerler anında kapıyı açtı. İçeride Changyu bir eliyle masaya tutunmuş, her an bayılacakmış gibi görünüyordu. Yüzü solgun bir halde, "Tuvalete gitmem lazım," dedi.

Askerlerden biri patavatsızca, "Odanın köşesinde lazımlık var..." dedi.

Arkadaşı ona dirsek atınca, içeridekinin genç bir kadın olduğunu ve Marki'nin ona değer verdiğini hatırlayıp sustu.

Changyu çok zor durumdaymış gibi yaptı: "Asker ağa, karnım çok ağrıyor."

Bu durumda odada halletmesi mümkün değildi. İki asker, Changyu'nun uyanır uyanmaz neden karnının ağrıdığını sorgulamadı. Marki'nin değer verdiği birine dokunmaya cesaret edemedikleri için yaşlı kadını çağırdılar; Changyu'ya tuvalete kadar eşlik etmesini istediler.

Evin tuvaleti arka taraftaydı. Changyu dışarıda kaç haydut olduğunu anlamak için etrafı kolaçan etti ve şaşırtıcı bir şekilde kapıdaki ikili dışında kimsenin olmadığını gördü.

Bu işini kolaylaştıracaktı.

Yaşlı kadınla odaya dönerken saçağın altından geçerken, Changyu hiçbir belirti vermeden sağdaki askere sert bir yumruk attı. Asker neye uğradığını şaşırdı, burnundan kanlar boşanırken boş boş baktı ve bir an sonra yere yığıldı.

Soldaki asker donakaldı, daha ağzını açamadan Changyu aradaki yaşlı kadına zarar vermemek için kadının elindeki bambu sopayı kaptı. Sopayı askerin boynuna tüm gücüyle savurdu. Sopa ikiye bölündü, asker de bayılarak yere düştü.

Yaşlı kadın olduğu yerde kalakaldı, korkuyla sordu: "Ne oldu?"

Changyu, "Sui Yuanqing" ve diğer haydutların ne zaman döneceğini bilmiyordu. Hızlı hareket etse de avuçları terlemişti. Yaşlı kadının önünde diz çöktü: "Teyze, bu adamlar kötü insanlar. Beni getiren adam da kocam değil. Çabuk sırtıma bin, seni buradan götüreceğim."

Yaşlı kadın korkmuştu ama Changyu'nun sırtına binerken hâlâ endişeliydi: "Kızım, senin bir kolun çıkıktı, bu yaşlı kemikleri nasıl taşıyacaksın?"

Yaşlı kadın çok zayıftı, Changyu onu tek koluyla taşımakta zorlanmadı. Dışarı çıkıp hızlıca etrafı süzdü: "Omuzlarıma sıkı tutun yeter."

Yollardaki karlar henüz erimemişti, kar yağışı durmuştu. Bu karda iz bırakmadan kaçmak çok zordu.

Yakalanmamak için haydutlar peşine düşmeden Jizhou askerlerini bulmalıydı.

Askerlerin "geçidi tutmak"tan bahsettiğini hatırladı; Jizhou askerleri orada olmalıydı.

Yaşlı kadına sordu: "Teyze, geçide giden en kısa yol hangisi?"

Neyse ki yaşlı kadın kör olsa da evin etrafındaki yolları çok iyi biliyordu: "Kapının önündeki yoldan batıya doğru git, üç yola ayrılan yere gelince ortadakini seç."

Changyu yolu kafasına kazıdı ve sırtında yaşlı kadınla birlikte koşmaya başladı.

Gözcü, Yansong Dağı'ndaki haydut operasyonu hakkında rapor vermeye gelmişti. Xie Zheng, yaşlı kadının evinde konuşmanın riskli olacağını düşünerek adamlarıyla dışarı çıkmıştı.

Geri döndüğünde avluda bekleyen iki muhafızının baygın yattığını gördü. Yüzü anında değişti, odaya daldığında oranın da boş olduğunu görünce Changyu'nun kaçırıldığını sandı; bakışları bir anda buz gibi oldu.

Xie Zheng ile dışarı çıkan muhafızlardan biri yerde kan izi olmadığını fark etti, arkadaşının nabzına baktı: "Marki Hazretleri, hâlâ yaşıyorlar!"

Bunu söylerken arkadaşının dudak üstündeki noktaya (renzhong) sertçe bastırdı.

Changyu'nun sopayla bayılttığı muhafız yavaşça kendine geldi. Karşısında Xie Zheng'in kararmış yüzünü görünce korkuyla diz çöktü: "Marki Hazretleri, suçluyum, ölümü hak ediyorum!"

Xie Zheng merdivenlerdeki kırık bambu sopaya baktı, gözlerinde bir öfke perdesi belirdi.

Henüz kimse onun burnunun dibinden birini kaçırmaya cesaret edememişti.

Buraya gelen ana yollar adamları tarafından kapatılmıştı. Yaşlı kadını ürkütmemek için yanına sadece üç muhafız almıştı.

Kim, geçitteki süvarileri atlatıp buraya sızacak kadar yetenekli olabilirdi?

Baskılanmış bir öfkeyle sordu: "Onu kim kaçırdı?"

Muhafız acınası bir halde cevap verdi: "Bizi o kız bayılttı."

Xie Zheng donakaldı, kaşlarını çatarak garip bir ifadeyle sordu: "Sizi neden bayıltsın ki?"

Muhafız, "Bilmiyorum efendim. Kız uyanınca karnının ağrıdığını söyledi. Biz de zayıf düştüğünü sandık, yaşlı kadının ona tuvalete kadar eşlik etmesine izin verdik. Ama dönüşte aniden bir yumrukla Anzi'yi bayılttı, sonra yaşlı kadının sopasını kapıp beni vurdu."

Diğer odaları kontrol eden muhafız dışarı çıktı: "Yaşlı kadın da yok."

Xie Zheng kısa bir süre düşündü ve Fan Changyu'nun kesinlikle bir şeyleri yanlış anladığını, onları haydut sandığı için yaşlı kadınla birlikte kaçtığını anladı.

Sordu: "Ben yokken avluda ne oldu?"

Bayılan muhafız hatırlamaya çalıştı: "Geçitteki gözcü haber getirdi. Jizhou askerlerinin hâlâ bu dağı aradığını söyledi. Ama siz dışarıdaydınız, ben de askerlerin geçidi tutmaya devam etmesini, kimseyi içeri almamalarını söyledim."

Xie Zheng kısık sesle mırıldandı: "Demek bu yüzden."

Changyu kesinlikle o sırada uyanmıştı. Avludakilerin asker kıyafeti giyip Jizhou askerlerini içeri almadığını görünce, onların haydut olduğunu sanmıştı.

Tam o sırada başka bir gözcü atıyla patikadan hızla geldi, atından inip diz çöktü: "Marki Hazretleri! Dün kurtardığınız o kız, sırtında yaşlı bir kadınla dağın aşağısına doğru gidiyor. Durduralım mı?"

Xie Zheng başını kaldırıp karlı dağlara baktı, bir şey demedi.

Yansong Dağı'ndaki haydutları temizlemek için getirdiği yüz süvarinin çoğu oradaydı.

Buraya gelme sebebi kadının tehlikede olduğunu sanmasıydı. Şimdi güvenli olduğuna göre ve cephede işler kızışmışken, üstelik Jizhou'da Li Huaian gibi muhalif bir tarafın gözleri üzerindeyken burada daha fazla kalmamalıydı.

"Geçitteki adamları çekin. Lu Şehri'ne dönüyoruz," dedi.

Gözcü emri alıp atına atladı.

Avludaki muhafızlar kısa bir hazırlıktan sonra yakındaki çamlıktan atları getirdiler.

Xie Zheng atına binerken dağın aşağısına doğru baktı. İçinde bir huzursuzluk, bir tatminsizlik vardı. Yanında getirdiği yarım yüzlük deri maskeyi taktı. Bu maske yüzünü ve bir gözünü kapatıyordu; tanıyanların bile onu teşhis etmesi zordu. Muhafızlara, "Siz önden

gidin, ben hemen döneceğim," dedi.

Bunu söyler ve söylemez dizginleri asılıp dağın aşağısına doğru dörtnala sürdü.

Fan Changyu sırtında yaşlı kadınla yolda ilerlerken, aniden dağa doğru gelen atlıların sesini duydu. Bunlar haydutların adamları mı yoksa gerçek Jizhou askerleri miydi emin olamadığı için yaşlı kadınla birlikte yol kenarındaki çamlığa saklandı.

Tedbirli olmak adına yaşlı kadına, "Teyze, sen burada saklan ve sakın ses çıkarma. Ben gidip bakacağım, eğer gerçekten askerlerse seni almaya geleceğim," dedi.

Yaşlı kadın Changyu'nun elini tutup dikkatli olması için yalvardı.

Changyu bir dalla ayak izlerini silerek ormandan çıktı. Ana yola ulaşıp geçitte asker olup olmadığını kontrol edecekken arkasından at sesleri duyuldu.

Bu seferki ses tekti ve çok hızlı geliyordu.

Changyu ormana geri dalmak istedi ama atlı çoktan görüş alanına girmişti.

Eğer adamın peşinden ormana girmesine izin verirse yaşlı kadını bulabilirdi. Tek bir kişi olduğu için tüm gücüyle onu alt edebileceğini düşündü. Dişlerini sıkıp ana yoldan aşağı koşmaya başladı.

Dağ yolu engebeliydi, yamaçtan aşağı bakınca yolun devamı görünüyordu.

Changyu, yolun aşağısında Jizhou sancağı taşıyan bir grup askerin dağa doğru geldiğini görünce sevinçten havalara uçtu. Koşarken bağırdı: "İmdat! Yardım edin!"

Aşağıdaki askerler sesi duyup yukarı baktılar. Biri cevap verdi: "Korkma hanım kızım, geliyoruz!"

Changyu o kalabalığın içinde, kendisine daha önce yardım eden o genç adamı, açık mavi cübbeli genci fark etti.

Bu uzaktan bakışma sahnesi, atıyla yaklaşan Xie Zheng'in gözünde oldukça rahatsız edici bir tablo oluşturdu.

Yüzünde yara izli maskesiyle Xie Zheng, Changyu'ya birkaç metre yaklaşmıştı. Atını daha da mahmuzladı, tam uzanıp kadını atın üzerine alacakken...

Fan Changyu inanılmaz bir çeviklikle elinden kurtuldu. Ana yoldan gitmek yerine doğrudan dik yamaçtan aşağı kaymaya başladı.

Bu dik yamaç, yolun bir alt kıvrımına çıkıyordu; atla dolanmaktan çok daha hızlıydı.

Ancak o "sahte askerin" de atından atlayıp peşinden yamaca daldığını görünce şaşkınlıktan donakaldı.

63. Bölüm

Fan Changyu arkasından gelen gürültüyü duyup başını çevirdiğinde, korkudan tüyleri diken diken oldu.

Aksilik bu ya, tam o sırada giysisi dik yamaçtaki bir ağaç dalına takılıverdi. Sertçe asılıp kumaşı yırtsa da ani hareketin etkisiyle sarsıldı; göğsünde sakladığı geyik derisi bileklikler kayıp gitti. Bileklikler bir süre aşağı doğru yuvarlandıktan sonra, kar birikmiş bir çalı grubuna takılıp durdu.

Bilekliklerin elinden kayıp gittiği o an, Fan Changyu'nun yüreği de bir tuhaf sızladı.

Onlar, Yan Zheng'in on altıncı yaş günü için ona verdiği hediyeydi.

Hiç düşünmeden bileklikleri almak için ileri atıldı; ancak kar ve çam iğnelerinin altında gizli bir çukur olduğunu fark edemedi. Bastığı yer boşluğa çıkınca bir anda aşağı doğru süzülmeye başladı.

Sol kolu yaralıydı, sağ eliyle de az önce kurtardığı bileklikleri sıkıca tutuyordu; tutunacak gücü kalmamıştı. Tam o sırada ensesinde sert bir kavrayış hissetti; birisi onu dev bir kediyi ensesinden yakalar gibi giysisinden tutup havada asılı bıraktı.

Çukurun kenarındaki kuru dallar ve taşlar karanlığa yuvarlanırken, aşağıdan uzun süre ses gelmedi. İçerisi zifiri karanlıktı, derinliği kestirilemiyordu.

Fan Changyu yaşadığı tehlikenin dehşetiyle sarsılırken, başını çevirip onu yakalayan tek gözlü adama baktı. Adamın endamı heybetliydi ama yüzünde, sol gözünden başlayıp burun kemiğini aşarak sağ yanağına kadar uzanan korkunç bir yara izi vardı. Sadece bakmak bile insanın kanını dondurmaya yetiyordu.

Dudaklarını birbirine bastırıp adamla göz göze geldi; tıpkı kaçmaya çalışırken yakalanmış, gözleri öfke ve hırsla dolu bir leopar gibiydi.

Adam onu tek eliyle ensesinden tutarken hiç zorlanıyor gibi görünmüyordu. Etrafına soğuk ve ağır bir hava yayıyordu.

Changyu'nun elinde hâlâ geyik derisi bileklikleri sımsıkı tuttuğunu görünce bakışları bir an donuklaştı, ardından alaycı bir sesle konuştu: "Böyle bir şey için canını mı verecektin?"

Sesi çok derinden ve boğuk geliyordu, sanki boğazından ağır bir yara almış gibiydi.

Fan Changyu içinden, "Karın altında çukur olduğunu nereden bileyim?" diye geçirse de dışından sertçe cevap verdi: "Seni ilgilendirmez!"

Sadece sağ elini kullanabiliyordu. Hâlâ havada asılı olmasına aldırmadan, sağ elini boşa çıkarmak için bileklikleri alelacele göğsüne tıkıştırmaya çalıştı.

Adam onun niyetini fark edince bakışları derinleşti, aniden alakasız bir soru sordu: "Bu şey senin için o kadar önemli mi?"

Fan Changyu, bu adamın neden bu kadar meraklı olduğunu merak ederek sağ elini serbest bıraktı ve "Elbette!" dedi.

Konuşarak dikkatini dağıttığı o kısa anda, sağ elini ensesine uzatıp adamın yakasını tutan elini kavradı. Ondan güç alarak vücudunu döndürdü ve ayaklarını çukurun taş duvarına dayayıp yukarı tırmanmaya yeltendi.

Canının başkasının elinde olması yerine, ipleri kendi eline almak her zaman daha güvenliydi.

Ancak adam onun niyetini sezip kendini geriye doğru bırakınca, bu hamle Fan Changyu'yu da beraberinde sürükledi.

Changyu, adamın üzerine sertçe çarptı. Adamın üzerindeki zırh o kadar sertti ki çarpmanın etkisiyle gözleri karardı. Daha toparlanamadan, adam bir hamleyle onu altına alıp yere bastırdı.

Bu tamamen savunmasız bırakılma hali Changyu'yu öfkeden deliye döndürdü: "Defol üzerimden!" diye bağırdı.

Adam bir eliyle Changyu'nun sağ bileğini sabitlemiş, diğer eliyle de çıkık olan sol koluna zarar vermemeye çalışarak omzuna bastırıyordu. Yarı doğrularak ona baktı; aralarında bir karışlık

mesafe bile yoktu.

Fan Changyu nefretle ona bakarken, nefes nefese kalmış göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. Göğsüne tıkıştırdığı bilekliklerin yarattığı kabarıklık, bu yakınlıkta istemeden de olsa farklı bir hava yaratmıştı.

Fakat onu zapt eden adamın aklından başka bir şey geçmiyor gibiydi. Sağlam olan gözüyle Changyu'ya bakıyordu; gözbebeği o kadar karanlıktı ki dibi görünmüyordu, insana içgüdüsel bir tehlike hissi veriyordu: "Aşağıdaki o züppe senin neyin olur?"

Fan Changyu öfkeden kudurmuş halde cevap vermedi, sadece kurtulmak için çırpındı. Ancak çırpındıkça daha sıkı bastırılıyordu. Başını yana çevirdiğinde, adamın bileğini tutan elinin işaret parmağında taze bir diş izi fark etti.

O an, yaşlı kadının evindeyken kapı önündeki sahte askerlerin konuşması aklına geldi. Yoksa "efendi" dedikleri kişi bu adam mıydı? Kendi elleriyle delik deşik ettiği o aşağılık herif değil miydi?

Yani onu kurtaran bu adam mıydı?

Fan Changyu'nun direnci kırıldı, karşısındaki adamı incelemeye başladı. O karanlık gözde açıklayamadığı bir aşinalık vardı. "Sen de kimsin?" diye bağırdı.

Adam boğuk bir sesle, "Önce sen benim soruma cevap ver," dedi.

Fan Changyu, askerlerin gelme süresini hesaplayarak zaman kazanmak için başını yana çevirdi, göz temasını kesti: "Onu tanımıyorum."

Adam alayla güldü: "Tanımıyorsun ama nehirde canın pahasına onu koruyorsun, öyle mi?"

Fan Changyu bu adamı iyice garipsedi: "Dağ haydutları peşimdeydi, yolda onun arabasına rastladım, sağ olsun beni yanına aldı. Sonra haydutlar yetişince onu da yanıma alıp kaçtım."

Üzerine bastıran elin gücü biraz azaldı. Adam, Changyu'nun yakasından sarkan bilekliğe bir an bakıp kayıtsızca sordu: "Bu kadar

değer verdiğine göre, kimin hediyesi?"

Fan Changyu, yaralı ve aç olmasa bu adamın onu böyle zapt etmesine asla izin vermeyeceğini düşünerek dişlerini sıktı. Bir yandan askerlerin gelmesini bekliyor, bir yandan da onu oyalamaya çalışıyordu: "Çok önemli birinin."

Yan Zheng'i düşününce yüreğinde bir sızı hissetti.

Adam bu cevabı duyunca bir an duraksadı. Changyu'nun hafifçe kızarmış gözlerine bakıp sordu: "Ne kadar önemli?"

Fan Changyu daha fazla dayanamayıp patladı: "Sana ne be!"

O sırada çam ağaçlarının üzerindeki karlar sarsıntıyla kütleler halinde dökülmeye başladı. Xie Zheng onu korumak için yere kapaklanıp yuvarlandı, bir eliyle sırtını sıkıca kavradı; sanki bu fırsattan istifade ona sıkıca sarılmıştı.

Fan Changyu bu kaçma fırsatını kaçırmadı. Alnını adamın çenesine sertçe vurdu. Adam elini çekip çenesini tuttuğu anda ayağa fırlayıp tekmeyi savurdu.

Xie Zheng çevik bir hareketle kaçtı; Changyu'nun tüm gücüyle savurduğu tekme, yanındaki kalın bir çam ağacına isabet etti. Ağacın üzerindeki karlar bir çığ gibi aşağı döküldü.

Changyu ikinci bir hamle şansının kalmadığını biliyordu, kavgayı uzatmadı. Karın yarattığı kargaşadan yararlanıp aşağıdaki ana yola doğru koşmaya başladı.

Birkaç hamlede adamın ne kadar usta bir dövüşçü olduğunu anlamıştı. Şu an yaralı ve bitkindi; sadece öfkesiyle üzerine gitmesi, kendini aşağılatmaktan başka işe yaramazdı.

Yaşayıp Changning'i bulması gerekiyordu, fevri davranıp burada harcanamazdı!

Xie Zheng karın içinden doğruldu, Fan Changyu'nun sertçe vurduğu çenesini tuttu. Ağaçtan dökülen karlar üzerine yığılmıştı; çarpmanın etkisiyle dudakları patlamış, hafifçe kanıyordu.

Changyu'nun kaçtığı yöne ve yaklaşan atlı seslerine baktı; sonunda peşinden gitmekten vazgeçti.

Jinzhou'daki savaş kritikti; başkomutan olarak Jizhou'da görülmesi ve Li Huaian tarafından tanınması, Li grubunun eline büyük bir koz vermek demekti.

Wei Yan ile yolları ayrılmış olsa da, eskiden onun için çok iş yapmıştı. Li grubu onu yanına çekemezdi, sadece onun ve Wei Yan'ın birbirini bitirmesini izlemek isterlerdi.

Dahası... Changyu'nun ondan nefret etmediğini öğrenmek ona yetmişti.

En azından, ona verdiği hediyeye hâlâ bu kadar değer veriyordu ve onun "çok önemli biri" olduğunu söylemişti.

Xie Zheng'i yalnız bırakmaya gönlü elvermeyen muhafızları atlarıyla yanına ulaştılar. Dağ yolundaki izleri takip ederek onu bir ladin ağacının altında, tek başına ve yaralı bir kurt gibi otururken buldular. İçlerinden biri nihayet konuştu: "Marki Hazretleri, Jizhou askerleri gelmek üzere, gitmeliyiz."

Xie Zheng alçak sesle bir "Hı" dedi ve ana yola dönüp atına atladı. Uzaklaşmadan önce, çam ormanının gizlediği yola son bir kez bakıp atını mahmuzladı.

***

Fan Changyu ana yola kadar nefes nefese koştu ve nihayet aşağıdan gelen asker birliğiyle karşılaştı.

Rüzgarda dalgalanan Jizhou sancağını ve yüz kadar askeri görünce, onların gerçekten devletin askeri olduğundan emin olup derin bir nefes aldı.

Li Huaian ve birkaç asker hemen yanına koştu: "Hanımefendi, iyi misiniz?"

Fan Changyu soluk soluğa başını salladı ve arkasındaki dik yamacı işaret etti: "Asker kılığında bir grup, tüccar olduklarını iddia ederek kör bir yaşlı kadının evine sığınmış. Çok şüpheliler, muhtemelen

dağ haydutları. Efendiler, hemen peşlerine düşün, kaçmasınlar!"

Birliğin başında Zheng Wenchang vardı. Hemen büyük bir grubu peşlerine takıp yola koyuldu, Li Huaian'ı korumak için yanında sadece on beş kadar asker bıraktı.

Li Huaian, Changyu'nun çok yorulduğunu görünce atındaki su kırbasını uzattı: "Biraz su için."

Çekinebileceğini düşünerek ekledi: "Bu yedek kırba, hiç kullanılmadı."

Fan Changyu teşekkür edip suyu kana kana içti, ancak o zaman kendine gelebildi.

Adam önünde saygıyla eğildi: "Benim adım Li Huaian. Dünkü hayat borcu için size minnettarım."

Fan Changyu, "Siz nezaket gösterip beni arabanıza aldınız," dedi.

Li Huaian üsteledi: "Bir araba yolculuğu, hayat kurtarmanın yanında nedir ki? Lütfen adınızı bağışlayın, size layıkıyla teşekkür etmek isterim."

Fan Changyu mecbur kalıp cevap verdi: "Lin'an kasabasından, Fan Changyu."

Li Huaian'ın nazik yüzünde şaşkınlık belirdi: "Tüm Qingping ilçesi katledildi, ona komşu olan Lin'an kasabası da aynı kaderi paylaştı. Sadece birkaç yaşlı ve çocuk kurtulabildi. O gün dağ haydutlarını peşine takıp o aileleri kurtaran kişi siz miydiniz?"

Fan Changyu, Changning ve komşuları için endişeleniyordu; onların kurtulduğunu duyunca yüzü aydınlandı: "Benim, evet. Siz bunları nereden biliyorsunuz?"

Li Huaian mahcubiyetle konuştu: "Maalesef asiler çok azgın. Jizhou Valisi He Jingyuan, Lucheng'i savunmaya gidince, saray beni geçici olarak onun yerine görevlendirdi. Dün Jizhou sınırına girer girmez haydutlara çattık. Neyse ki siz beni korudunuz. Kurtarıldıktan sonra Qingping'de olanları öğrendim."

Fan Changyu sonunda durumu kavradı; bu adam bir devlet görevlisiydi, hem de Vali He gibi yüksek rütbeli biri. Jizhou askerleriyle burada olması şimdi anlam kazanmıştı.

Konuşurken araya mesafe koyduğu belli oluyordu: "Affedersiniz Efendim, kız kardeşim ve komşularım şu an güvende mi?"

Li Huaian, kızın bir anda resmileşmesine rağmen yumuşak tavrını bozmadı: "Jizhou'daki konaklama evine yerleştirildiler, şu an tamamen güvendeler."

Sorusunu cevapladıktan sonra içtenlikle gülümsedi: "Fan Hanım, yabancılık çekmenize gerek yok. Resmî bir makamda değiliz, bana 'Efendim' demenize lüzum yok."

Fan Changyu başıyla onayladı ama bir sonraki cümlesinde yine "Efendim" dedi. Li Huaian gülümseyerek başını salladı, artık onu zorlamaktan vazgeçti.

Bir süre orada dinlendiler. Yarım saat sonra Zheng Wenchang geri döndü. Çok sayıda ayak izi bulmuşlardı ama gruptan eser yoktu. Sadece Fan Changyu'nun orman kenarına sakladığı yaşlı kadını bulabilmişlerdi.

Yaşlı kadının anlattıkları, Changyu'nun söyledikleriyle örtüşüyordu.

Kadın, Changyu'nun namusuna söz gelmesin diye, gruptan birinin kendini onun kocası olarak tanıttığından ve aynı odada kaldıklarından hiç bahsetmedi.

Haydutlar yakalanamamıştı ama en azından Fan Changyu bulunmuştu.

Zheng Wenchang, dağda arama yapması için bir grup asker bırakıp Li Huaian'ı Jizhou ana şehrine götürdü.

Fan Changyu dönüş yolunda acı gerçekleri öğrendi: Qingping ilçe kaymakamı, haydutlar şehre girdiğinde halkı örgütlemek yerine ailesini alıp kaçmıştı. Song Yan sınav için başkente gittiğinde, annesi ev ıssız kalmasın diye kaymakamın evine yerleşmişti; o gece haydutlar şehre dalınca o da kaymakamın ailesiyle birlikte kaçmıştı.

Ancak haydutların kaymakamı öldürmek için kilometrelerce peşlerinden gideceğini kimse tahmin edememişti. Song'un annesi de kılıç darbeleri altında can vermişti.

En acısı ise Başkomiser Wang ve karısının sonuydu. Wang, adamlarını toplayıp daha önceki isyancılar gibi haydutları da kapıda durdurmaya çalışmıştı. Fakat haydutlar erken davranıp kapıyı kırmışlardı. Wang ve karısı sayıca çok üstün olan düşmana karşı sonuna kadar direnmiş, ancak kapı eşiğinde can vermişlerdi.

Fan Changyu bu haberlerle yol boyunca kahroldu.

Jizhou şehrine varır varmaz Changning'i bulmak için konaklama evine koştu. Ancak orada, evin ateşe verildiğini ve kargaşadan yararlanan birilerinin Changning'i kaçırdığını öğrendi.

***

Uçsuz bucaksız dağlık arazide, sarp yollardan dört nala gelen altı yedi atlı belirdi.

Dere kenarında mola verdiler; uzun yoldan gelen atlar su içmek için kıyıya yanaştı.

Beş altı yaşlarında bir kız çocuğu, yakışıklı ama tekinsiz görünümlü bir genç tarafından atından indirildiğinde hâlâ hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Sui Yuanqing, bu çocuğun bu kadar ağlayacağını tahmin etmemişti; yol boyu hiç durmamıştı. Çocuğun kemikleri çok narin olduğu için onu bayıltmaya da cesaret edemiyordu; bir hata yapıp belini kırsa, Jizhou'daki son adamlarını feda ederek bu çocuğu kaçırması boşa gidecekti.

Elinde bir kedi yavrusu gibi tuttuğu çocuğa sabırsızca çıkıştı: "Bir daha ağlarsan seni nehre atarım!"

Changning korkudan iyice sarsıldı. Dudakları büzüldü, hıçkırıkları bir anda feryat figan bir ağlamaya dönüştü. Sui Yuanqing'in yüzü öfkeden kaskatı kesildi.

O sırada bir muhafız Sui Yuanqing'e temiz su getirdi. Genç adam

çocuğu muhafıza doğru fırlattı: "Ne yaparsan yap, sustur şunu!"

Ağlama sesinden başı şişmişti, belindeki ve omzundaki yaralar da sızlıyordu; birini öldürmek için can atıyordu. Bu çocuk bir işe yarayacak olmasa, o incecik boynunu çoktan kırıp atmıştı.

Muhafız, Changning'i kucağına alırken çaresizce bakındı; adam öldürmeyi bilirdi ama çocuk avutmaktan hiç anlamazdı.

Yine de Sui Yuanqing'in emri kesindi. Zoraki bir gülümsemeyle Changning'i sakinleştirmeye çalıştı. Changning, adamın o korkunç sırıtan yüzünü görünce daha da şiddetli ağlamaya başladı, neredeyse nefesi kesilecekti.

Muhafız, Sui Yuanqing'in soğuk bakışlarını üzerinde hissedince sırtından soğuk terler boşaldı, daha çok çabaladı.

Fakat bir süre sonra Changning'in durumunda bir tuhaflık fark etti. Çocuk artık ağlamıyor, gerçekten nefes alamıyordu. Ağzı ardına kadar açık, yüzü ve boynu kıpkırmızı olmuştu; hava açlığı çekiyordu.

Çocuğun elinde ölmesinden korkan muhafız hemen seslendi: "Efendimiz, bu çocukta nefes darlığı var!"

Sui Yuanqing, boğulmak üzere olan çocuğa bir bakış attı, yüzü iyice asıldı.

Onu kaçırmak için o kadar zahmete girmişti; eğer yolda ölüp giderse, Xie Zheng'in nefretini kazanmaktan başka hiçbir işe yaramazdı.

"Üstünde, yanında ilaç falan var mı bak," dedi.

Nefes darlığı çeken bir üvey kız kardeşi vardı; her gün öksürür, iki adım atsa tıkanırdı. Odasından çıkamaz, ilacını asla yanından ayırmazdı.

Muhafız her yeri aradıktan sonra ter içinde cevap verdi: "Y-yok..."

Sui Yuanqing, "Yere yatırın," dedi.

Changning yere yatırıldıktan bir süre sonra nefesi yavaş yavaş düzene girmeye başladı.

Durumu anlayan Sui Yuanqing artık onu korkutmadı. Muhafızın elinden su kırbasını alıp uzattı: "Susadın mı?"

Changning ondan çok korkuyordu; önce başını salladı, sonra hayır anlamında titredi. Gözyaşları içindeki hali yürek burkuyordu.

Sui Yuanqing onu tutup oturttu, kırbayı ağzına dayadı: "İç."

Changning hâlâ korkuyordu ama az önceki krizden sonra ağlamaya cesaret edemedi. Suyu küçük yudumlarla içti; ağlamaktan tahriş olmuş boğazı biraz olsun rahatladı.

Sui Yuanqing kırbanın kapağını kapatıp atına doğru yürüdü: "Yola devam. Ölmesin yeter."

Changning atın üzerine bindirildiğinde gözleri hâlâ nemliydi, ağzını bıçak açmıyordu. Küçük olmasına rağmen çok zekiydi; yol boyunca bu kötü adamların onu birinin kızı sandıklarını anlamıştı. Eğer öyle olmadığını söylerse onu hemen öldüreceklerini biliyordu. O zaman ablasını bir daha göremezdi.

Ablasını düşününce gözyaşları yine süzüldü. Boynunda asılı olan bambu düdüğünü çıkardı, aralıklarla hafifçe üflemeye başladı.

***

Üç gün sonra, Lucheng.

Gongsun Yin, Yanzhou'dan gelen bir istihbarat mektubunu okuyunca şaşkınlıktan elindeki yelpazeyi yere düşürdü. İnanamayarak mırıldandı: "Xie Jiuheng'in ne ara kızı oldu?"

Fakat adamın kimseye haber vermeden bir sevdiği olduğunu düşününce, bir kızı olması da imkânsız gelmedi. Mektubu alıp garip bir ifadeyle Xie Zheng'in yanına gitti ama onu çadırda bulamadı.

Minderin üzerine bağdaş kurup beklemeye başladı. Masanın üzerinde bir tabak kurutulmuş mandalina kabuğu şekerlemesi görünce şaşırdı.

Xie Zheng'in muhafızlarının bu kadar dikkatsiz olmasına şaştı; o adam tatlıdan nefret ederdi. Masaya böyle bir şey koymak, cezaya davetiye çıkarmaktı.

Canı sıkılınca bir tane tadına baktı; tadı ekşi-tatlıydı ve beklenmedik şekilde güzeldi.

Peş peşe üç tane yedikten sonra, Xie Zheng gelip de muhafızları cezalandırmasın diye tabağın geri kalanını cebine doldurdu.

Biraz sonra Xie Zheng, zırhının üzerinde kar tozlarıyla içeri girdi. Gongsun Yin'i görünce sadece, "Neden geldin?" dedi.

Gongsun Yin onu süzerek, "Önemli bir mesele var tabii," dedi.

Xie Zheng onun meraklı bakışlarına aldırmadan pelerinini muhafızına verdi. Masaya oturduğunda şekerleme tabağının boş olduğunu fark etti. Bakışları anında karardı ve Gongsun Yin'e döndü: "Sen mi yedin?"

64. Bölüm

Gongsun Yin, adamın tabaktaki şekerlemelerden haberdar olmasına şaşırdı ama birkaç şekerleme yemenin büyütülecek bir şey olmadığını düşünerek rahatça cevap verdi: "Evet, ne olmuş?"

Xie Zheng'in yüzü asıldı, yanındakilere emretti: "Atın şunu dışarı!"

İki muhafız şaşkınlıkla birbirine baktı, sonra Marki'nin ciddi olduğunu anlayıp Gongsun Yin'i kollarından tuttular.

Gongsun Yin neye uğradığını şaşırdı, çadırın kapısına kadar sürüklenince kendine gelip bağırdı: "Xie Jiuheng! Değer mi be? Alt tarafı birkaç şekerleme yedim!"

Çırpınırken cebindeki şekerlemeler yere döküldü.

Gongsun Yin, Xie Zheng ile göz göze geldiğinde adamın bakışlarının daha da soğuduğunu fark etti.

Her zaman burnu havada olan bu adamın, eğilip yerdeki şekerlemeleri tek tek topladığını görünce Gongsun Yin donup kaldı.

Hemen ciddileşti, kollarını muhafızlardan kurtarıp emretti: "Siz dışarı çıkın, Marki ile devlet meselesi konuşacağız."

Muhafızlar zaten Gongsun Yin'i gerçekten atmaya korkuyorlardı; Xie Zheng de ses çıkarmayınca hemen dışarı çıktılar.

Gongsun Yin masaya yaklaşıp kaşlarını çatarak sordu: "O Fan soyadlı kız mı verdi bunları?"

Xie Zheng cevap vermedi.

Gongsun Yin cevabını almıştı. Dayanamayıp, "Alt tarafı şekerleme, yenisini alırım sana," dedi.

Xie Zheng topladığı şekerlemeleri porselen tabağa geri koydu; sert şekerlerin tabağa çarpma sesi sessizlikte yankılandı. Bakışlarını Gongsun Yin'e çevirdi; o simsiyah gözler, bin yıldır güneş görmemiş

soğuk bir kaya gibi bakıyordu. Sadece göz göze gelmek bile insanın sırtından aşağı bir ürperti gönderiyordu.

Gongsun Yin kollarındaki ürpertiyi dağıtmak için ellerini ovuşturdu ve sustu.

Xie Zheng sordu: "Mesele ne?"

Bu soru üzerine Gongsun Yin'in yüzü yine tuhaflaştı: "Senin bir kızın mı var?"

Xie Zheng cevap vermek yerine sadece alayla bir ses çıkardı.

Gongsun Yin durumun asılsız olduğunu anladı, Yanzhou'dan gelen mektubu uzattı: "Prens Changxin göndermiş. Kızın elindeymiş; eğer kızının kurban edilmesini istemiyorsan, Yanzhou'yu ona vermeni istiyor."

Xie Zheng mektuba bakmaya bile tenezzül etmedi, alayla güldü: "O ihtiyar Sui Tuo, hayatı boyunca o tahta oturamayacağını anlayınca aklını mı kaçırdı?"

Gongsun Yin de bu işin saçma olduğunu düşünüyordu. Normalde Prens Changxin böyle bir mektup gönderiyorsa elinde sağlam bir koz olması gerekirdi; ama bu mektup şu an sadece komikti.

"Acaba yanlış bir istihbarat mı aldı? Senin halktan biriyle bir kızın olduğunu mu sanıyor?"

Gongsun Yin cebinden bir şey daha çıkarıp masaya bıraktı: "Bu arada, mektubun yanında bu bambu düdüğü de göndermişler. Kızının üzerindeki hatıra buymuş."

Xie Zheng'in düdüğe kayıtsızca bakan gözleri bir anda dondu.

Bu düdüğü tanıyordu.

Fan ailesinin evinde yaralı yatarken, Wei Yan'ın suikastçıları evi basmıştı. O küçük kızı alıp kaçarken, çocuk yol boyu bu düdüğü üflemişti.

O ve kız kardeşi güvende değil miydi? Bu düdük nasıl Prens

Changxin'in eline geçmişti?

Xie Zheng düdüğü eline alıp inceledi, sesi buz gibiydi: "Araştırın. Jizhou'ya gönderilen o Fan ailesinin çocuğuna ne oldu?"

Gongsun Yin, meselenin Fan ailesiyle ilgili olduğunu anlayınca hemen sordu: "Prens Changxin'in elindeki, o Fan Hanım'ın kız kardeşi mi?"

Xie Zheng sessiz kalarak onayladı.

Gongsun Yin böyle bir karışıklık beklemiyordu. Yelpazesini açıp kapattı, sonra Xie Zheng'e baktı: "Eğer gerçekten onun kardeşiyse, ne yapmayı planlıyorsun?"

***

Jizhou.

Baharın ilk günleri olsa da, kuzeyde kış güneye göre daha geç terk ederdi toprakları. Bahçedeki erik ağaçlarının üzerinde hâlâ erimemiş karlar vardı; saçaklardaki buz salkımları güneşin altında parlıyor, yavaş yavaş damlıyordu.

Fan Changyu, bahçe duvarında zıplayan kuşları izlerken dalıp gitmişti. Sırtı dimdikti ama gözlerinin altındaki hafif morluklar bitkinliğini ele veriyordu.

Changning'in kaçırıldığı günden beri gözüne uyku girmemişti.

Kız kardeşi ellerinden alınmıştı ama düşmanının kim olduğunu bile bilmiyordu.

O gün konaklama evi yanarken, Zhao Teyze Changning'i kucaklayıp kaçmaya çalışmış ama bir bıçak darbesiyle yere yığılmıştı. Changning'in maskeli adamlarca götürülüşünü çaresizce izlemişti.

Neyse ki yara hayati değildi de Zhao Teyze kurtulmuştu.

Resmî makamlar bunun bir intikam saldırısı olduğunu düşünüyordu; Changning'i orada öldürmek yerine götürdüklerine göre, onu bir koz olarak kullanacaklardı.

Ancak üç gün geçmişti ve kaçıranlardan ne bir haber ne bir iz vardı.

Fan Changyu'nun bildiği bir düşmanı yoktu; tek ihtimal Qingfeng Kalesi'nin kalıntılarıydı. Ama onlar da zaten temizlenmişti; kalan bir iki kişinin Jizhou gibi bir şehirde bu kadar büyük bir işe kalkışması imkânsızdı.

O gün onu kurtaran o tuhaf askerlerin haydut olduğunu sanmıştı ama Li Huaian'dan onların Lucheng'den yardıma gelen bir birlik olduğunu öğrenmişti.

Changning'i haydutlar kaçırmış olamazdı. Fan Changyu, haydut reisinin söylediklerini hatırladı: Yıllar önce hazine haritasını taşıyan babası değil, Ma Taiyuan adında bir hadımdı. Ailesinin ölümüne sebep olan o gizemli düşmanlardan şüpheleniyordu.

Son iki gündür Ma Taiyuan ve Sihai Nakliyat hakkında araştırma yapmış, haydut reisinin yalan söylemediğini anlamıştı.

Tek ipucu, o dönemdeki sorgu kayıtları olabilirdi. Başka çaresi kalmayan Fan Changyu, Li Huaian'dan yardım istemeye karar verdi; anne ve babasının ölümüyle ilgili dosyalara bakmak istiyordu.

Hizmetliler içeri haber verdikten sonra bir süre bekledi. İçindeki sıkıntı yüzünden koridor altına çıkıp hava almaya çalıştı.

Bir görevli hızla yanına geldi: "Efendimiz sizi Kütüphane Köşkü'nde bekliyor, buyurun."

Fan Changyu teşekkür edip peşine takıldı. Bahçenin güzelliği umurunda bile değildi.

Köşke girdiğinde içerideki sıcaklık yüzüne çarptı. Li Huaian masasında resmî belgeleri inceliyordu. Üzerindeki resmî üniformasıyla, ilk tanıştıkları andaki o yumuşak halinden daha mesafeli ve otoriter görünüyordu.

"Fan Hanım geldi efendim."

Li Huaian başını kaldırdı, fırçasını bıraktı: "Sizi beklettim, kusura bakmayın. Dosyaların yerini tespit etmek biraz vakit aldı, şimdi gidebiliriz."

Li grubundan biri olarak Vali He'nin yerine vekalet ediyordu; gelir gelmez arşivleri kurcalaması dikkat çekerdi. Bu yüzden ortalığı sakinleştirmesi gerekmişti.

Fan Changyu, "Size zahmet verdim," dedi.

Li Huaian ona gülümsedi: "Eğer siz olmasaydınız, ben çoktan haydutların elinde can vermiştim. Dosyalara bakmanıza yardım etmek yapabileceğim en küçük şey."

Dışarı çıkarken Changyu'nun kıyafetlerine baktı ve bir pelerin getirtti: "Arşivden dosya çıkarmak yasaktır, içeride bakmanız gerekecek. Dikkat çekmemek için bu pelerini giyin."

Fan Changyu, adamın onun için risk aldığını biliyordu. Pelerini giyip başlığını taktı; yüzünün büyük kısmı gölgede kaldı.

Li Huaian'ın bakışları bir an kızın dudaklarında takılı kaldı.

Yol boyunca kimseye rastlamadılar. Arşiv binasına vardıklarında kapıda ağır silahlı muhafızlar bekliyordu. Li Huaian mühürlü jetonunu gösterince kapılar açıldı.

İçerisi loş ve basıktı. Pencereler siyah kumaşlarla kapatılmıştı, sadece küçük bir kandil yanıyordu. Sayısız rafın üzerinde binlerce rulo ve belge duruyordu.

Li Huaian kandille raflar arasında ilerledi: "Geçen yılın on ikinci ayı... İşte burada."

Dosyayı Changyu'ya uzattı. Changyu hemen okumaya başladı. Li Huaian ışık tutmak için yaklaştı ama rahatsız etmeyecek bir mesafede durdu.

Fan Changyu dosyayı bitirdiğinde yüzü daha da asıldı: "Burada da babam ve annemin hazine haritası için haydutlarca öldürüldüğü yazıyor."

Li Huaian'ın gözleri kısıldı. Dosyaların değiştirilmiş olabileceğini söylemedi; Jizhou'da bunu yapabilecek tek kişi, şu an Lucheng'de olan Vali He'den başkası değildi.

Nazikçe, "Belki de haydut reisi canını kurtarmak için size yalan söylemiştir," dedi.

Fan Changyu cevap vermedi. Haydut reisinin yalan söylemediğinden emindi.

Bu dosya bilerek mi böyle yazılmıştı, yoksa baştan mı savılmıştı?

Kendi çabalarıyla bir ipucu bulamamıştı. Kalbi ağırlaşmış bir halde Li Huaian'a veda edip kaldığı yere döndü.

Zhao Teyze yaralıydı ve bakıma muhtaçtı. Changyu yokken komşuları ona bakıyordu.

Tüm Qingping'den geriye sadece bu birkaç kişi kalmıştı. Devlet onlara maaş ve yiyecek bağlıyordu.

Fan Changyu'nun bilmediği şey ise, o gün arşive girdiğinin haberi çoktan Lucheng'e doğru yola çıkmıştı bile.

***

Gece yarısı, Lucheng.

Vali He Jingyuan, Jizhou'dan gelen mektubu okuduktan sonra uzun süre sessiz kaldı: "Emaneti ona verdim, çocuklar hiçbir şey bilmiyor. Bu durumda onlara zarar vermemesi gerekir..."

Kırışık gözlerini kısıp bir ihtimali düşündü: "Yoksa Li Grubu, Fan ailesinin elindekiler için mi bu oyunu kurdu?"

Bir süre düşündükten sonra hızla bir mektup yazdı ve muhafızına verdi: "Bunu hemen Jizhou'ya, Wenchang'a ulaştır."

Zheng Wenchang onun en güvendiği öğrencisiydi. Jizhou'daki ordu onun komutasındaydı.

He Jingyuan karanlık geceye bakıp iç geçirdi: "Dünya henüz tam karışmadı ama halk şimdiden bu kadar acı çekiyor. Ya gerçekten savaş çıkarsa?"

***

Lucheng dışındaki Yanzhou karargahında da ışıklar sönmemişti.

İstihbarat kesinleşmişti: Kaçırılan çocuk Changning'di.

Gongsun Yin harita üzerinde Yanzhou ve Chongzhou'yu işaret etti: "Bu işte bir bit yeniği var. Bir çocuğu Yanzhou ile takas etmek çok saçma. Prens Changxin neden şimdi toprak istiyor? Üstelik Yanzhou'yu alsa bile Kuzey kabilelerine karşı orayı savunmak zorunda kalacak. Neden seni önünde kalkan olarak kullanmak varken böyle bir risk alsın?"

Xie Zheng koltuğuna yaslanıp haritaya baktı, hafifçe güldü: "Ters köşe yapmaya çalışıyorlar."

Gongsun Yin bir an duraksadı, sonra haritaya tekrar bakınca anladı: "Prens Changxin bizim Yanzhou'yu zayıf bıraktığımızı anladı ve aslında Jizhou'yu istiyor. Bizi Yanzhou'ya çekip Jizhou'yu düşürecek, öyle mi?"

Heyecanla Xie Zheng'e baktı: "Eğer Prens Changxin'i kandırdığımıza inandırırsak, hazırladığımız pusu işe yarar!"

Xie Zheng devam etti: "Mesele, onu gerçekten Yanzhou'ya yardıma gittiğimize nasıl inandıracağımız."

Gongsun Yin, "Haklısın," dedi. "Büyük bir askeri hareketlilik olmadan onu kandıramayız."

Xie Zheng haritadaki Yanzhou'ya baktı: "Ben bizzat Yanzhou'ya gideceğim."

Gongsun Yin şaşırdı; bu, Xie Zheng'in kendini yem olarak kullanması demekti.

"Ya Prens Changxin senin canının Jizhou'dan daha değerli olduğunu düşünüp gerçekten peşine düşerse?"

Xie Zheng başını kaldırdı: "Sen demedin mi, beni kalkan olarak kullanmak istiyor diye?"

Gongsun Yin bir şey daha diyecekken Xie Zheng gülümsedi. O kayıtsız bakışların altında müthiş bir özgüven vardı: "Eğer gerçekten

canımı almaya gelirse, savaş meydanında kellesini alırım, bu iş kökten çözülür."

Gongsun Yin adamın ne kadar çılgın olduğunu bir kez daha anladı.

Xie Zheng'in bu planı sadece strateji için mi, yoksa sevdiği kadının kardeşini kurtarmak için mi yaptığını sormadı. Sadece şunu ekledi: "Eğer bu planı uygulayacaksan, He Jingyuan'ı ya yanına çekmelisin ya da... ortadan kaldırmalısın. Lucheng'deki tüm ordu onun elinde."

Xie Zheng'in gözlerinde derin bir anlam belirdi: "Lucheng'e geleli epey oldu, artık onunla görüşme vakti geldi."

Fan ailesinin arkasındaki sırrı yıllardır araştırıyordu ama bir sonuca varamamıştı. Wei Yan dışında bunu bilen tek kişi He Jingyuan olmalıydı.

65. Bölüm

He Jingyuan, Jizhou'dan gelen mektubu aldıktan sonra uyuyamamıştı. Fan ailesinin küçük kızının kaçırılması ve Fan Changyu'nun arşivleri kurcalaması onu huzursuz etmişti. Tam o sırada muhafızı içeri girip Gongsun Yin'in görüşmek istediğini bildirdi.

He Jingyuan, bu kurnaz danışmanın neyin peşinde olduğunu merak ederek içeri alınmasını emretti.

Ancak içeri giren sadece Gongsun Yin değildi.

He Jingyuan, onun arkasındaki siyah pelerinli heybetli figürü görünce donup kaldı, hemen ayağa fırladı: "Marki Hazretleri?"

Xie Zheng hafifçe gülümsedi: "Vali He, görüşmeyeli nasılsınız?"

Xie Zheng, savaş meydanlarında devleşen generallere kıyasla çok gençti. Yakışıklı yüzü yüzünden ilk yıllarda orduda pek ciddiye alınmamıştı; herkes onun sadece Xie ailesinin tek mirasçısı ve Wei Yan'ın yeğeni olduğu için yükseldiğini sanmıştı.

Ancak Jinzhou'yu geri alması ve kuzeydeki on iki eyaleti fethetmesi gibi eşsiz başarılar tüm şüpheleri susturmuştu.

Dışarıdan bakıldığında o bir dahiydi; ancak He Jingyuan gibi bir asker, bu başarıların arkasında ne kadar kan ve can pazarlığı olduğunu çok iyi biliyordu.

He Jingyuan, Xie Zheng'i başköşeye davet etti: "Marki Hazretleri, Lucheng'e ne rüzgar attı?"

Xie Zheng hiç ikiletmeden oturdu. O oturmadan kimsenin oturmaya cesareti yoktu zaten.

Sunulan çayı alırken He Jingyuan'ın hafifçe eğildiğini, suçluluk duyduğunu fark etti.

Xie Zheng meseleyi uzatmadı: "Prens Changxin beş bin askerle

Jizhou'yu kuşattı. Baharda su yollarının güvenliği çok önemli. Lojistik hattımızdan endişe ettiğim için bizzat gelip bakmak istedim."

He Jingyuan yumruğunu göğsüne vurdu: "Müsterih olun efendim. Ben nefes aldığım sürece o hainlerin Jizhou'yu almasına izin vermeyeceğim."

Xie Zheng parmağıyla koltuğun kenarına vurdu; sesi yumuşak ama otoriterdi: "Size güvenmediğimden değil, ama Lucheng'deki iki bin askerle o orduyu durdurmak imkansız. Yeni toplanan askerler ise sadece çiftçi, savaş görmemişler. Lucheng'in coğrafi avantajını kullanarak o beş bin kişilik orduyu yok edecek bir planım var."

He Jingyuan günlerdir bu kuşatmayı nasıl kıracağını düşünüyordu, heyecanla sordu: "Nedir planınız?"

Xie Zheng, Gongsun Yin'e baktı. Danışman söze girdi: "Wu Nehri batıdan doğuya akar ve Jizhou'dan geçer. Kaynağı Yan Dağları'dır. Baharda karlar eriyince nehir taşar. Yukarı akışta gizlice bir baraj kuracağız. Lucheng civarında nehir yatağı sığ kalacak. Vali He, düşmanı nehir yatağına çekecek; o an barajı patlatacağız ve Prens Changxin'in ordusu sular altında kalacak."

He Jingyuan bu dâhice plan karşısında hayranlığını gizleyemedi: "Harika! Ama baraj inşa etmek binlerce asker ister, düşman casuslarından nasıl saklayacağız?"

Xie Zheng cevapladı: "Prens Changxin bana Yanzhou'yu isteyen bir mektup yazdı. Ben Jizhou'dan iki bin asker alıp Yanzhou'ya yardıma gidiyormuş gibi yapacağım. Yolda askerlerin çoğunu baraj inşaatına bırakacağım. Siz de burada casusları temizleyeceksiniz. Böylece ruhları bile duymayacak."

He Jingyuan şaşırdı: "Daha önce Yanzhou'yu zayıf gösterip onu oraya çekeceğiz demiştiniz. Neden şimdi oradan asker alıyoruz?"

Gongsun Yin gülerek araya girdi: "Vali Bey, Prens Changxin bizim oyunumuzu anladığını sanıyor. Aslında Jizhou'yu istiyor. Biz de ona istediğini vereceğiz; gerçekten Yanzhou'ya yardıma gittiğimize inanacak."

He Jingyuan bir an düşündü: "Ya inanmazsa?"

Xie Zheng kendinden emin bir şekilde, "İnanacak," dedi.

Gongsun Yin gülmemek için kendini zorlayarak ekledi: "Çünkü Marki Hazretleri'nin 'biricik kızı' Prens Changxin'in elindeymiş. Marki, kızını kurtarmak için Yanzhou'ya gidiyormuş gibi yapacak."

Xie Zheng, Gongsun Yin'e buz gibi bir bakış fırlattı.

He Jingyuan şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi, sonra toparlanıp eğildi: "Kızınız olduğunu bilmiyordum efendim, umarım sağ salim kurtulur."

Gongsun Yin artık patlamak üzereydi.

Xie Zheng'in yüzü iyice asıldı, açıklama gereği duydu: "Kızım değil, müstakbel eşimin kız kardeşi. Hainler yanlış anlamış."

He Jingyuan önce bir kızı olduğunu, şimdi de bir "Marki Hanımefendi" olduğunu öğrenince sarsıldı.

Xie Zheng gibi birinin evlenmesi sıradan bir olay değildi. Başkentteki tüm soylu aileler kızlarını ona vermek için yarışıyordu; hatta Wei Yan ile arası bozulunca imparatorluk ailesi bile ona bir prenses vermeyi düşünmüştü.

Bu kadar göz önünde olan o koltuk, ne ara dolmuştu?

Sadece He Jingyuan değil, Gongsun Yin de şoktaydı. Xie Zheng'in o kasap kıza olan ilgisinin sadece bir gönül macerası olduğunu sanmıştı; oysa Xie Zheng onu resmen "eşi" olarak görüyordu.

Gongsun Yin bir an Xie Zheng'in büyülenmiş olabileceğini düşündü. Xie ailesi köklü bir aileydi; bir köylü kızıyla evlenmesi tüm başkenti birbirine katardı. Herkes onlarla dalga geçerdi.

Xie Zheng, ikisinin de şaşkınlığını umursamadan sordu: "Plan hakkında ne düşünüyorsunuz?"

He Jingyuan toparlandı: "Plan muazzam! Lucheng'deki tüm ordu emrinizdedir!"

Bunu diyerek Jizhou'nun askeri komuta jetonunu (Hu Fu) iki eliyle Xie Zheng'e sundu. Bu, tam bir sadakat göstergesiydi.

Xie Zheng jetonu alıp parmakları arasında çevirdi, bakışlarını He Jingyuan'a dikti: "Bir mesele daha var."

"Buyurun efendim, bildiğim her şeyi anlatmaya hazırım."

Xie Zheng sordu: "Lin'an kasabasındaki Fan ailesi... Wei Yan neden o çiftin canını istedi? O evde yıllardır arattığı şey nedir?"

Gongsun Yin kaşlarını çattı; Xie Zheng'in bu kıza olan ilgisi yoksa Wei Yan ile mi ilgiliydi?

He Jingyuan'ın yüzü gölgelendi: "Cevap vermeden önce sormama izin verin; neden bu aileyi araştırıyorsunuz?"

Xie Zheng, "Eşimin anne ve babası faili meçhul bir cinayete kurban gitti, bunu aydınlatmak görevim," dedi.

He Jingyuan duydukları karşısında dehşete düştü. Xie Zheng, onun şaşkınlığını kızın statüsüne bağladı ve sertleşti: "Anlatacak mısınız artık?"

He Jingyuan'ın parmakları titredi, iç geçirdi: "O ölen Fan Erniu, eskiden Sadrazam Wei Yan'ın adamıydı. Sonra ona ihanet edip kaçtı, izini kaybettirdi. Ama Sadrazam sonunda onu buldu ve canını aldı. Aranan şeyin ne olduğunu ben de bilmiyorum."

Xie Zheng'in bakışları keskinleşti: "Yanılmıyorsam, o şeyi siz aldınız, değil mi?"

He Jingyuan acıyla, "Ben aldım," dedi. "Ama gerçekten ne olduğunu bilmiyorum."

"Buna inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"İnanmasanız da gerçek bu."

Xie Zheng alayla güldü: "Wei Yan'ın ne aradığını bilmeden nasıl buldunuz?"

He Jingyuan acı bir gülümsemeyle cevap verdi: "Benim Jizhou'daki tutumum Sadrazam'ı zaten kızdırıyordu. O aileyi öldürmemi istemesinin sebebi sadakatimi ölçmekti. O şeyi bana aratmadı. Fan ailesi ölmeden önce o emaneti bana verdi; 'Sadrazam isterse ona ver ama sakın açıp bakma' dediler."

Xie Zheng şüphelendi: "Onları tanıyor muydunuz?"

"Eski dostlarımdı..."

Gongsun Yin dayanamayıp sordu: "Yani sadakatinizi kanıtlamak için eski dostlarınızı mı öldürdünüz?"

He Jingyuan sessiz kaldı; bu bir onaydı.

"Ben yapmasam başkasını gönderecekti. Ben yaparak en azından çocukları kurtarabildim. Başkası olsa köklerini kazırdı."

Gongsun Yin sustu; Wei Yan'ın yöntemlerini herkes bilirdi.

"Peki o emaneti Sadrazam'a verdiğinizde şüphelenmedi mi?"

"Elbette şüphelendi. Ama o dönem savaş vardı, bana ihtiyacı vardı. Bu yüzden görmezden geldi."

Xie Zheng parmağıyla masaya vurdu: "Fan Erniu, Wei Yan'ın yanındayken kimdi? Görevi neydi?"

He Jingyuan'ın alnından soğuk terler boşaldı: "Marki Hazretleri, bunu şu an söyleyemem."

Xie Zheng'in gözleri bir anda tehlikeli bir hal aldı: "Neden?"

He Jingyuan'ın ağzı kurudu. Gerçeği söylerse ne olacağını biliyordu. Eğer Xie Zheng'in bu aileyle bir bağı olmasaydı belki anlatırdı. Ama şimdi o kız onun "eşiydi". Gerçeği öğrendiğinde olacakları düşünmek bile korkutucuydu.

"Beni korkak bir fare olarak görün efendim. Ama Lucheng kuşatması bittiğinde, eğer hâlâ hayattaysam, her şeyi anlatacağıma söz veriyorum."

66. Bölüm

Uzaklardan nöbetçi askerlerin saat başı vurduğu paravan sesleri geceye karışırken, çadırın içindeki sessizlik daha da ağırlaştı. Masadaki kandil hafifçe titredi.

He Jingyuan, Xie Zheng'in delici bakışları altında zorlukla konuştu: "Marki Hazretleri, beni korkak bir zavallı olarak görün. Eğer Lucheng kuşatmasını sağ salim atlatırsak, size her şeyi anlatacağım."

Gongsun Yin, Xie Zheng'e baktı. İkisi de bu pazarlığı sessizce değerlendirdi.

He Jingyuan askeri jetonu teslim ederek sadakatini göstermişti ama Fan ailesi hakkındaki sırrı bir can simidi gibi saklıyordu. Xie Zheng'in işi bitince onu ortadan kaldırmasından korkuyordu.

Xie Zheng hafifçe gülümsedi: "Vali He, müsterih olun. Ben bir askerim; verdiğim sözü tutarım. Ayrıca Jizhou'da on yılı aşkın süredir görev yapıyorsunuz, halkın ve ordunun sevgisini kazanmışsınız. Sizi öyle kolayca harcayamam, değil mi?"

He Jingyuan'ın alnındaki ter damlası yanağından süzüldü: "Estağfurullah efendim, sizin ordudaki itibarınızın yanında benimki nedir ki?"

Xie Zheng parmağıyla koltuğun kenarına vurdu, bir süre düşündükten sonra geri adım attı: "Pekala, kuşatma bittiğinde cevabınızı bekliyor olacağım."

He Jingyuan üzerindeki baskının kalktığını hissedince derin bir nefes aldı: "Teşekkür ederim efendim."

Xie Zheng ayağa kalktı, zırhının altındaki kumaş kandil ışığında parladı: "Yarın bana iki bin yeni asker ve istihkamcı verin. Bahar yağmurları başlamadan barajı bitirmeliyiz, yoksa plan çöker."

"Hemen bu gece hazırlıklara başlıyorum efendim."

Dışarı çıktıklarında Gongsun Yin fısıldadı: "Pazarlığını kabul ettin demek."

Xie Zheng jetonu ona fırlattı: "Başka çaremiz var mı?"

Gongsun Yin jetonu iki eliyle yakaladı: "Haklısın. Jizhou ordusunu kullanacaksak ona ihtiyacımız var. Ama o sırrı saklayarak canını kurtarabileceğini sanması da ilginç. Senin o aile için neler yapabileceğini biliyor."

Xie Zheng, "Jetonu vermeseydi kuzeye gidemezdim," dedi.

Gongsun Yin güldü: "Vali He akıllı adam. Senin savaştan sonra onu 'şehit' etmenden korkuyor."

Xie Zheng cevap vermedi, yürümeye devam etti: "Chongzhou'ya bir mektup yaz. Prens Changxin ile başka şartlar konuş."

Gongsun Yin anladı; kızı (Changning'i) gerçekten önemsediklerini göstermeleri gerekiyordu ki Prens Changxin ona zarar vermesin ve Xie Zheng'in Yanzhou'ya gidişine inansın.

***

Birkaç gün sonra, Chongzhou, Prens Changxin'in Sarayı.

Solgun, bir iskeleti andıran parmaklar mektubu yanan kömürlerin içine bıraktı. Kağıt anında küle döndü.

Oda sıcak olmasına rağmen adamın omuzlarında ağır bir pelerin vardı. Dudaklarında hastalıklı ama muzaffer bir gülümseme belirdi: "Gerçekten Jizhou'dan iki bin asker almış."

Mektubu getiren adam şaşkındı: "Efendim, o çocuk Marki'nin kızı değil. Bir tuzak olmasın?"

Sui Yuanhuai, karanlık ve ürpertici gözlerini kaldırdı: "O kadının kız kardeşi değil mi? Marki o kadın için Qingping'e geri dönüp katliam yaptı. Eğer çocuğu kurtarmazsa o kadının yüzüne nasıl bakar sanıyorsun?"

Aşağıda duran adam Zhao Xun'du. "Haklısınız efendim," diyebildi

sadece.

Sui Yuanhuai alayla ekledi: "Tuzak olsa ne yazar? Bize ne?"

Zhao Xun, efendisinin iki tarafı birbirine kırdırmak istediğini anlayıp eğildi: "Dâhice, efendim."

Sui Yuanhuai ona bakarken gülümsedi. Zhao Xun bu bakıştan rahatsız oldu: "Efendim, bir kusurum mu oldu?"

"Duydum ki o küçük piçe okuma yazma öğretiyormuşsun?"

Zhao Xun diz çöktü: "Affedin efendim! Küçük bey sürekli ağlayıp Yu Teyze'sini istiyordu. Ben de iyi çalışırsa sizin onu görmesine izin vereceğinizi söyleyerek oyaladım."

Sui Yuanhuai'nin gülümsemesi derinleşti: "Benim adıma karar vermeyi seviyorsun demek."

Zhao Xun'un rengi attı: "Ölmeyi hak ediyorum, lütfen cezalandırın!"

O sırada bir kadın içeri tatlı getirdi. Zhao Xun'u yerde görünce şaşırdı.

Sui Yuanhuai, "Kalk bakalım, Lan Teyze geldi," dedi.

Kadın da hemen diz çöktü: "Efendim, oğlum bir hata yaptıysa lütfen beni cezalandırın, ona kıymayın."

Sui Yuanhuai kadını bizzat kaldırdı: "Lan Teyze, sen olmasan ben bugün burada olmazdım. Kalk lütfen."

Elleri buz gibiydi. Kadın bu soğukluk karşısında irkildi.

Sui Yuanhuai, kadının korkusunu fark edince gülümsemesi daha da yayıldı. Zhao Xun'a döndü: "Sen de kalk. Siz benim en yakınlarımsınız, öyle hemen diz çökmeyin."

Zhao Xun ve annesi dışarı çıktıktan sonra Sui Yuanhuai boşluğa sordu: "Hâlâ sadıklar mı?"

Karanlıktan bir gölge belirdi: "Zhao ailesinin size ihanet etmesi

imkansız efendim."

"İzlemeye devam et."

Sui Yuanhuai pencereden dışarı bakarken yorgun görünüyordu. Vücudu bitkin düşmüştü.

On yedi yıl önce... Saraydaki o büyük yangın yüzünün yarısını ve vücudunun büyük kısmını yakmıştı. O gün Prens Changxin'in asıl oğluyla kimlik değiştirmiş ve hayatta kalmıştı.

Bu, planlanmış bir kaçıştı.

Annesi, veliaht prens öldüğünde sıranın onlara geleceğini anlamış ve o yangını planlamıştı.

Saraydaki soylu çocukları davet etmişti. Prens Changxin'in oğlu da oradaydı. Bir kaza süsüyle çocuğun kıyafetleri kirletilmiş, o kıyafetler Sui Yuanhuai'ye giydirilmişti. Asıl prens ise o yangında can vermişti.

Yüzü tanınmaz halde olduğu için kimse şüphelenmemişti. O günden sonra o artık bir prens değil, Prens Changxin'in yanıklar içindeki oğlu Sui Yuanhuai olmuştu.

Lan Teyze, annesinin en sadık hizmetçisiydi. O da yangından kurtulmuş, sonra zengin bir tüccarla evlenip Sui Yuanhuai'ye gizlice yardım etmişti.

Sui Yuanhuai, yıllarca o acılı deri nakli ameliyatlarına katlanmıştı. Eskiden yüzüne bakmaya korkan hizmetçiler, şimdi onun gaddarlığından korkuyordu.

Annesinin Prens Changxin'i seçmesi tesadüf değildi. Sakat bir evlat, taht kavgasında tehdit oluşturmazdı. Üstelik Prens Changxin'in yeni eşi, "iyi anne" rolü yapmak için ona hep iyi davranmıştı.

Ama çalınmış bir sevgi, gerçek olabilir miydi?

Gerçeği öğrendiklerinde ondan nefret edeceklerdi.

Sui Yuanhuai'nin başı aniden şiddetle ağrımaya başladı.

Ameliyatların ve yangının bıraktığı bir hasardı bu. Canı yandıkça içindeki kötülük kabarıyordu.

Tam o sırada kapı açıldı. Küçük bir çocuk elinde kağıtlarla içeri girdi. Gözlerinde korku vardı ama yine de o masum bakışlarını kaldırdı ve mırıldandı:

"Baba."

67. BÖLÜM

Sui Yuanhuai, aniden içeri dalan bu çocuğu süzüyordu. Çocuk ona pek benzemiyordu ama Lan Teyze onu ilk gördüğünde, tıpkı küçüklüğündeki hâlinin bir kopyası olduğunu söylemişti.

Sui Yuanhuai kendi çocukluğunun nasıl bir şeye benzediğini hatırlamıyordu; zihninde kalan tek şey, büyük yangından sonraki o yakıcı acı ve yüzünü tanınmaz hâle getiren yanık izleriydi.

Tek elini şakağına dayamış, kapı eşiğinde çekinerek duran çocuğa bakarken soğuk bir kahkaha attı: "Baba mı? Sana bana böyle seslenme iznini kim verdi?"

Yu Ba'er'in elindeki yazı defterini tutan parmakları sıkılaştı, belli ki ne yapacağını bilemiyordu. Siyahı beyazından keskin bir hatla ayrılan gözleriyle, üzerinde ağır bir pelerinle yüksek mevkide oturan adama baktı. Ona başka nasıl hitap etmesi gerektiğini bilmediğinden sessiz kalmayı seçti; dudaklarını hafifçe birbirine bastırarak uslu ama zavallı bir tavır takındı.

Annesiyle birlikte Jiangnan'a doğru yola çıkmıştı ancak kervanları yolun yarısında bir grup Kara Zırhlı Muhafız tarafından durdurulmuştu.

O gün, bu adamı ilk görüşüydü. Kar lapa lapa yağıyordu. Adam, Kara Zırhlı Muhafızların çevrelediği arabanın içinde bitkin bir hâlde arkasına yaslanmıştı. Uzun süren hastalığı yüzünden aşırı derecede solgunlaşmış eliyle arabanın perdesini aralamış, kasvetli gözlerini anne ve oğula dikmişti. Bakışlarında zalimce bir ifade ve nihayet alacağı intikamın verdiği o karanlık haz vardı.

Çocuk bu adamdan çok korkuyordu; annesi ise sanki daha da çok korkuyor gibiydi, onu kucağına aldığında hafifçe titriyordu.

O günden sonra annesini bir daha hiç görememişti.

Buraya getirildiğinde bir ceza almamıştı, hatta üç öğün yemeğiyle ve bakımıyla ilgilenenler bile vardı. Ancak ne zaman annesini sorsa, ona hizmet eden uşaklar derin bir sessizliğe gömülüyordu. Sadece

onu çok seven yaşlı bir dadı, annesi hakkında ufak tefek bilgiler fısıldamaya cesaret edebiliyordu.

O dadı, bu adamın onun babası olduğunu söylemişti. Eğer uslu durur ve onun gönlünü hoş tutarsa, annesini görmesine izin vereceğini fısıldamıştı.

Yu Ba'er buraya geldiğinden beri hep çok uslu durmuştu ama yine de annesini görmesine dair tek bir kelime bile edilmemişti. İki gün önce daha fazla dayanamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamış, protesto etmek için yemek yemeyi reddetmişti.

Sonunda yanına yabancı bir adam gelmişti. Eğer düzgünce okuyup yazmayı öğrenirse ve derslerinde başarılı olursa annesini görmesinin mümkün olabileceğini söylemişti.

Denileni yapmıştı ve bugün nihayet avludan dışarı çıkarılmıştı. Bu, buraya geldiğinden beri kaldığı odadan ilk ayrılışıydı.

Sui Yuanhuai, Yu Ba'er'in bu ürkek hâline bakarken yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Gözü çocuğun elinde sıkıca tuttuğu yazı defterine ilişti: "Birinin sana yazı yazmayı öğrettiğini duydum, getir de bir bakayım."

Sadece orada oturuyor olmasına rağmen, tüm bedeni dipsiz bir kasvetle sarmalanmış gibiydi; insanda korku uyandırıyordu.

Yu Ba'er de korkuyordu ama yine de kararlı, küçük adımlarla ona doğru yürüdü.

Tüm bedeninde Yu Qianqian'a en çok benzeyen yeri muhtemelen gözleriydi; siyah ve yuvarlak, göz kenarları hafifçe aşağı eğik... Öyle uysal ve masum görünüyordu ki, insanın içinde istemsizce bir acıma duygusu uyandırıyordu.

Sui Yuanhuai, Yu Ba'er'in yaklaştığını gördüğünde ifadesi bir anlığına dondu. Bir an için çocuğun suretinde, hamile olmasına rağmen kaçma fikrinden asla vazgeçmeyen o kadını görür gibi oldu.

O kadın o kadar zayıftı ki, Sui Yuanhuai onu tek parmağıyla ezebilirdi ama ne kadar ceza verirse versin akıllanmıyordu; eline geçen her fırsatta hiç tereddüt etmeden kaçıyordu.

Tıpkı kafese kapatılmış bir geyik gibi, tek düşüncesi ormanlara geri dönmekti.

Yu Ba'er yazı defterini burnunun dibine kadar uzatınca kendine geldi. Sebebini bilmediği bir şekilde çehresi daha da karardı. Solgun ve zayıf parmaklarıyla yazı defterinin sayfalarını birer birer çevirirken, Yu Ba'er gerginlikten kıyafetinin ucunu çekiştirmeye başladı.

Kısa bir süre sonra, Yu Ba'er'in özenle yazdığı o koca yığın yazıyı değersiz bir kâğıt parçasıymış gibi havaya savurdu ve soğuk bir küçümsemeyle konuştu: "Bu yazdıkların da ne böyle? Harfler kemiksiz gibi yumuşacık, yeniden yaz."

Yu Ba'er, annesini görebilmek uğruna her birini büyük bir titizlikle yazdığı o kâğıtlara bakarken gözleri doldu ama tek kelime etmedi.

Çok geçmeden bir hizmetli nefesini tutarak içeri girdi; sessizce küçük bir yazı masası hazırlayıp fırça, mürekkep ve kâğıtları yerleştirdi. Tüm süreç boyunca neredeyse tek bir ses bile çıkmadı.

Avluda hizmet eden herkes Sui Yuanhuai'nin ne kadar dengesiz ve öfkeli olduğunu biliyordu. Buraya her girişlerinde kellelerini koltuk altına alıp giriyorlardı; on iki kat dikkatli olmasalar canlarından olabilirlerdi.

Yu Ba'er tüm bu olanlar karşısında hâlâ biraz şaşkındı. Çalışma masasının arkasında oturan Sui Yuanhuai, göz kapaklarını hafifçe aralayıp ona bir bakış attı ve soğukça buyurdu: "Burada çalışacaksın."

Yu Ba'er cesaretini toplayıp sordu: "Eğer güzel yazarsam, annemi görebilir miyim?"

Sui Yuanhuai'nin gülümsemesi daha da iğneleyici bir hâl aldı: "Bana böyle konuşmanı sana kim öğretti?"

Yu Ba'er'in gözlerinde yaşlar birikti ama inatla ağlamamak için kendini sıktı: "Kimse öğretmedi, sadece annemi özledim."

Sui Yuanhuai masadan bir bambu tomarı aldı ve buz gibi bir sesle dedi ki: "Git yazını yaz. Bir daha ağlarsan, ömrün boyunca onu

görmeyi unut."

Yu Ba'er usulca küçük masanın başına geçip yazı yazmaya başladığında, küçük bedeni adama yan dönmüştü. Kendi parmaklarından bile kalın olan fırçayı güçlükle tutuyordu. Gözyaşları kâğıdın üzerine pıt pıt damlıyor, küçük ıslak lekeler oluşturuyordu. Adamın fark etmesinden ölesiye korktuğu için ne gözyaşlarını silmeye cesaret edebiliyor ne de hıçkırabiliyordu. Sadece nefesini yavaşlatmış, gizli gizli ağlıyordu.

Kendini çok iyi sakladığını sanıyordu ancak yüksek mevkide oturan adam, onun tüm bu küçük hareketlerini en ince ayrıntısına kadar görüyordu. Adamın yarı kapalı gözlerinin derinliklerinde koyu bir gölge vardı.

Bu çocuğu sevmiyordu; sadece o kadının haddini bilmezliği yüzünden değil, aynı zamanda bu çocuğun varlığı kendi konumunu ciddi şekilde tehdit ettiği için.

Sürekli ilaçlara mahkûm olan ve dövüş sanatları çalışamayan bir sakatla kıyaslandığında; sağlıklı, küçük yaşta ve kontrol edilmesi son derece kolay bir çocuk, her bakımdan ilk tercih olurdu.

Zhao ailesi bu çocuğa ne kadar yakınlaşırsa, adamın içindeki kuşku ve nefret o kadar artıyordu.

Zamanında hayatta kalabilmek için yangın acısına katlanmış, bedeninde kalıcı hastalıklar bırakmıştı.

Daha sonra insan içine çıkabilmek için sayısız insanlık dışı işkenceye göğüs germiş, yanmış derilerini santim santim değiştirtmişti. Deri yüzülme acısı gibi bir azabı ancak ölüler bilirdi ama o, bunu hayattayken tatmıştı.

Bu kadar zorlukla hayatta kalmışken, kim onun yoluna taş koymaya cüret ederse ölmeliydi!

Bunu düşünürken ifadesi daha da gaddarlaştı. Bambu tomarını kavrayan elinin boğumları o kadar beyazlamıştı ki, sanki her an kırılacak gibiydi.

Bir hizmetçi kız çay ikram etmek için içeri girdiğinde, adamın o

korkunç ifadesiyle burun buruna geldi. Kısa bir çığlık attıktan sonra elindeki çay tepsisi devrildi, fincan yere düşüp paramparça oldu. Kızın yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Hemen yere kapandı ve titreyen bir sesle yalvardı: "Büyük Efendi... Büyük Efendi, bağışlayın..."

Sui Yuanhuai, hizmetçilerin ona bakarken sanki bir hortlak görmüş gibi dehşete düşmelerinden nefret ederdi. İnce dudakları yukarı kıvrıldı ama ağzından çıkan kelimeler kan donduracak kadar soğuktu: "Götürün şunu, sopayla döverek öldürün!"

Çok geçmeden içeri birileri girdi. Hizmetçi kız tek bir çığlık bile atamadan ağzı kapatılarak götürüldü. Tüm süreç, sessiz ve hızlı bir gölge oyunu gibiydi.

Yu Ba'er yazı masasında oturmuş, donakalmış bir hâlde bu sahneyi izliyordu. Fırçasının ucundaki mürekkep kâğıda damladı ve bitirmek üzere olduğu yazısını kirletti.

Masanın arkasında oturan adam, çocuğun bembeyaz kesilmiş yüzüne soğuk gözlerle baktı ve aniden kötücül bir sesle ekledi: "Eğer söz dinlemezsen, annenin sonu da tıpkı onun gibi olur."

Yu Ba'er belli ki dehşete düşmüştü. O gün Sui Yuanhuai'nin çalışma odasından döndükten sonra günlerce hastanede yattı, kabuslarında bile ağlayarak annesini sayıkladı.

Lan Hanım, zamanında Doğu Sarayı'ndan kaçtıktan sonra Sui Yuanhuai'nin dışarıdaki gücünü geliştirmek için zengin bir tüccarla evlenmişti. Sui Yuanhuai'nin yanıklarının en ağır olduğu dönemde yanında değildi. Yu Ba'er'i gördüğünde, sanki eskiden baktığı o küçük imparatorluk torununu görüyor gibi oluyor, içi parçalanıyordu. Sui Yuanhuai'nin huzuruna çıkıp Yu Ba'er'in annesini bir kez görmesi için yalvarmaya yeltendi ama karşılığında sadece Sui Yuanhuai'nin iğneleyici sözlerini aldı: "Bir hizmetçiyi sopayla öldürttüm diye korkudan hasta mı oldu? Lan Teyze unuttun mu, ben onun yaşındayken Doğu Sarayı yangınını yeni atlatmıştım."

Lan Hanım, Sui Yuanhuai'nin simsiyah gözlerinde eriyen o buz gibi gülümsemeyi görünce, bir daha Yu Ba'er için af dilemeye cesaret edemedi.

Üç gün sonra Yu Ba'er yavaş yavaş iyileşmeye başladı ama huyu değişmişti; içine kapanmış, konuşmaz olmuştu. Kimseyle ilgilenmiyordu; her gün aksatmadan yaptığı tek şey yazı yazmaktı.

Lan Hanım, çocuğun bu korkuyla tamamen mahvolmasından korktuğu için uşaklara, Yu Ba'er'e oyun arkadaşı olmaları için birkaç zeki çocuk bulmalarını emretti.

Ancak Yu Ba'er o çocuklarla da ilgilenmedi, sadece kendi işine odaklandı.

Zhao Xun, Qingping ilçesindeyken Yu Qianqian'ın her hareketini izlemekle görevlendirilmişti. Yu Qianqian ve oğlunun Fan ailesiyle bir bağı olduğunu biliyordu. Lan Hanım'a cesurca bir öneride bulundu: "Acaba Fan ailesinin küçük kızını buraya mı getirsek? Belki o zaman Yu Ba'er konuşmaya razı olur?"

Lan Hanım tereddüt içindeydi: "O çocuk şu an dışarıda Wuan Markisi'nin kızı olarak biliniyor ve saray muhafızları tarafından sıkı bir şekilde korunuyor. Onu nasıl küçük efendiye oyun arkadaşı olarak getirebiliriz?"

Zhao Xun, "Veliaht Prens, Majesteleri ile yakındır, dolayısıyla küçük efendiyi de sever. Anne, denemeden Veliaht Prens'in buna izin vermeyeceğini nereden bilebilirsin?" dedi.

Lan Hanım oğluyla bir süre bakıştıktan sonra, "Xun'er, küçük efendinin iyiliği için bile olsa, önce Majestelerine sormalıyız," dedi.

Zhao Xun başını hızla öne eğdi: "Ben de küçük efendiye bir zarar gelmesinden korktuğum için acele ettim."

Lan Hanım, "Şu an tüm Zhao ailesinin temeli senin ellerinde. Senin kararların tüm ailenin varlığını belirler, sakın hata yapma," diye uyardı.

Zhao Xun saygıyla, "Öğütlerinizi aklıma kazıdım anne," dedi.

Lan Hanım, Sui Yuanhuai'nin huzuruna tekrar çıktığında, iştahı genelde kapalı olan adamın nadiren de olsa keyifle yemek yediğini gördü. Yanındaki hizmetçi her yemeği önce tadıyor, sonra o çubuğunu uzatıyordu.

Lan Hanım masadaki o garip yiyeceklere göz ucuyla baktığında, bunların hepsinin o Yu Cariye tarafından yapıldığını anladı. O kadın dışarıdan yumuşak başlı görünse de huyu şaşırtıcı derecede inatçıydı; Lan Hanım onu daha önce defalarca uyarmış ama inadını kıramamıştı.

Şimdi aniden Sui Yuanhuai'ye böyle yaranmaya çalışması, muhtemelen Yu Ba'er'in hasta olduğunu öğrenmesinden ve bu vesileyle çocuğu görmek istemesindendi.

Yu Cariye'nin kaldığı avlu kuş uçurtulmayacak kadar sıkı korunuyorken haberin içeri nasıl sızdığına gelince... Belli ki karşısındaki adam bunu bilerek yapmıştı.

Lan Hanım kaşlarını çatmadan edemedi. Sui Yuanhuai'nin Yu Cariye'ye karşı tam olarak ne hissettiğini hâlâ çözememişti. Zamanında adamın sağlığı her geçen gün kötüye gittiğinde, bir aksilik çıkmasından korktuğu için ona birkaç cariye seçmişti.

Sui Yuanhuai bunun ne anlama geldiğini biliyordu. İçten içe nefret etse de soyunu devam ettirebilmek için birini seçip çocuk sahibi olmak zorundaydı.

Lan Hanım bazen, Sui Yuanhuai'nin ona olan tam güveninin o zaman sarsılmaya başladığını düşünüyordu.

Ama her şey başa dönse yine aynısını yapardı. O, Veliaht Prenses'in en sadık sırdaşıydı; eğer imparatorluk torunu elden gidiyorsa, ne pahasına olursa olsun ondan bir soy bırakmalıydı ki intikam davası devam edebilsin. Ancak bu şekilde Veliaht Prenses'in ruhuna karşı görevini yapmış sayılırdı.

O zamanki cariyeler arasında en alımlı, en işveli olanlar vardı ama Sui Yuanhuai hiçbirine dönüp bakmamış; sadece bir tavşan kadar ürkek, uysal ve söz dinleyen Yu Cariye'yi seçmişti.

Ancak muhtemelen adamın dengesiz mizacından korktuğu için, Yu Cariye zifaf gecesinden sonra sersemlemiş, ardından ağır bir hastalığa yakalanmıştı. Konaktakiler gizli gizli onun Sui Yuanhuai tarafından korkutularak bu hâle getirildiğini konuşuyordu.

Sui Yuanhuai bu dedikoduları çıkaranları cezalandırmış, hatta Yu Cariye'den de kurtulmayı düşünmüştü ki, hekim muayene sırasında müjdeli haberi vermişti.

Yu Cariye ancak bu sayede canını kurtarabilmişti ama iyileştikten sonra huyu tamamen değişmişti. Görünüşte hâlâ uysaldı ama içten pazarlıklıydı; fırsatını bulduğu an kaçıyor, yakalanıp geri getirildiğinde ise Sui Yuanhuai ne kadar öfkelenirse öfkelensin, o sadece kendi konforunu sağlamaya bakıyordu.

Hamilelik bulantıları ağırlaştığında kendi mutfağında yiyecek bir şeyler hazırlıyor, kilit altında olsa bile yemesine içmesine bakıyor, kendine iyi bakıyor, asla taviz vermiyordu. Sonra yine bir fırsatını bulduğunda bir tavşan gibi ortadan kayboluveriyordu.

Yu Cariye birkaç yıl önce yedi aylık hamileyken kaçmayı başardığında, Sui Yuanhuai'yi biraz kafa dağıtması için bir çiftliğe gitmeye ikna etmişti. Kendi elleriyle yemek yapmış ama içine ilaç katmıştı. Çiftliktekileri uyuttuktan sonra kendi altınlarını ve mücevherlerini toplamış, sadık hizmetçisi ve bir muhafızla birlikte kaçmıştı.

Sui Yuanhuai uyandığında neredeyse tüm çiftliği yerle bir etmişti. Ağzından "bir aşağılık hizmetçi" lafları düşmüyordu ama neredeyse tüm adamlarını onu bulmak için seferber etmişti. Bu arayış tam beş altı yıl sürmüş ve sonunda Lin'an kasabası gibi küçük bir yerde izini bulmuştu.

Lan Hanım, Yu Cariye ve oğlunu geri getirdiğinde adamın huyuna bakarak "anneyi öldürüp çocuğu saklayacağını" düşünmüştü. Ama o sadece anne ve oğulu ayrı yerlere kapatmış, onlara kötü davranmamış ama hallerini de sormamıştı. Arada bir yaptığı soğuk iğnelemeler dışında başka bir şey yoktu; Lan Hanım bir türlü ne düşündüğünü anlayamıyordu.

Sui Yuanhuai yemeğini yerken, Lan Hanım'ın yanında bir süredir bir şey söylemek ister gibi durduğunu fark etti ve sordu: "Lan Teyze, bana bir şey mi diyecektin?"

Lan Hanım, şu an Yu Ba'er konusunu açmanın mantıklı olup olmadığından emin değildi ama yine de kendini zorlayarak konuştu:

"Küçük efendinin durumu hâlâ düzelmedi. Xun'er'den duydum ki Yu Cariye, Qingping ilçesindeyken Fan ailesiyle yakınmış. Haddimi aşarak diyorum ki... Fan ailesinin küçük kızı şu an konaktayken, acaba... bir süreliğine küçük efendiye oyun arkadaşı mı olsa? Belki o zaman küçük efendi biraz daha iyi hisseder."

Sui Yuanhuai, Changning'in buradan sağ çıkabileceğini pek sanmıyordu. Muhtemelen yediği güzel yemeğin etkisiyle keyfi yerindeydi ama o kadının dileğini bu kadar çabuk yerine getirip oğlunu görmesine de izin vermek istemiyordu. Elini çenesine dayayıp bir süre düşündükten sonra aniden güldü: "Lan Teyze madem bir karara vardın, gidip Qing Kardeşimle konuş o zaman."

Odadan çıkarken Lan Hanım hâlâ inanamıyordu; bugünkü Sui Yuanhuai her zamankinden çok daha yumuşak başlı mıydı?

Sui Yuanqing, Changning'i Changxin Krallığı Malikanesi'ne getirdiğinde onu rastgele uşakların eline bırakmış, "İyi bakın, çocuk açlıktan veya soğuktan ölmesin yeter," demişti. Lan Hanım, Sui Yuanhuai'nin adını kullanarak Yu Ba'er'e oyun arkadaşı aradığını söylediğinde, Sui Yuanqing tek bir soru bile sormadan izin verdi.

Lan Hanım, Changning'i almak için bir hizmetçiyle birlikte gittiğinde, odunluğun kapısını açtığında samanların içine büzülmüş küçük bir kız gördü. Günlerdir yıkanmadığı belliydi; başındaki saçları darmadağın olmuş, yüzü kirlenmişti. Yanakları soğuktan kızarmıştı ama gözleri şaşırtıcı derecede parlaktı; bir geyik yavrusu gibi berrak ama bir o kadar da tetikte bir bakışla onları süzüyordu.

Lan Hanım saraydan yetişmeydi, hayatı boyunca sayısız güzel görmüştü. Ama bu küçük kızı gördüğünde içinden bir anlık şaşkınlık geçti; bu küçük kız büyüdüğünde nadir rastlanan bir güzellik olacaktı.

***

Jizhou.

Fan Changyu, zindanın kapısında bekleyen hırsıza bir tekme savurdu. Elindeki siyah demir satırı indirmesiyle kıvılcımlar saçıldı ve kapıdaki kilit yere düştü.

Arkasından nefes nefese koşan askerler yetişti: "Hanımefendi, bu kadar hızlı koşmayın, ileride haydutlar çok..."

Yerde inleyerek yatan dağ haydutlarını görünce askerin sözü boğazında düğümlendi.

Fan Changyu arkasından geç gelen askerlere aldırmadan karanlık zindana daldı. Bir yandan uyuşturucu dumanından sersemlemiş çocukları havaya kaldırıp bakıyor, bir yandan da Changning'in adını bağırıyordu.

Bu günlerde Jizhou şehri içinde aniden birçok çocuk kaçırma ve gasp davası meydana gelmişti. Görevli askerler, bir grup insan kaçakçısının kargaşadan yararlanarak çocukları kaçırdığını söylüyordu.

Fan Changyu, Changning'in de insan kaçakçıları tarafından götürülmüş olmasından korkuyordu. Bir umutla günlerdir askerlerin peşinden giderek insan kaçakçılarının inlerini bir bir yerle bir ediyordu.

Changning'i bulamamıştı ama elinde bir kasap satırıyla ortalığı kasıp kavurduğu namı her yere yayılmıştı. Ne zaman bir çocuk veya kadın kaçakçılığı inini çökertseler, düşmanı öldürmekteki cesaretiyle hep en büyük takdiri o topluyordu. Üstelik resmi görevli olmadığı için, valilik ona yüklü miktarda gümüş ödül vermek zorunda kalıyordu.

Fan Changyu cebindeki gümüş senetlerin her geçen gün kalınlaştığını görüyordu ama Changning'den hâlâ haber yoktu, içi içini yiyordu.

Valilik o insan kaçakçılarını sorguladıktan sonra, bazı çocukların çoktan farklı eyaletlere satıldığını öğrenmişti. Changning'in tarifine uyan tüm kız çocuklarını not etti. Gümüş senetlerin yarısını Zhao Teyze'ye bıraktı, diğer yarısını koynuna sokup sırtına birkaç kasap satırı asarak Changning'i bulmak için birkaç eyaleti boydan boya geçmeye karar verdi.

Aramayı kolaylaştırmak için valiliktekiler, Changning'in bir resmini çizdirmesini önermişti.

Fan Changyu o zaman evde yılbaşında bir bilginin çizdiği hazır bir resim olduğunu hatırladı; hatta onu çerçeveletip Changning ile kaldıkları odaya asmıştı.

Eve gidip aramaya koyulduğunda evi altüst etti ama o resmi bir türlü bulamadı.

Daha önce başı çok kalabalık olduğu için o resmi hiç düşünmemişti ama şimdi resmin ortadan kaybolması onu aniden tetikte olmaya itti.

O resim ünlü bir ressamın eseri değildi, kim özellikle çalmaya gelirdi ki?

Dahası, Lin'an kasabası Qingfeng Kalesi'ndeki katliamdan sonra aslında ölü bir kasabaya dönmüştü; neredeyse kimse buraya gelmezdi. Hırsızlık niyetinde olan biri olsa bile, büyük konaklara giderdi, şehrin batısındaki bu fakir evlere uğramazdı.

Fan Changyu uzun uzun düşündükten sonra, resmi alabilecek tek kişinin o gece rehin aldığı ve büyük ihtimalle geri dönüp kurumuş kuyuda saklananları sıkıştıracak olan o aşağılık herif olduğunu fark etti!

Resimde kendisi, Changning ve Yan Zheng vardı; dışarıdan biri onları kolayca bir aile sanabilirdi.

Qingfeng Kalesi'ndekilerin hepsi yakalandıktan sonra sadece o aşağılık herif ve bir kadın haydut kaçabilmişti. Yoksa onlar o resme dayanarak Changning'i intikam almak için mi kaçırmışlardı?

Fan Changyu, Jizhou'da o herif için artık barınacak yer kalmadığını, aslında Chongzhou askeri olduğunu, belki de Chongzhou'ya kaçmış olabileceğini düşündü.

Arayacağı yönü bulunca, aynı gün bir at satın aldı ve yolda iz sorarak Chongzhou'ya doğru yola koyuldu.

68. BÖLÜM

Fan Changyu'nun yola çıktığı gün, Zheng Wenchang hemen He Jingyuan'a yeni bir mektup yazdı.

Daha önce He Jingyuan, Changning'in yakalandığını öğrendiğinde ona cevap yazmış ve Fan Changyu'yu bir şekilde sakinleştirmesini söylemişti.

Zheng Wenchang çocuğun tam olarak kimin tarafından kaçırıldığını henüz bilmiyordu. Fan Changyu'ya bir açıklama yapabilmek için, bunun Jizhou şehri içindeki kadın ve çocuk tüccarlarının işi olabileceği yalanını uydurmuştu.

Fan Changyu'nun valiliğin insan kaçakçılarının inlerini çökertme haberini usulca bekleyeceğini sanmıştı ama o kız elinde bir kasap satırıyla askerlerin peşine takılıp bizzat baskınlara katılmıştı.

Normalde bir iki ay sürmesi planlanan operasyonlar, akıl almaz bir şekilde yarım aya inmişti; bu durum Zheng Wenchang'ın kafasını epey karıştırmıştı.

Valilik, önemli suçluların yakalanmasına yardım eden yiğitlere her zaman ödül verirdi. Fan Changyu aldığı ödüllerin çokluğu ve daha önce Qingfeng Kalesi'ne karşı komşularını korurken gösterdiği kahramanlık sayesinde artık "Kasap Güzeli" lakabıyla nam salmıştı.

Jizhou şehri içindeki küçük haydut grupları arasında bile bir söz yayılmıştı: "Yolda elinde kasap satırı olan güzel bir kıza rastlarsan, sakın yanlış bir düşünceye kapılma; usulca geçmesine izin ver. Yoksa... yuvanı başına yıkar."

Uzak yola çıkacak olan bazı genç kızlar, korunma amaçlı yanlarına birer kasap satırı almaya başlamışlardı. İşin garibi, bu gerçekten işe yarıyordu; öyle ki demirci dükkanlarında ve bıçakçılarda kasap satırı stokları tükenmişti.

He Jingyuan mektubu aldığında, şaşkınlık sırası ona geçmişti.

Xie Zheng iki bin yeni askerle ayrılmadan önce özellikle

tembihlemiş, Jizhou'daki Fan Changyu'ya göz kulak olmasını istemişti. Olayların bu noktaya geleceğini He Jingyuan bile tahmin edememişti.

Aslında o, Fan ailesinin bu iki kızının hayatlarını sıradan ve huzurlu bir şekilde geçirmelerini, Fan çiftinin geçmişindeki o karanlık işlere bulaşmamalarını umuyordu; ama görünen o ki, bu artık imkansızdı.

Muhafızlar çadırın önünde beklerken, içeriden sadece derin bir iç çekiş sesi duyuldu.

***

Güneş tepedeydi, yol kenarındaki bitkiler taze sürgünler vermişti.

Fan Changyu at sırtında kuru azığını çiğnerken bahar manzarasının tadını çıkaracak durumda değildi. Sadece yol boyunca hiç mülteciye rastlamamış olmasını tuhaf buluyordu; acaba son birkaç ayda kaçması gereken herkes kaçmış mıydı?

Kuru azık boğazına dizilince su içmek için matarasına uzandı ama içinde pek su kalmadığını fark etti.

Yola paralel uzanan dereye baktı, su doldurmak için atından indi. Ancak su çok sığdı; matarayı kayaların arasına, suyun biriktiği yere tutmazsa tam dolmuyordu.

Fan Changyu serin sudan birkaç yudum içti, matarasını doldurup tam yola devam edecekken, ilerideki yol ayrımından üstü başı perişan bir adam sendeleyerek ona doğru koştu. Uzaktan onu görünce bağırdı: "Hanımefendi, kurtarın beni!"

Fan Changyu onun dağ haydutlarına rastladığını sandı, matarayı atın heybesine asıp hemen kemik satırını çıkardı. Adam yanına yaklaştığında bıçağın keskin ucunu ona doğrultarak üç adım ötede durmasını sağladı.

Dışarıdayken tedbiri elden bırakmaya cesaret edemezdi. Daha önce askerlerle insan kaçakçılarının inlerini çökertirken, birçok genç kızın yaşlılara veya çocuklara yardım etmeye çalışırken tenha yerlere çekilip kaçırıldığını görmüştü.

Adamı süzerek sordu: "Dağ haydutlarına mı rastladın?"

Adam başını salladı. Sürekli çalışmaktan güneş yanığı olmuş yüzü ter içindeydi, ellerini dizlerine dayayıp soluklanarak konuştu: "Saray askerleri zalimlik yapıyor... Bizim gibi masum halkı zorla su bendi inşaatına götürüyorlar..."

At nalı sesleri yaklaşınca adam belli ki çok korktu ve panikledi. Fan Changyu'ya yalvardı: "Ben şu ormana girip saklanayım, ne olur yerimi söylemeyin. Evde yaşlım var, küçüğüm var. Eğer götürülürsem o askerlerin kırbaçları altında can veririm, o zaman evdekiler ne yapar?"

Neredeyse diz çöküp yalvaracaktı, sözünü bitirir bitirmez yolun kenarındaki çalılıkların içine daldı.

Fan Changyu adamın söylediklerini tarttı. Bahar gelmesine rağmen dere suyunun neden bu kadar sığ olduğunu şimdi anlamıştı; demek ki yukarıda su bendi yapıp suyu tutmuşlardı. Yol boyunca mülteci görmemesinin sebebi de muhtemelen hepsinin inşaatta çalıştırılmak üzere toplanmış olmasıydı.

Hemen yola çıkmadı, atının yol kenarındaki taze otları yemesini beklerken bir yandan da hayvanın boynunu okşadı.

Yaklaşan atlı grubu on kişiden fazlaydı ve hepsi zırhlı askerlerdi. Burası bir yol ayrımı olduğu için askerlerin başındaki adam dizginleri asılıp Fan Changyu'ya sordu: "Buradan geçen bir adam gördün mü?"

Bu yolda zaten pek kimse yoktu, "görmedim" demek çok sahte dururdu.

Fan Changyu başıyla onayladı: "Gördüm."

Askerlerin karşısında hiç korku belirtisi göstermiyordu; atının heybesinde birkaç bıçak asılıydı ve üzerinde de tam bir yolcu kıyafeti vardı. Askerler onu dünyayı gezen dövüşçü kadınlardan biri sandılar ve şüphelenmediler. Sadece, "Hangi yoldan gitti?" diye sordular.

Fan Changyu yan taraftaki yolu işaret ederek, "Şu tarafa," dedi.

Askerlerin başındaki adam Fan Changyu'ya bir baktı ama tüm adamlarını onun işaret ettiği yöne sürmedi. İki kişiyi Fan Changyu'nun geldiği yöne doğru gönderdi, kendisi ise geri kalanlarla birlikte diğer yola daldı.

Fan Changyu askerlerin uzaklaşmasını ifadesizce izledi ama içinden, "Neden hikaye kitaplarındaki gibi değil bu işler?" diye geçirdi.

Askerler tamamen gözden kaybolunca, adamın saklandığı çalılığa seslendi: "Çıkabilirsin, gittiler."

Adam perişan bir hâlde dışarı çıktı, Fan Changyu'ya minnetle teşekkür etti: "Tüm ailem adına size teşekkür ederim hanımefendi."

Fan Changyu, "Lafı bile olmaz. Bu arada, askerlere o yolu gösterdim ama iki kişi hâlâ benim geldiğim yöne doğru gidiyor. Bence sen çalılıklarda biraz daha saklan. Askerler ileride kimseyi bulamayınca muhtemelen geri dönecekler; onlar geçip gittikten sonra bu yoldan kaçarsın," dedi.

Adam sürekli teşekkür ediyordu ama gitmeye pek niyeti yok gibiydi. Fan Changyu'nun atındaki büyük heybeye mahcup bir tavırla bakıp kuruyan dudaklarını yaladı: "Hanımefendi, yiyecek bir şeyiniz var mı? Günlerdir askerlerden kaçıyorum, ağzıma lokma koymadım."

Fan Changyu'nun heybesinde epey azık vardı. Adama baktı ve "Sana getireyim," dedi.

Heybenin düğümünü çözmek için iki elini de kullanması gerekiyordu. Satırını kınına soktu ve heybeye uzandı.

Çıkık olan omzu neredeyse tamamen iyileşmişti ama ağır bir şey kaldırırken hâlâ zorlanıyordu. Daha çabuk iyileşmesi için bu aralar o koluyla ağır iş yapmamaya çalışıyordu.

Fan Changyu yemek almak için arkasını döndüğü anda, adamın o saf ve mahcup ifadesi bir anda gaddarlaştı. Kolunun içine sakladığı hançeri çıkarıp kadının sırtına saplamaya çalıştı.

Ancak "çın" diye bir ses duyuldu; bıçağın ucu sanki sert bir demir levhaya çarpmış gibi zerre ilerlemedi. Adam şaşkınlıktan donakaldı.

Fan Changyu'nun eli duraksadı. Başını hafifçe çevirip adama soğuk bir bakış attı: "Beni kandırdın mı?"

Adamın bakışları sertleşti, hançeri çekip bu sefer boğazına savurdu. Fan Changyu adamın karnına öyle bir tekme attı ki, adam birkaç metre uzağa uçtu.

Muhtemelen iç organları zarar görmüştü; adam hançeri elinden düşürdü, karnını tutarak acı içinde yerde kıvranmaya başladı.

Fan Changyu tek başına yola çıkmadan önce birçok önlem almıştı; örneğin bir demirciye iki tane çok sağlam demir levha dövdürmüştü. Birini göğsüne, diğerini sırtına yerleştirmişti; yolda böyle bir aksilik çıkmasından korkuyordu.

Kasap satırını eline alıp adamın yanına yürüdü. Onu bağlayıp burada bırakacak, askerler geri döndüğünde onlara teslim edecek ve kendisi o zamana kadar tüyecekti.

Yoksa bir suçlunun kaçmasına yardım etmek ve askerleri kandırmak suçundan başı yanabilirdi.

Ancak çok geçmeden at sesleri tekrar duyuldu. Askerlerin başındaki adam, Fan Changyu ve yerdeki adamı görünce yüzü asıldı. Yanındaki okçular yaylarını Fan Changyu'ya doğrulttular.

Fan Changyu hemen, "Komutanım, bu adam beni kandırdı! Su bendi inşaatından kaçan bir köylü olduğunu, evde yaşlı annesi ve çocukları olduğunu söyleyip saklanmak için yalvardı. Az önce de bana saldırdı, ben de onu etkisiz hale getirdim," dedi.

Komutan ona soğuk bir bakış attı ve emretti: "Bağlayın, ikisini de götürün."

Fan Changyu telaşla, "Komutanım, gerçekten masumum! Sizi kandırdığım için özür dilerim ama bu haini de ben yakaladım. Suçumu bu şekilde telafi edemez miyim?" dedi.

Komutan soğukça güldü: "Bu adam Chongzhou ordusunun bir casusu. Senin de onun işbirlikçisi olmadığını nereden bilelim? Belki de kaçamayacağınızı anlayınca bu oyunu tezgahladınız."

Fan Changyu bu kadar büyük bir işe bulaştığını tahmin etmemişti: "Komutanım, üzerimde kimliğim var! Ben Jizhou'luyum, casus falan değilim!"

Kimlik belgesini çıkardı ama askerler yaklaşmasına izin vermediği için belgeyi komutana fırlattı.

Komutan belgeye baktıktan sonra sordu: "Madem Jizhou'lusun, savaşın ortasında neden kuzeybatı sınırına gidiyorsun?"

Bu yol hem Chongzhou'ya hem de Yanzhou'ya gidiyordu. Fan Changyu işbirlikçi sanılmamak için Chongzhou'ya gittiğini söylemeye cesaret edemedi: "Yanzhou'ya akrabalarımı aramaya gidiyorum."

Savaş zamanı mülteciler her yere dağılmıştı, başka eyaletlere giderken resmi izin belgesi almak pek mümkün olmuyordu.

Komutanın ifadesi yumuşamadı: "Bu kimliği birini öldürüp çalmadığını nereden bileyim?"

Atını çevirdi ve sertçe emretti: "Götürün!"

Fan Changyu: "..."

Bu kadar şanssızlık da olmazdı!

Oklar ona doğrulmuşken çaresizce bıçağını bıraktı, elleri bağlanarak askeri kampa götürüldü.

Fan Changyu, Lucheng'de askerlerin toplandığını biliyordu ama Jizhou'dan çıktıktan sonra yolun yarısında on binlerce askerin konuşlandığını ve devasa bir su bendi inşa edildiğini bilmiyordu.

Kampa getirildikten sonra geçici olarak bir hücreye kapatıldı. Atı, heybesi ve kasap satırları elinden alındı; hatta üzerindeki o iki demir levha bile arama yapan bir kadın görevli tarafından çıkarıldı.

Nöbetçi askerlerin her gün ona verdiği yemek, kendi heybesindeki kuru azıktan başkası değildi. Zorla alıkonulmuştu ama yemeğini bile kendi cebinden yiyordu; bu durum Fan Changyu'yu daha da sinirlendiriyordu.

İki gün sonra hücreden çıkarıldı. Casus olmadığı anlaşılmıştı ama serbest bırakılmadı. Üstü başı perişan diğer köylülerle birlikte sıraya dizildi, eline bir kazma ve bir küfe verildi. Toprak ve taş kazmaya gönderildiler; ikişerli gruplar halinde çalışıyorlardı. Eğer öğlene kadar on küfe kazamazlarsa öğle yemeği yoktu.

Fan Changyu o zaman öğrendi ki, bu insanların hepsi yoldan geçen mültecilerdi ve zorla burada tutuluyorlardı. Askerler, su bendi inşaatının duyulmasından korkuyorlardı; ama insanları sadece kapatıp beslemek de masraflı olduğu için onları taş kazma işinde çalıştırıyorlardı.

Çoğu mülteci, karınlarını doyurabilmek için bu ağır işi yapmaya razıydı.

Fan Changyu'nun alıkonulma sebebi de askerlerin onun Yanzhou'ya giderken Chongzhou'dan geçip bir şeyler sızdırmasından korkmasıydı.

Bir su bendinin neden bu kadar gizli tutulduğunu anlamıyordu ama içten içe Changning'in güvenliği için endişeleniyordu. Madem buradaydı, dağa taş kazmaya giderken çevreyi iyice öğrenmeli ve bir kaçış planı yapmalıydı.

Yeni geldiği için herkes çoktan eşini seçmişti. Çoğu erkekti ve yemek söz konusu olduğunda kimse "hanımefendi" falan dinlemiyordu. Güçlü kuvvetli kadınlar bile Fan Changyu'nun boyu uzun olsa da zayıf göründüğünü düşünüp iş yapamayacağından korkuyor, onunla eşleşmek istemiyorlardı.

Fan Changyu tek başına öğlene kadar on küfe kazmanın zor olmayacağını düşünüyordu ama askerler onun ve zayıf bir ihtiyarın boşta kaldığını görünce ikisini eşleştirdi. Muhtemelen birinin zayıf bir kadın, diğerinin ise yaşlı bir bunak olduğunu düşünüp onlara öğlene kadar sadece beş küfe sınırı koydular.

Fan Changyu elinde küfe ve kazmayla taş kazmaya giden grubun peşine takıldı. İhtiyar, kendi kazmasını taşırken bile nefes nefese kalıyordu ama ağzı bir an bile durmuyordu; sürekli askerlere sövüyordu. Ama öyle kibar ve edebi küfürler ediyordu ki, ne köylüler ne de askerler ne dediğini anlayabiliyordu.

Fan Changyu'nun heybesinde Yan Zheng'in notlar aldığı kitaplar vardı; boş zamanlarında onlara baktığı için ihtiyarın ne dediğini biraz anlıyordu ama derin edebi atıflar yapınca o da ipin ucunu kaçırıyordu.

İhtiyarın neredeyse bayılacak gibi olduğunu görünce, orduya katılan yaşlı Marangoz Zhao'yu hatırladı ve içi acıdı. Kazmasını bir bıçak gibi kullanarak ağaçtan sağlam bir dal kesti, uçlarını temizleyip ihtiyara baston yapması için verdi. İhtiyarın kazmasını küfeye koymak için uzandı: "Ben taşıyayım."

İhtiyarın alnından terler süzülüyordu; Fan Changyu'nun bir genç kız olduğunu görünce kazmayı vermedi ve inatla, "Ben kendim taşırım," dedi.

Yan taraftaki bir kadın bunu görünce, "Kızım, bu ihtiyara bulaşma, huyu çok terstir!" dedi.

Fan Changyu ihtiyarın "tavrı sert ama kalbi yumuşak" biri olduğunu anlamıştı; gülümseyip geçiştirdi.

Kazma yerine vardıklarında Fan Changyu'nun gücü sayesinde beş küfeyi doldurmak hiç zaman almadı; sayım yapan askerler bile ona şaşkınlıkla baktı.

Taşıma işini onlar yapmıyordu; ya katırlarla taşınıyor ya da iki asker omuzlarında taşıyordu.

Öğle sınırını doldurmuştu ama diğerleri hâlâ kazıyordu. Fan Changyu dikkat çekmemek için çalışıyormuş gibi yapmaya devam etti ve ihtiyarla sohbete daldı: "Amca, sen okumuş bir adama benziyorsun, yolun buralara nasıl düştü?"

İhtiyar öfkeyle, "Duydum ki Yanzhou, Jizhou'dan yirmi bin asker ödünç almış. Anladım ki Wu Nehri'nin yukarısında bir su bendi yapılacak. Gelip bir bakayım dedim, şu askerler beni casus sanıp yakaladılar. Cahiller sürüsü!" dedi.

Fan Changyu, "Amca, her merakın peşinden gidilmez. Savaş zamanı baraj inşaatı falan izlemeye kalkma bir daha," dedi.

İhtiyar, "meraklı" sanıldığı için öfkeden deliye döndü ve öğle

yemeğine kadar Fan Changyu ile tek kelime konuşmadı.

Fan Changyu öğlene kadar sekiz küfe kazmıştı. Yemek alırken askerlerden takdir gördü ve ona fazladan bir mantı verdiler. Mantıyı ihtiyara vermek istedi ama ihtiyar mantıya bakıp burun kıvırdı; belli ki beğenmemişti. Fan Changyu da hiç çekinmeden mantıyı kendi yedi.

Gücü yerinde olduğu için iştahı da yerindeydi. Daha çok kazarsa daha çok yemek alacağını anlayınca öğleden sonra on iki küfe kazdı ve fazladan iki mantı daha kazandı.

İhtiyar hâlâ kibar kibar sövüp duruyordu; bazen buradaki askerlere, bazen de "kokuşmuş velet" dediği birine.

Fan Changyu çorba kasesini tutarken merakla sordu: "O bahsettiğiniz oğlunuz mu?"

İhtiyar ona ters bir bakış attı: "Yarım oğlum sayılır."

Fan Changyu "Hımm" dedi, "Demek damadınız."

İhtiyar yine öfkelendi: "Öğrencim o benim! Cahil kız çocuğu!"

Fan Changyu, Yan Zheng'in o zehirli diline alışık olduğu için bu inatçı ihtiyara kızmadı; aksine bilgisine saygı duydu. Yüzsüzlük ederek, "Siz eskiden hoca mıydınız? Ben kendi başıma 'Konfüçyüs'ün Konuşmaları'nı çalıştım, size birkaç şey sorabilir miyim?" dedi.

İhtiyar onun kendi kendine öğrendiğini duyunca şaşırdı: "Kendi başına mı?"

Fan Changyu'nun yüzü hafifçe düştü, gülümseyerek, "Eski eşim de okumuş biriydi. Dört Kitap'ı bana tamamen öğretmeye vakti kalmadan gitmek zorunda kaldı; notlar bırakıp kendim çalışmamı söyledi," dedi.

İhtiyar, onun genç yaşta dul kaldığını sanıp acıdı ve kibrini bir kenara bırakıp, "Başın sağ olsun," dedi.

Fan Changyu bir an duraksadı, durumu anlayınca hemen, "Ölmedi, askere alındı," dedi.

İhtiyar öfkeden bıyıklarını titretti: "Öyle bir anlatıyorsun ki sanki ölmüş!"

Fan Changyu: "..."

***

Yanzhou.

Uzaktaki Yan Dağları gece karanlığında bir ejderha sırtı gibi yükseliyordu; zirvelerdeki erimemiş karlar gri-beyaz bir örtü gibi seçiliyordu.

Dağın eteğinde binlerce askeri çadır kurulmuştu. Çadırların arasına yerleştirilen meşaleler ve ateşler kampı aydınlatıyordu.

Merkez çadırda Xie Zheng, harita üzerinde Yanzhou ve Chongzhou'nun savunma hatlarını inceliyordu. Parmaklarıyla bir noktayı işaret ederek komutanlarına, "Chongzhou, Lucheng'i kuşatmak için elli bin asker gönderdi. Kalan elli binlik güç de hafife alınmamalı. Zamanı gelince bizzat gidip düşmanı yemleyeceğim, siz de adamlarınızla Birinci Vadi'de pusu kuracaksınız..." dedi.

Aniden elini yüzüne kapatıp hapşırdı.

Masada oturan komutanlar bir an duraksadı.

Yan Dağları'ndaki karlar erimeye başlamıştı ama gece olunca hava hâlâ çok soğuktu.

Xie Zheng çoktan ince baharlık kıyafetlerini giymişti; geniş omuzları ve ince beliyle başkentteki asil kadınların dilinden düşürmediği o yakışıklı komutan silüetindeydi.

Kaşlarını çattı, planı anlatmaya devam etti. Kısa bir ara verdiğinde muhafızı içeri girip çay tazeledi ve yanına kalın bir hırka bıraktı.

Xie Zheng buz gibi gözlerle muhafıza baktı. Muhafız yutkunarak fısıldadı: "Gece ayazı sert olur, Markiz Hazretleri üşütmesin."

Xie Zheng: "...Defol dışarı."

69. BÖLÜM

Fan Changyu kampta üç gündür taş kazıyordu. Kazı alanında askerler başlarında beklediği için etrafı kolaçan etme şansı çok azdı; sadece kaldıkları barakalardan dağa giden yolu görebiliyordu.

Her on kişinin başında bir asker duruyordu ve "zincirleme sorumluluk" sistemi vardı. Eğer gruptan biri kaçarsa, diğer dokuz kişi bilse de bilmese de cezalandırılıyordu. Bu yüzden sadece askerler değil, mülteciler de birbirini gözetliyordu; kaçmak hiç de kolay değildi.

Ancak bunun dışında askerler disiplinliydi; yemeklerini kısıtlamıyorlar, barakalardaki kadınlara sarkıntılık etmiyorlardı.

Asıl sorun mülteciler arasındaki bazı serserilerdi; kadınlara arsız bakışlar atıp ıslık çalıyor, çirkin laflar ediyorlardı.

Neyse ki kadın ve erkek barakaları ayrıydı. İki grubun birbirini gördüğü tek zaman, sabah dağa çıkarken ve yemek saatleriydi.

Yanında kocası veya abisi olan kadınlara kimse bulaşmıyordu. Ama burada tek başına olan genç kızlar veya kadınlar, serserilerin diline düşüyordu.

Hatta bazı serseriler, tek başındaki kadınları "beraber kazalım, işin kolaylaşır, karnın doyar" diyerek kandırıp taciz etmeye çalışıyordu.

Fan Changyu'nun güzelliği de hemen dikkat çekmişti ama o daha durumun farkında bile değildi.

İlk geldiğinde kimsenin onunla eşleşmek istememesinin sebebi de bu serserilerin bir planıydı: Kız biraz acı çeksin, taş kazmanın ne kadar zor olduğunu anlasın, sonra biz ona el uzatırız, o da sözümüzden çıkmaz diye düşünüyorlardı.

Ama Fan Changyu tam bir "ucube" çıkmıştı. Onlara muhtaç olmak bir yana, yemek kapma yarışında hepsini geride bırakmıştı.

İlk iki gün sadece usulca taş kazmış, her öğün fazladan iki mantı

almıştı. Ta ki taş taşıyan o devasa adamın tavuk budu yediğini görene kadar... Fan Changyu bir anda elindeki mantı ve çorbanın çok yavan olduğunu hissetti. Neden o adamın tavuk yediğini araştırmaya başladı.

Yan yatağındaki kadın, "O adam çok güçlü. Sadece kazmıyor, kazdığı taşları kendi sırtında taşıyor. Komutanlardan biri onu çok beğenmiş, orduya almak istiyormuş. Ama adamın karısı ve çocuğu burada olduğu için onlarla kalıp taş taşıyor ki hepsi doyabilsin," dedi.

Fan Changyu mantısını ısırırken sordu: "Yani sadece kazmak yetmiyor, taşırsan da et mi veriyorlar?"

Kadın onayladı ve ekledi: "O küfelerin ne kadar büyük olduğunu gördün. Taşla dolunca neredeyse yüz elli kilo geliyor. Askerler bile iki kişi taşıyor. Tek başına taşıyabilen sadece o adam var."

Fan Changyu çorba kasesiyle ihtiyarın yanına gitti. İhtiyarın anlattığı yeni dersi dinledikten sonra aniden sordu: "Yarın et yemeye ne dersin?"

İhtiyarın yüzü asıldı, burnundan soludu: "Ben sana Konfüçyüs ve Mensiyüs'ün yolunu anlatıyorum, senin aklın fikrin boğazında mı?"

Fan Changyu mahcup bir tavırla başını kaşıdı: "Dinliyorum efendim. 'Kişi kendine karşı sert, başkalarına karşı yumuşak olursa nefretten uzak durur' dediniz. Yani her konuda önce kendini sorgulamalı, başkasını suçlamamalısın. Yanlış hatırlamadım, değil mi?"

Sözünü bitirir bitirmez yine sordu: "Siz hiç mi et yemek istemiyorsunuz?"

İhtiyarın boğazı düğümlendi, gözlerini kapatıp tersledi: "Bayağılık."

Fan Changyu fırça yese de darılmadı. Öğleden sonra hırsla çalıştı. Eskiden sadece karnını doyuracak kadar kazıp sonra kaytarıyordu ama şimdi et için bir öğleden sonra on beş küfe kazdı. Üstelik askere gidip bunları kendi taşıyacağını söyledi.

Nöbetçi asker onun delirdiğini sandı: "Bu küfenin kaç kilo olduğunu biliyor musun sen? Sırtına bir binerse bacaklarını kırar!"

İhtiyar, Fan Changyu'nun öğle vakti neden et sorduğunu o zaman anladı. Kızın başına bir şey gelmesinden korktuğu için asık bir suratla yanına geldi: "Saçmalama! İki mantı bir çorba yetmiyor mu sana? Yetmiyorsa benimkini de sana vereyim."

Fan Changyu ihtiyara cevap vermedi, komutana sordu: "Bu on beş küfeyi de aşağı indirirsem akşam tavuk budu alabilir miyim?"

Bu gürültü tüm kampın başındaki komutanın dikkatini çekti. Fan Changyu'nun sorusunu duyunca o da kızın hayal gördüğünü düşündü: "Bırak on beş küfeyi, şu bir tanesini dağın eteğine indir, sana koca bir tavuk ısmarlayacağım!"

Fan Changyu bir an duraksadı. Bu kadar iyi bir teklif mi vardı?

Bu iddia üzerine, tarlada taş kazmakla meşgul olan tüm mülteciler işi gücü bırakıp buraya bakmaya başladı. Kazmalarına yaslanıp fısıldaşıyorlardı.

Öğlen Fan Changyu ile konuşan kadın, kıza zarar gelmesinden korktuğu için endişeyle bakıyordu.

İhtiyarın kaşları iyice çatıldı, Fan Changyu'ya dik dik baktı: "Kızım, saçmalama!"

Komutan aslında Fan Changyu'nun cesaret edemeyeceğini sanıyordu. Onun duraksadığını görünce korktuğunu sandı ve alay etti: "Taşıyor musun taşımıyor mu?"

Fan Changyu ihtiyara, "Siz benim için endişelenmeyin," dedi.

Kazmayı bıraktı, komutana yürüdü: "Taşıyacağım komutanım, siz sözünüzde durun yeter."

Yüz elli kiloyu tek elle kaldırmak zordu ama sırtında taşımak onun için gerçekten mesele değildi.

Herkes ya endişeyle ya da alaycı bir merakla izliyordu. O uzun boylu ama ince yapılı kız, ayaklarını yere sağlamca bastı. Küfenin askılarını omuzlarına geçirdi, askıları sıkıca kavradı. Ayakkabıları toprağa biraz gömüldü ve o devasa taş dolu küfeyi sırtına alıverdi.

Ortalığı bir sessizlik kapladı, ardından derin nefes alışlar duyuldu. Kazmalarına yaslanıp izleyen o serserilerin ağızları açık kaldı; sanki hortlak görmüş gibiydiler. Kızın ilk geldiği gün ona bir şey demedikleri için şükrediyorlardı, yoksa dayaktan pestilleri çıkabilirdi.

Komutan da donup kalmıştı. Altındaki çavuştan bir kızın çok hızlı taş kazdığını, her öğün fazladan mantı aldığını duymuştu. Ama kazmak teknik ve sabır işidir, herkes yapabilir. Fakat bu kadar ağır bir küfeyi sırtlanmak... Koca kampta bunu yapabilecek sadece birkaç general vardı.

Fan Changyu bastona bile ihtiyaç duymadan, askıları sıkıca tutarak ağır ama emin adımlarla aşağı doğru yürümeye başladı. Kolay görünmüyordu ama perişan bir hâli de yoktu.

Fan Changyu gözden kaybolana kadar kazı alanında çıt çıkmadı.

İhtiyar, Fan Changyu'nun arkasından bakarken düşüncelere daldı. Çenesindeki o birkaç tel beyaz sakalını sıvazlayarak mırıldandı: "Bu bünye, bu kemik yapısı... Erkek olsaydı kesinlikle büyük bir komutan olurdu..."

Akşam yemek dağıtımında Fan Changyu gerçekten de bütün bir kızarmış tavuk aldı. Çorba kasesini alıp kuytu bir yere geçti, ihtiyarın yanına çömeldi. Büyük bir tavuk budunu koparıp ihtiyara uzattı. İhtiyar almadı, aksine karmaşık bir ifadeyle ona baktı: "Yolu iyice öğrendin mi?"

Fan Changyu başını kaldırıp ihtiyara baktı: "Yolu incelediğimi nereden anladınız?"

İhtiyar, kırışık göz kapaklarını araladı; gözleri yaşlı ama zihni pırıl pırıldı: "Günlerdir dağa çıkarken her yeri, askerlerin dizilimini, araziyi süzüyorsun. Rastladığın herkese bir şeyler soruyorsun. Önceki günlerde de millet et yerken bakıyordun, neden bugün dayanamayıp bu kadar dikkat çektin? Demek ki etraftaki araziyi ve asker dağılımını kafana yazdın, şimdi de başka yerleri görmek istedin."

Çok kısık sesle konuşuyorlardı ve etrafta kimse yoktu. Fan Changyu,

ihtiyarın planını anladığını görünce konuştu: "Merak etmeyin, kaçıp başınızı belaya sokmam. Taşları su bendine taşımamın sebebi, inşaatın ne durumda olduğunu görmekti. Burada daha ne kadar tutulacağımızı anlamak istedim. Baraj bitmek üzere gibi görünüyor, yakında bizi bırakırlar."

Eğer burada bir yıl falan tutulacaklarsa, o kadar bekleyemezdi.

İhtiyar burnundan soludu: "Barajın durumunu anlamak için bu kadar aptalca bir yola başvurmana gerek yoktu. Ben sana söyleyeyim; baharın ilk büyük yağmurları gelmeden o baraj bitmek zorunda."

Fan Changyu anlamadı: "Neden?"

İhtiyar ona ters bir bakış attı: "Birincisi, bana ders ücreti ödemedin. İkincisi, önümde diz çöküp çay ikram ederek beni hoca kabul etmedin. Kitaplardaki kuru bilgileri sorman neyse de, bunları sana neden öğreteyim?"

Fan Changyu "Hımm" dedi ve gerçekten de sormayı bıraktı; ihtiyarın istemediği o yağlı tavuk budunu afiyetle yemeye başladı.

İhtiyar bunu görünce öfkeden gözleri fal taşı gibi açıldı: "Seni gidi kalın kafalı! Sende de zerre incelik yokmuş!"

Fan Changyu neden fırça yediğini anlamadı. Ak sakallı, sıska ve ters huylu bir ihtiyarla aşık atacak hali yoktu; bir adım yana kaydı, tavuğunu yemeye devam etti. Bu hareketiyle "beni azarlamanıza kırıldım" mesajını sessizce veriyordu.

İhtiyar daha da sinirlendi, göğsü inip kalkmaya başladı: "Çay yoksa diz çökmeyi de mi bilmiyorsun?"

Fan Changyu sonunda durumu kavradı; ihtiyar ona "gel müridim ol" diyordu.

Fan Changyu kendi kapasitesini biliyordu. Bir süre tereddüt ettikten sonra nazikçe reddetti: "Ben aslında pek okuyacak biri değilim. Ama annem hep 'çok okumaktan zarar gelmez' derdi, o yüzden o kitaplara bakıyorum. Sizi karşılıksız yormak istemem. Askerlerin aldığı heybemde gümüşlerim var. Bizi bıraktıklarında eşyalarımı

geri alırsam size ders ücretinizi öderim."

Asıl çekincesi şuydu: Eğer hoca-öğrenci olurlarsa, ömrü boyunca bu ihtiyara bakmak zorunda kalacaktı. İhtiyarın o öğrencisine nasıl sövüp durduğunu duymuştu; belli ki öğrencisi ona bakmamış, o da şimdi kendine bakacak yeni birini arıyordu.

Ama kendisinin bir an önce kız kardeşini bulması gerekiyordu, burada kalamazdı; dolayısıyla ihtiyara bakamazdı.

İhtiyar, reddedildiğini anlayınca ters ters baktı, inadı tuttu ve güldü: "Biliyor musun, kaç kişi bana öğrenci olmak için servet teklif ediyor da ben kabul etmiyorum?"

Fan Changyu tavuk budunu bitirmişti, kemiği elinde tutarak şaşkınlıkla sordu: "Hocalıkta bu kadar çok para mı var?"

İhtiyar: "..."

O kırışık yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu, gözlerini kapatıp bağırdı: "Yeter, yeter! Gerçekten senden hiçbir şey olmaz!"

Fan Changyu, Marangoz Zhao ve eşini hatırladı. Bu ters ihtiyarın sadece kendine bir yoldaş aradığı için bu kadar sinirlendiğini düşündü; evladı yoktu, huyu tersti, ona bakacak birini bulması gerçekten zordu.

İstemsizce Yan Zheng'i hatırladı. Yan Zheng'in o zehirli dili de tıpkı bu ihtiyarınkine benziyordu.

Acaba Yan Zheng de o zehirli dili yüzünden ömrü boyunca yalnız kalırsa, yaşlanınca bu ihtiyar gibi mi olurdu?

Kafasındaki bu saçma düşünceleri kovdu. Kendisiyle konuşmak istemeyen ihtiyara baktı, tavuğun yarısını koparıp onun mantı kasesine bıraktı. Derin bir iç çekip tavuğun geri kalanıyla kadınlar barakasına döndü.

***

O gece bahar gök gürültüleriyle geldi, sağanak yağmur başladı.

Yerlerde sular birikiyordu. Fan Changyu, pencere ve kapı boşluklarından sızan o kör edici şimşek ışıklarına bakıyor; gök gürültüsünün ve barakadaki çocukların ağlama seslerinin arasında içinde bir huzursuzluk hissediyordu.

Doğrulup ayağa kalktı; ayağını yere basar basmaz suyun içine girdi. Barakayı su basmıştı.

İhtiyarın "bahar sellerinden önce baraj bitecek" sözünü hatırladı. Gündüz barajın orada gördüklerini düşündü; ihtiyar haklıydı.

Yarın askerlerin onları bırakmasını umuyordu ama yağmur ve gök gürültüsünün gürültüsü altında dışarıda başka sesler de duyuluyor gibiydi.

Tereddüt etti ama kapıya gidip bakmaya karar verdi.

Kaçmalarını önlemek için onları çadırda değil, köylülerin kaçarken bıraktığı kerpiç evlerde tutuyorlardı.

Geceleri kapılar kilitleniyordu.

Fan Changyu suyun içinde yürüyerek kapıya ulaştı. Şimşek çaktığında dışarıdaki nöbetçi askerlerin yerinde olmadığını fark etti. İlerideki erkek barakasının kapısında birileri içeriden sert bir şeyle kilide vuruyordu.

Hemen anladı; askeri kampta bir şeyler oluyordu ve bu fırtınalı gece kaçmak için mükemmel bir fırsattı.

Odada yataktan başka sert bir eşya yoktu. Fan Changyu iki adım geri çekildi, hızla koşup kapıya öyle bir tekme attı ki, ahşap kapı gürültüyle dışarı devrildi.

Barakadaki şaşkın kadınlara aldırmadan yağmurun altına fırladı. Doğruca eşyalarının tutulduğu barakaya koştu.

Çok geçmeden diğerleri de durumu anlayıp dışarı fırladı.

Erkek barakasındakiler de bunu görünce kilidi kırmayı bıraktılar; kapıyı çerçevesiyle birlikte söküp attılar. O devasa adam hızla dışarı fırladı, yağmurun içinde karısını ve çocuğunu aramaya başladı.

Bir anda mülteci kampı ana baba gününe döndü; herkes birbirine bağırarak yakınlarını arıyordu.

Fan Changyu tek başınaydı, heybesini hemen buldu. Kalabalığın arasından sıyrılıp dışarı çıktığında, ihtiyarın barakasından sendeleyerek çıktığını gördü.

Sırılsıklam olmuş kıyafetleri sıska bedenine yapışmıştı, kemikleri sayılıyordu.

Fan Changyu önce çekip gitmeyi düşündü. Ama ihtiyarın ona ne kadar ciddi bir şekilde ders anlattığını hatırladı. "Bir gün hocalık yapan, ömür boyu baba sayılır" sözü aklına geldi; bu adam da onun yarım hocası sayılırdı.

Dişlerini sıktı, yağmurun içine dalarak ihtiyarın yanına gitti: "Sizi sırtımda taşıyıp kaçırayım."

İhtiyar daha cevap veremeden Fan Changyu onu sırtına aldı. İhtiyar sırılsıklam olmuştu ama inadından vazgeçmiyordu: "Ben kendim yürürüm, bırak beni!"

Fan Changyu onun huyunu bildiği için tartışmadı. Günlerdir ezberlediği kamp düzeni sayesinde ihtiyarı hemen ana yola çıkardı.

Şimşek çaktığında yerlerde yatan asker cesetlerini gördü; yerdeki yağmur suları hafif bir gül rengine bürünmüştü.

Uzakta, yağmurun altında çadırlar yanıyordu; iki tarafın birbirine girdiğini gösteren çığlıklar geliyordu.

İhtiyar endişeyle, "Eyvah, asiler baraj inşaatını fark etmiş olmalı," dedi.

Fan Changyu yağmurda gözlerini zor açarak sordu: "Bu askerleri asiler mi öldürdü?"

İhtiyar, "Bu baraj inşa edildiğinden beri, asilerin buralara gönderdiği casuslar hep kayboldu. Belli ki asiler bundan şüphelendi ve baskın yaptılar. Amaçları casusları korumak ve haberin gitmesini sağlamaktı!" dedi.

Fan Changyu anlamadı: "Bunun barajla ne ilgisi var?"

İhtiyar sert bir sesle, "Hangi büyük baraj iki haftada biter? Bu baraj sadece suyu geçici olarak tutmak için aceleyle yapıldı. Asilerin elli bin askeri Lucheng'i kuşattı. Barajda biriken su aşağı salınırsa, Lucheng tek bir asker kaybetmeden elli bin asiyi boğar. Eğer asiler yukarıda kendilerini boğacak bir selin beklediğini öğrenirlerse, vadiye girerler mi sanıyorsun?" dedi.

Fan Changyu, askerlerin onları neden zorla tuttuğunu şimdi anlamıştı.

Ama şu an can derdi vardı. Tanınmamak için yerdeki iki ölü askerden zırhlarını çıkarıp kendisine ve ihtiyara giydirdi.

İleride bir at gördü; at yerde yatan bir generalin cesedini burnuyla dürtüyordu.

Fan Changyu hemen ata koştu; kendi atı kaybolmuştu, bu atı orduya tazminat olarak sayacaktı.

Tam gidecekken yerdeki kanlar içindeki adam elini yakaladı. Adam onun üzerindeki zırhı görünce zorlukla fısıldadı: "Üç casus... Lukou yolundan kaçtı... Çabuk... Yakalayın..."

Sözünü bitirir bitirmez can verdi.

Fan Changyu bunca ölüm görmesine rağmen bu yağmurlu gecede ürperdi.

İhtiyar yağmurun altında sessizce duruyordu. Fan Changyu atı çekerek yanına gitti ve bir an duraksayıp sordu: "Hâlâ benimle mi geliyorsunuz?"

İhtiyar yağmur perdesinin arkasından kıza baktı ve iç çekti: "Erkek olsaydın, seni hemen Wu Dağları'nı aşıp Lukou yoluna gönderirdim. O üç casusu yakalamanı isterdim. Onların ölümü tüm Lucheng'in, hatta tüm Jizhou'nun kaderini belirleyecek. Ama sen ne kadar güçlü olursan ol, sadece bir kadınsın. Dünyanın kurtuluşu bir kadının omuzlarına yüklenemez. Sen kaç git, ben bu haberi kampa ulaştırayım."

Fan Changyu, "O zaman burada ayrılıyoruz," dedi.

Ata atladı, dizginleri asılıp ana yola doğru sürdü. Yağmur yüzünden süzülüyor, rüzgar tenini acıtıyordu.

Aklından Changning'i bulmak ve huzurlu bir hayat sürmek geçiyordu.

Savaşmak, büyük adamların işiydi; bir şehrin kaderi onun gibi sıradan bir kızın sorumluluğunda olamazdı.

Ama Qingping ilçesi ve Lin'an kasabasındaki katliamlar hâlâ taptazeydi. Dağ haydutları bile oraları ölü şehre çevirmişken; eğer casuslar kaçarsa, baraj planı suya düşerse ve Lucheng düşerse, oradaki halkın başına ne gelirdi?

Fan Changyu atı kırbaçladı, at yağmurda deliler gibi koşuyordu.

Zihninden birçok insan geçti: Ölen Komiser Wang ve karısı, batı mahallesindeki komşular, hâlâ Lucheng'de olan Marangoz Zhao ve Yan Zheng...

Aslında çoktan elini kana bulamıştı ama o katliam sahneleri hâlâ kabusuydu.

Belki de... O üç casusu durdurabilirdi?

Fan Changyu derin bir nefes aldı, dizginleri asılıp atı durdurdu. Heybesini almadı, sadece içindeki kasap satırlarını çıkardı, bileklerini sıktı. Yağmurda ava çıkan bir leopar gibi atı bıraktı ve Wu Dağları'na doğru koşmaya başladı.

***

Lucheng.

Jizhou'nun yukarısındaki sağanağın aksine, Lucheng'de sadece hafif bir çisenti vardı.

He Jingyuan kale duvarında durmuş, uzaktaki dağların gölgesine bakıyordu: "Asileri nereye kadar çektik?"

Yanındaki komutan, "Casuslar asilerin nehir ağzına ulaştığını ama çok temkinli olduklarını, içeri girmek istemediklerini söylüyor," dedi.

He Jingyuan bir süre düşündü: "Sancaklarımı asın, yemlemeye devam edin."

Hemen emir verildi, kale kapısı hafifçe aralandı ve bir ulak haber götürmek için yola çıktı.

He Jingyuan, Wu Nehri'nin yukarı akışına doğru baktı. Yüzünde bir ifade yoktu ama kale duvarına dayalı eli yumruk olmuştu.

Eğer bu plan tutmazsa, Lucheng'de sadece otuz bin asker kalacaktı; bunların yarısı daha mızrak tutmayı bile bilmeyen yeni askerlerdi.

***

Yanzhou topraklarında da yağmur ince ince yağıyordu.

Xie Zheng bir tepenin üzerinde atıyla durmuş, aşağıdaki savaşı izliyordu. Meşaleler birbirine karışmıştı; rüzgarda dalgalanan sancakların Yanzhou mu yoksa Chongzhou mu olduğunu anlamak zordu.

Yağmur damlaları çenesinden süzülüyordu. Sadece Yanzhou sancaklarının ne kadar ilerlediğine odaklanmıştı, gözünü bile kırpmıyordu.

Gongsun Yin yelpazesiyle yağmuru savuşturmaya çalışarak sordu: "Sen aşağı inmezsen, Chongzhou ordusu Birinci Vadi'ye girmez."

Xie Zheng soğukça, "Biz vadiye pusu kurduk, Sui ailesi de kesin bir yerlere pusu kurmuştur. Önce onların yemini bekleyelim," dedi.

Gongsun Yin'in tilki gibi çekik gözleri kısıldı: "Yani önce yemlerini yiyeceksin, sonra mı onları vadiye çekeceksin?"

Xie Zheng cevap vermedi.

Gongsun Yin tam bir şey söyleyecekken, aşağıdaki savaşta küçük bir hareketlenme oldu.

Chongzhou ordusundan genç bir komutan fırladı; beyaz bir atın üzerinde, elinde gümüş bir mızrak vardı. Kucağında ise korkudan ağlayan küçük bir kız çocuğu tutuyordu. Yanzhou ordusuna doğru küstahça bağırdı: "Wuan Markisi nerede? Çık da canını alayım!"

Gongsun Yin, meşale ışığında görünen o figüre bakıp kaşlarını çattı: "Sanki senin eski hâline benziyor."

Xie Zheng'in gözleri o tarafa kaydı, buz gibi bir sesle sordu: "Gözlerin ne zaman bozuldu?"

Gongsun Yin daha ne olduğunu anlamadan, Xie Zheng yerdeki ağır mızrağını kaptı, atını mahmuzlayıp tepeden aşağı uçtu. Siyah pelerini yağmurda ve rüzgarda devasa bir kara bulut gibi dalgalanıyordu.

70. Bölüm

Kan kokusu, nemli toprak kokusu ve yanan çam çıralarının isli kokusu yağmur perdesinin arasından her yana yayılıyordu.

Sui Yuanqing, kucağındaki Changning ile birlikte Yanzhou ordu diziliminin tam ortasına daldı. Atının hızından aldığı güçle elindeki uzun mızrağı savuruyor, önüne çıkan askerleri bir bir kenara fırlatıyordu. Changning'in yüzüne sıçrayan kanlar yağmura karışırken, küçük kızın ağlamaktan sesi kısılmıştı.

Sui Yuanqing'in yüzünde de kan izleri vardı ama o, küstah ve dizginlenemez bir neşeyle gülüyordu. Hatta bir ara Changning ile alay edecek kadar keyfi yerindeydi: "Küçük yumurcak, eğer baban seni kurtarmaya gelecek cesareti bulamazsa, bundan sonra Changxin Prensi'nin malikanesinde kalırsın. Yeğenim senden epey hoşlanmıştı, onun yanında küçük bir hizmetçi olman hiç de fena olmaz..."

Elindeki mızrağa yüklenerek bir Yanzhou subayını daha atından düşürdü. Mızrağın ucu tam subayın canını alacakken, karanlığın içinden aniden uzanan bir savaş tırpanı mızrağı sertçe kenara itti. Ardından gelen yatay bir darbeyle Sui Yuanqing mızrağını siper etmek zorunda kaldı; darbenin şiddetiyle atıyla birlikte iki adım gerilemek zorunda kalarak ancak dengesini sağlayabildi.

Başını kaldırıp tırpanın sahibiyle göz göze geldiğinde, dudaklarında kışkırtıcı bir gülümseme belirdi: "Ben de Marki hazretlerinin o kıymetli canını tehlikeye atıp bizzat ortaya çıkmayacağını sanmıştım."

Az önce çiseleyen yağmur artık sağanağa dönmüştü. Xie Zheng, yağmur perdesinin ortasında dimdik duruyordu. Arkasındaki zifiri karanlık gökyüzü, çakan şimşeklerle binlerce parçaya bölünmüş gibiydi. Sırılsıklam olmuş pelerini atının sırtından aşağı süzülürken, arkasında çapraz tuttuğu tırpanın ucundan kan damlıyordu. Bir çift keskin gözle Sui Yuanqing'e soğukça bakıyor, tek kelime etmiyordu.

Sui Yuanqing, rakibinin tırpanındaki kanı görünce hemen kendi

koluna baktı; gerçekten de derin bir kesik açılmıştı. Kıyafetlerine sızan yağmur suyu yaraya değdikçe keskin bir acı hissetmeye başlamıştı.

Kaşlarını çattı; ne kadar da hızlıydı.

Xie Zheng soğuk bir alayla konuştu: "Küçük bir çocuğu savaş alanına kalkan olarak getirmek... Veliaht Sui, gerçekten de büyük bir 'cesaret' örneği sergiliyorsun."

Bu iğneleyici sözler üzerine Sui Yuanqing'in yüzü asıldı ancak savaşı sürdürmeye niyetli değildi; atını mahmuzlayıp Changning ile birlikte geri çekilmeye başladı.

Changning o gece şahit olduğu katliamdan dehşete düşmüştü, zihni bulanıktı. Üstelik gece vakti olduğu için gelenin Xie Zheng olduğunu başta anlayamamıştı. Ancak Xie Zheng'in sesini duyunca ve Sui Yuanqing'in onu geri götürdüğünü fark edince bir anda feryat etti: "Enişte!—"

Sui Yuanqing'in önünde, eyerin üzerinde dururken küçük gövdesiyle arkaya bakmaya çalışıyor, ağlamaktan şişmiş gözleriyle Xie Zheng'e uzanmak istiyordu.

Sui Yuanqing, neredeyse atın üzerinden düşmek üzere olan çocuğu sertçe yerine bastırdı; ancak o sırada yüz ifadesi tuhaf bir hal aldı: "Az önceki adama ne dedin sen?"

Xie Zheng'i görünce cesareti yerine gelen Changning, ağlamaktan şişmiş gözlerini bu büyük kötü adama dikip tehditler savurdu: "Eniştem seni asla affetmeyecek!"

Sui Yuanqing sanki bir hortlak görmüş gibi bakıyordu: "Yani sen onun kızı değil misin?"

Xie Zheng, Changning'in ağlayışını duyar duymaz atını ileri sürdü. Yerden kalkmaya çalışan yardımcısı hemen atıldı: "Marki hazretleri, bu bir tuzak olabilir!"

Xie Zheng, kısılan gözleriyle uzaklaşan Sui Yuanqing'i süzdü. Yanına sadece birkaç muhafız alarak yardımcısına emir verdi: "Siz burada kalın, sakın peşimden gelmeyin."

Sözünü bitirir bitirmez atını mahmuzlayıp takibe başladı.

Yardımcısı bir şeyler daha söylemek istese de, Xie Zheng'in siyah pelerininin soğuk rüzgarda savrulan o sert kavisinden başka bir şey göremedi.

Karanlıkta oklar vızıldayarak başının hemen üzerinden geçiyordu. Sui Yuanqing, peşini bir gölge gibi bırakmayan o beyaz tüylü oklardan korunmak için atının üzerine eğilmek zorunda kaldı. Qingping ilçesinde kovalandığı o anlar zihninde canlanınca içi öfke ve utançla doldu.

Changning, adamın göğsü ile atın sırtı arasına sıkışmıştı. Birinin onu kurtarmaya geldiğini anlayınca tüm gücüyle Sui Yuanqing'e direnmeye başladı; ya saçlarını çekiyor ya da dizginleri tutan elini ısırıyordu.

Elinin üzerindeki acıyla inleyen Sui Yuanqing, diğer elinin parmaklarıyla Changning'in yanaklarını sıkıp ağzını açtırdı ve soğuk bir sesle tehdit etti: "Eğer uslu durmazsan seni şimdi atın altına atarım, atların nalları altında ezilip gidersin!"

Changning'in yanakları canını yakacak kadar sıkılmıştı, gözyaşları yine sicim gibi boşanmaya başladı.

Sui Yuanqing, çocuğun sustuğunu görünce elini çekti. Bir yandan arkadan gelen oklardan kaçmak için süvarileriyle birlikte zikzaklar çizerek ilerliyor, bir yandan da durumu tartıyordu: Bu küçük kız Xie Zheng'in kızı değilse, onun için bu kadar büyük bir riske girmeye değer miydi?

Asıl planları çocuğu yem olarak kullanıp Xie Zheng'i pusuya düşürmekti. Canını alamasalar bile onu ağır yaralamayı hedefliyorlardı.

Ancak yem beklediğinden daha hafif çıkmıştı ama Xie Zheng yine de kancaya takılmıştı. Sui Yuanqing'in içine aniden uğursuz bir his doğdu.

Hangi noktada hata yapmışlardı?

Xie Zheng'i tanıdığı kadarıyla, o bu kadar duygularıyla hareket

edecek biri olmamalıydı.

Babasının isyanı bir günlük bir plan değildi; Büyük Prenses'in Doğu Sarayı'nda ölümüyle birlikte imparatorluk ailesine karşı ekilen nefret tohumları yıllar içinde büyümüştü. Babası, eşi ve oğlunun başına gelen o yangının imparatordan gelen bir uyarı olduğunu düşünmüş, kendini korumak için on yılı aşkın süredir gücünü gizlemişti.

Wei Yan ile başa çıkabilmek için önce onun elindeki en keskin kılıcı, yani Xie Zheng'i kırmak gerekiyordu. Xie Zheng'in adı duyulmaya başladığından beri babası, Sui Yuanqing'i onu yenecek kişi olarak yetiştirmişti.

Savaş sanatı, kendini ve düşmanını tanımayı gerektirirdi. Xie Zheng ne öğrendiyse o da aynısını öğrenmiş, Xie Zheng'in kazandığı her zafer babasının stratejistleri tarafından defalarca incelenmişti. Zayıf noktaları bulunmuş, karşı taktikler geliştirilmişti.

Yıllardır Xie Zheng'in yaptığı her şeyi kopyaladığı için bazen kendisini onun gölgesi gibi hissediyordu.

Bu dünyada Xie Zheng'i ondan daha iyi tanıyan tek bir kişi bile olmamalıydı.

Eğer o kadının öz kızı olsaydı, Xie Zheng'in gururu bu riski almasına yetebilirdi.

Ancak sadece o kadının kız kardeşi için, kendileri gibi insanlar için binlerce askerin canını tehlikeye atmak gerçekten de akıl kârı değildi.

Yoksa... Gerçekten Xie Zheng'i gözünde çok mu büyütmüştü?

Düşüncelere daldığı sırada atının ön bacağına bir ok saplandı. At acıyla kişneyip öne doğru devrilmeye başlarken, Sui Yuanqing son anda kendine gelip bir eliyle Changning'i kavradı, diğer eliyle mızrağını yere dayayıp güç alarak yanındaki bir süvarinin atına atladı. Böylece atıyla birlikte yere çakılmaktan kurtulmuştu.

Xie Zheng çoktan yetişmişti. Atını ana yolun ortasına sürerek Sui Yuanqing ve muhafızlarının yolunu kesti. Dizginleri hafifçe tutuyor,

tırpanını tek eliyle yanlamasına kavramış, Sui Yuanqing'e alaycı bir bakış fırlatıyordu: "Görünen o ki Veliaht Sui geçen seferki dersten pek bir şey öğrenememiş, hafızası pek zayıf."

Gök gürültüsüyle birlikte çakan şimşek, Xie Zheng'in keskin yüz hatlarını aydınlattı; karanlık gece adeta arkasından sürükleniyordu.

Tek bir atlı olarak karşısındaki on küsur Chongzhou süvarisinin önünde duruyordu ama yaydığı o baskıcı hava, karşıdaki askerlerin nefes almasını bile zorlaştırıyordu.

Sui Yuanqing bu sözlerle öfkesini zar zor bastırdı ve arsızca sırıttı: "Marki hazretlerinin okçuluk ve binicilikteki maharetinin eşsiz olduğu söylenir. Bu mahareti ikinci kez bizzat tecrübe etmek benim için bir onurdur, öyle değil mi?"

Xie Zheng ile gelen birkaç muhafız da o sırada yetişip Sui Yuanqing ve adamlarının geri dönüş yolunu kapattılar.

Sui Yuanqing hiç istifini bozmadı. Başını hafifçe yana eğip Xie Zheng'e gülümseyerek sordu: "Marki hazretlerinin askerlerinin hayatını oyuncağa çevirecek biri olmadığını sanırdım. Bu çocuğu kurtarmak için bu kadarını feda etmeye hazırsınız demek."

Bunu söylerken Changning'in yağmurdan sırılsıklam olmuş saçlarını, sanki bir evcil hayvanı seviyormuş gibi okşadı.

Bu açıkça bir nifak sokma taktiğiydi; Xie Zheng'in yanındaki askerlerin ona karşı huzursuz olmasını istiyordu.

Xie Zheng ise sadece sordu: "Bu bahar yağmuru çok mu şiddetli?"

Yağmur daha da hızlanmıştı. İri damlalar yere çarpıyor, meşale ışıkları altında çamurlu toprakta küçük çukurlar açıyordu.

Sui Yuanqing başta neden yağmurdan bahsettiğini anlamadı. Ancak durumu kavradığı an yüzü kireç gibi oldu. Lucheng'i kuşatan elli bin kişilik ordusunun bu bahar selinde yok olabileceği düşüncesiyle şakaklarındaki damarlar fırladı. Gözlerindeki öfkeyi bastırarak mızrağını Xie Zheng'e doğrulttu: "Bunun bir oyun olduğunu başından beri biliyor muydun? Jizhou'dan gelen yirmi bin kişilik destek bir yalan mıydı?"

Xie Zheng cevap vermedi, sadece sessizce izledi.

Sui Yuanqing dişlerini sıkarak ona baktı, kısa bir süre sonra kahkahayı bastı: "Öyle olsun! Lucheng savaşı kaybedildiyse kaybedildi. Seni ele geçirmek, Lucheng'i alıp Jizhou'ya yürümekten çok daha keyifli olacak!"

Eyerin önündeki Changning'i havaya kaldırdı ve soğukça güldü: "Marki hazretlerinin dehası karşısında boynumuz kıldan ince. Madem öyle, bu çocuğun canını bağışlamanın da bir anlamı kalmadı."

Sözünü bitirir bitirmez Changning'i havaya fırlattı ve elindeki mızrağı doğrudan ona doğrulttu.

Changning dehşet içinde çığlık atarken, Xie Zheng'in gözleri buz kesti. Tırpanıyla Sui Yuanqing'in mızrağını savurdu, atın üzerinden güç alarak havaya sıçradı ve Changning'i yakaladı. Sui Yuanqing tam bu anı bekliyordu; mızrağını Xie Zheng'in zırhının koltuk altındaki boşluğundan içeri sapladı.

Zırhın koruması olmayınca mızrağın ucu ete saplandı, kemiğe dayandığında Sui Yuanqing elinde o donuk direnci hissetti.

Her şey bir göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu. Xie Zheng bir koluyla Changning'i tutarken, yanına yaklaşan bir muhafıza çocuğu fırlattı. Diğer eliyle mızrağın sapına bastırıp göğüs zırhını mızrağın ucundan kurtardı. Kendi atının üzerine iner inmez tırpanını savurarak Sui Yuanqing'e bir darbe indirdi.

Sui Yuanqing dehşet içinde atın üzerinde elinden destek alıp havaya sıçrayarak darbeden kurtuldu; ancak Xie Zheng'in tırpanını yere dayayıp ondan güç alarak havaya zıplayacağını ve göğsüne sert bir tekme savuracağını tahmin edememişti.

O tekme göğsüne indiğinde Sui Yuanqing kaburgalarının kırıldığını hissetti. Göğüs kafesi sanki ezilip parçalanıyormuş gibi bir acıyla doldu, ağzına kan tadı geldi.

İçgüdüsel olarak ayağa kalkmaya çalıştı ama tırpanın keskin ucu çoktan boğazına dayanmıştı.

Yağmur çok şiddetliydi ve şiddetli acıdan dolayı gözleri kararıyordu; Xie Zheng'in o andaki yüz ifadesini seçemiyordu.

Ancak Sui Yuanqing çok net bir şeyin farkındaydı: Kaybetmişti, hem de tamamen.

O yakalanınca Chongzhou süvarileri de kıpırdayamadı. Kısa süre sonra Yanzhou süvarileri gelip Sui Yuanqing'i bağladılar.

Xie Zheng tepeden ona bakarak emretti: "Götürün."

Sui Yuanqing'in birkaç muhafızı efendilerinin götürülüşünü çaresizce izledi. İçlerinden biri Xie Zheng ve adamlarının dalgınlığından faydalanıp atına atladığı gibi haber vermek için geri kaçtı.

Xie Zheng yanındaki muhafızlara döndü: "Derhal Yixian Geçidi'ne."

Normalde Changxin Prensi'nin ordusunu vadiye çekememekten endişeleniyordu ama Sui Yuanqing'i canlı yakalamak, bizzat yem olmaktan çok daha etkili olacaktı.

Grup atlarını geri sürerken, Xie Zheng eyerin üzerinde dimdik duruyordu; ancak dudaklarının rengi hafifçe solmuştu. Tırpanı tutan elinin kolundan sürekli kan sızıyor, elinin üzerinden süzülüp tırpanın ucundan yere damlıyordu.

Koyu renkli iç kıyafeti kanın rengini gizliyor, şiddetli yağmur ise kan kokusunu bastırıyordu; askerler henüz bir terslik olduğunu fark etmemişlerdi.

Changning bir askerin atının terkisinde oturuyordu, dehşetten donup kalmıştı. Kendine gelince hıçkırarak ağlamaya başladı; bir "Abla" diyor, bir "Enişte" diye sayıklıyordu.

Xie Zheng ona bir göz attı. Dönüş yolunda cesetlerle dolu savaş alanından geçeceklerini düşünerek muhafıza emretti: "Gözlerini bağlayın."

71. Bölüm

Onlarca süvari bozkıra dağılmış halde dört nala koşturuyordu; çamurlu su birikintileri atların toynaklarını aşıyor, arkalarındaki Chongzhou ordusu ise bir gölge gibi enselerinde bitiyordu.

Xie Zheng, Chongzhou ordusunu kanyonun derinliklerine çekmek için özellikle yanındaki muhafızlara bozguna uğramış gibi kaçmalarını emretmiş, böylece düşmanın kendilerini küçümsemesini sağlamıştı.

Sui Yuanqing, bir süvarinin atının sırtına kollarından ve bacaklarından sıkıca bağlanmıştı. Kaç kaburgasının kırıldığını kendisi bile bilmiyordu; tüm göğüs kafesi dayanılmaz bir acıyla sıkışıyordu. Arkalarından gelen Chongzhou ordusunun bu vadiye girdikten sonra bir daha asla geri dönemeyeceğini çok iyi biliyordu ama kendisi esirdi, Yanzhou ordusu ise düşmanı tuzağa düşürmek için geri çekilme taklidi yapıyordu. Bu, artık hiçbir şekilde geri döndüremeyeceği bir durumdu.

Göğüs kafesindeki o yırtıcı acıya dayanarak buz gibi bir kahkaha attı: "Markiz hazretleri, o altın kaplama Anka Kanadı mızrağım kalbinizi ve ciğerinizi delip geçmişken, hâlâ bu kadar süre acıya dayanıp at sürebilmeniz... Doğrusu bu Sui'yi kendinize hayran bıraktınız."

O mızrak darbesi, Xie Zheng'in koltuk altındaki zırh boşluğundan çaprazlamasına saplanmıştı. Ancak Xie Zheng o kadar sakin görünüyordu ki, Changning'i kucağına alan muhafız bile efendisinin sadece hafif bir yara aldığını sanmıştı; diğerlerinin durumdan haberi bile yoktu.

Sui Yuanqing'in bu sözlerinden sonra, muhafızlar ister istemez bakışlarını Xie Zheng'e çevirdiler.

Sui Yuanqing'in amacı orduya nifak sokmak, moralleri bozmaktı. Xie Zheng bir kez devrildi mi, ordu başsız kalacak ve bu geceki savaşın gidişatı belki de o zaman tersine dönecekti.

Gök gürültüsü ortalığı inletirken, Xie Zheng'in sırılsıklam olmuş

pelerini zırhına yapışmış, atının sağrısına kadar sarkmıştı. Başını hafifçe yana çevirdi; duruşu dimdikti. Solgun şimşeklerin ışığında profili soğuk bir yeşimden yontulmuş gibi duruyordu. Anka gözlerini yarı yarıya kaldırarak kayıtsızca konuştu: "Görünüşe göre Sui Veliahtı'nın o mızrak ucu balmumundan yapılmış. Bir dahaki sefere savaş meydanına çıkarken, ucunu demirden yaptırmayı unutma."

Ses tonu baştan aşağı alay doluydu.

Muhafızlar hep bir ağızdan kahkahayı patlatırken, Sui Yuanqing'in yüzü kaskatı kesildi: "Bakalım Markiz hazretleri daha ne kadar dayanabilecek."

Xie Zheng, Sui Yuanqing'e soğuk bir bakış fırlattı ve onu taşıyan süvariye seslendi: "Sui Veliahtı'nın keyfi yerinde görünüyor, bırakın da biraz atından inip yürüsün."

Sui Yuanqing'in yüzü anında değişti. Bunun basit bir "atından inip yürümek" olmadığını çok iyi biliyordu.

Süvariler neşeyle tezahürat yaptılar. Elleri bağlı olan Sui Yuanqing, çamurlu ve yağmurlu toprağa fırlatıldı. Çamur ve yağmur suyu her yanına sıçradı; gözlerine kaçan çamur yakıcı bir acı veriyordu. Daha ayağa kalkmasına fırsat kalmadan, süvariler neşeyle kırbaçlarını şaklatıp atlarını dört nala sürmeye başladılar.

Sui Yuanqing, yağmurun altındaki o çamurlu yolda bir halatın ucunda sürüklenmeye başladı. Zırhı onu korusa da sırtı sürtünmeden dolayı cayır cayır yanıyordu. Göğüs kafesindeki kırık kaburgalar sanki daha da yerinden oynamıştı. Dişlerini sıkarak karanlık yağmur perdesine dik dik baktı; alnından süzülen soğuk terler yağmur suyuna karışıyor, ağzının içi tamamen kan kokuyordu.

En önde at süren Xie Zheng, çakan şimşeğin ışığında kanla koyulaşmış iç giysisine bir anlığına baktı. Solgun dudaklarını sıktı ve kamçısını şaklatarak atını Dar Geçit'e doğru sürmeye devam etti.

Durumu gerçekten de pek iç açıcı değildi. Sui Yuanqing'in o mızrağı iç organlarına saplanmamış olsa da kemiğe dayanmıştı ve yara

oldukça genişti. Sürekli yağmur altında kaldığı için kanı pıhtılaşmıyor, aşırı kan kaybından dolayı başı hafifçe dönüyordu.

Ancak Chongzhou ordusu hemen enselerindeydi, şu an durmanın sırası değildi.

İleride, gece karanlığında uyuyan devasa bir canavarın dişlerini andıran Dar Geçit'in girişi belirdi. Buraya kadar kovalayan Chongzhou ordusu, içeride bir pusu olduğunu sezmiş olacak ki ilerleyişleri iyice yavaşladı.

Xie Zheng, gözcülerin raporlarını dinlerken göz kapakları ağırlaştı ve bir anda atından aşağı yuvarlanıverdi. Bunu gören birkaç muhafız hemen dizginlere asılıp atlarından atladılar ve ona yardıma koştular: "Markizim!"

Atın arkasında sürüklenmekten her yeri perişan olan Sui Yuanqing, alay etmek istese de tek bir kelime edecek dermanı kalmamıştı.

Buradaki olağanüstülük, Chongzhou ordusunun gözcüleri tarafından hemen fark edildi ve haber hızla geri gönderildi.

Chongzhou ordusunun başındaki komutan şu an iki ucu keskin bir bıçak üzerindeydi. Eğer Dar Geçit'te durur ve Sui Yuanqing'i geri getiremezse, döndüğünde Changxin Kralı'nın gazabına uğrayacağı kesindi.

Ama eğer Dar Geçit'e girer ve bir pusuya düşüp tüm ordusunu kaybederse, kaç kellesi olursa olsun yetmezdi.

Gözcünün getirdiği haber, bardağı taşıran son damla oldu. Üstelik Sui Yuanqing'in haber uçuran muhafızı da Xie Zheng'in gerçekten yaralandığına şahitlik etmişti.

Sui Yuanqing'i kurtarmak ve Wu'an Markisi gibi efsanevi bir ismi canlı ele geçirmek gibi eşsiz bir zafer ihtimali karşısında, Chongzhou komutanı kararını verdi: Süvariler yolu açacak, tüm ordu tam hızla ilerleyecekti.

Xie Zheng'in muhafızları, ancak o an yarasının ne kadar ciddi olduğunu fark ettiler. Mızrak sağ kaburgasından girmiş, sola doğru ilerledikçe derinleşmişti; manzara tek kelimeyle ürkütücüydü.

Yağmur çok şiddetliydi; iki şişe altın yara tozu dökülmesine rağmen kan durmuyordu. Muhafızlar zırhlarının iç astarını yırtıp aceleyle yarasını sardılar ama kan hâlâ sargıların arasından sızıyordu.

Arkadaki Chongzhou ordusunu izleyen bir süvari geri dönüp haber verdi: "Chongzhou ordusundaki tüm süvariler buraya doğru geliyor."

Bir anda onlarca süvari paniğe kapıldı. O sırada yağmurun ortasında oturmuş, yarasının sarılması için kısa bir mola vermiş olan Xie Zheng, aniden gözlerini açtı. Hiçbir şeyi yokmuş gibi dış zırhını kuşandı ve atına atlayıp dedi ki: "Bu sefer o hainleri tamamen Dar Geçit'e çekmeyi başardık. Planlandığı gibi kanyona giriyoruz!"

Oldukları yerde donakalan muhafızlar birbirlerine bakakaldılar; Xie Zheng'in az önce gerçekten mi düştüğünü yoksa Chongzhou hainlerini kandırmak için mi numara yaptığını anlayamadılar. Kendilerine geldiklerinde onlar da atlarına binip peşine düştüler.

Artık tam hızla yol almaları gerekiyordu, bu yüzden Sui Yuanqing ile uğraşacak halleri kalmamıştı.

Sui Yuanqing tekrar atın sırtına atıldığında, Xie Zheng'in az önce attan düşme numarasının amacını aniden kavradı. Bunu bilerek yapmıştı!

Xie Zheng yaralıydı; değil Chongzhou'nun o ağırbaşlı generali, kendisi bile ordunun başında olsa bu altın fırsatı asla kaçırmazdı!

Atın sarsıntısıyla Sui Yuanqing'in başı aşağı sarkmış, göz aklarına kan oturmuştu. Hızla geride kalan kayalıklara baktığında, her şeyin üzerini ince, kanlı bir perde örtülmüş gibi görüyordu.

Hâlâ en önde dizginleri elinde tutan Xie Zheng'e baktı ve bir an için onun acı hissetmediğinden şüphe etti. Xie Zheng'in yarasının kendisininkinden daha hafif olduğunu sanmıyordu ama kendisi acıdan birkaç kez ölüp dirilmiş gibi hissederken, Xie Zheng az önce düşman çekmek için attan düşmesi dışında en ufak bir zayıflık belirtisi göstermemişti.

O bunları düşünürken süvariler bir virajı dönmüş ve havaya bir işaret oku fırlatmışlardı.

Bir anda tüm vadi, gök gürültüsünü andıran kaya yuvarlanma sesleriyle inledi. Peşlerinden yetişmelerine sadece bir ok atımı mesafe kalmış olan Chongzhou süvarileri, dar dağ yolunda tepelerden yuvarlanan dev kayalarla darmadağın oldular. Geri çekilmeye çalıştılar ama kanyona yeni giren piyadeler yolu tıkamıştı, çıkış yoktu. Kayaların altında ezilenlerden çok, ürken atların çiğnediği piyadelerin sayısı fazlaydı.

Gök kubbeyi yırtan gök gürültüleri bile kanyondaki çığlıkları bastıramıyordu. Şimşekler çakarken, atın sırtına yığılmış olan Sui Yuanqing, uzaktaki ölü ve yaralı Chongzhou askerlerine bakıp gözlerini sıkıca yumdu. Ellerini yumruk yaptı, tırnakları avuç içlerini parçalamış, parmaklarının arasından kan sızmaya başlamıştı.

Bu intikamı mutlaka alacaktı.

Kanyondaki Chongzhou süvarileri panikle piyadeleri ezdikten sonra, arkadaki komutanlar durumu kontrol altına almak için öne atıldılar. Süvarilerin geri çekilmesini yasaklayıp, kayalara hedef olma ihtimalini azaltmak için körü körüne ileri atılmalarını emrettiler.

Kanyona henüz tam girmemiş olan piyadeler ise hemen arkalarını dönüp kaçmaya başladılar.

Ancak Chongzhou süvarileri kanyon çıkışına ulaştıklarında, onları bekleyen şey çoktan yaylarını germiş bekleyen okçu saflarıydı.

Henüz vadiye girmemiş olan piyade birliğinin arkasından ise bir başka Yanzhou ordusu çıkageldi. Piyade safları arkadan darmadağın oldu; kanyondan sağ çıkabilen askerler henüz şoku atlatamadan dışarıda yeni bir meydan savaşının başladığını gördüler. Moralleri tamamen çökmüş halde, can havliyle kaçmaya başladılar.

Ordunun başındaki Chongzhou komutanı, savaşın bu hale gelmesinden sonra kendisini kurtarış olmadığını biliyordu. Tek amacı kalan gücüyle geri çekilmekti ama arkadan yolu kesen Yanzhou piyadeleri yüzünden sıkışmıştı. Bir plan yaptı ve

askerlerine "Wu’an Markisi öldü!" diye bağırmalarını emretti; amacı Yanzhou ordusunun moralini bozmaktı.

Bu taktik gerçekten işe yaradı; az önce şiddetle saldıran Yanzhou ordusu, "Wu’an Markisi öldü!" sesleri arasında sarsılmaya başladı-

Dağın yamacında, Xie Zheng gözcülerin raporunu dinleyince yaralarını unutup mızrağına dayanarak ayağa kalktı. Askeri hekim engel olmaya korkarken, Gongsun Yin onu omuzlarından bastırıp yerine oturttu: "O Sui ailesinin veledi mızrağı çok haince saplamış. Bir parmak daha kaysa iç organlarını parçalayacakmış, biraz canının kıymetini bil. Bu halde aşağı inip ne yapabilirsin ki?"

Burası muhafızların dağda bulduğu bir mağaraydı. Yağmur girmese de içeri sızan soğuk rüzgar, beraberinde getirdiği nemle insanı tir tir titretiyordu.

Ormandaki tüm çalı çırpı sırılsıklam olduğu için askerler ateş yakacak kuru odun bulamamışlardı.

Xie Zheng zırhını çıkarmış, sadece iç giysisiyle kalmıştı. Göğsü tamamen açıktı; sağ göğsünden soluna kadar uzanan o sert mızrak izi, derin bir delik açmıştı. Hekim, üzerine ezilmiş şifalı otlar koymuş, sargı bezini henüz sarmaya vakit bulamamıştı.

Xie Zheng sert bir ifadeyle konuştu: "Shi Yue, Changxin Kralı’nın emrindeki eski ve tecrübeli bir generaldir, sayısız savaşa girmiştir. Onu küçümseyemeyiz. Morallerini düzeltmesine ve dağın eteğindeki on bin askerimize karşı saldırıya geçmesine asla izin vermemeliyiz."

Şu an dağın eteğinde hâlâ yirmi bin Chongzhou piyadesi vardı. Eğer Chongzhou tarafı toparlanırsa, pusu kuran on bin askerimiz arada kalıp yok olurdu.

Gongsun Yin, bir kenara yığılmış olan zırha bakıp dedi ki: "Bir planım var. Senin boyunda posunda bir muhafız bulalım, senin zırhını giyip atını sürerek aşağı insin. Bu zifiri karanlıkta kimse onun sen olup olmadığını seçemez. Shi Yue temkinli bir adamdır, az önce senin oyununa gelip kanyona girdiği için dersini almıştır. Seni tekrar aşağıda görürse, bir daha savaşmaya cesaret edemez."

Yanda bekleyen yardımcı general de bu planın işe yarayacağını söyledi.

Xie Zheng uzun uzun düşündükten sonra sonunda başıyla onayladı.

Hekim yaralarını sarmaya devam ederken, Gongsun Yin ancak o an mağara duvarına yaslanmış, üzerine örtülen kuru pelerine sarılıp derin uykuya dalmış olan Changning'e baktı. Çocuğun yüz hatları çok güzeldi; ıslanıp kurulanmış saçları şu an tiftik tiftik olmuş, tüyleri kabarmış bir civciv gibi duruyordu, insanı ister istemez gülümsetiyordu.

Ancak yüzündeki kırmızılık pek normal görünmüyordu. Gongsun Yin elini çocuğun alnına koyunca, Changning'in uyumadığını, bütün gece yağmur altında kaldığı için yüksek ateşle yandığını fark etti.

Hemen hekime seslendi: "İşin bitince bu çocuğa da bir bak."

Xie Zheng başını çevirip Changning'in yüzündeki o ateşli kızıllığı görünce, sargı bezini dolayan hekime, "Git o çocuğa bak," dedi.

Hekim, Xie Zheng'in sargıyı kendisinin tutmasını isteyip Changning'in nabzını kontrol etmeye gitti.

Gongsun Yin, Xie Zheng'e yardım etmek için hamle yapacakken, onun başını eğip sargı bezinin bir ucunu dişleriyle kavrayarak hızlıca bir düğüm attığını gördü; belli ki bu işi daha önce defalarca yapmıştı.

Fan Changyu hakkında biraz bilgi toplamak istiyordu. Kasaplık yapan bir kadının muhtemelen geniş omuzlu ve iri yarı olması gerektiğini düşünüyordu. Geçen sefer Xie Zheng onu kurtarmak için Qingping ilçesine gittiğinde, muhafızlara kızı görüp görmediklerini sormuştu.

Muhafızların cevabı ise Gongsun Yin'in kafasını karıştırmıştı: "Çok güzel bir kız ama yetişkin bir adamı tek eliyle tutup birkaç kulaç öteye fırlatabiliyor."

Gongsun Yin nasıl bir kız olduğunu hayal edemiyordu.

Bir an için Xie Zheng'in muhafızlarının kadın zevkinin, efendileriyle

aynı olabileceğini ve bu yüzden öyle bir kıza güzel dediklerini düşünmüştü.

Bu gece Changning'i görüp onun Fan Changyu'nun kardeşi olduğunu öğrenince, önceki tahminlerinden şüphe etmeye başladı. Kardeşinin yüz hatları bu kadar düzgünse, ablası da fena sayılmazdı herhalde.

Yani muhafızların o kasap kız için "güzel" demesi doğru olabilir miydi?

Fan Changyu'nun dış görünüşünü her geçen an daha fazla merak ediyordu.

Hekimin ilaç çantasında pek çok yara ilacı ve soğuk algınlığı ilacı vardı. Changning'in nabzını ölçtükten sonra, bu kadar küçük bir çocuğun dayanamayacağından korkup ateş yakıp ilaç kaynatmak için bir yol bulmaları için muhafızların yanına gitti.

Mağarada sadece Xie Zheng ve Gongsun Yin kalmıştı. Gongsun Yin hafifçe öksürerek Xie Zheng'e dedi ki: "Çocuğu sağ salim kurtardın. Ablasının yanına bu yaralarla gidersen, o kızcağız herhalde üzüntüden epey gözyaşı dökecektir."

Xie Zheng yağmur perdesine bakıp cevap vermedi.

Gongsun Yin niyetini çok belli etmek istemediği için dolaylı yoldan sormaya devam etti: "Bu çocuğu nasıl yerleştirmeyi düşünüyorsun?"

Xie Zheng, hekimin alnına ıslak bir bez koyduğu Changning'e baktı: "Ablası Jizhou'da. Ateşi düşünce onu Jizhou'ya geri göndereceğim."

Gongsun Yin sordu: "Sen gitmiyor musun?"

Xie Zheng aniden bakışlarını ona çevirdi. Küçük oyununun fark edildiğini anlayan Gongsun Yin, hemen doğrulup yelpazesini sallayarak mağaranın dışındaki yağmur perdesine baktı: "Vay canına, ne yağmur yağıyor ama! Eğer baraj tarafında her şey yolunda gittiyse, Lucheng'i kuşatan o elli bin Chongzhou askeri şu an suyun dibini boylamış olmalı."

Xie Zheng bakışlarını geri çekti, artık ona aldırış etmiyordu ama

çatık kaşlarından Lucheng'deki savaşın gidişatı için endişelendiği belliydi.

72. Bölüm

Jizhou'nın yukarı kısımları.

Su bendi havaya uçurulmuştu; bulanık, sarı sular nehir yatağını aşmış, sağanağın da gücüyle çalkalanarak aşağı havzaya doğru uğultuyla akıyordu.

Gökten boşalırcasına yağan yağmurun altında, kıran kırana geçen bir çarpışmanın ardından askeri kargahadan geriye sadece dört bir yana saçılmış cesetler ve insanın göğsüne çöken ağır bir sessizlik kalmıştı.

Hayatta kalan neferler yağmur altında savaş alanını temizlerken, yaşlı bir adam ile bendin inşasından sorumlu general, yan yana durmuş kükreyerek uzaklaşan sele ve o gece can veren gencecik askerlere bakıyorlardı. Her ikisinin de yüzünde tarif edilemez bir keder vardı.

Uzun bir sessizlikten sonra general yanındaki yaşlı adama sordu: "Söyleyin bana Taifu, bu seli aşağı salmamızın hâlâ bir faydası olacak mı dersiniz?"

Fan Changyu ile birlikte günlerdir bu kargahta mahsur kalan kişi, yıllar evvel devlet görevinden elini eteğini çekip inzivaya çekilen meşhur Tao Taifu'dan başkası değildi.

Yağmur damlaları yaşlı adamın kırışmış göz kapaklarından süzülürken, ellerini arkasında birleştirip göğe baktı: "Elimizden geleni yaptık, gerisi takdir-i ilahi..."

Savaş alanını temizleyen askerler aniden işi gücü bırakıp bir noktaya bakmaya, kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar. Tao Taifu ve birliğin komutanı seslerin geldiği yöne döndüklerinde, zifiri karanlık yağmur perdesinin içinden ağır adımlarla yaklaşan atlı bir kadın karaltısı gördüler.

Çakan şimşeklerin aydınlığında kadın iyice yaklaştığında, arkasında Jizhou askeri üniforması giymiş birkaç atlının daha olduğunu seçtiler. Atların terkisinde, sağanağın kanından arındırıp tertemiz

yıkadığı birkaç kesik kafa sallanıyordu.

Gelen Fan Changyu idi.

Tao Taifu durumu az çok tahmin etmişti. Yaşlı gözlerini kızınkilerle birleştirdi; bakışlarında üç pay şaşkınlık, üç pay takdir, dört pay da "seçtiğim fidan beni yanıltmadı" demenin gururu vardı.

Atlılar yanlarına vardığında, süvariler kendilerini yere atıp çamurlu toprağa diz çöktüler. Haber verirken yüzlerindeki sevinci gizleyemiyorlardı: "Generalim! Kaçan o üç gözcünün peşine düşmüştük ama bu genç hanım bizden önce davranıp hepsini tepelemiş! Biz de gözcülerin başlarını alıp getirdik."

Bendin inşasını denetleyen komutan önce bir irkildi, ardından yüzüne büyük bir sevinç yayıldı. Yağmura aldırmadan birkaç adım öne çıkıp Fan Changyu'ya selam verdi: "Küçük hanım, bu hainlerin haber uçurmasını engelleyerek Lucheng'deki binlerce canı ateşten çekip aldınız. Şehrin ahalisi ve askerlerim adına size minnettarım."

Fan Changyu, gözcülerden ganimet aldığı doru atın dizginlerini tutarak, "Müsterih olun generalim," dedi. "Madendeki o komutanın son nefesindeki vasiyetini yerine getirdim sadece."

Komutanın göz kapaklarından yaşlar damladı. Derin bir ah çekerek kederle konuştu: "O, An Dingbei idi; Kuzey Barış Generali..."

An Dingbei mi? diye düşündü Fan Changyu. *Tam da bir generale yakışacak isim.*

Bu yağmurlu gecede can veren yiğitler, ister komutan olsun ister er, o geceki mücadelerinin boşa gitmediğini bilseler huzur içinde uyurlardı herhalde.

Kızın buraya dönmesinin asıl sebebi heybesini almaktı. Üç gözcünün yolunu kesmek için Wu Sıradağları'nı aşarken heybesini atın sırtında bırakmıştı. Döndüğünde at bıraktığı yerde yoktu; "eski at yolunu bilir" diyerek karghaya dönmüş olabileceğini düşünüp süvarilere takılıp gelmişti.

Kısa bir hoşbeşten sonra asıl niyetini çıtlattı ama gece öyle keşmekeş içindeydi ki, kimse dışarıdan başıboş bir atın gelip

gelmediğine dikkat etmemişti.

Birlik komutanı, Fan Changyu'nun dinlenmesi için ona özel bir çadır kurdurdu ve eşyalarını aramaları için adamlarına talimat verdi. Fan Changyu bütün gece dağ tepe aşmış, orasına burasına ağaç dalları çarpmış, üstü başı sırılsıklam olmuştu. Bir çekidüzen vermeye ihtiyacı vardı, bu yüzden teklifi teşekkür ederek kabul etti.

Ordugahta kadına uygun kıyafet yoktu; komutan en küçük boy asker üniformalarından bir set gönderdi. Üniforma kızın üzerine tam oturmuştu.

Üstünü değiştirir değiştirmez heybesini bulmak için at tavlasına seğirtti; o kadar acele etmişti ki kendisini görmeye gelen Tao Taifu çadırı boş buldu.

O gece yağmur durmak bilmedi. Zafer haberi gelmiş olsa da kimsenin dinlenmeye vakti yoktu; savaş alanı temizleniyor, yaralılar aranıyor, şehitler için toplu mezarlar kazılıyordu...

Hatta at tavlası bile ana baba günüydü. Kimi atlar kılıç darbesi almış, kiminin nallarına savaşırken sivri nesneler saplanmıştı. Ordunun baytarları da cerrahlar gibi içecek bir yudum su bulamayacak kadar yoğundu.

Fan Changyu bir askere General An'ın atının nerede olduğunu sorarken, tanıdık ve yaşlı bir ses işitti: "Şu tırnağın içine ahşap kıymığı saplanmış, bana bir kerpeten getirin!"

Fan Changyu başını uzatıp bakınca gözleri parladı: "Zhao Amca!" diye seslendi sevinçle.

Marangoz Zhao bir atın yarasını muayene ediyordu. Sesi duyunca kulaklarına inanamadı; yaşlı gözlerini kısarak dışarı baktı. Gelenin gerçekten Fan Changyu olduğunu görünce o da çok sevindi ama kızın üzerindeki asker kıyafetlerini fark edince bir anda beti benzi attı.

Atın bacağını tutmasına yardım eden askere, "Git bana kerpeteni getir," diye emir verdi.

Asker gidince Fan Changyu'yu yardıma çağırdı. Kıza refakat eden

nefer itiraz edecek olduysa da, Fan Changyu adamla hemşehri olduklarını söyleyip hemen yanına sokuldu.

Marangoz Zhao neredeyse sinirden ağlayacaktı. Kıza yardım ediyormuş gibi yaparken sesini alçaltıp sordu: "Senin ne işin var asker ocağında? Bir kız olduğun anlaşılırsa kelleni uçururlar, biliyor musun?"

Fan Changyu kuru kıyafetlerini giydikten sonra saçlarını da çözüp kurulamış, sonra geri bağlamıştı. Burası askeriye olduğu için kız saçıyla dolaşamazdı, o da saçlarını alelade tepeden toplamıştı. Kasten erkek kılığına girmeye çalışmamıştı ama çehresindeki o mert ve vakur ifade, onu ilk bakışta narin yapılı, yakışıklı bir delikanlıya benzetiyordu.

Fan Changyu, Zhao Amca'nın yanlış anladığını görünce olan biteni kısaca özetledi.

Kızın orduya bilerek yazılmadığını öğrenince marangozun yüreğine su serpildi. Ancak Qingping kasabasının haydutlarca yağmalandığını ve hanımının yaralandığını duyunca içi sızladı, sık sık yenini gözlerine götürüp yaşlarını sildi.

Atın ön toynağındaki yarayı temizledikten sonra bir kenara çekilip laflamaya başladılar.

Fan Changyu sordu: "Sizi de mi su bendi inşasına sürdüler Zhao Amca?"

Yaşlı adam iç çekerek anlattı: "Ben aslında Lucheng'de kale savunma mühimmatı yapıyordum. Sonra Yanzhou'nun yirmi bin asker ödünç istediğini duydum, benim gibi bir ihtiyarı da araya katıp gönderdiler. Günlerce yol teptik, buraya varınca anladım ki mevzu su bendiymiş. Yolda atlar hastalanıyor, taş taşıyan katırların tırnağına taş kaçıyor... Bana da hayvanlardan anlıyorum diye ihtiyaç duydular."

Fan Changyu daha önce toprak kazılan mevkide tutulduğu için karghahın göbeğine hiç gelmemişti; Zhao Amca da o tarafa hiç geçmemişti, bu yüzden karşılaşamamışlardı.

Kızın aklına birden Yan Zheng geldi: "Peki amca, bunca zamandır ordugahın içindesin, Yan Zheng'den bir haber alabildin mi?"

Bunu duyunca Zhao Amca tereddütle kıza baktı: "O, Yanzhou'ya ilk gönderilen gruptaydı. Bana emanet ettiğin o bohçayı birine verip ona ulaştırdım. Ben de burada, bent inşaatında sanıyordum onu ama günlerdir sorup soruşturuyorum; meğer onu Yanzhou'nun içlerine sevk etmişler."

Yanzhou cephe hattına komşuydu ve Beijue akıncılarıyla burun burunaydı. Bir bakıma Lucheng'den çok daha tehlikeliydi.

Fan Changyu bir an sustu, sonra, "Onun elinden her iş gelir, elbet kendine güzel bir yol çizecektir," dedi.

Marangoz Zhao, kızın gönderdiği paketin içinde boşanma belgesi olduğunu bilmiyordu. Gülümseyerek, "Hele bir yükselsin de kızım, sen de gününü gün edersin o vakit," dedi.

Fan Changyu artık Zhao Amca'dan gerçeği saklamak istemedi. Dudaklarını büzüp fısıldadı: "Amca, aslında biz onunla boşandık."

Yaşlı adam tam o sırada ısınmak için çömlek kaseden sıcak su içiyordu; duydukları karşısında az kalsın kaseyi elinden düşürüyordu. Kırış kırış gözlerini fal taşı gibi açıp sordu: "O ne demek yahu?"

Fan Changyu dürüstçe anlattı: "En baştan beri o içgüveyliği sahteydi; sadece amcam Fan Daba'ya karşı mirası korumak için uydurduğumuz bir oyundu."

Marangoz Zhao kaseyi kenara bıraktı, haberi hazmetmek için bir süre sessiz kaldıktan sonra derin bir ah çekti: "Bak Changyu kızım, ben o Yan Zheng denen çocukta sana karşı boş olmadığını gördüm. Gençlik ateşiyle insan bazen fevri davranır, yanlış yollara sapar. Yarın öbür gün karşılaşırsanız oturup açık açık konuşun; sakın yaşlanınca 'keşke' diyeceğiniz bir ukde kalmasın içinizde."

Fan Changyu, Yan Zheng'in gittiği günü, ona tek bir güzel söz bile söyleyemediğini hatırladı. İçini bir eziklik kapladı, başını öne eğip "Peki," diyebildi sadece.

Çadırın dışındaki askerler bir yaralı at daha getirip Zhao Amca'yı acil yardıma çağırdılar. Fan Changyu heybesini bulmuştu; yapacak işi olmayınca marangozun yanına gitti, ona çıraklık etmeye başladı.

Tao Taifu ise kendi çadırında Fan Changyu'nun dönmesini bekleye bekleye ağaç olmuştu. Sonunda dayanamayıp onu aramaya çıktı. Tavlanın önüne geldiğinde bir de ne görsün? Kız, pisliğe misliğe aldırmadan bir baytar eskisine atın bacağını tutmada yardım ediyor! Kendisine gösterdiği o mesafeli duruştan eser yoktu, adama canla başla yardım ediyordu.

Taifu'nun suratı bir anda asıldı. "Ben bu kıza ilim irfan öğreteyim diyorum, o ise tutmuş bir baytardan zanaat öğrenmeye kalkıyor! Bu ne zevksizliktir yahu?" diye söylendi.

Tavlanın dışında birkaç kez yapay bir şekilde öksürdü ama içerideki gürültü ve dışarıdaki gök gürültüsü yüzünden sesini kimseye duyuramadı.

O sırada baytarlardan biri atın bacağındaki ok ucunu çıkarırken hayvan ürktü; adamı tekmelemekle kalmayıp tavlanın içinde deli gibi koşturmaya başladı. Atın çarpmasıyla tavlayı tutan direklerden biri kırıldı ve bütün sundurma üzerlerine çökmeye başladı. Atlar iyice paniğe kapılıp dışarı fırladılar, askerler ne yapsa durduramıyordu.

Fan Changyu çevik bir hamleyle Zhao Amca'yı kolundan tutup dışarı savurdu, yıkılan çatının altında kalmaktan kurtardı. Başını kaldırdığında o yaşlı adamın (Taifu) kapının ağzında öylece donup kaldığını gördü; üstelik üzerine doğru bir at dolu dizgin geliyordu! Düşünmeden fırladı, ihtiyacı kaptığı gibi açık bir alana taşıdı.

Onu yere bırakınca yüzündeki yağmuru eliyle sildi: "Bey amca, sizin ne işiniz var burada?"

Marangoz Zhao şaşkınlıkla sordu: "Kim bu?"

Fan Changyu cevapladı: "Hani size bahsetmiştim ya; bentte çalışırken tanıştığım o yaşlı hoca efendi."

Tao Taifu, kızın omzunda resmen uçurularak getirilmişti. Şu an

midesi ağzına gelmiş, başı da dönüyordu. Onurunu korumak adına üstünü başını düzeltmeye çalıştı, kıza cevap bile vermedi.

Ürken atlar seyisler tarafından sakinleştirilince, yaralılar için hemen yakındaki bir çadıra yer açıldı. Fan Changyu, Zhao Amca ve Tao Taifu'yu yağmurdan kaçırmak için kollarına girmek istedi ama Zhao Amca'ya dokunur dokunmaz adamdan bir "Eyvah!" nidası yükseldi.

Kız telaşla sordu: "Demin sizi çekerken canınızı mı yaktım yoksa?"

Marangoz Zhao elini salladı: "İhtiyarlık işte kızım, kemikler dayanıksız... Eklemlerim hemen inciniyor."

Fan Changyu, o can havliyle adamı çok sert sarstığını anlayıp mahcup oldu. Çadıra girer girmez Zhao Amca'yı bir sandalyeye oturttu. Beygir tekmesi yiyen baytar da içeri taşınmıştı; adamın kemiğini yerine oturturlarken feryadı göğe yükseliyordu. Kız, onun pansumanı uzun sürer diye düşünerek sıcak bir kap su buldu, bir bezi ıslatıp Zhao Amca'nın koluna kompres yapmaya başladı.

Tao Taifu çadırda öylece dikilmiş duruyordu. Fan Changyu'nun pervane gibi marangozun etrafında dönmesini, kendisini ise tamamen görmezden gelmesini hazmedemedi. Gidip marangozun tam karşısındaki sandalyeye oturdu ve öyle bir "Aman!" dedi ki, sesi at tepen baytarın çığlığını bile bastırdı.

Fan Changyu bir fırıldak gibi dönerken sesin geldiği yöne baktı: "Size ne oldu?"

Taifu gözlerini yumup mırıldandı: "Başım... Başım çok ağrıyor."

Fan Changyu, "Yağmurun altında çok kaldınız, şifayı kaptınız herhalde," dedi. Hemen cerraha seslenip Taifu'nun da nabzına bakmasını, ona da bir ilaç kaynatmasını rica etti.

Taifu'nun yanındaki muhafızlar onun asıl kimliğini bildikleri için başına bir iş gelmesinden çok korkuyorlardı. Onu ana çadıra götürüp orada baktırmak istedilerse de ihtiyar inat etti, yerinden kımıldamadı.

Cerrah nihayet nabzına baktığında, inatçı ihtiyarın ateşler içinde yandığını fark etti. Bir askeri hemen soğuk algınlığı ilacı getirmesi

için gönderdi.

İlaçları kaynatacak adam yetersizdi, Fan Changyu gönüllü olup hem Zhao Amca'nın hem de Taifu'nun ilaçlarını ocağa koydu.

Tao Taifu ana çadıra dönmemekte direttiği için askerler onu da yaralı çadırına, Zhao Amca'nın yanındaki yatağa yerleştirdiler.

Marangoz Zhao yumuşak başlı bir adamdı; Taifu ise hastalık ve ağrı yüzünden iyice huysuzlaşmıştı. Zhao Amca ne dese ters ters bakıyor, yüz vermiyordu.

Fan Changyu ilaçları getirmeye gittiğinde Taifu baş ağrısına dayanarak çıkıştı: "Benim ilacım önce kaynasın!"

Kız, ihtiyarın bir çocuk gibi her şeyde öncelik istemesine güldü: "İki tencere yan yana kaynıyor bey amca, öncesi sonrası yok."

Taifu o zaman sustu.

Marangoz Zhao, adamın kendisine neden diş bilediğini hiç anlamamıştı. Sohbete devam etti: "Changyu kızımın asker ocağında sizin gibi bir hoca efendiyle karşılaşması büyük talip. Sizin gibi bir zatın ona el vermesi ne büyük hayır..."

Bu sözler Taifu'nun yüreğini biraz ferahlattı. Sordu: "Sen o kızın nesi oluyorsun?"

Zhao Amca, "On beş yıllık komşusuyuz; elimde büyüdü. Kendi torunumdan farkı yoktur," dedi.

Tao Taifu bir an bu uysal ihtiyarın, kızla olan yakınlığıyla kendisine caka sattığını düşündü. Kendi öğrencilik teklifi reddedildiği için yine hırslanıp sustu.

Marangoz Zhao iç çekerek devam etti: "Pırlanta gibi kızdır ama talihi karaymış zavallının... Önce ana babasını kaybetti, sonra o içgüveysi kocadan boşandı. Şimdi de küçücük kız kardeşi kim bilir kimlerin eline düştü..."

Taifu, Fan Changyu'nun karakterini zaten sağlam buluyordu; bu hayat hikayesini duyunca kıza duyduğu acıma hissi arttı.

Reddedilmenin verdiği kırgınlık biraz sönmüştü. "Orduda benim bir öğrencim var, oğlum sayılır. Güzel de bir mevkisi vardır," dedi. "Eğer kızcağız kendine hayırlı bir kapı bulamazsa, o hergeleye söylerim de maiyetinden aklı başında, dürüst bir delikanlı bulup bu kızı evlendiririz."

Marangoz Zhao, bu asilzade görünümlü ihtiyarın Fan Changyu'nun geleceğiyle ilgilenmesine çok sevindi. Teşekkürler, dualar derken bir de baktılar ki iki ihtiyar birbirine kanı kaynamış, koyu bir sohbete dalmışlar.

Önyargısı kırılınca Taifu, bu okuma yazma bilmeyen baytarın aslında ne kadar arif bir adam olduğunu anladı. Onun baytarlık ve marangozluk maceralarını dinlemek, saray koridorlarındaki dedikodulardan çok daha ilginç gelmeye başlamıştı.

Fan Changyu ilaçları getirdiğinde, o iki ihtiyarın sanki kırk yıllık dostmuş gibi gülüştüğünü görünce şaşkınlıktan donakaldı. Henüz kendisi için "dürüst ve çalışkan bir damat adayı" seçildiğinden haberi yoktu-

Ertesi gün öğleden sonra, Lucheng zaferinin müjdesi karghaya ulaştı. Yanzhou ordusu, Yixian Boğazı'nda Chongzhou kuvvetlerini pusuya düşürmüş ve kesin bir galibiyet almıştı; hatta Changxin Kralı'nın veliahtı bile esir edilmişti. Orduda müthiş bir bayram havası vardı.

Lakin bahar yağmurları toprak kaymasına sebep olmuş, Yanzhou ordusunun kalıntıları dağda mahsur kalmıştı. Changxin Kralı, Lucheng'in düştüğünü ve asker isteme meselesinin bir oyun olduğunu anlayınca iyice köşeye sıkışmış, elinde kalan tüm askerlerle Yixian Boğazı'nı kuşatmıştı. Amacı Yanzhou ordusunu ve meşhur Wuan Markisi'ni o dağda aç bırakıp ölüme terk etmekti.

Birlik komutanı gözcülerden haberi alır almaz kurmaylarını topladı; bir kurtuluş çaresi aranıyordu.

Bend inşaatına gelen yirmi bin asker tecrübesiz, çiçeği burnunda neferlerdi. Bir gece önceki baskında elleri ayaklarına dolaşmış, üç gözcüyü bile kaçırmışlardı. Şimdi bodoslama Yixian Boğazı'na giderlerse, o karmaşık arazide Chongzhou ordusunun kurduğu bir

tuzağa düşüp tamamen yok olabilirlerdi.

Herkes bir çıkış yolu ararken, ateşi yeni düşen Tao Taifu, hasta haliyle ana çadıra girip o meşhur planı sundu: "Wei'yi kuşatıp Zhao'yu kurtarmak."

Şöyle dedi: "Nehir ağzındaki bu yirmi bin kişilik ana kuvvet Chongzhou'ya yürüsün. Şehre girmelerine gerek yok, kapılarına dayansınlar yeter. Changxin Kralı ocağının söneceğini görünce tıpış tıpış geri dönecektir. Zira Chongzhou elden giderse, dağdaki orduyu kılıçtan geçirse bile elinde hükmedeceği bir toprak kalmaz."

Komutan sevinçle bağırdı: "Mükemmel plan! Hemen orduya toparlanma emri veriyorum!"

Tao Taifu boğuk bir sesle öksürdükten sonra ekledi: "Dağdaki askerler mahsur kaldı, yiyecekleri bitmek üzeredir. Onlara acilen erzak ulaştırmak için ayrı bir birlik gönderilmeli."

Komutan telaşla hak verdi: "Doğru dersiniz Taifu! Ama büyük bir kervan göze çarpar. Şimdilik bin kişilik çevik bir birlik erzakla yola çıksın."

Sevk emirleri bir bir çıktı. Ordu toparlanıyordu. Marangoz Zhao da ana orduyla Chongzhou kuşatmasına gidecekti. Fan Changyu da onlarla gitmek istiyordu ama o bir kızdı; burada kalmasına kahramanlığı ve mültecilere yardım etmesi hatırına izin verilmişti. Savaşın göbeğine bir kadın olarak girmesi askeri kurallara aykırıydı. Üstelik o üç gözcüyü öldürdüğü için ödül alabilirdi ama ona resmi bir rütbe verilemezdi.

Kendi başına gitmeyi de düşündü ama kararsızdı. Changxin Kralı orduyu dağda kuşatmışken Chongzhou kapılarını sıkı sıkıya kapatmıştı; oraya gitse bile Changning'i bulmak için şehre giremezdi.

Öte yandan Zhao Amca, Yan Zheng'in o dağda mahsur kalan bin kişilik grupta olabileceğini söylemişti. Toprak kaymasından sonra sağ mıydı, ölü müydü belli değildi.

Önce Yixian Dağı'na gidip Yan Zheng'e mi bakmalıydı?

Tao Taifu yola çıkmaya hazırlanırken Fan Changyu'yu dışarıda dalgın dalgın dururken gördü. "Kızım," dedi. "Ben dağdaki askerlere erzak götüren birliğe rehberlik edeceğim, benimle gelmek ister misin?"

Fan Changyu bu garip ihtiyarın soyadının Tao olduğunu ve orduda komutanın bile saygı duyduğu bir akıl hocası olduğunu yeni öğrenmişti. İhtiyarın kırışık yüzüne baktı, düşündü ve sonunda başını salladı.

Yan Zheng'i son bir kez görmek iyi olurdu. Eğer orada can verdiyse onu gömer, başına bir mezar taşı dikerdi. Ailesinden kimsesi yoktu; neticede tanışıklıkları vardı, birkaç ay kağıt üzerinde de olsa karı koca olmuşlardı. Bayramda seyranda ona da bir tutam tütsü yakar, ruhunu yad ederdi. Yaşıyorsa da artık birbirlerine yabancı kalmazlardı.

Erzak birliği önden hareket etti. Zhao Amca onları uğurlamaya geldi. Fan Changyu'yu şaşırtan ise, marangozun kendisine değil de o yaşlı hocaya daha çok veda sözü söylemesiydi-

Chongzhou gözcülerine yakalanmamak için dağ yollarından dolandılar. Yine de birkaç kez devriyelerle burun buruna geldiler. Bereket versin ki birliğin okçuları çok yetenekliydi; gözcüleri kilometrelerce kovalayıp susturarak birliğin yerini gizli tuttular.

Fan Changyu, gözcü avlama konusundaki şöhreti sayesinde bu yeni yetme askerler arasında saygı görüyordu. Bazen o da ava katılıyordu.

Yay germede pek mahir değildi; gücü fazlaydı, yayı eline alınca kıracak gibi oluyordu ama nişanı sıfırdı. Taş atsa daha isabetli vururdu. Silahlara zarar vermemek için vazgeçti ama yolda tavşan vuran okçuları görünce imrenmeden de edemedi.

Eski tüfeklerden biri güldü: "Sen bir de bizim Markis Hazretleri'ni göreceksin. Onun okçuluğu efsanedir. Yüz adımdan tavşan değil, söğüt yaprağını vurur."

Fan Changyu "yüz adımdan kavak ağacını vurma" hikayelerini duymuştu ama "söğüt yaprağı" bambaşka bir seviyeydi. O incecik

yaprak o mesafeden nasıl görünür, nasıl vurulurdu?

Yine de o cengaver Wuan Markisi'nin hayali gözünde biraz daha büyüdü-

Gece gündüz demeden bir buçuk gün yol aldıktan sonra Yixian Boğazı'nın girişine vardılar. Changxin Kralı, yirmi bin askerin şehre yürüdüğünü duymuş olmalıydı ki dağdaki kuşatmayı biraz gevşetmişti. Yine de bin kişilik erzak birliğinin tek başına yarması imkansızdı.

Tek çare içeridekilerle aynı anda saldırıp bir gedik açmaktı.

Tam o sırada Yanzhou'dan gelen diğer destek birlikleriyle karşılaştılar. Mevcutları iki üç bin olunca, büyük bir gürültüyle boğazın ana girişine yüklendiler. Bu patırtı dağdaki Yanzhou askerlerinin dikkatini çekti. İçeriden ve dışarıdan yapılan ortak saldırıyla savunma hattı yarıldı; erzak ve ilaçlar hızla dağa sevk edildi.

Destek birliği dağa çıkmadı; malzemeler taşındıktan sonra ormanın derinliklerine çekilip Chongzhou askerleriyle köşe kapmaca oynamaya başladılar. Dağdakiler asıl büyük saldırıyı başlattığında dışarıdan destek vereceklerdi.

Fan Changyu, Tao Taifu ile saldırıyı izliyordu ama taşıma işinin yavaş gittiğini görünce dayanamadı, omuzladı çuvalları. O erzak taşıyacağım derken, Chongzhou ordusu gediği tekrar kapattı. Kız ve birkaç asker dağda mahsur kalmış oldu.

Fan Changyu hiç üzülmedi. Zaten Yan Zheng'i aramaya gelmişti; artık bol bol vakti vardı.

Dağdaki askerler iki gündür bir lokma yememişlerdi. Mevsim bahar başı olduğu için yenecek ot da azdı. Sadece avladıkları hayvanlarla kemik suyu kaynatıp idare ediyorlardı. Şimdi pirinç gelince herkes şevkle ateş yakıp kazanları kurdu.

Yaralıların durumu ise içler acısıydı. Yağmur ve soğuk yüzünden çoğu asker ateşler içinde yanıyordu; cerrahın elindeki ilaç yetmiyordu. Yaraları ise bez parçalarıyla alelade sarılmıştı.

İlaçlar gelince cerrahlar hemen kaynatmaya başladılar. Fan Changyu bu manzara karşısında çok üzüldü. Bu adamlar kimin babası, kimin oğlu, kimin kocasıydı... Bir daha evlerine dönebilecekler miydi?

Kızın hasta bakma ve ilaç kaynatma tecrübesi vardı; cerrahların yetişemediğini görünce yardıma koştu-

Cerrah, ilaç hazır olur olmaz ilk iş Xie Zheng'in çadırına gitti. İki gün önceki toprak kaymasından beri Xie Zheng gözünü bile kırpmamıştı. Gongsun Yin ile sürekli savunma planı yapıyorlardı.

Yarası çok ağırdı ama ilaç azlığı yüzünden pansumanı aksatmıştı; elindeki malzemeyi durumu daha kritik askerlere kullandırtmıştı.

Changning ise dayanıklı çıkmıştı; verilen ilaçla ateşi düşmüştü ama açlık yüzünden iğne ipliğe dönmüştü. Muhafızların getirdiği av etleri tuzsuz ve tatsız olduğu için kokusuna bile tahammül edemiyordu. Xie Zheng, etin üzerine ot suları sürdürüp tatlandırınca ancak birkaç lokma yiyebiliyordu.

Gongsun Yin, Xie Zheng'in bu yaralı haliyle çocukla ilgilenemeyeceğini bildiği için, küçük kızı kendi kaldığı yere almıştı.

Şimdi cerrah, Xie Zheng'i pansumana ikna etmeye çalışıyordu. Erzak ve ilacın geldiğini duyan Xie Zheng'in üzerindeki o ağır yorgunluk ve kan kaybının verdiği halsizlik iyice çökmüştü. Gözlerini kapatsa oracıkta ölecek gibiydi. "Ben iyiyim," dedi sesi çatallanarak. "İlaçları askerlere dağıtın. Yaralı çadırı çok kalabalık, bazılarını benim ana çadırıma nakledin."

Dağdaki çadır sayısı yetersizdi; çoğu asker ağaç dallarından derme çatma barınaklarda kalıyordu.

Cerrah endişeyle, "Markis Hazretleri, ilaç yetti de arttı bile, sizin sağlığınız ordu için elzem..." dedi.

Xie Zheng cerraha öyle soğuk ve yorgun bir bakış attı ki, adamcağız sözünü yutup geri çekildi. Markis'in adı zalime çıksa da, kendi askerine ne kadar kıymet verdiğini herkes bilirdi. Cerrah iç çekerek dışarı çıktı; durumu Gongsun Efendi'ye anlatmaktan başka çaresi

yoktu.

Gongsun Yin haberi alınca, durumu biraz daha iyi olan yaralıların ana çadıra taşınmasını emretti. Cerrah önce şaşırdı ama sonra anladı; Gongsun Yin, Xie Zheng'in yaralıları bizzat görüp ilacın gerçekten bol olduğuna inanmasını istiyordu.

Xie Zheng bitkinliğin son raddesindeydi. Cerrah gidince başını ellerinin arasına alıp şakaklarını ovmaya çalıştı ama yorgunluğa yenik düşüp sızdı. Yaralılar çadıra taşınırken çıkan gürültüyle ancak kendine gelebildi.

Muhafızlar çadırın içine derme çatma sedyeler kurmuşlardı. Birini de Xie Zheng'e ayırdılar. Genç adam, baş köşede oturmasının yaralıları gerdiğini görünce teklifi kabul edip uzandı.

Yarası göğsündeydi; zırh giyince yarası baskı yapıyordu, bu yüzden sadece ince bir içlik vardı üzerinde.

Çadıra gelen yaralılar alt rütbeden erlerdi; çoğu Markis'i bu kadar yakından hiç görmemişti. Onu zırhsız ve yaralı görünce, kendileri gibi bir gazi sanmışlardı. Xie Zheng, kimliğinin ifşa edilmemesini tembihleyip derin bir uykuya daldı. Muhafızları üşümesin diye üzerine işlemeli bir pelerin örtmeye cesaret edemediler; bunun yerine eski, yırtık pırtık bir asker üniformasını üzerine serdiler.

Fan Changyu ilaçları kaynatmış, bir grup yaralının başka yere nakledildiğini öğrenince peşlerinden gelmişti. Kapıdan başlayarak her yatağa ilaç kasesi uzatıyor, bir kızın geldiğini gören askerler mahcubiyetle teşekkür ediyorlardı.

Xie Zheng'in başında bekleyen muhafız kapıya bir göz attı ve Fan Changyu'yu görünce gözleri yuvalarından fırladı.

Yanlış görmüyorsa bu, Markis'in kısa süre önce Qingping kasabasındaki haydut ininden bizzat çekip çıkardığı kız değil miydi?

Bu kızın Jizhou üniformasıyla burada ne işi vardı?

Muhafızın kafasında hemen destansı bir "sevdiğinin peşinden yollara düşen vefalı kadın" senaryosu yazıldı. Bir uyuyan Markis'e,

bir ilaç dağıtan kıza baktı; uyandırıp uyandırmamakta tereddüt etti.

Çok geçmeden Fan Changyu ilaç kasesiyle baş uçlarına geldi.

Xie Zheng ışıktan rahatsız olduğu için yüzünü yana dönmüştü, yüzünün yarısı gölgedeydi. Fan Changyu onu tanıyamadı. Sadece sargılarının tamamen kan içinde olduğunu ve adamın baygın yattığını gördü.

Kaşlarını çatıp dışarı seslendi: "Cerrah! Buradaki adamın yarası açılmış, acilen pansuman lazım!"

Kızın sesini duyar duymaz Xie Zheng'in gözleri bir şahin gibi açıldı.

Fan Changyu tam adamı daha rahat bir konuma getirmek için eğilmişti ki, Xie Zheng'in bakışlarıyla burun buruna geldi. Öylece donakaldı. Uzun bir sessizliğin ardından titrek bir sesle mırıldandı: "Yan Zheng?"

Bu isim dudaklarından dökülürken, adamın kanlar içindeki halini görünce burnunun direği sızladı.

Demek gerçekten burada ölümlerden dönmüş.

Xie Zheng kıza bakıyor ama konuşmuyordu. Kaşları çatıktı; dışarıdan bakınca kızgın sanılabilirdi ama onu tanıyanlar şu an sadece şaşkınlıktan donup kaldığını bilirdi.

Muhafız, durumu sezince sessizce bir kenara çekildi.

Diğer yaralılar ise Fan Changyu'nun bir "yâr" hasretiyle buralara geldiğini sanıp imrenerek bakıyorlardı.

Xie Zheng kıza uzun uzun baktı, onun gerçekten orada olduğuna ikna olunca boğuk bir sesle sordu: "Senin ne işin var burada? Neden geldin?"

Kız, Yan Zheng'i bu halde göreceğini hiç ummamıştı. Adamın üzerindeki kan lekelerine bakarken gözleri doldu: "Seni aramaya geldim."

Bu yalan değildi; onun bu orduda olduğunu duyunca başına bir şey

gelmesinden korkmuş, bu yüzden erzak birliğine takılmıştı.

Xie Zheng bu sözü duyunca göz bebekleri titredi. Kalbi bir kancayla çekilmiş gibi sızladı, içini tatlı bir kaşıntı kapladı; sanki göğsündeki o yaralı dokudan taze sürgünler fışkırıyordu. Kömür karası gözlerini kızın üzerinden ayırmadan fısıldadı: "Beni mi... aramaya geldin?"

Fan Changyu çoktan sargıları çözmeye başlamıştı. Adamın göğsünü boydan boya kateden, kara kan ve ot sularıyla kaplı o korkunç yarayı görünce dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Acısını içine gömmeye çalışarak sordu: "Nasıl bu hale geldin?"

Onu ilk bulduğundaki yaralarından bile daha feciydi bu.

Xie Zheng, kızın gözlerinde ilk kez böyle bir ifade görüyordu. Yağmurdan sonra sise boğulmuş bir ormana sızan ilk sabah güneşi gibi; sıcak, yumuşak, parlak ve derin bir şefkat...

Göğsündeki o hayali kanca daha da sert çekildi. Canı yanıyordu ama garip bir huzur içindeydi. Bakışlarını kaçırarak, "Göründüğü kadar kötü değil," dedi. "İç organlara zarar vermemiş; birkaç güne toparlarım."

Fan Changyu elbette inanmadı bu söze. Adamın kandan kireç gibi olmuş yüzüne baktı, içi parçalandı. Birden, "Bırak artık bu askerliği," dedi. "Benimle gel... Ben domuz keser, sana bakarım."

Gongsun Yin ve cerrah tam o sırada çadırın kapısına gelmişlerdi. İçeriden gelen bu sözü duyunca, her ikisinin de adımları havada asılı kaldı.

73. BÖLÜM

Ordu hekimi daha önce Fan Changyu ile karşılaşmış, onun birini aradığını biliyordu. Genç kadının ağzından dökülen o sözleri duyunca yüreği ağzına geldi; Wuan Markisi'nin de çadırda olduğunu biliyordu. Markis, Fan Changyu'nun emri altındaki askerleri kaçmaya kışkırttığını duyarsa ona nasıl bir ceza keserdi, kim bilir?

Tam içeri girip söze müdahale etmek üzereydi ki, Gongsun Yin onu durdurdu. Yüzünde manidar bir gülümsemeyle başını iki yana salladı, ardından "sus" işareti yaparak çadırın içindeki hareketliliği dinlemeye koyuldu.

Hekimin kalbi küt küt atıyordu. Bu kadın askeri kuralları bilmediği için bir anlık gafletle konuşmuştu ama koca ordu danışmanı neden hiçbir şey olmamış gibi öylece durup izliyordu?

Dışarıda korku içinde beklerken, her an Xie Zheng'in gür sesiyle nöbetçileri çağırıp kadını dışarı sürükletmesini ve değnek cezası vermesini bekliyordu. Ancak içeriden sadece yaralı askerlerin şamatası yükseldi. Biri, "Kardeşim," dedi. "Senin yerinde olsam, bir kız benim için binlerce mil yol tepip gelmişse, burada ölsem bile gam yemezdim!"

"Sen nasıl bir sevap işledin de böyle bir kısmet buldun? Biz savaş bitince sağ salim dönmenin hayalini kuruyoruz, yaşımız geçtiği için görücü usulü bile evlenmemiz zor. Ama bak, kız ayağına kadar gelmiş!"

Bir diğeri Fan Changyu'yu teselli etmeye çalıştı: "Bacım, kocanı düşündüğünü biliyoruz ama sakın ha, böyle şeyleri karargahta ulu orta söyleme. Firar etmenin cezası idamdır! Hiç merak etme, bu kadar ağır yaralanıp da ölmediyse, bundan sonra önü açıktır."

Fan Changyu, Yan Zheng'in firar etmemesi gerektiğini elbette biliyordu. Sadece adamın vücudundaki o korkunç yaraları görünce ve onun, hem Fan ailesini hem de diğer dokuz komşusunu korumak adına askere alındığını hatırlayınca içi sızlamıştı. Vicdan azabı ve

kederle dolup taşınca, bir anlık telaşla o kelimeler dökülmüştü ağzından.

Xie Zheng'in yarasındaki günlerdir değişmemiş ilaç kalıntılarını temizlemeye koyuldu. Kan ve ilaç kokusu günlerdir birbirine karışmış, ağır bir koku oluşturmuştu. Yarada taze etle çürümüş dokular birbirine girmişti; yeni ilaç sürmeden önce o çürümüş tabakanın kazınması gerekiyordu.

Göz pınarından süzülen iri bir yaş, yanağından aşağı süzülüp yere düştü. Fan Changyu ancak o an ağladığını fark etti.

Hemen elini kaldırıp perişan bir halde gözlerini sildi, sakinleşmeye çalıştı. Konuşmaya çalıştığında sesi hala çatlaktı: "Onun firar etmesini istememiştim, ben sadece..."

Xie Zheng'e baktı, bir damla yaş daha düştü. Sonunda boğuk bir sesle sadece üç kelime edebildi: "Özür dilerim."

Eğer onunla sahte bir evlilik yapıp iç güveyi gelmeseydi, askere alınacaklar listesinde olmayacaktı.

Eğer onu ve komşularını korumaya çalışmasaydı, askerlerin onu götürmesine öylece boyun eğmeyecekti.

Onu savaş meydanında bu halde görmek Fan Changyu'nun yüreğini parçalıyordu.

Xie Zheng, kadının "seninle döneceğim" sözlerinin etkisinden henüz çıkamamıştı. Başını kaldırıp gözlerindeki yaşı görünce, solgun ve çatlamış dudaklarını hafifçe büzerek, "Ağlama," dedi.

Fan Changyu'nun neden özür dilediğini, içindeki suçluluk duygusunu biliyordu. Ona her şeyi anlatmak istiyordu ama ne zamanı ne de mekanı uygundu; kelimeler boğazında düğümlendi.

Bu, Fan Changyu'yu ilk kez ağlarken görüşüydü. Kalbi sanki bir mengenede sıkışıyor, aynı zamanda ılık bir kaplıca suyuna bırakılmış gibi oluyordu; tuhaf ve yabancı bir histi bu.

Gözyaşlarını silmek, ona sarılmak istiyordu. Ancak günlerdir zihninde gerili duran o yay gevşemiş miydi ne, vücudundaki

yorgunluk ve hasar katlanarak üzerine çöktü. Elleri ve ayakları kurşun gibi ağırlaşmıştı; hafifçe doğrulmaya çalışsa da başaramadı.

Fan Changyu onun hareket etmeye çalıştığını fark edince, omuzlarından bastırarak onu geri yatırdı. Gözleri kan çanağı gibi, "Kıpırdama," dedi. "Hekim gelip yaranı temizleyene kadar bekle."

Ardından telaşla çadırın dışına seslendi: "Hekim nerede? Gelmedi mi daha?"

Xie Zheng onun profilini izledi, bakışları yatağın kenarındaki eline kaydı. Parmak uçlarıyla tereddütle onun elini kavradı ve tekrar etti: "Ağlama."

Fan Changyu gözlerindeki yanmayı bastırarak, elini tutan o ele baktı. Beş parmağıyla onun elini sıkıca geri kavradı. Avuç içleri, adamın zayıflıktan dolayı soğumuş olan nasırlı eliyle bütünleşti. Kendi elleri sıcacıktı; adamın avucu ise onun sıcaklığıyla yavaş yavaş ısınmaya başladı.

Tanıştıkları günden beri ilk kez el ele tutuşuyorlardı.

Bu dokunuşla aralarında sessiz bir anlaşma yapılmış gibiydi. Fan Changyu, berrak ve kararlı gözlerle ona bakarak, "Ağlamıyorum," dedi. "Korkma, yanımızda çokça yara ilacı getirdik. Hekim seni mutlaka iyileştirecek."

Fan Changyu tekrar seslendiğinde, ordu hekimi hemen Gongsun Yin'e baktı. Gongsun Yin, duymak istediği şeyi duyamamış gibi hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle omuz silkti ve ancak o zaman hekimle birlikte içeri girdi.

Hekimin içi hiç rahat değildi. Kendi kendine, "Bu stratejist gerçekten de dışı melek içi şeytan biri," diye düşündü. "Markis kadını cezalandırmadı diye resmen hayal kırıklığına uğradı!"

Gongsun Yin her zamanki beyaz cübbesi ve elindeki yelpazesiyle hemen tanınıyordu. O içeri girer girmez yaralı askerler belirgin bir şekilde gerildi.

Gongsun Yin yumuşak bir gülümsemeyle, "İstirahatinize bakın yiğitler," dedi. "Ben sadece yaralarınızın durumunu ve ilaçların

yeterli olup olmadığını görmeye geldim."

Ancak bakışları çaktırmadan Fan Changyu'nun olduğu tarafa kaydı.

Fan Changyu gürültüyü duyunca kapıya döndü. Gongsun Yin'i ilk kez görüyordu ve onun önemli bir yetkili olduğunu hemen anladı. Fakat Xie Zheng yaralıyken başka bir şeyle ilgilenecek hali yoktu; doğrudan yanındaki hekime bakıp seslendi: "Hekim Bey, çabuk şuna bir bakın!"

Başını kaldırdığında Gongsun Yin onun yüzünü net bir şekilde gördü. Kurnaz tilki gözleri hafifçe yukarı kalktı; belli ki şaşırmıştı.

Bu kadının siması fena değildi ama ilk bakışta insanda dürüst ve saf bir izlenim bırakıyordu. Sanki büyük hanedan ailelerinde annesi ölmüş, babasının gözüne girememiş ve diğer kardeşleri tarafından ezilmiş, sevgisiz kalmış bir asilzade kızı gibiydi.

Ama bu, "bakınca insanın içini sızlatan" o çıtkırıldım çiçeklerden değildi. Daha çok yolda bulunmuş uslu bir köpek yavrusu gibiydi; bakmak bile insanın kalbini yumuşatmaya yetiyordu. Kimse onun elinde bıçakla domuz kesebileceğine inanmazdı.

Gongsun Yin, kadın hakkında daha önce duyduklarını hatırlayınca bu duruma hayret etti. Bakışları Fan Changyu'nun kollarına kaydı, kaşlarını çattı. Bu incecik kollarla yetişkin bir adamı kaldırıp metrelerce öteye fırlatabilir miydi gerçekten?

Yoksa o muhafız yalan mı söylemişti?

Gongsun Yin, köşeye büzülmüş olan muhafıza bir bakış attı. Muhafız onun bakışıyla karşılaşınca soruyu anlamadı, yüzünde boş bir ifade belirdi.

Gongsun Yin sonunda bakışlarını çekti; o aptal suratlı muhafızdan bir cevap alamayacağını anlamıştı.

Hekim, ilaç çantasını kapıp Fan Changyu'nun yanına gitti. İçeri girdiğinden beri korkuyla baş köşeye bakıyordu ama Xie Zheng'i orada göremeyince derin bir nefes aldı. Kendi kendine, "Markis'in neden öfkelenmediği şimdi anlaşıldı," dedi.

İlaç çantasını bırakıp nabız bakmak için kollarını sıvadı. Ancak yatakta yatanın kim olduğunu görünce dizlerinin bağı çözüldü, zihni allak bullak oldu. Şaşkınlık ve şaşkınlık içinde kalakaldı.

Mark... Markis Hazretleri neden buradaydı?

Yoksa o kadının az önceki sözleri doğrudan Markis'e miydi?

Hekimin nefesi kesildi.

Fan Changyu, hekimin yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle öylece kalakaldığını görünce hemen üsteledi: "Hekim Bey?"

Hekim kendine gelip Fan Changyu'ya bir baktı, zorlukla yutkundu. Yatakta yatan Xie Zheng ile göz göze gelince, yanındaki ahşap tabureye oturup nabız bakmaya başladı. Sadece elleri değil, dizleri de zangır zangır titriyordu.

Duymaması gereken bu kadar şeyi duymuştu; Markis ileride onu susturmak için öldürtür müydü acaba?

Fan Changyu hekimin tir tir titrediğini görünce, yanlış bir teşhis koymasından korkarak endişeyle sordu: "Hekim Bey, iyi misiniz?"

O kısa sürede hekimin alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Koluyla terlerini rastgele sildi, Xie Zheng'in bakışları altında zoraki bir gülümsemeyle, "İyiyim... İyiyim..." dedi.

Nabız ölçümü bittiğinde Fan Changyu hemen Xie Zheng'in durumunu sordu. Hekim terini silerek, "Mar..." diye başladı.

Kelime ağzından çıkar çıkmaz, Markis'in muhafızının ona kaş göz işareti yaptığını fark etti. Hekim hemen lafı çevirdi: "Maşallah, gençlik işte... Bu yara hayati organların sadece bir parmak ötesinde durmuş, gerçekten büyük tehlike atlatmış. Bünyesi sağlam olduğu için bu kadar gün dayanabilmiş ama hemen ilaç kullanması ve iyi bakılması lazım. Çok kan kaybettiği için bu aralar sık sık başı dönebilir, en iyisi... En iyisi et suyu gibi besleyici şeyler yemesi."

Nabızdan sonra sıra Xie Zheng'in yarasındaki çürümüş etleri temizleyip yeni ilaç sürmeye gelmişti. Fan Changyu hekimin ellerinin hala titrediğini görünce, yanlışlıkla bir zarar vermesinden

korkarak işi kendisi yapmayı teklif etti.

Hekimin elleri sadece korkudan titriyordu, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Markis'e en ufak bir zarar gelmesine izin vermeye de cesareti yoktu ama Fan Changyu gibi acemi birinin eline bıçak vermeye de gönlü razı gelmiyordu.

O sırada Xie Zheng söze girdi: "Bırakın refikam yapsın."

Hekimin zihninde bir fırtına daha koptu. Demek bu kadın, daha önce yüzünü bile görmedikleri Markis'in eşiydi!

Fan Changyu bu hitabı duyunca bir an duraksadı ama bir şey demedi.

Hekim, alçak bir tabureye oturup Fan Changyu'ya çürümüş etleri nasıl kazıyacağını tarif ederken bile dudaklarındaki bıyıklar hala titriyordu.

Gongsun Yin de bu duruma oldukça şaşırmıştı. Yaralı askerleri ziyaret etme bahanesiyle arsızca orada kalmaya devam etti. Xie Zheng'in birkaç keskin bakışına maruz kalsa da yerinden kıpırdamadı; gözleri sürekli Fan Changyu ve Xie Zheng üzerinde gidip geliyordu.

Fan Changyu hançeri alıp ateşe tuttu, tüm dikkatini Xie Zheng'in göğsündeki çürümüş dokuya verdi; etrafındakilere bakmıyordu bile.

Muhafız, Xie Zheng'in ısırması için temiz bir pamuklu bez getirdi ama Xie Zheng istemedi.

Fan Changyu hançeri kaldırdı, diğer elini hafifçe adamın göğsüne koyarak sordu: "Korkuyor musun?"

Xie Zheng, "Yapman gerekeni yap," dedi.

Fan Changyu'nun göz pınarları aniden sızladı. O an içindeki tüm duyguları bastırdı ve tüm dikkatiyle göğsündeki çürümüş eti kazımaya başladı. Eli son derece sabit, dudakları ise sımsıkı kenetliydi.

Xie Zheng ise sadece Fan Changyu'yu izliyordu. Sanki göğsündeki

yara, kendi canı, hepsi önemsiz birer ayrıntıydı.

İkisinin de şakaklarından terler süzülüyordu ama ikisinden de çıt çıkmıyordu.

Fan Changyu avuçlarının terlediğini fark edince bir bez isteyip ellerini ve hançerin sapını rastgele sildi, sonra tekrar işine gömüldü.

Xie Zheng'in tüm kasları taş gibi gerilmişti; kollarından şakaklarına kadar damarları dışarı fırlamıştı. Göz kapaklarından ter damlıyordu ama gözünü bile kırpmıyordu.

Tüm çadırda kimse konuşmuyor, ortalık mezar gibi sessiz duruyordu.

Gongsun Yin yelpazesiyle kenarda dikilirken, gözlerindeki alaycı ifade ve dudaklarındaki gülümseme silinmişti.

Tuhaf bir histi bu. Bir an önce bu kadının ve Xie Zheng'in dış görünüş olarak birbirine yakıştığını ama aile bağları ve statü düşünüldüğünde, bu beraberliğin kadın için bir lütuf mu yoksa felaket mi olacağını düşünmüştü.

Ancak o an fark etti ki; bu dünyada, bu kadından başka Xie Zheng'in canını gönül rahatlığıyla teslim edebileceği ikinci bir kişi muhtemelen yoktu.

Canını bile ona verebiliyorsa, ileride o kurtlar sofrası Başkent'te kadının bir haksızlığa uğramasına hiç izin verir miydi?

Bu kadının Xie Zheng'e layık olup olmadığına gelince; Xie Zheng'in kalbini bu derece kazanabilmişse, başkalarına onun hakkında ileri geri konuşmak düşer miydi?

Yelpazesinin sapıyla avucuna iki kez hafifçe vurdu, dudakları tekrar hafifçe kıvrıldı.

Xie Zheng'in göğsündeki son çürük parça da temizlendiğinde, Fan Changyu'nun sırtı neredeyse tamamen tere batmıştı. Başını çevirip hekime, "Bitti," dedi.

Hekim hemen bir şişe yara tozu serpti, ardından hazırladığı bitkisel

lapayı Xie Zheng'in yarasına sürdü. Birkaç gün yataktan kalkmamasını, yara tamamen kapanana kadar ağır bir şey kaldırmamasını tembihledi.

Fan Changyu sessizce kenarda durmaya devam etti.

Gongsun Yin yeterince izlediğine kanaat getirmişti. Xie Zheng ona bir kez daha soğuk bir bakış fırlatınca, ağır ağır yaralı askerlere birkaç teselli cümlesi kurdu. Xie Zheng'e "sırrını saklayacağım" der gibi bir bakış attıktan sonra, hekimle birlikte süzülerek dışarı çıktı.

Herkes gittiğinde, muhafız da Fan Changyu'nun bir gariplik sezip şüphelenmesinden korkarak içeride daha fazla durmadı ve dışarı çıktı.

Fan Changyu ancak o zaman kısık bir sesle Xie Zheng'e sordu: "Acıyor mu?"

Xie Zheng başını salladı: "Acımıyor."

Fan Changyu'nun gözleri hala hafifçe kızarıktı. Daha önce hazırladığı ilaç, yaranın iltihap kapmasını önleyici özelliklere sahipti; Xie Zheng de bu ilacı içebilirdi.

Bir kase getirip kaşık kaşık Xie Zheng'e içirmeye başladı. Onu bu kadar bitkin görünce kederle konuştu: "Keşke o boşanma kağıdını daha önce imzalasaydın."

Xie Zheng'in boğazına kaçan ilaç suyu onu aniden şiddetli bir öksürük krizine soktu.

74. BÖLÜM

Fan Changyu hemen kaseyi bırakıp sırtına vurmaya başladı: "Nasıl oldu da boğazına kaçtı?"

Vurmasa belki daha iyiydi; o vurunca Xie Zheng yatağın kenarına doğru eğilip ağzından koyu kırmızı bir kan kustu.

Fan Changyu dehşete kapıldı. Bir eline, bir Xie Zheng'e baktı ve çadırın dışına doğru bağırdı: "Hekim! Çabuk hekimi çağırın, kan kusuyor!"

Çadırın önünde bekleyen muhafız sesi duyunca içeri daldı. Yerlerdeki kanı görünce arkasına bakmadan, henüz uzaklaşmamış olan hekimin peşinden koştu.

Büyük çadırdaki diğer yaralı askerler de fısıldaşmaya başladı; kimi Xie Zheng'in son nefesini verdiğini söylüyor, kimi de Fan Changyu'ya "Korkma, hekim gelsin bir baksın," diye teselli veriyordu.

Fan Changyu bir bezle Xie Zheng'in dudaklarındaki kanı rastgele sildi, bir eliyle onunkini sıkıca tutarken kendi kendine mırıldandı: "Bir şey olmayacak, bir şey olmayacak..."

Bunu Xie Zheng'e mi söylüyordu yoksa kendine mi, belli değildi.

Aslında Xie Zheng'in göğsünde günlerdir biriken pıhtılaşmış kan, bu öksürükle dışarı çıkmıştı. Göğsündeki o tıkanıklık hissi aniden hafiflemiş, nefesi bile açılmıştı. Sadece çok şiddetli öksürdüğü için muhtemelen yarası zorlanmıştı; sargı bezinde hafiften taze kan lekeleri belirmeye başlamıştı.

Xie Zheng, elini sıkıca tutan kadına baktı. Normalde solgun olan dudakları, kustuğu kandan dolayı canlı bir kırmızıya bürünmüş, bu da yüzünün geri kalanını daha da bembeyaz göstererek insanın içini sızlatan bir görüntü oluşturmuştu.

Gözlerini yarı baygın bir halde indirip bitkin bir sesle sordu: "Benden boşanmak mı istiyorsun?"

Fan Changyu'nun gözleri yaşlarla doldu: "Boşanmıyorum, boşanmıyorum!"

Sesine hıçkırıklar karışmıştı: "Benim evime iç güveyi geldiğin için askere alındın. Eğer o gün düzgünce konuşsaydık, o kağıdı imzalasaydın, askerler seni götürmeyecekti ve bu hale gelmeyecektin. Korkma, bu haldeyken seni bırakmam. Gelirken yolda hep düşündüm; eğer burada ölürsen cenazeni ben kaldıracağım. Ailende kimse kalmadı, bundan sonra her bayramda senin için adaklar adayacağım..."

Sözlerinin sonuna doğru, karşısındaki adamın gerçekten öleceğinden korkmuş olacak ki, gözyaşları sicim gibi yatağın üzerine dökülmeye, çarşafta ıslak izler bırakmaya başladı.

Aniden sırtında bir el hissetti ve kan ile ilaç kokusunun birbirine karıştığı o göğse sertçe bastırıldı.

Fan Changyu yarasına baskı yapmaktan korkarak omuzlarından itmeye çalıştı ama Xie Zheng kollarını daha da sıkılaştırarak onu göğsüne hapsetti. Çenesini, ağlamaktan titreyen omzuna yaslayarak boğuk bir sesle, "Kıpırdama," dedi.

Fan Changyu yarasını azdırmaktan korktuğu için kıpırdayamadı. Ancak göğsü tuhaf duygularla dolup taşıyor, gözyaşları kontrolsüzce adamın omzundaki kumaşa süzülüyordu.

Xie Zheng, "Ağlama," dedi. "Beni aramaya gelmen... Beni çok mutlu etti."

Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "O günkü olanlar için... Özür dilerim."

Fan Changyu onun neden bahsettiğini biliyordu. Dudaklarını büzüp tam cevap verecekken çadırın perdesi açıldı. Muhafız, hekimi telaşla içeri soktu. Gongsun Yin de Xie Zheng'e bir şey olmasından korkup arkalarından gelmişti. Karşılaştıkları bu manzara karşısında hepsi oldukları yerde kalakaldı.

Fan Changyu gürültüyle başını çevirince diğer yaralı askerlerin de gözlerini ayırmadan onlara baktığını fark etti. Yüzü kıpkırmızı

kesildi ve aceleyle Xie Zheng'i yatağa geri bastırdı. Hareket o kadar ani ve sertti ki adam acıyla inledi. Fan Changyu mahcup bir tavırla elini çekti: "Canını mı yaktım?"

Xie Zheng, bembeyaz bir yüzle bir şey olmadığını söyledi.

Çadırdaki yaşlı bir asker gülerek durumu kurtardı: "Genç karı koca ölümden dönmüşler, hala korku içindeler, normaldir!"

Diğer yaralılar da iyi niyetli kahkahalar attı.

Hekim öne çıkıp kan kusma şikayetini sordu, tekrar nabız baktı. Çok ileri gitmeye cesaret edemeyerek, durumun bünye zayıflığından kaynaklandığını, vücudun büyük bir darbe aldığını ve iyi beslenip dinlenmesi gerektiğini söyledi.

"Bünye zayıflığı demek..." Gongsun Yin, Xie Zheng'e iğneleyici bir bakış atıp çenesini sıvazladı. "Mutfak birliğine söyleyin, yaralı askerler için et yemeği yapsınlar, herkes iyice bir beslensin."

Çadırdaki askerler minnetle teşekkür ettiler.

Gongsun Yin devam etti: "Yarası ağır olanlarla hafif olanları farklı çadırlara ayıralım ki hekimlerin ilaç hazırlaması kolaylaşsın."

Bunu derken Xie Zheng'i işaret etti: "Tam da bu öğleden sonra, dağa çıkan Jizhou birlikleri için yeni çadırlar kuruldu, buraya çok uzak değil. Bu arkadaşı o yeni çadırlardan birine nakledelim."

Xie Zheng ona buz gibi bir bakış fırlattı, Gongsun Yin ise hınzırca gülümsedi.

Xie Zheng yaralı olduğu için birkaç muhafız sıradan asker kılığına girip onu yatağıyla birlikte yeni kurulan çadıra taşıdılar.

Fan Changyu da peşlerinden gitti. Çadırda çok sayıda yatak olmasına rağmen henüz kimsenin kalmadığını fark edince şaşırdı.

Gongsun Yin, durumu ağır olanların yavaş yavaş buraya getirileceğini söyleyerek durumu açıkladı.

Fan Changyu, mutfak birliğine yemek almaya gittiğinde, Gongsun

Yin, Xie Zheng'in karşısındaki yatağa oturdu. Kaşlarını kaldırarak sordu: "O kız için ayrı bir çadır mı ayarlayayım, yoksa burada seninle mi kalsın?"

Xie Zheng az önce bir kase ilaç içmişti, ağzı hala zehir gibi acıydı. Doğrulup bir bardak su içti, bardağı elinde evirip çevirerek bir süre düşündükten sonra, "Ona ayrı bir yer ayarla," dedi.

Gongsun Yin güldü: "Pekala. Neredeyse unutuyordum, o küçük yumurcak da benim yanımda. Ablası geldiğine göre ikisi beraber kalsa daha iyi olur."

Az önce çadırda gördüğü manzarayı hatırlayınca takılmadan edemedi: "Bu yarayı aldığına değmiş doğrusu. Kız senin için ağladı bile, belli ki içinde sana karşı bir şeyler var..."

Burada duraksadı ve ciddileşerek Xie Zheng'e baktı: "Sui Yuanqing seninle olan ilişkisini öğrendiğinde kız kardeşini kaçırıp seni tehdit etmeyi akıl etti. Eğer Wei Yan da bunu duyarsa... Onun yöntemlerini biliyorsun."

Xie Zheng'in bardağı tutan parmakları aniden kasıldı: "Bugünkü olanlar hakkında haberleri kesin, tek bir kelime bile dışarı sızmayacak."

Gongsun Yin, "Bilenler sadece hekim ve senin birkaç muhafızın," dedi. "O muhafızlar senin bizzat yetiştirdiğin, ağzı sıkı adamlar. Hekimi de zaten uyardım, gizlice göz hapsinde tutuluyor. Asıl sorun o çadırdaki yaralılar; o kızın seni aramaya geldiğini herkes gördü. Kimliğini öğrenirlerse işler karışabilir..."

Xie Zheng, "Şimdilik gizli tutun," dedi.

Gongsun Yin tekrar sordu: "Peki ya Fan Changyu?"

Xie Zheng gözlerini yarı kapalı bir şekilde, "Uygun bir vakitte ona her şeyi kendim açıklayacağım," dedi.

Gongsun Yin, "Senin bir planın varsa sorun yok," diyerek kalktı.

O gittikten sonra Xie Zheng elini başının altına alıp uzun süre çadırın tavanını izledi.

Fan Changyu her şeyi öğrendiğinde hala onunla kalmak isteyeceğinden emin değildi.

Fan Changyu, her şeyini kaybetmiş olan Yan Zheng'i kabul edebilirdi ama kan davası ve ağır sorumluluklar yüklenmiş olan Xie Zheng'i seçmeyebilirdi.

Şu an ona gösterdiği şefkatin büyük bir kısmı suçluluk duygusundan kaynaklanıyordu; onun askere alınma sebebinin kendisi olduğunu sanıyordu.

Aslında zaten orduya döneceğini öğrendiğinde, o suçluluk duygusu bir anda buhar olup uçacaktı.

Kız kardeşine ne kadar değer verdiğini biliyordu; ancak onun yüzünden kardeşi kötülerin eline düşmüş, ölümden dönmüştü.

Ona kızıp kızmayacağını bilmiyordu ama şundan emindi: Eğer onunla kalmayı seçerse, ileride başına yine böyle şeyler gelecekti.

Onun karakterini biliyordu; kardeşinin huzurlu ve güvenli bir hayat sürmesi için muhtemelen onunla arasına mesafe koyacaktı. O huzuru seviyordu; tıpkı bir zamanlar dediği gibi, dürüst ve mütevazı bir okumuşla evlenip sakin bir hayat sürmek istiyordu.

Şu an kadından gördüğü bu iyilik, sanki çalınmış bir şey gibiydi.

Hırsızlık yapanın foyası elbet bir gün çıkardı.

Sonuçlarını biliyordu ama kadının kendisi için ağladığı o anı, söylediği o sözleri hatırlayınca kalbi yerinden çıkacak gibi oluyordu.

Hayatında hiç bir şeyi bu kadar çok istememiş ve bir şeyi kaybetmekten bu kadar çok korkmamıştı.

Bir an için Xie Zheng, "Keşke gerçekten sadece Yan Zheng olsaydım," diye geçirdi içinden.

Sonunda dudaklarında buruk ve alaycı bir gülümseme belirdi.

Fan Changyu elinde yemekle döndüğünde, Xie Zheng'i elini

gözlerinin üzerine koymuş, uyuyor gibi buldu.

O yaklaşınca Xie Zheng elini çekti ve ona baktı.

Fan Changyu gülümsedi: "Uyandın mı? Mutfaktakiler yaban tavuğu yakalamış, yaralılar için çorba yapmışlar. Soğutmadan iç."

Bir eliyle kaseyi tutarken diğeriyle ona destek oldu. Xie Zheng kan kaybından dolayı bembeyazdı, göz altları uykusuzluktan morarmıştı ama yüz hatları o kadar asildi ki, bu bitkin hali bile ona tuhaf, kırılgan bir estetik katıyordu.

Xie Zheng yastığa yaslanıp doğrulduktan sonra kaseyi kendi alıp içmek istedi ama Fan Changyu, tıpkı ilaç içirir gibi kaşıkla ona uzattı.

Xie Zheng bir an tereddüt ettikten sonra ağzını açıp içti ve hemen kaşlarını çattı.

— Çok sıcaktı.

Ama Fan Changyu bu durumu fark etmişe benzemiyordu; sonuçta daha önce kimseye ilaç ya da çorba içirmemişti. Anne ve babası öldüğünde kardeşi Changning beş yaşındaydı, yemeğini kendi yiyebiliyordu.

Az önceki ilaç beklediği için soğumuştu ama bu çorba mutfaktan yeni gelmişti ve tahta kasede olduğu için sıcaklığını pek hissedemiyordu.

İkinci kaşık dudaklarına uzandığında Xie Zheng bir şey diyecek gibi oldu ama vazgeçip yine içti. Sonra kaseye uzandı: "Kendim içerim."

Fan Changyu onun o solgun yüzüne bakınca içi sızladı, kaseyi vermedi. Tahta kaşıkla çorbayı biraz karıştırıp tekrar uzattı: "Yaran ağır, dinlenmene bak. Ben içiririm."

Xie Zheng önüne uzatılan o dumanı tüten kaşığa baktı ve sonunda kadere boyun eğip içmeye devam etti.

Kase bittiğinde dili sıcaktan uyuşmuştu.

Fan Changyu boş kaseye bakarken garip bir gurur duydu.

Adama ne kadar da iyi bakmıştı!

Xie Zheng soğuk bir çay içmek istediğinde de kadın hemen atılıp doldurdu. Çayı uzatırken şaşkınlıkla, "Az önce koca bir kase çorba içtin, hala susuyor musun?" diye sordu.

Xie Zheng rastgele bir bahane uydurdu: "Ağzımda ağır bir tat kaldı, bastırsın diye."

Kasenin dibinde biraz çorba kalmıştı, Fan Changyu tadına bakınca çorbaya hiç tuz konulmadığını, tadının gerçekten de çok ağır olduğunu fark etti.

Yüzünü buruşturarak, "Mutfaktakiler çok yoğun herhalde, tuz atmayı unutmuşlar. Neden daha önce söylemedin?" dedi.

Xie Zheng bir an sessiz kaldı, ifadesi ciddileşti: "Tuz yok."

Fan Changyu önce duraksadı, sonra ne demek istediğini anladı. Bu ordu aslında vur-kaç yapacaktı, yanlarında erzak yoktu, tuz nereden olacaktı?

Jizhou'dan gelen yardımlar sadece tahıl ve ilaçtan ibaretti.

Burada hayatta kalmak bir lükstü, kimse yemeğin tadını umursamıyordu.

Dağa çıkmadan önce Yaşlı Tao ona dağdaki zorlukları anlatmıştı. Yixian Boğazı, Chongzhou'ya yakındı ve Changxin Kralı, Lucheng'deki yenilgisinden sonra tüm varını yoğunu buraya yığmıştı. Amacı, dağdaki Yanzhou ordusunu açlıkla dize getirmekti.

Günlerce süren yağmur, Changxin Kralı'nın beş bin askerini sular altında bıraksa da dağdaki pek çok askerin de hastalanmasına sebep olmuştu.

Changxin Kralı, Tang Peiyi'nin Chongzhou'yu kuşatmasının sadece bir gözdağı olduğunu biliyordu. Bu yüzden dağ eteğindeki askerlerinin sadece yarısını geri çekmişti. Ama o haliyle bile aşağıda hala yirmi bin Chongzhou askeri vardı. Dağdan inmek, dışarıdaki o

iki üç bin kişilik destek birliğiyle bile imkansızdı.

Fan Changyu dağdaki erzak bitince ne olacağını bilmiyordu ama Xie Zheng'e bakarak kararlılıkla konuştu: "Endişelenme. Wuan Markisi'nin dahi bir stratejist olduğunu duydum. Bunca zafer kazanmış bir adamın, isyancılar tarafından bu dağda açlıktan ölmeye mahkum edilmesine izin vereceğini sanmam. En kötü ihtimalle, erzak biter ve isyancılar dağa saldırırsa... Gücüm yettiği sürece seni sırtımda taşır, yine kaçırırım."

Xie Zheng'in içi karmakarışıktı. Ona bakıp sordu: "O noktaya gelindiğinde, sen kendini kurtarmaya bakmalısın. Beni niye yanında taşıyorsun?"

Fan Changyu bunu çok doğal bir şeymiş gibi cevapladı: "Sana bakacağımı söylemiştim ya."

Bu cümle Xie Zheng'in kalbinde bir yerlere dokundu. Uzun süre ona baktıktan sonra aniden, "Fan Changyu," dedi. "Sırf suçluluk duyduğun için bana bu kadar iyi davranmana gerek yok."

"Askere girmemin sebebi senin ya da komşuların başının belaya girmesinden korkmam değildi. İstediğim güç ve makam buradaydı. Yaralanmam da savaş meydanında rütbe kazanmak içindi, seninle alakası yok. Neden suçluluk duyuyorsun?"

O anki bakışları neredeyse soğuktu.

Fan Changyu onun neden birdenbire böyle yabancılaştığını anlamadı: "Seni aramaya gelmemi istemiyor musun?"

Xie Zheng'in siyah gözleri soğuk bir kararlılıkla doldu, içindeki o büyük arzuyu bastırmaya çalışarak: "Eğer sadece suçluluk duyuyorsan buraya gelmemeliydin. Bana hiçbir borcun yok."

Fan Changyu onun ne demek istediğini biraz olsun anlamıştı. Dudaklarını büzerek konuştu: "Az önce diğer çadırda sözüm yarım kalmıştı. Seni aramaya gelmeden önce, senin ölü ya da diri olduğun iki durumu da düşünmüştüm. Sen giderken seni o kadar kötü hırpalamıştım ki, üstelik ağır sözler söylemiştim... Sonra seni bir daha hiç göremedim. Ne zaman hatırlasam içim sızlıyordu, evet,

suçluluk duyuyordum."

Duraksadı, bakışlarını Xie Zheng'e çevirdi; kafası karışmış gibiydi: "Ama seni aramaya gelmemin sebebi sadece suçluluk değilmiş gibi geliyor. Bilmiyorsun, ben de bir kez ölümden döndüm. Qingping ilçesi ve Lin'an kasabası kılıçtan geçirildi. O sahte vergi memuru kılığındaki isyancı, haydutların arasına karışmış, benden intikam almaya çalışıyordu. Çok kalabalıktılar, onlarla başa çıkamadım. Changning'i ve Zhao Teyzeleri sakladım. O herif bir kolumu çıkardı, haydut başı beni neredeyse suda boğuyordu. Sonra Changning kaçırıldı... Onu ararken Zhao Amca ile karşılaştım. Senin buraya geldiğini söyledi. Burada öleceğinden korktum ve ne olursa olsun gelip bir bakayım dedim. Eğer ölmüşsen seni gömerim, ölmemişsen de seninle iki çift laf ederim diye düşündüm. Sana Changning'in kaybolduğunu, onu bulamadığımı ama aramaya devam edeceğimi anlatacaktım..."

Sıradan bir şeyden bahseder gibi o gittikten sonra yaşadıklarını anlatırken, görüşü aniden bulanıklaştı. Gözünü bir kez kırptı ve iri bir damla yaş yanağından süzüldü.

Çok tuhaftı; küçüklüğünden beri çok az ağlardı.

Karşısındaki adamın yüzündeki ifadeyi seçemiyordu; bir sonraki an kendini onun kollarında buldu. Bu seferki kucaklama öncekinden çok daha sıkıydı, kemikleri sızlıyordu.

Xie Zheng, onun başını omzuna yaslaması için bastırdı. Parmak uçları bembeyaz olana kadar onu kendine çekti. Bir şey söylemek istedi, boğazı düğümlendi ama sustu. Sadece gözlerini sımsıkı kapattı; her şey bu sessiz kucaklaşmanın içindeydi.

Kan ve ilaç kokusu hoş bir koku değildi ama şu an bu kucaklaşma Fan Changyu'nun içindeki o sızıyı daha da artırdı. Göğsü daha önce hiç hissetmediği, siteme benzer bir duyguyla dolup taştı.

Anne ve babası öldükten sonra çok zorluk çekmişti ama asla kimseye şikayet etmemiş, kimsenin önünde tek damla yaş dökmemişti.

Sadece bugün, bu kucaklaşmanın arkasına sığınarak, onun omzunda

doya doya ağladı.

Çadırın dışında, Gongsun Yin elinden tuttuğu Changning ile oraya gelmişti. İçerideki sesleri duyunca girmekle girmemek arasında kaldı, yüzünde kararsız bir ifade belirdi.

75. Bölüm

Fan Changyu'nun hıçkırıklarını duyan Ningniang, küçük bacaklarıyla hemen içeri dalmaya yeltendi ama Gongsun Yin ensesinden yakalayıp onu durdurdu.

Küçük kız şaşkınlıkla başını kaldırdığında, Gongsun Yin parmağını dudaklarına götürüp ona "şşşt" işareti yaptı.

Gongsun Yin onu birkaç adım öteye götürdükten sonra önünde diz çöküp fısıldadı: "Bırak ablanla enişten biraz baş başa konuşsunlar."

Ningniang uslu uslu başını salladı. Yüzündeki bebeksi dolgunluk biraz gitmiş, bu da iri gözlerini daha da belirginleştirmişti. Tanımadığı insanların yanında pek konuşmazdı ve Gongsun Yin hâlâ onun için "yabancı" kategorisindeydi.

Gongsun Yin, Xie Zheng'in planlarını hatırlayarak sordu: "Küçük hanım, enişten seni nasıl kurtardığını hatırlıyor musun?"

O yağmurlu gecedeki arbede aklına gelince Ningniang'ın yüzü kireç gibi oldu. Ortalık zifiri karanlıktı, üstelik korkudan aklı başından gitmişti; anıları darmadağındı. Hafızasını zorlayarak cevap verdi: "Kötü adamlar Ningniang'ı öldürecekti, eniştem dövdü onları..."

Gongsun Yin içini çekti. Bu kadar küçük bir çocuğun savaş meydanına sürüklenip de aklını yitirmemiş olması bile iradesinin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu; o hengâmedeki detayları hatırlamasını beklemek haksızlıktı. Küçük kızın saçlarını okşayıp, "Korkma, hepsi geçti," dedi. "Kötü adamlar enişten tarafından yakalandı."

Ningniang'ın yüzü ancak o zaman biraz aydınlandı. Güçlü bir şekilde başını sallayıp "Hı-hı" dedi. Sonra tekrar başını kaldırıp elbisesinin ucunu çekiştirerek endişeyle sordu: "Eniştem ölecek mi?"

Gongsun Yin kıkırdayarak güldü: "Küçük hanım, sen hiç 'kötüye bir şey olmaz' sözünü duymadın mı?"

Ningniang başını iki yana salladı.

Gongsun Yin yelpazesini dudaklarına götürüp gülümseyerek devam etti: "Enişten başkalarının gözünde tam da o cinsten biridir. Canı pektir onun, öyle kolay kolay ölmez."

Eniştesinin ölmeyeceğini öğrenince Ningniang rahatladı ve gözlerini ayırmadan çadırın perdesine bakmaya başladı.

Gongsun Yin fırsat bu fırsat diyerek sordu: "Ablanla eniştenin arası çok iyi, değil mi?"

Ningniang biraz düşündükten sonra başını salladı.

Gongsun Yin, bir çocuğu konuşturmaktan zerre utanmayarak sordu: "Ne kadar iyi?"

Ningniang, siyah beyazı net iri gözlerini açarak cevap verdi: "Annemle babam artık yok. Ningniang üzülünce ablamın yanında ağlar, ablam ise sadece eniştemin yanında ağlar."

Bu sözler Gongsun Yin'i bir anlığına duraksattı.

Ningniang parmaklarıyla saymaya devam etti: "Eve serseriler gelip olay çıkarınca, eniştem onları bacaklarını kırıp kovar. Ablam domuz kesip et satıp para kazanınca enişteme yeni giysiler, saç bantları alır. Eniştem ilaç içerken acı gelmesin diye ablam ona şeker de alır..."

Gongsun Yin'in yüz ifadesi tuhaflaştı. Demek Lu şehrinde o yaşlı adamın anlattıkları doğruydu; Xie Jiuheng gerçekten birinin iç güveyisi olmuş, resmen hanım köylü gibi yaşıyordu!

Tam daha fazla şey soracaktı ki, o kalın perdenin ardındaki birinin bakışlarını ensesinde hisseder gibi oldu, sırtına bir ürperti geldi.

Gongsun Yin hemen Ningniang'a döndü: "Küçük, sen burada bekle, ablan çıkınca yanına gidersin. Benim biraz işim var, kaçtım."

Sözünü bitirir bitirmez yerinden kalkıp uzaklaştı.

Çadırın içi.

Fan Changyu, bu zamana kadar biriktirdiği tüm duyguları o

hıçkırıklı ağlamayla boşalttıktan sonra doğrulup gözlerini sildi: "Sanki Ningniang'ın sesini duydum."

Xie Zheng dışarıdaki hareketliliği çoktan fark etmişti. Çadırın girişindeki soğuk bakışlarını çekip, "Dışarıda," dedi. "Ordugahda olduğunu söylemeye fırsat bulamamıştım. Sen mutfağa gittiğinde birinden onu buraya getirmesini rica etmiştim."

Fan Changyu şaşırdı, daha fazla soru sormadan hemen çadırın perdesini aralayıp dışarı baktı. Gerçekten de biraz ötede, ellerini çenesine dayamış uslu uslu çömelmiş, buraya bakan Ningniang'ı gördü. Bir de suçüstü yakalanmış gibi hızlı adımlarla uzaklaşan Gongsun Yin'i...

Fan Changyu sevinçle bağırdı: "Ningniang!"

Ningniang, ablasını görünce gözleri parladı, koşup boynuna atıldı. Ellerini ablasının beline sıkıca dolayıp boğuk bir sesle seslendi: "Abla..."

Bu iki kelimeyi söyler söylemez, iri gözlerinde biriken yaşlar sicim gibi boşalmaya başladı.

Fan Changyu sordu: "Senin burada ne işin var?"

Bakışları ise gayriihtiyari birkaç adım ötede gizlice kaçmaya çalışan Gongsun Yin'e kaydı.

Görülmüştü bir kere, Gongsun Yin artık hiçbir şey olmamış gibi davranamazdı. Adımını geri çekip yelpazesini sallayarak o bildik asil ve rahat tavrına büründü: "Bu küçük kız düşmanın eline düşmüştü, kurtarıldıktan sonra geçici olarak ordugaha alındı. Küçük Yan kardeşimizin baldızı olduğunu öğrenince bizzat getireyim dedim."

Fan Changyu hemen teşekkür etti, sonra diz çöküp Ningniang'ın gözyaşlarını sildi. Küçük kızın zayıflamış yanaklarını görünce içi cız etti: "Özür dilerim, ablan seni daha önce bulamadı, çok acı çektin."

Ningniang başını iki yana salladı, ablasının omzuna yaslanıp hıçkırarak ağlamaya devam etti.

Fan Changyu, Ningniang'ı kucağına alıp Gongsun Yin'i içeriye, oturmaya davet etti. Gongsun Yin, Xie Zheng'in dışarıda olduğunu bildiğini ve şimdi gitmesinin ayıp olacağını düşünerek, "Geçmiş olsun" deme bahanesiyle içeri girdi.

İçeri girdiklerinde Ningniang, yatakta yarı uzanmış, göğsü kanlı sargılarla sarılı Xie Zheng'i görünce dudaklarını büzüp "Enişte" dedi.

Sonra gözyaşlarını silerek ablasına döndü: "Eniştem, Ningniang'ı kurtarırken kötü adamlar tarafından yaralandı."

Fan Changyu şaşkınlıkla Xie Zheng'e baktı: "Sen Ningniang'ı kurtarırken mi yaralandın?"

Xie Zheng henüz her şeyi anlatmaya hazır değildi; dudaklarını sıkıp ne diyeceğini bilemedi.

Laf cambazı Gongsun Yin bile bu yalanın altından nasıl kalkacağını düşünürken, Ningniang hıçkırarak anlatmaya başladı: "Kötü adamlar Ningniang'ı büyük bir memurun kızı sanıp kaçırdılar. Sonra Ningniang'ı atın üstüne koyup insan öldürmeye gittiler. Her yer karanlıktı, çok yağmur yağıyordu, gök gürlüyordu, Ningniang çok korktu. Sonra eniştemin sesini duydum, ona seslendim. Eniştem beni kurtarmaya gelince kötü adam Ningniang'ı havaya fırlattı, eniştem beni tutmak isterken kötü adam ona kocaman bir yara açtı..."

O geceyi anlatırken hâlâ çok korktuğu belliydi; yüzü bembeyazdı, elleriyle Fan Changyu'nun giysilerine sıkıca tutunmuştu, sanki o korkunç anılardan kaçmak için bir sığınak arıyordu.

Fan Changyu, Ningniang'ı Sui Yuanqing'in kaçırdığını ve muhtemelen kendisinden intikam almak istediğini tahmin ediyordu ama küçük kızın bu kadar şey yaşadığını düşünmemişti. Sadece bunları duymak bile o kötü adamı parça parça etme isteği uyandırıyordu içinde.

Kardeşinin sırtını şefkatle okşayarak, "Korkma Ningniang, hepsi geçti," dedi.

Yine de Ningniang'ın neden bir memur kızı sanıldığına anlam

verememişti.

Ningniang, ablasını görünce huzur bulmuştu. Kaçırıldığı sırada onu korumak için ellerini bırakmayan Yu Bao'er geldi aklına. Hizmetçiler onu sürüklerken çocuğun tırnakları yerinden çıkmıştı. Gözleri tekrar doldu: "Bao'er de oradaydı abla. Bao'er'i ve annesini kurtarabilir miyiz?"

Fan Changyu şaşkınlıkla, "Dükkân sahibi Yu ve Bao'er'den mi bahsediyorsun?" diye sordu.

Ningniang başını salladı.

Fan Changyu sordu: "Onlar Jiangnan'a gitmemişler miydi? Onları nerede gördün?"

Ningniang hıçkırarak cevapladı: "Bao'er ve annesi de Ningniang gibi o kötü adamlar tarafından oraya kapatılmıştı."

Gongsun Yin, Yu Qianqian ve oğlunun kim olduğunu bilmiyordu ama Xie Zheng, Ningniang'ın kaçırıldığı süre boyunca Sui Yuanqing'in elinde olduğunu biliyordu. Bakışları derinleşti.

O kadın dükkân sahibinin Changxin Prensliği ile bir bağlantısı mı vardı?

Fan Changyu saf bir merakla, "Acaba onlar da mı bir memur ailesi sanılıp kaçırıldı?" dedi.

Gongsun Yin'e dönerek sordu: "Efendim, sorması ayıp, kardeşim nasıl oldu da bir memur kızı sanılıp kaçırıldı?"

Gongsun Yin, Xie Zheng'e bir bakış atıp topu taca attı: "Qingping ilçesindeki felaketten sonra, Jizhou Eyaleti'ndeki sığınmacıların yerleştirildiği han aslında resmi bir konaklama yeriydi. Genelde sadece saray görevlilerini ağırlardı. Muhtemelen isyancıların istihbaratı yanlıştı ve kardeşinizi yanlışlıkla kaçırdılar."

Bu açıklama mantıklı geliyordu ama Fan Changyu evde kaybolan o tabloyu hatırlayınca içinde hâlâ bir huzursuzluk hissetti.

Gongsun Yin tam zamanında araya girdi: "Ordugah kaba saba

adamlarla dolu, çocuk bakmaktan anlamazlar. Fan Hanım için yan tarafta bir yer ayarlattım, kardeşinizi oraya götürüp yerleşebilirsiniz."

Fan Changyu kardeşini yeni bulmuştu, soracak çok sorusu vardı. Yatakta yatan Xie Zheng'e bakıp, "Sen iyice dinlen, ben Ningniang'ı götürüp biraz temizleyeyim," dedi.

Ningniang'ın ateşi düştüğünden beri Gongsun Yin'in yanındaydı. Dağdaki şartlar zordu, askerler ise kaba saba adamlardı; çocuk bakmayı bilen yoktu. Sadece yemek yemesi için dil döküyorlardı. Yüzünü yıkamayı falan kendi halledebiliyordu ama saçları tam bir kuş yuvasına dönmüştü.

Fan Changyu çıkar çıkmaz Xie Zheng, Gongsun Yin'e döndü: "Deniz kartalıyla Yanzhou'ya haber uçur. Changxin Prensliği'nde tutulan Yu soyadlı anne ve oğlu araştırsınlar."

Gongsun Yin anlam veremedi: "O Yu ailesinin bir özelliği mi var?"

Xie Zheng, "O çocuğu ilk gördüğümde," dedi, "şu an tahtta oturan kişiye biraz benzediğini düşünmüştüm."

Gongsun Yin irkildi: "Onun hanedan kanı taşıdığından mı şüpheleniyorsun?"

Şu anki imparator, önceki imparatorun en küçük oğluydu. Tahta çıktığında sadece sekiz yaşındaydı, annesi ise düşük rütbeli bir cariyeydi ve hiçbir siyasi desteği yoktu. Tahtın ona kalmasının tek sebebi, Wei Yan'ın onu bir kukla imparator olarak seçmiş olmasıydı. Ama kukla imparator artık büyümüştü ve hocası Li Taifu'nun desteğiyle Wei Yan'ı devirip gücü eline alma hayalleri kuruyordu.

Ancak aklı başında olan herkes biliyordu ki, imparator Wei Yan'ı devirse bile, Li grubu sarayda sadece yeni bir Wei grubu olmaktan öteye gidemeyecekti. Büyük hanedan aileleri imparatorluk gücünü çoktan gölgede bırakmıştı. Üstelik tahttaki zatın bir devlet hükümdarı ağırlığı yoktu; güçlü vezirlerin önünde korkak, saray görevlilerinin yanında ise öfkeli ve saldırgandı.

Xie Zheng devam etti: "O Zhao soyadlı tüccar, vaktiyle Doğu

Sarayı'nda ölen veliaht prensin oğlu için çalıştığını söylemişti. Qingping'de o dükkân sahibi kadının evinin yakınlarında bir evi olduğunu fark etmiştim. Eğer o torun gerçekten yaşıyorsa, bu anne oğul üzerinden bir şeyler çıkabilir."

Gongsun Yin hemen atıldı: "Hemen haberi gönderiyorum."

Eğer o anne oğul veliaht prensin oğlunun adamlarıysa ve Changxin Prensliği'nde tutuluyorlarsa, belki de Changxin Prensi onları veliaht prensin oğlunu tehdit etmek için kullanıyordu?

Çadırın çıkışına kadar gelmişti ki durup Xie Zheng'e baktı: "Jiuheng, eğer o torun gerçekten hayattaysa... Sen Veliaht Prens Chengde'nin soyunu mu destekleyeceksin?"

Tahttaki imparator, Xie Zheng ve Wei Yan'ın arasının bozulduğunu öğrenince, bir prensesi onunla evlendirip yanına çekmeye çalışmıştı. Sadece Xie Zheng hâlâ kuzeybatıda olduğu için başkentte bu işler çok ses getiremiyordu.

Ama hükümdarların kalbi her zaman tahmin edilemezdi. İmparator, Wei Yan devrildikten sonra onun makamının Xie Zheng'e kalacağını ima etmiş olsa da, o gün geldiğinde Xie Zheng'in kurtulmak isteyeceği bir sonraki kişi olmayacağını kim bilebilirdi? Üstelik imparatorun yanında zaten Li Taifu gibi bir isim vardı.

Meşruiyet açısından bakıldığında, Veliaht Prens Chengde'nin soyu o tahta oturmaya herkesten daha layıktı. Dahası, Jizhou Savaşı'ndan beri Xie Zheng ve o torunun ortak bir düşmanı vardı; bu da onları doğal müttefik yapıyordu.

Çadırın içinde uzun bir sessizlik oldu. Sonra Xie Zheng'in soğuk sesi duyuldu: "İmparatorun Wei Yan'a nasıl davrandığını görüyorsun, değil mi?"

Sadece bu cümle bile Gongsun Yin'in asıl meseleyi anlamasına yetti. Wei Yan, imparatoru bizzat desteklemişti; başlangıçta onu kukla olarak istese de, bir zamanlar Wei Yan gerçekten imparatorun en büyük dayanağıydı.

Xie Zheng eğer o torunu tahta çıkarırsa, kazanacağı itibar Wei

Yan'ınkinden aşağı kalmazdı. Ama zaten askeri gücü elinde tutuyordu; torun tahta geçerse ona daha ne verebilirdi ki? Ödül verilemeyecek kadar yükseldiğinde, şüphe ve tedbir her geçen gün artacaktı.

Gongsun Yin kendini Xie Zheng'in yerine koyup düşündü: "Şunu fark ettim ki, senin durumunda tahtta kim otururbut otursun, iş bitene kadar seni yanına çekmek için her şeyi yapacaklar. Ama toz duman dağıldığında, ilk kurban edilecek olan yine sen olacaksın."

Xie Zheng sessiz kaldı.

Gongsun Yin umutsuzca geri dönüp Xie Zheng'in karşısına oturdu: "Bana açık konuş, ne düşünüyorsun? Eğer kendine bir çıkış yolu bulmadıysan, ben kendime şimdiden yeni bir kapı bakayım da seninle beraber yanmayayım."

Hava kararmaya başlamıştı. Xie Zheng, çadırda titreyen kandil ışığına bakarak konuştu: "Kuzeybatı karışınca halk perişan oldu, nice yiğitler kumlar altında kaldı. Şu anki devlet henüz yıkılıp yeniden kurulacak noktada değil. Kuzeyli barbarlarla savaşmak neyse de, şahsi hırslar uğruna kendi insanımızla savaşmak..."

Soğuk bir tavırla devam etti: "Sınır boylarında ölmeyi bekleyen o askerlere haksızlık olur."

Changxin Prensi'nin yaptıklarını zerre onaylamadığı belliydi.

Gongsun Yin kaşlarını kaldırdı: "Yani sadece devlete sadık bir asker mi olmak istiyorsun?"

Xie Zheng kayıtsızca gözlerini kaldırdı: "Sence benim gibilere 'sadık asker' mi denir, yoksa 'güçlü vezir' mi?"

Gongsun Yin bir an duraksadı, sonra lafı yapıştırdı: "Güçlü vezir misin nesin bilmem ama önce şu kuşatmadan nasıl kurtulacağını düşün!"

Xie Zheng sordu: "Bugün dağa getirilen erzak ne kadar yeter?"

Gongsun Yin, "Karnımızı doyurursak yarım ay," dedi. "Yabani otlarla çorba yaparsak bir ayı bulur."

Xie Zheng bir süre düşündükten sonra, "Sui Yuanqing hâlâ elimizde," dedi. "Dağın arazisi karışık. Changxin Prensi saldırmıyor, bizi burada açlıktan öldürmek istiyor. Eğer onların da erzağı biterse, daha fazla bekleyemezler."

Gongsun Yin şaşırdı: "Changxin Prensi'nin erzağına mı göz diktin?"

76. Bölüm

Fan Changyu, Ningniang'ı Gongsun Yin'in kendilerine ayırdığı çadıra götürdükten sonra hemen su getirip küçük kızı bir güzel temizledi.

Bir yandan Ningniang'ın saçlarını toplarken bir yandan da sordu: "Ningniang, nasıl kaçırıldığını hatırlıyor musun?"

Ningniang parmaklarıyla sayarak hatırlamaya çalıştı: "Ablam bizi mahzene saklamıştı. Sonra Zhao Teyze beni yanına alıp kaçtı. Yolda askerlerle karşılaştık, bizi çok uzaklardaki bir hana götürdüler. Zhao Teyze oranın Jizhou şehri olduğunu, artık güvende olduğumuzu söylemişti."

Fan Changyu, Ningniang'ın bahsettiği hanın Jizhou yönetiminin sığınmacılar için ayırdığı konaklama yeri olduğunu anladı. "Sonra ne oldu?" diye sordu aceleyle.

Handa başına gelenleri hatırlayınca Ningniang'ın gözleri yine doldu: "Sonra handa aniden yangın çıktı. Kötü adamlar Zhao Teyze'ye kılıçla vurdu. Beni bağlayıp ağzımı kapattılar, bir kutunun içine koyup götürdüler..."

Bunu söylerken ağlamasına engel olamadı: "Abla, Zhao Teyze çok kan kaybetti. O da mı öldü?"

Fan Changyu kardeşinin sırtını pışpışlayarak onu teselli etti: "Zhao Teyze iyi, hâlâ Jizhou'da. Geri döndüğünde onu göreceksin."

Ningniang ancak o zaman ağlamayı kesti.

Fan Changyu sordu: "Seni o kutuya koyup şehirden arabayla mı çıkardılar?"

Ningniang başını salladı ve devam etti: "Beni kutudan çıkardıklarında her yer dağlıktı. Kutuyu ve arabayı attılar, beni atla götürdüler. Çok büyük bir eve vardık, beni karanlık bir odaya kapattılar. Birkaç gün sonra çok sert bakışlı bir dadı gelip beni çıkardı, Bao'er ile oynamamı istedi."

Fan Changyu anlam veremedi: "Bao'er de senin gibi kapatılmamış mıydı?"

Ningniang biraz düşünüp, "Kapatılmıştı," dedi, "ama o sert bakışlı dadılar ve hizmetçiler Bao'er'in gönlünü yapmaya çalışıyorlardı. Ona 'küçük bey' diyorlardı ama Bao'er onlara hiç yüz vermiyordu. Bao'er, kötü bir adamın annesini kapattığını, sadece söz dinlerse annesini tekrar görebileceğini söyledi."

Fan Changyu duydukça kafası daha da karışıyordu. Ningniang'ın anlattığı bu "kapatılma" durumu daha çok ev hapsine benziyordu. Üstelik hizmetçilerin Bao'er'e "küçük bey" demesi, Yu Qianqian'ın eşinin o evden biri olduğu anlamına mı geliyordu?

Fan Changyu ne kadar saf olursa olsun, bu işin isyancılarla bir bağlantısı olduğunu ve basit bir mesele olmadığını anlamıştı.

Ningniang başını kaldırıp ablasına sordu: "Abla, eniştem iyileşince beraber gidip Bao'er'i ve Yu Teyze'yi kurtaralım mı?"

Fan Changyu, "Dağdan inince," dedi, "hemen Chongzhou'ya gidip haber alacağım."

Ningniang ancak o zaman tekrar neşelendi.

Fan Changyu, kardeşinin boynunda kırmızı bir iple asılı olan şeyi fark etti: "Bu ne?"

Ningniang ipi çekip çıkardı; bu, çok zarif işlenmiş küçük bir domuzcuk şeklinde yeşim kolyeydi. "Gitmeden önce Bao'er verdi," dedi. "Daha önce verdiğini evde bırakmıştım. Ona verdiğim hasır çekirgeyi hep yanında taşıyormuş. O da bana bu domuzcuk kolyesini verdi, hep takmamı istedi."

Daha önce verdiği yeşim kolye biraz büyüktü ve kilit şeklindeydi. Yu Bao'er onu kıyafetinin dışına takınca sorun olmuyordu ama Ningniang takınca biraz eğreti duruyordu. Kimsenin gözü kalmasın ve Ningniang mahalledeki çocuklarla oynarken kırmasın diye Fan Changyu onu evde bıraktırmıştı.

Bu küçük domuzcuk kolyesini eline alıp dikkatlice inceledi. Yeşimden anlamasa bile, bu kolyenin dokusunun önceki kilitten çok

daha yumuşak ve değerli olduğunu hissedebiliyordu. Kolyenin altında, özel yapım olduğunu gösteren "Bao" karakteri kazınmıştı.

Fan Changyu, bunun Yu Qianqian'ın eskiden Yu Bao'er için hazırlattığı bir hediye olduğunu tahmin etti. Neden domuz şeklinde oyulduğuna gelince; Yu Bao'er ve Ningniang hemen hemen aynı yaştaydı, muhtemelen Yu Bao'er de domuz yılında doğmuştu.

Bu kolyenin Yu Bao'er için önceki kilit kolyeden daha önemli olabileceğini düşündü. İki çocuk gurbette birbirlerini bulmuş, belli ki birbirlerini tek oyun arkadaşı olarak görmüşlerdi.

Fan Changyu, kolyeyi Ningniang'ın yakasının içine yerleştirerek, "O zaman bunu güzelce tak, sakın kaybetme," dedi. "Bao'er ve annesini kurtarınca bunu ona geri verirsin. Bu hediye çok değerli, Bao'er daha çok küçük, bunu kabul edemeyiz, anladın mı?"

Ningniang başını salladı: "Geçen seferki gibi, Yu Teyze izin verirse alabilirim, değil mi?"

Fan Changyu gülümseyerek saçını okşadı: "Evet."

Ningniang günlerdir doğru dürüst uyumamıştı. O gece ablasının yanında, daha fazla konuşamadan esnemeye başladı.

Fan Changyu, Ningniang'ı uyuttuktan sonra, gündüz Yan Zheng'i gördüğünde üzerindeki kan izlerinin hâlâ temizlenmemiş olduğunu hatırladı. Bir leğen su alıp onun çadırına gitti.

Yan Zheng her zaman temizliğine düşkün biriydi. Eğer bu kadar ağır yaralı olmasaydı, üzerindeki ilaç kalıntılarına ve kan kokusuna asla tahammül edemezdi.

Fan Changyu vardığında, Xie Zheng'in çadırında hâlâ ışık yanıyordu.

O gittikten sonra buraya yeni yaralılar getirilip getirilmediğini bilmediği için kapıda seslendi: "Yan Zheng, uyudun mu?"

İçeriden boğuk bir ses geldi: "Henüz değil."

Fan Changyu elinde leğenle içeri girdi. Perdeyi aralayınca Xie

Zheng'i üstü çıplak bir halde, beline kat kat yeni sargı sararken buldu. Yanındaki masada boşalmış iki ilaç şişesi duruyordu.

Alnında soğuk terler birikmişti; muhtemelen acıya dayanmak keyfini kaçırmıştı. Kapıya doğru baktığında bakışları oldukça soğuktu ama gelenin Fan Changyu olduğunu görünce gözlerindeki sertlik biraz yumuşadı: "Neden geldin?"

Fan Changyu, "Sana silinmen için su getirdim," dedi.

Değiştirdiği sargıların yine büyük bir kan lekesiyle kaplı olduğunu fark etti. Önceki sarılmalarını hatırlayınca suçlulukla sordu: "Az önce yaran mı zorlandı?"

Xie Zheng sargının düğümünü atmıştı bile. Üzerine bir hırka atarak, "Hayır," dedi.

İnkar etse de Fan Changyu'nun içi rahat değildi. Onun Ningniang'ı kurtarmak için yaralandığını düşündükçe suçluluk duygusu artıyordu. Hırkasının bağlarını bağlamaya yeltendiğini görünce, "Bağlama hemen," dedi, "ben sana yardımcı olayım."

Xie Zheng'in kaşları gayriihtiyari çatıldı: "Sen mi?"

Fan Changyu, bu tür şeyleri ilk kez yapmadıklarını düşünüyordu. Onu ilk bulduğunda, zorla bastırıp ilaç sürmüşlüğü vardı; çekinecek bir durum yoktu. Rahat bir tavırla başını salladı: "Yarana su değmemeli, sırtına da kendin yetişemezsin. Eğer çekiniyorsan, dışarıdan bir asker çağırıp ona yaptırayım."

Xie Zheng bağları çoktan çözmüştü bile. "Sen yap," dedi.

Siyah hırka önü açık bir şekilde dururken, kandil ışığında koyu gölgeler oluşturuyordu. Omuzdan kaburgalarına kadar çaprazlama sarılmış sargılar, soğuk ve mesafeli bakışlarıyla birleşince, insanda hem kırılgan hem de sarsılmaz bir sertlik hissi uyandırıyordu.

Fan Changyu bezi ıslatıp sıktı, önce yavaşça yüzünü silmeye başladı.

Yatağın kenarında oturan Xie Zheng, önce yüzünden başlayacağını tahmin etmemişti; bir an duraksadı.

Fan Changyu hareketlerini çok hafif tutuyordu. Büyük bir sabırla yüzündeki kan ve kir izlerini temizledi. Gülümseyerek, "Seni ilk bulduğumda," dedi, "şimdi olduğundan çok daha kirliydin. Yüzün kandan tanınmaz haldeydi."

Xie Zheng konuşmadı, sadece Fan Changyu'nun her hareketini sessizce izledi.

Kadının yüz hatları gerçekten çok güzeldi. Kandil ışığında tüm vücudu yumuşak bir ışıkla kaplanmış gibiydi. Sadece ona bakmak bile, içindeki tüm huzursuzluğu dindiriyordu.

Yüzünü bitirince Fan Changyu bezi tekrar yıkayıp sıktı, bu sefer vücudunun üst kısmını silmeye başladı. Bez, sargıların olduğu yere yaklaşınca durdu. Elini kaldırıp sargıların üzerinden, tüm göğsünü boydan boya geçen o yaraya hafifçe dokundu. Kısık bir sesle, "Çok acımış olmalı, değil mi?" dedi.

Xie Zheng yine sadece, "Acımıyor," diye cevap verdi.

Fan Changyu sustu. Bir süre sonra başını kaldırdığında, göz pınarlarında hafif bir kırmızılık vardı.

Xie Zheng elini kaldırıp kadının yüzüne düşen bir saç telini kulağının arkasına iliştirdi. Bir süre ona baktıktan sonra aniden eğilip göz kapağına bir öpücük kondurdu.

O kadar hafifti ki, Fan Changyu sanki bir kuş tüyü dokunmuş gibi hissetti.

Alışık olmadığı bu durum karşısında gözlerini kırpıştırdı ve Xie Zheng'e bakakaldı. Bu ani yakınlıktan dolayı şaşkındı ama rahatsız da olmamıştı.

Şaşkınlıktan donup kaldığında gözleri o kadar berrak ve masumdu ki, sanki kolayca kandırılabilecek saf bir hali vardı.

Sessiz çadırda Xie Zheng'in sesi boğuklaştı: "Neden öyle bakıyorsun bana?"

Fan Changyu bir süre sustu, sonra beklenmedik bir şey söyledi: "Beni öptün mü?"

Çadırın perdesi tam kapanmamıştı; dışarıdan giren dağ rüzgarıyla kandil alevi titriyor, ikisinin gölgesi de yerlerde düzensizce uçuşuyordu.

Xie Zheng ona bakarak hafifçe "Hı-hı" dedi ama gözlerindeki karanlık insanı ürpertecek kadar derindi.

Ardından uzun bir sessizlik oldu.

Ta ki Fan Changyu aniden doğrulup, hızlıca onun alnına bir öpücük kondurana kadar. "Ödeştik," dedi.

Sonra su leğenini kaptığı gibi çadırdan çıktı.

Xie Zheng onun arkasından bakarken uzun süre kendine gelemedi.

Onu daha önce çok daha ileri giderek öpmüştü ama alnında kalan o yumuşak dokunuşun sıcaklığı, şu an içindeki neşeyi bastırmaya yetmiyordu; dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi.

Fan Changyu döndüğünde bütün gece gözüne uyku girmedi. Yan Zheng'i tanıdığından beri onu hep bir aile ferdi, bir dost gibi görmüştü; bu yüzden geçen sefer ona saygısızlık ettiğinde o kadar öfkelenmişti. Sadece kabalığına değil, güvendiği birinin bu güveni boşa çıkarmasına kızmıştı.

Ama onca olaydan sonra o öfke çoktan uçup gitmişti; tek istediği değer verdiği herkesin iyi olmasıydı. Onun dağda hayatta olup olmadığını bilmediğinde, içgüdüsel olarak onu bulmak istemişti.

Bulduktan sonra ne yapacağını düşündüğünde ise, aklına gelen tek şey eskisi gibi yaşamaktı; evde bir boğaz daha olması onu sarsmazdı, ona bakabilirdi.

Fakat bu gece olanlar kafasını karıştırmıştı. Onu yine öpmüştü ama bu sefer kızmamıştı; aksine inatlaşıp onun alnına bir öpücük bırakmıştı!

Fan Changyu yatakta huzursuzca bir o yana bir bu yana döndü. Ningniang'ın üzerindeki yorganı çektiğini fark edince hemen geri dönüp kardeşinin üstünü örttü.

Ancak sabaha karşı dördüncü nöbet vaktinde hafifçe uykuya dalabildi.

Güneş doğduğunda Fan Changyu gözlerinin altı morarmış bir halde uyandı. Ningniang'ı hazırladıktan sonra yaralı askerler için yemek almaya mutfağa gitti. Mutfaktakilerin son iki gündür avlanamadıklarını, bu yüzden yaralılar koğuşuna özel yemek çıkaramadıklarını yakındıklarını duydu.

Askeri hekimin, Xie Zheng'in vücudunun iyi beslenmesi gerektiğini söylediğini hatırladı; et yemeden nasıl toparlanacaktı?

Kahvaltıdan sonra avlanmaktan sorumlu askerlerle birlikte ormanın derinliklerine gitmeye, işe yarar bir şeyler avlayıp avlayamayacağına bakmaya karar verdi.

Dün geceki olaydan sonra yüz yüze gelince daha çok utanacağını düşündüğü için Xie Zheng'in ilacını ve kahvaltısını götürme işini diğer askerlere bıraktı.

Gongsun Yin sabah erkenden resmi işler için Xie Zheng'in yanına gittiğinde, onun her zamankinden daha huysuz olduğunu fark etti. Biraz ağız arayınca Fan Changyu'nun sabah uğramadığını öğrendi. Duruma şaşırıp Fan Changyu'yu aramaya çıktı.

Fan Changyu eşyalarını hazırlamış, dağa çıkmak üzereydi. Ningniang'ı önce Xie Zheng'in yanına bırakıp ona göz kulak olmasını isteyecekti ki Gongsun Yin çıkageldi. Hemen Ningniang'ı ona emanet etti.

Gongsun Yin, Fan Changyu'nun avlanmaya gideceğini öğrenince çok şaşırdı. Genç bir kızın başına bir iş gelmesinden korktuğu için gizlice peşine iki muhafız taktı.

Ningniang'ı Xie Zheng'e götürürken, küçük kızın başındaki o yamuk yumuk toplanmış saçları fark etti; o kadar çirkindi ki insanın gözüne batıyordu.

Dayanamayıp sordu: "Küçük hanım, ablan bu sabah saçlarını taramadı mı?"

Ningniang saçlarına dokunarak, "Taradı ya," dedi. "Hatta yeniden

topladı!"

Gongsun Yin: "..."

Bir saç taranıp da nasıl taranmamış halinden daha çirkin olabilirdi?

Yol boyunca sabretti ama sonunda dayanamayıp Ningniang'ın saçlarını çözüp yeniden topladı.

Diğer muhafızların şaşkın bakışları karşısında, Xie Zheng'in yanında en uzun süre kalan muhafız alçak sesle açıkladı: "Gongsun Bey bazen düzensiz şeylere dayanamaz. O çocuğun saçlarının biri aşağıda biri yukarıda olması, Gongsun Bey'in bütün gününü zehir etmeye yeter."

77. Bölüm

Bahar yağmurlarından sonra dağdaki bitki örtüsü iyice gürleşmişti.

Askerler son günlerde sık sık avlandıkları için civar ormanları avucunun içi gibi biliyorlardı; tuzaklar kurmuş, av düzenekleri hazırlamışlardı. Ancak muhtemelen günlerdir aynı yerlerde avlandıkları için önceden hazırlanan tuzakların hiçbirinden sonuç alamamışlardı.

Yol boyunca Fan Changyu tek bir tavşan bile görmemişti.

Müfreze komutanı olan küçük subay, "İşe yarar bir şeyler avlamak istiyorsak, dağılıp ormanın daha derinlerine bakmamız gerekecek," dedi.

Bir süre düşündükten sonra, yanındaki yaklaşık yüz kişiyi onar kişilik küçük gruplara ayırdı. Bir kısmını daha önce avlanılan yerlerde bırakırken, geri kalanlarla dağ sırasının daha derinlerine doğru ilerledi.

Fan Changyu ve Gongsun Yin'in gizlice gönderdiği iki muhafız aynı gruba düşmüştü. Dış çeperde avlanıyorlardı; belli ki Fan Changyu'nun derin ormanda tehlikeye girmesini önlemek için talimat almışlardı.

Fan Changyu, yaşlı ormana gidecek askerlerle yer değiştirmeyi teklif ettiyse de, subayın kesin emriyle karşılaştı. Ordugahta olduğunu ve Jizhou askeri kılığında dolaştığını hatırlayınca üstelemedi.

Grup ormanda bir tur attıktan sonra sadece birkaç yaban tavuğu avlayabilmişti. Bir tavuk yuvası bulup epey yaban tavuğu yumurtası topladılar; askerlerden biri üstündeki giysiyi çıkarıp yumurtaları içine doldurarak taşıdı.

Fan Changyu'nun babasıyla dağda avlanma tecrübesi vardı; yol boyunca etrafı dikkatle süzüyordu. Yağmurdan sonra yumuşayan toprakta iz bırakmak kolaydı.

Ormanın derinliklerine giden çalıların birleştiği yerde, büyük bir hayvanın yamaçtan tırmanırken yerdeki çam iğnelerini eşelediği izleri fark etti. Gruptakilere, "Bu yaban domuzu izine benziyor," dedi. "İzleri takip edersek belki yuvasını buluruz."

Muhafızlar sık ormana girileceğini görünce tereddüt ettiler: "Ama Fan Hanım, Komutan Yang bize dış çeperde beklememizi emretti..."

Fan Changyu biraz düşünüp, "Şöyle yapalım," dedi. "Siz dışarıda bekleyin, ben tek başıma girip bakayım. Ben sizin ordunuzdan değilim, Komutan Yang'ın emri beni bağlamaz. Böylece emre itaatsizlik etmiş sayılmazsınız."

İki muhafız içten içe dertleniyordu. Komutan Yang'ın onlara ormana girmemelerini söylemesinin tek sebebi Fan Changyu'nun başına bir şey gelmemesiydi. Eğer kızı ormana tek başına salarlarsa, asıl o zaman canlarından olurlardı.

Muhafızlardan biri, "O zaman Fan Hanım siz burada bekleyin," dedi. "Biz birkaç arkadaşla girip domuz yuvasını arayalım."

Ordudaki izciler çok dikkatliydi, izleri takip ederken hata yapmazlardı.

Bu sürekli engellenme hali Fan Changyu'ya ayak bağı oluyormuş gibi hissettirdi. Muhafıza bakarak, "Babamla defalarca dağa ava çıktım, tecrübeliyim," dedi. "Kadın olduğum için bu kadar çekinmenize gerek yok. Eğer yük olacağımı düşünseydim zaten sizinle gelmezdim."

Aslında Fan Changyu çoktan pişman olmuştu bile; bu adamların bu kadar mıy mıy davranacağını bilseydi tek başına hareket ederdi.

İki muhafızın itiraz edecek gücü kalmamıştı. Yol boyunca Fan Changyu'nun narin bir hanımefendi olmadığını, onca yolu yürümesine rağmen nefes nefese bile kalmadığını, belli ki dövüş sanatlarından anladığını fark etmişlerdi. Bir anlık tereddütten sonra Fan Changyu ile birlikte sık ormana girdiler.

Dev ağaçların gölgesindeki orman, sabahın erken saatleri olduğu için yağmur sonrası sisle kaplıydı. İki muhafız arkadakilere daha

sıkı durmaları için sürekli sesleniyordu.

Fan Changyu izleri takip ederken her bir mesafede yol kenarındaki ağaç gövdelerine kasap bıçağıyla birer çentik atıp işaret bırakıyordu.

Bir çam ağacındaki pençe izlerini fark edince aniden durdu. Yere çömelip izlere bakarak kaşlarını çattı: "Yaban domuzuna benzemiyor..."

Sözünü bitirir bitirmez, ileriden göğü yırtan devasa bir kükreme duyuldu.

Biraz ötede dikilen iri yarı bir kara ayı, ağzında ne olduğu belirsiz kanlı bir kuş kanadı tutmuş onlara bakıyordu. Gözlerindeki vahşet, yemeğini koruduğunu açıkça gösteriyordu.

Muhafızlar ve askerlerin yüreği ağzına geldi. Muhafızlardan biri Fan Changyu'nun kolundan tutup geri çekmeye çalıştı: "Fan Hanım çabuk gidelim, bu bir kara ayı!"

Fan Changyu babasıyla yaban domuzu ve yaban öküzü yakalamaya alışıktı ama hiç ayı avlamamıştı.

Muhafızlar korkudan titrerken, o sadece kaşlarını çatmış, bu ayıyı avlayıp avlayamayacağını hesaplıyordu. Bu ayıyı öldürmek epey uğraştıracaktı. Daha önce hiç ayı eti yememişti; öldürünce her yeri yenir miydi yoksa sadece pençeleri mi alınırdı bilmiyordu. Eğer sadece pençeleri alınacaksa bu kadar zahmete değmezdi.

Geri çekilirken bir an tereddüt etti, sonra iki muhafıza dönüp, "Bence öldürelim," dedi. "Hazır avı bulmuşken bırakmayalım."

Muhafızlar ve askerler Fan Changyu'ya bön bön baktılar. Korkudan aklını mı kaçırmıştı yoksa cehaletten gelen bir cesaret miydi bu, kestiremediler.

Vahşi hayvanlar arasında ayı ve kaplan avlanması en zor olanlardı. Sadece on kişiydiler; silahları ise birkaç kılıç ve sıradan yaydan ibaretti. Büyük arbaletleri ya da mızrakları bile yokken nasıl ayı avlayacaklardı?

Muhtemelen kaçma hareketleri ayıyı kışkırtmıştı. Ayı aniden kafasını sallayıp ağzındaki turnayı attı ve doğrudan üzerlerine atıldı.

Herkes panik içinde ayının onları yakalamasını zorlaştırmak için dört bir yana dağıldı.

Çevik olanlar hemen maymun gibi ağaçlara tırmandı. Ayı doğrudan ağaca omuz attı; bilek kalınlığındaki ağacı devirince, tepesindeki asker çığlık atarak yere yuvarlandı.

Askerin ayı pençesi altında can vermesini önlemek için Fan Changyu, ayının pençelerinden kaçınmak zor olacağını bildiğinden domuz bağlama ipini kullanmak yerine belindeki uzun halatı çıkarıp ayının boynuna fırlattı.

Dev bir ağaca yaslanıp halatı ellerine doladı ve var gücüyle geriye asıldı.

Boynuna kement geçen ayı, pençesini indiremeden halatın devasa gücüyle geriye doğru savrulup "güm" diye yere kapaklandı.

Dehşete düşen askerler, Fan Changyu'nun bu inanılmaz gücü karşısında şaşkına döndüler. Kendilerine gelince hemen halata asılmak için yardıma koştular.

Tecrübeli iki muhafız ellerindeki silahlarla ayıyı şişlemek için hamle yaptı.

Ayı pençelerini sağa sola savurarak muhafızları yaklaştırmadı; göğsüne vuramadılar, sadece sırtına iki derin yara açabildiler. Ancak ayı o kadar kalın deriliydi ki bu yaralar onu öldürmeye yetmedi, aksine iyice çıldırttı. Ayı bir pençe darbesiyle halatı koparıp attı.

Halata asılan Fan Changyu ve askerler sendeleyerek yere düştüler.

Boynundaki baskıdan kurtulan ayı, iki muhafıza saldırmaya başladı. Muhafızlar ayıyla göğüs göğse çarpışamayacaklarını biliyorlardı; sadece çeviklikleriyle ayı pençelerinden kaçmaya çalışıyorlardı. Yine de Fan Changyu'ya bağırıyorlardı: "Çabuk Fan Hanım'ı götürün!"

Fan Changyu onları orada bırakıp gidemezdi. Ağır satırını çıkarıp ayının sırtına fırlattı; bıçak ayının sırtına saplandı ama yeterince derin girmediği için onu durduramadı.

Ancak bu hamle ayının dikkatini tamamen üzerine çekmesine yetti. Ayı kükreyerek Fan Changyu'ya döndü ve üzerine atıldı.

Fan Changyu askerlere dağılmalarını söyledi, kendisi ise ayıyı bambu ormanına doğru çekti. Bu sırada kasap bıçağıyla ayının göğsüne bir çizik attı ama o da pek derin değildi.

Acıyla kudurmuş ayı, yolundaki tüm çalıları devirerek geliyordu. Fan Changyu bambu ormanının kenarına varınca kalın bir bambu kesip birkaç hamlede ucunu sivriltip mızrak haline getirdi. Geri çekilmek yerine bambu mızrağı kucaklayıp doğrudan ayının üzerine koştu.

Bambu mızrağın uzunluk avantajı ve koşmanın verdiği hızla, mızrağı ayının göğsündeki o yaradan içeri, tam kalbine sapladı. Ayı acıyla kükreyip pençesiyle bambu mızrağı kırdı.

Fan Changyu yanındaki bambuya basıp havaya sıçradı. Kasap bıçağını ayının göğsündeki yaraya var gücüyle sapladı. Ayının pis kokulu kanı Fan Changyu'nun üzerine, hatta yüzüne sıçradı.

Gözünü bile kırpmadı; o an o kadar vahşi görünüyordu ki sanki ayıyla ölümüne dövüşen bir pars gibiydi.

Ayı gürültüyle yere yığıldıktan sonra Fan Changyu kasap bıçağındaki kanı silkeledi. Kendi kendine mırıldandı: "Ayı avlamak gerçekten domuzdan daha zormuş."

Yıllar önce babası evi geçindirmek için ayı da avlardı ama o zamanlar bunun bu kadar tehlikeli bir iş olduğunu bilmezdi.

Muhafızlar ve askerler ancak o zaman yanına gelebildiler. Yerde yatan dev ayıyı ve Fan Changyu'nun kanlı giysilerini görünce hepsi yutkundu. Şaşkınlık ve hayranlık karışımı bir ifadeyle bakıyorlardı; sanki rüyadaydılar.

Bu nazik ve uslu görünen kız, tek başına bir ayı mı avlamıştı?

Ordugaha dönünce kimse buna inanmazdı. Bu kız nasıl bir canavardı böyle?

Xie Zheng ile Qingping'e giden iki muhafız, Fan Changyu'nun gemide insanları tek eliyle fırlattığını gördükleri için daha sakin kalabildiler. Sadece birbirlerine bakıp aynı şeyi düşündüler: "İleride bu hanım bizim Marki ile kavgaya tutuşursa, acaba kim kazanır?"

Fan Changyu koluyla yüzündeki kanı sildi. Gözlerindeki öldürme hırsı gitmiş, yine o saf ve zararsız haline dönmüştü. Sordu: "Sadece pençelerini mi götürelim yoksa ayının tamamını mı?"

Askerlerin pek fikri yoktu ama muhafızlardan biri, "Dağda erzak az, hepsini götürelim gitsin," dedi.

Herkes onayladı. Hemen bambu ve sarmaşıklardan basit bir kızak yapıp ayıyı üzerine bağladılar. Askerler ve muhafızlar sırayla çekerek dönüş yolunda Fan Changyu'ya pek iş bırakmadılar.

Ağır yükle dönüş yavaş oluyordu. Yolda bir yaban domuzu avlamış olan küçük subayla karşılaştılar. Subay, Fan Changyu'nun ayı avladığını öğrenince küçük dilini yutacaktı.

Grup sevinçli ama karışık duygularla dönerken, dağın aşağısından yardım isteyen boru sesleri duyuldu.

Subay, "Eyvah!" dedi. "İsyancılar saldırıyor!"

Hemen on kişiyi avları götürmeleri için ayırdı, geri kalanlarla birlikte savunma hattına desteğe koştu.

Beklendiği gibi Fan Changyu yine avları taşıma grubuna dahil edilmişti. Aslında aşağıya gitmek gibi bir niyeti yoktu ama burnuna gelen o kızarmış et kokusu fikrini değiştirdi.

Muhafızlara ve askerlere sordu: "Siz de o güzel kokuyu alıyor musunuz?"

Uzun zamandır doğru dürüst yemek yememiş olan askerler yutkundular. Günlerdir dağda yavan çorba ve ot yemekten bıkmışlardı; şimdi tuzlu bir şey düşünmek bile ağızlarını sulandırıyordu, hele ki bu kadar yoğun bir et kokusu...

Muhafızlardan biri, haber getiren bir askeri durdurup sordu. Sonra cevapladı: "İsyancılar bir yandan saldırıyor, bir yandan da dağın eteğinde et kızartıp bizimkileri teslim olmaya çağırıyorlar. Moralimizi bozmaya çalışıyorlar."

Fan Changyu bunun çok alçakça bir numara olduğunu düşündü. Acaba İhtiyar Tao ve Yanzhou-Jizhou destek birlikleri aşağıda bir çare bulabilirler miydi?

Muhafız, Fan Changyu'nun endişelendiğini görünce, "Yanzhou yiğitleri onurludur," dedi. "Dağda hâlâ erzak varken, hatta sadece ağaç kabuğu kalsa bile, isyancıların bu ucuz numaralarına kanıp teslim olmazlar!"

Burası ordugah ile ormanın birleştiği, görüş açısı geniş bir yerdi. Aşağıya bakınca, dağın eteğine yayılmış isyancı çadırlarının sayısı bile seçilebiliyordu.

Fan Changyu, Chongzhou ordusunun çadır sayısının dağdakilerin iki katından fazla olduğunu görünce kaşlarını çattı: "İsyancılar çok kalabalık, yolları tamamen kapatmışlar."

Muhafız ise, "Hanımefendi, sadece çadır sayısına bakmayın," dedi. "İsyancılar birliklerinin yarısını geri çekti, aslında çadırları azaltmaları gerekirdi. Ama yapmadılar; hem bizim gece baskını yapmamızdan korkup kafa karıştırmak istiyorlar, hem de yeni askerlerimize gözdağı verip aşağıda çok adam varmış gibi göstermeye çalışıyorlar."

Fan Changyu yolda İhtiyar Tao'dan savaşla ilgili bir şeyler duymuştu ama o zaman somut bir örnek olmadığı için pek anlamamıştı.

Şimdi ordudaki sıradan bir askerin bile bu kadar şey bildiğini görünce hayranlıkla, "Çok şey biliyorsun!" dedi.

Muhafız ağzından kaçırdığını fark edip hemen toparladı: "Ordugahta uzun süre kalınca insan az çok öğreniyor."

Fan Changyu merakla sordu: "Peki gerçek sayılarını nasıl anlıyorsunuz?"

Muhafız, "Yemek dumanına bakarak," dedi. "Çadır sayısı yalan söyleyebilir ama yemek pişirmek için yakılan ateş yalan söylemez. Kaç kişinin yemek yiyeceği, kaç ocak yakılacağından bellidir."

Fan Changyu aşağıda yoğun duman çıkan yerlere, sonra da arkada sadece birkaç duman tüten yere baktı. Kasap bıçağını çıkardı, o saf bakışlı ela gözlerini açıp çok samimi bir teklifte bulundu: "Şu tarafta az kişi var, oraya gidip baskın yapmaya ne dersiniz?"

78. Bölüm

Uzaktan savaş ateşleri yükselirken, dağdaki ana karargâh çadırında hâlâ bir sessizlik hâkimdi.

Gongsun Yin hızlı adımlarla içeri girdi, heyecanını gizleyemiyordu: "Dağın eteğindeki askerlere ağaç kabuklarını soydurup, yabani ot köklerini kazdırarak erzak bitti süsü verdirdin ya, isyancılar gerçekten yuttu! Erzağımızın tükendiğini sanıp moralimizi bozmak için domuzları, koyunları kesip ulu orta kızartmaya başladılar!"

Xie Zheng'in yarası hâlâ ağırdı, yüzü bembeyazdı. Üzerine bir hırkayı gevşekçe atmış, yatak başlığına yaslanmış oturuyordu. Omuzundaki beyaz sargılar yer yer görünüyordu. Parmaklarının arasında bir arazi haritası tutuyordu. O asil ve keskin yüz hatlarında hafif bir yorgunluk vardı. Gözlerini kaldırıp sordu: "Haber aşağıda bekleyen destek birliklerine ulaştı mı?"

Gongsun Yin, "Dün deniz kartalıyla gönderdim," dedi.

Xie Zheng elindeki haritayı bir kenara fırlattı: "Biraz gürültü koparın, isyancıların dikkatini başka yöne çekin ki aşağıdakiler erzak depolarını ateşe verebilsin."

Yerinden kalkmaya yeltendi ama hareket edince göğsündeki yara fena sancıdı. Kaşlarını çatarak sordu: "Sui Yuanqing ne durumda?"

Gongsun Yin, "Günlerdir rüzgârda yağmurda kaldı," dedi. "Günde bir kâse sulu çorbayla hayatta tutuyoruz. Dün ateşi çıkmış gibiydi, ölmeyeceğini bildiğim için hekimi göndermedim."

Soğuk rüzgâr çadır perdesini hafifçe dalgalandırıyor, içeri giren solgun gün ışığı Xie Zheng'in yüzüne vuruyordu. Dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi: "Sui Yuanqing'i en ön safa götürün. İsyancılar et mi kızartıyor? Siz de bir şeyler kızartın o zaman."

Gongsun Yin bu sözün ne anlama geldiğini hemen anladı ve başını sallayarak güldü: "Bu ateş Sui Yuanqing'in üzerinde yanacak ama dumanı Changxin Prensi'nin ciğerini yakacak. Elimizde böyle bir koz varken isyancıların oltaya gelmemesi imkânsız."

Bu bir "kaplanı dağından indirme" planıydı. İsyancıları erzaklarının bittiğine inandırıp onları teslim olmaya teşvik etmeleri için kışkırtacaklar, sonra Sui Yuanqing'i öne sürerek düşmanın büyük gücünü orada oyalayacaklardı. Bu sırada aşağıda bekleyen Yanzhou ve Jizhou birlikleri gizlice düşman hattına sızıp erzak depolarını yakacaktı. İsyancıların da yiyeceği bittiğinde, isterlerse on kat fazla askerleri olsun, bir iki gün içinde roller değişecekti.

Gongsun Yin çadırdan çıktı. Tam Sui Yuanqing'i götürecekti ki, bir muhafız nefes nefese koşarak geldi. Yüzü asıktı: "Üstat Gongsun, felaket oldu! Fan Hanım arka dağdan düşman karargâhına baskına gitti!"

Gongsun Yin'in beti benzi attı. Hemen çadıra doğru bir bakış attı; Xie Zheng'in duymadığından emin olduktan sonra fısıldadı: "Avlanmaya gitmemiş miydi o? Düşman kampında ne işi var?"

Muhafız, "Dönerken aşağıdan gelen yardım borularını duyduk," dedi. "Fan Hanım arka dağın savunmasının zayıf olduğunu duyunca oraya daldı."

Gongsun Yin bir süre ileri geri yürüdü, sonra hemen talimat verdi: "Marki ağır yaralı, sakın haberi olmasın. Hemen yüz süvari alıp peşinden git, ne pahasına olursa olsun o kızı sağ salim geri getir."

Muhafız hiç vakit kaybetmeden adamları toplamak için fırladı.

Gongsun Yin ise kendi kendine mırıldandı: "Tam da şu kritik zamanda... Umarım bir aksilik çıkmaz."

***

Arka dağ.

Fan Changyu, yanındaki muhafız ve sekiz askerle birlikte çalıların arkasına saklanmışlardı. Başlarında dallardan ve sarmaşıklardan yaptıkları basit kamuflaj şapkaları vardı.

Fan Changyu, dağın eteğine uzanan dar patikayı bir süredir izliyordu. Sonunda dayanamayıp sordu: "Burada hiç nöbetçi yok mu?"

Muhafız, "Ormanın içine gizlenmişlerdir," diye cevap verdi.

Fan Changyu "Hımm" dedi. Tam düşman kampına gitmek için bu yoldaki nöbetçilerin izni gerekip gerekmediğini düşünecekti ki, patikadan bizimkilerin kıyafetlerini giymiş bir devriye ekibi göründü. Giysilerinde taze kan izleri vardı, etrafa şüpheyle bakıyorlardı ve yayları geriliydi; bir tuhaflık vardı.

Fan Changyu yolu iyice süzdü ama nereden çıktıklarını anlayamadı. Yanındaki muhafıza fısıldadı: "Nöbet değişimi mi bu?"

Muhafız da bir gariplik sezip parmaklarını dudaklarına götürerek keskin bir kuş sesi çıkardı. O an, çalıların olduğu yöne doğru bir ok yağmuru başladı.

Muhafızın rengi uçtu, Fan Changyu'yu korumak için çekmeye çalıştı ama Fan Changyu daha hızlıydı; hemen yana yuvarlanıp dev bir ağacın arkasına sığındı.

Panikleyip ayağa kalkan bazı askerler ise o an okların hedefi olup yere yığıldılar.

Fan Changyu, az önce beraber avlandığı insanların bir anda kanlar içinde yere serilmesini, gözleri açık gitmelerini görünce dişlerini sıktı. İçinde bir şeyler cız etti ama hemen ardından o keskin bakışlarını okçulara dikti.

Ne kadar saf olursa olsun, bu işte bir bit yeniği olduğunu anlamıştı. O askerlerin üzerindeki kanlı üniformalar, belli ki bizim ölen askerlerimizden çalınmıştı.

Ok yağmuru dindikten sonra, isyancılar herkesin öldüğünden emin olmak için ellerinde kılıçlarla yaklaştılar.

Karşıdaki ağacın arkasında olan muhafız, Fan Changyu'ya "fırsatını bulunca kaç" işareti yaptı. Fan Changyu ise dudaklarını sıkıp cevap vermedi.

İsyancılar birkaç adım yaklaştığında muhafız bir nida atarak fırladı. Yaralanmamış olan genç bir asker de elleri titreyerek kılıcını çekti ve ona katıldı.

Fan Changyu, daha çocuk yaştaki o askerin de öne atıldığını görünce hemen ensesinden yakaladı. Çocuk çırpınarak, "Sen bir kızsın, kaç kurtar kendini! Yanzhou yiğitleri ölürken yanlarında birini götürmeden gitmez!" diye bağırdı.

Fan Changyu ona bir bakış atıp, "Sen git, haber ver," dedi ve çocuğu var gücüyle uzağa fırlattı.

Birkaç isyancı onu fark edip üzerine yürüdü. Fan Changyu kasap bıçaklarını çıkardı; bıçakların ağızlarını birbirine sürterek kulak tırmalayan bir metal sesi çıkardı. Kaçmak yerine, iki elinde birer satırla isyancıların üzerine bir fırtına gibi daldı.

Muhafız, etrafındakileri püskürttükten sonra endişeyle Fan Changyu'ya baktı. Ama gördüğü manzara karşısında donup kaldı: Fan Changyu bir hamlede birini indiriyordu; hayati yerlere vurmasa da, darbeyi yiyen bir daha ayağa kalkamıyordu.

Kız tek başına, elinde iki kasap bıçağıyla bir hortum gibi düşmanların arasında dönüp duruyordu. Az önce isyancılar onları kovalıyordu, şimdi ise kız isyancıları kovalıyordu!

Muhafız şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. İçinden, "Bizim Marki'nin sevdiği kız gerçekten de sıradan biri değilmiş," diye geçirdi.

Fan Changyu'nun fırlattığı genç asker de donup kalmıştı. Kendine gelince hemen toparlanıp haber vermeye koştu: İsyancılar iki taraflı oynuyordu; önde gürültü koparırken, arkadan gizlice sızmaya çalışıyorlardı!

Biraz koştuktan sonra, Gongsun Yin'in gönderdiği diğer muhafızla karşılaştı. Gelen süvarileri görünce sevinçten ağlayacak gibi oldu: "Çabuk! Çabuk! İsyancılar bizim kılığımıza girip dağa sızdı!"

Muhafız, Gongsun Yin'in talimatını hatırlayıp hemen yüz süvariyle yardıma koştu.

Destek gelince, kılık değiştirmiş isyancılar kısa sürede etkisiz hale getirildi.

İzciler arka dağın nöbet noktalarını kontrol ettikten sonra acı bir

haberle döndüler: "Bizimkilerin hepsi oklarla şehit edilmiş."

Fan Changyu ile omuz omuza çarpışan muhafız, sinirden yakalanan isyancı komutanına iki yumruk patlattı.

Komutan ağzındaki kanı tükürerek güldü: "Dağa çıktık ya, yanımızda bu kadar adam götürdük ya, değer!"

Muhafız burnunun üzerine bir yumruk daha indirdi.

Sorgulama sonunda nasıl sızdıkları anlaşıldı. Savaş meydanında ölen askerlerimizin kıyafetlerini giyip, kendilerini aşağıda bekleyen destek birliği olarak tanıtmışlar, nöbetçileri gevşetip yakından ok yağmuruna tutmuşlardı. Amaçları, ön taraftaki kargaşadan faydalanıp Sui Yuanqing'i kurtarmaktı.

İki muhafız da isyancıları karargâha götürüp Üstat Gongsun ve Wu'an Markisi'ne teslim etmeyi önerdi.

Fan Changyu aşağıda duman tüten yerlere bakıp, "Hepsi yukarı çıktığına göre, aşağıda kimse kalmamıştır, değil mi?" dedi.

Haber getiren muhafız, Fan Changyu'nun hâlâ vazgeçmediğini görünce, "Fan Hanım, isyancılar çok kalabalık, aşağıda düzenleri karışıktır, gitmek doğru olmaz..." dedi.

"Bir dakika bekle."

Fan Changyu sözünü kesti, bağlı olan isyancılardan birini kolundan tutup biraz uzağa götürdü.

Onu bir ağacın arkasına atıp aşağıyı işaret etti: "Aşağıda kaç kişisiniz? Nerede saklanıyorsunuz?"

Asker gururla, "Ben korkak biri değilim..." dedi ama cümlesini bitiremeden burnunun üzerine sert bir yumruk yedi.

Asker acıyla inledi, burnundan kanlar boşaldı.

Fan Changyu sert bir sesle sordu: "Söylüyor musun?"

"Bu geçitte sadece bin kişi kaldı, aşağıda bekliyorlar."

Fan Changyu adamı geri sürükledi. Diğer esirler sadece dayak seslerini duymuşlardı; arkadaşlarının yüzü kan içinde döndüğünü görünce hepsi tırstı.

Fan Changyu başka birini daha kenara çekip aynı soruları sordu.

Bu yöntemi eskiden Memur Wang'dan duymuştu; Memur Wang, suçluların birbirleriyle anlaşmasını önlemek için onları ayrı ayrı sorguladıklarını, böylece kimin yalan söylediğinin hemen ortaya çıktığını anlatmıştı.

Üç dört kişiye daha sorup aynı cevabı alınca muhafızlara döndü: "Aşağıda sadece bin kişi kalmış, hepsi dağın eteğinde bekliyor."

İki muhafız birbirine baktı. Biri, "Fan Hanım, biraz bekleyin, ben yukarıdan biraz daha adam getireyim," dedi.

O muhafız desteğe giderken, Fan Changyu ve diğer muhafız, yanlarındaki yüz kadar seçkin süvariyle (atları yukarıda bırakmışlardı) gizlice aşağı süzüldüler. Bin kişilik düşman gücünü gözlemlemeye başladılar.

Yol dik olduğu için at binmemişlerdi ama süvari oldukları için fiziksel olarak piyadelerden çok daha güçlüydüler; bire iki dövüşebilirlerdi. Muhafızın Fan Changyu'nun aşağı inmesine izin vermesinin sebebi de buydu.

Aslında destek gelene kadar bekleyeceklerdi ama uzaktan bir atlı hızla geldi. Atın üzerindeki haberci düşman komutanına bir şeyler söyledi; o an bin kişilik grup aniden toparlanıp habercinin peşinden gitti.

Fan Changyu sordu: "Neden gidiyorlar?"

Muhafız da nedenini bilmiyordu: "Belki ön tarafta bir şeyler olmuştur."

Fan Changyu, "Dövüşte adam toplamak" mantığını biliyordu. Hemen, "O zaman bu adamları oyalamalıyız, yoksa ön taraftakiler zor durumda kalır!" dedi.

Muhafız tereddüt ederken, Fan Changyu çoktan isyancıların o

bölgedeki çadırlarına doğru koşmaya başlamıştı.

Muhafız, Fan Changyu'nun başına bir iş gelmesinden korktuğu için peşinden gitti, diğerleri de arkalarından daldı.

Fan Changyu çadıra girince hiçbir şeye dokunmadı, sadece her yeri altüst ederek tuz aramaya başladı. Erzak ve tuzun saklandığı yeri bulunca, iki çuval tuzu sırtlandığı gibi dışarı fırladı.

Diğer askerler de bunu görünce erzak çuvallarını sırtlamaya başladılar.

İsyancılar tam uzaklaşmışlardı ki, dağdaki askerlerin aşağı inip erzak çaldığını görünce hemen geri döndüler.

Burası düşmanın küçük bir mola noktasıydı, pek fazla erzak yoktu. Gelen yüz kadar asker çuvalları tam doldurmadan kaçmak zorunda kaldılar.

Muhafız, isyancıların döndüğünü görünce hemen kaçma emri verdi ve boş çadırları ateşe verdiler.

Fan Changyu'nun iki çuval tuzla zorlanacağını düşünüp birini kendisi sırtladı.

Fan Changyu sanki dağdan inen bir eşkıya gibiydi; elleri boşalınca Ningniang ve Yan Zheng'in gece üstlerine örtecek bir şeyleri olmadığını hatırladı. Çadırlarda asılı duran iki tane pelerini de kaptığı gibi kaçtı.

Yemek pişirilen yerin önünden geçerken, dağdakilerin ağzını sulandırmak için asılan bütün bir koyun kızartmasını gördü. Pelerinleri tuz çuvalının üstüne atıp, koyunun asılı olduğu koca odunu da omuzladı.

Geri dönen isyancılar; bir elinde tuz çuvalı, diğer elinde koca bir koyun kızartmasıyla koşan kızı görünce donup kaldılar.

Atın üzerindeki düşman komutanı yayını gerip Fan Changyu'ya bir ok fırlatmak istedi.

O sırada yetişen haberci bağırdı: "Komutanım! Aşağıdaki diğer

birlikler ana depoyu yakmaya çalışıyor, vakit kaybetmeyin!"

Komutan küfürler savurdu: "Dağdaki hırsızlar aşağı inip erzaklarımı çalıyor! Karargâhımı yakıyorlar, görmüyor musun?"

O fırlatılan ok, mesafe uzak olduğu için yavaşlamıştı. Muhafız "Dikkat!" diye bağırınca, Fan Changyu omuzundaki tuz çuvalını kalkan gibi kullanıp oku durdurdu.

Öfkeli isyancılar tam onlara yetişmek üzereydi ki, desteğe giden muhafız diğer askerlerle yetişti.

Dağdaki okçular isyancıları menzil dışında tutunca, bin kişilik grup çaresizce Fan Changyu ve ekibinin erzak ve tuzla dağa tırmanışını izlemek zorunda kaldı.

Fan Changyu dağın yarısına geldiğinde uzaktan yükselen yoğun dumanları fark etti. Nefes nefese sordu: "İsyancılar dağın o tarafını mı yakıyor?"

Muhafız dumanın yükseldiği yeri görünce sevinçten havalara uçtu. Tuz çuvalını yere bırakıp yanına çöktü ve güldü: "Günlerdir yağmur yağıyor, ağaçlar sırılsıklam, dağı yakamazlar. O dumanlar bizimkilerin isyancıların ana erzak deposunu yaktığını gösteriyor!"

Fan Changyu'nun onları yağmaya götürmesi, bilmeden o bin kişilik birliği oyalamış ve ana depoyu yakan birliğe zaman kazandırmıştı.

Muhafız, Fan Changyu'ya hayranlıkla baktı: "Fan Hanım, bu sefer gerçekten büyük bir hizmette bulundunuz!"

***

Mesele sonunda Xie Zheng'in kulağına gitti. Gongsun Yin'in aniden arka dağa bu kadar adam göndermesi onu şüphelendirmişti. Sordu: "Arka dağda bir sorun mu var?"

Gongsun Yin bir an duraksadı: "İsyancılar bizim kılığımıza girip sızmaya çalışmışlar ama hepsi yakalandı. Adamları sadece önlem olarak gönderdim."

Xie Zheng gözlerini kıstı: "O hâlâ avdan dönmedi mi?"

Gongsun Yin artık saklayamayacağını anladı ve içini çekerek konuştu: "Fan Hanım arka dağdaydı."

Xie Zheng'in bakışları anında buz kesti. Sertçe çıkıştı: "Saçmalık! Oranın tehlikeli olduğunu bile bile neden orada kalmasına izin verdiniz?"

Ağır yaralı olmasına rağmen yerinden kalkmaya yeltendi. Gongsun Yin hemen onu durdurdu: "Xie Qi ve Xiao Wu'yu peşinden gönderdim, yüz süvari de yolda. Onu hemen getirecekler..."

Xie Zheng tam onu kenara itecekti ki, bir muhafız heyecanla içeri daldı: "Marki! Fan Hanım döndü!"

Xie Zheng'in yüzü biraz yumuşadı, Gongsun Yin de derin bir nefes aldı. Ancak biraz sonra, bir elinde kırmızı bir pelerin, diğer elinde koca bir koyun kızartmasıyla içeri giren Fan Changyu'yu görünce ikisi de derin bir sessizliğe büründü.

Üzerinde isyancı amblemi olan o pelerin... Nereden gelmişti?

79. Bölüm

Fan Changyu ordugaha döndüğünde, diğer ganimetleri askeri levazımdan sorumlu subaya teslim etti. Önce o sıcak pelerinleri ve kızarmış koyun etini alıp Yan Zheng'in yanına gitti.

İçeri girdiğinde Gongsun Yin'in de orada olduğunu görünce şaşırdı: "Üstat Gongsun yine mi yaralıları ziyarete geldiniz?"

Ordugahtaki diğer askerlerin bu zarif adama "Üstat Gongsun" dediğini duyduğu için, onun da İhtiyar Tao gibi bir danışman olduğunu tahmin etmiş ve öyle hitap etmeye başlamıştı.

Gongsun Yin kuru bir sesle "Evet" dedi.

Fan Changyu, "Tam zamanında gelmişsiniz," dedi. "Aşağıdan bütün bir koyun kızartması getirdim, beraber yiyebiliriz."

Sözünü bitirir bitirmez doğrudan Xie Zheng'e yöneldi. Dışarıdaki o başarılı yağmanın verdiği sevinç, dün geceki o tuhaf duyguları unutturmuştu bile. Pelerini açıp Xie Zheng'in üzerine örterken neşeyle gülümsedi: "Sana gece üşümemen için bir örtü buldum."

Ningniang'ı göremeyince elindeki diğer pelerinle şaşkın şaşkın sordu: "Ningniang nerede?"

Xie Zheng, pelerinin üzerindeki o çok net Chongzhou amblemine bakarken kaşlarını çattı. Tam "Nereden buldun bunu?" diye soracaktı ki, Fan Changyu'nun sorusu üzerine önce cevap verdi: "Uykusu gelmişti, birinden onu dinlenmesi için götürmesini rica ettim."

Gongsun Yin, kızarmış koyuna bakarak pek de emin olmayan bir sesle sordu: "Fan Hanım, bir koyun avlayıp orada mı kızarttınız?"

Fan Changyu o saf bakışlı iri gözlerini açıp, "Aşağıdaki isyancılardan çaldım," dedi.

Gongsun Yin neredeyse kendi tükürüğünde boğulacaktı. Xie Zheng'in yüzü ise aniden asıldı. Bakışlarını Fan Changyu'ya dikip

sert bir sesle sordu: "Aşağıya mı indin?"

Fan Changyu başını salladı: "Evet."

Xie Zheng gürledi: "Saçmalık! Aşağısı ne kadar tehlikeli biliyor musun?"

Fan Changyu, Xie Zheng'in kendisi için endişelendiğini biliyordu, o yüzden sert çıkışmasına kızmadı. "Bir yardımım dokunur mu diye bakmak istedim," dedi. "İsyancıların hepsi ön tarafta toplanmış, arka taraf haliyle boş kalmış. Dağda yiyecek var ama tuzumuz bitmişti. Aşağı inip biraz tuz çalmak iyi olur diye düşündüm."

Xie Zheng'in kaşları iyice çatıldı. Fan Changyu'nun gerçekten aşağı indiğini ve isyancılarla çatıştığını duyunca yüreği ağzına gelmişti. Şu an karşısında sapasağlam duruyor olsa da, içindeki o korkuyu atamıyordu. Sesi daha da sertleşti: "Arka dağ çok diktir, ordu yürütmeye uygun değildir. İsyancılar mecbur kalmadıkça oradan saldırmazlar. Bugün ordunun asıl amacı düşmanın erzak deposunu yakmaktı; senin düşüncesizce aşağı inip yağma yapman, planları altüst edip işi tehlikeye atabilirdi. Sen ordudan değilsin, askeri kurallara tabi değilsin ama bir hata yaparsan bunun bedelini kaç askerin canıyla ödeyeceğini biliyor musun? Bir daha sakın böyle kafana buyruk hareket etme."

Fan Changyu, onun bu ağır sözlerini duyunca yüzündeki gülümseme yavaş yavaş soldu. Bir süre Xie Zheng'e baktı, sonra elindeki koyun etini masaya bırakıp tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Gongsun Yin, kapanan çadır perdesine, sonra da Xie Zheng'e baktı: "Kız sağ salim dönmüş işte, ne diye bu kadar azarlıyorsun? Onu gerçekten emrindeki askerlerden biri mi sandın?"

Xie Zheng gözlerini sıkıca kapattı: "Savaş meydanı çocuk oyuncağı değil."

Gongsun Yin içini çekti; arkadaşının endişeden ne yapacağını şaşırdığını biliyordu.

Xie Zheng o sırada boğuk bir sesle emir verdi: "Xie Qi ve Xie Wu'yu çağırın."

Xie Qi ve Xie Wu, Gongsun Yin'in Fan Changyu'yu koruması için gönderdiği, Xie Zheng'in yıllardır savaş meydanlarında yanında taşıdığı seçkin muhafızlarıydı.

Kısa süre sonra, levazım subayıyla ganimetleri teslim eden Xie Qi ve Xie Wu koşa koşa geldiler. Yüzlerinde hafif bir sevinç vardı ama Xie Zheng'in yüzünü buz kesmiş görünce durumu anladılar. Hemen diz çöküp başlarını eğdiler: "Suçluyuz, efendim."

Xie Zheng, Fan Changyu'nun az önceki kırgın gidişini hatırladıkça içi daralıyordu. Üstelik yarasının sızısı da canını sıkıyordu. Gözlerini kaldırdığında bakışları her zamankinden daha keskindi. Neredeyse sinirden gülecekti: "Suçlu musunuz? Suçlu olduğunuzu bile bile o kızla beraber nasıl böyle bir çılgınlık yaparsınız? Onu korumanızı söyledim, siz onu düşman inine götürdünüz. Askeri disiplini ne sanıyorsunuz?"

Fan Changyu ile arka dağda omuz omuza çarpışan Xie Wu, dudaklarını kıpırdatarak konuştu: "Efendim, öfkenizi bağışlayın. Biz Fan Hanım ile arka dağa gittiğimizde niyetimiz sadece yukarıdan bakıp dönmekti. Hanımefendiyi durduramayacağımızdan korktuğumuz için Üstat Gongsun'a haber verdik. Tam o sırada isyancıların bizim kılığımıza girip sızmaya çalıştığını fark ettik. Ben hanımefendiyi oradan kaçırmak istedim ama hanımefendi meğer tam bir cengavermiş. Saldıran isyancıları tek başına darmadağın etti. Hepsini etkisiz hale getirdikten sonra birkaç esiri sorgulayıp aşağıdakilerin durumunu öğrendi. Dağda ölen kardeşlerimizin intikamını almak için onları gafil avlamak istedi. Xie Qi desteğe gidene kadar aşağıdaki bin kişilik grubun geri çekilmeye başladığını gördü. Ön tarafta bir sorun çıktığını düşünüp onları oyalamak için düşman kampını basmaya karar verdi."

Bir an durup devam etti: "Hanımefendi ile beraber beş çuval tuz ve altmış iki çuval erzak ele geçirdik, tek bir kayıp bile vermedik. Biz görevimizi yapamadık, cezaya razıyız. Ama lütfen hanımefendiyi suçlamayın."

Xie Zheng bu detayları duyunca bir süre sustu. Koyu renkli kirpikleri gözlerinin üzerine gölge düşürüyor, ne düşündüğünü belli etmiyordu.

Gongsun Yin araya girdi: "Fan Hanım duruma göre hareket etmiş, düşüncesizce davranmamış. Aşağı inmesi de fayda sağlamış. Marki, sen sadece onun için endişelendiğinden böyle tepki verdin. Durumu tam bilmediğin için öyle konuştun ama şimdi gerçeği öğrendiğine göre kızın kalbini kırmasan iyi olur."

Xie Zheng gözlerini yarı kapalı tutarak, "Çıkın," dedi.

Bu emir muhafızlaraydı.

Muhafızlar çıktıktan sonra Gongsun Yin, Xie Zheng'e baktı: "Sui Yuanqing düşman tarafından kurtarılmış olabilir ama o yem sayesinde Changxin Prensi'nin ana gücünü oyaladın. Yanzhou ve Jizhou birlikleri de bu sayede erzak depolarını yakabildi. Erzağı biten isyancılar fazla dayanamaz. Fan Hanım bilmeden senin bu büyük planına yardım etti. Kızı azarlayıp kaçırdın, artık nasıl gönlünü alırsın sen düşün."

Xie Zheng dudaklarını sıkıca kapattı, bir şey demedi. Ama yüzündeki o kendine kızan ifade her şeyi anlatıyordu.

Gongsun Yin içini çekip çadırdan çıktı. Bir ara buluculuk yapıp Fan Changyu'yu teselli etmeye karar verdi. Nöbetçilere Fan Changyu'nun nereye gittiğini sordu. Mutfak tarafına gittiğini öğrenince ağır adımlarla oraya yöneldi.

Oraya vardığında mutfağın ana baba günü olduğunu gördü. Bir grup asker halka olmuş, tezahürat yaparak bir şeyi izliyorlardı.

Gongsun Yin yaklaşıp bakınca Fan Changyu'nun domuz kestiğini gördü.

Avdan getirilen o yaban domuzu, askerler tarafından canlı canlı bağlanıp getirilmişti, henüz kesilmemişti.

Günlerdir yağan yağmurdan sonra bugün nihayet güneş açmıştı. Güneş ışığı çok keskin değildi ama kalabalığın ortasında kollarını sıvamış domuz kesen Fan Changyu'nun üzerine öyle bir vuruyordu ki, saç tellerine kadar her yeri altın bir ışıkla kaplanmış gibiydi.

Gongsun Yin tam Fan Changyu'nun o anki sakin ve vakur duruşunun ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu ki, kızın elindeki

bıçağı indirmesiyle bağlı domuzun acı bir çığlık atıp boğazından kan fışkırması bir oldu.

Gongsun Yin'in yüzü kireç gibi oldu, hemen gözlerini kaçırdı. Kendi kendine, "Bu kızı ancak Xie Zheng gibi biri paketler," diye düşündü.

Etraftaki askerler ise hayranlıkla bağırıyorlardı.

"Fan Hanım'ın eli ne kadar çabuk! Tek hamlede bitirdi işi!"

"Bakın şu koca leğen dolusu kana! Bugün askerlere bir çeşit daha yemek çıkarabiliriz!"

Fan Changyu bıçağını çekti. Bu övgüleri kasaplık yeteneğine bir takdir olarak görüp hafifçe gülümsedi.

Başını kaldırınca Gongsun Yin'in kalabalığın içinde durduğunu, belli ki kendisini aradığını fark etti. Aşçıbaşına birkaç şey söyleyip kalabalığı yararak yanına gitti: "Üstat, beni mi arıyordunuz?"

Gongsun Yin niyetini belli etmemeye çalışarak hafifçe öksürdü: "Mutfağa bir bakayım dedim, tam senin domuz kestiğin ana denk geldim."

Bir an duraksadıktan sonra asıl meseleye girdi: "O koca kafalının söylediklerine bakma sen. Onun dili zehirdir ama kalbi yumuşaktır. Sadece başına bir iş gelmesinden çok korktu. Savaş meydanı çok tehlikelidir; onun şu halini, yaralarını görüyorsun. Her savaşta canını ortaya koyuyor. Sen bugün sağ salim döndün ama sana bir şey olsaydı, o yaralı haliyle seni kurtarmaya gelmeye bile dermanı olmazdı."

Fan Changyu bir taşın üzerine oturdu: "Ona kızgın değilim. Söylediklerini duyunca, iyi niyetle yapmaya çalıştığım şeyin aslında ne kadar riskli olduğunu fark ettim. Dediğiniz gibi, bu sefer şans eseri kurtulduk. Eğer dönemeseydim ve diğer askerlerin ölümüne sebep olsaydım, bunun vicdan azabıyla nasıl yaşardım? O askerlerin de yolunu gözleyen eşleri, anneleri var. Bunu düşündükçe içim daralıyor."

Fan Changyu'nun bu kadar olgun bir cevap vermesi Gongsun Yin'i şaşırttı: "Fan Hanım, bir kadın olmanıza rağmen yüreğiniz pek çok

erkekten daha sağlam. Söylediklerin tam bir komutanın sahip olması gereken erdemler."

Fan Changyu şaşkın bakınca açıkladı: "Bir komutanın verdiği her karar, emrindekilerin canı demektir. Ama hiçbir savaş kan dökülmeden, can verilmeden kazanılmaz. Bir komutanın görevi, az kişinin canını feda ederek çok kişinin hayatını kurtarmaktır. Galibiyet kadar mağlubiyet de bu işin fıtratında var. Eğer bir komutanın iradesi zayıfsa, bir yenilgiden sonra bir daha asla ayağa kalkamaz."

Fan Changyu, generallerin sadece dövüşmeyi değil, aynı zamanda bu kadar güçlü bir iradeye sahip olmalarını takdir etti.

Gongsun Yin'e bakıp, "Beni aydınlattığınız için teşekkür ederim üstat," dedi.

Gongsun Yin, Xie Zheng'in o inatçı haliyle gelip gönül almayacağını bildiği için, "O koca kafalı senin ona küstüğünü sanıp beni gönderdi," dedi.

Fan Changyu elindeki küçük bir dalla toprağı eşelerken mırıldandı: "Ona küsmedim. O kadar ağır yaralanmışken, savaşın ne olduğunu bizzat yaşamışken benim başıma bir iş gelmesinden korkması normal. Ben... biraz utandım sadece."

Gongsun Yin şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı: "O sadece senin için endişeleniyor."

Fan Changyu toprağı eşelemeyi bıraktı ama başını kaldırıp bir şey demedi.

Gongsun Yin, bu kızın ne düşündüğünü tam kestiremeyerek, "Mesajı ilettiğime göre, benim biraz işim var, müsaadenizle," dedi.

Tam gidecekti ki mutfak tarafındaki askerlerin yüksek sesle konuştuğunu duydu: "Yazık oldu şu koca ayıya! Dağın eteğinde olsaydık, tüm baharatlar tam olsaydı, ondan ne ziyafet çıkarırdım!"

Gongsun Yin duraksayıp geri döndü: "Ayı mı avlanmış?"

Sesini duyan askerler ona döndüler. Beyazlar içindeki o asil

duruşunu görünce kim olduğunu anladılar ve hemen yol açtılar: "Askeri Danışman."

Gongsun Yin, dağ gibi yığılmış kara ayıyı görünce şaşırdı. Böyle bir hayvanı indirmek için güçlü bir savaşçı gerekirdi. "Bugün isyancılara iyi bir ders verdik, bu ayı da üstüne bal kaymak olmuş. Hangi yiğit avladı bunu?" diye sordu hayranlıkla.

Mutfaktaki askerlerden biri heyecanla bağırdı: "Fan Hanım avladı!"

Gongsun Yin: "???"

80. Bölüm

Güneş tepedeyken Gongsun Yin, birkaç adım ötesindeki Fan Changyu'ya bakarken bir an kulaklarının ona oyun oynadığını sandı.

İnanmakta güçlük çekerek tekrar sordu: "Kim avladı dediniz?"

Mutfaktakiler gülerek cevapladı: "Fan Hanım işte!"

Gongsun Yin bir küçük dağ kadar heybetli duran kara ayıya, bir de Fan Changyu'nun incecik kollarına baktı. Bu kızın o ayıyı nasıl avladığını hayal etmekte zorlanıyordu.

Daha önce Fan Changyu'nun aşağı indiğini, düşman kampını bastığını ve erzak çaldığını duyduğunda; zihninde canlanan sahne, kızın Xie Wu ve diğerlerine sadece yol gösterdiği, onların korumasında bir şeyler yaptığıydı.

Domuz kesme meselesini daha önce Zhao Marangoz'dan duyduğu için biraz hazırlıklıydı, az önce yaban domuzunu keserken de yanında ona yardım eden askerler vardı; sadece Fan Changyu'nun sıradan bir kız olmadığını düşünmüştü.

Ama şimdi bir ayıyı tek başına avladığını duyunca, Gongsun Yin'in tüm bildikleri birbirine girdi. Sordu: "Fan Hanım nasıl avladı?"

Sabah avda olan askerlerden biri heyecanla atıldı: "Ormanda büyük bir hayvanın izini bulduk. Önce domuz sanmıştık, yuvasını bulalım derken meğer ayının inine dalmışız! Ayı ne kadar büyüktü gördünüz; ağzında bir kuşu parçalıyordu, gözleri kan bürümüş bize bakıyordu. Vallahi hepimizin iliği kemiği dondu!"

Bu asker lafı dolandırmayı seven biriydi; ayıyla karşılaştıkları anı öyle bir anlattı ki, mutfaktaki herkes nefesini tutmuş dinliyordu.

Gongsun Yin bile farkında olmadan kollarını ovuşturdu, tüyleri diken diken olmuştu.

Asker devam etti: "Biz ne yapacağımızı şaşırdık. Elimizde sadece

kılıç ve yay vardı, ayının derisini bile delemeyiz diye düşündük, hemen dağılıp kaçmaya başladık. Ayı kudurup peşimize düştü. Bir arkadaşımız can havliyle ağaca tırmandı; ayı öyle bir vurdu ki ağaca, bilek kalınlığındaki ağaç 'çat' diye devrildi. Hepimiz arkadaşımız gitti derken, Fan Hanım belindeki halatı çözüp öyle bir fırlattı ki, kement tam ayının boğazına geçti!"

Herkes sanki o kement kendi boğazındaymış gibi nefes almayı kesti.

Asker, Fan Changyu'nun o anki hareketlerini taklit ederek anlattı: "Fan Hanım bir ayağını koca bir ağaca dayadı, halatı ellerine dolayıp bir asıldı ki, sormayın! Ayı koca gövdesiyle sırtüstü yere kapaklandı!"

Mutfaktakilerden bir şaşkınlık nidası yükseldi.

"O nasıl bir bilek gücüdür?"

Sonradan gelenlerden biri inanmayarak sordu: "Hadi canım, kimin o kadar gücü olur? Üstelik bir kız çocuğu."

Anlatan asker çıkıştı: "Gözümüzle gördük diyorum! Yalan mı söyleyeceğiz?"

Yanındaki başka biri araya girdi: "Fan Hanım sıradan bir kız değil! Bugün onunla beraber düşman kampını bastım; görmeniz lazımdı, o ellişer kiloluk tuz çuvallarını omuzuna attığı gibi koşuyordu! Bir yandan pelerinleri topluyor, bir yandan da isyancıların kızarttığı koyunu kapıp kaçıyordu!"

Bir askerin omzunda tuz çuvalı, elinde koyunla koştuğunu görenler olmuştu ama o kişinin Fan Changyu olduğunu bilmiyorlardı. Bir anda mutfaktaki askerler arasında hayranlık dolu mırıltılar yükseldi.

Fan Changyu ile beraber erzak taşıyan Jizhou askeri ise, "Yüz kiloluk tuz ne ki!" dedi Jizhou'nun şanını yürütmek ister gibi. "Jizhou'da baraj inşaatında, o koca koca taşları taşıyordu. Yüz elli kiloluk taş dolu sepeti dağdan aşağıya kadar indirdi! O gece bütün ordugahta bu konuşuluyordu, hatta komutan ona ödül olarak bir kızarmış tavuk vermişti!"

Şaşkınlık nidaları daha da arttı. Gongsun Yin yelpazesini sıkmış, yüzünde donuk bir ifadeyle dinliyordu.

Jizhou askeri devam etti: "Lu şehrini suyla bastığımız o savaşta, her şey çok kolay görünüyordu ama aslında çok tehlikeliydi. Barajı yaparken isyancıların casusları bizi fark etmesin diye her yeri gözlüyorduk. Ama savaşın arifesinde bir grup isyancı süvarisi kampımıza baskın yapıp casuslarını kaçırdı! O casuslar haberi götürse her şey mahvolurdu. Üç casus kaçmıştı; Fan Hanım o yağmurlu gecede tek başına dağı aşıp o üç casusu da hakladı!"

Bu, neresinden bakılırsa bakılsın büyük bir askeri başarıydı. Bir anda mutfaktaki askerlerin Fan Changyu'ya bakışları tamamen değişti, hepsi derin bir saygı duyuyordu.

Fan Changyu ise kendisine yönelen bu heyecanlı bakışlar karşısında ne yapacağını bilemedi. Bir şey söylemek istedi ama ne diyeceğini kestiremedi; sadece her zamanki o saf ve dürüst haliyle onlara bakmakla yetindi.

Ayı avını anlatan asker, hikayenin sonunu getirdi: "O ayı... Sonunda Fan Hanım bir bambuyu sivriltip mızrak yaptı, tam kalbine sapladı. Sonra da o domuz kestiği bıçakla işini bitirdi."

Fan Changyu, Gongsun Yin ile mutfaktan ayrılırken; o asil ve yakışıklı Gongsun Bey gitmiş, yerine sanki çökmüş bir adam gelmişti. Ellerini arkasında birleştirmiş, birkaç adımda bir dönüp Fan Changyu'ya bakıyordu; sanki gördüğü şeyi zihni kabul edemiyordu.

Sonunda Fan Changyu dayanamayıp sordu: "Üstat Gongsun, bir sorun mu var?"

Gongsun Yin ruhsuz bir şekilde başını salladı: "Bir sorun yok."

Fan Changyu kaşlarını çatarak, "Pek iyi görünmüyorsunuz," dedi samimiyetle.

Gongsun Yin, "Biraz öyleyim," dedi.

Kıza sanki bir canavara bakıyormuş gibi bakıyordu: "Sen böyle biriyken, o koca kafalı enişten neyin endişesini taşıyor, anlamış

değilim."

Fan Changyu'nun bu başarılarını duymadan önce Xie Zheng'in endişesini anlayabiliyordu. Ama duyduktan sonra... Hiç anlamıyordu!

Fan Changyu dudaklarını kıpırdattı: "O..."

Gongsun Yin elini kaldırıp onu durdurdu. Belli ki hâlâ şoktaydı. "Fan Hanım, biraz yalnız kalıp düşünmem lazım," dedi.

Fan Changyu "Hımm" dedi. Gongsun Yin'in bir tepenin kenarına oturup hayatı sorgulayan halini görünce biraz mahcup bir şekilde kafasını kaşıdı.

Galiba Üstat Gongsun'un kafasını fena karıştırmıştı?

Fan Changyu kaldıkları yere doğru yürüdü. Xie Zheng'in o azarlamaları aklına gelince, söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu ama yine de içinde bir burukluk vardı. En azından şu an onun yanına gitmek istemiyordu. Ningniang'a bakmaya karar verdi.

Öğle uykusundan uyanan Ningniang, çadırın önündeki küçük tabureye oturmuş, Xiao Wu'nun getirdiği koyun kaburgalarını kemiriyordu. Ama aklı yemekte değildi; gözlerini koca üzüm taneleri gibi açmış, Xiao Wu'nun ablasının bugünkü kahramanlıklarını anlatışını dinliyordu.

Fan Changyu uzaktan kardeşini gördü. Asker kıyafeti giymiş olan Xiao Wu'nun sırtı dönük olduğu için önce tanıyamadı, sadece seslendi: "Ningniang."

Ningniang, ablasının sesini duyunca gözleri parladı: "Ablam geldi!"

Xiao Wu da gülümseyerek selam verdi: "Fan Hanım."

Fan Changyu başıyla selamladı: "Xiao Wu kardeş, senin burada ne işin var?"

Fan Changyu bugün Xiao Wu ve Xie Qi ile biraz daha samimi olmuştu ama soyadlarını bilmiyordu; sadece birine Xiao Wu, diğerine Ah Qi diyorlardı, galiba kardeşlerdi.

Xiao Wu, "O koyunu arkadaşlarla tekrar ısıttık," dedi. "Birkaç kaburga ayırıp getireyim dedim. Sen olmasaydın bugün bu ziyafeti çekemezdik."

Fan Changyu teşekkür etti. Xiao Wu da işi olduğunu söyleyip ayrıldı.

Fan Changyu kardeşinin saçlarını okşayıp sordu: "O abiyle ne konuşuyordunuz da bu kadar mutlusun?"

Ningniang elindeki kaburgayı bırakıp heyecanla el kol hareketleri yaptı: "Ablamın çok güçlü olduğunu söyledi! Tek başına koca bir ayıyı öldürmüşsün! Kötü adamların kampına gidip yemeklerini çalmışsın!"

Başını kaldırıp hayranlıkla baktı: "Keşke bunları Bao'er'e anlatabilseydim. O kötü adamdan bahsederken dişleri titriyordu. Bunları bilseydi belki bu kadar korkmazdı. Ablam onu ve Yu Teyze'yi kurtaracak!"

Fan Changyu da Yu Qianqian için endişeleniyordu. Kardeşini teselli etti: "Evet, dağdan inince hemen gidip onları kurtaracağız."

Ningniang sevinçle bir lokma daha aldı: "Onları kurtarınca, onlar yine lokanta açarlar. Ablam da domuz ahırı yapar, kasap dükkanı açar. Ningniang da ablamdan domuz kesmeyi öğrenir, çok çok para kazanırız!"

Fan Changyu çocuğun bu hayallerine gülümsemeden edemedi: "Peki, öyle olsun."

Ningniang parmaklarıyla saydı ama bir şeyin eksik olduğunu fark etti: "Peki eniştem ne yapacak?"

Fan Changyu bu soruyla bir an duraksadı. Ningniang ise kendince en iyi çözümü bulmuştu: "Eniştem de köydeki ahırda domuzları beslesin!"

Çadırın dışında, tam gitmek üzereyken geri dönen Xiao Wu aniden öksürük krizine girdi.

Fan Changyu perdeyi aralayıp baktığında Xiao Wu'nun kapıda

dimdik durduğunu gördü: "Xiao Wu kardeş, bir şey mi oldu?"

Xiao Wu, Marki'ye rapor verirken Fan Changyu'nun döndüğünü ama yanına uğramadığını söylediğinde aldığı o ölümcül bakışı hatırladı. Hemen konuştu: "Yan kardeşin yarası çok ağır, yanında kimsesi yok. Az önce hekime ilaç götürürken öğrendim ki bütün gün yatmış, bir yudum su içmek istemiş ama bir kişi bile yardım etmemiş..."

Yalanın devamını getiremedi, utancından sözü yarıda kesti.

Fan Changyu, az önce Üstat Gongsun'un oraya gittiğini biliyordu ama sonra düşündü; Üstat Gongsun bir devlet görevlisiydi, Yan Zheng ise sadece bir asker. Üstat'tan su getirmesini isteyemezdi ya.

Onun o ağır yarasını hatırlayınca içi sızladı: "Teşekkür ederim kardeşim, birazdan uğrarım."

Xiao Wu suçlulukla oradan ayrıldı.

Ningniang da ablasına bakıp, "Abla, eniştem su bile içemiyor mu? Çok yazık ona," dedi.

Fan Changyu, bugün yine büyük bir çatışma olduğu için yaralılar koğuşunun dolacağını tahmin etti. Ningniang'ı oraya götürmek istemediği için ona tembihledi: "Sen çadırda uslu uslu otur, sakın dışarı çıkma. Ben bir bakıp geleceğim."

Ningniang başını salladı: "Ben çok usluyumdur, hiçbir yere gitmem."

Fan Changyu ancak o zaman Xie Zheng'in yanına gitti. Gerçekten de Xiao Wu'nun dediği gibi burası çok ıssızdı; ne kutlama yapan vardı ne de yeni yaralılar getirilmişti.

İçeri girdiğinde Xie Zheng'i yatak başlığına yaslanmış, gözleri kapalı uyuklarken buldu. Perdenin arasından sızan gün ışığı, koyu renkli kirpiklerinin üzerine düşüyordu; bu haliyle nedense bir çocuk kadar kırılgan görünüyordu.

Muhtemelen ışığı fark etmişti; perde açılır açılmaz gözlerini açtı. O anki çocuksu kırılganlık uçup gitmiş, bakışları keskin ve karanlık bir hal almıştı. Gelenin Fan Changyu olduğunu görünce bir an

duraksadı, sonra gözlerini kaçırıp boğuk bir sesle konuştu: "Beni bir daha görmek istemiyorsun sanmıştım."

Fan Changyu dudaklarını sıkıp cevap vermedi. Doğruca masadaki çaydanlığa uzandı; içi gerçekten boştu.

Tam su doldurmak için dışarı çıkacaktı ki arkasından bir ses duydu: "Bekle."

81. Bölüm

Fan Changyu arkasına dönüp, yüzünün yarısı gölgede kalan Xie Zheng'e baktı.

Işığın arkadan gelmesi sebebiyle yüzündeki ifade tam seçilemiyordu ama sesi normalden çok daha boğuk ve derindi: "Az önce sana ağır konuştum, özür dilerim."

Gururlu biriydi, nadiren böyle geri adım atardı.

Fan Changyu yine bir şey demedi, perdeyi aralayıp çıktı.

Xie Zheng, hâlâ hafifçe sallanan perdeye bakarken dudaklarını birbirine bastırdı.

Kısa süre sonra Fan Changyu elinde çaydanlıkla geri döndü; ucundan buhar çıkıyordu, belli ki yeni kaynamış su doldurmuştu.

Xie Zheng'in yüzündeki o anlık şaşkınlığı görmezden gelerek tahta bardağa su doldurup uzattı: "İçer misin?"

Xie Zheng bardağı aldı. Su kaynar olduğu için hemen içmedi, elinde tutarken geç gelen bir teşekkür etti: "Getirdiğin pelerin için sağ ol."

Fan Changyu, onun üzerindeki o kırmızı pelerine bir bakış attı, hâlâ cevap vermiyordu. Sadece, "Yaranın ilacı değiştirildi mi?" diye sordu.

Xie Zheng'in yüzü, bardaktan yükselen buharın arkasında kalmıştı. Kirpikleri bir yelpaze gibi titredi. Bir an tereddüt ettikten sonra başını iki yana salladı. Yüzünde, buz tutmuş bir ormandaki soğuk ay ışığı gibi solgun ve donuk bir ifade vardı; sanki dünyadan elini eteğini çekmiş, burada kendi haline bırakılmayı bekliyormuş gibi duruyordu.

Fan Changyu, bu güzel yüzün bazen ne kadar işe yaradığını düşündü; onu böyle görünce içinde tuhaf bir acıma hissi uyandı.

Yaralı sayısının çokluğundan hekimlerin ona yetişemediğini sandı.

Tek kelime etmeden ilaç almak için hekime gitti.

Bugünkü büyük çatışmadan sonra dağda gerçekten çok fazla yaralı vardı. Hekimler oradan oraya koşturuyorlardı. Xie Zheng'e bakan hekim aslında vaktinde gidecekti ama Xie Zheng, "Önce diğer askerlere bakın," diyerek onu kovmuştu.

Hekimler Xie Zheng'in huyunu biliyorlardı. Yarası da dün gece pansuman edildiği için üstelememişlerdi. Şimdi Fan Changyu gelince hekim derin bir nefes aldı ve hemen o günkü ilaçları hazırlayıp kıza verdi.

İlaç paketleriyle geri dönen Fan Changyu, yatakta oturan Xie Zheng'e sertçe, "Giysilerini çıkar," dedi.

Xie Zheng elindeki ilaçlara baktı, soru sormadan üzerindeki ince hırkayı çıkardı.

Fan Changyu onu ilk bulduğuna göre vücudu şimdi çok daha yapılıydı; karın kasları belirginleşmişti. Ancak o vücuttaki irili ufaklı yara izleri de bir o kadar dikkat çekiciydi.

Fan Changyu, omuzdan kaburgalara kadar sarılı olan sargıları çözerken yüzü asıktı ama hareketleri olabildiğince nazikti.

En alt kattaki sargı, ilaç suyu ve kanla lekelenmişti; kokusu da pek hoş değildi. O derin ve korkunç yarayı görünce Fan Changyu'nun içi sızladı, gözlerini kaçırdı.

Tam ilacı sürecekken Xie Zheng elini tuttu. Elinin üzerindeki o sıcaklık Fan Changyu'nun bütün kanının çekilmesine sebep oldu; kaşlarını çatarak ona baktı.

Adamın gözlerinde pek çok duygu vardı ama hiçbiri net değildi. Sakin bir sesle, "Yara pek hoş görünmüyor, ben hallederim," dedi.

Fan Changyu bu sözü duyunca dudaklarını büktü, elini kurtarıp ilacı yaranın üzerine bastırdı. Xie Zheng, elinden kurtulan kıza bakarken ne düşündüğünü belli etmedi.

İlacı sürdükten sonra temiz sargıyla yarayı sarmaya başladı. Tam o sırada boğuk bir sesle, "Yarandan korktuğum falan yok," dedi.

Xie Zheng bu sözle bir an duraksadı. Fan Changyu devam etti: "Sol omzundaki saçları kenara çek."

Yatakta günlerdir yattığı için saçları dağılmıştı; sargıyı omuzdan geçirmek için o saçları çekmek gerekiyordu ama Fan Changyu'nun elleri doluydu.

Xie Zheng denileni yaptı ama hâlâ birkaç tel kalmıştı.

Fan Changyu sargıyı dolarken az önceki sözünü tamamladı: "Ben senin ölmenden korkuyorum."

Xie Zheng'in gözlerinde bir şaşkınlık belirdi.

Kız mırıldandı: "O kadar ağır bir yara ki... Az daha organlarına gelecekmiş. Kim bilir ne kadar acımıştır..."

Xie Zheng gözlerini ondan ayırmıyordu. Kalbinde sanki tersine büyüyen dikenli bir ağaç vardı; kökleri her derinleştiğinde bir sızı veriyor ama dalları ona huzurlu bir şefkat hissettiriyordu. "Ölmeyeceğim," dedi.

Henüz onunla evlenmemişken nasıl ölebilirdi?

Fan Changyu yalan söylemeyi bilmezdi. O berrak gözleriyle karşısındaki bu yorgun ama hâlâ keskin bakışlı adama baktı: "İnsan olan herkes ölür."

Xie Zheng gülümsedi: "Biliyorum."

Gerçekten gülümsediğinde çok etkileyici oluyordu. Fan Changyu onun neden güldüğünü anlamadı, gözlerini kaçırıp sargıyı sarmaya devam etti.

Xie Zheng sordu: "Hâlâ kızgın mısın bana?"

Fan Changyu'nun elleri duraksadı: "Kızgın değildim zaten. Ben ordudan değilim, kuralları bilmem. Söylediklerinde haklıydın."

Sözleri resmiydi ama Fan Changyu kendi davranışlarını düşündükçe biraz utanıyordu.

Gerçekten kızmıştı ama nedenini bilmiyordu.

Aşağıdan tuz çalıp büyük bir sorunu çözdüğünde, aklında sadece Yan Zheng ve Ningniang vardı. Ama büyük bir sevinçle döndüğünde karşısında sadece azar işitmişti. Haklı olduğunu biliyordu ama yine de içinde bir kırgınlık, bir parça haksızlığa uğramışlık hissi vardı.

Hatalıysa hatalıydı, neden haksızlığa uğramış hissetsindi ki?

Fan Changyu kendisinin değiştiğini, artık eski kendisi olmadığını düşünüyordu. Belki de kötüleşmişti; hatasını hemen kabul etmesi gerekirdi.

Xie Zheng de bir an duraksadı, sonra konuştu: "Dün biraz ağır konuştum. Arka dağa gitmen düşüncesizlik değildi; aksine isyancıların oyununu bozdun. Başarın, hatandan çok daha büyük."

Fan Changyu sadece hafifçe gülümsedi. Aralarındaki o eski samimiyet gitmiş, yerine yabancılara gösterilen türden bir nezaket ve mesafe gelmişti.

Pansumanı bitirince bir adım geri çekilip tabureye oturdu. Gözlerini kaçırarak, "Akşam ilacını getirecekler, içmeyi unutma," dedi. "Yarın da Xiao Wu kardeşten rica ettim, o gelip pansumanını yapar, seni siler. Sen güzelce dinlen, bir şeye ihtiyacın olursa ona söylersin. Eskiden aynı birlikteymişsiniz zaten, tanıdık birinin bakması daha iyi olur."

Xie Zheng sonunda bir gariplik olduğunu anladı. Kaşlarını çattı: "Ne demek bu?"

Fan Changyu bir bahane uydurdu: "Dağdaki yaralı sayısı arttı, hekimlerin eli kolu bağlı. Ben onlara yardıma gideceğim, buraya gelmeye vaktim olmayacak. Ningniang'ı da birkaç gün çadırda tutacağım, dışarı çıkarmayacağım."

Fan Changyu çıkana kadar Xie Zheng tek bir kelime bile etmedi.

Fan Changyu'nun da içi rahat değildi. Tek başına ıssız bir tepeye gidip oturdu, bir süre boş boş baktı.

Yan Zheng'in gururlu biri olduğunu biliyordu; kızın gelmemesine

karşı ısrar etmeyecekti. Hatta belki de kızın onun yaralarından iğrendiğini düşünecekti ama yine de sormayacaktı.

Ama Fan Changyu'nun kafası gerçekten karışıktı. Şu an bulabildiği tek çözüm, Yan Zheng'den biraz uzak durmaktı.

***

Gongsun Yin bütün öğleden sonrasını, Xie Zheng'in göz koyduğu kızın da en az onun kadar bir "canavar" olduğu gerçeğini sindirmeye çalışarak geçirdi. Sonraki hamleleri konuşmak için Xie Zheng'in yanına gittiğinde, ters bir tepki almamak için önce nöbetçi Xie Wu'ya sordu. Fan Changyu'nun geldiğini ve pansuman yaptığını öğrenince, "Tamam, araları düzelmiştir," diye düşündü.

Ancak içeri girip Xie Zheng'in yüzünü görünce, Gongsun Yin hemen arkasını dönüp kaçmak istedi.

O yüz ifadesi hiç de "arası düzelmiş" birine benzemiyordu; aksine üzerine ölü toprağı serpilmiş gibiydi! Bakışları buz gibiydi.

Gongsun Yin hafifçe öksürdü: "Duydum ki Fan Hanım gelmiş?"

Xie Zheng'in bakışları ona dönünce, Gongsun Yin bir an üzerindeki giysilerin ne kadar ince olduğunu fark etti; bahar rüzgarı kemiklerine kadar işliyordu sanki.

Kollarını ovuşturarak sordu: "Yine mi kavga ettiniz? Ben mutfağa kadar gidip senin için bir dünya dil döktüm. Xie Jiuheng, sen koca bir adamsın, bir kez olsun alttan alıp gönül alamaz mısın?"

Xie Zheng koltuğuna yaslanmış, önündeki resmi evraklarla ilgileniyordu. Yüzünde karanlık bir ifade vardı: "Özür diledim."

Gongsun Yin, "Kız milleti işte," dedi. "Daha alçak gönüllü olman lazım, öyle asık suratla özür dilenmez..."

Xie Zheng ona bir bakış atınca Gongsun Yin sustu.

Bir süre sonra Xie Zheng konuştu: "Düzgünce özür diledim, o da kızmadığını söyledi. Ama sonra artık buraya gelmeyeceğini ekledi."

Gongsun Yin hemen teşhisi koydu: "Besbelli hâlâ kızgın!"

Xie Zheng'in şaşkın bakışlarını görünce devam etti: "Kadınlar böyledir işte, dilleri başka söyler yürekleri başka! 'Kızmadım' diyorsa aslında kızmıştır! 'Bir daha gelmeyeceğim' demesinden de mi anlamadın?"

Xie Zheng hayatında ilk kez bir kızı sevmişti, kadın ruhundan anlamıyordu. "Nasıl gönlünü alabilirim?" diye sordu.

Gongsun Yin biraz düşündü: "Aslında Fan Hanım'ın kızması için çok sebebi var. O kadar yetenekli bir kız ki; buraya gelmeden önce casusları haklamış, bu sabah tek başına ayı avlamış. Bu cesaret senin en iyi komutanlarında bile zor bulunur. Xiao Wu'nun dediğine göre, düşmana saldırmadan önce durumu iyice tartmış. Hem zeki hem cesur; üstelik kazandığı başarılar gerçek askeri zaferler. Sen ise hiçbir şeyi dinlemeden kızı bir güzel azarladın. Kızmasın da ne yapsın?"

Fan Changyu daha önce Xie Zheng endişelenmesin diye Jizhou'da yaşadıklarını üstünkörü anlatmıştı. Xie Zheng onun neler yaptığını, hele ki bir ayı avladığını bilmiyordu.

Şimdi bunları duyunca, özellikle o ayı meselesine şaşırsa da daha çok sessizliğe gömüldü.

Gongsun Yin içini çekti: "Fan Hanım sıradan bir kadın değil. Senin o günkü sözlerinin endişeden kaynaklandığını biliyorum ama bir daha sakın bir kartala serçe muamelesi yapma. Onu az çok tanıdıysam, yüreği çok yumuşak bir kızdır. Bence en iyisi, ona biraz zayıf tarafını göster."

Xie Zheng'in kaşları havalandı: "Zayıf tarafımı mı?"

***

Ertesi gün Fan Changyu gerçekten dediğini yaptı ve hekimlerin yanına yardıma gitti.

Tuz çalma ve ayı öldürme hikayesi bir gecede tüm ordugaha yayılmıştı.

Yaralılar koğuşuna gittiğinde pek çok asker ona selam veriyordu. Onun bu kadar güzel bir kız olduğunu görünce daha da şaşırıyorlardı.

Hekim, Fan Changyu'nun kim olduğunu bildiği için ona pansuman işi bile yaptırmadı; ilaç kaynatma işine verdi.

Yaralı askerlerden biri, "Yazık, Fan Hanım erkek olsaydı, bu yeteneğiyle general bile olurdu!" dedi.

Bu hanedanda kadın generaller olmuştu ama hepsi soylu ailelerdendi. Sıradan bir kadın, ne kadar yetenekli olursa olsun orduya bile giremezdi, nerede kaldı general olmak.

Başka bir asker, "Bakalım hangi şanslı kardeşimiz onunla evlenecek," dedi. "Onunla evlenen adamın mezarında nur değil, resmen şenlik ateşi yanar!"

Hemen yanındaki asker ona bir dirsek attı: "Saçmalama, Fan Hanım evli zaten!"

Bilmeyenler şaşırdı: "Evli mi?"

Xie Qi yardım etme bahanesiyle oradaydı ama asıl görevi Fan Changyu'yu korumaktı. Yeni kaynamış bir tencere ilacı getirirken bu konuşmaları duydu ve efendisi adına hırslandı: "Fan Hanım buralara kadar kocasını aramaya geldi."

Bir yaralı hemen sordu: "Kocası kimmiş, bulmuş mu?"

Xie Qi gururla göğsünü kabartıp cevap verecekti ki, bir başkası lafa girdi: "Bulmuş bulmasına da, duyduğuma göre adam ölmek üzereymiş, son nefesini veriyormuş."

Xie Qi: "..."

Herkes bir "vah vah" çekti, sonra dedikodu iyice koyulaştı. Hatta birkaç asker Fan Changyu içeri girdiğinde saçını başını düzeltmeye başladı. Sanki hepsi Fan Changyu'nun o "son nefesini veren" kocasının bir an önce ölmesini bekliyormuş gibi bakıyorlardı.

Yaralılar koğuşundan çıkan Xie Qi, hemen Xie Zheng'e gidip

olanları rapor etmeye karar verdi.

***

Öte yandan Fan Changyu yeni ilaçları ocağa koymuştu ki, Xiao Wu nefes nefese geldi: "Fan Hanım! Felaket oldu! Kocan aniden kan kusmaya başladı, çabuk gel bak!"

Fan Changyu'nun yüreği ağzına geldi: "Nasıl kan kusar?"

Xiao Wu kızın gözlerine bakamıyordu, yüzünde kederli bir ifadeyle, "Bilmiyorum," dedi. "İlaç götürdüm, bir baktım her yer kan içinde!"

Fan Changyu, "Bu kadar kan kusması hayra alamet değil," diye düşündü ve yanındaki hekimi de alıp koşa koşa gitti.

Onunla beraber ilaç kaynatan genç asker, Fan Changyu'nun peşinden bakıp içini çekti: "Fan ablanın kocası gerçekten ölüyor galiba?"

82. BÖLÜM

Çadırın içinde Xie Zheng, giysisindeki ve pelerindeki tavuk kanına bakıp kaşlarını çattı. "Kan biraz fazla mı oldu?"

Gongsun Yin bir yandan Xie Qi'ye az önce kesilen yaban tavuğunu mutfağa götürüp çorba yapmasını söylerken, diğer yandan cevap verdi: "Yaralılar çadırına hiç gitmedin mi? Oradaki askerlerin kolu bacağı kopmuş, her yerleri kan içinde. Fan Changyu orada yardım ederken neler gördü neler... Azıcık kanla onu kandıramayız, korkmazsa ne anlamı kalır?"

Konuşurken pelerinin kenarında tavuğun can havliyle çırpınırken bıraktığı bir tüyü fark edip hemen temizledi.

Xie Zheng'in yüzü solgun, göz altları hafif morarmış olsa da ateşinin olmadığını fark edince dayanamayıp ekledi: "Dün gece bütün gece soğuk rüzgarda durdun, saçlarını soğuk suyla yıkadın; nasıl olur da hala ateşin çıkmaz?"

Xie Zheng: "..."

Gongsun Yin pes etmiş bir tavırla, "Neyse, neyse," dedi. "Bu 'acımasız oyun' stratejisi bu kadarıyla da iş görür herhalde."

Dışarıdan Xie Wu'nun sesi duyuldu: "İçerideler!"

Gongsun Yin hemen geri çekilip kenardaki tabureye oturdu ve yüzüne kederli bir ifade takındı.

Fan Changyu hekimle birlikte telaşla içeri girdiğinde, Xie Zheng'in yatakta bitkin bir halde yattığını ve giysisindeki o kocaman kan lekesini gördü.

Yüreği ağzına geldi, hemen yanına koştu: "Yan Zheng!"

Xie Zheng'in gözleri kapalıydı, dudakları çatlamış, yüzü kar gibi bembeyazdı. Saçları alnına darmadağınık dökülmüş, göz altları morarmıştı; perişan ve bitkin görünüyordu.

Fan Changyu kalbinin bir el tarafından sıkıştırıldığını hissetti; pelerindeki o koyu renkli kan lekesi gözlerini sızlattı.

Sadece bir gece geçmişti; dün sapasağlam olan adam nasıl bu hale gelmişti?

Mantığının kırıntılarına tutunarak kenara çekildi ve hekime döndü: "Lütfen, çabuk nabzına bakın!"

Hekim de bu manzaradan korkmuştu. Xie Zheng'e bir şey olmasından ödünç koparak hemen bileğini kavradı. Nabzı hissettiğinde yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ancak başını kaldırdığında karşıdaki Gongsun Yin'in ona bir bakış attığını gördü.

Hekim hemen boğazını temizleyip ciddileşti, nabız bakmaya devam etti. Fan Changyu'nun kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Uzun bir süre sonra hekim elini çekti: "Fan Hanım, kocanızın durumu oldukça tehlikeli!"

Fan Changyu yalvarırcasına, "Hekim Bey, lütfen onu kurtarın!" dedi.

Hekim keçi sakalını sıvazlayarak dertli dertli konuştu: "Bu kadar kan kustuğuna göre, eski yarası akciğerlerinde pıhtı birikmesine sebep olmuş. Hem ciğerlerini yumuşatacak hem de kan kaybını durduracak bir tedavi lazım. Ben birkaç ilaç hazırlayıp içireceğim ama bundan sonra yanında hep biri olmalı. Mazallah uykusunda kan kusar da boğulup giderse..."

Fan Changyu büyük bir korku içindeydi: "Ben yanından bir an bile ayrılmayacağım."

Hekim ilaç hazırlamaya gittiğinde, Fan Changyu kanlar içinde yatan Xie Zheng'e bakarken gözleri doldu, kendini suçlamaya başladı.

Yan Zheng ağır yaralıyken dün neden o kadar sinirlenmiş, neden bir daha buraya gelmeyeceğini söylemişti?

Eğer Yan Zheng'e bir şey olursa, bunun vicdan azabını ömür boyu taşırdı.

Gongsun Yin, Fan Changyu'nun yüzündeki ifadeyi görünce oyunun

tuttuğunu anladı. Teselli eder bir sesle, "Fan Hanım, çok endişelenmeyin," dedi. "Yan kardeşimizin ömrü uzun olacaktır."

Fan Changyu içeri girdiğinden beri sadece Xie Zheng'e odaklanmıştı, Gongsun Yin'in orada olduğunu ancak şimdi fark etti: "Gongsun Bey, siz de mi buradaydınız?"

Gongsun Yin yüzü bile kızarmadan yalan söyledi: "Yan kardeşimiz aniden kan kusunca küçük Wu paniğe kapıldı. Ben de tesadüfen buralarda devriye geziyordum, hekimi çağırması için onu gönderdim, ben de Yan kardeşin başında bekledim."

Fan Changyu onun adına teşekkür edince, Gongsun Yin gülümsedi: "Hepsi vatan için çarpışan yiğit evlatlarımızdır, canlarını korumalıyız ki topraklarımızı savunmaya devam etsinler. Madem siz buradasınız, ben artık gideyim."

Gongsun Yin'i uğurladıktan sonra Fan Changyu küçük bir tabureyi Xie Zheng'in yatağının kenarına çekti. Kederli bir sesle, "Lütfen iyi ol," diye mırıldandı.

O kadar yaklaşmıştı ki, pelerindeki kan kokusunu alınca burnunu çekti.

Sürekli domuz kestiği için domuz kanı kokusuna çok aşinaydı. Son zamanlarda savaş alanında olduğu için insan kanı kokusuna da yabancı değildi. Ama bu yataktaki kanda sadece ağır bir koku değil, aynı zamanda hafif bir tavuk tüyü kokusu mu vardı?

Daha yakından koklamak için eğildiğinde, "baygın" yatan Xie Zheng'in uzun kirpikleri titredi ve gözlerini bitkin bir halde açtı.

Fan Changyu her şeyi unutup sevinçle bağırdı: "Yan Zheng, uyandın mı?"

Xie Zheng bir süre ona baktıktan sonra, "Geldin," dedi.

Sesi o kadar boğuk ve kısıktı ki, sanki öksürmekten boğazı tahriş olmuştu.

Bu tek cümle bile Fan Changyu'nun içini sızlatmaya yetti. Yorganını düzelterek, "Hekim kan kusmanın iç yaradan kaynaklandığını, iyi

bakılman gerektiğini söyledi. Bundan sonra hep buradayım, sen sadece iyileşmene bak," dedi.

Xie Zheng'in solgun dudaklarındaki kan lekesi onu daha da savunmasız gösteriyordu. Ağır ağır konuştu: "Jizhou'da yaptıklarını duydum."

Fan Changyu ne demek istediğini anlamadığı için sustu. Xie Zheng güçlükle devam etti: "Bunca şey yaşadın... Artık Lin'an kasabasındaki o sadece domuz kesip et satan sıradan kadın değilsin. Döndüğünde seni sadece eleştirmem benim hatamdı."

Onun dünkü ağır sözleri için tekrar özür dilediğini duyunca Fan Changyu daha da utandı. Gözlerini kaçırarak, "Söylediklerin doğruydu," dedi. "Ben ve diğer askerler şansımız yaver gittiği için sağ çıktık. Eğer Xie Qi kardeş yardıma yetişmeseydi, muhtemelen hepimiz isyancıların atları altında ezilip gidecektik."

Kendini hazırladı ve sonunda başını kaldırıp Xie Zheng'in gözlerine bakma cesaretini buldu: "Beni uyardığın için sana boş yere kızmam benim dar görüşlülüğümdü. Bunu düzelteceğim."

O an içi tamamen suçlulukla doluydu. Xie Zheng'in dudaklarındaki kanı görünce hemen sıcak su getirip onu temizlemek için dışarı çıktı.

Xie Zheng onun gidişini izlerken kaşlarını hafifçe çattı.

Olay nasıl "dar görüşlülüğe" gelmişti ki?

Xie Wu ilaçları getirdiğinde, Fan Changyu kaseyi alıp kaşık kaşık Xie Zheng'e içirdi.

İsyancıların çadırından ganimet olarak getirdiği o kalın pelerini yatak örtüsü yapmışlardı ama şimdi kanlanmıştı. Xie Zheng'in titiz olduğunu bildiği için kendi kaldığı yere gidip Changning ile gece örtündükleri pelerini getirdi. Onu Xie Zheng'in üzerine örttü; kanlı olanları ise yıkayacaktı.

Xie Wu, Fan Changyu'nun yıkarken bir gariplik fark etmesinden korkarak hemen atıldı ve çamaşırları yıkamak için kaptığı gibi dışarı kaçtı.

Gece olduğunda Fan Changyu, Xie Zheng'in başında beklemek istiyordu ama Changning'i de çadırda yalnız bırakmaya gönlü el vermiyordu. Bu çadırda boş yataklar olduğunu görünce Changning'i de yanına getirdi ve beraber burada uyumaya karar verdiler.

Yatağı hazırlarken şaşkınlıkla mırıldandı: "Diğer çadırlarda insanlar üst üste yatıyor, burası neden bu kadar boş?"

Hekimler Xie Zheng'den çekindikleri için buraya başka yaralı getirmeye cesaret edememişlerdi elbette.

Dağda yağ ve mum çok kıymetliydi; gece olunca çadırlar sadece ateş kaplarıyla aydınlanıyordu.

Ateşin alevi geceyi yalarken, Xie Zheng'in yüzünün yarısına sıcak, sarı bir ışık vuruyordu. Keskin ve yakışıklı yüz hatları, usta bir fırçadan çıkmış gibiydi. Başını hafifçe çevirip yatak hazırlayan Fan Changyu'yu izledi ve ciddi bir tavırla yalan söyledi: "Bilmem, belki hekimlerin bir bildiği vardır."

Fan Changyu ordu hiyerarşisinden pek anlamadığı için üzerinde durmadı. Uykusu gelen Changning'i yatırdıktan sonra Xie Zheng'e döndü: "Gece su istersen ya da... dışarı çıkman gerekirse bana seslen."

Xie Zheng "dışarı çıkmak" (tuvalet ihtiyacı) lafını duyunca kulakları kızardı, şaşkınlıkla kadına baktı.

Fan Changyu onun bakışını görünce durumu hemen anladı, onun da yüzü yandı. Arkasını dönüp, "Ne düşünüyorsun be!" dedi. "Sen bana seslenirsin, ben de dışarıdaki nöbetçi askerlerden yardım isterim."

Xie Zheng'e bakabilmek için Fan Changyu ve Changning'in yatağı hemen onun yanındaydı; aralarında bir metre bile mesafe yoktu.

Fan Changyu son günlerde o kadar yorulmuştu ki, başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı.

Xie Zheng, iki kardeşin nefes alışlarının düzene girdiğini duyunca başını yana çevirdi. Ateş kabında yanan odun parçasının zayıf alevi, Fan Changyu'nun yüzüne vuruyor, o huzurlu simaya tarif edilemez bir güzellik katıyordu.

Kalbinde aniden bir çarpıntı filizlendi; sanki binlerce karınca içini kemiriyordu. Xie Zheng, Fan Changyu'nun yan yattığı için hafifçe büzülen dudaklarına uzun uzun baktı. Gözlerindeki karanlık geceden daha yoğundu ama sonunda hiçbir şey yapmadı. Bakışlarını kaçırıp diğer yana döndü ve gözlerini kapattı.

Ertesi gün bu çadıra yeni bir grup yaralı getirildi. Kimi elinden, kimi ayağından yaralıydı ama hepsi kendi işini görebilecek durumdaydı.

Fan Changyu bu yaralıların ilaçlarını hazırlama işini üstlendi; böylece gündüzleri Xie Zheng'e bakabiliyor, geceleri ise Changning ile kendi çadırında kalabiliyordu. Xie Zheng'i de yeni gelen yaralılara emanet ediyordu.

Yeni gelenler çok uyumlu ve sessiz insanlardı. Fan Changyu onların daha önce baktığı yaralılardan farklı olduğunu hissetti ama "her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır" diyerek üzerinde durmadı.

Halbuki bu yaralılar, Xie Zheng'in bir gece önceki sorusu üzerine Gongsun Yin tarafından muhafız birliğinden seçilip buraya gönderilen yaralı askerlerdi.

Göz açıp kapayıncaya kadar iki hafta geçti.

Fan Changyu yaralılarla ilgilenmediği zamanlarda heybesindeki kitapları okuyordu. Yanında Yan Zheng gibi hazır bir hoca varken, anlamadığı her şeyi ona soruyordu.

Xie Zheng, Fan Changyu'nun elindeki *Mencius* kitabını görünce sordu: "*Konfüçyüs'ün Konuşmaları* bitti mi?"

Fan Changyu dürüstçe, "Bitti," dedi.

Haydutlarla karşılaştıkları o anlar Xie Zheng'in zihninde canlandı. Kısık gözlerini hafifçe kaldırarak sordu: "Kendi başına mı öğrendin?"

Fan Changyu, "Metinler çok derin," dedi. "Notlara baksam da anlamadığım çok yer vardı. Jizhou'da baraj inşaatında çalışırken yaşlı bir beyefendiyle tanışmıştım. Dışı sert ama içi çok iyi biriydi, o öğretti bana."

Yaşlı Tao'dan bahsederken Fan Changyu'nun yüzünde bir saygı ifadesi belirdi: "Biliyor musun, o ihtiyar gerçekten çok bilgili biri. Sonradan orduda danışman oldu. Ama yaşı epey var, hiç çocuğu da yokmuş. Tek öğrencisi de onu arayıp sormuyormuş, çok yazık. Dağda beraber taş taşırken o öğrencisine her gün beddua ediyordu!"

Li Huaian'dan öğrenmediğini duyunca Xie Zheng'in içi rahatladı. Ancak Fan Changyu'nun casus sanılıp barajda çalıştırıldığı günleri duyunca tuhaf hissetti. Stratejiyi o kurmuştu ama barajı inşa edenler He Jingyuan'ın adamlarıydı. O sırada Yanzhou'da olduğu için Fan Changyu'nun orada tutulduğundan haberi yoktu.

Sonunda kadının sözlerine kısa bir yorum yaptı: "O öğrencisi hocasına saygısızlık ediyorsa, hocası güçlendiğinde ona haddini bildirmeli."

Fan Changyu ona tuhaf bir bakış attı ve hoşnutsuz bir sesle, "Yaşlı Tao'nun dili sert olabilir ama gönlü çok geniştir," dedi.

Xie Zheng, ihtiyarın soyadının Tao olduğunu duyunca parmağı kitap sayfasında duraksadı: "Adı neymiş?"

Fan Changyu, "Bilmiyorum, sadece soyadının Tao olduğunu söyledi," dedi.

Dünyada Tao soyadlı çok insan vardı. Xie Zheng, kadının anlattığı "öğrencisine beddua eden ihtiyar" imajını düşündü; bu profilin Başöğretmen Tao ile uzaktan yakından alakası olamazdı. Hocası yıllar önce inzivaya çekilmişti; eğer ortaya çıksaydı önce kendisini bulurdu.

Düşüncelerini toparlayıp, "Madem sana iyiliği dokunmuş, ileride ona bir rütbe verilir," dedi.

Laf ağzından çıkar çıkmaz Fan Changyu'nun ona garip garip baktığını gördü.

Xie Zheng hata yaptığını anladı ama toparlayamadan Fan Changyu kaşlarını çatarak konuştu: "Yaşlı Tao zaten General Tang'ın danışmanı oldu. Sen ona ne rütbesi verebilirsin ki? General değilsin ya. Böyle ulu orta konuşma, kulağına giderse ayıp olur."

Xie Zheng bir an yutkundu, sonra, "Gelecekten bahsediyorum," dedi.

Fan Changyu çaresiz bir ifadeyle sordu: "General olacağından bu kadar emin misin?"

Xie Zheng'in bakışları değişti, kitaptan başını kaldırıp sordu: "Peki ya bir generalden bile daha büyük bir makama gelirsem?"

Fan Changyu'nun kafası karıştı: "Generalden büyük ne olabilir ki?"

Xie Zheng sanki sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi, "Markis ya da Vezir olmak gibi," dedi.

Fan Changyu kitabı bıraktı ve sordu: "Yaran hala acıyor mu?"

Günlerdir el üstünde tutulan Xie Zheng bu sorunun nedenini anlamadı, "İyiyim," dedi. "Sadece ani bir hareket yapınca sızlıyor." Aslında yarası neredeyse tamamen iyileşmişti, zorlamadığı sürece acımıyordu.

Fan Changyu soğumuş ilaç kasesini ona uzattı: "Önce ilacını iç. Markis olmayı iyileştikten sonra düşünürsün."

Xie Zheng: "..."

İki gün daha geçti. Xie Zheng'in yarası bir türlü "iyileşmiyordu". Askeri raporlar ve Başkent'ten gelen belgeler yüzünden başı çatlayan Gongsun Yin, göz altları morarmış bir halde, öfkeyle "hasta ziyareti"ne gitti.

Fan Changyu onu görünce korktu: "Gongsun Bey, size ne oldu böyle?"

Gongsun Yin üzerindeki o öldürücü havayı dağıtıp zoraki bir nezaketle gülümsedi: "İşler güçler işte, biraz yoğunum."

Fan Changyu, "Kendinize dikkat etmelisiniz," dedi.

Gongsun Yin teşekkür edip sordu: "Kocanın durumu nasıl?"

Fan Changyu düşündü: "Hekim iç yarasının ağır olduğunu söylüyor, yavaş yavaş iyileşecekmiş. Hala ağrısı var."

Gongsun Yin gülümsemesini korumaya çalıştı ama dişlerini sıktığı her halinden belliydi: "Öyle mi? Bir bakayım ben şuna."

Tam o sırada Fan Changyu ilaç hazırlamaya gitti. Gongsun Yin içeri girer girmez, yarım aydır yatakta yatıp iyileştikleri halde sargı bezleriyle numara yapan muhafızları dışarı kovaladı. Yüzüne bir kitap kapatmış uyuyan Xie Zheng'e baktı, dişlerini gıcırdatarak kitabı üzerinden kaptı: "Senin bu yaran iyileşmezse, ben o evrak dağının altında can vereceğim!"

Stratejiyi kurarken ne kadar hevesliyse, şimdi o kadar pişmandı.

Bu herif burada keyif çatıyordu, kendisi ise değirmen beygiri gibi çalışıyordu! Hayır, beygir bile ondan daha rahattı!

Kendi kazdığı kuyuya kendi düşmüştü!

Işığı kesen kitap gidince Xie Zheng kaşlarını çattı. Gözlerini tembelce açtığında, günlerdir iyi beslenip iyi uyuduğu için yüzüne bir canlılık gelmişti. O kadar yakışıklı görünüyordu ki Gongsun Yin'in hasetten gözü döndü, neredeyse boğazına sarılacaktı.

Eskiden "zarif ve asil" olan kendisiydi! Xie Jiuheng (Xie Zheng) burada hasta numarası yapıp Fan Changyu şüphelenmesin diye eline kalem bile almıyordu; en fazla diğer muhafızlarla ona emir gönderiyordu.

Gongsun Yin gözlerini kapattığında masasında bitmek bilmeyen o resmi yazışmaları görüyordu; bu durum canına tak etmişti!

Xie Zheng doğruldu, Gongsun Yin'in öfkesini umursamadı. Adamın elinde buruşturduğu kitaba baktı ve hoşnutsuz bir sesle, "Ver şunu," dedi.

Gongsun Yin kitabın kapağına baktı, *Mencius* yazdığını görünce şaşırdı: "Temel eğitim kitaplarını sen çocukken bitirmemiş miydin? Dağda neden bunu taşıyorsun?"

Şüpheyle ekledi: "Bu kadar üstüne titrediğine göre, yoksa içinde uygunsuz bir şeyler mi var?"

Sayfaları karıştırınca her satırın altında detaylı notlar ve

açıklamalar olduğunu gördü. Yazı stili değiştirilmiş olsa da bunun Xie Zheng'in el yazısı olduğunu hemen anladı.

Daha fazla bakamadan Xie Zheng kitabı elinden kaptı.

Gongsun Yin'in kederi katlandı: "Ben senin el yazını taklit edip evrak imzalayacağım diye elim kopuyor, sen burada oturup koca bir *Mencius* kitabına şerh mi düştün?"

Xie Zheng açıklama yapmadı, sadece, "Kütüphanemdeki o nadir yedi bilge yazmasını döner dönmez alabilirsin," dedi.

Gongsun Yin'in feryadı anında kesildi. Yelpazesini açtı, morarmış gözleriyle sırıtarak, "Markis Hazretleri'nin yükünü hafifletmek bir sadığın görevidir," dedi.

Xie Zheng onun bu huyunu bildiği için şaşırmadı, asıl konuya geçti: "Chongzhou, Tang Zhaoyi'nin getirdiği yirmi bin Jizhou askeri tarafından kuşatıldı, dışarıya erzak gönderemiyorlar. Dağ eteğindeki isyancılar günlerdir saldırıyor, erzakları bitti, bitkin düştüler. Hepsini temizlemenin vaktidir."

Dağdaki Yanzhou ordusu günlerdir dinlenip güç toplarken, aşağıdakiler iki gündür ağaç kabuğu kemiriyordu.

Erzakları yandıktan sonra Chongzhou ordusunun önünde üç seçenek kalmıştı: Ya Chongzhou'ya döneceklerdi, ya dağdaki orduyu yok edeceklerdi, ya da savaşmadan kaçıp güçlerini koruyacaklardı.

İlk seçenek olan Chongzhou'ya dönmek zordu; şehrin önünde yirmi bin Jizhou askeri vardı. Şehre girmeye çalışırken büyük kayıp verirlerdi. Girmeyi başarsalar bile Yanzhou ve Jizhou'nun ana orduları gelince orada kapana kısılırlardı.

Changxin Kralı kurnaz biriydi; askerlerinin yarısını daha önce çekmiş olması muhtemelen bugünleri öngördüğü içindi. Dağ eteğindeki o on bin kişilik ordu, Chongzhou için bıraktığı son çıkış yoluydu.

Jizhou artık güvendeydi ve He Jingyuan ana orduyla Chongzhou'ya geliyordu. Eğer Chongzhou düşerse, dağ eteğindeki isyancılar oradan sağ çıkıp güvenli bir şehre sığınabilirlerse yeniden

güçlenebilirlerdi.

Ve o ordunun başında Changxin Kralı'nın en güvendiği generali Shi Yue vardı.

Erzakları yakmak için Xie Zheng kasten Sui Yuanqing'i yem olarak kullanmış ve isyancıların ana gücünü oyalamıştı. Shi Yue sonunda Sui Yuanqing'i kurtarmıştı ama çok asker kaybetmişti; erzakların yanması ise bardağı taşıran son damla olmuştu.

Shi Yue, dağdaki Yanzhou ordusunun rehinesiz kaldığı için savaşma azmini yitirdiğini sanmış, öfkeyle yarım ay boyunca dağa saldırmıştı. Ancak Yixian Boğazı o kadar dikti ki, sadece daha fazla asker kaybetmişti.

Aşağıda dolaşan o küçük destek birliği ise süvariydi; ormanda hayalet gibi dolaşıyorlardı. Karşılaştıklarında isyancılar onlarla başa çıkamıyor, kovalasalar da yetişemiyorlardı. İsyancı generaller hırstan kuduruyordu.

Şimdi aşağıda erzak bitmişti ama dağdaki savunma hala kale gibi sağlamdı. Shi Yue, Wuan Markisi'ni burada kapana kıstıramayacağını anlamıştı. Hemen planını değiştirdi; gece karanlığında gizlice askerlerini çekmeye başladı.

Saldırı başarısız olmuştu; şimdi yapılacak en mantıklı şey ellerinde kalan gücü korumaktı.

Dağda bir anda savaş hazırlığı havası esti. Fan Changyu hem yaralılar çadırında hem de mutfakta bu yakında başlayacak savaş hakkındaki fısıltıları duyuyordu.

Birlikler stratejik noktalara kaydırılıyordu. Dışarı çıktığında her yerde ordu sancaklarının dalgalandığını, askerlerin mevzilerine koştuğunu görüyordu.

Kılıç tutabilen tüm yaralılar birliklerine dönmek zorundaydı; Xie Zheng de öyle.

Fan Changyu bu hazırlıkları görünce savaşın ne kadar kanlı geçeceğini anladı. Ama Yan Zheng'in yarası en ufak bir harekette sızlıyordu; silah bile tutamazdı. Savaş meydanına çıkması intihar

demekti.

Onun göğsündeki o korkunç yarayı hatırladıkça Fan Changyu'nun içi daralıyor, endişesi artıyordu.

Bölüm 83

Ordu yola çıkmadan hemen önce, aşçıbaşına ateşlerin yakılması ve askerlere karınlarını iyice doyuracakları bir ziyafet hazırlanması emredildi.

Fan Changyu domuzların kesilmesine yardım etmeye gittiğinde, onun kahramanlıklarını anlatmaya doyamayan yaşlı bir aşçı yamaktı, başka bir birimden yardıma gelen yeni bir askere şöyle diyordu: "Fan Kızımızda tıpkı efsanevi Mulan'ın cesareti var!"

Yeni asker okuma yazması olmayan biriydi; kafasını kaşıyarak sordu: "Mulan da kim?"

Yaşlı asker, yeni yetmeye küçümseyen bir bakış attı: "Sen Hua Mulan'ı da mı bilmiyorsun? Güney-Kuzey hanedanlıkları döneminin o büyük kahramanı hani! Babasının hiç oğlu yokmuş, yaşlı haliyle orduya çağrılınca, kızcağız babası savaş meydanlarında ölmesin diye erkek kılığına girip on bir yıl boyunca onun yerine askerlik yapmış, nice şanlı zaferler kazanmış!"

Yeni asker şaşkınlıkla sordu: "Bir kız çocuğu, on bir yıl boyunca koca kışlada kendini nasıl gizlemiş de kimse anlamamış?"

Bu soru yaşlı askeri açıkça köşeye sıkıştırmıştı. Yaşlı adam sabırsızca kestirip attı: "Oyunlarda, destanlarda öyle anlatılır işte! Demek ki bir mahareti varmış, sonunda imparatordan bizzat rütbe bile almış!"

Anlatan öylesine anlatmıştı ama dinleyenin zihnine bir tohum düşmüştü.

Fan Changyu, ordunun harekete geçeceğini öğrendiğinden beri yüreği ağzında geziyordu.

Şimdi yaşlı askerin anlattığı Hua Mulan hikâyesini duyunca, elindeki kasap bıçağının kanını silen parmakları duraksadı; zihninde belli belirsiz ama cüretkâr bir fikir filizlendi.

Daha önce Xiao Wu’nun Yan Zheng’e ne kadar yakın olduğunu

görmüş, sorunca da bir zamanlar aynı beşli timde olduklarını öğrenmişti. Yan Zheng'in huysuz biri olduğunu biliyordu; savaş meydanında kimsesiz kalıp birilerinin damarına basmasından, arkasını kollayacak kimsesi olmamasından korkuyordu. Takımdaki diğerlerini sorduğunda, amacı Yan Zheng için silah arkadaşlarıyla arasını düzeltmekti ama Yan Zheng diğer herkesin öldüğünü, sadece kendisi ve Xiao Wu'nun kaldığını söylemişti.

Şimdi tüm ordu harekete geçtiğine göre, o ve Xiao Wu başka birliklere dağıtılacaktı.

Birlikler yeniden kurulduğunda, etrafında tek bir tanıdık bile olmayacak, savaşın ortasında birbirini kollamak iyice imkânsızlaşacaktı.

Yan Zheng'in yaralarıyla bu savaşa girmesi, geri dönemeyeceği anlamına geliyordu. Eğer onun yerine savaşa o giderse, Yan Zheng de Changning'i yanına alıp aşçı bölüğünün lojistik birliğiyle arkada kalabilirdi; bu, hayatta kalma şanslarını en üst düzeye çıkarırdı.

Kendi, Yan Zheng'in kimliğiyle savaşa girerse, bu adam firari sayılmazdı. Üstelik yeni birlikte Xiao Wu dışında Yan Zheng'i tanıyan kimse yoktu; Xiao Wu'nun sır tutacağından emindi. Kimse onun yerine başkasının geçtiğini fark etmezdi bile; döndüğünde Yan Zheng ile yer değiştirirler, olur biterdi.

Bu düşünce bir kez zihnine düştüğünde, ne yaparsa yapsın söküp atamadı.

Bu yolculuk boyunca çok fazla yakınını, çok fazla dostunu kaybetmişti. Yan Zheng'in savaş meydanında kılıç darbeleri altında can verişini hayal etmek bile kalbinin sıkışmasına yetiyordu.

Aşçı bölüğünden ayrılan Fan Changyu, doğruca yaralılar çadırına gitti.

Askeri hekim ortalarda yoktu; henüz çocuk yaşta bir delikanlı, yerinden kalkamayacak kadar ağır yaralı olan askerler için ilaç kaynatıyordu.

Çocuğun adı Wu Sanjin'di. Duyduğuna göre annesi kıtlık zamanı

kaçarken onu yolda doğurmuştu. Büyüklerin bile bir deri bir kemik kaldığı o yollarda çocuğa verecek besin mi vardı? Doğduğunda sadece üç jin ağırlığındaymış; annesi babası yaşamaz diye bakmışlar ama o inadına hayata tutunmuş. Bu yüzden adını "Üç Jin" koymuşlar.

Orduya katıldığında ufak tefek olduğu için lojistik birliğine verilmişti.

Fan Changyu'yu görünce Sanjin hemen sıcak bir selam verdi: "Changyu Abla, Hekim Han'ı mı arıyorsun? Dışarı çıktı."

Hekim Han, Xie Zheng'in yaralarına bakan doktordu.

Fan Changyu, "Seni aramaya geldim," dedi.

Sanjin elindeki palmiye yelpazesini sallarken merakla sordu: "Beni mi?"

Fan Changyu, gizli bir iş çevirirken yüzüne her zamankinden daha ciddi ve dürüst bir ifade takınırdı. Sordu: "Uyku ilacının nerede durduğunu biliyor musun?"

Sanjin bir süredir yaralı çadırında getir götür işlerine baktığı için ilaçların yerini ezbere biliyordu. "Biliyorum tabii Changyu Abla, uyku ilacını ne yapacaksın?"

Fan Changyu, o dürüst ifadesini bozmadan devam etti: "Birkaç yaban domuzu avlamak istiyorum. Ordu zaferle döndüğünde onlara ziyafet çekeriz. İlacı yemlerin içine karıştırıp tuzak kurarsam yakalaması daha kolay olur."

Sanjin hiçbir şeyden şüphelenmedi. Hemen çadıra girip bir paket toz ilacı getirdi: "Bu miktar on tane yaban domuzunu bile devirmeye yeter."

Fan Changyu teşekkür edip ilaç paketini koynuna soktu ve oradan uzaklaştı.

***

Ana karargâh çadırında, günlerdir hasta numarası yapan muhafızlar

çoktan zırhlarını kuşanmıştı.

Xie Wu, cephedeki durumu Xie Zheng'e rapor ediyordu: "Öncü birliklerimiz isyancıları kıstırdı, ana ordunun kuşatmayı tamamlamasını bekliyorlar. Ancak gözcülerden gelen habere göre, isyancılar dün gece birliklerinin bir kısmını gizlice geri çekmiş, Sui Yuanqing de onların arasındaymış."

Xie Zheng'in bakışları aniden karardı. "Chen Liang'a emir ver, bin seçkin süvariyle peşlerine düşsün."

Xie Wu yumruğunu avucuna vurup selam verdi: "Emredersiniz, hemen iletiyorum."

Kapıda nöbet tutan Xie Qi aniden seslendi: "Hanımefendi geliyor!"

Xie Zheng ve içerideki tüm muhafızların yüz ifadesi bir anda değişti.

Fan Changyu elinde bir kâse çorbayla içeri girdiğinde, içerideki yaralı askerlerin hepsinin tertipli bir şekilde giyinmiş, sanki her an birliğe döneceklermiş gibi hazır beklediklerini gördü.

Askerler Fan Changyu'yu çekinerek selamlayıp eşyalarını alarak birer birer çıktılar.

Xie Wu, Fan Changyu ve Xie Zheng'e bir bakış atıp o da ayağa kalktı: "Ben de gidip hazırlıklara bakayım."

Çadırda sadece Fan Changyu ve Xie Zheng kaldı. Fan Changyu elindeki çorbayı masaya bırakıp sordu: "Hazırlıkların ne durumda?"

Xie Zheng hafifçe gülümsedi: "Savaşa giderken silahından başka ne hazırlığın olur ki?"

Fan Changyu, yatağın başında asılı duran o döküntü zırhı eline aldı. Zırhın ne kadar harap olduğunu görünce kaşlarını çattı: "Bu zırh bu haldeyken nasıl giyilir? Dur, şurasını biraz onarayım."

Bu sıradan asker zırhını daha önce Xie Wu bulup getirmişti. Yaralılar çadırındaki diğer askerler de zırhlarını yatak başlarına asıyordu; eğer onlar asmazsa Fan Changyu'nun şüphelenmesinden

korkmuşlardı.

Xie Zheng aslında savaş düzenini düşünüyordu ama gözleri gayriihtiyari Fan Changyu'ya takıldı. Onun iğne iplikle uğraşını izlerken dalıp gitti.

Orduya ilk katıldığında, Fan Changyu'ya doğru dürüst veda bile edememişti. Bu seferki gidişinde, yüreğinin nasıl inceden inceye sızladığını ilk kez bu kadar derinden hissediyordu.

İkisi de konuşmuyordu. Fan Changyu, başını öne eğmiş, büyük bir dikkatle o eski zırhı dikiyordu. Bir tutam saçı beyaz yanağına düşmüş, siyah saçlarının arasından küçük, inci gibi kulağı belli belirsiz görünüyordu. O anki ifadesi öylesine yumuşak, öylesine huzurluydu ki...

Tabii, attığı dikişlere bakılırsa pek de yumuşak ve huzurlu sayılmazdı.

Ne yazık ki Xie Zheng dikişlere bakmıyordu; bakışları uzun süre Fan Changyu'nun saçları altındaki kulak memesine takılı kaldı. Göğsünde vahşi bir hayvanın oraya buraya çarptığını hissediyordu. Sanki görünmez bir güç elini hareket ettirmiş gibi, uzanıp o saç tutamını kulağının arkasına itti. Parmak uçları o yumuşak tene değdiğinde, Fan Changyu başını kaldırıp ona baktı.

İçindeki o bastırılmış arzu aniden kontrolden çıktı. Geri çekilmesi gereken parmak uçları, bir anda güç kazanarak kadının başının arkasına dolandı.

Eğilip onu öptü; hem şefkatli hem de bir o kadar yakıcı bir öpücüktü bu.

Bir elini Fan Changyu'nun saçlarının arasına daldırdı. Kadın karşı koymadığı için ayrıldıklarında Xie Zheng'in şakaklarındaki damarlar belirginleşmiş, nefesi alev alev olmuştu. Gözlerinde, onu yutmak isteyen ama zamanı olmadığı için durmak zorunda kalan aç bir kurdun kızıllığı vardı.

"Dönmemi bekle," dedi, o berrak sesi pürüzlenmişti.

Fan Changyu'nun dudakları, adamın ısırığıyla hafifçe uyuşmuş ve

sızlıyordu. Bir tokat atmak istedi ama kendini tuttu. Büyük bir ciddiyetle sordu: "Yan Zheng, senin yerine savaşa ben gideyim mi?"

Xie Zheng'in yakışıklı kaşları anında çatıldı: "Ne saçmalıyorsun sen?"

Fan Changyu, "Yaraların henüz iyileşmedi," dedi. "Savaş meydanında kılıç bile sallayamazsan ne olacak?"

Xie Zheng daha önce söylediği yalanları hatırlayarak huzursuzca cevap verdi: "Ben piyade birliğinde bir kılıçlıyım. Sadece öncü birliklerin dağıttığı kalıntıları temizlemekle görevliyim, pek bir tehlikesi yok."

Fan Changyu onun kararlı duruşunu görünce hayal kırıklığına uğramış gibi göründü. "Peki o zaman, her şeye dikkat et," dedi.

Sonra ekledi: "Kılıçlıların kaçıncı birliğindesin? Hangi generalin emrindesin?"

Xie Zheng, Fan Changyu'nun ordu içinde geçirdiği birkaç günde askeri düzeni bu kadar iyi öğrenmiş olacağını tahmin etmemişti. Artık daha fazla gizleyemeyeceğini biliyordu ama ok yaydan çıkmıştı bir kere; yalan söylemeye devam etti: "Sol Muhafız Ordusu, Üçüncü Birlik, General Li Lian'ın emrindeyim."

Fan Changyu bu bilgiyi zihnine not etti. Masadaki yaban tavuğu çorbasını önüne çekti: "Bunu senin için gizlice avlayıp pişirdim. İç de Xiao Wu kardeşle beraber birliğine dön."

Xie Zheng hiçbir şeyden şüphelenmeden çorbayı birkaç yudumda bitirdi.

Fan Changyu ona bakarken karmaşık bir ifadeyle konuştu: "Ben yokken, Changning'e göz kulak olmanı rica ediyorum."

Bir anda tüm dünya dönmeye başladı. Xie Zheng sonunda bir şeylerin ters gittiğini anladı, yüzü bembeyaz kesildi: "Sen..."

Ancak vücudu anında dermansız kalmıştı. Daha ilk adımını atamadan yere yığıldı. Fan Changyu onu yakalayıp tuttu; baygın haldeki adama fısıldadı: "Ölmeni istemiyorum."

Fan Changyu, birilerinin yaralı çadırını kontrol edip Xie Zheng'in kimliğini ortaya çıkarmasından korktuğu için, onu sırtlayıp önce kendisinin ve Changning'in kaldığı çadıra götürdü.

Changning, ablasının sırtındaki Xie Zheng'i görünce yüzü kireç gibi sordu: "Abla, eniştem yine mi ölüyor?"

Fan Changyu bir an duraksadı: "Hayır, sadece geçici olarak uykuya daldı. Yaklaşık yarım saat sonra uyanır. Sen uslu uslu çadırda eniştenin başında bekle. Eğer bir tehlike olursa ve enişten hâlâ uyanmamışsa, şu iğneyi ona batırıp uyandır."

Sanjin'in verdiği uyku ilacından, bir yaban domuzunu bayıltacak kadar kullanmıştı.

Yan Zheng'in iradesinin normal insanlardan çok daha güçlü olduğunu biliyordu; sıradan bir dozun onu deviremeyeceğinden korkmuştu.

Fan Changyu, Changning'e bir iğne verdikten sonra bacağına bağlı olan hançeri de çıkarıp ona uzattı: "Her ihtimale karşı bu hançer de sende dursun. Unutma, bir tehlike olursa hemen enişteni uyandır. İğneyi kullan, hançeri değil. O uyanınca seni korur."

Changning bir elinde dikiş iğnesi, diğer elinde hançerle başını salladı ama sormadan edemedi: "Peki ya ablam?"

Fan Changyu, "Ablan, seni ve Bao'er'i kaçıran o kötü adamları pataklamaya gidiyor. İşini bitirince dönecek," dedi.

Changning, ablasının giysisinin bir ucuna yapıştı. Siyah üzüm gibi gözleri yaşlı ve endişeliydi: "O zaman ablam çok dikkatli olsun."

Fan Changyu onun başını okşadı: "Merak etme, ablan senin intikamını alacak!"

Changning'e tembihlerini bitirdikten sonra kasap bıçağını ve satırını beline takıp çadırdan çıktı. Sol Muhafız Ordusu karargâhına doğru giderken, şans eseri yolda Xie Wu ile karşılaştı.

Xie Wu, onu Yanzhou asker üniforması içinde görünce içinde kötü bir his uyandı, kekeleyerek sordu: "Fan... Fan Kızımız."

Fan Changyu merakla sordu: "Xiao Wu kardeş, sen hâlâ birliğine dönmedin mi?"

Xie Wu kaskatı kesildi: "Ben... Ben Yan Ağabey'i aramaya gidiyordum."

Fan Changyu etrafı kolaçan edip Xie Wu'yu kolundan tutarak fısıldadı: "Xiao Wu kardeş, sen de biliyorsun, kocamın yaraları henüz iyileşmedi. Savaş meydanına çıkması demek, ölüme gitmesi demek. Onun yerine ben savaşa gidiyorum. Sen bu durumdan haberin yokmuş gibi davran. Savaş bitip döndüğümüzde kocamla yer değiştiririz, kimse ruhu bile duymaz."

Xie Wu içinden, "Nasıl duymazlar!" diye haykırıyordu.

Savaş planı çoktan yapılmıştı, tüm ordular düzenli bir şekilde dağdan aşağı iniyordu ama eğer Marki başından sonuna kadar ortalıkta görünmezse bu işin içinden çıkılamazdı!

Yine de o an Xie Zheng'in gerçek kimliğini Fan Changyu'ya açıklama cüretini kendinde bulamadı. Sadece ikna etmeye çalıştı: "Fan Kızımız, delilik etme. Bu askeri kurallara göre en büyük suçtur, kellen gider!"

Fan Changyu, Xie Wu'ya baktı. O yuvarlak elmacık kemikli gözleri samimi ve kararlıydı ama aynı zamanda avını gözleyen bir kaplanın soğukluğunu taşıyordu. "Üzgünüm Xiao Wu kardeş," dedi. "Sadece kocamın savaş meydanında boş yere ölmesini istemiyorum. Eğer yaralı olmasaydı böyle bir yola başvurmazdım. Şu haliyle savaşa girmesi, düşman öldürmekten çok bana yük olur; benim gitmem orduya bir kayıp yaşatmaz. Askeri emirleri çiğnemenin cezasına gelince, döndüğümde her şeyi tek başıma üstlenirim. Kocamı ben ilaçla bayılttım. Senin başın yanmasın diye seni de burada bayıltayım en iyisi."

Xie Wu, Fan Changyu'nun elini kaldırdığını görünce hemen atıldı: "Tamam, tamam! Sırrını saklayacağım. Beraber savaşa gidelim, en azından savaş meydanında birbirimize destek oluruz."

Fan Changyu onun neden bu kadar çabuk fikir değiştirdiğini anlamadı ama madem öyle diyordu, elini indirdi: "O zaman birliğe

dönelim."

Xie Wu derin bir nefes aldı. Gerçekten kavgaya tutuşsalar, bu kızın dengi olamayacağını biliyordu.

Şu anki tek çaresi, diğer muhafızlara Xie Zheng'i bulmaları için haber uçurmak, kendisi de Fan Changyu'nun peşinden gidip onu korumaktı.

Xie Wu, keskin ve tiz bir ıslık çaldı. Fan Changyu aniden dönüp ona baktı: "Neden ıslık çalıyorsun?"

Xie Wu korkudan soğuk terler döktü. Tam o sırada gökyüzünden bir kartal geçiyordu; parmağıyla onu işaret edip zoraki bir gülümsemeyle dedi ki: "Daha önce ordudaki yaşlı bir askerden duymuştum, kartalları eğitirken böyle ıslıklarla komut verirlermiş. Bakayım doğru mu diye merak ettim."

Fan Changyu sordu: "Eğitilmemiş kartallarda da işe yarıyor muymuş?"

Xie Wu gökyüzündeki kartalı göstererek kaskatı bir halde, "Denedim işte, görünüşe bakılırsa işe yaramıyor," dedi.

Fan Changyu hayal kırıklığına uğradı. "Eğer işe yarasaydı ben de öğrenir, Changning için bir tane doğan yakalardım," diye düşündü.

***

Merkez ordusu yola çıkmıştı. Fan Changyu sancakları takip ederek Sol Muhafız Ordusu Üçüncü Birliği'ni buldu. O ve Xie Wu sıranın en arkasına geçtiklerinde, onbaşılar kendi sorumluluklarındaki askerleri sayıyordu.

Tam zırhlı binbaşı ise birliğin önünde, tüm heybetiyle duruyordu.

Sıranın en arkasındaki onbaşı sayım yaparak Fan Changyu ve Xie Wu'nun yanına geldiğinde kükredi: "Siz hangi takımdansınız? Neden benim birliğime daldınız?"

Xie Wu hiç istifini bozmadan yüksek sesle cevap verdi: "Piyade taburundan dağıtılıp yeniden görevlendirildik."

Bunu yapmaktaki amacı, Üçüncü Birlik binbaşısı Li Lian'ın dikkatini çekmekti.

Nitekim Li Lian, birliğin arkasındaki kargaşayı fark edip başı dik bir şekilde o tarafa yürüdü. Sert bir sesle sordu: "Ordu harekete geçmek üzere, ne bu gürültü?"

Onbaşı, "Komutanım, birliğe fazladan iki kişi katılmış. Başka yerden görevlendirildiklerini söylüyorlar," dedi.

Li Lian eskiden muhafız birliğindeydi; daha sonra rütbe alıp kendi başına birliği yönetebilecek duruma gelince Xie Zheng tarafından Sol Muhafız Ordusu'na gönderilmişti. Doğal olarak Xie Wu'yu tanıyordu.

Muhafız birliğinde "Xie" soyadı verilenler, eskiden isimleri bile olmayan ölüm fedaileriydi; onlar Xie Zheng'e en sadık olan gruptu.

Xie Wu, Li Lian'a bir göz işareti yapınca, Li Lian onun ve yanındaki yabancı askerin neden kendi birliğinde olduğunu daha fazla sorgulamadı. Gizli bir görev yürüttüklerini sandı. Onbaşıya çıkıştı: "Dağda o kadar adam kaybettik, zar zor yeni adam alabildik, bir de fazla mı diyorsun?"

Onbaşı azar yiyince hemen sesini kesti.

Fan Changyu ve Xie Wu'yu merakla süzen diğer askerler de hemen toparlanıp önlerine döndüler.

Neyse ki Fan Changyu'nun daha önce muhatap olduğu askerler hep aşçı bölüğünden veya yaralılar çadırındandı. Diğer birliktekiler adını duymuş olsalar da yüzünü hiç görmemişlerdi.

Şu an üzerinde eski bir zırhla, başı öne eğik bir şekilde sırada beklerken, diğer askerler bu yeni gelen çocuğu cılız bir maymuna benzettiler ve üzerinde fazla durmadılar.

Li Lian ellerini arkasında kavuşturup birliğin önüne döndü. Xie Wu bunu görünce telaşlandı; Li Lian'a bir şekilde kendisini ve Fan Changyu'yu birlikten çıkarması için işaret vermek istiyordu. Ne de olsa Fan Changyu'nun gerçekten savaşa girmesine izin veremezdi. Ancak tam o sırada ön saflarda bir hareketlenme oldu. Bir gözcü

atını dörtnala sürerek haber getirdi: "Shi Yue ve adamları öncü birliğimizde bir gedik açtı, güneye kaçmaya çalışıyorlar! Askeri danışmanın emridir: Sol Muhafız Ordusu derhal öncü birliğe destek versin!"

Sol Muhafız Ordusu komutanı gürledi: "Sol Muhafız Ordusu ilk üç birlik, tam hızla ileri!"

O ana kadar dimdik duran askeri nizam anında bozuldu; beşerli kollar halinde savaş meydanına doğru koşmaya başladılar.

***

Xie Zheng'in muhafız birliği, basit mesajları iletmek için genellikle ıslık seslerini parola olarak kullanırdı.

O keskin ve telaşlı ıslık sesi, Xie Zheng'in tehlikede olabileceği anlamına geliyordu.

Xie Wu'nun ıslığını duyan muhafızlar anında Xie Zheng'i aramaya koyuldular. Kaldığı yaralı çadırında olmadığını görünce etraftaki ipuçlarını takip ettiler ve çok geçmeden Fan Changyu ile kardeşinin kaldığı çadırı buldular.

Changning, elinde dikiş iğnesiyle Xie Zheng'in başında bekliyordu. Çadıra yaklaşan hızlı ayak seslerini duyunca hemen iğneyi Xie Zheng'e batırdı.

Baygın haldeki adam neredeyse aynı saniyede gözlerini açtı. Muhafızlar çadırın perdesini aralayıp Xie Zheng'i görünce büyük bir sevinçle, Changning'in orada olduğunu bile umursamadan seslendiler: "Marki!"

Xie Zheng'in yüzü korkutucu derecede karanlıktı. Hemen dışarı çıkmak için hamle yaptı ama uyku ilacının etkisi henüz geçmediği için vücudu dermansızdı. Yatağın direğine tutunarak ancak dengesini sağlayabildi.

Muhafız hemen yanına gidip ona destek oldu: "Marki, neyiniz var?"

Xie Zheng, Changning'in yatağın kenarına bıraktığı hançeri fark etti. Hiç düşünmeden hançeri alıp avucuna derin bir çizik attı. Kan,

hançerin ucundan yere damlarken Changning korkuyla kısa bir çığlık attı, yüzü bembeyaz oldu.

Bu keskin acı, Xie Zheng'in üzerindeki ilaç etkisini dağıtmaya yetmişti. Yüzü daha da asıldı, muhafıza sordu: "Li Lian'ın birliği şu an nerede?"

Muhafız cevap verdi: "Shi Yue'nin emrinde nereden geldiği belirsiz, devasa güçte bir komutan varmış. Kimse önünde duramıyor. Shi Yue bu komutanı yol açmak için kullanıp öncü birliğimizi yardı. Danışman, Sol Muhafız Ordusu'nu o gediği kapatması için gönderdi."

Xie Zheng artık bir an bile yerinde duramazdı. Büyük adımlarla çadırdan çıktı, soğuk bir sesle emir verdi: "Zırhımı getirin! Beş yüz seçkin süvari hazırlansın!"

Gönderdiği öncü birlik, kendi emrindeki en seçkin savaşçılardan oluşuyordu. Eğer onlar bile Shi Yue'yi durduramadıysa, bu savaşın gidişatı pek de iç açıcı görünmüyordu.

Çok geçmeden bir muhafız, ağır siyah pullu zırhını getirip ona giydirmeye başladı. Changning şaşkın şaşkın çadırdan dışarı fırladı; Xie Zheng'in o buz gibi yüzünü görünce ağzına kadar gelen "Enişte" kelimesini geri yuttu.

Eniştesini hiç bu kadar korkutucu görmemişti. Sanki birini diri diri yutacakmış gibi bakıyordu; hafızasındaki eniştesine hiç benzemiyordu.

Üstelik bu adamlar ona "Marki" diyordu; Marki de ne demekti?

Muhafız, Xie Zheng'in savaş atını getirdi. Xie Zheng siyah pelerinini bağladı, yanındaki muhafıza soğukça emretti: "Gongsun Yin'e haber uçurun, arkadaki kuşatmayı daraltsın. Öncü birliğe daha fazla destek göndermesine gerek yok."

Atın sırtına atladığında, çadırın kapısında bir lahana fidesi gibi boynu bükük duran Changning'e bir bakış attı ve Xie Qi'ye dedi ki: "Ona iyi bak."

Xie Qi yumruğunu avucuna vurup selam verdi. Xie Zheng atını

mahmuzlayıp kamçısını şaklatarak oradan uzaklaştı; on beş kadar muhafız da hemen peşine takıldı.

Changning'in gözleri doldu, ağlamak istiyor ama korkudan ağlayamıyordu. Neden enişteşi uyanınca bu kadar korkunç biri olmuştu?

Xie Qi'nin de çocuk bakma tecrübesi yoktu; beceriksizce onu teselli etmeye çalıştı. Changning, onun kendisine kızmayacak biri olduğundan emin olunca bir anda feryadı kopardı: "Ablamı istiyorum—"

Xie Qi, Fan Changyu'yu ortalıkta göremeyince o da şaşırdı. Sordu: "Peki ablan nereye gitti?"

Changning hıçkırarak cevap verdi: "Ablam kötü adamları pataklamaya gittiğini söyledi."

Xie Qi'nin yüreği ağzına geldi. Sormaya devam etti: "Peki Marki... yani enişten buraya nasıl geldi?"

Changning burnunu çekti: "Ablam sırtında getirdi."

Xie Qi yutkundu. Marki'nin uyandığında neden birini yiyecekmiş gibi baktığını şimdi anlamıştı.

Changning'e baktı; çocuğu bu tekinsiz yerden uzaklaştırmanın en iyisi olacağına karar verdi. "Ağlama artık, seni yaban tavuklarını görmeye götüreyim mi?" dedi.

Changning hâlâ hıçkırıyordu; korkmuştu, sürekli ablasını sayıklıyordu. Xie Qi; yaban domuzları, yaban sığırları, dağda aklına gelen ne varsa saydı. En son "doğan" deyince Changning'in hıçkırığı bir an durdu. Islak gözlerini kocaman açıp sordu: "Doğan mı?"

Xie Qi işin renginin değiştiğini görünce hemen atıldı: "Ak başlı bir doğan hem de! Kanatlarını açınca bu kadar oluyor, görmeye gidelim mi?"

Changning, adamın elleriyle gösterdiği büyüklüğe bakıp başını salladı: "Gidelim."

Haberleşmeyi en hızlı şekilde sağlamak için, ak doğan son günlerde muhafızlar tarafından sırayla korunuyordu. Gece gündüz demeden, doğan bir mesaj getirdiğinde nöbetçi muhafız onu hemen Xie Zheng'e sunuyordu.

Bugün nöbet sırası Xie Qi'deydi. Çocuğu oraya götürürse hem ona hem de doğana aynı anda göz kulak olabileceğini, bunun daha kolay olacağını düşündü.

***

Fan Changyu, iki ordunun nerede karşılaştığını bilmiyordu. Sadece yol boyunca koştuklarını, önceleri ağaçlık olan yerlerin yerini üzerinde ot bitmeyen, çiğnenmiş topraklara bıraktığını fark ediyordu. Uzaktan, kulakları sağır eden savaş çığlıkları geliyordu; deniz dalgaları gibi birbiri ardına yükseliyordu.

Rüzgâr tepelerin üzerinden geçerken beraberinde yoğun bir kan kokusu getiriyordu.

Bu, Fan Changyu'nun katıldığı ilk büyük ölçekli savaştı. Korktuğunu hissetmiyordu ama kalbi nedense deli gibi çarpmaya başlamıştı; zırhın altındaki kollarında tüyler ürpermişti.

O ve Xiao Wu, birliğin orta-arka sıralarındaydı. Öndeki savaşın ne durumda olduğunu göremiyorlardı. Sadece bir generalin sesinin kısıldığını belli eden o gür nidasını duydular: "Süvari birliği, saldır!"

Ardından bir savaş çığlığı yükseldi; insanın kulak zarlarını titretecek kadar güçlüydü. Yer, ilerideki vadiden gelen sarsıntıyla sarsıldı; sanki tüm yeryüzü titriyordu.

Fan Changyu, Xiao Wu'nun kendisinden daha gergin olduğunu fark etti. Xiao Wu, Fan Changyu'ya fısıldadı: "Fan Kızımız, birazdan savaş meydanına girdiğimizde beni yakından takip et, sakın tehlikeye atılma!"

Fan Changyu "Tamam" dedi ama tam o sırada önlerindeki piyade birliği de yeri göğü inleten bir nida patlattı. Fan Changyu'nun sesi o gürültüde kaybolup gitti; herkes kılıçlarını çekmiş ileri atılıyordu.

Artık askeri emirlerin duyulması imkânsızdı; herkes önündeki ne

yapıyorsa onu yapıyordu.

Fan Changyu'nun kalbi bir davul gibi güm güm atıyordu. Muhtemelen heyecandan ve gerginlikten dolayı vücudundaki kan tersine akıyor gibiydi; o kadar yol koşmanın yorgunluğunu bile hissetmiyordu. Orduyla birlikte bir sel gibi savaş meydanına daldı.

Her yer ölülerle doluydu; neredeyse cesetlerin üzerine basarak ilerliyorlardı. Gözü dönmüş isyancılarla kılıç kılıca geldiklerinde, attıkları her çığlık aslında kendi cesaretlerini toplamak içindi.

Fan Changyu'nun önünde koşan bir asker, mızraklı bir isyancı tarafından delik deşik edildi. O askerin onbaşısı, daha önce Fan Changyu ve Xie Wu'nun kimliğini sorgulayan adamdı. Onbaşı vahşi bir nidayla kükredi, elindeki palayı isyancının yüzüne indiriverdi; bir anda her yere kan sıçradı.

Geriye kalan üç asker, gözleri kan bürümüş halde onbaşıyı takip ederek savaşıyorlardı. İçlerinden biri yere kapaklandığında, diğerleri el birliğiyle onu kurtarmaya çalışıyordu.

Fan Changyu, erzak çalındığı gün Gongsun Yin'in söylediği o sözleri şimdi çok daha iyi anlıyordu.

Sadece generaller değil, en küçük onbaşı bile emrindekilerin hayatını kendi sorumluluğu olarak görüyor, onları korumak için elinden geleni yapıyordu.

Fan Changyu, karşısındaki kanlı canlı insanları bir sebze doğrar gibi öldürmeye henüz elinin gitmediğini fark etti. Sadece hayati olmayan yerlere vuruyor, düşmanını savaşamayacak hale getirmeye çalışıyordu.

O onbaşının kafası neredeyse uçurulmak üzereyken, Fan Changyu araya girip o ölümcül darbeyi savuşturdu. Onbaşı dönüp ona bir baktı; hiçbir şey söylemedi ama yüzündeki kanlarla isyancılarla çarpışmaya devam etti.

İsyancıların arasından atlı bir komutan, bu piyade karmaşasının içine daldı. Atının hızını kullanarak mızrağıyla önüne geleni deviriyor, birçok Yanzhou askerini deşiyordu.

Ölmeyenlerin tepesine ise arkadaki Chongzhou askerleri binip işlerini bitiriyordu. Yanzhou piyadeleri açıkça zor durumdaydı.

Xie Wu, ordunun içinden biri olarak bu duruma çok öfkelenmişti. Fan Changyu'nun dövüş yeteneğinin ne kadar üstün olduğunu, etrafındaki askerlerin ona zarar veremeyeceğini görünce; o isyancı komutan üzerlerine doğru at sürerken bir hamlede atın eyerine yapışıp kendini yukarı çekti ve elindeki uzun kılıcı indirdi.

Atın üzerindeki isyancı, elindeki mızrakla bu darbeyi son anda karşıladı ama Xie Wu çoktan atın sırtına sağlam bir şekilde yerleşmişti. İsyancı komutanın elindeki uzun saplı silahı bu yakın mesafede işe yaramaz hale gelmişti; Xie Wu hançeriyle adamın boğazını kesip onu attan aşağı yuvarladı.

"Canını alacağım senin çocuk!" İsyancıların bir başka komutanı bu durumu görünce kükreyerek üzerlerine atıldı. Elindeki bir çift gürz rüzgâr gibi savruluyordu. Yol boyunca atının altındaki askerleri o gürzlerle savurup atmış, güçten yana dengi olmayan bir devdi bu.

Xie Wu'nun dövüş tarzı çeviklik üzerineydi; bu devle göğüs göğse çarpışmaya cesaret edemedi, hemen attan atlayıp kenara çekildi. Li Lian, askerlerin bu isyancı komutan tarafından feci şekilde katledildiğini görünce onu durdurmak istedi.

Ancak elindeki mızrak rakibin gürzüyle çarpışınca, Li Lian atıyla beraber birkaç adım geri savruldu. Avuç içi feci şekilde sızlıyordu, silahını neredeyse elinden düşürecekti. Li Lian'ın yüzü anında bembeyaz oldu.

İsyancı komutan kahkahalarla güldü: "Zevksiz, çok zevksiz! Bu eller neden hamur gibi yumuşak böyle?"

Uzaktan bir general, Li Lian'ın o isyancı devle çarpıştığını görünce bağırdı: "General Li dikkat edin! O herif tam bir canavar, komutanımızı bile attan aşağı devirdi!"

Bunu duyan Li Lian'ın içine bir korku düştü. İsyancı dev gürzleriyle üzerine atıldığında, birkaç hamleyi zorlukla savuşturdu. Bu adamın gerçekten devasa bir gücü vardı; o gürzler sadece ağır değil, adamın elinde inanılmaz derecede çevikti. Bir kez darbe alsa, ya ölür ya da

sakat kalırdı.

Rakibi tekrar şiddetle saldırdığında, Li Lian mızrağını yatay tutarak kendini savundu ama adamın o garip gücüne karşı koyamadı. Gürz vücuduna isabet edince ağzından bir kan fışkırdı. Neyse ki darbenin gücünün büyük kısmını savuşturabilmişti de oracıkta can vermemişti.

"Bir tane bile dişli rakip yok!"

İsyancı dev küstahça bir nida patlattı. İkinci gürzü tam indirecekken, nereden geldiği belli olmayan bir halat uçup boynuna dolanıverdi. Büyük bir güçle asılan halat karşısında isyancı dev, ayaklarını üzengilere sıkıca kenetledi; gürzlerinden birini bırakıp halatı elleriyle yakaladı. Karşıdakiyle bir halat çekme yarışına girdi; ancak bu sayede attan aşağı yuvarlanmaktan kurtuldu.

Halatın ucuna baktığında, onu çekenin zayıf görünümlü bir Yanzhou askeri olduğunu gördü.

Li Lian bu fırsatı kaçırmadı, mızrağını sapladı. İsyancı dev sağ elindeki gürzle mızrağı savuşturdu; Li Lian'ın silahı neredeyse elinden uçup gidecekti.

Bu hamlesi boşa çıkınca Li Lian daha fazla zorlamadı, atını hemen geri çekti.

İsyancı dev, atın sırtında bir dağ gibi oturmuş, etli ve korkunç yüzüyle Fan Changyu'ya bakıyordu. Halatı iki eliyle kavrayıp tüm gücüyle asıldı; o zayıf askeri kendi tarafına çekmeye çalışıyordu.

Fan Changyu hazırlıksız yakalanınca bir an sendeledi ama hemen ardından iki ayağını yere sımsıkı bastı; sanki toprağın altına kök salmış gibiydi. Adam onu bir adım bile kıpırdatamadı.

İsyancı dev buna inanmak istemedi, tüm gücüyle asılmaya devam etti. O sırada bir isyancı asker fırsat bu fırsat diyerek mızrağını Fan Changyu'ya saplamaya kalktı. Fan Changyu tam o anda halatı serbest bıraktı ve isyancı askere bir tekme savurdu.

Halatın ucu boşalınca, isyancı dev dengesini kaybedip sırtüstü attan aşağı yuvarlanıverdi.

Bunu gören Yanzhou askerleri hemen mızraklarıyla üzerine çullandılar. İsyancı dev o hantal cüssesine rağmen inanılmaz bir çeviklikle yerde yuvarlandı, boynundaki halatı bir bıçak darbesiyle kesti. Sonra bir askerin mızrağını yakalayıp askeri mızrağıyla beraber havaya kaldırdı; adamı dev bir sarkaç gibi etrafında çevirerek üzerine gelen Yanzhou askerlerini püskürttü. Sonra adamı askerlerin en yoğun olduğu yere fırlattı; bir sürü asker yere serildi.

Yanzhou ordusu ağır kayıplar veriyordu; askerler başlangıçtaki o ölümüne cesaretlerini yitirmiş, geri çekilmeye başlamışlardı.

İsyancı dev düşürdüğü gürzlerini yerden aldı. Karınca ezer gibi önüne gelen Yanzhou askerlerini gürzleriyle savurup öldürerek doğruca Fan Changyu'ya yürüdü. Sırıtarak gürledi: "Seni cılız maymun! Bileğinde biraz güç varmış demek. Bakalım dedenin şu gürzlerine ne kadar dayanabileceksin!"

Xie Wu, bir isyancı askerin boğazını kestikten sonra avazı çıktığı kadar Fan Changyu'ya bağırdı: "Kaç çabuk!"

Fan Changyu aslında kaçmak istiyordu ama o isyancı devin gürzlerini her savuruşunda birkaç Yanzhou askerinin kafasının parçalandığını, beyinlerinin etrafa saçıldığını ve birer bez bebek gibi savrulduklarını görünce; üstelik Xie Wu onu korumak için hiç düşünmeden devin üzerine atılınca, ayakları geri gitmedi.

Elindeki o derme çatma palayı fırlatıp attı; belindeki siyah demir satırı ve kasap bıçağını çıkardı. İki keskin bıçağı birbirine sürterek çıkardığı o kulak tırmalayan metal sesiyle, isyancı deve doğru hızla koştu. Bakışları, fırtınadaki şimşekler kadar soğuk ve keskindi.

Xie Wu, çevikliğini kullanarak devin vücudunda bir çizik açmayı başardı ama dev onu sertçe yere fırlattı. Xie Wu'nun vücudunun yarısı uyuşmuştu. Tam o sırada devin gürzü tam alnına inmek üzereydi. Kafasının bir karpuz gibi parçalanacağını düşünerek gayriihtiyari gözlerini yumdu ama o ölümcül darbe gelmedi. Sadece insanın dişlerini sızlatan korkunç bir metal çarpışma sesi duyuldu.

Xie Wu gözlerini hafifçe araladığında, Fan Changyu'nun bir dizinin üzerine çökmüş, iki siyah kasap bıçağını çapraz yaparak devin gürzünü havada tuttuğunu gördü.

Fan Changyu dişlerini sımsıkı kenetlemişti, dizi toprağın içine gömülmüştü.

Xie Wu'nun gözleri anında doldu. Fan Changyu dişlerinin arasından ona tek bir kelime fısıldadı: "Git!"

Xie Wu hiç ikiletmedi; gürzün menzilinden yuvarlanarak kaçarken bir yandan da isyancı deve bir hançer fırlattı.

İsyancı dev, Fan Changyu'nun üzerine indireceği diğer gürzüyle o hançeri savuşturmak zorunda kaldı.

Fan Changyu bu fırsatı kaçırmadı, hemen geri çekildi. Aynı zamanda iki kasap bıçağını yukarı doğru savurarak devin elinin sırtında kemiğe kadar dayanan derin bir yara açtı.

İsyancı dev acıyla gürzünü yatay savurduğunda, Fan Changyu bir sıçrayışla geri kaçtı.

İsyancı dev, elinin sırtındaki oluk oluk akan kana bir baktı, yüzündeki etler gerildi, kükredi: "Ölmek istiyorsun sen!"

Bunu dedikten sonra elindeki yarayı umursamadan, gürzlerini çok daha vahşi bir şekilde savurmaya başladı; tek amacı Fan Changyu'nun canını almaktı.

Elindeki gürzler som demirdendi ve her biri seksen-yüz jin ağırlığındaydı. Fan Changyu az önce Xie Wu'yu kurtarmak için o darbeyi karşıladığında, avuç içleri feci şekilde sarsılmış ve yırtılmıştı. Kasap bıçaklarının boyu yetmiyordu, ağırlığı da bu gürzlere karşı koymaya yetecek kadar değildi.

Şu an Fan Changyu artık o gürzleri karşılamaya çalışmıyor, sadece kaçıyordu. Ara sıra kaçamadığı anlarda gürzlerle çarpışmak zorunda kalıyordu; avuçlarından sızan kan bıçakların sapını boyamıştı. Tekrar kaçamayacağı bir ana geldiğinde, elindeki kasap bıçağı gürzün darbesiyle elinden uçup gitti.

İsyancı dev, Fan Changyu'nun bir silahını kaybettiğini görünce daha da heyecanlandı: "Seni bir et yığınına çevirmeden bırakmayacağım!"

Fan Changyu yerdeki bir palayı ayağıyla havaya fırlatıp kaybettiği

bıçağın yerine aldı ama o pala gürzle çarpışınca anında ikiye bölündü.

Sol Muhafız Ordusu komutanı Yan Yi, o isyancı dev tarafından yaralanmış, artık atına bile binemez hale gelmişti. Muhafızları tarafından güvenli bir yere taşınırken, savaş meydanında Fan Changyu ile devin çarpışmasını izledi ve şaşkınlıkla sordu: "O asker hangi birlikten?"

Yanındaki muhafızlar bilmediklerini söylediler.

Yan Yi dikkatle izledikten sonra dedi ki: "Eğer elinde düzgün bir silahı olsaydı, belki de o devle başa çıkabilirdi. Çabuk, benim kılıcımı ona götürün!"

Muhafız, komutanın uzun saplı süslü kılıcını Fan Changyu'ya götürmek üzereyken, Xie Wu kan ter içinde oraya koştu ve bağırdı: "Sol Muhafız Ordusu komutanı Yan Yi nerede!"

Yan Yi onun Xie Zheng'in muhafızı olduğunu tanıdı ve yaralı haliyle ayağa kalkıp, "Buradayım," dedi.

Xie Wu'nun gözleri kan çanağına dönmüştü, Fan Changyu'nun olduğu tarafı işaret etti: "Çabuk asker gönderip hanımefendiyi kurtarın!"

Yan Yi donakaldı: "Hanımefendi mi?"

Xie Wu artık hiçbir şeyi umursamıyordu: "O devle çarpışan kişi, Marki'nin eşidir!"

Yan Yi o an kafasının kaç kez uçurulacağını hesaplayamadı bile ama yaraları o kadar ağırdı ki silah bile tutamıyordu. Hemen birkaç genç subaya asker alıp yardıma gitmelerini emretti.

Xie Wu ondan bir at istedi ve Fan Changyu'ya destek olmak için atıldı. Yan Yi elindeki kılıcı ona uzattı: "Belki işine yarar!"

Xie Wu hiçbir şeyi umursamadan kılıcı kaptığı gibi isyancı askerleri yara yara Fan Changyu'ya doğru sürdü.

Diğer tarafta, Fan Changyu yerden aldığı birkaç palanın da

kırılmasıyla aynı kaderi paylaşmıştı. Tam bir gürz darbesi daha gelirken, son anda kaçmayı başardı ama miğferi gürzün ucuyla sıyrılıp düştü. Saçları dağılmamıştı ama bir kadın olduğu artık açıkça belli oluyordu.

İsyancı dev, bunca hamleyi savuşturan kişinin bir kadın olduğunu beklemiyordu. Kadın bu perişan haliyle bile çok güzel görünüyordu. Kahkahalarla güldü: "Bir kadın mı? Yakalayın şunu! Chongzhou askerleri, bu gece hepiniz damat olacaksınız!"

Chongzhou askerleri vahşi çığlıklar atarak daha da hırsla saldırmaya başladılar.

İsyancı dev artık Fan Changyu'yu öldürmek istemiyor, onu canlı yakalamaya çalışıyordu. Gürz darbeleri eskisi kadar öldürücü değildi ama çok daha sinsi ve zorlayıcıydı.

Fan Changyu'nun yüzü buz gibiydi. Bir Chongzhou askerinin elinden mızrağını kapıp silah olarak kullandı. Silahın boyu uzayınca hamleleri anında keskinleşti; geniş ve sert darbelerle isyancı devi birkaç adım geri çekilmeye zorladı. Ancak dev tüm gücüyle asılınca, elindeki mızrak anında ortadan ikiye kırıldı.

İsyancı dev alay eder gibi gökyüzüne bakarak kahkahalar attı.

Fan Changyu'nun yanağında bir kan izi oluşmuştu. Elindeki kırık mızrağı fırlatıp attı; gözlerini hırsla isyancı devin sağ elindeki gürze dikti. Sağ elinde kendi açtığı o derin yara vardı; o elindeki gürzü kapmak çok daha kolay olacaktı.

Arkasından bir ses yükseldi: "Kılıcı yakala!"

Fan Changyu dönüp baktığında, uzun saplı bir kılıcın kendisine doğru fırlatıldığını gördü.

Tam elini uzatıp yakalayacakken, isyancı dev gürzünü savurdu. Fan Changyu eğer kılıcı tutmaya çalışırsa, gürz eline inecekti.

Kılıcı tutacakmış gibi bir hamle yaptı ama aslında tüm gücünü bacağına verip, devin gürz sallayan kolunun koltuk altına sert bir tekme savurdu. İsyancı dev acıyla bağırdı. Fan Changyu kılıcı tutacakmış gibi yapan eliyle devin elindeki o gürzü kapıverdi ve bir

an bile duraksamadan gürzü tüm gücüyle deve indirdi.

İsyancı dev hemen diğer gürzünü kaldırıp kendini savundu. İki dev gürz çarpıştığında, metalin o kulak tırmalayan "çın" sesi yükseldi; yakındakilerin kulakları bir anlığına sağır oldu.

Gürzün üzerindeki demir çiviler dümdüz olmuştu. İsyancı dev o darbenin şiddetiyle sendeleyerek bir adım geri gitti; gürz neredeyse elinden uçacaktı.

Yüzündeki etler titredi; sonunda işlerin kötüye gittiğini anlamıştı. Bu kadın eline kendisininkiyle eş değer bir silah alınca, gerçekten de ondan aşağı kalmıyordu.

Fan Changyu'nun durmaya hiç niyeti yoktu; gürzü savurmaya devam etti. İkinci darbe isyancı devin avuç içlerini parçaladı. Fan Changyu, devin dehşet dolu bakışları arasında sırıttı ve onun sözlerini ona iade etti: "Sana et yığını nasıl yapılırmış göstereyim!"

Bunu dedikten sonra kanlar içindeki iki eliyle gürzün sapını kavradı ve gürzü isyancı deve öyle bir indirdi ki; adam gürzüyle savunmaya çalışsa da darbenin şiddetiyle gürzüyle beraber havaya uçup geriye savruldu.

Gürzlerden biri karnına öyle bir gömülmüştü ki; gerçekten de etin içine işlemişti.

Doğrulmaya çalıştı ama sadece bir ağız dolusu kan fışkırtabildi; gözlerini kocaman açarak oracıkta can verdi.

Koca savaş meydanı bir anda sessizliğe gömüldü.

Az önce Fan Changyu'ya ahlaksızca bakan isyancı askerler, şimdi her biri bir hortlak görmüş gibi bembeyaz suratlarla sağa sola kaçışmaya başladılar.

Sadece düşmanlar değil, kendi tarafındakiler bile Fan Changyu'ya bakarken bir ürperti hissediyordu.

Askerler uzakta toplanmış, Fan Changyu'ya yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı.

Yaralı birkaç general uzaktaki bir tepenin yamacına çökmüş, zorlukla yutkunuyorlardı.

İçlerinden biri, "Marki'mizin eşinden beklendiği gibi," dedi.

Bir diğeri fısıldadı: "Aynı gürzle, o dağ gibi adamı nasıl havaya uçurabildi?"

Bu soru sorulunca hepsi birden sessizliğe gömüldü.

Hanımefendileri, isyancıların bulduğu o devden bile daha mı güçlüydü?

Xie Wu, isyancı devin öldüğünden emin olduktan sonra Fan Changyu'nun yanına koştu: "Fan Kızımız, iyi misin?"

Fan Changyu karşısındaki adama bir baktı; görüş alanındaki her şey sanki kanlı bir perdeyle örtülmüş gibiydi. Şu an midesi feci şekilde bulanıyordu; dünya etrafında dönüyor ama bir türlü bayılamıyordu.

İki elini dizlerine dayayıp bir süre öğürdü, zorlukla bir cümle kurabildi: "İyiyim."

Xie Wu hemen atının üzerindeki matarasını çıkarıp kapağını açtı ve Fan Changyu'ya uzattı: "Fan Kızımız, biraz su iç de ağzını çalkala. Savaş meydanına ilk kez çıkan askerler, döndükten sonra on-on beş gün kâbus görürler."

Fan Changyu ağzını çalkalayıp birkaç yudum su içince o mide bulantısı biraz dindi.

Daha önce hiç bu kadar büyük ve vahşi bir katliam sahnesi görmemişti; sanki elindeki bıçakların saplandığı şeyler insan değilmiş gibi geliyordu.

Ama savaş meydanında kural belliydi: Sen öldürmezsen, onlar seni öldürürdü.

Biraz ilerideki askerler arasında hâlâ bir kargaşa vardı. Xie Wu bir bakış attı, kılıcını çekip ölü isyancı deve doğru yürüdü.

Fan Changyu sordu: "Ne yapıyorsun?"

Xie Wu, "Düşman komutanın kafasını keseceğim," dedi. "Askerleri teslim olmaya zorlamak için."

Fan Changyu, biraz ötede duran kasap bıçağına baktı. Silahının kaç kez elinden uçtuğunu, kendisine nasıl hakaret edildiğini hatırladı ve "Ben yaparım," dedi.

Xie Wu tam bıçağı indirecekken Fan Changyu'nun bu sözünü duyunca kenara çekildi.

Fan Changyu adam öldürmüştü ama kafa kesmek gibi bir şeyi ilk kez yapacaktı.

Siyah demir satırı inanılmaz keskindi; tek bir darbede kafa gövdeden ayrıldı.

Ancak adam öleli biraz olduğu için, o darbe etrafa kan sıçratmadı.

Xie Wu düşman komutanın kafasını saçlarından tutup havaya kaldırdı ve kargaşanın sürdüğü tarafa doğru bağırdı: "Komutanınız öldü! Silahlarınızı bırakıp teslim olanların canı bağışlanacak!"

Uzaktaki isyancılar önce birbirlerine baktılar, sonra birer birer silahlarını yere bıraktılar.

Uzaktan gelen gök gürültüsü gibi at nalı sesleri yankılanmaya başladı. Savaştan yeni çıkmış Yanzhou ordusu yorgun olmasına rağmen tetikte beklemeye başladı.

Neyse ki tepeye tırmanan bir gözcü, gelenlerin sancağını görünce aşağı bağırdı: "Dost birlik!"

Generallerden sıradan askerlere kadar herkes derin bir nefes aldı.

Eğer bu savaş meydanı her yerde ceset ve kanla dolu olmasaydı, Fan Changyu aslında oracığa çöküp oturmak istiyordu.

Çok yorgundu; hayatında ilk kez bu kadar tükenmiş hissediyordu. Şu an bir parmağını bile kıpırdatacak hali yoktu.

At nalı sesleri yaklaştı. Batan güneş kan kırmızısıydı, gökyüzünde yaban kazları ötüyordu.

Fan Changyu, toz duman içinde gelen dost birliğe baktı. Onlar da belli ki büyük bir savaştan çıkmışlardı; atlarının bacakları, zırhları, silahları taze kanla kaplıydı. Onların tarafından esen rüzgâr bile yoğun bir kan kokusu taşıyordu.

Bakışları, en önde koşan kömür karası bir atın üzerindeki komutana takıldı. Öylesine bir bakıştı ama sonra aniden gözlerini kısıp yanındaki Xie Wu'yu dürttü: "Şu en önde koşan, omuzlarında aslan başlı zırh olan, o heybetli atın üzerindeki komutan... Neden benim kocama bu kadar çok benziyor?"

Xie Wu, Fan Changyu'ya baktı, ağzını açtı ama tek bir kelime bile edemedi.

Bölüm 84

Güneş batarken, savaş meydanında asılı kalan yırtık sancaklar, akşam güneşinin altında altın rengi bir kan lekesi gibi parlıyordu. Her yer cesetlerle doluydu; derin bir hüzün ve ıssızlık hâkimdi.

Karşıdan gelen o demir süvari birliği, sanki bu savaş yorgunu topraklara saplanan bir çelik bıçak gibiydi. Az önce silahlarını bırakıp teslim olan isyancı askerler, birer kurbanlık koyun gibi birbirlerine sokulmuş, yüzlerinde daha da büyük bir dehşetle bakıyorlardı.

Mesafe biraz daha kısalınca, Fan Changyu tek başına en önde koşan o kişiyi daha net görebildi. Yüzü soğuk bir mermer gibiydi; o yıldız gibi parlayan gözlerinde bir ateş yanıyordu. Bozkırda avlanan bir kurt gibi gözlerini ona dikmiş, kırbacını sertçe şaklatarak bu tarafa doğru at sürüyordu.

Fan Changyu'nun yüreği bir an ürperdi, yanındaki Xie Wu'ya fısıldadı: "Yaklaştıkça daha da çok benziyor, neden?"

Xie Wu ağlamak üzereydi. Xie Zheng'in o birini yiyecekmiş gibi duran sert ifadesini görünce gayriihtiyari, "Kızım, çabuk kaç!" dedi.

Fan Changyu'nun miğferi çoktan düşmüştü. O isyancı devle yaptığı ölümüne kavgadan sonra saçları da dağılmak üzereydi; o toz toprak içindeki askerlerin arasında dağınık saçlarıyla hemen fark ediliyordu.

Xie Wu'nun bu telaşını, erkek kılığına girip Yan Zheng'in yerine savaşa katıldığının ortaya çıkmasına yordu. Yüreği ağzına geldi. Atın üzerindeki komutanın neden Yan Zheng'e bu kadar benzediğini düşünmeye vakti yoktu; hemen kalabalığın arasına dalıp saklanmaya çalıştı.

Ne var ki iki bacak, dört bacağın hızına yetişemedi. O devasa siyah at koşarken sanki bir fırtına koparıyordu. Fan Changyu yerden bir miğfer kapıp kafasına geçiremeden, bir el tarafından belinden yakalanıp atın sırtına çekiliverdi.

Baş aşağı asılı kalmıştı; karnı eyerin önüne denk gelmişti. Nefesi kesildi. At tekrar hızla geri dönüp koşmaya başladı; etraftaki manzara gözünün önünden film şeridi gibi geçiyordu.

Süvari birliğinin içinden biri haykırdı: "İsyancıların başı Shi Yue, Marki tarafından vadide öldürüldü! İşte kellesi! Ordu zaferle dönüyor!"

Yorgunluktan bitap düşmüş Yanzhou ordusu, bir anda yeri göğü inleten bir sevinç çığlığı patlattı.

Fan Changyu atın üzerinde bir an çırpındı ama az önceki savaştan dolayı hiç gücü kalmamıştı; kolu kanadı uyuşmuştu. Belini ve sırtını kavrayan o el ise demir bir kıskaç gibiydi; kımıldamasına izin vermiyordu.

Çırpınırken, o adamın üzerindeki yoğun kan kokusunun arasına karışmış, o tanıdık acımsı bitki kokusunu duydu. Fan Changyu'nun direnci bir anda kırıldı. Atın üzerinde bir kaz gibi asılı kalmış halde başını zorlukla çevirip atın sırtındaki o buz gibi yüze baktı. Emin olamayarak seslendi: "Yan Zheng?"

Xie Zheng ona bir an baktı ama cevap vermedi. Gözlerini yola dikmişti. Aniden atın karnına daha sert vurdu ve kükredi: "Deh!"

Bu ses soğuk ve öfke doluydu ama Fan Changyu bunun Yan Zheng'in sesi olduğundan artık emindi.

Bir anda çırpınmayı bıraktı. Atın üzerinde öylece asılı kalmış, batan güneşin ve dağların gölgesinde, gözleri şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla dolmuştu.

Yan Zheng sıradan bir asker değildi; o bir komutandı.

Neden ona yalan söylemişti?

Xie Zheng'in atı, muhafızları çoktan geride bırakmıştı. Yolun iki yanında yeşil dağlar ve akan sular birbirine eşlik ediyordu.

Fan Changyu'nun tepkisiz kaldığını fark eden Xie Zheng, dizginleri çekip atı yavaşlattı. Elini uzatıp Fan Changyu'yu doğrultmak istedi ama Fan Changyu'nun aniden harekete geçeceğini tahmin

etmemişti. Fan Changyu, Xie Zheng'in elinden kurtulup bir leopar gibi atıldı; onu atın sırtına bastırıp yakasına yapıştı. O yuvarlak gözleriyle öfkeyle bakarak bağırdı: "Beni kandırdın!"

Xie Zheng'in yüzündeki soğukluk bir an dondu. "Açıklayabilirim," dedi.

Hava kararmaya başlıyordu. Fan Changyu, yakasından tutup atın sırtına bastırdığı adama baktı. Öfkesinin ardından, kendisinin bile tarif edemediği bir kırgınlık dalgası yükseldi.

Yaralı olduğunu sanıp onun için endişelenmiş, savaşta ölmesinden korktuğu için her şeyi göze alıp onun yerine savaşa girmişti. Ama o, başından beri ona yalan söylemişti.

Yarası gerçekten ağır olsaydı, onu tek eliyle atın üzerine çekebilir miydi?

Fan Changyu dudaklarını sıktı. Öfkesi ve kırgınlığı birbirine karıştı, haykırdı: "Neyi açıklayacaksın? Neden bir general olduğunu mu, yoksa yaralarının iyileşmediği yalanını mı?"

Sıktığı elleri yüzünden avuçlarındaki yaralar tekrar açılmış, taze kan sızmaya başlamıştı. Xie Zheng o sıcak ve yapışkan sıvıyı hissedince soruları unuttu, yüzü değişti: "Yaralandın mı?"

Bunu derken bir eliyle Fan Changyu'nun yakasını tutan elini yakaladı; yarasına bakmak için doğrulmaya çalıştı ama Fan Changyu onu bastırmaya devam etti.

Xie Zheng'in yüzü daha da karardı. Kalp atışları hâlâ düzene girmemişti; yol boyunca dörtnala sürmesinden miydi yoksa içindeki o korkudan mıydı, bilinmez. Gözlerinde bastırılmış bir öfkeyle konuştu: "Söylediğin her şeyi açıklayabilirim ama önce seni geri götürüp yarana baktırmam lazım."

Fan Changyu'nun öfkesi dinmemişti, soğukça kestirip attı: "Seni ilgilendirmez."

Dizginleri tutan kimse olmayınca at biraz yürüdükten sonra durmuştu. Fan Changyu, Xie Zheng'i serbest bırakıp attan atlamak istedi ama arkasındaki adam aniden belinden yakalayıp onu sertçe

göğsüne bastırdı.

Fan Changyu doğrulduğunda onunla yüz yüze gelmişti. Şu an beli sanki kırılacakmış gibi sıkılıyordu; çenesi de adamın eliyle sertçe tutulmuştu, kemikleri sızlıyordu. Xie Zheng'in gözlerinde kanlı bir pus vardı; neredeyse vahşice konuştu: "Beni ilgilendirmez mi? O zaman beni ilaçla bayıltıp yerime savaşa gitmeseydin! Savaş meydanı ne demek biliyor musun sen? Orası insan hayatının hiçbir değerinin olmadığı bir yer! Dağda erzak çalarken sana söylediklerimi ne çabuk unuttun?"

Sanki hiç bu kadar öfkelenmemiş gibiydi; şakaklarındaki damarlar fırlamış, bakışları onu diri diri yiyecekmiş gibi vahşiydi. Ama belini tutan elleri o kadar sıkıydı ki, parmak boğumları bembeyaz kesilmişti; sanki az kalsın kaybedeceği en değerli hazinesini korumaya çalışıyordu.

Fan Changyu hem onun yalanlarına öfkeliydi hem de içten içe kırgındı. Şimdi bir de azar yiyince göz pınarları sızladı. Gözyaşlarını zorlukla tutarak bağırdı: "Ben sadece senin savaşta ölmenden korktum!"

"Orada ölsem bile, sen gitmemeliydin!"

Bu sözü haykırdığında Xie Zheng; gözyaşlarını tutmaya çalışan, inatla ağlamayan Fan Changyu'ya baktı. Kalbi sanki kızgın bir demirle dağlanmış gibi sızladı; ikisinin de nefesi titriyordu.

Yüzü hâlâ kaskatıydı ama sesi yumuşadı: "Eğer ölseydim, kardeşini alıp ordudan ayrılmalıydın. Kendine yeni bir yer bulmalıydın; ister kasap dükkânı aç, ister domuz yetiştir, ama güzelce yaşa... İleride sevdiğin, kibar bir okumuşla evlen, çoluk çocuğa karış..."

Fan Changyu'nun gözünden bir damla yaş adamın eline düştüğünde; Xie Zheng o sessizce, hıçkırmadan ağlayan kıza baktı. Gözlerindeki kızıllık derinleşti, aniden çenesini kavrayıp onu sertçe öptü.

"GÜÜÜM—"

Gökyüzünde bir şimşek çaktı, karanlık geceyi yardı. Yarım aydır

açık olan hava, nihayet bu gece sağanak bir bahar yağmuruna teslim oldu.

İri yağmur damlaları üzerlerine düşerken Fan Changyu adamı birkaç kez itmeye çalıştı ama başaramadı. Yağmur suları göz kapaklarından süzülüyordu; yüzündekiler yağmur muydu yoksa gözyaşı mı, belli değildi. Dirseğiyle adamın göğsüne birkaç kez sertçe vurdu, adamın inlediğini duydu ama başının arkasındaki el bir an bile gevşemedi; aksine daha da delice öpmeye devam etti.

Şimşekler dağları aydınlatırken, dünya bir anlığına parlayıp tekrar zifiri karanlığa gömülüyordu.

Delilikse, Fan Changyu onunla yarışamazdı.

Göğsünde o ana kadar hiç bilmediği, yabancı duygular birbirine girmişti; ağlamayı bile beceremiyordu.

Bittiğinde alınlarını birbirine yasladılar. Xie Zheng, kanlı eliyle kadının ıslanmış saçlarını okşadı; sesi hafif ama gözleri kapkaraydı: "Ben hayatta olduğum sürece, bu hayatta başkasından çocuk yapmayı aklından bile geçirme."

Fan Changyu yeterince ağlamıştı; içindeki o kötü duygular bu ağlamayla biraz olsun dağılmıştı. Başını kaldırıp Xie Zheng'e baktığında, hiç acımadan bir yumruk savurdu.

Hiç gücünü sakınmamıştı; Xie Zheng o yumrukla doğrudan atın sırtından aşağı yuvarlandı.

Fan Changyu arkasına bile bakmadan dizginlere asıldı ve bağırdı: "Deh!"

At, çamurlu suları sıçratarak dörtnala uzaklaştı.

Xie Zheng yağmurun altında sırtüstü yatıyordu. Fan Changyu'nun vurduğu sol gözünü eliyle tuttu, hafifçe bir nefes çekti. Bir süre sonra elini indirdi; yağan yağmura bakarak yüksek sesle gülmeye başladı.

***

Fan Changyu atı çılgınlar gibi sürüyordu. Yolda eliyle dudaklarını sildi ama dokununca acıdı; kesin şişmişti.

Soğuk yağmur yüzüne çarpıyordu ama yanakları yanıyordu. Dudaklarını tekrar tekrar sildi, sanki bir şeyi silip atmak istiyordu.

İlerideki yolda Xie Zheng'i aramaya çıkan muhafızlarla karşılaştı; Xie Wu da aralarındaydı.

Fan Changyu'yu görünce atını ileri sürdü: "Fan Kızımız."

Fan Changyu'nun Xie Zheng'in atına bindiğini görünce arkasına bakındı, Xie Zheng'i göremeyince sordu: "Marki nerede?"

Fan Changyu onun sadece bir general olduğunu sanıyordu; Xie Wu'nun ona "Marki" dediğini duyunca bir an duraksadı, sonra yüzünü asarak dedi ki: "Düştü öldü!"

Bunu dedikten sonra muhafızların ne tepki vereceğine bakmadan atını sürüp gitti.

Xie Wu hemen birkaç kişiye emir verdi: "Siz hanımefendiyi koruyup geri götürün, geri kalanlar benimle gelsin, Marki'yi bulalım!"

Muhafızlar ikiye ayrıldı; bir grup belli bir mesafeden Fan Changyu'yu takip etti, diğer grup ise telaşla Xie Zheng'i aramaya gitti.

Yolda Xie Zheng'i gördüklerinde, Xie Wu ve adamları hemen atlarından inip yanına koştular: "Marki!"

Meşalelerin ışığında Xie Zheng'in gözündeki morluğu görünce hepsi donakaldı.

Hanımefendi, Marki'yi mi dövmüştü?

Xie Wu, kendisinin de Fan Changyu'yu kandırdığını hatırladı. İsyancı devin Fan Changyu'nun gürz darbeleriyle nasıl öldüğünü düşününce, zorlukla yutkundu.

Döndüğünde hanımefendi onu da dövmezdi, değil mi?

Xie Zheng onun bu aptalca düşüncelerini fark etmedi, sordu: "O nerede?"

Bu "O", sadece Fan Changyu olabilirdi.

Xie Wu hemen kendine geldi: "Xie Jiu ve diğerleri hanımefendiyi koruyarak geri götürdüler."

Xie Zheng daha fazla bir şey sormadı. Xie Wu'nun getirdiği ata bindi ve dedi ki: "Kampa dönüyoruz."

Bölüm 85

Gongsun Yin bu kez merkez ordusunun arkasını kollamakla görevliydi. Savaşın ortasında, aniden bir süvari birliğinin daldığını, Chongzhou piyade düzenini darmadağın ederek arkadaki kuşatmayı tamamlamasına yardım ettiğini gördü.

İki ordu birleştiğinde, Gongsun Yin yağmurun altında elinde şemsiyesiyle sakin bir şekilde duran yaşlı adamı görünce şaşkınlık ve sevinçle öne atıldı: "Marki daha önce dağın altındaki destek birliğinde usta birinin olduğunu söylemişti ama sizin burada olduğunuzu tahmin etmemiştim, Başmürebbi!"

Muhafızlar hemen arkasından gelip şemsiye tuttular. Yağmur şemsiyeden süzülürken, rüzgâr yaşlı adamın cübbesinin eteklerini savuruyordu; tavırlarında bilgece bir asalet vardı.

Başmürebbi Tao, "Buralarda dolaşıyordum, bir bakayım dedim," dedi.

Karşısındaki genci süzdü; bakışlarında takdir vardı: "Gongsun ailesinden bir dâhinin çıktığını duymuştum. O çocuğu senin gibi birini emrine alacak kadar ikna edebilmiş olması, onun mahareti olsa gerek."

Gongsun Yin başıyla onayladı: "Marki dünyayı ve halkı düşünüyor. Ben de onun bu asil duruşuna hayran kaldığım için hizmetindeyim."

Bunu dedikten sonra Başmürebbi Tao'yu arabaya doğru yönlendirdi: "Shi Yue'nin emrinde devasa güçte bir komutan vardı, öncü birliğimizi yarıp Shi Yue'nin kaçmasına yardım etti. Marki peşlerine düştü, yakında döner. Üstat, önce benimle dağa çıkın, bir zencefil çayı içip ısının."

Vakit geceydi; bu büyük savaştan sonra askerlerin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Dağda hazır bir kamp ve savunma duvarı varken orada kalmak en mantıklı seçimdi.

Başmürebbi Tao "Zahmet olacak" diyerek Gongsun Yin ile birlikte arabaya bindi. Yağmur damlaları arabanın tentesine fasulye taneleri

gibi çarpıyordu. Araba sarsılarak dağ yolunda ilerlerken, Başmürebbi Tao'nun sesi yağmurun arasında sakince yükseldi: "Gongsun evladım, senden birini bulmanı rica edeceğim."

Gongsun Yin o sırada Başmürebbi Tao'ya çay dolduruyordu; bunu duyunca gülümsedi: "Üstat, buyurun söyleyin."

Başmürebbi Tao, "Yarım ay önce dağa erzak getiren o Jizhou birliğinin içinde bir kız çocuğu vardı. Benim yarı öğrencim sayılır. O gün düşüncesizce dağa çıktı, bu günlerde çok zorluk çekmiştir," dedi.

Gongsun Yin'in çay dolduran eli havada kaldı. İçinden, "Geçen sefer erzak getiren o birlikteki tek kadın Fan Changyu'ydu. Acaba Başmürebbi'nin bahsettiği o mu, yoksa dağda erkek kılığında başka biri mi var?" diye geçirdi.

Çay kâsesini Başmürebbi Tao'ya uzattı ve sordu: "Üstadın kıymetli öğrencisinin adı nedir?"

Başmürebbi Tao, "Soyadı Fan, adı Changyu. Mert ve dürüst bir çocuktur," dedi.

Gongsun Yin az önce içtiği çayın bir anda asra bedel bir sirkeye dönüştüğünü hissetti; ağzı öyle bir buruştu ki konuşmakta zorlandı. Bir süre sonra, "Duyduğuma göre öğrenci seçerken kriterleriniz çok yüksekmiş?" diyebildi.

Başmürebbi Tao kimdi ki? Gongsun Yin'in bu sözlerinden onun Fan Changyu ile tanıştığını hemen anladı. Kendisinin öğrenci olmayı teklif ettiğini ama Fan Changyu tarafından reddedildiğini söylemeye utandı; hafifçe öksürüp sakalını sıvazlayarak dedi ki: "O kızın mayası sağlam, dövüş sanatlarında yüzyılda bir gelecek bir yetenek. Sadece zekâ konusunda biraz... eksik diyelim, o yüzden yarı öğrencim diyorum."

Gongsun Yin bunu duyunca içindeki o ekşime geçti, gülümsedi: "O öğrencinizi gördüm."

***

Fan Changyu kampa döner dönmez Changning'i aramaya gitti.

Changning'i bulamayınca sağa sola sorup Xie Qi tarafından götürüldüğünü öğrendi.

Hemen oraya gitti; çadıra girdiğinde Changning'in Xie Qi'nin yatağında uyuyakaldığını gördü. Yatağın kenarında ne işe yaradığı belli olmayan bir bambu sepet duruyordu; içi kuru otlarla doluydu. Ak doğan sepetin içinde kestiriyordu; ayak seslerini duyunca hemen o yuvarlak gözlerini açtı.

Fan Changyu doğanı görünce bir an duraksadı. Bu koca kuşun Xie Zheng tarafından mı eğitildiğini, yoksa en başından beri onun mu olduğunu bir türlü anlayamadı.

Xie Qi, Marki'nin kimliğinin ortaya çıkıp çıkmadığını bilmiyordu; Fan Changyu'yu görünce çekinerek seslendi: "Fan Kızımız."

Fan Changyu ona bir baktı, tek kelime etmeden Changning'i kucağına alıp çıkmaya yeltendi.

Eğer o doğan buradaysa, Xie Qi de Xie Zheng'in kimliğini biliyordu demektir; bunca gündür hepsi onu parmağında oynatmıştı.

Xie Qi, Fan Changyu'nun bu yüz ifadesini görünce her şeyin anlaşıldığını fark etti. İçini bir suçluluk ve utanç kapladı; gitmesine engel olmaya cesaret edemedi.

Changning kucağa alındığını hissedince mahmur gözlerle ablasına baktı, "Abla" diye mırıldanıp tekrar omzuna yaslanarak uykuya daldı.

Fan Changyu bir koluyla Changning'i tutarken diğer eliyle şemsiyesini açabiliyordu. Xie Qi bunu görünce hemen atıldı: "Fan Kızımız, şemsiyeyi ben tutayım."

Fan Changyu, karşısındaki bu zoraki gülümsemeyle yaranmaya çalışan gence bir süre baktı; sonunda onu daha fazla zorlamamaya karar verdi. Üstünde Xie Zheng varken, onunla beraber yalan söylemesi kendi tercihi değildi.

Yağmur şemsiyeye çarparak hafif sesler çıkarıyordu. Savaş kazanılmış ordu kampında, hava muhalefetine rağmen her çadırın ışığı yanıyordu; askerler dışarıda kutlama yapamasa da çadırların

içinde güzel yemekler ve içkilerle zaferi kutluyorlardı.

Yağmur perdesinin arkasından gelen o sesler hem uzak hem de çok netti.

Xie Qi, zekice bir yaklaşım sergileyerek söze girdi: "Fan Kızımız, Marki'nin kimliğini saklamasına kızdığınızı biliyorum. Ama Marki'nin başka çaresi yoktu. Etrafı kurtlarla çevrili. Changning daha önce isyancılar tarafından kaçırıldı; Marki sizin de başınıza bir şey gelmesinden korktuğu için bu yola başvurdu."

Fan Changyu adımlarını yavaşlattı, sordu: "Changning'in kaçırılması da mı onunla ilgiliydi?"

Xie Qi ne diyeceğini bilemeyip duraksadı. Fan Changyu onun bu sessizliğinden cevabını almıştı; yüreği daha da karmaşık duygularla doldu.

Changning ile kaldığı çadırın önüne gelmişlerdi. Fan Changyu kapıda durup arkasına döndü: "Bana eşlik ettiğin için sağ ol Xiao Qi kardeş. İçerisi dağınık, seni içeri davet etmeyeyim."

Xie Qi hemen, "Fan Kızımız, ne demek, bu benim görevim," dedi.

Fan Changyu daha fazla bir şey söylemedi. Çadıra girince ışıkları bile yakmadan, karanlıkta Changning'i yatağa yatırıp üzerini örttü. Kendisi ise bir kenara büzülüp oturdu; karanlık geceye bakarak dalıp gitti.

Tüm kuzeybatıda sadece bir tane Marki vardı; yani Yan Zheng, o Kuzeyli barbarların korkulu rüyası Wu'an Markisi miydi?

Eskiden Yan Zheng'in gerçek ve canlı olduğunu düşünürdü; huysuzdu, dili sivriydi, yemek seçerdi ama çok merhametliydi. Onun akılsız olduğunu söylerdi ama hep yardım ederdi; verdiği sözleri asla tutmamazlık etmezdi.

Çok kitap okumuştu, çok şey biliyordu; tanıdığı en akıllı insandı.

Belki de Yan Zheng ile tanıştığı o dönem, anne babasının ölümünden sonra geçirdiği en zor dönemdi; bu yüzden o gittikten sonra onu sık sık hatırlıyordu.

Bazen sakatat pişirirken, "O burada olsaydı kesin kaşlarını çatardı" diye düşünüp gülümsüyordu. Bazen onun notlar aldığı kitapları karıştırırken, "Okumuş adamın oturuşu böyle mi olur?" dediğini hatırlayıp hemen dik oturuyordu. Bazen şekerlemeciden Changning için çam fıstıklı şeker alırken, dükkân sahibi "Neden artık portakal kabuklu şeker almıyorsun?" diye soruyordu; evde artık onu yiyecek kimse kalmamıştı ama o yine de biraz alıp dönüyordu...

Zor durumda kaldığında, "Yan Zheng burada olsaydı ne güzel olurdu, o çok akıllı, kesin bir çaresini bulurdu" diye düşünüyordu.

Dağları tepeleri aşıp aradığı, ölümü göze alıp savaş meydanında korumaya çalıştığı kişi o adamdı; ama o adam aslında hiç var olmamıştı.

Wu'an Markisi'ni Yan Zheng olarak görmeye devam edemezdi.

O unvanın arkasında büyük zaferler, halkın hayranlığı ve kendisi için ulaşılamaz bir mesafe vardı.

Yağmurdan ıslanmış saçlarını henüz kurulamamıştı; saç uçlarından süzülen damlalar yeni giydiği temiz kıyafetlerini ıslatıyordu. Islak kumaşın tenine değmesi üşütüyordu ama Fan Changyu'nun zihnini daha da berraklaştırıyordu.

***

Xie Zheng yağmurun altında kampa döner dönmez bir muhafız atını teslim aldı: "Marki, Gongsun Bey az önce haber gönderdi; döndüğünüzde yanına uğramanızı istedi, önemli bir misafir gelmiş."

Islak pelerini üzerinde çok ağırlaşmıştı; Xie Zheng pelerini çıkarıp muhafıza verdi ve dedi ki: "Önce üzerimi değiştireyim."

Büyük adımlarla merkez çadırına girdi. Muhafızlar çoktan banyo suyunu ve temiz kıyafetlerini hazırlamıştı.

Xie Zheng hızlıca temizlendi, vücudundaki suları bir havluyla kuruladı; yatağın kenarındaki dar kollu uzun cübbeyi üzerine geçirirken sordu: "O döndüğünde ne durumdaydı?"

İçeride hizmet eden Xie Qi'ydi; kelimelerini seçerek cevap verdi:

"Hanımefendi hâlâ biraz öfkeli görünüyor. Birkaç bir şey söyledim ama neredeyse hiç konuşmadı."

Xie Zheng hafifçe kaşlarını çattı. Kuşağını bağladıktan sonra, "Gidip bir bakayım," dedi.

***

Fan Changyu hâlâ çadırda dalgın dalgın oturuyordu. Dışarıda yağmur sularına basarak yaklaşan ayak sesleri duyuldu; birden fazla kişi gibiydiler.

Kısa süre sonra ayak sesleri çadırın önünde durdu. Xie Qi'nin sesi duyuldu: "Fan Kızımız, aşçılar zencefil çorbası yapmış, size bir kâse getirdim."

Fan Changyu'nun zihni karmakarışıktı; sadece, "Benim bünyem sağlamdır, gerek yok, diğer askerlere ver," dedi.

Dışarıdaki kişi gitmedi; aksine çadırın perdesini kaldırıp içeri girdi.

Fan Changyu başını kaldırdığında, Xie Zheng'in o güzel ama hırçın gözleriyle karşılaştı.

Elinde zencefil çorbasıyla içeri girdi; arkasındaki Xie Qi elindeki şamdanı koruyarak masaya bıraktı ve mahcup bir gülümsemeyle dışarı çıktı.

Odanın o soğuk havası, yanan mumun sıcak ışığıyla bir anda dağılmış gibiydi.

Changning her zamanki gibi derin uyuyordu; kırmızı pelerinine sarılmış, sadece yuvarlak yüzü dışarıda kalmıştı. Işığı hissedince arkasını dönüp uykusuna devam etti.

Fan Changyu, Xie Zheng'e baktı. Eskiden kaba saba kıyafetlerle bile çok yakışıklıydı; şimdi üzerinde zarif işlemeli ipek bir cübbe varken asaleti gizlenemiyordu. Sadece gözündeki o morluk biraz göze batıyordu.

Şu an tamamen sakinleşmişti; her şeyi mantık süzgecinden geçirmişti. Onun bir Marki olduğunu, o anki öfke ve kırgınlıkla

attığı yumruğun aslında büyük bir saygısızlık olduğunu biliyordu. Dudaklarını büzüp dedi ki: "Özür dilerim, seni bu hale getirdiğim için."

Xie Zheng şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı: "Geçen seferkine kıyasla bu oldukça hafif sayılır."

Fan Changyu onun geçen seferki asker kaçağı olarak yakalandığı zamanı kastettiğini biliyordu; tekrar, "Özür dilerim," dedi.

Xie Zheng aslında şaka yapıyordu ama onun bu ciddi özrünü duyunca kaşları çatıldı: "Neden sürekli özür diliyorsun? O zaman gerçekten haksız olan bendim."

O kapkara gözlerini kadına dikti; o rahat tavrının altında dizginlenmiş bir vahşilik vardı: "Çok kitap okudum, edep adap bilirim ama sana karşı bazen kendimi tutamayıp saçma sapan şeyler yapıyorum."

Bu cümleyi söylerken kendinden tiksinir gibi bir hali vardı.

Fan Changyu ona sert bir bakış attı, kısa bir sessizlikten sonra sesini yumuşattı: "Yan... Marki, konuşalım mı?"

Xie Zheng, kadının hitap şeklindeki değişimi fark edince gözlerini kıstı, "Olur," dedi. "Önce şu zencefil çorbasını iç."

Kâseyi ona uzattı.

Fan Changyu çorbayı bir dikişte bitirdi; zencefil çorbası gerçekten de midesini ısıtmıştı.

Xie Zheng o zaman söze girdi: "En başta seni kandırmak niyetim değildi. Peşimde düşmanlar varken Qingping kasabasına düştüm, şans eseri beni kurtardın. Kimliğimi açıklasaydım başın belaya girerdi, bu yüzden sakladım."

Fan Changyu, "En baştaki saklamana kızmıyorum," dedi.

Aniden çok anlayışlı bir tavır takınması, Xie Zheng'in içinde nedense bir huzursuzluk uyandırdı.

Bölüm 86

Çadırın perdesi tam kapanmamıştı; içeri giren soğuk rüzgâr masadaki mumun alevini titretip neredeyse söndürecekti. Odanın içi mumun ışığıyla bir aydınlanıp bir kararıyordu.

Xie Zheng, parmaklarıyla huzursuzca masaya birkaç kez vurdu. O yakışıklı yüzü mum ışığında gölgelenirken, gözleri daha da karanlık bir hal aldı: "O zaman bu seferki yalanıma mı kızgınsın?"

Fan Changyu tam konuşacaktı ki, mum alevi rüzgârla tamamen söndü ve çadır zifiri karanlığa gömüldü.

Söyleyeceği sözler değişti: "Önce mumu yakayım."

Ayağa kalkacağı sırada bir el bileğini kavradı; ne çok sert ne de çok yumuşak bir tutuştu bu ama kurtulmasına da izin vermiyordu.

Xie Zheng'in alçak sesi karanlıkta yankılandı: "Sana daha önce çok güçlü bir düşmanım olduğunu söylemiştim. Geçen sefer onun elinde neredeyse ölüyordum, sebebi ordudaki bir haindi. Sizi bu işe karıştırmak çok tehlikeliydi; ne kadar az kişi bilirse o kadar güvenli olurdu. Bu yüzden beni sıradan bir asker sandığında, bu yanlışı düzeltmedim."

Burada biraz duraksadı: "Bir şey daha var, bunun için de özür dilemem lazım. Changning'in isyancılar tarafından kaçırılmasının sebebi, onu benim ailemden biri sanmalarıydı."

Fan Changyu, Xie Qi'den bu konuyu daha önce duymuştu ama Xie Zheng'in ağzından duyunca yine de bir anlık şaşkınlık yaşadı.

Dışarıdaki aydınlatma ateşlerinin ışığı çadırın içine belli belirsiz sızıyordu; içerideki her şey hayal meyal seçilebiliyordu.

Xie Zheng, kadının yüzündeki ifadeyi net bir şekilde görebiliyordu. "Changning'i kaçıran kişiyi sen de tanıyorsun," dedi. "Hani şu sahte erzak memuru kılığına girip halkı kışkırtan adam... O, Prens Changxin'in oğlu Sui Yuanqing."

Fan Changyu şimdi tamamen donup kalmıştı; o herif meğer bir prens oğluymuş!

Kehribar rengi gözlerini Xie Zheng'e çevirdiğinde, Xie Zheng'in bakışları bir an yumuşadı.

Sordu: "Senin göğsündeki o yara... Changning'i kurtarırken onun tarafından mı yapıldı?"

Xie Zheng'in kaşları çatıldı; Sui Yuanqing gibi birinin elinde yaralanmış olmayı ve günlerce yatmayı kendine pek yediremiyordu. Fan Changyu'nun elini bıraktı ve dedi ki: "Onu canlı ele geçirdim."

Fan Changyu, Xie Qi'den Changning'in başına gelenlerin Xie Zheng ile yakınlığı yüzünden olduğunu duyduğunda kendini suçlamıştı ama şimdi her şeyi öğrenince duyguları daha da karmaşık bir hal aldı.

Eğer Qingping kasabasını korumak için o herifle düşman olmasaydı, adam onun evine intikam için gelmeyecekti.

Eğer evine gelmeseydi, o resmi görmeyecekti; o resmi görmeseydi Yan Zheng'i tanımayacak ve onu tehdit etmek için Changning'i kaçırmayacaktı.

Ama "keşke"lerin bir anlamı yoktu. Her şey başa dönse, o kasabayı korumak için yine aynı şeyi yapardı; sadece bu sefer o isyancı köpeğin canını daha hızlı alırdı.

Fan Changyu birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra kendini toparladı: "Changning'in kaçırılmasında tek suçlu sen değilsin, benim de sorumluluğum var. Üstelik onu kurtarmak için o kadar ağır yaralandın; bana hiçbir borcun kalmadı, özür dilemene gerek yok. Dağdaki yalanına gelince..."

Bir an duraksadı ve devam etti: "Bizim iyiliğimizi düşündüğün içindi, sana kızacak bir şeyim yok."

Bu alışılmadık sakinliği, Xie Zheng'in içindeki huzursuzluğu daha da artırdı. Vereceği cevabı az çok tahmin edebiliyordu ve bu düşünce bile göğsündeki o karanlık öfkeyi tetikliyordu.

Bir elini alnına koyup o huzursuzluğu bastırmaya çalıştı: "Konuşalım dediğinde, yine yollarımızı ayırmaktan mı bahsedeceksin?"

Fan Changyu bir an duraksadı; daha önce pek de öyle bir şey söylememişlerdi aslında. Üstelik onun eve içgüveysi gelmesi en baştan bir anlaşmaydı.

Dürüstçe cevap verdi: "Biz hiç beraber olmadık ki, bu yolları ayırmak sayılmaz."

Bu sözler biter bitmez, yanındaki adamın havası bir anda buz kesti. Fan Changyu'nun kalbi gayriihtiyari hızlandı.

Xie Zheng yavaşça gözlerini kaldırdı, sordu: "Hiç beraber olmadık mı?"

Fan Changyu onun o baskıcı bakışlarına karşı, yumuşak ama kararlı bir şekilde cevap verdi: "Eğer Qingping kasabasındaki günlerden bahsediyorsan, o zaman sen bir anlaşma gereği benimleydin. Üstelik sahte bir isim kullanıyordun; dünyada Yan Zheng diye biri hiç yoktu. O evlilik cüzdanı bile geçersizdi, yani beraber sayılmazdık."

Xie Zheng artık ona bakmıyordu. Gözlerini kaçırdığında, o uzun kirpikleri karanlıkta birer gölge gibiydi: "O zaman neden beni aramaya geldin? Neden seni geri götürmemi istedin? Neden kendi başına savaşa girmeye kalktın?"

Dudaklarının kenarında soğuk bir gülümseme belirdi.

Fan Changyu ona baktı, bakışları yavaşça yumuşadı ama o yumuşaklığın arkasında çok daha güçlü bir şey vardı: "Çünkü o zaman sen Yan Zheng'din."

Xie Zheng'in her zaman soğuk ve kibirli olan gözlerinde nadir görülen bir şaşkınlık belirdi. Kısık bir sesle, "O da bendim ama," dedi.

Fan Changyu, "İnsan aynı ama temsil ettiğiniz şeyler tamamen değişti," dedi. "Sen Yan Zheng'ken, sadece kendindin. Ama Wu'an Markisi'yken, sadece kendin değilsin; tüm halkın hayran olduğu bir kahramansın, Büyük General Xie'nin tek oğlusun. Bir Marki'ye

yakışacak olan, senin daha önce söylediğin o nazik, terbiyeli ve ev işlerinden anlayan hanımefendilerdir. Benim pek bir eğitimim yok, sadece birkaç kelime okuyabiliyorum; ne sanattan anlarım ne de doğru dürüst kitap okudum. Senin asıl eşin olmaya layık değilim ama annem babam beni bu yaşa getirdi; kendimi küçük düşürüp birinin cariyesi de olamam."

Xie Zheng kapkara gözlerini ona dikti: "Benim seninle evlenmek istemediğimi de nereden çıkardın?"

Fan Changyu bu sözle donakaldı.

Şaka mı yapıyordu? Ünlü Wu'an Markisi'nin bir kasap kızıyla evlenmesi... Bu duyulursa tüm dünya onlara gülerdi.

Bir anlık panikle, "Böyle saçma şeyler söyleme..." dedi.

Xie Zheng sertçe sözünü kesti: "Bunun saçma olduğunu mu düşünüyorsun?"

Fan Changyu kaşlarını çatarak dedi ki: "Düşük sınıftan kız alanlar bile en fazla zengin bir kızı fakir bir okumuşla evlendirir. Sen hiç bir prensesin fakir bir okumuşla evlendiğini gördün mü? Prenses en kötü ihtimalle yeni bir devlet görevlisiyle evlenir. Kimliğini bilmediğim zamanları saymıyorum ama artık kim olduğunu biliyorum; o eski sözler artık geçerli olamaz."

Bu kadarını o da biliyordu.

Xie Zheng, kadının kendisini bir prensesle kıyasladığını duyunca şakaklarındaki damarlar attı. Sonra o sözleri duyunca öfkeyle güldü: "Bir prensesin kiminle evleneceğine imparator karar verir. Benim kiminle evleneceğime ise ben karar veririm."

Fan Changyu'ya baktı: "Wu'an Markisi olmam neyi değiştirir? Seni yiyecek üç başım, beş kolum yok ya; neden bu kadar korkuyorsun?"

Fan Changyu bu sözlerle biraz sarsıldı. Bir süre sonra, "Sana bir hikâye anlatayım," dedi. "Ben küçükken kasabada bir Tofuçu Kadın vardı. Kocasını erken yaşta kaybetmişti ama çalışkan bir kadındı; tek başına tofu satarak geçimini sağlıyordu. Hatta durumu oldukça iyiydi. Güzel bir kadın olduğu için pek çok kişi onunla evlenmek

istiyordu ama o hiçbirini kabul etmiyordu. Sonra ilçeden zengin bir ailenin oğlu arkadaşlarıyla kasabaya geldi, onu gördü ve o andan itibaren aklı başından gitti. Sık sık tofu almaya gelmeye başladı; zamanla aralarında bir yakınlık doğdu. O genç de öyle uçarı biri değildi, kadına hep saygılı davrandı. Sonunda ailesine gidip onunla evlenmek istediğini söyledi."

Xie Zheng bu hikâyenin sonunu az çok tahmin edebiliyordu, soğukça araya girdi: "Başkalarıyla beni bir tutma."

Fan Changyu cevap vermedi, sadece anlatmaya devam etti: "Zengin aile, oğullarının dul bir kadınla evlenmesine asla izin vermedi. Evin büyükleri kahrından yataklara düştü; genci odaya kapattılar, hatta kabadayılar tutup kadının tezgâhını dağıttılar. O günlerde tüm kasaba o kadın hakkında dedikodu yapıyordu. Herkes bu iş bitti sanıyordu ama genç, açlık grevine başladı. Ailesi oğullarına kıyamadı ve sonunda bu evliliğe razı oldu; ama kadının sadece cariye olmasına izin verdiler. Kadın ikinci evliliğini yapıyordu, üstelik zengin bir aileye giriyordu; asıl eş olmayı falan düşünmüyordu, sadece o gencin ona iyi davranmasını istiyordu. Düğün yapıldığında, cariye olmasına rağmen tören muhteşemdi, davullar zurnalar çalındı."

"Kasaba halkı kadının şansının döndüğünü, artık rahat edeceğini söylüyordu. O yıllarda kadın kasabaya her gelişinde çok şık giyiniyordu ama her geçen yıl daha da zayıflıyordu. Değişmeyen tek şey, ona gıpta edenler ve arkasından konuşanlardı. Onun görgüsüz ve sığ olduğunu, kocasının ölümünden sonra sağa sola kur yapıp zengin genci kandırdığını söylüyorlardı. Üçüncü yılın sonunda, kadın o evden kovuldu. Neyse ki hür bir kadındı; eğer köle olsaydı ailesi onu satardı bile."

Xie Zheng'in ifadesi soğuktu: "O adamın kendi vefasızlığıymış."

Fan Changyu, "Ben de eskiden öyle düşünürdüm," dedi. "Ama annem derdi ki; farklı dünyaların insanları bir şekilde bir araya gelseler bile, er ya da geç yolları ayrılır. Tıpkı birinin mücevher yığını arasından bir çakıl taşını seçmesi gibi; dünya o adama acır, seçilen çakıl taşına gıpta ederler ama arkasından da 'layık değil' derler. Kimse bilmez ki, çakıl taşını seçen kişi her an tekrar mücevher seçebilir ama çakıl taşının bir daha seçilme şansı yoktur.

Tofuçu Kadın da öyleydi; zengin genç onu severken o dünyadaki tüm soylu kızlardan daha değerliydi. Ama sevgisi bitince, sıradan bir kadından hiçbir farkı kalmadı."

Xie Zheng sertçe, "O adamın iradesizliği," dedi. "Ben bir şeyi elde etmeye karar verdiysem, mezara kadar benimle gelir."

Bunu söylerken gözlerini bir an olsun Fan Changyu'dan ayırmıyordu; o sakin bakışlarının altında insanı titreten bir kararlılık vardı.

Fan Changyu'nun kalbi hızla çarptı ama annesinin ona öğrettiklerini hatırlayınca bakışları tekrar netleşti: "Annem derdi ki; onları bu noktaya getiren sadece bunlar değil. İnsan geçmişini silemez. Tofuçu Kadın'ın dul olduğu gerçeği hayatı boyunca peşini bırakmadı. Evin hanımı tarafından sevilmedi; evde hep küçümseyen bakışlarla karşılaştı. Zengin ailelerin kurallarını, adabını öyle hemen öğrenemedi. Kayınvalidesi tarafından ezildi, diğer gelinler tarafından alay edildi, hatta hizmetçiler bile ona tepeden baktı. O sessizce yapılan aşağılamalar ve sınıf farkının yarattığı aşağılık kompleksi, her an kadını kemirdi."

"Tek sığınağı o gencin ona olan sevgisiydi ama herkes ona 'kötü' diyordu. Bir sözü bir kez, iki kez duyduğunda karşı koyabilirsin ama yıllarca kulağına fısıldanırsa, ister istemez etkilenirsin. Eskiden görmezden gelinen o 'kusurlar' bir anda göze batmaya başlar. Zengin genç bolluk içinde doğmuştu; o eğitim alırken Tofuçu Kadın evde annesine yardım ediyordu. O arkadaşlarıyla içki içip eğlenirken, kadın tofu yapıyordu."

"Zengin gencin dünyası sanat ve eğlenceydi, kadınınki ise hayatta kalmaktı. Genç için kadının hazırladığı bir kap yemek büyük bir şey değildi çünkü evi hizmetçi doluydu. Kadın da gencin şiir ve resim merakını anlamıyordu. Onlar zaten aynı türden insanlar değildi; birbirlerini gerçekten anlamaları imkânsızdı. Kendilerince en değerli şeylerini verseler bile, karşı taraf için bunun bir anlamı yoktu. Küçük tartışmalar birikince, aralarında aşılamaz uçurumlar oluştu."

Burada Fan Changyu nihayet başını kaldırıp Xie Zheng'in gözlerine baktı: "Sen bir kahramansın; seninle ancak soylu ailelerin kızları

eşleşebilir. Ben sadece bir kasabalıyım; eğer benimle evlenirsen tüm dünya sana güler."

Xie Zheng, kadının onu reddetmek için bu hikâyeyi anlattığını anlayınca öfkeyle güldü: "Benim evliliğimden dünyaya ne?"

Fan Changyu bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu: "Ben o kadar şey anlattım, beni anlamış olmanı beklerdim."

Parmaklarını dizlerine kenetlemişti; kalbinde bir sızı vardı. Bir an için, "Keşke sadece Yan Zheng olsaydı" diye geçirdi.

Aralarındaki masanın iki yanında, birbirlerine baktılar. Sonunda Xie Zheng konuştu: "Sana daha önce söylediklerimin de mi yalan olduğunu sanıyorsun?"

Fan Changyu şaşırdı, ne demek istediğini anlamadı. Adam devam etti: "Sana daha önce söylemiştim; benim ailemden kimse kalmadı. Sadece ben varım."

Bunu söylerken ifadesi soğuktu; ailesinden bahsetmekten nefret ediyor gibiydi.

Fan Changyu dudaklarını büzdü, "Söylediklerinin yalan olduğunu düşünmedim," dedi.

Xie Zheng gülümsedi; ne anlama geldiği belli olmayan, hem hırçın hem de incinmiş bir gülümsemeydi bu. Ama o gururu her şeyi bastırdı: "Senin o hikâyen bizim için geçerli değil. Xie ailesinin bazı yan kolları var; eğer benimle evlenirsen, senin gözüne girmek için can atarlar. Hikâyendeki gibi seni aşağılayacak kadar aptal biri çıkmaz karşına. Eğer onların dalkavukluklarını dinlemek istemezsen, görüşmezsin olur biter. İsyancıları yok edip Wei Yan'dan intikamımı alınca, batı sınırına yerleşmek için izin isteyeceğim. Sen de benimle gelirsin; on yıl boyunca başkente bir kez bile gitmeyiz. Başkentteki o soylu kadınlarla muhatap olmana gerek kalmaz. Böylece o dünyalardan uzak kalırız."

"Dünyanın sana gülmesinden korkuyorsan, imparatordan bu evlilik için ferman isterim. İhanet etmediğim sürece sadece seninle olurum. Bu dünyada hiç kimse bu evliliğe laf edemez."

"İlgi alanlarına gelince; ben boş zamanlarımda ya dövüşürüm ya kitap okurum. Senin dövüş sanatlarında yeteneğin var, kitapları da merakla okuyorsun; yani ilgi alanlarımız da uyuşuyor. Aramızda bir uçurum yok."

Sonunda durdu. O berrak gözlerinde genç kızın yansıması vardı. Yavaşça sordu: "Fan Changyu, eğer seninle evlenmek istersem, benimle evlenir misin?"

Belki de ona aşık olduğunu anladığı andan beri geleceği planlıyordu. Bu soruyu sorarken hiç çekinmedi, sadece bu sessizlikte o kesin cevabı bekledi.

Bölüm 87

Fan Changyu, Xie Zheng'in böyle bir şey söyleyeceğini tahmin etmemişti. İçten içe etkilenmemesi imkânsızdı ama şunu da biliyordu: Eğer bu teklifi kabul ederse, hayatı artık sadece kendisine ait olmayacaktı.

Tıpkı onun Wu'an Markisi olarak bazı sorumlulukları ve görevleri olduğu gibi, onun eşi olarak da bu unvanın getirdiği yükleri omuzlaması gerekecekti.

Onun ihtiyacı olan, yanında dimdik yürüyebilecek bir eştir, onun her adımda elinden tutması gereken biri değil.

Bir serçeye anka kuşu tüyü takmakla o serçe anka kuşuna dönüşmezdi; ancak kendi küllerinden doğduktan sonra gerçek bir anka kuşunun kanatlarına sahip olabilirdi.

Çadırın dışındaki yağmurun sesi azalmıştı. Çadırın tepesinde biriken sular kenarlardan çamurlu su birikintilerine "tıp tıp" diye düşüyordu; bu sessizlikte bu ses çok net duyuluyordu.

Fan Changyu dizlerindeki ellerini sıktı ve sonunda başını kaldırıp Xie Zheng'e baktı.

Sadece bir bakışla, Xie Zheng kadının vereceği cevabı anlamıştı. Belki gururundan, belki de onun ağzından reddedilmeyi duymak istemediğinden aniden, "Cevap vermene gerek yok," dedi.

Tam o sırada dışarıdan Xie Qi'nin sesi duyuldu: "Marki, Gongsun Bey sizi çağırıyor."

Xie Zheng, "Gidiyorum," dedi ve ayağa kalkıp çadırın perdesini kaldırarak çıktı.

Fan Changyu o gittikten sonra, hafifçe sallanan perdeye bakarak uzun süre dalıp gitti.

***

Xie Qi, Xie Zheng içeri girdiğinden beri uzağa kaçmıştı. Az önce haber vermeye geldiğinde çadırın ışığının sönük olduğunu fark edince yüreği ağzına gelmişti; bir işi bozmaktan korkmuştu.

Ama Xie Zheng hemen dışarı çıktı; yüzü pek de iyi görünmüyordu. Tahmin ettiği gibi bir durum yoktu sanki. Xie Qi daha fazla sormaya cesaret edemedi, sessizce Xie Zheng'in arkasından yürüdü.

Önde yürüyen Xie Zheng aniden durdu ve sordu: "Senin bir kız kardeşin olduğunu hatırlıyorum?"

Xie Qi, Marki'nin neden bunu sorduğunu anlamadı, hüzünle cevap verdi: "Evet."

Küçükken anne babası ölmüş, kız kardeşiyle beraber köle tüccarlarına satılmışlardı. Tüccarlar daha iyi fiyata satmak için güzel kız çocuklarını genelevlere, erkek çocuklarını ise saraya gönderirdi.

Ölüm fedaisi yetiştiren büyük aileler de bu tüccarlardan çocuk seçerdi; o Wei Yan tarafından satın alınmıştı. On çocuktan sadece biri hayatta kalıp fedai olabilirdi; geri kalanlar ya ölür ya da şanslılarsa uşak olurdu.

O son büyük kavgada defalarca bıçaklanmış, umudu kesilmişti. Normalde bir hasıra sarılıp kurtlara yem olsun diye kıra atılması gerekirdi ama o yaşamak istiyordu; o ağır yaralarla ertesi güne kadar ölmeden dayanmıştı.

O zamanlar Marki henüz bir çocuktu ama Wei Yan için çalışmaya başlamıştı. Ancak her şeyin en kötüsü ona verilirdi; muhafızlarını bile Wei Xuan'ın artıklarından seçerdi.

Wei Xuan, kazanan fedaiyi kendine almıştı. Marki ise o karanlık zindanda tek tek çocuklara bakmış, hafif yaralı olanları değil, o ölmek üzere olan çocuğu seçmişti.

Zindancı onun yaşayamayacağını, o yaralarla sabaha çıkmasının bile mucize olduğunu söylemişti.

Marki, "Bu kadar yaşamak istiyorsa, ölmesi yazık olmaz mı?" demişti.

Böylece dışarı çıkarılmış, tedavi edilmiş ve Marki'nin muhafızı olmuştu; adı da Xie Qi konmuştu.

O günden beri sadece Xie Zheng'e sadıktı; hatta daha sonra Wei Xuan'ın o fedai muhafızını bizzat öldürmüştü.

Kız kardeşine gelince; onu bulduğunda küçük bir yerdeki genelevin ünlü kızlarından biri olmuştu.

Şu anki konumuyla kardeşiyle görüşmeye cesaret edemiyordu; onun hayatını tehlikeye atmaktan korkuyordu. Ne de olsa birinin ailesini kaçırıp şantaj yapma yöntemlerini çok görmüştü.

Gizlice kardeşine para göndermiş, genelev sahibine baskı yaparak kardeşinin özgürlüğünü almasını sağlamıştı. Şimdi kız kardeşi bir nakış dükkânı işletiyordu.

Xie Zheng sordu: "Kız kardeşin evlenirken, zengin bir beyefendi ona talip olmuştu; neden yine de bir demirciyle evlendi?"

Bu, Xie Qi'nin kardeşinin özgürlüğüne kavuşmasından sonraki olaydı. Xie Qi kardeşinin evlendiğini duyunca gizlice gitmiş, uzaktan izlemişti.

O zengin beyefendi o gün oradaydı. O ve Xie Wu gibi arkadaşları, adam bir sorun çıkarırsa onu bir köşede dövmek için bekliyorlardı.

Ama o zengin beyefendi sadece düğünde zil zurna sarhoş olmuştu.

Döndüklerinde bu konuyu konuşmuşlardı; Xie Zheng de kulak misafiri olmuştu. Şimdi aniden bunu sorması Xie Qi'yi şaşırttı. "Bir ağabey olarak, kardeşimin bir demirciyle evlenmesinin kötü bir şey olmadığını düşünüyorum," dedi.

Xie Zheng durdu ve sordu: "Neden?"

Xie Qi cevap verdi: "Kardeşim benim hayatta olduğumu bilmiyor. Bir demirciyle evlendi; eğer o demirci ileride ona kötü davranırsa, nakış dükkânı sayesinde kendi ayakları üzerinde durabilir, hemen boşanabilir. Bir sorun çıkarsa komşular ona yardım eder. Ama o zengin adamla evlenseydi, o koca ailede tek başına kalacaktı. Bir sorun olduğunda hak araması bile çok zor olurdu."

Bu, bir başka Tofuçu Kadın hikâyesiydi; ama bu hikâyede kadın zengin beyi seçmemişti.

Xie Zheng'in yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Daha fazla bir şey söylemeden merkez çadırına doğru yürüdü.

Kapıdaki askerler onu görünce, "Marki!" diyerek selam verdiler.

Xie Zheng içeri girdiğinde çadırın içi aydınlıktı. Başköşenin hemen altında oturan yaşlı adamı görünce şaşkınlığını gizledi ve saygıyla seslendi: "Hocam."

Başmürebbi Tao, sevgili öğrencisine baktı. "Düşmanın peşine düştüğünü duydum, durum nedir?" diye sordu.

Xie Zheng'in gözündeki morluğu görünce, savaşta olduğunu sandı. Yumruğun tam gözüne gelmesi için darbenin çok sinsi bir açıyla atılmış olması gerektiğini düşündü.

Eğer yumruk değil de bıçak olsaydı, o göz giderdi; bu yüzden "verilmiş sadakası varmış" diye geçirdi içinden.

Gongsun Yin de morluğu fark etmişti. Xie Zheng'in savaş meydanından gözü mor dönmesi ilk kez oluyordu. Nedense aklına Qingping kasabasında onu gördüğündeki morluk geldi.

Baktıkça birbirine benzetiyordu.

Acaba yine Fan Changyu mu vurmuştu?

Ama savaştan yeni gelmişti, mantıken olmaması gerekirdi...

Xie Zheng onların meraklı bakışlarını görmezden gelerek başköşeye oturdu ve sakin bir sesle, "Shi Yue'nin kellesini aldım," dedi.

Başmürebbi Tao memnuniyetle başını salladı ve gururla sordu: "Shi Yue'nin emrinde devasa güçte bir komutan varmış, kardeşi Shi Hu diyorlar. Çok iri yarı, inanılmaz güçlü biriymiş. Dağın aşağısındayken onun Jizhou ordusuyla çarpışmasını izlemiştim; çok dişli bir rakipti. İkisini birden mi öldürdün?"

Xie Zheng kaşlarını çattı: "Beş yüz süvariyle dağ yolundan kestirme

gidip sadece Shi Yue'yi kıstırdım, kardeşini görmedim."

Gongsun Yin şaşkınlıkla, "Öncü birlik komutanı Ge Daqing, emrinizdeki en güçlü adamlardan biridir ama Shi Hu tarafından ağır yaralandı. Siz onunla karşılaşmadıysanız, orduda bu canavarı devirecek başka kim var?" dedi.

Bu savaşta öncü birlik ve Sol Muhafız Ordusu ağır kayıplar vermişti. Generallerin neredeyse tamamı yataktan kalkamayacak haldeydi; askeri hekim hepsini tek tek sarmıştı.

Xie Zheng, "Savaş raporunda Sol Muhafız Ordusu'nun kaç düşman öldürdüğü, hangi komutanları ele geçirdiği yazmıyor mu?" diye sordu.

Gongsun Yin yanındaki raporu uzattı: "Öncü birlik ve Sol Muhafız Ordusu, Shi Hu'nun öldürüldüğünden bahsetmemiş. Ama Shi Hu gerçekten öldü; ben ve Üstat onu sizin öldürdüğünüzü sanmıştık."

Xie Zheng, "Shi Hu benim elimden ölmedi," dedi.

O sırada çay getiren Xie Wu bu konuşmayı duyunca bir an tereddüt etti ama sonunda söyledi: "Shi Hu'yu hanımefendi öldürdü."

Bu söz üzerine çadırdaki üç kişi de aynı anda Xie Wu'ya baktı.

Gongsun Yin, Fan Changyu'nun gizlice savaşa katıldığından habersizdi; şaşkınlıkla sordu: "O dağdaydı, Shi Hu'yu nasıl öldürebilir?"

Xie Wu, Xie Zheng'e bir bakış attı ve kelimelerini seçerek anlattı: "Hanımefendi Marki'nin kimliğini bilmiyordu, savaşa girmesinden korktuğu için Marki'yi ilaçla bayıltıp Sol Muhafız Ordusu'na karıştı. Ona engel olamadım, başına bir şey gelmesinden korktuğum için ben de peşinden gittim. Sol Muhafız Ordusu'nun generalleri Shi Hu ile çarpışırken hepsi yenildi, ordu dağılmak üzereydi. Hanımefendi Shi Hu ile karşılaştığında elinde düzgün bir silah yoktu; feci bir boğuşmadan sonra Shi Hu'nun elindeki gürzleri kapıp üç darbede işini bitirdi."

Xie Wu, Xie Zheng'in Fan Changyu'nun gizlice savaşa gitmesine kızmasından korkuyordu; bu yüzden bu büyük başarıyı anlatmak

için can atıyordu.

Gongsun Yin, Fan Changyu'nun başarısı karşısında uzun süre sessiz kaldı. Xie Zheng'in ilaçla bayıltılması gibi nadir görülen bir durumla dalga geçmeyi bile unuttu.

Bir süre sonra, "Bir kara ayıyı avlamasını anlarım, o ayı akıllı değildir ama güçlüdür. Ama Shi Hu... O sadece güçlü değildi; Ge Daqing bile onun dengi olamadıysa, Fan Kızımız onun silahını kapıp üç darbede nasıl öldürebilir?" dedi.

Gongsun Yin derin bir nefes alıp Xie Zheng'e baktı: "Şu dünyada bunu yapabilecek tek kişinin siz olduğunuzu sanırdım Marki."

Xie Zheng arkasına yaslanmış, kaşlarını çatmış halde sessizce düşünüyordu.

Başmürebbi Tao, Xie Wu'nun "hanımefendi" dediğini duyunca içinden, "Bu çocuk beni hiç hatırlamamış, evlenmiş de haber vermemiş" diye geçirdi.

Sonra Xie Wu'nun "hanımefendi Marki'nin kimliğini bilmiyordu" sözlerini duyunca iyice kafası karıştı. Gongsun Yin'in o kızın soyadının Fan olduğunu söylemesi üzerine, "Bu kadar tesadüf olmaz, herhalde Fan Changyu değildir?" diye düşündü.

Yaşlı gözlerini Xie Zheng'e çevirdi: "Ne zaman evlendin? Bana bir haber bile uçurmadın."

Gongsun Yin bilerek Başmürebbi Tao'ya Fan Changyu ve Xie Zheng'in ilişkisinden bahsetmemişti; şimdi gülümsiyerek Xie Zheng'in her şeyi bizzat anlatmasını bekledi.

Xie Zheng ise, "Bu uzun bir hikâye hocam. O zamanlar zor durumdaydım, düğün de çok sönük geçti. İleride tekrar yaptığımızda sizi mutlaka şahit olarak çağıracağım," dedi.

Başmürebbi Tao, Xie Zheng'in evliliğinin saraydaki dengeleri bile değiştirebileceğini biliyordu. Xie Wu'nun o kadının Shi Hu'yu öldürdüğünü söylemesini hatırlayınca sordu: "Asker bir aileden mi geliyor?"

Xie Zheng bir an duraksadı, "Hayır," dedi.

Başmürebbi Tao, "Her halükarda iyi bir çocuk olduğu belli, ona iyi davranmalısın," dedi.

Xie Zheng, Fan Changyu'nun kendisini reddeden sözlerini hatırlayınca kalbi sıkıştı, sadece "Peki" diyebildi.

Başmürebbi Tao genel durumdan bahsetti: "Shi Yue öldü, Prens Changxin bir kolunu kaybetti. Dağın eteğindeki Chongzhou ordusu dağıldı; ölenler öldü, kaçanlar kaçtı. Esirleri orduya katıp doğrudan güneye, Chongzhou'ya yürüyebilirsin. He Jingyuan'ın ordusuyla birleşip şehri kuşatırsınız. Ama saray bu savaşın bu kadar çabuk bitmesine izin verir mi?"

Chongzhou'daki bu savaşın bu kadar uzamasının sebebi saraydaki çekişmelerdi.

En başta Wei Yan onu orada öldürmek istemişti; şimdi ise aylar geçmesine rağmen askeri maaşlar ve erzaklar gönderilmemişti. Birileri bu savaşın bitmesini istemiyordu.

Silahlar, erzaklar, maaşlar... Hepsi para demekti. Cephede savaş sürdüğü sürece, saraydakilerin hazineden para istemek için geçerli bir bahaneleri oluyordu.

O paraların ne kadarının gerçekten yerine ulaştığı ise yolda parayı tırtıklayan memurların vicdanına kalmıştı.

Savaş ve Maliye Bakanlıkları Wei Yan'ın adamlarıyla doluydu; imparator hesapları inceletse bile kâğıt üzerinde her şeyin Xie Zheng'e gönderildiği görülecekti. "Her şeyi verdik ama isyancıları hâlâ yenemedi" diyerek Xie Zheng'i beceriksizlikle suçlayacaklardı.

Xie Zheng alayla güldü: "Wei Yan, Wei Xuan'ın kuzeybatıda açtığı yarayı kapatmaya çalışıyor. Muhtemelen isyancıları yok etme şerefini başkasına devretmemi bekliyor."

Başmürebbi Tao gözlerini hafifçe yumdu, "Bence bu kötü bir şey değil," dedi.

Gongsun Yin şaşırdı: "Neden böyle dediniz Üstat?"

Başmürebbi Tao sordu: "Bu koca imparatorlukta bu yaşta Marki olan başka kim var? Ay dolunca küçülür, su dolunca taşar. Marki'nin bu zaferinden sonra saraya döndüğünde imparator ona daha ne verebilir ki? Wei Yan'ın gücü doruktayken, imparator onunla Xie Zheng'in birbirini yemesini bekleyecektir. Wei Yan düştüğünde sıradaki kim olacak?"

Gongsun Yin, "Söylediklerinizi biliyorum ama Marki artık geri çekilmek istese bile başkentteki bu oyunların dışına çıkamaz," dedi.

Başmürebbi Tao gülümsedi: "Gençler işte..."

Gongsun Yin, Başmürebbi'nin bir bildiği olduğunu anladı: "Lütfen bizi aydınlatın."

Başmürebbi Tao, "Ne kadar geri çekilecek? Wei Yan düştükten sonra imparatorun hedefindeki bir sonraki kişi o olmasın yeter," dedi.

Gongsun Yin bir anda Başmürebbi Tao'nun ne demek istediğini anladı: "Yani önce Li ailesiyle Wei Yan'ın kapışmasını mı bekleyelim?"

Şu an He Jingyuan'ın yerine Jizhou'da vekalet eden Başmürebbi Li'nin torunu Li Huaian'ı hatırlayınca yüreği sarsıldı ve Başmürebbi Tao'ya baktı.

Başmürebbi Tao onun ne düşündüğünü biliyordu: "Xie Zheng olmasa bile Wei Yan'ın elinde Savaş Bakanlığı ve He Jingyuan var. Başmürebbi Li'nin elinde askeri güç olmadığı için bunca yıldır Wei Yan ile açıkça çatışamadı."

Li ailesinin kuzeybatıya adım atması, askeri güç için yarışacakları anlamına geliyordu.

Xie Zheng zafer şerefini ortaya atarsa, Li ve Wei aileleri aç kurtlar gibi üzerine atlayacaktı.

Wei Yan bu şerefi almak zorunda çünkü köşeye sıkıştı; eğer bu güç başkasının eline geçerse ona karşı kullanılacaktı.

Xie Zheng bu zaferi kendine saklayabilir ama Wei Yan erzakları kestiği sürece bu savaşı kazanmak orduyu çok yıpratacaktır. Bunun

karşılığında imparatordan alacağı ödül ise sadece onu daha çok hedef haline getirecektir; bu hiç kârlı değil.

Li ailesi ise askeri güç istiyor ama kuzeybatıya geldiklerinden beri hareketsiz bekliyorlar; sanki Xie Zheng'in bu hesabı yapıp zaferi önlerine atacağını biliyor gibiler.

Wei Yan bu zaferi almak için He Jingyuan'a güvenmek zorunda ama şu an Li Huaian, Jizhou'yu yönetiyor; tüm kayıtları inceleyebilir. Küçük imparatorun Li ailesine olan güvenini kullanarak He Jingyuan'ın elinden gücü alması zor olmaz.

O ana kadar sessiz kalan Xie Zheng aniden, "Böyle bakınca, Prens Changxin'in isyanı sanki Li ailesine askeri güç kazandırmak için yapılmış gibi görünüyor," dedi.

Bu söz Gongsun Yin ve Başmürebbi Tao'yu şaşırttı.

Başmürebbi Tao, "Li ailesi Prens Changxin'i bu kadar yönlendiremez," dedi.

Gongsun Yin de ekledi: "Prens Changxin'in eşinin de o zamanlar saraydaki yangında öldüğünü, büyük oğlunun feci şekilde yandığını duymuştum. Bunca yıl sessiz kalması, saraya olan nefretinden kaynaklanıyor olabilir."

Xie Zheng'in ise bakışları değişti; imparatorun torununun adamları ile Prens Changxin'in evi arasında bir bağ vardı. Yu Qianqian'ın oğlu eski imparatora benziyordu; Veliaht Prens Chengde de eski imparatora çok benzerdi. Changning, Sui Yuanqing tarafından kaçırıldığında Prens Changxin'in evinde Yu Bao'er'i görmüştü.

Bazı şeyler netleşmeye başlamıştı. Gongsun Yin'e döndü: "Dağdan inince başkente haber uçurun; yıllar önceki Veliaht Prens sarayı yangınını gizlice araştırsınlar."

Gongsun Yin şaşkınlıkla sordu: "Neden aniden o yangını araştırmaya başladık?"

Xie Zheng dudaklarını hafifçe kıvırdı: "İmparatorun torununun Prens Changxin'in evinde olduğundan şüpheleniyorum."

Bu söz Gongsun Yin ve Başmürebbi Tao'yu dehşete düşürdü; ama her halükarda bu sadece bir tahmindi, kanıt gerekiyordu.

Çadırın dışından nöbetçi askerlerin saat başı vurduğu sesler geldi; gece yarısı geçmişti. Xie Zheng, Başmürebbi Tao ve Gongsun Yin'in dinlenmeye gitmelerini istedi.

Başmürebbi Tao bir süre yerinden kalkmadı. Gongsun Yin onların hoca-öğrenci olarak özel bir şeyler konuşacağını sanıp esneyerek odasına gitti.

Xie Zheng ve Başmürebbi Tao arasındaki bağ çok güçlüydü; bir bakıştan birbirlerini anlarlardı. Xie Zheng sordu: "Hocam, bana sormak istediğiniz bir şey mi var?"

Başmürebbi Tao, "Gongsun evladım buradayken özel meselelerini çok sormak istemedim. Bu evliliğin... Asıl eş olarak mı yoksa cariye olarak mı?" diye sordu.

Xie Zheng, "Asıl eş olarak," dedi.

Başmürebbi Tao bir an duraksadı, sonra dedi ki: "Yirmi bir yaşındasın. Senin yaşındaki erkeklerin çocukları çoktan koşmaya başladı ama sen hep yalnızdın. Şimdi kendi isteğinle evlenmen iyi bir şey ama yüzün pek asık, neden?"

Xie Zheng'in bunca yıl evlenmemesinin sebebi bir Xie olması ama Wei Yan tarafından büyütülmüş olmasıydı.

Xie ailesi köklü bir aileydi ama çok fazla asalak barındırıyordu. Babasının neslinde tüm ailenin yükü babasının omuzlarındaydı; yan kollarda işe yarar kimse yoktu.

Büyük ailelerin en büyük korkusu varis kalmamasıdır; babası savaşta ölünce, annesi de peşinden gidince Wei Yan onu alıp götürmüştü. Yan kollar sesini bile çıkaramamıştı.

Aslında Wei Yan'ın onu alması bir bakıma iyi olmuştu; eğer Xie ailesinde kalsaydı muhtemelen mahvolurdu.

Wei Yan ona sert davransa da, babasının ordudaki itibarı ve eski adamları için onu en iyi şekilde yetiştirmiş, imparatorluğun en

keskin kılıcı haline getirmişti.

Sıradan bir erkek evlilik çağına geldiğinde aile büyükleri ona uygun birini bulurdu ama o Wei ailesindeydi. Wei Yan onun evliliğine karışmıyordu; Xie ailesi de Wei Yan'dan korktuğu için ona kız bakmaya cesaret edemiyordu.

Hatta bir ara saçma sapan bir fikirle bir kuzeni veya uzak bir akrabayı yanına sokmaya çalışmışlardı; bu zavallıca tavır sadece Wei Xuan'ın dalga geçmesine değil, Wei Yan'ın bile Xie ailesini küçümsemesine sebep olmuştu.

Daha sonra orduya katıldı ve evlilik meselesi iyice ertelendi.

Makamı yükselince evliliği artık sadece bir yuva kurmak değil, iki gücün birleşmesi anlamına gelmeye başladı.

Dürüst devlet adamları kızlarını ona vermeye korkuyordu; Wei Yan tarafındakiler ise Wei Yan'ın tepkisinden çekiniyordu. Tarafsız olanlar ise bu tehlikeli suya girmek istemiyordu.

Makamı yükseldikçe evlenmesi daha da zorlaştı.

Xie Zheng, Fan Changyu ile olan meselesini hocasına anlattı: "Zor durumdayken beni kurtardı. Kimliğimi saklamak zorunda kaldım. Şimdi her şeyi öğrendi; makamımdan çekiniyor, soylu bir aileye gelin gitmek istemiyor."

Başmürebbi Tao bunu duyunca, "Akıllı bir kızmış," dedi.

Xie Zheng hocasının önünde diz çöküp dedi ki: "Hocam, sizden bir ricam var."

Başmürebbi Tao gözlerini kıstı: "O kızla mı ilgili?"

Xie Zheng, "Evet," dedi.

Başmürebbi Tao, "Evlenmek istemiyorsa ben yaşlı bir adam ne yapabilirim ki?" dedi.

Xie Zheng başını kaldırdı: "Sizden onu manevi kızınız olarak kabul etmenizi rica ediyorum."

Başmürebbi Tao bir anda Xie Zheng'in ne demek istediğini anladı: "Ona saygın bir aile geçmişi mi vermek istiyorsun? İnsanların ağzını kapatmak için?"

Xie Zheng sustu, bu bir onayıydı.

Başmürebbi Tao sordu: "Peki ya kız yine de istemezse? Sadece sıradan bir hayat sürmek isterse?"

Diz çöken gencin dudakları sımsıkı kenetlendi, bir süre sonra konuştu: "Ben tüm yolları düzelteceğim; eğer benimle yürümek isterse ayağına bir taş bile değdirmeyeceğim. Eğer yine de istemezse, kaderimiz buraya kadarmış derim."

Başmürebbi Tao iç çekti: "Kalk bakalım. Zaten benim hiç çocuğum yoktu; bir kız evlat edinmek ömrümün geri kalanı için güzel olur. Ama sen de bana bir konuda yardım et."

Xie Zheng, "Buyurun hocam," dedi.

Başmürebbi Tao hâlâ Fan Changyu'yu düşünüyordu: "Senin emrinde genç ve yetenekli subaylar var mı? Yolda boşanmış bir kızla karşılaştım; bir büyüğüne söz verdim, ona iyi bir koca bulacağım."

Bir an duraksadı ve ekledi: "Mert, dürüst ve hoşgörülü biri olmalı. Kız daha önce evlenip ayrılmış; bunu sorun etmeyecek biri lazım. Saf bir kızdır; eğer kurnaz birine denk gelirse onu çiğ çiğ yerler. Rütbesi çok yüksek olmasa da olur; soylu kadınların o entrikalarından anlamaz."

Xie Zheng bu tariflerin bir yerden tanıdık geldiğini düşündü ama Başmürebbi'nin bahsettiği kızın boşanmış olduğunu ve bir büyüğünün ricası olduğunu duyunca; Fan Changyu'nun Başmürebbi Tao'nun tanıdığı bir büyüğü olamayacağını düşünüp bu ihtimali eledi. Teklifi kabul etti.

Bölüm 88

Yıllardır görüşmeyen hoca ve öğrenci mum ışığında uzun süre sohbet ettiler. Xie Zheng hocasını bizzat uğurlamak istedi ama Başmürebbi Tao, "Gerek yok, yabancı değiliz. Sen de git dinlen, ben kendim giderim," dedi.

Xie Zheng, Xie Qi'ye hocayı uğurlamasını emretti; sonra bir an durup ekledi: "Eğer benim ricamla manevi kızınız olduğunu öğrenirse muhtemelen kabul etmez. Yarın ordu yola çıkarken onu sizinle aynı arabaya bindireceğim. Boş zamanlarında kitap okumayı sever, bilge kişilere saygısı büyüktür. Siz ona biraz ders verin, gönlünü hoş tutup manevi kızınız olmaya ikna edin."

Başmürebbi Tao onun bu kadar ince düşünmesine şaşırdı, sordu: "Bunca zahmete değer mi?"

Xie Zheng hocasını çadırın kapısına kadar uğurladı. Mum ışığının gölgesinde, o yakışıklı yüzü karanlıkta kaldı; kararlı bir sesle, "Değer," dedi.

Başmürebbi Tao gülümsedi: "Peki, dediğin gibi olsun."

Sonra sordu: "Kızın adı neydi? Doğum tarihini biliyor musun? Madem kızım olacak, ona güzel bir mahlas seçeyim."

Xie Zheng cevap verdi: "Soyadı Fan, adı Changyu. On altı yaşında. Qingli döneminin ikinci yılının ilk ayında doğmuş olmalı."

Fan Changyu'nun tam doğum gününü bilmiyordu; Qingping kasabasındayken sormuştu ama Fan Changyu söylememişti.

Başmürebbi Tao'nun yüzü bir anda çok garip bir hal aldı. Gongsun Yin'in neden daha önce Fan Changyu'yu gördüğünü söyleyip ayrıntı vermediğini şimdi anlamıştı; meğer onu burada ters köşe yapacakmış!

Xie Zheng hocasının yüzündeki garipliği fark edince kaşlarını çattı: "Bir sorun mu var?"

Başmürebbi Tao ona baktı ve karmaşık bir duyguyla dedi ki: "Yolda karşılaştığım o kızın da soyadı Fan, adı Changyu."

Xie Zheng, Fan Changyu'nun daha önce anlattığı; baraj inşaatında karşılaştığı, sürekli öğrencilerine küfreden o bilge ama huysuz ihtiyarı hatırladı. Göz kapakları gayriihtiyari seğirdi.

Koca çadır bir anda sessizliğe gömüldü; hoca ve öğrenci bir süre birbirlerine bakakaldılar.

Bir süre sonra Xie Zheng sordu: "Hocam, Jizhou'nun yukarısındaki baraj inşaatında askerler tarafından mı yakalandınız?"

Zorla dağa toprak taşımaya götürülme anısı hiç de hoş değildi. Başmürebbi Tao utancından sakalını titretti ve karşı atağa geçti: "O kız bana, boşandığı kişinin evine içgüveysi gelen bir koca olduğunu söylemişti?"

Gözlerini Xie Zheng'e dikti: "Zor durumdayken onun evine içgüveysi mi gittin?"

Xie Zheng bir süre sustu, sonra yavaşça "Evet" dedi.

Başmürebbi Tao, Xie Zheng'e hayretle baktı. Öğrencisinin ne kadar gururlu olduğunu bilmez miydi?

Daha önce Xie Wu'dan o kızın Shi Hu'yu öldürdüğünü duyunca aklına Fan Changyu gelmişti ama Fan Changyu'nun eski kocası içgüveysiydi; Xie Zheng gibi birinin böyle bir şeyi kabul etmesi imkânsızdı.

Ayrıca Shi Hu çok güçlü bir komutandı; tüm generaller ona yenilmişken, Fan Changyu gibi dövüş sanatlarında yeni olan birinin böyle bir zafer kazanması inanılır gibi değildi.

Üstelik Xie Zheng'in anlattığı kız çok akıllı ve anlayışlıydı; onun tanıdığı Fan Changyu ise inatçı ve saf bir kızdı.

Bu yüzden ikisinin aynı kişi olabileceğini hiç düşünmemişti; dünyada bu kadar tesadüfün olabileceği aklına gelmemişti!

Gözbebeği olan öğrencisinin o nadir görülen kederli halini görünce

sakalını sıvazlayarak hafifçe öksürdü: "Madem öyle, ona koca bulma işini iptal edelim bari."

Xie Zheng hocasına bir baktı; o bakışta "Zaten gidip başkasını bulacağımı mı sanıyordun?" ifadesi vardı.

Xie Zheng, "Onu manevi kızınız yapma meselesi hâlâ size emanet hocam," dedi.

Başmürebbi Tao iç çekerek başını salladı: "İnanmazsın ama yolda o kızla karşılaştığımda onun kumaşının iyi olduğunu anlamıştım. Zekâsı biraz kıt olsa da kalbi temiz, iradesi sağlamdır. Biraz yontulursa büyük işler başarabilir. Onu öğrencim yapmak istedim ama beni defalarca reddetti."

Xie Zheng, Fan Changyu'nun bir süre önce acıyarak anlattığı; o huysuz ihtiyarın kimsesiz olduğu için kendine baktırmak amacıyla onu öğrenci yapmak istediğini, kendisinin de Changning'i aramakla meşgul olduğu için yaşlı bir adama bakacak vaktinin olmadığını söyleyerek reddettiği anı hatırladı. İhtiyar bu yüzden günlerce ona küsmüştü.

Şimdi meselenin aslını Başmürebbi Tao'dan duyunca durumu oldukça manidar buldu.

Başmürebbi Tao devam etti: "Öğrencim olmasını istediğimde bile kabul etmedi; şimdi manevi babası olmamı ister mi, emin değilim."

Xie Zheng, "Elimizden geleni yapalım, gerisi kadere kalmış," dedi.

Başmürebbi Tao iç çekti: "Siz var ya... İki inatçı keçi bir araya gelmişsiniz!"

Xie Zheng sessiz kaldı.

Hocası gittikten sonra, çadırın dışındaki karanlık geceye dalarak tek başına bekledi.

Yağmur dinmişti. Uzaktaki askeri çadırlar, kamp ateşlerinin ışığında karanlık noktalar gibi görünüyordu.

Xie Wu çekinerek yaklaştı: "Marki, gece yarısını çok geçti, siz de

dinlenin."

Xie Zheng'in zihni karışıktı, hiç uykusu yoktu. Emir verdi: "Sol Muhafız Ordusu tarafına haber gönderin; onun Shi Hu'yu öldürdüğü meselesini şimdilik gizli tutsunlar."

Xie Wu bunun Fan Changyu'yu korumak için olduğunu biliyordu. Eğer Fan Changyu ileride orduda kalmak istemezse, bu şöhret onun başına bela olabilirdi.

Hemen selam verip, "Emredersiniz," dedi.

Xie Wu çıktıktan sonra Xie Zheng atının getirilmesini istedi. Kimseyi yanına almadı; tek başına atıyla kampın etrafında amaçsızca dolaştı. Farkında olmadan Fan Changyu'nun çadırının önüne geldi. Atın üzerinde bir süre sessizce çadıra baktı. Sonra dizginleri çekip siyah atıyla gecenin karanlığına doğru uzaklaştı.

***

Çadırın içinde, Fan Changyu elbiseleriyle yatağa uzanmış halde o da uyuyamıyordu.

Dışarıda at nalı sesleri duyduğunda gayriihtiyari nefesini tuttu. Atın adımları çok hafifti; sanki birini uyandırmaktan korkuyormuş gibi yavaşlatılmıştı.

Bir süre durduktan sonra at nalı sesleri tekrar duyuldu; bu sefer uzaklaşıyordu.

Gecenin bu vaktinde çadırının önüne gelip ona bakacak başka kim olabilirdi?

Bunu fark edince Fan Changyu'nun kalbinde garip bir sızı oluştu. Son birkaç aydır yaşananlar birer birer zihninden geçti; bu onu daha da huzursuz etti.

Yatakta sürekli dönüp dururken Changning'i uyandırmaktan korktu. Alnını ovuşturarak doğruldu; dışarı çıkıp biraz dolaşmanın iyi geleceğini düşündü.

Sessizce ayağa kalktı, beline bir kasap bıçağı taktı. Çadırdan

çıktığında, nöbet tutan yabancı bir askerin çadırının yakınlarında olduğunu fark etti. Görünüşe göre devriye gezen biriydi ama daha önce bu çadırların etrafında gece nöbetçisi olmazdı.

Fan Changyu askerle göz göze geldi. Asker önce şaşkınlıkla ona baktı; bakışlarında hem bir korku hem de hayranlık vardı. Sonra görevini hatırlamış gibi suçlulukla hemen gözlerini kaçırdı.

Fan Changyu bunun Xie Zheng'in işi olduğunu tahmin etti; zihni daha da bulandı.

Kampı iyi biliyordu; sessizce yerleşkenin dışına doğru yürümeye başladı.

O muhafız gerçekten Fan Changyu ve kardeşini korumak için görevlendirilmişti. Eskiden bu işi Xie Wu ve Xie Qi yapardı ama Fan Changyu artık onları tanıyordu; onları görse hemen anlardı. Xie Zheng, kadının kızmasından korktuğu için hiç tanımadığı bir muhafızı görevlendirmişti.

***

Gecenin ilerleyen saatlerinde ay, dağılan bulutların arasından süzüldü.

Gece vaktindeki dağlar gümüş bir ışıkla kaplanmış gibiydi; meşale olmadan da etraf görülebiliyordu.

Fan Changyu, yağmurdan sonra yumuşayan toprağa basarak su sesini takip edip nehre doğru yürüdü.

Dağlar ıssızdı; böcek ve kurbağa sesleri bir yükselip bir alçalıyordu. Yağmur sonrası hava çok tazeydi; derin bir nefes alınca içindeki o sıkıntı biraz olsun dağılır gibi oldu.

Eğer otlar bu kadar ıslak olmasaydı, kollarını açıp o yumuşak çimenlerin üzerine uzanmak; bu huzurlu gecede zihnindeki tüm karmaşayı dindirmek isterdi.

İlerideki çalılıklardan bir hışırtı geldi. Fan Changyu duraksadı. Dikkatle bakınca, kömür karası bir atın çalılığa bağlandığını gördü; ilerideki nehir kıyısından su sesleri geliyordu.

Fan Changyu atı tanıdı, yüreği ağzına geldi. Tam arkasını dönüp kaçacaktı ki nehir kenarındaki kişi onu fark etti.

"Kim o?"

Bu soğuk sesle beraber, birkaç taş parçası birer mermi gibi üzerine fırlatıldı. Fan Changyu hemen yere kapaklanıp yuvarlandı; vücudunda delik açabilecek o taşlardan son anda kurtuldu.

İki eliyle yerden destek alıp kalkacakken, boğazında soğuk bir metal hissetti. Bir an önce nehir kıyısında olan kişi, şimdi sular içinde karşısında dikiliyordu; elindeki çelik kılıcı boğazına dayamıştı.

"Sen miydin?"

Gelenin o olduğunu görünce Xie Zheng'in gözlerindeki o vahşi ışık söndü. Kılıcı indirdi, onu süzdükten sonra kaşlarını çatıp elini uzattı; sordu: "Yaralandın mı?"

Fan Changyu başını salladı, elini tutmadan kendi kalktı. Ama onun o yırtıcı hayvanlar gibi olan reflekslerine ve hızına içten içe hayran kaldı.

Kılıç çekilmişti ama hâlâ boynunun kenarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordu.

Hayatının bir anlığına başkasının elinde olması hissi gerçekten ürkütücüydü.

Xie Zheng, "Düşman gözcüsü sandım," dedi.

Üzerinde sıradan bir asker üniforması vardı, saçları da küçük bir topuz yapılmıştı; gece vaktinde uzaktan bakınca kim olduğunu anlamak gerçekten zordu.

Fan Changyu neden burada olduğunu utana sıkıla açıkladı: "Gece uykum kaçtı, biraz dolaşayım dedim. Atını görünce burada olduğunu anladım, uzaklaşmak istiyordum ama geç kaldım."

Xie Zheng sadece bir askeri pantolon giymişti, nehirden yeni çıkmıştı; her yerinden sular damlıyordu. Otların ıslaklığını umursamadan yere oturdu. Islak saçlarının bir kısmı yüzüne ve

omuzlarına yapışmıştı; bu haliyle ona bir delikanlı havası veriyordu.

Fan Changyu'nun sözlerini duyunca şaşkınlıkla ona baktı: "Senin de mi uykun kaçtı?"

Oturduğu için belirginleşen köprücük kemikleri, ay ışığında soğuk bir mermer gibi parlıyordu. Saçlarından süzülen damlalar kemiklerine düşüyor, kaslı vücudundan aşağı süzülüyordu...

Fan Changyu aniden yanaklarının ısındığını hissetti. Yanlış anlamasın diye hemen ekledi: "Bugün çok insan öldürdüm, içim sıkıldı."

Xie Zheng'in "senin de mi" demesi, onun da uykusunun kaçtığını gösteriyordu.

Neden uyuyamadığı ise belliydi.

Her ne kadar onun sözleri yüzünden huzursuz olsa da, bunu itiraf etmek garip olurdu.

Savaş meydanında yaşananlar gerçekten de uykusunu kaçıran bir nedendi.

Xie Zheng, Qingping kasabasında ilk kez adam öldürdüğünde korkudan yatağının kenarına gelip oturduğu o anı hatırladı; bakışları yumuşadı.

Xie Wu'dan duymuştu; savaşta sıradan askerlere bile kıyamamış, sadece etkisiz hale getirecek darbelere vurmuştu.

Ölüme bu kadar saygı duyan biriyken, nasıl olmuştu da onun için savaşa girip o kadar adamla çarpışmıştı?

Nasıl cesaret etmişti?

Kalbinde bir şeylerin yandığını hissetti; onu kucaklamak isteyen o arzuyla yanıp tutuştu. Parmakları çimenlerin arasına gömüldü ama bir adım bile ileri gitmeye cesaret edemedi.

Kanında bir şeylerin dolaştığını, kemiklerinin titrediğini hissetti.

Sonunda o arzuyu bastırdı ve gözlerini kaçırarak konuştu: "Ben de ilk kez savaştan döndüğümde bütün gece kâbus görmüştüm."

"İkinci kez savaşa girdiğimde daha çok adam öldürdüm. O gece hiç uyumadım; talim alanına gidip sabaha kadar kum torbalarını yumrukladım. Sonunda bitap düşüp yere yığıldım; gözlerimi kapadığımda hemen uyumuşum, hiç kâbus görmedim."

Eski anılardan bahsederken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi; etrafına bir soğukluk yayıldı.

Sokaklarda kalmış yaralı bir köpek gibiydi; birinin yaklaştığını hissedince korunmak için hırlıyordu.

Islak başının üzerine bir el kondu. O buz gibi ıslak saçların arasından, o elin sıcaklığı hissediliyordu.

Xie Zheng başını kaldırdığında, o gümüş ayın yansıdığı gözlerinde, güneş gibi parlayan Fan Changyu'nun yüzünü gördü.

Fan Changyu dudaklarını büzmüş, bir çocuğu teselli eder gibi hafifçe başını okşadı ve dedi ki: "Hepsi geçti artık."

Bölüm 89

Ay ışığı her yeri aydınlatıyor, nehir şırıl şırıl akıyordu.

Xie Zheng başını hafifçe yana eğmiş, uzun süre Fan Changyu'ya bakmıştı.

Fan Changyu onun bakışlarıyla bir an duraksadı, sonra bu hareketin fazla samimi olduğunu fark edip utançla elini geri çekip dizlerinin üzerine koydu.

Aralarındaki hava biraz garipleşmişti. Tam gitmek üzereyken Xie Zheng aniden, "Hâlâ için sıkılıyorsa, seninle birkaç antrenman yapabiliriz," dedi.

Öylece gitmek, az önceki o baş okşama olayından sonra biraz tuhaf olacaktı.

Fan Changyu onun o hayalet gibi hızını hatırlayınca, onunla dövüşüp bir şeyler öğrenme fikrine sıcak baktı ve başıyla onayladı.

Sadece bir kasap bıçağı vardı. Xie Zheng üstünü giydi, silah bile almadı; silahsız dövüşecekti.

Fan Changyu küçümsendiğini hissetti, "Bir hançer falan al bari," dedi.

Xie Zheng bir elini arkasına koydu ve sadece "Gel," dedi.

Bu "sana bir elimi veriyorum" tavrı Fan Changyu'yu daha da hırslandırdı. Başka tek kelime etmeden, bakışları avını gözleyen bir yırtıcı gibi keskinleşti ve bir ok gibi ileri atıldı.

Bir eliyle Xie Zheng'in kolunu kontrol etmeye çalışırken, kasap bıçağını boğazına doğru savurdu. Ama yaklaştığında Xie Zheng'in bir balık gibi ellerinden kayıp gittiğini fark etti. Onu yakalamaya çalışıyordu ama Xie Zheng hep bir adım öndeydi; sakin ve rahat bir şekilde darbelerinden kaçıyordu. Bıçak darbesinden sıyrıldığı anda bir el darbesi savurdu. Fan Changyu hemen kaçtı ama o el dirseğinden yakalayıp aşağı doğru çekti; Fan Changyu dengesini

kaybedip neredeyse sırtüstü düşecekti.

Xie Zheng onu çekmek yerine kolundan tutup doğrultmak istedi ama boğazında soğuk bir metal hissetti.

Gülerek sordu: "Bu ne şimdi? İyiliğe kötülük mü?"

Fan Changyu bıçağı boğazına dayamış halde, "Savaşta her yol mübahtır," dedi.

Xie Zheng'in yüzündeki gülümseme daha da belirginleşti, "Haklısın," dedi.

Fan Changyu onun o parlayan gözlerine baktı, bıçağı çekip dudaklarını büzerek, "Benim beceriksizliğim," dedi.

Xie Zheng onun moralinin bozulduğunu fark etti, "Yakın dövüşte hız her şeydir," dedi. "Sen ağır silahlar kullanmaya alışkınsın, bu hafif bıçakla o sert hamlelerini yapamıyorsun. Hız konusunda on küsur yıldır çalışan bana yenilmen kadar doğal bir şey olamaz."

Fan Changyu onu yere düşüren o hamleyi hatırladı: "O dirseğimden tutup aşağı çektiğin hareket neydi?"

Xie Zheng cevap vermek yerine, tekrar dirseğinden tutup aşağı çekti; Fan Changyu bu kez hazırlıklıydı, ayaklarını yere sağlam bastı ve kımıldamadı.

Xie Zheng sordu: "Anladın mı?"

Fan Changyu az önceki düşme anını düşündü. El darbesinden kaçmak için vücudunu yana eğmişti, yani yere sağlam basmıyordu.

Kaşlarını çatarak, "Mesele sadece senin çekmen değilmiş yani?" dedi.

Xie Zheng takdirle başını salladı: "Bazen kaba kuvvet kullanmaya gerek yoktur; akışa bırakmak, rakibin gücünü ona karşı kullanmak yeterlidir."

Fan Changyu bıçağını sıkıca kavradı, "Tekrar!" dedi.

Az önceki kısa sürtüşme sadece eklemlerini açmıştı. Fan Changyu sert saldırıları severdi; artık Xie Zheng'in hamlelerine göre hareket etmeyi bıraktı, sadece saldırdı. Darbeleri gittikçe keskinleşiyordu; elindeki küçücük bıçakla sanki havada iz bırakıyordu.

Xie Zheng onun kendi zayıflığını kapatıp sadece saldırıya geçtiğini görünce şaşırdı; gözlerinde bir hayranlık belirdi ama yine de gevşemedi.

Böyle gerçek bir antrenman, Fan Changyu'nun en hızlı şekilde gelişmesini sağlardı.

Fan Changyu bir kez hata yaptıktan sonra artık Xie Zheng'in elini yakalamaya çalışmıyordu; hem bıçaklı eliyle hem de yumruğuyla saldırıyordu. Tek amacı Xie Zheng'i savunmada tutup karşı atak yapmasına izin vermemekti.

Ama bu kez de sadece biraz daha uzun dayanabildi. Birkaç hamle sonra Xie Zheng yine hayalet gibi arkasına geçti, bıçak salladığı yöne doğru sırtından hafifçe itti; Fan Changyu kendini bir anda otların arasında buldu.

Fan Changyu aslında bir dövüş tutkunuydu.

Başını kaldırdığında gözlerinde küçük bir ateş yanıyordu, "Tekrar!" diye bağırdı.

Xie Zheng biraz ötede duruyordu; rüzgâr cübbesini savururken o ay ışığındaki yüzüyle adeta bir efsanevi kahraman gibi görünüyordu.

Fan Changyu bir boğa yavrusu gibi bıçağıyla tekrar üzerine atıldı.

Kısa süre sonra, bıçak tutan kolu Xie Zheng tarafından hafifçe yönlendirildi ve kendini tekrar çimenlerin içinde buldu.

Yanında otlayan siyah at, taze çimenlerine bastığı için rahatsız olmuş gibi başıyla onu dürttü.

Fan Changyu bıçağını sıkıca tutup kalktı, ağzına giren çimenleri tükürdü ve Xie Zheng'e bakıp bağırdı: "Tekrar!"

...

Kaçıncı kez yere serildiğini sayamadı; o çamur ve çimen lekesi içindeki kıyafetleri artık tanınmaz haldeydi. Yüzü gözü kirlenmiş, saçlarına çimenler takılmıştı.

Yerde sırtüstü yatmış, gökyüzüne bakarak nefes nefese kalmıştı. Artık bir parmağını bile kıpırdatacak hali yoktu ama içinde inanılmaz bir hafiflik vardı.

Zihni bomboştu; tüm sıkıntısı gitmişti. Gözlerini kapasa hemen uyuyabilirdi.

Xie Zheng matarasını ona uzattı: "Su iç."

Fan Changyu çok terlemişti ve gerçekten susamıştı. Doğrulup matarayı aldı; muhtemelen çok kez yere düştüğü için kafası biraz sersemlemişti. Matarayı dikip kana kana içti.

Bitirince Xie Zheng'e geri verdi; Xie Zheng matarayı alıp o da birkaç yudum içti.

Fan Changyu şaşkınlıkla baktı; zihni yeni yerine gelmişti. Matara Xie Zheng'indi, o içmişti, şimdi o da içiyordu... Bu ne demekti?

O utangaçlık henüz tam yerleşmemişken, atın üzerindeki o öpücüğü hatırladı. Gayriihtiyari elinin tersiyle dudaklarını sildi; aynı mataradan içmenin o kadar da büyük bir mesele olmadığına karar verdi.

Ama elinin tersinde de çamur vardı; silerken dudaklarına çamur bulaştırmıştı.

Xie Zheng matarayı kapatırken onun bu hareketini fark etti: "Ne oldu?"

Fan Changyu utançla, "Yüzüm kirlenmiş, yıkayayım," dedi.

Bunu deyip nehir kenarına doğru yürüdü.

Xie Zheng arkasından seslendi: "Her yerin çamur olmuş, kıyafetlerini de yıkamak ister misin?"

Fan Changyu onun kendisiyle dalga geçtiğini sandı ve sert bir bakış

attı. Ama Xie Zheng'in ciddi yüzünü görünce bilerek yapmadığını anladı; kaşlarını çattı.

Xie Zheng durumu açıkladı: "Ordu yarın yola çıkıyor, Chongzhou'da isyancılarla savaşacağız. Yolda yedek kıyafet bulman zor olabilir."

Üzerindeki cübbeyi çıkarıp bir ağaç dalına astı: "Benim cübbemi ödünç alabilirsin."

Bunu dedikten sonra arkasını dönüp ormana doğru yürüdü; sanki ona mahremiyet alanı bırakmak istiyordu.

Fan Changyu ağaç dalındaki cübbeye ve kendi çamur içindeki haline baktı. Saçları bile çamur içindeydi. Bir süre tereddüt ettikten sonra cübbeyi aldı, nehir kenarındaki dev bir kayanın arkasına saklandı. Cübbeyi kayanın üzerine bıraktı, saçlarını çözdü, o çamurlu asker üniformasını çıkardı ve kendini nehrin serin sularına bıraktı.

Baharın sonları olsa da gece vakti nehir suyu oldukça soğuktu. Ama Fan Changyu'nun bünyesi sağlamdı, pek etkilenmedi. Çamurlardan arındıktan sonra uzun saçlarını da güzelce yıkadı.

Kıyıdan yanan odunların "çıtırtı" sesi geliyordu. Kayanın kenarından gizlice baktığında, Xie Zheng'in sırtı ona dönük bir şekilde ateşin başında oturduğunu gördü. Demek ki ormana odun toplamak için gitmişti.

Fan Changyu ona bir süre baktı; adamın bir kez bile arkasına dönmediğini görünce rahatladı. Saçlarını sıkıp kayanın üzerindeki cübbeyi aldı ve vücuduna sardı.

Kuşağı bağlarken bir sorun fark etti; cübbe ona çok büyüktü. Kuşağı bağlasa bile yakası çok açık kalıyordu.

Kaşlarını çattı; sonunda yıkadığı iç çamaşırını iyice sıkıp içine giydi, sonra cübbeyi üzerine sardı.

İşi bitince kayanın arkasından çıktı, nehir kenarına çöküp o çamurlu asker kıyafetlerini yıkamaya başladı.

Xie Zheng sesi duymuş olmalı ki arkasına döndü: "Önce saçlarını

kurutsaydın ya?"

Fan Changyu kıyafetleri yıkayıp sonra ateşte kurutmayı planlıyordu, "Üşümüyorum," dedi.

Arkasından ayak sesleri geldi. Tam yanına ulaştığında başını kaldırdı; Xie Zheng üstü çıplak bir şekilde nehre girdi.

Fan Changyu kaşlarını çatarak sordu: "Banyo mu yapacaksın?"

Xie Zheng ona bir bakış attı: "Sen gelmeden önce burada yüzüyordum."

Bunu dedikten sonra bir gümüş balık gibi suya daldı; kısa süre sonra nehrin birkaç metre ilerisinden çıktı.

Görünüşe göre yüzmeye devam edecekti. Fan Changyu, kendisi kıyıda çamaşır yıkarken onun nehrin ortasında yüzmesinin bir sorun olmayacağını düşündü ve işine devam etti.

Önündeki su aniden dalgalandı. Fan Changyu başını kaldırdığında, Xie Zheng'in elinde bir balıkla sudan çıktığını gördü. Sıçrayan sular Fan Changyu'nun her yerini ıslatmıştı. Xie Zheng'in ıslak saçlarından ve çenesinden sular süzülürken, bir genç gibi neşeyle güldü: "Balık ziyafeti var!"

Elindeki balık da can havliyle çırpınıyordu; kuyruğunu salladıkça Fan Changyu'nun yüzüne balık kokulu sular sıçratıyordu.

Fan Changyu yüzünü ekşitip koluyla kendini korumaya çalışırken, "Şu balığı uzaklaştır!" dedi.

Ama kolunu kaldırdığında, o geniş cübbenin yakası iyice açıldı. Fan Changyu aniden bir serinlik hissetti.

Karşısındaki adamın sesi bir anda kesildi. Öylece ona bakakaldı; elindeki balık elinden kayıp suya düştü ama o fark etmedi bile.

Fan Changyu bir terslik olduğunu anlayıp aşağı baktı; cübbenin yakası tamamen açılmıştı. İçindeki o ıslak çamaşır vücuduna yapışmış, tüm hatlarını ortaya çıkarmıştı.

Yüzü utançtan alev alev yandı. Hiç düşünmeden bir tekme savurdu ve bağırdı: "Küstah sapık!"

Xie Zheng hazırlıksız yakalanıp suratına yediği tekmeyle nehre yuvarlandı. Bir miktar su yuttu ve bir süre suyun üzerine çıkamadı.

Fan Changyu hem utanmış hem de öfkelenmişti. Önce numara yaptığını sandı ama bir süre geçip suyun yüzeyinde hiçbir hareket olmayınca korkmaya başladı. Bir sorun olduğunu anlayıp nehre doğru seslendi: "Yan Zheng?"

Hâlâ ona Yan Zheng demeye alışıktı.

Su yüzeyinde tık yoktu. Onu bayılttığını sanıp korkuyla nehre atladı. Adamı sudan çıkarıp kıyıya taşıdı. Göğsüne birkaç kez sertçe bastırdı. Xie Zheng bir miktar su fışkırtıp gözlerini açınca derin bir nefes alıp yanına çöktü.

Çok yorulmuştu, nefes nefeseydi ama yüzü buz gibiydi.

Bugün başına daha neler gelecekti?

Xie Zheng gözlerini açtığında, Fan Changyu'yu sadece iç çamaşırı ve pantolonuyla yanında otururken gördü. Islak saçları omuzlarına dökülmüştü; ay ışığında teni kar gibi bembeyazdı. Yüzündeki ifade hem soğuk hem de bıkkındı.

Ama bu haliyle Xie Zheng'in kalbini yerinden oynatmıştı. Bir an donup kaldı, sonra burnundan bir sıcaklık geldiğini hissetti.

Ne olduğunu anlayınca utançla elini burnuna kapattı; kulaklarına kadar kızarmış halde hemen gözlerini kaçırdı. Hayatında hiç bu kadar rezil olmamıştı: "Öz... Özür dilerim..."

Fan Changyu o kadar sinirliydi ki birini dövmek istiyordu, "Kapa çeneni!" diye gürledi.

Yerdeki cübbeyi kapıp üzerine sardı. Büyük bir hırsla uyardı: "Hiçbir şey görmedin!"

Bunu deyip hızla oradan uzaklaştı ve bir köşeye çöküp hayatı sorgulamaya başladı.

Xie Zheng bir ona baktı, bir nehir kenarındaki yarım kalmış çamaşırlara... Yüzünü soğuk suyla yıkayıp o sıcaklığı dindirmeye çalıştı. Sonra kadının kıyafetlerini güzelce yıkadı, ateşin başına getirip dallara asarak kurumaya bıraktı. Nehre dönüp iki balık daha yakaladı; temizleyip dallara taktı ve ateşin kenarına dizdi.

Balıklar piştiğinde Fan Changyu'nun yanına gitti ve mahcup bir sesle konuştu: "Bir şeyler ye."

Fan Changyu cübbeye sarılmış halde hâlâ o şoku atlatamamış gibiydi. Gözlerini kocaman açıp tekrar tehdit etti: "Bu gece olanları kimseye anlatmayacaksın!"

Bölüm 90

Xie Zheng hafifçe gülümsedi, "Kime anlatabilirim ki?" diye sordu.

Fan Changyu bir an düşündü; haklıydı. Suratına tekmeyi yiyip nehirden çıkamaması onun için de yeterince utanç vericiydi.

Ona bir bakış attı ve sertçe, "Yine de anlatmayacaksın işte," dedi.

Xie Zheng tekrar söz verdikten sonra balığı uzattı: "Hadi, ye şunu."

Fan Changyu elindeki o mis gibi kokan kızarmış balığa baktı. Tam "Aç değilim" diyecekti ki midesi guruldadı.

Yüzü tekrar kızardı.

Xie Zheng ona bir çıkış yolu bıraktı: "Çok pişirmişim, bitiremem."

Daha fazla inat etmenin anlamı yoktu. Fan Changyu hüzünlü bir tavırla balığı aldı ve "Bunu da anlatmayacaksın," diye ekledi.

Xie Zheng gülümseyerek "Tamam," dedi.

Doğada baharat bulmak zordur; genelde avlanan hayvanlar kokar ya da tatsız olurdu. Ama Xie Zheng'in pişirdiği bu balık hem kokmuyordu hem de hafif ekşi ve acımsı bir tadı vardı.

Fan Changyu birkaç lokma aldıktan sonra şaşkınlıkla sordu: "Yanında baharat mı taşıyorsun?"

Xie Zheng ateşin kenarındaki meyveleri gösterdi: "Şu yaban meyvelerinin kimisi ekşidir, kimisi acı."

Fan Changyu fısıldadı: "Hepsini tek tek tadıp mı topladın?"

Xie Zheng'in kulakları çok keskindi; bunu duyunca gülümsedi. Elindeki balığın kılçıklarını temizlerken konuştu: "On üç yaşımda orduya katıldım. En alt rütbeden başladım; sekiz yıl geçti. Tıpkı senin bu dağa geldiğin zamanlardaki gibi, orduda her zaman yemek olmazdı. En aç olduğumuz zamanlarda ağaç kabukları bile ziyafet gibi gelirdi. Yaban meyvelerinin tadına bakmak doğaldı;

yenebilenleri ezberledim, zehirli olanları ise arkadaşlarımın can verişini izleyerek öğrendim."

Fan Changyu bunları duyunca balık boğazına dizildi; başını kaldırıp ona baktı.

Onun Wu'an Markisi olduğunu öğrendiğinde, onu kendinden çok uzak görmüştü. Farklı dünyaların insanları olduklarını düşünmüştü.

Ama şimdi anlıyordu ki, o unvanın arkasında sadece şan şöhret değil, büyük acılar da vardı.

Savaşın ne kadar kanlı olduğunu bizzat görmüştü.

On üç yaşında orduya girmek... Wu Sanjin'den bile küçüktü o zamanlar. Bunca yıl tırnaklarıyla kazıyarak gelmişti; kim bilir neler çekmişti.

Yüreği karmaşık duygularla doldu. Fan Changyu başını eğip o da kılçık ayıklamaya başladı.

Kılçıkları tamamen temizlenmiş bir balık parçası, yıkanmış bir yaprağın üzerinde ona uzatıldı. Xie Zheng onun elindekini aldı ve "Bunu ye, temizledim," dedi.

Fan Changyu yaprağı tuttu ama yemedi.

Xie Zheng duraksadı, sordu: "Ne oldu?"

Fan Changyu konuştu: "Yan Zheng... Sana hâlâ Yan Zheng diyeyim. Bana bu kadar iyi davranma. Sen koca bir Marki'sin, halkın kahramanısın. Senin yanına soylu, eğitimli hanımefendiler yakışır. Ben ise daha eğitimini bile tamamlamamış sıradan bir kasabalıyım; sana layık değilim."

Xie Zheng kılçık ayıklamaya devam etti, hafifçe gülümsedi: "Ama dünyadaki bunca kadın arasında ben sadece seni seviyorum."

Fan Changyu donakaldı. Xie Zheng ilk kez duygularını bu kadar açık söylüyordu. Kalbi deli gibi çarptı ama hemen ardından büyük bir hüzün çöktü.

"Beni sevme," dedi. "Senin şanlı bir geçmişin, büyük bir unvanın var. Dengin biriyle evlenip ömür boyu başın dik, saygı görerek yaşamalısın."

Xie Zheng temizlediği balığı ona uzattı: "Ben bu makama insanların takdiriyle değil, kılıcımla geldim. Bu dünyada beni seven de var, benden nefret eden de. Sevenler barbarları kovduğum için sever, nefret edenler ise çok kan döktüğüm için korkar. Ömrümü savaşlarda harcayıp bu unvanı almışken, evlenirken el âlemin ne diyeceğinden mi korkacağım? O kadar korkak değilim."

Gözlerini Fan Changyu'ya dikti: "Seni tanımadan önce, soylu ve güçlü bir kızla evlenip saygı çerçevesinde bir ömür sürmeyi planlıyordum. Savaşta ölürsem, o çocuklarıma bakar, mirasımla rahatça yaşardı."

"Ama seni tanıdıktan sonra, artık savaşta ölme fikrini aklımdan çıkardım. Neden öleyim ki?"

Gülümsedi ve arkasına yaslanıp yıldızlı gökyüzüne baktı: "Savaş bitince batı sınırına yerleşmek için izin isteyeceğim. Orada başkentin dedikodularından uzak yaşarız. İmparatordan ferman isterim; sekiz atlı arabayla, davullarla zurnalarla seni gelin alırım. Tüm dünya senin benim eşim olduğunu öğrenir."

O gençlik enerjisi ve neşesi, Fan Changyu'nun boğazını düğümledi.

"Henüz Yanshan'ın gün doğumunu, Huizhou'nun avlaklarını görmedin. Hepsine götüreceğim seni. Batı sınırı geniştir, canın sıkılmaz."

"Ama sen hep beni reddediyorsun; makamımdan çekiniyorsun. Oysa hiçbir şeyim yokken benimle olmaktan korkmamıştın." Gökyüzüne bakmaya devam etti, acı bir gülümsemeyle: "İnsan ölüp giderken hiçbir şey götürmez; o unvanlar sadece birer prangadır. Senin engel gördüğün şeyler aslında hiçbir şey değil."

"Daha iyilerine layık olduğumu söylüyorsun ama benim için en iyisinin sen olmadığını nereden biliyorsun?"

Fan Changyu bir şey söylemek istedi ama sesi çıkmadı; gözleri

doldu.

Xie Zheng doğrulup onun gözyaşlarını sildi: "Sana bunları seni ağlatmak için söylemedim. Sadece bilmeni istedim; seni sadece Fan Changyu olduğun için seviyorum. Ben yetim büyüdüm, ailem yok. Korktuğun o meseleleri başta anlamamıştım ama sonra başkalarına sordum, durumu kavradım."

"İnsanların ne dediği umurunda olsa da olmasa da, ben her şeyi halletmeliyim. Hocam Başmürebbi Tao'dan seni manevi kızı yapmasını istedim. Hani şu sana ders veren, öğrencin olmanı isteyen ihtiyar... O çok saygın biridir, eski bir devlet adamıdır. Benim ricam olmasa bile seni zaten çok seviyor. Artık o senin ailen olacak. İleride benimle evlenmesen bile, onun kızı olarak kimse sana saygısızlık edemez."

Son cümleyi söylerken gözlerini kaçırdı.

Eğer öyle bir gün gelirse, muhtemelen o ölmüş demektir.

Ölse bile onun iyi olmasını istiyordu.

Ona kıyamıyordu.

Hayatındaki tek ışığıydı o.

Ama annesi gibi acı çekmesini istemiyordu.

O bu dünyada parlamaya devam etmeliydi; o karanlıkta kalsa da onun ışığıyla ısınabilirdi.

Fan Changyu hıçkırıklarına engel olamadı: "Ben sandığın kadar iyi biri değilim..."

Xie Zheng gözyaşlarını sildi, yumuşak bir sesle: "Sen tanıdığım en merhametli ve en cesur kızsın. Herkesin savaş meydanına çıkmaya cesareti var mı sanıyorsun?"

Onu kucağına çektiğinde Fan Changyu hâlâ ağlıyordu.

Anne babası gittikten sonra tek başına ayakta kalmaya çalışırken, birinin hayatına girip ona bu kadar değer vermesi... Tüm savunma

duvarlarını yıkmıştı.

Xie Zheng sırtını sıvazladı: "Ailenin intikamını da ben alacağım."

Ailesinden bahsedilince Fan Changyu doğruldu, gözlerini sildi: "Onların intikamını kendim alırım."

Jizhou'daki araştırmalarından bir sonuç alamadığını hatırladı ve sordu: "Sen katilin kim olduğunu biliyor musun?"

Xie Zheng yavaşça başını salladı.

"Kim?"

Xie Zheng tek bir isim söyledi: "Wei Yan."

Fan Changyu donakaldı. Onun Wei Yan ile olan akrabalığını hatırladı: "Dayın mı?"

Xie Zheng'in yüzü soğudu: "O buna layık değil."

Fan Changyu'yu korkutmamak için ekledi: "Sana bahsettiğim o güçlü düşmanım... İşte o, Wei Yan'dır."

Fan Changyu'nun kafası karışmıştı: "Wei Yan koca bir vezir; benim babam gibi sıradan bir korumayı neden öldürtsün?"

Xie Zheng bir süre ona baktı ve gerçeği söyledi: "Baban eskiden Wei Yan için çalışıyordu."

Fan Changyu şaşkınlık içindeydi. Ama babasının aslında "Fan Erniu" olmadığını, küçükken satılıp yıllar sonra o kimlikle geri döndüğünü hatırlayınca, Xie Zheng'in doğruyu söylediğini anladı.

Wei Yan çok kötülük yapmıştı; babası da mı o kötülüklere ortak olmuştu?

Yüreği sıkıştı.

Xie Zheng onun ne düşündüğünü anladı: "Jizhou Valisi He Jingyuan da Wei Yan için çalışıyor ama halkına hiç zulmetmedi. Babana 'dostum' dediğine göre, onlar aynı yolun yolcusuydu."

He Jingyuan'ın dürüstlüğü biliniyordu; bu sözle Fan Changyu'nun içi biraz olsun rahatladı.

Sordu: "Bunu ne zaman araştırmaya başladın?"

Xie Zheng, "Qingping kasabasından ayrıldıktan sonra," dedi.

Ayrılıklarını hatırlayınca Fan Changyu'nun içi sızladı. Az önce nehirde ona tekme attığı için daha da pişman oldu: "Bundan sonra sana vurmayacağım, ama sen de beni ikide bir öpme."

Xie Zheng ateşi karıştırırken duraksadı: "Çok sert vurma yeter."

Fan Changyu bir an durdu, ne demek istediğini anlayınca yüzü kızardı: "Ben ciddiyim!"

Xie Zheng'in o hafif çekik gözleri, ay ışığında hem asil hem de davetkâr görünüyordu: "Ben de ciddiyim. Ne zaman öpersem bana vurmazsın?"

Fan Changyu dayanamadı, yanındaki boş yaprağı ona fırlattı.

Xie Zheng başını yana eğip yapraktan kaçtı ve hafifçe güldü.

Fan Changyu ateşin başında dizlerini karnına çekmiş, ona küsmüş gibi oturmaya devam etti.

91. BÖLÜM

Sabahın ilk ışıkları askeri çadıra süzülüyordu.

Changning uykulu gözlerle uyandı. Dün gece o uyurken Fan Changyu henüz dönmemişti; şimdi ablasının hemen yanında derin bir uykuda olduğunu görünce tombul elleriyle gözlerini ovuşturdu. Gelenin gerçekten ablası olduğunu anlayınca yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Çok uslu bir çocuk olduğu için Fan Changyu'yu uyandırmadı. Kendi üzerindeki kırmızı pelerini ablasının üzerine örttü, yatağın ucuna emekleyerek gitti ve ayakkabılarını giyip aşağı indi.

Dış giysisini de kendi giydi.

Eskiden kışlıklarını giyerken ablasından yardım isterdi çünkü kolları hep içeri kaçardı. Ama o kötü adamlar tarafından kaçırıldıktan sonra artık giyinirken kimseye ihtiyaç duymuyordu; sadece saçlarını hala kendi öremiyordu.

Changning başındaki darmadağın olmuş küçük topuzları düzeltti, çadırın köşesinden yüzünü yıkamak için kullandığı küçük ahşap leğeni buldu.

Sabah kalkınca giyinip yüz yıkamak kuraldı.

Çadırdan çıkmaya hazırlanırken burnuna güzel bir koku geldi. Masanın üzerinde muz yapraklarına sarılmış bir paket buldu.

Alçak bir tabureye çıkıp pakete ulaştı, dışındaki palmiye iplerini bir süre uğraşarak çözdü. İçinde kılçıkları temizlenmiş kızarmış balığı görünce gözleri parladı. Ama ablası ona soğuk et yememesi gerektiğini, yoksa karnının ağrıyacağını öğretmişti.

Bir süre düşündü, yaprakları tekrar sardı, paketi leğenin içine özenle yerleştirdi ve leğeni kucaklayıp pıtır pıtır çadırdan dışarı koştu.

Hem yüzünü yıkayacak sıcak su bulacak hem de balığı ısıtıp

ablasıyla beraber yiyecekti!

Sıcak suyun nerede olduğunu bilmiyordu ama dün Xie Qi ona çok iyi davranmış, onu eğlendirmiş, hatta doğanları göstermişti. Changning içgüdüsel olarak o küçük bacaklarıyla Xie Qi'yi aramaya koyuldu.

Bugün ordu yola çıkacağı için mutfak birliği erkenden lapa ve çörek hazırlamaya başlamıştı.

Dağ eteğindeki birliklerin bir kısmı çoktan çekilmişti; dağdakiler ise son gruptu, bu yüzden askerler acele etmeden toparlanıyordu.

Changning elinde leğenle oraya vardığında, Xie Qi diğer muhafızlarla beraber çadırları söküyordu. Kalabalığın arasından sıyrılıp gelen bu küçük yumurcağı görünce ellerini beline silip yanına gitti. Önünde diz çökerek sordu: "Akdoğanları görmeye mi geldin?"

Changning'in gözleri daha da parladı. Önce başını salladı, sonra hemen vazgeçip hayır anlamında sallayarak elindeki leğeni Xie Qi'ye uzattı.

Xie Qi paketi açıp içindeki balığı görünce, dün çocuk bakarken hissettiği o başarı duygusu yine kabardı. Changning'in başını okşayıp yumuşak bir sesle, "Sen ye, ben yedim," dedi.

Changning onun ne demek istediğini anlamadığını görünce telaşlandı. Leğeni daha sert bir şekilde Xie Qi'ye doğru ittirdi ve "Soğuk!" dedi.

Xie Qi yaprağın üzerinden balığın sıcaklığına baktı ve sonunda çocuğun niyetini anladı. Leğeni alarak, "Isıtmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

Changning hemen başını salladı, sonra leğeni işaret etti: "Ningning yüzünü yıkayacak."

Xie Qi gülümseyerek balığı mutfağa götürmeleri için arkadaşlarına verdi, kendisi de sıcak su tulumundan leğene su doldurdu.

Daha önce kız kardeşine baktığı için çocuk tecrübesi vardı.

Changning'in yüzünü yıkamasına yardım etmek istedi ama küçük kız kollarını dirseklerine kadar sıvayıp o tombul kollarını suya daldırdı. Suyun sıcaklığını kontrol ettikten sonra yüzüne şap şap su çarptı, sonra Fan Changyu'nun eski giysilerinden kestiği havlu niyetine kullandığı bezi alıp yüzünü ovmaya başladı.

O kadar sert siliyordu ki yüzü kıpkırmızı olmuştu; alnındaki ince tüyler ıslanıp birbirine yapışmıştı.

Çadırları toplayan diğer muhafızlar işi gücü bırakıp hayranlıkla onları izlemeye başladılar. "Ah," dedi biri. "Benim de böyle dünya tatlısı bir kızım olsa keşke!"

Bir başka muhafız Xie Qi'ye takıldı: "Yedi numara, dün nöbet sendeydi, bugün dinlenmelisin. Bırak bu küçük kızı ve doğanları ben gezdireyim."

Xie Qi gülerek cevap verdi: "Hadi oradan, işine bak!"

Changning yüzünü bitirince Xie Qi sordu: "Ablan nerede?"

Changning, "Ablam henüz uyanmadı," dedi.

Aslında Xie Qi bu sabah iki kardeşe yemek götürecekti ama şafak vakti Markis Hazretleri dışarıdan dönmüş ve ona "biraz daha bekle" demişti.

Xie Qi üzerinde durmamıştı; Markis'in eşine hürmet ettiğini düşünmüştü. Sonuçta Xie Wu'nun anlattığına göre, yenge hanım savaş meydanında aslanlar gibi çarpışmıştı, yorulup uyuması çok doğaldı.

Changning'i küçük bir tahta kütüğün üzerine oturttu, uykuda dağılan saçlarını çözüp yeniden ördü. Kız kardeşine bakmış biri olarak, saç örme konusunda gerçekten yetenekliydi. Hatta işi bitince yerden iki tane turuncu yaban çiçeği koparıp küçük topuzların arasına sokuşturdu.

Changning buna bayıldı. Su dolu leğenin başına çömelip uzun uzun yansımasına baktı; Xie Qi ancak o zaman suyu dökebildi.

Mutfaktan ısınmış balıkla beraber iki kase lapa ve çörek geldiğinde,

Changning hepsini taşıyamayacağı için Xie Qi ona yardım edip çadırına kadar eşlik etti.

Tam o sırada Fan Changyu ordu borularının sesiyle uyanmış, Changning'in olmadığını fark edince alelacele toparlanıp dışarı çıkmaya hazırlanıyordu ki, Changning'in Xie Qi ile beraber zıplaya zıplaya geldiğini gördü.

Changning ablasını görünce koşup beline sarıldı ve başını kaldırıp gururla sordu: "Abla, bak saçlarıma!"

Fan Changyu çiçekleri fark edince burnunu sıktı: "Sabah sabah nerelere gittin? Kim yaptı bu güzel saçları? Gongsun Bey mi?"

Changning neşeyle, "Hayır, Yedi Amca yaptı," dedi. "Ningning yüzünü kendi yıkadı, Yedi Amca da balığı ısıttı."

Xie Qi, "Fan Hanım," diyerek selam verdi.

Fan Changyu onun elindeki leğeni ve balığı görünce nazikçe, "Zahmet verdik, Xie Qi kardeş," dedi.

Xie Qi bunun görevleri olduğunu söyledi.

Fan Changyu onu yemeğe davet etti ama o yediğini söyleyerek kibarca reddetti.

Fan Changyu, Changning'i içeri sokup yemeğe oturttu. Changning balığın kokusunu alınca burnunu çekti ama ablasını beklemeden başlamadı. Sallanan bacaklarıyla sordu: "Abla, balık nereden geldi?"

Fan Changyu soğuk suyla yüzünü yıkarken, "Dün gece uykum kaçtı, nehirde yakaladım," dedi.

Changning şaşırtıcı bir soru sordu: "Eniştem mi pişirdi?"

Fan Changyu'nun eli havada kaldı, kapıda bekleyen Xie Qi'nin ise gözleri fal taşı gibi açıldı.

Markis dün gece dışarıdaydı ve sabah dönmüştü; demek Fan Hanım da dışarıdaydı? Markis'in sabahki talimatını hatırlayan Xie Qi bir anda ne yapacağını şaşırdı, bakışlarını kaçırıp bir sütun gibi

dikilmeye devam etti.

Fan Changyu sordu: "Neden eniştenin pişirdiğini düşündün?"

Changning dürüstçe, "Seni bulmadan önce eniştem bana balık pişirmişti, tadı tam buna benziyor," dedi.

Fan Changyu, küçük bir çocuğu kandırmanın vicdan azabını hiç hissetmeden, "Ben pişirdim," dedi.

Dün gece Xie Zheng'in söylediklerini hatırlayınca içindeki o tuhaf his daha da ağırlaştı ve elindeki çöreği sertçe ısırdı.

...

Kahvaltıdan sonra dağdaki ordu aşağı inmeye başladı.

Fan Changyu eşyalarını topladı, çadırın sökülmesine yardım etti ve aşağı inerken bir at arabasına bindirildi.

Arabanın içinde saçları sakalları bembeyaz bir ihtiyar oturuyordu. Yüzündeki her bir çizgi çok derindi ama o çizgilerin içinde yılların biriktirdiği bilgelik ve feraset okunuyordu.

Arabanın içinde bir satranç tahtası vardı, ihtiyar kendi kendine oynuyor gibiydi. Perdenin açıldığını görünce yaşlı gözlerini onlara çevirdi ve gülümsedi: "Kızım, yine karşılaştık."

Fan Changyu dün gece Xie Zheng'den bu ihtiyarın kim olduğunu öğrenmişti ama yine de alışkanlıkla, "Yaşlı Tao," dedi.

Changning ihtiyarın bembeyaz saçlarına ve sakallarına bakıp şaşkınlıkla bağırdı: "Dede değil, bu bir bilge dede!" Gözleri kocaman açılmıştı.

Başöğretmen Tao bu söze güldü: "Büyük kız biraz saf ama küçük olanın dili pek tatlıymış."

Changning'e el ederek, "Gel bakalım küçük kız, bir göreyim seni," dedi.

Changning ablasına baktı; ne kadar cana yakın olursa olsun, ablası

onaylamadan yabancılara gitmezdi.

Fan Changyu gülümseyerek başını okşadı: "Git bakalım."

Changning kucağa alınıp ihtiyarın önüne oturtuldu.

Tao ihtiyarı onun yüz hatlarını inceleyince, o babacan ifadesi bir anda ciddileşti. Sonra Fan Changyu'nun yüzüne baktı ve sakalını sıvazlayarak konuştu: "Bu küçük kız çok kısmetli. Ablası ömrünün ilk yarısında onu öyle bir korumuş ki, ikinci yarısında büyük bir asalet ve zenginlik bekliyor onu."

Changning bu sözlerden pek bir şey anlamadı, sadece göğsünü kabartıp, "Ningning en çok ablasını seviyor!" dedi.

Fan Changyu her zaman Changning'in sağlığı için endişelenirdi; bazen nefesi kesilirdi ve yıllardır içtiği ilaçlar pek fayda etmemişti. Tao ihtiyarın sözlerini duyunca sevindi ve sordu: "Yaşlı Tao, siz yüz falından da mı anlıyorsunuz?"

Tao ihtiyarı, "Bu yaşa gelince çok kitap okuyor insan, az çok bir şeyler biliyoruz," dedi.

Fan Changyu, "Kardeşim doğuştan zayıf, nefes darlığı var. Ben sadece sağlıklı olmasını istiyorum," dedi.

Tao ihtiyarı bir süre düşündükten sonra, "Gelecekteki kaderi çok ağır, bünyesi bunu kaldırmakta zorlanıyor, bu yüzden zayıf düşüyor. Ama senin gibi bir ablası varken bu büyük bir sorun değil," dedi.

Bu gizemli sözler Fan Changyu'nun kafasını daha da karıştırdı. Tam soracakken ihtiyar başka bir şekilde açıkladı: "Evlilik çağına gelene kadar onu yanından ayırma, yeter."

Bu açıklamayı Fan Changyu anlamıştı: "Elbette."

Araba dağdan inerken yollar engebeliydi, içerisi sallanıyordu ama satranç tahtasındaki taşların tek biri bile yerinden oynamıyordu.

İhtiyar, Fan Changyu'ya baktı: "Kızım, gel bana bir el eşlik et."

Fan Changyu mahcup bir tavırla, "Ben oynamayı bilmem," dedi.

Pencereden giren dağ rüzgarı ihtiyarın geniş kollarını dalgalandırıyordu. Sakalını sıvazlayarak, "Ben bizzat öğreteceğim sana. Bir iki el izlesen öğrenemez misin yani?" dedi.

Yaşlı adam böyle deyince Fan Changyu kabul etmek zorunda kaldı.

Taşları toplarken fark etti ki, taşlar sanki bir mıknatısla tahtaya tutunuyordu; araba ne kadar sallanırsa sallansın düşmüyorlardı.

"Satrançta siyah taş önce başlar, tüm oyun 'nefes' üzerine kuruludur. Siyah ve beyazın savaşı, aslında rakibin nefesini kesme savaşıdır..."

Tao ihtiyarın sesi yaşlı ama gürdü. Kemikli parmaklarıyla taşları koyarken bir yandan da anlatıyordu. Fan Changyu yarım yamalak anlıyor, saçlarını kaşıyarak rastgele taş koyuyordu.

Birkaç el sonra ihtiyarın yüzü yemyeşil oldu: "Seni bizzat ben eğitiyorum, nasıl olur da bu kadar kötü oynayabilirsin?"

Fan Changyu başını eğip uslu uslu azarı dinledi.

İhtiyar öfkesi geçince kendi kendine iç çekti: "Neyse, neyse... Eskiden Yuchi Jingde gibi satrançtan hiç anlamayan generaller de vardı ama koca orduları yönetip zaferler kazandılar. Savaş sanatı ile satranç bir tutulamaz sonuçta."

Sonra Fan Changyu'ya yan gözle baktı: "Kızım, duydum ki isyancı general Shi Hu'yu sen öldürmüşsün. O, üç orduya bedel bir yiğitti. Bir kadın olabilirsin ama bu yeteneğin heba olup gitmesi çok yazık olur. Kendi adını tarihe yazdırmak ister misin?"

Fan Changyu, "Orduda kalmamı mı istiyorsunuz?" diye sordu.

Tao ihtiyarı başını salladı: "Baştan söyleyeyim; birileri kapıma gelip seni manevi kızım olarak kabul etmemi istedi. Sadece bir kız evlat edinmek benim için sorun değil. Ama benden asıl hünerlerimi öğrenmek istersen..."

Hafifçe güldü: "İşte o iş çok zordur!"

Fan Changyu’ya bakarak sordu: "Kızım, bana usta deyip o meydanlarda on binlere diz çöktürecek sanatı öğrenmek ister misin?"

92. BÖLÜM

Tekerleklerin gürültüsü arasında Fan Changyu uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra sordu: "Eğer orduda kalırsam, gelecekte çok ama çok fazla insanı öldürmem gerekecek, değil mi?"

Başını kaldırdı; pencereden süzülen ışığın ve dağ manzarasının yansıdığı gözlerinde derin bir durgunluk vardı. "Üstadım, aslında ben insan öldürmekten hiç hoşlanmıyorum."

"Dün savaş alanında dehşet ve korku dolu pek çok yüz gördüm. Tarladaki kabaklar gibi biçiliyorlardı. Changxin Prensi isyan etti, savaş bu noktaya geldi ama en çok ölenler hep o en alttaki erler oldu. Onlar da oraya kendi rızalarıyla gelmediler; kaçmaya çalışsalar anında infaz edilecekler, geride bıraktıkları aileleri de Chongzhou şehrinde kapana kısılmış durumda. Kaçacak yolları yok."

"İsyancıların ölümü hak ettiğini biliyorum ama o meydandaki o şaşkın ve perişan yüzlere bakınca elim varmıyor."

"Onlar da bu toprakların insanı. Bu savaş olmasaydı, onlar da sıradan halk gibi tarlalarında ekin ekecek ya da sokak sokak gezip üç beş kuruş için mal satacaklardı."

"Onlara bakınca, Lu Şehri kuşatması sırasında Jizhou Valiliği tarafından zorla askere alınan o insanları hatırlıyorum. Onlar da muhtemelen böyle, birer karınca gibi savaş meydanlarında can verdiler."

Başüstad Tao ona şaşkınlıkla baktı: "Düşüncelerin yanlış değil. Güç sahipleri hırsları uğruna nasıl bu kadar gaddarlaşabiliyor, tüm dünyayı nasıl birer kurban gibi görebiliyorlar? Ancak ortada zalim bir ordu varken, eğer durdurulmazlarsa daha büyük felaketlere yol açmazlar mı?"

Fan Changyu'nun anlamadığını görünce sordu: "Kızım, söyle bana; o yağmurlu gecede neden Wu Dağı'nı aşıp o üç gözcüyü öldürdün?"

Changyu dudaklarını büzdü: "Siz söylemiştiniz; eğer o haberi

ulaştırsalardı, tüm Lu Şehri halkı felakete uğrayacaktı."

Başüstad Tao başını salladı: "O üç gözcüyü öldürdün çünkü onların yaşamasının koca bir şehrin ölümü demek olduğunu biliyordun. Peki, şimdi isyancılara karşı verilen bu savaş da halkı kurtarmak için değil mi? Changxin Prensi isyan ettiğinden beri kaç insan evinden yurdundan oldu? Eğer büyümesine izin verilirse, güneye indiğinde daha kaç kişi bu acıyı çekecek?"

"Sen gözcüleri öldürürken Lu Şehri'ni kurtarıyordun. Devlet ordusu da isyancıları yok ederken halkı kurtarıyor."

"Mevcut yönetim yozlaşmış olsa bile, bu mesele sarayda, bürokraside çözülmeli; savaş çıkarıp halkı ateşe atarak değil. Karnı aç olmakla, hiç yiyeceği olmamak arasındaki farkı anlıyor musun kızım?"

Fan Changyu bunları dinlerken kalbinin daha da ağırlaştığını hissetti.

Başüstad Tao devam etti: "İsyancı prensin elindeki ordu, onun güneye savurduğu bir kılıçtır. O kılıcı kırmaktan çekinirsen, kılıcın altında daha çok masum can verir."

"Tarih boyunca hiçbir savaş kansız ve ölümsüz olmamıştır."

"O tozlu meydanlarda yatanlar arasında sayısız kahraman olduğu gibi, senin dediğin gibi zorla getirilmiş kurbanlar da var. Ancak her devirde o zalim orduları durduracak birileri çıktığı içindir ki parçalanmış dünya yeniden huzura kavuşur."

"Savaş sanatları ve stratejiler insan öldürmek için değil, savaşı en az kayıpla bitirmek içindir."

Fan Changyu oturduğu yerden kalktı ve Üstad Tao'nun önünde diz çökerek saygıyla selam verdi: "Öğretileriniz için teşekkür ederim üstadım."

Tao gülümseyerek ona baktı: "Sen hâlâ bana sadece 'üstadım' mı diyeceksin?"

Fan Changyu yere üç kez baş koyduktan sonra yandaki ahşap

fincandaki çayı Tao'ya uzattı: "Hocam."

Tao çayı aldı, göz kenarlarındaki kırışıklıklar derinleşti. "Seni sevdim kızım. Seni manevi kızım olarak kabul etmek isterim. Bundan sonra bana 'baba' diyebilirsin."

Fan Changyu tekrar seslendi: "Babacığım."

Bu sefer Tao'nun yüzünde güller açtı. Çayından bir yudum alıp devam etti: "Madem kızım oldun, sana bir 'mahlas' (zi) vereyim. Kaplan yılında doğmuşsun. 'Changyu' ismi çok zarif ve yumuşak, içindeki o sertliği bastırıyor. Sadece kaplan yürekli olmak savaş meydanında her zaman iyi değildir. Mahlasın 'Şanyun' (Dağların Efendisi) olsun, ne dersin?"

Fan Changyu şaşkınlıkla sordu: "Dağlardaki bilge kişi gibi mi?"

Tao sakalını sıvazlayarak güldü: "Kelime anlamıyla öyle de denebilir. Ama Şanyun, aynı zamanda 'dağların kaplanı' demektir."

Eskiden sadece erkeklere mahlas verilirdi; kadınların bazen evlenene kadar düzgün bir ismi bile olmazdı. Tao'nun bu kadar özen göstermesi Changyu'yu duygulandırdı: "Mahlas için teşekkür ederim babacığım."

Küçük Ningning kara üzüm gibi gözlerini kırpıştırarak araya girdi: "Ben de istiyorum!"

Tao kahkaha attı: "Sen daha çok küçüksün ufaklık, birkaç yıl daha bekle."

Ningning dudak büktü, küçük parmağını uzattı: "O zaman söz ver, kandırmak yok."

Tao hayatında nadiren bu kadar neşelenmişti. Yaşlı parmağını Ningning'inkine doladı: "Tamam, bu ihtiyarın sana bir mahlas borcu olsun."

Sözü alınca rahatlayan Ningning, ayakkabılarını çıkarıp koltuğa tünedi ve pencereden dışarı bakmaya başladı. Gökyüzünde süzülen bir doğanı görünce heyecanla bağırdı: "Bakın, kuş!"

Fan Changyu düşmesin diye onu tutuyordu.

Başüstad Tao, Changyu'ya döndü: "Öğrencimin kim olduğunu artık biliyorsun herhalde. Orduda kalma isteğini ona ileteyim mi?"

Ancak Changyu beklenmedik bir cevap verdi: "Babacığım, ben Jizhou ordusunda kalmak istiyorum."

Tao yaşlı gözlerini ona dikti: "Onun emrine girmemek için mi kaçıyorsun?"

Changyu, "Sebeplerden biri bu," dedi. "Sıradan bir askerin başarısı savaş meydanında kılıç sallayarak kazanılır. Bazı yolları tek başıma yürümek, ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istiyorum."

Xie Zheng'in emrine girerse, adam ne kadar adil olursa olsun, gerçek bir tehlike anında onun gitmesine asla izin vermezdi. Bu yolu seçtiyse, kendi kendini pişirmek istiyordu.

Tao güldü: "Sende yanılmamışım. Lu Şehri baskınında zaten büyük emeğin geçti. O zaman barajı yapan komutan Tang Peiyi'ydi. Kendisi dürüst ve sadık biridir. Onun emrinde harcanmazsın."

Changyu'nun içini karmaşık duygular kapladı: "Teşekkür ederim babacığım."

Tao, "Bana neden teşekkür ediyorsun? Sendeki bu azmi görmek beni mutlu ediyor," dedi.

Araba dağ yolunda kıvrılarak ilerlemeye devam etti. Changyu pencereden dışarı baktı; sağanak yağmurun ardından gökyüzü pırıl pırıldı. Bir kartal gökyüzünü yardı, çığlığı uzaklarda yankılandı.

Xie Zheng, Fan Changyu'nun askere yazıldığını, üstelik Jizhou kütüğüne geçtiğini ancak iki gün sonra öğrenebildi.

Ordu, Chongzhou'ya varmak üzereydi. Sui Yuanqing'i takip eden birlikten haber gelmişti; adam Changxin Prensesi'nin ailesinin şehri olan Kangcheng'e kaçmıştı. Beş bin süvariyle orayı almak imkansızdı.

Şu an tek çare orduyu ikiye bölmekti.

He Jingyuan liderliğindeki Jizhou ordusu Chongzhou kapılarına dayanmıştı; isyancılar kapana kısılmıştı. Şehrin düşmesi an meselesiydi.

Saray hâlâ lojistik desteği kesiyordu. He Jingyuan, Wei Yan'ın adamıydı. Xie Zheng yetkilerini devrederse saraydan para ve yiyecek akışı başlardı. Şehir düştüğünde zaferin kime yazılacağı ise saraydaki güç savaşlarına kalmıştı.

Xie Zheng, yetkiyi devredip Kangcheng'e yönelmeyi en mantıklı yol olarak gördü. Kurmaylarıyla yaptığı toplantıdan sonra Kangcheng'e gitmeye karar verdiler. Yan Denizi ordusu yolunu değiştirirken, yardıma gelen Jizhou birliği Chongzhou'ya devam edecekti.

Xie Zheng son iki gündür işlerden başını kaldıramıyordu. Her gün muhafızlarından Changyu'nun raporlarını alıyordu. Onun Başüstad Tao'nun arabasında olduğunu, ya satranç öğrendiğini ya da kitap okuduğunu, yaşlı üstadı sürekli sinirlendirdiğini duydukça dudakları yukarı kıvrılıyordu.

Ancak o gün iki ordu ayrıldıktan sonra, Xie Zheng hâlâ strateji üzerinde çalışırken Muhafız Xie Wu nefes nefese içeri daldı: "Marki Hazretleri! Felaket! Hanımefendi ve Başüstad Tao, Jizhou ordusuyla birlikte gittiler!"

Xie Zheng haritadan başını kaldırdı, gözleri buz kesti: "Ne demek gidiyorlar?"

Xie Wu bir mektup uzattı: "Bunu Başüstad, size iletmem için bıraktı."

Xie Zheng mektubu alıp okuduğunda yüzü anında bembeyaz oldu, gözlerinde saf bir öfke belirdi. Buz gibi bir sesle emretti: "Atımı getirin!"

Gongsun Yin onun bu halini görünce sordu: "Mektupta ne yazıyor?"

Ancak Xie Zheng çoktan atına atlayıp kamçıyı şaklatmıştı bile. Gongsun Yin yerdeki mektubu alıp okudu ve o da bir "ah" çekti: "Bu yaşlıyla genç, adamı diri diri mezara mı sokacaklar?"

Sonra çenesini sıvazlayarak ekledi: "Ama... Üstad, Chongzhou

zaferinin saraydaki çekişmeleri artıracağını biliyor. Kızın Jizhou ordusuna girmesine izin verdiyse, belki de kötü bir fikir değildir?"

Eğer saray He Jingyuan'ı devirirse ve ellerinde askeri deha yoksa, Jizhou'nun kontrolünü Xie Zheng'e de vermek istemeyeceklerdir. O zaman orayı toparlayacak, güvenilir birine ihtiyaç duyulacaktır.

Fan Changyu'da o cesaret vardı, yanında da Başüstad Tao varken Jizhou'da gerçekten büyük bir güç haline gelebilirdi.

Fan Changyu arabada Ningning ile otururken sağ göz kapağının sürekli seğirdiğini fark etti. Pencereden dışarı bakıp alnını ovuşturdu.

Gözleri kapalı kestiren Tao aniden gözünü açtı: "Öğleden beri yerinde duramıyorsun. Ona haber vermediğin için pişman mısın?"

Changyu, "Babacığım, siz mektupta her şeyi açıkladınız zaten," dedi.

Tao kıkırdadı: "O hergelenin huyunu artık çözmüş olman lazım. Eğer yüzüne söyleseydin, seni kendine zincirler yine de bırakmazdı."

Changyu başını öne eğdi, sessiz kaldı.

Normal hızda giden araba aniden sert bir frenle durdu. Changyu sarsıldı, Ningning'i tutmasaydı çocuk kafasını vuracaktı. Dışarıdan at kişnemeleri geliyordu.

Tao'nun o kadar şansı yoktu; kafasını arabanın duvarına çarptı. Küfrederek söylendi: "Kesin o velet geldi!"

Sözü biter bitmez arabanın perdesi sertçe açıldı. Xie Zheng'in buz gibi, yakışıklı yüzü kapıda belirdi. Simsiyah gözlerinde hiçbir duygu kırıntısı yoktu. Changyu'ya dik dik bakarak konuştu: "Kendin mi çıkarsın, yoksa ben mi seni kucağımda çıkarayım?"

Tao kafasını tutarak bağırdı: "Seni edepsiz! Hocanı mı öldüreceksin?"

Xie Zheng'in bakışları ona döndü. Tao'nun o sahte öfkesi anında söndü, suçlu gibi gözlerini kaçırdı.

Xie Zheng konuştu: "Öğrenciniz sizden sevdiği kadını manevi kızınız yapmanızı istedi, siz ise tek kelime etmeden onu alıp kaçtınız. Bir açıklamanız vardır herhalde?"

Tao mırıldandı: "Mektup bıraktım ya işte."

Mektubun bu kadar çabuk eline geçeceğini ve bu kadar hızlı yetişeceğini tahmin etmemişti.

Sessizliğini koruyan Fan Changyu aniden başını kaldırıp Xie Zheng'e baktı: "Seninle biraz konuşalım."

Ningning'i Tao'ya emanet etti: "Babacığım, Ningning'e göz kulak olun."

Ningning, Xie Zheng'in o korkunç ifadesini görünce Changyu'nun eteğine yapıştı: "Abla..."

Changyu saçlarını okşadı: "Korkma, hemen döneceğim."

Çocuğu Tao'ya verdi. Perdeyi açıp daha aşağı inemeden, güçlü bir el tarafından belinden kavranıp doğrudan atın üzerine çekildi.

Sırtı adamın göğsüne değdiği an, Xie Zheng'in öfkesini bastırmaya çalışan yaralı bir canavar gibi soluduğunu hissetti.

Atı mahmuzlayıp hızla uzaklaştı. Jizhou ordusunu geride bıraktılar. Changyu onun Yan Denizi ordusuna giden yola saptığını anlayınca sakince konuştu: "Ne yaparsan yap, Jizhou ordusuna katılacağım."

Üzerinde zırh yoktu, bu yüzden Changyu adamın tüm kaslarının anında gerildiğini hissetti.

Xie Zheng dizginleri sertçe asıldı, at kişneyerek durdu. Changyu'yu atından indirip yol kenarındaki devasa bir ağaca sertçe yasladı.

Ellerindeki güç dehşet vericiydi. Gözleri öfkeden kan çanağına dönmüştü. Sesi ise aksine çok sakin, hatta hafif alaycıydı: "Benden bu kadar mı iğreniyorsun? Sırf benden uzak durmak için mi Jizhou ordusuna kaçıyorsun?"

93. Bölüm

Orman rüzgârı ağaçların tepelerini hışırdatıyor, önündeki adam hafifçe başını eğmiş ona bakıyordu. Aralarındaki mesafe yarım karışı bile bulmuyordu; konuşurken birbirlerinin nefeslerini duyabiliyorlardı.

Fan Changyu, bakışlarından vahşi bir öfke süzülen bu adama bakarken içgüdüsel bir tehlike hissetti. Omuzlarına bastıran ellerin gücü o kadar fazlaydı ki, kurtulmak için hafifçe silkindiyse de başaramadı; aksine adam onu daha sıkı kavradı, kemikleri sızlamaya başlamıştı.

Kaşlarını çatarak, "Neler saçmalıyorsun sen?" dedi.

Xie Zheng, buz gibi bir sesle sordu: "Jizhou'ya orduya katılmaya gitmiyor muydun?"

Fan Changyu, "Orduya katılacağım doğru ama sandığın gibi değil," diye yanıtladı.

Xie Zheng öfkesinin doruğuna ulaşınca, aksine bir kahkaha koyuverdi: "Sandığım gibi değilmiş... Madem öyle neden bilmemden korktun da tek kelime etmeden çekip gittin?"

Fan Changyu, adamın hiddetten kızarmış gözlerine bakınca içini bir suçluluk duygusu kapladı. Haber vermeden gitmek gerçekten de düşüncesizlikti; fakat bazı meseleleri onun karşısında nasıl dile getireceğini bilememişti.

Dudaklarını hafifçe büzerek, "Özür dilerim," dedi.

Xie Zheng, karşısındaki bu her daim dürüst, yalan söylemeyi bile beceremeyen kıza bakarken bir an onu boğmak istedi. Omuzlarını sıkan elleri titriyor, yüzünde neredeyse gaddarca bir ifadeyle onu göğsüne bastırıyordu; o daha da korkunçlaşan gözlerini kızın görmesini istemiyordu.

Dişlerinin arasından tıslar gibi konuştu: "Fan Changyu, gitmeden önce beni iki yerimden bıçaklamalıydın ki yataktan kalkamayacak

hâle geleyim."

Yüreğinde kara bir hiddet çalkalanıyordu. Kemiklerinin derinliklerinde saklı olan o "dünyada yapayalnız kalma" korkusu sızlayarak dışarı çıkıyor, iliklerine işliyordu. Kızı kucaklayan kolları kontrolsüzce sarsılmaya başladı.

Ne gurur kalmıştı ne de sertlik; hepsi güneşin altındaki ince bir buz tabakası gibi parçalanmıştı.

Neden onunla olmayı istemiyordu?

Neden herkes onu terk ediyordu?

Yıllar önce o kadın yapmıştı, şimdi de bu kız...

Aralarındaki engel olarak gördüğü her şeyi bir bir çözüyordu oysa.

Ama kız yine de onu istemiyordu!

Yüreğini söküp önüne koysa, dönüp bakmıyordu bile!

Bir an için Xie Zheng kendinden geçti; bedenine hükmedemiyordu. Kendi başının öne eğildiğini, kıyafetlerinin üzerinden Fan Changyu'nun omzunu hırsla ısırdığını gördü.

Fan Changyu acıyla inledi ama adamın çenesi daha da sıkılaştı. Kartal bakışlı gözlerine kan oturmuştu; kollarını kızın etrafına öyle bir kenetlemişti ki, kız ne kadar çırpınırsa çırpınsın milim kıpırdamıyordu. Tıpkı can çekişen avını dişleyen vahşi bir kurt gibiydi.

Fan Changyu acıyla bağırdı: "Ne bu delilik?"

Onu ısıran adam sonunda bıraktı; dudaklarında kan lekesi vardı ama yüzü bembeyaz kesilmişti. Gözlerini kaçırarak fısıldadı: "Fan Changyu, neden beni sevemiyorsun?"

Bu bir sorudan ziyade, çaresiz bir yalvarış gibiydi.

Hafif bir esinti, alnına dökülen darmadağınık saçlarını uçuşturdu.

O an, yüzündeki ifade daha önce hiç görülmemiş kadar kırılgandı.

Fan Changyu'nun öfkesi bir anda donup kaldı. Belleğindeki Xie Zheng her zaman mağrurdu; ne ara böyle yerle yeksan, boynu bükük bir hâle gelmişti? Yüreği yumuşadı, iç çekerek konuştu: "Seni sevmediğimi de nereden çıkardın?"

Elinin tersiyle adamın saçlarını okşadı; bakışları yumuşak ama kararlıydı: "Seni sevmeseydim buralara kadar gelmezdim. Ölmen beni korkutmasaydı, senin yerine savaş meydanına çıkmazdım."

Eli adamın başına değince, Xie Zheng'in üzerindeki o vahşi hava dağılıp gitti. Bir süre şaşkınlıkla ona baktı, sonra acı bir gülümsemeyle kendiyle alay etti: "Senin sevdiğin kişi, senin sandığın o Yan Zheng'di."

Fan Changyu onun böyle bir takıntıya kapılacağını tahmin etmemişti: "Sen Yan Zheng iken seni seviyordum. Şimdi Xie Zheng'sin, seni yine seviyorum."

"Hiçbir şeyin yokken domuz kesip sana bakacaktım. Benden çok daha güçlü olduğun şimdiyse, ben de güçlenmeyi öğreniyorum; bu yüzden orduya gidiyorum."

Xie Zheng tamamen donakaldı; kömür karası gözleriyle ona bakıyordu. Kuzgun kanadı gibi siyah ve kıvrık kirpikleri güneşin altında yumuşacık görünüyordu. O soğuk ve asil yüzüne bir anlık bir masumluk çökmüştü.

Sanki ömrü boyunca hiç şeker almamış bir çocuğa, günün birinde aniden bir şeker uzatılmıştı; ilk tepkisi sevinç değil, bir boşluk ve şaşkınlıktı.

Uzun bir sessizlikten sonra, kuşkuyla sordu: "Beni kandırıyor musun?"

Fan Changyu'nun tepesi attı ama onun bu hâlini görünce yine de içi sızladı.

Hep onun şanslı doğduğunu, her istediğine sahip olduğunu sanmıştı; ancak o an fark etti ki, aslında sahip oldukları bir elin parmaklarını geçmiyordu.

Bu yüzden kaybettiği her şey, sanki etinden kemiğinden koparılıyordu; her kayıp canının yarısını alıp götürüyordu.

"Seni kandırmıyorum," dedi kız. "Sadece bilmeni istiyorum; ister Yan Zheng ol ister Xie Zheng, seni her halinle seviyorum."

"Seni daha önce reddetmiştim çünkü sonumuzun iyi olmayacağını düşünmüştüm. Yan Zheng olduğunda tek derdimiz ekmek kavgasıydı; sen yazı yazıp para kazanırdın, ben domuz kesip satardım. Bir zorlukla karşılaşınca birbirimize omuz verir, aşardık o eşiği."

"Ama sen Wu'an Markisi olduğunda, başın sıkışsa sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Neye koşturuyorsun, neye dertleniyorsun anlamıyorum. Annem derdi ki; karı koca dediğin birbirini anlayıp destek olursa bir ömür sürer. Birbirine düşman olanlar, daha ömür bitmeden sevgilerini tüketip birbirlerine katlanamaz hâle gelenlerdir."

"Bağları tamamen koparmak niyetindeydim ama sen bana 'Yanshan'da gün doğumunu izleriz, Huizhou'da ava çıkarız' dedin. Kimse beni ezmesin diye Üstad Tao'ya rica edip beni manevi kızı yaptırdın. Taş kalpli değilim ya; benim de canım yanıyor, senden kopamıyorum."

"Bu yolu seçtiğim için ileride pişman olur muyum bilmiyorum ama en azından şu an bu kumarı oynamaya razıyım."

Gözlerinin içine dimdik baktı: "Seninle aynı mertebeye erişeceğim ki, seninle başım dik bir şekilde bir arada olabileyim."

Tepede kızgın bir güneş vardı ama Xie Zheng'in kapkara gözlerine tek bir ışık hüzmesi sızmıyordu; orada sadece Fan Changyu'nun gölgesi vardı. Sanki onu tamamen yutmak isteyen koyu bir mürekkep damlası gibiydi.

Genç kızı sertçe göğsüne bastırdı; sesi boğuk ve derinden geliyordu: "Yanımda hangi sıfatla olursan ol, zaten başın dik olacak."

Fan Changyu, "Benim aradığım, seninle her daim yan yana yürüyebilme cesareti; bu cesaret senin bana duyduğun sevgiden

değil, kendimden gelmeli. Koca bir kartal ne kadar güçlü olursa olsun, başka bir kartalı sırtında taşıyarak uçamaz, değil mi?" dedi.

Xie Zheng ne demek istediğini anlamıştı ama anladığı için dudaklarını daha da sıkı birbirine bastırdı. Doğrulup konuştu: "Savaş alanı oyun yeri değildir. Bir anlık gaflet canına mal olur. On bin kişiye bedel bir yiğit olsan bile, her zaman bir aksilik çıkabilir. Tehlikeye atılmana izin vermeyeceğim."

Savaş meydanı şan şöhret getirirdi ama o sarı kumların altında yatan, sayısız kemik yığınıydı.

Fan Changyu ona bakarak, "Ben de korkuyorum ölmekten," dedi. "Ningniang'ı, seni bırakıp gitmek bana da zor geliyor. Ama ben bu yolu kendim yürümezsem, yarın bir gün başkaları beni o tehlikenin tam ortasına itebilir. Lin'an kasabasındaki o iki suikastı unutmadım; düşmanımın bu kadar kudretli biri olduğunu, senin bile elinden zor kurtulduğunu bilmiyordum."

"Bir vazo gibi sakınılıp korunmaktansa ve bir gün yere düşüp tuzla buz olmaktansa, çelik gibi bir irade dövmeyi yeğlerim. Dedim ya, seninle yan yana yürümek istiyorum; o kişi benim de düşmanım, ana babamın intikamı için bu benim görevim. Seni seviyorum ama ömrümün geri kalanını sana yaslanarak geçiremem, o zaman ben 'ben' olmaktan çıkarım."

Xie Zheng bu sözlere itiraz edemedi. Sonunda geri adım attı: "Yanzhou ordusunda kalsan olmaz mı?"

Fan Changyu, "O zaman dağdaki hâlimden bir farkım kalmaz," dedi.

Birbirlerinin gözlerine baktılar; birinin bakışlarında bastırılmış bir kabulleniş, diğerinde ise berrak bir kararlılık vardı.

Xie Zheng sonunda pes etti: "Peki, Jizhou ordusuna gidebilirsin. Ama Xie Wu ve Xie Qi de seninle gelecek."

Fan Changyu bunun onun verebileceği en büyük taviz olduğunu biliyordu; başıyla onayladı. Ardından ekledi: "Hadi beni geri götür, Üstad Tao ve Ningniang meraktan çatlamıştır."

Hâlâ Üstad Tao'ya "baba" demeye alışamamıştı. Otlayan büyük

siyah ata doğru döndü ama bir el tarafından bileğinden yakalandı.

Şaşkınlıkla ona baktı: "Yan Zheng?"

Ağaç dallarının arasından süzülen güneş ışıkları, gencin saçlarında ve mermer gibi soğuk yüzünde hareler oluşturuyordu.

Kömür karası gözlerini kıza dikmişti; tek kelime etmiyordu ama bakışlarıyla sessizce bir şey dileniyordu.

Fan Changyu ne istediğini anlamayıp tekrar sordu: "Ne oldu?"

Adam yavaşça, "Beni sevdiğini söylemiştin," dedi.

Fan Changyu önce duraksadı, sonra adamın bakışlarını ve daha önce kendisine yaptıklarını hatırlayınca ne demek istediğini anladı.

Bu adam ona defalarca yapmıştı bunu ama kız için bir ilkti.

O hastayken göz kapaklarını öptüğünde, kızın şaşkınlıkla onun alnına kondurduğu o öpücüğe hiç benzemiyordu bu.

O zaman pek düşünmemişti; Changning'in yanağına bir öpücük kondurmakla aynı gelmişti ona. Ama bu sefer, ne anlama geldiğini bildiği için, daha hiçbir şey yapmadan yüreği ağzında atmaya başlamıştı; sanki göğsünde minik bir ceylan koşturuyordu.

Başkaları nasıl öpüşür görmemişti ama Xie Zheng ne zaman onu öpse, doğrudan üzerine abanırdı.

Bu yüzden gözlerini kapatıp kapatmama meselesi Fan Changyu için bir sorun değildi.

Kadınlar arasında boyu uzun sayılırdı ama Xie Zheng yine de ondan yarım baş daha uzundu.

Yüzündeki ifadeyi ciddileştirip parmak uçlarında yükseldi ve adamın o biçimli dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdu.

Xie Zheng her öptüğünde dudaklarında sadece şişmiş ve acıyan bir his kalırken, Fan Changyu adamın dudaklarının oldukça yumuşak olduğunu fark edip şaşırdı.

O zaman benim canım neden bu kadar yanmıştı?

Yoksa ısırıldığı için miydi?

Bu düşünce aklına düşünce, Fan Changyu intikamın tam sırası olduğunu hissetti. Omzundaki diş izi hâlâ sızlıyordu; hiç çekinmeden o da adamın dudağını ısırdı.

Çok sert değildi ama önündeki adamın nefesinin kesildiğini açıkça hissetti.

Fan Changyu tadında bırakıp hemen geri çekildi: "Tamam işte, gidelim artık..."

Xie Zheng de henüz kendine gelememiş gibiydi; yüzünde bir anlık bir şaşkınlık belirdi, uzun ve siyah kirpikleri titredi. Zaten yakışıklı ve mesafeli bir duruşu vardı; savaş meydanlarından ve yüksek makamından gelen o otoriter havası normalde insanların gözlerini kamaştırırdı.

Nadir görülen bu ifadesiyle, o sert ve zorba havası dağılmış, güzelliği daha da çarpıcı bir hâl almıştı. Fan Changyu'nun kalbi küt küt attı.

Bir erkek nasıl bu kadar güzel olabilirdi?

Xie Zheng, elini Fan Changyu'nun ısırdığı alt dudağına götürdü, sonra kıza bir bakış attı. Gözlerinde ne idüğü belirsiz bir parıltı vardı, ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Parmağını dudağına götürüp bir ıslık çaldı; uzakta otlayan siyah at hemen dört nala yanlarına geldi.

Atın sırtına atlayınca Fan Changyu'ya elini uzattı. Fan Changyu elini tutar tutmaz adam onu hafif bir hamleyle arkasına çekiverdi.

Fan Changyu merakla sordu: "Bu ıslıkla hem doğanları hem de atları mı çağırabiliyorsun?"

Bunu söylerken adamın ıslık çaldığı işaret parmağına baktı; parmağında nasıl olduğu belirsiz eski bir yara izi vardı. Diş izine benziyordu ama sanki ondan daha beter bir şeydi.

Arkasındaki adam, "Islığın uzunluğu ve tonu değiştikçe komut da değişir," diye yanıtladı.

Yolun geri kalanında pek konuşmadılar. Fan Changyu arada bir soru sorsa da, adam sanki başka dünyalardaymış gibi kısa cevaplar veriyordu.

Ta ki tepenin yamacında Jizhou ordusunun kuyruğu görünene dek... Xie Zheng aniden dizginleri çekti.

Fan Changyu, orduya bu kadar gösterişli bir şekilde girmesinden çekindiğini sanıp inmeye yeltendi ama kolundan yakalandı.

Şaşkınlıkla arkasına dönünce, o kapkara gözlerin yine kendisine kilitlendiğini gördü. Adam ona çok yakındı; başını hafifçe eğse onu öpebilirdi ama bir milim bile kımıldamıyordu.

Niyeti gün gibi ortadaydı.

Fan Changyu yutkundu. Öpmek için uzanırken içinden şunu geçiriyordu: Neden bu adam birinin onu öpmesini istediğinde, ölse ağzını açıp söylemiyor da öpülmezse hemen surat asan o huysuz köpek huylarına geri dönüyordu?

Bölüm 94

Üstat Tao, o inatçı öğrencisini yeterince iyi tanıdığını sanıyordu; ama Fan Changyu onun tarafından götürüldüğünden beri içi bir türlü rahat etmemişti. Sık sık arabanın penceresinden dışarı bakıyor, sonunda dayanamayıp aşağı iniyor, arabanın etrafında dolanıp duruyor ve Xie Zheng'in Fan Changyu'yu götürdüğü yöne bakıp duruyordu.

Birlik komutanlarından biri yanına gelip sordu: "Üstat, ordu uzun süredir burada dinleniyor... Acaba yola devam etsek mi?"

Üstat Tao ellerini arkasında birleştirip uzaklara bakarak, "Biraz daha bekleyelim," dedi.

Küçük subay selam verip geri çekildi.

Changning başını pencereden uzatıp çenesini pervaza yasladı ve sordu: "Dede, ablam ne zaman gelecek?"

Üstat Tao'nun kalbi küt küt atıyordu, Changning'in ona "dede" diye hitap etmesini düzeltecek hali bile yoktu. "Yakında gelir herhalde," dedi.

Kendi kendine, *O velet kızsa bile, kızı oradan alıp götürecek olsa bile, burada bir de küçüğü var, herhalde küçüğünü burada bırakacak hali yok ya?* diye düşündü. Bu düşünce içini biraz rahatlattı.

Pencereye yaslanmış olan Changning aniden sevinçle bağırdı: "Abla!"

Üstat Tao düşüncelerinden sıyrılıp o yöne baktığında, giderken yüzü bulutlu olan o veletin, şimdi gayet normal bir ifadeyle atını yederek yeni edindiği manevi kızını geri getirdiğini gördü.

Bu manzarayı izlerken içinden tuhaf bir şekilde, "Her azgının bir dizginleyeni vardır," düşüncesi geçti.

Eğimli yamaçta atından indikten sonra Fan Changyu, yol boyunca

Xie Zheng ile yan yana yürümüştü. Dudaklarında hâlâ sızlayan bir uyuşukluk vardı; eliyle dokunduğunda şişmiş olduğunu fark etti.

Fan Changyu kendi kendine, bunu bir ders olarak aklına kazıması gerektiğini söyledi; her seferinde onu ısırmamalıydı. Bu sefer ava giderken avlanmıştı. Xie Zheng onu geri ısırdığında çok daha ileri gitmişti; bir an için gerçekten onu çiğ çiğ yiyeceğini sanmıştı.

Nefesi düzensizdi, ona sarılıp uzun süre soluklanmıştı; omuzundaki diş izinin etrafını birkaç kez daha ısırmıştı.

Pek ısırmak da sayılmazdı aslında; çünkü derisi delinmemişti ve pek acımamıştı ama birkaç tane kıpkırmızı iz bırakmıştı.

Üstat Tao'yu görünce Fan Changyu, dudaklarındaki şişliği fark etmesinden korkarak dudaklarını birbirine bastırarak konuştu: "Baba."

Üstat Tao onu dikkatlice incelemeye fırsat bulamadan, Changning çevik ve tombul bir tavşan gibi arabadan fırladı, kollarını açıp Fan Changyu'ya doğru koştu: "Abla, kucağına al!"

Fan Changyu kardeşini kucağına aldı, çaresizce gülümseyerek onu sevdi: "Bizim Ning-niang amma da yapışkan bir şey olmuş böyle? Hiç bu kadarını görmemiştim."

Changning bir şeyler mırıldandı ama cevap vermedi, ablasının boynuna sarılıp bırakmadı. Göz ucuyla Xie Zheng'in kendisine baktığını görünce usulca, "Enişte," dedi.

Geçen sefer Xie Zheng'i nakış iğnesiyle dürterek uyandırdığından ve onun o korkunç, hortlak benzeri ifadesini gördüğünden beri Changning ondan çok korkuyordu.

Xie Zheng, Changning'in seslenişine hafifçe başıyla onay verdi, ardından Üstat Tao'ya baktı.

Bakışları şu an sakinleşmiş olsa da Üstat Tao yine de onun bakışları altında bir huzursuzluk hissetti.

Xie Zheng, "Onu size emanet ediyorum, hocam," dedi.

Üstat Tao bunun, Fan Changyu'yu koruması gerektiği anlamına geldiğini biliyordu. Ciddileşerek, "Zor bela bir manevi kız edindim, elbette onu gözümün nuru gibi koruyacağım, bunu söylemene gerek bile yok," dedi.

Fan Changyu, Changning ile birlikte arabaya bindikten sonra ordu yeniden yola koyulmak üzereydi.

Xie Zheng yol kenarında atının üzerinde duruyordu. Ormandan esen rüzgâr pelerinini dalgalandırıyor, uzun ve heybetli silüetini sarıyordu. Fan Changyu arabanın perdesini aralayıp ona baktı: "Ben gidiyorum."

Xie Zheng başıyla onayladı ve ekledi: "Yolda dikkatli ol."

Changning pencerenin köşesinden kafasını uzatıp pervaza tutunarak, "Ning-niang da gidiyor," dedi.

Ablası yanında olduğu için enişte sinden o kadar da korkmuyordu artık, hatta tombul elini sallayarak veda bile edebiliyordu.

Xie Zheng'in çocuklarla pek bir geçmişi yoktu, onları nasıl eğlendireceğini de pek bilmezdi. Sadece, "Ablanın sözünden çıkma," diyebildi.

Changning gururla, "Ning-niang en uslu çocuktur," dedi.

Gökyüzünden bir kartal çığlığı duyuldu; Xie Zheng'in yerini bulan Akdoğan doğrudan aşağı süzüldü. Xie Zheng kolunu kaldırdığında, Akdoğan sağlam bir şekilde ön koluna tünedi.

Changning'in gözleri anında parladı: "Kuş! Kuş!"

Fan Changyu'nun şaşkın bakışları altında Xie Zheng, Akdoğan'ı arabanın penceresine doğru yaklaştırdı ve "Akdoğan'ı yanına al, haber ulaştırması daha hızlı olur," dedi.

Fan Changyu, "Peki ya sen?" diye sordu.

Xie Zheng, "Onunla bana haber gönderirsen beni bulabilir. Ama ben sana haber gönderirsem, o seni her zaman bulamayabilir," dedi.

Fan Changyu daha cevap veremeden Changning çoktan bağırmaya başlamıştı: "Ning-niang kuşu beslemek için civciv yetiştirecek!"

Yandaki Üstat Tao araya girdi: "Kızım, bu velet kırk yılda bir cömertlik yapıyor, sakın geri çevirme. Bunca yıldır bana bir saygıda kusur etmediği olmamıştı ama şimdi elindeki en iyi şeyleri bile senin önüne seriyor..."

Biraz kıskançlık duymadan edemedi; halk arasındaki o eski sözün ne kadar doğru olduğunu düşünüyordu: "Oğlan kısmı karısını bulunca anasını babasını unuturmuş." Onun gibi yarı-baba sayılan birinin durumu da pek farklı değildi.

Ama sonra düşündü; bu yarı-gelin sayılan kız aynı zamanda kendi manevi kızıydı. Saf kızının yanında sekiz yüz tilki zekasına sahip bir veletin olması kötü bir şey değildi. Kıskançlığı geçti, yerine büyük bir huzur geldi.

Sonunda Akdoğan, Changning tarafından arabanın içine alındı. Atlı ve yaya askerlerin arasında araba yavaşça ilerlemeye başladı. Xie Zheng, arkasındaki Xie Wu ve Xie Qi'ye döndü: "Gidin, onu canınız pahasına koruyun."

Xie Wu ve Xie Qi selam verip atlarını mahmuzlayarak orduya yetiştiler.

Xie Zheng, yanında kalan muhafızlarla birlikte anayolun başında durdu; ta ki Jizhou ordusunun en sonundaki askerin gölgesi bile kaybolana dek bekledi. Sonra dizginleri sertçe çekip atının başını çevirdi: "Karargâha dönüyoruz."

***

Yanzhou Karargâhı.

Gongsun Yin, Xie Zheng'in bizzat peşinden gitmesine rağmen kızı geri getiremediğini öğrenince, yelpazesini keyifle sallayarak güya teselli etmek için yanına geldi.

Ancak çadıra girer girmez, Yanzhou'nun tüm önemli generallerinin ve danışmanlarının çadırda toplandığını gördü. Xie Zheng, üzerinde siyah bir savaş kıyafetiyle başköşede oturuyordu; önünde Kang

şehrinin haritaları ve savunma planları seriliydi. Generallerle hararetli bir şekilde bir şeyler tartışıyordu; Gongsun Yin'in hayal ettiği o "hayal kırıklığına uğramış aşık" halinden eser yoktu.

Onu gören Xie Zheng, doğrudan elini savurarak haritayı ona doğru fırlattı: "Tam zamanında geldin. Batı kapısına yapılacak saldırı taktiğini sen yöneteceksin."

Gongsun Yin havada yakaladığı haritaya ve üzerinde işaretlenmiş yerlere baktı, dili tutulmuş bir halde: "Hani Kang şehrini kuşatıp bekleyecektik? He Jingyuan Chongzhou'yu alana kadar harekete geçmeyecektik?" dedi.

Ne de olsa Kang şehrini kuşatmasının sebebi, Chongzhou'daki askeri başarıyı başkalarına bıraktıktan sonra saraya karşı bir iş yapıyor gibi görünmekti.

Eğer Kang şehrini yıldırım hızıyla ele geçirirse, dönüp tekrar Chongzhou'ya yardım göndermek zorunda kalabilirdi; bu da Wei Yan ve Li ailesi arasındaki o bitmek bilmez çekişmenin ortasına düşmesi demekti.

Xie Zheng'in keskin gözleri hafifçe kalktı, dudaklarında ince bir gülümseme belirdi: "Kang şehrini doğrudan ele geçireceğimi kim söyledi?"

Gongsun Yin haritadaki işaretli yerleri tekrar inceledi, kafası karışmıştı: "Ama burada hızlı ve sert bir saldırı planlamışsın?"

Xie Zheng, "Kang şehrindeki asilerin pençelerini söküp atacağım; sonra can çekişmelerine izin vermek de bir nevi beklemektir," dedi.

Gongsun Yin düşündü; lafı doğruydu ama başlangıçta belirledikleri taktik, şehri kuşatıp içeridekilerin sabrı taşana kadar beklemek değil miydi? Neden aniden taktik değiştirmişti?

Gece yarısına kadar süren toplantı ve konuşlanma planlarından sonra generaller ve danışmanlar birer birer dağıldı. Gongsun Yin bir kase çayı tek dikişte içip boğazını rahatlattıktan sonra sordu: "Kızı geri getiremediğin için mi bu savaşı çıkarıp hıncını alıyorsun?"

Çadırda mumlar gürül gürül yanıyordu; Xie Zheng'in siyah demir

bilekliklerinden yansıyan ışık soğuk ve tekinsizdi. Elinde bir bambu tomarı tutarak, "Üç gün," dedi. "Üç gün içinde Kang şehrinin dışarıya asker çıkaracak hali kalmayacak, sadece içeride ölümü bekleyecekler."

Başını kaldırıp Gongsun Yin'e baktı: "Üç gün sonra Kang şehrini kuşatma görevini sen devralacaksın. Chongzhou'dan zafer haberi geldiğinde şehre girersiniz."

Gongsun Yin onun ne demek istediğini tartarken aniden yüzü değişti, sitemle bağırdı: "Bu enkazı bana mı bırakıp gidiyorsun?"

Xie Zheng ona bir bakış attı: "Kang asilerini can çekişecek hale getirip öyle gidiyorum. Eğer bu halde bile şehri tutamazsan, bundan sonra benim emrimde çalışmana gerek yok."

Gongsun Yin onun neden bu kadar aceleyle işleri hallettiğini şimdi anlamıştı. At koşturup kızı durdurmaya gitmiş ama sonunda eli boş dönmüştü; bunu düşününce Kang şehrinde kalmanın o kadar da can sıkıcı olmadığını fark etti.

Yelpazesini sallayarak, belki bir anlık öfkeyle gözü kör olmuştur diye onu teselli etmeye çalıştı: "Tamam, tamam... Üç gün sonra Chongzhou'ya Fan Hanım'ı görmeye gideceksin, anladık. Sakın kıza kızma; bence onun Jizhou ordusuna gitmesi kötü bir şey değil. He Jingyuan askeri mührü sana teslim etmiş olsa da Li Huaian Jizhou'dan bir şeyler çıkarıp He Jingyuan'ı devirirse, o mühür eninde sonunda geri alınacaktır. O zaman Fan Hanım Jizhou'da bir general olursa ve yanında Üstat Tao da bulunursa, Jizhou'nun askeri gücü en azından başkalarının eline geçmez."

Xie Zheng ise şöyle dedi: "Erkek adamın gayesi karısını ve çocuklarını korumaktır. Bu Markiz, bir kadının arkasına sığınıp askeri güç devşirecek kadar aciz değildir. Eğer Jizhou'yu isteseydim, o mührü asla geri vermezdim; ister Li partisi olsun ister Wei partisi, saraydaki o sinsi oyunlar demir atlıların ve kanlı kılıçların karşısında ne yapabilir? En nihayetinde biraz daha fazla adam öldürmekten ibaret olurdu her şey."

Bunu söylerken yüzü çok soğuktu, gözlerinde sadece derin bir ilgisizlik vardı. Onu çok iyi tanıdığını sanan Gongsun Yin bile o an

sırtından aşağı bir ürperti geçtiğini hissetti.

"Ama o insanların hepsini öldürürsen, Büyük Yin hanedanı boş bir kabuğa döner. Çıkarılan fermanlar, devlet politikaları halka ulaşmalı; bunu yapacak birileri lazım. Aksi takdirde halk daha çok perişan olur." Elindeki beyaz yeşim taşı yüzüğü dalgınca çevirerek devam etti: "Tarih boyunca büyük değişimler on yıllar sürmüştür; çünkü o koltuklara oturacak doğru insanları yetiştirmeden harekete geçemezsin."

Sonra hafifçe alay etti: "Küçük imparatorun dert edineceği şeyler için bu Markiz kafasını yormayacak."

Gongsun Yin içinden, *İyi ki o tahtta gözü yok,* diye geçirdi. Yoksa bir yanda Wei Yan, diğer yanda bu kurt gibi adam varken küçük imparator her gün korkudan ecel terleri döker, vaktinden önce göçüp giderdi.

Merakla sordu: "Peki, üç gün sonra gidip Fan Hanım'ı geri mi getireceksin?"

Onun karakterini biliyordu; eğer gerçekten kızı geri getirmek isteseydi, bugünkü takibinden eli boş dönmezdi.

Xie Zheng elindeki bambu tomarına bakarak, "Onun gayesi bu yoldadır; ben onu koruyabilirim ama önüne engel olmamalıyım," dedi.

Gongsun Yin'in tüyleri diken diken oldu. "Öyle olsun bakalım, umalım da Fan Hanım bu inceliğini anlasın," dedi.

Xie Zheng aniden sordu: "Duyduğuma göre sana hayran olan kızların sayısı epey fazlaymış."

Gongsun Yin'in sırtı dikleşti, yelpazesini daha bir fiyakalı sallamaya başladı: "Çok değil, çok değil... Sadece sokağa çıktığımda arabam meyve ve çiçekle doluyor, o kadar."

Xie Zheng başını kaldırmadan okumaya devam etti: "Peki, senin dehan ve bilgeliğin yüzünden, 'Ben de çok çalışıp onun gibi bir bilge olacağım' diye yemin eden bir kız oldu mu hiç?"

Gongsun Yin ağzı açık kaldı, ne diyeceğini bilemedi. O sırada Xie Zheng devam etti: "O dedi ki; 'Senin yürüdüğün yollardan yürümek ve senin gibi biri olmak istiyorum'."

Gongsun Yin donup kaldı, sonunda Xie Zheng'in lafı nereye getirdiğini anladı.

Demek döndüğünden beri bu halde olmasının sebebi buydu!

Gongsun Yin'in yüzü kıskançlıktan buruştu, pelerinini savurarak ayağa kalktı: "Ben kaçar!"

95. Bölüm

Bir günlük yürüyüşün ardından ordu, Chongzhou sınırlarına ulaşmıştı.

Fan Changyu orduya katılacaktı; Changning'i artık yanında gezdiremezdi.

Daha önce Changning'i ararken Jizhou'da çocuk ve kadın kaçıran birçok haydut yuvasını dağıtarak hükümete yardım etmiş, karşılığında yüklü bir ödül kazanmıştı. Bu parayla yakınlardaki bir kasabada küçük bir avlulu ev kiraladı. Changning'i oraya yerleştirip, çocuğun yeme içmesiyle ve bakımıyla ilgilenmesi için dürüst bir köylü kadın tuttu.

Her ihtimale karşı Xie Qi'yi de orada bıraktı; yanına sadece Xie Wu'yu alarak orduya doğru yola çıktı.

Sınırın ötesinde yıllarca nöbet tutan askerlerin durumu hep böyleydi; çoğu sınır kasabalarında aile kurar, nöbetleri bittiğinde evlerine dönüp aileleriyle hasret giderirlerdi.

Tüm düzenlemeler tamamlandıktan sonra Fan Changyu, Kıdemli Üstat Tao'nun referansıyla resmen Jizhou ordusuna dahil edildi. Daha önce üç casusu haklaması Jizhou ordusunda gerçek bir askeri başarı sayılmıştı, ardından Yixian Geçidi'nde asi general Shi Hu'yu öldürmesiyle bir rütbe alması hiç de zor olmayacaktı.

Ancak ordugah yolunda Kıdemli Üstat Tao aniden sordu: "Kızım, emrinde çalışan ama sana yakınlık duymayan bir yığın adam mı istersin, yoksa kendi ellerinle yetiştirdiğin, güvenebileceğin birkaç kişi mi?"

Fan Changyu savaş meydanındaki kıyımı görmüştü; can ciğer olmadığın biri, neden senin için canını ortaya koysun ki?

Ordudaki generaller de onbaşı, çavuş gibi rütbelerden basamak basamak yükselmişlerdi. Altlarındaki askerlerin onlara güvenmesini sağlayan bir yetkinlikleri ve ölüm kalım kardeşlikleri olduğu için, askerler savaş meydanında gözlerini kırpmadan onların peşinden

hücuma kalkarlardı.

Hatta askeri güç el değiştirdiğinde bile, sıradan erler kendilerine çok uzak olan imparatorluk otoritesinden ziyade, peşinden gittikleri generale sadık kalmayı tercih ederlerdi.

Fan Changyu dahi sayılmazdı ama aptal da değildi; kar zarar hesabını çabucak yaptı: "Savaş meydanına çıktığımda, sırtımı gözü kapalı yaslayabileceğim insanlarım olmalı."

Bu, ikinci seçeneği seçtiği anlamına geliyordu.

Kıdemli Üstat Tao sakalını sıvazlayarak gülümsedi: "Tam da yaşlı bendenizin düşündüğü gibi. Orduya yeni geliyorsun, buradaki işleyişe henüz yabancısın. Sana pat diye yüksek bir rütbe verilse ama elinin altında güvenilir kimsen olmasa, sadece insanların hasedini çeken boş bir unvan taşımış olursun. En iyisi şimdilik düşük profilli davranmak; adım adım, sağlam basarak ilerlemek."

Tao'nun bu sözlerinden sonra Fan Changyu, en fazla bir onbaşı olarak başlayacağını düşünmüştü.

Büyük Yin Hanedanı'nın askeri nizamına göre; beş kişi bir 'manga', on kişi bir 'takım' oluştururdu. Beş takım bir 'bölük', on takım bir 'tabur' ederdi. Beş tabur ise bir 'alay' demekti. Bir alayın mevcudu en az beş yüz kişiydi ama üst sınırı belirsizdi.

Birkaç alayın birleşmesiyle 'ordu' kurulurdu.

Ordu içindeki rütbe işleri de oldukça karışıktı; kiminin hem unvanı hem yetkisi vardı, kiminin sadece unvanı vardı ama yetkisi yoktu, kiminin ise unvanı olmasa da büyük bir yetkisi bulunurdu.

Mesela bir taburun başındaki kişi yüz kişiyi yönetirdi ve ona 'Yüzbaşı' denirdi. Resmi makam nizamına göre unvansız sayılsa da, elindeki gerçek güç azımsanamazdı. Savaş meydanında yüz kişiyle çok iş başarılabilirdi; bu yüzden tarih boyunca ünlü generallerin çoğu, henüz birer yüzbaşıyken büyük zaferler kazanmışlardı.

Fan Changyu, Tang Peiyi'nin komutasına verildi. Daha önce barajın yıkılmasıyla Lucheng dışındaki asilerin sular altında kalıp yenilmesinden sonra, Tang Peiyi'nin yeni topladığı yirmi bin kişilik

ordusu, asilerin yağmurlu gece baskınında üç bine yakın kayıp vermişti. Bin askerini de Yixian Geçidi'ne erzak götürmesi için Tao'ya vermiş, kendisi kalanlarla Chongzhou'yu kuşatmıştı.

Tao'nun yanındaki o bin kişi, Yanzhou'dan gelen destek birlikleriyle Yixian Geçidi'nde buluştuktan sonra, oradaki tecrübeli askerlerin rehberliğinde asilerle defalarca çarpışmış ve hızla pişmişlerdi. Şimdi sağ dönen birkaç yüz kişinin her biri artık savaş meydanının kurdu olmuştu.

Tang Peiyi, bu tecrübeli askerleri yeni birliklerin arasına dağıtarak onlara eğitmenlik yaptırmayı planlıyordu.

Lucheng'i kuşattıktan sonra Prens Changxin'in ordusuyla bir kez çarpışmış ama ağır kayıplar vermişti. Ancak He Jingyuan, Jizhou'dan destek birlikleriyle yetişince derin bir nefes alabilmişti. Elindeki on bin küsur yeni askeri öylece boş oturtamazdı; Jizhou'nun ana ordusu asileri tutarken, o da kendi askerlerini bir an önce eğitmek istiyordu.

Kıdemli Üstat Tao yanına gidip Fan Changyu'yu önerdiğinde, Tang Peiyi bunu hemen kabul etti.

Eğer Fan Changyu o üç casusu öldürmeseydi, Lucheng düşecek ve kendisi de idam edilecekti.

"O kızın Shi Hu'yu öldürebilmesi... Böylesine bir cesaret koca adamlar arasında bile nadir görülür. Tang'ın emrinde böyle bir yeteneğin olması gerçekten büyük bir şans!" dedi.

Ancak Tao araya girdi: "İşlenmemiş elmas parlamaz. Bırakalım da biraz daha pişsin."

Fan Changyu birliğine dahil edildiğinde, ne sıradan bir er ne de bir onbaşı olarak başladığını gördü. Doğrudan 'Bölük Komutanı' olarak atanmıştı. Emrinde kırk dokuz kişi vardı ve Xie Wu da tesadüfen onun bölüğüne verilmişti.

Emrindeki askerler, komutanlarının narin ve duru yüzlü bir genç kız olduğunu görünce aralarında fısıldaşmaya başladılar.

"Orduda kadının ne işi var?"

Fan Changyu'nun doğrudan üstü olan Yüzbaşı Guo, gür sakallı, devasa yapılı, demir bir kuleyi andıran kaba bir adamdı. Yeni askerlerin başındaki subaylar Jizhou'nun düzenli ordusundan transfer edilmişti.

Bağlı olduğu bölük komutanlarından birinin kadın olduğunu görünce sinirden burnu kanatlandı. Askerlerin önünde açıkça söylendi: "Yine hangi generalin hanım kızı buraya nam salmaya gelmiş acaba? Bir albaylık verip etrafına da korumaları dizmek yerine benim emrime vermişler. Başına bir hal gelse, yarım ömürlük emeğim boğulur gider."

Bu sözler Fan Changyu'yu sindirmek, gözünü korkutmak içindi. Yüzü çabuk kızaran, utangaç bir kız olsa orada duramazdı.

Yüzbaşı Guo'nun en çok istediği de buydu; zira general kızı bir yana, ordunun çilesini bilmeyen yüksek mevkili bir memur oğlunu bile yanlarında istemezlerdi.

Dövemezsin, sövemezsin; savaş meydanında ise bu 'yüce şahsiyeti' korumak için canını dişine takman gerekir. Yaralansa faturası sana kesilir, savaşta ölmek ise zaten işten bile değildir. Başına bir şey gelse, o yüksek mevkili baba hesap sormaya kalktığında tüm birliğin kellesi tehlikeye girerdi.

Bu yüzden orduya 'deneyim' için gönderilen soylu çocukları için generaller arasında yazılı olmayan bir kural vardı: Onlara boş bir unvan verilir, özel bir çadır kurulur ve etrafına korumalar dizilirdi.

Başarı beklenmezdi, yeter ki hata yapmasınlardı.

'Deneyim' süresi bittiğinde, kağıt üzerinde birkaç önemsiz başarı eklenir ve kişi sağ salim geri gönderilirdi; böylece herkesin gönlü yapılmış olurdu.

Orduya gelen asker kökenli ailelerin kızları ise genelde dövüş sanatları bilirlerdi, içleri vatan aşkıyla doluydu ama çok safça davranırlardı. Birkaç kişi öldürmekle, savaş meydanındaki o cehennem azabı asla bir tutulamazdı.

Bu tip kızlar genelde başkomutanların gözbebeği olurdu; kimse

onların savaşta kılına zarar gelmesine izin vermezdi. Çoğu zaman onların öldürdüğü düşman sayısı, onları korumak için can veren erlerin sayısından az olurdu.

Bu yüzden gerçek bir savaş çıktığında, üst kademedeki generaller bu 'deneyimci' kızların savaşa girmesine asla izin vermezlerdi.

O korkak beyzadelerden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Sıradan askerlerin saygısını kazanan soylu çocukları, ancak en alttan başlayıp kendi emekleriyle yükselenler olurdu.

Orduda kadın asker alımı yapılmadığı için Yüzbaşı Guo, Fan Changyu'nun bir torpille geldiğini düşünmüştü. Kendisi de bir dövüşçü olduğu için Changyu'nun nefes alışından onun bir 'usta' olduğunu anlamıştı. Changyu'nun, en alttan başlayan soylu çocuklarını taklit etmeye çalıştığını sanınca öfkesi daha da arttı.

Başkalarının hayalleri onu ilgilendirmezdi ama bu hayaller kendisinin ve kardeşlerinin canına mal olacaksa, işte ondan nefret ederdi.

Fan Changyu bu gizli çekincelerden habersizdi; Yüzbaşı Guo'nun saldırgan tavırları karşısında hiç istifini bozmadı, mahcup da görünmedi, gayet vakur bir şekilde orada durmaya devam etti.

Başkalarının yanlış anlaması onu öfkelendirmiyordu.

Xie Wu onun adına söze girdi: "Bölük Komutanı Fan, Yixian Geçidi savaşından geldi. Shi Hu'yu o öldürdü. Orduya girmesi, tırnaklarıyla kazandığı askeri başarısı sayesindedir."

Bu sözler duyulunca askerler arasındaki uğultu daha da arttı.

Shi Hu'nun korkunç namını orduya katıldıklarından beri duymuşlardı. Çiğ et yiyen, insan kanı içen bir canavar olduğu, elindeki çivili gürzlerle binlerce can aldığı söylenirdi.

Şu an karşılarında duran, Jizhou askeri üniforması içindeki, erkeklere kıyasla narin, hatta zayıf görünen bu kız mı Shi Hu'yu öldürmüştü?

Yüzbaşı Guo, Fan Changyu'yu yeniden süzdü; sanki onda Shi Hu'yu öldürecek o cesaretin olup olmadığını tartıyordu.

Kalabalığın içinden, baraj inşaatında Fan Changyu'yu toprak taşırken gören bir asker hemen bağırdı: "Ben Bölük Komutanı Fan'ı tanıyorum! Jizhou'nun yukarısında baraj yaparken, yüz elli kiloluk taşları sırtında taşıyıp dağdan aşağı nefes bile nefese kalmadan inerdi!"

Bu somut örnekle birlikte askerlerin Fan Changyu'ya bakışları daha bir saygılı bir hal aldı.

Xie Wu, Changyu'nun ayı avladığını da anlatmak istedi ama kendi gözüyle görmediği için kulağa mübalağa gibi gelebilir diye düşündü. Herkesin tavrının düzeldiğini görünce söyleyeceklerini yuttu.

Yüzbaşı Guo sordu: "Hangi silahı kullanmakta ustasın?"

Fan Changyu biraz düşündü ve "Kasap bıçağı," dedi.

Askerlerden biri kendini tutamayıp kıkırdadı.

Yüzbaşı Guo'nun yüzü asıldı, gürledi: "Savaş meydanına düşman öldürmeye de mi kasap bıçağıyla çıkıyorsun?"

Fan Changyu dürüstçe başını salladı.

Kalabalıktan yine gülüşme sesleri yükseldi.

Yüzbaşı Guo tamamen çileden çıkmıştı. Onun gerçekten Shi Hu'yu öldürebileceğine inanmıyordu; muhtemelen arkasındaki güçler ona itibar kazandırmak için bu başarıyı üzerine yıkmışlardı, böyle şeyler sık olurdu.

Artık Fan Changyu'ya zerre kadar müsamaha göstermeye niyeti yoktu. "Pekala!" diye bağırdı. "Öyleyse bugün şu kasap bıçağını bir görelim bakalım!"

Kum torbası gibi yumruklarını birbirine çarptı, tüm heybetiyle Fan Changyu'ya haykırdı: "Gel!"

Askerler, yeni birliklerin kurulduğu ilk günde böyle bir kapışma izleyeceklerini hiç ummamışlardı; hep bir ağızdan tezahürat yapmaya başladılar.

Oradaki gürültü, yüksek platformdaki generallerin bile dikkatini çekti.

Tang Peiyi sordu: "Orada ne oluyor?"

Fan Changyu'nun olduğu birlik eğitim alanının en arkasındaydı. Platformdan bakınca sadece siyah bir kalabalık görünüyor, arkada neler olup bittiği seçilmiyordu.

Bir muhafız hemen cevap verdi: "Hemen gidip bakıyorum efendim."

O gider gitmez başka bir muhafız gelip rapor verdi: "Generalim, Bay Li ziyarete geldi!"

Tang Peiyi şaşırdı: "Hangi Bay Li?"

Muhafız terini silerek cevapladı: "Kıdemli Üstat Li'nin torunu, Li Huaian Efendi!"

Tang Peiyi hemen Kıdemli Üstat Tao'ya baktı. Kıdemli Üstat Li, Tao görevinden ayrıldıktan iki yıl sonra o makama oturmuştu. Saf devlet adamlarının lideri olsa da, sarayın yarısı onun öğrencilerinden oluşuyordu; Wei Yan ile kafa kafaya gelecek bir güce sahipti.

Tang Peiyi, "Wuan Markisi asileri temizlemek için Kangcheng'e gittikten sonra, sarayın erzakları su yoluyla ulaştı. Li Huaian denetçi olarak atandı, muhtemelen erzak sayımı için geldi. Aslında He Efendi'yi bulması gerekirdi ama buraya kadar gelmesi muhtemelen sizin içindir Üstadım. Onu görmek ister misiniz?" dedi.

Tao gülümsedi: "Bu genç benim burada olduğumu biliyorsa, bugün kaçsam yarın yakalar. Görüşelim bakalım; şu ihtiyar Li'nin yetiştirdiği çocuk neye benziyormuş, ben de bir göreyim."

Tang Peiyi muhafıza, "Onu buraya getirin," dedi.

Çok geçmeden, gök mavisi alim cübbesi içindeki Li Huaian, muhafız eşliğinde geldi.

Bir alim olarak yüz hatları Gongsun Yin'e göre biraz daha sadeydi ama demlendikçe tadı çıkan bir çay gibiydi. Kendine has o dürüst ve zarif duruşuyla, sanki bir azizin en seçkin öğrencisi gibi görünüyordu.

Ak saçlı Kıdemli Üstat Tao'yu görür görmez saygıyla eğildi: "Sizi selamlarım Üstadım."

Ardından bakışlarını Tang Peiyi'ye çevirdi: "Sizi selamlarım Generalim."

Tao'nun hem tecrübesi hem de eski makamı Tang Peiyi'den çok daha yüksekti; bu yüzden söze o başladı. Genç adama gülümseyerek bakıp, "Büyükbabana gençliğinde ne kadar da çok benziyorsun. Bir an o yaşlı adamın bunca yıl sonra gençleşip karşıma dikildiğini sandım," dedi.

Bu sözlerin şaka mı yoksa bir ima mı olduğu belli değildi.

Li Huaian hafifçe gülümseyerek, "Büyükbabamın sağlığı eskisi gibi değil, sizin kadar dinç kalamadı," dedi.

Tao sakalını sıvazlayarak güldü: "Ben keyfine düşkün biriyim. Dünyanın güzel dağlarını, sularını henüz bitiremedim. Omuzlarımda yük yok, kuş gibi hafifim; tabii ki büyükbabandan daha dertsizim."

Li Huaian, "Sizin bilgeliğinizle vaktinde çekilmenizden kaynaklanıyor bu. Büyükbabam hep derdi ki; eğer Üstat Tao'nun ilmine sahip olsaydı, bu hayatta gözü açık gitmezdi," dedi.

Tao'nun yüzündeki gülümseme eksilmedi, kırışıklıkları derinleşti: "O ihtiyar yaşlandıkça doyumsuzlaştı. O ilmiyle sarayın yarısını kendi öğrencileriyle doldurdu, yetmedi mi?"

Li Huaian gülümseyerek devam etti, sesi hala yumuşaktı: "Sarayın yarısı memur olsa da, hiçbiri bir Wuan Markisi gibi devletin temel direği olamaz."

Tang Peiyi kaba saba bir adamdı ama bu noktaya gelmiş biri olarak aptal da değildi. Bu ikisinin konuşmalarını dinledikçe işlerin garipleştiğini hissediyordu. Tam konuyu değiştirmek için bir şey

söyleyecekken, az önce gönderdiği muhafız nefes nefese geri döndü.

Muhafız ellerini birleştirip selam vererek, "Generalim, orada bir yüzbaşı ile emrindeki kadın bölük komutanı düello ediyor!" dedi.

Li Huaian şaşkınlıkla sordu: "General Tang'ın emrinde askerlik yapan bir kadın mı var?"

Fan Changyu, Tao'nun referansıyla gelmişti. Tang Peiyi bu durumu gizleyip gizlememeyi düşünürken, meydanın en arkasından gök gürültüsünü andıran bir alkış koptu.

Li Huaian o tarafa bir göz attı, ilgisi uyanmış gibiydi: "Ordudaki düellolar izlenebiliyor mu?"

Böyle bir yasak yoktu, Tang Peiyi de yalan uyduramazdı. İster istemez, "Evet," dedi.

Gökleri sarsan alkış koptuğunda, Fan Changyu, Yüzbaşı Guo'yu omzundan tutup yere fırlatmıştı.

Yüzbaşı Guo onunla silahsız dövüşüyordu; Changyu da haksızlık etmek istememişti. Zira daha önce ona tek koluyla şans tanıyan ve elinde kasap bıçağıyla dövüşmesine izin veren son kişi Xie Zheng'di.

Yüzbaşı Guo yere fena çakılmıştı. Belini tutarak yüzünü buruştura buruştura ayağa kalktı. Karşısında dikilen Fan Changyu'ya baktı: "Benim asıl silahım paladır, yumruk dövüşünde pek iyi değilimdir. Silahlarla bir kez daha kapışmaya cesaretin var mı?"

Fan Changyu hiç ikiletmedi: "Tabii ki."

Hemen bir silah standı getirildi.

Yüzbaşı Guo uzun saplı bir pala seçti. Fan Changyu'nun da en iyi bildiği silah uzun saplı pala teknikleriydi. Ancak bu kadar insanın önünde Yüzbaşı Guo'yu çok rezil ederse adamın gururunun incineceğini düşündü.

Biraz düşündükten sonra kendine iki büyük demir gürz seçti.

Gürzlerin sapı kısaydı ve kılıç gibi bir yere değdiğinde hemen kesik

atmazdı. Eğer gücünü kontrol ederse, Yüzbaşı Guo ile biraz daha uzun süre kapışabilirdi.

Ancak erkeklere göre daha küçük olan yapısı ve o masum yüz ifadesiyle ellerinde onlarca kiloluk iki dev gürzü tutması, ortaya oldukça tuhaf bir görüntü çıkarıyordu.

Yüzbaşı Guo palasını rüzgar gibi savurarak, büyük bir nida eşliğinde hamle yaptı. Fan Changyu önce karşılık vermedi, sadece ustalıkla sıyrıldı.

Yüzbaşı Guo, kızın o ağır gürzlerle bu kadar çevik olduğunu görünce zaten morali bozulmaya başlamıştı. Bir de karşılık vermediğini görünce gürledi: "Kaçıp durma, bir darbe al bakalım!"

Fan Changyu o zaman kaçmayı bıraktı. Pala tam tepesinden inerken, izleyen askerlerin hepsi korkuyla nefeslerini tuttu.

Xie Wu, Fan Changyu'nun yeteneğine güvense de bir an bile gevşemiyor, her hareketi pür dikkat izliyordu. Changyu tehlikeye düşerse hemen müdahale edecekti.

Yüzbaşı Guo, palasının iniş hızını kontrol edemediğini, Fan Changyu'nun ise ne kaçtığını ne de savunma pozisyonu aldığını fark edince sırtından soğuk terler boşaldı. Bu kız general kızı olsun ya da olmasın, buraya geldiğine göre arkasında mutlaka biri vardı.

Eğer onu burada yanlışlıkla öldürürse, hayatı kayardı.

"ÇINNN!"

Kulakları tırmalayan devasa bir ses yükseldi.

Fan Changyu, tepesinden inen palayı iki gürzüyle sertçe sıkıştırarak darbeyi havada durdurmuştu.

Yüzbaşı Guo pala sapını tutarken avuç içlerinde müthiş bir sarsıntı hissetti; elleri uyuşmuş, canı yanmıştı. Neredeyse palayı elinden kaçıracaktı, alnından iri ter damlaları süzülüyordu.

Yakında duranlar durumu net görmüştü; Fan Changyu iki gürzle palanın ağzını kıstırmış, Guo'nun daha fazla bastırmasına izin

vermemişti. Arkada kalanlar ise böyle bir darbenin sadece gürzle sıkıştırılarak durdurulabileceğine pek ihtimal vermediklerinden fısıldaşmaya başladılar.

"Yüzbaşı Guo kız güzel diye bilerek mi gevşek davranıyor?"

"Biraz rezil olup güzelin gönlünü alacaksa, ben de yaparım!"

Ancak bir saniye sonra, Fan Changyu birbirine çarpan gürzleri serbest bıraktı.

İki gürzün arasında kalan palanın ağzı, o anda buz parçaları gibi şıngırdayarak yere döküldü.

Meydan bir anda buz kesti.

Az önce Guo'nun bilerek yenildiğini düşünen asker, yutkunmakta zorlandı.

Tek bir vuruşla inen palayı paramparça etmek... Bu nasıl bir bilek gücüydü?

Ölüm sessizliğine bürünen meydanın dışından bir alkış sesi duyuldu. Fan Changyu başını çevirdiğinde Kıdemli Üstat Tao, Tang Peiyi ve diğer generallerin geldiğini gördü. Li Huaian da aralarındaydı.

Tang Peiyi başkomutandı; eğitim alanında söz hakkı ondaydı. "Harika bir gösteriydi! Ödüllendirilsin!" diye övdü.

Askerler Fan Changyu için tezahürat yaparken, Changyu daha önce orduda gördüğü gibi ellerini birleştirip selam verdi: "Generalime teşekkür ederim!"

Li Huaian onu görünce şaşırmış gibiydi: "General Tang'ın emrindeki bu cesur kadın savaşçı kim diye merak ediyordum, meğer Bayan Fan'mış."

Fan Changyu onun Chongzhou'ya neden geldiğini bilmiyordu. Devlet görevlisi olduğu için ona selam vermesi gerektiğini düşünerek ellerini birleştirdi: "Li Efendi."

Sadece Tao değil, Tang Peiyi bile şaşırmıştı: "Siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

Li Huaian nazikçe gülümsedi: "Bayan Fan, fakirin canını kurtarmıştı."

Fan Changyu hemen araya girdi: "Sadece küçük bir yardımdı."

Xie Wu o gün Xie Zheng'in Qingping ilçesine getirdiği yüz atlı muhafızın arasındaydı; Fan Changyu'nun Li Huaian'ı koruduğunu elbette hatırlıyordu. Li Huaian'ın Changyu'ya karşı bu imalı tavrını görünce kaşlarını çattı.

Li Huaian, Fan Changyu'nun kendisine bu kadar mesafeli davranmasına şaşırmamıştı. Zira Changyu onun kim olduğunu öğrendikten ve babasının ölümüyle ilgili dosyaları istemek için yanına gittiğinden beri ona hep mesafeli bir şekilde "Efendi" diye hitap ediyordu.

"Gerçekten büyük bir tesadüf oldu," dedi Li Huaian. "O gün Chongzhou'ya kız kardeşini aramaya tek başına gitmiştin, Zhao Teyze adında bir hanımı Jizhou Valiliği'ne bırakmıştın. Ben Chongzhou'ya hareket ederken o hanım senin için çok endişeliydi, seni bulması için onu da yanımda getirmem için bana yalvardı."

Fan Changyu şaşkınlık ve sevinçle sordu: "Zhao Teyze mi?"

Li Huaian gülümseyerek onayladı: "Şu an kaldığım yerde."

Bugün orduda sadece kayıtlar yapılmıştı, henüz eğitim başlamamıştı; öğleden sonrası için izin alınabiliyordu.

Kayıtlar bittikten sonra Fan Changyu, Zhao Teyze'yi kiraladığı eve götürmek için yarım gün izin aldı.

Xie Wu da doğal olarak onunla gitti.

İkisi Li ailesinin arabasına binerken, Li Huaian, Xie Wu'ya bakıp yüzündeki o sıcak gülümsemeyle sordu: "Bu genç arkadaş kim acaba?"

Fan Changyu ordunun en altından başlayacaktı; bir kadının orduya

girmesi zaten tartışmalı bir konuydu. Xie Zheng ile olan ilişkisinin ortaya çıkması işleri daha da zorlaştırırdı. Xie Wu, şu güler yüzlü tilkiye haddini bildirmek istese de Changyu'ya yük olmamak için sertçe cevap verdi: "Ben komutanımın yaveriyim!"

Li Huaian bu cevaba hafifçe güldü; sesi yine yumuşaktı, zerre kötülük barındırmıyordu. Fan Changyu'ya döndü: "Seni tebrik ederim Bayan Fan. Bu yeteneğinle orduda çok büyük işler başaracağından eminim."

Fan Changyu, "Tek dileğim dünyanın huzura ermesi," dedi.

Zhao Teyze ile buluştuklarında, kadın Changyu'yu asker üniforması içinde görünce ve onun da orduya katıldığını öğrenince ona sarılıp uzun uzun ağladı.

Xie Wu yol boyunca onları takip etti; Li Huaian'ın olduğu her yerde o da vardı. Li Huaian bu gencin kendisine duyduğu o açıklanamaz düşmanlığı fark etse de sadece nezaketle gülümsemeye devam etti.

Fan Changyu, Zhao Teyze'yi kiraladığı eve götürmek istedi. Yol uzundu ve savaş yüzünden çevre kasabalar ıssız olduğundan araba bulmak zordu. Li Huaian, arabacısının onları bırakmasını teklif etti.

Dönüş yolunda Xie Wu dışarıda arabacının yanında oturdu; Fan Changyu ve Zhao Teyze içeride dertleşiyorlardı. Ayrı kaldıkları süre boyunca olan biteni konuşuyorlardı.

Xie Wu, o Li soyadlı herif hakkında tek bir kelimeyi kaçırmamak için kulaklarını dört açmıştı.

Eve vardıklarında Changning, uzun zamandır görmediği Zhao Teyze'yi görünce "Vay!" diye bir çığlık atıp kadının kucağına atılarak ağlamaya başladı.

Zhao Teyze, Changning'in kaybolduğu o günleri hatırlayıp hala korktuğu için o da ağlamaya başladı.

Fan Changyu bu yaşlı ve küçüğü teselli etmekle uğraşırken, Xie Wu, Xie Qi'ye bir işaret çaktı. İkisi yemek yapmak bahanesiyle mutfağa geçtiklerinde, Xie Wu bugün Li Huaian ile karşılaştıklarını hemen anlattı: "Bu gece hemen bir mektup yaz, şahinle Markis'e gönder."

Hamur teknesindeki hamuru sinirle yoğururken homurdandı: "O süt çocuğu gözünü hanımefendiye dikmiş!"

96. BÖLÜM

Kangcheng, merkez karargâh çadırı.

Bir gözcü çadırın dışından aceleyle içeri girdi, diz çöküp ellerini saygıyla birleştirerek selam verdi: "Markizim, Kangcheng'deki asiler bugün de şehir kapılarını sıkıca kapatmış durumda, dışarı çıkmıyorlar!"

Başköşede oturan kişi, üzerine zırh dahi giymemiş, simsiyah bir kaftan kuşanmıştı. Dimdik ve heybetli bir duruşu vardı. Uzun, beyaz parmaklarının arasında bir strateji kitabı tutuyordu. Anka gözleri dingin ve dalgasızdı; sanki bu durumu çoktan öngörmüş gibi sakin bir sesle, "Kuşatmaya devam edin," dedi. "Asiler, surlardaki gedikleri dolduracak adam bulamayana dek vurun."

Gözcü emri alır almaz hızla dışarı çıktı.

Xie Zheng elindeki kitabı bir kenara fırlatıp muhafızlarına seslendi: "Zırhımı getirin."

Yanında duran Gongsun Yin sordu: "Meydan okumaya mı gidiyorsun?"

Xie Zheng, "Kangcheng'in kalan birlikleri artık bir tehdit değil, sadece Sui Yuanqing bir pürüz olarak kaldı," dedi. "Şu an şehirdeki askerlerin morali çökmüş durumda. Ben bizzat gidip meydan okursam, karşıma çıkmaya mecbur kalacaktır."

Gongsun Yin durumun farkındaydı. Kangcheng'de dişe dokunur tek savaşçı Sui Yuanqing'di. Xie Zheng, buradan ayrılmadan önce bu meseleyi kökten çözmek istiyordu.

İki günlük kuşatmanın ardından gelen bu meydan okuma, Sui Yuanqing'i adeta ateşten bir çemberin içine itmek demekti. Eğer savaşı kabul ederse, Xie Zheng'in tuzağına düşecek ve savaş meydanında can verecekti. Kabul etmezse, zaten yerlerde sürünen askerlerin morali tamamen yok olacaktı.

Kangcheng surlarının önünde, az önce şiddetle saldıran Yanzhou

ordusu aniden durunca, surlardaki askerler derin bir nefes bile alamadan aşağıda bir hareketlilik başladı.

Kara karıncalar gibi dizilmiş ordu ikiye ayrıldı ve ortada iki atın yan yana geçebileceği bir yol açıldı.

Havada uçuşan sarı kum ve toz bulutunun içinden, bir atlı ağır adımlarla safların önüne doğru ilerledi. Omuzlarındaki Qilin figürlü zırh parçaları, yakıcı güneşin altında hem görkemli hem de korkutucu görünüyordu. Siyah pelerini atının sırtından aşağı süzülüyor, elinde ise siyah saplı, altın işlemeli ve ejderha desenli uzun bir kargı tutuyordu.

Sadece bu siyah zırh ve siyah at bile surlardaki küçük rütbeli askerlerin gözbebeklerinin titremesine, dizlerinin bağının çözülmesine yetmişti.

O kara demir sapı ve keskin ucundaki ejderha işlemelerini görünce, gelenin kim olduğundan emin oldular. Surlardaki askerlerin yüzleri kireç gibi bembeyaz kesildi.

"O kargı... Altın Ejderha Kargısı! Bu Wu'an Markisi!"

"Wu'an Markisi bizzat geldi! Kangcheng bugün kesin düşecek!"

Sıradan bir general, üzerinde ejderha deseni olan bir silah kullanmaya asla cüret edemezdi. O kargı, Wu'an Markisi yıllar önce Jinzhou'yu geri alıp on yedi yıllık utancı temizlediğinde, İmparator'un büyük bir sevinçle yüzlerce ustaya dövdürüp ona bizzat hediye ettiği bir silahtı.

Ona "Wu'an" unvanı verildiğinde İmparator şöyle demişti: "Böyle bir markize sahip olduğum sürece, Büyük Yin huzur içinde kalacaktır."

Bugünün sarayında ve ordusunda, ne kadar kibirli general varsa hepsi Wu'an Markisi ile boy ölçüşme hayali kurardı. Ancak onun birer birer kazandığı zaferler, gerçekten de ömürleri boyunca aşamayacakları zirvelerdi.

Surların altındaki savaş arabalarına iki sıra savaş davulu kuruldu. Gürültülü davul sesleri boş arazide yankılanmaya başladığında, surlardaki askerlerin tüyleri diken diken oldu; ellerindeki kılıç ve

kalkanları tutmakta zorlanıyorlardı.

Surların gediklerinde oklarını hazırlamış bekleyen küçük askerlerin elleri, bir tavuk ayağı gibi titriyordu. Kirişteki okların artık bir hedefi vurması imkânsızdı.

Davul seslerinin arasında, at sırtındaki genç general başını kaldırıp surlara baktı. Bakışları mermer kadar soğuk ve anka gözleri kadar keskindi. Yüzü, yeşimden yontulmuş gibi kusursuz bir güzelliğe sahipti. Tek eliyle kargısını surlara doğru doğrulttu ve mağrur bir sesle haykırdı:

"Sui Yuanqing nerede? Çık dışarı ve öl!"

Surlardaki haberci subay, bu sözleri duyar duymaz adeta yerlerde yuvarlanarak haber vermek için içeri koştu.

Kangcheng kuşatılalı sadece birkaç gün olmuştu ama Şehir Lordu'nun malikânesi şimdiden kasvetli bir havaya bürünmüştü.

Herkes dışarıdaki ordunun başında Wu'an Markisi'nin olduğunu biliyordu. Sadece askerler değil, malikânedeki hizmetçiler bile şehrin düşmesinin an meselesi olduğunun farkındaydı.

Korksalar da kimse savaş hakkında konuşmaya cesaret edemiyordu. Son günlerde, "Kangcheng yakında düşecek" diyen birkaç hizmetçi bizzat dövülerek öldürülmüştü.

Kapıdan gelen haberci, derin avluları hızla geçip sonunda Sui Yuanqing'in huzuruna çıkarıldı.

Tek dizinin üzerine çöküp titreyen bir sesle, "Veliahtım," dedi. "Wu'an Markisi şehir kapısının önünde size meydan okuyor. Savaşmanızı istiyor."

Yaz kapıdaydı ve güneş yakıcıydı. Çalışma odasının penceresindeki bambu perde yarıya kadar çekilmişti. Girişte güneş ışığı parlıyordu ama odanın derinliklerine tek bir ışık sızmıyor, içerisi karanlık ve boğucu bir hava taşıyordu.

Sui Yuanqing saçları dağınık, ayakları çıplak bir halde yerde oturuyordu. Önündeki alçak masanın üzerinde kitaplar ve

mürekkep takımları darmadağınık bir haldeydi.

Daha önce Xie Zheng'in eline düştüğünde çok acı çekmişti. Kurtarıldıktan sonra günlerce tedavi görmüş, yaraları iyileşmişti ama bedeni çökmüş, yüzündeki karanlık ifade daha da derinleşmişti. Haberi duyunca sadece, "Gitmiyorum," dedi buz gibi bir sesle. "Siz kapıyı savunmaya devam edin."

Haberci tereddüt etti: "Veliahtım, şehirdeki askerlerin morali bozuk. Böyle devam ederse Kangcheng savaşmadan düşecek. Siz daha önce Chongzhou meydanında Wu'an Markisi'ni mağlup etmiştiniz. Eğer şimdi çıkarsanız, askerlerin cesareti yerine gelecektir."

Sui Yuanqing acı bir kahkaha attı: "Eğer gerçekten çıkarsam, işte o zaman Xie Zheng'in tuzağına düşerim. Chongzhou'yu almayı bırakıp bizzat buraya gelmesinin tek sebebi, saraydaki taht kavgalarından sıyrılmak istemesi. Chongzhou düşmedikçe, o bu kapıdan içeri girmeye cesaret edemez."

Haberci çaresizce geri çekildi.

Odada yalnız kalan Sui Yuanqing aniden öfkeyle kükredi. Masadaki kitapları ve parşömenleri bir hamlede yere savurdu. Mürekkep hokkası yere çarpıp parçalandı, simsiyah mürekkep ahşap zemine yayıldı.

Sui Yuanqing elleriyle masaya tutundu; zayıf ellerinin üzerindeki damarlar fırlamış, dişlerini sıkmaktan çenesi kaskatı kesilmişti.

Bir zamanlar Xie Zheng'i geçmek onun en büyük saplantısıydı. Yıllarca onun gibi yaşamaya çalışmış, onun okuduğu kitapları okumuş, onun çalıştığı teknikleri çalışmıştı.

Chongzhou'daki ilk karşılaşmalarında kazandığını sanmıştı. Xie Zheng'in artık onun mağlubu olduğunu düşünmüştü.

Ancak şimdi, o zamanki saflığını anlıyordu.

Hatta içinde bir his vardı; belki de Xie Zheng'in ellerinde ölecekti.

Bu his, kalbinin üzerine çöken bir sis gibiydi. Her geçen gün daha da karanlık birine dönüşüyordu. Günlerdir kendini bu çalışma

odasına kapatmıştı.

Sakinleşmesi gerekiyordu. Xie Zheng'i dizginleyecek bir zayıflık veya bu ani saldırısının asıl amacını bulursa, bir çıkış yolu bulabilirdi.

Sui Yuanqing gözlerini sıkıca yumdu.

Dışarıdan ürkek ayak sesleri yaklaştı.

Gözlerini açtığında, karşısındaki genç kız korkudan elindeki tatlı tabağını neredeyse düşürecekti.

Titreyen elleriyle tabağı masaya bıraktı ve fısıldadı: "Benim, kuzen."

Saraylarda el bebek gül bebek büyütülmüş bu genç kızın yüzü bir avuç kadardı. Cildi pürüzsüz bir mermer gibiydi; kayısı benzeri gözlerinde yaşlar parlıyordu. Ürkek hali, yağmur altındaki bir armut çiçeğini andırıyordu.

Sui Yuanqing gözlerini kıstı. Bu, karşılaştığı o yaban kedisinden tamamen farklı bir güzellikti. O yaban kedisi hırçındı; tırmalar, ısırır ve pençe atardı.

Karşısındaki kız ise yağmur damlaları altında titreyen, koparılmayı bekleyen narin bir çiçek gibiydi.

O kadar zayıftı ki, sanki ona ne yapılırsa yapılsın karşı koyamazdı. Dirense bile, sadece o ıslak gözleriyle kendisine zulmeden kişiye bakıp sessizce ağlardı.

Sui Yuanqing elini uzatıp kızın çenesini kavradığında, kızın tüm vücudu titredi. Telaşla tabaktan bir parça tatlı alıp ona yedirmeye çalıştı: "Annem dedi ki... Kuzenim bugünlerde şehri savunmak için çok yoruldu. Mutfakta özel tatlılar hazırlattı, ben getirdim."

Sui Yuanqing ağzını açmadı. Karşısındaki güzel yüze bakarken kayıtsızca sordu: "Kuzenim, neden böyle titriyorsun? Neyden korkuyorsun?"

Kız telaşla başını salladı.

Sui Yuanqing çenesindeki elini çekti, kıza yedirmek istediği tatlıyı eline alıp inceledi. Aniden gülümsedi ama bu gülümseme kızın dudaklarına tatlıyı yaklaştırırken çok daha karanlıktı: "Tatlı sevmem. En iyisi sen ye."

Kızın yüzü aniden bembeyaz oldu, sadece başını salladı: "Ben... Ben de sevmem."

Sui Yuanqing tatlıyı parmaklarının arasında tutarken başını eğdi; dudaklarındaki gülümseme duruyordu ama bakışları son derece uğursuzdu. Alçak sesle sordu: "Neden?"

Kızın iradesi daha fazla dayanamadı ve hıçkırarak ağlamaya başladı: "Kuzen, hemen kaç! Babam, Wu'an Markisi'nin bizzat kapıda olduğunu duyunca Liu ailesinin kılıçtan geçirilmesinden korktu. Mutfakta bu zehirli tatlıları hazırlattı. Seni zehirleyip öldürdükten sonra başını kesip teslimiyet nişanesi olarak Markiz'e sunacaklar!"

Sui Yuanqing sırıttı, yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. "Demek öyle," dedi.

Sözünü bitirir bitirmez kılıç askısından kılıcını alıp dışarı çıktı.

Yanzhou ordusu şehre saldırırken, asıl askeri güç dört ana kapıdaydı. Malikânede sadece birkaç yüz özel muhafız kalmıştı.

Kız, Sui Yuanqing'in kılıcı alıp kaçacağını sanmıştı. Ayakları tutmaz bir halde odadan çıktı. Kalbi korkuyla çarparken nasıl haber vereceğini düşünüyordu ki, ön salondan gelen feryat ve figan seslerini duydu.

Dehşete düştü; kolundaki ince şalın yere düşmesine aldırmadan eteklerini toplayıp sesin geldiği yöne koştu. Salona girdiğinde gördüğü cesetler karşısında neredeyse bayılacaktı.

Anne ve babasının kanlar içinde yerde yattığını görünce dizlerinin üzerine çöktü. Yaşadığı aşırı acı ve korku yüzünden ağlayamıyordu bile; gözyaşları sicim gibi süzülüyordu. Uzun bir süre sonra kendine gelip feryat etti: "Baba! Anne!"

Salonda, kılıcından hâlâ koyu bir kan damlayan Sui Yuanqing'e bir

iblise bakarmış gibi baktı: "Neden... Neden onları öldürdün? Senin yeteneğinle buradan kaçabilirdin! Sadece malikâneden çıksan yeterdi..."

Sui Yuanqing, ağlamaktan nefesi kesilen bu narin kıza soğuk bir bakış attı ve dudaklarını büktü.

Bu kuzeni ya çok saf yetiştirilmişti ya da düpedüz aptaldı.

Ya da Liu ailesi, soyluların eş olarak sadece iyi yetiştirilmiş hanımefendileri, cariye olarak ise sadece uysal ve saf güzelleri tercih ettiğini bildiği için kızlarını böyle aciz biri olarak yetiştirmişti.

Bir bakıma, karşısındaki bu kız zaten ailesi tarafından çoktan gözden çıkarılmıştı.

Zavallı kız, kendisini her an bir eşya gibi satmaya hazır olan ebeveynleri için bu halde ağlıyordu.

Kızın önünde diz çöktü, kanlı eliyle yüzüne dokundu ve sordu: "Benim başımı kesip teslim etmeye kalktılar, neden onları öldürmeyeyim?"

Liu Wan'er'in bembeyaz yanağında kanlı bir parmak izi kaldı. Ağzını açtı ama tek kelime edemedi. Uzun kirpikleri titriyor, yaşlar süzülüyordu; bu haliyle daha da acınası görünüyordu.

Gerçekten çok güzeldi. Dünyadaki hiçbir erkek böyle bir güzele karşı kalbini yumuşatmamazlık edemezdi.

Ancak Sui Yuanqing, nedense aniden Fan Changyu'nun kendisine bıçak sapladığı o soğuk ve sert bakışını hatırladı.

Eskiden o da Liu Wan'er gibi güzellerden hoşlanırdı; uysal, narin, bir sarmaşık gibi ağaca tutunmazsa kuruyup gidecek olanlardan.

Ama böyle güzellerden o kadar çok görmüştü ki, artık kimin kim olduğunu bile hatırlamıyordu. Hepsi aynı karakterde, aynı narinlikteydi; yanındakiler değişse fark etmezdi bile.

Soylular için bu tür güzeller, sadece en güzel olanı kapma

yarışından ibaretti. Ama güzellik geçiciydi; üç beş yıl sonra taze fidanlar gibi yeni güzeller gelirdi.

Kim birkaç yıl önce uğruna kavga ettikleri o güzelin yüzünü hatırlardı ki?

Tıpkı genelevdeki başgüzeller gibi; biri yaşlanınca yerine yenisi gelirdi.

Birbirinin kopyası bu kadar çok güzelden sonra, sadece o can yakan yaban kedisi zihninden çıkmıyordu.

Sui Yuanqing elini çekti. Yerde hıçkırarak ağlayan, beli ve kalçaları sarsılan kıza baktı ve "Sen iyi bir çocuksun," dedi. "Bana gerçeği söyledin, bu yüzden seni öldürmeyeceğim."

Kılıcını kınına soktu, kapıya doğru yürüdü, sonra durup başını yana çevirdi: "Artık Liu malikânesinin kızı değilsin. Halkın arasına karış ve kendine bir hayat kur."

Liu Wan'er, Sui Yuanqing'in gidişini ve odadaki ölü anne babasını izlerken donup kalmıştı. On yedi yıllık hayatında hiç böyle bir felaket görmemişti. Şu an ağlamaktan başka yapabildiği tek şey, bilinmezliğe duyduğu korkuydu.

Az önce anne ve babasını öldüren adamın peşinden, içgüdüsel bir tutunma çabasıyla duvara tutunarak emekledi: "Kuzen..."

Öğle güneşi yakıcıydı. Sui Yuanqing çok uzun zamandır odasından çıkmamıştı. Avlu kapısından geçerken durdu, gözlerini kısarak gökteki yuvarlak güneşe baktı.

Güçlü ışık, bir an için dünyayı renksizleştirdi, her yer karardı.

Dudaklarında tembel bir gülümseme belirdi; sanki kaderini sükunetle kabul etmiş gibiydi.

Bu dünyada bir başka yaşama biçimi daha vardı: Ölümün üzerine yürüyerek yaşamak.

Yanzhou ordusu şehir kapısında uzun süre meydan okudu ama Sui Yuanqing bir türlü çıkmadı. Aksine, surlara bir "savaşmama"

tabelası asıldı.

Aşağıdaki Yanzhou askerlerinin küfürleri ve hakaretleri daha da şiddetlendi. Surlardaki Chongzhou askerleri ise perişan haldeydi, bakışları donuklaşmıştı. Her gün süren bu kuşatma işkencesinden ziyade, artık Yanzhou ordusunun bir an önce şehri almasını diler hale gelmişlerdi.

Xie Zheng, Gongsun Yin ile karargâha döndüğünde, Gongsun Yin öfkeyle yelpazesini sallıyordu: "O Sui Yuanqing denen korkak! Yixian Geçidi'nde seninle boy ölçüşmeye kalkıyordu, şimdi kuyruğunu kıstırıp saklanıyor! Utanmaz herif!"

Xie Zheng, "Kışkırtmama rağmen çıkmadıysa, benim burada vakit kaybetmemin Chongzhou'nun düşmesini beklemek olduğunu anlamış demektir," dedi. "Ama bugünden sonra şehirdeki asilerin morali tamamen bitti. Orduda hainlik düşünenler varsa, kendi içlerindeki kargaşa onları bir süre meşgul eder. Kısa vadede saldıramazlar."

Gongsun Yin'in öfkesi dindi: "Tamam, tamam. Şimdi Chongzhou'ya gidiyorsun, değil mi?"

Bıyık altından güldü: "Hani üç gün sonraydı? Daha iki buçuk gün oldu, yerinde duramıyor musun?"

Xie Zheng soğukkanlılıkla, "Halletmem gereken bazı özel işler var," dedi. "Sui Yuanqing burada olduğumu biliyor, hamle yapmaya cesaret edemez. Ben gittikten sonra, çadırda yerime geçecek birini bul."

Gongsun Yin şüphelendi: "Onu görmeye gitmen zaten özel iş değil mi? Başka ne işin var?"

Xie Zheng, "Onun için bir silah dövdürdüm," dedi.

Fan Changyu'nun son seferinde Shi Hu ile dövüşürken uygun bir silahı olmadığı için zorlandığını Xie Wu'dan duymuştu. Dağdan indiği andan itibaren bir demirciye silah siparişi vermişti. Aslında ona sürpriz yapmak istiyordu ama Fan Changyu'nun Chongzhou'daki orduya katılma kararı planlarını değiştirmişti.

Hesaplarına göre silah bitmiş olmalıydı. Gidip onu alacak ve Fan Changyu'ya bizzat götürecekti.

Gongsun Yin, geçen seferki "kendini küçük düşürme" anısını hatırlayınca hemen lafa girdi: "Tamam, tamam! Hemen git!"

O sırada bir asker elinde bir mektupla içeri girdi: "Markizim, şahin bir haber getirdi."

Şahin, Fan Changyu'daydı. Şahinle haber gelmesi, Fan Changyu cephesinde bir şeyler olduğu anlamına geliyordu.

Xie Zheng mektubu alıp hızla okudu. Az önceki sakin ifadesi aniden buz kesti. Mektubu önemli belgelerin yakıldığı mangala fırlattı ve sertçe emretti: "Atımı hazırlayın!"

Gongsun Yin'in içi merakla doldu: "Ne oldu?"

Ama Xie Zheng cevap vermeden çadırdan fırlayıp gitti.

Gongsun Yin mangaldaki mektubun tam yanmadığını gördü; rüzgârın etkisiyle dışarı savrulan kâğıdı merakına yenik düşerek alıp okudu.

Mektubun büyük kısmı yanmıştı ama sonundaki "Li Hua'an'ın hanımefendiye karşı niyetleri bozuk" ifadesi net bir şekilde okunuyordu.

Gongsun Yin kahkahayı patlattı: "Xie Jiuheng, ah Xie Jiuheng! İlahi adalet ne de çabuk yerini buluyor!"

Chongzhou'nun uzak bir köşesinde, Fan Changyu eğitimdeki orduyla birlikte dağların etrafında kilometrelerce koşmuştu. Askerler haşlanmış erişte gibi yerlere serilmişti. Bazı askerler ileride bir nehir olduğunu fark edince, terden sırılsıklam olmuş o küçük grup bir anda canlanıp nehirde yıkanmak için birbirlerini kışkırtmaya başladılar.

Hava gitgide ısınıyordu ve Fan Changyu da çok terlemişti. Ancak bir kadın olarak böyle bir durumda suya girip yıkanması pek mümkün değildi. Bu yüzden bir ağaç gölgesinde durup birkaç yudum su içti.

Daha önce Tao Taifu'nun ona doğrudan bir manga komutanlığı unvanı almasını biraz fazla göze batıcı bulmuştu. Ancak askeri çadırlar bölündüğünde, sadece bir manga komutanının kendine ait bağımsız bir çadırı olabileceğini öğrenince, Tao Taifu'nun ne kadar ince düşündüğünü anlamıştı.

Tao Taifu'ya teşekkür etmeye gittiğinde, yaşlı adam ona şöyle demişti: "Eğer seni onbaşı yapsaydım, Xie Wu hariç yönetmen gereken sadece sekiz kişi kalırdı; bunu gözün kapalı yapardın. Bir artı birin iki olduğunu zaten biliyorsun, tekrar öğrenmek zaman kaybı olur. Bu yüzden manga komutanlığından başlamanı istedim."

Giderek daha fazla insanı yönetmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Şimdi onlarca kişiydi, ileride yüzlerce, binlerce, hatta on binlerce olacaktı.

İnsan sayısı arttıkça her biriyle bizzat ilgilenmesi imkânsızdı; bu yüzden kendine sadık insanlar yetiştirmeliydi.

Bu da daha karmaşık bir meseleyi beraberinde getiriyordu: İnsanların kalbini kazanmak.

Xie Zheng daha önce Fan Changyu'nun bu konuda pek iyi olmadığını söylemişti. O, düz ve dürüst yaşamaya alışıktı; aniden bu kadar çok dolambaçlı işi düşünmek onu gerçekten zorluyordu.

Yine de savaş meydanında, alt rütbedeki askerler önce hayatta kalmayı, sonra rütbe ve parayı düşünürlerdi. Buradaki insanların niyetleri nispeten daha basitti.

Fan Changyu şu an yürümeyi yeni öğrenen bir çocuk gibi, bu yolda düşe kalka ilerliyordu.

Daha önce Bölük Komutanı Guo ile yaptığı dövüş, bir bakıma onun için hayırlı olmuştu; orduda bir otorite kurmasını sağlamıştı. En azından Guo'nun komutasındaki yüz kişi içinde artık kimse onu küçümsemeye cüret edemiyordu.

Kendi altındaki onbaşılar ve çavuşlar da ona büyük saygı duyuyordu.

Xie Wu ona, "Bu insanların içinden bazıları ileride senin sağ kolun olabilir, bazıları ise asla güvenilmez," demişti.

Kimin güvenilir olduğunu, güvenilir olanları nasıl kullanacağını, güvenilmez olanları ise elinin altındayken nasıl bertaraf edeceğini kendi kendine çözmeliydi...

Fan Changyu artık gündüzleri eğitime katılıyor, boş vakitlerinde Tao Taifu'nun yanına gidip strateji kitapları okuyordu. Geceleri ise ya kitaptaki anlamadığı yerleri ya da insan yönetme sanatını düşünüyordu.

Ama herhalde çok yorgun olduğundan, genelde iki saniye bile düşünemeden derin bir uykuya dalıyordu.

Şu anki boşluğunda, nehre gitmeyen birkaç askerine bakıp kimleri yanına çekebileceğini düşünürken, aniden hiçbir sebep yokken üst üste hapşırdı.

Yanında bekleyen Xie Wu hemen sordu: "Komutanım, üşüttünüz mü?"

Fan Changyu elini salladı: "Eskiler der ki; bir hapşırık özlem, iki hapşırık küfür, üç hapşırık birinin senden bahsetmesidir. Belki Ningniang beni özlemiştir."

Sözünü bitirir bitirmez bir kez daha hapşırdı.

Fan Changyu donup kaldı.

Xie Wu, Xie Qi aracılığıyla gönderdiği mektubu hatırlayınca bir an için vicdan azabı çekti.

97. BÖLÜM

Saray ordusu ile Chongzhou asileri arasındaki bu savaş neredeyse bir yıldır sürüyordu.

Ordunun ihtiyaç duyduğu tüm zırh ve silahlar başkentteki cephanelikten gönderiliyordu. Ancak savaş sırasında hasar gören silahları tamir için başkente geri göndermek imkânsızdı. Bu yüzden ordular genellikle garnizon yakınlarındaki demirci atölyelerine el koyardı.

Hasarlı silahları onarmanın yanı sıra, bu atölyelerdeki ustalar orduya yeni silahlar da döverdi.

He Jingyuan, Jizhou'nun askeri gücünü elinde tutsa da Xie Zheng tüm kuzeybatı ordularını komuta edebiliyordu; He Jingyuan'ın ordusu da onun emirleri altındaydı.

Chongzhou asileriyle ilk çarpışan Huizhou'daki Xie ailesi ordusuydu. Daha sonra Beijue halkı Jinzhou'ya saldırınca Xie ordusu kuzeye yardıma gitmiş, Changxin Kralı bu fırsattan yararlanıp Jizhou'yu ele geçirmeye çalışınca Jizhou ordusu da savaşa dahil olmuştu.

He Jingyuan, Jizhou'dan kalan birliklerle Chongzhou'ya gelip Tang Zhaoyi ile birleşmeden önce, Chongzhou topraklarına ayak basan tek Jizhou birliği Tang Zhaoyi'nin komutasındaki on bin yeni askerdi.

Tang Zhaoyi temkinli bir adamdı. Chongzhou'yu kuşattığında, Xie Zheng'in Yixian Geçidi'ndeki asileri hallettikten sonra buraya gelip gelmeyeceğinden emin değildi. Bu yüzden Chongzhou yakınlarındaki silah atölyelerini ele geçirmeye cesaret edememişti.

Şu ana kadar bu atölyeler hâlâ Xie Zheng'in Huizhou'daki birlikleri tarafından yönetiliyordu. Bu yüzden Fan Changyu için dövdürdüğü silahı almaya giderken kimliğini gizlemesine gerek kalmamıştı.

Garnizondaki küçük bir subay, haberi alır almaz hemen dışarı çıktı: "Markizim, hoş geldiniz."

Xie Zheng atının dizginlerini askere bırakıp büyük adımlarla içeri daldı: "O Mo Bıçağı ne durumda?"

Subay, Xie Zheng'in hızına yetişmek için adeta koşarak cevap verdi: "Son bir kez daha ateşe girmesi gerekiyor, sonra hazır olacak."

Atölyeye girer girmez, sanki bir buhar kazanına girmiş gibi yoğun bir sıcaklık yüzüne çarptı.

Ocağın sıraları odanın sonuna kadar uzanıyordu.

Üstü çıplak demirciler, tezgâhlarının önünde balyozlarını sallıyor, demir parçalarını ritmik bir şekilde dövüyorlardı. Kollarındaki kaslar güçle şişmişti. Metalin metale vuruş sesi, ustaların tok haykırışlarıyla birleşerek insanın göğsünde yankılanıyordu.

Ocaklardaki ateş parıl parıl yanıyordu. Her ustanın yanında körüğü çeken, ter içinde kalmış birer yardımcı vardı.

Subay, Xie Zheng'i uzun saplı silahların dövüldüğü ocağa götürdü. Ocağın yanında geçici bir silah askısı duruyordu; üzerinde üç karış keskin ucu, beş karış uzunluğunda sapı olan bir Mo Bıçağı yatıyordu.

Kar beyazı bir keskinlik, kara demirden bir sap... Binlerce kez dövülerek katlanmış çeliğin üzerindeki o hafif dalgalı desenler, ateşin ışığında parlıyordu.

Subay, "Keskin yüzü için yüz kez dövülmüş çelik kullanıldı," dedi.

Xie Zheng silahı eline alıp ağırlığını tarttı, havada bir kavis çizerek savurdu. Bıçağın havayı yarmasıyla çıkan ses bir kaplan kükremesini andırıyordu; yanındaki subay korkuyla bir adım geri çekildi.

Xie Zheng bıçağın soğuk ışığını süzerek sordu: "Ucu açılmış, neden bir daha ateşe giriyor?"

Subay bu soruya cevap veremedi. O sırada Mo Bıçağı'nı döven yaşlı usta, elindeki balyozla yeni bir silahı döverken başını bile kaldırmadan konuştu: "Atalardan kalma bir kuraldır; savaş meydanına gidecek bir ölüm silahı, ucu açılıp kan gördükten sonra

bir kez daha ateşe girmelidir ki ruhu mühürlensin."

Sanki yıllarca ocağın başında durmaktan sesi de eskimiş bir bakır boru gibi paslı ve kulak tırmalayıcıydı.

Bu, halk arasında yayılan bir inanıştı. Savaş meydanında kan içen silahların uğursuz olduğu, eski generallerin nadiren huzur içinde öldüğü söylenirdi. Bu yüzden silah dövülürken, ucu açılıp kanla temas ettikten sonra tekrar ocağa sokulurdu; böylece silahın "ruhunun" dizginlendiğine inanılırdı.

Subay, Xie Zheng'in kızmasından korkarak araya girdi: "Efendim, bu usta vaktiyle sizin kargınızı döven Yun Yaizi ile aynı okuldan yetişmiştir. Eğer bu bıçak için kara demir kullanılmasaydı, onu dağdan indirmeye gücümüz yetmezdi."

Kara demir çok değerliydi; sıradan demirciler bu kadar kıymetli bir malzemeyi işlemeye cesaret edemezdi.

Ünlü ustalar da böyle iyi malzemeleri nadiren bulurdu; genellikle kraliyet ailesi veya soylular büyük paralar karşılığında onlara bu malzemeleri getirirdi.

Xie Zheng, savaş meydanına adım attığı günden beri batıl inançlara pek kulak asmazdı.

Ancak bu bıçak Fan Changyu içindi. Boş bir inanç olduğunu bilse bile, onun için en iyisini, en güvenlisini istiyordu.

"Hangi kan kullanılacak?" diye sordu.

Yaşlı usta başını kaldırıp baktı. Gözlerinden biri körleşmişti ama diğeri bir kartalınki kadar keskindi. Korkusuzca cevap verdi: "Ölüm silahı insan öldürmek içindir; en iyisi insan kanı gördükten sonra ateşe girmesidir. Ama burada genelde kara köpek kanı kullanırız."

Subay hemen, "Efendim, adam gönderdim, köpek kanı getirecekler," dedi.

Xie Zheng ise "Gerek yok," dedi.

Soğuk bir ifadeyle parlayan bıçağa baktı. Elini uzatıp yakasından

tuttu ve ince işlemeli kaftanını sertçe çekip bir kenara fırlattı; güçlü, kaslı gövdesi ortaya çıktı.

Subay kaftanı havada yakaladı, ne yapacağını anlayınca paniğe kapıldı: "Efendim, yapmayın! Sizin bedeniniz paha biçilemez..."

Xie Zheng onu duymamazlıktan geldi. Mo Bıçağı'nı havada savurdu ve ters bir hamleyle sırtına bir çizik attı. Keskin uç, kaslı sırtında anında derin bir yara bıraktı.

Bıçağın ucundaki kan, yere damla damla süzüldü.

Yaşlı usta bunu görünce şaşkınlıkla Xie Zheng'e baktı, ardından o paslı sesiyle gürledi: "Ateşi harlayın!"

Körüğü çeken adam var gücüyle asıldı; ocaktaki alevler bir anda yükseldi, sıcaklık insanın derisini yakacak seviyeye ulaştı.

Kan içmiş Mo Bıçağı tekrar ocağa sürüldü. Subay hemen Xie Zheng'in sırtına ilaç sürmesi için birini çağırdı.

Bıçağın ucu kor gibi kızarınca, yaşlı usta balyozunu alıp ince ince dövdü. Ardından suya daldırdı; yükselen beyaz dumanın içinden "cıs" sesi duyuldu.

Tamamen soğuduğunda usta bıçağı eline alıp inceledi. Bıçağın gövdesi sapı gibi kara bir renge bürünmüş, kat kat dövülmüş çeliğin desenleri ise altın kırmızısı bir parıltı kazanmıştı. Sadece keskin ucu kar beyazıydı. Usta neredeyse gözyaşları içinde mırıldandı:

"Oldu... Oldu..."

Çevredeki diğer ustalar da heyecanla toplandılar; kara demirden dövülmüş bu ikinci efsanevi silahı görmek için birbirlerini ezdiler.

Yaşlı usta bıçağın ucunu tekrar biledi, parlattı ve sonunda bir bezle sildi. Yeniden dövülmüş olan o bembeyaz uç, insanın gözünü alacak kadar parlaktı. Sadece bakmak bile ne kadar keskin olduğunu hissettiriyordu.

Bıçağın üzerindeki o altın kırmızısı hareler, artık bambaşka, neredeyse büyüleyici bir hava taşıyordu.

Usta, Mo Bıçağı'nı iki eliyle Xie Zheng'e uzattı: "Markizim, bu bıçağa layık bir sahip bulun. Ömrüm boyunca öğrendiğim her şey bu bıçağın içinde. Eğer bir gün bu silah sahibiyle birlikte dünyada nam salarsa, ben de Yun Yaizi'den geri kalmadığımı kanıtlamış olurum!"

Xie Zheng, "Elbette," diye cevap verdi.

Bu uzun saplı bıçağı gördüğü an, Fan Changyu için ne kadar uygun olduğunu anlamıştı. Mo Bıçağı hem piyade hem de süvari için mükemmel bir silahtı; hem kesmek hem de biçmek için eşsizdi.

Xie Zheng bıçağı özel kutusuna koydurdu. Garnizondan çıkarken bir asker atıyla Kangcheng yönünden yetişti: "Markizim, Taifu'dan mektup var!"

Xie Zheng kaşlarını çattı. Xie Qi daha yeni haber göndermişti, şimdi de Tao Taifu... Chongzhou'da bir sorun mu vardı?

Mektubu alıp okudu, sonra koynuna sakladı. Yanındaki askere dönüp, "Benimle Chongzhou'ya geliyorsun," dedi.

Asker hemen onayladı.

Tao Taifu mektubunda, Li Hua'an'ın Chongzhou'ya gittiğinden beri ordudan ayrılmadığını yazmıştı. Taifu, Li Hua'an'ın Jizhou arşivlerinden He Jingyuan'ın bir açığını bulduğundan ve İmparatorluk Torunu'nun Chongzhou'da olduğundan emin olduğundan şüpheleniyordu.

Batan güneşin son ışıkları Xie Zheng'in gözlerinde kırıldı. Bakışları daha da soğudu. Atına atladı, dizginlere asıldı ve gürledi: "Deh!"

Tao Taifu, He Jingyuan'ın yanından döndüğünde yaşlı adam hem şaşkın hem de rahatlamış görünüyordu. He Jingyuan, "Lucheng'deki asileri suyla boğduktan sonra, Tang General'in elindeki on binden az yeni askerle Chongzhou'yu kuşatabilmesi... Arkasındaki aklın sizin olduğunuzu çoktan anlamalıydım Taifu," dedi.

Tao Taifu, "Kuzeybatı çok uzun zamandır karışık. Saraydaki Li ve Wei grupları yeterince kapıştı, artık halka huzur verme vakti geldi," dedi.

He Jingyuan iç çekti: "Büyük Yin halkı çok acı çekti."

Tao Taifu bunu duyunca sordu: "Halkın halini bu kadar düşünüyorsan, sadece bir vefa borcu için mi Wei Yan'a yıllarca hizmet ettin?"

He Jingyuan acı bir gülümsemeyle, "Veliaht Prens Chengde ve General Xie, Jinzhou'da şehit düştüğünde, sınırda savunacak kimse kalmamıştı. Büyük Yin uçurumun kenarındaydı; devletin omurgasını Başbakan Wei Yan ayakta tuttu. Şu anki durum ne olursa olsun, Markiz'in kuzeye çıkıp Jinzhou'yu geri alabilmesi, Başbakan'ın onca yıl devleti toparlaması sayesindedir. Eğer Başbakan olmasaydı, ben çoktan yol kenarında donup ölmüş bir kemik yığını olurdum. Vefa borcu unutulmaz," dedi.

Tao Taifu, "Li ailesindeki o ihtiyar, kendini dürüst sanıyor ama hırsı Wei Yan'dan az değil," dedi. "Wei Yan'ın adamları hazineyi soysa da en azından halk için bir şeyler yapıyorlar. Wei Yan düşer de yerine Li grubu gelirse, o aç kurtlar hazineyi tamamen kurutmadan halka bir lokma bile koklatmazlar."

He Jingyuan'a baktı: "Wei Yan ile fikirlerim uyuşmaz ama Wei Yan'ı devirmek için halkın rızkını kesen, insanların açlıktan ölmesine göz yuman Li grubundan daha çok nefret ederim. Li Hua'an buraya geldiğine göre bir açığını bulmuş olmalı. Wei Yan seni artık korumaz. Ama yıllar önce eşimin ve oğlumun mezarını yapma nezaketini gösterdiğin için, seni korumaya hazırım. Söyle bana, Li Hua'an'ın elindeki koz nedir?"

He Jingyuan, o eski mezar meselesini duyunca hüzünlendi. Tao Taifu'nun onu takdir etmesinin sebebi sadece dürüstlüğü değil, yıllar önceki savaşta Taifu'nun ailesine gösterdiği o son saygıydı.

Eşi ve oğlu öleli yirmi yılı geçmişti, Tao Taifu o günden beri yapayalnızdı. Xie Zheng'i yetiştirdikten sonra emekli olmuştu ama şimdi tekrar ortaya çıkmıştı.

Tao Taifu'nun güvencesini alan He Jingyuan, Xie Zheng'e verdiği sözü hatırlayarak ayağa kalktı ve saygıyla eğildi: "Benim canımın bir önemi yok. Eğer o gün gelirse, sizden tek ricam bir çift kız kardeşi korumanızdır."

Tao Taifu şaşırdı: "Kim onlar?"

He Jingyuan, "Eski bir dostumun kızları," dedi.

Tao Taifu'nun kaşları çatıldı. He Jingyuan devam etti: "O dostumu... Siz de çok iyi tanırsınız."

98. Bölüm

Başdanışman Tao, He Jingyuan'ın yanından döndüğünde doğrudan Fan Changyu'yu aramaya gitti. Ancak onun birliğine vardığında, eve gittiğini öğrendi.

Yeni askerlerin henüz savaşa girmesine gerek yoktu. Komutanlar her on beş günde bir gün izin kullanabiliyordu; alt kademedeki askerler de bu boşluktan faydalanabiliyordu. Fan Changyu gibi birliğin yakınında evi olanlar, bir günlüğüne evlerine dönebiliyordu.

Başdanışman Tao ellerini arkasında birleştirip gökyüzüne baktı ve mırıldandı: "Kaderin oyunu işte, her şey nasıl da birbirine dolandı."

-

Xie Zheng, Xie Qi'nin mektubunda belirttiği adresi takip ederek Fan Changyu'nun kiraladığı küçük avluya vardığında güneş batmak üzereydi.

Avlunun yeri oldukça tenhaydı; taş döşeli bir yol doğrudan kapıya uzanıyordu. Bahçe duvarının üzerinden dallarını sarkıtan bir nar ağacı vardı; kırmızı çiçekleri dökülmüş, yerini tırnak ucu kadar nar meyvelerine bırakmıştı.

Bahçe kapısı açıktı. Ellili yaşlarındaki bir teyze, kucağında bir leğen yeşillikle eşikte oturmuş yavaş yavaş sebze ayıklıyordu. Sivil kıyafetlerini giymiş olan genç kız ise alçak bir taburede oturmuş, ona yardım ediyordu.

Avlunun içinde, zayıf ve çelimsiz bir ihtiyar bir şeyler inşa ediyor, yanındaki genç adam ise başını eğmiş ona tahta rendelemede yardım ediyordu.

Xie Zheng atının dizginlerini tutup duraksadı ve bu manzarayı uzun süre sessizce izledi.

Belki de batan güneşin son ışıkları her şeyi sarımsı, sıcak bir haleye bürüdüğü içindi; bu sahne ona bir anlığına "ev" hissi verdi.

Saraydaki o fırtınalı entrikalar çok uzaklarda kalmış, yüreğinde sadece derin bir huzur uyanmıştı.

Yolun diğer ucundan ayak sesleri ve bir çocuğun neşeyle mırıldandığı detone bir şarkı duyuldu.

Xie Zheng başını çevirdiğinde, Changning'in zıplaya zıplaya en önde geldiğini gördü; başındaki iki küçük saç örgüsü de onunla birlikte sallanıyordu. Xie Qi arkadan ana ördeği ve bir sürü yavruyu kovalıyor, çaresizce sesleniyordu: "Aman efendim, yavaş yürü, düşeceksin..."

Deniz kartalı da sallana sallana onları takip ediyordu. Gruptan geri kalan bir yavru ördek olduğunda ve Xie Qi yetişemediğinde, kartal gidip hafifçe bir gaga atıyor, sarı tüylü minik ördek "vak vak" diye bağırarak öne atılıyordu.

Xie Qi başını kaldırıp yol kenarında atıyla duran Xie Zheng'i görünce irkildi, hemen seslendi: "Marki... Efendim."

Changning de şaşkınlıkla bağırdı: "Enişte?"

Bahçe kapısında oturan Fan Changyu gürültüyü duyunca dışarı baktı. Gün batımında duran o adamı ve atı görünce önce donakaldı, sonra ellerini aceleyle kıyafetine silip ayağa kalktı. Xie Zheng'in atını almak için ileri atılmak istedi ama bir an tereddüt edip yerinde çakılı kaldı.

Ancak Zhao Teyze, Yan Zheng'i görünce ağzı kulaklarına vardı, Fan Changyu'yu dürttü: "Çabuk, çabuk! Yan Zheng gelmiş, neden gidip karşılamıyorsun?"

Fan Changyu, Xie Zheng'in Chongzhou'da bu kadar çabuk belireceğini hiç beklememişti.

Kang şehrine orduyu o götürmeyecek miydi?

Neden aniden buraya gelmişti?

Fan Changyu kafasındaki soru işaretleriyle ileri atıldı. Tam atın dizginlerini alacaktı ki, avluda Marangoz Zhao'ya yardım eden Xie Wu çoktan fırlayıp bu işi kapmıştı bile.

Sırıtarak konuştu: "Ahır boş, ben atı oraya bağlayayım."

Burası aslında bir çiftçinin eviydi; domuz damı da ahırı da vardı.

Zhao Teyze buraya geldikten sonra, yakına ektiği sebzelerin yanı sıra bir sürü tavuk ve ördek de beslemeye başlamıştı. Changning her gün Xie Qi'ye yalvarıyor, ördekleri nehir kenarına yüzdürmeye götürüyordu.

Marangoz Zhao ise orduya hem usta hem de baytar olarak alındığı için düzenli talimlere katılması gerekmiyordu; vakti Fan Changyu'dan daha esnekti. Fan Changyu, Zhao Teyze'yi yanına aldıktan sonra onu bulmuştu.

Marangoz Zhao, gurbet elde karısını tekrar göreceğini hiç ummamıştı. Askere alındığında dışarılarda ölüp gideceğini sanıyordu; şimdi yaşlı çift bir arada olunca, vaktinin çoğunu bu küçük avluda geçiriyordu.

Boş duramayan bir adamdı; avludaki masa ve sandalyelerin eskidiğini görünce hemen yeni eşyalar yapmaya koyulmuştu.

Başta sönük ve bakımsız olan bu küçük avlu, yavaş yavaş gerçek bir yuva sıcaklığına bürünmüştü.

Fan Changyu, sadece birkaç gün önce ayrıldığı adama dürüstçe sordu: "Sen Kang şehrine gitmemiş miydin? Neden buradasın?"

Turuncu gün batımı kızın yanaklarına vuruyor, sanki yüzüne allık sürülmüş gibi gösteriyordu. Xie Zheng ona bir süre baktı ve "Dağ bana gelmezse," dedi, "ben dağa giderim."

Fan Changyu bu aralar Başdanışman Tao tarafından zorla okutuluyordu. Her gün onun "şöyledir böyledir" diye anlattığı büyük öğretileri dinleye dinleye bilgisi artmıştı; bu sözün ne anlama geldiğini hemen anladı ve yüzü gün batımından daha da kızardı.

Zhao Teyze ayıkladığı sebzelerle ayağa kalktı, neşeyle: "Yan Zheng, hadi içeri geç," dedi.

Xie Zheng'i gördüğüne çok sevinmişti. Eskiden beri savaşa gidenlerin pek azı sağ dönerdi; hem kocası hem de Changyu'nun

sözlüsü sağ salim yanındaydı ya, Zhao Teyze için bundan büyük saadet yoktu. Hemen Marangoz Zhao'ya seslendi: "İhtiyar, çabuk! Kümesteki o çilli tavuğu kesiver."

Ördek sürüsünü ağıla sokan Xie Qi, "Teyze, ben hallederim," dedi.

Hemen kümesten bir tavuk yakalayıp mutfağa doğru seğirtti.

Zhao Teyze henüz Xie Zheng'in kim olduğunu bilmiyordu, yanlış anlamasın diye açıkladı: "Az önceki Qi idi, atını alan da Wu. İkisi de Changyu'nun emrindeki askerler. Bilmezsin, bizim Changyu artık çok marifetli, orduda rütbe aldı! Emrinde onlarca kişi var."

Fan Changyu, Xie Zheng'in gerçek kimliğini Zhao Teyze ve kocasına söylememişti. Birincisi, yaşlıları korkutmaktan çekiniyordu; ikincisi, eski evlilikleri artık geçersiz sayıldığı için araya bir aksilik girerse diye her şeyin netleşmesini beklemek istemişti.

Zhao Teyze'nin, Xie Zheng'in önünde kendisini "Takım Komutanı" diye öveceği hiç aklına gelmezdi. Hemen sözünü kesti: "Teyze, bu akşam ne yiyoruz?"

Zhao Teyze'nin dikkati hemen dağıldı, akşamki "hoş geldin" ziyafetini planlamaya başladı, kendi kendine mırıldanarak: "Tavuk tamam ama sadece bir ana ördek var, o da yavrulara bakacak, kesilmez. Bir de kaburga çorbası yapayım bari..."

Muhtemelen "uzun süredir görüşmeyen" bu ikiliye baş başa kalma fırsatı vermek için, Zhao Teyze mutfağa giderken Marangoz Zhao'yu ateş yakmaya çağırdı, Changning'i de kandırıp yanına aldı.

Atı bağlamaya giden Xie Wu da bir türlü dönmeyince, avluda gerçekten sadece Fan Changyu ve Xie Zheng kaldı.

Kız biraz mahcup bir sesle, "Zhao Teyzelere senin kim olduğunu henüz söylemedim," dedi.

Xie Zheng, "Önemli değil," dedi ve sordu: "Orduda işler nasıl?"

Ayrılırken her şey yolunda olmasına rağmen, Fan Changyu şimdi nedense kendini çok huzursuz hissediyordu. Ayağının ucuyla yerde daireler çizerek cevap verdi: "Babalığım bana bir komutanlık

ayarladı, şu an her şey yolunda."

Xie Zheng hafifçe "Hı hı" dedi.

Fan Changyu konuşacak konu bulamadı. Adamın elindeki bir insan boyundaki uzun ahşap kutuyu görünce sordu: "Bu nedir?"

Xie Zheng, "Senin için," dedi.

"Benim için mi?" Fan Changyu merakla ona baktı. Kutuyu aldığında epey ağır olduğunu fark etti.

Açtığında, gövdesi simsiyah olan ama üzerinde altın-kırmızı dövme desenleri parıldayan, sadece ağzı kar gibi parlayan yepyeni bir Mo Dao kılıcı gördü.

Fan Changyu uzun kılıcı elinde tarttı; ağırlığı savurmak için tam kararındaydı. Parmak ucuyla keskin ağzına hafifçe dokundu; derisi anında kesildi ve küçük bir kan damlası sızdı.

Şaşkınlıkla, "Ne kadar keskin bir kılıç!" dedi.

Başını kaldırıp Xie Zheng'e baktı: "Bunu özellikle mi yaptırdın?"

Xie Zheng ne evet ne hayır dedi. Gözlerini hafifçe kaldırıp tembel bir tınıyla ve hafif bir gülümsemeyle konuştu: "Bir an önce büyük işler başarmanı bekliyorum."

Fan Changyu adamın ne demek istediğini anlayınca yüzü yine yanmaya başladı. Kılıcın kabzasını sıkıca kavradı ama yine de gözlerini kararlılıkla ona dikti: "Başaracağım."

Xie Zheng o bakışı görünce bir an duraksadı, gözlerindeki renk koyulaştı. "Yeni kılıcı denemek ister misin?" diye sordu.

Fan Changyu onun kendisiyle antrenman yapacağını sanıp sevindi: "Olur!"

Hemen dövüş pozisyonu aldı.

Ancak Xie Zheng, "Dışarı çıkalım," dedi.

Fan Changyu avluyu dar bulduğunu sandı, hemen kabul etti: "O zaman nehir kıyısına gidelim, orası geniş."

Mutfağa seslenip birazdan döneceğini söyledi ve elinde yeni kılıcıyla Xie Zheng'in peşinden dışarı çıktı.

Bu saatte her yer alacakaranlığa bürünmüştü, nehir kıyısında kimsecikler yoktu.

Xie Zheng silah niyetine yerden rastgele bir dal parçası aldı. Fan Changyu eskiden iki kasap bıçağıyla dövüşürken savurma ve kesme üzerine bir tarz geliştirmişti; şimdi elinde tam ona göre uzun saplı bir kılıç varken bu avantajını sonuna kadar kullandı.

Ay ışığı altında, ikisinin silahları neredeyse sadece birer gölge gibi birbirine çarpıyordu. Metal ve ahşabın buluşmasından çıkan sesler yankılanıyordu; biri çınlıyor, diğeri boğuk bir ses çıkarıyordu.

Kısa bıçaklara kıyasla Fan Changyu uzun kılıçla daha akıcı hamleler yapıyordu ama gerçek savaşta bu silahı kullanma tecrübesi az olduğu ve karşısındaki de Xie Zheng olduğu için hâlâ biraz acemi kalıyordu.

Ancak nedense bu gece Xie Zheng tüm gücünü kullanmıyor gibiydi; onunla kaba kuvvetle çarpışmak yerine hep teknikle oynuyordu. Fan Changyu ise sert saldırılara alışık olduğu için rakibinin bu dolaylı hamleleri karşısında gücünü boşaltamıyor, sabırsızlandıkça açık veriyordu.

Sert bir savuruşun ardından Xie Zheng bir boşluk yakaladı; elindeki dal parçasıyla kızın elindeki kılıcı havaya uçurdu. Fan Changyu çakıl taşlarına basıp sendeledi, sırtı iskeledeki bir kazığa çarptı. Tam kılıcını almak için hamle yapacaktı ki, Xie Zheng'in elindeki dal parçası kalbinin yarım parmak ötesinde durdu.

Fan Changyu içten içe irkildi. Hareketten dolayı terlemişti, nefesi ağırdı ve göğsü hızla inip kalkıyordu; elbisesi neredeyse Xie Zheng'in dalına değecekti.

Karanlıkta Xie Zheng'in yüz ifadesi seçilmiyordu, sadece sesini duydu: "Kaybettin."

Sesi nedense biraz boğuktu.

Fan Changyu az önceki hamleleri zihninden geçirdi, dudaklarını büktü. Kıpırdamak istedi ama Xie Zheng'in dalı çekeceği yoktu. İnatla, "Bir daha!" dedi.

Ancak karşısındaki adam sadece gözlerini ona dikmiş bakıyordu.

Fan Changyu başını kaldırıp onunla göz göze geldi. Adamın gözlerindeki o karanlık ifadeyi görünce ürperdi; bakışlarını kaçırmak istedi ama sanki büyülenmiş gibi öylece ona bakakaldı.

Adam öpmek için eğildiğinde nefesi kesildi. Nehrin şırıltısını dinlerken kirpikleri titredi ve yavaşça gözlerini kapattı.

Eskisinden daha nazik ama çok daha tutkuluydu bu öpücük.

Fan Changyu nefes alamadığını hissedip onu itmeye çalıştı ama adam kızın ellerini yakalayıp başının üzerinde sabitledi. Diğer eliyle çenesini kavrayıp onu çok derinlerden öptü.

Az önceki antrenmandan olsa gerek, adamın tüm vücudu ateş gibiydi; soluğu sanki alev saçıyordu. İnce yazlık giysiler o kor gibi sıcaklığı gizleyemiyordu.

Bu sıcaklık adamın kokusunu daha da belirginleştirmişti; ne bir parfüm ne de ter kokusuydu bu. Sadece ona has, çok güzel bir kokuydu.

Muhtemelen havasızlıktan, Fan Changyu'nun elleri ve ayakları dermanını yitirdi, ayakta durmakta zorlanmaya başladı.

Karşısındaki adamın durumu daha da vahim görünüyordu; başını kızın boyun çukuruna gömmüş, nefesi vahşi bir hayvanınki kadar ağırlaşmıştı. Boynuna vuran soluğu yakıcıydı.

Fan Changyu içgüdüsel bir tehlike hissetti, başını olabildiğince yana çevirdi ve bir teklifte bulundu: "Bir tur daha dövüşelim mi?"

Adam aniden kızın boynundaki küçük bir eti hırsla ısırdı, sanki intikam alırcasına emdi.

O ince ama belirgin acı Fan Changyu'ya bir çığlık attırdı, bir daha konuşmaya cesaret edemedi.

Kadın erkek meselelerinden pek anlamazdı ama kızın o küçük iniltisini duyduktan sonra adamın vücudunun daha da gerildiğini, şakaklarından terler sızdığını fark etti.

Fan Changyu onun çok zorlandığını hissedince, teselli edercesine sırtına hafifçe vurdu.

Adam kızın boynunu bıraktı, aralarında yarım karış mesafe kalacak şekilde ona baktı. Gözbebekleri geceden daha siyahtı. Boğuk sesinden yumuşak bir tını döküldü: "Fan Changyu, seninle ne zaman evlenebileceğim?"

O kadar yakışıklıydı ki; terden ıslanmış saçları alnına dağılmış, o derin gözlerinde hem bir otorite hem de belli belirsiz bir boyun eğmişlik ve sitem vardı. Dudakları gerilmişti; insan bakınca sadece öpmek istiyordu.

Fan Changyu'nun kalbi yumuşadı. Elini kaldırıp adamın yüzüne dokundu ve gayet ciddi bir sesle konuştu: "Kendi 'çeyizimi' biriktirdiğim zaman seninle evleneceğim."

İstediği çeyiz elbette para pul değildi; daha önce de söylediği gibi, onun yanında dimdik durabilmesini sağlayacak o özgüven ve başarıydı.

Xie Zheng ona bakakaldı: "Pekâlâ, seni bekleyeceğim. Bu hayatta senden başkasıyla evlenmem, sen de başkasına varamazsın."

Fan Changyu güldü: "Ben bu yaşıma kadar bir tek seni sevdim. Sana varmayıp da kime varacağım?"

Bu söz Xie Zheng'i bir süre dondurdu.

Fan Changyu böyle bir şeyi söylediği için utandı, bakışlarını kaçırarak: "Zhao Teyze yemeği hazırlamıştır, hadi dönelim," dedi.

Xie Zheng aniden sordu: "Peki ya o eski sözlün?"

Fan Changyu, Qingping ilçesinden ayrıldığından beri o kadar çok

şey yaşamıştı ki Song Yan denilen o kişiyi neredeyse unutmuştu. Xie Zheng'in şimdi onu anması üzerine inanmayarak ona baktı: "Onu sevdiğimi mi sanıyorsun?"

Xie Zheng sertçe iki kelime çıkardı: "Eskiden."

Fan Changyu onun böyle eski defterleri açacağını hiç tahmin etmezdi. Eskiden Song Yan'dan nefretle bahsettiğini biliyordu.

Çaresizce, "İster inan ister inanma," dedi, "eskiden de sevmedim."

Başını kaşıyarak mahcup bir tavırla devam etti: "Aslında... onunla pek samimi de değildik. Eskiden aileler görüşürdü sadece. O çocukluğundan beri sadece kitaplarıyla meşguldü, ben ise mahalledeki çocuklarla koştururdum. Büyüyünce de annem beni evden çıkarmaz oldu, onu nadiren görürdüm. Görüşsek de iki kelime konuşmazdık. Zaten çok gururlu biriydi, bir kasap kızıyla evlenmek istediğini hiç sanmıyorum. Hatta bir keresinde gizlice ona bu evlilik işinden vazgeçelim bile demiştim."

Xie Zheng aniden lafa girdi: "Ona bir çift çamur bebek hediye etmişsin."

Fan Changyu'nun ağzı açık kaldı. Bu adamın hafızasının bu kadar iyi olmasına ilk kez bu kadar şaşıyordu.

Kekeleyerek, "Hayır, yani..." dedi, "o zaman sekiz yaşındaydım bile. O bebekleri gönül işinden değil, babası yeni öldüğü için ona acıdığımdan vermiştim."

Xie Zheng dudaklarını büktü, sustu.

Fan Changyu saçlarını karıştırıp sordu: "Senin hiç nezaketen bile bir kıza bir şey vermişliğin yok mu?"

Adam buz gibi bir sesle cevap verdi: "Yok."

Fan Changyu bu durumla nasıl başa çıkacağını bilemedi. Sanki kendisi bir gönül hırsızıymış da, sevdiği kızla karşılaşınca kız onun geçmişine takılmış gibi hissediyordu.

İçini çekti: "Eğer rahatsız oluyorsan..."

Adam sözünü kesti: "Olmuyorum."

Fan Changyu: "..."

Daha ne denebilirdi ki?

Öylece birbirlerine bakakaldılar.

Sonunda Xie Zheng o uzun, kara kirpiklerini indirdi ve "Dönelim," dedi.

Arkasını dönüp giderkenki o silüeti, ay ışığı altında hem asil hem de çok yalnız görünüyordu.

Fan Changyu kılıcını omzuna atıp peşinden koşarken hâlâ şaşkınlık içindeydi. Bir anda nasıl olup da birinin kalbini paramparça eden o vefasız kadına dönüştüğünü anlayamıyordu.

-

Yol boyunca Fan Changyu birkaç kez Xie Zheng ile konuşmaya çalıştı ama adam ya tek kelimeyle ya da iki kelimeyle geçiştiriyordu.

Onun bir süre kendisiyle muhatap olmak istemediğini anlayınca Fan Changyu da sustu. Eve varana kadar tek kelime etmediler.

Yemek sırasında Zhao Teyze de aralarındaki o tuhaf havayı fark etmişti.

Yemekten sonra Xie Wu ve Xie Qi bulaşıkları toplamak için yarıştılar. Xie Zheng avluda Marangoz Zhao ile havadan sudan konuşurken, Fan Changyu yer yatağı yapmak için yorgan aramaya gitti.

Avluda sadece üç oda vardı. Normalde Zhao Teyze ve Changning bir odada, Xie Qi bir odada, diğer oda da Fan Changyu'ya kalıyordu.

Fan Changyu her geldiğinde Marangoz Zhao ve Xie Wu da genelde birlikte dönerlerdi. O zaman Changning genelde Fan Changyu ile yatar, yaşlı çift bir odada kalır, Xie Wu da Xie Qi'nin odasına

sığınırdı.

Bu geceki durumda, mutlaka birinin yerde yatması gerekiyordu.

Yorganları kucaklayıp odaya dönecekken Zhao Teyze kapıda belirdi. Yüzü ciddiydi: "Changyu, seninle konuşacaklarım var."

Fan Changyu önemli bir mesele olduğunu sanıp yorganları bıraktı. Zhao Teyze kapıyı kapatıp içeri oturduktan sonra, "Buyur teyze," dedi.

Zhao Teyze iç çekerek ona baktı: "Changyu, biliyorum artık durumun iyi ama bir söz vardır; 'kötü gün dostu unutulmaz' diye. Sen o kadar zorluk çekerken Yan Zheng seninle omuz omuza verdi, sonra askere götürüldü. Bu vefanın yerini kimse dolduramaz. Yan Zheng'in boyu posu, huyu suyu da yerinde. Ne olursa olsun, sizin iyi geçinmenizi isterim. O zenginleşince yüz çeviren vefasızlara benzeme sakın."

Fan Changyu kendini savunamıyordu, sadece "Biz iyiyiz," diyebildi.

Zhao Teyze kaşlarını çattı: "Geldiğinde her şey yolundaydı, dışarı çıkıp döndüğünüzden beri o çocuk neden o suratla oturuyor? Kesin bir tatsızlık çıktı. Beni kandırma, ben neler gördüm geçirdim; bir bakışınızdan anlarım."

Biraz düşündükten sonra sordu: "Wu hep senin yanında geziyor ya, eğer Yan Zheng buna bozuluyorsa, ben aracı olayım da Wu'ya bir eş bulalım mı?"

Fan Changyu hemen atıldı: "Mesele o değil teyze, sakın dert etme. Gerçekten büyük bir şey yok, ben bir fırsatını bulup onunla konuşacağım."

Zhao Teyze pek ikna olmamıştı. Fan Changyu'nun çıkardığı yorganları gördü, hepsini dolaba geri tıktı ve kapağı kapatıp şöyle dedi: "O zaman bu gece aynı odada kalın da şu meseleyi bir halledin. Ning Ana benimle kalacak."

Fan Changyu son bir hamle yaptı: "Tek yorgan yetmez."

Zhao Teyze gözlerini devirdi: "Neden yetmesin? Yaz geldi zaten.

Birer ucundan tutunsanız yeter. O kadar yorganı ne yapacaksın, adamı yataktan kovup yerde mi yatıracaksın?"

Odasına gönderildiğinde Fan Changyu iyice bunalmıştı.

Bu huysuzluğu yapan o değildi ki!

Kısa süre sonra Xie Zheng de içeri girdi. Belli ki onu da Zhao Teyze ikna edip yollamıştı.

Fan Changyu yatağın kenarında oturuyordu. Göz göze geldiler. Kız zoraki bir şekilde, "Yatıyor musun?" dedi.

Xie Zheng dış giysisini çıkarıp sadece içliğiyle yatağın dış tarafına uzandı.

Fan Changyu adamın kendisine bıraktığı geniş yere baktı. Araları bu kadar gerginleşmişken, "Sen tek yat," diyecek yüzü de yoktu.

Lambayı üfleyip söndürdü. Karanlıkta adamın ayak ucundan dolanıp iç tarafa geçti ve yatağın kenarına iyice büzülerek ortada geniş bir boşluk bıraktı.

Karanlıkta kimseden ses çıkmadı. Uzun bir süre sonra Fan Changyu içini çekti: "Nasıl bu kadar mantıksız olabiliyorsun? Ben o çocukken birine bir şey verdiğimde, gelecekte Song ailesinin böyle davranacağını ya da seninle karşılaşacağımı nereden bilebilirdim? Şimdiki bir mesele yüzünden bana surat asabilirsin ama geçmişteki bir şeye takılırsan ben ne yapabilirim ki?"

Dış tarafta yatan adam kıpırdamadı. Karanlıkta boğuk bir ses duyuldu: "Ben dört yaşındayken anne ve babamı kaybettim."

Fan Changyu bu sözü duyunca, Song Yan'ın babası öldüğü için ona bebek verdiğini söylediği için adamın da kendisinden hediye istediğini sandı.

Çaresizce, "O çamur bebekleri aslında Zhao Amca benim için yapmıştı," dedi. "Hani Changning'in oynadığı o hasır çekirgeler gibi. Sana kendi ellerimle bir çift bebek yapayım, olur mu?"

Son soruyu sorarken elini uzatıp adamın elini tuttu ve hafifçe

salladı.

Adamın kalbinden sanki bir kuş kanat çırparak geçti.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Olur," dedi.

Aslında rahatsız olduğu şey o bebekler değildi; o kıskanıyordu.

Onunla tanışmadığı o yıllarda kendisi yapayalnız yürürken, başka bir çocuğun babasını kaybettiği için onun şefkatini kazanmış olmasını, onun hediyelerini almasını, onunla birlikte büyümesini, kendisinin asla göremeyeceği o çocukluk hallerine tanık olmasını ve hatta onunla bir nişan bağı kurmuş olmasını kıskanıyordu.

Sadece bunları düşünmek bile içindeki o tarif edilemez kötülüğü körüklüyordu.

Ama bunları Fan Changyu'ya söylemeye cesaret edemiyordu; kızın kendisini bir deli gibi görmesinden korkuyordu.

Fan Changyu bu cevabı alınca nihayet onu ikna ettiğini düşündü: "O zaman anlaştık."

Elini geri çekecekken adam elini sıkıca kavradı ve bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi tuttu.

Fan Changyu şaşkınlıkla yanındakine baktı ama adam gözlerini yummuş, sanki uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Çaresizce gülümsedi, kalbi yumuşacık oldu. El ele tutuşmuş bir hâlde, sırtüstü uzanarak uykuya daldı.

Fan Changyu'nun nefesi düzene girince, uyuyormuş gibi yapan adam aniden gözlerini açtı. Başını hafifçe çevirdi ve karanlıkta uzun süre, hiç kırpmadan kızı izledi.

99. Bölüm

Aralarındaki tek bir duvarın ötesindeki avluda, Zhao Teyze pencere pervazının altına sinmiş bekliyordu. İçeriden ne bir tartışma sesi ne de başka bir gürültü geliyordu; bu sessizlik onu iyice meraklandırmıştı.

Xie Wu ve Xie Qi dışarı çıktıklarında bu manzarayı görünce, sessizce geri çekilip kapıyı kapattılar.

Saçağın altında duran Marangoz Zhao, Zhao Teyze'nin dikkatini çekmek için birkaç kez öksürdükten sonra o da içeri girdi.

Zhao Teyze, hâlâ çıt çıkmayan ana odaya son bir kez bakıp parmak uçlarında odasına döndü. Kapıyı arkasından örterken Marangoz Zhao'ya ters bir bakış attı: "Duvar dibi dinlediğimi mi sanıyorsun? O taze çiftin hâli pek bir tuhaftı, kavga edecekler diye korktum."

Marangoz Zhao, Fan Changyu ve Xie Zheng arasındaki meselenin aslı nedir bilmiyordu, sadece şöyle dedi: "Changyu kızımız baraj inşaatına götürülmeden önce beni bulduğunda söylemişti; Yan Zheng ile çoktan boşanmışlar."

Bu haber Zhao Teyze'yi dehşete düşürdü, gayriihtiyari haykırdı: "Ne saçmalıyorsun sen!"

Heyecandan sesini alçaltmayı unuttuğunu fark edince hemen dışarıyı kontrol etti, sonra yatağın kenarına ilişip fısıldadı: "Yan Zheng askere alındığında Changyu günlerce kederinden ölüp bitti. Ona torba torba eşya hazırladı; hiç boşanmış birinin hâli var mıydı onda? Hem ben gidip nasihat edince yine aynı odada yatmadılar mı?"

Marangoz Zhao, Fan Changyu'nun kendisine anlattıklarını bir bir karısına nakletti.

İkisinin aslında sahte bir evlilik yaptığını duyunca Zhao Teyze önce şaşırdı, sonra Yan Zheng'in okumuş yazmış, yakışıklı bir genç olarak iç güveysi girmeyi kabul etmesini düşününce, durumun gerçekten de kocasının dediği gibi olduğuna kanaat getirdi.

Yatak başında bir süre endişeyle oturduktan sonra devam etti: "Yılbaşındaki o evlilik gönül rızasıyla olmasa bile, usulünce nikâh kıyılmadı mı? Nasıl karı koca olmazlar? Elin adamıyla elin kızı gece gündüz aynı çatı altında; üstelik ikisi de ay parçası gibi, hiç mi kanları kaynamaz birbirine? Bak, Yan Zheng yaralanıp yataktan kalkamadığında, Changyu onun içtiği ilaçlar acı gelmesin diye, kendi boğazından kesip ona şeker alırdı. O günlerin hatırı, o kader birliği yalan olamaz!"

Marangoz Zhao, kulaklarını dikmiş sessizce dinleyen Changning'e bir bakış atıp iç çekti: "Tamam, tamam, o çocuklar muhtemelen barıştı zaten. Ning Ana burada, daha fazla konuşma."

Changning kömür karısı gözlerini kırpıştırarak onlara bakıyordu.

Zhao Teyze, küçük kızın saçındaki ipek çiçeği çıkarıp tombul yanaklarını sıktı: "Bizim Ning Ana'mız da pek şanslı. Ablan artık orduda görevli, emrinde koca bir bölük insan var. Gelecekte Ning Ana'nın kocası onu ezmeye kalkamaz bile."

Changning inci gibi dişlerini göstererek gülümsedi, sonra parmaklarıyla sayarak ekledi: "Eniştem çok güçlü, Qi Amcam çok güçlü, Şahin de çok güçlü! Kimse Ning Ana'yı ezemez!"

Zhao Teyze onun bu cin fikirli hâline güldü: "Seni gidi küçük cadı seni."

Changning'i uyuttuktan sonra yatağa uzanan Zhao Teyze'nin aklına başka bir mesele takıldı.

İhtiyarın dediğine bakılırsa, bu taze çift hâlâ karı koca münasebetine girmemiş olabilir miydi?

Bir yandan aralarının düzelmesini istiyor, bir yandan da Fan Changyu'nun ordudaki konumunu düşünüyordu; eğer şimdi gebe kalırsa başı çok ağrırdı. Bu endişeyle bütün gece yatakta bir o yana bir bu yana döndü durdu, birkaç kez kalkıp yan odanın duvarını dinlemeye gitmemek için kendini zor tuttu.

Ertesi sabah Fan Changyu uyanır uyanmaz, Zhao Teyze onu tenha bir köşeye çekti.

Genç kız uykusunu iyi almıştı ama Zhao Teyze'nin gözaltlarındaki morluklar korkutucu derecede belirgindi.

Fan Changyu şaşkınlıkla sordu: "Teyze, gece hiç uyumadın mı?"

Zhao Teyze etrafı kolaçan ettikten sonra sesini iyice alçalttı: "Changyu, annen erken göçüp gitti, başında sana yol yordam öğretecek bir büyüğün yok. Seni öz evladım sayarım, o yüzden açık konuşacağım. Şimdi ordudasın, eğer bir çocuğun olursa başın derde girer. İstersen gidip hekime, çocuk olmasın diye bir kür hazırlatayım mı?"

Fan Changyu, Zhao Teyze'nin böyle bir şeyi dert ettiğini hiç beklemiyordu; yüzü anında boynuna kadar kızardı. Başını iki yana salladı: "Gerek yok."

Bu cevabı alan Zhao Teyze, rahatlamalı mıydı yoksa bu çift için dertlenmeye devam mı etmeliydi, bilemedi.

O kararsızlık içinde debelenirken, Fan Changyu avluya çıkıp yüzünü yıkamak için su doldurmaya başlamıştı bile.

Yaz gelmiş olsa da sabahın erken saatlerinde kuyu suyu hâlâ serindi.

Soğuk suyla yüzünü yıkadığını gören Zhao Teyze, vücuduna soğuk alacak diye söylenmeye başladı, mutfaktan sıcak su alması için ısrar etti.

Fan Changyu'nun bünyesi sağlamdı, bu sözleri pek umursamadı. Changning de ellerini lavaboya daldırıp ablası gibi soğuk suyla yıkanmaya yeltenince, Fan Changyu buna izin vermedi; küçük kızı mutfağa, sıcak suyun başına yolladı.

Changning'in yüzünü yıkadıktan sonra, Fan Changyu esneyerek el yordamıyla kardeşinin saçlarını örmeye çalıştı.

Eskiden ne yapılsa kabul eden çocuk, bu kez suyun yansımasındaki görüntüsüne bakıp dudak büktü: "Qi Amcam örsün."

Fan Changyu, kendi elleriyle ördüğü darmadağınık saçlara bakınca vicdan azabı çekti.

Çocuk büyümüştü, artık neyin güzel neyin çirkin olduğunu biliyordu; eskisi gibi kandırılmıyordu.

"Peki o zaman," dedi, "git Qi Amcanı bul, o örsün."

Changning elinde tarağıyla, kısa bacaklarını eşikten aşırıp Xie Qi'yi aramaya koyuldu. Odaları tek tek gezdi ama onu bulamadı. Ana odadan hafif konuşma sesleri geldiğini duyunca koşa koşa oraya gitti. Kapıyı itip içeri girmesiyle "Vaa!" diye ağlamaya başlaması bir oldu.

Odada Xie Zheng, kapıya sırtı dönük, üst bedeni çıplak bir hâlde duruyordu. Ayaklarının dibine kanlı sargı bezleri saçılmıştı; sırtını boydan boya geçen kılıç yarası kıpkırmızı ve ürkütücüydü. Xie Qi ise onun sırtına ilaç sürüyordu.

Changning'in ağlamasını duyan Xie Qi, durumun kötüye gittiğini anladı. Efendisi, hanımefendi dışarı çıktıktan sonra özellikle kendisini yardıma çağırmıştı; belli ki bu iş artık gizli kalmayacaktı.

Nitekim Xie Zheng alelacele üzerine bir şeyler geçirse de, ağlama sesini duyan Fan Changyu çoktan kapıda bitmişti.

Yerdeki kanlı sargıları görünce Fan Changyu'nun yüzü kireç gibi oldu. Gözlerini doğrudan Xie Zheng'e dikti: "Yaralandın mı?"

Xie Zheng kuşağını bağlarken cevap verdi: "Küçük bir yara."

Fan Changyu'nun kaşları çatıldı. Yerdeki sargı yığınına bakılırsa yaranın hiç de küçük olmadığı belliydi. Demek bu yüzden dün gece onunla antrenman yaparken sert hamlelerden kaçınıp hep teknikle oynamıştı.

Eğilip Changning'in omzuna vurdu, onu birkaç kelimeyle teselli ettikten sonra Xie Qi'ye döndü: "Qi Kardeş, lütfen kardeşimi dışarı çıkar. Geçen sefer çok korkmuştu, kandan çekiniyor."

Xie Qi, Changning'i avutarak odadan çıkardı.

Fan Changyu kapıyı kapattı. Arkasını döndüğünde yüzünde hâlâ hiçbir ifade yoktu, sadece Xie Zheng'e bakarak konuştu: "Sırtındaki yarayı görmeme izin ver."

Xie Zheng'in yakışıklı kaşları hafifçe çatıldı. Bu durumun Fan Changyu tarafından fark edilmesini hiç istememişti. Soruya soruyla karşılık verdi: "İlaç sürüldü zaten."

Fan Changyu ona dik dik bakarak, her kelimenin üzerine basarak konuştu: "Dedim ki, görmeme izin ver."

İkili bir süre inatlaştı. Xie Zheng kıpırdamayınca, Fan Changyu doğrudan ileri atılıp adamın kuşağını çözmeye yeltendi.

Xie Zheng ellerini yakaladığında, sırtındaki yaranın açılmasından korktuğu için sertçe kurtulmaya çalışmadı ama bakışları hiç de yumuşak değildi.

Badem gözleri soğuk ve keskin bir hal aldı, sesi nadir görülen bir otoriteyle çınladı: "Ya şu elbiseyi çıkarırsın ya da şimdi gider bir daha asla karşıma çıkmazsın."

Xie Zheng, kızın bileklerini tutan ellerini bırakmadı. Uzun, çekik gözleri yarı baygın bir hâlde kısıldı, kirpikleri gölge düşürdü. Pencereden sızan sabah ışığında çenesi hafifçe solgun görünüyordu. Tembel bir gülümsemeyle sordu: "Bu üslup da ne böyle? Sanki beni zorla yatağa atacakmışsın gibi."

Fan Changyu'nun dudakları gerildi: "Seni zorluyorum zaten."

Xie Zheng onunla göz göze geldi. Fan Changyu'yu ilk kez bu kadar baskın görüyordu. O badem gözlerde alışılagelmiş o duru ve zararsız bakıştan eser yoktu; bakışları keskin ve saldırgandı.

Sanki uysal bir kedi, avını bir anda parçalayabilecek bir kaplana dönüşmüştü.

Ve tuhaftır ki, o bakışlar sanki kancalıymış gibi Xie Zheng'in gönül telini sızlatıyordu.

Adem elması aşağı yukarı hareket etti, gözlerini kaçırdı. O an zihninden geçen, kızın çenesini kavrayıp onu derin bir öpücüklere boğma isteğini bastırdı. İtaatkâr bir tavırla kuşağını tekrar çözdü. Gözlerini hafifçe kaldırdığında, sabah güneşinde rengi açılan siyah gözbebekleri fevkalade güzel görünüyordu; yüzünün kenarı yumuşak bir ışıkla kaplanmıştı.

Kuşağı çözen parmakları uzun ve inceydi, üzerlerinde bazı küçük yara izleri seçiliyordu. Giysilerin altındaki o vücut, yüzünün verdiği o zarif ve narin histen çok uzaktı; diri, kaslı ve hatta baskı hissettiren bir yapısı vardı.

Fan Changyu, Xie Zheng'i ilk kez üstü çıplak görmüyordu ama daha öncekilerde ya yaralı yatıyordu ya da ay ışığında her şey bulanıktı; hiçbiri bu kadar net olmamıştı.

Xie Zheng'in o istilacı bakışlarıyla çarpıştığında, az önceki kararlılığı bir anlığına sarsıldı. Dudaklarını büzerek bakışlarını adamın sert karın kaslarından kaçırdı ve sırtındaki yarayı görmek için arkasına geçti.

Eski yara izlerinin arasından geçen o çapraz ve uzun yarayı görünce, Fan Changyu'nun sesi boğazında düğümlendi. Bir süre sonra boğuk bir sesle sordu: "Nasıl oldu bu?"

Xie Zheng cevap vermedi, sadece "Acımıyor," dedi.

Fan Changyu gözleri dolarak ona çıkıştı: "Sana nasıl oldu diye sordum!"

Adam hâlâ susunca, Fan Changyu kendi tahminini dile getirdi: "O Sui denen alçağın işi mi?"

Başka her şeyi kabul edebilirdi ama Sui Yuanqing tarafından yaralandığının sanılması üzerine Xie Zheng nihayet konuştu: "Kendim yaptım."

Fan Changyu ona sanki bir deliye bakıyormuş gibi bakınca, o an ne düşündüğünü kendisi de tam açıklayamadı; sadece o siyah gözlerini kıza kenetledi: "Senin kılıcını kutsamak için kan gerekti."

Fan Changyu gerçekten de ona "Deli!" diye bağırdı.

Ama gözlerindeki kırmızılık daha da derinleşti. Onu oturtup masadaki yarım kalmış ilaç şişesini aldı. Sesini titretmemeye çalışarak, sertçe konuştu: "Bir daha böyle bir şey yaparsan, acıdan ölsen bile bakmam sana! O hurda kılıcı da istemem!"

Yara tozu yakıcıydı; yaraya serpildiğinde sanki üzerine tuz basılmış

ya da ateşle dağlanmış gibi acıtıyordu. Xie Zheng, Fan Changyu'nun azarlamalarını dinlerken ellerini sandalyenin arkalığına dayadı ve kendini tutamayıp gülümsemeye başladı.

Onun o karanlık, saplantılı ve alışılmadık düşünceleri kızı korkutmamış ya da ondan tiksindirmemişti; aksine sadece şefkatini uyandırmıştı.

O, karanlık bir sokaktaki rutubetli ve yapışkan yosunlar gibi yaralarla doluydu ama güneşi hâlâ onu aydınlatmaya razıydı.

Yüreğine çöken o ağır kasvet, bir anda dağılıp gitti.

Fan Changyu ilacı sürüp pansumanı yenilerken, adamın hâlâ gülümseyecek dermanı olduğunu görünce lafını esirgemedi: "Acıdan aklını mı kaçırdın?"

Xie Zheng, kızın sargıyı dolamak için arkasına uzandığı o andan faydalanıp kollarını ona doladı. Çenesini kızın omuz çukuruna yasladı, sesinde tembel bir tını vardı: "Bana o bebeği vereceğini düşündüm de, içim bir hoş oldu."

Fan Changyu ona ters bir bakış atıp sargıyı düğümledi.

-

Xie Zheng'e ne tür bir bebek hediye edeceği konusunda Fan Changyu aslında epey kafa yormuştu.

Önce bir çift çamur figür yapmayı düşünmüştü ama Xie Zheng'in o kadar hevesli olduğunu görünce, çamurun çabuk kırılacağını fark etti. Marangoz Zhao'nun çalışmasını izlerken, ona bir çift ahşap figür oymanın daha iyi olacağına karar verdi.

Marangoz Zhao sadece mobilya yapmakla kalmıyor, dolapların üzerindeki oymaları da sanki canlıymış gibi işliyordu.

Ancak Fan Changyu'nun marangozluk temeli yoktu, kısa sürede ortaya bir eser çıkarması zordu. Neyse ki yıllardır bıçak kullandığı için eli son derece titiz ve sabitti.

Orduda sadece bir gün izni vardı; dün öğleden sonra gelmişti,

bugün öğleden sonra dönmesi gerekiyordu. Marangoz Zhao'dan ahşap oymayı öğrenmek için sadece yarım günü vardı.

Fan Changyu odasında Marangoz Zhao'dan kalan parça tahtalarla pratik yaparken, Xie Zheng masanın üzerindeki beyaz kâğıt yığınına kaşlarını çatarak bakıyordu. Parmak boğumlarıyla masaya hafifçe vurarak, pek de emin olmayan bir sesle sordu: "Sana kitap kopyalamada yardım etmemi mi istiyorsun?"

Fan Changyu başını kaldırmadan cevap verdi: "Geçen sefer babalığım beni Zhuangzi'den imtihan etti, bir cümleyi yanlış söyledim. Ceza olarak o bölümü on kez temize çekmemi istedi."

Xie Zheng parmaklarıyla o gıcır gıcır beyaz kâğıtları karıştırdı. Sadece en üsttekinin üzerinde birkaç satır yazı olduğunu görünce yavaşça başını kaldırıp Fan Changyu'ya baktı: "Yani daha bir tanesini bile bitiremedin mi?"

Bakışları henüz onunkiyle buluşmadan bile Fan Changyu bir suçluluk hissetmişti. Başını eğip tahtayı yontarken sesini sert tutmaya çalıştı: "Ezberledim aslında ama babalığım yazımın çok çirkin olduğunu, on defa inci gibi dizmemi söyledi. O yüzden bu kadar yavaş ilerliyor."

Xie Zheng en üstteki kâğıdı eline alıp bir süre inceledi: "Yazın... gerçekten biraz çirkinmiş."

Fan Changyu öfkeyle çıkıştı: "Yardım edecek misin etmeyecek mi?"

Xie Zheng, "Benim el yazım seninkinden farklı," dedi. "Senin yazını taklit etmek... biraz zor olacak."

Fan Changyu onun ne demek istediğini anlamıştı; bu kadar çirkin yazmayı beceremezdi.

Bıçağın kabzasını tutan elleri iyice gerildi. Derin bir nefes alıp gerçeği kabullenmiş gibi konuştu: "Aman, kalsın. Kendim yazarım. Bu ahşap oyması da zaten hemen bitecek gibi değil, vaktim olduğunda yavaş yavaş çalışırım."

Tahtayı ve bıçağı bırakıp Xie Zheng'in önündeki kâğıt yığınını geri almak için elini uzattı ama kâğıtların kenarına kemikli, uzun

parmaklar bastırdı.

Fan Changyu başını kaldırdığında, şaşırmayacağı üzere Xie Zheng'in o karanlık ve yakışıklı yüzüyle karşılaştı.

Adam şakaklarını ovuşturdu, sanki ona karşı yapacak bir şeyi kalmamış gibi konuştu: "Pekâlâ, bu yazı bir iki günde düzelecek gibi değil. Ben yazarım senin yerine."

Fan Changyu istediğini almıştı. Gözlerini kısıp dudaklarını büzerek sırıttı; tıpkı tabağından balık çalmış bir kedi gibi görünüyordu. Bıçağını kapıp tahtasını oymaya devam etti.

Xie Zheng fırçasını koyu mürekkebe daldırdı. Karşısında bağdaş kurmuş, canla başla tahta oyan kıza bir baktı. Pencere tülünden sızan güneş ışığı kızın saç tellerinde bir hale oluşturmuştu. Önündeki kâğıtta duran o birkaç satır yazı ile sahibinin güzelliği... gerçekten de birbirinden çok uzaktı.

Çaresizce gülümsedi. Kızın el yazısını taklit ederek kâğıda mürekkebi bıraktı; gözlerinde kendisinin bile fark etmediği bir yumuşaklık vardı.

Bölüm 100

Öğleden sonra, Fan Changyu ordugâha döner dönmez Taifu Tao tarafından çağrıldı.

Yaşlı adamın kendisine verdiği kopyalama ödevini kontrol edeceğini sanıyordu. Xie Zheng'in yardımıyla temize çektiği o kağıt yığınını kucağına alıp çadıra girdiğinde, Taifu'nun yanında başka birinin daha olduğunu gördü.

Gelen kişi kırklı yaşlarındaydı; kaşları ve gözleri arasında zarif, dürüst bir hava seziliyordu. Üzerinde zırh yoktu, daha çok bir sivil memuru andırıyordu.

Fan Changyu onu tanımadığı için doğrudan Taifu Tao'ya seslendi: "Üstat baba."

Orta yaşlı adam, Fan Changyu çadıra girdiği andan itibaren onu dikkatle süzüyordu. Bakışları şefkatli ama bir o kadar da kederliydi; içinde tarif edilemez bir teselli ve endişe barındırıyordu.

Fan Changyu bu durumdan içten içe rahatsız olsa da, karşısındakinin kötü bir niyet taşımadığını sezdiği için bu incelemeye sessizce izin verdi.

Taifu Tao, Fan Changyu'yu görünce, "Geldin demek," dedi.

Onu yabancıyla tanıştırmaya pek niyeti yok gibiydi. Sadece, "Bu ordudan bir generaldir. Shi Hu'yu öldürdüğünü duymuş, meraklanmış; senin dövüş sanatlarındaki maharetini görmek ister," dedi.

Fan Changyu, karşısındaki bu zarif cübbeli adamın bir general çıkmasını beklemiyordu. Hemen yumruğunu avucuna vurarak selam verdi: "Generali selamlarım."

Bu orta yaşlı adam He Jingyuan'ın ta kendisiydi. Fan Changyu'da eski bir dostun gölgesini görüyor, yüreği karmaşık duygularla çalkalanıyordu. "Dövüşmeyi bilir misin?" diye sordu.

Fan Changyu cevapladı: "Biraz bilirim."

He Jingyuan, cevabı zaten tahmin etse de sormadan edemedi: "Sana bu sanatı kim öğretti?"

Fan Changyu, "Babam," dedi.

He Jingyuan, "Yaşlı bendenizle birkaç hamle denemek ister misin?" diye sordu.

Fan Changyu, Taifu Tao'ya baktı.

Taifu sakalını sıvazlayarak, "Bu general de pala tekniklerinde ustadır, bırak sana bir iki yol göstersin," dedi.

Fan Changyu bunun üzerine eğilerek selam verdi: "O halde generalin rehberliğine talibim."

Çadırın içi çok dar olduğu için hareket etmek imkansızdı. İkisi dışarıdaki talim alanına çıktılar; her ikisinin de elinde uzun saplı birer pala vardı.

Fan Changyu saldırıyı başlatan taraf oldu. Pala rüzgarı hızlı ve durdurulamazdı. He Jingyuan ise başlangıçta sadece savunmada kaldı, saldırıya geçmeden geri çekildi; amacı Fan Changyu'nun hamlelerini iyice tartmaktı.

Tam çadırın kenarına kadar gerilediğinde, aniden savunmadan saldırıya geçti. Kullandığı hamleler, Fan Changyu'nun az önceki manevralarının aynısıydı.

Fan Changyu'nun sadece saf güce dayalı saldırganlığının aksine, generalin tekniği çok daha oturaklıydı; saldırırken keskin, savunurken ise aşılmaz bir duvar gibiydi. Hareketleri büyük bir denge içindeydi.

Fan Changyu saldırısını değiştirmek istediği anda, savunmasındaki bir boşluktan yakalandı. Pala ağzı doğrudan boynuna dayandı.

Fan Changyu'nun elindeki pala henüz yerinden oynamaya bile fırsat bulamamıştı. İçten içe dehşete düştü. Gerçek savaş tecrübesi eksik olsa da, evde kapalı kaldığı yıllarda tek eğlencesi babasının

öğrettiği bu teknikleri çalışmaktı; her bir hamleyi avucunun içi gibi bildiğini sanıyordu.

Ancak bu generallle çarpışırken, karşısındakinin bu teknikleri kendisinden bile daha iyi bildiği, her bir hamleyi nasıl bozacağını ezbere bildiği hissine kapıldı.

Onun donup kaldığını gören He Jingyuan palasını geri çekti ve sordu: "Az önceki hamlenin zayıf noktasının nerede olduğunu biliyor musun?"

Fan Changyu saygıyla eğildi: "Lütfen bana yol gösterin, general."

He Jingyuan, "Bu pala sanatı belli ki çok uzun zamandır tek tek hamleler halinde çalışılmış," dedi. "Bu yüzden vuruşların çok katı. Bir hamleyi bitirmeden diğerine geçemiyorsun. Oysa savaş meydanı anbean değişir; bir darbe boşa çıkarsa diğerine geçmelisin. Düşman hamleni bozdu diye öylece kalakalır mısın?"

Bu sözler, Fan Changyu'nun tekniğindeki en büyük eksiğe parmak basmıştı. Kasap bıçağı kullanırken düşmanı hep gafil avlamayı başarırdı.

Uzun saplı pala kullanırken, tekniği kendisinden zayıf olanlara karşı mutlaka kazanırdı; ancak He Jingyuan veya Xie Zheng gibi her türlü silahın dilinden anlayan ustalara karşı eli kolu bağlanıyordu.

Fan Changyu'nun içindeki saygı katlanarak arttı. Minnetle, "Teşekkür ederim general!" dedi.

He Jingyuan, kızın meseleyi kavradığını görünce gözlerinde karmaşık duyguların yanı sıra hafif bir teselli parıltısı belirdi. "Sana birkaç hamle daha göstereyim," dedi.

İkisi çadırın önündeki boş alanda çalışmaya devam ettiler. Fan Changyu her hamle yaptığında, He Jingyuan eksiklerini gösteriyor ve hamlenin nasıl kırılacağını anlatıyordu.

Ta ki bir muhafız gelip generali bulana kadar. He Jingyuan durdu ve Fan Changyu'nun bugün öğrendiklerini kendi başına sindirmesi için gitmesine izin verdi.

Fan Changyu, Taifu Tao ile vedalaşıp zihninde uçuşan pala teknikleriyle oradan ayrıldı.

Taifu Tao, Fan Changyu uzaklaşırken He Jingyuan'ın hâlâ onun gidişini izlediğini görünce, "Bu çocuğun dürüst bir kalbi, çelik gibi bir iradesi olduğunu eskiden beri bilirdim," dedi. "Nerede olursa olsun iyiliğini koruyor, iyi bir fidan. Senin o ihtiyarın soyundan geldiğini söylemenden sonra anladım ki; bu saf görünümlü bilgeliği aslında tıpkı dış büyükbabasına benziyor."

He Jingyuan, Taifu Tao'nun önünde saygıyla eğildi: "Eski bir dostun emanetidir, onu size emanet ediyorum Üstat."

Taifu iç çekti: "Biri oğlum, biri kızım; ikisi de canımdan parça. Ama geçmiş geçmişte kaldı. O olaylar yaşandığında bu iki kız henüz doğmamıştı bile, onların ne günahı var? Ne olursa olsun, yaşlı bendeniz onları koruyacaktır."

He Jingyuan bir kez daha derinlemesine eğildi.

Taifu, "Jiuhang tarafına gelince... Şimdilik ondan sakla," dedi.

He Jingyuan endişeyle, "Korkarım ki kağıt ateşi sonsuza dek saklayamaz," dedi.

Taifu onun omzuna vurdu: "Jingyuan, ah Jingyuan... Sen hâlâ kendi sadrazamını yeterince tanımıyorsun. Gerçekten onun, Meng Shuyuan'ın kızı ve damadının senin himayende Qingping ilçesinde saklandığını onca yıl sonra mı öğrendiğini sanıyorsun?"

He Jingyuan donakaldı.

Taifu, ellerini arkasında birleştirip uzak dağların gökyüzüyle birleştiği noktaya bakarak konuştu: "O yıl yaşananlar belki de senin sandığın gibi değildi. İkimiz de Meng Shuyuan'ın karakterini biliriz; o asla meselelerin ağırlığını ayırt edemeyecek kadar büyük bir hata yapmazdı. Ne yazık ki Jinzhou düştükten sonra çadırında canına kıydı, yanındaki önemli komutanlar da sonraki savaşlarda ya öldü ya yaralandı; gerçeği öğrenecek kimse kalmadı. Ama eğer tüm bunları Wei Yan planladıysa ve Meng Shuyuan'ın soyunun elinde ona dair kanıtlar varsa, Wei Yan bin kişiyi yanlışlıkla öldürür ama

bir kişiyi bile sağ bırakmazdı. Onların sınır boylarına kaçıp on küsur yıl gizlenmesine neden izin versin?"

He Jingyuan acı bir gülümsemeyle, "O yıl Qilin kardeşim, General Meng'in tek kızıyla beni bulduğunda, sadrazamın emrinin kızı öldürmek olduğunu söylemişti," dedi. "Eli varmamış, bu yüzden kendisinin ve kızın uçurumdan düşüp öldüğü süsünü vermişti. Eğer dediğiniz gibi sadrazam onlara bir yaşam yolu bırakmak isteseydi, neden daha sonra bana eski silah arkadaşımı kendi ellerimle öldürmem için emir verdi? Neden defalarca Fan ailesine o şeyi bulmaları için suikastçılar gönderdi?"

Eğer orada eski bir general olsaydı, He Jingyuan'ın ağzından çıkan "Qilin" isminin aslında Wei Malikanesi'nin ev muhafızı Wei Qilin olduğunu hemen anlardı.

Wei Qilin'in asıl soyadı Wei değildi, bir ismi bile yoktu; sadece Wei ailesi tarafından bir ölüm savaşçısı olarak eğitilmek üzere satın alınmış bir hizmetkardı. Doğuştan gelen devasa gücü ve dövüş sanatlarındaki yeteneği sayesinde Wei ailesi onu bir komutan olarak yetiştirmişti.

Wei Yan'ın elinde başlangıçta hiç askeri güç yoktu; He Jingyuan ve Wei Qilin'in savaş meydanlarında kazandığı başarılar sayesinde yavaş yavaş itibar sahibi olmuştu.

Daha sonra Wei Yan kız kardeşini Xie Linshan ile evlendirince, Wei ailesi ile Xie ailesi arasındaki bağlar güçlenmişti. Wei Qilin, Xie Linshan'ın emrinde görev yapmış, oradaki eski general Meng Shuyuan'ın takdirini kazanmış ve generalin tek kızıyla evlenerek Meng ailesine iç güveyi girmişti.

İşte bu Wei Qilin, daha sonraki Fan Erniu'dan başkası değildi.

He Jingyuan'ın bunca yıldır korktuğu şey, Wei Qilin'in o yıl General Meng'in erzak sevkiyatını geciktirmesine neden olan o gizli el olmasıydı.

Ne yazık ki Jinzhou olayına dair Wei Qilin ona çok az şey anlatmıştı. On küsur yıl boyunca, Wei Qilin'in kapısını çalıp yardım istediği o sefer dışında, Wei Yan'ın şüphelenmemesi için bir kez bile

yüz yüze gelmemişlerdi.

Derin bir iç çekti: "Keşke o zaman o şeyleri bana verdiğinde açıp baksaydım, şimdi böyle şüpheler içinde kıvranmazdım."

Ama o zaman baksaydı, Wei Yan'a doğrudan isyan etmediği sürece Fan Changyu ve kız kardeşini korumasının imkanı yoktu.

Taifu Tao onu teselli etti: "Henüz hiçbir şey kesinleşmiş değil, biraz daha bekleyelim. Benim inzivamdan çıkma sebebim de zaten birilerinin geçmişteki Jinzhou savaşını kullanarak Jiuhang'ı bir kılıç gibi kullanmasından korkmamdır. Linshan'ın ölümü, o çocuğun kalbinde aşamadığı bir yaradır; birilerinin tuzağına düşmesinden korkuyorum."

He Jingyuan mevcut durumu yeterince açık gördüğünü sanıyordu ancak zihni hâlâ sorularla doluydu. "Bendeniz biraz kalın kafalıyım," dedi. "Halk arasında Jinzhou savaşına dair şüpheler yayıldığında oklar doğrudan sadrazamı gösteriyordu. Üstadın demek istediği, birilerinin Markiz ile Sadrazam'ı birbirine mi düşürmeye çalıştığı?"

Taifu Tao, "Wei Yan ile pek yakın sayılmayız," dedi. "Bunca yıldır hem halk hem saray ona lanet okuyor. Belki de o koltukta çok uzun süre oturduğu için aklı bulandı. Ama senin de dediğin gibi, on on beş yıl öncesine gidersek, Büyük Yin hanedanlığı için canla başla çalıştığını söyleyebiliriz. Jiuhang'ı bana öğrenci olarak verdiğinde bile, Nanshan Akademisi'ndeki hocaları araya sokmuş, Xie Linshan'ın adını kullanarak beni ikna etmeye çalışmıştı. Sanki onunla aram bozuk diye Jiuhang'ı kabul etmeyeceğimden korkmuş gibiydi."

Taifu Tao, Nanshan Akademisi ekolünden geliyordu.

He Jingyuan, Wei Yan'ın Xie Zheng için bu kadar ince planlar yaptığını tahmin etmemişti. Eskiden Wei Yan'ın sırdaşı sayılırdı; Wei Yan ile Xie Zheng'in birkaç kez bir araya gelişine şahit olmuştu ve Wei Yan, yeğenine karşı her zaman sert ve soğuk davranırdı.

Xie Zheng büyük zaferler kazanıp ödüllendirildiğinde bile, önce onu azarlar, sonra gönülsüzce birkaç kelimeyle överdi.

Tüm sadrazamlık makamı bilirdi ki Wei Yan, yeğeni Xie Zheng'den haz etmezdi. Ama el altından, Xie Zheng'e ders vermesi için Taifu Tao gibi birini getirtmek için büyük çaba sarf etmişti. Wei Yan'ın öz oğlu Wei Xuan bile muhtemelen böyle bir ilgi görmemişti.

He Jingyuan'ın zihni iyice karıştı.

"Sadrazam'ın Chongzhou meydanında Markiz'i ölüme terk etmek istediği de bir gerçek," dedi.

Taifu Tao'nun yaşlı gözleri kısıldı, bakışları keskinleşti. "Jinzhou davasının Wei Yan ile bir ilgisi olduğu kesin," dedi. "Ancak işin içinde onu böyle tutarsız davranmaya iten başka sırlar olabilir. Bizzat başkente gidip onunla görüşeceğim. Ben dönene kadar Jiuhang'a Meng ailesi meselesinden bahsetme."

Bir an duraksadı ve ekledi: "Li ailesi de epey bir şeyler bulmuş olmalı, yakında harekete geçerler. Benim kız da yeterince pişti, bırakalım savaş meydanında biraz daha rütbe kazansın. Eğer Li ailesi işleri karıştırır ve o eşek sıpası durumu erkenden öğrenirse, kızın yanında güvenebileceği adamları olur; benim de gözüm arkada kalmaz."

He Jingyuan, karmakarışık düşüncelerinin sonunda bir uç verdiğini hissetti ve hemen onayladı.

Başkent.

Sabah huzurundan sonra sivil ve askeri yetkililer yavaş yavaş Altın Saray'dan çıkıyordu. Wei Yan ve Li Taifu'nun başını çektiği memurlar iki ayrı grup halinde ilerliyordu.

Wei Yan, beyaz mermer basamaklardan inerken, ejderha oymalı korkulukların diğer tarafındaki Li Taifu ile göz göze geldi.

İkisi de siyaset denizinde yıllarca yüzmüş eski tilkilerdi; karşı karşıya geldiklerinde biri sert ve vakur, diğeri ise uysal ve cana yakındı.

Kısa bir sessizliğin ardından Li Taifu, Wei Yan'a yumruğunu avucuna vurarak selam verdi: "Sadrazam Wei."

Zayıf bir vücudu, bembeyaz saç ve sakalı vardı; Wei Yan'dan çok daha yaşlı görünüyordu. Ancak sergilediği o uysallık, Taifu Tao'nun bilgeliği kadar derin değildi; bu yüzden cana yakın görünse de insan ona gerçekten yakınlık duyamıyordu.

Wei Yan elini hafifçe kaldırarak karşılık verdi: "Li Taifu."

On yılı aşkın süredir imparatorluk yetkisini elinde tutuyordu; üzerindeki heybet hükümdarlardan geri kalmıyordu.

Li Taifu gülümseyerek, "Kuzeybatı cephesinde isyancılar, Markiz Wuan ve General He tarafından kıskaca alındı," dedi. "Artık karşı koyacak güçleri kalmadı. İmparator Hazretleri çok memnunlar, zafer haberi yakında başkente ulaşır. Li bendeniz, sadrazamı şimdiden tebrik eder."

Wei Yan'ın yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı belirmedi. "Devletin büyük meselesidir, hepimize kutlu olsun," dedi sadece.

İki taraf arasındaki bu kısa çarpışma böylece sona erdi.

Saraydaki dengeler ne olursa olsun, halk Wei Yan'a ne kadar lanet okursa okusun; o hâlâ Büyük Yin bürokrasisinin bir numaralı ismiydi. Li Taifu'nun yanından geçip gitti; kırmızı resmi cübbesinin geniş kolları rüzgarla savrulurken, mermer basamaklardan vakur adımlarla inişine kimse tek kelime edemedi.

Wei Yan uzaklaşana kadar Li Taifu'nun arkasındaki memurlar öfkeyle fısıldamaya cesaret edemedi: "Bu Wei Yan fazla küstahlaştı! Büyük Yin hanedanının soyadı hâlâ Qi'dir!"

Li Taifu konuşan adama hafifçe baktı: "Shouyi, ağzından çıkanı kulağın duysun!"

Sesi yüksek değildi, hatta öfkeli bile görünmüyordu ama o memur korkuyla eğilip selam verdi: "Bendeniz haddini aştı..."

Li Taifu başka bir şey demeden yanındaki diğer memurlarla birlikte uzaklaştı. O memur ise arkasındaki Altın Saray'a korku dolu bir bakış atıp alnındaki soğuk teri sildi.

Li ailesinin üç nesli de devlet hizmetindeydi. Wei Yan ile dengeyi

sağlayan Li Taifu'nun yanı sıra, kuzeybatıya giden Li Huaian ve Li Taifu'nun sarayda görev yapan diğer oğulları vardı. Şu an başkentte kalan tek oğlu, Li Huaian'ın babasıydı.

Li Taifu ve oğlu eve dönen arabaya bindiklerinde, büyük oğlu Li Yuanting konuştu: "Baba, Markiz Wuan Chongzhou'ya saldırmayıp Kangcheng'i kuşatmaya gitmiş. Belli ki bizim Chongzhou'daki zafer payına göz diktiğimizi anladı ve bilerek kenara çekildi. Ama bugünkü huzurda imparator hâlâ Markiz'i övüp duruyor; hatta Prenses'i onunla evlendirme niyetinde gibi konuşuyor. Wei Yan henüz devrilmedi ama imparator şimdiden bizim Li ailesinden çekinmeye başladı."

Li Taifu gözlerini kapatıp sordu: "İmparatoriçe tarafında durum ne?"

Li Yuanting yutkunarak, "Efendimiz... Hâlâ gebe kalamadı," dedi.

Li Taifu, imparatorun hocasıydı. Yıllar önce küçük imparator, Li ailesini Wei Yan'a karşı güçlendirmek için henüz on üç yaşında bile olmayan Li ailesinin kızını imparatoriçe yapmıştı. Ancak aradan geçen yıllara rağmen imparatoriçenin çocuğu olmamıştı.

Li Taifu, "Hekimler ne diyor?" diye sordu.

Li Yuanting, "Hekimler de bir hastalık bulamıyor," dedi.

Li Taifu gözlerini açtı ve manidar bir şekilde, "İmparator gerçekten büyümüş," dedi.

Li Yuanting şaşkınlıkla, "Baba, bu ne demek?" diye sordu.

Li Taifu oğluna bakarak, "Hatırlıyor musun?" dedi. "Wei Yan, o kadar prens arasından neden arkasında hiçbir aile desteği olmayan bugünkü imparatoru seçip tahta çıkardı?"

Li Yuanting bir an düşündü ve yüzünde dehşet ifadesi belirdi: "İmparator bilerek mi imparatoriçenin gebe kalmasına izin vermiyor?"

Wei Yan, bugünkü imparatoru tahta çıkarırken onun arkasında güçlü bir akraba desteği olmamasını seçmişti; böylece imparator tahtını korumak için her şeyi Wei Yan'a sormak zorunda kalacaktı.

Bu sayede Wei Yan imparatorluk yetkisini fiilen ele geçirmişti.

Küçük imparator ise korunmak için on küsur yıl boyunca Li Taifu'nun önünde uysal davranmış, şimdi ise yavaş yavaş pençelerini göstermeye başlamıştı. Li ailesi onun desteğiyle sarayda zirveye yerleşmişti ama imparator, Wei partisi devrildiğinde Li ailesinin yeni bir Wei partisi olmasından korkuyordu. Bu yüzden imparatoriçenin gebe kalmasına izin vermiyordu.

Çünkü güç henüz tamamen elinde değildi. Eğer Li İmparatoriçe'den bir oğlu olursa, ileride Li ailesini tasfiye etmeye kalktığında, Li ailesi ondan önce davranıp Wei Yan'ın yaptığı gibi küçük prensi tahta çıkararak onu devirebilirdi.

Li Taifu cevap vermedi, oğlunun sözlerini sessizce onaylamış oldu.

Li Yuanting öfkeyle, "Demek imparator bu yüzden Prenses'i Markiz Wuan ile evlendirmek istiyor! Wei Yan devrildikten sonra Markiz'i bize karşı kullanmak niyetinde! 'Kuşlar bitince yay kaldırılır' derler; Wei Yan hâlâ işin başındayken imparator bize böyle davranıyorsa, Wei Yan gidince Li ailesine yer kalır mı?" dedi.

Li Taifu ise, "Boş ver, eskiden beri hükümdarın kalbi tahmin edilemez," dedi.

Li Yuanting telaşla, "Baba, bir çare bulmalıyız! İmparator bugün Wei Yan'a nasıl davranıyorsa, yarın sıra bize gelecek," dedi.

Li Taifu yavaşça konuştu: "Bu dünyada, tahta çıkmaya en çok hakkı olan başka biri daha yok mu?"

Li Yuanting irkildi: "Siz... İmparatorluk torunundan mı bahsediyorsunuz?"

Li Taifu konuyu kapattı ve sordu: "Huaian, Jizhou'da neler bulmuş?"

Li Yuanting, az önceki konuşmanın ne anlama geldiğini fark edince sırtından aşağı soğuk terler boşaldı. "Wei Yan bunca yıl sadrazamlık koltuğunda oturduysa, elinde işe yarar adamlar olduğu içindir," dedi. "He Jingyuan on küsur yıldır Jizhou'da ve tek bir yolsuzluğu bile yok. Huaian aylardır araştırıyor; sadece geçen yıl Wei Yan'ın öldürmek için bir sürü suikastçı gönderdiği o kasap ailesini

bulabildi. O dava şüpheli."

Li Taifu göz kapaklarını kıpırdatarak sordu: "O suikastçılar Markiz Wuan'ı öldürmeye gitmemiş miydi?"

Li Yuanting, "Huaian, Jizhou valiliğinin asker sevk kayıtlarını bulmuş," dedi. "Wei Yan suikastçıları gönderdiğinde, He Jingyuan da oraya yardım için asker göndermiş. Biri öldürmek isterken diğeri kurtarmak istemiş gibi görünüyor. Ama He Jingyuan böyle davranmasına rağmen, Wei Xuan kuzeybatıda erzak toplarken sorun çıkardığında, He Jingyuan aceleyle Wei Yan'a bir şeyler göndermiş ve Wei Yan ondan sonra hiç kızmamış."

Babasının yüz ifadesini süzerek devam etti: "O kasap çifti... Dosyada dağ haydutları tarafından öldürüldükleri yazıyor. Ama Huaian daha sonra sağ yakalanan haydutları sorguladığında, hepsi kasap ailesini öldürmediklerini söylemiş. Huaian o kasabın geçmişini deşince, adamın on yedi yıl önce Qingping ilçesine döndüğünü ve yanında kimliği belirsiz bir kadın getirdiğini keşfetmiş. On yedi yıl önce o kasabın yaptığı işler bile bir kervan muhafızının adıyla yapılmış."

Li Taifu, "Tüm Jizhou eyaletinde, nüfus kayıtlarını ve diğer belgeleri sahtesiyle değiştirebilecek güce sahip tek kişi He Jingyuan'dır," dedi.

Oğluna baktı: "Yani He Jingyuan o kasabın bir şeylerini gizlemesine yardım mı ediyordu? Ve o kasap ailesini bunca yıl koruyor muydu?"

Li Yuanting başıyla onayladı: "Aynen öyle."

Li Taifu bir süre sessiz kaldı.

On yedi yıl... Bu sayı çok hassastı.

On yedi yıl önce neler olmamıştı ki?

Xie Linshan'ın emrindeki eski general Meng Shuyuan, askeri emre itaatsizlik edip erzak yolunda kuşatılmış on binlerce sınır halkını kurtarmaya gitmiş, bu yüzden vakit kaybetmişti. Bu gecikme Veliaht Prens Chengde ve Xie Linshan'ın Jinzhou'da ölmesine sebep olmuş, general de suçlulukla canına kıyıp bin yıllık bir kara lekeyle anılmaya başlanmıştı.

Aynı yıl Doğu Sarayı'nda yangın çıkmış, Veliaht Prenses ve İmparatorluk Torunu yanarak ölmüştü.

Li Taifu yavaşça, "Sence He Jingyuan'ın Wei Yan'a verdiği o şey neydi?" dedi.

Li Yuanting içten içe ürpererek, "Maalesef He Jingyuan çok titiz davranmış, Huaian başka bir şey bulamıyor," dedi.

Li Taifu ise, "Biz bulamıyorsak, bulabilecek olanlara bulduralım," dedi.

Li Yuanting tereddütle, "Yani... İmparatora mı bildirelim?" diye sordu.

Li Taifu cevapladı: "Denetleme Kurulu'ndan Bay Zhao'nun dediği gibi; Büyük Yin dünyasının soyadı hâlâ Qi'dir."

Bahsettiği Bay Zhao, Wei Yan gittikten sonra öfkeyle konuşan o memurdu.

Li Yuanting, babasının ne demek istediğini anlamıştı.

Araba durmuştu. Li Yuanting, babasına inmesi için bizzat yardım etti. Kapıda bir sürü hizmetli ve muhafız vardı; devlet meselelerini konuşmayı bıraktılar. Konağa girdikten sonra Li Yuanting konuştu: "İmparatorun eliyle He Jingyuan'ı tasfiye edip Wei Yan'ın bir kolunu koparabiliriz. Ama madem siz Chongzhou'dakini desteklemek istiyorsunuz; eğer imparator Prenses'i Markiz Wuan ile evlendirirse ve Markiz bu desteği alırsa, durum bizim için yine çok zorlaşır."

Li Taifu gözlerini kaldırarak, "Huaian, Markiz'in yanında bir kadın olduğunu söylememiş miydi?" dedi.

Li Yuanting hemen atıldı: "Evet, o kasabın kızı! Huaian Jizhou'ya ilk gittiğinde haydut saldırısına uğradığında, Markiz'in yanındaki muhafızlar Jizhou askeri kılığına girip o kızı kurtarmıştı. Şimdi o kız Jizhou ordusunda ve Taifu Tao onu manevi kızı olarak kabul etmiş. Markiz ona çok değer veriyor belli ki."

Li Taifu adımlarını durdurdu: "O ihtiyar Tao Yi mi?"

Göz kapaklarını hafifçe indirdi, yaşlılıktan solmuş gözleriyle bir süre düşündükten sonra, "Bir yolunu bul ve bu haberi Prenses'in kulağına fısılda," dedi.

Li Yuanting onayladı.

Taifu Tao'nun manevi kızı olunca o kızın statüsü artık sıradan değildi; belli ki Markiz onu sadece bir cariye olarak görmüyordu. Prenses ise mağrur biridir, buna asla tahammül edemezdi.

İmparator bu evlilikle Markiz'i yanına çekmek istiyordu ama bu işin sonu bir ittifak mı yoksa bir düşmanlık mı olurdu, orası artık meçhuldü.

Birkaç gün sonra, He Jingyuan'ın belgelerde sahtecilik yaptığı ve haydutları gizlediğine dair bir şikayet dilekçesi imparatorun önüne geldi.

He Jingyuan, Wei Yan'ın adamıydı ve şu an Chongzhou'daki isyancıları bastırmakla görevliydi. Tam da bu sırada onu suçlamak imparator için de zordu; bu yüzden dilekçeyi sarayda memurların tartışmasına açtı.

Memurlar zor durumdaydı; şikayet eden taraf Li Taifu'nun adamı, şikayet edilen taraf ise Wei Yan'ın adamıydı. Bu ölümcül parti çekişmesine karışmaya cesaret edemiyorlardı.

O günkü huzurda sadece Wei partisi ve Li partisi birbirine girdi.

Sonunda imparator, savaş durumunu bahane ederek meseleyi şimdilik askıya aldı.

Huzurdan sonra Wei Yan ve Li Taifu yine mermer basamakların sonunda karşı karşıya geldi.

Li Taifu yine o güler yüzüyle yumruğunu avucuna vurdu: "Yaşlandık artık, öğrencilerimiz kendi başlarına iş yapar oldu, söz geçiremiyorum. Bugünkü huzurda olanları sakın şahsi algılamayın sadrazam."

He Jingyuan'ı şikayet eden kişi Li Taifu'nun öğrencisiydi.

Wei Yan bu kez selam bile vermedi; kartal bakışlarını üzerine dikerek, "Li Taifu yaşlanmış, Taifu Tao'dan örnek almalı," dedi. "Vaktiyle Taifu Tao köşesine çekilmeyi bildi; şimdi sadece saraydaki memurlar değil, imparator bile onu hayırla yad ediyor, değil mi?"

Li Taifu'nun yüzündeki gülümseme hafifçe söndü.

Wei Yan elini hafifçe kaldırarak, "Bendeniz müsaadenizi ister," dedi.

Wei Yan uzaklaştıktan sonra Li Taifu'nun yüzü de asıldı.

Wei Yan tahtırevanına bindiğinde gözlerini kapattı; yüzü sert ve vakurdu.

Li Taifu'nun bu hamlesi, imparatoru He Jingyuan'ı yargılamaya zorlamaktı. İmparator savaş yüzünden meseleyi erteledi ama Chongzhou savaşı biter bitmez, Li ailesi hatırlatmasa bile imparator konuyu tekrar açacaktı.

On yedi yıl olmuştu; küçük imparatorun kanatları yavaş yavaş güçleniyordu ve yetkiyi geri almak istiyordu.

He Jingyuan'ın o hainin kimliğini gizlediği ortaya çıkarsa, geçmişteki Jinzhou faciası mutlaka gündeme gelecekti. Meng Shuyuan zaten tescilli bir suçluydu; onun sırdaşının bir suçlu soyunu koruduğu anlaşılırsa, Wei Yan'ın hep örtbas etmek istediği Jinzhou davası yeniden açılabilirdi.

Uzun bir süre sonra kartal gözlerini açtı ve yavaşça konuştu: "He Jingyuan... Artık yaşamasına gerek yok."

Tahtırevanın dışındaki karanlıktan bir gölge hızla süzülüp gitti.

Bölüm 101

Fan Changyu, He Jingyuan'ın kendisine gösterdiği o birkaç hamleyi tamamen kavramak için üç gününü harcadı.

Ne yazık ki kendisiyle antrenman yapacak kimse yoktu, bu yüzden ne kadar geliştiğini tam olarak kestiremiyordu.

Fan Changyu günleri sayıyordu; öbür gün eve dönebilecekti ve o zaman Xie Zheng ile iyice bir kapışabilirdi.

Ordugâha son dönüşünde Xie Zheng, Chongzhou'ya resmi işler için geldiğini söylemişti; sözlerinden anlaşıldığı kadarıyla bir süre daha burada kalacaktı.

Böylece Fan Changyu her gün ordunun genel talimlerine katılmanın yanı sıra, kendi oyma işlerine de zaman ayırmaya çalışıyordu.

Kim bilir kaç tahta parçasını ziyan ettikten sonra, nihayet küçük bir insan figürünün taslağını düzgünce çıkarabilmeyi başardı.

Ancak o gün toplu talim bittiğinde, Yüzbaşı Guo bir duyuru yaptı: "Bugünden itibaren ordugâh mühürlendi, kimse dışarı çıkmayacak ve günlük eğitim süresi iki katına çıkarılacak."

Askerler kendi aralarında fısıldaşmaya başladı; Fan Changyu ve diğer manga komutanı da şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Ne bu gürültü?"

Yüzbaşı Guo'nun sert sesi ve etrafı süzen vahşi bakışları altında, o kısık sesli fısıldaşmalar anında kesildi.

Gür sesiyle devam etti: "Manga komutanları kalsın, geri kalanlar koğuşlarına dönüp emir beklesin!"

Askerler ikişer üçer gruplar halinde koğuşlarına dönerken, o ince fısıldaşmalar yeniden yayılmaya başladı.

Fan Changyu ve diğer komutan, Yüzbaşı Guo'nun talimatlarını

beklemek üzere yerlerinde kaldılar.

Yüzbaşı Guo onlara bakarak, "Şan ve şeref kazanma fırsatınız geldi," dedi. "Ana ordunun sayısı yetersiz, biz öncü birliğin arkasındaki sağ kanat kampına kaydırılacağız; ana ordunun saldırısına destek vereceğiz. Nice adam on yıl askerlik yapar da sadece ordunun kuyruğunda savaş alanı temizliğiyle yetinir; bu sefer şans yüzümüze güldü. Eskiden beri zenginlik ve makam tehlikenin içinden doğar. Ben hayatım boyunca korkaklık etmedim, siz de bana bir sürü tavşan yürekli asker getirip beni rezil etmeyin!"

Fan Changyu ve diğer komutan, eğitim temposunu artıracaklarına dair defalarca söz verdikten sonra serbest bırakıldılar.

Chongzhou'daki savaş durumu uzun süredir kilitlenmişti; Fan Changyu iki ordunun bu kadar çabuk büyük bir çarpışmaya gireceğini tahmin etmemişti. Düşünceli bir halde dönerken Yüzbaşı Guo tarafından tekrar durduruldu. Adamın yüzünün yarısı gür sakallarının arkasında gizliydi; boğuk bir sesle konuştu: "Arkanın sağlam olduğunu biliyorum, dövüşün de iyi. Ama savaş meydanında tehlikeye düşersen, benim birliğimden kimse seni kurtarmak için canını vermez. Eğer şimdi gidip o arkandaki kişilere seni başka yere aldırmalarını söylersen, hâlâ vaktin var."

Fan Changyu, Yüzbaşı Guo'ya sadece bir bakış attı ve tek kelime etmeden yürüyüp gitti.

Koğuşa döndüğünde askerler gruplar halinde toplanmış, hâlâ Yüzbaşı Guo'nun sözlerini tartışıyorlardı.

Fan Changyu'yu görünce biri sordu: "Komutan Fan, savaşa mı giriyoruz?"

Fan Changyu, daha vakur görünmek için başkalarının yanında çok az konuşur, yüzünde pek ifade barındırmazdı.

Dürüst olmak gerekirse bu yöntem işe yarıyordu; pek sinirlenmese de emrindekiler ondan çekiniyor gibiydi. Tabii, birliğin başına geçtiği ilk gün iki demir çekiçle Yüzbaşı Guo'nun o koca palasını parçalamış olmasının da bunda payı büyüktü.

Ciddiyetle "Evet," dediğinde, askerler bir süre sessizliğe gömüldü. Yüzlerinde bilinmezliğin getirdiği bir korku, bir daha ana babalarını, eşlerini görememe endişesi vardı.

Fan Changyu biliyordu ki asker de olsalar aslında savaştan korkuyorlardı; sonuçta bu üniformayı giymeden önce onlar da sadece geçim derdinde olan hamallar, uşaklar ya da toprağını süren çiftçilerdi.

Gaza getirici tumturaklı sözler söylemedi, sadece şunu dedi: "Önümüzdeki günlerde herkes pala ve mızrak talimlerine asılsın. Makam mevki peşinde koşmasanız bile, hayatta kalacak bir beceriniz olsun ki savaş meydanından sağ çıkıp evdeki ananızı, eşinizi görebilesiniz."

Bir an duraksadı ve ekledi: "Ben elimde bir kasap bıçağıyla Yixian Geçidi'nden sağ çıktıysam, sebebi o isyancıların öldürdüğü insan sayısının, benim kestiğim domuz sayısından az olmasıdır."

Zihnini biraz zorladı ve o deyimi hatırlayıp ciddi bir tavırla devam etti: "El alışkanlığı her yerde geçerlidir. Siz meydanda korkuyorsanız, isyancı askerler de korkuyor. Herkes korkuyorsa, mesele o korku anında kimin palasını daha hızlı savurduğudur."

Askerler kahkahayı bastı; az önceki gergin hava bir anda dağılıverdi.

Bundan sonraki eğitimler can derdiyle yapılıyordu. Fan Changyu'nun "el alışkanlığı" teorisinin de etkisiyle, emrindeki onlarca adam canla başla çalışmaya başladı.

Xie Wu da onlara tek hamlede öldürücü vuruş tekniklerini öğretmekten geri durmuyordu.

Sefere çıkmadan önceki gece, birlikten bir asker Fan Changyu'yu buldu ve askerlikten kazandığı tüm maaşını saklaması için ona uzattı.

"Komutanım," dedi adam. "Anamın benden başka oğlu yok. Ben Jizhou'nun Huangping ilçesindenim. Eğer ölürsem, bu gümüşleri anama ulaştırıverin."

Bunu deyip kaçtı. Fan Changyu avucundaki o birkaç parça gümüşe uzun süre baktı, sonra onları sakladı.

Eskiden o da savaş meydanından korkardı; ama anne babasının intikamını, Chongzhou şehrinde mahsur kalan Yu Qianqian'ı ve Xie Zheng'i düşününce korkusu dağılıyordu.

Askeri başarı, tüm bunları kendi başına başarabilmesi için önündeki en iyi yoldu.

Ancak şimdi kalbinde yeni bir inanç daha vardı; emrindeki her bir askeri o meydandan sağ salim çıkarmayı umuyordu.

Ordunun harekete geçmesine birkaç saat kala, Fan Changyu yatağında dönüp durdu ama uyuyamadı. Yastığının altından yarım kalmış tahta figürü çıkarıp oymaya devam etti.

Figürün saçlarını bitirmişti; bıçağın ucunu yavaşça döndürerek gözleri oymaya başladı.

Yuvarlak kafalı, tombul bir bebek figürü olduğu için gözlerini de büyükçe yaptı.

Zihninde Xie Zheng'in görüntüsünü canlandırdı; bıçağı çekerken göz uçlarını hafifçe yukarıya doğru kıvırdı. O şaşkın görünümlü bebek, bir anda burnundan kıl aldırmayan o mağrur havaya bürünüverdi.

Fan Changyu istemsizce gülümsedi. Bebeğin tombul yanağına parmağıyla dokunup fısıldadı: "Bayağı benzedi."

Acaba şu an neredeydi?-

Ay göğün ortasına yükselmiş, ormandaki kuşlar ürkerek havalanmıştı.

Zhao Xun, dizleri üzerine çöktürülmüştü; etrafı korumalarının cesetleriyle doluydu.

Yüzü bembeyaz kesilmiş, alnından soğuk terler boşanıyordu. Göz bebeklerinde, ateşin ışığı altında kılıcının ucundan hâlâ kan damlayan o adamın gölgesi yansıyordu. Titreyerek seslendi: "Mar... Markiz..."

Xie Zheng, kılıcındaki yapışkan kanı silkeledi ve başını hafifçe yana çevirip baktı: "Kurnaz tavşanın bile sadece üç yuvası olur derler; Zhao Bey'in yuvaları o kadar çok ki, bendenizi epey uğraştırdınız."

Ormanın tepesinden esen rüzgar, alevlerin dalgalandığı bu sahneye çarptı; o ses soğuk ve bir o kadar da umursamazdı.

Birkaç gün önce Fan Changyu ordugâha döndükten sonra Xie Zheng, Taifu Tao'yu görmeye gitmişti. Aslında Taifu ile İmparatorluk Torunu ve Li ailesi meselesini konuşacaktı ama Taifu, başkente acil bir iş için gitmesi gerektiğini söylemiş, o dönene kadar İmparatorluk Torunu ile Changxin Kralı arasındaki bağı araştırmasını istemişti.

Xie Zheng bunu kabul etmişti. Aslında He Jingyuan'ı bulup Fan Changyu'nun geçmişine dair bir cevap almak istiyordu.

Ancak talihsizlik o ki, He Jingyuan bizzat Li Huaian ile birlikte saraydan gelen erzak ve mühimmatı sayıyordu. Xie Zheng şu an resmi olarak Kangcheng'de görünüyordu; Chongzhou'da aniden ortaya çıkması Li partisine "görev yerini terk ettiğine" dair bir koz verirdi. Bu yüzden Xie Zheng doğrudan İmparatorluk Torunu meselesine odaklanmıştı.

İmparatorluk Torunu ile doğrudan bağlantısı olan kişi Zhao Xun'du; araştırmaya doğal olarak ondan başlamıştı.

Zhao ailesi ticaretle uğraştığı için haber ağları çok genişti; Chongzhou kuşatılmadan önce Zhao Xun şehirden çıkmıştı. Zhao ailesinin işleri çok yaygın, sığınakları çok fazlaydı; Xie Zheng ancak büyük bir çabayla adamı kıstırabilmişti.

Zhao Xun, Xie Zheng'in bizzat geldiğini görünce işlerin kötüye gittiğini anladı. Zoraki bir cevap verdi: "Markiz şaka yapıyorlar... Markiz'in bana ihtiyacı olduğu sürece, Zhao bendeniz canını feda etmeye hazırdır..."

Xie Zheng ona alaycı bir gülümsemeyle baktı: "Geçen yıl Qingping ilçesinde bendenizi bulduğunuzda da böyle demiştiniz Zhao Bey."

Zhao Xun'un yüzü kaskatı kesildi.

Xie Zheng'in elindeki kanlı kılıç adamın omzuna dayandı. Zhao Xun güçlükle yutkundu ve boğuk bir sesle, "Markiz öfkenizi bağışlayın, bendenizin bu değersiz canı başkalarının elindedir; birçok şeyde elim kolum bağlıydı," dedi.

Xie Zheng eline biraz daha güç verip kılıcı aşağı bastırınca, Zhao Xun korkudan tek kelime edemedi. Soğuk terler inci taneleri gibi alnından süzülüyor, vücudu bir demir levha gibi geriliyordu.

Kanlı kılıç omzundaki kumaşa sürtüldü ve cübbesinde göz alıcı, kırmızı bir iz bıraktı.

Arada bir kat kumaş olmasına rağmen Zhao Xun sanki kılıcın o buz gibi soğukluğunu ve kanın yapışkanlığını teninde hissediyordu. Kan kokusu duyularını altüst etmişti; yüzünde tek bir damla kan kalmamış gibi bembeyazdı, tir tir titriyordu.

Xie Zheng kılıcı çekti ve arkasındaki muhafıza uzattı. Umursamaz bir tavırla, "Kusura bakmayın, Zhao Bey'in bu cübbesini kanı silmek için kullandım," dedi.

Zhao Xun olduğu yere yığılır gibi oldu ve bitkin bir halde, "Yalvarırım Markiz, bu kulunuza bir yaşam yolu bırakın," dedi.

Xie Zheng'in dudaklarında ince bir gülümseme belirdi: "Bendeniz darda kaldığımda Zhao Bey benim için yirmi bin yük erzak satın almıştı. Sayılır ki eski dostuz; size birkaç soru soracağım. Eğer dürüstçe cevap verirseniz, sizi zorlamayacağım."

Erzak meselesinden bahsetmesi Zhao Xun'u daha da korkutmuştu.

O zaman erzak almasının sebebi, Wei Yan'ın Xie Zheng'i ölüme terk etmek istediğini, Li Taifu'nun ise Wei Yan'ı şikayet edebilmek için olayların büyümesini beklediğini görmesiydi. Bu yüzden Jinzhou için önceden hazırlık yapmıştı.

Ancak Zhao Xun bilerek He Jingyuan'a bir ipucu bırakmış, erzakları Xie Zheng'in aldığını anlamasını sağlamıştı.

Aslında amacı Xie ve He ikilisini birbirine düşürmekti; sonuçta biri Wei Yan ile düşman olmuştu, diğeri ise hâlâ ona sadıktı. Kim bilebilirdi ki He Jingyuan kılını bile kıpırdatmayacaktı? Bu yüzden

daha sonra Wei Xuan zorla erzak toplamaya kalkmış, Sui Yuanqing asker kılığında cinayetler işleyip ortalığı yangın yerine çevirmişti.

Zhao Xun, Xie Zheng'in önünde alnını yere vurarak selam verdi. Sesi titreyerek, "Markiz bağışlayın, bendeniz o zamanlar Prens'i uyarmıştım ama sözümün bir ağırlığı yoktu, Prens'in kararlarına yön veremedim. O zaman olanlar asla benim isteğimle değildi," dedi.

Xie Zheng sordu: "İmparatorluk Torunu için çalıştığını söylüyorsun. Arkandaki kişinin o olduğuna nasıl inanmamı beklersin?"

Zhao Xun'un gözlerinden bir tereddüt geçti ama sonunda cevap verdi: "Bendenizin annesi, Veliaht Prenses'in yanındaki baş hizmetkardı. Yaşı gelince saraydan çıkarıldı ama aslında babamla evlenip Veliaht Prenses'in saray dışındaki mülklerini gizlice yönetmek için gönderilmişti."

Xie Zheng, yıllar önceki Doğu Sarayı yangınına dair dosyaları çoktan inceletmişti; Veliaht Prenses'in yirmi beş yaşında saraydan salınan bir baş hizmetkarı olduğunu biliyordu.

Jinzhou yenilgisi ve Doğu Sarayı yangını peş peşe yaşanmıştı. Veliaht Prens Chengde ölünce, Prenses ve İmparatorluk Torunu da felakete uğramıştı. Aklı başında herkes bu iki olayın birbiriyle bağlantılı olduğunu anlardı.

Doğu Sarayı yangınının ardında, belki de Jinzhou yenilgisinin gerçekleri saklıydı.

Xie Zheng'in arkasında birleştirdiği ellerinden biri istemsizce sıkıldı, sesi buz gibiydi: "Veliaht Prenses ve İmparatorluk Torunu o yangında ölmemiş miydi?"

Zhao Xun cevapladı: "O yangını Veliaht Prenses bizzat çıkardı; amacı İmparatorluk Torunu'na bir yaşam yolu açmaktı."

Xie Zheng'in kaşları çatıldı: "İmparatorluk Torunu'nun ölmesini isteyen kimdi?"

Zhao Xun acı bir gülümsemeyle, "İnanın bilmiyorum," dedi. "Annem bile o yangından sonra Veliaht Prenses'in ölmeden önce yazdığı,

torunun nerede olduğuna dair bir mektup aldı; ama mektupta Doğu Sarayı'na kastedenlerden tek kelime bahsedilmiyordu."

Xie Zheng'in bakışları anında soğudu, yüzünde alaycı bir ifade belirdi: "Demek Zhao Bey bendenizi kandırmak için bir yalan uydurdu?"

Zhao Xun aceleyle, "Haddime mi Markiz! Eğer inanmazsanız, Veliaht Prenses'in el yazısı mektubu ve emaneti kanıt olarak duruyor," dedi.

Xie Zheng'in kartal gözleri ateşin ışığında dipsiz bir kuyu gibi karanlıktı. "İmparatorluk Torunu, bugünkü Changxin Kralı'nın büyük oğlu mu?" diye sordu.

Zaten bunca şey öğrenmişti, Zhao Xun'un Changxin Kralı ile yakınlığı ortadaydı, üstelik daha önce Changning, Yu Bao'er ve annesinin Changxin Kralı'nın sarayında tutulduğunu söylemişti. Tüm işaretler tek bir cevabı gösteriyordu; Xie Zheng bu son soruyu büyük bir eminlikle sormuştu.

Zhao Xun gizlemeye cesaret edemedi, başıyla onayladı.

Xie Zheng'in gözleri kısıldı.

Her şey yerli yerine oturuyordu. Changxin Kralı isyan ederken sadece "Wei Yan'ı tasfiye etmek" ve "hükümdarı kötülerden arındırmak" sloganlarını kullanabiliyordu; İmparatorluk Torunu'nun meşruiyetinden bahsedemiyordu çünkü kral, kendi oğlunun aslında başkasıyla değiştirildiğinden habersizdi.

İmparatorluk Torunu da kendisini açık edemiyordu.

Sonuçta Changxin Kralı doğrudan isyan edebilecek biriydi; eğer oğlunun onca yıldır bir başkası tarafından yerinin doldurulduğunu öğrenirse, İmparatorluk Torunu'na yaşama şansı vermezdi.

Sordu: "Geçen yıl Sui Yuanqing'in Qingping ilçesinde ortaya çıkması da İmparatorluk Torunu'nun işi miydi?"

Zhao Xun'un göz kapaklarından ter damlıyordu: "Evet."

İmparatorluk Torunu, Zhao Xun aracılığıyla Xie Zheng'in Qingping'de olduğunu öğrenmiş, Sui Yuanqing'i oraya göndererek Xie Zheng'in eliyle ondan kurtulmak istemişti.

O zamanlar Chongzhou henüz düşmemişti. Eğer Changxin Kralı, Xie ordusunun Kuzey Jue tarafından oyalanmasından faydalanıp Jizhou'yu alarak güneye inseydi, başkente kadar gidip imparatoru tahttan indirmesi işten bile değildi.

Ancak Changxin Kralı, Sui Yuanqing'i veliaht yapmıştı; yarın bir gün devleti ele geçirse bile tahta Sui Yuanqing geçecekti.

Bu yüzden İmparatorluk Torunu, Sui Yuanqing'in ölmesini istiyordu.

Şimdi Changxin Kralı'nın yenileceği belli olmuştu; İmparatorluk Torunu da başkente savaşarak girip tahtı almanın imkansız olduğunu anlamış, bu yüzden sık sık Li ailesine zeytin dalı uzatmaya başlamıştı.

Xie Zheng alayla, "Veliaht Prens Chengde'nin soyu böyle bir şey mi çıktı?" dedi.

Zhao Xun acı bir gülümsemeyle, "Prens, çocukken Changxin Kralı'nın oğlunun yerine geçebilmek için yüzünün yarısını feda etti, o yangında yandı; vücudunda kalıcı hasarlar kaldı. Bunca yıldır huyu gittikçe çekilmez ve zalim bir hal aldı. Zhao bendeniz sadece paranın peşinde koşan bir tüccar olsa da, doğruyla yanlışı ayırt edebilir. Sizin gibi bir kahramana hayranlık duymamak elde değil; bendeniz de biliyorum ki Prens bir gün tahta geçerse halk çok çeker," dedi.

Bir süre tereddüt ettikten sonra tehlikeli bir düşüncesini dile getirdi: "Prens'in bir oğlu var, muhtemelen görmüşsünüzdür; Qingping ilçesindeki Yixiang Lokantası'nın o kadın sahibi, Prens'in kaçan cariyesidir. Onun çocuğu, İmparatorluk Torunu'nun oğludur. Bugünkü dünyayı görüyorsunuz; imparatorluk yetkisi zayıflamış, parti çekişmeleri bitmiyor, halk perişan. Siz, vaktiyle Wei Yan'ın yaptığından çok daha fazlasını yapabilecek güçtesiniz. Eğer Wei Yan'ı örnek alıp o küçük torunu tahta çıkarmak isterseniz, bendeniz sizin için canla başla çalışmaya hazırdır!"

Xie Zheng'in gözlerinde en ufak bir kıpırtı yoktu; söylenenlere hiç ilgi duymuyor gibiydi. Dudaklarının kenarında alaycı bir ifadeyle, "Kendi prensine ihanet edip bendenize sığınabiliyorsun; yarın bir gün başkasına sığınmayacağını nereden bileyim?" dedi.

Tarih boyunca iki efendili hizmetkarlar hep aşağılanmıştır.

Zhao Xun bunu iyi biliyordu, sonunda her şeyi itiraf etti: "Bendeniz sadece kendim ve annem için bir yaşam yolu arıyorum. Küçük torun bulunduğundan beri Prens'in huyu iyice dengesizleşti; hatta annemi ve beni izlemek için gölge muhafızlar dikti. Sırf biz küçük torunu desteklemeye başlarız diye korkuyor. Prens'in şüpheleri her geçen gün artıyor; bir gün bize kıymasından korkuyorum."

Bir an durdu ve ekledi: "Sizi ilk gördüğümden beri, sizin sarsılmaz bir şahsiyet olduğunuzu anladım; bu yüzden bu kadar cüretkar konuşabiliyorum."

Xie Zheng onun bu son övgü dolu sözlerine aldırış etmedi. Siyah kirpikleri yarı inik halde mevcut durumu düşünüyordu.

Çam çırası meşaleler rüzgarlı gecede çıtırdayarak yanıyordu.

Xie Zheng sordu: "Küçük torun ve annesi şu an nerede?"

Zhao Xun güçlükle cevapladı: "Onlar ve annem hâlâ Chongzhou şehri içindeler."

Yani bir nevi rehin tutuluyorlardı; Zhao Xun'un dışarıda iş yaparken ihanet etmemesi için bir teminattılar.

Xie Zheng bunu duyunca kaşlarını çattı.

İmparatorluk Torunu şimdi Li partisiyle iş birliği yapıyordu. Li partisinin Chongzhou zaferinden pay alabilmesi için önce He Jingyuan'ı devirmeleri gerekiyordu.

Başkent ile Chongzhou arası binlerce fersah vardı; He Jingyuan'a yönelik suçlamalar henüz Xie Zheng'in kulağına ulaşmamıştı.

Sordu: "He Jingyuan'ın hangi açığını yakaladınız?"-

Fan Changyu bütün gece tahta bebekle uğraştı; sonunda bebeğin kafasını ve gövdesini bitirdi.

Çirkin miydi neydi ama baktıkça insana sevimli geliyordu.

İlk bitmiş eseri için kendinden memnundu.

Yüzünü yıkarken Xie Wu, nereden bulduysa ona bir göğüs zırhı (kalp koruma aynası) getirdi ve üniformasının içine takmasını istedi.

Fan Changyu zırhın boyutuna baktı; Jizhou'dan Changning'i aramaya çıkarken yaptırdığı o iki çelik levhayı takmaya devam etmenin daha güvenli olacağına karar verdi.

Xie Wu, kızın hem öne hem arkaya birer çelik levha bağladığını görünce ağzı açık kaldı.

Fan Changyu, Xie Wu'nun bu kadar şaşırmasını muhtemelen hayatında bu kadar ölümden korkan birini görmemiş olmasına bağladı. Ama "önce can" ilkesinden ödün vermeyerek levhaları kuşandı.

Generaller bu zırhı takardı çünkü zırhları zaten diğer hayati yerleri koruyordu; göğüs kısmı sadece son savunmaydı.

Oysa onun üzerindeki bu er üniforması muhtemelen tek bir darbeyi bile engelleyemezdi; kritik anlarda çelik levhalara güvenmek zorundaydı.

O avuç içi kadar göğüs zırhını ise Xie Wu takmak istememişti, hareketlerini kısıtladığını söylüyordu. Fan Changyu da onu gizlice, kendisine maaşını emanet eden o askere verdi.

Asker zırhı aldığında gözleri dolarak Fan Changyu'ya öyle bir baktı ki, sanki karşısında canını veren ebeveyni vardı. Fan Changyu bu durumdan epey mahcup oldu.

Yüzbaşı Guo birlikleri sayarken Fan Changyu'nun gitmediğini gördü. Gözlerinde zahmetten korkma mı yoksa başka bir şey mi vardı belli değildi ama bakışları çok karmaşıktı.

Kükredi: "Meydana çıktığınızda bir kişi öldürürseniz ödeşirsiniz, iki kişi öldürürseniz kâra geçersiniz! Sağ dönenlere bizzat kutlama yapacağım!"

Fan Changyu, etrafındaki askerlerle birlikte var gücüyle "Emredersiniz!" diye bağırdı.

Korku, cesaret ve özlem; sanki her şey o tek haykırışla dışarı atılmıştı.

Daha önceki savaştan farklı olarak, bu kez o kadar arkada değillerdi. Sonradan desteğe gitmedikleri için, iki ordunun çarpışmadan önceki o devasa düzenini görebiliyorlardı.

Sanki iki karınca sürüsü karşı karşıya gelmiş gibi kapkaraydı her yer. Mesafe o kadar uzaktı ki, karşıdaki isyancıların havaya kaldırdığı mızrakların ucundaki kırmızı püsküller sadece dalgalanan bir kızıllık gibi görünüyordu.

Savaş boruları çalındığında, her iki tarafın öncü birlikleri kükreyerek ileri atıldı ve kısa sürede birbirlerine çarptılar; sanki boğuk bir gümleme sesi yükseldi.

Fan Changyu, ordudaki en cesur adamların öncü birliktekiler olduğunu düşündü.

Sonuçta arkadakiler öndekileri takip ediyordu; ama öndekiler düşmanın kılıç ve mızrak uçlarına doğru koşuyordu.

Onu şaşırtan ve sevindiren şey ise, emrindeki o onlarca askerin neredeyse bir adım bile yanından ayrılmamasıydı. O nereye saldırsa, onlar da hemen oraya atılıyordu.

Fan Changyu onların kendisini mi korumaya çalıştığını yoksa kendisinden mi koruma beklediklerini kestiremiyordu.

Ama bu grup şüphesiz bir matkap ucu gibiydi; Fan Changyu o ucun en sivri noktasıydı ve delemeyeceği hiçbir yer yoktu. Xie Wu ise sürekli üç adım uzağındaydı.

Mo Dao, Fan Changyu’nun elinde bir gölge gibi savruluyordu. Sürekli ileriye doğru yarıyordu yolu. Başlangıçta öncü birliğin

gölgesini görebiliyordu ama bir süre sonra görüş alanındaki herkesin düşman askeri olduğunu fark etti.

Öncü birliğe destek vermeleri gerektiğini hatırladı; onları göremeyince telaşlandı. Bir yandan saldırmaya devam ederken bir yandan Xie Wu'ya sordu: "Öncü birliğin sancağını görüyor musun?"

Öncü birlik isyancıların kamp düzenini dağıtmakla görevliydi; onlar ise öncü birliğin açtığı yarıklardan sızıp arkadaki piyadelerin o yarığı genişletmesini sağlamalı, isyancıların gücünü bölmeliydiler.

Eğer bir yerde kopukluk olur da isyancılar etraflarını sararsa, bu sefer kendileri kapana kısılırdı ki bu ölüm demekti.

Xie Wu'nun her yeri kan içindeydi. Üzerine gelen bir isyancıya yatay bir darbe indirdi ve adeta çaresizlikle bağırdı: "Öncü birlik çoktan dağıldı, şimdi öncü birlik biziz!"

Fan Changyu şaşkınlıkla bir "Ha?" dedi. Mo Dao'nun uzunluk avantajını kullanarak üzerine gelen bir askeri geri püskürttü ve arkasına baktı. İşte o an, arkasındaki askerlerin başlangıçtaki onlarca kişiden, devasa bir kalabalığa dönüştüğünü fark etti.

Yüzbaşı Guo hemen arkasında, uzun palasına dayanmış nefes nefese küfrediyordu: "Seni aptal kız! Sanki ölmeye can atıyormuşsun gibi sürekli ileri atıldın, koca sağ kanat birliğini senin yüzünden öncü birliğe çevirdik!"

Xie Wu, Yüzbaşı Guo'ya aldırmadı. Yüzündeki kanı silip Fan Changyu'ya, "Gidip öncü birliğin sancağını alıp geleyim," dedi. "Arkadaki askerler sancağı göremezlerse nereye saldıracaklarını şaşırırlar."

Savaş meydanında düzenin bozulması ve düşman tarafından küçük parçalara bölünüp yutulmak en büyük tehlikeydi.

Fan Changyu birini tekmeleyerek uçurdu ve gürledi: "Sancak nerede?"

Xie Wu'nun hafiflik tekniği iyiydi; isyancıların kafalarına basarak birkaç adım ileri sıçradı ve Fan Changyu'ya bir yön gösterdi. Fan Changyu bir kez daha sivri bir uç gibi o yöne doğru yarmaya

başladı.

Yüksek tepeden savaşı izleyen komutanlar, öncü birliğin düzeninin dağıldığını görünce yüzleri asıldı; sanki bu ilk çarpışmanın kaybedileceğini görmüşlerdi. Derken, öncü birliği korumakla görevli sağ kanat birliğinin içinden aniden yeni bir sivri uç doğdu. Bir arı iğnesi gibi, keskin bir şekilde isyancı ana ordusunun karnına saplanmaya devam etti.

Komutanlar önce birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. O yeni doğan uç, dağılmış olan öncü birliğin kalıntılarıyla birleşip bir de öncü sancağını havaya kaldırınca ve isyancıları darmadağın etmeye başlayınca, hepsinin bakışları değişti.

Bir komutan, "Arka birliğin öncüye dönüştüğünü duymuştum ama sağ kanat birliğinin öncü olduğunu ilk kez görüyorum," dedi. "Daha düzen değiştirmeye bile vakit bulamadan saldırı ve savunma dengesini koruyabilmek... Bunu yöneten kişi ancak savaş görmüş eski bir kurt olabilir."

Bir diğer komutan, "Bu sağ kanat birliği General Tang'ın yeni askerlerinden kurulmuştu. General Tang'ın emrinde ne cevherler varmış meğer," dedi.

Tang Peiyi zoraki bir gülümsemeyle onayladı ama gözlerini aşağıdaki savaş meydanından ayırmıyordu. Birliği yöneten o yiğidin kim olduğunu görmeye çalışıyordu ama mesafe çok uzaktı; gözleri şaşı bakmaktan yorulduysa da çıkaramadı. Kendi emrinde böyle bir yeteneğin ne zaman yetiştiğini bir türlü hatırlayamıyordu.

Sadece He Jingyuan, aşağıdaki savaş meydanına bakarken tek kelime etmedi.

Bölüm 102

Gök rüzgarı uğulduyor, sarı kumlar havada uçuşuyordu.

Jizhou ordusu tarafından safları darmadağın edilen Chongzhou isyancıları meydanda birbirine girmişti. Küçük subaylar düzeni korumaya çalışıyordu ama arkalarındaki Jizhou ordusu o kadar sıkı yapışmıştı ki, saflardaki yarıklar her geçen an büyüyor, sonunda isyancılar küçük parçalara bölünerek kuşatılıyordu.

Savaş meydanı tek bir hamleyle bitirme yeridir; savaş azmi kırılan isyancılar, Jizhou ordusunun azgın saldırıları karşısında adım adım geri çekilmeye başladı.

En ön safta çarpışan Jizhou erleri kan bürümüş gözlerle, savaştıkça daha da hırslanıyorlardı.

Chongzhou isyancıları tarafında ise, generallerden erlere kadar herkesin yüzünde bir dehşet seziliyordu. Emir veren subayların sesi bile artık o kadar gür çıkmıyordu.

Hatta bazı erler meydandan arkaya doğru kaçmaya başlamıştı.

İsyancıların başındaki general öfkeyle kılıcını çekip kaçan birkaç askeri infaz etti. Avazı çıktığı kadar bağırdı: "Geri çekilenin kellesi vurulur!"

Ancak sesi, yükselen çığlıkların ve silah seslerinin arasında kaybolup gitti; pek bir etkisi olmadı.

General bizzat saldırıya geçmeye hazırlanırken, arkadaki Chongzhou şehir surlarından savaş davulları gümbürdemeye başladı.

Chongzhou surları devasa ve yüksekti; mazgallı duvarlar iki yandaki dağ eteklerine kadar uzanıyordu. Onlarca savaş davulu aynı anda çalmaya başlayınca, o ses dalgası üç yanı kapalı vadide sıkışıp tek çıkış noktasına doğru bir sel gibi boşaldı.

Bu arazi yapısı dev bir megafon gibiydi; davul sesleri yankılanarak

savaş meydanına çöktü, insanların göğüs kafesini titretiyordu.

Fan Changyu sağ kanat birliğiyle en ön safta çarpışırken davul sesini duydu; gayriihtiyari Chongzhou şehir kapısına doğru baktı.

Kuşatma koçbaşlarıyla yarım günde bile zor açılacak o ağır şehir kapısı, dumanların ve sancakların arasından yavaşça aralandı.

Toz duman göğe yükseldi. Mızraklar ve kargılar yan yana dizilmişti. Şehirdeki muhafızlar korkunç bir yüz ifadesiyle kükreyerek, baraj kapakları açılmış bir sel gibi dışarı fırladılar.

Önden iki öncü birlik fırlayıp düzeni sağladıktan sonra; bembeyaz saçları ve sakallarıyla, heybetli vücudu altın rengi zırhlar içinde parlayan yaşlı bir general soylu atının üzerinde belirdi. Belindeki kılıcı çekip gürledi: "Saldırın!"

Daha fazla Chongzhou muhafızı arkasındaki kapıdan fışkırarak kükreyişlerle savaş meydanına atıldı.

İsyancılar arasından birinin başlattığı o haykırış dalga dalga yayıldı: "Kral bizzat sefere çıktı! Chongzhou galip gelecek!"

Bu nida, durgun suya atılan bir taş gibi kısa sürede tüm meydanda yankılandı.

Destek kuvvetlerin gelmesi ve Changxin Kralı'nın bizzat yardıma koşmasıyla, az önce bitkin düşen ve ezilen Chongzhou isyancıları bir anda yeniden canlandı.

Fan Changyu daha önce savaşırken bir at ele geçirmişti; öncü birliğin sancağını üzengisine sıkıştırmış, ayağıyla sancak direğini dik tutmaya çalışıyordu.

Uzun süren çarpışmalardan sonra altındaki at bitkin düşmüştü. Fan Changyu Mo Dao'yu savururken vuruşları hâlâ sertti ama o da nihayetinde bir insandı; elleri yorgunluktan titriyordu.

Kısa duraksama anlarında palayı tutan elleri zangır zangır titriyordu.

Korkudan değil, kasları o kadar zorlanmıştı ki istemsizce

kasılıyordu.

İsyancı destek kuvvetlerinin meydana yayıldığını görünce, atın üzerinde olduğu için görüşü daha açıktı. İki taraf arasındaki asker sayısını tarttı ve biliyordu ki; eğer şimdi isyancılar tarafından önlü arkalı kuşatılırlarsa, bu gruptan kimse sağ dönemezdi.

Üzengilere var gücüyle bastı, dizginleri çekerek atın yönünü değiştirdi. Terden ıslanmış saçları, toz ve kanla kaplı yüzüne yapışmıştı. Gözleri bir kaplanınki gibi yırtıcıydı; kükredi: "Çarpıştığımız bu Chongzhou birliğinin arasından yararak geçin! Burada sıkışıp kalmayın!"

Öncü birliğin sancağı arkasında gururla dalgalanıyordu. Üzerinde darmadağınık bir er üniforması vardı ama kimse onun sadece bir er olduğunu düşünmüyordu.

Arkasındaki Jizhou askerleri, onun yön değiştirdiğini görür görmez tıpkı bir ejderha kuyruğu gibi anında onu takip ettiler; hâlâ sarsılmaz bir sadakatle arkasındaydılar.

İsyancılar, az önce kendi saflarını darmadağın eden bu öncü birliğin gitmek istediğini görünce, arkalarındaki desteğin de verdiği cesaretle canlarını dişlerine takıp yolu kestiler.

İsyancı komutanlar arka savunmayı tamamen bırakıp tüm güçlerini sağdan ve soldan kuşatmaya gönderdi; tek amaçları kendi saflarına dalan bu Jizhou öncü birliğini tamamen yok etmekti.-

He Jingyuan ve komutanları yüksek tepeden aşağıdaki bu savaşı her detayıyla izliyordu.

Tang Peiyi öfkeyle yanındaki çam ağacına bir yumruk attı, yumruğunu avucuna vurarak He Jingyuan'dan izin istedi: "General! Sağ kanat birliğinin kuşatmasını yarmak için bizzat gitmek istiyorum!"

He Jingyuan bir an düşündükten sonra, "Sui Tuo vaktiyle askeri başarılarıyla kral unvanı almıştı," dedi. "Yaşlanmış olsa da elindeki aslan başlı mızrağın gücü hafife alınamaz. Üç bin asker seç, bizzat onunla yüzleşeceğim. General Tang, siz de iki bin askerle sağ kanat

birliğinin yolunu açın."

Tang Peiyi'nin endişesi bir anda sevince dönüştü, hemen selam verdi: "Emredersiniz!"-

Gözlerinin önünde karaltılar uçuşuyordu; Fan Changyu neredeyse uyuşmuş bir halde palasını savuruyordu. Göz kapaklarından süzülen o sıcak, yapışkan sıvı ter miydi yoksa kan mı ayırt edemiyordu.

Dişlerini sımsıkı kenetlemişti; palasının ucu önündeki isyancıların bedenlerinden geçerken, onların mı yüzü daha korkunçtu yoksa kendisininki mi belli değildi.

Vaktiyle savaş meydanında isyancı erlere karşı kılıç sallamaya eli varmazdı.

Ama şimdi arkasındakiler, canlarını ona emanet etmiş silah arkadaşlarıydı. Eğer bu düşmanlara acırsa, bir sonraki an o kılıçlar kendi arkasındaki adamların boynuna inerdi.

Dışarıdan izlerken her iki tarafın en alt kademesindeki askerler için üzülebilirdi ama artık oyunun içindeydi. Tıpkı vaktiyle komşularını korumak için haydutlara kılıç çektiği gibi, şimdi de silah arkadaşlarını korumak onun göreviydi.

Fan Changyu çılgına dönmüş bir leopar gibiydi; Mo Dao'sunu her savuruşunda bir kan çiçeği fışkırıyordu.

İsyancılar onun çetin bir ceviz olduğunu anlamışlardı; askerler onun atının önüne sürülürken yüzlerinde bariz bir tereddüt ve dehşet vardı. Bu sayede Fan Changyu ve birliği, zor da olsa yavaş yavaş geri çekilmeyi başardı.

Ancak kısa süre sonra tırpanlı mızrak taşıyan bir grup asker önlerini kesti. Bu askerlerin silahları sıradan mızraklardan farklıydı; mızrak ucunun yanında yarım ay şeklinde bir tırpan bıçağı vardı. Sadece saplamakla kalmıyor, uzaktan biçebiliyorlardı da.

Xie Wu, bu tırpanlı mızrakları görünce yüzü kireç gibi oldu. Fan Changyu'ya doğru haykırdı: "Dikkat et!"

O askerler iş birliği içindeydi; bir grup ayağa kalkıp mızrak uçlarını

atın üzerindeki Fan Changyu'ya doğrulttu. Fan Changyu onlara gelen mızrakları savuştururken, diğer grup diz çöküp tırpanlı mızraklarını atın bacaklarına doğru savurdu.

Arkadaki Xie Wu ve diğerleri o askerleri durdurmak için canlarını dişlerine taksalar da, Fan Changyu'nun altındaki atın bacakları biçildi. At acı içinde kişneyerek yere kapaklandı.

Fan Changyu fırladığı anda, sayısız isyancı kan kokusu almış sırtlanlar gibi etrafını sardı; mızraklarını ona saplamaya hazırlandılar.

Fan Changyu, atın üzerindeki sancağı yere dayayıp destek alarak havaya sıçradı. İsyancıların göğüs zırhlarına basarak havada bir tur döndü ve etrafındakileri tekmeleyerek savurduktan sonra yere sağlam bastı.

Elleri tamamen kan içindeydi; Mo Dao'nun kara demir sapını tutmakta zorlanıyordu. O sancak direği yaklaşık üç metre boyundaydı ve ucunda keskin bir mızrak başı vardı. Fan Changyu sancağı direğin etrafına sıkıca doladı ve o direği bir silah gibi kullanmaya başladı.

Ona yaklaşan hiçbir asker, beş adım uzağına bile yaklaşamadan sancak direğiyle savrulup gidiyordu.

O sırada Xie Wu da yanına ulaştı. Fan Changyu, öncü birliğin o sivri ucu olarak, tıpkı lider bir kuş gibi en çok yorulan kişiydi.

Gücü tükenmek üzereydi. Xie Wu sancağı onun elinden aldı; o narin yüzü kandan ve tozdan tanınmaz hale gelmişti. O kanların hangisi kendisinindi hangisi başkasının belli değildi.

Nefes nefese, "Komutanım! Orduyu ben geri çekeceğim!" dedi.

Sancak onun elinde bir kez daha rüzgarla açıldı ve arkadaki Jizhou askerlerine toplanma işareti vererek dalgalandı.

Fan Changyu halsiz düşmüştü, Mo Dao'suna dayanarak soluklanıyordu. Bir isyancı ona arkadan saldırmaya yeltendi ama Yüzbaşı Guo'nun kükreyişiyle durdu; Guo'nun devasa palası isyancının sırtını neredeyse ikiye bölmüştü.

Fan Changyu dönüp baktı. Yüzbaşı Guo'nun yarısı sakallı yüzünde sadece kan bürümüş gözleri görünüyordu. "Sana savaşta canını korumayacağımı söylemiştim ama beni rezil etmedin! Bu savaş bitsin, burada ölsem de gam yemem!"

Fan Changyu'nun Mo Dao'su aniden Guo'ya doğru savruldu. Yüzbaşı Guo korkudan buz kesti.

Bir sonraki an, bir avuç kan Guo'nun omzuna fışkırdı.

Donup kaldı ve yanına baktı; kendisine sessizce yaklaşıp kılıç çekmeye hazırlanan ama Fan Changyu tarafından öldürülen isyancıyı gördü.

Gür sakallarının altındaki dudakları kıpırdadı, artık dikkati dağıtmaya cesaret edemiyordu. Sadece Fan Changyu'ya bağırdı: "Ödeştik!"

Fan Changyu cevap vermedi. Ellerindeki kan kurumamıştı, palayı tutarken hâlâ kayıyordu ve parmakları o kadar yorulmuştu ki kabzayı kavrayamıyordu.

Dudakları susuzluktan çatlamıştı, konuşarak enerji harcamak istemiyordu.

Zırhının altından uzun bir bez parçası yırttı; elini palanın sapına dolayarak sıkıca bağladı.

Xie Wu elinde sancağı taşıdığı için doğal olarak hareketli bir hedef haline gelmişti. Sayısız kılıç ve ok ona yöneliyordu; ölümcül olanlardan kaçmaya çalışsa da, ölümcül olmayan yaralar birikmiş ve üniformasının yarısını kana bulamıştı.

İsyancı bir subay atıyla üzerine gelip mızrağıyla Xie Wu'nun canını almak istediğinde; Xie Wu az önce etrafındaki askerleri sancağıyla püskürttüğü için ne savunmaya ne de kaçmaya vakit bulabildi.

Fan Changyu bir ok gibi ileri atıldı. Tıpkı vaktiyle Yixian Geçidi'nde Xie Wu'yu Shi Hu'nun çekicinden kurtardığı gibi, Mo Dao'suyla o subayın mızrağını engelledi.

Uzun süren çarpışma Xie Wu'nun başını döndürmüştü. Fan

Changyu'nun yanından bir an bile ayrılmaması gerekiyordu; bu orduda Fan Changyu'dan sonra en çok yorulan kişi şüphesiz Xie Wu'ydu.

Sadece kendini değil, sürekli Fan Changyu'yu da kollamak zorundaydı.

Şimdi Fan Changyu'nun kendisi için o darbeyi karşıladığını görünce gayriihtiyari, "Komutanım..." diye seslendi.

Fan Changyu onu arkasındaki Jizhou askerlerine doğru itti ve buz gibi bir sesle, "Arkamda kal!" dedi.

Konuşurken Mo Dao'nun ağzı ile subayın mızrak ucu büyük bir güçle sürtüştü, kıvılcımlar saçıldı.

Subay, Fan Changyu'nun gücüyle geriye doğru sarsıldı, saldırı hızı yavaşladı. Kalbindeki o dehşet verici gücün şoku geçmeden, Fan Changyu eğilerek atın bacaklarını biçti.

Mo Dao'nun ağzı ince, uzun ve son derece keskindi; Fan Changyu'nun bilek gücüyle birleşince atın ön bacakları pürüzsüzce kesildi. Kanlar fışkırarak at yere yığılırken, üzerindeki subay da savrulup düştü.

Fan Changyu palasını bir kez daha savurdu; subayın kellesi toprağa yuvarlandı.

Yardım etmek için devasa palasıyla koşan Yüzbaşı Guo bunu görünce yutkundu ve Xie Wu'ya, "Vay canına, bu kız nasıl bu kadar iyi dövüşüyor?" dedi.

Xie Wu cevap bile vermedi. Fan Changyu için endişeleniyordu ama elinde sancakla bir hedef gibi onun yanında durması tehlikeliydi. Sancağı Yüzbaşı Guo'nun eline tutuşturdu: "Sancak sende kalsın."

Guo'nun bir şey demesine fırsat vermeden kılıcını çekip ileri atıldı; Fan Changyu ile birlikte orduya yol açmaya devam etti.

Yüzbaşı Guo elindeki kanlı sancağa baktı ve kükredi: "Ben arkada sancak taşıyacak adama mı benziyorum?"

Sancağı hemen arkasındaki bir ere uzattı, sert bir sesle, "Siz sancağı koruyun ve yakından takip edin!" dedi.

Bunu dedikten sonra bir isyancıyı biçip Fan Changyu ve Xie Wu'nun peşine takıldı; iki gencin kendisinden önde savaşmasına izin vermeye niyeti yoktu.

Arkadaki askerler önce şaşırdı ama aralarındaki tecrübeli subaylar, bu sancağın uçsuz bucaksız meydanda bir yön gösterici olduğunu ve asla düşmemesi gerektiğini biliyorlardı. Hemen sancağın etrafında bir koruma çemberi oluşturdular.

Diğerleri ise bir kama düzenini koruyarak, Fan Changyu ve diğerlerinin açtığı o kanlı yolu takip ettiler. Tıpkı ateşte birbirine kenetlenen karıncalar gibi, isyancı kuşatmasından yavaş yavaş sıyrılmaya başladılar.

Bölüm 103

Nihayet Tang Peiyi'nin getirdiği destek birliğinin sancağı göründüğünde, Fan Changyu ve arkasındaki uyuşmuş halde savaşan askerler bir anda kurtuluş umuduyla doldu.

Pek çok er heyecanlandı, saldırıları daha da hırslı bir hal aldı.

Yüzbaşı Guo da neşeyle kükredi: "Neredeyse bu canı burada bırakacağız sanmıştım!"

Tang Peiyi de Fan Changyu'nun taşıdığı öncü sancağını fark etti ve destek birliğini o yöne sürdü. İsyancılar onları kuşatmanın artık imkansız olduğunu anlayınca, sancaktarlar atlarını dört nala sürerek bayraklarla hızla emirler yağdırdılar.

Fan Changyu ve ekibini kovalayan isyancılar artık o kadar sıkı yapışmıyordu; kısa sürede Tang Peiyi'nin destek birliğiyle birleştiler.

Tang Peiyi, Fan Changyu'yu görünce şaşkınlığını gizleyemedi: "Savaş meydanında duruma göre hareket edip sağ kanat birliğini öncü yapıp düşman saflarına dalan sen miydin?"

Fan Changyu şu an gerçekten perişan haldeydi. Miğferi çoktan kaybolmuştu; başının üzerindeki küçük topuzu henüz dağılmamıştı ama yüzü kan ve tozla kaplıydı. Sadece gözleri, tıpkı dağdan inen bir kaplan gibi siyah ve ürkütücü bir şekilde parlıyordu.

Çok yorulmuştu; ancak Mo Dao'suna dayanarak ayakta durabiliyordu. Soruyu duyunca selam vermek için hamle yaptı ama Tang Peiyi onların bitkinliğini görüp elini kaldırarak engel oldu: "Sağ kanat birliği bu sefer büyük iş başardı. Bu savaş bitsin, bizzat He Hazretleri'nin huzuruna çıkıp ödüllendirilmenizi isteyeceğim!"

Fan Changyu'nun arkasındaki yorgun askerler bunu duyunca bir anda canlandılar; yüzlerindeki sevinç tarif edilemezdi.

Ancak o sırada ön saflardan bir kargaşa sesi yükseldi. Kalabalığın arasından ne olduğunu göremiyorlardı ama Tang Peiyi atının

üzerinde bir bakış attı ve yüzü anında ciddileşti. Emir verdi: "İsyancılar General He'yi kuşatmaya çalışıyor, hemen desteğe gidin!"

Bu sefer Tang Peiyi'nin emrindeki atlılar yolu açıyordu; Fan Changyu ve sağ kanat birliği arkadan takip ederek nihayet biraz nefes alma fırsatı buldu.

Tang Peiyi'nin süvarileri yolu yardı; He Jingyuan'ın beş bin askerini arkadan kuşatan isyancıları kısa sürede darmadağın ettiler.

Fan Changyu ve sağ kanat birliği o yarıktan sızarak yanlardaki isyancı erleri biçmeye başladılar; yarığı genişleterek kuşatılmış Jizhou ordusunun her an geri çekilebilmesini sağladılar.

Bu sefer ana yük Tang Peiyi ve He Jingyuan gibi büyük generallerin üzerindeydi; onlar sadece çevredeki erleri temizliyorlardı, bu yüzden işleri eskisinden çok daha kolaydı.

Ancak Tang Peiyi'nin yönettiği süvari birliğinin düzeni bilinmeyen bir sebeple aniden bozuldu; hatta yanlardan saldıran isyancılar süvari birliğinin içine kadar sızdı.

Fan Changyu ve diğerleri ister istemez ordunun merkezine doğru baktılar ama kalabalıktan hiçbir şey seçilmiyordu.

Yüzbaşı Guo küfretti: "Lanet olsun, önde ne oluyor?"

İsyancılar arasından biri bağırdı: "He Jingyuan öldü!"

Bu haykırış yayıldığı anda isyancılar bir anda coştu.

Jizhou ordusunda ise, ister Tang Peiyi'nin süvarileri olsun ister Fan Changyu'nun sağ kanat birliği; herkesin yüzünde bir anlık şaşkınlık ve dehşet belirdi.

He Jingyuan bu seferki Chongzhou seferinin başkomutanıydı. O öldüyse bu savaş nasıl devam ederdi?

Fan Changyu çatlamış dudaklarını sıktı, karışıklığın geldiği yöne bir bakış attı ve kendi mangasından hayatta kalan askerlere döndü: "Siz burada kalıp Yüzbaşı'yı koruyun, beni takip etmenize gerek yok!"

Sözünü bitirir bitirmez doğrudan kargaşanın merkezine doğru atıldı.

Xie Zheng ona He Jingyuan'ın anne ve babasının eski bir dostu olduğunu söylemişti.

Chongzhou'ya geldiğinden beri ordugâhta sessizce kalmış, Taifu Tao veya Xie Zheng'in adını kullanarak He Jingyuan'a bir şey sormaya gitmemişti. Kendi emeğiyle rütbe alıp He Jingyuan ile görüşmeye hak kazandığında ailesine dair sorular sormayı planlıyordu.

Anne babasının intikamını kendi elleriyle almak istiyordu, bu yüzden Taifu Tao ve Xie Zheng'e fazla güvenmek istemiyordu.

Kim bilebilirdi ki bu ilk büyük savaşta kendisi sağlam kalmışken, başkomutan He Jingyuan ölmüştü?

Ne olursa olsun, en öne gidip bir bakmak istiyordu.

Xie Wu tek kelime etmeden peşine takıldı. Fan Changyu'ya sadık birkaç er de silahlarını kapıp gelmek istedi ama bir isyancının kafasını uçuran Yüzbaşı Guo onları durdurdu. Sakalları öfkeden titreyerek bağırdı: "Sizin kelleniz omuzlarınıza fazla mı geldi?"

O askerlerden biri hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı: "General He öldü, Komutan Fan muhtemelen onu aramaya gitti. Ben de gidip General He'nin naaşını kurtarmak istiyorum."

He Jingyuan halkını ve askerlerini evladı gibi sevmesiyle ünlüydü; Jizhou halkı ve ordusu ona çok bağlıydı. Savaş meydanında aniden ölüm haberini duymak askerlerin düzenini bir anda bozmuştu.

Yüzbaşı Guo askerin yüzüne bir tokat patlattı: "Kahramanlık yapmak senin haddine mi? Önce kendi çapına bak! Buradaki yarığı koru!"-

Fan Changyu yoluna çıkanları biçerek ilerliyordu; ön safları daha iyi görebilmek için isyancılardan bir at gasp etti.

He Jingyuan'ı tanımıyordu ama Tang Peiyi'nin bir Chongzhou generaliyle çarpıştığını görünce atını oraya sürdü.

Tang Peiyi bir mızrak darbesi savururken Fan Changyu'yu fark etti ve bağırdı: "Çabuk General He'yi ordugâha yetiştir!"

Fan Changyu bunu duyunca içi biraz olsun rahatladı.

He Jingyuan ölmemişti!

Az önceki haber muhtemelen isyancıların ordunun moralini bozmak için yaydığı bir yalandı.

Etrafına bakındı; az ileride atından düşmüş, isyancı subaylara karşı zorlukla direnen bir Jizhou komutanı gördü. Hemen isyancı erleri dağıtarak oraya daldı ve gürledi: "General He siz misiniz?"

Yaşlı general başını kaldırdı. Sakallarının alt kısmı öksürdüğü kanla kıpkırmızı olmuştu, yüzü toz ve kan içindeydi ama Fan Changyu onu hemen tanıdı; bu adam daha önce kendisine pala tekniklerini gösteren o generaldi.

İçinde büyük bir sarsıntı hissetti. O an zihninden pek çok düşünce geçti ama savaşın dehşeti içinde bunları bastırmak zorunda kaldı. Mo Dao'suyla bir yol açıp yaşlı generalin yanına ulaştı ve elini uzattı: "General! Sizi buradan çıkaracağım!"

He Jingyuan bir isyancıyı biçtikten sonra iki eliyle palasına dayanarak ayakta kalabildi. Yaşlı ve yorgun gözlerini kaldırıp Fan Changyu'yu süzdü; gözlerinde hafif bir teselli vardı. "Sen misin... Öhö öhö öhö..."

Ağzını kapatıp şiddetle öksürdü; gizlemeye çalışsa da kanlar parmaklarının arasından sızıyordu.

Fan Changyu, He Jingyuan'ın durumunun hiç iyi olmadığını anlattı. Bakışlarını aşağı indirdiğinde, generalin göğüs zırhına saplanmış, ucu kırılmış bir ok gördü. Sızan kanlar zırhın o kısmını tamamen kızıla boyamıştı.

Etraftaki sırtlanlar gibi yaklaşan isyancı subayları görünce ve He Jingyuan'ın artık palasını savuracak gücü kalmadığını anlayınca, bir an bile düşünmeden kükreyerek atından atladı ve saldırıya geçti.

Xie Wu yetiştiğinde Fan Changyu ona bağırdı: "Çabuk General He'yi

götür!"

He Jingyuan, Xie Wu'yu tanıyordu; onun burada olmasının Xie Zheng'in Fan Changyu'yu koruma emriyle olduğunu biliyordu.

Belki de sonunun yaklaştığını hissettiği için, Xie ve Fan ailelerinin babalarından kalan dertlerini düşündü. Kendisini korumak için isyancı subaylarla çarpışan Fan Changyu'ya bakarken ağzında acı bir tat hissetti.

Xie Wu, He Jingyuan'ı atın üzerine bindirdi. Fan Changyu savunarak geri çekiliyor, isyancı çemberinde sıkışmamaya çalışıyordu.

O sırada Tang Peiyi sonunda Changxin Kralı'na yenik düştü; kralın asasıyla atından savruldu. Yere düştüğünde bir takla atarak askerlerin mızrak darbelerinden kurtuldu.

Changxin Kralı, He Jingyuan'ın kurtarıldığını görünce atını mahmuzlayıp peşlerine düştü: "Wei ailesinin köpekleri nereye kaçıyorsunuz!"

Elindeki aslan başlı mızrağı savurdu. Xie Wu silahıyla karşıladı ama kralın o tek darbesiyle dizi üzerine çöktü; dizi toprağa gömüldü. Kılıcının sırtını omzuna dayamıştı; zırhın üzerinden bile omzunun kanadığını hissedebiliyordu.

Xie Wu dişlerini o kadar sıkmıştı ki ağzına kan tadı geldi. Kılıç kabzasını sıkan parmak boğumları bembeyazdı ama mızrağı bir milim bile yukarı kaldıramıyordu.

Changxin Kralı biraz daha güç verince Xie Wu kan kustu ama yine de bırakmadı; gözlerini krala dikmişti.

Changxin Kralı kahkahayı bastı: "Aferin evlat! Sıradan bir erin bu kadar yetenekli olması... Jizhou'da harcanıyorsun, benim emrime girmeye ne dersin?"

Xie Wu yere tükürdü.

Changxin Kralı'nın yüzü asıldı: "Kadir kıymet bilmiyorsun!"

Aslan başlı mızrağıyla Xie Wu'nun canını almak üzereyken, atın üzerindeki He Jingyuan tüm gücünü toplayıp mızrağıyla bu darbeyi engelledi.

He Jingyuan sadece ok yarasıyla değil, ağır bir iç yaralanmayla da boğuşuyordu. Güç harcadığı anda öksürükleri kesilmiyor, iç organları parçalanıyormuş gibi hissediyordu.

Sadece o tek darbeyi engelleyebildi; sonra atın üzerine yığılıp öksürmeye başladı. Xie Wu'ya yalvardı: "Beni bırak, sen kaç!"

Changxin Kralı alayla, "Korkmayın," dedi. "Bugün hiçbiriniz kaçamayacaksınız!"

Aslan başlı mızrağını savurup tekrar Xie Wu'ya saplamak istediğinde, siyah demirden bir pala araya girip silahını yana savurdu.

Changxin Kralı iki silahın çarpışmasından doğan o ani güçle elinin uyuştuğunu hissetti. Şaşkınlıkla aniden ortaya çıkan bu gence baktı.

Karşısındaki, darmadağınık Jizhou er üniforması içinde, yüzü kan ve tozla kaplı biriydi. Vücudu bir erkeğe göre zayıf ve küçüktü ama elinde uzun palasıyla orada duruşu, "bir kişi geçer, on bin kişi geçemez" dedirtecek bir heybete sahipti.

Changxin Kralı hayretle, "Bugün de bir garip," dedi. "Bu Jizhou ordusunda erler birer birer aslan kesiliyor."

Fan Changyu kükredi: "Senin gibi bir vatan hainini öldürmek için biz erler yeteriz!"

Sesi yorgunluktan çok boğulmuştu, bir gencin sesini andırıyordu; bu yüzden Changxin Kralı onun kimliğinden şüphelenmedi.

Changxin Kralı güldü: "Küstah velet! Al sana mızrak!"

Atını sürdü ve mızrağıyla peş peşe darbeler indirdi. Fan Changyu zorlukla savunuyor ve kaçıyordu. Xie Zheng ve He Jingyuan dışında ilk kez böyle bir generalle çarpışıyordu; adamın saldırıları çok hızlı ve açısı çok keskindi. Fan Changyu perişan haldeydi.

Xie Wu, Fan Changyu'nun zorlandığını görünce ve Changxin Kralı'nın merhamet etmeyeceğini bildiği için içi yanıyordu. Tang Peiyi sonunda askerlerin arasından sıyrılıp geldiğinde, ona He Jingyuan'ı koruyup geri çekilmesini söyledi; kendisi ise Fan Changyu'ya yardıma koştu.

Tang Peiyi hem Fan Changyu'lar için endişeleniyor hem de He Jingyuan'ın yarasından korkuyordu. He Jingyuan'ı Jizhou ordusunun içine taşıdı. Generalin dudaklarının bembeyaz olduğunu görünce küfretti: "Alçak Changxin Kralı! Çarpışırken arkadan ok atmak da neyin nesi? Eğer o oku yemeseydiniz, ona asla yenilmezdiniz."

He Jingyuan yediği oku hatırlayınca yüzü daha da soldu.

Savaş meydanında serseri bir okla yaralanmak şaşılacak bir şey değildi; ama o oku aslında kimin attığını ve kendisini Changxin Kralı'nın elinde öldürtmek istediğini az çok tahmin edebiliyordu.

Sadrazam onu ortadan kaldırmak için bu kadar acele ediyorsa, Fan ailesinin sırrını açıklamasından mı korkuyordu?

Peki ya Wei Qilin? O yılki erzak sevkiyatı hatasında gerçekten masum muydu?

Aniden Tang Peiyi'nin elini tuttu ve güçlükle konuştu: "Git... o çocuğu kurtar."

Tang Peiyi önce duraksadı, sonra He Jingyuan'ın kastettiği kişinin Fan Changyu olduğunu anladı. O kadar yetenekli bir gencin Changxin Kralı'nın elinde ölmesine gönlü razı değildi. "Hemen yardıma gidiyorum! Siz ordugâha dönüp tedavi olun!"-

Fan Changyu ve Xie Wu birlikte olmalarına rağmen Changxin Kralı'na karşı çok zorlanıyorlardı.

Pala tekniği gelişmişti ama Changxin Kralı gibi onlarca yıl savaşmış bir kurda karşı hâlâ çok toydu. Üstelik vücudu çok yorgundu, saldırıları eskisi kadar güçlü değildi.

Changxin Kralı onun dövüş tarzını süzdükten sonra aniden sordu: "He Jingyuan senin neyin olur?"

Fan Changyu nefes nefese, "Jizhou ordusunun başkomutanıdır!" diye bağırdı.

Changxin Kralı güldü: "Bu pala sanatı vaktiyle Wei ailesinin iki kaplanı, He Jingyuan ve yeminli kardeşinin birlikte yarattığı bir sanattır. O kardeşi öleli yıllar oldu, şimdi bu sanatı sadece He Jingyuan bilir. Sıradan bir er onun elinden nasıl eğitim alır?"

Fan Changyu bunu duyunca donakaldı.

Bu pala sanatını ona babası öğretmişti. He Jingyuan ona ders verirken de bu sanatı çok iyi bildiği belliydi.

Yoksa babası He Jingyuan'ın o yeminli kardeşi miydi?

Henüz kendine gelememişti ki Changxin Kralı'nın mızrağının ucu döndü ve doğrudan ona doğru at sürdü: "Seni yakalayayım da, He Jingyuan son nefesini vermeden önce onunla birkaç pazarlık yapayım!"

Adamın atın hızıyla yaptığı bu saldırıyı karşılayacak kadar aptal değildi; Xie Wu'nun uyarısıyla yana çekildi.

Tam o sırada Tang Peiyi atıyla yardıma geldi. Fan Changyu, Tang Peiyi kral ile çarpışırken Mo Dao'sunun uzunluğunu kullanarak kralın atının arka bacaklarına saldırdı.

At yan yattı ama Changxin Kralı mızrağını yere dayayıp havaya sıçradı, düşmedi. Yere indiğinde savunma pozisyonu aldı; gözleri heybetle parlıyordu.

Tang Peiyi'nin saldırısı sonuçsuz kalınca atını döndürdü ve kükredi: "Hain, canını ver!"

Ancak silahların çarpıştığı o kısa anda, Changxin Kralı tıpkı Fan Changyu'nun az önceki hamlesi gibi bir manevra yaparak Tang Peiyi'nin atını yaraladı.

At ürkerek meydana daldı; Tang Peiyi panikle atı bırakıp yere atladı ve gücü sönümlemek için birkaç tur yuvarlandı.

Savaşın bu noktasında Fan Changyu ve Xie Wu sadece yorgun değil,

aynı zamanda irili ufaklı yaralarla doluydu. Xie Wu daha önce aldığı darbeyle iç yaralanma yaşamıştı ve şu an sadece iradesiyle ayakta duruyordu.

Fan Changyu biliyordu ki, Tang Peiyi ile birleşseler bile Changxin Kralı'nın dengi değillerdi.

Gerçekten çok yorulmuştu; neredeyse Mo Dao'yu bile kaldıramıyordu. Böyle giderse Changxin Kralı onları kesinlikle ele geçirirdi.

Gözlerini Changxin Kralı'na yardıma gelen bir Chongzhou subayına dikti ve aniden ona doğru atıldı.

Subay, Fan Changyu'nun niyetini anlayınca mızrağını saplamak istedi ama Fan Changyu mızrağın sapına yapışıp adamı atından aşağı çekti. Bir eliyle eyerden destek alarak atın üzerine fırladı. Changxin Kralı, Tang Peiyi'yi sıkıştırmışken bir boşluk bulup palasını savurdu.

Changxin Kralı kıl payı kurtuldu. Fan Changyu'yu kovalamak istedi ama iki bacak dört bacağa yetişemezdi. Fan Changyu'nun bakışıyla durumu anlayan Tang Peiyi de hemen geri çekilmeye başladı.

Diğer Chongzhou subayları yetiştiğinde, Changxin Kralı bir at gasp edip Fan Changyu'nun peşine düştü.

Fan Changyu atın üzerine tamamen yatmıştı; karşılık vermiyor sadece kralı peşinden sürüklüyordu.

Nefes nefese, altındaki attan daha fazla soluyordu. Kralı biraz oyalayıp güç toplamayı ve sonra tekrar savaşmayı planlıyordu.

Changxin Kralı onun niyetini anlamış olmalı ki, atının üzerindeki büyük yayı çıkardı ve beyaz tüylü bir oku Fan Changyu'ya fırlattı.

Okun kafasının hemen yanından vınlayarak geçtiğini hisseden Fan Changyu, bugün gerçekten öleceğini sandı; mümkün olduğunca atın üzerine iyice yapıştı.

İnsanı vuramayınca Changxin Kralı bu sefer Fan Changyu'nun altındaki atı hedef aldı.

Atın bacağı okla yaralanınca hayvan kişneyerek yere kapaklandı. Fan Changyu yere savruldu, Mo Dao'su uzağa düştü. Sadece nefes almaya çalışıyor, artık direnecek gücü yokmuş gibi görünüyordu.

Changxin Kralı aslan başlı mızrağını Fan Changyu'nun boğazına dayadı. Onun adem elmasını göremeyince kaşlarını çattı: "Bir kız mısın?"

Fan Changyu yorgunluktan cevap veremiyordu.

Kral mızrağın ucunu Fan Changyu'nun göğüs zırhının altından içeri soktu; sanki onu mızrağıyla kaldırıp atına bağlayıp götürmek istiyordu.

Ancak tam Fan Changyu'nun yakasına yapışıp onu atın önüne asmak istediği anda, Fan Changyu aniden harekete geçti. Bilekliğinin altına sakladığı kasap bıçağını çıkardı ve Changxin Kralı'nın zırhının korumadığı koltuk altına sapladı.

Nihayetinde o bir kasaptı; kemiği etten ayırmayı, koltuk altındaki hangi noktaların kemik, hangilerinin sinir ve kıkırdak olduğunu ezbere biliyordu.

O bıçak kabzasına kadar içeri girdi; hiçbir engele çarpmadı.

"Sen..." Changxin Kralı, kolunun bir anda kana bulandığını gördü. Fan Changyu'ya bakarken artık konuşamıyordu.

Boğazına yükselen kanı yuttu ve kısa kılıcını Fan Changyu'nun boynuna savurdu.

Fan Changyu'nun göğüs zırhı hâlâ kralın mızrağına takılıydı, kaçamazdı. Tek çaresi o keskin kılıcı çıplak elleriyle yakalamaktı. Kılıcı sıkıca tuttu; kralın silahı boynuna bastırmasına engel olmaya çalıştı.

Bu bir kumardı; ya Changxin Kralı iç organlarına giren bıçak yüzünden önce ölecekti ya da Fan Changyu yorgunluktan ve acıdan elini bırakıp can verecekti.

Fan Changyu'nun gözleri acıdan ve kan kaybından kararıyordu. Alnından terler süzülüyordu. Tam pes etmek üzereyken, önündeki

Changxin Kralı aniden sarsıldı ve boğazında tuttuğu o kanı fışkırttı.

Göğsünden beyaz tüylü bir ok girip kalbini delip geçmişti. Üçgen şeklindeki ok ucu göğsündeki altın zırhı bile delip dışarı çıkmıştı.

Changxin Kralı atından düşerken, Fan Changyu'nun zırhı hâlâ mızrağa takılıydı; elleri kılıçla kesilmiş ve kan içindeydi. Kurtulamadığı için o da kral ile birlikte yere savruldu.

Ama o düşüş anında, uzakta atın üzerinde yayını tutan o kişiyi gördü.

Adamın burnunun üzerinden sol yanağına kadar uzanan korkunç bir yara izi vardı. Sağ gözü bir bantla kapatılmıştı; sanki o yara izi sağ gözüne kadar devam ediyordu.

Fan Changyu o adamı tanıyordu. Vaktiyle haydutlar tarafından buz gibi göle atılmak üzereyken kendisini kurtaran kişiydi.

O düşerken karşıdaki adam atını dört nala sürdü. Her yerin savaş ve ölüm olduğu o meydanda sanki her şey durmuştu; sadece o adamın atının çıkardığı tozlar görünüyordu.

Kılıç göğüs zırhından sıyrıldı, mızrak yere düştü ve Fan Changyu birinin kolları arasında atın üzerine çekildi.

Sırtı o adamın göğsüne değdiği anda, Fan Changyu o ismi fısıldadı: "Yan Zheng?"

Ancak bir cevap alamadı. O tanıdık kokuyu duyduğu anda beynindeki o gergin sinirler gevşedi; yorgunluk ve kan kaybından dolayı bayılıverdi.

Bu yüzden o adamın kendisine ne kadar sıkı sarıldığını, kollarının hafifçe titrediğini hiç bilmedi.-

Fan Changyu iki gün sonra uyandı.

Yaraları o kadar ağır değildi, sadece çok yorulmuştu.

Gözlerini açıp kendi çadırında olduğunu anlayınca derin bir nefes aldı. Kalkmak istedi ama tüm kaslarının sızladığını ve ellerinin

sargılarla devasa birer topağa dönüştüğünü fark etti.

Hafifçe nefes aldı; bayılmadan önce gördüğü kişiyi hatırladı. Bir an için gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu ayırt edemedi.

Alışkanlıkla dışarı seslendi: "Küçük Wu?"

Cevap gelmedi. Xie Wu'nun da meydanda Changxin Kralı tarafından hırpalandığını hatırladı; muhtemelen o da revir çadırında dinleniyordu.

Sargılı elleriyle yataktan destek alıp kalkmaya çalışırken çadırın perdesi aralandı.

Xie Wu elinde dumanı tüten bir ilaç kasesiyle içeri girdi: "Komutanım beni mi çağırdınız? Az önce dışarıda ilacınızı kaynatıyordum."

Fan Changyu hemen sordu: "Senin yaraların nasıl?"

Xie Wu, "Sadece ufak tefek şeyler, iyileştim sayılır," dedi.

Sesi her zamanki gibiydi ama tüm duruşu sanki daha durgunlaşmış gibiydi. Bu durum Fan Changyu'ya bir şekilde tuhaf geldi.

Şaşkınlıkla karşısındakini süzdü ve boyunun uzadığını fark etti.

Fan Changyu şaşkınlıkla, "Küçük Wu, sen kaç yaşındasın?" diye sordu.

Xie Wu, "On yedi," dedi.

Fan Changyu o zaman anladı: "Demek bu yüzden boyun uzamış, hâlâ büyüme çağındasın."

Sargılı ellerini uzatıp ilacı almak istedi. Xie Wu tereddütle, "Elleriniz yaralı, ben içireyim mi?" dedi.

Fan Changyu ona daha da garip bir bakış attı.

Xie Wu gözlerini kaçırarak, "Hekim dedi ki ellerinizdeki sinirler zedelenmiş; eğer iyi bakmazsanız ileride silah tutmakta

zorlanırsınız," dedi.

Fan Changyu ellerine baktı. "Demek o kadar ağır yaralanmışım."

Sesinden pek umursamadığı belliydi. "Bizim birliğin durumu nasıl?" diye sordu.

Xie Wu, "On üç şehit, on yedi ağır yaralı, geri kalanların hepsinde hafif yaralar var," dedi.

Fan Changyu'nun orduya yeni katıldığını ve kayıp oranlarını bilmeyebileceğini düşünerek ekledi: "Öncü birliklerin tamamen yok olması normaldir. Yarıdan fazlasının sağ kalması büyük bir başarıdır; kendinizi suçlamayın."

Öyle olsa da Fan Changyu'nun kalbi sızladı. "Ordudan gelecek tazminatlar ve benim ödül paramla birlikte hepsinin ailesine yardım gönderelim," dedi.

Xie Wu ona bir bakış attı: "Komutanım, Changxin Kralı'nı öldürdünüz. Bu savaşın en büyük başarısı size ait; ödülünüz en az bin altın olacaktır."

Fan Changyu donakaldı: "Ben mi öldürdüm?"

Xie Wu başıyla onayladı.

Fan Changyu bayılmadan önceki anları hatırlamaya çalıştı. Changxin Kralı'nı koltuk altından bıçakladığını hatırlıyordu ama Xie Zheng'in gelip bir okla işi bitirdiğinden emindi.

Kaşlarını çattı ve Xie Wu'ya sordu: "O... ordugâha gelmedi mi? Savaş meydanında onu gördüğümden eminim, beni o kurtardı."

Xie Wu'nun gözleri beklenmedik bir şekilde durgundu; gün ışığı görmemiş derin bir deniz gibi karanlıktı. "Taifu başkente giderken suikasta uğradı ve kayboldu. Markiz onun güvenliğinden endişe edip peşine düştü, Chongzhou'da değil," dedi.

Fan Changyu bunu duyunca rengi attı: "Üstat baba!"

Heyecanla kalkmak istedi ama kas ağrıları yüzünden geri yığıldı.

Xie Wu çevik bir hareketle onu tuttu; ama kendi parmağındaki o diş izini fark edince bir anda elini geri çekti.

Fan Changyu o anki garipliği fark edemeyecek kadar meşguldü. "Üstat baba durup dururken neden başkente gitti ki?" diye mırıldandı.

Changxin Kralı'nın ölümünü düşünerek kararlılıkla ekledi: "Ben kralı sadece bir kez bıçakladım. Göğsündeki o oku ben atmadım, biri bana yardım etti. Tek gözü bantlı, yüzü yaralı bir adam..."

Aslında onun Xie Zheng olduğunu söyleyecekti.

Ancak Xie Wu sözünü kesti: "General Tang ile yanınıza ulaştığımızda, siz atın altındaydınız ve elinizde kırık bir ok tutuyordunuz. Changxin Kralı'nı sizin öldürdüğünüz kesin. Komutanım, acaba meydanda çok yorulduğunuz için hayal mi gördünüz?"

Fan Changyu bunu duyunca bir an duraksadı.

Gerçekten bilinci yerinde değilken mi yapmıştı? Kendi okuyla mı saplamıştı kralı? Bilinçaltında birinin onu kurtardığını mı sanmıştı?

Kafası karışıktı. O sırada çadırın dışından biri seslendi: "Komutan Fan burada mı?"

Xie Wu perdeyi aralayıp cevap verdi: "Evet, ne vardı?"

Gelen asker, "General He, Komutan Fan'ı çağırıyor," dedi.

Bölüm 104

Fan Changyu çadırın içinden bu konuşmayı net bir şekilde duydu. Ailesine dair He Jingyuan'a sormak istediği pek çok soru vardı. Hemen, "Lütfen dışarıdaki kardeşimiz biraz beklesin, üzerime düzgün bir şeyler giyip geliyorum," dedi.

Temiz giysiler ararken aniden aklına bir soru takıldı; savaş meydanından döndüğünde üzerindeki üniforma kan ve toz içindeydi, o baygınken üzerini kim değiştirmişti?

Üstelik şu an elleri sargılar yüzünden birer topak gibiydi, giysileri tek başına giymesi imkansızdı.

Fan Changyu kaşlarını çatmışken çadırın dışından bir ses daha geldi: "Changyu, teyzen içeri girebilir mi?"

Zhao Teyze'nin sesini duyunca sevindi ve "Gelin teyze," dedi.

Zhao Teyze içeri girdi ve kıyafetleri giydirmesine yardım ederken, "Bir generalin seni çağırdığını duyduk, Küçük Wu üzerini değiştirmene yardım etmem için beni çağırdı," dedi.

Fan Changyu, "Küçük Wu her zamanki gibi düşünceli," dedi.

Sonra sordu: "Teyze siz ne zaman geldiniz ordugâha?"

Zhao Teyze iç çekerek, "İki gün önce Küçük Wu getirdi bizi," dedi. "Aklımızı başımızdan aldın çocuk, o kıyafetlerin halini görünce çok korktum. Sana bir şey olsaydı Ning'e ne derdik? Neyse ki ağır bir yaran yokmuş."

Demek ki baygınken üzerini Zhao Teyze değiştirmişti.

Ancak Fan Changyu, Xie Wu'nun da meydanda ağır hırpalandığını hatırlıyordu. Aynı gün eve gidip Zhao Teyze'yi getirecek gücü nereden bulmuştu?

Fan Changyu'nun gözlerinde hafif bir şüphe belirdi. "Küçük Wu'nun yarası yok muydu?"

Zhao Teyze, Fan Changyu'nun kuşağını bağlarken, "Onu bilemem ama sen baygınken iki gün boyunca başından ayrılmadı," dedi. "Yorulmasın diye ben bekleyeyim dedim ama ne yaptıysam gönderemedim."

Konu buraya gelince Zhao Teyze'nin yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Fan Changyu'ya bakarak, "Seninle birlikte ölümüne savaşıyor," dedi. "Changyu, Küçük Wu sana karşı başka duygular besliyor olmasın?"

Sanki bir anda başı ağrımış gibi devam etti: "Küçük Wu iyi çocuk ama senin zaten Yan Zheng'in var. Acaba Küçük Wu'ya başka bir kısmet mi arasak?"

Fan Changyu, Xie Wu ve Xie Qi'nin aslında Xie Zheng'in adamları olduğunu, ona sadece emir gereği sadık olduklarını biliyordu. "Teyze saçmalama, senin sandığın gibi değil," dedi.

Yine de Zhao Teyze'nin "iki gün boyunca başından ayrılmadı" demesi Fan Changyu'ya bir şekilde garip gelmişti.

Giyindikten sonra He Jingyuan'ı görmeye gitti.

Xie Wu artık onun özel muhafızı sayılırdı, birlikte gittiler ama o ana çadırın önünde beklemek zorundaydı. Fan Changyu içeri tek başına girdi.

Çadıra girdiğinde burnuna yoğun bir ilaç kokusu geldi. Orduda öğrendiği nezaket kurallarına uyarak bakışlarını yere indirdi ve selam verdi: "Bendeniz Fan Changyu, generali selamlarım."

He Jingyuan, Jizhou'da yıllarca görev yapmıştı; askerleri ve halkı ona "Hazretleri" ya da "Efendimiz" demeye alışıktı. Çünkü o bir askerden çok nazik bir devlet adamına benziyordu.

Yataktan bitkin bir ses geldi: "Nezakete gerek yok... öhö öhö öhö..."

He Jingyuan bir cümleyi bitiremeden şiddetle öksürmeye başladı. Fan Changyu yerinde duramadı, yanına gidip sargılı elleriyle hafifçe sırtına vurdu. "General, hekimi çağırmamı ister misiniz?"

Yakından bakınca generalin ne kadar zayıfladığını fark etti. Yanakları çökmüş, yüzü solmuştu. Saçlarındaki beyazlar artmış, bir

anda yaşlanmıştı.

Fan Changyu durumun ciddiyetini o an anladı.

He Jingyuan uzun süre öksürdükten sonra boğazındaki gıcığı dindirebildi.

Yastığına yaslandığında nefes nefese kalmıştı. Göğsündeki ok yarası öksürük yüzünden tekrar kanamış, beyaz iç çamaşırında küçük bir leke bırakmıştı.

Zayıf bir el hareketiyle, "Ciğerlerim darbe aldı, bu aralar çok öksürüyorum," dedi.

Fan Changyu'nun sargılı ellerini görünce sordu: "Senin durumun nasıl?"

Fan Changyu, "Ellerim dışında ağır bir yaram yok," dedi.

He Jingyuan bunu duyunca gülümsedi ama gülüşü yine öksürüğe dönüştü. "Gelecek vadediyorsun çocuk," dedi. "Changxin Kralı koca bir isimdi; senin ellerindeki bu yara onun canına karşılık çok küçük bir bedel."

Fan Changyu'nun aklına ise o yaralı yüzlü adamın kralı vurup kendisini kurtardığı an geldi.

Onu atın üzerine çekişini, o tanıdık kokuyu hatırlıyordu.

Eğer o son ok olmasaydı, kralın kılıcını elleriyle tutacak gücü kalmayacak ve can verecekti.

Ama Küçük Wu, Xie Zheng'in burada olmadığını söylemişti.

Fan Changyu düşündü; ya gerçekten hayal görmüştü ya da Küçük Wu ona yalan söylemişti. Küçük Wu'ya yalan söyletebilecek tek kişi ise Xie Zheng'di.

Bunu anladığı anda kalbi hızla çarptı. Hemen Küçük Wu'yu sıkıştırmak istese de He Jingyuan'ın yanında olduğu için kendini tuttu. "General çok naziksiniz, bendeniz sadece şanslıydı," dedi.

He Jingyuan'ın gözlerindeki takdir arttı: "İyi bir çocuksun, bu dürüstlüğün seni çok daha ileriye taşıyacaktır."

Fan Changyu mahcup bir tavırla teşekkür etti.

He Jingyuan yatağın yanındaki küçük tabureyi işaret etti: "Otur, artık bazı şeyleri konuşma vaktimiz geldi."

Fan Changyu tabureye oturduğunda parmaklarını sıkmak istedi ama sargılar yüzünden hiçbir şey yapamadı. Sırtını dikleştirdi ve sordu: "Anne ve babamla mı ilgili?"

He Jingyuan şaşırdı; kızın bu bağı bildiğini tahmin etmemişti. "Taifu Tao'dan duydum," dedi. "Anne ve babanın katillerini bulmak için Jizhou kayıtlarını deştiğini biliyorum. Onlar seni ve kardeşini bana emanet ederken aslında tüm bu geçmişten uzak kalmanızı istemişlerdi. Ama kader işte..."

Fan Changyu, anne ve babası hayattayken yaşadıkları o huzurlu günleri, sonraki suikastları hatırladı. "Onlar... aslında kimdi?" diye sordu.

He Jingyuan ona bakarken eski bir dostu görüyor gibiydi: "Baban vaktiyle Wei Malikanesi'nin bir komutanıydı. Yeteneği sayesinde 'Wei' soyadı verilmişti ona, adı Qilin idi. Sadrazam kız kardeşini Xie Linshan ile evlendirince, baban da Xie ordusuna geçti. Sonra General Meng Shuyuan'ın kızıyla evlenip Meng ailesine iç güveyi girdi."

Fan Changyu bunu duyunca donakaldı: "Meng Shuyuan mı?"

Üç yaşındaki çocukların bile bildiği, on yedi yıl önceki Jinzhou faciasının sorumlusu olarak görülen o general.

He Jingyuan onun ne hissettiğini anladı ve iç çekti: "General Meng, Xie Linshan'ın en güvendiği adamıydı. Babanın onun kızıyla evlenmesi Xie ve Wei aileleri için büyük bir mutluluktu. Ama sonra Jinzhou kuşatıldı; General Meng'in erzak sevkiyatındaki o hatası telafisi imkansız bir felakete yol açtı."

Dış büyükbabasının o büyük felaketin sorumlusu olduğunu, Veliaht Prens Chengde ve General Xie'nin ölümüne sebep olan, devleti ağır

şartlarla barışa zorlayan kişi olduğunu öğrenmek Fan Changyu'yu buz kesti.

O an tek bir şey düşündü: Tüm ailesi bu devletin günahkarıydı.

Xie Zheng'in karşısında bile bir suçluydu. Xie Zheng o generalden nefret ediyordu; eğer Fan Changyu'nun Meng ailesinden olduğunu öğrenirse ne yapardı?

Fan Changyu bu sorudan kaçarak sordu: "Yani Wei Yan, General Xie'nin intikamını almak için mi ailemi öldürmek istedi?"

He Jingyuan başını salladı: "Jinzhou düştükten sonra dış büyükbaban canına kıydı. O gecikmenin ardında başka sırlar var mıydı, hâlâ meçhul. Ama sadrazam o zaman babana, anneni öldürmesi için emir vermişti. Babanın eli varmadı, bu yüzden onları ölmüş gibi gösterip bana sığındı. Ben de onlara yeni kimlikler verdim. Ama on yedi yıl sonra sadrazam neden tekrar peşlerine düştü biliyor musun? Bir şeyi geri almak için."

Fan Changyu şaşkınlıkla ona baktı.

He Jingyuan devam etmekte zorlanıyordu: "Sadrazam bana onları öldürmem için emir verdiğinde, baban ve annen sanki o günün geleceğini biliyorlardı. Sadece sizin canınızı bağışlamam için yalvardılar. Bana bir kutu verdiler; açmamamı, sadrazam istediğinde ona vermemi söylediler. Sonra gözlerimin önünde canlarına kıydılar."

Fan Changyu'nun elleri ayakları buz kesti. Anne ve babasının ölümünün ardında bu kadar ağır sırlar olduğunu hiç hayal etmemişti.

He Jingyuan, "Evinize yapılan o suikastlar, sadrazamın o kutuyu aramasından ibaretti," dedi.

Bu kadar yoğun bilgiyi sindirmeye çalışan Fan Changyu'nun başı döndü. Dış büyükbabası suçluydu ama babası vaktiyle Wei Yan'ın adamıydı ve annesini öldürmesi emredilmişti. Ve ellerinde Wei Yan'ın on yedi yıl sonra bile peşine düştüğü bir şey vardı.

Yani dış büyükbabasının o hatasında Wei Yan'ın da bir parmağı

olabilir miydi?

Ama Wei Yan sadece bir vezirdi; o zaman Jinzhou'da ölenler arasında kendi kız kardeşi ve eniştesi de vardı. Neden böyle bir şeyi planlasın?

Fakat Xie Zheng'in "Wei Yan benim düşmanım" deyişini ve Wei Yan'ın bugünkü mutlak gücünü düşününce, Fan Changyu'nun şüpheleri güçlendi. Wei Yan suçlu olmasaydı neden Xie Zheng'i öldürmeye çalışsın?

Dış büyükbabasının hatasının ardında kesinlikle Wei Yan vardı.

Fan Changyu sordu: "Lin'an kasabasında evimize saldırıldığında askerler yardıma gelmişti. Onları siz mi gönderdiniz?"

He Jingyuan onayladı.

Fan Changyu, tüm sırrın o kutuda olduğunu anladı. "General, o kutunun içinde ne olduğunu gördünüz mü?" diye sordu.

He Jingyuan acı bir gülümsemeyle, "Görseydim, sadrazam ne sizi ne de beni sağ bırakırdı," dedi.

Fan Changyu bir an düşündükten sonra tahminini dile getirdi: "Dış büyükbabamın o hatasında Wei Yan'ın parmağı vardı, değil mi?"

He Jingyuan iç çekti: "Jinzhou yenilgisinin tüm suçu dış büyükbabana yıkıldı. Taifu Tao ile konuştuğumuzda, General Meng gibi titiz birinin, on binlerce mülteciyi kurtarmak için ordunun kaderini tehlikeye atacak kadar saf olamayacağını düşündük. Ama sadrazamın açığı babanın eline nasıl geçti, asıl soru bu."

İma edilen şey şuydu: Dış büyükbabası aslında bir piyondu ve babası da Wei Yan'ın bu oyunundaki o piyonlardan biriydi. Bu yüzden ellerinde o kanıt vardı.

Bu sonuç Fan Changyu'yu pek rahatlatmadı. Dış büyükbabası belki asıl suçlu değildi ama babası yüzünden on yedi yıl boyunca hain olarak anılmıştı. Bunu düşünmek bile canını yakıyordu.

Babasını hep sessiz, az konuşan ve nadir gülen biri olarak

hatırlıyordu. Kasaplık yaparken pazarlık bile yapamazdı; sadece annesinin yanında yüzü gülerdi.

Annesi için her şeyi yapardı; annesi üşüyor diye kışın dağlara çıkıp gümüş tilki avlayan bir adamdı.

Annesi ise her ne kadar zarif ve yumuşak başlı olsa da, sinirlendiğinde babası bile ondan çekinirdi.

Fan Changyu, annesinin karakterini düşününce, eğer babası dış büyükbabasına ihanet etmiş olsaydı annesinin onu asla affetmeyeceğini ve onunla kaçmayacağını biliyordu.

Aniden sordu: "General, annem öldüğünde o kutudaki sırrı biliyor muydu?"

He Jingyuan o karlı gündeki intiharı hatırladı ve başıyla onayladı: "Annen çok vakurdu, biliyordu."

Fan Changyu kararlılıkla, "Eğer babam dış büyükbabama ihanet etseydi, annem onu asla bağışlamazdı. O olayda başka bir gizem var," dedi.

He Jingyuan öksürükleri arasında konuştu: "Taifu Tao da aynı şüpheyi taşıyor. Ama on yedi yıl geçti; kanıt yok. Taifu bu yüzden bizzat sadrazamla görüşmek için başkente gitti ama hâlâ bir haber yok."

Kıza bakarak devam etti: "Markiz ile aranızdakileri duydum. Bu sırları mezara götürmeyi planlıyordum. Geçmiş geçmişte kalsın istiyordum. Ama korktum... Bir gün gerçekler ortaya çıkarsa, babasının ölümü kimsenin kolayca sineye çekebileceği bir şey değil. İşler geri dönülmez bir noktaya gelmeden önce gerçeği bilmenizi ve kararınızı vermenizi istedim."

Fan Changyu'nun içi daraldı. He Jingyuan'ın önünde diz çöktü ve saygıyla eğildi: "Teşekkür ederim General He."

He Jingyuan öksürerek, "Eğer benden nefret etmiyorsan, bana amca diyebilirsin," dedi. "Babanla yeminli kardeştik; o pala sanatı bizim ortak eserimizdi."

Fan Changyu bu yaşlı adama bakarken gözleri doldu: "Amca."

He Jingyuan sanki bu günü yıllardır bekliyormuş gibi gülümsedi: "Güzel kızım..."-

Ana çadırdan çıktığında Fan Changyu nefes almakta zorlanıyordu.

Dışarıda Xie Wu'yu göremedi. Etrafa bakındı ama kimse yoktu. Nöbetçilere sordu: "Benimle gelen o genci gördünüz mü?"

Nöbetçi, "O uzun boylu çocuk mu? On dakika önce şu tarafa gitti," dedi.

Fan Changyu kaşlarını çattı; Xie Wu yanında olduğu sürece hiç bu kadar dikkatsiz davranmazdı.

Aniden bir şeyi fark etti ve nöbetçinin gösterdiği yöne doğru koşmaya başladı.

Ama birkaç adım sonra karşıdan gelen Xie Wu'yu gördü.

Gerçek Xie Wu idi.

Uyandığında gördüğü kadar uzun değildi; yürürken yaraları yüzünden hafifçe aksıyordu. Onu görünce, "Komutanım," dedi.

Gözlerini kaçırarak mahcup bir şekilde gülümsedi: "Ben... son iki gündür çok ilaç içtim, su fazla geldi; az önce tuvalete gitmiştim..."

Fan Changyu onun bu uydurma mazeretini dinlemedi. Sargılı elleriyle adamın yakasına yapıştı ve gürledi: "O nerede?"

Gerçek Xie Wu buradaysa, diğeri çoktan gitmiş olmalıydı.

Fan Changyu'nun ellerindeki yaralar tekrar kanamaya başlamıştı ama bakışları buz gibiydi.

Xie Wu, Fan Changyu'yu ilk kez böyle görüyordu ve elleri için korkuyordu. "Efendimiz ordugâhtan çıktı," dedi sonunda.

Fan Changyu onu bırakıp nizamiyeye doğru koştu.

Uyandığında kafası karışıktı ama şimdi her şey netleşmişti; o Küçük

Wu kılığındaki kişi Xie Zheng'di. Neden onu kurtarıp da gizlemişti? Neden yanında bile başka birinin kılığında durmuştu?

Sezgileri ona Xie Zheng'in gelmeden önce on yedi yıl önceki gerçekleri az çok öğrendiğini söylüyordu.

Şu an peşinden gitmenin neye yarayacağını bilmiyordu ama içinden bir ses gitmesi gerektiğini söylüyordu. En azından ailesi adına bir özür borçluydu.

Ve gerçekleri araştırmaya devam edeceğini söylemeliydi.

O, Fan Changyu'nun elini tutup ileriye götürmeye çalışmıştı; şimdi o durmak istese bile Fan Changyu yürümeye devam edecekti. Gerçeği bulup onun önüne koyana kadar durmayacaktı.

Nizamiyeye kadar koştu, Xie Zheng'i göremedi. Nöbetçilere sordu ve tek gözü bantlı, yaralı yüzlü bir adamın az önce atıyla çıktığını öğrendi. Hemen bir at gasp edip peşine düştü.

Jizhou ordusunda artık tanınan biri olduğu için nöbetçiler onu durdurmadı, aksine saygıyla yol verdiler.

Ellerindeki yaralar çok derindi; ata binerken acıdan yüzü bembeyaz oldu. Ama umursamadı, atı mahmuzladı: "Deh!"

At dört nala fırladı. Fan Changyu birkaç mil sürdükten sonra ilerideki tepede bir atlı gördü.

Onun adını haykırmaya cesaret edemedi, sadece seslendi: "Yan Zheng!"

Atlı durup arkasına baktı. Fan Changyu daha da hızlandı ve nihayet yüzünü görebileceği mesafeye ulaştı.

Maske ve göz bandına rağmen Fan Changyu onu hemen tanıdı.

Atı yavaşladı ve yanına ulaştı.

Fan Changyu dizginleri tutarken Xie Zheng ile göz göze geldi. Gözleri aniden doldu, sesi titreyerek sordu: "Beni görmeye gelip de kendinden haber vermeyecek kadar mı uzaklaştın benden?"

Xie Zheng atının üzerinde sessizce ona bakıyordu.

Siyah gözleri durgundu; tıpkı bin yıldır güneş görmemiş derin bir deniz gibi... Vakurdu, tıpkı rüzgara karşı dimdik duran bir kaya gibi...

Fan Changyu'nun boğazı düğümlendi: "General He'nin bugün anlattıklarını zaten biliyordun, değil mi?"

Xie Zheng sonunda bir kelime fısıldadı: "Evet."

Zhao Xun'u sorguladığında tahmin etmişti, bugün He Jingyuan ile konuşmalarını dinleyince her şey kesinleşmişti.

En kötü ihtimal gerçek olmuştu.

Fan Changyu gözyaşları içinde ona bakıyordu: "Özür dilerim."

Devam etti: "Dış büyükbabam General Xie'ye ihanet etmezdi, babam da anneme yanlış yapmazdı. İnanmasan da, o yıl olanlar sandığın gibi değildi..."

İçini kaplayan o çaresizlik hissiyle kelimeleri birbirine karışıyordu. Sesini düzgün tutmaya çalışıyordu ama hıçkırıklarına engel olamıyordu.

"Fan Changyu," dedi Xie Zheng aniden.

Fan Changyu yaşlı gözlerle ona baktı.

Xie Zheng'in gözlerinde hiçbir duygu kırıntısı yoktu. "Burada bitsin," dedi. "Bundan sonra seni sadece bir silah arkadaşı olarak göreceğim."

Hayatı boyunca bir kızı bu kadar sevemeyeceğini biliyordu; ama babasının ölümü kalbindeki o devasa yaraydı.

O intikam ateşini öylece söndüremezdi.

Gerçeklerin başka olması ihtimali olsa bile, Wei Yan'ın He Jingyuan'ı öldürmeye çalışması ve Taifu'yu alıkoyması her şeyi anlatıyordu.

Babasının katiliyle iş birliği yapan bir adamın kızıyla olamazdı.

Kalbini söküp atmak canını yakıyordu ama yapmalıydı.

Ona imkanlarını ve askeri başarılarını vermişti; bundan sonrası yoktu.

Fan Changyu bu sözleri duyunca inanamayarak ona baktı, nefesi kesildi. "Gerçekten öyle değildi..." diye mırıldandı.

Xie Zheng dizginleri sımsıkı tutuyordu.

Onun ağlamasına dayanamazdı. O ağladığında Xie Zheng dünyayı yakmak isterdi.

Ona sarılmak, onu teselli etmek istiyordu.

Ama ağzına kan tadı geldi. Gözleri kanlanmıştı.

"Ağlama," dedi Xie Zheng kısık bir sesle. "Bu sonucu öğrendiğimde, seninle yüzleşecek gücü bulmam günlerimi aldı."

Maskesini ve göz bandını çıkardı; gitmeden önce ona son kez bakmak istiyordu. "Babanın masum olmasını ben de istedim. Ama babanın masum olduğuna dair tek bir kanıt yok. Aksine He Jingyuan susturulmaya çalışıldı, Taifu kaçırıldı ve babanın elinde Wei Yan'ı tehdit edecek bir şeyler vardı..."

Gözleri paramparçaydı: "Söyle bana, babanın o işin içinde olmadığına nasıl inanayım?"

Fan Changyu daha çok ağladı.

Babası ve annesinin birbirine olan aşkı, Xie Zheng'i ikna etmeye yetmezdi.

Xie Zheng kızın kanlı ellerine baktı: "Daha yeni sardırmıştım, neden yine bu hale getirdin?"

Sanki onu azarlıyormuş gibi yanına yaklaştı, sargıları açıp ilacını sürdü. Kendi cübbesinden bir parça yırttı ve ellerini tekrar sardı. "Yaran iyileşene kadar suya sokma, ağır kaldırma..."

"Xie Zheng," diye hıçkırarak seslendi kız.

Bir damla gözyaşı adamın eline düştü. Kız titriyordu.

Xie Zheng'in eli bir an duraksadı, sargıyı bağladıktan sonra aniden kızın başını tuttu ve onu sertçe öptü.

Daha önceki tüm öpücüklerinden daha vahşiydi; dudaklarını ve dilini adeta sömürüyordu.

Fan Changyu ağzında kan tadı ve gözyaşlarının tuzunu hissetti.

Ama Xie Zheng hemen ayrıldı.

Alnını kızın alnına dayadı; gözlerindeki o aşkı, nefreti ve çaresizliği kıza gösterdi.

"Fan Changyu," dedi sesi titreyerek. "Jinzhou'da karnı deşilip teşhir edilen o adam benim babamdı. Nefret etmeyebilirim ama babamın katiliyle iş birliği yapanın kızını sevmeme de izin veremem. Bu senin için seçebileceğim en iyi yol."

Kızın yüzünü avuçlarına aldı, gözyaşlarını sildi ama sözleri buz gibiydi: "Wei Yan'ı öldürüp sağ kalırsam, ömrümü kuzeyde geçireceğim. Bir daha seni görmeyeceğim. Eğer bir gün evlenirsen, haberim olmasın yeter."

Alaycı bir gülümsemeyle devam etti: "Kendimi biliyorum; bir gün bu kararımdan pişman olursam, seni mezarıma kadar sürüklerim, benimle gömülmeni sağlarım."

Fısıldadı: "Bunu yaparım, bilirsin."

Kime söylediği belli değildi. Fan Changyu sadece ağlıyordu.

Xie Zheng ellerini çekti ve atını mahmuzladı: "Gidiyorum."

Sanki bir an daha kalsa kararından dönecekmiş gibi hızla uzaklaştı.

Fan Changyu o uzaklaşana kadar kendine gelemedi. Sonra avazı çıktığı kadar bağırdı: "Dur orada!"

Xie Zheng gerçekten de o sesle dizginleri çekti.

Fan Changyu derin bir nefes aldı: "Gerçeği bulacağım. Dış büyükbabamın on yedi yıllık lekesini temizleyeceğim. Babana ve Jinzhou'da ölen tüm o askerlere bir cevap vereceğim."

Xie Zheng'in bir şey demesine fırsat vermeden atını döndürdü ve ordugâha doğru dört nala sürdü.

Bölüm 105

Güneş bulutların ardına gizlenmiş, rüzgâr hafif eğimli yamacın her iki yanındaki sazlıkları harekete geçirmişti. Bej rengi başaklar boyunlarını bükmüş, binici kıyafetleri içindeki genç kızın silüeti, tüm dağ yamacını kaplayan sazlık dalgalarının arasında uzaklaştıkça uzaklaşmış, sonunda kahverengimsi kızıl küçük bir noktaya dönüşmüştü.

Xie Zheng, atının üzerinde olduğu yerde çakılı kalmış duruyordu. Alnına dökülen saç telleri hafif rüzgârla birlikte dalgalanıyor, o saçların altında ise sanki kanlı bir örümcek ağıyla kaplanmışçasına kan çanağına dönmüş gözler gizleniyordu.

Uzaktaki o kahverengimsi kızıl nokta, sonunda o kanlı çizgilerle sarmalanmış göz bebeklerinin derinliklerinde kaybolup gitti.

Yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı bile yok gibiydi; dizginleri çekip atının başını çevirdiğinde, sanki zerre umurunda değilmişçesine hafifçe "Deh!" diye seslendi. Savaş atı aksi yöne doğru ağır adımlarla koşmaya başladı.

Ancak dizginleri kavrayan elinde damarlar dışarı fırlamış, dikkatli bakıldığında dizginlerin üzerine bir katman allık rengi bulaşmıştı; belli ki avuç içi, parmaklarının baskısıyla çoktan parçalanmıştı.

***

Fan Changyu kırbacını sertçe savurdu, atını var gücüyle mahmuzlayarak ileri atıldı; ta ki önünde ve arkasında tek bir insan gölgesi kalmayana dek durmadı.

Hava ne soğuk ne sıcaktı, rüzgâr bile sessizce esiyordu; sadece sazlık başaklarındaki ince tüyler rüzgârla birlikte hafifçe uçuşuyordu.

Atının sırtında otururken başını kaldırıp bu uçsuz bucaksız dünyaya baktı, derin derin nefesler almaya çalıştı; ancak göğsü sanki kurşunla dolmuş gibiydi, o kadar ağırdı ki nefes alamıyordu.

Anne ve babasının vefatından bu yana, kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Büyükbabası, dünya tarafından on yedi yıl boyunca lanetlenmiş bir suçluydu; eğer bu haksızlık temizlenemezse, belki de bin yıllık bir günahkâr olarak anılacaktı.

Bir zamanlar en çok saygı duyduğu babası, Wei Yan'ın adamıydı; hatta annesinin yanına iç güveyi olarak girmesi bile bir komplo olabilirmiş.

Veliaht Prens Chengde, General Xie ve on binlerce asker; destek kuvvetleri ve erzak geciktiği için Jinzhou şehri düştüğünde feci şekilde can vermişlerdi.

Tüm bu canların ağırlığı, Fan Changyu'nun üzerine çökmüş, onu sersemletmişti.

Elbette babasının böylesine akılsızca bir iş yapmayacağına inanıyordu; ancak kesin kanıtlar bulmadan, onun tek taraflı güveninin hiçbir faydası yoktu.

Böylesine büyük bir suç karşısında, o da nasıl dehşete düşmezdi ki?

Başını yukarıda tutsa da gözyaşları kontrolsüzce göz pınarlarından süzülüyor, yanaklarından akıp bu ıssız yabanın toprağına düşüyordu.

Kendisine inanmadığı için Xie Zheng'i suçlamaması gerektiğini biliyordu ama yine de içindeki kedere engel olamıyordu.

Fan Changyu elini uzatıp perişan bir halde yanaklarını sildi, sonunda hıçkırıklarına hakim olamayarak ağlamaya başladı.

Altındaki savaş atı, sahibinin o anki ruh halini anlamış gibi bir adım bile ileri gitmedi; bir insan ve bir at, sazlıkların dalgalandığı o yabanın ortasında öylece durdular, geriye sadece boğuk ağlama sesleri kaldı.

***

Fan Changyu ordugâha döndüğünde, göz kapaklarının altındaki

hafif kızarıklık dışında yüzünde ağladığına dair en ufak bir iz kalmamıştı.

Xie Wu, ordugâhın ana kapısında dört gözle bekliyordu. Fan Changyu'nun geldiğini görünce bir an tereddüt etti, sonra her zamanki gibi öne atılıp atın dizginlerini devraldı ve temkinli bir sesle seslendi: "Birlik Komutanı."

Fan Changyu atından indi, hiçbir şey olmamış gibi ordugâha doğru yürümeye başladı. Nöbetçi kulübesinden yeterince uzaklaştıklarında sordu: "Kalmanı o mu istedi?"

Sesi biraz boğuk çıksa da bunun dışında bir anormallik sezilmiyordu.

Xie Wu bunu duyunca, onun Xie Zheng'e yetiştiğini hemen anladı ve şöyle dedi: "Markiz, benim ve Ah Qi'nin Birlik Komutanı ile birlikte Chongzhou'ya gelmemizi istediğinde, artık geri çağrılmayacağımız belliydi."

Fan Changyu'nun adımları duraksadı. Xie Wu açıklamaya devam etti: "Markiz'in nezdinde, bir kez verilen hediye asla geri alınmaz."

Fan Changyu'ya bakarak biraz mahcup bir tavırla ekledi: "Eğer Birlik Komutanı da bizi yanında istemezse, ayrıldığımızda ancak sıradan birer er olarak orduya yeniden katılabiliriz."

Fan Changyu gözlerini yere indirmişti, o an ne düşündüğünü kimse bilmiyordu. Uzun bir sessizliğin ardından, "O halde ikiniz de kalın," dedi.

Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Eğer benim bir paralık zenginliğim olursa, sizin payınız da eksik kalmaz."

Xie Wu hemen yumruğunu avucuna vurup selam verdi: "Birlik Komutanı ile savaş meydanlarında çarpışmak ve halkın huzurunu korumak bizim asıl gayemizdir."

Fan Changyu onun omzuna hafifçe vurdu, başka bir şey söylemedi.

Ellerindeki sargılar eskisinden daha inceydi, artık ellerini temel işler için hareket ettirebiliyordu.

Xie Wu'nun o sözleri, onu ve Xie Qi'yi gönderme niyetini tamamen ortadan kaldırmıştı.

Şu ana kadar orduda Xie Wu ve Xie Qi ile kıyaslanabilecek birer muhafız bulamamıştı. Onlar yıllarca Xie Zheng'in yanında kalmış, ordu işlerine vakıf insanlardı; onları kovup sıfırdan muhafız yetiştirmek uzun ve zahmetli bir işti.

Şu an başı binbir dertle sarmalanmışken ve tam da insana ihtiyaç duyduğu bir dönemdeyken, Fan Changyu sadece gurur yapmak uğruna kendine ek zahmet çıkarmak istemiyordu.

Üstelik Changning'in yanında Xie Qi'nin olması içini daha da rahatlatıyordu.

***

Barakasına döndüğünde, Fan Changyu sadece Yüzbaşı Guo'nun değil, tanımadığı pek çok yüzbaşının da orada beklediğini fark etti; üstelik nezaketle yanlarında hediyeler de getirmişlerdi.

Masaya yığılmış çörekleri, içkileri, şifalı otları ve o sıcak, güler yüzleri görünce, hepsinin kendisini ziyarete geldiğini nihayet anladı.

Ancak bu insanların arasında koltuk değneklerine dayananlar, kolu askıda olanlar bile vardı; bu manzara Fan Changyu'yu bir anlığına şaşkına çevirdi.

Hatırladığı kadarıyla onlarla pek bir samimiyeti yoktu; üstelik bu adamların yaraları kendisininkinden daha ağır görünüyordu, neden özellikle onu görmeye gelmişlerdi?

Yüzbaşı Guo, onun bu tuhaf manzaraya sessizce bakakaldığını görünce öne çıktı. Ne de olsa hâlâ Fan Changyu'nun üstüydü ve odadakiler arasında onu en iyi tanıyan kişiydi. "Savaş meydanından döndüğünden beri iki gün iki gece baygın yattın, herkes senin için çok endişelendi. Bugün uyandığını duyunca, toplanıp bir bakalım dedik," diyerek söze başladı.

Fan Changyu nezaketle karşılık verdi: "İlginiz için hepinize teşekkür ederim, efendiler."

Grup hemen ellerini sallayarak yabancılık etmemesini söylediler.

Fan Changyu içinden, Yüzbaşı Guo hariç diğerlerini bugüne kadar en fazla üç kez görmüş olduğunu düşündü; nasıl yabancılık etmezdi ki?

Yine de onları buyur etti: "Efendiler, hepiniz yaralısınız, ayakta durmayın, lütfen oturun."

Herkes sıcak bir şekilde gülümseyerek oturdu ama konuşacak pek bir konu bulamadılar.

Fan Changyu'nun yerinde yeterli tabure olmadığı için Xie Wu gidip diğer çadırlardan birkaç tabure ödünç aldı.

Fan Changyu çadırın içindeki atmosferin fazlasıyla tuhaf olduğunu hissetti; herkes sanki biraz huzursuzdu ama bir yandan da onunla çok samimiymiş gibi görünmeye çalışıyorlardı.

Sadece Yüzbaşı Guo, birinin getirdiği içki küpüne göz dikmişti ve açıkça sordu: "Birlik Komutanı Fan, madem herkes burada, şu küpü açsak da birer kadeh içsek mi?"

Ordugâhtaki dostluklar ya savaş meydanında ya da içki masasında kurulurdu.

Bir küp içki bittiğinde, birbirini tanımayan insanlar bile anında can ciğer kuzu sarması oluverirdi.

Fan Changyu, Yüzbaşı Guo'nun başındaki beyaz sargıyı görünce tereddüt etti: "Efendiler, hepiniz yaralısınız..."

Askerlerin hepsi ortamdaki tuhaflığı hissetmiş olacak ki bir ağızdan sorun olmadığını söylediler. İçlerinden biri, "Eskiden zafer şölenlerinde de hepimiz yaralı bereli olmaz mıydık? Eğer perhiz yapacak olsaydık, ne et yiyebilirdik ne de içki içebilirdik!" dedi.

Bu sözler diğer askerlerin kahkahalarla gülmesine neden oldu.

Zeki olanlardan biri, Fan Changyu'nun ellerinin yaralı olduğunu ve bir genç kız olduğunu düşünerek, "Kardeşler, siz kendi aranızda eğlenin ama Birlik Komutanı Fan'ı karıştırmayın. Onun yaraları

ağır, ona içki teklif etmeyelim," dedi.

Kafası çalışanlar hemen durumu kavradı ve eklediler: "Doğru, doğru! Biz sadece şu içkinin kokusuna tav olduk, ağız alışkanlığı işte, Birlik Komutanı Fan kusurumuza bakmasın."

İçkiyi getiren yüzbaşı da tam zamanında araya girdi: "Sizi gidi edepsizler! Bu içki benim uzun zamandır sakladığım Dukang şarabıdır, gözünüzü Birlik Komutanı Fan'ın masasına mı diktiniz?"

Fan Changyu, insan sarrafı olmasa bile onların kendisine yaranmaya ve uyum sağlamaya çalıştıklarını görebiliyordu.

Biraz düşününce sebebini anladı.

Chongzhou şehri önündeki savaştan sonra adı duyulmuştu; ordudaki herkes onun rütbe alacağını aşağı yukarı tahmin ediyordu. Son iki gündür baygın olduğu için kimse yanına yaklaşıp samimiyet kuramamıştı; bugün uyanır uyanmaz He Jingyuan tarafından çağrılması, herkesin gözünde He Jingyuan'ın takdirini kazandığı anlamına geliyordu.

Bu yükseliş, muhtemelen sadece bir veya iki rütbe ile sınırlı kalmayacaktı.

Yüzbaşı Guo gibi alt kademe subaylar, ödüller dağıtılmadan önce onunla arayı iyi tutmazlarsa, ileride yüzünü bile görmeleri zorlaşabilirdi.

Ordudaki ilk gününde, Üstat Tao'nun arabada sorduğu soru hâlâ kulaklarındaydı:

*İçi boş bir unvan alıp emrinde kimse olmadan mı kalmak istersin, yoksa en alttan başlayıp kendi güvenilir adamlarını mı yetiştirirsin? *

Birlik Komutanı olduktan sonra tüm dikkatini emrindeki birkaç düzine adamdan güvenilir olanları seçmeye vermişti; ancak şimdi Üstat Tao'nun o sözlerinin gerçek anlamını kavrıyordu.

Yükseldiğinde, asıl kullanabileceği adamlar buradakilerdi.

Yüzbaşı Guo'nun neden herkesi içkiye davet ettiğini şimdi anlamıştı.

Fan Changyu, Xie Wu'ya dönerek, "Git içki kaselerini getir, efendilerin kadehlerini bizzat ben dolduracağım!" dedi.

Xie Wu önce bir şaşırdı, sonra o da Fan Changyu'nun niyetini anladı ve hemen dışarı çıkıp bir kucak kase getirdi, masaya yan yana dizdi.

Birkaçı itiraz edecek oldu ama Fan Changyu, "Sarhoş olup sızmak olmaz ama en azından tadına bakıp nefsinizi köreltin," dedi.

Söz buraya gelince kimse neşeyi bozacak bir şey söylemedi.

Fan Changyu'nun avuçları yaralı olduğu için parmaklarını bükmesi zordu; Xie Wu içki küpünün mührünü açmasına yardım etti, o da her bir kaseyi bizzat doldurdu.

Tüm yüzbaşılar kaselerini kaldırdığında, Fan Changyu da bir kase aldı ve ciddiyetle onlara hitap etti: "Orduya yeni katıldım, bu süreçteki yardımlarınız için hepinize teşekkür ederim. Umarım gelecekte de hep birlikte aynı küpten içeriz!"

Sözlerindeki samimiyet payı ne olursa olsun, konuşması biter bitmez kaseyi başına dikip son damlasına kadar içti.

Bugün o çadırdakilere içki ikram ediyordu; yarın ise başkaları ona ikram edecekti.

Yüzbaşılar bu manzarayı görünce hep bir ağızdan, "Birlik Komutanı Fan bizi onurlandırdı, biz de sizinle tekrar içmeyi dört gözle bekliyoruz!" diyerek kaselerini boşalttılar.

Kaseleri masaya bıraktıklarında yüzbaşıların yüzü gülüyordu, gelişlerindeki o gerginlikten eser kalmamıştı.

Bu içki, onlar için sessiz bir taraf seçme ve ittifak kurma töreniydi.

Savaş meydanında kahramanlık göstermek o kadar kolay değildi; özellikle de yüzbaşılık mertebesine ulaşmış biri için. Sıradan bir asker on yıl hizmet etse bile, bir soyluya veya üst düzey birine rastlamazsa ya da olağanüstü bir yeteneği yoksa, kariyeri genellikle

burada tıkanıp kalırdı.

Fan Changyu'ya yakınlık göstermelerinin sebebi, onun bu askeri başarıyla yükseleceğini ve henüz emrinde güvenilir adamları olmadığını bilmeleriydi. Eğer onları bir nebze olsun kayırırsa, talihleri dönebilirdi.

Şu an Fan Changyu bu inceliği açıkça kabul etmişti.

İçkiler içilip birkaç hoşbeş edildikten sonra herkes yavaş yavaş dağıldı.

En son Yüzbaşı Guo kalktı. Barakada kimse kalmadığında Fan Changyu ayağa kalktı ve ciddiyetle yumruğunu avucuna vurup selam verdi: "Az önceki uyarınız için teşekkür ederim, Yüzbaşı Guo."

Guo açık sözlü biriydi, lafı dolandırmadan, "Bırak şu 'efendi' laflarını, dişlerimi kamaştırıyor. Pek bir uyarı sayılmazdı; bugün o kaba adamlarla içmeseydin bile, adam ihtiyacın olduğunda hepsi kapını aşındıracaktı," dedi.

Fan Changyu'ya bir bakış attı ve devam etti: "Ama ne de olsa hepsi ordunun kurdu olmuş adamlar; görünüşte sana boyun eğseler de arkandan iş çevirebilirlerdi. Onlarla bir kase içki bile içmemek, onları küçümsemek demektir; bu, ordunun yazısız kuralıdır."

Fan Changyu, "Aklımda tutacağım," dedi.

Sonra samimiyetle ekledi: "Bundan sonra bilmediğim bir şey olursa doğrudan size danışacağım, lütfen zahmet buyurun."

Bu, üstü kapalı bir ittifak teklifiydi.

Yüzbaşı Guo da mertçe karşılık verdi: "Şu an rütbem senden yüksek, o yüzden lafı dolandırmadan konuşuyorum; ama sen yükseldiğinde, bana ihtiyacın olursa seninle gelirim. Başta seni orduya rütbe peşinde koşmaya gelenlerden sanmıştım, yanılmışım. Bunca yıldır savaşırım, meydanda hiç bu kadar iştahla adam kesmemiştim. Ömrüm yüzbaşılıkla biter sanıyordum ama şimdi ben de bir generallik kovalayasım var!"

Yüzbaşı Guo gittikten sonra Xie Wu, Fan Changyu'ya dönüp

"Tebrikler, Birlik Komutanı!" dedi.

Artık yükseldiğinde emrinde gerçekten güvenebileceği bir grup insan olacaktı.

Ancak Fan Changyu yorgunlukla şakaklarını ovdu: "Bu 'insana göre insan, şeytana göre şeytan' gibi konuşma sanatı, gerçekten herkesin harcı değilmiş."

Xie Wu sadece gülümsedi: "Birlik Komutanı, ordudaki nüfuz kurma yollarını çözmeye başladı."

Fan Changyu gözlerini ona dikti: "Ordugâha dönerken söylediklerim nezaket icabı değildi. Seni de Ah Qi'yi de özel muhafızım olarak yanıma alacağım."

Sözünü bitirince Xie Wu'nun cevap vermesini beklemeden emir verdi: "Başım biraz ağrıyor, sen çıkabilirsin."

Xie Wu ona bir bakış attı ve sonunda dışarı çıktı.

Fan Changyu bir süre tek başına oturup daldı; gelecekte karşısına çıkacak şeylerin çok daha karmaşık olacağını seziyordu.

Ancak o zamanki gerçeği ortaya çıkarmak için, gücün merkezine daha fazla yaklaşmak zorundaydı.

Gözü silah rafındaki o Mo Dao kılıcına takıldı. Xie Wu'nun "Markiz'in nezdinde, verilen hediye geri alınmaz," sözü aklına gelince zihni yine bulandı.

Eğer o an fark edip peşinden gitmeseydi, Xie Zheng gerçekten sessiz sedasız çekip gidecekti.

Xie Wu o sözü, verdiği her şeyi geri iade etmesinden korktuğu için mi söylemişti?

Dönüş yolunda zorlukla bastırdığı o burukluk, yine kalbine yayıldı.

Fan Changyu kendini bu kötü duygulara kaptırmak istemiyordu; üstelik aldığı bu sarsıcı bilgiler yüzünden başı gerçekten zonkluyordu. Biraz kestirmek için yatağa uzanmaya karar verdi.

Yanlışlıkla yastığının altındaki gümüş parçalarına dokununca, sefere çıkmadan önce tüm maaşını kendisine emanet eden o sıradan askeri hatırladı ve uykusu anında dağıldı.

Uyandığında, Xie Wu kılığına girmiş Xie Zheng ona birlikten on üç kişinin şehit düştüğünü, on yedi kişinin de ağır yaralandıını söylemişti.

O zaman gidip adamlarını görmek istemişti ama He Jingyuan'ın habercisi gelince işler birbirine girmiş ve bu niyetini ertelemek zorunda kalmıştı.

Fan Changyu hemen Xie Wu'yu çağırdı ve yüzbaşıların getirdiği çöreklerle şifalı otları alıp alt kademe barakalara gitti.

Sıradan askerlerin haber ağı Yüzbaşı Guo'nunkiler kadar geniş değildi ama ödüller açıklandığında Fan Changyu'nun muhtemelen doğrudan general rütbesi alacağını onlar da biliyordu.

Onlar da yakınlık kurmak istiyorlardı ama Fan Changyu iki gündür baygındı; bugün uyanınca da He Jingyuan çağırmıştı. Döndüğünde ise yüzbaşılar çoktan sıraya girmişti, onlara sıra gelmemişti.

Bu yüzden Fan Changyu'yu karşılarında görünce hepsi şaşkına döndü ve kekeleyerek selam verdiler: "Bir... Birlik Komutanı."

Bu büyük ordu çadırlarında ranzalar yan yanaydı, bir çadırda yirmi beş kişi kalıyordu. Biraz sıkışıktı ama savaş haliydi, koşullar bundan daha iyi olamazdı.

Bazı yataklar boş kalmıştı; belli ki bunlar şehit düşen askerlerindi.

Çadırda masa yoktu, eşya koyulabilecek tek yer yataklardı. Fan Changyu'nun getirdiği şeyler, o boş yataklardan birinin üzerine bırakıldı.

Fan Changyu, "Bu yatak kimindi?" diye sordu.

Yan tarafta kolu askıda, başı sargılı bir asker anında gözyaşlarına boğuldu ve acı bir gülümsemeyle cevap verdi: "Birlik Komutanı, bu Ge Mazi'nindi... Hemşerimdi. O... Savaş meydanında muhtemelen atlar altında ezildi, iki gündür arıyorum ama cesedini bile

bulamadım."

Sözünün sonunda, sağlam koluyla gözlerini sildi, sesi hıçkırıklarla titriyordu.

Fan Changyu sordu: "Ailesinde kimsesi var mıydı?"

Asker cevapladı: "Yaşlı bir annesi ve bir kız kardeşi vardı."

Fan Changyu, "Ödüller ve tazminatlar açıklandığında, benim payımdan bir miktar ayrılacak; onu da ailesine ulaştırın," dedi.

Çadırdaki diğer askerlere bakarak söz verdi: "Buradaki herkes için geçerli bu; gelecekte kim ölürse ölsün, onun annesi, babası, kardeşi bizim de ailemizdir. Hep birlikte bakacağız onlara."

Bu sözler pek çok askerin gözyaşı dökmesine neden oldu, hep bir ağızdan gırtlakları yırtılırcasına bağırdılar: "Sağ ol!"

O gün verdiği o koruyucu ayna işe yaramış mıydı bilinmez ama maaşını ona emanet eden o asker gerçekten sağ salim dönmüştü, sadece hafif yaraları vardı.

Fan Changyu gümüşleri ona geri verdi: "Artık anne babanın bakımsız kalacağından korkma."

Asker gümüşleri aldı, mahcup bir tavırla gülümsedi, gözleri dolarak "Sağ olun," dedi ve aynayı geri vermek istedi.

Fan Changyu, "Sende kalsın, benim ihtiyacım yok," dedi.

Asker tekrar teşekkür etti ve yoldaşlarının imrenen bakışları altında aynayı kutsal bir eşya gibi sakladı.

İçlerinden daha cesur olan biri, umut dolu bir sesle sordu: "Birlik Komutanı, siz yükseldiğinizde biz hâlâ sizinle kalabilecek miyiz?"

Fan Changyu, "Elbette benimle kalacaksınız," dedi.

Bu savaşı kazanmışlardı ama bu ucu ucuna kazanılmış bir zaferdi.

He Jingyuan bir okla yaralanmış, asiler onun öldüğü dedikodusunu

yayarak Jizhou ordusunun moralini bozmuş ve ağır kayıplar verdirmişlerdi.

Eğer sonunda şans eseri Kral Changxin'i öldürüp Chongzhou tarafını bozguna uğratmasalardı, o gün kimin galip geleceği gerçekten meçhuldü.

Kral Changxin'i gafil avlayıp bıçaklayabilmişti; çünkü kral onun bir kadın olduğunu fark edince onu küçümsemiş ve ciddiye almamıştı.

Asiler perişan bir halde şehre çekildikten sonra iki gündür kapıları kapalı tutuyorlardı. Duyulana göre şehirde Kral Changxin'in büyük oğlu yönetimi devralmıştı.

He Jingyuan, demiri tavında dövüp saldırı emri vermemişti; birincisi yarası gerçekten ciddiydi, ikincisi ise Jizhou ordusunun durumu asilerden biraz daha iyi olsa da pek de parlak değildi. Asker kaybı çoktu, dinlenmeye ihtiyaçları vardı.

Böyle zamanlarda asker sayısı yetersiz kalırdı. Fan Changyu rütbe alsa bile ona hemen yeni bir birlik tahsis edilmezdi; muhtemelen mevcut ordudaki generallerden birinin emrinde görevine devam ederdi.

Fan Changyu'dan bu kesin cevabı alan askerler rahatlamışlardı; sanki onun peşinden gittikleri sürece savaş meydanı o kadar da korkutucu olmayacaktı.

Fan Changyu'nun kalbi karmaşık duygularla doluydu. Emrindeki her bir yaralı askerin durumunu tek tek sordu ve şehit düşen her bir askerin adını hafızasına kazıdı.

Barakadan çıktığında yavaşça derin bir nefes verdi, uzaktaki ufka bakarken gözleri daha da kararlı bir hal aldı.

Savaşın acımasızlığını ve sıradan askerlerin çaresizliğini ne kadar çok görürse, on yedi yıl önceki Jinzhou savaşının bir komplo olmasına o kadar tahammül edemiyordu.

Veliaht Prens Chengde ve General Xie'nin namı hâlâ halk arasında övgüyle anılıyordu.

Bir veliaht ve bir devlet direğinin ölümü büyük bir kayıptı; ancak o gün savaş meydanında can veren binlerce askerin evinde de onları bekleyen birileri vardı.

Gerçekler, iktidar hırsının o karanlık oyunları altında gömülü kalmamalıydı.

***

Kang Şehri.

Kara bulutlar şehre çökmüş, fırtına ve yağmur kapıya dayanmıştı.

Soğuk rüzgâr surların üzerindeki sancakları savuruyor; bu ıssız, dimdik yükselen surlar, gürleyen bulutların altında daha da alçak ve güçsüz görünüyordu.

İnce yağmur damlaları yüze çarpıyor, soğuk hissi daha da artıyordu.

Yardımcı general, sur mazgallarından aşağıya bakarken, aşağıdaki o kara bulutlardan daha heybetli görünen Yanzhou'nun Xie ordusunu görünce sesi titremeye başladı: "Veliaht... Veliaht Prens, Chongzhou'dan haber geldi. Kral vefat etmiş, Chongzhou şehri her an düşebilir. Wu'an Markizi tam da bu sırada büyük ordusunu topladı, belli ki Kang şehrini düşürmeye kararlı..."

"O saldırıyorsa, biz de savunuruz."

Yanındaki kişi bu sözleri hiçbir duygu belirtisi olmadan söyledi; soğuk rüzgâr ve ince yağmurun altında solgun çenesi, kırağı tutmuşçasına soğuk bir izlenim bırakıyordu.

O an, bu sözlerin kadere razı gelmiş bir ilgisizlik mi yoksa kendinden emin bir duruş mu olduğunu anlamak imkansızdı.

Bir önceki sefere göre Sui Yuanqing daha da zayıflamış gibiydi, gözlerinin altındaki morluklar derinleşmiş, göz pınarları kanlanmıştı.

Yardımcı general, fırtınalı havada şehir kuşatmanın saldıran taraf için dezavantajlı olduğunu biliyordu; ancak karşıdaki isim Wu'an Markizi olunca bir türlü içi rahat etmiyordu.

Wu'an Markizi, savaş taktiklerindeki öngörülemezliği ile ünlüydü; hiçbir zaman savaş kitaplarındaki kalıpları kullanmazdı. Hatta halk arasında, onun savaşlardaki taktikleri incelenirse başlı başına yeni bir savaş kitabı yazılabileceği söylenirdi.

Yardımcı general temkinli bir şekilde mazgaldan dışarı baktı; ancak aşağıdaki Yanzhou ordusunun yanında surlara tırmanmak için merdiven bile getirmediğini gördü.

O demir gibi kenetlenmiş ordu, ok menzilinin hemen dışında duruyordu. En önde arbaletçiler vardı; sıradan bir kol gücüyle gerilemeyecek kadar ağır olan bu silahları, arbaletçiler yere uzanıp bacak ve bel güçleriyle kuruyorlardı. Yanlarındaki yardımcılar üçer ok yerleştiriyor ve hep birlikte ateşlediklerinde, oklar gökyüzünden kayan yıldızlar gibi surlara yağıyordu.

Surlardaki nöbetçiler daha ne olduğunu anlayamadan, oklar tarafından delik deşik ediliyorlardı.

Bu devasa kuşatma arbaletleri kadar güçlü olmasa da surları delip geçebiliyor ve bu menzilden insanları biçebiliyordu; menzili sıradan oklardan çok daha uzundu.

Yardımcı generalin korkudan beti benzi attı, Sui Yuanqing'i kolundan çekip neredeyse surlarda saklanacak yer arayacaktı. Panik içinde, "Veliahtım, durum fena! Wu'an Markizi doğrudan kaba kuvvetle saldırmayı planlıyor!" diye bağırdı.

Surların aşağısında, arbalet birliğinin arkasında ve süvarilerin önünde bir savaş arabası duruyordu.

Gongsun Yin, elinde yelpazesi, üzerindeki beyaz cübbesi rüzgârla şişmiş bir halde sanki bir efsane kahramanı gibi görünüyordu.

Ufukta toplanan o kalın kara bulutlara, sonra da yanındaki atından zırhına kadar soğuk bir öldürme arzusu saçan adama baktı. Merakla sordu: "Neredeyse yağmur başlayacak. Kang şehrini almak için bir iki gün bekleyebilirdik, neden bu kadar inat edip tam da şimdi saldırıyoruz?"

Xie Zheng'in altındaki siyah at huzursuzca toprağı eşeledi. Xie

Zheng tek eliyle ağır mızrağını tutuyordu, avucunda ince bir sargı vardı. Yağmur damlaları kara demirden namlusunun üzerinde ıslak bir iz bırakıyordu.

Birkaç fersah ötedeki Kang şehri surlarına soğuk gözlerle baktı. Omuz zırhındaki canavar başı karanlıkta uğursuzca parlıyor, kaşlarının arasındaki o sert ifadeyi daha da derinleştiriyordu: "Fırtına patlamadan önce, Kang şehri düşmüş olmalı."

Gongsun Yin ona bir kez daha bakmadan edemedi. Bu adamın her zaman kibirli olduğunu biliyordu ama bu kadarını o da beklememişti.

Chongzhou'dan döndüğünden beri sergilediği o görünüşte normal ama her hareketinde bir anormallik barındıran tavırlarını hatırlayınca aniden kaşlarını çattı: "Neden bana öyle geliyor ki, sen bu savaşı sadece hıncını çıkarmak için yapıyorsun?"

BÖLÜM 106

Gözlerini ifadesizce ileriye dikmiş olan adam, aniden buz gibi bir bakışla yanındakine döndü.

Tam o sırada sert bir rüzgâr esti. Gongsun Yin, sırtındaki o ürpertinin rüzgârdan mı yoksa o buz gibi bakıştan mı kaynaklandığını kestiremedi; tek bildiği iliklerine kadar üşüdüğüydü.

Hızla bakışlarını uzaklardaki surlara çevirdi, elindeki tüy yelpazeyi birkaç kez sallayarak konuyu değiştirdi: "Surlardaki asilerin morali okçularımız tarafından zaten yerle bir edildi. Kuşatma başlayabilir!"

Xie Zheng de bakışlarını geri çekti. Fırtına bulutlarının ağırlığı altında iyice alçalmış görünen Kangcheng surlarına baktı ve ince dudaklarından iki kelime döküldü: "Kuşatın."

Yanındaki haberci subay talimatı alır almaz, ordu düzeninin ortasına geçici olarak kurulan yüksek platforma çıktı ve gür sesiyle haykırdı: "Kuşatma başlasın!"

Kangcheng kapılarının önündeki ovaya yayılan devasa ordu düzeninde, emirlerin sadece bağırarak iletilmesi imkânsızdı. Karargâhtan emri alan yüzlerce sancaktar, atlarını mahmuzlayarak saflar arasında bırakılan dar yollardan dört nala gerideki tümenlere daldılar. Bayraklarını havaya kaldırıp bağırıyorlardı: "Kuşatma başlasın!"

O anda Kangcheng surlarının altında, siyah zırhlı ordu sanki her şeyi önüne katıp sürükleyecek devasa bir kara sel gibi ileri atıldı. O kapkara ordu denizinde, kan kırmızısı emir bayrakları, dalgaların arasında oynaşan siyah ejderhalar gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Savaş çığlıkları gökyüzünü öyle bir sarstı ki, alçalan fırtına bulutları bile bu gürültüyle sarsıldı. Uzaktaki Kangcheng surları, bu kükreyen kara dalgaların ortasında, tek bir hamlede alabora olacak cılız bir sandalı andırıyordu.

Surlardaki savunma birlikleri, az önceki ok yağmuruyla zaten tüm cesaretlerini yitirmişlerdi. Şimdi aşağıdan üzerlerine doğru birer

kurt veya kaplan gibi atılan Yanzhou ordusunu görünce, korkudan hepsinin beti benzi attı.

Yanzhou ordusu surların menziline girmiş olmasına rağmen, surdakilerin hiçbiri ok atmayı akıl edemiyordu.

Herkesin zihninde tek bir düşünce vardı: Bitti.

Bu savaşı sürdürmenin artık hiçbir anlamı kalmamıştı!

Sui Yuanqing öfkeyle kılıcını çekip en yakınındaki okçuyu biçti ve kükredi: "Ne bekliyorsunuz? Ok atın!"

Surlardaki askerler ancak o zaman titreyen elleriyle yaylarına uzandılar. Fakat elleri öyle zangır zangır titriyordu ki, yayları germeye bile güçleri yetmiyordu. Güç bela fırlatılan birkaç ok, daha birkaç metre gitmeden yere düşüyor, zerre zarar vermiyordu.

Yardımcı general en azından birkaç büyük savaş görmüş biriydi ama surların dibinde deniz dalgaları gibi kabaran Yanzhou ordusunu görünce, onun bile ruhu korkuyla sarsıldı.

Ordu saflarının sonu, sanki gökyüzündeki kapkara fırtına bulutlarıyla birleşmiş gibiydi; insan bakınca tüm Kangcheng'in bu karanlık tarafından yutulduğunu sanıyordu.

Sıradan askerleri geçin, yardımcı generalin bile dizlerinin bağı çözülmüştü. Artık savaşacak mecali kalmamıştı.

Surlardaki mazgallarda elleri titreyerek ok atan birkaç askeri geçip Sui Yuanqing'i buldu ve dehşet içinde konuştu: "Veliahtım, Kangcheng'in düşeceği kesinleşti. Müsaade edin sizi kaçırayım. Yeşil tepeler kaldığı sürece, yakacak odun her zaman bulunur!"

Sui Yuanqing, morarmış ve karanlık gözlerini yavaşça ona çevirdi; sanki canlı birine değil de bir cesede bakıyordu: "Kaçmak mı? Daha nereye kaçabiliriz?"

Yardımcı generalin bıyıkları titredi, bakışlarını kaçırdı. Chongzhou dışında Sui ailesinin tek sığınağının Kangcheng olduğunu o da biliyordu.

Sui Yuanqing'i koruma bahanesi, aslında bu kesin mağlubiyette kendi canını kurtarma çabasından başka bir şey değildi.

Sui Yuanqing onun niyetini anlamış mıydı bilinmez ama az önce bir askeri biçtiği kanlı kılıcı aniden generalin boğazına dayadı.

Hâlâ sıcak ve yapışkan kanla kaplı olan buz gibi çelik tenine değdiğinde, generalin ensesindeki tüyler diken diken oldu, gözlerine saf bir dehşet oturdu.

Sui Yuanqing Kangcheng'in yönetimini devraldığından beri onun emrindeydi; bu adamın ne kadar dengesiz olduğunu, delirdiğinde kimi öldüreceğinin belli olmadığını çok iyi biliyordu.

Generalin bu tepkisi Sui Yuanqing'i eğlendirmişe benziyordu. Dudakları hafifçe kıvrıldı, sesi hem yumuşak hem de uğursuzdu: "General Ma, eğer ordunun moralini bozacak böyle saçmalıklar etmeye devam edersen, o kafanı bizzat ben uçururum."

General Ma, Sui Yuanqing'in gücünü biliyordu. Kangcheng'i koruyamasa bile, şehir düşmeden önce kendi canını almaya fazlasıyla gücü yeterdi. Hemen sadakatini sundu: "Bu kulunuz ölse bile bu surlarda ölecektir! Sadece veliahtımın güvenliği için endişelenmiştim!"

Sözleri kulağa ne kadar asil gelse de Sui Yuanqing artık gerçeği kurcalamak istemiyordu. Alaycı bir bakışla, "General Ma'nın sadakati ve cesareti beni duygulandırdı. Git ve askerlere savunmayı yönet," dedi.

Ölümün kıyısından dönen General Ma, büyük bir rahatlamayla selam verip oradan uzaklaştı.

Sui Yuanqing tekrar aşağıdaki savaş alanına döndüğünde, yüzündeki o hafif gülümsemeden eser kalmamıştı. Surların taşlarına dayadığı elinin damarları şişmiş, çenesi kaskatı kesilmişti.

Fırtına öncesi kuşatma başlatmak ve bu kadar görkemli bir düzen kurmak... Tarih boyunca bunu yapabilecek tek kişi muhtemelen Xie Zheng'di.

Az çok savaş sanatı okuyan herkes bilirdi ki, şiddetli yağmurda

büyük bir kuşatma savaşı yapılmazdı; rüzgâr ve yağmur okların menzilini ve etkisini büyük ölçüde azaltırdı.

Ancak Xie Zheng tam tersini yapmış ve başarılı olmuştu.

Okların menzili rüzgâr yüzünden kısıtlanmıştı, bu yüzden o, oklardan çok daha uzun menzilli ve güçlü olan devasa kuşatma arbaletlerini kullanmıştı.

Kara bulutlar şehre çökerken, Yanzhou ordusunun yayılan düzeni de kara bir okyanus gibiydi. İnsan doğanın gücünü arkasına almıştı; sadece bu görsel ihtişam bile Kangcheng savunucularının ödünü patlatmaya yetmişti.

Savaş sanatının en üstün stratejisi her zaman "kalbi fethetmek"ti.

Sui Yuanqing, bu savaştan önce kimsenin bu stratejiyi bu kadar basit, doğrudan ve kusursuz bir şekilde kullanabileceğini hayal bile edemezdi.

Eskiden Xie Zheng'e hep içerlerdi; onun sadece kendisinden birkaç yaş büyük olduğunu, babası Xie Linshan'ın ordudaki itibarından yararlandığını ve sadece şanslı olduğu için o zaferleri kazandığını düşünürdü.

Kendi gitse, Xie Zheng'den daha kötü yapmayacağına inanırdı.

Fakat birkaç karşılaşmadan sonra, içindeki o kaderine boyun eğme ve yenilgi hissi gittikçe güçlenmişti.

Bu hayatta asla bir Xie Zheng olamayacaktı.

O, savaş sanatlarını ve stratejileri öğrenerek bugüne gelmişti; ancak Xie Zheng, yeni savaş sanatları ve stratejiler yaratabilecek biriydi.

Bu dünyada insanı en çok kıskandıran ve çaresiz bırakan şey, %100 çaba gösterip yine de %1'lik yeteneğe yetişememekti.

Yanzhou ordusu surların dibine ulaşmıştı. Merdivenler dayandı. Surlardaki askerler panik içinde ok atıyor ve taş yuvarlıyorlardı ama tırmanan Yanzhou askerleri bunları çelikten yapılmış yuvarlak kalkanlarıyla kolayca savuşturuyorlardı.

Şehir kapısında, onlarca asker kuşatma koçbaşını omuzlamış, ritmik çığlıklarla kapıya vuruyordu. Yukarıdaki savunmacılar kütük ve kaya fırlatıyorlardı ama Yanzhou askerleri kalkanlarını birleştirerek koçbaşını taşıyanları koruyan yarım ay şeklinde devasa bir "demir kabuk" oluşturmuşlardı.

Fırlatılan taşlar kalkanlara çarpıp yere yuvarlanıyordu; surların altındaki Yanzhou ordusunda neredeyse hiç kayıp yoktu.

Sui Yuanqing bir yabancı gibi tüm bunları soğuk gözlerle izliyordu. Kıskançlık, öfke ve hırs duygularını bir kenara bırakıp bu kuşatmaya baktığında, neredeyse "kusursuz" diye alkışlayası geliyordu.

At sırtındaki bir general savaş alanında ölmeliydi. Eğer böyle büyük bir savaşta ölecekse, Sui Yuanqing'in içinde bir nebze huzur ve kurtuluş hissi bile uyanmıştı.

Büyük bir gürültüyle şehir kapısı nihayet kırıldı. Yardımcı general yüzü kan içinde, surlarda panikle koşan askerleri yararak Sui Yuanqing'i buldu ve önüne diz çöktü: "Veliahtım, kapı kırıldı! Kangcheng artık gerçekten savunulamaz!"

İnce yağmur sıklaşmaya başlamıştı. Sui Yuanqing başını hafifçe yana eğdi, ona kayıtsızca gülümsedi ve sadece iki kelime söyledi: "Defol git."

General ne demek istediğini anlayamadı ama Sui Yuanqing çoktan muhafızından silahını almıştı. Başsız tavuk gibi kaçışan askerlerin arasında, kalabalığa ters yönde, sakin ve umursamaz adımlarla surlardan aşağı inmeye başladı.

Yardımcı general onun arkasından bakarken içinden geçirdi: Bu adam delirmiş miydi?

Şehir kapısı kırılır kırılmaz, içerideki askerler panik içinde dört bir yana kaçıştı.

Başta çisileyen yağmur, yavaş yavaş fasulye büyüklüğünde damlalara dönüşerek gökyüzündeki kara bulutlardan süzülmeye

başladı.

Xie Zheng, atını sürerek yanındaki on kadar seçkin muhafızıyla şehre girdi. İç kalede Sui Yuanqing ile karşılaştı.

Sui Yuanqing orada tek başına, atının üstünde duruyordu. Atının toynaklarının altında on kadar Yanzhou askerinin cesedi yatıyordu. Elindeki mızraktan hâlâ taze kan süzülüyordu. Xie Zheng'e meydan okuyan bir bakış fırlattı: "Xie ailesinin veledi, gelip ölmeye cesaretin var mı?"

Xie Zheng'in yanındaki muhafızlar öfkeyle atlarını ileri sürmek istediler ama Xie Zheng uzun mızrağını (halberd) yatay tutarak onları durdurdu.

Sakin bir sesle, "Geri çekilin," dedi.

Onlarca muhafız birbirine bakıp birkaç metre geriye çekildi.

Bunu gören Sui Yuanqing'in gözlerindeki kan susuzluğu ve heyecan daha da arttı. Mızrağını sıkıca kavradı, atının karnına sert bir tekme attı ve kükreyerek Xie Zheng'e atıldı.

Bu hamlesi, atın hızıyla birleşince neredeyse durdurulamaz bir güçteydi.

Ancak Xie Zheng yerinden kıpırdamadı bile. Altındaki Wuti cinsi siyah atı, yıllarca savaş meydanlarında onunla birlikte çarpıştığı için bu manzaradan zerre ürkmemişti.

Sui Yuanqing'in silahı tam gözünün önüne geldiğinde, Xie Zheng mızrağını kaldırıp hamleyi karşıladı.

Kulak tırmalayıcı bir metal sesi yükseldi. Xie Zheng'in mızrağının ucundaki yarım ay şeklindeki bıçak, Sui Yuanqing'in mızrak başını sıkıca kavradı. İki devasa gücün çarpışmasıyla Sui Yuanqing, atıyla birlikte yarım adım geri savruldu.

Dişlerini sıktı, yüzü acıyla çarpıldı.

Ancak silahını geri çekmesine fırsat kalmadan, Xie Zheng'in mızrağının sapı ağır bir darbeyle Sui Yuanqing'in karnına indi.

O anda Sui Yuanqing, tüm iç organlarının parçalandığını hissetti. Atın sırtından geriye doğru uçarken ağzından bir kan fışkırdı.

Yere çakıldığında gözleri karardı, her şeyi çift görmeye başladı.

Sadece yüzüne düşen iri yağmur damlalarıyla hâlâ hayatta olduğunu ve serinliği hissedebiliyordu.

Surlardaki "Sui" yazılı sancak, oraya tırmanan Yanzhou askerleri tarafından kesildi ve rüzgârla savrularak Xie Zheng'in atının ayaklarının dibine düştü.

Atın nalları acımasızca sancağın üzerine bastı. Altın ejderha işlemeli mızrağın ucu, Sui Yuanqing'in boğazına dayandı.

Xie Zheng, atının üstünde, elinde mızrağıyla ona tepeden bakıyordu. Bakışlarında bir karıncaya bakıyormuşçasına bir kayıtsızlık vardı: "Veliaht Sui, bunca yıllık dövüş sanatları eğitimin sadece diline mi yansıdı?"

Sui Yuanqing bu alaycı söze aldırmadı. Ağzı kan doluydu. Karşısındaki ulaşılamaz bir dağ gibi duran bulanık gölgeye bakarak huzurla güldü: "Öldür beni, çabuk bitir bu işi."

Xie Zheng ona soğuk bir bakış attı ama mızrağını geri çekti. Arkasındaki muhafızlara emretti: "Bağlayın, götürün."

Muhafızlar Sui Yuanqing'i sürüklemek için öne atıldığında, Sui Yuanqing hırıltılı bir sesle bağırdı: "Xie Zheng! Öleceksem senin kılıcınla ölmeyi yeğlerim! O cellat parçaları benim kafamı kesmeye layık değil!"

Yağmur damlaları iyice sıklaşmış, yerdeki taşların üzerinde fasulye büyüklüğünde ıslak izler bırakıyordu.

Xie Zheng atını ileri sürmüştü bile. Bu sözleri duyunca durup geriye baktı ve duygusuzca konuştu: "Veliaht Sui, öyle birini göreceksin ki, belki o zaman ölmek için bu kadar acele etmezsin."

Sui Yuanqing hızla bağlanıp götürüldü.

Gongsun Yin, başının üzerinde tüy yelpazesini şemsiye gibi tutarak

gecikmeli olarak geldi. Gittikçe hızlanan yağmura bakıp bir "cık" sesi çıkardı: "Gerçekten de yağmur başlar başlamaz Kangcheng düştü mü yani?"

Xie Zheng ona cevap vermedi, atını şehrin içine doğru sürmeye devam etti. Komutanlarına emretti: "Ordu şehre girdiğinde, halka eziyet edilmeyecek."

Komutanlar hep bir ağızdan selam verip onayladılar.

...

Kangcheng'in üzerinde toplanan fırtına bulutları, sonunda bir gün bir gece boyunca dinmeyen şiddetli bir yağmura dönüştü.

Odanın içinde mumlar yanıyordu. Xie Zheng'in üstü çıplaktı; sıkı kasları loş ışıkta iyice belirginleşmişti.

Sırtında, bir uçtan bir uca uzanan uzun, çapraz bir yara vardı. Yaranın uç kısımları kabuk bağlamıştı ama orta kısmı tekrar açılmıştı. Koyu kahverengi kabuklar ve taze kırmızı et birbirine karışmış, korkunç bir görüntü oluşturmuştu.

İlaç bile sürmedi; doğrudan temiz bir beyaz bezi alıp vücuduna sarmaya başladı. Acıdan alnında ince ter damlaları birikmesine rağmen gözünü bile kırpmadı.

Çıkardığı kıyafetler yandaki sehpanın üzerinde darmadağın duruyordu. Kıyafetlerin arasından çıkan, işçiliği kaba ama mağrur bir bakışı olan küçük ahşap bebek figürü fena halde göze çarpıyordu.

Kapı aniden açıldı. Gongsun Yin heyecanla rapor vermek için içeri daldı: "O Zhao denilen adamı Sui Yuanqing'i görmeye götürdüm, bir bilsen..."

Sözleri aniden kesildi. Xie Zheng'in kanlı ve parçalanmış sırtına bakarak kaşlarını çattı: "Bu kadar ağır bir yarayı ne zaman aldın?"

Xie Zheng'in yüzü buz gibiydi. Sargıyı birkaç hamlede sarıp düğümledi, üzerine dış bornozunu geçirdi: "Zhao Xun'u yakalarken oldu."

Gongsun Yin şaşkındı: "Zhao ailesi bu kadar güçlü muhafızlar tutabiliyor muydu?"

Xie Zheng konuyu kestirip attı: "Sui Yuanqing ne durumda?"

Gongsun Yin'in az önceki heyecanından eser kalmamıştı: "Artık ölmek istemiyor. Tek isteği Chongzhou'ya dönüp o sahte kardeşini öldürmek ve annesini kurtarmak."

Sözlerini bitirince yine Xie Zheng'in yarasına döndü. Sehpaya göz attı, ilaç şişesini göremeyince kaşları daha da çatıldı: "Sırtındaki yara o kadar açılmışken ilaç sürmeyecek misin?"

Kuşkuyla ekledi: "Döndüğünden beri sende bir tuhaflık olduğunu sezmiştim. Yoksa Bayan Fan ile yine mi tartıştınız?"

Xie Zheng aniden buz gibi bir sesle kovma emrini verdi: "Başka bir şey yoksa dışarı çık."

Gongsun Yin donup kaldı; doğru tahmin ettiğini anlamıştı. Xie Zheng'in yüzünü hiç bu kadar kötü görmemişti. Aralarında büyük bir sorun çıkmış olmalıydı, bu yüzden şaka yapma isteği de söndü.

Yılların dostluğu sayesinde karşısındaki adamın huyunu biliyordu; bu durumda daha fazla bir şey söylemenin anlamı yoktu. Odadan çıkarken sehpadaki o küçük bebeğe bir kez daha göz attı.

Xie Zheng'in odasında bu kadar çirkin bir süs eşyası asla olmazdı. Muhtemelen bu sefer Chongzhou'dan dönerken getirmişti.

Kapıdan iyice uzaklaştıktan sonra Gongsun Yin bir muhafızı yanına çağırdı ve fısıldayarak talimat verdi: "Chongzhou'ya bir git..."

BÖLÜM 107

Gongsun Yin gittikten sonra Xie Zheng sehpanın önünde sessizce oturdu.

Banyodan sonra saçlarını kurulamamıştı; ıslak tutamlar alnına dökülüyor, yüksek burun kemiği mum ışığında uzun bir gölge bırakıyordu. İnce dudaklarını hafifçe büzmüş, inatçı ve vahşi bir hava takınmıştı.

Uzun parmaklarıyla o çirkin ama sevimli, mağrur bakışlı ahşap bebeği eline aldı. Bir süre baktıktan sonra baş parmağıyla bebeği hafifçe okşadı.

Sehpanın altında, muhafızların Yanzhou'dan getirdiği büyük bir paket duruyordu.

Düğümü çözdü. İçinde iki kat kıyafet, hiç giyilmemiş bir çift kısa bot ve bir paket kurutulmuş portakal kabuğu şekeri vardı.

Bu, Fan Changyu'nun vaktiyle Marangoz Zhao aracılığıyla ona gönderdiği paketti.

Yağmurlu hava yüzünden içindekiler hafifçe nemlenmişti.

Xie Zheng şeker paketini açtı. İçindeki şekerler biraz erimiş, birbirine yapışmıştı.

Görmezden gelerek bir tanesini ağzına attı. Şekerin yavaşça erimesini beklemedi; doğrudan dişlerinin arasında ezip yuttu.

Birini yuttu, sonra diğerini ağzına attı ve çiğnemeye devam etti.

Dilinde yayılan tek şey portakal kabuğu şekerinin o mayhoş, buruk ve acı tadıydı.

Sonlara doğru artık tatlılığı hissedemiyordu; geriye sadece ekşilik ve acılık kalmıştı.

Chongzhou.

Gece yağmuru şiddetle yağıyordu. Küçük bir kandil alevi, çadırın dışındaki nemli soğuğu engellemeye çalışıyordu.

Fan Changyu askeri yatağında bağdaş kurmuş oturuyor, yanındaki bomboş sandığa dalgın dalgın bakıyordu.

İçindeki kıyafetlerin hepsini çıkarıp yatağın üzerine yığmıştı ama yine de o kaba saba yonttuğu ahşap bebeği bulamamıştı.

Bu çadırda tek başına kalsa da, bazen altındaki onbaşıları ve manga komutanlarını toplantı için buraya çağırırdı; bu yüzden özel eşyalarını hep çok iyi saklardı.

Yedek kıyafetlerini sandığa koymuştu; o ahşap bebeği ise boş zamanlarında yontuyor, bitirince yine kıyafetlerinin arasına saklıyordu.

Daha önce He Jingyuan'ı görmeye giderken rastgele bir kıyafet seçip giydiği için fark etmemişti.

Şimdi gecenin sessizliğinde, o bebeği çıkarıp biraz daha detaylandırmak istemiş ama bulamamıştı.

Çadırın dışından ayak sesleri geldi, ardından bir şemsiyenin kapanma sesi duyuldu. Az sonra Zhao Teyze, bir elinde sırılsıklam şemsiyesi, diğer elinde bir kâse ilaçla dirseğiyle çadırın perdesini aralayarak içeri girdi. Söyleniyordu: "Bu yağmur da ne kadar korkunç yağıyor!"

Şemsiyeyi çadırın kenarına dayadı, ilaç kâsesiyle Fan Changyu'ya doğru yürüdü. Sandıktaki tüm kıyafetlerin dışarıda olduğunu görünce sordu: "Neden bu kıyafetlerin hepsini çıkardın?"

Fan Changyu, baygın olduğu iki gün boyunca kendisiyle Zhao Teyze'nin ilgilendiğini hatırlayarak hemen sordu: "Teyze, benim kıyafetlerimi toplarken sandığın içinde ahşaptan yapılmış küçük bir bebek gördün mü?"

Zhao Teyze başını salladı: "Hayır, hiç öyle bir şey görmedim."

Onun dalgın ve üzgün halini görünce ekledi: "Ne oldu?"

Fan Changyu sadece başını sallamakla yetindi. Kayısıyı andıran parlak siyah gözlerinde, mum ışığının altında bir şaşkınlık ve burukluk belirdi.

Durup dururken o bebek nereye kaybolmuş olabilirdi ki?

Xie Wu onun muhafızı olsa da, asla böyle özel eşyalarına dokunmazdı.

O baygınken bu çadıra giren tek kişi, Xie Wu kılığına girmiş olan Xie Zheng'di.

Bebeği o mu almıştı?

Zhao Teyze, "Önce şu ilacı sıcakken iç," dedi. "Sonra gidip Zhao Amcanın yanına, ona da ilaç kaynatmaya yardım etmem lazım."

Fan Changyu'nun elindeki yara henüz iyileşmemişti, bu yüzden Zhao Teyze birkaç gündür karargâhta onunla kalıyor, gündüzleri boş kaldığında askeri doktorlara ilaç kaynatmada veya ağır yaralı askerlerin çamaşırlarını yıkamada yardım ediyordu.

Bu savaştan sonra ordudaki kayıplar hiç de az değildi; hatta bir veteriner olan Marangoz Zhao bile yaralı askerlerin pansumanı için çağrılmıştı.

Başta beceremez de askerlere zarar verir diye çok korkmuştu ama yeni askere alınan doktorların ilaç ve tedavi bilgilerinin kendisinden bile zayıf olduğunu görünce şaşıp kalmıştı.

Sorduğunda bunların köylü aktarlar veya sadece bitkileri tanıyan toplayıcılar olduğunu öğrenince Marangoz Zhao'nun yüreği ağzına gelmişti.

Ama başka çare olmadığını da biliyordu; binlerce yaralı vardı, ordunun kadrolu doktoru ise bir elin parmaklarını geçmiyordu. Çoğu yaranın acil müdahale gerektirdiği bu durumda doktorlar nasıl yetişebilirdi ki?

Civardaki eli biraz ilaç tutan herkesi orduya toplamışlardı.

Bilgisi ne olursa olsun, hiç müdahale etmemekten iyiydi.

Marangoz Zhao, vaktiyle Xie Zheng'in o ağır yaralarını iyileştirme tecrübesi sayesinde birçok askeri kurtarmış ve resmen ordu doktorluğuna terfi ettirilmişti.

Orduda doktorlara hep saygı duyulurdu; artık marangozluk veya veterinerlik yapmasına gerek kalmamıştı, kendine ait bir çadırı bile vardı.

Fan Changyu kendine geldi. Önceki iki gece boyunca baygın olduğu için Zhao Teyze mecburiyetten başında beklemişti ama şimdi uyandığına göre her an başında durmasına gerek yoktu. İlaç kâsesini alırken konuştu: "Dışarıda fırtına var, kampın içi zifiri karanlıktır, yürümek zor olur. Küçük Wu sizi oraya bıraksın, işiniz bitince de Zhao Amcanın yanında kalın, buraya dönmeyin."

Çadırı ile yaralılar koğuşu arasında epey mesafe vardı, yaşlı kadının gidip gelmesi eziyetti.

Fan Changyu, Zhao Teyze'nin yaralılar için bir şeyler yapma isteğini anlıyordu.

Zhao Teyze ve eşinin oğlu yıllar önce savaşta ölmüştü. Karargâha gelip o yaralı askerleri görünce muhtemelen kendi oğlunu hatırlamış ve bir süre ağlamıştı. Şimdi o askerleri kendi çocukları gibi görüyor, bir an bile yerinde duramıyordu.

Belki de oğulları şehit olduğunda hiçbir şey yapamamış olmanın verdiği o pişmanlığı bu şekilde telafi etmek istiyordu.

Zhao Teyze biraz tereddüt etti: "Peki sen gece tek başına rahat edebilir misin?"

Fan Changyu kâseyi tutarak, "Elimdeki yara sadece deri ve sinir zedelenmesi, kemiklerim sağlam, bir sorun olmaz," dedi.

Zhao Teyze, "Peki o zaman, bir şey olursa Küçük Wu'yu gönderip beni çağırt," dedi.

Fan Changyu onayladı ve Xie Wu'yu çağırıp Zhao Teyze'yi Marangoz Zhao'nun yanına götürmesini istedi.

Çadırın perdesi tekrar kapandı. Yağmurun sesini ve o sonsuz karanlığı dışarıda bırakan Fan Changyu, sonunda sessizliğe gömüldü.

İlaç kâsesini tutarken, başını eğdiğinde sanki gözlerinden bir damla yaş o kapkara ilacın içine düştü ve halkalar oluşturdu.

İlacı bir dikişte bitirdi; tadının midesini bulandıracak kadar acı olmasına aldırmadı. Kâseyi yatağın yanındaki tabureye bıraktı, yatağın üzerindeki kıyafetleri sandığa tıkıştırdı, battaniyesine sarılıp kafasına kadar çekti ve uykuya daldı.

Changxin Kralı'nın öldürüldüğü haberi başkente ulaştıktan ve ödül fermanını taşıyan imparatorluk elçisi Chongzhou'ya vardıktan sonra aradan yarım ay geçmişti.

Elçi kampa girdiğinde Fan Changyu, elçiyi karşılama heyetinde yer alan, rütbesi binbaşının (Xiaowei) altında olan tek kişiydi.

İmparatorluk fermanı demek, bizzat imparator gelmiş demekti; tüm sivil ve askeri yetkililer resmi üniformalarını giymek zorundaydı.

He Jingyuan'ın ağır yaraları henüz iyileşmemişti. O ağır zırhını giyip tüm komutanların başında kamp kapısında elçiyi karşılamak için kendini zorladı. Yüzü öyle zayıflamıştı ki elmacık kemikleri fırlamış, yanakları çökmüştü; yüzündeki o hastalıklı gri renk tüm komutanların içini sızlatıyordu.

Fan Changyu'nun da yüreği ağırlaşmıştı. He Jingyuan sadece okla yaralanmamıştı; Changxin Kralı ile çarpışırken Tang Paiyi'nin önüne atılmış ve kralın aslan başlı mızrağından ağır bir darbe alarak iç organlarından yaralanmıştı. Bu yüzden durumu bir türlü düzelmiyordu.

He Jingyuan başkente gönderdiği raporunda ağır yaralı olduğunu, muhtemelen Chongzhou kuşatmasının başkomutanlığını yürütemeyeceğini belirtmişti. Bu fermanın ne getireceğini kimse bilmiyordu.

Fan Changyu arkada duruyordu. Kampın dışından kalabalık bir

grubun yaklaştığını gördü. En öndeki adam, daha önce hiç görmediği bir resmi kıyafet içindeydi; ne sivil memura ne de askere benziyordu. Yüzü kırış kırış olmasına rağmen pürüzsüz ve sakalsızdı; tarif edilemez bir tuhaflığı vardı.

Adam He Jingyuan'ı görünce kibirli bir tavırla gözlerini süzdü: "Jizhou Valisi He Jingyuan, fermanı kabul et!"

Sesi tiz ve yüksekti.

Fan Changyu ancak o zaman anladı; bu adam efsanelerde anlatılan, imparatorun yanındaki hadımlardan biri olmalıydı.

He Jingyuan ve beraberindekiler diz çöktü. Fan Changyu, bir hata yapıp ona bir zarar gelmesinden korktuğu için fermanı okuyan hadıma bakmaya cesaret edemedi; sadece önündeki toprağa dikti gözlerini.

"Göklerin emriyle İmparator buyurur ki: Chongzhou asileri topraklarımızı kana bulamış, halkımıza zulmetmiştir. Jizhou Valisi He Jingyuan, devleti korumuş ve asileri cezalandırmıştır. İmparatorluk yüreğimiz bundan büyük memnuniyet duymuştur. Ancak duyduk ki sadık kulumuz ağır yaralıdır. Bu sebeple kendisi Huaihua Büyük Generali unvanıyla onurlandırılmış, bin altınla ödüllendirilmiş ve askeri yetkilerini General Tang Paiyi'ye devrederek dinlenmek üzere Jizhou'ya dönmesine izin verilmiştir."

Sözler biter bitmez, kamp kapısında diz çökmüş olanların yüzünde farklı ifadeler belirdi.

Bu ferman, He Jingyuan'a daha yüksek rütbeli ama sembolik bir unvan veriyor, ancak askeri yetkilerini elinden alıyordu.

Tang Paiyi, He Jingyuan'ın hemen sol arkasında diz çökmüştü. Onu bizzat He Jingyuan yetiştirmişti ve ona büyük saygı duyuyordu. Bu fermanı duyunca gözle görülür bir endişeye kapıldı; He Jingyuan'a bir şeyler söylemek istedi ama hadım henüz bitirmediği için yerinde çaresizce beklemek zorunda kaldı.

Hadım okumaya devam etti: "General Tang Paiyi, baraj kurup asileri durdurmadaki başarısı ve Chongzhou savaş alanında eğittiği

Sağ Kanat Ordusu'nun kazandığı zaferler sebebiyle Büyük General unvanına yükseltilmiş ve beş yüz altınla ödüllendirilmiştir."

"Emrindekiler de son derece cesurdur. Wang Daqing, asi öncü birliğini yok ettiği için Süvari Generali rütbesine ve yüz altına; Gou Siyou, asi binbaşısını öldürdüğü için Binbaşı rütbesine..."

Ferman oldukça uzundu; kamp kapısında diz çökmüş neredeyse tüm subaylara ödül dağıtılmıştı. Fan Changyu ancak o zaman neden çağrıldığını anladı; o da ödül alacaklar arasındaydı.

He Jingyuan bu raporları bizzat yazıp imparatora sunduğuna göre, kimlerin ödül alacağını aşağı yukarı biliyor olmalıydı; bu yüzden herkesi önceden buraya toplamıştı.

Ancak bir türlü Fan Changyu'nun ismi okunmuyordu.

Dizleri uyuşmaya başladığında nihayet hadımın sesini duydu: "Sağ Kanat Ordusu Manga Komutanı Fan Changyu..."

Fan Changyu irkildi, gayriihtiyari hadıma baktı; şans eseri o da tam o sırada ona bakıyordu.

Hadımın bakışı gülümsüyor gibiydi ama nedense Fan Changyu'nun tüylerini diken diken etti; tarif edilemez bir rahatsızlık hissetti ve hemen başını eğdi.

Hadım devam etti: "Changxin Kralı'nı öldürerek büyük bir kahramanlık sergilediği için Süvari Komutanı (Xiaoqi Duwei) rütbesine yükseltilmiş ve üç yüz altınla ödüllendirilmiştir. İmparatorun emridir!"

Fan Changyu bu Süvari Komutanlığı'nın ne kadar büyük bir rütbe olduğunu bilmiyordu ama ödülünün Wang Daqing denilen subayınkinden tam üç kat fazla olduğunu duyunca, rütbesinin de küçük olmadığını tahmin etti.

Hadım fermanı bitirince o kibirli tavrını bir kenara bıraktı ve gülümseyerek He Jingyuan'a baktı: "Sayın He, fermanı kabul buyurun."

Göz ucuyla bir de Fan Changyu'ya baktı.

He Jingyuan, hasta yatağında olmasına rağmen sesi hâlâ gürdü: "He Jingyuan fermanı kabul eder!"

Hadım fermanı He Jingyuan'a teslim etti. Yüzünde samimi görünen ama insanı nedense huzursuz eden o gülümsemeyle konuştu: "Tebrik ederim efendim, büyük bir şeref."

He Jingyuan elindeki fermana bakarken gözlerinde yılların yorgunluğu belirdi, hafifçe gülümseyerek "Bu, imparatorumuzun lütfudur," dedi.

Tang Paiyi hemen öne atılıp selam verdi: "Efendim, ben bu başkomutanlık görevini üstlenemem! Lütfen ordunun başında kalmaya devam edin!"

He Jingyuan kükredi: "Saçmalama! İmparatorun emrine karşı mı geleceksin?"

Tang Paiyi daha bir şeyler söyleyecekti ama yan tarafta olup biteni gülümseyerek izleyen hadımı görünce yutkunup sustu.

He Jingyuan ancak o zaman hadıma döndü: "Sayın Hadım, uzak yoldan geldiniz, yoruldunuz. Karargâhta mütevazı bir çadır hazırlandı, kusura bakmazsanız buyurun dinlenin."

Hadım kıkırdayarak, "Zahmet olmaz efendim," dedi. "Sizin gibi cephede canını dişine takan sadık kulların yanında bizimki nedir ki? Ama ister sizin gibi devlet adamları olsun, ister benim gibi imparatorun kölesi olanlar... Ekmeğini yediğimiz kapının derdiyle dertlenmek boynumuzun borcu, değil mi?"

He Jingyuan hadımın ne demek istediğini anlamıştı ama renk vermedi: "Çok haklısınız efendim."

Hadım He Jingyuan'a baktı, gülümsemesi daha da derinleşti: "Anlamanıza sevindim efendim."

Hadım ve beraberindekiler uzaklaştıktan sonra Tang Paiyi daha fazla dayanamadı: "Efendim, imparator nasıl olur da askeri yetkilerinizi elinizden alır?"

Yarı öfkeli yarı kederli bir halde başını eğdi: "Ben sizin yerinizi

dolduramam! Chongzhou'daki bu enkazı ben toparlayamam!"

He Jingyuan sadece "Aptal!" dedi.

"Efendim..."

Tang Paiyi tam itiraz edecekti ki He Jingyuan sözünü kesti: "Bu askeri yetki sende kalmasaydı, saraydan başka birini göndereceklerdi. O seçeneğe kıyasla, Jizhou ordusunun senin elinde olmasını tercih ederim."

Bunu söylerken Tang Paiyi'nin omzuna vurdu.

Tang Paiyi gibi koca bir adamın gözleri doldu: "O gün eğer beni kurtarmak için kendinizi feda etmeseydiniz..."

He Jingyuan aniden iç çekerek, "Paiyi," dedi. "Ben gerçekten yaşlandım."

Tang Paiyi, onun bu yarım ay içinde iyice ağaran şakaklarına ve çökmüş yüzüne bakınca gözleri buğulandı ve artık reddedecek tek bir kelime bile bulamadı.

Fan Changyu da bu manzarayı izlerken pek hoşnut değildi.

Ezelden beri, generallerin sonu hep "kuşlar bitince yayı saklamak" (işi bitince kenara atılmak) gibi olurdu.

Zihni bu düşüncelerle dolu olduğu için, rütbe almasına ve ödül kazanmasına rağmen zerre sevinemiyordu.

He Jingyuan herkesin dağılmasını istedi ama Fan Changyu nedense yerinden kıpırdamadı.

He Jingyuan onu görünce şaşırmış gibi yapmadı: "Gel yeğenim, biraz yürüyelim."

Fan Changyu "Hı-hı" dedi ve He Jingyuan'ın yarım adım arkasından yürümeye başladı.

He Jingyuan yaraları yüzünden yavaş yürüyordu; üzerinde zırh olsa da o zarif ve yumuşak havası kaybolmuyordu.

Bir süre yürüdükten ve etraf sakinleştikten sonra yavaşça konuştu: "Changxin Kralı'nı öldürdüğün gerçeğini saklamadım. Artık tüm saray seni tanıyor. Bundan sonra çok dikkatli olmalısın; karanlıkta seni izleyen kaç çift göz olduğunu bilemezsin."

Fan Changyu, "Anlıyorum," dedi.

He Jingyuan iç çekti: "Başbakan artık bana tahammül edemiyor. Hangi gün size, kardeşinle sana saldıracağını bilmiyorum. Kaçmak çare değil. Herkesin seni tanımasını sağladım ki, Başbakan bir şey yapmaya kalktığında en azından bir çekincesi olsun."

Duraksadı ve ekledi: "Li ailesinin tarafı anne ve babanın izini buldu. Başbakan Wei Yan'ı devirmek için ne pahasına olursa olsun seni koruyacaklardır. Müfettiş olarak orduda kalan Li Huaian... Bu genç nazik ve terbiyeli görünse de sonuçta bir Li'dir. Ona asla tam olarak güvenme."

Fan Changyu, karşısındaki bu yaşlı adamın ne kadar iyi niyetli olduğunu hissedebiliyordu. Minnetle, "Hepsini aklıma kazıdım," dedi.

He Jingyuan ancak o zaman ona hafifçe başını sallayarak baktı; gözlerinde bir büyüğün küçüğüne duyduğu şefkat ve acıma vardı: "Böyle bir yola girmek... Senin için çok zor oldu."

Fan Changyu anne ve babasının ölümünü, büyükbabasının on yedi yıllık kara lekesini ve o gün Xie Zheng ile ayrıldıkları anı düşündü. Siyah gözlerinde hüzün olsa da içinde sönmeyen bir ateş yanıyordu. Kararlı bir sesle, "Zor değil," dedi.

108. Bölüm

Fan Changyu ordugâha döndüğünde, Süvari Kumandanı olarak mühürlendiği haberi çoktan yayılmıştı.

Onu her gören, "Tebrikler Fan Kumandan!" diyerek selam veriyordu.

Fan Changyu, tanıdık olsun olmasın, kendisine yönelen tüm bu yüzlere sadece hafifçe başını sallayarak karşılık verdi. Zihnen bu duruma kendini hazırlamış olsa da, o gün gerçekten gelip çattığında bu yeni rütbeye alışmakta hâlâ zorlanıyordu.

Makamı yükselince askeri çadırı da doğal olarak taşınmıştı. Tebrik etmeye gelenlerin sayısı, daha önceki yüzbaşıların ziyaretlerinden çok daha fazlaydı; gelenlerin çoğu general veya binbaşı rütbesindeki subaylardı.

Fan Changyu kimseyi ihmal etmeye cesaret edemiyordu ama bu tür sosyal ilişkilerdeki o ince kıvraklık bir günde öğrenilecek bir şey değildi. Bu kalabalığın içinde rahatça hareket etmeyi bir türlü beceremiyordu. Neyse ki savaş henüz bitmemişti ve ordu içinde özel ziyafetler vermek uygun görülmüyordu; bu sayede bu insanları ağırlamak için büyük sofralar kurmak zorunda kalmamıştı.

Yükselen tebrik sesleri karşısında, eskiden meddahların anlattığı hikâyelerdeki komutanları taklit ederek, tebrik edenlere tek tek yumruğunu avucuna vurup selam vererek "Birlikte nice başarılara," diyordu.

Askeriyede de ne kadar çok dalkavuk olduğunu o an anlamıştı.

Daha önce hiç görmediği birkaç subay, onu neredeyse gökyüzünden inmiş bir savaş yıldızıymış gibi göklere çıkarıyordu.

"Daha Jizhou'da baraj inşa edilirken Fan Kumandan'ın namını duymuştum! Henüz sıradan bir halktan biriyken bile vatanı dert edinmiş, o yağmurlu gecede üç gözcüyü tek başına haklamıştı! İşte o sayede asilerin vadiye çekilip sular altında bırakılması planı tıkır tıkır işledi!"

"Yixian Geçidi'nde Shi Hu'yu katlettiği o savaş da gerçekten muazzamdı! Elinde iki kasap bıçağıyla Shi Hu'nun kellesini alıverdi! Bu sefer ise贺 (He) Hazretlerini kurtarıp Changxin Kralı'nı öldürerek eşsiz bir kahramanlık gösterdi!"

Çevresindekiler hayranlık içinde, "Yiğidin harman olduğu yer belli olmaz, eskiler boşuna dememiş!" diye övgüler yağdırıyordu.

Fan Changyu ise alçakgönüllülükle, "Beyler, teveccühünüz," dedi. "Changxin Kralı'nı öldürebilmem sadece şans eseriydi."

Hemen o an bir subay sözünü kesti: "Fan Kumandan, boşuna tevazu göstermeyin! Şans olsa bile, bu şans her kula nasip olmaz!"

Herkes bu sözleri onaylarken, çenesinin iki yanına ince bıyıklar bırakmış bir subay, onun adına hayıflanmaya başladı: "Aslında Changxin Kralı'nın kellesini almak en büyük hizmet sayılmalı. Öncü birlik dağıldıktan sonra sağ kanat ordusunu asilerin ana karargâhına süren de Kumandan'dı. Saray nasıl olur da Kumandan'a sadece beşinci dereceden bir rütbe verir ve ödül olarak sadece üç yüz altın bağışlar?"

Fan Changyu bir an duraksadı; Süvari Kumandanlığı'nın beşinci derece bir makam olduğunu o an öğrenmişti.

Xie Zheng, Xie Wu kılığındayken ona Changxin Kralı'nı öldürmenin ödülünün bin altın olması gerektiğini söylemişti.

Fakat ona verilen miktar sadece üç yüz altındı.

İmparatorluk fermanına yazılmış bir ödülü, hiçbir memur yürek yemişçesine zimmetine geçirmeye cüret edemezdi. Bu durumda tek ihtimal kalıyordu: İmparator ona ödül verirken bu kadarını uygun görmüştü.

Fan Changyu bir an için bunun nedenini çözemedi.

Ancak bu adamın sözleri, sanki Tang Peiyi'nin onun askeri başarısını çaldığını ima eder gibiydi.

Burada bu kadar çok insan varken, hatta birçoğu yabancıyken, bu adamın sözlerinin dışarı sızması şüphesiz onun hakkında dedikodu

çıkmasına neden olurdu.

He Jingyuan'ın uyarıları hâlâ kulaklarındaydı. Fan Changyu tetikte kalarak hemen cevap verdi: "Chongzhou'ya saldırı taktikleri ve ordunun dizilişi tamamen He Hazretleri ve General Tang'ın emekleridir. Asıl büyük başarı onlara aittir. Ben sadece küçük bir müfreze komutanıyken bir anda beş rütbe birden atladım; bu zaten İmparator Hazretleri'nin yüce lütfudur. Kaldı ki ordudaki tecrübem henüz çok az, bu kumandanlık görevini üstlenirken bile içim titriyor. Gelecekte sizlerin desteğine ve hoşgörüsüne muhtacım."

Ordugâhta elli kişiden sorumlu olan rütbesiz subaylara "müfreze komutanı" denirdi ama asil ve vekil ayrımı olduğu için alt rütbeliler genellikle asil komutana "müfreze reisi" derlerdi.

Fan Changyu'nun bu sözleri hiçbir açık kapı bırakmamıştı. Diğer subaylar, o bıyıklı adam o imalı cümleyi kurduğunda zaten içten içe ter dökmeye başlamışlardı.

Onlar sadece gelecekte Fan Changyu'nun emrinde çalışacakları için tebrik etmeye gelmişlerdi.

Eğer o sözler Tang Peiyi'nin kulağına giderse ve Tang Peiyi, Fan Changyu'dan hoşnutsuz kalırsa; üstleri ana komutan tarafından sevilmeyen birinin emrindeki bu insanların ne umudu kalırdı?

Bu yüzden Fan Changyu'nun hem alçakgönüllülük yapıp hem de He ve Tang'ı onurlandırdığını duyunca, odadaki herkes rahat bir nefes aldı ve hemen onayladılar: "Kumandan haklı, iki generalin emeği çok büyük ama Kumandan da bulunduğu makamı sonuna kadar hak ediyor!"

Bu mesele böylece kapanmış oldu.

Fan Changyu tam misafirleri uğurlamaya hazırlanırken, çadırın dışına davetsiz bir misafir daha geldi.

"Kumandan'ın burası ne kadar da neşeliymiş."

Mart rüzgârı kadar yumuşak ve duru olan bu sesin ayırt edilmemesi imkânsızdı.

Fan Changyu başını çevirdiğinde, uşağın çadır perdesini kaldırdığını ve gök mavisi alim cübbesi içinde Li Hua'an'ın gülümseyerek içeri girdiğini gördü.

Çadırdaki subaylar bir anda ciddileştiler. Fan Changyu, "Acaba o da mı rütbe alışımı kutlamaya geldi?" diye düşündü ama nezaketi elden bırakmayarak selam verdi: "Li Hazretleri."

Li Hua'an'ın zarif kaşları hafifçe kalktı. Kaşlarının rengi solgundu ve uçlarındaki o hafif kavis, ona son derece yumuşak ve zararsız bir hava katıyordu. Bu yüzden başkasında yakışıksız durabilecek bu hareket, onda hâlâ seyirlik bir zarafet taşıyordu.

Hafifçe gülümseyerek, "Fan Kumandan, Hua'an ile hâlâ bu kadar mesafelisin," dedi.

Elini uzatıp arkasındaki uşaktan işlemeli bir kutu aldı ve devam etti: "Fan Kumandan'ın İmparator Hazretleri'nden ödül aldığını duyunca, Hua'an da naçizane bir hediye hazırladı."

Kapı eşiğinde bir muhafız gibi bekleyen Xie Wu bu manzarayı görünce gözleri yuvalarından fırladı. Eğer bakışları maddeleşebilseydi, Li Hua'an'ın ensesinde iki delik açabilirdi.

Her ne kadar Markiz şu an Kumandan'dan ayrı düşmüş olsa da, Üstad Gongsun haber alması için Xie Shisan'ı Chongzhou'ya göndermişti. Markiz döndükten sonra doğrudan Kangcheng asilerini hedef alması, açıkça Kumandan'dan vazgeçemediğini gösteriyordu.

Kumandan'a gelince; Xie Wu onun kaç kez o siyah demir kılıca bakıp daldığını kendi gözleriyle görmüştü.

Li Hua'an şimdi gelmiş ne diye yaltaklanıyordu? Yangından mal mı kaçırıyordu?

Xie Wu'nun kalbi küt küt atarak Fan Changyu'ya bakıyor, o hediyeyi sakın kabul etmemesi için dua ediyordu.

Fan Changyu kaşlarını çatarak Li Hua'an'a dedi ki: "Li Hazretleri'nin nezaketi için müteşekkirim ama ordu içinde şahsi hediyeleşme yasaktır. Bu hediyeyi kesinlikle kabul edemem."

Daha önce onu görmeye gelen yüzbaşılar, "hasta ziyareti" bahanesiyle gelmişlerdi ve getirdikleri şeyler de pahalı olmayan çörekler veya içeceklerdi; bu yüzden şahsi çıkar ilişkisi sayılamazdı.

Bugün tebrik etmeye gelen subaylar da ordu içinde ona hediye verecek kadar aptal değillerdi, herkes eli boş gelmişti. Bu yüzden Fan Changyu'nun reddetmesi zor olmamıştı.

Li Hua'an bunu duyunca gülümsedi ve "Kumandan yanlış anladı," dedi. "Bu kutunun içindekiler, Hua'an'ın boş vakitlerinde üzerine notlar düştüğü birkaç strateji kitabından başka bir şey değil."

Bunu söylerken kutuyu açtı; içinde gerçekten de birkaç yarı eski savaş sanatı kitabından başka bir şey yoktu.

Parmak uçlarıyla kutunun alt kısmına belli etmeden hafifçe vurdu, yüzündeki gülümseme hiç eksilmedi: "Hua'an'ın bu hediyesi gerçekten de naçizane bir şey, Kumandan'ı güldürdümse affola, lütfen hor görmeyin."

Sözü buraya kadar getirince ve içindekiler sadece birkaç kitap olunca, Fan Changyu'nun reddetmek için bir bahane bulması gerçekten zorlaşmıştı.

Üstelik Li Hua'an'ın o gizli hareketi, sanki bu kutuyu önce bir kabul etmesi gerektiğini ima ediyor gibiydi.

Fan Changyu bir an düşündü; eğer sadece kitap hediye edecek olsaydı, bunca subay tebrik için buradayken gelmesine gerek yoktu.

Bakışlarını, az önce kendisiyle Tang Peiyi'nin arasını açmaya çalışan o bıyıklı subayın yüzünde gezdirdi. He Jingyuan'ın, Li Taifu taraftarlarının şu an kendisine zarar vermeyeceğine dair sözlerini hatırladı. Bir anlık tereddütten sonra Li Hua'an'ın uzattığı kutuyu aldı: "O halde nezaketinize icabet ediyorum."

Li Hua'an'ın yüzündeki ifade bir nebze rahatlamış gibiydi. Gülümseyerek, "Hua'an'ın savaş sanatındaki bilgisi sığdır, tek dileğim bu notlu kitapların Kumandan'a bir nebze olsun fayda sağlamasıdır," dedi.

Fan Changyu nezaketen karşılık vermek zorunda kaldı: "Hazretleri

fazla tevazu gösteriyor."

Tebrik etmeye gelenleri nihayet uğurladığında, Fan Changyu kendini sandalyeye bıraktı; beyni zonkluyordu.

Kim demiş ordudakilerin hepsi kaba saba, düşüncesiz adamlar diye? Erlikten başlayıp tırnaklarıyla kazıyarak subaylığa yükselen bu adamların hiçbiri aptal değildi.

O kasten tuzak kuran, kendisiyle Tang Peiyi'nin arasını açmaya çalışan subaya karşı gelecekte mutlaka tetikte olmalıydı. Ancak böyle açıkça belli olan düşmanlarla baş etmek kolaydı; asıl korkulması gereken gizli sinsi olanlardı.

Li Hua'an'ın tavrı da bir o kadar tuhaftı.

Herkes gittikten sonra Fan Changyu kutuyu dikkatle inceledi; gizli bir bölme yoktu, kitapların arasında bir not da çıkmamıştı. Sayfa kenarlarındaki küçük notlar gerçekten de sadece strateji açıklamalarıydı.

Bir türlü işin içinden çıkamayınca iç çekerek Xie Wu'ya sordu: "Xiao Wu, sence Li Hua'an'ın bu kitapları bana vermekteki asıl amacı ne olabilir?"

Fan Changyu ciddi bir şey sorduğu için Xie Wu içindeki önyargıyı bastırıp analiz etmeye başladı: "Şu an Jizhou'daki askeri güç el değiştirdi. Alttaki subaylar Yaşlı General He'ye güvenseler de, o artık işlerin başında değil. Kendilerine yeni bir yol çizmek zorundalar. Tıpkı o yüzbaşıların size yaranmaya gelmesi gibi; siz onların bu yakınlığını kabul ettiğinizde, bu bir taraf seçme ve saf tutma anlamına gelir."

Burada duraksadı, Fan Changyu'ya bir bakış attıktan sonra devam etti: "Li Hua'an... muhtemelen sizi kendi tarafına çekmeye çalışıyor."

Fan Changyu anlamıştı: "Yani bu kitapları kabul ederek Li ailesiyle aynı safta mı durmuş oldum?"

Xie Wu başını salladı ve ekledi: "Ama hediyeyi özellikle herkesin önünde vermesi, belli ki bunu birilerinin bilmesini istediği içindi."

Fan Changyu meseleyi iyice tarttı. Onu öldürmek isteyen tek kişi Wei Yan'dı ama Li tarafının korumasına girse de girmese de Wei Yan'ın durmayacağı belliydi.

O halde Li Hua'an'ın bu gövde gösterisini yapmasının tek bir nedeni kalıyordu: Bugün ordugâha gelen o ferman taşıyan hadım.

Ama o hadım İmparator'un adamıydı.

Yoksa İmparator mu ona karşı bir niyet besliyordu?

İyi de İmparator neden ona düşman olsun ki? Henüz He Jingyuan sorgulanmamıştı, yani gerçek kimliği henüz tüm sarayda ayyuka çıkmamıştı. İmparator, büyükbabası yüzünden ona kin besliyor olsa bile, neden ona rütbe versin ki?

Her ne kadar bu rütbe biraz "kırpılmış" gibi görünse de.

Fan Changyu düşündükçe işin içinden çıkamadı, sinirle saçlarını karıştırdı.

Eskiden yanında ona durumu analiz eden Üstad Tao vardı. Şimdi Üstad Tao'dan haber yoktu, He Jingyuan da yakında Jizhou'ya dönecekti. Bundan sonra ne gelirse başına, tek başına kararlar vermek zorundaydı.

Bunları düşünürken gözü masanın üzerindeki kırmızı ipek örtülü tepside duran üç yüz altına takıldı.

Bu altın külçelerin her biri on sekiz kıratlık ağırlıktaydı, tepside tam otuz külçe vardı. Işıl ışıl parlıyorlardı.

Bir an düşündü ve Xie Wu'ya emretti: "Bu altınlardan on üç tanesini al, devletin verdiği tazminatlarla birlikte şehit düşen o on üç askerin ailesine gönder. İki tanesini de ağır yaralı askerlere şifalı yiyecekler almak için ayır. Bir de bana gerçekten bilgili, bu işlerden anlayan birkaç kurmay bul. Ücretlerini sen ayarla."

Xie Wu başını salladı: "Kumandan artık beşinci derece bir görevli, yanında birkaç kurmay bulundurması şart. Ancak... şehit ailelerine gönderdiğiniz miktar biraz fazla değil mi?"

On altın külçesi, gümüşe çevrildiğinde yüzlerce birim ederdi; devletin verdiği beş birimlik tazminatla birleşince devasa bir rakam çıkıyordu.

Fan Changyu, "Ben o askerlere söz verdim," dedi.

Yüzbaşı Guo önderliğindeki o grup gelecekte onun emrinde olabilirdi ama asla onun has birliği olamazlardı.

Yanında hem yetenekli hem de ona sonuna kadar sadık insan sayısı hâlâ çok azdı.

Kendi yetiştirdiği o küçük erlerin içinden birkaçını seçip has muhafızı yapmak istiyordu.

Xie Wu bu cevabı duyunca bir an duraksadı ama daha fazla bir şey söylemedi.

Tam kapıdan çıkacakken Fan Changyu onu tekrar durdurdu: "Şu strateji kitaplarını da al, alttaki askerlere dağıt okusunlar."

Xie Wu donakaldı.

Fan Changyu, "Biraz strateji öğrensinler, zararı olmaz, faydası olur," dedi.

Fan Changyu'nun o kitaplardan kurtulmak istediğinden emin olan Xie Wu'nun yüzünde neredeyse kulaklarına varan bir gülümseme yayıldı. Fan Changyu fark etmesin diye hemen ciddileşip kutuyu kucakladı: "Tamamdır, hemen hallediyorum!"

Xie Wu gittikten sonra Fan Changyu, silah askısındaki o kılıca bir süre dalgın dalgın baktı. Sonra eskiden Xie Zheng'in onun için notlar düştüğü kitabı çıkarıp yavaş yavaş okumaya başladı.

Okumak insanı akıllandırırdı; daha çok okumalıydı.

Li Hua'an'ın notlu kitaplar vermesi ister tesadüf ister kasıtlı olsun; dağ yolunda karşılaşmalarından, anne babasının davasını araştırmasına, oradan kimliğindeki sorunu bulup He Jingyuan'ın sahte evrak düzenlediğini ortaya çıkarmasına kadar her şey, gerçekten de fazla "tesadüfi" görünüyordu.

Saray.

Yeşim binalar ve görkemli kuleler arasında, hatmi çiçeği kırmızısı saray giysileri içinde alımlı bir kadın hızla ilerliyordu. On altı tane saray cariyesi, başları önde, küçük ve hızlı adımlarla onu takip ediyordu.

Baş Mabeyn Odası'nın önünde bekleyen yaşlı hadım, kadını uzaktan görünce buruşuk yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirip karşılamaya çıktı: "Hangi rüzgâr attı Prenses Hazretlerini buraya..."

Kadının bir nilüfer kadar güzel olan yüzünde buz gibi bir ifade vardı. Elinin tersiyle yolunu kesen yaşlı hadımı kenara itti ve kaşlarını çatarak gürledi: "Çekil yolumdan!"

Yaşlı hadım bir "Aman!" diyerek yere kapaklandı. Bu hırçın kadını durduramayacağını anlayınca, içeridekinin öfkesinden korkarak kadının bacağına sarıldı ve tiz sesiyle bağırdı: "Prenses Hazretleri, giremezsiniz! Hünkârımız yorgun, az önce istirahate çekildiler..."

O konuşurken kadın çoktan Baş Mabeyn'in kapısını ardına kadar açmıştı.

Odayı kaplayan yoğun amber kokusu dışarı sızarken, kadının özenle makyaj yapılmış yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi.

Yaşlı hadım korkudan kapı eşiğinde secdeye kapanmıştı: "Hünkârım affedin, kulunuz ölmeyi hak ediyor, Prenses Hazretlerini durduramadım..."

"Yeter, çekil," dedi içeriden genç bir erkek sesi.

Yaşlı hadım sanki idamdan kurtulmuş gibi eğilerek dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Prenses, ejderhalı masanın arkasında, sarı imparatorluk cübbesi içinde tek eliyle şakaklarını ovuşturan, yorgunluktan bitap düşmüş adama korkusuzca baktı ve soğuk bir sesle hesap sordu: "Beni ve Markiz Wuan'ı evlendirmek için ferman mı çıkardın?"

İmparator, basamakların altındaki bu güzel kadına baktı. Dudakları kıvrıldığında hiç art niyeti olmayan bir delikanlı gibi gülümsedi ama bakışları karanlıkta dil çıkaran zehirli bir yılanı andırıyordu: "Ben imparatorluk ablam için dünya üzerinde eşi benzeri olmayan bir kahramanı eş olarak seçtim, ablam memnun değil mi?"

Prenses öfkeyle bağırdı: "Markiz Wuan darda kaldığında bir halk kızıyla tanışmış, o kızla sözlenmiş! Sen benim bu sevenlerin arasına giren kötü kalpli biri olmamı mı istiyorsun?"

İmparator, "Ablam çok evhamlısın," dedi. "Sıradan, kaba bir halk kızı, bizim koca imparatorluğumuzun incisi olan seninle aşık atabilir mi? Markiz Wuan o kızla bağlarını çoktan kopardı."

Prenses kaşlarını çattı, emin bir sesle konuştu: "İmkânsız. Markiz Wuan o kızı asıl eşi yapabilmek için yıllardır inzivada olan Üstad Tao'dan kızı manevi evladı olarak kabul etmesini bile rica etti. Nasıl olur da bağlarını koparır?"

İmparator gülümsedi: "O zaman ablam erkekleri hiç tanımıyor demektir. Devasa bir güç ve dünyanın en güzel kadını karşısında, kaba bir köylü kızının ağırlığı ne kadar sürebilir ki?"

Prenses'in yüzü daha da soğudu: "Benim gözüm çöpten sakınır, böyle bir şeyi asla kabul etmem."

İmparator gayet rahat bir tavırla ekledi: "Ablam müsterih olsun, sen oraya gelin gittiğinde o kızı asla görmeyeceksin."

Prenses'in yüzü bir anda değişti: "Onu öldürdün mü? Markiz Wuan'ın sana kin beslemesinden korkmuyor musun?"

İmparator dudaklarını bükerek, "Bir generalin savaş meydanında ölmesinden daha doğal ne olabilir ki?" dedi. "Markiz'in kin besleyeceği biri varsa o da asilerdir, değil mi?"

Gençliğinde Wei Yan tarafından yetkileri elinden alınmış, hırsı fark edilmesin diye hep aptalı ve korkağı oynamıştı. Sonra Li Taifu'yu yanına çekmek için onun önünde uysal ve kontrol edilebilir biri gibi davranmıştı. Son iki yıldır ise dişlerini yavaş yavaş göstermeye başlamıştı.

Bu sözleri duyan Prenses'in gözlerinde büyük bir dehşet belirdi. Kardeşinin bu gözü dönmüşlüğü karşısında uzun süre nutku tutuldu.

İmparator önündeki kadına bakarken, yüzündeki gülümseme tıpkı o eski, saf ve aptal genç hükümdar gibiydi ama gözlerinin derinliklerinde artık bastırılamayan bir hırs ve arzu yatıyordu.

Tahtın kolçağındaki altın işlemeli ejderha başına dokunarak, umut dolu bir sesle mırıldandı: "Wei Yan bir devrilsin, imparatorluk yetkileri tekrar benim elime geçecek. Yanımda Markiz Wuan varken, o Li denen yaşlı bunaktan mı korkacağım?"

Başını hafifçe yana eğdi, keyifle gülerek ekledi: "Li ailesinin bunca yıllık yolsuzlukları, tüm ailenin boynunun vurulması için yeter de artar bile."

Prenses, o zavallı ve uysal kardeşinin hiç bu kadar yabancılaştığını görmemişti. İnce tül sarmış kolları diken diken oldu. "Ya Markiz Wuan?" diye sordu. "Onun elinde bu kadar büyük bir ordu varken ona nasıl güvenebiliyorsun?"

İmparator bir şey söyleyecek gibi oldu ama Prenses'e bakınca gülümsemesi derinleşti ve birden sustu. "Ben ona elbette güveniyorum," dedi. "Çünkü ablam benim için ona göz kulak olacak."

"Bu dünyada en güvendiğim kişi sensin ablam."

Vücudundaki o soğukluk yavaş yavaş sırtına kadar tırmandı.

Prenses kendini zorlayarak gülümsedi: "Hünkârımın bana bu kadar güvenmesi benim şansımdır."

Onun bu tavır değişikliği İmparator'u çok memnun etmişe benziyordu. "Biliyordum," dedi. "Ablamın her zaman benim yanımda olacağını biliyordum. Şimdi sarayına dön ve şanlı düğünün için hazırlan."

Prenses "Pekala," diyerek selam verdi. Görkemli saray giysisinin eteklerini sürüyerek dışarı çıktı. Geldiği gibi başı dik ve mağrur ilerliyordu, on altı cariye peşindeydi.

Kimse bilmiyordu ama sırtındaki ince tül soğuk terden sırılsıklam olmuştu, sadece gür saçları bunu saklıyordu.

Kendi sarayına döndüğünde kapıları kapattırdı ve öfkeden yerdeki porselenleri bir bir parçaladı.

Yorulunca elini alnına dayayıp bir sedire oturdu. Karlı kaşları hâlâ çatıktı, belli ki büyük bir huzursuzluk içindeydi.

Baş cariye dikkatle bir fincan çiçek çayı uzattı: "Prensesim, kendinizi bu kadar harap etmeyin..."

Prenses fincanı aldı, tam içecekken İmparator'un sözleri aklına geldi. Öfkesine hakim olamayarak fincanı yere fırlattı. Porselen parçaları etrafa saçılırken hizmetçiler korkudan sıçradı.

"O da kim oluyor ki? Düşük mevkili bir cariyeden doğma, arkasında kimsesi yok, şimdi kalkmış beni bu bulanık suya çekmeye çalışıyor!"

Prenses'in yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

O, önceki imparatorun en sevdiği kızıydı ama ilk kızı değildi. Ondan önceki prensesler çocuk yaşta öldüğü için "Büyük Prenses" unvanını almıştı.

Annesinin soyu asildi; İmparator ile aynı anneden değillerdi.

İmparator bu yıllar boyunca muhtemelen onun dayı tarafının gücüne ihtiyaç duyduğu için ona yakın davranmıştı.

Baş cariye o sırada odanın dışındaydı, içeride ne konuşulduğunu bilmiyordu. Sadece düğün fermanı yüzünden öfkelendiğini sanarak tekrar söze girdi:

"Prensesim, o Gongsun Sanlang sizden kaçmak için hâlâ memuriyete girmiyor, başkente adımını bile atmıyor. Neden hâlâ onu düşünüyorsunuz? Markiz Wuan büyük zaferler kazanmış, gencecik yaşında markiz olmuş biri... Doğrusu eş adaylarının en iyisidir..."

"Sus!" Prenses'in yüzü bir anda buz kesti. Sedirin ahşap kolçağındaki tırnakları, aşırı güç uygulamaktan neredeyse kırılacaktı.

Baş cariye korkudan donakaldı.

Prenses aşırı tepki verdiğini fark edince, kirpiklerini indirip gözlerindeki o kontrolsüz duyguyu gizledi. Soğuk bir gülümsemeyle sözü çevirdi: "Sen Markiz Wuan'ın sonunun hayır olacağını mı sanıyorsun?"

Cariyenin yüzünde bir şaşkınlık belirdi, işin içinde siyasi bir hesaplaşma olduğunu anladı. "Ferman çıktı bir kere, elçi de yola koyuldu. Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Prenses bir süre gözlerini kapatıp düşündü, sonra birden, "Bana mürekkep hazırla," dedi.

Kangcheng.

Bir grup asker nehir kenarında durmuştu. İplerle bağlanmış haydutlar, birer çuval gibi yan yana dizilmişlerdi. On beş kadar zırhlı muhafız, bu yakalanmış balıkları gözetliyordu.

Nehir kıyısındaki çimenler gürleşmişti ama yaz geldiği için sapları biraz sertleşmişti; savaş atları burunlarıyla taze filizleri arıyordu.

Gongsun Yin, Chongzhou'ya gönderdiği askerinden gelen mektubu aldığında kaşları çatıldı.

"Fan Hanım'ın Changxin Kralı'nı öldürdüğünü, ama sarayın ona sadece Süvari Kumandanlığı verdiğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

Xie Shisan başını salladı: "Kesin bilgi. Saray hadimi bizzat gidip fermanı okumuş."

Gongsun Yin şaşkınlıkla, "Changxin Kralı'nın kellesi bu kadar mı ucuzmuş?" diye mırıldandı.

Eliyle Xie Shisan'a gitmesini işaret etti. Nehir kenarında üstü çıplak duran, bir askerin sırtından aşağı su dökerek yaralarını temizlemesine izin veren adama baktı. Yanına giderek sesini kasten yükseltti: "Fan Hanım gerçekten de yiğit bir kadınmış, Changxin Kralı'nı öldürdükten sonra beşinci derece Süvari Kumandanı

yapılmış."

Xie Zheng'in sırtından akan su, hafif bir gül kurusu rengine bürünmüştü.

Gongsun Yin'in sözlerini duyunca, yarı kapalı göz kapaklarını hafifçe kaldırdı ama tek kelime etmedi. Soğuk ve ilgisiz bir hali vardı.

Bu yarım ay boyunca her yerde haydut avlamış, Kangcheng civarındaki tüm inlerini dağıtmıştı. Sırtındaki yaralar tam iyileşecekken her seferinde tekrar açılıyordu.

Yine de bir kez bile ilaç sürdüğü görülmemişti.

Asker bir kez daha su döküp sırtındaki kanayan yarayı temizleyince, yeterli olduğunu belirtircesine elini kaldırdı ve cübbesini alıp doğrudan üzerine geçirdi.

Gongsun Yin kaşlarını çatarak, "Bu yaralarla böyle devam edersen, sonunda canından olacaksın," dedi.

Xie Zheng cevap bile vermeye tenezzül etmedi, yakasını düzeltip yürümeye başladı: "Kangcheng civarındaki haydut sorunu bitti. Bir iş için Huizhou'ya dönmem gerekiyor, burası sana emanet."

Gongsun Yin, güneşin altında hastalıklı bir solgunluk taşıyan yüzüne baktı, ona sövmek istedi ama kendini tuttu. Sadece, "Duyduğuma göre Li Hua'an, Fan Hanım'a tebrik hediyesi olarak bir sürü notlu strateji kitabı göndermiş. Benim Fan Hanım ile olan dostluğum onunkinden daha iyidir. Hazır Sui Yuanqing'i Chongzhou'ya götürecekken, Kangcheng'de kalmayayım. Giderken Fan Hanım'a ben de bir hediye götürürüm," dedi.

Xie Zheng'in adımları bir an duraksadı. "Keyfin bilir," dedi ve arkasına bakmadan yürümeye devam etti.

Gongsun Yin, onun atına binişini izlerken sonunda öfkeyle bağırdı: "Xie Jiuheng! Sende de ne yürek varmış! Madem gerçekten vazgeçebiliyorsun, eve dönünce odandaki o çirkin tahta bebeği ateşe at da görelim!"

At toz duman içinde uzaklaştı, atın üzerindeki adam ona hiçbir cevap vermedi.

Geride kalan zırhlı muhafızlar bir an duraksadı, sonra esir haydutları da alıp peşinden gittiler.

Gongsun Yin tek başına kalmış, hâlâ söyleniyordu.

Xie Zheng yanına sadece iki muhafız alarak gece gündüz demeden yol aldı ve Huizhou'daki Xie malikânesine ulaştı.

Babası vaktiyle batı sınırını korurken Huizhou'ya yerleşmişti; bir bakıma Huizhou'daki bu ev, asıl aile ocağıydı.

Başkentteki ev ise babası evlenirken alınmıştı ve oradaki her bir ağaç, her bir çiçek o kadının zevkine göre düzenlenmişti.

Huizhou'daki evde bekleyen emektar askerler, Xie Zheng'i gece yarısı karşılarında görünce çok şaşırdılar.

Onlara asker dense de aslında ailenin birer ferdi gibiydiler; hepsi babasıyla birlikte savaşmış, kolunu bacağını kaybetmiş ve bir daha savaş meydanına dönemeyecek olan adamlardı.

Xie ailesi bu insanlara ömür boyu bakardı.

Xie Zheng kimseyi rahatsız etmeden doğrudan aile tapınağına gitti. Yukarıdaki o ata yadigârı tabletlerin önünde bütün gece diz çöktü.

Ertesi gün şafak vaktine kadar tapınağın kapısı dışarıdan açılmadı.

Topal ve tek kollu ama oldukça yapılı, orta yaşlı bir adam aksayarak içeri girdi. Bir çam ağacı gibi dimdik diz çökmüş olan adama bakarak sakin bir sesle konuştu: "Markiz'in dün gece döndüğünü duydum, neden haber vermediniz?"

Xie Zheng, "Amca Zhong, cezamı çekmeye geldim," dedi.

O sakat adamın gözlerinden bir anlık bir şaşkınlık geçti ama hemen kendini toparladı. "Ne kadar ceza?" diye sordu.

Xie ailesinin töreleri vardı; eğer bir Xie erkeği büyük bir hata yaparsa, aile tapınağına gelip cezasını isterdi.

Bu on yedi yıl içinde Xie Zheng'in ceza istediği tek sefer, Jinzhou'yu geri aldığında, tıpkı kuzeyli barbarların vaktiyle halka yaptığı gibi, şehirdeki tüm barbarların kılıçtan geçirilmesi emrini verdiği zamandı.

Xie ailesi kadim zamanlardan beri merhametli generaller yetiştirmişti. O katliamdan sonra dünya onu sadece bir "kasap" olarak anmış, ailenin o asil ruhunu unutmuştu.

Bir ordu komutanının içindeki öfkeyi dizginleyememesi büyük bir hataydı.

Xie Zheng o seferinde, aile törelerinin en ağır cezası olan yüz sekiz kırbaç darbesini istemişti.

Bugün de atalarının ruhları önünde aynı cevabı verdi: "Yüz sekiz kırbaç."

Bu rakam adamın gözlerindeki şaşkınlığı yeniden canlandırdı. "Markiz ne suç işledi?" diye sordu.

Xie Zheng, tam ortada duran Xie Linshan'ın tabletine bakarak, "Bunu ileride öğreneceksin Amca Zhong," dedi.

Amca Zhong da savaş meydanlarından gelmişti, kan kokusuna karşı hassastı. Xie Zheng'in sırtındaki eski yaraların açıldığını, cübbesinin kanla ıslandığını fark etmişti.

Tereddütle, "Markiz'in üzerinde zaten ağır yaralar var gibi görünüyor," dedi.

Xie Zheng sadece, "Ziyanı yok," dedi.

Amca Zhong duvarda asılı duran piton derisi kırbacı aldı. Sessizce Xie Zheng'e baktıktan sonra sordu: "Başlıyoruz?"

Xie Zheng boğuk bir sesle "Evet," dedi.

"Atalarımız yüce, tarihimiz şanlıdır; evlatlarımıza ve torunlarımıza

öğütlerimizi doğruluk üzerine kurarız."

Gür bir sesle okunan aile öğüdüyle birlikte, ilk ağır darbe Xie Zheng'in sırtına indi.

Xie Zheng'in gövdesi sarsıldı, sırtı bir çelik parçası gibi gerildi. Yanındaki ellerini yumruk yaparak sıkmıştı; öne kapaklanmamak için kendini zor tutuyordu.

Ancak sırtındaki giysi o ilk darbeyle parçalandı ve derisinde kan oturmuş, şişkin bir kırbaç izi belirdi.

Xie ailesinin kuralıydı; ceza uygulanırken aile öğütleri yüksek sesle okunurdu ki cezalı neden ceza aldığını bilsin ve o öğütleri kemiklerine kadar işlesin.

"Bu vasiyeti derinlemesine düşün, erdemini artır; ey torunlarım, benim bu öğütlerimi can kulağıyla dinleyin."

"Şrrak!"

Bir ağır darbe daha indi. Kırbaç izi, sırtındaki o sayısız kez açılmış olan yarayla çakıştı. Kan sıçradı. Xie Zheng'in dudakları acıdan bembeyaz oldu, şakaklarından ter damlaları süzülüyordu. Yumruk yaptığı ellerindeki damarlar dışarı fırlamıştı ama tek bir ses bile çıkarmadı.

Aile öğütleri kırbaç darbeleriyle birlikte bir bir dökülüyor, Xie Zheng'in sırtı kan gölüne dönüyordu. Göz kapaklarından ter damlıyordu ama o hâlâ gözlerini ayırmadan babasının tabletine bakıyordu.

Doksan sekizinci darbeye gelindiğinde, sırtından boşalan kan cübbesini tamamen ıslatmış, yerdeki taşların üzerinde küçük bir gölet oluşturmuştu.

Artık dizlerinin üzerinde duramıyordu, öne doğru devrildi. Gözlerinin önü kararıyordu, babasının tabletini neredeyse seçemez hale gelmişti.

Amca Zhong'un kolu yorulmuştu, elindeki piton derisi kırbaç tamamen kana bulanmıştı.

O, bu neslin ceza infazcısıydı; içi ne kadar sızlasa da cezayı hafifletemezdi.

Sadece bu seferlik, "Markiz, burada bırakalım," dedi.

Xie Zheng yere kapaklanmışken koynundaki o tahta bebek yere düştü. Avuç içleri acıya direnmekten kan revan içindeydi. Bebeği geri alırken o küçük tahta parçasına da kanı bulaştı. Göz kapaklarını yavaşça oynattı ve sordu: "Kaç darbe kaldı?"

Amca Zhong, "On darbe," dedi.

Xie Zheng bir eliyle yerden destek alıp diğer eliyle o bebeği kavrayarak yavaşça doğruldu. Kan içindeki sırtını tekrar dikleştirdi ve "Devam et," dedi.

Amca Zhong'un gözlerinden bir merhamet parıltısı geçti ama yine de gür sesiyle öğütleri okuyarak kırbacı indirdi.

Yere sıçrayan kan damlaları, taşların üzerinde açan kırmızı çiçekler gibi duruyordu.

On darbe; ne çoktu ne az. Bittiğinde Xie Zheng kanlar içindeydi. Parmakları o tahta bebeği öyle sıkı kavramıştı ki neredeyse içine gömülmüştü. Başı öne düştü, gözlerini açacak hali kalmamıştı.

Amca Zhong, durumunun kötüleşmesinden korkarak hemen tapınaktan dışarı çıkıp hekim çağırmaya gitti.

Xie Zheng yerde nefes nefese yatıyordu. Sırtındaki acı artık hissizliğe dönüşmüştü.

Bir süre sonra kendine gelince, bin batman ağırlığındaki göz kapaklarını zorlayarak açtı. Babasının tabletine bakarak bir kez secde etti ve kısık bir sesle mırıldandı: "Evladın sana layık olamadı."

Kalbini birine kaptırmıştı; o kalbi söküp atmıştı ama yine de kıyamıyordu, vazgeçemiyordu.

Başlarda savaşarak ve öldürerek bu hissi uyuşturabildiğini sanmıştı ama sırtındaki yaraların her açılışındaki o acı bile, onu görme isteğini bastıramıyordu.

Vücudu kasılmalarla sarsılıyordu ama bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Aslında o, her şeyin farkındaydı.

Sadece onu görmek istiyordu.

Öyle çok istiyordu ki, kemikleri bile sızlıyordu.

Bu yüz sekiz kırbaçlık cezayı çektiğine göre, artık ona gidebilirdi.

109. Bölüm

He Jingyuan'ın Jizhou'ya döneceği gün, Fan Changyu, Tang Peiyi ve diğer tüm komutanlar onu uğurlamaya bizzat gittiler.

He Jingyuan'ın yaraları henüz tam iyileşmediği için ata binemiyordu; ordugâhın dışında onu bekleyen, yeşil örtülü bir at arabasıydı.

Tang Peiyi, He Jingyuan arabaya binmeden önce büyük bir saygıyla selam vererek konuştu: "Hazretleri Jizhou'ya dönünce gönlünü ferah tutup iyileşmesine baksın. Ben, Peiyi, ant içerim ki Chongzhou'yu düşürecek ve o Sui Yuanhuai'yi canlı ele geçireceğim. Güveninizi boşa çıkarmayacağım!"

He Jingyuan ona bakarak başını salladı, takdirle omzuna vurdu. Bakışları Fan Changyu ve eskiden beri peşinden gelen komutanların üzerinde gezindiğinde, gözlerinde yaşanmışlıkların verdiği bir hüzün belirdi.

Bugün burada olanların hepsi kendi adamları olduğu için sözlerini sakınmadı: "Peiyi, bu yeğenim sana emanettir. Gelecekte ona göz kulak olmanı dilerim."

Tang Peiyi hemen cevap verdi: "Fan Kumandan bir kadın olsa da, orduda herkesin saygı duyduğu bir aslandır. O gün o üç gözcüyü haklamasaydı, planımız bozulur ve Lucheng elden giderdi. O zaman benim ölmem bile bu hatayı telafi etmezdi. Asıl gelecekte benim Fan Kumandan'a ihtiyacım olacak."

Başkomutanlığa yükselmesinde sağ kanat ordusunun kazandığı zaferlerin payı büyüktü; bu yüzden söyledikleri sadece nezaket icabı değildi.

He Jingyuan, "Bu kız bazen çok inatçıdır," dedi. "Saray meselelerinde ona yol göster."

Tang Peiyi bu sefer başka bir şey söylemeden emri kabul etti.

He Jingyuan sonra Fan Changyu'ya baktı. Fan Changyu'nun içi

buruktu, "Amca," diye seslenebildi sadece.

He Jingyuan, "General Tang'ın emrinde iyi çalış, adını tarihe yazdır," dedi.

Gözlerinde on yedi yıl öncesine dair anlatamadığı pek çok karmaşık duygu gizliydi ama o sözler burada, herkesin önünde söylenemezdi.

Fan Changyu kararlılıkla başını salladı.

Fan Changyu'nun yanında duran, çenesinde hafif kirli sakalları olan heybetli bir subayın gözleri o an doldu: "Hazretleri..."

He Jingyuan ona bakıp gülümsedi: "Seni bunca yıl yanımda tuttum, o hırçın mizacın artık biraz durulmuştur. Wen Chang, artık General Tang ile birlikte savaş meydanlarında kendine bir istikbal kur."

Bu adam, kısa süre önce Jizhou'dan buraya tayin edilen Zheng Wen Chang'dı.

Daha önce asiler Jizhou'yu almak için Lucheng'e saldırdığında, He Jingyuan bizzat oraya gitmiş, Jizhou'daki işleri Zheng Wen Chang'a bırakmıştı. Bir bakıma o, He Jingyuan'ın Jizhou'daki gözü kulağı olmuş, Li Hua'an'ı izlemişti.

Şimdi Li Hua'an istediği bilgileri alıp Chongzhou cephesinde kaldığı ve He Jingyuan Jizhou'ya döndüğü için, He Jingyuan, Fan Changyu'nun orduda yalnız kalmasından korkarak Zheng Wen Chang'ı da buraya çektirmişti.

Vaktiyle hem Tang Peiyi hem de Zheng Wen Chang onun emrindeydi ama Tang Peiyi ile olan ilişkisi sadece komutan-asker düzeyindeyken, Zheng Wen Chang onun bizzat yetiştirdiği öğrencisiydi.

Şimdi Tang Peiyi büyük bir güce sahipti; bu yüzden Zheng Wen Chang'ın burada olması önemliydi.

Vedalaşma bittikten sonra He Jingyuan arabasına bindi.

Fan Changyu ordugâha dönerken gökyüzünün sonsuzluğuna baktı, içinde bir yalnızlık hissi uyandı. Bu yolun sonunda sevdikleri birer

birer yanından ayrılıyordu ama o yürümeye devam etmek zorundaydı.

Daha önceki gece He Jingyuan onu gizlice çağırmıştı.

Ona sabırlı olmasını, önce savaş meydanında rütbe kazanmasını, asiler temizlenip başkente ödül almaya gittiğinde anne babasının sahte kimlik meselesinin tekrar gündeme geleceğini söylemişti.

Wei Yan'ın işin içine girmesiyle, İmparator ve Li ailesinin bizzat yürüteceği bir sorgulama sayesinde on yedi yıl önceki gerçekler artık saklanamayacaktı.

Ayrıca Zheng Wen Chang'ın kendi adamı olduğunu, bir sıkıntısı olursa ona danışabileceğini de eklemişti.

He Jingyuan'ın bu ince düşünceli planları karşısında Fan Changyu minnet doluydu. Anne babası öldüğünden beri, Zhao Teyze'nin ailesi dışında hiçbir büyükten böyle bir yakınlık görmemişti.

Artık rütbeli bir subay olduğu için ana karargâhtaki strateji toplantılarına katılabiliyordu. Ancak strateji kitaplarını çok okumadığı için çoğu zaman Tang Peiyi ve diğerlerinin harita başında tartışmalarını dinlemekle yetiniyordu. Komutanlar bazen öyle hararetli tartışıyorlardı ki sanki birbirlerine gireceklermiş gibi görünüyordu.

Fan Changyu başlarda hiçbir şey anlamasa da artık mevzuyu kavrayabiliyordu. Yine de Chongzhou'ya yapılacak asıl saldırı planı henüz netleşmemişti.

Ancak kesin olan bir şey vardı: Savaş başladığında o, öncü birliğin başında olacaktı.

Emrine iki yüz kişilik bir süvari birliği verilmişti; sayı az olsa da öncü birliğin mızrak ucu olmak için yeterliydi.

Bu süvari birliğinin başındaki küçük rütbeli subay ise Fan Changyu'nun tanıdık olduğu biriydi.

Baraj inşaatında çalışırken, o zorla çalıştırılan siviller arasında devasa bir güce sahip olan ve her öğün tavuk budu alan bir adam

vardı. İşte o adam şimdi bu birliğin başındaydı.

Fan Changyu'yu görünce pek şaşırmadı, muhtemelen onun emrine verileceğini önceden biliyordu.

Sadece askerlerinden biri şaşkınlıkla Fan Changyu'ya bakıyordu: "Vay canına! Bu, baraj yıkılıp asiler saldırdığında kadınlar koğuşunun kapısını tek tekmede uçuran o hanım ağa değil mi?"

Belli ki bu asker de o günkü mültecilerden biriydi.

Savaşta uyumlu olabilmek için Fan Changyu artık sadece piyadeleri değil, süvarileri de eğitmek zorundaydı.

Neyse ki süvariler ona büyük bir saygı duyuyorlardı; ya Changxin Kralı'nı öldürdüğünü duymuşlardı ya da barajdaki hikâyelerini.

Fan Changyu bir yandan da Xie Wu'nun bulduğu kurmaylarla siyaset ve dünya düzeni öğrenmeye çalışıyordu. Alttaki askerlerin ne dedikodusu yaptığına ayıracak vakti yoktu.

Ancak "Fan Kumandan tek tekmede şehir kapısını yıktı" efsanesi tüm orduya yayıldığında, Fan Changyu donakaldı.

Xie Wu'ya sordu: "Ben ne zaman şehir kapısı yıkmışım?"

Xie Wu, "Duyduğuma göre asiler baraja saldırdığında olmuş," dedi.

Fan Changyu şaşkınlıkla açıkladı: "Ben şehir kapısını değil, kadınların kaldığı koğuşun kapısını tekmeledim!"

Xie Wu kıkırdayarak cevap verdi: "Bırakın böyle kalsın Kumandan, bunun size zararı olmaz, faydası olur. Yarın öbür gün asilerle karşı karşıya geldiğinizde gözlerini korkutur."

Fan Changyu son zamanlarda epey strateji kitabı okumuştu. Kurmaylarının saçları dökülene kadar uğraşması sonucu nihayet "Otuz Altı Savaş Taktiği"ni de yarım yamalak öğrenmişti.

Ne yazık ki ücretlerini birkaç katına çıkarmasına rağmen kurmaylar artık onunla çalışmak istemiyorlardı.

O an Xie Wu'nun "psikolojik savaş" dediği şeyi anlamıştı. İç çekerek, "Bu savaş sanatı dedikleri şey, aslında kimin daha sinsi olduğuyla mı ilgili?" dedi.

Xie Wu mahcup bir tavırla gülümsedi: "Eğer zekâ oyunları sayesinde daha az can kaybı oluyorsa, bu iyi bir şeydir."

Fan Changyu başını salladı ve ekledi: "Pekala, bana yeni kurmaylar bul."

Xie Wu'nun yüzündeki gülümseme dondu.

Devlet memuru olmayıp da konaklarda danışmanlık yapan o okumuş takımı küçümsenemezdi; aralarındaki haberleşme çok hızlıydı.

Xie Wu, Fan Changyu için gerçekten yetenekli birkaç kurmay bulana kadar canı çıkmıştı. Karşı taraf yeni bir kadın komutanın emrine gireceğini duyunca önce çekinmiş, ama Fan Changyu'nun başarılarını duyunca kabul etmişlerdi.

Ancak derslere başladıktan yarım gün sonra hepsi baş ağrısıyla istifa etmek istemişti.

Fan Changyu daha temel stratejileri bile bitirmemişti, nasıl öğretilebilirdi ki?

Saray meselelerine gelince; hangi memurun kim olduğunu bile bilmiyordu. Kim Wei Yan tarafında, kim Li tarafında, kim tarafsız... Bunları anlatmak deveye hendek atlatmaktan zordu.

Kurmaylar geleceklerini karanlık görüyorlardı. Sadece bilek gücü olan ama siyasetten anlamayan bir komutanın emrinde olmak, bırakın yükselmeyi, savaşta pisi pisine ölmemek bile mucizeydi.

Kılıç zoruyla Fan Changyu'ya "Sun Tzu'nun Savaş Sanatı"nı öğretene kadar hepsi yarı yarıya zayıflamış, kederden yemekten içmekten kesilmişlerdi.

Fan Changyu hem mahcup oluyor hem de bu yaşlı hocaların kahrından öleceğinden korkuyordu. Sonunda gitmelerine izin verdi.

O kurmaylar geri dönüp dertlerini anlatınca, "Açlıktan ölsek de Fan Changyu'ya kurmay olmayız" namı okumuşlar arasında yayıldı.

Şimdi Xie Wu ne zaman birine teklif götürse, adamlar eşyalarını toplayıp kaçıyorlardı.

Xie Wu durumu tartarak konuştu: "Kumandan, daha fazla ararsak paramız yetmeyecek..."

Fan Changyu, Xie Wu'nun "parayla bile kimseyi bulamıyoruz" demek istediğini anladı. Derin bir iç çekerek, "Manevi babam o kadar bilgili bir adamdı, başta beni öğrencisi yapmak istemişti. Acaba yaşlılıktan gözleri mi dumanlanmıştı?" diye sordu.

Xie Wu, "Kumandan'ın içinde büyük bir bilgelik var, Üstad Tao bunu görmüş olmalı," dedi.

Fan Changyu "büyük bilgelik" sözünün aslında "dışarıdan aptal görünmek" anlamına geldiğini biliyordu. Xie Wu'nun bu sözü teselli mi yoksa bir iğneleme mi olduğunu anlayamadı. "Neyse, sen çıkabilirsin," dedi.

Sonra eve bir mektup yazıp Xie Qi'ye, küçük kardeşi Changning için iyi bir hoca tutmasını emretti.

Savaş yüzünden okullar kapalıydı ama zengin aileler özel hoca tutabiliyordu.

Fan Changyu, Changning'in kendi kaderini paylaşmasını istemiyordu; o küçük yaştan itibaren iyi eğitim almalıydı.

Bir haberci güvercin kanat çırparak kafesin üzerine kondu. Ahşap kafesin içindeki diğer güvercinler merakla dışarı bakıyorlardı.

Kafeslere bakan uşak, yeni gelen beyaz güvercini görünce hemen yanına gidip bacağındaki küçük mektubu aldı. Güvercini içeri bırakıp hızla ana çadıra doğru koştu.

"Efendim, Chongzhou şehrinin içinden haber geldi."

Masasında bir şeyler yazan adam kalemini bıraktı. Bir kadınınki kadar narin olmayan ama bir savaşçınınki kadar kaba da durmayan, sadece kalem tutmaktan parmak boğumları hafifçe sertleşmiş o zarif elini uzatıp rulo halindeki mektubu aldı.

Li Hua'an mektubu okurken zarif kaşları çatıldı. Kendi kendine mırıldandı: "Wei Yan çok sinsi bir adamdır, bu kadar kolay oltaya gelmemesi gerekirdi."

Mektup, Chongzhou şehrinde kuşatılmış olan Sui Yuanhuai'den geliyordu.

Li ailesi He Jingyuan'ın izini bulduğunda, Wei Yan, İmparator'un onu sorgulayıp kendisini ele vermesinden korkmuş ve He Jingyuan'ı öldürtmeye çalışmış ama başaramamıştı.

Şimdi He Jingyuan'ın yanında hem kendi fedaileri hem de Li ailesinin gizli korumaları vardı; Wei Yan artık ona dokunamazdı.

Sui Yuanhuai, Wei Yan ile iş birliği yapmayı teklif etmişti: Wei Yan ona Chongzhou'yu koruması için yardım edecek, o da Wei Yan'ın Jizhou'daki askeri gücünü sağlamlaştıracaktı.

Çünkü Chongzhou düşerse, "asi oğlu" Sui Yuanhuai idam edilirdi; Jizhou ve Chongzhou'nun askeri gücü ise Li ailesinin eline geçerdi ki bu Wei Yan için felaket demekti.

Şu an iki tarafın iş birliği yapması en mantıklı seçenek gibi görünüyordu.

Ancak Wei Yan'ın bu teklifi bu kadar çabuk kabul etmesi, Li Hua'an'ı kuşkulandırmıştı.

Wei Yan'ı Chongzhou ile iş birliğine itmek, aslında onu bir an önce devirmek için Sui Yuanhuai ile birlikte kurdukları bir tuzaktı.

Aslında o ve büyükbabası on yedi yıl önceki meseleyi kullanmak istemişlerdi ama tek kanıt olan o mektup Wei Yan'ın elinde yok olmuştu. Mahkemeye çıksalar bile Wei Yan'ın kendini aklayacak bin tane yolu vardı.

Bu yüzden askeri güç paylaşımı üzerinden bir oyun kurmuşlardı.

Eğer Wei Yan asilerle iş birliği yapmayı kabul ederse, bu seferki kanıtlar tartışmasız olacaktı. On yedi yıl önceki gerçeğe ihtiyaç duymadan onu devirebilirlerdi.

Ancak planın bu kadar pürüzsüz işlemesi, Li Hua'an'a sanki Wei Yan'ın bu oyunu fark ettiği ve bilerek onlarla birlikte rol yaptığı hissini veriyordu.

110. Bölüm

Su kenarına inşa edilmiş çardağın dört bir yanından rüzgâr esiyordu. Gür bambu gölgeleri, yarı yarıya çekilmiş ince hasır perdelerin arasından yerdeki taşlara vuruyor, güneş ışıkları satranç oynayan adamın dökülen kıyafetlerinin üzerine serpişiyordu. Kumaşın üzerindeki gizli işlemeler ışıkla birlikte parlıyordu.

Ağustos böceklerinin sesi ortalığı inletirken, nilüfer yapraklarıyla kaplı gölün yüzeyinde bir balık zıplıyor, açmış bir çiçeği ısırıp tekrar suya dalıyordu.

Xie Zheng, üzerinde kabuk bağlamış yaralar olan uzun parmaklarıyla siyah bir taşı tahtaya bıraktı; karşıdaki beyaz taşların önü tamamen kesilmişti.

Amca Zhong elindeki beyaz taşla bir süre tahtaya baktı, hamle yapacak yer bulamayınca çaresizce gülümsedi: "Markiz'in satranç dehası daha da gelişmiş, kulunuz pes ediyor."

Karşısındaki adam saçlarını bağlamamıştı. Sırtındaki kırbaç ve kılıç yaraları henüz iyileşmediği için ince bir içliğin üzerine sadece gevşek bir cübbe atmıştı. Yakışıklı yüzünde hâlâ hastalıklı bir solgunluk vardı. Boğazına bir gıcık gelince eliyle ağzını kapatıp hafifçe öksürdü: "Pratik meselesi," dedi.

Sırtındaki yaraların üzerine binen o yüz sekiz kırbaç darbesinden sonra Xie Zheng ancak üç gün yatakta yattıktan sonra ayağa kalkabilmişti.

Hekim yaralarını pansuman yaparken başını sallayıp durmuş, sırtında sağlam deri kalmadığını, normal bir insanın bu acıdan ölebileceğini söylemişti.

Ancak Xie Zheng, yılların verdiği o sarsılmaz iradeyle, ne kadar acı çekerse çeksin bayılmamıştı.

Hekim cımbızla yaraların içine girmiş kumaş parçalarını tek tek temizlerken bile bilinci yerindeydi, tek bir ses çıkarmamıştı; sadece acıya dayanmaktan sırılsıklam olan yatağı durumu anlatıyordu.

Hekim giderken en az on beş gün yatması gerektiğini söylemişti ama o üçüncü günde ayağa kalkmıştı.

Amca Zhong, onun bu kadar acele etmesinin nedenini, Gongsun Yin'den gelen habere bağlıyordu: Saraydan bir hadım, ferman ve ödüllerle Kangcheng'e gelmişti. Gongsun Yin, Markiz'in sınır boylarını denetlemeye gittiği bahanesini uydurarak hadımı Kangcheng'de bekletiyordu.

Amca Zhong, "Denetleme aylarca sürebilir, Gongsun Hazretleri saraydan gelenleri bir süre idare eder. Markiz yaraları tamamen iyileşene kadar beklesin," dedi.

Xie Zheng elindeki siyah taşı kutusuna geri bıraktı. Gözlerini hafifçe indirmiş, ilgisiz bir tavırla, "Küçük İmparator'un bir fermanı benim gözümü korkutamaz," dedi.

Amca Zhong bir süre düşündü ve sordu: "Mesele Chongzhou'daki durum mu?"

"Changxin Kralı öldüğüne göre Chongzhou'nun düşmesi an meselesi. Ancak He Jingyuan'ın ağır yaralanması ve başkomutanın değişmesi Jizhou ordusunda huzursuzluk yaratmıştır. Bu hamle küçük İmparator'un mu yoksa Wei Yan'ın mı fikri, orası meçhul."

Xie Zheng devam etti: "Amca Zhong, He Jingyuan çekildikten sonra sence Wei Yan'ın yanında Jizhou'daki askeri gücü yönetecek kim kaldı?"

Amca Zhong düşündü ve başını salladı: "Kimse kalmadı. Oğlu Wei Xuan sadece kaba kuvvete güvenir, zekâdan yoksundur. Şu an Jizhou ve Chongzhou'nun askeri gücü Li ve Wei tarafları için büyük bir lokma. Wei Yan, o fevri oğlunu bu kritik cepheye sürecek kadar akılsız değildir. İmparator, Tang Peiyi'yi başkomutan yaptı; Tang Peiyi, He Jingyuan tarafından yetiştirilmiş olsa da dürüst ve tarafsız bir askerdir. Ordu onun elindeyken İmparator'un içi rahattır."

Xie Zheng, "Chongzhou düşerse askeri güç ya Li tarafına ya da İmparator'a geçer," dedi. "Wei Yan bu lokmayı başkasına kaptırmamak için savaşın uzamasını, durumun kilitlenmesini isteyecektir. Böylece Li ailesinin hatalarını kollayacaktır."

Amca Zhong şaşkınlıkla, "Yani Markiz, Wei Yan'ın yine o eski oyunlarını yapacağını, savaş meydanında kasten açıklar verip suçu başkalarına atarak gücü geri almaya çalışacağını mı düşünüyor?" diye sordu.

Xie Zheng başını salladı: "Wei Yan aynı numarayı üçüncü kez yapmaz. Üstelik biz bunu görebiliyorsak, Li ailesinin kurmayları da aptal değildir. Sui Yuanhuai'nin o eski saray yangınından kurtulan büyük şehzade olduğu ve Li ailesiyle anlaştığı belli. Chongzhou zaten Li ailesinin cebinde. Onlar işi sağlama almak için Wei Yan'ı kendi kazdığı kuyuya düşürecek bir tuzak kuracaklardır."

Xie Zheng burada durdu, bakışları buz kesti: "Wei Yan'ın suçunu kesinleştirmek için tüm memurların ve halkın öfkesini çekmesi gerekir. Amca Zhong, sence tüm dünyayı öfkelendirecek olan nedir?"

Amca Zhong bir süre düşündükten sonra dehşetle mırıldandı: "Wei Yan'ın asilerle iş birliği yapıp sadık askerleri katletmesi... Bunun devasa bir yankı uyandırması için çok fazla insanın ölmesi gerekir..."

Amca Zhong daha fazlasını söylemeye cesaret edemedi: "Li Taifu bu kadar ileri gitmeye cüret etmez herhalde..."

Xie Zheng, "Onlar sarayda birbirlerini yeseler umurumda olmaz," dedi. "Ama binlerce askerin canı üzerinden bir komplo kurmaya kalkarlarsa, o askeri gücü bizzat ben devralırım."

"Zaten... eninde sonunda onlarla hesaplaşacağız."

Amca Zhong bunları duyunca gururla gülümsedi: "Markiz'in bu asil duruşu Xie ailesinin şanına yakışır. Babanız mezarında sizinle gurur duyuyordur."

Xie Zheng cevap vermedi. Sırtını hafifçe arkaya yasladı, siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Bambu gölgelerinin altında dışarıyı izleyerek, "Amca Zhong, keşke annem öldüğünde beni hemen Huizhou'ya getirseydin," dedi.

O "düşmanı baba belleme" yılları olmasaydı, belki içi bu kadar

sızlamazdı.

Amca Zhong geçmişi hatırlayınca iç çekti: "Babanız öldükten sonra anneniz büyük bir acı çekti, huyu suyu değişti. Biz aslında babanızın hatırasını başkentte korumak istedik ama anneniz bizi her gördüğünde babanızı koruyamadığımız için kahroluyor, ağlama krizlerine giriyordu. Yanındaki yaşlı dadı, onun sağlığı için gitmemizi rica etti."

Amca Zhong acıyla devam etti: "Onun hatırı için Huizhou'ya döndük. Kısa süre sonra da annenizin canına kıyıp babanızın peşinden gittiğini, sizin de Wei Yan tarafından büyütüldüğünüzü duyduk. Bizler hizmetkârız, efendilerin kararlarına karışma hakkımız yoktu."

Xie Zheng'in sırtı bir an kasıldı. "Beni... annem mi gönderdi?" diye sordu.

Amca Zhong hemen atıldı: "Annenizi suçlamayın, o sadece çok acı çekiyordu. Benim bir kolumu ve bacağımı kaybettiğim için o savaşa katılamadığımı bilmiyordu, babanızı korumadığım için bana kırgındı. Ben de kendimi suçlu hissettiğim için gitmeyi kabul ettim."

Xie Zheng gözlerini yere indirdi, uzun süre konuşmadı.

Bambuların arasındaki yoldan bir uşak hızla gelip çardağın önünde durdu, eğilerek bir mektup uzattı: "Markiz, Üstad Gongsun'dan haber var."

Amca Zhong aksayarak gidip mektubu aldı ve Xie Zheng'e verdi. Xie Zheng mektubu okuyunca, o soğuk gözlerinde bir anda büyük bir öfke parladı.

Bu yoğun öfke göğsünü sıkıştırdı, hafifçe öksürdü. Sesi artık buz kadar soğuktu: "Atı hazırlayın, Kangcheng'e dönüyoruz."

Kangcheng'e ferman getiren hadım, günlerce bekledikten sonra nihayet Xie Zheng'in döndüğü haberini aldı. Hemen büyük bir tantanayla ödülleri ve fermanı alıp yola koyuldu.

Xie Zheng'in kaldığı konağın önünde yüksek sesle bağırdı: "Hakan fermanıdır! Diz çökün!"

Kapıdaki muhafızlar ona bir bakış atıp içeri haber vermeye gittiler ama hadımın beklediği o korku ve sevinç dolu karşılama gerçekleşmedi.

Gongsun Yin yumuşak huylu biri olduğu için bu saray adamlarını güzel sözlerle idare ederdi ama Xie Zheng'in yanındakiler tıpkı efendileri gibiydi; rol yapmaya bile tenezzül etmiyorlardı.

Hadım kapıda tam üç tütsü süresi kadar bekletildikten sonra içeriden biri çıktı. Gelen kişi Xie Zheng değil, sadece bir muhafızdı.

Muhafız, hadımdan hiç çekinmeden konuştu: "Markiz geçen günkü çatışmada hafif yaralandığı için kapıya gelemiyor. Lütfen içeri, baş odaya buyurun."

Hadımın yüzü bir anda asıldı. Yanındaki küçük hadım da hayatında hiç böyle bir muamele görmemişti, parmağıyla muhafızı işaret ederek "Sen..." diyecek oldu.

Yaşlı hadım onu durdurdu. Burası Kangcheng'di, saray değil. Durumu tarttı ve sahte bir gülümsemeyle, "Markiz'in sağlığı her şeyden mühimdir, biz içeri gireriz. Yol gösterin bakalım," dedi.

Hadım ve beraberindekiler içeri girdiler.

Dışarıda yakıcı bir güneş vardı ama bu odanın mimarisi öyle ustacaydı ki içeri girer girmez insanı bir serinlik karşılıyordu. Bu ani sıcaklık değişimi hadımın içini ürpertti.

Baş köşeye baktığında, siyah ve kırmızı işlemeli cübbesi içinde, koltuğuna yayılmış bir halde oturan genci gördü. Yüzü mermer gibi soğuk, gözleri buz tutmuş bir göl gibiydi.

Üzerinde zırhı olmasa da, asırlık bir soylu ailenin o ağırbaşlı havasını taşıyordu.

Hadım kendini toparladı ve bağırdı: "Markiz Wuan fermanı kabul etsin!"

Yukarıdaki adam kılını bile kıpırdatmadı. Yanındaki komutanlar da sanki duvarmış gibi bakmaya devam ettiler.

Hadım içindeki huzursuzluğun arttığını hissetti ama Xie Zheng'i kızdırmaya da cesaret edemedi. Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek, "Markiz, lütfen fermanı kabul edin. Bunlar Hünkârımızın size lütuflarıdır. Siz kabul edin ki ben de görevimi yapmış olarak geri döneyim," dedi.

Xie Zheng gözlerini yavaşça kaldırdı ve konuştu: "Eğer bu fermanı okumazsanız, başkente döndüğünüzde 'ulaştıramadım' diyebilirsiniz. Ama eğer okursanız ve ben kabul etmezsem, bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Hadım bu küstah sözler karşısında dehşete düştü. Parmağıyla onu işaret ederek titreyen bir sesle, "Fermana karşı gelmek mi? Markiz... Siz de mi isyan edeceksiniz?" diye bağırdı.

Bu sözler çıkar çıkmaz, kapıda bekleyen zırhlı askerler içeri daldı ve hadımın etrafını sardı.

Hadım bu manzara karşısında korkudan dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Yüzündeki pudralar dökülürken bembeyaz bir halde kekeledi: "Gerçekten isyan mı edeceksiniz?"

Xie Zheng yanındaki komutanın kılıcını çekti ve basamaklardan ağır ağır inmeye başladı. Siyah cübbesi basamaklarda sürünürken, etrafa ağır bir kan ve ölüm kokusu yayıyordu.

Hadım korkudan yere kapaklandı.

Xie Zheng onun üç adım uzağında durdu. Kılıcın soğuk ucunu hadımın yanağına hafifçe dokundurdu. Gözlerini kısarak, alışılmadık derecede sakin bir sesle konuştu:

"Xie ailesi bu devlete yüz yıldır sadakatle hizmet etti. Babam on yedi yıl önce o savaş meydanında canını vererek bu adı lekelemedi. Ben de onun adını kirletmek istemiyorum, bu yüzden şimdilik hâlâ bir 'kul' olarak kalmaya niyetliyim. Git o küçük İmparator'a söyle..."

"Eğer o tahtta oturmaktan sıkıldıysa, ben oraya oturacak birini bulmasını bilirim."

"On yedi yıl önce Wei Yan onu o tahta nasıl oturttuysa, ben de indirmesini bilirim."

Hadım duydukları karşısında şoka girdi. Tir tir titreyerek, "Siz... Xie ailesi! Hainler!" diye bağırdı.

"Aaaaaah!"

Bir sonraki an, hadımın acı dolu çığlığı tüm konakta yankılandı.

Xie Zheng tek bir hamleyle hadımın kulağını kesti.

Hadım kulağını tutarak feryat ediyor, parmaklarının arasından süzülen kanlar cübbesini sırılsıklam ediyordu.

Yerde duran o kanlı kulak parçasını görünce acıdan bayılacak gibi oldu.

Yanındaki küçük hadım da korkudan titriyor, altının ıslandığını bile fark etmiyordu.

Xie Zheng kılıcı yanındaki askere geri fırlattı. Tiksintiyle bu ağlayan gruba baktı ve tek bir cümle söyledi: "Defolun ve dediklerimi iletin."

Hadım ve adamları, can havliyle kapıya doğru kaçtılar.

Muhafız, gidenlerin arkasından endişeyle Xie Zheng'e baktı: "Markiz, ya Hünkâr tarafı..."

Xie Zheng de gidenlerin arkasından bakıyordu. Gözleri boş ve buz gibiydi: "Zaten o tahtı boşaltma vaktim gelmişti."

111. BÖLÜM

Gongsun Yin, fermanı getiren hadımın arkasına bakmadan, can havliyle Kangcheng'den kaçtığını duyar duymaz soluğu Xie Zheng'in yanında almıştı. Çalışma odasına girer girmez söze daldı:

"O fermanı getiren hadım, Saray Başhadımı Wang Xi'nin manevi oğluydu. Buraya imparatorluk emriyle gelmişti. Sen adamın kulağını keserek aslında doğrudan İmparator'un yüzünde bir tokat patlattın. Sarayla ipleri tamamen koparmaya gerçekten kararlı mısın?"

Xie Zheng, sol kolunu abanoz ağacından yapılma koltuğuna dayamış, masanın üzerindeki Büyük Yin askeri savunma haritasına bakıyordu. Dudaklarının kenarında belli belirsiz, hafif bir gülümseme vardı ama gözlerinden adeta buz kesen bir soğukluk yayılıyordu: "Küçük İmparator şu an Wei Yan'ın avucunun içinde hâlâ aptalı oynuyor olabilir ama daha şimdiden kendisi için cephede kan döken generallerin canını hiçe sayıyor. Yarın bir gün gücü tamamen eline aldığında, merhametli biri mi olacağını sanıyorsun?"

Gongsun Yin bir an için sustu. Bir süre düşündükten sonra dürüstçe yanıtladı: "Majesteleri yıllardır iktidardan mahrum bırakıldı. Önünde Wei Yan, arkasında Başmüderris Li vardı. Sabır ve irade konusunda gelmiş geçmiş hükümdarlar arasında seçkin bir yere sahip olduğu kesin. Ancak on küsur yıl süren bu bastırılmışlık, korkarım ki onda mutlak güce karşı dizginlenemez bir açlık yarattı. Kalbinde artık erdeme yer kalmamış; tek derdi, ne pahasına olursa olsun o gücü geri almak."

Xie Zheng kaşlarını hafifçe kaldırdı: "İnsan sarraflığın her zamanki gibi yerinde."

Sözünü bitirince masanın üzerindeki kalın bir tomar belgeyi ona doğru fırlattı.

Gongsun Yin belgeleri havada yakaladı: "Bunlar nedir?"

Xie Zheng kestirip attı: "Okuyunca anlarsın."

Gongsun Yin belgeleri açıp incelemeye başladıkça kaşları çatıldı, sonunda yüzünde bariz bir öfke belirdi: "Bunların hepsi gerçek mi?"

Xie Zheng cevapladı: "Zhao Xun, beni İmparator'un torununu desteklemeye ikna etmek için bu yeni kanıtları sundu."

Gongsun Yin belgeleri hırsla karıştırırken çenesi kasıldı, öfkeyle gürledi: "Önceki yılki kuraklık, geçen bahar Jiangnan'daki sel baskını... Kaç insan can verdi? Li ve Wei arasındaki iktidar kavgası bir yana, Başmüderris Li'nin gönderdiği müfettişlerin felaket haberlerini gizlemesi... Sırf daha fazla insan ölsün de Wei Yan'ı suçlayabilsinler diye... Ve tüm bunlar İmparator'un onayıyla mı yapıldı? Rahmetli Veliaht Prens Chengde, Jinzhou'da binlerce asker ve sivil için canını feda etmişti. Şimdiyse o tahtta oturan kişi, iktidar hırsı uğruna yüz binlerce afetzedenin canını kendi hırslarına kurban mı ediyor?"

Son iki yılda Guanzhong ve Jiangnan önce kuraklık, ardından sel felaketiyle sarsılmıştı. Saray, yardım için hazineyi neredeyse boşaltmıştı. Paralar Wei Yan'ın adamlarının elinden geçmişti ama Li fraksiyonu da yanlarına müfettişler katmıştı. Sonuç? Afetzedelerin yarısından fazlası açlıktan ve hastalıktan kırılmıştı!

Halk galeyana gelmiş, Başmüderris Li önderliğindeki alimler sarayda Wei fraksiyonunu yerin dibine sokmuştu. Wei Yan, tüm sarayın ve halkın baskısı altında ilk kez Li karşısında geri adım atmak zorunda kalmış, kendi adamlarından birkaç üst düzey yetkiliyi kurban vererek olayı ancak yatıştırabilmişti.

Ancak Wei Yan'ın adı halk arasında çoktan lekelenmişti; Jinzhou faciasından sonra "hain" ilan edilen Meng Shuyuan'dan bir farkı kalmamıştı.

Xie Zheng buz gibi bir sesle devam etti: "Li ailesinin o yaşlı kurdunun hırsı Wei Yan'dan az değil. Sadece bir alim olduğu için halkın kınamasından daha çok korkuyor. Küçük İmparator onu kullanarak Wei Yan'ı devirmek istiyor, o ise bir gün İmparator'un kılıcının kendi ailesine döneceğinden korkuyor. Bu yüzden İmparator'un henüz yetkisiz olduğu o günlerde kendine bir çıkış yolu hazırlamış."

"Yardım için gönderdiği müfettişler, başkente tam on bir tane acil durum raporu yazmış. Her eyaletin menzil duraklarında, başkente giden bu hızlı ulakların kayıtları mevcut. Ancak saray kayıtlarında bu raporların ulaştığına dair tek bir iz yok."

Laf buraya gelince Gongsun Yin'in anlamadığı hiçbir şey kalmamıştı.

Felaket haberlerini kasten gizlemek ve bu yüzden halkın yarısının kırılmasına sebep olmak, ne zaman açılırsa açılsın devasa bir suçtu. İmparator bu suçu tamamen Başmüderris Li'nin üzerine yıkmak istemişti ama Li tilki gibi davranıp adamlarına raporları gönderdirmişti. Saraya ulaşmayan raporlar meselesine gelince... Yarın bir gün olay patlak verdiğinde, hükümdar ve tebaası birbirini suçlayacak, gerisi halkın takdirine kalacaktı.

Gongsun Yin sormadan edemedi: "Peki, Li'nin adamlarının saraya gönderdiği o raporları Zhao Xun nasıl ele geçirdi?"

Xie Zheng gözlerini hafifçe kaldırdı: "Saraya giden yolda, İmparator adına bu sorumluluğu kimin üstlendiğini sanıyorsun?"

Gongsun Yin bir an düşündü ve bir isim telaffuz etti: "Wang Xi?"

Xie Zheng cevap vermedi, bu sessiz bir onaydı.

Gongsun Yin biraz düşününce işin içindeki çıkar ağını kavradı. İmparatorluk otoritesi zayıfladığında, saraydaki hadımların kendilerine tek bir çıkış yolu bırakması imkânsızdı. Wang Xi yıllardır başhadımlık yapıyordu; hem Wei Yan'ı kızdırmamış hem de Küçük İmparator'un güvenini kazanmıştı. Belli ki son derece kurnaz biriydi.

Wei Yan'ı devirmek için halkın felaketini bir koz olarak kullanmak... İmparator suçu Li'ye atmak istiyordu, Li ise İmparator'u da beraberinde sürüklemek... Saraya giren raporlar İmparator'un önüne gitmiyordu; Wang Xi hepsini kendi elinde tutuyordu.

İmparator ve Li dışarıya karşı birlik oldukları sürece Wang Xi güvendeydi. Yarın bir gün birbirlerine düştüklerinde ise kim

kazanırsa onun yanında olacaktı; her iki durumda da kârlıydı.

İmparator kazanırsa, Wang Xi o on bir raporu yok eder ve suç tamamen Li'nin üzerine kalırdı. Li kazanırsa, raporları ortaya çıkarır ve kendisi de şahitlik ederek İmparator'un erdemden yoksun olduğunun kanıtı yapardı. Hatta Wei Yan kazansa bile bu kanıtları ona sunup itibarını iade edebilir, İmparator ve Li'nin ona nasıl kumpas kurduğunu dünyaya ilan edebilirdi.

Öfkesi dindikten sonra Gongsun Yin'in içine derin bir hüzün çöktü. İç çekerek, "Büyük Yin sarayının suları çoktan içilemeyecek kadar bulanmış," dedi.

Wei fraksiyonu belki bir grup yozlaşmış memurdu ama Wei Yan'ı devirmek için on binlerce canı feda edip halkı galeyana getiren İmparator ve Başmüderris Li de onlardan aşağı kalır yanı yoktu.

Başını çevirip Xie Zheng'e baktı: "Tahtta oturan kişi bu denli erdemsizken, şimdi bir de orduya el atmaya çalışıyor. Senin böyle bir hükümdara sadakat sunmayacağını biliyorum. Ancak Zhao Xun ile iş birliği yapıp imparatorluk torununu desteklesen bile... On yirmi yıl sonra o torunun da bu Küçük İmparator gibi bir canavara dönüşmeyeceğini kim bilebilir?"

Xie Zheng sadece, "İkinci bir Wei Yan olmayacağım," dedi.

Gongsun Yin, "Senin niyetinin Wei Yan'dan farklı olduğunu biliyorum," dedi. "Ancak sen kuzeybatıya gitsen ve bir daha saray işlerine karışmasan bile, elinde askeri güç olduğu sürece o tahtta oturan kişi büyüdüğünde gözü hep senin üzerinde olacak."

Xie Zheng bu kez uzun süre sessiz kaldı.

Gongsun Yin bir süre öylece durduktan sonra iç çekti: "Neyse, on on beş yıl sonrasının derdi o. Şimdilik asıl mesele..."

"Yeni imparator eğer halkını seven, erdemli biri olursa, o zaman askeri gücü teslim edip kendi kabuğuna çekilen bir fani olmamda sakınca yok. Xie ailesi doğuştan ordu komutanı değil. Bu toprakları koruyacak biri olduğu sürece, gücü bırakmamda beis görmem."

Gongsun Yin'in sözü kesilmişti. Başını yana çevirdiğinde, koltukta

oturan adamın sadece keskin, mermer gibi sert ve yakışıklı profilini görebiliyordu.

Xie Zheng gözlerini hafifçe kıstı: "Ama eğer o da Küçük İmparator gibi birine dönüşürse... Onu o tahta nasıl çıkardıysam, öyle indirmesini de bilirim. Yeni bir imparator seçeriz, olur biter."

Gongsun Yin bu sözleri duyunca önce donakaldı, ardından hafifçe güldü: "İşte bu... İşte bu tam sana göre bir tavır."

Sonra birden konuyu değiştirdi: "Büyük Prenses bana yazdığı mektupta Küçük İmparator'un Fan Hanım'a hamle yapacağını bildirmiş. O kızın Chongzhou'da kalması artık çok tehlikeli. Oraya koruma amaçlı daha fazla adam mı göndersek?"

Boğazına yine o gıcık edici kaşıntı tırmandı. Xie Zheng dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak öksürme dürtüsünü bastırdı ve "Gerek yok," dedi.

Gongsun Yin'in yüz ifadesi bu kez iyice tuhaflaştı. Bu adamın bu kadar aceleyle dönmesinin sebebinin kendi mektubu olduğunu sanıyordu ama görünüşe göre durum farklıydı.

Xie On Üç'ün gönderdiği son haberleri düşünerek sinsi bir tavırla ekledi: "Pekâlâ, öyle olsun. He Jingyuan artık Chongzhou'da değil ama en gözde öğrencisini oraya göndermiş. Adı... Zheng neydi? Hah, Zheng Wenchang. Duyduğuma göre hem yakışıklıymış hem de hem kalemi hem kılıcı keskinmiş. Üstelik Fan Hanım, Lin'an kasabasında Wei Yan'ın ölü savaşçıları tarafından sıkıştırıldığında, bu genç adam askerleriyle yetişip onu kurtarmış. Yani aralarında bir 'hayat borcu' meselesi de var, değil mi?"

Xie Zheng'in elindeki başparmak kalınlığındaki fırça, bir çıtırtıyla ortadan ikiye ayrıldı. Yüzünde hâlâ en ufak bir duygu belirtisi yoktu, sadece sakince iki kelime döküldü dudaklarından: "Dışarı çık."

Gongsun Yin bu tepkiyle yetinmemiş olacak ki ateşe odun atmaya devam etti: "Düşünüyorum da, bundan sonra bu ikisi cephede omuz omuza savaşacaklar. Nice ölüm kalım anını paylaşacaklar. Hani bir söz vardır ya, neydi o? Hah, gözden ırak olan gönülden de ırak olur

ama yan yana olanlar... Zamanla birbirine ısınır!"

Xie Zheng aniden başını kaldırıp ona baktığında, Gongsun Yin içgüdüsel olarak büyük bir adım geri attı.

Ancak Xie Zheng öfkelenmedi, sadece şöyle dedi: "Üç yıldır başkente adım atmadın ama Büyük Prenses nerede yaşadığını hâlâ biliyor. Ya prensesin adamları çok maharetli ya da sen birilerinin yerini bilmesini kasten istiyorsun."

Gongsun Yin'in yüzündeki o laubali gülümseme bıçak gibi kesildi. Şaşkınlıkla Xie Zheng'e baktı: "Beni bu sözlerle vurabildiğine göre, seni gerçekten fena kızdırmışım."

Gongsun Yin odadan çıktıktan sonra Xie Zheng elindeki kırık fırçayı bir kenara fırlattı.

Keskin ve ince bir kıymık parmağının ucuna batmıştı; yüzünde hiçbir ifade olmadan onu çekip çıkardı. Sırtındaki kılıç yaraları ve kırbaç izleri hâlâ sızlıyordu ama az önce Gongsun Yin'in "başkasıyla yakınlaşacak" dediği andaki o keskin acı ve yıkım arzusu çok daha belirgindi.

Aniden, bir an bile beklemek istemediğini fark etti.

Ondan ayrılırken, onun gibi iyi bir kızın, kendisiyle karşılaşmasa bile mutlaka başka bir yiğitle yolunun kesişeceğini biliyordu.

Ancak o an gerçekten yaklaştığında, damarlarındaki kanın tersine aktığını hissetti. Zihninde sadece sonsuz bir kıskançlık ve öldürme arzusu çığlık atıyordu ama dışarıdan bakıldığında ürkütücü derecede sakindi.

Saniyeler içinde, sevdiği adamı hiçbir iz bırakmadan nasıl ortadan kaldıracağının planını bile yapmıştı.

Sakinleştiğinde ise geriye sadece derin bir kendinden iğrenme duygusu ve avuç içlerindeki yapış yapış soğuk ter kaldı.

Hastalığının gittikçe ağırlaştığını biliyordu; en nefret ettiği insan tipine dönüşmek istemiyordu.

Xie Zheng arkasına yaslandı, kendini koltuğa bıraktı. Kolunu gözlerinin üzerine koyarak yüzünün büyük kısmını gizledi. Koyu renkli yenleri, hastalık kokan solgun çenesini daha da belirginleştiriyordu. Üzerine kasvetli bir hava çökmüştü.

Gongsun Yin gelmeden önce hazırlık yapması için emir verdiği koruması içeri girdi, tek dizinin üzerine çökerek selam verdi: "Marki Hazretleri, Sui Yuanqing'i nakledecek araçlar hazır, ordu her an yola çıkabilir."

Xie Zheng boğuk bir sesle, "Yola çıkın," dedi.

Gongsun Yin durumu biraz geç de olsa öğrendiğinde, şehir surlarına koşup uzaklaşan orduya baktı ve öfkeden yerinde zıpladı: "Vay alçak Xie Jiuheng! 'Ekstra korumaya gerek yok' derken meğer kendisi orduyu toplayıp gidiyormuş!"

Chongzhou.

Kral Changxin'in ölümünden sonra, Jizhou ordusu şehirdeki isyancılarla iki kez küçük çaplı çatışmaya girmişti. Her ikisini de Jizhou ordusu kazanmıştı; küçük zaferler olsa da moral depolamaya yetmişti.

Fan Changyu bir kez daha harekat planını dinlemek üzere ana karargâha girdiğinde yeni bir emir aldı: Komuta ettiği öncü birlik büyük bir savaşa girecekti.

Tang Peiyi,贺 He Jingyuan'ın vasiyetine sadık kalarak mı yapmıştı bilinmez ama öncü birliğe destek verecek olan komutan tam da Zheng Wenchang'dı.

112. BÖLÜM

Ana karargâhtan çıktığında, genç bir subay Fan Changyu'yu tebrik etti: "Geçtiğimiz birkaç çatışma isyancıların moralini iyice bozdu. Kral Changxin öldü, Kang城 Kangcheng düştükten sonra isyancıların veliahdı Sui Yuanqing de Marki tarafından esir alındı. Chongzhou içinde savaşacak kimse kalmadı. Yarın Fan Komutan şehir kapısını kırıp bu ilk şerefi kazanırsa, bizler size yetişemeyiz bile."

Bu sözler tebrik gibi görünse de içinde bariz bir haset barındırıyordu.

Fan Changyu'nun ordudaki temeli henüz zayıftı. Birkaç olağanüstü başarıyla üstlerinin takdirini kazanmıştı; pek çok kişi yüzüne söylemese de arkasından diş biliyordu.

Fan Changyu sadece, "Bunların hepsi General Tang ve Sayın Li'nin gece gündüz düşünerek hazırladığı savaş planları sayesindedir. Bizler sadece cesaretimizle ön safta çarpışıyoruz, neyin ilk şerefi? Generalim, beni utandırıyorsunuz," dedi.

Tang Peiyi ve Li Huaian'ın adını zikredince, genç subay daha fazla bir şey diyemedi, zoraki bir gülümsemeyle onayladı.

Li Huaian hemen arkalarından karargâhtan çıktı. İkilinin konuşmasının ne kadarını duyduğu belirsizdi, gülümseyerek araya girdi: "Tüm generallerimiz kahramanca savaşıyor. Majesteleri ve General Tang her şeyi görüyor ve takdir ediyor. Büyük Yin'in huzuru siz generallerimize emanet."

"Görüyor ve takdir ediyor" cümlesi genç subayın yüzünü kireç gibi yaptı; az önceki sözlerinin Li Huaian'ı kızdırmış olmasından korkarak selam verip uzaklaştı.

Fan Changyu da aynı şekilde selam verip karşılık verdi, duruşu vakur ve sakindi.

Li Huaian ona bir bakış attı, başka bir şey demedi: "Büyük savaş kapıda. Hepiniz gidip dinlenin, güç toplayın. Yarın Chongzhou'yu mutlaka alacağız."

Fan Changyu diğerleriyle birlikte selam verip kendi çadırına doğru yöneldi.

Bir süre yürüdükten sonra Li Huaian'ın onu belli bir mesafeden takip ettiğini fark etti. Adam sanki öylesine yürüyüşe çıkmış gibi görünüyordu.

Karargâhtaki toplantılara korumalar giremiyordu, diğer generaller de tek başlarına gelmişlerdi. Fan Changyu, Xiao Wu'yu dışarıda bekletmek istemediği için o da yalnızdı.

Düz bir karaktere sahipti; kaşlarını hafifçe çatarak durdu ve arkasına dönüp doğrudan sordu: "Efendimizin bana bir emri mi var?"

Li Huaian, Fan Changyu'nun aniden dönüp soru sormasını beklemiyordu. Bir an duraksadı, sonra başını sallayarak güldü: "Bir 'Efendim' diyorsun, bir 'Komutanım'... Her seferinde araya daha fazla mesafe koyuyorsun."

Fan Changyu, "Nezaket kuralları esnetilemez," dedi.

Li Huaian'ın ifadesi ciddileşti, aniden sordu: "Marki'nin yanındayken de ona böyle mi hitap ediyorsun?"

Fan Changyu sessiz kaldı, cevap vermedi.

Li Huaian ağzından kaçırdığı sözün farkına vardı, kaşları çatıldı. Her zaman nazik ve kontrollü olan kendisinin nasıl böyle bir şey söylediğine şaşırmış gibiydi: "Benim hatam, Fan Hanım, lütfen kusuruma bakmayın..."

Fan Changyu tam o sırada başını kaldırdı, bakışları kararlı ve huzurluydu: "Marki Hazretleri'nin makamı yücedir, elbette ona karşı da nezaketi elden bırakamam."

Li Huaian bu kez daha uzun süre donakaldı.

Fan Changyu, "Başka bir husus yoksa, izninizle çekiliyorum," dedi.

Li Huaian onu durdurdu: "Bana He Efendi'nin meselesi yüzünden kızgınsın, değil mi?"

Fan Changyu, "Haddime değil," dedi.

Li Huaian uzun süre ona baktı. Durduğu yer bir çadırın gölgesiydi; giysisinin bir kısmı ay ışığında dalgalanıyordu ama yüzü karanlıkta kalmıştı. O maske gibi takındığı nazik gülümseme kaybolmuş, yerine daha gerçek bir ifade gelmişti.

"Fan Hanım," dedi. "Anne ve babanızın sakladığı sır, belki de Wei Yan'ı devirmenin anahtarıdır. Wei Yan yıllardır imparatorluk yetkilerini gasp etti. Ancak Wei fraksiyonu temizlenirse Büyük Yin sarayı huzura kavuşur. He Efendi sadakati uğruna bunu gizlemiş olabilir ama ben gizleyemem. Eğer bana kin besliyorsan, yapabileceğim bir şey yok."

Fan Changyu dudaklarını sıktı: "Efendim, sözleriniz çok ağır. Siz görevinizi yapıyorsunuz, benim buna laf söylemeye hakkım yok. Ancak beni kullanarak He Efendi'nin açığını bulmanız ve iyilik borçlu olduğum birini bu duruma düşürmeniz... Yine de benden hiçbir şey olmamış gibi davranmamı beklemeniz beni gerçekten zorluyor."

Li Huaian bunu duyunca şaşırmış gibiydi: "Demek her şeyin farkındaydın."

Fan Changyu cevap vermedi.

Gece rüzgarı adamın geniş cübbesini savuruyor, ince yapılı bedenini ortaya çıkarıyordu. Sesi bir iç çekiş gibi döküldü: "Wei Yan'ın ölü savaşçıları senin evinde can verdi. Başlarda Jizhou'ya bu meseleyi araştırmak için gönderildiğimde seninle yolda karşılaşmam bir tesadüf değildi; bu doğru. Ama bugün seninle samimi bir dostluk kurmak istediğim de bir o kadar gerçek. Wei Yan sana karşı ne yaparsa yapsın, Li ailesi seni koruyacaktır."

Fan Changyu sadece, "Li ailesinin bu büyük lütfunu bir gün mutlaka ödeyeceğim," dedi.

"Ödeyeceğim" diyordu ama Li ailesinin onu koruma isteği de zaten Wei Yan'a karşı kullanmak için değil miydi?

Bu sözler Li Huaian'ın kulağına hem utanç verici hem de ironik

gelmişti.

Kızın Li ailesiyle arasına bu denli net bir mesafe koyması, Li Huaian'ın içini tarif edilemez bir sızıyla doldurdu; hoş bir duygu değildi bu.

Aklına bir şey gelmiş olmalı ki aniden ekledi: "Saraydan gelen o hadıma karşı da dikkatli olmalısın."

Fan Changyu sordu: "Majesteleri bana karşı mı?"

Li Huaian, "He Efendi'nin aileni on yedi yıl boyunca sakladığı meselesi henüz Majesteleri'nin kulağına gitmedi," dedi. "Ancak Majesteleri, Marki ve Büyük Prenses için evlilik fermanı çıkardı. Duyduğuma göre Marki zor durumdayken seninle evliymiş... Büyük Prenses'in bunu dert etmesinden korkuluyor..."

Gerisini getirmedi ama iması son derece açıktı.

Fan Changyu aniden sordu: "Eğer şu an orduda görevli bir subay olmasaydım, sadece sıradan bir halk kızı olsaydım, çoktan ölmüş mü olurdum?"

Li Huaian konuşmadı, bu sessiz bir onayı andırıyordu.

Fan Changyu sanki bunu hiç anlayamıyormuş gibi çok kısık bir sesle mırıldandı: "Kraliyet ailesinden olmak, sıradan insanların canını karınca gibi görmeye mi hak tanıyor?"

Bu haberi aldığı an, Xie Zheng'in evlendirilecek olmasının verdiği acının yanı sıra, önündeki yolun aniden kararmasının getirdiği o boşluk hissini yaşadı.

İmparator, halkın gözünde gökyüzü demekti.

Fan Changyu eskiden büyükbabasının itibarını iade etmeyi hayal ederdi; savaşta başarı kazanacak, hikâyelerdeki gibi saraya çıkıp haksızlığı anlatacak ve adalet yerini bulacaktı.

Ama gerçekler o hikâyelerden çok farklıydı. Hikâyelerdeki adalet dağıtan yüksek memurlar veya imparatorlar hep adildi; gerçek hayatta ise imparatorun bile şahsi çıkarları vardı.

Kilometrelerce ötede, tahtında oturan o hükümdar, onun uğradığı haksızlığı bile bilmiyordu; sadece kız kardeşinin evliliğine engel olabilir diye ölmesini istiyordu.

Li Huaian onun yüzünün bembeyaz kesildiğini görünce teselli etmek istedi ama kellesini uçuracak o sözleri şu an söyleyemezdi. Sadece bir söz verdi: "General Meng on yedi yıl boyunca o kara lekeyle yaşadı. Eğer bu Wei Yan'ın bir kumpasıysa, Li ailesi mutlaka General Meng'in hakkını arayacaktır."

Babasından pek bahsetmedi; sanki babasının gerçekten Wei Yan'ın adamı olduğunu ve zamanında büyükbabasına kumpas kurduğunu o da kabul etmiş gibiydi.

Fan Changyu sadece uyuşmuş bir şekilde teşekkür etti, yorgun olduğunu söyleyerek çadırına çekildi.

Li Huaian onun uzaklaşan sırtına uzun süre baktı, kendi kendine mırıldandı: "Aptallık ettim... Neden tam şimdi ona o evlilik haberini verdim ki?"

Muhtemelen... Ona karşı takındığı o nazik ama mesafeli tavırdan gerçekten hoşlanmadığı içindi.

Ama işte söylemişti ve kızın gözlerindeki o anlık acıyı gördüğünde, kendi kalbi de pek ferahlamamıştı.

Li Huaian kendi kendine acı bir şekilde güldü.

Fan Changyu döndüğünde kendini hiç bu kadar bitkin hissetmemişti. Tüm vücudu ağırlaşmıştı; sanki bir aydır biriken tüm yorgunluk bu ana hücum etmişti.

Zırhıyla yatağına uzandığında nefes almak bile güç geliyordu. Bir boğulma hissi onu sarmalamış, sanki bir bataklığa düşmüştü; elleri ayakları aşağı çekiliyor, ne kadar çırpınsa da kurtulamıyordu.

Başını yana çevirip bileğindeki geyik derisi bilekliklere baktı. Onları çözüp atmak istedi ama kıyamadı; yatağın yanındaki tabureye bıraktı. Göğsündeki o keskin sızıyı bastırmaya çalışarak derin bir

nefes verdi ve elini gözlerinin üzerine koyup uyumaya çalıştı.

Yarın zorlu bir savaş vardı, dinlenmesi gerekiyordu.

Ancak karanlıkta titreyen nefesi duygularını ele veriyordu; göz pınarlarından süzülen yaşlar yastığını ıslatıyordu.

O gün giderken her şeyi o kadar net ve kesin söylemişti ki... İmparator'un evlilik fermanı, bir prensesle evlenmek... Wei Yan'a karşı daha fazla güç kazanmak onun için iyi bir şeydi, muhtemelen reddetmeyecekti.

Her şeyi bu kadar net görmesine rağmen, kalbindeki o acıyı dindiremiyordu.

Elini gözlerinden çekmedi. Kendi kendine fısıldadı: Sadece bu gece üzülmeye iznin var. Bu geceden sonra o adamın seninle hiçbir bağı kalmayacak.

İmparator onun gözünde iyi bir hükümdar değildi ama bu, halkın daha fazla savaş çekmesine sebep olmamalıydı. Yarınki savaşı layığıyla verecekti.

Üstelik, orduda bir subay olduğu için İmparator ona açıkça saldıramıyordu. Ordudaki o hadıma karşı tetikte olmalı ve daha yükseğe tırmanmalıydı.

Yanındaki danışmanlar ona saraydaki güç dengelerini anlatmıştı. İmparator, Wei Yan'dan kurtulmayı o kadar çok istiyordu ama yine de her şeyi ona danışmak zorundaydı; çünkü güç Wei Yan'ın elindeydi.

Kolayca yok edilebilenler, sadece ellerindeki gücü yetersiz olanlardı.

Fan Changyu hâlâ o sözde "güç savaşına" girmekten hoşlanmıyordu ama eğer bu şey kendisinin ve sevdiklerinin canına mal olacaksa, onu ele geçirmek için canını dişine takacaktı.

Ertesi sabah Fan Changyu uyandığında, beklendiği gibi gözleri

şişmişti.

Xie Wu onu görünce şaşırdı: "Komutanım, bu haliniz..."

Fan Changyu gözünü bile kırpmadan yalan söyledi: "Gece sivrisinek çoktu, gözümün kenarını ısırmışlar."

Xie Wu bir an ağzını açtı ama sonra geri kapadı, sadece onayladı: "Evet, sinekler bu ara çok azdı."

Fan Changyu, Xie Zheng'in hediyesi olan o deri bileklikleri bu kez takmadı. Kendi zırhının demir kolçaklarını bağlarken, "Bizzat eğittiğim o elli kişiden birkaçını seç," dedi. "Changning'in yanına ver, başlarına da Xiao Qi'yi koy. Changning ve Zhao Teyze'yi Jizhou'ya geri götürsünler."

Xie Wu bir şeylerin ters gittiğini sezdi: "Komutanım, Changning Hanım'ın tehlikede olduğundan mı korkuyorsunuz?"

Fan Changyu ondan saklamadı ama detaya da girmedi: "Önlem almakta fayda var."

İster Wei Yan olsun ister İmparator, ikisi de onu hedef bellemişti.

Fan Changyu kendisine yapılacaklardan korkmuyordu ama Changning'e zarar vermelerinden endişeliydi. Savaş meydanına girdiğinde eli kolu bağlanırdı. Şu an Jizhou hâlâ He Jingyuan'ın kontrolündeydi; onları oraya göndermek en güvenli yoldu.

Xie Wu ikiletmeden hemen hazırlıklara başladı.

Tekrar savaş meydanına çıkmak, üstelik öncü birliğin komutanı olarak... Fan Changyu'nun kalbinde korkudan ziyade ağır bir sorumluluk vardı. Bu kadar insan canını ona emanet etmişti; bu savaşı kazanırken, isimlerini bile tam hatırlayamadığı o erlerin sağ salim dönmesini istiyordu.

On binlerce asker Chongzhou şehrini dört bir yandan kuşatmıştı.

Fan Changyu doğu kapısını almakla görevliydi. Komutasındaki süvari ve piyadeler, son zamanlardaki eğitimler ve küçük çatışmalar sayesinde tam bir uyum içindeydi.

Ancak öncü birliğiyle doğu kapısına yaklaştığında, isyancıların ok menziline girmesine rağmen surlardaki askerlerin panik içinde olduğunu fark etti. Birkaçı ok atmaya çalışıyor ama yayı bile geremiyorlardı.

O askerlerin arkasında, daha iri yapılı birkaç asker ellerinde kırbaçlarla onlara vuruyordu. Bazı askerler diz çökmüş, sanki yalvarıyorlardı.

Fan Changyu atının üzerinde karşı surları izlerken gözlerinde bir şüphe belirdi.

Arkasındaki okçu birliği menzile girince, birlik komutanı gürledi: "Ateş!"

Oklar bir çekirge sürüsü gibi surlara yağdı. Çığlıklar yükseldi. Chongzhou üniforması giymiş bir grup asker daracık sur yolunda panikle kaçışıyor, siper almayı bile beceremiyorlardı.

Surlardan bir feryat yükseldi: "Atmayın! Biz bu şehrin halkıyız!.."

Hemen ardından o bağıran adamın kafası, arkasındaki gaddar bir asker tarafından uçuruldu.

Ancak o sivilleri zorlayan askerler azınlıktaydı. Surlarda daha fazla insan, isyancı askerlerin baskısına aldırmadan ağlayarak asker olmadıklarını, sadece zorla oraya getirilmiş halk olduklarını haykırmaya başladı.

Fan Changyu dizginlere asıldı. Atı kişneyerek ön ayaklarını kaldırdı. Arkasına "dur" işareti yaparak bağırdı: "Sadece arka saftaki gerçek isyancı askerleri hedef alın!"

Yanındaki Xie Wu hemen sancakla komutu iletti. Savaş alanındaki gürültüde ses duyulmasa da sancak dili netti.

Okçular artık toplu atış yapmıyor, surdaki o iri yapılı, gerçek askerleri tek tek avlıyorlardı.

Surların ön safları tecrübesiz halkla dolu olduğu için Fan Changyu ve seçkin birliği, en tehlikeli ok menzilini neredeyse hiç kayıp vermeden geçti.

Şehir duvarının dibine ulaşıp merdivenler dayandığında, gerçek isyancı askerler de panikledi. Sivillere kırbaç vurarak taş ve kütük atmaları için zorladılar.

Fan Changyu duvar dibine sığınarak yukarı seslendi: "Surlardaki Chongzhou halkı, dinleyin! Hepiniz zorlandınız, biliyoruz! Şehir düştüğünde saray sizi suçlamayacak! İsyancıların sonu geldi! Eğer orduya yardım ederseniz, zaferden sonra ödüllendirileceksiniz!"

Zorla surlara çıkarılan halk zaten can derindeydi. Askerlerden korkuyorlardı ama dışarıdaki ordunun onları da isyancı sayıp öldürmesinden daha çok korkuyorlardı. Fan Changyu'nun bu sözlerinden sonra, cesur olan birkaç adam isyancıların elinden kılıçları kapıp onlara saldırmaya başladı.

Surlar karışınca, Jizhou ordusu merdivenlerden tırmanmaya başladı.

Fan Changyu yukarı çıktığında önüne çıkan birkaç isyancıyı biçti. Surların arkasındaki asker sayısının çok az olduğunu fark edince bir terslik olduğunu anladı. Tam o sırada zırhlı bir komutanın kaçmaya çalıştığını gördü. Aradaki askerleri yararak ilerledi, daha yanına varmadan sekiz karışlık kara demir palasını fırlattı.

Pala, komutanın baldırına saplandı. Adam acıyla feryat etti.

Fan Changyu yetişip adamın yaralı bacağına bastı, palasını geri alırken sordu: "Kral Changxin'in büyük oğlu nerede?"

Küçük komutan inleyerek, "Bacağım... Bacağım..." diye sızlandı.

Fan Changyu baskıyı hafifletti ama sesi buz gibiydi: "Konuş!"

Şehir çoktan düşmüştü, komutan canını kurtarmak için her şeyi anlattı: "Büyük Efendi dün gece şehirden ayrıldı."

Fan Changyu'nun yüzü değişti, palasının ucunu adamın boğazına dayadı: "Yalan söylüyorsun!"

Adam yalvardı: "Hanımefendi, yalan söylemiyorum! Şehirde kaç asker kaldığına bir bakın, yalan olsa bu kadar az kişi mi kalırdı?"

Bu doğruydu. Ana kapı olan doğu kapısında, asker kılığına sokulmuş sivillerle birlikte bile ancak surları doldurabilmişlerdi. Bir gariplik vardı.

Fan Changyu dişlerini sıktı: "Dört kapı da kuşatma altındayken nasıl çıktılar?"

Adam, "Ordu dün gece batı kapısından çekildi. Batı kapısındaki nöbetçilere ne oldu, ben de bilmiyorum!" dedi.

Fan Changyu bu adamdan daha fazla bir şey çıkmayacağını anlayınca onu bağlattı ve hemen Tang Peiyi'ye haber gönderdi. İsyancıların dün gece sessiz sedasız kaçması büyük bir olaydı.

Dört kapının dışında da ok ve taş menzilinin uzağında beşer bin asker konuşlanmıştı. Sui Yuanhuai'nin ordusuyla kaçması için ya uçması ya da yerin altına girmesi gerekirdi.

Fan Changyu'nun zihni karmakarışıktı. Xie Wu'yu kapıda bırakıp şehre giren askerlerin halka dokunmamasını emretti. Kendisi bir isyancıyı rehber alarak Kral Changxin'in malikanesine daldı.

Malikanede sadece birkaç hizmetçi kalmıştı. Fan Changyu hepsini sorguladı; hepsi Sui Yuanhuai'nin dün gece kaçtığını doğruladı.

Yu Qianqian ve Yu Bao'er'den iz yoktu. Hizmetçileri sıkıştırınca, birkaç ay önce Sui Yuanhuai'nin yanında bir anne ve oğul getirdiğini, kadının adının Yu olduğunu öğrendi. Kadın, Sui Yuanhuai'nin cariyesiydi ve çocuk o kaçtıktan sonra doğmuştu.

Bu sonucu duyunca Fan Changyu bir süre sessiz kaldı.

Yu Qianqian'ın sıradan biri olmadığını anlamalıydı. Tanıştıklarında onun ne kadar dirayetli biri olduğunu görmüştü; belli ki kendi rızasıyla cariye olmamıştı.

Asıl sorun, Sui Yuanhuai yakalandığında Yu Bao'er'in de suçlu sayılacak olmasıydı. İsyanın cezası tüm sülalenin yok edilmesiydi.

Dışarıdan gelen kapı sesi düşüncelerini böldü. "Komutanım, General Tang orduyla şehre girdi, acil toplantı istiyor." Gelen Xie Wu'ydu.

Fan Changyu, "Tamam, geliyorum," dedi.

Toplantı salonuna girdiğinde beklediği gibi hava kurşun gibi ağırdı.

Tang Peiyi en baş köşede, yüzü asık oturuyordu. Diğer generaller başlarını öne eğmişti. Fan Changyu da en arka sıraya geçti.

Tang Peiyi onun geldiğini fark edince doğrudan sordu: "Fan Komutan, duydum ki malikaneye gitmişsin. Bir şey bulabildin mi?"

Fan Changyu öne çıkıp selam verdi: "Generalim, malikanede sadece hizmetçiler kalmış. Hepsi veliahdın dün gece kaçtığını söylüyor. Malikaneyi mühürletip herkesi gözaltına aldım."

Bu haber Tang Peiyi'yi daha da sinirlendirdi. Eliyle "çekil" işareti yaptı. Fan Changyu yerine döner dönmez Tang Peiyi önündeki masayı devirdi. Çay fincanları yerle bir oldu, porselen parçaları her yana saçıldı. Herkes nefesini tutmuştu.

Bu durum tam bir rezaletti.

Kuşatılmış on binlerce isyancı, ellerini kollarını sallayarak şehri terk etmişti. Başkente gidecek raporun nasıl yazılacağı meçhuldü. İmparator öfkelenirse, Tang Peiyi'nin kellesi bile gidebilirdi.

Li Huaian içeri girdiğinde bu manzarayı gördü ve sakince konuştu: "Generalim, öfkelenmeyin. İsyancıların batı kapısından nasıl kaçtığı anlaşıldı."

Tang Peiyi gözlerini dikti: "Nasıl olmuş?"

Li Huaian anlattı: "Batı kapısını tutan Binbaşı Lu Dayi, isyancıların bir danışmanıyla eski dostmuş. Gizlice haberleşiyorlarmış. Lu Dayi'nin daha önce kazandığı o küçük başarılar, aslında o danışmanın verdiği bilgilerle gelmiş. Dün gece siz saldırı emri verince, o danışman bir bağlılık mektubu ve savunma planını okla Lu Dayi'nin çadırına göndermiş. Gece yarısı kapıyı açacağını, böylece Lu Dayi'nin tek bir asker kaybetmeden şehri alıp en büyük şerefi kazanacağını söylemiş."

Tang Peiyi'nin gözleri kan çanağına döndü: "O aptal buna inandı mı?"

Li Huaian kederle başını salladı: "Lu Dayi bu şerefi kimseyle paylaşmamak için batı kapısındaki gözcüleri geri çekmiş. Gece askerleriyle içeri sızmaya çalışırken pusuya düşmüşler. İsyancılar onları ok yağmuruna tutup öldürmüş ve o boşluktan kaçmışlar."

"Lu Dayi'nin yanındaki bir danışman onu uyarmış ama Lu Dayi onu korkaklıkla suçlayıp çadırına bağlatmış. Az önce gidip araştırınca o adamı bulduk."

Tang Peiyi mektubu alıp okudu ve gürledi: "Lu Dayi gebermeyi hak etmiş! Bu beceriksiz herif yüzünden başımıza gelenlere bak! Bu felaketin hesabını kim verecek?"

Li Huaian'ın kehribar rengi gözleri parladı: "Lu Dayi, Başvekil Wei Yan'ın önerdiği bir isimdi."

Tang Peiyi koltuğun kolçağına öyle bir vurdu ki koca koltuk parçalandı: "Wei Yan alçağı! He Efendi orduyu bana emanet etti, bu Lu Dayi denen herif Wei Yan adına orduyu geri almak için mi bu kadar acele etti?"

Masasına döndü ve dişlerinin arasından konuştu: "Bu rütbeyi kaybetsem de Wei Yan'ın bu işten sıyrılmasına izin vermeyeceğim!"

Li Huaian ekledi: "Asıl mesele isyancıların nereye gittiğini bulmak."

Tang Peiyi hemen cevapladı: "Lucheng! Kuzeye gidemezler, orada Marki'nin Xie ordusu var; bu intihar olur. Kangcheng zaten düştü. Tek çareleri güneye inmek. Tai ve Jizhou eyaletlerinden Tai eyaleti henüz hareketlenmedi ama Jizhou'nun tüm ordusu burada, Chongzhou'da! Jizhou'nun kapısı olan Lucheng'i kırarlarsa güneye kadar önleri açılır!"

Elleri titriyordu: "Hemen orduyu toplayın, Lucheng'e gidiyoruz!"

Li Huaian başını salladı: "Gece yarısı yola çıktılar, ana orduyla yetişemeyiz. Önce ulaklar gönderilmeli, ardından süvariler desteğe koşmalı."

Tang Peiyi panikle, "Doğru, doğru, dediğin gibi yapalım," dedi.

Zheng Wenchang hemen öne çıktı: "Generalim, süvarilerle Lucheng'e gitmek için izin istiyorum!"

Fan Changyu, He Jingyuan'ın yaralı olduğunu ve savunma yapamayacağını biliyordu. Ayrıca sabah gönderdiği Changninglerin de yolda isyancılara denk gelmesinden korkuyordu: "Ben de gitmek istiyorum."

Tang Peiyi ikisine baktı; ikisinin de yetenekli ve He Jingyuan'a sadık olduğunu biliyordu: "Siz ikiniz, üç bin süvariyle hemen Lucheng'e hareket edin!"

Tam o sırada dışarıdan ince, tiz bir ses yükseldi: "Durun bakalım!.."

Daha önce orduya gelen o ferman hadımı, yanında küçük bir hadımla yavaşça içeri girdi.

Li Huaian bu adamı görünce kaşları seğirdi.

Tang Peiyi'nin zaten başı dertteydi, hadıma hiç yüz vermedi: "Efendimizin bir maruzatı mı var?"

Hadımın pudralı yüzünde kırışıklıklar belirdi, sinsi bir gülümsemeyle konuştu: "Majesteleri beni buraya askerleri ödüllendirmek için gönderdi ama aynı zamanda 'ordu müfettişi' unvanını da verdi. Benim sözümün bir ağırlığı vardır herhalde, değil mi General Tang?"

Bu resmen makamıyla baskı yapmaktı. Tang Peiyi dişlerini sıktı: "Elbette efendim, ama durum acil..."

"Durum acil olduğu için buradayım ya zaten," diye sözünü kesti hadım.

Gözleri Fan Changyu'nun üzerinde gezindi. Fan Changyu sanki üzerine soğuk ve yapışkan bir yılan dolanmış gibi hissetti; midesi bulandı. Li Huaian'ın dün geceki uyarılarını düşündü; bu adam ona bir tuzak mı kuracaktı?

Hadım yavaşça devam etti: "On binlerce askerle şehri kuşattınız

ama isyancıları elinizden kaçırdınız. Şimdi o üç bin süvari Lucheng'e yetişse ne olur? Yetişse bile yirmi bin isyancıya karşı ne yapabilirler?"

Göz kapaklarını süzerek ekledi: "Benim bir an önce başkente dönüp Majesteleri'ne durumu bildirmem lazım ki Savaş Bakanlığı önlem alsın."

Tang Peiyi adamın Jizhou'yu çoktan gözden çıkardığını anlayınca öfkesini gizleyemedi: "Siz neyi bildirecekseniz bildirin, ben askerlerimle Lucheng'e gideceğim."

Hadım güldü: "Generalin sadakati göz yaşartıcı. Majesteleri'ne sizden övgüyle bahsedeceğim ama yolda isyancılara denk gelirsem bu haberi ulaştıramam. Bu yüzden... Süvarilerinizden iki binini bana verin, beni başkente kadar korusunlar."

Tang Peiyi'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu: "İki bin mi? İki bin atlıyı size verirsen Lucheng'i neyle savunacağım?"

Hadım sesini yükseltti: "General, kendini kandırma! Jizhou çoktan düştü sayılır. O iki bin atlıyı bana ver, ben Tai eyaleti üzerinden dolanıp başkente haberi yetiştireyim."

Tang Peiyi kükredi: "Haber uçuracaksan uçur, ama benden tek bir er bile alamazsın!"

Hadım ciddileşti: "Tang Peiyi, imparatorluk emrine karşı mı geliyorsun?"

Tang Peiyi artık nezaketi bir kenara bırakmıştı: "Bugün o emre karşı geliyorum! Sen sarayda dedikodu yapmaya alışmış bir hadımsın, benim askerlerime el süremezsin! Seni şuracıkta gebertip 'isyancılar öldürdü' desem kim ne diyebilir?"

O eski eşkıya damarı tutmuştu; hadım korkudan geri adım attı.

Li Huaian araya girdi: "Generalim, sakin olun."

Tang Peiyi onu kenara itip Fan Changyu ve Zheng Wenchang'a bağırdı: "Siz ikiniz, hemen yola çıkın!"

Fan Changyu durumun vahametini biliyordu; Lucheng düşmezse hem halk kurtulur hem de Tang Peiyi'nin kellesi yerinde kalırdı. Hemen selam verip çıktılar.

Hadım arkalarından bağırıyordu: "Tang Peiyi, sen bir elçiye nasıl böyle davranırsın..."

Tang Peiyi arkasına dönüp adamlarına emretti: "Bağlayın şunu! Ceset yığınlarının içine atın da görsün bakalım savaş ne demekmiş!"

Hadımın gözlerinin içine baka baka ekledi: "Raporu ben kendim göndereceğim. Sen de burada ölen askerlerimin yanında bekle!"

Sonra gürledi: "Ordu, hareket!"

Tang Peiyi çıktıktan sonra Li Huaian bağlı hadıma bakıp iç çekti ve Tang Peiyi'nin peşinden gitti: "Generalim, değer miydi?"

Tang Peiyi'nin gözleri dolmuştu: "Evlat," dedi. "Bizim canımız pahasına kazandığımız huzur, o heriflerin iki dudağının arasında. Ben alimlerden pek anlamam ama güzel sözleri hep onlar söyler. Savaş meydanındaki o kemiklerin adını kimse hatırlamaz."

"O hadım Jizhou bitti sanıyor ama ben He Efendi'yi bilirim. Son nefesine kadar o şehri bırakmaz."

"O iki çocuk da aslan yüreklidir. Onlar ne kadar zaman kazandırırsa, şansımız o kadar artar."

Li Huaian, büyükbabası ve İmparator'un torunuyla kurduğu o büyük planı düşününce vicdan azabıyla sarsıldı. Jizhou düşse bile durumun o kadar kötü olmayacağını, geri alınacağını biliyordu.

Çünkü bu bir oyundu. Sui Yuanhuai aslında İmparator'un torunuydu ve halka zarar vermeyecekti. Bu oyun Wei Yan'ı halkın gözünde bitirmek için kurulmuştu. Wei Yan'ın adamı Lu Dayi'nin hatası yüzünden isyancılar kaçmış gibi gösterilecek, halkın öfkesi Wei Yan'a dönecekti.

Ama bu oyunun inandırıcı olması için Tang Peiyi gibi insanların gerçekten acı çekmesi ve pek çok askerin ölmesi gerekiyordu.

Li Huaian kendine sordu: Wei Yan'ı devirmek için bu kadar can feda etmeye değer miydi?

"Küçük olanı feda et ki büyük olan kurtulsun" kuralı gerçekten doğru muydu?

Gözlerini kapadı, daha fazla düşünmek istemedi.

Dağ yolunda bir araba ilerliyordu, gökyüzünde bembeyaz bir Akdoğan süzülüyordu.

Dere kenarında mola verdiklerinde, su almaya giden genç bir asker ayağı kayıp yere kapaklandı. Arkadaşları ona gülerken, asker otların arasındaki yemek pişirme izlerini fark etti: "Burada neden bu kadar çok ocak yeri var?"

Bu asker, Fan Changyu'nun koruma olarak gönderdiği Qin Yong'du.

Ocak yerlerini saymaya başladı: "Sadece burada yedi sekiz tane var, üstlerini otla örtmüşler."

Eski bir keşif eri olan Xie Qi (Yedi) hemen tetikte oldu. Dere boyunca inceleme yapınca yüzlerce ocak yeri buldu: "En az on bin kişilik bir ordu buradan geçmiş."

Diğer askerler şaşırdı: "İsyancılar Chongzhou'da kapalı değil miydi? Bu ordu da nereden çıktı?"

Xie Qi ocaklardaki külü kontrol etti: "Küller soğumuş. Gece ateş yakmadıklarına göre bu sabah buradaydılar."

Qin Yong, "Acaba Marki Hazretleri'nin ordusu mu?" diye sordu.

Xie Qi, "Kangcheng'den Chongzhou'ya gitmek için burası ters yol," dedi. Yüzü ciddileşti. Hemen bir not yazıp Akdoğan'ı çağırdı. Notu kuşun bacağına bağladı ve "Efendini bul!" diyerek havaya fırlattı.

Qin Yong hayranlıkla izledi: "O kuşu Komutanımız mı eğitti?"

Xie Qi, Fan Changyu'nun bu askere olan ilgisini bildiği için biraz

soğuk bir tavırla, "Komutanımızın kocasına haber gönderiyor," dedi.

Askerler şaşkınlıkla birbirine baktı: "Komutanımız evli mi?"

Biri atıldı: "Evet, duymuştum. Kocasını ordudan kurtarmak için asker olmuş."

Xie Qi gururla onayladı. Diğerleri kocasının nasıl biri olduğunu merak edince, biri "Duydum ki cephede yaralanmış, felç kalmış," dedi.

Xie Qi az kalsın su içerken boğuluyordu.

Arabanın içindeki Zhao Teyze hemen çıkıştı: "Ne saçmalıyorsunuz siz!"

Xie Qi'nin bu kadına ne kadar saygı duyduğunu gören askerler hemen sustu. Zhao Teyze, Xie Zheng'i savunmak için, "Kocası çok yakışıklıdır, okumuş yazmış biridir, kılıçta da üstüne yoktur," dedi.

Qin Yong saflıkla, "O zaman o da bir subaydır herhalde?" diye sordu.

Zhao Teyze, Xie Zheng'in rütbesini bilmediği için sustu. Xie Qi ise sadece, "Yakında kim olduğunu kendi gözlerinizle göreceksiniz," dedi.

Xie Qi gökyüzüne bakarken hâlâ gergindi. Eğer buradan geçen ordu Xie Zheng'in ordusuysa Akdoğan onları hemen bulurdu. Değilse bile haber Marki'ye ulaşmış olurdu.

Siyah zırhlı ordu dağların arasında bir nehir gibi akıyordu. Üzerinde kurt başı olan "Xie" sancağı rüzgarda dalgalanıyordu.

Gökyüzünden bir çığlık yükseldi. Atlı koruma arabadaki kişiye seslendi: "Marki Hazretleri, Akdoğan geldi."

Arabanın içindeki adam keskin gözlerini açtı. Kuşu onun yanında bırakmıştı; notu o yazmış olamazdı. Bir sorun mu vardı?

Boğazındaki kaşıntıyı bastırıp perdeyi açtı. Akdoğan bacağını uzattı. Xie Zheng notu okuyunca gözleri buz kesti: "Rota değiştirin! Tüm hızımızla Lucheng'e!"

Koruması, "Efendim, hava kararmak üzere, yetişemeyiz," dedi.

İçeriden emir geldi: "Savaş atımı getirin! Süvariler benimle, piyadeler arkadan gelsin!"

Güneş batarken gökyüzü kan kırmızısına bürünmüştü.

Fan Changyu oldum olası gün batımını sevmezdi; o renk ona hep kanı hatırlatırdı. Tıpkı şu anki gibi.

Üç bin süvariyle Lucheng'e vardığında, toprağın o uğursuz renge boyandığını gördü. Şehir düşmemişti ama kapının önündeki ceset yığınları neredeyse surların boyuna ulaşmıştı.

He Jingyuan, surların tam ortasında zırhıyla dikiliyordu. Bir dağ gibi sarsılmaz duruyordu. Fan Changyu onu görünce gözleri doldu.

Zheng Wenchang'ın nidasıyla süvariler isyancıların arkasından daldı. İsyancılar yorgundu ve başlarında güçlü bir komutan yoktu; Jizhou süvarilerinin saldırısıyla geri çekilmek zorunda kaldılar.

Şehre girmeyi başardılar. Surlardaki askerler sevinçten ağlıyordu. Fan Changyu ve Zheng Wenchang hemen He Jingyuan'ın yanına koştular.

Yardımcı general heyecanla bağırdı: "Efendim! Lucheng'i koruduk!"

Yaşlı adam cevap vermedi. Yüzündeki o vakur ifade hiç değişmemişti.

Yardımcı general korkuyla ona dokundu. Yaşlı adamın bedeni kaskatı kesilmişti ama elindeki kılıca dayanarak hâlâ dimdik ayakta duruyordu.

Yardımcı general feryat etti: "Efendim!.."

Surlara yeni çıkan Fan Changyu ve diğerlerinin yüreğine bir kor ateş düştü.

BÖLÜM 113

Önden giden Zheng Wenchang'ın adımları belirgin bir şekilde yalpaladı; ardından sur merdivenlerinin iki yanında hâlâ şaşkınlık içinde bekleyen erleri bir kenara iterek, hızla burca doğru atıldı.

Fan Changyu ondan bir adım gerideydi. Burca çıktığında, diz çökmüş feryat figan ağlayan askerleri ve başlarını öne eğmiş gözyaşlarını silen halkı görünce, o an derin bir kederden mi yoksa savaş meydanından yeni çıkmanın verdiği yorgunluktan mı bilinmez, başının döndüğünü hissetti. Zihni bulanıklaştı; içinden yükselen o ıssızlık ve çaresizlik hissi tüm benliğini sardı.

Yola çıkarken Lucheng'in düşme ihtimalini defalarca zihninde kurmuş olsa da, bu yaşlı adamın savaş meydanında kılıcına dayanmış halde, dimdik can verdiğini kendi gözleriyle görmek... O anki keder, sanki devasa bir dalga gibi üzerine çöktü, nefesini kesti.

"Efendim?"

Zheng Wenchang'ın boğazı düğümlendi. Bedeni kaskatı kesilmiş yaşlı adama güçlükle seslendi. Sekiz karış boyundaki bu koca yiğidin gözleri kan çanağına dönmüştü; o tek kelime ağzından çıkar çıkmaz hıçkırıklara boğuldu, sesi kesildi.

Elini kaldırıp, yaşlı adamın ölene dek öfkeyle açık kalmış gözlerini usulca kapattı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve alnını yere vurarak ağır ağır secde etti. Alnı yarılıp kanayana, gözyaşları sicim gibi boşalana dek durmadı. Dudaklarından dökülen tek bir cümle vardı: "Öğrenciniz geç kaldı... Bu öğrenciniz dönmekte çok geç kaldı..."

Yanlarındaki yardımcı general, bu manzarayı görünce gözleri dolarak daha fazla dayanamadı. Zheng Wenchang'ı omuzlarından tutup kaldırmaya çalışırken, "Wenchang, yapma böyle," dedi sesi titreyerek. "Efendimiz eski yaraları iyileşmeden, yorgunluktan bitap düşmüşken isyancıların Lucheng'e saldırdığını öğrendi. Hasta bedenine aldırmadan atını buraya sürdü. Tükenmiş bir canla, siz desteğe gelene dek burayı savundu. Eminim ki şu an içi huzur doludur. Karşımızda büyük bir düşman varken kendini böyle harap

etme; o isyancıları bozguna uğratmak, efendimizin görmek isteyeceği asıl şeydir!"

Zheng Wenchang, kan çanağına dönmüş gözlerini kaldırıp surların aşağısında, kara bir bulut gibi toplanmış isyancı ordusuna baktı. Kendi kendine mırıldandı: "Evet, isyancılar... Hepsi ölmeyi hak ediyor!"

Sıktığı yumruklarından kemik sesleri yükseliyordu. Ayağa kalktığında doğrudan emir verdi: "Tüm askerler emrime itaat etsin! Benimle birlikte şehirden çıkıp savaşın, Sui Yuanhuai'nin kellesini alıp efendimizin intikamını alacağız!"

Yardımcı general telaşla araya girdi: "Wenchang, sakın fevri davranma! Şu an şehri kuşatan yirmi bin isyancı var. Bu öfkeyle dışarı çıkmak, yumurtayı taşa vurmaktan farksızdır!"

Fan Changyu ve beraberindekilerin getirdiği süvari sayısı sadece üç bindi. Şehir içindeki o çetin çarpışmadan sonra geriye sadece iki bin kişi kalmıştı.

İki bin kişiyle yirmi bin kişiye karşı koymak... Şehri savunmak bir seçenekti ama kapıları açıp meydan savaşına girmek, bile bile ölüme yürümek demekti.

Zheng Wenchang'ın elinin üzerindeki damarlar öfkeden şişmişti. Surların aşağısında, binlerce askerin koruması altındaki sekiz atlı savaş arabasına bakarken dişlerini gıcırdattı: "Tek başıma çıkacağım! O Sui Yuanhuai'nin kellesini tek başıma alacağım!"

Sözünü bitirir bitirmez uzun mızrağını kavrayıp surlardan aşağı inmeye yeltendi. Gözü dönmüş bir boğa gibiydi; yardımcı general onu durdurmak için uzansa da tutmayı başaramadı.

Zheng Wenchang tam Fan Changyu'nun önünden geçeceği sırada, o ana dek sessizliğini koruyan Fan Changyu aniden hareketlendi. Eli bir yıldırım hızıyla havada süzüldü ve Zheng Wenchang'ın ensesine ağır bir darbe indirdi. Zheng Wenchang'ın gözleri karardı ve olduğu yere yığıldı.

"Wenchang!"

Yardımcı general hemen Zheng Wenchang'ı tuttu. Önce endişelense de, onun sadece bayıldığını görünce Fan Changyu'nun niyetini hemen anladı. Şu an tüm Kuzeybatı ordusunda tek bir kadın general vardı; yardımcı general onun kim olduğunu tahmin etmekte zorlanmadı. Minnetle, "Yardımınız için teşekkürler, Binbaşı Fan!" dedi.

Fan Changyu, "General Zheng'i aşağı indirin, biraz dinlensin," dedi sakince.

Yardımcı general birkaç ere işaret ederek Zheng Wenchang'ı götürmelerini söyledi. Sonra bir sedye getirtti ve He Jingyuan'ın naaşını dikkatle üzerine yerleştirdiler.

Yaşlı adamın gözleri kapandığında yüzündeki o otoriter ifade hâlâ yerindeydi ama kaşlarının arasında artık huzurlu bir dinginlik seziliyordu.

Fan Changyu, askerler naaşı götürürken bir an durup vefat eden yaşlı adama baktı ve usulca fısıldadı: "Amca."

Ardından bir yemin gibi ekledi: "Lucheng'i savunacağım. İsyancıların Jizhou topraklarına bir adım bile atmasına izin vermeyeceğim."

İlk cümlesi, eski bir dostun kızı olarak o asil ruhlu adama bir seslenişti; ikincisi ise bir komutan olarak verilen bir söz.

Yardımcı general bu sahneyi izlerken boğazı düğümlendi: "Binbaşı Fan, siz de metanetli olun."

He Jingyuan'ın naaşı götürüldükten sonra Fan Changyu sessizce başını salladı. Tam surların aşağısındaki durumu kontrol etmek için dönecekti ki, düşman hareketliliğini izleyen bir gözcü nefes nefese yardımcı generale koştu: "Generalim! İsyancılar yeniden saldırı hazırlığında!"

Yardımcı generalin rengi uçtu, hemen mazgallara koşup aşağı baktı.

Aşağıdaki isyancı ordusu, Fan Changyu ve süvarilerinin dağıttığı saflarını yeniden toplamıştı. Kalkan düzeni ve okçular eşliğinde, merdiven taşıyan birlikleri koruyarak surlara doğru tekrar

ilerlemeye başlamışlardı.

Yardımcı general telaşla emirler yağdırdı: "Okçular, çabuk! Tüm mazgalları doldurun, ikişerli gruplar halinde nöbetleşe atış yapın!"

Sonra Fan Changyu'ya döndü: "Binbaşı Fan, süvarileriniz arasında okçulukta iyi olan kaç kişi var? Hemen surlardaki boşlukları doldurmamız gerek!"

Fan Changyu hemen Xie Wu'ya talimat verdi: "Hâlâ savaşabilecek durumda olan tüm okçuları surlara çıkar."

Süvari birliğine seçilenler zaten sıradan askerlerin en iyileriydi; ancak ağır yayları germek ciddi bir kol gücü gerektirdiğinden, orduda hem ata binen hem de iyi ok atan asker bulmak zordu.

Fan Changyu'nun getirdiği üç bin süvari içinde aslında beş yüz okçu vardı. Şehre girerken verilen kayıplardan sonra geriye savaşabilecek üç yüz kadar kişi kalmıştı. Xie Wu hepsini yukarı çıkardı ve Lucheng surlarındaki mazgallara yerleştirdi.

Surlarda savunmaya yardım eden halk ise kendiliğinden iç kale tarafına geçerek silah, taş ve tomruk taşımaya başladı.

Fan Changyu daha önce pek çok kez kale kuşatmasına katılmıştı ama bu, ilk savunma savaşıydı.

Kuşatma yaparken duyulan o gözü kara hücum hissinin aksine, surların üzerinden aşağıya, deniz dalgaları gibi üzerine gelen isyancı ordusuna bakmak görsel olarak çok daha sarsıcıydı. Aşağıdaki ordu saflarının ne kadar uzağa uzandığını net bir şekilde görebiliyordu; bu da üzerindeki baskıyı artırıyor, insanın içine kolayca korku salabiliyordu.

Yardımcı generalin bu konuda tecrübeli olduğu belliydi. İsyancıların okçu ve kalkan birliği menzile girdiğinde, askerlerin moralini yükseltmek için avazı çıktığı kadar bağırdı: "İsyancıların bir önceki saldırısını surlarda bin kişi bile yokken püskürttük! Şimdi binlerce seçkin asker desteğimiz var; gözümüz kapalı bile o alçakları geri püskürtürüz!"

Düşman menzile girer girmez kükredi: "Okçular, ateş!"

O anda surlardan yıldız yağmuru gibi oklar boşaldı. Her mazgalda iki okçu vardı; biri ok atarken diğeri arkada yayını geriyordu. İlk okçu geri çekilir çekilmez arkadaki hemen öne geçip atışını yapıyordu. Böylece surlardan yağan ok yağmuru bir an bile kesilmiyordu.

Fan Changyu, yardımcı generalle birlikte mazgallardan aşağı baktığında, isyancı saflarında sürekli askerlerin düştüğünü gördü. Ancak karşı taraf çok kalabalıktı; öndekiler öldükçe arkadakiler cesetlerin üzerinden atlayarak hücuma devam ediyordu.

Bu "insan denizi" taktiği sayesinde, sonunda merdivenleri bir kez daha surlara dayamayı başardılar.

Bir önceki çatışmanın tecrübesiyle, surdaki savunmacılar bu kez çok hızlı tepki verdi. Okçular atış yaparken, diğer askerler ve halk aşağıya taşlar, tomruklar fırlatmaya başladı. Kızgın yağ varilleri aşağı boşaltıldı; ardından atılan tek bir meşale ile merdivenler ve üzerindeki isyancılar alevler içinde kaldı. Küçük erler çığlıklar atarak üzerlerindeki ateşi söndürmeye çalışıyor ama kıyafetlerine bulaşan yağ yüzünden canlı birer meşaleye dönerek merdivenlerden aşağı düşüyorlardı.

Fan Changyu savaş meydanına ilk çıktığında, cesetleri görünce midesi bulanır, kusmak isterdi. Şimdi bu cehennemvari manzarayı kendi gözleriyle izlerken hâlâ midesinin bulandığını hissediyordu ama artık kusma isteği duymuyordu.

Hatta durumu yardımcı generalle analiz edebilecek kadar soğukkanlıydı: "General He, gördüğüm kadarıyla kızgın yağımız azalıyor. Biraz tasarruflu mu kullansak? Bazı merdivenleri taş ve tomruklarla kırmak mümkünse öyle yapalım."

Lucheng'deki askeri mühimmatın büyük kısmı, ilk kuşatma kaldırıldıktan sonra şehirdeki garnizonla birlikte Chongzhou'ya taşınmıştı. Ne de olsa o zamanlar kimse, köşeye sıkışmış bir av gibi görünen isyancıların, on binlerce askerin kuşatması altından kaçıp Lucheng'e karşı saldırıya geçebileceğini tahmin etmemişti.

Yardımcı General He içini çekerek, "Ben de az önce sizin gibi düşünüyordum Binbaşı Fan," dedi. "Ama Efendi He, isyancıların

mühimmatımızın yetersiz olduğunu bilmemesi gerektiğini söyledi. Onlar defalarca saldıracak, biz her seferinde onları püskürteceğiz. İnsan denizi taktiği kullansalar bile bir noktada yorulacaklar. Eğer içeride malzemenin bittiğini anlarlarsa, çok daha hırslı ve aceleci saldırırlar."

Fan Changyu bu sözler üzerine sessizliğe gömüldü.

Yardımcı General He haklıydı; bu savunma savaşında zayıf taraftılar. Asker sayıları zaten yetersizdi; bir de mühimmat biterse isyancıların morali tavan yapar ve Lucheng'i ele geçirmeleri çocuk oyuncağı olurdu.

İsyancıların bu saldırı dalgası da, şehre giren iki bin süvari ve halkın yardımıyla bir kez daha püskürtüldü.

İsyancıların kuyruğunu kıstırmış köpekler gibi geri çekilme borusunu çaldığını gören askerler ve halk sevinç çığlıkları attı.

Ancak mühimmat subayı surlardaki son durumu kontrol ettikten sonra ağır adımlarla Yardımcı General He'nin yanına geldi: "Generalim, oklarımız bitmek üzere. Kızgın yağdan da sadece birkaç varil kaldı."

Yardımcı General He, aşağıda saflarını yeniden düzenleyen isyancılara bir bakış atıp Fan Changyu'ya sordu: "Binbaşı Fan, General Tang'ın ordusunun gelmesine ne kadar var?"

Fan Changyu, "Lucheng ile Chongzhou arası yüz fersahtan fazla," dedi. "General Tang'ın ordusu hiçbir ağırlık almadan tam hızla ilerlese bile, en az iki saat daha dayanmamız gerek."

Yardımcı General He, dumanlar altındaki o harabe savaş meydanına bakarak sadece, "O halde iki saat daha dayanacağız," dedi.

Fan Changyu'nun arkasındaki Xie Wu'nun yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ama hiçbir şey söylemedi.

Tüm burçta sadece en alt kademedeki erler bu kısa zaferi kutluyordu; üst rütbeli subaylar ise okların, yağın, taşın ve tomrukların bittiğini, Lucheng'in daha fazla dayanamayacağını biliyordu.

Herkesin yüzünde ağır bir ifade vardı ama kimse fazladan bir söz söylemiyor, herkes yapması gerekeni sükunetle yapmaya devam ediyordu.

Bu, bir sonraki savunma savaşına hazırlanmaktan ziyade, görkemli bir ölüme hazırlanmak gibiydi.

Böyle anlarda keder bile gereksiz bir lüks gibi geliyordu.

Fan Changyu o ağırbaşlı ya da neşeyle parlayan yüzlere baktı. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra aniden Yardımcı General He'ye döndü: "Generalim, Lucheng'i biraz daha uzun süre savunmamızı sağlayacak bir yolum var."

Yardımcı General He hemen sordu: "Nedir o yol?"

Fan Changyu, "Yanıma on kadar adam alıp şehirden çıkacağım ve düşmana meydan okuyacağım; isyancı generalleri teke tek dövüşe çağıracağım. Siz de o sırada şehir kapılarını mühürleyin," dedi.

Yardımcı General He, onun birkaç dakika daha kazanmak için kendi canını feda etmek istediğini anlayınca hemen itiraz etti: "Olmaz!"

Fan Changyu, "Şu an zaman kazanmak için aklıma gelen tek çare bu," dedi.

Yardımcı generalin gözlerinin içine baktı: "İsyancılar bütün gece kaçıp buraya geldiler, mühimmat ve erzakları mutlaka kısıtlıdır. Eğer şehre girerlerse, olan masum halka olur. Efendi He'nin canı pahasına savunduğu Lucheng, biz canımızı sakınıyoruz diye bizim ellerimizde düşmemeli. Şehirde nizamı sağlamak için size ihtiyaç var, bu yüzden ben talibim."

Yardımcı General He'nin yüzünde zoraki bir ifade belirdi.

Xie Wu telaşla atıldı: "Binbaşı eğer çıkmakta kararlıysa, kulunuz sizin yerinize gitmeye hazırdır!"

Fan Changyu, ilk kez Xie Wu'ya sert bir dille çıkıştı: "Senin buna kalibren yetmez."

Yardımcı General He kararsızlık içinde, "Binbaşı Fan..." dedi.

Fan Changyu dudaklarını hafifçe büzdü, ellerini birleştirip selam vererek, "General He, ben Meng Changyu. Changshan Generali Meng Shuyuan'ın soyundan geliyorum. İmparatoru kandırmak zaten büyük bir suçtur; bu hayatta锦州 (Jinzhou) faciasının gerçeğini ortaya çıkarıp atalarımın adını temize çıkaramasam bile, halk için iyi bir şey yapmak Meng ailesinin şerefine yakışır. Lütfen müsaade edin!" dedi.

Yardımcı General He sarsıldı. İçinde verdiği kısa ama çetin bir savaştan sonra gözlerini kararlılıkla yumdu: "Müsaade edilmiştir."

Fan Changyu minnetle, "Teşekkürler generalim," dedi.

Sözünü bitirir bitirmez surlardan aşağı inmeye başladı.

Xie Wu hemen peşine takıldı: "Ben de sizinle gelip meydan okuyacağım."

Fan Changyu kimsenin olmadığı bir noktada durdu. Sesi şaşırtıcı derecede sakindi: "Xie Wu, orduda olduğum şu günlerde bana çok desteğin oldu. Senin ve Xie Qi'nin yanımda kalmasının onun isteği olduğunu biliyorum. Ama o zaten prensesle evlenmek üzere; sizi daha fazla yanımda tutarsam kendi vicdanıma hesap veremem."

Xie Wu, Fan Changyu'nun yanından hiç ayrılmadığı için imparatorun elçi gönderip düğün fermanı verdiğinden habersizdi. Bunları duyunca bir an şaşırsa da, Fan Changyu'nun birazdan yapacağı şeyin dehşetiyle sarsıldı: "Binbaşı, burada kesinlikle bir yanlış anlaşılma var! Efendimizin prensesle evleneceğini size kim söyledi?"

Fan Changyu cevap vermedi, sadece devam etti: "Ona kırgın değilim. Jinzhou faciası tüm dünyayı sarstı; kim olsa bunu kolayca affedemezdi. Ben her zaman babamın ve büyükbabamın masum olduğuna inandım ama bu sadece benim inancımdı. Bugün Lucheng'de ölürsem, bunu onların günahlarının kefareti sayın. Senden tek bir ricam var Xie Wu kardeş... Eğer ben gidersem ve Lucheng kurtulursa, sarayın ve Wei Yan'ın gözlerinden uzaklaşıp Ning-niang'ı evlat edinecek iyi bir aile bul."

Duraksadı, bir süre sonra fısıldadı: "Şu dünyada gözümün arkada

kalacağı tek kişi o."

Kalbinde bir başkası daha vardı ama bu hayattaki yolları çoktan ayrılmıştı.

Xie Wu'nun gözleri doldu: "Binbaşı..."

Fan Changyu ona selam verdi: "Sana emanet."

Xie Wu daha ağzını açamadan, Fan Changyu arkasını dönüp kalenin iç avlusunda toplanmış olan birliğe doğru yürüdü.

O on küsur adamın hepsi Jizhou yerlisiydi; yüzlerinde ölüme gidenlerin o vakur ciddiyeti vardı.

Fan Changyu gözlerini tek tek yüzlerinde gezdirdi: "Dışarı çıkıyoruz. Eğer bir an bile olsa zaman kazanabilirsek, asıl ordu yetişene dek şehirdeki silah arkadaşlarımız, babalarımız, kardeşlerimiz ölmekten kurtulur. İsimlerimiz belki sonraki nesillerce hatırlanır, ailelerimiz devletten maaş alır ve ömür boyu geçim sıkıntısı çekmezler."

"Eğer savunamazsak ve şehir düşerse, biz sadece sarı kumların altındaki binlerce kemikten biri oluruz. Evdeki eşimiz, çocuğumuz savaşın ortasında perişan olur ya da isyancıların kılıcı altında can verir."

Sözlerini bitirince atının üzerine atladı ve kapıdaki nöbetçilere gür bir sesle bağırdı: "Açın kapıları!"

Ağır şehir kapıları, gıcırdayarak yavaşça açıldı. Fan Changyu elinde kılıcıyla atını dışarı sürdüğünde, uzaktaki kara bulut gibi duran isyancı erleri bir an duraksadı.

On altı seçkin asker peşinden çıktı; Fan Changyu'nun arkasında bir kuşun kanatları gibi saf tuttular.

Batan güneşten geriye sadece son bir kızıllık kalmıştı. Surlardaki Jizhou sancağı rüzgarda hışırdayarak dalgalanıyordu. Bu ölüm sessizliğindeki savaş meydanında, Fan Changyu'nun sesi rüzgarı yırtarak herkesin kulağına ulaştı:

"Meng Shuyuan'ın soyundan Meng Changyu buradadır! Hangi

isyancı general karşıma çıkmaya cesaret eder?"

BÖLÜM 114

Savaş meydanında uğuldayan rüzgârdan başka sadece derin bir sessizlik vardı.

Onlarca kulaç ötede, saflarını yeniden düzenleyen isyancı askerler kısa bir süreliğine duraksadı. At üzerindeki birkaç genç subay, farklı ifadelerle arkalarına bakarak merkez ordudan gelecek emri beklemeye başladılar.

Fan Changyu atının üzerinde dik duruyor, bakışları sakin, elindeki uzun kılıcı sıkıca kavramış, en ufak bir korku belirtisi göstermiyordu.

Nedense karşı taraftan bir türlü cevap gelmiyordu.

Fan Changyu'nun kaşları çatıldı. Shi Yue ve Shi Hu, Yixian Geçidi'nde öldükten ve Chongzhou'da Prens Changxin katledildikten sonra, isyancıların elinde pek büyük general kalmamıştı. Şu an Sui Yuanhuai'nin emrinde önemli sorumluluk alabilecek武将 (savaşçı general) neredeyse yok gibiydi.

Bu tehlikeli yola başvurmasının sebebi zaman kazanmaktı. Eğer Sui Yuanhuai onun niyetini anlar ve elindeki generalleri feda etmek istemeyip doğrudan tüm orduyu üzerine sürerse, o ve arkasındaki on altı asker fazla dayanamazdı.

Fan Changyu kısa bir süre düşündükten sonra bir plan yaptı. Elindeki kılıcı ileri uzatarak haykırdı: "Karşıdaki isyancılar, dinleyin! Prens Changxin kılıcımın altında can verdi, Sui Yuanqing ise Kangcheng'de esir düştü! Sizin peşinden gittiğiniz adam, kılıç bile kaldıramayan bir korkaktan başkası değil! Emrinde onun için savaş meydanında can verecek tek bir yiğit general bile yokken, sizi nasıl başkente kadar götürebilir? Size nasıl zenginlik ve ihtişam vaat edebilir? Eğer karanlıktan aydınlığa döner, teslim olursanız, geçmişteki her şey unutulacaktır!"

Bu sözler isyancı saflarında büyük bir dalgalanmaya sebep oldu.

Surların üzerindeki Yardımcı General He ve diğerleri, Fan

Changyu'nun niyetini anlayınca onlar da aşağıya bağırmaya başladılar: "Sui Yuanhuai bir korkaktır! Chongzhou'dan Lucheng'e kuyruğunu kıstırmış bir köpek gibi kaçtı! Emrinde savaşacak tek bir adamı bile yok; tek umudu siz sıradan askerlerin canını feda ederek ona yol açmanız, o da güneye kaçıp canını kurtarsın!"

"Sui ailesinin devri çoktan kapandı! Sui Yuanqing hiç değilse savaşçıydı, ama Sui Yuanhuai'nin sadece son nefesini vermeyi bekleyen bir ilaç torbası olduğunu bilmeyen mi var? Onun peşinden gitmek, bile bile ölüme yürümektir!"

İsyancı ordusundaki kargaşa daha da büyüdü.

Bir gözcü hemen arkadaki ana karargâha haber uçurdu. Öndeki durumu titreyerek anlattıktan sonra, etrafı ustalarla çevrili savaş arabasının içinden sadece soğuk bir küçümseme sesi yükseldi: "Meng Changyu mu?"

Arabadaki kişinin sesi o kadar soğuk ve tekinsizdi ki, sanki karanlık bir ormandan esen buz gibi bir rüzgâr insanın ensesini ürpertiyordu.

Hafifçe güler gibi oldu: "Güzel bir nifak tohumu, orduyu içeriden dağıtma çabası... Sui Ping, adamlarını al ve o Meng soyundan gelen artığı sağ ele geçirip getir."

Arabanın önünde bekleyen devasa yapılı ev muhafızı hemen selam verdi: "Emriniz başım üstüne!"

O sırada oraya yetişen askeri müşavir ise itiraz etti: "Büyük Efendi, olmaz! Yapmayın!"

Durumu analiz etti: "Karşıdaki kadın general belli ki tahrik yöntemini kullanıyor. Şu an orduda önemli sorumluluk alabilecek tek kişi General Sui Ping'dir. Eğer ona bir şey olursa, Lucheng'i ele geçirsek bile, Tang Peiyi ve Markiz Wuan haberi alıp buraya geldiğinde, ordunun başında komutan kalmaz; o zaman düşmanla nasıl başa çıkarız? Vakit kaybetmeden saldırıya geçelim, cesetlerden dağlar yapıp Lucheng surlarını öyle aşalım."

Beyaz yeşimden bir yüzük takılı olan bir el, arabanın perdesini araladı. Yıllardır süren hastalığı yüzünden güneş görmeyen o el,

bembeyaz ve zayıftı; elinin üzerindeki damarlar ve sinirler net bir şekilde görünüyordu.

Yanındaki gözcü bu manzarayı görünce içi ürperdi ve hemen başını öne eğdi.

Orduda Büyük Efendi'nin amansız bir hastalığa yakalandığı, kişiliğinin karanlık ve gaddar olduğu, yanındaki hizmetçilerin sık sık aniden öldüğü konuşulurdu.

Perde tamamen açıldı; Sui Yuanhuai omuzlarına ağır bir pelerin atmıştı. Solgun yüzünde belirgin bir hastalık izi vardı ama dudaklarının kenarında hafif, karanlık bir gülümseme asılıydı. Tüm varlığından tekinsiz bir hava yayılıyordu.

Acelesi yokmuş gibi konuştu: "Müşavir bey çok emek verdi ama üst üste alınan yenilgilerden sonra ordunun moralini düzeltmek şart. O kadın general babamı öldürdü; bu intikamı almazsam babamın huzuruna çıkacak yüzüm kalmaz."

Müşavir hâlâ endişeliydi: "Fakat..."

Sui Yuanhuai elini kaldırarak müşavirin sözünü kesti. Gözlerini hafifçe kaldırdı; her ne kadar hasta bir adam olsa da, onunla göz göze gelen müşavir o an tarif edilemez bir baskı hissetti.

Hemen bakışlarını kaçırdı. İçinden, bu Büyük Efendi'nin söylentilerdeki gibi sadece ilaçla ayakta duran bir beceriksiz olmadığını düşündü.

Sui Yuanhuai, müşavirin yüzündeki ifadeyi süzdü, dudakları hafifçe kıvrıldı: "Müşavir bey endişelenmesin ama Tang Peiyi, Chongzhou'yu ele geçirdikten sonra durumu fark edip peşimize düşse bile, buraya varmasına en az yarım günlük yol var. Markiz Wuan ise Kangcheng'de çakılı kalmış durumda, yardıma yetişemez. Sadece bir kadın için mi korkacağız? Surlardaki o saray köpeklerine kendimizi güldürmeyelim."

Müşavir sadece Lucheng'i bir an önce ele geçirip işi sağlama almak istiyordu; Sui Yuanhuai böyle söyleyince endişeleri biraz azaldı, selam verip geri çekildi.

Sui Yuanhuai müşavirin uzaklaşmasını izledi, parmaklarıyla arabanın penceresine ritmik bir şekilde vurdu ve yanındaki gizli muhafızlara emretti: "Siz de gidin yardım edin. Meng kızı sağ kalsın yeter, diğerlerini kılıçtan geçirin."

Arabanın etrafını saran ustalardan yarısı bir anda ortadan kayboldu.

Zhao Xun'un annesi Bayan Lan, çekinerek Sui Yuanhuai'ye baktı ve dikkatle sordu: "Efendimiz, Meng kızını kullanarak Wei Yan'ın yıllar önce tezgahladığı Jinzhou faciasını mı ifşa etmek istiyor?"

Sui Yuanhuai, gözlerini hafifçe kısarak Bayan Lan'a baktı ama cevap vermedi.

Bayan Lan'ın içini bir huzursuzluk kapladı. Yu Bao'er bulunduğundan beri Sui Yuanhuai onlara karşı daha temkinli davranmaya başlamıştı. Bayan Lan, onun neden endişelendiğini anlıyordu; yıllardır ona sadık kalsa da, hükümdar soyundan gelenlerin kalbine bir kez şüphe tohumu ekildi mi, o artık sökülüp atılamayan bir diken olurdu.

Zhao Xun'dan da bir süredir haber gelmiyordu; bu da Sui Yuanhuai'nin onlara olan güvenini iyice sarsmış olmalıydı.

Sonuçta kendi büyüttüğü çocuktu; Bayan Lan'ın içi biraz burkuldu ama hemen başını eğdi: "Yaşlı kulunuz haddini aştı."

Sui Yuanhuai'nin üzerindeki o karanlık hava aniden dağıldı, yerini nazik bir çehreye bıraktı. Kendi eliyle Bayan Lan'a bir bardak çay koydu: "Lan Teyze, benimle arana mesafe koymaya başladın. Wei Yan yaşlı bir tilkidir; Meng kızı onu suçlasa bile, on yedi yıl önce o henüz doğmamıştı. Tek kanıt da tekrar Wei Yan'ın eline geçti. Wei Yan'ın kendini savunacak bin tane yolu vardır. Ben sadece merak ettim, Lan Teyze neden onu Wei Yan'ı devirmek için kullanacağımı düşündü?"

Nazikleştiği anlarda, gerçekten de Veliaht Prens Chengde'den izler taşıyordu.

Bayan Lan'ın içindeki o kırgınlık anında dağıldı: "O zaman efendimiz neden onu sağ yakalamak istiyor?"

Sui Yuanhuai'nin dudakları hafifçe kıvrıldı: "O tahtta oturan kukla imparator, Markiz Wuan'ı yanına çekmek için prensesle evlendirmeye kalktı ama Markiz Wuan fermanı getiren hadımın kulağını keserek karşı koydu. Haber sarayda örtbas edilse de, dünyada gizli kalan bir şey yoktur. Lan Teyze, sence Markiz Wuan kimin için prensesle evlenmeyi reddetti?"

Bayan Lan durumu anında kavradı: "Efendimiz o kadını kullanarak Markiz Wuan'ı dizginlemek mi istiyor?"

Duraksadı: "Fakat... O kız Meng Shuyuan'ın soyundan geliyor. Meng Shuyuan o zamanlar kullanılmış olsa bile, kızın öz babası Wei Yan'ın adamıydı; Jinzhou faciasıyla mutlaka bir bağı vardır. Aralarında böyle bir kan davası varken, Markiz Wuan onun canını gerçekten önemser mi?"

Sui Yuanhuai sadece gülümsedi: "Sahne kuruldu, bize sadece izlemek düşer."

Bayan Lan onun bu sözlerinin altındaki anlamı tarttı ama Sui Yuanhuai daha fazla konuşmadı.

Zhao Xun kaybolduğundan beri bu anne-oğula karşı şüphesi gerçekten artmıştı. Li ailesiyle Wei Yan'ı köşeye sıkıştırmak için kurdukları bu oyunun detaylarını Bayan Lan'dan bile gizlemişti.

Doğu Sarayı'ndaki o büyük yangından beri, hiç kimseye tamamen güvenmemeyi öğrenmişti.

Arkadaki bir savaş arabasında aniden bir karmaşa çıktı. Sui Yuanhuai sabırsızlıkla kaşlarını çattı: "Neler oluyor?"

Arabanın dışındaki gölge muhafızlar durumu öğrenmeye gidemeden bir hizmetli gelip haber verdi: "Efendim, küçük bey hastalandı."

Sui Yuanhuai'nin gözlerinden bir anlık nefret geçti, soğukça: "Hastalandıysa askeri hekimi çağırın, ne diye gürültü yapıyorsunuz?"

Hizmetli alçak sesle cevap verdi: "Şey... Yu Hanım sizinle görüşmek için ısrar ediyor."

Sui Yuanhuai parmağındaki yüzüğü çevirdi ama konuşmadı. Haber getiren hizmetli başını eğmiş beklerken, birkaç saniye içinde sırtından soğuk terler boşaldı.

Bayan Lan da şaşırmıştı; o Yu Hanım, efendimizden hep kaçardı, bugün neden aniden görüşmek istemişti?

Sui Yuanhuai'ye baktı; şu an iki ordu karşı karşıyayken efendimizin o kadınla uğraşacak vakti olmadığını düşünerek onun yerine cevap verdi: "Saldırı başlamak üzere, Büyük Efendi'nin çok işi var. Ben gidip küçük beye bakarım."

Beklemediği bir şekilde Sui Yuanhuai konuştu: "Ben kendim gideceğim."

Dudaklarında her zamanki o soğuk gülümseme vardı ama gözlerinde tarif edilemez bir ilgi parlıyordu; sanki keyfi yerine gelmişti.

Bayan Lan'ın kaşları çatıldı; efendimiz, Yu Hanım konusunda gerçekten çok tutarsız davranıyordu.

Sui Yuanhuai, en güvendiği gölge muhafızın yardımıyla arabadan indi ve vakur adımlarla arkadaki arabaya doğru yürüdü.

Arabanın önüne geldiğinde hizmetliler çoktan perdeyi açmıştı. Sui Yuanhuai, arabacının sırtına basarak yukarı çıktı. Arabanın köşesine büzülmüş kadına baktığında dudaklarındaki gülümseme daha da soğudu.

Bakışları, kadının dizlerine yatmış, gözleri kapalı ama küçük bedeni hafifçe titreyen Yu Bao'er'e kaydı. Alaycı bir tavırla: "Hani bu küçük mahluk hastalanmıştı?" dedi.

Yu Qianqian ona baktı, sakince: "Bao'er hasta değil, ben seninle görüşmek istedim," dedi.

Sui Yuanhuai'nin dudaklarındaki kavis bir anlığına dondu. Gözlerini dikip karşısındaki kadını yeniden süzdü.

Onunla görüşmek mi istemişti? Bu bir şaka olmalıydı.

Yu Qianqian asla onunla görüşmek istemezdi; bir ricası olmadığı sürece.

Sui Yuanhuai'nin gözlerinden bir anlık karanlık geçti, soğuk bir gülüşle: "Benden bir şey mi isteyeceksin?" dedi.

Yu Bao'er artık uyuyor numarası yapmaya cesaret edemedi, Yu Qianqian'ın koluna sıkıca yapıştı.

Yu Qianqian çaktırmadan onun elini sıktı ve kararlılıkla Sui Yuanhuai'nin gözlerinin içine baktı.

Alnındaki perçemleri geçen yarım yılda uzamış, hepsini arkaya taramıştı; bu da yüzünün duru ve vakur hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Dedi ki: "Meydan okuyan o kadın generalle eskiden tanışıklığım var. Bu erkeklerin kavgası, neden bir kadına zarar gelsin? Canını bağışla."

Sui Yuanhuai'nin zaten Fan Changyu'nun sağ yakalanması için emir verdiğinden haberi yoktu. Kuzeybatıda adı bu kadar duyulmuş tek bir kadın general vardı; Meng Changyu adını duyunca bunun Fan Changyu olduğunu hemen anlamıştı.

Sui Yuanhuai'nin yirmi bin askeri vardı; Lucheng'deki o iki bin kişilik kalıntı ordu nasıl dayansın?

Daha fazla insanı kurtaramazdı; sadece Sui Yuanhuai'den bir iyilik koparmak, ne pahasına olursa olsun Fan Changyu'nun canını kurtarmak istiyordu.

Sui Yuanhuai bunu duyunca kahkahalarla güldü: "Kendi canın tehlikedeyken, dışarıdaki sokak köpeklerine mi acıyorsun?"

Yu Qianqian'ın dolgun dudakları hafifçe büzüldü: "Bu yüzden sana yalvarıyorum."

O solgun ve soğuk parmaklar aniden çenesini kavradı. Yu Qianqian başını kaldırmak zorunda kaldı; Sui Yuanhuai'nin karanlık gözleriyle karşılaştığında, sanki zehirli bir yılan tarafından sarılmış gibi hissetti. Bedeni kaskatı kesildi.

Sui Yuanhuai ona yarım karış mesafeden tepeden bakarak alay etti: "Yalvarma tarzın bu mu?"

Sürekli ilaç içtiği için üzerinde acı bir ilaç kokusu vardı; bu kadar yakınındayken Yu Qianqian'ın aldığı her nefes bu kokuyla doluyordu.

Çenesini sıkan o soğuk parmakların dokunuşu hâlâ çok netti.

Yu Qianqian'ın zarif kaşları çatıldı, karşısındaki solgun ve karanlık adama baktı: "Nasıl yalvarmamı istersin?"

Sui Yuanhuai onun bu kadar sakin bir şekilde soru sormasını beklemiyor gibiydi; bir an gözlerinden vahşi bir nefret geçti. Yu Bao'er'in orada olmasına aldırış etmeden aniden başını eğdi ve kadının dudaklarına sertçe yapıştı.

Yu Qianqian dudaklarında keskin bir acı hissetti; kendine gelince hemen eliyle Yu Bao'er'in gözlerini kapattı.

Neyse ki adam çabuk geri çekildi. Yu Qianqian eliyle dudaklarını sildi; şaşırmadığı üzere kan gelmişti, canı yanıyordu, kaşlarını çattı.

Dudaklarındaki kanı gören Sui Yuanhuai'nin gözlerindeki o karanlık hava biraz dağıldı. Göz kapaklarını hafifçe indirdi, alaycı bir ses tonuyla, sanki bu alaycılıkla içindeki bir duyguyu saklamaya çalışıyormuş gibi tek bir cümle bıraktı: "Bu gece odama gel."

Perdeyi açıp arabadan çıkana dek Yu Qianqian hiç sesini çıkarmadı.

Yu Bao'er'in kocaman siyah gözleri, zayıf ama dirençli annesine bakıyordu. Kısık sesle: "Anne..." dedi.

Bir eliyle Yu Qianqian'ın koluna sıkıca yapışmıştı, dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Annesinin o adamla yalnız görüşmesini istemiyordu.

Yu Qianqian çocuğunu kucağına aldı, sırtını usulca sıvazladı: "Korkma, bir şey olmayacak. Changyu halanı kurtarabileceksek, bunun ne önemi var?"

Yu Bao’er yine konuşmadı.

Yu Qianqian rüzgârla sallanan araba perdesine baktı, sesi huzurluydu: "Ning-niang senden bile küçük. Annesini ve babasını kaybetti; eğer ablasını da kaybederse hali ne olur?"

Yu Bao’er’in kara gözlerinde nihayet başka bir duygu belirdi.

Yu Qianqian onun başını okşadı: "Biraz daha sabret."

Savaş meydanında birkaç tur karşılıklı atışmadan sonra, Fan Changyu nihayet düşman saflarının birkaç kişinin geçebileceği kadar açıldığını gördü.

Dev yapılı bir savaşçı general atını ileri sürdü, elindeki çift ağızlı baltayı havaya kaldırarak kükredi: "Haddini bil! Gel de benimle hesaplaş!"

O generalle birlikte on kadar kişi daha çıktı; kıyafetleri tek tipti ama ordudaki generallere benzemiyorlardı. Fan Changyu onları gördüğü ilk andan itibaren sağ göz kapağı sürekli seğirmeye başladı.

Tüm vücudunu tarif edemediği bir huzursuzluk sardı.

Zırhlı general haykırarak atını sürdü; Fan Changyu düşüncelerini bir kenara itip atını mahmuzlayarak onu karşıladı.

Atların hızıyla çarpışan kılıç ve balta kıvılcımlar saçtı. Birbirlerini geçip birkaç fersah gittikten sonra atlarını döndürüp tekrar saldırdılar.

Kısa süre içinde Fan Changyu o isyancı generalli birkaç hamle paylaştı; adamın kol gücü iyiydi ama teknikleri çok düzdü. Gerçekten canını almak istese, üç hamle içinde onu atından düşürebilirdi.

Ancak amacı zaman kazanmaktı, bu yüzden Fan Changyu bilerek yavaş davrandı. İkisi savaş meydanındaki boşlukta at koşturup yarım daire çizdiler ama hâlâ bir sonuç çıkmamıştı.

Yaklaşık on beş dakika geçtikten sonra, karşı tarafta izleyen o on küsur kişi onun bilerek zaman kazandığını anladı ve hep birlikte

atlarını sürdüler.

Fan Changyu içinden "Eyvah" dedi ve hemen kılıcının tersiyle o generali atından aşağı uçurdu.

Karşıdan gelenler tam on altı kişiydi.

Fan Changyu'nun arkasındaki on altı seçkin asker, karşı tarafın teke tek dövüşeceğini sanarak atlarını ileri sürdüler.

Ama bu neredeyse tek taraflı bir katliama dönüştü.

O on altı kişinin hareketleri adeta birer hayalet gibiydi; ellerinde mızrak ve kılıç tutan Jizhou askerleri daha onlara yaklaşamadan, o sinsi ve isabetli kılıç darbeleriyle kelleleri uçuruldu.

Sanki yıllarca bu iş için eğitilmiş cellatlar gibiydiler; savurdukları her kılıç darbesi sadece öldürmek içindi.

Fan Changyu, uzun kılıcının menzil avantajını kullanarak kendisine çok yakın olan bir askeri kurtardı ama karşıdaki adam kılıcını bir anda döndürdü ve Fan Changyu'nun kolunda derin bir yara açtı.

Hemen kılıcıyla adamı geri püskürtüp güvenli bir mesafe açtı.

Kalbi güm güm atıyor, avuç içleri soğuk ter içindeydi; kılıcı neredeyse tutamıyordu.

Fan Changyu hiç ölümün kendisine bu kadar yakın olduğunu hissetmemişti. Karşısındakiler korku ya da tereddüt duyan sıradan insanlar değildi.

Sanki birer öldürme makinesi gibiydiler; yorulmuyorlar, acı çekmiyorlardı.

Yanındaki adamlar birer birer düşüyordu. Fan Changyu bir düşman askerine vurmayı başardı; o darbe adamın kolunu neredeyse tamamen koparmıştı ama adam tek bir çığlık bile atmadı. Doğrudan kılıcının altından yuvarlanarak Fan Changyu'nun karnına bir yara daha ekledi.

Fan Changyu bir eliyle kılıcına dayanarak ayağa kalktı, diğer eliyle

karnından sızan kanı bastırdı. Dişlerini sıkarak bir kulaç ötede etrafını saran on küsur kişiye baktı.

Onların dövüş tarzını artık anlamıştı; diğer askerlere karşı öldürücü darbeler vuruyorlardı.

Ama az önceki adam, canını alabilecekken kılıcı sadece karnına sürtmüştü.

Birden anladı; onu sağ ele geçirmek istiyorlardı.

Gözünden bir damla ter düştü; Fan Changyu eline sardığı sargıyı çözüp karnındaki yaraya sıkıca bağladı, kanı durdurdu.

Karşıdakiler onun son nefesini verdiğini düşünmüş olmalılar ki, o an saldırmadılar.

Surların üzerinde Xie Wu'nun gözleri kan çanağına dönmüştü, sesi kısılana kadar bağırdı: "Onlar asker değil, özel eğitimli **ölü askerler**! Çabuk kapıyı açın, gidip Binbaşıya yardım edeyim!"

Yardımcı General He, o on altı seçkin askerin bir anda katledildiğini görünce dehşete düşmüştü. Ancak şu an kapıyı açmak, düşmana şehre girme fırsatı vermek demekti.

Acıyla konuştu: "Kapı açılamaz! Binbaşı Fan ve o on altı yiğit Lucheng halkı için dışarı çıktılar. Şu an kapıyı açarsak, şehirdeki on binlerce masumun canını hiçe saymış oluruz!"

Xie Wu, aşağıda etrafı sarılmış olan Fan Changyu'ya baktı. Fan Changyu'nun az önce kendisine söylediklerini hatırladı ve hırsla kale duvarına bir yumruk attı.

Sonunda bir karar vermiş gibi başını kaldırdı: "Halat getirin!"

Surların aşağısında Fan Changyu karnındaki yarayı bağladıktan sonra, zırhının içinden bir çift geyik derisi bileklik çıkarıp ellerine taktı.

O bileklikleri aslında atmayı düşünmüştü ama Chongzhou'dan Lucheng'e gelirken nedense yanına almıştı.

Şu an gerçekten işine yaramışlardı.

İki eliyle kılıcı tekrar sıkıca kavradığında, bir ölü asker hayalet gibi yaklaştı; kılıcı yine karnına sürtmek istedi. Fan Changyu kılıcını geniş bir kavisle savurarak adamı geri püskürttü ve o sırada adamın karnında derin bir yarık açtı.

Adam yere düştüğünde yarasını kontrol etti, diğer ölü askerlerle birbirlerine birer bakış attılar ve aniden hep birlikte Fan Changyu'ya saldırdılar.

Surlardaki askerler avazları çıktığı kadar küfrediyorlardı: "Sizi köpek soyları! On küsur erkek bir kadına mı saldırıyorsunuz? Bunu ancak Sui ailesinin köpekleri yapar!"

İsyancı saflarında küçük bir dalgalanma oldu ama savaş meydanındaki o ölüm kalım anında kimsenin başka bir şeye ayıracak dikkati yoktu. On altı ölü asker surlardaki küfürlere kulak asmadan saldırılarını sürdürdüler.

Fan Changyu yüzündekinin kan mı yoksa ter mi olduğunu ayırt edemiyordu; tüm dikkatiyle üzerine gelen adamlara odaklanmıştı.

Onların dövüş tarzı daha önce karşılaştığı hiçbir generale benzemiyordu.

Sinsi, kalleş ve beklenmedik hamleler...

Neyse ki daha önce Xie Zheng ile birkaç kez suikastçı takibinden kurtulmuştu. Daha sonra Xie Zheng ile antrenman yaparken onun garip ve hızlı hamlelerine şaşırmış, ondan birkaç teknik öğrenmişti.

Bu temeli sayesinde ve o adamların onu sağ yakalamak istemesiyle, on altı kişinin kuşatması altında on beş dakika daha dayandı.

Savurma, kesme, sürtme, dürtme... Elindeki uzun kılıç artık havada birer gölgeye dönüşmüştü.

Uzun süre kılıç sallamak kollarını sızlatıyordu; sızan kanlar tüm kollarını kırmızıya boyamıştı ama durmaya cesaret edemiyordu.

Zaman sanki yavaşlamıştı; o kadar yavaşlamıştı ki her bir ölü

askerin elini kaldırmasını, kolunu savurmasını net bir şekilde görebiliyordu. Kılıcı tüm saldırıları ustalıkla karşılıyor; gözünün görmediği yerlerdeki hava akımları ve keskin bıçakların havayı yarma sesi bile zihninde berraklaşıyordu.

Fan Changyu eskiden babasından duymuştu: Dövüş sanatlarında ustalaşınca, hamlelerin gözden daha hızlı olması gerekirdi.

Ama daha ileri seviyelerde iş aslına dönerdi; ne kadar hızlı olursa olsun, karşıdakinin hamlesini gözle görebilmek asıl ustalıktı.

Hep bu noktada takılıp kalmıştı; babasının dediği o "gözün hamleden hızlı olması" durumunu hiç kavrayamamıştı. Ama tam şu an, o sınırı aşmıştı.

O kaçınılmaz görünen kılıç darbelerinden her seferinde kurtuluyor, hatta karşı hamleyle üç ölü askeri öldürmeyi başarıyordu.

Diğer ölü askerler de yaralanmıştı.

Onlar Sui Yuanhuai'nin yanındaki en seçkin ölü asker grubuydu; Wei Yan'ın yetiştirdiği "Gök" seviyesindeki ölü askerlerle bile başa baş dövüşmüşlerdi. Ama bugün, on altı kişiye karşı bir kadın tarafından durdurulmuşlardı.

Ölü askerlerin liderinin Fan Changyu'ya bakışı değişti; artık hamleleri belirgin bir şekilde sertleşmişti.

Fan Changyu onunla birkaç hamle daha paylaştı ama artık savunacak gücü kalmamıştı; sırtına bir başka askerden kılıç darbesi aldı.

Sıkıca kapattığı dudaklarının kenarından kan sızdı. O ölü askerin yaptığı her hamleyi net bir şekilde görüyordu ama ağır yaralı ve bitkin olduğu için gözü görse de kılıcı yavaş kalıyordu.

Sonunda üzerine inen o kılıç darbesi, kendi kılıcının ucuyla çarpıştı; gücünün büyük kısmını kaybettikten sonra sağ koluna sürtündü.

"Çın!" diye keskin bir ses duyuldu. Tekrar inen kılıcı, surlardan halatla aşağı kayan Xie Wu karşıladı.

Öleceklerini bile bile, on kadar asker Xie Wu'nun peşinden gönüllü olarak halatlarla aşağı inmişti.

Fan Changyu bitap düşmüştü; ancak kılıcına dayanarak ayakta durabiliyordu.

Xie Wu onu bu halde görünce gözleri öfkeden kızardı: "Binbaşı, çabuk gidin!"

Yedi sekiz asker Xie Wu ile birlikte canları pahasına o ölü askerleri durdurmaya çalışırken, diğerleri Fan Changyu'yu kollarından tutup geri çekmeye başladılar: "Binbaşı, surların orada halatlar var, sizi geri götüreceğiz! General He dedi ki, siz zaten asıl ordu için yeterince zaman kazandınız, bu kadar yeter! Kalan sürede hepimiz canımızı Lucheng surlarına siper edip savunacağız... Ah..."

Fan Changyu'yu tutan askerin sözü bir anda kesildi.

Uzun bir kılıç göğsünü delip geçmişti.

Göğsünden çıkan kanlı kılıç ucuna baktı; yere yığılırken hâlâ aynı cümleyi sayıklıyordu: "Binbaşı... gidin..."

Arkada o on küsur ölü askeri durduran tek asıl güç Xie Wu'ydu; sayıca çok gerideydi, vücuduna birkaç kılıç saplanmıştı. Sırtı Fan Changyu'ya dönük halde kan gölünün içinde diz çöktü ve bir daha ayağa kalkamadı.

Fan Changyu artık kılıcı kaldıramayacak haldeydi ama bu manzarayı görünce gözlerindeki kırmızılık arttı; boğazından bir kaplan kükremesi gibi acı dolu bir ses yükseldi. Kılıcını savurarak en yakınındaki ölü askerin kellesini uçurdu.

Yanındaki diğer askeri öldürmeye çalışan ölü askeri ise belinden neredeyse ikiye böldü; adam yere düştüğünde hâlâ çırpınıyor, belinden oluk oluk kan ve organlar dökülüyordu.

Böylesine vahşi bir ölüm, adam öldürmeye alışmış ölü askerlerin bile tüylerini ürpertti.

Fan Changyu'nun elindeki uzun kılıçtan hâlâ kan damlıyordu. Başını yavaşça kaldırdı; göz akları tamamen kanlanmıştı, korkutucu

bir kırmızılıktı bu. Dağınık saçlarıyla gerçekten cehennemden çıkmış bir iblise benziyordu.

Ölü askerlerin içine bir korku düştü, daha fazla yaklaşmaya cesaret edemediler.

Arkadaki isyancı saflarından bir ses yükseldi: "Efendimizin emridir, saldırın!"

Dinlenmiş olan askerler tekrar şehir kapısına doğru saldırıya geçmek üzereydi. Ordunun desteğiyle, Fan Changyu'dan korkan ölü askerler de kendilerine geldiler. Tam tekrar harekete geçeceklerdi ki, ayaklarının altındaki sarı kumlar titremeye başladı.

Küçük taşlar zıplıyor, sanki dev bir canavar dağları yarıp geliyormuş gibi yer sarsılıyordu.

"Vuvv—"

İlk boru sesi duyulduğunda, surlardaki Jizhou askerleri ne olduğunu anlayamadı.

"Vuvv vuvv—"

O güçlü boru sesi tekrar duyulduğunda, surlardaki Jizhou askerleri sevinçten çılgına döndü: "Yardımcı ordu geldi!"

Surların altındaki isyancı askerler de gayriihtiyari arkalarına baktılar; uzakta devasa bir toz bulutu yükseliyordu ama gitgide yaklaşan at nallarının sesi gök gürültüsü gibiydi.

Çok geçmeden, toz bulutunun üzerinde kıpkırmızı bir "Xie" (Şiye) sancağı belirdi.

"Markiz Wuan! Markiz Wuan, Xie ordusuyla bizzat geldi!"

Surlardaki Jizhou askerleri sanki canlanmışlardı. Yardımcı General He heyecandan ne diyeceğini şaşırdı: "Çabuk, kapıları açın! Şehirdeki tüm askerler benimle birlikte düşmanı kırmaya çıksın!"

Surların altındaki isyancı ordusu ise "Xie" sancağını gördüğü andan itibaren korkuya kapıldı; az önce düzenli olan safları bir anda

birbirine girdi.

Fan Changyu'nun kurtardığı o asker sevinç gözyaşları içinde diz çöktü, ona doğru bağırdı: "Binbaşı, Markiz Wuan bizzat geldi, kurtulduk!"

Fan Changyu hiçbir şey duymuyor gibiydi; çoktan gücü tükenmişti, elleri ayakları tutmuyordu. Kılıcına tutunarak Xie Wu'nun önünde yavaşça diz çöktü.

Xie Wu ve Xie Qi onun için artık birer akraba gibiydiler.

Karşısındaki, vücuduna birkaç kılıç saplanmış, yüzü kan içindeki gence baktı; boğazı o kadar çok acıyordu ki, gözlerinden akan yaşlar yüzündeki kanla karışıyordu. Bir "Xie Wu" bile diyemedi, hıçkırıkları boğazına düğümlendi.

Hayatta kalan birkaç asker, kurtulmanın verdiği o büyük sevinçten sonra, bu harabe savaş meydanına ve ölen arkadaşlarına bakınca derin bir kedere boğuldular.

İsyancı ordusu yirmi bin kişi olmasına rağmen, birkaç tur süren kuşatma savaşı morallerini çoktan bitirmişti. Xie Zheng'in (Şiye Cıng) bizzat orduya liderlik ederek geldiğini görünce ve ordunun başında saygın bir komutan kalmadığını anlayınca dehşete kapıldılar. Çok geçmeden Xie ordusu ve Jizhou ordusunun kıskacı altında kaldılar. Sadece küçük bir grup sadık birlik, kargaşadan faydalanarak Sui Yuanhuai'yi kaçırdı; Xie Zheng'in emrindeki yetenekli generaller hemen peşlerine düştü.

Xie Zheng hafif süvari birliğiyle şehre girdiğinde, Yardımcı General He şehirdeki tüm rütbeli subaylarla birlikte onu karşılamaya gitti.

Xie Zheng'i görünce yaşlı gözlerle konuştu: "İyi ki yetiştiniz Markiz, yoksa Lucheng düşecekti. Lucheng halkının yüzüne bakacak yüzüm kalmazdı, öteki dünyada Efendi He'nin huzuruna çıkamazdım!"

Xie Zheng'in eski yaraları henüz iyileşmemişti, sadece hafif bir zırh giymişti. Yol boyunca atını son hız sürmüş, bir de savaşa girmişti; sırtındaki kırbaç yaraları açılmış, giysisini çoktan kana bulamıştı. Ancak acıya dayanıklı biri olduğu için yüzünde tuhaf bir solgunluk

dışında en ufak bir acı belirtisi yoktu.

Yardımcı General He'nin sözlerini duyunca gözlerinde bir dalgalanma oldu: "General He... vefat mı etti?"

Yardımcı General He gözyaşlarını sildi: "O yüce insan surlarda dimdik ayakta can verdi."

Tarih boyunca savaşçı generallerin sonu nadiren huzurlu olurdu.

Xie Zheng bir süre sessiz kaldıktan sonra sordu: "Taziye yeri kuruldu mu? Gidip bir tütsü yakayım."

Yardımcı General He mahcubiyetle: "Henüz fırsat bulamadık, isyancılar o kadar sert geldi ki Efendi He'nin cenaze işleriyle ilgilenemedik. Eğer Binbaşı Fan ve Yüzbaşı Zheng üç bin süvariyle yardıma gelmeseydi ve ardından Binbaşı Fan düşman generallere meydan okuyarak zaman kazanmasaydı, Lucheng siz yetişene kadar dayanamazdı."

Xie Zheng'in bakışları aniden keskinleşti: "Süvari Binbaşısı burada mı?"

Süvari Binbaşısı, Fan Changyu'nun unvanıydı.

Yardımcı General He onun neden bu kadar büyük tepki verdiğini anlamadı, cevap verdi: "Evet, burada. Ama Binbaşı Fan on küsur düşman ustasıyla tek başına dövüşürken ağır yaralandı, şu an askeri hekimin yanında..."

Sözünü bitiremeden önündeki gölge hareketlendi; yakasından sıkıca tutulmuştu. Karşısındaki adamın bakışları buz gibiydi, nadir görülen bir öfkeyle sordu: "Hekim nerede?"

Yardımcı General He şaşkınlık içinde bir yönü işaret etti, yakası serbest kaldı, tekrar nefes alabildi.

Neler olduğunu anlayamadan Xie Zheng'in çoktan uzaklaştığını gördü.

"Markiz'e ne oldu böyle?" diye mırıldandı hayretle. Birden Fan Changyu'nun şehirden çıkmadan önce Changshan Generali Meng

Shuyuan'ın torunu olduğunu söylediğini hatırladı, kalbi küt küt atmaya başladı.

Herkes biliyordu ki, Büyük General Xie Linshan ve Veliaht Prens Chengde, Meng Shuyuan'ın erzak sevkiyatını geciktirmesi yüzünden Jinzhou'da kuşatılıp ölmüşlerdi. Markiz binbaşıyı bu kadar aceleyle aradığına göre, onun kimliğini çoktan öğrenmiş olmalıydı; babasının intikamını mı alacaktı?

Yardımcı General He'yi soğuk terler bastı, hemen peşinden koştu: "Markiz, sakın fevri davranmayın! Meng Shuyuan ne yapmış olursa olsun, Binbaşı Fan vatanı için canını ortaya koyan bir yiğittir!"

Fan Changyu yaralı askerlerin kaldığı odada, boş gözlerle tavanı izliyordu.

Gözleri daha önce çok fazla kanlandığı için şu an göz aklarındaki kırmızılık henüz geçmemişti, her şeyi sanki ince bir sis perdesinin arkasından görüyormuş gibi bulanık görüyordu.

Hekim birkaç gün dinlenmesi gerektiğini söylemişti.

Vücudundaki yaralar bir kadın hekim tarafından sarılmıştı; en ağır yarası karnındaki o derin kesikti.

Dün bütün gece gözünü kırpmamıştı, sabahtan şimdiye kadar iki büyük çatışma yaşamıştı. Fan Changyu tamamen bitap düşmüştü ama hâlâ uykusu yoktu.

He Jingyuan'ın ölümü ve Xie Wu'nun ağır yaralanması ona çok ağır gelmişti.

Savaş meydanından inerken Xie Wu'nun vücuduna saplanmış kılıçları görünce onun öldüğünü sanmıştı; kanlar içindeki haline bakarken ona dokunmaya bile cesaret edememişti.

Xie Wu ve Xie Qi onunla birlikte askeri kampta o kadar vakit geçirmişlerdi ki, o iki genci artık öz kardeşi gibi görüyordu.

Eğer Xie Wu ölürse, bu onun için bir yakınını daha kaybetmekten farksız olurdu.

Neyse ki Xie Wu'yu taşıyan askerler onun hâlâ nefes aldığını fark etmişler, hemen hekimi oraya çağırmışlardı.

Şimdi buraya getirilmişti ama hekim yarasının çok tehlikeli olduğunu, hayatta kalıp kalamayacağının tamamen kendi direncine bağlı olduğunu söylemişti.

Bu belirsizlik Fan Changyu'nun yüreğine ağır bir taş gibi oturmuştu.

Kapı açıldığında, kadın hekim A-Hui'nin ilaç içirmek için geri geldiğini sandı. Hâlâ tavana bakarak kısık sesiyle cevap verdi: "A-Hui, bir şey yiyemem, beni boş ver, git diğer askerlerle ilgilen."

A-Hui kadın hekimin adıydı.

Gerçekten de bir şey yiyecek hali yoktu; bırakın ilacı, bir yudum su içse bile midesi kasılıyor, safra çıkarana kadar kusuyordu.

Sözlerini bitirdikten sonra kapıda uzun süre ses çıkmadı, giden bir ayak sesi de duyulmadı.

Fan Changyu bir şeylerin ters gittiğini hissetti, bakışları kapıya kaydı.

Yeniden karşılaşacakları anı defalarca hayal etmiş olsa da, o uzun boylu silüeti gerçekten karşısında görünce kalbi sanki dev bir el tarafından sıkılmış gibi sızladı.

Şu an her şeyi net göremiyordu ama yine de onun çok zayıfladığını, sanki hasta olduğunu fark edebiliyordu.

O siyah zırhın içindeki bedeni belirgin bir şekilde incelmişti; dudaklarında bile renk yoktu. Savaş meydanından yeni çıkmış bir yaralı olan kendisinden pek de iyi görünmüyordu; sadece bakışlarındaki o keskinlik eskisinden de fazlaydı.

Ayrıldıklarından beri o da mı iyi değildi?

Bakışları birleşti, ikisi de konuşmadı.

Fan Changyu bir iki kelimeyle hal hatır sormak istedi ama ayrılırken onun söylediği o sözleri ve imparatorun onu prensesle

evlendirdiğini hatırlayınca, kalbindeki sızının üzerine tarif edilemez bir ağırlık çöktü, ağzını açamadı.

"Markiz! Markiz! Lütfen bekleyin!"

O sırada Yardımcı General He nefes nefese yetişti. İkisinin birinin yatakta yattığını, diğerinin kapıda durduğunu ve ikisinin de sustuğunu görünce durumu tuhaf bulsa da derin bir nefes aldı.

Sonra birden aklına geldi; acaba Fan Changyu karşısındaki kişinin Markiz Wuan olduğunu hâlâ bilmiyor muydu?

Xie Zheng'in hemen orada bir tepki vermediğini görünce cesaretini topladı ve Fan Changyu'ya kaş göz işareti yaptı: "Markiz askerlerine çok değer verir, yaralıları bizzat teftiş etmeye geldi. Binbaşı Fan, neden Markiz'i selamlamıyorsun?"

Fan Changyu içinden "Demek öyle," dedi; "Demek bu yüzden burada karşılaştık."

Tüm düşüncelerini bastırdı, zorlukla doğruldu, dudaklarının kenarında hafif bir kıvrımla ellerini birleştirip selam verdi ve mesafeli bir sesle: "Kulunuz Fan Changyu, Markiz'i selamlar," dedi.

O bir keresinde, bundan sonra ona sadece bir "küçük kız kardeş" gibi bakacağını söylemişti.

Aslında eğer Kıdemli Tao ile olan o bağ olmasaydı, muhtemelen onunla bir daha hiçbir bağı olsun istemezdi.

Şimdi gerçekler henüz ortaya çıkmamıştı ve onun zaten bir evlilik fermanı vardı. Fan Changyu artık ona büyükbabasının ve babasının masumiyetine inanmasını söyleyecek gücü kendinde bulamıyordu.

En iyisi hiç tanışmamış gibi davranmaktı; böylece ikisi de zor durumda kalmazdı.

Bunun en doğru yol olduğunu düşünüyordu ama sözlerini bitirdiğinde odaya ölüm sessizliği çöktü.

İğne atsan duyulacak bir sessizlikti bu.

Kapıda duran adam, bir süre sessizce ona baktı, sonra hafifçe güldü: "Bana ne diye seslendin?"

BÖLÜM 115

Fan Changyu o hafif gülüşü duyunca kalbi sebepsiz yere titredi.

Ancak bunu ustalıkla gizledi; yüzünde en ufak bir duygu belirtisi göstermeden, selam vaziyetini bozmadan sakince cevap verdi: "Markiz."

Bu sözden sonra yine uzun bir sessizlik oldu.

Xie Zheng'in (Şiye Cıng) dudaklarındaki gülümseme silinmemişti; ama orada bir kör bile olsa, onun çevresindeki havanın aniden buz kestiğini hissedebilirdi.

Odadaki hava sanki incelmiş, nefes almak güçleşmişti.

Yardımcı General He ikisi arasındaki o tuhaf gerilimi fark etti; işlerin ters gittiğini seziyordu. Fan Changyu'ya yardım etmek istedi, ağzını açtı ama Xie Zheng'i oradan uzaklaştıracak bir söz bulamadı.

Neyse ki bahçeden aceleci ayak sesleri duyuldu.

Xie Zheng'in muhafızlarından biriydi; bahçeye girer girmez selam verip rapor verdi: "Markiz, isyancı Sui Yuanhuai öldürüldü! Onunla birlikte kaçmaya çalışan cariyesi ve tek oğlu da yakalanıp getirildi!"

Fan Changyu'nun kanlanmış gözbebekleri hafifçe küçüldü, selam vermek için birleştirdiği ellerini sıktı.

Yu Qianqian ve Yu Bao'er geri mi getirilmişti?

İsyancıların cezası dokuz göbek sülalesinin katledilmesiydi!

İçini bir huzursuzluk kapladı, gayriihtiyari Xie Zheng'e baktı.

Xie Zheng bu haberi duyunca nedense kaşlarını çattı ama yüzünde başka bir ifade belirmedi. İsyancı artıklarını yakalamak en önemli meseleydi; Fan Changyu'ya son bir kez baktı. Bakışları onun kan çanağına dönmüş gözlerinde ve sargılı yaralarında birkaç saniye daha oyalandı.

Sıkıca kapalı ince dudakları kımıldadı ama sonunda hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp gitti.

Yardımcı General He, Xie Zheng'in uzaklaşan sırtına baktı, peşinden gitmek istedi ama az önce Xie Zheng'in o sıradışı tavrı gerçekten garipti. Dayanamayıp Fan Changyu'ya sordu: "Sen Markiz ile eskiden tanışıyor musun?"

Olaylar bu noktaya gelmişken, Fan Changyu başkalarının Xie Zheng ile arasında bir şey olduğunu sanmasını istemiyordu. Sadece, "Markiz gibi yüce birine yaklaşmaya cüret edemem," dedi. "Sadece bir keresinde Kıdemli Tao'nun takdirini kazanma şerefine nail oldum ve o yüce zat beni manevi kızı olarak kabul etti."

Yardımcı General He başını salladı: "Demek öyle."

Yine de içinde bir tuhaflık hissetti ama aralarında baba katli davası olduğunu düşününce daha fazla deşelemeye cesaret edemedi. Fan Changyu'ya daha fazla soru sormadı, sadece yaralarına iyi bakmasını tembihleyip Xie Zheng'in peşinden koştu.

Fan Changyu ise onu durdurup sordu: "General He, isyancıların ailelerine ne yapılacak?"

Şu an Lucheng'de Xie Zheng'den sonra sözü geçen kişi Yardımcı General He idi.

Yu Qianqian ve Yu Bao'er'e ne yapılacağını onun bildiğini tahmin ediyordu.

Yardımcı General He, "Elbette derhal idam edilecekler," dedi.

Bu cevabı duyunca Fan Changyu'nun yüreği iyice ağırlaştı.

İsyancıların ölmeyi hak ettiğini biliyordu; on binlerce asker onlar yüzünden savaş meydanında can vermiş, tüm Kuzeybatı halkı perişan olmuştu.

Ama Yu Qianqian ve oğlu hiçbir kötülük yapmamışlardı. Yu Qianqian o isyancının yanına kendi isteğiyle gitmemişti; cezası bu olmamalıydı.

Dudaklarını hafifçe ısırdı, sordu: "Başka bir ihtimal yok mu?"

Yardımcı General He ona garip bir bakış attı: "İsyancı artıkları... Kökünü kazımamak olur mu hiç? Binbaşı Fan neden bunları soruyor?"

Fan Changyu geçiştirdi: "Orduda yeniyim, bu kanunları pek bilmiyorum, öylesine sordum."

Yardımcı General He gittikten sonra Fan Changyu yatağa uzandı ve bir süre dalgın dalgın düşündü.

Yu Qianqian ve Bao'er'i nasıl kurtarabilirdi?

Xie Zheng bahçeden çıktıktan sonra sordu: "Gözleri nasıl yaralandı?"

Yanındaki muhafız da Lucheng'e yeni gelmişti, Fan Changyu'nun başına gelenleri henüz bilmiyordu, hemen cevap verdi: "Kulunuz derhal araştıracaktır."

Vakit akşamdı, rüzgâr saçakların altına asılı fenerleri sallıyordu; alçak duvarın kenarına dikilmiş bambuların gölgeleri yerlerde karmaşık şekiller çiziyordu.

Xie Zheng'in fener ışığı altındaki solgun yüzü bir nebze olsun ısınmamıştı; boğuk bir sesle emir verdi: "Ona bakması için en iyi hekimi bulun. Xie Wu'yu arayın, hâlâ hayatta mı bakın."

Onun o yaraları savaş meydanından aldığını elbette tahmin edebiliyordu.

Ama onu o hale getirecek kadar... Savaş ne kadar şiddetli geçmişti?

Eğer Xie Qi'nin mektubunu alıp yetişemeseydi, o burada ölüp gidecek miydi?

Muhafız emri alıp çekildikten sonra, Xie Zheng koridorda bir süre tek başına durdu. Birden taş duvara çok sert bir yumruk attı; sert tuğlalar çatladı, yere taş parçaları döküldü.

Elinin derisi de soyulmuş, kırmızı kan damlaları sızmaya başlamıştı.

Peşindeki diğer muhafızlar bu ani öfke patlamasından korktular ama kimse tek kelime etmeye cesaret edemedi.

Yardımcı General He yetiştiğinde, adli tabip cesedi incelemeyi bitirmişti.

Beyaz örtünün altında, sadece baş kısmının bir köşesi açılmış cesede bir göz attı ve tabibe sordu: "Bu kişinin Sui Yuanhuai olduğuna emin miyiz?"

Tabip saygıyla cevap verdi: "Generalim, Sui Yuanhuai çocukken Doğu Sarayı'ndaki o yangında yüzü yanarak tanınmaz hale gelmiş. Duyduğumuza göre bunca yıldır sarayından hiç çıkmamış, zayıf bünyesi tamamen ilaçlarla ayakta duruyormuş. Yüzü çok korkunç ve ürkütücü olduğu için saraydaki hizmetçiler bile onu nadiren görürmüş."

"Kulunuz ölünün vücudunda eski yanık izleri gördü; parmakları uzun ve ince, nasırsızdı, yani el bebek gül bebek büyümüş. Dili koyu renkli ve üzerinde acı bir ilaç kokusu var; belli ki yıllarca ilaç kullanmış. Bu yüzden kulunuz bu kişinin Sui Yuanhuai olduğuna kanaat getirdi."

Yardımcı General He o tanınmaz hale gelmiş yara bere içindeki yüze baktı, bir şey anlamadı. Arkada, bir koltukta yüzü buz gibi oturan adama döndü: "Markiz, siz ne dersiniz?"

Xie Zheng'in etrafında karanlık bir hava hakimdi. Sadece gözlerini kaldırdı: "İsyancı artığı öldürüldüğüne göre, kutlamaya değer."

Bu, cesedin Sui Yuanhuai'ye ait olduğunu onayladığı anlamına geliyordu.

Xie Zheng'in onayını alan Yardımcı General He rahat bir nefes aldı.

Böylece Kuzeybatı'yı uzun süredir kasıp kavuran isyancılar tamamen temizlenmiş sayılırdı.

Dikkatle sordu: "Peki Sui Yuanhuai'nin cariyesi ve tek oğlu..."

"Başkente gönderilsinler, sarayın kararı beklensin."

Yardımcı General He, Xie Zheng'in yüzünün çok asık olduğunu görünce sordu: "Markiz pek memnun görünmüyor?"

Xie Zheng soğuk bir gülüşle karşılık verdi: "General Tang on binlerce askerle Chongzhou'yu kuşatmışken, şehirdeki isyancılar Lucheng'e nasıl gelebildi?"

Fan Changyu ve Zheng Wenchang yardıma geldiklerinde isyancıların kuşatmadan nasıl kaçtığını anlatmışlardı. He durumu olduğu gibi aktarınca Xie Zheng soğukça güldü ve adamlarına emir verdi: "Adamı içeri getirin."

İki muhafız tarafından içeri sürüklenen kişi Sui Yuanhuai'nin müşavirlerinden biriydi. Elleri kolları bağlı olmasına rağmen Xie Zheng'i görünce başını yere vurarak yalvarmaya başladı: "Markiz, kulunuz gerçekten çaresiz kaldığı için Prens Changxin'in sarayında kalmıştı. Sadece geçimimi sağlamak için müşavirlik yapıyordum. Prens isyan edince kaçmak istedim ama Prens sır sızmasın diye ayrılmak isteyenleri öldürttü, bu yüzden cesaret edemedim."

Xie Zheng'in yanındaki bir muhafız kükredi: "Sui Yuanhuai nasıl oldu da isyancı orduyla Chongzhou'dan kaçabildi? Doğruyu anlat!"

Müşavir hemen cevap verdi: "Wei Yan ile Sui Yuanhuai iş birliği yaptı! Kulunuz bir keresinde Sui Yuanhuai ve askeri danışmanın bu konuyu gizlice görüştüğünü duymuştu. Wei Yan'ın ordudaki adamları onların şehirden gizlice çıkmasına yardım edecekti."

Lu Dayi, bizzat Wei Yan tarafından orduya önerilen kişiydi.

Tüm kanıtlar Wei Yan'ın isyancılarla iş birliği yaptığını gösteriyordu.

Yardımcı General He, Lucheng'deki bu neredeyse tüm ordunun yok olmasına sebep olan savaşın bir siyasi oyun olduğunu anlayınca öfkeden gözleri kızardı: "Alçaklar! Efendi He o soysuzların komplosu yüzünden canını verdi!"

Doğrudan Xie Zheng'in önünde diz çöktü: "Yalvarırım Markiz, başkente gittiğinizde Efendi He ve Lucheng'de şehit düşen askerler için adalet isteyin!"

Xie Zheng'in yüzünün yarısı mum ışığının gölgesinde kalmıştı, cevap verdi: "Bu kanlı hesabı bu fakir kulunuz soracaktır."

Xie Zheng'den bu sözü alan Yardımcı General He, He Jingyuan'ın haksız yere ölümünü düşünerek kollarıyla gözyaşlarını sildi.

Xie Zheng sadece, "Generalim, metanetli olun," dedi.

Bakışları beyaz örtülü cesede takıldı; gözleri buz gibiydi.

Ölen Sui Yuanhuai değildi.

Ama bundan sonra dünyada "Sui Yuanhuai" diye biri kalmayacaktı.

On yedi yıl önceki Jinzhou faciasının gerçeği hâlâ sisli olsa da, Lucheng'deki bu kanlı olay Wei Yan ve kliğini tamamen devirmeye yeterdi.

Ancak bu kanıtın bu kadar kusursuz olması ve Sui Yuanhuai'nin gerçek kimliğini bilmesi, onu bu kanlı olayın arkasındaki gerçekten daha da şüphelendiriyordu.

Sui Yuanhuai, Wei Yan'dan kendisi kadar nefret ediyordu; neden Wei Yan ile iş birliği yapsın?

Bu muhtemelen on yedi yıl önceki Jinzhou faciası gibi kurgulanmış bir olaydı.

Sadece tezgahı kuran kişi, onun da Wei Yan'dan nefret ettiğini biliyordu; bu yüzden kanıtları bilerek onun eline vermişti ki, Wei Yan'ın kellesini uçuracak o kılıç o olsun!

Xie Zheng parmaklarını sıktı, oturduğu koltuğun ahşap kolçağını çatırdayarak kırdı.

Hayatında en tahammül edemediği şey, on binlerce askerin canını siyasi oyunlara piyon yapan bu tür "planlar"dı.

Tang Peiyi'nin (Tang Peiyi) komutasındaki asıl ordu akşam saatlerinde ulaştı.

Şehre girdikten sonra Lucheng'in kurtulduğunu ama He Jingyuan'ın

vefat ettiğini öğrenen Tang Peiyi, koca yiğit adam, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yeni kurulan taziye yerinde diz çöküp kendini suçladı: "Benim beceriksizliğim! Efendimize karşı mahcubum, bana emanet edileni koruyamadım!"

Yardımcı General He ve daha önce He Jingyuan'ın emrinde çalışmış diğer generaller Tang Peiyi'yi teselli etmeye çalıştılar.

"General Tang, kendini suçlama. Bu senin suçun değil; Wei Yan alçağı isyancılarla iş birliği yaptı, asıl suçlu odur!" Yardımcı General He kederle karışık bir öfkeyle konuştu, Sui Yuanhuai'nin o müşavirinin itiraflarını herkese anlattı.

Savaş meydanından gelen askerler için onur her şeydi. Bugün iki tur süren o çetin savaşta bu kadar çok kardeşlerinin ölmesinin bir hainin planı olduğunu duyunca, hepsi öfkeyle bağırmaya, Wei Yan'dan hesap sormaya yemin ettiler.

Li Huaian (Li Huayen) da orduyla birlikte Lucheng'e gelmişti. O gürültülü küfürlerin arasında, taziye yerinin ortasındaki He Jingyuan'ın tabutuna sessizce bakıyordu; gözlerinde karmaşık duygular dalgalanıyordu.

Her şey Wei Yan'ı devirme planına uygun ilerliyordu ama birden yüreğinin çok ağırlaştığını hissetti.

O tabutta yatan adam iyi bir memur, saygıdeğer bir büyüktü.

Ama Wei Yan'ı devirme uğruna feda edilmişti.

Ailesiyle birlikte seçtiği bu yol gerçekten yanlış mıydı?

Bir general omzuna sertçe vurdu. Li Huaian döndüğünde, adamın kederden kızarmış gözlerini gördü: "Efendi Li, lütfen imparatora bir rapor yazın; Efendi He ve Lucheng'de ölen askerler için adaleti isteyin."

Li Huaian o samimi ve acılı gözlere baktı, bir süre sonra sadece "Vazifemdir, öyle yapacağım," diyebildi.

Vicdanı sızlıyor muydu?

Evet.

Ama artık onun ve Li ailesinin geri dönüşü yoktu.

Taziye yerinin dışında bir gürültü koptu; o ağlamalar ve küfürler yavaş yavaş kesildi.

Li Huaian başını kaldırıp baktığında, Xie Zheng'in gecenin karanlığından süzülerek geldiğini gördü. Solgun ay ışığı yüzüne vuruyor, ona buz gibi bir hava katıyordu.

O gelince herkes ister istemez sustu.

Li Huaian gayriihtiyari ona baktı ve tam o sırada Xie Zheng'in bakışlarıyla karşılaştı.

O bakışlardaki soğuk öfke, sırtından aşağı tarif edilemez bir ürperti gönderdi.

Sanki bir kurdun gözündeki ölüme mahkûm bir av gibiydi.

Kendini zorla toparladı, kaşlarını çatıp tekrar baktı, bir şey anlamaya çalıştı ama Xie Zheng çoktan yanından geçip gitmişti.

Hizmetli yanan tütsüleri uzattı. Xie Zheng tütsüleri alıp He Jingyuan'ın naaşı önünde üç kez eğilerek selam verdi; tütsüleri kaba yerleştirdikten sonra He Jingyuan'ın taziye levhasına bir an baktı ve yine tek kelime etmeden çıkıp gitti.

Gelişi gibi gidişi de ani olmuştu ama kimse bir şey diyemedi.

Ağlamalar ve Wei Yan'a savurulan küfürler kesildikten sonra, odadaki koca adamlar tekrar ağlamaya devam etmediler. Yardımcı General He nöbetleşe bekleyecek kişileri ayarladı, diğer yorgun generalleri dinlenmeye gönderdi.

Li Huaian tek başına kalacağı yere doğru yürürken, Xie Zheng ile göz göze geldiği o anı düşündü, kaşları iyice çatıldı.

Acaba bir şeyler mi biliyordu?

Öndeki küçük bir patikaya geldiğinde, su kenarındaki çardakta

sanki onu bekliyormuş gibi duran kişiyi görünce bir an duraksadı. Ardından ellerini birleştirip selam verdi: "Markiz."

BÖLÜM 116

Gece serindi; suyun üzerindeki pırıltılar çardağın kırmızı ahşap sütunlarına yansıyordu.

İçerideki kişi sırtı dönük, elleri arkasında bağlı duruyordu. Koyu renkli kıyafetleri gecenin karanlığıyla bütünleşmiş gibiydi.

"Başkente gönderilecek raporu nasıl yazacağınızı düşündünüz mü, Efendi Li?"

Çardağın içinden gelen o boğuk ve berrak ses, gece rüzgârıyla birleşince insanın içine bir ürperti veriyordu.

Li Huaian saygıyla cevap verdi: "Elbette her şeyi olduğu gibi imparator hazretlerine bildireceğim."

O bir denetçiydi; imparatorun Kuzeybatı'ya gönderdiği gözüydü. Cephedeki her gelişmeyi anında başkente bildirmek onun göreviydi.

Xie Zheng (Şiye Cıng) arkasını döndü; kartal gibi keskin gözleri insanın içine işliyordu: "Efendi Li bir denetçi olarak o gün Chongzhou'daydı. İsyancıların gece vakti şehirden kaçabilmesinde Efendi Li'nin de ihmali yok mudur?"

Li Huaian selam vaziyetini bozmadan duruyordu; rüzgâr geniş kollarını dalgalandırıyordu. Hâlâ o vakur ve asil beyefendi tavrını koruyordu.

Başını hafifçe eğerek, "Gerçekten de denetim görevimi yerine getiremedim," dedi. "Bunu imparator hazretlerine dürüstçe rapor edip cezamı isteyeceğim."

Göl kenarındaki rüzgâr sertti; ikisi bir kulaç mesafeyle birbirlerine bakıyorlardı.

Xie Zheng, Li Huaian'dan yarım baş daha uzundu; diğeri selam verdiği için ona neredeyse tepeden bakıyordu.

Uzun süre konuşmadı.

O sert mizacı, o vakur ve soğuk yüzünün arkasına gizlenmişti; dışarıdan hiçbir duygu belli etmiyordu. Niyetini kestirmek imkansızdı.

Ancak Li Huaian'ın hissettiği o baskı zerre kadar azalmamıştı.

Gayriihtiyari karşısındaki bu genç adamı süzdü.

Henüz yirmili yaşlarının başında Markiz unvanı almıştı; gökyüzünün seçilmiş çocuğu dense yeridir. Chongzhou savaşından önce hiç yenilgi yüzü görmemişti, yeteneklerini sergilemekten asla çekinmezdi. Herkes onun Büyük Yin hanedanının en keskin kılıcı olduğunu bilirdi.

Ama şimdi o keskinliği gizlemişti; daha çok sarp bir kayalık üzerindeki, yılların rüzgârına ve güneşine göğüs germiş ama hâlâ dimdik duran vakur bir çınar gibiydi.

Xie Zheng sordu: "Efendi Li çok okumuş biridir; sanırım *'Savaş Şehri Güneyi'* şiirini duymuşsunuzdur?"

Aynı yaşta olmalarına rağmen, Li Huaian nedense kendini büyükbabasının yanındaymış gibi gergin hissetti.

İçindeki karmaşık duyguları bastırmaya çalışarak sakince Xie Zheng'e baktı: "Markiz ne demek istiyor?"

Xie Zheng, "Efendi Li'ye o şiirden iki dize armağan etmek isterim," dedi. *"Askerlerin kanı kırlara yayılır, generallerin çabası beyhudedir. Biliriz ki silahlar uğursuzluk getirir, erdemli kişi onları ancak mecbur kalınca kuşanır."*

Sesi ağır ve soğuktu; her kelime Li Huaian'ın yüreğine bir balyoz gibi iniyordu.

Zaten tahmin ediyordu ama bu sözleri bizzat duyunca Li Huaian'ın gözbebekleri şiddetle küçüldü.

Her şeyi biliyordu!

Suçluluk duygusu ve gerçeğin ortaya çıkmasıyla Li ailesinin sonsuza dek lanetleneceği korkusu kalbinde birbirine girdi. Bir anda

sırtından soğuk terler boşaldı.

Xie Zheng çardaktan çıktı, Li Huaian'ın yanından geçerken duraksadı: "Umarım Efendi Li bu şiiri derin derin düşünür."

O uzaklaşana dek Li Huaian yerinden kıpırdayamadı.

Büyükbabası, Veliaht Prens'in torunuyla iş birliği yapıp Wei Yan'ı devirmeye karar verdiğinden beri çok kişinin öleceğini biliyordu.

Ama Wei Yan'ı devirmek ve sarayı temizlemek için, Kuzeybatı'nın bu ücra köşesinde birkaç askerin ölmesinin ne önemi vardı?

Tarih boyunca hangi reform kansız olmuştu?

Küçük değişimlerde insana öncelik verilir, kanun araçtır. Büyük değişimlerde ise kanun asıldır, insan araçtır.

Wei Yan'ı tamamen devirmek için büyük bir sarsıntı lazımdı ki, Büyük Yin'in çürümüş bürokrasisi yeniden canlansın.

İnsan araç haline gelince, fedakârlık kaçınılmaz oluyordu.

Ama Xie Zheng o "Erdemli kişi ancak mecbur kalınca kuşanır" dizesini söylediğinde, Li Huaian'ın devleti kurtarmak adına kendini savunacak tek bir kelimesi bile kalmamıştı.

Chongzhou'dan Lucheng'e kadar ordunun peşinden gelmişti; savaşın ne kadar vahşi olduğunu, cesetlerin dağ gibi yığıldığını, kanın nehir gibi aktığını görmüştü.

Wei Yan'ı devirmek için bizzat kendi elleriyle bir cehennem tasarlamışlardı.

Li Huaian elleriyle yüzünü kapattı, birden acı dolu bir kahkaha attı.

Anladı ki, gerçekten yanılmışlardı.

Xie Zheng kaldığı avluya döner dönmez Xie Shiyi haber getirdi: "Efendim, Zhao Xun'un gizlice Sui Yuanhuai'nin cesedine bakmasını sağladık. Tahmin ettiğiniz gibi, ölen Sui Yuanhuai değil, çocukluğundan beri yanında yetiştirilen bir dublör."

Bayan Lan vaktiyle Veliaht Prenses'in yanındaydı; tedbirli biriydi. Doğu Sarayı yangınından sonra, her ihtimale karşı Sui Yuanhuai için bir dublör hazırlamıştı.

O dublör sadece vücut yapısı olarak Sui Yuanhuai'ye benzemekle kalmıyordu; saraydakilerin şüphelenmemesi için vücudundaki yanık izleri bile Sui Yuanhuai'nin gerçek yanıklarıyla birebir aynı olacak şekilde kızgın demirle tek tek dağlanmıştı.

Sui Yuanhuai ileride tahtı geri alabilmek için o acılara katlanıp yanık derilerini parça parça değiştirmişti ama dublör hep o yanık haliyle kalmıştı.

Zaten Sui Yuanhuai'nin avlusunda hizmet edenler hep Bayan Lan'ın adamlarıydı; Sui Yuanhuai'nin adı da gaddarlığa çıktığı için saraydaki diğer hizmetçiler onun avlusuna girmeye korkardı.

Üstelik çok nadir insan içine çıkardı; Prens Changxin'in karısıyla görüşürken bile maske takardı.

Bu yüzden bunca yıldır sarayda Sui Yuanhuai'nin gerçek yüzünü gören neredeyse kimse yoktu.

Anlaşılan Bayan Lan, Sui Yuanhuai için bu dublörü en başından beri bir gün saraydan gizlice kaçabilmesi için hazırlamıştı.

Xie Zheng masasının üzerindeki koyu renkli pelerinini muhafıza verdi, hiç konuşmadı.

Xie Shiyi dikkatle devam etti: "Zhao Xun yakalanan o anne oğula da baktı; onlar da Sui Yuanhuai'nin cariyesi ve oğlu değilmiş."

Xie Zheng masanın arkasına oturdu, kendine bir bardak çay koydu ve "Biliyorum," dedi.

Sui Yuanhuai'nin yanındaki kadın Yu Qianqian idi. O anne oğul yakalandığında bizzat bakmıştı; onlar Yu Qianqian ve oğlu değildi.

Sui Yuanhuai'nin Lucheng'e saldırmasının bir plan olduğunu zaten anlamıştı; şimdi bakınca Sui Yuanhuai'nin çoktan kaçış planını yaptığı görülüyordu.

Hatta Yu Qianqian ve oğlunun dublörlerini bile en baştan ayarlamıştı.

Eğer bugün zamanında yetişemeseydi Lucheng düşerdi; ama Tang Peiyi'nin ordusu gelir gelmez şehirdeki o çapulcu sürüsü fazla dayanamazdı.

Ama o zamana kadar o çapulcular çok kişiyi öldürürdü.

Sui Yuanhuai onları dizginlemezdi; onun istediği Lucheng düştükten sonra şehrin feryat figan içinde kalmasıydı.

Ancak bu şekilde, saraydaki muhalifler Wei Yan'ı suçlarken o vahşet sahneleri dillerinde birer kılıca dönüşebilir ve Wei Yan'ı bu kanlı olayla tarihe gömebilirlerdi.

Bunları düşündükçe Xie Zheng'in kaşları daha da çatıldı.

Xie Shiyi onun keyifsiz olduğunu görünce, Sui Yuanhuai ve yanındakilerin kaçmış olmasına bağladı ve "Xie Yi (Şiye Bir) ve diğerleri şehirde her yeri altüst ediyorlar, yakında bir sonuç çıkar," dedi.

Xie Zheng ise, "Onları geri çağır," diye emretti.

Xie Shiyi şaşırdı: "Markiz, neden?"

Xie Zheng'in siyah gözlerinde mum ışığının gölgesi titredi: "Sui Yuanhuai çoktan Li ailesiyle bağ kurmuştu. Zhao Xun geri dönmeyince, eğer yeterince tedbirliyse kaçtıktan sonra artık Zhao ailesinin gücünü kullanmaz. Sadece Li ailesine sığınabilir. O kendisi ortaya çıkmadıkça aramak beyhude."

Xie Shiyi bunu duyunca işin ne kadar derin olduğunu anladı: "O zaman Markiz, şu an sadece bekleyecek miyiz?"

Xie Zheng cevap yerine soru sordu: "Prens Changxin'in karısı da mı öldü?"

Xie Shiyi başını salladı: "Sui Yuanhuai'nin o dublörünün cesediyle birlikte çadırda bulundu; ikisi de intihar etmiş."

"İntihar", yakalanıp sorgulanmamak içindi.

Kaçanların peşine düşen generallerin o cesedin Sui Yuanhuai olduğuna inanmalarının sebebi, sadece kıyafetleri ve yanıkları değil, yanındaki kişinin Prens Changxin'in karısı olmasıydı.

Sui Yuanhuai, Chongzhou'dan kaçarken bile Prens Changxin'in karısını yanına almıştı; belli ki bu son kaçış planının kusursuz olması içindi.

Xie Zheng, "Bu haberi Sui Yuanqing'e iletin," dedi.

Xie Shiyi, Xie Zheng'in muhafızları arasındaki en genç olanıydı; Xie Wu ve diğerleri kadar ağırbaşlı değildi. Başını kaşıyarak sordu: "Markiz, Sui Yuanqing şu an sadece bir mahkûm. Bu ana katli davasını öğrense bile Sui Yuanhuai'yi bulamaz ki, ona söylemenin ne faydası var?"

Xie Zheng sadece, "Dediğimi yap yeter," dedi.

Bu gece Li Huaian'a o sözleri bilerek söylemişti.

Li Huaian onun ne kadarını çözdüğünü bilmiyordu; sadece planlarının ifşa olduğunu biliyordu. Mutlaka Sui Yuanhuai ile iletişime geçip bir çare düşüneceklerdi.

Li Huaian'ı sıkı takip ettikleri sürece, onlar Sui Yuanhuai'nin saklandığı yeri kendi elleriyle açık edeceklerdi.

Xie Shiyi tam çıkacakken çok önemli bir şeyi hatırladı, Xie Zheng'e bakıp tereddütle konuştu: "Markiz, Binbaşı Fan meselesini de araştırdım..."

Ay ışığı pencerelerden süzülüp odaya gümüşi bir parıltı bırakıyordu.

Yataktaki genç kızın siyah saçları yastığa dağılmıştı; başı hafifçe yana eğik, derin bir uykudaydı.

Pencere kenarındaki sandalyede ne kadar süredir oturduğu belli olmayan kişinin gölgesi, ay ışığıyla birlikte yatağın önüne ince uzun bir şekilde düşüyordu.

Xie Zheng'in elinde, Fan Changyu'nun üzerinden çıkarılan kanlı sargılar vardı. Yorganın altındaki o zayıf silüete sessizce bakıyordu.

Çok zayıflamıştı; vücudundaki irili ufaklı yaraların hesabı yoktu.

Cenin pozisyonunda yatışı, uykusunda bile her an tetikte olan bir leoparı andırıyordu.

Xie Shiyi'nin sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu: "İsyancı ordusu şehre dayandığında, Binbaşı Fan Lucheng'in düşmesinden korkup zaman kazanmak için tek başına düşman generallere meydan okumuş. Meng Changyu adıyla, Changshan Generali Meng Shuyuan'ın soyundan geldiğini söyleyerek atalarının adını temize çıkarmak için canını feda etmeye hazır olduğunu haykırmış."

"İsyancıların tarafındaki o on altı kişi çok vahşiymiş, asker gibi değillermiş. Binbaşı Fan on altı kişiye karşı tek başına savaşmış, sayıca çok geride kalmış, kılıçların ucunda can vermesine ramak kalmış..."

Her kelime Xie Zheng'in yüreğine bir ağırlık gibi çöküyor, nefesini kesiyordu.

Göğsünde keskin ve sızılı bir acı hissetti; boğazı kaşındı. Onu uyandırmaktan korkarak eliyle ağzını kapatıp hafifçe öksürdü, öksürük krizini zorla bastırdı.

Onun gerçekten ölmeyi göze alarak dışarı çıktığını, eğer bir an geç kalsaydı şu an surların altında soğuk bir ceset olacağını düşündükçe, içindeki o öfke ve korku dalgasını bastıramıyordu.

Sepetteki o kanlı sargılar gözüne her zamankinden daha korkunç görünüyordu.

Gündüz onu ilk gördüğünde yaraları sarılmıştı, bir şey anlamamıştı. Xie Shiyi'den onun Sui Yuanhuai'nin on küsur ölü askeriyle savaştığını duyunca neler yaşadığını anlamıştı.

Sui Yuanhuai'nin yanındaki o ölü askerler, vaktiyle Veliaht Prens'in Veliaht Prenses'e bıraktığı korumalardı. Prenses Doğu Sarayı'nda kendini yakınca o gölge muhafızlar Sui Yuanhuai'nin emrine girmişti. Hepsi en üst düzey ustalardı; ellerinden sağ kurtulan pek

azdı.

Xie Zheng dişlerini sıktı, sanki kemiklerinin arasında bir sızı vardı. Alnındaki damarlar şişmişti; sırtındaki kırbaç yaralarının acısı bile bu hissin yanında hafif kalıyordu.

Onun ölmesine ramak kaldığı gerçeği, tüm gençliğini kâbuslarla dolduran o eski korkularını uyandırmış, onu yeniden kıskacına almıştı.

Artık hiçbir şeyin önemi yoktu; yeter ki o hayatta kalsın.

Karanlıkta Xie Zheng sızlayan alnını ovdu; ay ışığı altındaki solgun yüzü hem asil hem de tarif edilemez bir hüzün taşıyordu. Gözlerini bir an bile yatakta uyuyan Fan Changyu'dan ayırmıyordu.

Uykusunda bile onun o karanlık ve yoğun bakışlarını hissetmiş gibi, yataktaki kız huzursuzca kıpırdandı.

Xie Zheng, onun dağılmış saçlarını usulca kulağının arkasına itti. Parmak ucu yanağına değecek kadar yakındı ama kendini tutuyordu. Kısık bir sesle fısıldadı: "Bu dünyada hiç kimsenin seni ölüme göndermeye hakkı yok."

BÖLÜM 117

Fan Changyu iki gün bir gece boyunca huzurlu bir uyku uyuyamamıştı. Bütün gün yol almış, ardından savaş meydanında gücü tükenene dek çarpışmıştı. Bu uykusu, uyumaktan ziyade yarı baygınlık hali gibiydi.

Ertesi gün öğleden sonra uyandığında, sadece kanayan yaraları değil, tüm vücudundaki kas ağrıları da zirveye ulaşmıştı. En ufak bir hareketinde canı öyle yanıyordu ki dişlerini gıcırtatıyordu; kendi başına yataktan kalkması bile neredeyse imkansızdı.

Kadın hekim A-Hui pansuman için geldiğinde, Fan Changyu sırtının çok ağrıdığını söyledi.

A-Hui onun vücudundaki morlukları ve ezikleri görünce içi sızladı: "Binbaşının vücudunda sadece kılıç ve balta yarası yok; tüm sırtı mosmor olmuş. Ezik ve şişlikler için olan şu ilaçlı yağla sırtınızı biraz ovayım."

Fan Changyu ona teşekkür etti.

Savaş meydanında o ölü askerler tarafından atından düşürüldüğünde, yerde birkaç tur yuvarlanmış, o sırada üzerine savrulan mızrak ve baltalardan kaçmaya çalışmıştı. Bu tür düşme ve çarpma yaraları dün pek belli olmasa da bugün şişip morarmışlardı; görüntüleri gerçekten korkutucuydu.

A-Hui'nin ilacı sürmesini kolaylaştırmak için Fan Changyu üstündeki giysiyi gevşetti, yuvarlak tabureye oturdu ve masaya hafifçe yaslandı.

Karnındaki kılıç yarası derin değildi; iç organlarına zarar vermemişti ama kesik çok uzundu, neredeyse belinin yanına kadar uzanıyordu. Neyse ki yaralı kolu da aynı taraftaydı; sırtındaki morlukların üzerine yattığında canı çok yandığı için diğer tarafına dönerek uyuyordu.

A-Hui onun siyah saçlarını önüne attı, parmaklarıyla aldığı ilaçlı yağı sırtındaki morluklara yedirmeye başladı. Ovarken bir yandan

da gözleri doldu.

Fan Changyu'nun teni sıcak bir beyazlıktaydı ama yaralı olduğu için rengi solmuştu; o morluklar ve yaralar bu yüzden çok daha belirgin ve ürkütücü görünüyordu.

Sırtına bir damla gözyaşı düştüğünde Fan Changyu şaşırarak arkasına baktı. Gözleri tavşan gibi kızarmış küçük kıza, "Ne oldu?" diye sordu.

A-Hui koluyla gözlerini sildi, hıçkırarak: "Binbaşım, çok canınız yanıyor olmalı, değil mi?" dedi.

Küçük kızın kendisine acıdığını fark eden Fan Changyu bir an duraksadı, sonra gülümseyerek: "Aslında o kadar da acımıyor," dedi.

Tekrar masaya yaslandı ama gülümseyen dudakları yavaşça hüzünlü bir hal aldı.

Canı nasıl yanmazdı ki?

Eskiden babasıyla dövüş sanatları çalışırken ara sıra kendini yaralardı; utandığı için dişini sıkar "Acımıyor" derdi. Annesi onu odaya çeker, ilacını sürerdi; o zaman avazı çıktığı kadar "Acıyor!" diye bağırırdı, annesi de ona tatlı tatlı söylenirdi. Tüm bunlar sanki daha dün yaşanmış gibiydi.

Ama artık ne annesi ne de babası vardı; bu dünyada yaralandığında çekinmeden "Acıyor" diyebileceği hiç kimse kalmamıştı.

A-Hui sessizce sırtındaki ezikleri ovmayı bitirdiğinde birden "Aaa" dedi: "Binbaşım, buranız da yaralanmış."

İlaçlı yağlı parmağıyla Fan Changyu'nun ensesinin omuza yakın kısmına dokundu: "Kıpkırmızı olmuş."

Fan Changyu önemsemedi: "Atın üzerinden düştüğümde yerdeki bir taş batmış olabilir."

A-Hui o tırnak ucu büyüklüğündeki iki kırmızı lekeye dikkatle baktı. Binbaşının vücudundaki diğer ezikler hep mor ya da lacivert tondaydı; sadece bu iki leke kırmızıydı, sanki yeni olmuş gibiydiler.

A-Hui bu yıl on beşine yeni girmişti. Babası askeri hekim olduğu için o da yanında yetişmişti. Fan Changyu kadın olduğu için pansuman işlerini özellikle ona vermişlerdi.

Daha önce muayene edilen bir pavyon kadınının boynunda benzer kırmızı izler görmüştü. O kadın, A-Hui'nin merakla baktığını görünce ipek mendiliyle ağzını kapatıp kıkır kıkır gülmüştü.

Annesi bunu görünce A-Hui'yi sertçe azarlamış, sonra o kadının "iffetli" biri olmadığını, onunla fazla muhatap olmaması gerektiğini söylemişti.

A-Hui annesine o kadının boynundaki kırmızı izlerin bir hastalık olup olmadığını sormuştu; annesi daha da sertleşmiş, bir genç kızın "haya" sahibi olması gerektiğini söylemişti.

A-Hui o izlerin ne olduğunu hâlâ tam bilmiyordu ama içten içe iyi bir şey olmadığını tahmin ediyordu.

Ama Binbaşının ensesinde de o kırmızı izlerden vardı...

A-Hui biraz düşündü ama bir sonuca varamadı. İçinden, Binbaşının ensesindeki izlerin de savaş meydanından kalma olduğunu, o pavyon kadınınınkilerle aynı olamayacağını düşündü.

Fan Changyu tüm bunlardan habersizdi. Öğle yemeği için A-Hui bir kâse etli lapa getirdi.

Askeri hekim, uzun süre aç kaldığı için ağır yiyecekler yememesi gerektiğini, az az ve sık sık beslenmesi gerektiğini söylemişti.

Fan Changyu aslında pek açlık hissetmiyordu ama bir kâse lapa midesini hiç doyurmamıştı. Elinde boş kâseyle A-Hui'ye baktı. A-Hui onun "yemek bekleyen köpek yavrusu" gibi bakan gözlerine dayanamadı, kaşlarını çatarak kararsız kaldı: "Babam dedi ki, Binbaşım öğlen sadece bir kâse lapa içebilir..."

Fan Changyu küçük bir kızı zor durumda bırakmak istemedi. Boş kâseyi A-Hui'ye verdi ve Xie Wu'yu sordu: "O kardeşim ne durumda?"

A-Hui, "Hâlâ uyanmadı ama bu sabah ona ilaç içirirken

yutkunabildi," dedi. "Babam dedi ki, bir şeyler yiyip içebiliyorsa canı kurtulmuş demektir."

Bu, son iki gündür Fan Changyu için en iyi haberdi. Yatağın direğine tutunarak doğruldu: "Gidip ona bakayım."

A-Hui hemen yardıma koştu: "Binbaşım, siz kendiniz de ağır yaralısınız! Babam dedi ki, birkaç gün yatakta dinlenmeniz gerek."

Fan Changyu sadece, "Benim derim kalındır, bir şey olmaz," dedi.

Fan Changyu'nun boyu kadınlara göre uzundu; A-Hui ondan yarım baş daha kısaydı.

Onu kaldırırken A-Hui başını yana çevirdiğinde onun güzel çene hattını görebiliyordu. Öğleden sonraki güneş ışığı, ağır yaralı olduğu için hâlâ solgun olan o yüze vuruyor, yüzündeki ince tüyleri bile belirginleştiriyordu.

A-Hui'nin yüzü kızardı, dilini çıkararak: "Binbaşım hiç de deri kalın falan değil, Binbaşım benim gördüğüm en güzel kız," dedi.

Bir keresinde şehir valisinin bahçesinde bir orkide görmüştü; yaprakları kılıç gibi keskin ve sertti, sanki demirden bir ağaç gibiydi. Ama tam ortasında açan çiçekler kar gibi bembeyazdı, salkım salkım açmışlardı ve nefes kesici bir güzellikteydiler. Saraydaki hizmetçiler koparmak istemişti ama kılıç gibi yapraklar çiçeği koruduğu için kimse dokunamamıştı.

Vücudu yaralar içinde olan ama pansuman yapılırken korkudan titreyen kendisine teselli veren Fan Changyu'yu görünce, A-Hui o kılıç yapraklı orkideyi hatırlamıştı.

İçinden, Binbaşım gibi muhteşem bir kıza ancak masallardaki o büyük kahramanların yakışacağını düşündü.

Xie Wu hâlâ baygındı. Fan Changyu ona baktıktan sonra askeri hekime durumunu sordu. Hekim, o kadar ağır yaradan sağ çıkmasının mucize olduğunu söyledi; sol koluna bir kılıç darbesi almıştı, kolu yerindeydi ama içindeki kemikler kırılmıştı. İyileşse bile o eli artık sakat kalacaktı.

Fan Changyu yatağındaki gence baktı; o gün durum o kadar tehlikeliyken adamlarını toplayıp kendisini kurtarmaya gelmesini düşündükçe içi sızladı.

Ama vücuduna o kadar kılıç saplanmışken hayatta kalması bile büyük bir şanstı.

Fan Changyu gözleri dolarak, "Yeter ki canı kurtulsun," dedi.

Hekimin yanında yeterli yardımcısı olmamasından, Xie Wu'ya iyi bakılamamasından korkuyordu. Ordudan iki kişi çağırmak istedi ama A-Hui dün geceden beri birinin Xie Wu'nun başında beklediğini söyledi. Tanımadığı o kişiye kim olduğunu sorduğunda, Xie Wu'nun ordudaki kardeşi olduğunu söylemişti.

Fan Changyu'nun aklına anında Xie Zheng geldi.

O Lucheng'e geldiyse, muhafızları da mutlaka gelmişti.

Dün gece Xie Wu'nun başında bekleyen muhtemelen onun eski silah arkadaşlarından biriydi.

Xie Wu'nun hayati tehlikesinin geçtiğini öğrenince, Fan Changyu'nun zihni yavaş yavaş dünkü olayları tartmaya başladı.

Aslında Xie Zheng'i Lucheng'de görmeyi hiç beklememişti.

Li ailesi ve Wei Yan, Chongzhou ile Jizhou'nun askeri gücü için kavgaya tutuştuktan sonra, o isyancı artıklarını yakalama bahanesiyle Kangcheng'e gitmiş ve bir daha dönmemişti.

Kangcheng'den Lucheng'e gelmek, Chongzhou'dan gelmekten çok daha uzaktı; bu kadar kısa sürede yetişebilmesi için ordunun çoktan yola çıkmış olması gerekirdi.

Haberleri önceden mi almıştı, yoksa ordu tesadüfen mi Lucheng yakınlarındaydı?

Fan Changyu'nun kafası sorularla doluydu. Ve... Ona "Markiz" dediğinde, o soğuk gülümsemesi ve o zorlayıcı sorusu ne anlama geliyordu?

Gitmeden önce kendisine attığı o bakışı hatırlayınca Fan Changyu'nun içi yine huzursuz oldu.

Zihnini zorla başka yöne çevirdi, Xie Zheng hakkında düşünmemeye çalıştı.

Xie Wu iyiydi, şimdi en önemli mesele Yu Qianqian'ı nasıl kurtaracağıydı.

Hekim ve A-Hui, Fan Changyu'ya çok sıkı bakıyorlardı. He Jingyuan'ın mezarını ziyaret etme bahanesiyle dışarı çıkabildi; hekim ancak A-Hui'nin ona eşlik etmesi şartıyla izin vermişti.

Taziye yeri bembeyaz yas kıyafetleriyle doluydu; ortadaki siyah tabutun üzerindeki devasa "Matem" yazısı insanın içini karartıyordu.

Fan Changyu karnındaki yaraya rağmen yere çöküp üç kez başını yere vurarak selam verdi, sonra tütsü yaktı.

Bayan He bizzat Fan Changyu'yu kaldırdı. Yüzündeki derin kederi gizleyemese de nazikçe konuştu: "Sen Changyu olmalısın, beyim senden sık sık bahsederdi."

Haberi bu sabah almış, iki çocuğuyla Jizhou'dan aceleyle yetişmişti. Siyah işlemeli beyaz bir yas elbisesi giymişti; gözlerindeki yorgunluk ve şakaklarındaki beyazlar belli oluyordu ama Fan Changyu onu gördüğü ilk andan itibaren bir yakınlık hissetti.

Kısık sesle, "Yenge," dedi.

Bayan He kederli bir gülümsemeyle cevap verdi, sonra onu teselli etti: "Güzel kızım, ağlama. Lucheng kurtuldu, beyim öteki dünyada huzur içinde uyuyacaktır."

Fan Changyu gözyaşlarını zor tutarak başını salladı.

Bayan He içini çekti ve ekledi: "Duyduğuma göre sen de ordudaymışsın. Eğer o çocuk Wenchang'ı görürsen, ona benden haber ilet; ne beyim ne de ben ona kırgınız, sakın kendini suçlamasın."

Fan Changyu ancak o zaman öğrendi ki, ensesine attığı o darbe o kadar sertmiş ki Zheng Wenchang ancak bu sabah uyanabilmiş. Uyanır uyanmaz He Jingyuan'ın tabutu önünde diz çökmüş; ne yiyor ne içiyor ne de konuşuyormuş. Bayan He ve çocukları gelene kadar orada kalmış, sonra onlara bakacak yüzü olmadığını düşünerek oradan uzaklaşmıştı.

Fan Changyu bunu hemen kabul etti.

Zheng Wenchang ile kısa süre çalışmış olsa da, He Jingyuan'a ne kadar saygı duyduğunu biliyordu; He Jingyuan'ın ölümü onun için çok ağır bir darbe olmuştu.

Fan Changyu daha sonra kampa gidip onu aramayı planlıyordu ama taziye yerinden çıkınca, duvar kenarındaki kuytu bir sarmaşığın orada birini gördü.

Adam ona karanlık bir bakış fırlatıyordu; sanki özellikle onu bekliyordu.

Fan Changyu oraya gitmeye niyetlendi, A-Hui kolunu tuttu, kekeleyerek: "Bin... Binbaşım, o adam çok korkunç bakıyor, aranızda bir husumet mi var? Şu an yaralısınız..." dedi.

Fan Changyu, "O General Zheng, korkma," dedi.

A-Hui o zaman rahat bir nefes aldı.

Fan Changyu, A-Hui'nin yardımıyla yaklaştığında, "General Zheng," diye seslendi.

Zheng Wenchang duvara yaslanmış duruyordu; yüzünün büyük kısmı gölgedeydi, çenesindeki kirli sakallar uzamış, tüm haliyle bitkin görünüyordu.

"Binbaşımız kahramanlık yaptı, istediğini aldı mı?" dedi Fan Changyu'ya alaycı bir bakışla.

A-Hui bu adamın Fan Changyu'ya laf attığını duyunca korkusunu unuttu, hemen çıkıştı: "Siz ne biçim konuşuyorsunuz? Ne kahramanlığı? Binbaşımızın savaş meydanından yarı ölü halde getirildiğini bilmiyor musunuz? Eğer Binbaşım olmasaydı, Markiz

orduyla yetişene kadar Lucheng çoktan düşmüştü!"

Zheng Wenchang bu sözleri duyunca gözlerindeki alay ve keder daha da arttı. Fan Changyu'ya bakarak: "Keşke o gün dışarıda ölen ben olsaydım! Bir darbeyle bayıltılmak, uyanınca her şeyin bittiğini, Efendimin intikamını alma şansımın bile kalmadığını öğrenmek istemezdim! Resmen bir şaka gibi kaldım ortada!" dedi.

Fan Changyu o gün onu bayıltmıştı çünkü aşırı kederden fevri davranıp boş yere canını feda etmesinden korkmuştu.

Soğuk bir sesle: "Efendi He'nin yetiştirdiği o başarılı öğrenci, eğer savaş meydanında boş yere ölseydi, asıl şaka o zaman olurdu!" dedi.

Kendisinin dışarı çıkması zaman kazanmak içindi. Zheng Wenchang dışarı çıksaydı, hiçbir şeyi umursamadan düşman saflarına dalar, Sui Yuanhuai'yi öldürmeye çalışırdı.

Tek başına, ne kadar usta olursa olsun, yirmi bin askere karşı ne yapabilirdi? Bir ok yağmuruyla kirpiye dönerdi.

Zheng Wenchang, Fan Changyu'nun sözleriyle dişlerini sıktı. Fan Changyu'ya dik dik baktı, aniden bir adım yaklaştı. A-Hui dehşete kapıldı, Fan Changyu'ya zarar vereceğinden korkarak avazı çıktığı kadar bağırdı: "Ne yapmaya çalışıyorsun!"

Zheng Wenchang, Fan Changyu'nun yanındaki duvara çok sert bir yumruk attı ve soğukça bir cümle bıraktı: "Yaraların iyileşince, seninle hesaplaşacağız."

Sözünü bitirip arkasına bakmadan gitti.

Ancak A-Hui'nin o çığlığı yüzünden, bugün He Jingyuan için taziyeye gelen pek çok kişi oraya bakmaya başlamıştı.

İnsanlar fısıldaşıyordu: "O General Zheng ve Binbaşı Fan değil mi? Neler oluyor?"

Biri kekeleyerek fısıldadı: "Sanki... Sanki General Zheng, Binbaşı Fan'ı köşeye sıkıştırmış gibi..."

Zheng Wenchang'ın Fan Changyu'nun yanındaki duvara vurduğu o

yumruk, uzaktan bakınca gerçekten de birini duvara yaslamış gibi görünüyordu.

O kişi öyle deyince bir başkası ekledi: "General Zheng, Binbaşı Fan'dan hoşlanıyor olmasın?"

Bu söz resmen bir dedikodu ateşini körükledi; sonuçta ikisi de bekardı, birlikte çalışıyorlardı ve savaş meydanında ölüm kalım arkadaşı olmuşlardı. Biraz düşününce bu durum kimseye şaşırtıcı gelmedi.

Fan Changyu oradan ayrılırken insanların bu tür şeyler konuştuğunu duymadı; Zheng Wenchang meselesini de pek önemsemedi.

Ancak yakalanan Yu Qianqian ve oğlunu ziyaret etmek için Tang Peiyi'den izin belgesi almaya gittiğinde, dedikoduların ne kadar saçma bir boyuta ulaştığını anladı.

Olayın aslı şuydu: He Jingyuan'a saygısını sunduktan sonra diğer generallerden isyancı ailelerinin tutulduğu yeri öğrenmişti. Şu an Yu Qianqian ve oğlunu oradan çıkaracak gücü yoktu ama onlara yiyecek ve eşya götürebilir, zindancılara birkaç kuruş verip orada eziyet görmemelerini sağlayabilirdi.

Zindan kapısına geldiğinde nöbetçiler, ancak Xie Zheng ya da Tang Peiyi'nin mührüyle içeri girebileceğini söylediler.

Fan Changyu elbette Xie Zheng'e gidip bunu isteyemezdi.

Güç bela bir yalan uydurup Tang Peiyi'den mührü aldı. Tam çıkacakken Tang Peiyi gülerek bir cümle kurdu: "Duyduğuma göre Binbaşı Fan ve General Zheng'in arası pek iyiymiş?"

Fan Changyu şaşırdı: "Generalim, ne demek istiyorsunuz?"

Tang Peiyi onun utandığını sanarak güldü: "Binbaşım benden saklamanıza gerek yok, sizinle General Zheng'in meselesi kampta yayıldı bile. Efendi He'nin ölmeden önce neden General Zheng'i size yardım etmesi için Chongzhou'ya gönderdiği şimdi anlaşıldı."

Fan Changyu'nun kafası iyice karıştı: "General Zheng'in yaralarım

iyileşince benimle düello yapacağını söylemesinden mi bahsediyorsunuz? Bunun Efendi He'nin onu göndermesiyle ne ilgisi var?"

Tang Peiyi gözlerini devirdi: "Hâlâ bana numara mı yapıyorsun?"

Fan Changyu numara yapmıyordu, gerçekten hiçbir şey anlamamıştı.

Belki de onun gerçekten habersiz olduğunu görünce Tang Peiyi de şaşırdı: "Duyduğuma göre General Zheng ile birbirinize gönül vermişsiniz. Dün o, Efendi He'nin intikamını almak için dışarı çıkmak istemiş, siz ona bir şey olmasın diye onu bayıltıp yerine siz çıkmışsınız."

Fan Changyu sanki başına yıldırım düşmüş gibi kaldı.

"Ağız birliğiyle yalan söylemek" neymiş şimdi anlamıştı.

O anki durumu Tang Peiyi'ye olduğu gibi anlattı ve çaresizce ekledi: "General Zheng'in boş yere ölmesinden korktum, Yardımcı General He de oradaydı, inanmazsanız ona sorabilirsiniz."

Tang Peiyi bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu anlayınca şaşırdı: "O zaman bugün General Zheng seni neden aradı?"

Onun duyduğu dedikodu şuydu: Zheng Wenchang, Fan Changyu'nun onun yerine savaşıp ağır yaralandığını öğrenince hem üzülmüş hem de kızmış, herkesin önünde onu köşeye sıkıştırıp "hesap sormuştu".

Fan Changyu'nun göz kapakları seğirdi: "O gün onu bayılttığım için bana kızgın, neredeyse bana saldıracaktı. Yaralı olduğumu görünce başka bir gün hesaplaşalım dedi."

Tang Peiyi masaya vurup gürledi: "Olmaz öyle şey! Gidip onu azarlayacağım!"

Fan Changyu bunun bir nevi şikayet etmek gibi olacağını düşündü; eğer Tang Peiyi gerçekten Zheng Wenchang'ı azarlarsa bir dahaki karşılaşmaları daha da utanç verici olurdu. "Generalim nezaketiniz için teşekkürler ama bu meseleyi General Zheng ile aramızda

halletmemiz daha doğru olur," dedi. "Sonuçta... Efendi He'nin ölümü General Zheng için aşılması zor bir engel."

He Jingyuan, Tang Peiyi için de çok değerliydi; orduyu vaktinde yetiştiremediği için o da suçluluk duyuyordu. Zheng Wenchang'ın halini anlayabiliyordu. İçini çekerek, "Peki o zaman, bu meseleyi aranızda halledin," dedi.

Tang Peiyi'nin yanından ayrılırken Fan Changyu sıkıntıyla ofladı.

A-Hui başını eğmiş, suçlulukla: "Hep benim yüzümden, bağırdığım için Binbaşımın adı dedikoduya karıştı," dedi.

Fan Changyu, A-Hui'nin başını okşadı: "Senin suçun değil."

A-Hui, Zheng Wenchang'ın ona saldıracağından korkmuş, panikle bağırmıştı. Bu kadar küçük bir olayın dedikoducular tarafından bu hale getirileceğini kim bilebilirdi?

Zindana vardığında mührü nöbetçiye gösterdi. Nöbetçi sadece kendisinin girebileceğini söyledi; Fan Changyu da A-Hui'yi dışarıda bekletip elindeki paketlerle Yu Qianqian'ı görmeye gitti.

Zindancı onu en dipteki hücreye götürdü, saygıyla: "Burası efendim, ama kurallar katı, Binbaşım burada sadece bir tütsü süresi kadar kalabilir," dedi.

Fan Changyu hücredeki kadının mahkûm kıyafetleri içinde, çocuğunu kucağına almış en karanlık köşeye sindiğini gördü; yüzü görünmüyordu ama saçları darmadağındı, belli ki çok çile çekmişti.

İçi sızladı, zindancıya sert bir sesle: "Anladım, sen çıkabilirsin," dedi.

Zindancı gittikten sonra hücredeki kadına seslendi: "Qianqian, ben geldim. Seni buradan nasıl çıkaracağımı henüz bulamadım ama sana ve Bao'er'e biraz eşya getirdim. Bunlar Bao'er'in en sevdiği çam fıstıklı şekerler..."

İçerideki kadın onun sesini duyunca daha da korkuyla büzüldü, çocuğuna sarıldı ve yüzünü dizlerine gömdü, hiç ses çıkarmadı.

Fan Changyu durumu garip buldu, tekrar seslendi: "Qianqian?"

Kadın hâlâ tepki vermiyordu ama kucağındaki çocuk, Fan Changyu'nun şekerlerden bahsettiğini duyunca gizlice başını kaldırdı ve ürkekçe ona baktı.

Çocuğun yüzünü görünce Fan Changyu'nun bakışları değişti.

Bu Yu Bao'er değildi!

Kadın, çocuğun başını kaldırdığını fark edince dehşetle başını kaldırdı ve hemen çocuğun kafasını tekrar göğsüne bastırdı; sanki sahte olduklarının anlaşılmasını istemiyordu.

Ama o başını kaldırdığı an, Fan Changyu dağınık saçlarının arasından yüzünü görmüştü; yabancı bir kadındı bu.

Fan Changyu bir an için rahatladı mı yoksa daha mı çok endişelendi bilemedi.

Getirilenler Yu Qianqian ve oğlu değilse, öldürülen de Sui Yuanhuai olamazdı!

Köşeye sinmiş, titreyen kadına bir süre baktı, yine de getirdiği tüm yiyecekleri ve battaniyeleri içeri bıraktı, sonra tek kelime etmeden zindandan çıktı.

Dün Xie Zheng muhafızı tarafından çağrıldıktan sonra bu anne oğulu görmüş olmalıydı; acaba onların sahte olduğunu bilmiyor muydu, yoksa biliyordu da onların Yu Qianqian ve oğlu olduğunu mu kabul etmişti?

Eğer ilkiyse, isyancı artıklarının hâlâ hayatta olduğunu bilen tek kişi kendisiydi.

Eğer ikincisiyse, Xie Zheng isyancıların tamamen yok edildiğini neden kabul etmişti? Amacı neydi?

Zindandan çıktıktan sonra Fan Changyu, A-Hui'nin yardımıyla yürürken dalgın dalgın bunları düşünüyordu.

Aniden yaralı olmayan kolu A-Hui tarafından sıkıca tutuldu, hemen

ardından A-Hui'nin kekeleyen sesi duyuldu: "Bin... Binbaşım."

"Hı?" Fan Changyu düşüncelerinden sıyrılıp A-Hui'ye baktı.

A-Hui sanki boğazı sıkılmış bir civciv gibi gözleriyle ön tarafı işaret etti.

Fan Changyu'nun içinde kötü bir his oluştu; başını kaldırınca gerçekten de az öteden gelen bir grubu gördü.

En öndeki kişi, üzerinde koyu kırmızı, deniz dalgaları ve bulut işlemeli asil bir bornoz giymişti; yüzü bir heykel kadar kusursuz, gözleri yıldızlar kadar parlaktı.

Xie Zheng'den başkası değildi.

Saçlarını tamamen arkaya toplamıştı; yüz hatları daha da sert ve otoriter görünüyordu. Üzerindeki o son çocuksu havayı da atmış, olağanüstü yakışıklı ve vakur görünüyordu.

Arkasında birkaç sivil memur vardı; sanki zindandaki mahkûmları sorgulamaya gidiyorlardı.

Fan Changyu bu kadar şanssız olacağına inanamadı, tam orada onunla karşılaşmıştı.

Şu ana kadar onunla tekrar karşılaşınca nasıl bir tavır takınması gerektiğini, ona nasıl hitap etmesi gerektiğini hâlâ bilmiyordu.

Kısa bir kararsızlıktan sonra ordudaki usule göre ellerini birleştirip selam verdi: "Markiz'i selamlarım."

Ancak karşısındaki kişi ona bir bakış bile atmadı. Kusursuz yüzünde buzdan bir perde varmış gibi, sanki onu hiç görmemiş gibi yanından geçip zindana doğru yürüdü.

Fan Changyu bir an donup kaldı.

A-Hui usulca seslendi: "Binbaşım, ne oldu?"

Fan Changyu kendine geldi, kalbindeki o hafif acıyı bastırarak sakince: "Bir şey yok, gidelim," dedi.

Tekrar karşılaşmaları zaten böyle olmalıydı.

BÖLÜM 118

Güneş ışığının girmediği karanlık yer altı zindanı.

Duvarlardaki meşalelerin ışığı, yerdeki kirli kan izlerini aydınlatıyordu. Ahşap raflardaki işkence aletlerinin üzerinde de koyu kırmızı, kurumuş kan lekeleri vardı. İşkence odasındaki çığlıklara çürümüş et ve ağır bir kan kokusu eşlik ediyordu.

"İtiraf edecek misin, etmeyecek misin?"

"İtiraf et!"

Yılan derisinden kırbaç her indiğinde, havaya kan sıçratıyordu.

İşkence askısına zincirlenmiş olan adamın saçları darmadağın, yüzü kan içindeydi; nefes alacak hali bile kalmamıştı. Vücuduna inen o zehirli yılan gibi kırbaç darbeleriyle acı içinde feryat ediyor, sonunda acıya dayanamayıp bayılıyordu.

Kanla sırılsıklam olmuş mahkûm kıyafetlerinin altından taze kanlar sızıyor, aralarda küçük et parçaları bile görülüyordu.

Kırbacı tutan zindancının kolları yorgunluktan titremeye başlamıştı. Onlarca kırbaç darbesine rağmen ağzını açmayan mahkûma nefretle baktı. Alnındaki soğuk terleri silerek arkada işkenceyi izleyen kişiye selam verdi: "Markiz, bu adam çok inatçı, hâlâ itiraf etmedi. İşkenceye devam edersek ölecek."

Uzun süre cevap gelmeyince zindancı daha da korktu. Dikkatle karanlık tarafa baktığında, koltukta oturan kişinin dirseğini kolçağa dayamış, elini alnına koymuş, gözlerini hafifçe indirmiş halde daldığını gördü.

Zindancı cesaretini toplayıp tekrar seslendi: "Markiz?"

Bir sonraki an, sanki bir düşünceye dalmış gibi görünen o kişi aniden gözlerini açtı.

O vahşi bir kurt kadar acımasız ve soğuk gözler, zindancının içini

titretti. Kekeler gibi tekrar etti: "Tüm... tüm işkenceleri denedik ama... ama konuşmadı."

Xie Zheng (Şiye Cıng), işkence askısındaki yarı ölü adama buz gibi bir bakış attı: "Kaç kırbaç oldu?"

Zindancı saygıyla: "Kırk yedi kırbaç oldu," dedi.

Bu sayıyı duyunca Xie Zheng'in gözlerinde hiçbir değişim olmadı; sadece kaşlarında bir sabırsızlık belirdi. "On Bir," dedi.

Yanında duran Xie Shiyi bir adım öne çıktı ve zindancıya işaret verdi. Hemen bir kova soğuk su getirilip kanlar içindeki adamın başından aşağı boşaltıldı.

Baygın adam yavaşça kendine geldi; sırılsıklam olmuş saçlarından sular damlıyordu. Vücudundaki zincirler olmasa ayakta duramazdı. Sesi fısıltı gibiydi ama hâlâ aynı şeyi sayıklıyordu: "Gerçekten... hiçbir şey bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum..."

Xie Shiyi sadece gülümsedi ve adama doğru konuştu: "Senin bir kızın var, Jinan eyaletindeki Gao ailesine gelin gitmiş."

Bunu duyunca, kanlar içindeki adamın feri sönmüş gözlerinde birden büyük bir korku belirdi.

Xie Shiyi yavaşça devam etti: "Küçük oğlun da Songshan Akademisi'nde okuyor. Dur tahmin edeyim, Li ailesi çocuklarının geleceği ve canı üzerine yemin ettirip seni susturdu, değil mi? Sen ölürsen oğlun Li ailesi tarafından korunacak, damadın da başkente atanacak, öyle mi?"

"Siz... siz nereden biliyorsunuz?" dedi adam dehşetle. Ağzından kaçırdığını fark edince hemen inkar etti: "Benim çocuğum falan yok, ben kimsesiz biriyim, ne dediğinizi anlamıyorum..."

Arkada, koltukta oturan Xie Zheng'in sabrı tamamen taşmıştı. Soğuk bir sesle: "Benim adamlarım çocuklarını bulabildiyse, o ikiyüzlü Li ailesinin onları koruyabileceğini mi sanıyorsun? Kesilmiş kellelerinin buraya gelmesi en fazla üç gün sürer," dedi.

Ayağa kalktı, yavaşça yaklaştı. Başını hafifçe eğerek zincirli adamla

göz hizasına geldi. Keskin gözleri hem umursamaz hem de buz gibiydi: "Benim sabrım pek yoktur, Efendi Liu, iyi düşündün mü?"

Kanlar içindeki adamın vücudu zangır zangır titremeye başladı, iradesi tamamen çöktü. Titreyen sesiyle itiraf etti: "Kişi... Mey-yue (Mey-yüe) Malikânesi'nde saklanıyor."

Rapor tutan iki sivil memur önce şaşırdılar, sonra sevinçle kalemi kağıda sürdüler.

Bu cevabı alan Xie Zheng'in gözlerine bir buz perdesi indi. Arkasına bakmadan zindandan çıktı, Xie Shiyi hemen peşine takıldı.

O gece Xie Zheng, Li Huaian'ı uyardığından beri Li ailesini sıkı takip ettiriyordu. Li ailesinin yaşlısı genci hepsi birer tilkiydi, çok dikkatliydiler. Güç bela Li Huaian'ın yanındaki bir kâtibi yakalamışlardı ama adam şaşırtıcı derecede inatçı çıkmıştı.

Xie Zheng adamın kimliğini araştırtınca, Li ailesinin yanında çalışmaya başladıktan sonra adını değiştirdiğini öğrenmişti; belli ki bir gün işler ters giderse ailesine zarar gelmesin diye yapmıştı. Li ailesi de sadece kendilerinin bildiği bu aileyi adama karşı koz olarak kullanmıştı.

Xie Shiyi hemen Xie Zheng'e yetişti: "Markiz, hemen Mey-yue Malikânesi'ne mi gidiyoruz?"

Zindandan çıkınca yüzüne vuran rüzgâr bir nebze serinlik getirdi.

Xie Zheng ağaç dallarında dönerek düşen sarı yapraklara baktı.

Sonbahar gelmişti bile.

Umursamaz bir tavırla: "Hubu (Hubu) kampından üç yüz seçkin süvariyi 'haydut yakalama' bahanesiyle malikâneye gönder. Li ailesini ise sıkı takip etmeye devam edin," dedi.

Xie Shiyi bir an duraksadı: "Markiz, bu çok önemli bir mesele, Kanlı Zırhlı Süvarileri mi göndersek?"

Xie Zheng'in emrindeki sekiz yüz Kanlı Zırhlı Süvari bizzat yetiştirdiği seçkin muhafızlarıydı. "Xie" soyadı verilen ilk on dokuz

kişi ise onların en iyileriydi.

Mey-yue Malikânesi'ndeki kişi gerçekten Veliaht Prens'in soyundansa, oraya Xie Zheng'in en has adamları gitmeliydi.

Xie Zheng ise soğukça gülümsedi: "Mey-yue Malikânesi sadece Li ailesinin attığı bir yem, ne acelesi var?"

Xie Shiyi hem şaşırdı hem de hayran kaldı; demek o Liu soyadlı adamı sorgulamak için bu kadar uğraşmaları sadece Li ailesine bir oyun oynamak içindi!

Gözleri hayranlıkla parladı, tam Xie Zheng'in peşinden gidecekti ki, öndeki adam aniden bir emir daha verdi: "He Jingyuan'ın emrindeki o Zheng soyadlı subayı da sıkı takip edin."

Sesi buz gibiydi-

Li Köşkü.

Li Huaian üzerinde lacivert bir cübbeyle masasının başında oturuyordu; bitkin bir halde arkasına yaslanmıştı. Dirseğini masaya dayamış, parmaklarıyla kaşlarını ovuyordu. Haber getiren adama sordu: "Markiz Wuan'ın adamları Mey-yue Malikânesi'ne gitti mi?"

Aşağıdaki adam, "Kulunuz bizzat yüzlerce süvarinin gizlice Lucheng'den ayrıldığını gördü," dedi.

Li Huaian gözlerini açtı; pencereden giren gün ışığı açık renkli gözlerinde cam gibi bir parlaklık oluşturdu: "Diğer malikâneye haber gönderin, bir an önce başkente doğru yola çıksınlar."

Mey-yue Malikânesi sadece bir aldatmacaydı; Markiz Wuan'ın adamları oraya gidince Veliaht Prens'in torunu gizlice başkente doğru yola çıkabilecekti.

Bu bir "kaplanı dağından indirme" planıydı.

Wei Yan'ı suçlayan raporlar çoktan başkente gönderilmişti; Wei Yan devrildiği an, Veliaht Prens'in soyundan gelen birini bulduklarını söyleyecekler ve imparatoru tahttan çekilmeye "ikna" edeceklerdi. O zaman Markiz Wuan Kuzeybatı'da koca bir orduya sahip olsa bile

yapabileceği bir şey kalmazdı.

Tabii eğer kendisi isyan etmeye kalkmazsa.

Ama Xie ailesinin her ferdi devlete sadık yiğitlerdi; Li Huaian biliyordu ki, Xie Zheng atalarının şerefi için bile olsa o yola girmezdi.

Üstelik... Dünyada onu dizginleyebilecek başka biri de yok değildi.

Haber getiren adam çıkmıştı; tam kapanmamış pencereden giren akşam rüzgârı masanın üzerindeki yeni bitmiş tabloyu uçuşturdu.

Li Huaian kaşlarını çatarak tabloya baktı.

Tabloda karla kaplı dağlar ve o karda bükülmüş çam ağaçları vardı. Uçsuz bucaksız beyazlığın ortasında, engebeli yolda küçük bir kayısı rengi nokta, o tablonun tek canlı rengiydi.

Dikkatli bakınca, o noktanın kayısı rengi bir elbise giymiş, karda yürüyen bir kadın olduğu anlaşılıyordu. Sırtı dönüktü, yüzü görünmüyordu; karda o kadar uzun süre yürümüş olmalıydı ki saçları bile karla kaplanmıştı. Çıplak bir ayağı soğuktan kıpkırmızı olmuştu.

Bir general zafer kazandığında binlerce kemik arkada kalır.

Li ailesi bu yola girdiğine göre geri dönüş yoktu.

Sadece şu ana kadar, onu bu işe hiç karıştırmak istemiyordu.

O, hayatında gördüğü en samimi, en ateşli kızdı; sanki bir güneş gibiydi, dünyanın tüm pisliklerini ve karanlığını aydınlatıyordu-

Fan Changyu yatakta dinlenişinin dördüncü gününde, Xie Qi (Şiye Çi) ve gönderdiği muhafızlar nihayet Changning (Çangning) ve Zhao Teyze'yi Lucheng'e getirdiler. Grup, Fan Changyu'nun kaldığı yeri kolayca bulmuştu.

Changning ve Zhao Teyze, Fan Changyu'yu o halde görünce ona sarılıp hıçkıra hıçkıra ağladılar. Fan Changyu bu yaşlı ve küçüğü sakinleştirmek için epey uğraştı.

İnsan sayısı artınca, ordunun yaralı subaylar için ayırdığı o küçük avluya sığmaları imkansızdı. Fan Changyu, Xie Qi'ye şehirde bir ev buldurdu; her şey ayarlanıp taşındıktan sonra ağır yaralı olan Xie Wu'yu da yanına alıp Zhao Teyzelerle birlikte yaşamaya başladı.

Xie Wu ve Xie Qi öz kardeş gibiydiler; Xie Qi'nin bakımı ve Zhao Teyze'nin her gün yaptığı türlü türlü şifalı çorbalar sayesinde, yaralandığında çöken yanakları kısa sürede yeniden dolmaya başladı.

Changning isyancıların tamamen yok edildiğini duyunca, kocaman siyah gözlerini kırpıştırarak endişeyle sordu: "Abla, peki Bao'er ve annesi nerede?"

Fan Changyu da Yu Qianqian'ı bulmayı çok istiyordu ama evde dinlenmeye mahkûm olduğu için ordudaki gelişmelerden pek haberi yoktu.

Sadece Changning'in saçlarını okşayarak teselli etti: "Onlar orduda değillerdi, belki de önceden kaçmışlardır."

Changning'in tombul yüzü hemen asıldı: "Öyle mi... Biz Bao'er'i bulamıyoruz, onlar da bizi bulamaz..."

Parmaklarıyla oynayarak kısık sesle sordu: "O zaman bir daha görüşemeyecek miyiz?"

Fan Changyu kararlılıkla: "Görüşeceğiz," dedi.

Changning o zaman tekrar neşelendi: "Ning-niang götürülmeden önce Bao'er'e ablamın ve eniştemin onu kurtarmaya geleceğini söylemişti, Ning-niang sözünü tutmalı."

Fan Changyu gülümseyerek onun başını okşadı ama gözlerinde pek çok endişe vardı.

Hâlâ isyancı artıklarının yaşadığına dair bir haber duymamıştı; Xie Zheng'in bunu gerçekten bilip bilmediğini ya da haberi örtbas edip etmediğini kestiremiyordu.

O gün zindan çıkışında onunla karşılaştığı anı hatırlayınca kalbi yine sıkıştı.

Belki de bu tür karşılaşmalara henüz alışamadığını düşündü.

Gerçi o gün zindanda kimi sorguladığını da bilmiyordu, herhalde o sahte anne oğul değildir...

Endişeler içindeydi. He Jingyuan'ın cenaze töreni bittikten sonra orduya dönmek istediğini söyledi ama Tang Peiyi, başkentten ödül ve terfi haberleri gelene kadar dinlenmesi gerektiğini söyleyerek izin vermedi.

Fan Changyu derdini anlatamıyordu; ordunun gücünü kullanarak gizlice Yu Qianqian'ı aramak istiyordu. Ayrıca Xie Zheng'in Sui Yuanhuai'nin peşinde olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

İkisinin yolları artık ayrılmıştı. Lucheng'deki o dehşet verici savaştan sonra Xie Wu ve Xie Qi'yi kovmaya da kıyamamıştı; onları artık kendi kardeşleri gibi görüyordu. Şu an Xie Zheng'in ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Eğer Xie Zheng, Sui Yuanhuai meselesini gizlice halletmek istiyorsa belki iş birliği yapabilirlerdi; yeter ki Yu Qianqian ve oğlunun canı kurtulsun.

Eğer Xie Zheng bunu hiç bilmiyorsa, Fan Changyu bu belayı kendi başına bulup bitirmesi gerektiğini düşünüyordu.

Yu Qianqian'ın artık sığınacak bir yeri yoktu, kucağında çocuğuyla dul bir kadındı. Vaktiyle Yu Qianqian'ın ona iyiliği dokunmuştu, şimdi kendisi bir yerlere gelmişken elbette onlara kol kanat germek istiyordu.

Fan Changyu yıllar sonra bu kararından pişman olur muydu bilmiyordu ama Yu Bao'er şu an hiçbir kötülük yapmamış bir çocuktu. Prens Changxin'in sarayına zorla götürülmüştü; seçemediği doğumu yüzünden canından olmamalıydı.

Fan Changyu, Yu Qianqian'ın Yu Bao'er'i çok iyi yetiştireceğine inanıyordu.

Eğer bir gün Yu Bao'er de babası gibi kötü biri olmaya kalkar ve dünyaya savaş açmaya çalışırsa, çocuk zaten gözünün önünde olacaktı; o zaman canına kıymakta tereddüt etmezdi-

Evde dinlendiği günlerden birinde, beklenmedik bir misafir geldi.

O sırada Zhao Teyze'nin zoruyla taze pişmiş bir kâse tavuk suyunu içiyordu. Xie Qi içeri girip Zheng Wenchang'ın geldiğini ve kapıda beklediğini söyledi.

Fan Changyu içinden, "Bu adam neden geldi ki?" diye düşündü.

Yoksa düello yapmaya mı gelmişti?

Eğer öyleyse, yaraları henüz tam iyileşmemişti; dövüşürlerse yine birkaç gün yatağa düşerdi.

"İçeri buyur et," dedi.

Kısa süre önce orduda haklarında o kadar dedikodu çıkmıştı; Fan Changyu insanların yine bir şeyler uydurmasını istemiyordu.

Xie Qi tuhaf bir ifadeyle: "Binbaşım, bizzat gidip baksanız daha iyi olur," dedi.

Fan Changyu üstünü değiştirip kapıya gittiğinde, çıplak sırtına bir demet dikenli çalı bağlamış halde kapıda diz çöken Zheng Wenchang'ı görünce göz kapakları şiddetle seğirdi.

Hemen Xie Qi'ye onu kaldırması için işaret etti: "General Zheng, ne yapıyorsunuz? Çabuk kalkın!"

Zheng Wenchang yerinden kıpırdamadı. Fan Changyu'yu görünce selam verdi: "Zheng bu kulunuz çok mahcup, Binbaşı Fan'dan özür dilemeye geldim. İlk suçum; Lucheng kuşatıldığında Binbaşım benim fevri davranmamdan korkup beni bayılttı ama ben Binbaşımın iyiliğini anlamadım, taziye yerinin dışında Binbaşıma el kaldırmaya kalktım. Bu vefasızlıktır."

"İkinci suçum; Binbaşımla olan tartışmamız başkalarının yanlış anlamasına sebep oldu, Binbaşımın şerefine leke sürdü. Bu edepsizliktir. Lütfen Binbaşım bu dikenli dallarla beni cezalandırsın, yoksa Binbaşımın yüzüne bakacak yüzüm kalmaz, öteki dünyada Efendi He'nin huzuruna çıkamam!"

Zheng Wenchang her zaman çok dürüst ve kuralcı biriydi.

Fan Changyu içini çekti: "General Zheng, lütfen kendinizi suçlamayın. Efendi He benim için de çok değerliydi, o anki halinizi anlıyorum, hiç kırılmadım. Sizin yeniden kendinize gelmeniz, Efendi He'nin ruhunu huzura erdirecek asıl şeydir. O saçma dedikodulara gelince, onlar sadece boş laf, neden kafaya takalım?"

Zheng Wenchang her zaman sert ve dik duran biriydi ama bugün yüzünde bir mahcubiyet vardı. Başını eğerek: "Utanç verici, orduda o kadar tecrübem olmasına rağmen ufkum ve sabrım Binbaşımın yanına bile yaklaşamazmış," dedi.

Fan Changyu, "Efendi He meselesinde sadece çok üzgündünüz, bunda kınanacak bir şey yok," dedi. "Dedikoduları hiç umursamadım, siz de kendinizi üzmeyin. İkimiz aynı davanın neferiyiz, ikimiz de Efendi He'nin öğrencisiyiz, aramızın bozulması doğru olmaz. İleride birlikte çalışırken lütfen bana yol gösterin."

Zheng Wenchang tekrar derin bir selam verdi: "Yol göstermek ne haddime, bundan sonra emrinizdeyim."

Böylece Zheng Wenchang ile aralarındaki buzlar tamamen eridi.

Bu "dikenli çalılarla özür dileme" sahnesi biraz abartılı olsa da, eski dedikoduları tamamen bitirmişti.

O ve Zheng Wenchang, artık sadece silah arkadaşı değil, He Jingyuan sayesinde bir nevi "okul arkadaşı" gibi olmuşlardı-

Yarım ay sonra orduda bir zafer şöleni düzenlendi.

İsyancılar tamamen temizlenmişti ama ödül ve terfi haberleri henüz gelmemişti; bunun için başkente gidip bizzat imparatorun huzuruna çıkmaları gerekiyordu. Üstelik Wei Yan'ı suçlayan raporlar yüzünden başkentte kıyamet kopmuştu; imparatorun terfi fermanlarını hazırlamaya vakti yoktu.

Başkente de her asker gidemezdi; bu yüzden şölen Jizhou kampında yapılıyordu.

Fan Changyu, Lucheng'i savunan kahramanlardan biri olarak, rütbesi sadece beşinci derece olmasına rağmen en önlerde bir yere oturtulmuştu. Hemen Yardımcı General He'nin arkasındaydı; onun

bir arkasında ise rütbesi kendisinden bir derece yüksek olan Zheng Wenchang vardı.

Xie Wu ile birlikte şehirden çıkan o askerler de, rütbeleri düşük olmasına rağmen şölende kendilerine yer bulmuşlardı. Xie Wu hariç diğerleri hem mutlu hem de şaşkın görünüyorlardı.

Fan Changyu bu oturma düzeninin rütbeden ziyade başarıya göre yapıldığını anladı.

En baştaki boş koltuk belli ki Xie Zheng içindi.

Sağ taraftaki sivil memurların ilk masası da boştu.

Fan Changyu o yerin Li Huaian'a ait olduğunu tahmin etti.

Generaller birer birer yerlerine otururken içerisi kalabalıklaşmaya başladı. Şölen henüz başlamadan pek çok general Fan Changyu'nun yanına gelip kadeh kaldırdı; belli ki büyük bir başarı kazandığını ve başkentte yükseleceğini biliyorlardı.

Fan Changyu'nun yaraları büyük oranda iyileşmişti ama yine de yaralı olduğunu bahane ederek çayla karşılık veriyordu.

Hem yaraları tamamen kapanmamıştı hem de içkiyle arası pek iyi değildi. Birine kadeh kaldırıp diğerine kaldırmamak insanları gücendirebilirdi.

Herkesle içmeye kalksa, şölen başlamadan masanın altında kalırdı.

Kadeh kaldırma tekliflerini reddettiğinde, solunda Yardımcı General He, sağında Zheng Wenchang vardı; Fan Changyu konuşacak, vakit geçirecek tek bir kişi bile bulamıyordu.

Eğer yerler sabit olmasaydı gidip Xie Wu'ların yanına otururdu.

Şölenin başlamasına az kala Xie Zheng tam vaktinde geldi ama karşıdaki Li Huaian'ın yeri hâlâ boştu. Fan Changyu adamın geç mi kaldığını yoksa hiç mi gelmeyeceğini anlayamadı.

Xie Zheng ile göz göze gelip utanç yaşamamak için, önüne konan soğuk mezeleri yiyerek başını hiç kaldırmadı.

Hizmetçiler mis kokulu et yemeklerini birer birer masalara dizerken, Fan Changyu tabağındaki eti kemirmeye başlamıştı bile. O sırada yukarıdan Xie Zheng'in o boğuk ve berrak sesini duydu: "Efendi Li soğuk almış, bu şölene katılamayacak. Bu gece hepiniz doyasıya eğlenmelisiniz. Chongzhou isyanı bir buçuk yıl sürdü ve sonunda bitti. Hepiniz bu devletin kahramanısınız, önce ben size kadeh kaldırıyorum!"

Fan Changyu göz ucuyla herkesin kadeh kaldırıp ayağa kalktığını görünce o da çay bardağıyla ayağa kalktı. Başını kaldırınca yukarıda duran Xie Zheng'i gördü; birden aklına "gökyüzünün seçilmiş çocuğu" sözü geldi.

Üzerinde koyu renkli, altın işlemeli bir bornoz vardı; saçları altın bir taçla toplanmıştı. Keskin bakışlarında büyük bir otorite vardı; kadeh kaldırırken dökülen geniş kollarındaki bulut desenleri mum ışığında parlıyordu; sanki tüm dağlar ve denizler o kolların arasındaydı.

Vaktiyle Fan Changyu'nun en büyük korkusu, onun böyle parlaması ve kendisinin sadece sıradan bir kum tanesi olmasıydı. Onunla yollarının ayrılmasından korktuğu için ona yetişmeye, onunla yan yana durmaya çalışmıştı.

Şimdi o yolda yeterince ilerlemişti ama onu devam ettiren güç artık o değildi.

O bir bardak içecek boğazından geçerken Fan Changyu'nun içine garip bir hüzün çöktü.

Fan Changyu içinden, "İçkiyle aram bu kadar mı kötü, daha bir bardakta sarhoş mu oluyorum?" diye düşündü.

Şölen başlayınca her yerden kadeh sesleri yükseldi. Yardımcı General He, Tang Peiyi ve diğer yaşlı generaller Xie Zheng'in yanına kadeh kaldırmaya gittiler. Zheng Wenchang, Fan Changyu'nun sadece yemek yediğini görünce, "Zheng bu kulunuz Binbaşı Fan'a bir kadeh kaldırıyor," dedi.

Fan Changyu çay bardağını ona doğru hafifçe kaldırdı.

Bardağı masaya bıraktığı an, tepesinde buz gibi, delici bir bakış hissetti; sanki kafatasında bir delik açılacaktı.

Fan Changyu gayriihtiyari Xie Zheng'e baktı ama o sırada Xie Zheng'in başını çevirmiş Tang Peiyi ile konuştuğunu gördü.

Fan Changyu şaşırdı; acaba o değil miydi?

Xie Zheng'in kuralı gereği, kamptaki şölenlerde dansçı kızlar falan olmazdı.

İçkiler tazelendikçe herkes çakırkeyif olmaya başladı. Müziğe meraklı bazı generaller kopuz çalmaya, memurlar şiir okumaya başladılar. Gecenin ilerleyen saatlerinde herkes hep bir ağızdan askeri marşlar söylemeye başladı.

"Giyecek elbisemiz mi yok? Silah arkadaşıyız biz. Kral orduyu toplar, mızrağımızı sivriltiriz..."

O gür ve ateşli sesler tavanlarda yankılanıyordu. Geçtikleri tüm o savaşlar sanki daha dünmüş gibi gözlerinin önüne geldi; Fan Changyu da bu sesten çok etkilendi.

Ölenler gitmişti, kalanlar ise yaşamaya devam etmeliydi; önlerinde daha katedecekleri çok yol vardı.

Bir general sarhoş bir halde Fan Changyu'nun yanına geldi, hıçkırarak: "Binbaşı Fan... benimle... hıck... kesinlikle bir kadeh içmelisin. Ben yaşlı Chen... sana yürekten saygı duyuyorum. Sizi tanımadan önce... hıck... bir kadının savaş meydanına çıkabileceğine inanmazdım," dedi.

Adam çok sarhoştu; Fan Changyu yaralı olduğunu söylese de dinlemiyordu, ısrarla içmek istiyordu.

Fan Changyu reddedemedi, adamın ikram ettiği o kadehi içti.

Ama o bir kadeh resmen arı kovanına çomak sokmak gibi oldu; masadaki tüm generaller sallanarak ayağa kalkıp Fan Changyu'ya kadeh kaldırmak istediler.

Fan Changyu beş altı kadeh içince artık başı dönmeye başladı; yüzü

kıpkırmızı bir halde "Daha fazla içemem" diyerek ellerini salladı.

Yukarıda oturan Xie Zheng bu gürültüyü fark edip o tarafa baktı; gözlerine bir buz perdesi indi.

Xie Wu durumu fark edip Fan Changyu'nun yerine içmek için geldi ama rütbesi yetmediği için generaller izin vermediler.

Fan Changyu tam masaya yatıp sarhoş taklidi yapacaktı ki, yanındaki Zheng Wenchang aniden: "Binbaşının yaraları var, onun yerine ben içiyorum," dedi.

Sözünü bitirir bitirmez kadehi kafasına dikti.

Herkes bir an duraksadı, sonra hep bir ağızdan şakacı kahkahalar ve imalı sözler yükseldi.

Onunla Fan Changyu arasındaki dedikodular özründen sonra bitmişti ama bugün bu hareketiyle insanlar yine bir şeyler sezmeye başlamışlardı.

Fan Changyu da Zheng Wenchang'ın ona yardım etmesini beklemiyordu, şaşkınlıktan donakaldı.

Tang Peiyi o gürültüyü duyunca o tarafa baktı, Xie Zheng'e gülerek: "Şu çocuk..." dedi.

Xie Zheng ise gülemiyordu; elindeki kadeh parça parça oldu. Porselen parçaları parmaklarına battı, oluk oluk kan akmaya başladı.

Tang Peiyi durumu fark edip bakınca, Xie Zheng sakince: "İçki çarptı herhalde, kadehi tutamadım. Siz generaller eğlenmeye devam edin, ben bir an müsaade isteyeceğim," dedi.

Tang Peiyi, Xie Zheng'in yan kapıdan çıkışını izledi, sonra generallerin etrafını sardığı Fan Changyu'ya baktı. Dirseğiyle Yardımcı General He'yi dürttü: "Yaşlı He, sence de Markiz ile Binbaşı Fan arasında bir tuhaflık yok mu?"

Yardımcı General He o gün gördüklerini hatırladı, tabağındaki son birkaç fıstığı yerken devekuşu gibi kafasını gömdü, mırıldandı: "Ben

ne bileyim..."-

O kadeh içkiden sonra Fan Changyu hemen sarhoş taklidi yaptı, iki hizmetçi kızın yardımıyla şölen yerinden ayrıldı.

Sakin bir yere gelince hizmetçileri gönderdi; bir yerde oturup rüzgârla ayılmayı planlıyordu.

Ama biraz yürüyünce, içkinin etkisi iyice arttı; az önce sadece yüzü yanıyordu, şimdi adımları bile birbirine karışıyordu.

Fan Changyu yüzünü yıkayacak bir yer aradı, etrafına bakındı ama banyoyu bulamadı. Sadece şölen yerinden uzak bir duvar dibinde, yangın ihtimaline karşı suyla doldurulmuş bir dizi dev küp gördü.

Sallanarak küplerin yanına gitti, avuçlarıyla yüzüne su çarptı. Yüzünün hâlâ yandığını hissedince, kafasını doğrudan suyun içine soktu.

Tam biraz ayıldığını hissederken, ensesinden yakalanıp havaya kaldırıldı; sanki sarhoşlukla suda boğulacağı sanılmıştı.

Fan Changyu birkaç kez "Sarhoş değilim" dedi ama hâlâ havada tutulurken, ay ışığı altındaki o buz gibi yüze boş boş baktı.

Bir süre sonra onun kim olduğunu anladı; alkolün etkisiyle yavaşlayan beyni biraz düşündükten sonra selam vaziyeti aldı ve saygıyla: "Markiz'i selamlarım," dedi.

Ensesini tutan el aniden gevşedi, Fan Changyu duvara yaslanmış halde yere kapaklandı.

Şu an vücudu pamuk gibi yumuşaktı; yere düşünce canı acımadı, sadece üzerindeki tozları silkelemeye başladı.

Ama nedense, silerken birden içine büyük bir hüzün çöktü; gözleri doldu ve bir damla yaş düştü.

Fan Changyu elinin üzerine düşen o damlaya baktı, onun kendi gözyaşı olduğunu bile anlayamadı.

Yanında duran kişi yanına çömeldi; ay ışığı altındaki yüzü soğuk bir

yeşim gibiydi. Bakışları da çok sertti. Elini uzatıp kızın gözyaşını sildi ve sordu: "Bana 'Markiz'den başka ne diye seslenebilirsin?"

Sesi hem alaycıydı hem de içinde büyük bir nefret barındırıyordu.

Parmaklarında yaralar vardı, kan kokusu geliyordu; az önce şölende kırdığı kadeh yüzünden olmuştu.

Fan Changyu sarhoşlukla iyice sersemlemişti; karşısındaki o kusursuz yüze bir süre baktı, sonra iki kelime fısıldadı: "Yan Zheng."

Elini uzatıp onun başını okşadı: "Sen Yan Zheng'sin!"

Xie Zheng'in kızın yanağındaki parmakları donup kaldı; simsiyah gözlerinde fırtınalar kopuyordu.

Maalesef Fan Changyu tam bir sarhoş olmuştu, hiçbir şey görmüyordu. Dikkati o kan kokusuna kaydı, adamın yaralı eline baktı, mırıldandı: "Kanıyor..."

Başını eğdi, giysilerini çekiştirmeye başladı; sanki iç çamaşırını arıyordu. Güç bela buldu, tam bir parça koparacaktı ki, çenesi sertçe kavrandı. Canı yanarak başını kaldırmak zorunda kaldı; o kapkara gözleri gördüğü an nefesi kesildi.

Dişleri zorla aralandı, dudakları ve dili vahşice istila edilirken, nihayet karşısındakinin ne yaptığını anladı. Öfkeyle onu itmeye çalıştı ama başaramadı; aksine adam onu duvara daha sert yasladı.

Fan Changyu nefessiz kalıp boğulmak üzereyken, adam nihayet onu bıraktı.

Dudakları sızlıyordu, kafası karışıktı ama hâlâ öfkeliydi; adamı kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama yine başaramadı.

Adam onu kollarının arasına o kadar sert çekti ki, kemikleri birbirine geçecek gibi oldu.

O adam, o kadar güçlü olmasına rağmen, şu an çok savunmasız ve çaresiz görünüyordu; sanki çölde çok uzun süre yürümüş ve sonunda evini bulmuş gibiydi.

"Fan Changyu, pişmanım."

Sıcak bir yaş, Fan Changyu'nun omzuna düştü ve giysisine yayıldı.

BÖLÜM 119

Gün ağarmak üzereydi; bahçedeki mor bambu yapraklarının uçlarında ince bir sabah çiyi birikmişti.

Fan Changyu gözlerini mahmurlukla açtı; başı zonkluyordu.

Dün gece gerçekten sarhoş mu olmuştu?

Kaşlarını çatarak elini alnına götürdü. Nefes aldığında yorganın üzerindeki o yabancı kokuyu fark edince birden irkildi, tamamen kendine geldi. Hemen aşağı baktı; neyse ki kıyafetleri üzerindeydi.

Ancak gözüne çarpan şey, koyu renkli, kuş motifli bir yorgan yüzüydü. Yatağın başına yakın olan yarısı indirilmiş tül perdenin üzerine düşen sabah güneşi, perdedeki koyu renkli nilüfer desenlerini parlatıyordu.

Fan Changyu sarhoş olduktan sonra şehir valisinin misafir odalarından birine yerleştirildiğini sanıp rahat bir nefes aldı ve yataktan doğruldu.

"Uyandın mı?" Boğuk ve berrak bir ses perdenin arkasından duyuldu.

Fan Changyu'nun bedeni kaskatı kesildi. Perdenin arasından dışarı baktığında, pencerenin önünde oturan birini gördü. Üzerinde resmi bornozu, başında altın tacı vardı; orada ne kadar süredir oturduğu belli değildi. Sabah güneşinin altında bir heykel gibi sessizce duruyordu.

Xie Zheng mi?

Onun odasında mıydı?

Bir süre Fan Changyu'nun zihni bomboş kaldı.

Akşamdan kalma baş ağrısı çok şiddetliydi; eliyle alnını ovdu ve dün geceyi hatırlamaya çalıştı.

Sarhoş taklidi yaparak hizmetçilerle çıktığını hatırlıyordu ama sonra ayılmak için yer ararken gerçekten sarhoş olmuştu. Zihnindeki son görüntü, su küpünde yüzünü yıkarken Xie Zheng tarafından ensesinden tutulup kaldırıldığıydı.

Onu sarhoş halde mi yakalamıştı?

Aralarındaki şu anki ilişkiye rağmen, neden hizmetçilere onu bir misafir odasına götürmelerini söylememiş de kendi odasına getirmişti?

Fan Changyu'nun kafasında pek çok soru vardı ama dün gece sarhoşken neler yaptığını hiç hatırlamıyordu. Bir yanlışlık olmasından korkarak, "Özür dilerim, dün gece sarhoş olmuşum," dedi. "Markiz'e... bir zahmet vermedim, değil mi?"

Perdenin arkasından karşıdaki sandalyede oturan kişinin yüzünü tam göremiyordu ama odadaki havanın aniden buz kestiğini hissedebiliyordu.

Fan Changyu hangi sözünün onu kızdırdığını ya da dün gece gerçekten bir edepsizlik yapıp yapmadığını bilmiyordu.

Bahçede erkenci hizmetçilerin ayak seslerini duyunca, Xie Zheng'in odasından bu saatte çıkarken birilerine yakalanmaktan korktu. Perdeyi aralayıp yataktan kalktı, bir yandan botlarını giyerken bir yandan konuştu: "Dün gece bir saygısızlık yaptıysam, başka bir gün Markiz'den özür dilerim..."

Sessizce oturan adam birden alaycı bir şekilde güldü: "Bana ne gibi bir saygısızlık yapabilirsin ki?"

Belli ki bütün gece orada oturmuştu; sesi boğazına kum kaçmış gibi kısıktı. Sözleri ise keskin ve soğuktu; sanki kızın onunla arasına sürekli mesafe koymasından nefret ediyordu.

Fan Changyu botunu giyerken donakaldı; aralarında ölümcül bir sessizlik yayıldı.

Botlarını giyip başını kaldırdığında, perde engeli olmadan onun solgun yüzünü net bir şekilde gördü. Göz pınarları uykusuzluktan kızarmıştı, dizlerinin üzerindeki ellerinin parmak uçlarında kan

kurumuştu.

Herkes onun ne kadar yorgun olduğunu görebilirdi ama o şu an gerilmiş bir yay gibiydi; insan o sahte sakinliğin altındaki çılgınlığın ve acının patlamasından korkuyordu.

Sözlerinin çok sert olduğunu fark eden Xie Zheng, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra kapıya doğru yürüdü: "Ne yemek istersin?"

Tavrı o kadar doğaldı ki, sanki aralarında hiçbir şey yaşanmamış, babalarının kan davası hiç yokmuş gibiydi.

Eski anıları canlanan Fan Changyu, her şeyi sakince karşılayabileceğini sanmıştı ama o an yüreğindeki o sızıya engel olamadı.

"Xie Zheng."

Kapı koluna elini koyan adam, bu seslenişle durakladı.

Fan Changyu onun vakur sırtına baktı, derin bir nefes aldı. Konuşurken sesi yine kısıktı: "Chongzhou'dan ayrıldığımızdan beri hiç düzgünce konuşamadık. En iyisi bugün her şeyi açık açık konuşalım."

Sırtı dönük olan adam ses çıkarmadı ama çıkmaya da niyetlenmedi; belli ki kızın devam etmesini bekliyordu.

Fan Changyu, "General Xie'nin ölümü için çok üzgünüm," dedi.

Xie Linshan'ın adı geçince Xie Zheng yine sustu. Sırtı dönük olduğu için yüzü görünmüyordu ama kapı kolunu tutan elinin damarları öfkeden şişmişti.

"O gün yaptığın seçimi, söylediğin sözleri... Sana kızgın değilim. On yedi yıl önceki gerçeği tamamen ortaya çıkarmadan sana büyükbabamın ve babamın masum olduğuna inanmanı da söylemeyeceğim. Sen Kıdemli Tao'nun hatırına bana sadece bir 'küçük kız kardeş' gibi bakacağını söyledin ama ben Markiz kadar rahat olamıyorum."

Fan Changyu onun sırtına bakarken gözleri doldu ama her kelimeyi

tane tane söyledi: "Bundan sonra birbirimize yabancı kalalım. Bugün verdiğim rahatsızlık için özür dilerim."

Annesi yaşarken onun gamsız biri olduğunu söylerdi ama gerçekten değer verdiği birini kaybettiğinde canının yarısı gidiyordu.

Birinden kolay kolay hoşlanmazdı; hoşlanınca da öyle bir çırpıda vazgeçemezdi.

Baba katli davası, evlilik fermanı... Aralarına çok şey girmişti, artık geri dönüş yoktu.

"Çat!"

Kapıdan bir kırılma sesi geldi; Xie Zheng kapı kolunu eliyle parçalamıştı.

Fan Changyu'nun kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Onun kurumuş kanlı parmaklarından, zorlamayla tekrar taze kan sızdığını gördü. Adam acıyı hissetmiyormuş gibi sırtı dönük halde sordu: "Peki ya ben pişman olduğumu söylersem?"

Fan Changyu'nun gözbebekleri büyüdü, ne demek istediğini anlayamadı: "Ne?"

Xie Zheng arkasını döndü; gözleri kapkaraydı. Parmaklarından süzülen kan damlası yere düşüp küçük bir çiçek gibi dağıldı; sanki bir kanlı gözyaşıydı.

"Pişman olduğumu söylüyorum," dedi yavaşça. Sesi hem bitkin hem de inatçıydı.

Bu cümle Fan Changyu'nun içini titretti, ardından büyük bir acı hissetti. Uzun süre konuşamadı.

Kapı çerçevesi dışarıdaki sabah güneşini engelliyordu; Xie Zheng orada gölgelerin içinde duruyordu. Fan Changyu ise pencerenin tam karşısındaydı; sabah güneşi üzerine vuruyor, onu aydınlatıyordu.

Aralarındaki o aydınlık ve karanlık çizgi, sanki aşılamaz bir uçurum gibiydi.

Bir süre sonra Fan Changyu kısık sesle sordu: "Pişman oldun, peki sonra?"

Xie Zheng ona sessizce baktı; simsiyah gözlerinde hiçbir ışık yoktu: "Eskisi gibi olalım, olmaz mı?"

Ondan vazgeçmeyi denemişti ama hayatındaki en büyük acı ve işkence muhtemelen bu geçen günler olmuştu.

Başta yavaş yavaş alışacağını sanmıştı; tıpkı çocukken anne ve babasını kaybettiği o gerçeği kabullenmek zorunda kaldığı gibi... Ne kadar acı çekse de dayanabileceğini düşünmüştü.

Bir gün olmazsa bir ay, bir ay olmazsa bir yıl... Ama o bir ay bile dayanamamıştı.

Yüreğindeki o boşluk o kadar büyüktü ki, ondan uzaklaştıkça o boşluk onu yutuyor, onu delirtiyordu.

Sonsuz savaşlar ve acılar bile bu boşluğu dolduramıyordu.

Çoğu zaman Xie Zheng gerçekten öldüğünü hissediyordu. Hayır, ölmek bile bu işkenceden daha iyi olmalıydı.

Kız sanki onun hayatının bir parçasıydı; onu kaybedince ruhu çekilmiş, yaşayan bir ölüye dönmüştü.

Pek çok gece, kızın hayali ve on yedi yıl önce Xie Linshan'ın Jinzhou'daki o feci ölümü rüyalarında birbirine karışıyordu; karanlıkta kanlar içinde çırpınıyordu.

Bu hayatta sanki sadece intikam için yaşamalıydı; dünyada bir nebze olsun mutluluğu hak etmiyordu.

Ama en saf, en ateşli aşkı ondan görmüştü.

Dünyanın sadece acıdan ibaret olmadığını ona o öğretmişti.

Ancak Xie Linshan'ın o karnı deşilmiş, organları boşaltılmış, sonra bir hekim tarafından eğri büğrü dikilmiş bedeni... O derin kılıç ve balta yaraları... Onlar da her an nefesini kesiyordu.

Nefret ve aşk arasında aklını yitirecek gibi olduğunda, ondan da nefret ettiğini fark etmişti.

Onun ataları babasını öldürmüştü! Onu yarım ömür boyu acıya mahkûm etmişti.

Ona aşkı öğretmişti ama o aşkın ipleri şimdi her gün, her gece canını yakıyor, hayatının geri kalanını huzursuz ediyordu!

Nefretin zirvesindeyken, intikamını aldıktan sonra onu da yanına alıp ölmeyi düşünmüştü.

Bu dünyada birlikte olamıyorlarsa, öteki dünyada aynı mezara girerlerdi.

O zaman bu acılar biterdi; Sırat köprüsünde elini tutar, bir sonraki hayata birlikte giderlerdi.

O zaman belki aralarında böyle bir kan davası olmazdı; çocukluk arkadaşı olurlardı... Kız okumuş adamları seviyorsa o da nazik bir beyefendi olurdu, sınavlara girer, kız on beşine gelince onunla evlenir, çoluk çocuğa karışırlardı...

Ama bunlar sadece hayaldi.

Ona zarar vermeye kıyamasaydı, en başta "bir daha görüşmeyelim" demezdi.

Onu tekrar görünce, ölümün kıyısından döndüğünü öğrenince hissettiği o dehşet, o titreme, o çaresiz öfke... Bunu bir daha yaşamak istemiyordu.

Xie Zheng, sabah güneşinin altındaki o zırhlı kıza baktı; kızın saç tellerinde bile altın bir parıltı vardı, sanki dünyaya yanlışlıkla inmiş bir tanrıçaydı.

Dün gece Zheng Wenchang'ın şölende onun yerine içtiği o an yine gözünün önüne geldi; içindeki kıskançlık zehirli bir sarmaşık gibi büyüdü.

Sadece onun tanrıçası olamaz mıydı?

Fan Changyu'dan uzun süre cevap gelmedi.

Xie Zheng farkında olmadan yumruğunu sıktı; parmaklarındaki yaraların sızısı onu kendine getirdi, siyah gözleri daha da derinleşti.

Fan Changyu ise şaşkınlıktan donakalmıştı.

Eskisi gibi mi?

Nasıl eskisi gibi olabilirlerdi?

Aralarında baba katli davası vardı; Jinzhou faciasının gerçeği ortaya çıksa bile imparator çoktan evlilik fermanı vermişti. Prensesle evlenecekti; o zaman aralarındaki şey ne olacaktı?

Fan Changyu birden nefes alamadığını hissetti; yüreğinden yükselen o keskin acı gözlerini kararttı. Gözlerindeki o yaşları zorla bastırarak sordu: "Markiz, nasıl eskisi gibi olabileceğimizi düşünüyor?"

"Markiz, Jinzhou davası hiç yaşanmamış gibi mi davranacak? Yoksa imparator hazretlerinin fermanını mı iptal ettirecek?"

Son cümleyi söylerken, ne kadar dişlerini sıksa da, zorla tuttuğu bir damla yaş gözünden süzülüp yere düştü.

Xie Zheng, kızın ilk cümlesini duyunca bakışları karardı ama son cümleyi duyunca aniden başını kaldırdı: "Sana imparatorun beni evlendirdiğini kim söyledi?"

BÖLÜM 120

Fan Changyu cevap veremeden, adam kendi kendine hafifçe güldü: "Li Huaian, değil mi?"

Fermanı getiren hadımın kulağını kesmişti; adam fermanı bile açamadan korkuyla başkente kaçmıştı. Küçük imparator gururuna yediremediği için bu olayı örtbas edecekti.

Ferman okunmadığına göre, prensesle olan o sözde evlilik sadece bir söylentiden ibaretti. Başkentte bile henüz yayılmamışken, o Kuzeybatı'nın ücra köşesinde bunu ancak Li Huaian'dan öğrenebilirdi.

Fan Changyu onun üzerindeki o karanlık havadan bir an ürktü ama sonra gözlerinin içine bakarak konuştu: "Bunu bana kimin söylediğinin bir önemi yok. Zaten bir evlilik sözün varken bana böyle şeyler söylememelisin. Sen beni ne sanıyorsun? O bahsettiğin 'eskisi gibi olmayı' ne sanıyorsun?"

Duygular konusunda her zaman ağırkanlı biriydi ama son cümleyi söylerken yüreğinin ne kadar yandığını hissetti; gözleri doldu. Onu her zaman çok iyi biri olarak görmüştü; babalarının davası yüzünden yolları ayrılsa bile, onun her zaman başarılı olmasını, herkes tarafından saygı görmesini, o şanlı Markiz Wuan olarak kalmasını istemişti.

Her şey değişse bile, geçmişteki o güzelliklerin bozulmasını istemiyordu.

O bile bunu bozamazdı!

Xie Zheng, Fan Changyu'nun bu sorgulamasını duyunca üzerindeki o karanlık hava bir an dağıldı, dalıp gitti.

Güneş yükselmişti; pencereden sızan sabah ışığı onun mermer gibi solgun yüzünün yarısını aydınlatıyor, uzun siyah kirpiklerinin gölgesi yanağına düşüyordu. O an sanki masum bir çocuk gibi görünüyordu.

Uzun bir süre sonra başını kaldırıp tekrar Fan Changyu'ya baktı. Uykusuzluktan gözleri kanlanmıştı; yüzü ne kadar sakin görünse de, o sakinliğin altındaki fırtına insanı korkutuyordu.

Ona doğru bir adım attığında Fan Changyu gayriihtiyari bir adım geri çekildi ama zaten yatağın önündeydi; sırtı yatağın direğine çarptı.

Gözlerindeki o korku ve şaşkınlık, güneş ışığına karşı yürüyen adamın gözünden kaçmadı.

Xie Zheng'in yüzünde hâlâ hiçbir duygu belirtisi yoktu; sadece kanlı elleriyle Fan Changyu'nun yüzünü kavradı. Başını hafifçe eğip onunla göz hizasına geldi. O kanlı bir örümcek ağına benzeyen gözleriyle sessizce ona baktı: "Peki o Li Huaian, fermanı getiren hadımın kulağını kestiğimi, fermanı okumasına bile izin vermeden onu başkente kovaladığımı da söyledi mi?"

Fan Changyu donakaldı.

Adam kanlı parmaklarıyla usulca kızın yanağını okşadı, fısıldadı: "Lucheng'de karşılaştığımızda benden sürekli kaçmanın sebebi Li Huaian'ın sana söyledikleriydi, değil mi?"

Fan Changyu'nun boğazı düğümlendi, konuşamadı; sadece gözlerinden sicim gibi yaşlar boşaldı.

Xie Zheng başparmağıyla yaşları sildi, usulca teselli etti: "Ağlama."

Tıpkı eskisi gibi nazikti.

Fan Changyu o büyük acıyla nefes alamıyordu; gözyaşları durmak bilmiyordu. Xie Zheng'e neredeyse yalvarırcasına baktı: "Yapma... Xie Zheng, yapma böyle..."

Kalbi taş değildi; kalbindeki o yaraları sarmak için ne kadar uğraşmıştı. Onunla tekrar karşılaştığında o kadar canı yanmasın diye kendini ne kadar zorlamıştı.

Onun bu nezaketiyle, geceleri onu titreten o yaraların tekrar açılmasını istemiyordu.

Eğer ikisinin bir sonu olmayacaksa... Onun hayatında acılar, kendisininkinde ise haksızlıklar varsa... O mutlaka ileriye gitmeliydi.

Kemikleri kırılsa bile, sürünerek de olsa o gerçeğe ulaşmalıydı.

Onu böyle gören Xie Zheng'in gözlerindeki kırmızılık daha da arttı.

Onu omuzlarından tutup kendine çekti, alnını kızın alnına dayadı; inatla sordu: "Fan Changyu, eskisi gibi olalım, olmaz mı?"

Eskisi gibi.

Bu kelimeler Fan Changyu'nun kulaklarında yankılandığında, hüzünden başka sadece kadere karşı duyulan bir çaresizlik hissetti.

Tüm duygularını bastırmaya çalışarak sordu: "Jinzhou davasının gerçeği artık umurunda değil mi?"

Bu sözden sonra aralarına yine ölümcül bir sessizlik girdi.

Fan Changyu, adamın omuzlarını tutan ellerinin daha da sıkılaştığını hissetti; parmaklarından sızan kan giysilerini boyuyordu.

Çok yakındılar; kan kokusu bile onun o hafif sabun kokulu ferah kokusunu bastıramıyordu.

Bu, muhtemelen ona en yakın olabileceği son andı.

Fan Changyu acıyla gözlerini kapattı; onun kokusu etrafını sarmışken titreyen nefesini kontrol etmeye çalıştı.

Ancak kulağının dibinde boğuk bir ses duydu: "Umurumda değil."

Sesi yorgun ve kırıktı; sanki kanlı bir karar vermiş gibiydi. O karardaki çaresiz kararlılık insanı ürpertiyordu.

Fan Changyu'nun gözbebekleri titredi; gözyaşları görüşünü engelliyordu. Gözlerini zorla açıp karşısındaki adama bakmaya çalıştı, hıçkırarak sordu: "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

Xie Zheng'in kanlı gözlerinde de büyük bir acı vardı; aniden onu hırsla kollarının arasına çekti. Çenesini kızın şakağına dayadı, boğuk bir sesle haykırdı: "Peki ne yapmamı istiyorsun?"

"Fan Changyu, söylesene, ne yapabilirim?"

Kontrolünü kaybetmiş bir şekilde, köşeye sıkışmış bir vahşi hayvan gibi onu sorguluyordu; paramparça olmuş ruhunu ona gösteriyordu.

Çenesinden süzülen yaşlar Fan Changyu'nun şakağına damladı; kızın tenini yakıyordu.

"Senden vazgeçmeyi denedim, her yolu denedim, ama gerçekten yapamıyorum..."

Onu o kadar sıkı tutuyordu ki, tüm vücudu zangır zangır titriyordu. Sanki boğulmak üzere olan birinin tutunduğu son dal parçası gibiydi.

"İster Fan Changyu ol, ister Meng Changyu, artık hiçbirinin önemi yok. Sadece birlikte olalım, olmaz mı?"

Fan Changyu'nun gözleri yaşlarla doldu; kalbinde başka bir acı hissetti. Nefes alabilmek için derin derin solumak zorunda kaldı; boğazından hıçkırıkla karışık acı bir ses yükseldi.

İki ay yedi gün sonra, ilk kez kendini bu kolların arasında hıçkıra hıçkıra ağlamaya bıraktı.

Pencereden sızan güneş ışığı odayı aydınlatıyor, toz zerreleri ışıkta dans ediyordu.

Yatağın direğine yaslanmış olan kızı, karşısındaki adam belinden kavradı; çenesini tutup onu derin derin öpmeye başladı. Altın kancalara asılı nilüfer desenli perdeler çekilip dağıldı; tüm direnişler beyhude kaldı, kız artık ağlamayı bile beceremiyordu-

Aniden bir sonbahar yağmuru başladı; iri damlalar patır patır düşerek yolları çamura buladı.

Bir kervan yağmurda güçlükle ilerliyordu. İleride sığınılabilecek yıkık bir tapınak görünce hemen oraya yöneldiler.

Hizmetçiler tapınağın kırık kapı parçalarıyla ateş yaktılar; bir yeri temizleyip sandalyeleri yerleştirdiler. Kendi sırılsıklam kıyafetlerine aldırmadan, arabadaki kişiyi saygıyla karşıladılar.

Geniş şemsiye, arabadan inen adamın yüzünü gizliyordu ama üzerindeki koyu mavi, bulut işlemeli bornoz zenginliğini belli ediyordu. Daha eylül ayı olmasına rağmen omuzlarına ağır bir pelerin atmıştı; belli ki sağlığı pek iyi değildi.

Arkadan gelen arabadan inen adam ise bembeyaz bir cübbe giymişti; zarif ve nazik görünüyordu. Tapınağa girmeden önce geldiği yola bir süre baktı, sonra içeri girdi.

Hizmetçiler ve muhafızlar kapıda bekliyorlardı. Tapınağın içindeki ateşin başında sadece o pelerinli adam ve ona hizmet eden dilsiz bir uşak vardı.

Li Huaian konuştu: "Efendimiz lütfen biraz dinlenin, yağmur diner dinmez yola devam etmeliyiz. Li ailesinin ölü askerleri neredeyse tamamen yok oldu; Markiz Wuan'ın Kanlı Zırhlı Süvarilerinden ancak kurtulabildik. Eğer tekrar yetişirlerse işimiz çok zor olur."

Qi Min (Çi Min) öfkeyle karşısındaki nazik beyefendiye baktı: "Benim adamlarım mutlaka geri getirilmeli."

On küsur yıl boyunca Sui Yuanhuai'nin dublörlüğünü yapmıştı; şimdi bu esaretten kurtulmuştu. Artık o Prens Changxin'in sarayında yangında yüzü yanmış, arka bahçeye hapsedilmiş o zavallı değildi; yakında bu dünyanın efendisi olacaktı.

Li Huaian saygıyla eğildi: "Veliaht Prens'in torunu ve annesi için Li ailesi her şeyi yapacaktır; ama şu an en önemlisi sizin güvenliğinizdir."

Dilsiz uşak ateşte çay demledi, Qi Min'e uzattı ama adam çayı bir vuruşta yere fırlattı.

Porselen parçaları dağıldı, sıcak çay her yere saçıldı; hatta Li Huaian'ın ayakkabılarına bile sıçradı.

Bu gürültü dışarıdaki muhafızları tetikledi ama Qi Min'in yanındaki o saray gölge muhafızları tapınak kapısını sıkıca tutmuşlardı. Li

ailesinin muhafızları Li Huaian için endişelense de içeri girmeye cesaret edemediler.

Li Huaian tozlu zeminde sakince diz çöktü: "Efendimiz, lütfen sakin olun."

Qi Min, karşısındaki bu asilzadeye nefretle baktı: "Sizin Li aileniz bana Xie Zheng'i Mey-yue Malikânesi'ne çektiğinizi, benim bir an önce başkente gitmem gerektiğini söyledi. Ama yolda beni ne bekliyordu? Xie Zheng'in o yüzlerce Kanlı Zırhlı Süvarisi ve o deli Sui Yuanqing!"

Kanlı Zırhlı Süvariler zaten Büyük Yin'in en korkulan birliğiydi; Sui Yuanqing ise annesinin intikamı için adeta bir ölüm tanrısına dönüşmüştü, onun kellesini almak için ant içmişti.

Qi Min'in yanındaki gölge muhafızların yarısı ölmüştü; Li ailesinin gönderdiği ustaların neredeyse tamamı yok olmuştu. Ancak bu şekilde onu kurtarabilmişlerdi; Yu Qianqian ve Yu Bao'er ise Kanlı Zırhlı Süvarilerin eline düşmüştü.

Li Huaian, Xie Zheng'in oyuna gelmediğini anladığı an Lucheng'den ayrılmıştı.

Markiz Wuan tüm Kuzeybatı'nın ordusunu yönetme yetkisine sahipti; Kanlı Zırhlı Süvariler o anne oğulu geri götürdüğünde, artık gitme şansı kalmazdı.

Şimdi Qi Min'in azarlarını dinlerken, Li Huaian sadece robotik bir şekilde selam verdi: "Bu kulunuzun hatasıdır; Markiz Wuan'ın oyunu önceden fark ettiğini anlayamadım, Efendimizi tehlikeye attım."

Bu kumar artık bu noktaya gelmişti; bundan sonra vereceği her kararda sadece Li ailesinin planını uygulayacaktı. Artık doğru ya da yanlışı düşünecek hali kalmamıştı.

O ne kadar tepkisiz kalırsa, Qi Min'in öfkesi o kadar artıyordu; aniden Li Huaian'ın yakasına yapıştı.

Her ne kadar hasta bir adam olsa da, elleri normal birinden daha solgundu ama gücü hiç de az değildi.

Sadece o gölge muhafızlar biliyordu ki, Qi Min bu zayıf bedenden kurtulmak için gizlice onlarla dövüş sanatları çalışmıştı.

O gölge muhafızlar dışında hiç kimseye güvenmiyordu; yıllardır yanında olan Bayan Lan'a bile.

Qi Min'in sesi buz gibiydi: "Sen sanıyor musun ki ben başkente sağ salim girince Li ailesi kazanmış olacak? Xie Zheng'in elinde artık o çocuk var; bak bakalım bir daha isyan etmeye cesaret edebilecek mi!"

Li Huaian'ın donuk gözlerinde nihayet bir duygu belirdi.

Qi Min yakasını bıraktı, soğukça emretti: "Li ailesi ne yaparsa yapsın umurumda değil; ya benim adamlarımı sağ salim geri getirin ya da... o çocuğu öldürün, annesini bana getirin."

O sırada tapınağın dışında büyük bir gök gürültüsü koptu; şimşek çaktığında tapınağın içindeki o gülen Buda heykeli bile çok soğuk ve tekinsiz görünüyordu.

Li Huaian sarsıldı; kırık kapıdan giren soğuk rüzgârla her yerinin buz kestiğini hissetti.

Yavaşça başını eğdi: "Kulunuz emrinizdedir."

BÖLÜM 121

Güneş tepeye yükselmişti. Tang Panyi büyük adımlarla Xie Zheng'in kaldığı avluya girdi. Kapıdaki nöbetçiler onu durdurdu: "General Tang, Markiz Hazretleri dün gece sarhoştu, henüz kalkmadı."

Tang Panyi şaşırmıştı. Xie Zheng'in ordudaki içki kapasitesi dillere destandı, dün gece de pek içmemişti, nasıl sarhoş olabilirdi? İçinden bunları geçirse de ellerini kavuşturup selam verdi: "Duyduğuma göre Genç Efendi Li kimseye haber vermeden erkenden başkente dönmüş. Bu durum biraz tuhaf geldi, Markiz ile istişare etmeye geldim."

Tang Panyi kaba saba bir adam olsa da, saraydaki Li ve Wei grupları arasındaki güç savaşını görebiliyordu. Li Huaian'ın kutlama yemeğine bile katılmadan kaçar gibi gitmesi kesinlikle hayra alamet değildi. Tang Panyi şu an hem Chongzhou hem de Jizhou ordularını devralmıştı; atacağı tek bir yanlış adım sonu olabilirdi. Bir tarafa hemen yanlamaktansa, tarafsız kalan Wuan Markizi'ne (Xie Zheng) yakın durmak daha mantıklıydı. Hem Markiz bir bakıma onun üst amiriydi, hem de cephedeki zorlukları bilmeyen sivil vezirlerin aksine, asker kökenli Markiz'in askerlerin halinden daha iyi anlayacağını düşünüyordu.

Nöbetçi, "Lütfen biraz bekleyin Generalim, Markiz uyanınca ileteceğiz," dedi.

Tang Panyi geri dönerken, elinde katlanmış temiz kıyafetlerle gelen Xiao Wu ile karşılaştı. Onu hatırlıyordu: "Sen Müfreze Komutanı Fan'ın koruması değil miydin? Burada ne işin var?"

Xiao Wu'nun yüzü kaskatı kesildi, alelacele bir yalan uydurdu: "Komutan dün gece sarhoş oldu, şu an batı kanadındaki odada dinleniyor. Ben... Ben ona temiz kıyafet götürüyorum."

Tang Panyi, "Batı kanadı o tarafta, sen doğu kanadına gelmişsin," dedi.

Xiao Wu bozuntuya vermemeye çalışarak, "Benim aptallığım, konağın yollarını henüz bilmiyorum, yanlış gelmişim," dedi.

Tang Panyi elini salladı: “Tamam tamam, hadi götür kıyafetleri.”

Xiao Wu olduğu yerde dönüp elindeki yeni kıyafetlerle batı kanadına doğru yürümeye başladı.

Tang Panyi bir kapıdan geçerken Zheng Wenchang ile karşılaştı. Zheng Wenchang selam verdi: “Saygılar efendim.”

Dün gece Zheng Wenchang, Fan Changyu’nun yerine çok içmiş ve masada sızıp kalmıştı; hizmetkârlar onu konağın misafir odalarından birine yatırmıştı.

Tang Panyi, “Wenchang, sen de mi yeni kalktın?” diye sordu.

Zheng Wenchang, “Maalesef, içki yüzünden uyuyakalmışım,” dedi.

Tang Panyi henüz kahvaltı yapmamıştı, Xie Zheng’i bulamayınca Zheng Wenchang’ı davet etti: “Kahvaltı yaptın mı? Yapmadıysan gel birlikte yiyelim.”

Zheng Wenchang, “Batı kanadında yedim,” dedi.

Tang Panyi, Zheng Wenchang’ın da batı kanadında olduğunu duyunca güldü: “Ne tesadüf, Müfreze Komutanı Fan da orada kalıyormuş.”

Zheng Wenchang kaşlarını çattı: “Batı kanadındaki on iki odada Kaplan Birliği’nin generalleri kalıyor, Komutan Fan orada değil ki?”

Tang Panyi, Xiao Wu’nun temiz kıyafetlerle Xie Zheng’in odasının önünde olduğunu, bir de Xie Zheng’in dün geceki garip tavırlarını hatırlayınca yüzü binbir şekle girdi.

Zheng Wenchang, Tang Panyi’nin sustuğunu görünce tekrar sordu: “Generalim, yanlış duymuş olmayasınız?”

Tang Panyi sadece mırıldanabildi: “Herhalde ben karıştırdım.”

Nereden estiği belli olmayan bir rüzgâr tül perdeleri havalandırıyordu; oda hoş bir kokuyla doluydu.

Fan Changyu yatağa bastırılmıştı, karşısındakinin sert ve baskın öpücükleri nefesini kesiyordu. Nefes alırken hafif bir kan kokusunun yanı sıra, onun o kendine has, kuzeyin sabah ayazını andıran ferah kokusunu duyuyordu.

Duygusal bir patlamayla başlayan öpücüklerin tadı ne zaman değişmişti? Xie Zheng'in nefesi ağırlaşmıştı; artık sadece dudaklarını öpmekle yetinmiyor, bir eliyle çenesini kavrayıp dudak kenarından çenesine, oradan da o narin boynuna doğru iniyordu.

Fan Changyu'nun boynu çok hassastı; orası bir insanın en zayıf noktası olduğu için vücudu kontrolsüzce titriyordu. Xie Zheng'in dudakları, boynundaki o ince tenin üzerindeydi; etin altındaki kan akışını neredeyse hissedebiliyordu.

Gözleri daha da karardı; diş etlerinin sızlamasına engel olamıyor, ısırma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. O küçük deri parçasını ağzına alıp kırmızı bir iz bırakana kadar emdi.

Fan Changyu öpülmekten sersemlemişti, tüm vücudu ateş gibiydi. Xie Zheng'in büyük eli, dağılmış yakasından içeri süzülüp sıcak avucuyla yanlışlıkla karnındaki o üç parmak uzunluğundaki yara izine dokununca, Fan Changyu aniden kendine geldi. Xie Zheng'i sertçe itip yakasını sıkıca kapattı.

Xie Zheng sadece bir an duraksadıktan sonra sordu: "Lücheng savaşında mı oldu bu?"

Fan Changyu sessizce başını salladı. O yara izi çok uzundu; göbeğinin üzerinden başlayıp sol beline kadar uzanıyordu. Kabuklar büyük oranda düşmüştü ama geride belirgin, çevresindeki tenden farklı renkte, kırkayak gibi çarpık bir iz bırakmıştı. Eskiden buna pek aldırmazdı ama az önce Xie Zheng'in eli oraya değdiğinde, neredeyse bir refleksle onu itmişti. Nedenini bilmiyordu ama bunu görmesini istemiyordu.

Xie Zheng'in gözlerindeki arzu tamamen sönmüştü. Sessizce Fan Changyu'ya baktı ve "Bakmama izin ver," dedi.

Onu daha önce görmeye gittiğinde yaraları sarılıydı; karnında bir yara olduğunu biliyordu ama ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu.

Fan Changyu onun bakışlarından huzursuz oldu, gözlerini kaçırdı: “Bir askerin vücudunda yara izi olması normaldir, bakılacak bir şey yok.”

Konuyu değiştirmek için elini yakasına götürdü: “Karnım acıktı, mutfakta yemek kalmış mıdır acaba...”

Düğümlemeye çalıştığı eli sıkıca tutuldu. Xie Zheng ona bakarak az önceki sözünü tekrarladı: “Bakmama izin ver.”

Fan Changyu bir süre sessiz kaldı, sonunda elini bıraktı. Ne de olsa ondan bir süre saklasa da, ömür boyu saklayamazdı.

Ordudaki generallerin giydiği o koyu kahverengi içlik omuzlarından aşağı süzüldü; kollarının arasında asılı kaldı. Omuzları narin ama güçsüz görünmüyordu; insana kayaların arasından fışkıran bir bambuyu hatırlatıyordu, zayıflığının içinde bir direnç gizliydi.

Sol köprücük kemiğinin üzerinde, Xie Zheng’in çok önceden bıraktığı çok hafif bir diş izi vardı. Göğüsleri beyaz bir bezle sıkıca sarılmıştı; altındaki bel ise ince ve diriydi, kaslarının arasında zerre yağ yoktu. Bu, dansçı kızların söğüt dalı gibi yumuşak bellerinden farklı, daha uç noktada bir güzellikti; yıllanmış sert bir içki gibiydi, bir kez içen bir daha o şekerli şuruplara alışamazdı.

Xie Zheng’in bakışları sol karnındaki o kırkayak benzeri yara izine takıldı. Uzun süre sessizce baktıktan sonra elini oraya uzattı: “Hâlâ acıyor mu?”

Fan Changyu’nun teni havayla temas edince biraz soğumuştu; Xie Zheng’in sıcak parmak uçları aniden dokununca sanki karıncalar geziyormuş gibi bir his uyandırdı. Hafifçe kaşlarını çattı, sesinin titrememesine çalışarak: “Kabuk bağladı, çoktan geçti acısı,” dedi.

Lafı biter bitmez yakasını kapatmak istedi ama Xie Zheng elini çekmedi. Gözlerini yarı yarıya indirmiş, o anki duygularını saklıyordu. Nasırlaşmış avucuyla o çirkin yara izini yavaşça okşadı: “Yaralandığında ne düşünüyordun?”

Fan Changyu o günkü tehlikeli anları hatırladı, bir an daldı, sonra umursamazca gülümsedi: “Hiçbir şey düşünmeye vaktim yoktu.

Sadece karşımda çok fazla insan olduğunu görüyordum; kılıçlar, mızraklar, baltalar... hepsi üzerime geliyordu. Yanımdaki askerler birer birer düşüyordu ama onları kurtaramıyordum, kendimi bile koruyamıyordum...”

Sözü biter bitmez belindeki elin aniden sıkılaştığını hissetti; büyük bir güçle karşısındakinin kucağına çekildi. Başını Xie Zheng’in omzuna yaslamak zorunda kaldı; onun tüm kaslarının gerildiğini, etrafındaki havanın bile ağırlaştığını hissedebiliyordu.

Xie Zheng boğuk bir sesle, “Geç kaldım,” dedi.

Fan Changyu bir an duraksadı, sonra teselli edercesine onun beline sarıldı. Yüzünü göğsüne yaslayıp o güçlü kalp atışlarını dinleyerek yavaşça konuştu: “Geleceğini hiç düşünmemiştim. Kangcheng’den Lücheng’e yol çok uzundu. Zaman kazanmak için şehirden çıkarken sadece şunu düşündüm: Vali He canı pahasına destek gelene kadar şehri koruduysa, ben de bu canı ortaya koyup bir an bile olsa zaman kazanmalıydım. Şehrin surları altında ölsem bile, en azından dedemin davasını temizleyemesem de, gelecek nesiller Meng ailesini andığında onların vatan haini olduğunu düşünmezdi.”

Belindeki kollar daha da sıkılaştı, kemikleri sızlamaya başladı. Xie Zheng diğer eliyle onun ensesini kavrayıp kendine daha da sıkı bastırdı. Fan Changyu onun yüzünü göremiyordu, sadece sesini duydu: “Bundan sonra seni bunlarla tek başına yüzleşmek zorunda bırakmayacağım.”

Fan Changyu’nun kalbi sevinç ve hüzünle doldu. Başını kaldırıp ona baktı, ciddi bir sesle: “O günlerin gerçeğini ortaya çıkaracağım. Wei Yan ailemi öldürdü, Jinzhou katliamının ardındaki sırrı kesin biliyor. Şimdi isyancılarla iş birliği yapıp Lücheng’in düşmesine sebep olacaktı, Tang Panyi ve diğerleri Wei grubunun devrileceğini söylüyor. Başkente girince gerçek kimliğimi imparatorun önünde açıklayacağım, onu Wei Yan’ı yargılamaya zorlayacağım ve on yedi yıl önceki o gerçeği tüm dünyaya duyuracağım.”

Xie Zheng, Li ailesinin Lücheng savaşındaki oyunlarını hatırlayınca gözleri karardı. Fan Changyu’nun saçlarını okşayarak: “Wei Yan yılların kurdudur, Lücheng meselesinin başka yüzleri de var. Li ailesi şimdi Wei Yan’ı suçluyor ama sonunda kimin devrileceği belli

olmaz," dedi.

Fan Changyu şaşırmıştı. Xie Zheng biraz tereddüt etse de, Li ailesinin Wei Yan'ın adamlarının düşmanla iş birliği yapmasına göz yumduğunu ona anlattı. Bu, Li ailesinin her zaman yaptığı bir şeydi; tıpkı o zamanki sel felaketinde olduğu gibi. Halk ne kadar perişan olursa, cesetler ne kadar yığılırsa, Wei Yan'ın üzerine atacakları suç o kadar büyük olurdu. Wei Yan'a karşı seslerini yükselttiklerinde halk onlara minnettar kalır, Li ailesinin dürüstlüğün kalesi olduğunu söylerlerdi; oysa o dürüst insanların halkın acısını ve ölümünü sadece seyrettiklerini bilmezlerdi.

Fan Changyu duyduklarından sonra uzun süre sessiz kaldı. "Chongzhou ve Lücheng surları önünde bunca asker öldü, vicdanları nasıl rahat edebiliyor?" diye mırıldandı. Elleri yumruk olmuştu. Başöğretmen Li halk arasında çok sevilirdi; herkes Wei Yan kötülük yaparken sadece Li ailesinin halkı düşündüğünü söylerdi. Meğer tüm o şan şöhret sadece bir algı operasyonundan ibaretmiş.

Aniden Xie Zheng'e baktı: "Li Huaian ne oldu? Kaçtı mı?"

Xie Zheng'in anlattıklarından sonra Li Huaian'ın neden kutlama yemeğinde olmadığını anlamıştı; belli ki kaçmıştı.

Xie Zheng hafifçe başını salladı. Onun çok sinirlendiğini görünce ekledi: "Onun gitmesine bilerek izin verdim."

Fan Changyu kaşlarını çattı: "Neden?"

Az önceki sarılma yüzünden Fan Changyu'nun göğsündeki kuşak biraz gevşemişti. Xie Zheng gözlerini kaçırarak konuştu: "Beni birine götürmesi için peşine adam taktım."

Fan Changyu hâlâ bir şey anlamamıştı: "Kimi arıyorsun?"

Xie Zheng'in gözlerinde soğuk bir ışık parladı: "Sui Yuanhuai'yi... ya da asıl adıyla, Büyük İmparatorluk Torunu Qi Min'i."

Bu bilgi Fan Changyu için çok fazlaydı, bir an idrak edemedi. Ölen Sui Yuanhuai'nin sahte olduğunu biliyor muydu? Peki bunun imparatorluk torunuyla ne ilgisi vardı? Kafasında binbir soru vardı: "İmparatorun daha oğlu bile yok, torunu nereden çıktı?"

Sonuçta en iyi danışmanları tutmuştu; tüm saray hiyerarşisini ezberleyemese de hanedan üyelerini biliyordu.

Xie Zheng hafifçe yutkundu: “Bahsettiğim torun, Veliaht Prens Chengde’nin soyundan olan.”

Fan Changyu’nun kafası daha da karıştı: “O çocuk on yedi yıl önceki o büyük yangında ölmemiş miydi?” Bir an durup düşündü ve meseleyi kavradı: “Tıpkı ölen Sui Yuanhuai’nin sahte olması gibi, on yedi yıl önce sarayda ölen de o çocuk değildi, değil mi?”

Heyecanla doğrulunca gevşemiş olan kuşağı daha da açıldı. Xie Zheng ona cevap verecekti ama gözü o manzaraya takılınca bakışlarını kaçıramadı. Beyni uyuşmuş, tüm kanı beynine sıçramış gibiydi; içinden gelen o vahşi açlık hissiyle karşısındakini yiyip bitirmek istiyordu.

Bakışlarının değiştiğini fark eden Fan Changyu aşağı baktı ve durumu anladı. Hemen elleriyle yakasını kapattı, yüzü pişmiş bir ıstakoz gibi kıpkırmızı oldu. Utançla bağırdı: “Bakma sakın!”

Daha önce birçok kez öpüşmüşlerdi, omuzlarını ve köprücük kemiğini de öpmüştü ama daha ileri gitmemişti. Az önce karnındaki yaraya bakarken sadece acıma ve şefkat vardı, o yüzden tedbiri elden bırakmıştı.

Xie Zheng tek kelime etmedi, onu yatağa bastırıp iyice öptükten sonra nefesini biraz düzenledi. Gözlerinde arzu dolu bir bakışla, “Nasıl olsa bir gün göreceğim,” dedi.

Fan Changyu dayanamadı, bir tokatla (aslında iterek) onu yataktan aşağı attı. Gürültü o kadar büyüktü ki dışarıdaki nöbetçiler bile duydu. Bir nöbetçi çekinerek kapıya vurdu: “Efendim, Kızıl Zırhlılar’dan bir grup geri döndü.”

Xie Zheng bu haberi bekliyor gibiydi. Yerden kalktı, Fan Changyu’ya zırhını uzattı. Az önce darbe yemiş olmasına rağmen keyfi yerindeydi: “Kızma artık, seni görmek istediğin iki kişiye götüreceğim.”

Bölüm 122

Fan Changyu dün gece fazla kaçırmıştı, her yanından içki kokusu geliyordu. Xie Wu'nun getirdiği temiz kıyafetleri giydikten sonra, Xie Zheng'in dışarı çıkmak için bir araba hazırlattığını gördü. Kahvaltı için getirilen tepsiden iki tane koca beyaz ekmeği kapıp peşinden dışarı fırladı.

Bu hareketi Xie Zheng'i güldürdü. "Gerçekten o kadar acıktın mı?"

Fan Changyu ona cevap vermedi, arabaya binip ekmeğini kemirmeye başladı.

Valilik konağının ekmekleri yumuşacık ve tatlıydı, ordudakilerden çok daha lezzetliydi.

Xie Zheng aslında aç değildi ama onun yediğini görünce canı çekti. Arabanın diğer köşesine yaslanıp onu bir süre izledikten sonra, "O kadar lezzetli mi?" diye sordu.

Fan Changyu, onun da sabahtan beri bir şey yemediğini düşünerek elindeki diğer ekmeği cömertçe uzattı: "Al."

Xie Zheng ekmeği almadı; öne doğru eğilip onun diğer elini kavradı. Fan Changyu'nun tam ağzına götürmek üzere olduğu yarım ekmekten koca bir ısırık aldı.

Fan Changyu öfkeyle ona bakarken, Xie Zheng hiç istifini bozmadan lokmasını çiğneyip yuttu ve başıyla onayladı: "Gerçekten tatlıymış."

Bu imalı sözler Fan Changyu'nun yüzünün kızarmasına neden oldu. Öfkeyle, "Başkalarının lafını geveliyorsun!" (Shiren Yahui) dedi.

Xie Zheng gözlerini kaldırdı: "Senin yemeğinden bir lokma yedim diye 'başkalarının lafını gevelemek' ile ne alakası var?"

Fan Changyu'nun şaşkın bakışlarıyla karşılaşınca Xie Zheng bir an duraksadı ve sordu: "Sen yoksa, birinin senin yediğin şeyden bir ısırık almasına mı bu deyimi yakıştırıyorsun?"

Fan Changyu saf saf başını salladı: "Değil mi?"

Xie Zheng çaresizce şakaklarını ovdu: "O ihtiyar sana neler öğretti böyle?"

Fan Changyu fısıldadı: "Bunu kitap okurken kendim çözdüm."

Xie Zheng bu söze hem kızdı hem güldü. "Senin de amma yüksek bir kavrayış yeteneğin varmış," dedi alayla.

Fan Changyu aptal değildi, bunun bir övgü olmadığını anladı. Ekmeğinin son lokmasını da yedi: "Savaş varken danışmanlara para döküyordun, şimdi savaş bitti, gidip kendime bir hoca tutacağım."

Xie Zheng, "O kadar zahmete gerek yok," dedi.

"'Shi' toplamak, 'Yahui' ise başkalarının sözleri demektir. Başkalarının sözlerini toplayıp kendi sözünmüş gibi satmak, yani intihal yapmak anlamına gelir."

Sesi derin ve etkileyiciydi. Zor kavramları açıklarken üzerindeki o asker sertliği gidiyor, yerine Fan Changyu'nun tarif edemediği bir zarafet geliyordu.

Onun daldığını fark eden Xie Zheng, parmağıyla alnına hafifçe vurdu: "Bundan sonra her gün yanıma gelip iki saat kitap okuyacaksın. Yoksa o ihtiyar döndüğünde seni bu halde görürse kahrından ölüverir."

Fan Changyu vurulan yerini ovuştururken Üstat Tao'nun adını duyunca kızgınlığını unuttu: "Babamdan bir haber mi var?"

Xie Zheng'in bakışları karardı: "Henüz yok ama eninde sonunda Wei Yan ile bir bağlantısı çıkacak." Son cümleyi söylerken sesi buz gibiydi.

Tam o sırada araba durdu ve dışarıdan Xie Shiyi'nin sesi geldi: "Efendim, geldik."

Xie Zheng arabadan önce indi ve Fan Changyu'nun tutunması için elini uzattı. Fan Changyu'nun üzerinde rahat bir kıyafet vardı; uzun bacaklarıyla tek hamlede aşağı atlayıverdi ve dönüp Xie Zheng'e

hafifçe kaşını kaldırdı.

Sonbahar güneşi ağaç dallarının arasından süzülüp yüzüne düşüyordu. Dudaklarındaki o gülümseme, bir genç kızın saflığı ile bir savaşçının mertliği arasındaydı; tertemiz, aydınlık ve hayat doluydu.

Onun güldüğünü görünce Xie Zheng'in de dudakları kıvrıldı: "Yaranı zorlarsın diye korktum."

Fan Changyu umursamazca, "Çoktan geçti," dedi.

Sarı yapraklarla kaplı patika yolda ilerlemeye başladı. Xie Zheng bir adım gerisinden ağır ağır takip ediyordu ama bir anda elini ustalıkla kavrayıverdi. "Biliyorum ama ben yine de canın yanar diye korkuyorum."

Bu sözler Fan Changyu'nun kulağına ulaştığında kalbi bir anlığına sızladı.

Xie Zheng'e bakmak için başını çevirdiğinde, onun dümdüz önüne baktığını gördü. "İşte burası," dedi Xie Zheng.

Patikanın sonunda bir malikane vardı. Kapıda onlarca siyah zırhlı muhafız nöbet tutuyordu. Xie Zheng'i görünce hepsi tek dizlerinin üzerine çöktü: "Markizim."

Xie Zheng hafifçe başıyla selam verdi: "Kapıyı açın."

Kızıl kapılar ağır ağır açılırken, bahçedeki bir anne ve oğul başlarını kaldırıp kapıya baktılar.

Fan Changyu sevinç ve şaşkınlıkla bahçeye doğru koştu: "Qianqian?"

Yu Qianqian de hem şaşırmış hem sevinmişti. Fan Changyu'nun ellerini tutup onu süzdü: "Seni burada göreceğim hiç aklıma gelmezdi..."

Sonra boyu epey uzamış olan Yu Bao'er'e seslendi: "Bao'er, bak Changyu halan gelmiş, selam versene?"

Yu Bao'er kapıya bakıp duruyordu. Fan Changyu'nun arkasından

sadece Xie Zheng'in girdiğini görünce Changyu'ya döndü: "Changyu hala."

Selam verdikten sonra ellerini yenlerinin içinde sıktı ve kendisinin bile fark etmediği bir gerginlikle sordu: "Changning kardeşim nerede?"

Changning'den ayrılalı neredeyse yarım yıl olmuştu; en son Kral Changxin'in sarayındalardı. Onun kurtulup kurtulmadığını ya da başka bir yere götürülüp götürülmediğini bilmiyordu.

Fan Changyu onun başını okşadı: "Sizin burada olduğunuzu ben de yeni öğrendim. Ning-niang evde, birazdan onu da buraya getirtirim."

Yu Bao'er derin bir nefes alıp rahatladı.

Yu Qianqian, Xie Zheng'in kimliğini artık öğrenmiş olmalıydı; onu görünce biraz çekindi. "Hayatımızı kurtardığınız için teşekkür ederim, Markizim."

Xie Zheng bu selamı savuşturdu ve sadece, "Görevimizdir," dedi.

Bu hitap tarzı hem Fan Changyu'nun hem de Yu Qianqian'in dikkatini çekmişti; bir gariplik vardı.

Tam o sırada Xie Shiyi aceleyle bahçeye girdi; önemli bir haber getirdiği belliydi ama kalabalık yüzünden konuşamıyordu.

Xie Zheng, "Siz sohbet edin," diyerek dışarı çıktı.

Xie Zheng bahçeden ayrılınca Yu Qianqian, Fan Changyu'yu oturtup çay doldururken sordu: "Markiz hâlâ kocan, değil mi?"

Qi Min tarafından kaçırıldığından beri dış dünyadan pek haberi yoktu. Xie Zheng'in Wu'an Markizi olduğunu öğrenmişti ama Changyu ile aralarındaki durumun ne olduğunu bilmiyordu.

Fan Changyu çay bardağını tutarken biraz düşündü: "Pek sayılmaz, bizim evliliğimiz zaten sahteydi."

Yu Qianqian'in çay dolduran eli duraksadı. Changyu'nun hiçbir

unvanı olmadan Xie Zheng'in peşinden gittiğini sanarak hüzünle ona baktı: "Özür dilerim, bunu hatırlatmak istememiştim..."

Fan Changyu umursamadı. "Ne olacak ki?"

Yu Qianqian onun gerçekten umursamadığını görünce biraz rahatladı ama yine de acı bir gülümsemeyle başını salladı: "Ah sen... Kalbin o kadar geniş ki, bu başına dert mi açacak yoksa uğur mu getirecek bilemiyorum. Neyse, artık askeri başarıların var, ileride bir rütbe alıp devletten maaşını alırsın, evlilik işlerini dert etmene gerek kalmaz."

Fan Changyu'nun kafası karışmıştı; konu neden bir anda evliliğe gelmişti?

Hafifçe öksürerek, "O işler için daha çok erken," dedi.

Yu Qianqian iç çekerek sordu: "Peki sen ve Markiz, böyle mi devam etmeyi düşünüyorsunuz?"

Fan Changyu başını kaşıyarak Yu Qianqian'in "böyle devam etmek"ten ne kastettiğini düşündü. Üstat Tao bulunmamıştı, Wei Yan devrilmemişti, Meng ailesinin haksızlığı temizlenmemişti... Önlerinde bunca iş varken elbette önce bunları halletmeleri gerekiyordu.

Bu yüzden Fan Changyu başını salladı: "Böylesi gayet iyi."

Yu Qianqian'in gözlerindeki acıma ifadesi daha da arttı. Changyu'nun koluna sertçe vurdu: "Seni saf kız!"

Derin bir iç çekişten sonra nasihat etti: "Biliyorum, Markiz bulunmaz bir Hint kumaşı, dünyada onun gibi bir kahramana aşık olmayacak kadın yoktur. Ama elbet bir gün evlenecek; sen böyle hiçbir sıfatın olmadan onun yanında kalırsan, sonunda acı çeken sen olursun."

Fan Changyu ancak o zaman Yu Qianqian'in yanlış anladığını fark etti. Mahcup bir tavırla ensesini kaşıyarak, "O benimle evlenmek istiyor aslında ama ben henüz zamanı değil diyorum..." dedi.

Yu Qianqian: "..."

Boşuna dertlenmişti.

Yu Qianqian şakacıktan kızar gibi yaptı. Fan Changyu dürüstçe tüm geçmişini ve kimliğini anlattı. Yu Qianqian'in yüzü birkaç kez renk değiştirdi. "Bunca ailevi husumete rağmen Markiz'in sana böyle davranması, gerçekten samimi olduğunu gösteriyor," dedi.

Fan Changyu gülümsedi: "Onun ömrü boyunca vicdan azabı çekmesine izin vermeyeceğim, büyükbabamın da bin yıl boyunca suçlu olarak anılmasına göz yummayacağım."

Fan Changyu'nun o andaki kararlılığı Yu Qianqian'i de etkiledi. "O zaman araştırmaya devam et," dedi. "Eğer bir ipucu bulamazsan, Sui ailesinden başlamayı dene."

Fan Changyu şaşırdı: "Sui ailesi mi?"

Yu Qianqian başıyla onayladı.

Kanlı Zırhlı Süvariler tarafından kurtarıldıktan sonra Qi Min'in gerçek kimliğini öğrenmişti.

Eskiden Qi Min ile Kral Changxin arasındaki ilişkinin çok tuhaf olduğunu düşünürdü. Lan Hanım ve Zhao Xun görünüşte sarayın hizmetkarlarıydı ama her hareketlerinde saraydakilere karşı bir savunma halindeydiler.

Başta Sui kardeşlerin (Kral Changxin ve abisi) arasının bozuk olduğunu sanmıştı; ne de olsa öz kardeş değillerdi.

Daha sonra Kral Changxin ve Sui Yuanqing güçlerini kaybedince, Qi Min onu ve Bao'er'i yanına alıp bir "altın böcek" gibi kabuk değiştirmişti. Kendisini öz oğlu gibi seven yengesi Kraliyet Prensesi Changxin'i bile öldürmekten çekinmemişti. Yu Qianqian ancak o zaman onun ne kadar korkunç biri olduğunu anlamıştı.

Kraliyet Prensesi'ni öldürdüğünde yüzü tamamen kan içindeydi; hançeri henüz soğumamış cesedin eline tutuşturup intihar süsü verirken Yu Qianqian çadırın perdesini aralayıp onu görmüştü. Qi Min'in o anki bakışları hâlâ rüyalarına giriyordu.

O, karanlıkta zehirli dilini çıkaran bir engerek gibiydi; sadece tek

bir öldürücü darbe için fırsat kolluyordu.

Yu Qianqian, "Bana öyle geliyor ki, Qi Min Sui ailesinden nefret ediyor. Veliaht Prenses Chengde'nin onu saklamak için Sui ailesini seçmesi belki de tesadüf değildi," dedi.

Söyleyenin aklında bir şey yoktu ama dinleyen Fan Changyu bunu not etti.

Yu Qianqian'in yanından ayrıldıktan sonra Fan Changyu yol boyunca dalgındı.

Xie Zheng parmağıyla arabadaki küçük masaya vurdu: "Ne düşünüyorsun?"

Fan Changyu, "Qianqian dedi ki, Qi Min Sui ailesinden nefret ediyormuş. Veliaht Prenses'in onu Sui ailesine saklaması geçici bir fikir olmamalı," dedi.

Xie Zheng'in gözleri kısıldı: "Kral Changxin öldü, Sui Yuanqing ise elimde. Qi Min'i yakaladığımızda onu iyice bir sorgulayacağım."

Fan Changyu sordu: "Az önce Shiyi seni çağırdığında Qi Min'den haber mi geldi?"

Xie Zheng onayladı: "Kanlı Zırhlı Süvariler, Li Huaian'ı takip ederek yerini bulmuşlar."

Geçen seferki kuşatmada, Li ailesinin ölü savaşçıları ve Qi Min'in yanındaki kraliyet gölgeleri onu kaçırmayı başarmıştı. Xie Zheng izlerini kaybetmişti.

Li Huaian, Qi Min ile buluşmak için gizlice Lu şehrinden ayrılınca, Xie Zheng'in adamlarına farkında olmadan yol göstermişti.

***

Sağanak yağmur durmuştu. Eski tapınağın çatısından hâlâ su damlıyordu ama saçak altındaki su birikintileri kıpkırmızı bir renge bürünmüştü.

Her yer ceset doluydu, kan yerdeki yağmur suyuna karışmıştı.

Li Huaian tapınağın kapısında yatıyordu, ağzından kan geliyordu. Sui Yuanqing'in mızrağını Qi Min'e doğrultarak yürüdüğünü görünce engel olmaya çalıştı ama gücü yetmedi. Sadece boğuk bir sesle acı içinde bağırdı: "Ekselansları kaçın, kaçın..."

Sui Yuanqing ayağıyla Li Huaian'ın elinin üzerine bastı. Acıyla çarpılan yüzüne bakarak alay etti: "Li ailesi gerçekten iyi köpekler yetiştiriyor; yazık ki sadakatin yanlış efendiye."

Adım adım ateşin başında oturan Qi Min'e doğru yürüdü. Mızrağının ucundaki kanlı püskül, tapınağın taş zemininde koyu kırmızı izler bırakıyordu.

Tapınağın dışındaki ölü savaşçıları temizleyen Kanlı Zırhlı Süvariler, Sui Yuanqing'in Qi Min'i öldürmek istediğini görünce bağırdılar: "Markiz'in emridir, bu adam canlı yakalanacak!"

Sui Yuanqing onlara dönüp sırıttı; gözlerinde intikamın yaklaştığı o çılgın ve haz dolu ifade vardı: "Xie Zheng'in emri benden ne ister? Sizin bana verdiğiniz zehirden korktuğumu mu sanıyorsunuz? Bu alçağı öldüreyim, sonra yerin dibine girip babamla annemin yanına giderim!"

Birkaç süvari onu durdurmak için içeri girdi ama o, mızrağını savurarak hepsini geri fırlattı.

Mızrağının ucunu Qi Min'in boğazına dayadı ve soğuk bir gülümsemeyle, "Başkalarının adını kullanarak on küsur yıl boyunca bir sıçan gibi yaşadın... Sanırım söyleyecek son bir sözün yoktur," dedi.

Qi Min ona sakince seslendi: "Qing kardeşim."

Sui Yuanqing'in şakağındaki damar fırladı; mızrağını sertçe ileri itti, Qi Min'in dudağından yanağına kadar derin bir kesik açıldı.

Öfkeyle, "Bana böyle seslenmeye hakkın yok!" diye bağırdı.

Sui Yuanqing ömrü boyunca sinsi ve kurnaz biri olmuştu ama ilk kez bu kadar ağır kandırılmıştı.

On küsur yıllık kardeşlik tamamen sahteydi!

O yüzü yanmış, huysuz ama her zaman ona yumuşak bir sesle "Qing kardeşim" diyen, ona kitap okumayı öğreten ağabeyi de sahteydi!

Qi Min'in dudağı patlamıştı ama yüzü hâlâ sakindi. Gözlerini indirerek, "İşler bu noktaya geldiği için özür dilerim. İster inan ister inanma, sana asla zarar vermek istememiştim," dedi.

Bu sözler yangına körükle gitmek gibiydi. Sui Yuanqing öfkeden mızrağını bile bıraktı, öne atılıp Qi Min'in yakasına yapıştı ve avazı çıktığı kadar bağırdı: "Zarar vermek istememiş miydin? Fırsatın olmadı desene! Annem seni öz oğlu gibi sevdi, ona nasıl kıyabildin..."

Sorusunu bitiremeden Sui Yuanqing göğsünde ani bir soğukluk hissetti.

Boğazına kan tadı geldi. Aşağı baktığında, sol göğsüne bir hançerin saplandığını gördü. Hançerin kabzası Qi Min'in elindeydi.

Güçlükle başını kaldırıp Qi Min'e baktı; ağlamaktan daha beter bir gülümsemeyle, "...Zarar vermek... istememiş miydin?" dedi.

Qi Min gözünü bile kırpmadan hançeri bir santim daha içeri itti. Sui Yuanqing'in sarsılan vücuduna soğuk gözlerle baktı: "Buna inanacak kadar aptalsın, ölmen isabet olmuş."

Sui Yuanqing artık vücudunu taşıyamıyordu, dizlerinin üzerine çöktü. Kan çanağına dönmüş gözlerinden yaşlar süzüldü: "...Ben seni... her zaman... ağabeyim sanmıştım..."

Qi Min yüzünde hiçbir ifade olmadan hançeri çekti; arkasındaki cesede bir kez bile bakmadan buz gibi bir sesle, "Bunların hepsi Sui ailesinin bana borcuydu!" dedi.

Tapınağın kapısında yatan Li Huaian bu ani değişim karşısında donup kalmıştı.

Qi Min onun yanına geldiğinde duraksadı: "Seni de onlardan sanmıştım; madem bana sadıksın, canını bağışlıyorum."

Yüzündeki kesik tamamen kan içindeydi; başı hafif eğik, aşağıdan yukarıya doğru bakışı, insan derisine bürünmüş bir hortlağı

andırıyordu.

Li Huaian onun bakışları altında bir an hareket bile edemediğini hissetti.

Dışarıdaki süvariler Qi Min'e saldırmak üzereyken, tapınağın çatısından bir grup gölge savaşçı daha indi. Yıldırım hızıyla hareket ederek süvarilerin canını aldılar.

Li Huaian soğuk terler döküyordu; Qi Min'in yanındaki gölgeler aslında hiç bitmemişti!

En başından beri her şeyi planlamıştı!

Qi Min, bir süvarinin üzerinden çıkan askeri mühre soğukça baktı, onu alıp Li Huaian'ın önüne fırlattı. Gözleri bir yılan gibi ona kilitlendi: "Git, benim olanları bana geri getir."

Li Huaian kanlı mühre baktı, sonra dönüp Qi Min'i korumak uğruna ateşin yanında can veren Lan Hanım'ın cesedine baktı. İçini büyük bir ürperti kapladı.

Li ailesinin tahta oturtmak istediği bu adam, gerçekten adil bir hükümdar mı olacaktı?

BÖLÜM 123

Xie Zheng, Veliaht Prens Chengde'nin soyunun hâlâ hayatta olduğu bilgisini Tang Panyi ve diğerlerinin öğrenmesini pek istemiyor gibiydi.

Haberin sızmasını önlemek adına, Yu Qianqian ve oğlunu geçici olarak şehir dışındaki bir malikâneye yerleştirip gizledi. Changning, Bao'er'in Jizhou'da olduğunu duyunca onu görmek için tutturdu. Fan Changyu, iki çocuğun bir arada olmasının, birbirlerine oyun arkadaşlığı etmelerinin iyi olacağını düşündü. Xie Zheng'e haber verdikten sonra Changning'i malikâneye götürdü.

İki çocuğun yeniden buluşması Fan Changyu'nun beklediğinden farklı oldu; hemen oyuna dalmak yerine, gözleri buğulu bir halde birbirlerine bakıp sustular.

Fan Changyu, Changning'e takıldı: "Hani Bao'er'i görmek için can atıyordun? Görünce neden sustun bakayım?"

Changning, ablasının elbisesinin ucunu çekiştirdi, dudaklarını büzüp Yu Qianqian'ın yanında duran Yu Bao'er'e baktı: "Sana yalan söylemedim, ablamla enişte min seni kurtaracağını söylemiştim değil mi?"

Fan Changyu ve Yu Qianqian gülümsedi. Yu Bao'er ise Changning'e hafifçe başını salladı: "Biliyorum."

Yu Qianqian, Fan Changyu'ya dönerek, "Çocuklar uzun süre görüşmeyince birbirlerine yabancılaşmışlar. Bırakalım biraz kendi başlarına oynasınlar, hemen kaynaşırlar," dedi.

Fan Changyu'yu içeriye, oturmaya davet etti; Changning ve Bao'er'in dışarıda oynamasına izin verdiler. Bahçe büyüktü ve dışarıda nöbetçiler vardı, başlarına bir iş gelmesi imkânsızdı.

Changning başını öne eğmiş, ayakkabısının ucuyla toprağı eşeliyordu; pek keyfi yoktu. Bunun sebebi başka bir şey değil, altı ay önce kendisiyle aynı boyda olan Yu Bao'er'in, şimdi ondan yarım baş daha uzun olmasıydı.

Elindeki küçük oyuncakları sallayıp hepsini birden Yu Bao'er'in kucağına tutuşturdu: "Bunlar Zhao Amca'nın benim için yeni ördüğü kelebek ve çekirgeler, hepsi senin olsun."

Yu Bao'er onu neyin kızdırdığını anlamamıştı, sordu: "O adam seni götürdükten sonra canını yakmadı ya?"

Sui Yuanqing tarafından savaş alanına götürüldüğü anlar aklına gelince Changning'in keyfi yerine geldi. Bir taşın üzerine oturup elleri kollarıyla tarif etmeye başladı: "Çok vahşiydi! Beni benden birkaç kat daha yüksek, devasa bir ata bindirdi. Zifiri karanlık gecede dağlarda bayırlarda koşturdu bizi. Çok insan öldü, dağdaki hayaletler rüzgârda ühühü diye ağlıyordu..."

Yu Bao'er'in yüzü asıldı: "Seni savaş alanına mı götürdü?"

Changning o insanların dövüştüğü yerin adının "savaş alanı" olduğunu nihayet hatırlayıp başını salladı: "Neyse ki enişte gelip beni kurtardı! O kötü adam eniştemle başa çıkamayınca beni havaya fırlattı, o bilek kalınlığındaki mızrağıyla bana saplamaya çalıştı ama enişte sütun kadar kalın silahıyla onu püskürttü!"

Konuşurken kollarını iki yana açıp silahın ne kadar kalın olduğunu gösterdi.

Yu Bao'er, Xie Zheng'in at sırtında dev bir sütunu silah niyetine salladığını hayal edince kaşlarını çattı, sonra Changning'in duymak istediği o cümleyi kurdu: "Enişten gerçekten çok güçlüymüş."

Changning gururla göğsünü kabarttı: "Ablam en birinci, eniştem en ikinci güçlü! Korkma artık, yine kötü adamlar gelirse ben seni korurum! Ablam artık general oldu, emrinde bir sürü adam var! Xiao Wu Amca, Xiao Qi Amca, bir de Xiao Qin Amca..."

Fan Changyu, Yu Qianqian ile içeride konuşurken dışarıya bir göz attı; iki çocuğun merdiven basamaklarına oturmuş, oyuncaklarla oynarken fısır fısır bir şeyler fısıldaştığını gördü.

Yu Qianqian gülümsedi: "Bao'er eskiden hiç yabancılık çekmezdi. Changxin Prensi'nin malikânesinde hapsedildiği o dönemde neler çekti bilmiyorum ama onu tekrar bulduğumda artık gülmüyor,

konuşmuyordu. Duyduğuma göre ona oyun arkadaşları bulmuşlar ama kimseyle ilgilenmemiş. Şimdi Ning-niang ile böyle anlaştığını görünce içim rahatladı."

Fan Changyu, "Belki de çok korkmuştur," dedi.

Yu Qianqian iç çekti: "Bu hayatta artık başka bir muradım yok, tek derdim Bao'er."

Fan Changyu, kadının Yu Bao'er'in gelecekteki konumu için endişelendiğini sezdi ve onu teselli etti: "Korkma, Bao'er artık bir isyancının kalıntısı değil. O, Veliaht Prens Chengde'nin soyundan geliyor. Kimse ona bir şey yapmaya cesaret edemez."

Yu Qianqian acı bir gülümsemeyle sordu: "Saraydaki zat, Veliaht Prens Chengde'nin soyundan birine tahammül edebilir mi?"

Bu soru Fan Changyu'yu duraksattı.

Li ailesi şu an Qi Min ile el birliği yapmış, küçük imparatoru tahttan indirmeye çalışıyordu. Küçük imparator, Veliaht Prens Chengde'nin soyunu muhtemelen gözündeki çöp, bağrındaki hançer olarak görüyordu.

Fan Changyu sadece bir an sustuktan sonra, "Sizi korumak için elimden geleni yapacağım," dedi.

Fan Changyu'nun saraydaki imparator hakkındaki izlenimi pek iyi değildi. Eskiden isyan henüz bastırılmamışken, Xie Zheng'in gönül rahatlığıyla Baş Prenses ile evlenmesini sağlamak için imparator, kendisine sadık bir generali ölüme mahkûm etmekten çekinmemişti.

Sadakat pek de önemli değildi; yola engel teşkil ediyorsa, ortadan kaldırılmalıydı.

Qi Min'e gelince... Wei Yan'ı devirmek uğruna Li ailesiyle iş birliği yapıp binlerce askerin canını hiçe sayan o zehirli planı kurabilen birinin, tahta geçtiğinde iyi bir imparator olacağını da sanmıyordu.

Belki de on yedi yıl boyunca sadece kendi karnını doyurmaya çalışan sıradan bir halk kızı olduğu içindi; Fan Changyu imparatorluk otoritesine saygı duysa da, bu asla körü körüne bir

sadakat noktasına varmamıştı.

O gün döndükten sonra özellikle Xie Zheng'i görmeye gitti. Xie Zheng masasının başındaki resmi belgelerle uğraşırken, o da yanına oturup dalıp gitti.

Xie Zheng sordu: "Bir derdin mi var?"

Fan Changyu, "Sence," dedi, "imparator Bao'er'i öldürmek isterse ne olur?"

Xie Zheng alayla cevap verdi: "Şu an kendi canının derdinde."

Başkentten gelen bir mektubu Fan Changyu'ya uzattı. Bu resmi yazışmalar çok ağdalı bir dille yazıldığı için Fan Changyu okurken zorlanıyordu. Güç bela anlamını kavradığında gözleri fal taşı gibi açıldı: "Li ailesi Qi Min'in resmen sarayda boy göstermesini mi istiyor?"

Mektupta yazanlar şunlardı: Gökbilimciler gece yıldızları gözlemlemiş ve İmparator Yıldızı'nda bir hareketlilik görmüşlerdi. Sarayın en yaşlı ve saygın vezirleri de rüyalarında eski imparatoru gördüklerini, eski imparatorun gözyaşları içinde Veliaht Prens Chengde'nin soyunun halk arasında sürünmesine dayanamadığını söylediğini iddia ediyorlardı.

Şu an tüm başkentte "Büyük İmparatorluk Torunu"nun ölmediğine dair söylentiler dolaşıyor, son yıllardaki kuraklık ve sel felaketlerinin hükümdarın liyakatsizliğinden kaynaklandığı konuşuluyordu.

Halk, Wei Yan'ın imparatorluk yetkilerini gasp etmesinden zaten memnun değildi. Küçük imparatorun vezirler ve halk üzerindeki imajı ise her zaman pısırık ve yetersiz olmuştu. Şimdi bir patlama noktası oluşmuştu; halk, Veliaht Prens Chengde'nin soyundan gelen kişinin tahta geçmesinin tek meşru yol olduğunu haykırıyordu.

İmparator eskiden Wei Yan'ı baskılamak için Li ailesine sırtını dayıyordu, şimdi ise Li ailesi ondan yüz çevirmişti. Elindeki o kırıntı kadar yetkiyle kimseyi deviremezdi.

Xie Zheng neredeyse emin bir tavırla ekledi: "Wei Yan da kendi

oyununu kuruyor. Li ailesinin tüm kartlarını açtığı an, Wei Yan'ın ağını çekeceği an olacak."

Başkent, İmparatorluk Sarayı.

İmparatorluk çalışma odasındaki ejderha masasının altındaki basamaklar, yerlere saçılmış resmi belgelerle doluydu. Kırılabilecek tüm kap kacak çoktan tuzla buz edilmişti.

"İsyan! Hepsi isyan ediyor!"

Parçalayacak bir şey kalmayınca İmparator Qi Sheng, ejderha masasını da yere devirdi. Geniş ejderha cübbesi yerlerde sürünürken kazara kendi eteğine basıp tökezledi ve yere kapaklandı; alnı basamaklara çarpıp kanamaya başladı.

Bugünkü öfkesi, Li ailesinin Wei Yan'ı suçlayan ilk dilekçeleri geldiği andaki o büyük sevinciyle tam bir tezat oluşturuyordu. Meğer Li ailesi Wei Yan'ı devirmeye onun emriyle değil, çoktan kalplerine yerleşmiş haince emelleriyle başlamıştı!

Yanında hizmet eden haremağası korkuyla titreyerek onu kaldırmaya yeltendi: "Haşmetmeap, iyi misiniz?"

Qi Sheng, kendisine yardım etmeye çalışan haremağasını sertçe itti. Kin dolu bir bakışla parmağını ona uzattı: "Biliyorum, hiçbiriniz beni gerçekten imparator yerine koymadınız, hepsini biliyorum..."

Bakışları bir insanı çiğ çiğ yiyecek kadar vahşiydi.

Haremağası, yere düştüğünde porselen kırıklarının açtığı yaraları umursamadan hemen diz çöktü: "Haşmetmeap, bu kulunuzun sadakati yerle gök kadar gerçektir!"

Qi Sheng onu hiç duymuyor gibiydi, kendi kendine mırıldanıyordu: "O Xie Zheng emirlerimi reddetmeye cüret etti, Li ailesi de yerime başka bir kukla getirmeye çalışıyor..."

Yüzü aniden korkunç bir hal aldı, histerik bir şekilde haykırdı: "Ben hakiki ejderhanın oğluyum! O ejderha tahtına benden başka kimse

oturamaz!”

Haremağası, Qi Sheng’in bu halini görünce bir an için onun delirdiğinden şüphelendi. Ama Qi Sheng, kolu yarı yarıya yırtılmış ejderha cübbesini sürüyerek odada bir ileri bir geri yürümeye başladı. Başındaki altın taç yana kaymıştı ama umurunda bile değildi. Sürekli sayıklıyordu: “Hâlâ bir çaresi var... Hâlâ bir çaresi var...”

Haremağası onun bu çılgın halinden dehşete düşmüştü. Sarayda ve halk arasında dönen söylentileri düşününce çaktırmadan odadan çıkmaya çalıştı. Tam kapıya varmıştı ki, odada dolanan Qi Sheng ne zaman fark ettiyse, başını yana eğmiş ona bakıyordu: “Nereye gidiyorsun?”

Haremağasının sırtından aşağı soğuk terler boşaldı. Yılların tecrübesiyle sesi titremeden cevap verebildi: “Bu kulunuz... Haşmetmeap’ın canının sıkkın olduğunu görüp size taze bir çay demlemek istedi.”

“Öyle mi?” Qi Sheng pek inanmış görünmüyordu. Yandaki kılıç askısından Longquan kılıcını aldı, kılıcın ucunu basamaklarda sürüyerek yaşlı haremağasına doğru yürümeye başladı.

Yaşlı adamın ruhu bedeninden ayrılacak gibi oldu, dizlerinin bağı çözüldü, yere yığılıp yalvarmaya başladı: “Bu kulunuz gerçekten sadece size çay demlemek istemişti...”

Qi Sheng ona bakıp gülümsedi: “Çay demlemeye gidiyorsan neden böyle titriyorsun?”

Keskin kılıcın ucu haremağasının bacağına saplandı. Yaşlı adam acıyla çığlık attı. Qi Sheng, içindeki o canavarca kötülüğün bu çığlıkla bir çıkış yolu bulduğunu hissetti; vücudundaki her bir gözenek aniden rahatlamıştı.

Keyfi yerine gelmiş bir halde yaşlı adama bir darbe daha indirdi. Parlak sarı ejderha cübbesinin kanla kızıla boyandığını görünce hazla güldü: “Ne güzel bir renk. Xie Zheng’in emrindeki o sekiz yüz süvariye boşuna 'Kızıl Zırhlılar' demiyorlarmış.”

Yaşlı haremağası acıdan kasılıyordu, elleri ve ayaklarıyla dışarı doğru sürünmeye çalıştı. Ancak arkasındaki Qi Sheng, sanki yeni bir oyuncak keşfetmiş gibi kılıcı bir balta gibi kullanmaya başladı. İki eliyle kabzayı kavradı, sanki odun kesiyormuş gibi tüm hıncını yaşlı adamın üzerine boşalttı.

Haremağası başta sadakat yeminleri edip af dilerken, sonlara doğru artık ne bir af dileyecek ne de yalvaracak gücü kalmıştı.

Çalışma odasının yer döşemeleri kan ve et parçalarıyla kaplanmıştı.

Qi Sheng, kolları yorulana kadar vurmaya devam etti. Sonunda bir et yığınına dönen cesede bakıp kılıcı bir kenara fırlattı. Küçük haremağalarını çağırıp etrafı temizlemelerini emretti, kendisi de soluklanmak için ejderha tahtına geçti.

İçeri giren küçük haremağaları, odanın ortasındaki o kanlı manzarayı görünce yüzleri kireç gibi oldu, öğürmeye başladılar.

Qi Sheng onların bu perişan halini izlerken sanki çok eğleniyormuş gibi nihayet keyifle kahkaha attı: “Haremağası Gao’nun bana karşı haince emelleri vardı, ölümü hak etti! Bana karşı hainlik besleyen herkesin sonu böyle olacak!”

Bir grup küçük haremağası dehşet içinde diz çöküp sadakat yeminleri ettiler.

Qi Sheng bu manzarayı büyük bir memnuniyetle izledi; tüm vücudunun ferahladığını hissetti. İşte arzuladığı o gücün tadı buydu! Bir gün Li ailesi de, Xie ailesi de onun önünde böyle diz çöküp merhamet dilenecekti!

Ancak o güne kadar biraz daha sabretmesi gerekiyordu.

İçindeki hıncı boşalttıktan sonra tamamen sakinleşti. Yüzünde karanlık bir ifadeyle, “Gelin,” dedi, “üstümü değiştirin.”

Güz gecesi serinliyor, ağustos böceklerinin sesi hüzünle yankılanıyordu.

Wei Yan, Li ailesi tarafından isyancılarla iş birliği yapmakla suçlandığından beri hastalık bahanesiyle saraya gitmiyordu. Ay ışığı bahçenin taş yoluna bir kar tabakası gibi çökmüş, sanki ilk kar yağmış gibi bembeyaz bir manzara oluşturmuştu.

Çalışma odasının penceresinden sönük bir ışık sızıyordu. Yakın koruması, bahçeyi koruyan kaplan yürekli askerlerin arasından geçip kapıyı açtı. Yerdeki alçak masanın başında kendi kendine satranç oynayan yaşlı adama eğilerek, “Başvezir Hazretleri, önemli bir konuğunuz var,” dedi.

Wei Yan’ın oyun kurgusu bozulmuştu. Kırışıklarla dolu göz kapaklarını hafifçe kaldırdı; mum ışığının altında hiçbir şey söylemese de otoritesi hissediliyordu: “Ben kimseyi kabul etmeyeceğimi söylememiş miydim?”

Hizmetkâr, elindeki nesneyi iki eliyle havaya kaldırıp efendisine gösterdi. Bu, üzerinde ejderha motifleri işlenmiş koyun yağı renginde bir yeşim halkaydı. İmparatorun şahsi eşyasıydı.

Wei Yan sadece bir an baktıktan sonra gözlerini geri çekti, sanki hiç umursamamıştı. O sırada hamlesini yapacağı yeri hatırladı; yaşlı ama güçlü parmaklarıyla siyah taşı tahtaya bıraktı. Tüm oyunun dengesi bir anda tersine dönmüştü.

“Li ailesindeki o yaşlı kurdun yanında bunca yıl eğitim gördü ama hâlâ zerre kadar sabır öğrenememiş,” dedi.

Hizmetkâr cevap vermeye cesaret edemedi, emir bekledi.

Wei Yan, “Madem gelmiş, içeri buyur et o halde,” dedi.

Kısa süre sonra, üzerinde sıradan bir kıyafet ve geniş bir pelerin olan Qi Sheng, Wei Yan’ın çalışma odasının önünde belirdi. İçeri girmek istedi ama bahçedeki askerler mızraklarını çaprazlayarak geçmesine izin vermedi.

Qi Sheng’in yüzü asıldı, bir an sessizce durdu. Li ailesinin planlarını düşününce gururunu bir kenara bıraktı. Onca yıl Wei Yan’ın önünde nasıl boyun eğdiyse, yine aynı şekilde yüzünü kapatıp ağlamaya başladı: “Başvezir, kurtar beni! Li ailesi beni tahttan indirip

başkasını geçirmek istiyor!”

Çalışma odasından ses gelmiyordu. Kapıdaki perdenin üzerinden düşen gölgeden, Wei Yan’ın tek başına satranç oynamaya devam ettiğini görebiliyordu.

Qi Sheng dişlerini sıktı, gözyaşları içinde yalvarmaya devam etti: “Başvezir, söz dinleyeceğim. Geçmişte ne yaptıysam hepsi Li ailesinin beni kandırması yüzündendi. Biliyorum, sadece Başvezir benim iyiliğimi istiyor. O Li ailesi bir de sizin isyancılarla iş birliği yaptığınız iftirasını atıyor, ben sizin hakkınızı da arayacağım!”

Qi Sheng aklına gelen tüm güzel sözleri söyledi ama içerideki gölge sanki onu hiç duymuyormuş gibiydi.

Qi Sheng asıl o zaman gerçekten korkmaya başladı. Tahttan indirileceğini, hatta gizlice öldürüleceğini düşününce güzel sözleri bıraktı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Çalışma odasının kapısının ne zaman açıldığını bile fark etmedi. Ta ki Wei Yan’ın gür ve otoriter sesi güz gecesinin soğuk rüzgârını delip kulaklarına ulaşana kadar: “Majesteleri, siz Göklerin Oğlu’sunuz, bir imparatorun vakarına sahip olmalısınız.”

Qi Sheng hemen başını kaldırdı. Wei Yan’ın üzerinde sıradan bir pamuklu kumaştan elbise vardı, ellerini arkasında kavuşturmuş kapıda duruyordu ama duruşu sarsılmaz bir dağ gibiydi. Qi Sheng, sahibi tarafından terk edilmiş bir köpek gibi yaltaklanarak, “Başvezir, kurtar beni...” dedi.

Wei Yan sözünü sertçe kesti: “İsyancı ordusu kapıya mı dayandı, yoksa Li Sui sarayı mı bastı?”

Li Sui, Başöğretmen Li’nin asıl adıydı.

Qi Sheng bir kelime bile edemedi. Bunca yıl Wei Yan’dan korkmak sanki kemiklerine işlemiş bir refleks haline gelmişti.

“İmparatorluk şehri ayakta, saray huzur içinde. Majesteleri neden korkuyor?” diye sordu Wei Yan. Sesi yüksek değildi ama Qi Sheng nefesinin kesildiğini hissetti. Yine de bu sözler içini biraz olsun rahatlatmıştı.

Hâlâ korkmuş bir çocuk gibi davranarak çaresizce Wei Yan'a baktı: "Ben... Bu gece vakarımı koruyamadım."

Wei Yan arkasını dönüp kapıyı kapattı: "Öyleyse Majesteleri sarayına dönmeli."

Qi Sheng bağırdı: "Başvezir!"

Hizmetkâr öne çıktı ve saygıyla Qi Sheng'e "lütfen" işareti yaptı; tavrı nazik ama son derece kararlıydı.

Qi Sheng kapalı kapıya bakarak devam etti: "On yedi yıl önce beni o tahta siz oturttunuz. Biliyorum, sadece Başvezir her zaman benimle aynı fikirde olacak. Bu dünyada sadece size güveniyorum."

Bahçeden artık Qi Sheng'in sesi gelmiyordu, belli ki hizmetkâr onu uzaklaştırmıştı. Wei Yan satranç tahtasının başında oturuyordu; o her zaman derin ve okunmaz olan gözlerinde, nadir görülen, kemiklerine kadar işleyen bir nefret belirdi.

Bu nefret Qi Sheng'e miydi, yoksa o yalan dolu ağzının bir zamanlar tanıdığı birine çok benzemesine miydi, bilinmezdi.

Uzun bir süre sonra konuştu: "Li ailesi madem Büyük İmparatorluk Torunu'nu dünyaya göstermek istiyor, o halde zindandan bir yem çıkarın. Eğer gerçekten Veliaht Prens Chengde'nin soyuysa, buna kayıtsız kalmayacaktır."

Xie Zheng son zamanlarda çok meşguldü, Fan Changyu onu orduda bile nadiren görüyordu. Ara sıra laf arasında Tang Panyi'ye soracak olsa, o da bilmediğini söylüyordu ama Tang Panyi'nin ona bakışları Fan Changyu'yu huzursuz ediyordu, bu yüzden daha fazla sormaya çekiniyordu.

Üstün başarı gösteren askerler ödüllendirilmek üzere başkente gidecekti. Ordu bugün başkente giriş hazırlıklarıyla uğraşıyordu. Tang Panyi ve Yardımcı General He bu işlerle meşgulken, Fan Changyu da biraz boş kalmanın tadını çıkarıyordu.

O gece odasında uyurken birinin yaklaştığını hissetti. Hiç bozuntuya

vermeden nefesini ayarladı. O kişi yatağa dokunmak üzereyken bileğini kavrayıp arkaya kıvırdı. Tam üzerine çöküp hareketlerini kısıtlayacaktı ki, karşı taraf dizinin arkasına bir çelme taktı; dengesini kaybedince birlikte yere kapaklandılar.

Xie Zheng, onu kollarının arasına alınca bırakmadı. Sesindeki hafif bir yorgunlukla övdü: “Teyakkuzun gayet iyi.”

Fan Changyu, belinin kavrandığı an onun olduğunu anlamıştı. Bir iki kez kurtulmaya çalıştı ama başaramayınca dirseğiyle göğsüne vurup sordu: “İki gündür neredeydin?”

Xie Zheng bu soruyu duyunca karanlıkta gözlerini açtı: “Beni mi aradın?”

Şu an Jizhou’da kalabileceği iki yer vardı; ya ordugâh ya da şehir valisinin konağı. Barıştıktan sonra Fan Changyu resmi işler dışında onu pek arayıp sormazdı. Şimdi böyle sorunca biraz mahcup oldu: “Birkaç gündür görünmeyince öylesine sordum.”

Xie Zheng durumu bozuntuya vermedi, yüzüne iki öpücük kondurup serbest bıraktı: “Halledilmesi gereken işler vardı, adam toplayıp bazı düzenlemeler yaptım.”

Fan Changyu, “Ne işi?” diye sordu.

Xie Zheng, onun kıyafetlerini çözmeye başlarken cevap verdi: “Başkentten haber geldi. O zamanlar dedenle birlikte erzak taşıyan askerlerden hayatta kalanlar varmış, ancak Wei Yan tarafından kontrol altında tutuluyorlarmış.”

Fan Changyu, meselenin on yedi yıl önceki o olayla ilgili olduğunu duyunca tüm dikkati dağıldı. Omzunda bir serinlik hissedince Xie Zheng’in ne yaptığını fark etti ve elinin tersine sertçe vurup fısıldadı: “Ne yapıyorsun sen!”

Xie Zheng bu darbeyi biraz haksız yere yemişti. Fan Changyu’nun eline küçük bir demir kutu bıraktı: “Senin için bu yara izi giderici merhemi buldurdum, sürmek için getirdim.”

Fan Changyu hâlâ ters ters bakıyordu: “Merhemi ver ben kendim sürerim, haber vermeden elbisemi çözmek de neyin nesi?”

Xie Zheng son iki gündür adamlarını başkente durumu araştırmaları için göndermekle uğraşmış, bizzat Huizhou'daki Xie malikânesine gidip gelmişti. Gece gündüz yol aldığı için çok yorgundu. Jizhou'ya varır varmaz buraya gelmesinin tek sebebi merhemi vermek ve biraz yanında uyuyup dinlenmekti. Son zamanlarda ne zaman kafası karışsa, sadece onun yanında huzur bulabiliyordu.

Ancak şimdi onun böyle bir yavru kaplan gibi tırnaklarını çıkardığını görünce gözleri aniden karardı. Onu göğsüne bastırıp her yerinden öptü, sonra hınçla omzunu ısırdı: "Beni kışkırtıyorsun."

Isırığı pek de hafif değildi. Fan Changyu bir süre yüzünü buruşturduktan sonra onun kıyafetlerini çekiştirip karşılık vermek için ısırmaya yeltendi. Xie Zheng banyodan yeni çıkmış gelmiş olmalıydı; üzerinde ter kokusu yoktu, aksine hafif bir sabun kokusu geliyordu. Fan Changyu'nun sivri dişleri sıkılaştı, Xie Zheng'den boğuk bir inilti yükseldi, tüm vücudu bir taş gibi gerildi.

"Bırak," dedi Xie Zheng, sesi artık başka bir tona bürünmüştü.

Ne yazık ki geceydi ve sesi zaten kısık çıkıyordu, Fan Changyu ne demek istediğini anlamadı. Omzunu ısırmaya devam ederken boğuk bir sesle, "Sadece sen mi ısıracaksın? Seni köpek seni..." dedi.

Bir sonraki an, Xie Zheng onu üzerinden atıp yer değiştirdi. Tek kelime etmedi, sadece bir bakış attı ve sonra vahşice, neredeyse kontrolünü kaybetmiş bir şekilde onu öpmeye başladı. Bir eli, zaten çözülmüş olan yakasından içeri süzüldü.

Fan Changyu orduda rahat etmek için göğüslerini bir kuşakla bağlardı, ancak gece dinlenirken kuşağı çıkarırdı. Xie Zheng onun bu alışkanlığını bilmiyordu, altında en azından bir kat daha kıyafet olduğunu sanıyordu. Nasırlaşmış eli beklenmedik bir şekilde o yumuşak ve pürüzsüz tenine dokununca ikisi de donakaldı.

Fan Changyu refleks olarak tekme atmaya kalktı ama Xie Zheng o bacağını hemen bastırdı. Başını boyun çukuruna gömüp nefes nefese kaldığında, soluğu sanki alev almış gibiydi.

Fan Changyu utançtan ölecek gibiydi, alçak sesle bağırdı: "Çekil

üzerimden!”

Xie Zheng konuşmadı ama Fan Changyu onun elini sertçe sıktığını hissetti. Fan Changyu’nun beyni dumanlandı, “Ahlaksız!” diye azarladı.

Ardından gelen gürültü sanki yatağı parçalıyorlardı; birinin ayağı yatağın iskeletine çarptı, tüm yatak sarsıldı.

Zhao Teyze gece su içmek için kalktığında Fan Changyu’nun odasındaki gürültüyü duydu ve kapıya vurup sordu: “Changyu, odandaki bu ses de ne?”

Fan Changyu hınçla cevap verdi: “Odaya fare girmiş, fareyi kovalıyorum!”

Zhao Teyze şaşkınlıkla sordu: “Fare kovalarken neden ışık yakmıyorsun?”

Fan Changyu yalan uydurmaya devam etti: “Benim... Benim gözlerim keskindir, ışığa gerek yok. Fareyi öldürdüm zaten, teyze sen git uyu.”

Zhao Teyze, "Sen de erken yat o zaman," deyip odasına döndü.

Aralarındaki bu boğuşma yüzünden Fan Changyu ter içinde kalmıştı. Elleri ayakları birbirine dolanmıştı, kimse diğerini pes ettirememişti. Fan Changyu’nun göğsü şiddetle inip kalkıyordu.

Xie Zheng’in de yakası açılmış, pelerini dağılmıştı. Şu an bir koluyla Fan Changyu’nun elini arkaya kıvırmış, onu yatağa bastırıyordu. Tenlerinin birbirine değdiği yerler sanki alev alev yanıyordu.

Fan Changyu’nun diğer eli ise Xie Zheng’in çenesini itiyordu. "İki tarafın da mağlubiyeti" dedikleri şey tam olarak buydu.

Fan Changyu fısıldadı: “Üçe kadar sayacağım, aynı anda bırakacağız.”

Xie Zheng boğuk bir sesle, “Tamam,” dedi.

Fan Changyu saymaya başladı: “Bir, iki... üç!”

Üç dediğinde ikisi de elini çekmedi.

Fan Changyu suçladı: “Neden sözünü tutmuyorsun!”

Xie Zheng sadece, “Sen de bırakmadın ya?” dedi.

İkisi de sustu.

Bir süre sonra Fan Changyu konuştu: “Birimiz ödün vermeli, bütün gece böyle mi duracağız?”

“...Olabilir aslında.”

Bu cümle üzerine Fan Changyu neredeyse yine parlayacaktı: “Rüyanda görürsün, hep benden faydalanmaya çalışıyorsun!”

Xie Zheng’in sesi kısıktı: “Bu cübbemin önü senin yüzünden yırtıldı.”

Fan Changyu’nun gözlerinden ateş çıkıyordu: “O kavga ederken oldu, sana karşı kötü bir niyetim olduğundan değil!”

Hava bir iki saniye sessizliğe büründü. Xie Zheng aniden her şeyi boş vermişçesine, “Benim sana karşı kötü niyetim olduğu kesin,” dedi.

Fan Changyu donakaldı. Onun bu kadar açık sözlü olacağını beklemiyordu: “Bildiğin iyi olmuş.”

Ancak karşı taraf sordu: “Peki ne yapacağız?”

Fan Changyu gözlerini devirdi: “Tabii ki hemen beni bırakıp odamdan çıkacaksın.”

Eli hâlâ Xie Zheng’in çenesindeydi. Xie Zheng nasıl bir hareket yaptıysa, Fan Changyu aniden çenesindeki kontrolü kaybetti; aksine o eli Xie Zheng tarafından hafifçe ısırıldı.

Xie Zheng gözlerini ona dikip, “Rüyanda görürsün,” dedi.

Fan Changyu sinirden köpürdü.

Bunca gürültüden sonra Xie Zheng de yorulmuş olmalıydı. Omzuna

iki öpücük daha kondurduktan sonra yakasını kapattı, onu kollarının arasına alıp yorgun bir sesle, “Kımıldama,” dedi, “biraz böyle uyuyayım. Gün ağarınca giderim, yarım ay sonra dönerim.”

Fan Changyu onun yeni gelmişken tekrar yarım aylığına gideceğini duyunca içindeki öfke söndü. Hareket etmeyi bıraktı ve sordu: “Nereye gidiyorsun?”

Xie Zheng yan yatmış, çenesini onun omzuna dayamıştı. Onun kokusunu içine çekerek mırıltıyla cevap verdi: “Başkente gideceğim. Gelen haber doğru mu yalan mı bilmem ama mesele Jinzhou’daki o katliamın ardındaki gerçekse, gidip bizzat araştırmam gerek.”

Bölüm 124

Fan Changyu iki nefeslik bir sessizliğe gömüldükten sonra konuştu: "Madem mesele dedemin tahıl sevkiyatıyla ilgili, seninle geliyorum."

Xie Zheng karanlıkta gözlerini açtı. On yedi yıl önceki gerçekler sadece kendisini değil, karşısındaki kadını da ilgilendiriyordu.

Pencereden sızan ay ışığının yardımıyla Fan Changyu'nun yüz hatları seçilebiliyordu; gözlerinde son derece ciddi bir ifade vardı.

Xie Zheng'in bir eli hala kadının belindeydi. İnce giysinin üzerinden, kadının karnındaki o yara izinin kabarıklığını hissedebiliyordu.

Bu yolculuğun bir tuzak olup olmadığını henüz bilmiyordu.

Wei Yan'ın elindeki o "Cennet" dereceli gizli suikastçılar, muhtemelen Qi Min'in yanındaki imparatorluk gölge muhafızlarından daha dişliydi.

"Sen Küçük İmparator'un fermanı gelene kadar bekle," dedi. "Sonra asıl orduyla birlikte başkente dönersin. Benimle fermansız girersen, yakalandığında kellen gider."

Fan Changyu ona dik dik baktı: "Korktuğumu mu sanıyorsun?"

Xie Zheng onun huyunu biliyordu; dudakları hafifçe kıvrıldı, bakışları yumuşadı. Saçlarının kokusunu içine çektikten sonra konuştu: "Korkmadığını biliyorum ama her zaman iki yönlü hazırlıklı olmalıyız."

Avuç içi kadının belindeki yara izini usulca okşadı: "Veliaht Torun ve annesi hala malikanede, sen burada olursan içim daha rahat eder. Eğer bu bir tuzaksa ve ben de ihtiyar gibi haber alınamaz hale gelirsem, bu nişanı kullan. Kanlı Zırhlı Süvariler'i ve Huizhou'daki Xie ailesinin güçlerini bununla komuta edebilirsin. Eğer işler çıkmaza girerse sakın başkente girme. Tang Peiyi'yi ikna edip Veliaht Torun'u tahta geçirmesi için destekle. Damarlarında Veliaht Chengde'nin kanı olduğu sürece, kuzeybatının bir köşesine

çekilseniz bile kimse size 'asi' damgası vurmaya cesaret edemez."

Fan Changyu, avucuna adamın vücut ısısını taşıyan oval bir nişanın bırakıldığını hissetti. İçini bir huzursuzluk kapladı, başını çevirip Xie Zheng'e baktı: "Peki ya sen?"

Xie Zheng kadının gözlerindeki endişeyi gördü, onu göğsüne çekip sıkıca sarıldı: "Söylediğim sadece en kötü ihtimal. Wei Yan'ın beni geri dönemeyecek hale getirecek kadar büyük bir gücü yok henüz."

Fan Changyu bir elinde hala nişanı tutuyordu, kalbi karmakarışıktı. Yüzünü adamın kaslı göğsüne gömdü ve boğuk bir sesle tembihledi: "Ne olursa olsun çok dikkatli ol."

Xie Zheng'in göğsündeki giysi zaten dağılmıştı. Kadın yüzünü tenine yaslamış konuşurken, nefesi doğrudan göğsüne çarpıyordu.

Kanının en deli aktığı yaşlardaydı ve yanında yatan kişi canından çok sevdiği kadındı.

Kendini zor tuttu, adem elması birkaç kez inip kalktı. Karanlık tavan döşemesine bakarak neredeyse teslim olmuş bir sesle konuştu: "Eğer gerçekten için rahat etmiyorsa, Xie ailesi için bir soy bırakmama ne dersin?"

Fan Changyu'nun içindeki o duygusal an bir anda dondu. Hiçbir ifade belirtmeden elini uzattı ve adamın belini sertçe çimdikledi. Xie Zheng'den hafif, gülümseme dolu bir inilti yükseldi: "Kocanı mı öldüreceksin?"

Fan Changyu bir kez daha çimdiklemek istedi ama Xie Zheng elini yakaladı.

Başta sadece bir şakalaşma ve itişmeydi ama sonunda kadın yatağa bastırılıp kıpırdayamaz hale gelince; Xie Zheng üzerine eğilip birkaç saniye ona baktı, sonra aniden başını indirip onu öptü.

Dağılan uzun saçları ara sıra Fan Changyu'nun omuzlarına ve boynuna değiyordu; hem serin hem de gıdıklayıcıydı.

Bu öpücük öncekilerden farklıydı. Bu kez acele etmiyor, sabırla, sanki bir şeyi efsunluyormuş gibi yumuşak davranıyordu.

Ve Fan Changyu gerçekten de o efsuna kapılmıştı.

...

Ertesi gün Fan Changyu uyandığında güneş çoktan tepeye yükselmişti.

Pencereden sızan güneş ışığı gözlerini kamaştırınca rahatsızca gözlerini kıstı.

Göğsünde bir ağırlık vardı, sanki bir şey baskı yapıyordu.

Gözlerini odaklayınca bunun yorganın üzerine abanmış olan Changning olduğunu gördü.

Teyze Zhao onu çoktan yıkayıp paklamıştı. Şimdi saçları uzadığı için iki yanındaki topuzları çok düzgün bağlanmıştı, üzerlerinde de küçük ponponlu çiçekler vardı.

Küçük kız iki tombul eliyle çenesini tutmuş, gülümseyerek bakıyordu: "Abla bugün tam bir tembel, güneş poposunu yakıyor ama hala kalkmadı."

Fan Changyu hala uykuluydu, gayriihtiyari elini uzatıp Changning'in başını okşamak istedi ama dün geceki anılar zihnine üşüşünce elini yorganın altından çıkarma hareketini yarıda kesti. Yüzü tuhaflaştı: "Abla bugün gerçekten tembellik etti, Ning-er bana yüz yıkama suyu getirir misin?"

Sesi yeni uyandığı için biraz boğuk çıkmıştı.

Changning nadiren ablası tarafından bir işe koşulurdu. Emri duyar duymaz hemen "Tamam!" dedi, yataktan atladı, ayakkabılarını giydi ve raftaki bakır leğeni iki eliyle kavrayıp koşa koşa mutfağa, Teyze Zhao'nun yanına gitti.

Odada kimse kalmayınca Fan Changyu yorganı açıp doğruldu. İç çamaşırı üzerine gevşekçe takılmıştı; boynundan omuzlarına kadar her yer karmakarışık kırmızı izlerle doluydu.

Göğsü de hala biraz sızlıyordu, muhtemelen dişleriyle zedelemişti.

Fan Changyu uykudan dağılmış saçlarını çaresizce karıştırdı.

Dün gecenin nasıl bu hale geldiğini o da bilmiyordu.

Giyinmek istedi ama gözü sağ elinin parmak uçlarına takıldı. Xie Zheng'in dün gece eline bulaştırdığı şeyi düşündü; çoktan yıkamış olsa da gayriihtiyari elini çıkardığı kıyafetlere sürterek sildi.

Doğru ya, dün gece elini silmek için onun iç çamaşırını kullanmıştı!

Fan Changyu bir şeylerin temizlenmemiş olmasından ve Changning'in bir şey fark etmesinden korkarak odayı taradı; dün gece kirlenen o iç çamaşırını aradı.

Rafta yarı kurumuş halde asılı duran çamaşırı görünce derin bir nefes aldı.

Ardından içine tuhaf bir his doğdu; demek adam gitmeden önce o çamaşırı yıkayıp asmıştı?

Yanakları yanıyordu. Yüzünü ovuşturdu ve Changning dönmeden önce temiz kıyafet sandığından bir kuşak çıkarıp göğsünü basitçe sardı.

Ordu kıyafetlerini rahat giymek için Fan Changyu genellikle göğsünü bağlardı.

Ancak bugün canı biraz yanıyordu. Kuşağı bağlarken kendine baktı; uçları şişmişti. Dudaklarını ısırdı, dün geceki o karmaşayı hatırlayınca yarı utanç yarı öfkeyle içinden Xie Zheng'e saydırdı.

Neyse ki sonbahar gelmişti. Fan Changyu yüksek yakalı bir cübbe seçip boynundaki izleri kapattı.

Ancak yemek yerken Teyze Zhao nedense keskin gözleriyle bir şeyler fark etti. Dün gece duyduğu sesleri hatırlayarak sordu: "Changyu, Chongzhou'dan döndüğünden beri neden Yan Zheng'i hiç görmüyoruz?"

Fan Changyu'nun boğazında bir lokma yemek düğümlendi.

Başta Teyze Zhao ve diğerleri endişelenmesin diye Xie Zheng ile

ayrıldıklarını söylememişti. Kendi ve Xie Zheng'in gerçek kimliklerini ise nereden başlayacağını bilemediği için hala açıklamamıştı.

Şu an kasesindeki pirinçleri dürterek mırıldandı: "O orduyla birlikte isyancıları temizlemeye gitti, ordu başkente dönünce o da gelir herhalde."

Teyze Zhao'nun bakışı tuhaflaştı. Kendi kendine, "O zaman Changyu'nun boynundaki bu izler de neyin nesi?" diye sordu. Dolaylı yoldan devam etti: "Kavga etmediniz, değil mi?"

Fan Changyu saf bir şaşkınlıkla, "Hayır," dedi.

Bunu gören Teyze Zhao daha da endişelendi. Tereddütle, "Sen ileride... Yan Zheng ile mi devam edeceksin yoksa..."

Fan Changyu, Teyze Zhao'nun neyi kastettiğini yanlış anladı: "Tabii ki Ning-er ve sizi de yanımda götüreceğim. Siz benim ailem sayılırsınız, sizi bırakır mıyım hiç?"

Teyze Zhao dizine vurdu: "Sana onu sormuyorum! Diyorum ki, sen şimdi mevkii sahibi oldun diye o vefasız adamlar gibi eve birkaç tane, dışarıya birkaç tane mi dizeceksin?"

Bahçede yerleri süpüren Xie Wu ve Changning ile oynayan Xie Qi, Teyze Zhao'nun bu sözlerini duyunca dehşet içinde kaldılar.

Fan Changyu bu kez gerçekten boğuluyordu; göğsüne vura vura yüzü mosmor kesildi.

"Yavaş ye evladım, bir soru sorduk diye neden boğuluyorsun..." Teyze Zhao sırtını sıvazladı, işe yaramayınca hemen bir bardak çay uzattı.

Bir bardak çaydan sonra Fan Changyu nihayet nefes alabildi.

Anlamaz bir ifadeyle, "Teyze, neler saçmalıyorsun?" dedi.

Teyze Zhao bahçede kulak kabartan Xie Wu ve Xie Qi'ye bir bakış attı, sonra parmağıyla kendi boynunu işaret etti.

Fan Changyu hemen yakasını kapattı. Artık gizleyemeyeceğini anlamıştı ama o izler yüzünden hala çok mahcuptu. Başını öne eğip kısık sesle, "Dün gece Yan Zheng geldi," dedi.

Teyze Zhao'nun yüzünde güller açtı: "Nerede peki?"

Fan Changyu çayını bitirdi: "Yine gitti."

Teyze Zhao'nun daha fazla sormasından korkarak bardağı bıraktı ve dışarı yürüdü: "Teyze, boşuna endişelenme. Orduda işlerim var, ben karargaha gidiyorum."

Aslında son zamanlarda orduda pek bir işi yoktu. Fan Changyu boynundaki izlerle başkalarına yakalanıp utanmaktan korktuğu için soluğu Yu Qianqian ve bebeğinin yanında, malikanede aldı.

Xie Zheng ayrıldıktan üç gün sonra Fan Changyu, Xie Wu'dan Kanlı Zırhlı Süvariler'in Li Huaian'ı yakalayıp getirdiğini öğrendi.

He Jingyuan ve Lucheng dışındaki askerlerin ölümünü hatırladıkça dişlerini gıcırdatıyordu; gidip Li Huaian'ın yüzüne her şeyi haykırmak istiyordu.

Nitekim gitti de.

Xie Zheng'in özel zindanında, üzerinde yırtık pırtık giysiler, darmadağın saçlar ama huzurlu bir ifadeyle kuru otların üzerinde oturan Li Huaian'ı görünce öfkesini dizginleyemedi. Soğuk bir sesle, "Lucheng dışında binlerce masum asker can verdi, acaba Sayın Li bu günlerde rahat uyuyabildi mi?" dedi.

Li Huaian gözlerini açtı, parmaklıkların arkasındaki kadına baktı. Yüzünde bir anlık acı ve utanç belirdi, sonra hepsi buruk bir ifadeye dönüştü: "Eğer bir an bile huzur bulamadığımı söylesem, Bayan Fan bana inanır mı?"

He Jingyuan'ın Lucheng surlarındaki cansız bedeni ve peşinden çıkıp birer birer devrilen askerlerin görüntüsü hala Fan Changyu'nun gözlerinin önündeydi. Bakışları bir bıçak kadar keskindi: "Bu sözleri gerçeklerin ortaya çıktığı gün o binlerce ölü askerin ruhuna söylemelisiniz! Tüm halk Li ailesini He Efendi gibi iyi bürokratlar sanıyor ama onların hayatını ot gibi gören yine sizin

Li aileniz!"

Li Huaian yine acı acı gülümsedi: "Huaian her zaman Bayan Fan'ın o açık sözlülüğüne, netliğine imrenmiştir. Ama bu dünyada yaşarken pek çok şey siyah beyaz değildir; her zaman bir tercih yapmak gerekir. Li ailesinin yaptığı şu an için yanlış olabilir ama on-on beş yıl sonra belki de Büyük Yin İmparatorluğu'na bir refah çağı getirecektir."

Fan Changyu dişlerini sıktı ve zindan duvarına sert bir yumruk attı.

Sert tuğlalar parçalandı, taş tozları yere döküldü; Li Huaian'ın sözleri bıçak gibi kesildi.

Başını kaldırdı, Fan Changyu'nun yüzündeki öfkeyi görünce donakaldı.

Fan Changyu ona buz gibi baktı: "Sana bu kibirli sözleri söyleten nedir? Doğuştan zengin olman mı? Sıradan halk gibi karın tokluğu derdin olmaması mı? Yoksa o kutsal kitapları çok okudun da gördüğün acılar kağıt üzerindeki hafif bir cümleden mi ibaret? Ölen sen değilsin, senin ailen değil! Onların ölümüyle imparatorluğa refah geleceğini söylemeye ne hakkın var?"

Bu sorgulama Li Huaian'ı tamamen dilsiz bıraktı.

Fan Changyu ona son bir soğuk ve iğneleyici bakış fırlatıp zindandan çıkmak üzereydi ki, ön taraftaki kapıdan bir gürültü geldi.

Kanlı Zırhlı Süvari üniforması giymiş birkaç kişi ellerinde kanlı kılıçlarla içeri daldı ve Fan Changyu ile burun buruna geldi.

Daha ilk bakışta bu adamların sahte olduğunu anladı; hemen belindeki kemik sıyırma bıçağını çekti.

Karşıdaki suikastçılar birbirlerine baktılar ve kılıçlarını savurarak Fan Changyu'ya saldırdılar.

Zindan koridoru dardı. Fan Changyu'nun bıçağı rakiplerin kılıçlarıyla çarpışınca kıvılcımlar sıçradı. Saf kaba kuvvetiyle karşıdaki suikastçıyı kılıcıyla birlikte geriye doğru sürükledi.

Suikastçılardan biri arkadan saldırmak istedi ama Fan Changyu onun koluna sert bir tekme attı; adamın omuzu yerinden çıktı, kılıcı "çın" diye yere düştü.

Zindandaki suikastçıları hallettikten sonra Li Huaian'a döndü: "Sayın Li burada kapalıyken bile canını dişine takıp seni kurtarmaya gelenler var; o gün şehir dışında ölen askerler ise ölene kadar kimsenin gelmesini bekleyemedi!"

Li Huaian başını eğmişti, saçları yüzünü kapatıyordu. "Veliaht Torun ve annesini kurtarmaya git," dedi.

Fan Changyu'nun ifadesi değişti: "Ne demek istiyorsun?"

Li Huaian'ın sesi uyuşmuşçasına sakindi: "Zindan baskını sadece bir şaşırtmacaydı."

Fan Changyu bir anda bunun "kaplanı dağından çekme" taktiği olduğunu anladı!

Bu adamlar Kanlı Zırhlı Süvari kılığında zindana saldırıp gerçek süvarileri gafil avlamışlardı. Süvariler buraya destek gönderecek, tüm güç zindana yığılacaktı; o sırada malikanede bir şey olursa oraya yetişecek kimse kalmayacaktı!

Fan Changyu bir an bile durmadan dışarı koştu. Yolda karşılaştığı pek çok "süvari" sahteydi. Bir anlık dalgınlıkla kolundan yaralandı. Kimin dost kimin düşman olduğunu anlayamadığı için artık önüne gelene bıçak sallamaya başladı.

Xie Shiyi adamlarıyla yetiştiğinde Fan Changyu ile karşılaştı. Tam konuşacaktı ki neredeyse bir bıçak darbesi yiyordu. Kılıcıyla kendini koruyup bağırdı: "Komutanım, benim, On Bir!"

Fan Changyu kanayan kolunu tuttu, onun getirdiği yüz kadar askere baktı: "Çabuk malikaneye gidin! Asıl hedefleri orası!"

Xie Shiyi'in yüzü kireç gibi oldu, hemen adamlarına emir verdi: "Siz birkaçınız burada kalın, geriye kalanlar benimle malikaneye!"

Fan Changyu, "Ben de geliyorum," dedi.

Xie Shiyi ona bir baktı, onu durduramayacağını anlamıştı. Fan Changyu'ya bir şişe merhem fırlattı: "O zaman dikkatli olun komutanım!"

125. Bölüm

Fan Changyu, Xie Shiyi ve beraberindekilerle atlarını mahmuzlayıp malikaneye vardığında artık çok geçti.

Tüm malikane devasa alevler içindeydi; kapı eşiğinde Kanlı Süvariler'in kanlı zırhlar içindeki cesetleri darmadağın yatıyor, basamaklardaki kanın rengi alevlerin ışığında hem kederli hem de ürpertici bir ihtişamla parlıyordu.

Fan Changyu, içinde küçücük bir umut kırıntısıyla malikaneye daldı: "Qianqian?"

Birbiri ardına birkaç odaya baksa da kimseyi göremedi. En sonunda mutfak kapısında baygın yatan aşçı kadını buldu; kadını omuzlayıp bahçenin dışına çıkardı.

Xie Shiyi, kapıdaki Kanlı Süvariler'in cesetlerini sayarken birinin hâlâ nefes aldığını fark etti ve hemen canını kurtaracak o haplardan birini yutturdu.

Adam güçlükle gözlerini açıp gelenlerin kendilerinden olduğunu görünce, olan biteni telaşla anlattı: "Kanlı Süvariler kılığına girip malikaneye baskın yaptılar... Kim dost kim düşman ayırt edemedik, bir anlık gafletle alt edildiler..."

Xie Shiyi sordu: "İmparatorluk Torunu ve annesi nerede?"

Adam titreyen parmağıyla bir yönü işaret etti: "Doğuya... Doğuya doğru gittiler..."

Xie Shiyi bu haberi hemen Fan Changyu'ya iletti. Fan Changyu, geride birkaç kişi bırakıp kalanlarla doğuya doğru takibe devam etme emri verdi.

Malikane şehrin dış mahallelerindeydi; şehri kapatıp didik didik arama yapmak mümkün değildi. Eğer şimdi onları yakalayamazlarsa, Yu Qianqian ve oğlunun izini tamamen kaybedebilirlerdi.

Fan Changyu'nun yüreği ağzındaydı; atına biner binmez kamçısını sertçe şaklatıp doğuya doğru sürdü.

Kanlı Süvariler'in her biri aslında birer gözcüydü. Xie Shiyi, Fan Changyu'nun kolundaki alelacele sarılmış sargıların yeniden kanla boyandığını görünce onu teselli etmeye çalıştı: "Komutanım, fazla endişelenmeyin. Yerde taze araba izleri var; İmparatorluk Torunu ve annesini kaçırmak için atlı araba kullanıyorlar, onlara yetişebiliriz."

Fan Changyu cevap vermedi, dudakları hâlâ sımsıkı kenetliydi.

Yu Qianqian, onun sayılı dostlarından biriydi; Bao'er ise hepsi için hayati önem taşıyordu. Xie Zheng artık başkente girmişti, Yu Qianqian ve oğlunun başına bir hal gelmesine izin veremezdi.

Atlarını on fersah kadar delice sürdükten sonra, ana yolun iki yanındaki sık ormanlıktan aniden bir ok yağmuru boşaldı.

Fan Changyu hemen kılıcını çekip okları savuşturdu. Yanındaki Kanlı Süvariler seçkin askerlerdi; kendileri yara almasalar da altlarındaki atlardan oklara hedef olup devrilenler oldu.

Xie Shiyi öfkeyle haykırdı: "At seslerini duymuş olmalılar, bir kısmını buraya pusu kurmaları için önceden bırakmışlar!"

Fan Changyu, pusudan sağ çıkan birkaç on Kanlı Süvari'ye baktı ve Xie Shiyi'e döndü: "Ben takibe devam ediyorum, sen ormandakileri hallet."

Xie Shiyi de asıl meselenin İmparatorluk Torunu'nu geri getirmek olduğunu biliyordu: "O halde Komutanım, dikkatli olun!"

Fan Changyu, Kanlı Süvariler'in bir kısmıyla ana yoldan fırtına gibi geçti. Ormanın iki yanından "vınn" diye üzerlerine yağan oklara karşı sadece kılıçlarıyla hafifçe siper alıyorlardı.

Kazara oklara hedef olanlar, kendilerini gizli bir yere atıp Xie Shiyi ve diğerleriyle birlikte ormandaki düşmanları temizlemeye koyuluyordu.

Bu şekilde Fan Changyu, ana yoldaki o ok yağmuru barikatını

aşmayı başardı.

Araba izlerini takip ederek birkaç fersah daha gittiler ve nihayet ana yolda bir atlı arabayı koruyan on kadar süvariyi gördüler.

Fan Changyu bağırdı: "Okçuluğu iyi olan var mı? Arabaya zarar vermeden atlıları vurun!"

Birkaç askeri strateji kitabı okumuştu; içindekileri kelimesi kelimesine hatırlayamasa da bunca zamandır ordudaydı ve irili ufaklı ondan fazla savaşa katılmıştı.

Düşman kovalamak çoğu zaman bir cesaret ve heybet işiydi; eğer heybetin yerindeyse, daha uzaktayken düşmanın ödünü patlatabilirdin.

Belli bir mesafeye ulaştıktan sonra hem kovalayıp hem ok atmak, şüphesiz en iyi baskı kurma yöntemiydi.

Okların baskısı ve atlı arabanın tek başına koşan atlar kadar hızlı gidememesi sebebiyle, karşı taraf Fan Changyu ve adamlarını durdurmak için yedi sekiz süvariyi ayırmak zorunda kaldı.

At sırtında uzun saplı silahlar her zaman daha avantajlıydı. Fan Changyu, atının yanına asılı olan ağır Modao kılıcını kaptığı gibi savurdu; ona yaklaşmaya çalışan gölge muhafızlar daha yanına varamadan kaçmak zorunda kaldılar.

Özenle seçilmiş Kanlı Süvariler, Fan Changyu ile o gün şehirden çıkan sıradan askerlere benzemezdi. Dövüş sanatları Xie Wu kadar olmasa da kolayca devrilmezlerdi; birkaç tanesi birleşip bir gölge muhafızı oyalayabiliyordu. Bu durum, Fan Changyu'nun tek başına on küsur muhafızla yüzleştiği o günden çok daha iyiydi.

Fan Changyu, yolu kesen muhafızların çoğu Kanlı Süvariler tarafından oyalanırken, atının sağrısına sertçe vurup öndeki arabaya doğru atıldı.

Arabanın yanında at süren bir muhafız aniden yayını gerip Fan Changyu'ya ok attı. Fan Changyu kılıcıyla bir oku ikiye böldü, ancak atı çok hızlı olduğu için vücudunu mümkün olduğunca eğip atın sırtına yapıştı.

Karşı taraf Fan Changyu'yu vuramayacağını anlayınca doğrudan atına nişan aldı.

Fan Changyu'nun atı vurulup yere kapaklandığında, Yu Qianqian ve oğlunun bulunduğu arabaya mesafesi ancak iki kulaç kadardı.

Dişlerini sıktı, elindeki halatı arabanın köşesine fırlatıp doladı ve atın sırtından sıçradığı gibi halatın çekim kuvvetiyle kendini arabaya doğru attı.

Arabanın etrafındaki muhafızlar kılıçlarını Fan Changyu'ya savurdu; Fan Changyu arabanın tavanında yuvarlanarak kurtuldu. Az önce yattığı yer, kılıç darbesiyle boydan boya yarılmıştı.

Arabanın içinden Yu Qianqian'ın dehşet dolu yardım çığlıkları yükseliyordu. Fan Changyu halata tutunup aşağı sarktı, arabayı süren muhafızı bir tekmeyle uçurdu ve perdeyi aralayıp güven verdi: "Qianqian korkma, benim!"

Vagonun içinde Yu Qianqian bir eliyle pencere kenarına sımsıkı tutunmuş, diğer eliyle Bao'er'i göğsüne bastırmıştı. Şaşkınlık içinde, "Changyu?" dedi.

Fan Changyu tam cevap verecekken, arabayla yan yana giden bir muhafız kılıcını savurdu. Fan Changyu hemen geriye yattı, kılıç darbesi arabanın kapısına indi.

Fan Changyu bacağını kaldırıp adamın koltuk altına sert bir tekme attı. Adam önce donakaldı, bir sonraki an göğüs kafesinin yarısının o tekmeyle kırıldığını hissetti; acı içinde koltuk altını tutarak atından aşağı yuvarlandı.

Fan Changyu doğrulup dizginleri ele aldı, arabayı geri döndürmeye çalışırken Yu Qianqian'ı teselli etmeyi de ihmal etmedi: "Korkma, seni götürmelerine izin vermeyeceğim!"

Yu Qianqian pencereden dışarı bakıp peşlerini bırakmayan gölge muhafızları gördü ve soğukkanlılıkla konuştu: "Böyle olmayacak Changyu, sen Bao'er'i alıp atla git!"

Daha Yu Bao'er'i Fan Changyu'ya doğru itmeye fırsat bulamadan, arabayı çeken atın ön bacağına bir muhafız tarafından ok sıkıldı.

At acıyla kişneyip ön ayaklarının üzerine kapaklanınca, tüm vagon savrulup ters döndü.

Yu Qianqian ve oğlu vagondan dışarı fırladı. Fan Changyu tüm gücüyle ikisini korumayı başardı ancak kendi sırtı yol kenarındaki kayalara feci şekilde çarptı. Acıdan yüzü bembeyaz kesildi, bir süre yerinden kalkamadı.

O ağır vagon yerde bir süre sürüklendikten sonra ağırlığı uçurumun kenarına bindi ve ön bacağından vurulan atla birlikte uçurumdan aşağı yuvarlandı.

Yu Qianqian sürünerek doğrulduğunda, Fan Changyu'nun sırtındaki giysilerin o kaba kayalara sürtünerek parçalandığını fark etti. Elini attığında avucu sıcak kanla ıslandı; gözyaşları içinde feryat etti: "Changyu, nasılsın?"

Fan Changyu göz kapaklarını güçlükle araladı. Arabayı koruyan o birkaç muhafızın buraya doğru yaklaştığını görünce, Modao kılıcına dayanarak yarı oturur vaziyete geçti. Üç kulaçtan daha az mesafe kalmış olan isimsiz muhafızlara soğuk gözlerle bakıp Yu Qianqian'a emretti: "Çabuk git!"

Yolu kesen diğer dokuz muhafızla çarpışan Kanlı Süvariler, sayı üstünlüğüyle durumu lehlerine çevirmişlerdi. Eğer oraya kadar koşabilirlerse bir şansları olabilirdi.

Yu Qianqian dövüş sanatları bilmediğini ve kalırsa sadece ayak bağı olacağını biliyordu. Gözyaşları içinde Fan Changyu'ya son bir kez baktı ve yüreğine taş basıp Yu Bao'er'in elinden tutarak Kanlı Süvariler'e doğru koşmaya başladı.

Küçük Bao'er ise sürekli arkasına dönüp Fan Changyu'ya bakıyordu. Çocuksu yüzünde sıyrıklardan sızan kan izleri vardı; gözbebeklerine, gün batımında uzun kılıcına dayanıp tüm gücüyle ayağa kalkmaya çalışan Fan Changyu'nun gölgesi düşmüştü. Yu Qianqian'ın tutmadığı diğer elini sımsıkı yumruk yapmıştı.

O gün Lucheng dışında on altı gölge muhafızla çarpışırken, onu canlı yakalamak istedikleri için o kadar dayanabilmişti.

Bugün ise zaten yaralıydı ve tüm güçleriyle saldıran bu beş muhafıza karşı koymak son derece zordu.

Muhafızlardan biri, Fan Changyu'nun dört arkadaşı tarafından oyalandığını görünce doğrudan Yu Qianqian ve oğlunun peşine düştü.

Dağ yolu dikti, Yu Qianqian'ın kat kat elbiseleri koşmasına engel oluyordu; eteğine basıp yere kapaklandı. Telaşla Yu Bao'er'i ileri itip feryat etti: "Bao'er, kaç çabuk!"

Bao'er onu bırakıp tek başına gitmeyi reddediyordu; küçücük bedeniyle annesine destek olup onu kaldırmaya çalıştı.

O sırada muhafız çoktan tepelerine binmişti.

Kanlı Süvariler tarafında bir kükreme duyuldu: "Komutanım!"

Meğer Xie Wu ve Xie Qi bir yerlerden haber alıp atlarıyla yetişmişlerdi.

Yu Qianqian ve oğlunu birlikte götüremeyeceğini anlayan muhafızın bakışları sertleşti ve aniden, hiçbir uyarı vermeden kılıcını Yu Bao'er'e savurdu.

Fan Changyu o tarafta dört muhafızla boğuştuğu için henüz kurtulamamıştı. Belki de annelik içgüdüsüyle, Yu Qianqian kılıcı gördüğü an hiç düşünmeden kendini Yu Bao'er'in üzerine attı.

Kılıç darbesi sırtına indi; fışkıran kan Yu Bao'er'in tüm yüzüne sıçradı.

"Çabuk... git!" Yu Qianqian acı içinde, Yu Bao'er'e bakarak ancak bu iki kelimeyi fısıldayabildi.

Yu Bao'er kanlar içinde yatan annesine bakarken donup kalmıştı.

O adam gerçekten onu ve annesini mi öldürecekti?

Gölge muhafız, Yu Qianqian'ın kendini feda ettiğini görünce o da bir an duraksadı. Qi Min'in talimatlarını hatırlayınca yüzü iyice asıldı; hemen bir şişe kan dindirici toz çıkarıp Yu Qianqian'ın

sırtındaki yaraya boşalttı.

Fan Changyu, Yu Qianqian'ın yere yığıldığını görünce bir kükreme kopardı. Birbiri ardına savurduğu kılıç darbeleriyle etrafındaki dört muhafızı geriletti, ardından hızla koşarak Yu Qianqian'ı yaralayan muhafızı kılıcının tersiyle uçurdu.

Kendinde derman kalmamıştı ama hâlâ Yu Qianqian'ı kucaklayıp kaçmak istiyordu.

Yu Qianqian zayıf bir hareketle Fan Changyu'nun elini tuttu ve gözyaşları içinde vasiyet edercesine konuştu: "Bao'er'i götür... Onu götür, beni öldürmezler ama Bao'er'i öldürürler..."

Fan Changyu, kadının sırtına dökülen o koca şişe ilaca baktı; tam olarak ne olduğunu anlamasa da Yu Qianqian'ın doğru söylediğini sezdi. Son gücünü kullanarak, korkudan donup kalmış Yu Bao'er'i kaptığı gibi Xie Wu ve Xie Qi'nin geldiği yöne doğru koştu.

Fan Changyu ile boğuşan o dört muhafız peşlerine düştü. İkisi Yu Qianqian'ı kaldırıp geri çekilirken, diğer ikisi kollarını kaldırıp Fan Changyu'nun kucağındaki Yu Bao'er'e birkaç gizli ok fırlattı.

Fan Changyu hiç düşünmeden kendi bedenini Yu Bao'er'e siper etti.

"Komutanım!"

Neyse ki Xie Wu ve Xie Qi yetişmişti. Bir kolunu kaybetmiş olan Xie Wu, atından atlayıp tek eliyle kılıcını savurarak gelen okları havada parçaladı.

Xie Qi ise yayını gerip muhafızlara okla karşılık verdi.

Ana yolun sonunda at sesleri gök gürültüsü gibi yankılandı; ormandaki muhafızları temizleyen Xie Shiyi ve diğerleri geliyordu. Kanlı Süvariler tarafından kıstırılan muhafızlar destek birliğinin geldiğini görünce savaşı bıraktılar; yere sis bombaları fırlatıp ortalığı toz duman içinde bıraktılar.

Sis dağıldığında muhafızlardan eser kalmamıştı.

Xie Shiyi telaşla gelip Xie Wu ve Xie Qi'yi görünce heyecanla

bağırdı: "Beşinci abi, Yedinci abi!"

Ardından Fan Changyu'nun sırtının kan revan içinde olduğunu görünce yüzü bembeyaz oldu: "Komutanım, yaralandınız mı?"

Xie Wu ve Xie Qi'nin yüzleri de son derece gergindi. Xie Zheng gitmeden önce tembihlemişti; o yokken Kanlı Süvariler Fan Changyu'nun emrinde olacaktı.

Gideli daha iki gün bile olmamıştı ve Fan Changyu yine bu hale gelmişti.

Asıl yaralı olan Fan Changyu ise durumu pek umursamadı: "Sadece sıyrık, önemli değil."

Kucağında koruduğu, ağlamayan, sızlamayan, sanki ruhu çekilmiş gibi duran Yu Bao'er'e baktı, kaşlarını çatıp onu teselli etti: "Korkma Bao'er, anneni kurtarmanın bir yolunu bulacağım."

Yu Bao'er başını Fan Changyu'nun omzuna gömdü; ağlamıyordu ama dişlerini sıktığı duyuluyordu, küçücük bedeni tir tir titriyordu.

Araba kalmadığı için dönüş yolunda ata binmek zorundaydılar. Yu Bao'er dehşet içindeydi, Fan Changyu'nun eteğini sımsıkı tutmuş bırakmıyordu; Fan Changyu çocuğu önüne alıp birlikte sürdü.

Malikanenin savunması çelikten bir kale gibiydi ama yine de Qi Min'in adamları bir boşluk bulmuştu. Fan Changyu düşünüp taşındı ve Yu Bao'er'i şimdilik ordunun içine saklamaya karar verdi.

Qi Min ne kadar becerikli olursa olsun, koca ordunun içine elini kolunu sallayarak giremezdi ya.

Ordugahına girip Yu Bao'er'i yerleştirir yerleştirmez, Tang Peiyi'den adam geldi; Fan Changyu'yu acil yanına çağırıyordu.

Fan Changyu, Kanlı Süvariler'in şehirden çıkışındaki o büyük gürültünün Tang Peiyi'den gizlenemeyeceğini biliyordu.

Xie Zheng gitmeden önce, eğer işler çıkmaza girerse Tang Peiyi'yi Yu Bao'er'in tarafına çekebileceğini söylemişti ama henüz o noktaya gelmemişlerdi.

Fan Changyu'nun başı ağrıyordu; Yu Bao'er'in kimliğini Tang Peiyi'ye söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. Yaralarını sardırıp öyle geleceği bahanesiyle Tang Peiyi'nin askerini savuşturduktan sonra, sırtındaki yaralarla ilgilenmesi için şifacı kız Ah Hui'yi çağırdı.

Ah Hui ilacı sürdüğü süre boyunca gözyaşı döktü durdu. Fan Changyu mahcup olmuştu, sürekli acımadığını söyleyip kızı teselli etmeye çalışıyordu.

Ah Hui ise, "Komutanım, siz bir cengaver hanımsınız, gözyaşınızı belli etmezsiniz ama bu yaraları görünce benim canım yanıyor, ben sizin yerinize ağlıyorum," dedi.

Fan Changyu ne diyeceğini bilemedi ama Ah Hui o kadar özenli sarmıştı ki, üst vücudu sargılardan neredeyse kımıldamaz hale gelmişti. Tang Peiyi'nin yanına gideceği için sargıları yeniden yaptırmadı.

Fan Changyu bir sedye üzerinde iki muhafız tarafından Tang Peiyi'nin huzuruna taşındığında, Tang Peiyi şaşkınlıktan donakaldı.

Yerinde duramayıp sedyenin yanına geldi: "Komutan Fan, ne oldu sana böyle?"

Fan Changyu bitkin bir sesle, "Şehir dışındaki eşkıya sorunu ciddiydi, bastırmaya çıktım ama talihsizlik eseri uçurumdan yuvarlandım," dedi.

Tang Peiyi onu şehirden neden çıktığını sormak için çağırmıştı ama Fan Changyu zaten "açıklamasını" yapmıştı. Göz göre göre yalan söylüyor olsa bile, bu kadar ağır yaralı birine sorguya çeker gibi soru sormak Tang Peiyi'ye yakışmazdı. "Yılbaşından önce Jizhou'da eşkıya temizliği yapılmıştı, Komutan Fan'ı bu hale getirecek kadar dişli bir çete mi kalmış?" diye sordu.

Fan Changyu solgun bir yüzle, "Dağlık arazi çok karışıktı, bir anlık dikkatsizlikle düştüm..." dedi ve ardından ciğerleri sökülürcesine öksürmeye başladı.

Tang Peiyi elini salladı: "Tamam, tamam! Çabuk git de yaralarını

dinlendir! Sen de ne inatçı çocuksun, madem ağır yaralısın haber gönder yeterdi, kendini sedyeyle taşıtmışsın. Şimdi ordu içinde arkamdan ne konuşurlar kim bilir!"

Fan Changyu sedyenin üzerinde güçlükle selam verdi: "Müsaadenizle..."

Yalan söyleme konusunda hiç becerikli değildi; suçluluk duygusuyla Tang Peiyi'nin yüzüne bile bakamıyordu.

Tang Peiyi kaşlarını çattı: "Bırak şimdi resmiyeti, hemen kendi çadırına dön ve yat!"

Ana karargahtan çıkarıldığında Fan Changyu derin bir nefes aldı; bugünlük durumu kurtarmıştı.

126. Bölüm

Kat kat perdeler görüşü engelliyor, havada asılı kalan ejderha kokusu insanın zihnini uyuşturuyordu.

Yu Qianqian bu kokuya yabancı değildi. Sırtı sanki ikiye bölünmüş gibi sızlıyordu; yumuşak yatakta kıpırdamadan yatıyor, gözleri kapalı, siyah kirpikleri düşük, hâlâ baygınmış gibi yapıyordu.

Odada yankılanan o soğuk ve boğucu ses kulaklarına doldu: "Adamı Xie Zheng mi kaçırdı?"

Masanın önünde diz çökmüş olan gölge muhafız, kan ter içinde el pençe divan duruyordu: "Vatansever Marki'nin adamları, biz Wei Yan'ın köpekleriyle çarpışırken Meng ailesinin eski mensubunu kaçırdılar... Lütfen beni cezalandırın, Efendimiz."

"Çat—"

İnce bir kırılma sesi duyuldu; Qi Min elindeki beyaz yeşim yüzüğü parmaklarıyla ezmişti.

Yüzünün yarısı ışığa ters düşüyor, keskin hatlı çehresi karanlığın içinde tarif edilemez bir kasvetle gölgeleniyordu. Başını yavaşça kaldırdı ve tane tane konuştu: "Başaramadın mı? O halde neden hâlâ canlı gelip karşıma çıkıyorsun?"

Odadaki hava iyice ağırlaştı. Diz çöken muhafızın alnından bir ter damlası yere düştü; telaşla koynundan bir nesne çıkarıp Qi Min'e uzattı: "Wei Yan'ın gizli zindanından Meng mensubunu çıkardığımda kimliğimi açıkladım, o da bana bunu verdi."

Odanın karanlık köşesinde bekleyen bir başka muhafız öne çıkıp adamın başının üstünde tuttuğu nesneyi alarak Qi Min'e sundu.

Nesne bir parmak boyunda, üç parmak uzunluğunda, kapkara bir şeydi. Şekli kaplanı andırıyor, üzerinde kadim yazılar kazılı duruyordu; bu, bir Kaplan Mührü'nün yarısıydı.

Qi Min üzerindeki yazılardan mührün geçmişini hemen anladı,

gözlerini kıstı: "Bu, on yedi yıl önceki Changzhou Kaplan Mührü."

Büyük Yin kanunlarına göre, her bölgenin bir mührü vardı ve ancak saraydan gelen diğer yarısıyla birleştiğinde o bölgenin ordusu harekete geçirilebilirdi.

Diz çöken muhafıza döndü: "Meng mensubu ne dedi?"

Muhafız canını kurtardığını anlayınca hemen cevap verdi: "Efendimizden Meng ailesinin onurunu temizlemesini diledi!"

Qi Min'in kaşları hafifçe kalktı.

Yataktaki Yu Qianqian de tüm dikkatini vermiş, kulak kabartmıştı ama dışarıdaki konuşmalar aniden kesildi.

Qi Min eliyle muhafıza susmasını işaret etti. Perdelerin arkasındaki yataktan gelen o titrek nefes alışları dinlerken dudakları hafifçe kıvrıldı. Birden, "Gidebilirsin," dedi. "Xuanjian'ın o kolunu sen kes. Benim adamımı yaralayanlar, bunun bedelini ödemeli."

Yu Qianqian'ın yüreği ağzına geldi; içindeki bir ses, Qi Min'in bahsettiği Xuanjian'ın Bao'er'i öldürmeye çalışan o muhafız olduğunu söylüyordu.

Dışarıdaki muhafız hiçbir şey sormadan "Emredersiniz" deyip çekildi.

Yu Qianqian kapının kapanma sesini duydu. Qi Min'in neden Jinzhou savaşının gerçeği hakkında konuşmayı kestiğini anlayamıyordu; içi içini yiyordu ama elinden bir şey gelmiyordu.

O ağır ayak seslerinin yatağa doğru yaklaştığını duyunca hemen uyuyor numarasına devam etti.

Kat kat perdeler aralanıp yandaki altın kancalara takıldı.

Yu Qianqian gözleri kapalı olsa bile yatağın etrafındaki ışığın aniden güçlendiğini hissetti.

Yatak bir miktar çöktü; Qi Min'in yatağın kenarına oturduğunu tahmin etti.

Gözlerini açmasa bile, o adamın bir yılan gibi vücudunda gezinen bakışlarını hayal edebiliyordu. Vücudu içgüdüsel olarak kasıldı, yorganın altındaki parmak uçları bembeyaz olana dek sıkılmıştı.

Uyuyor numarası yapmak için elinden geleni yapıyordu ama yatağın kenarında oturan adam, onun titreyen kirpiklerine bakarken alaycı bir gülümsemeyle dudaklarını büktü.

Sırtındaki yaradan dolayı, Qi Min hizmetçilerin üzerini değiştirmesine bile izin vermemişti. Gümüş-kırmızı ipek yorganın arasında, çıplak kalan sırtının bembeyaz teni ve o korkunç kılıç yarası, hırpalanmış bir orkide gibi hüzünlü bir güzellik sunuyordu.

Qi Min, uyuyor numarası yapan kadına bakarken gülümsemesi daha da genişledi; solgun ve serin elini kadının sırtına koydu.

Bir an sonra Yu Qianqian'ın kollarının diken diken olduğunu gördü.

Yu Qianqian artık numara yapamayacağını anlayınca o sulu gözlerini nefretle Qi Min'e dikti: "Çıkar o elini!"

Qi Min elini çekmek bir yana, çenesini kavrayıp yavaşça sordu: "Uyuyor numarası bitti mi?"

Yu Qianqian sanki bir engerek tarafından ısırılmış gibi tiksinerek konuştu: "Bitmeseydi de o gizli planlarınızı mı dinleseydim? Kaplan bile kendi yavrusunu yemezken, sen öz oğlunu öldürmeye kalktın. İnsanlar sana neden sadık kalıyor anlamıyorum; bir gün onların da canını almandan korkmuyorlar mı?"

Qi Min çenesini bıraktı, umursamazca gülümsedi: "O küçük soysuzu öldürmek istememe mi kızdın?"

Yu Qianqian'ın gözlerinde öfke şimşekleri çaktı. Adam aniden ona yaklaştı ve soğuk, alaycı bir sesle fısıldadı: "Sen de o da dizimin dibinde uslu dursaydınız ona dokunmazdım. Ama sen onu alıp kaçtın, hem de Xie Zheng'in eline düştün. O kadar zekisin ki, Xie Zheng'in onu kullanarak beylere hükmedebileceğini biliyor olmalısın."

Yu Qianqian sustu, yüzü biraz daha soldu ama öfkesi dinmedi.

Qi Min’in gözleri buz gibiydi, tıpkı bir yılanınkiler gibi. Dudaklarını Yu Qianqian’ın kulağına yaklaştırıp haince konuştu: "Onu öldürmek isteyen ben değilim, sensin. Beni buna sen zorluyorsun."

Biraz geri çekilip Yu Qianqian’ın korkudan mı yoksa öfkeden mi titrediğini izledi ve acıyan bir sesle ekledi: "Qianqian, o çocuğu asıl ölüme sürükleyen sensin."

"Yalan söylüyorsun!" dedi Yu Qianqian öfkeyle. Heyecandan sırtındaki yarası sızladı, yüzü acıyla buruştu.

Qi Min kaşlarını hafifçe çattı, alaycı tavrını bir kenara bırakıp kadının omuzlarından tuttu: "Kımıldama, yaran açılacak."

Yu Qianqian’ın alnından soğuk terler boşaldı ama aniden acı bir kahkaha attı: "Qi Min, en iyisi beni de öldür, kurtul."

Qi Min’in parmakları kadının omuzlarında kenetlendi, tırnakları neredeyse etine batacaktı. Bir süre sessizce kadının gözlerinin içine baktı ve, "Seni öldürmeyeceğim, sen de ölmeye kıyamazsın," dedi.

Kadını bıraktı, duraksadı ve sesini yumuşattı: "Eğer çocuk istiyorsan, ileride yine olur. İstediğin kadar doğurursun. O çocuk zaten en başından beri yanlış zamanda geldi."

Yu Bao'er, kendisinin bir yedeği olarak dünyaya gelmişti.

Varlığıyla kendisini her an tehdit eden bir çocuğu sevmesi mümkün değildi; onu öldürmemiş olması bile gösterebileceği en büyük merhametti.

Bir varisi olacaktı elbette ama bu, her şeyi geri alıp mutlak güce kavuştuğunda doğacak olan çocuk olmalıydı.

Kendisi için tehdit oluşturan her şeyden nefret ediyordu.

Yu Qianqian’ın gözlerinden bir damla yaş süzüldü; sırtındaki korkunç acıya rağmen adama doğru tiksinerek tükürdü. Gözlerini yumup, "Bugünlerin geleceğini bilseydim, o gün seni o göl kenarında ölüme terk ederdim!" dedi.

Bu sözler üzerine odadaki hava aniden buz kesti.

Qi Min, Yu Qianqian'a soğuk bir gülümsemeyle baktı: "Şimdi pişman olmak için çok geç. Beni o cehennemden çekip çıkaran sensin, şimdi olan her şeye katlanmak zorundasın!"

Büyük adımlarla odadan çıktı; arkasında sadece birbirine çarpan inci perdelerin şıkırtısı kaldı.

Yu Qianqian yorganına sarıldı, ağır yaralı olduğu için yüzü hâlâ bembeyazdı ama kapıya bakan gözleri berrak, sakin ve neredeyse donuktu.

Qi Min kapıdan çıkar çıkmaz dışarıda bekleyen muhafız selam verdi: "Efendimiz."

Qi Min karanlık bir sesle, "Ona iyi göz kulak olun," dedi.

Muhafız saygıyla onayladı. Qi Min uzaklaştıktan sonra kapalı kapıya kısa bir bakış attı. Efendisi her zaman şüpheciydi; Lan ailesi bir varis doğurmasını önerdiğinde bile onlara güvenmemişti. Sadece içerideki o kadın... Efendisine ne büyü yapmıştı bilinmez, bunca yıldır ona hep ayrıcalıklı davranmıştı.

Qi Min birkaç adım attıktan sonra, içeride rapor veren muhafız tekrar yanına geldi; giysilerinde hâlâ birkaç kan lekesi vardı: "Efendimiz, emriniz üzerine Xuanjian'ın bir kolunu kestim."

Qi Min, arkasında kavuşturduğu ellerinde o yarım Kaplan Mührü ile oynuyordu. Muhafızın raporuyla zerre ilgilenmedi, sadece şunu sordu: "O yarım Kaplan Mührü'nün aslı nedir?"

Bir sonbahar yağmuru, bir kat daha soğuk getirir.

Çatı kiremitlerinden süzülen yağmur suları koridorun altında küçük su birikintileri oluşturuyor, soğuk rüzgar su buharını duvar diplerine taşıyordu. Eski kızıl ağaçtan yapılma bina yağmurun etkisiyle koyulaşmış, duvara yaslanan gencin giysilerinin etekleri de ıslanmıştı.

Koridorda asılı olan tunç rüzgar çanı rüzgarla birlikte savruluyor, hüzünlü ve kırık bir ses çıkarıyordu.

İçeriden zaman zaman acı dolu inlemeler yükseliyordu. Xie Zheng

sanki hiçbir şey duymuyormuş gibi, kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmış, aniden bastıran bu sonbahar yağmurunu izliyordu.

Soğuk rüzgar şakaklarındaki saçları savuruyor, kusursuz yüzündeki ince bir yara izi rüzgarla birlikte sızlıyordu. O kısık gözleri, yüzündeki yara kadar keskin ve soğuktu.

Bir süre sonra, içeride tedavi yapan hekim ilaç çantasını omuzlayıp dışarı çıktı. Koridorda bekleyen Xie Zhong hemen öne atıldı: "General Zhu'nun durumu nasıl?"

Xie Zheng'in bakışları da sessizce hekime döndü.

Hekim sessizce başını salladı ve iç çekti: "Bacaklarındaki kas ve kemikler on yedi yıl önce kopmuş, çoktan çürümüşler. Yeniden ayağa kalkması artık imkansız."

Bir bacağını ve bir kolunu kaybetmiş olan Xie Zhong bu acıyı iyi biliyordu. Bir anlık sessizliğin ardından, "Elinden geleni yap," dedi.

Hekim ilaç hazırlamak üzere uzaklaştı.

İçeride hizmet eden bir uşak telaşla dışarı çıktı: "Marki Hazretleri, General Zhu sizi görmek istiyor!"

Yıllardır peşinde olduğu gerçek tam karşısındaydı ama Xie Zheng bir an tereddüt ettikten sonra içeri girdi.

Hekim çürümüş etleri temizleyip yarayı yeniden sarmıştı; odadaki kan kokusu geniz yakıyordu.

Yatakta yatan adamın yüzü sakal içindeydi, saçları kurumuş otlar gibi birbirine girmişti. Işıltılı ve keskin gözleri olmasa, yüz hatlarını seçmek imkansızdı.

İki bacağı da kırıktı; gün yüzü görmeyen o zindanda on yedi yıl geçirdiği için bacakları bir deri bir kemik kalmıştı.

Xie Zheng, vaktiyle Meng叔远 (Meng Shuyuan) emrinde babası için savaşmış olan bu eski generale baktı ve sadece şunu dedi: "General Zhu, evinize döndünüz."

Zhu Youchang, Xie Zheng'e dik dik baktı ve birden hıçkırarak ağlamaya başladı: "On yedi yıl... Tam on yedi yıl geçti! General Xie'nin soyundan gelen biri, nasıl da böyle heybetli büyümüş! Ben koca Zhu... Ölmeden evvel... Generalin evladını yeniden görebildim ya!"

Acısı o kadar büyüktü ki, eski bir savaşçı olmasına rağmen yatağın kenarına yumruklarını vurarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Xie Zhong topallayarak yaklaşıp Zhu Youchang'a destek oldu, gözleri dolarak sordu: "General Zhu, lütfen metin olun. Neden Wei Yan tarafından on yedi yıl boyunca hapsedildiniz? O zamanki erzak gecikmesinin ardında başka bir iş mi vardı?"

Erzak gecikmesi lafı geçer geçmez Zhu Youchang'ın öfkesi uyandı: "O Wei Yan denilen aşağılık herif! General Meng'e yapılan haksızlık arşı titretir! Zavallı general kahrından öldü, Meng ailesinin sadık ve yiğit fertlerinden geriye tek bir can bile kalmadı!"

127. Bölüm

Dünya bilir ki, Meng Shuyuan'ın iki oğlu da savaş meydanında can vermişti. Sadece küçük kızı, ordudaki genç bir subayla evlenmişti; ancak Meng Shuyuan'ın Luocheng'de canına kıymasından sonra, o küçük kızı tapınaktaki ibadetinden dönerken at arabasının uçurumdan yuvarlanması sonucu hayatını kaybetmiş, cesedi bile bulunamamıştı.

Daha sonra saray hükmünü vermiş; Meng Shuyuan'ın savaş stratejisini hiçe sayarak Luocheng'deki afetzedeleri kurtarmaya gittiğini, bu yüzden erzak sevkiyatını geciktirerek Xie Linshan ve Veliaht Prens Chengde'nin Jinzhou'da ağır bir yenilgi almasına sebep olduğunu ilan etmişti. Halk Meng Shuyuan'a beddua ederken en çok "Meng sülalesinin soyu kurumayı hak etti" diyordu.

Xie Zhong, Xie ailesinin sadık bir neferiydi; Jinzhou katliamının suçlusu ilan edilmenin ne kadar ağır bir yük olduğunu biliyordu. Zhu Youchang'ın "Meng Shuyuan suçsuz" dediğini duyunca kalbi sızladı. Tam onu teselli edecekken, o ana dek sessiz kalan Xie Zheng aniden konuştu: "Meng ailesinin soyu hâlâ devam ediyor."

Bu sözler üzerine sadece Zhu Youchang değil, Xie Zhong bile donakaldı.

Zhu Youchang sakat bacaklarını unutup yataktan fırlamaya kalktı, neyse ki Xie Zhong onu zamanında tuttu.

"Yalvarırım Marki Hazretleri söyleyin, General Meng'in torunu nerede? Lihua kardeşim... O yaşıyor mu?" Zhu Youchang ellerini birleştirip Xie Zheng'e yalvardı; yüzünde hem ağlıyor hem gülüyor gibi garip bir ifade vardı, gözyaşları sakallarının arasına karışıyordu.

Xie Zheng, Meng Shuyuan'ın kızının adını bilmiyordu ama "Lihua" ismini duyunca aklına hemen Lin'an kasabasındaki o mezar taşında yazan "Lihua" ismi geldi. Lihua, yani Armut Çiçeği; belli ki Fan ailesi bela çekmemek için gerçek isimlerini bile kullanmaya cesaret edememişti.

Zhu Youchang'ın umut dolu bakışlarıyla karşılaşan Xie Zheng bir an duraksadı ve, "General Zhu, başınız sağ olsun. General Meng'in kızı artık hayatta değil, geriye iki kız torunu kaldı," dedi.

Zhu Youchang, Meng Shuyuan'ın en güvendiği generallerinden biri olarak onun çocuklarıyla çok yakındı. Meng Lihua onun gözü önünde büyümüştü. Öldüğünü tahmin etse de Xie Zheng'in "soy devam ediyor" sözüyle bir an umutlanmıştı. Şimdi onun öldüğünü duyunca acısı tazelendi, yüzünü elleriyle kapayıp hıçkıra hıçkıra ağladı.

Xie Zhong, Xie Zheng'in Meng ailesi hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bildiğine anlam veremiyordu. Marki'nin mizacını bilirdi; eskiden yanında çalışanlar ismini bile anmaya korkardı. Nasıl olmuştu da her şeyi bu kadar ince ayrıntısına kadar öğrenmiş ve kimseye tek kelime etmemişti?

Xie Zhong'un kaşları çatıldı, sormak istedi ama zamanı olmadığını biliyordu. Zhu Youchang'ın omzuna dokunup, "Lütfen metin olun," dedi.

Zhu Youchang da Xie Zheng'in konumunu düşününce, gerçeği bilmeden önce Meng ailesinden nefret etmesi gerektiğini biliyordu. Bu kadar şeyi bildiğine göre, yoksa intikam için mi peşlerine düşmüştü?

Bu düşünceyle Zhu Youchang'ın yüreği ağzına geldi, acısını bastırıp Xie Zheng'e sordu: "Affınıza sığınarak soruyorum Marki Hazretleri, o iki yeğenim şimdi neredeler?"

Xie Zheng cevap verdi: "Şu an güvendeler. Büyük olanı on altı yaşında. İsyancılar Lucheng'i kuşattığında, ordu nehrin önünü kesip onları suya gömmeyi planlarken, o gece yağmurunda dağları aşıp düşman gözcülerini avladı. Sonra orduya erzak taşırken İsyancı Kral Changxin'in en güçlü generali Shi Hu'nun kellesini aldı. Bilge Tao Yi'yi manevi babası belledi ve onun referansıyla orduya girdi..."

Xie Zheng'in alçak ve vakur sesiyle anlattığı her sahne, Fan Changyu'nun geçtiği o yollar zihninde canlanıyordu.

Yixian Geçidi'nde karşılaştıklarında yatağının başında nasıl hıçkıra

hıçkıra ağladığı; cesetlerle dolu savaş meydanında elinde kasap bıçağıyla nasıl heybetli durduğu...

Ordu yolu çetindi; çektiği sancıları, döktüğü kanı ve gözyaşını en iyi o biliyordu.

"Chongzhou savaşında sağ kanat öncü birliğine komuta etti, General He Jingyuan'ı ölümün kıyısından kurtardı ve İsyancı Kralı atının üzerinde cansız bıraktı. Beşinci derece Komutan unvanını aldı. Lucheng kuşatmasında ise adının Meng Changyu olduğunu haykırarak şehri ölümüne savunmak için gönüllü oldu; atalarının onurunu temizlemek için canını vermeye hazır olduğunu söyledi."

Zhu Youchang bunları dinlerken gözyaşları sel olup akıyordu.

Xie Zheng sözünü bitirdiğinde adam bir süre hıçkırıklardan konuşamadı. Sonra titreyen bir sesle, "Bu generalin kanıdır, generalin asil kanıdır!" dedi.

Xie Zhong da büyük bir şaşkınlık içindeydi. Kuzeybatı'da bir kadın generalin türediğini duymuştu ama onun Meng Shuyuan'ın torunu olacağı ve Marki'nin bunu en başından beri bildiği aklının ucundan geçmezdi.

Kendi kendine, "Yoksa Marki en başından beri erzak sevkiyatı meselesinin bir kumpas olduğunu biliyor muydu?" diye düşündü.

Daldığı için Zhu Youchang'ı tutmayı unuttu ve adam yataktan aşağı yuvarlandı.

Zhu Youchang'ın bacakları sakattı, elleriyle yere tutunarak diz çökme pozisyonuna geldi ve Xie Zheng'in önünde secde etti.

"General Zhu, ne yapıyorsunuz? Hemen kalkın!" Xie Zhong onu kaldırmaya çalıştı ama adam kalkmadı.

Xie Zheng de bu ani hareket karşısında şaşırmıştı, bir an geri çekilemedi. Eğilip adamı bizzat kaldırmak istedi: "General Zhu, ne diyecekseniz ayakta deyin."

Zhu Youchang kalkmadı. Savaş meydanında bacakları koparken tek damla yaş dökmeyen bu yiğit adam, bugün hıçkıra hıçkıra

ağlıyordu.

"Bu secde, Meng ailesi adına Marki'ye olan minnetimdir. Marki Hazretleri, gerçeği bilmediği halde o çocuğun orduda yükselmesine izin vermiş ya... Ben Zhu, Marki'nin bu asaletine ve adaletine minnettarım!" dedi.

Xie Linshan'ın bedeni Jinzhou surlarına asıldığında tüm halk ağlamış, Kuzeyli barbarlara lanet okumuştu. Xie Zheng onun öz oğluydu; Jinzhou faciasının sorumlularına duyduğu nefret halktan kat kat fazlaydı.

Zhu Youchang, Xie Zheng'in Meng torununa nasıl bu kadar önyargısız yaklaştığını anlayamıyordu; o an kalbi sonsuz bir saygı ve minnetle doldu.

Xie Zheng, adamı kaldıran ellerini bir an duraksattı ve sordu: "General Zhu, o yılların asıl gerçeği nedir?"

O günleri hatırlayınca Zhu Youchang dişlerini gıcırdattı: "O zamanlar General Meng'in emre karşı gelip erzak geciktirmesi diye bir şey yoktu! Asıl mesele, orduya eşlik eden On Altıncı Prens'in şan şöhret peşinde koşmasıydı! Luocheng'i sadece birkaç bin barbarın koruduğunu ve on binlerce halkın içeride mahsur kaldığını görünce generalin emrini dinlemedi, şehri kurtarmak için ısrar etti. Sonunda On Altıncı Prens esir düştü; barbarlar prensin hayatına karşılık ordunun tüm erzaklarını istediler, aksi takdirde prensin kanıyla sancaklarını boyayacaklarını söylediler!"

Xie Zhong'un yüzü buz kesti, Xie Zheng'in bakışları karardı.

Çünkü On Altıncı Prens'e dair her şey, sanki tarihten silinmiş gibiydi; hiçbir kayıtta onun Luocheng'deki varlığına dair tek bir satır yoktu.

Xie Zheng, Jinzhou davasını gizlice yeniden araştırırken saray arşivlerine bakmış, orada da General Meng'in emre karşı gelip halkı kurtarmaya gittiği, başarısız olup prensin ölümüne sebep olduğu ve korkudan intihar ettiği yazıyordu.

Oysa Luocheng'deki barbar birliği o kadar da güçlü değildi; sayıları

azdı ve ikmal yolları kesikti.

Saray o zaman Luocheng'i önemsememişti çünkü Jinzhou cephesi çok daha tehlikeliydi. Jinzhou kapısını tutup düşmanı dışarıda bıraktıktan sonra Luocheng'i temizlemek çocuk oyuncağı olurdu.

Xie Zheng'in bunca yıl Meng Shuyuan'dan nefret etme sebebi de buydu.

Luocheng kurtarılmasaydı çok kişi ölürdü ama Jinzhou düşerse tüm ülke kapılarını açar ve on katı insan can verirdi.

Meng Shuyuan'ın bir anlık merhameti, geri dönülemez bir hataya sebep olmuştu sanıyordu.

Demek ki Meng Shuyuan o zaman durumu göremediği için değil, On Altıncı Prens işin içine girdiği için dönmüştü?

Xie Zhong kaşlarını çatarak sordu: "General Meng, On Altıncı Prens'i kurtarmak için mi erzak sevkiyatını geciktirdi?"

Zhu Youchang telaşla atıldı: "General Meng, Büyük General'in en güvendiği adamıydı, nasıl bu kadar düşüncesiz olabilir? General Xie'nin sadık neferi olarak siz de generalimizin karakterini bilirsiniz!"

Xie Linshan "Vatan Muhafızı Büyük General" unvanına sahipti; tüm ülkede bu unvanı taşıyan tek kişi oydu. Xie Zhong onun özel muhafızıydı ve Zhu Youchang ona eski rütbesiyle hitap ediyordu.

Xie Zhong bu sözlerle biraz rahatladı.

Zhu Youchang hınçla devam etti: "Marki Hazretleri o zaman çok küçüktü, On Altıncı Prens'in İmparator tarafından ne kadar çok sevildiğini bilmezdi ama Xie Zhong bilir."

Xie Zhong başıyla onayladı: "On Altıncı Prens'in anne tarafı çok güçlüydü; annesi Cariye Jia sarayın gözdesiydi. Halk arasında, Veliaht Prens Chengde bu kadar erdemli ve sevilen biri olmasaydı, İmparator'un On Altıncı Prens'i veliaht yapacağı konuşulurdu."

Xie Zheng sesini çıkarmadı, gözlerini hafifçe indirip bakışlarını

gizledi.

Böylesine kudretli bir prensin on yedi yıl sonra adının bile anılmıyor olması çok tuhaftı.

Zhu Youchang devam etti: "General Meng, prensin hayatını riske atamazdı ama erzak sevkiyatını da aksatamazdı. Hemen başkente acil ulak gönderip ne yapılması gerektiğini sordu. Bu sırada ordunun büyük kısmına erzakla birlikte Jinzhou'ya devam etme emri verdi, kendisi sadece küçük bir birlikle Luocheng çevresinde kaldı."

"İki gün sonra başkentten bir Kaplan Mührü ve Wei Yan'ın bizzat yazdığı bir mektup geldi." Wei Yan'ın adı geçince Zhu Youchang'ın çenesi kasıldı, sanki adamın etini çiğnemek istiyordu: "O aşağılık herif mektubunda, İmparator'un derhal Luocheng'e gidip prensi kurtarması gerektiğini, erzak sevkiyatının ise Chongzhou ordusu tarafından devralınacağını yazmıştı."

Chongzhou, Luocheng ile Jinzhou'nun tam ortasındaydı. Her iki taraf da acil durumdaydı; Meng'in ordusunun Luocheng'e dönmesi ve Chongzhou ordusunun erzakları Jinzhou'ya taşıması en mantıklı çözümdü.

Xie Zheng aradaki boşluğu hemen yakaladı: "Sadece Wei Yan'ın mektubuyla, ortada bir ferman bile yokken General Meng nasıl inandı?"

Zhu Youchang alışkanlıkla koynunu yokladı, bir şey bulamayınca öfkeyle yatağa vurdu: "Askeri mühür vardı! Zindandan kaçırıldığımda biri Veliaht Prens Chengde'nin adamı olduğunu söyledi. Sağ çıkamayacağımdan korkup mührü ona verdim, General Meng'in onurunu temizlemesi için yalvardım!"

Xie Zheng, Qi Min'in adamları ile Wei Yan'ın ölü askerleri çarpışırken Zhu Youchang'ı kaçırmıştı; Qi Min'in de işin içinde olduğunu biliyordu.

"On yedi yıl önceki kayıtları inceledim," dedi Xie Zheng. "Jinzhou düşmeden önce saraydan yeni bir Kaplan Mührü çıkarıldığına dair hiçbir kayıt yok."

Zhu Youchang heyecanla bağırdı: "Vardı! O nankör Wei Qilin bizzat mührü ve mektubu getirmişti! Chongzhou mührünü tanımazdım ama Changzhou mührünü generalin tanımaması imkansızdı. İki yarım mühür birbirine tam oturduğunda general emin oldu ve Luocheng'e yöneldi!"

Gerçekler birer birer ortaya dökülürken Xie Zheng olağanüstü bir sakinlik içindeydi: "Aynı anda iki bölgenin mührü kullanılmış, neden ferman yoktu?"

Zhu Youchang acı içinde anlattı: "Wei Qilin o nankör, On Altıncı Prens'in böyle bir hata yapmasının İmparator'u zor durumda bırakacağını, eğer ferman çıkarsa suçun resmileşeceğini söyledi. Ferman olmadan mühürle iş halledilirse, hem Jinzhou korunur hem prens kurtulurdu; böylece mesele kapanırdı. Herkes prensin ne kadar sevildiğini biliyordu; mührü görünce ve Wei Yan'ın mektubunu okuyunca o yalanlara inandık!"

Xie Zheng aniden sordu: "Wei Qilin, General Meng'e ihanet mi etti?"

Zhu Youchang dişlerini sıkarak, "Wei Qilin zaten Wei Yan'ın beslediği bir köpekti! General Meng mührü görünce erzakları yolda güvenli bir yere bırakıp tüm ordusuyla Luocheng'e daldı. Wei Qilin ise güya Chongzhou'ya asker çağırmaya gitti. Ama biz Luocheng'de günlerce çarpışırken aldığımız tek haber Jinzhou'nun düştüğü, Veliaht Prens ve Büyük General'in can verdiği oldu!"

Zhu Youchang hıçkırıklara boğuldu: "Erzakları götürecek hiçbir Chongzhou birliği gelmemişti! Jinzhou'daki askerler açlıktan takatsiz kalmış, barbarlar tarafından hayvan gibi boğazlanmışlardı!"

Xie Zhong bu korkunç gerçeği dinlerken nefesi kesildi.

Her şey Wei Yan'ın parmağı olduğunu gösteriyordu.

Oysa Xie Zheng, hiçbir şeyden habersizken Wei Yan'ın dizinin dibinde büyümüş, ona on küsur yıl boyunca "dayı" demişti!

Xie Zhong endişeyle Xie Zheng'e baktı. Gencin yüzü gölgede kalmıştı, ne hissettiği belli olmuyordu. Sadece şunu sordu: "Wei Qilin bir daha dönmedi mi?"

Zhu Youchang nefretle, "Eğer dönseydi onu kendi ellerimle parçalardım!" dedi.

Hâlâ bir şeyler eksikti.

Xie Zheng, Wei Yan'ın adamlarının Fan Changyu'nun evinde aradığı o mektubu hatırladı ve sordu: "General Meng ölmeden önce Kaplan Mührü dışında bir şey demedi mi?"

Zhu Youchang o günü hatırlarken kalbi yeniden dağlandı: "Jinzhou'nun düştüğü haberi sabah ulaştı. Generalin çadırına gittiğimizde dünyası yıkılmıştı, tek kelime etmiyordu. Kendine bir şey yapmasından korkup başında bekledim; işte o an mührü bana verdi."

"General dedi ki; 'Bugünden itibaren Changzhou Kaplan Mührü kayıptır. Doğru zaman gelene dek onu saklayın.'"

"Ne demek istediğini anlamamıştım. Sadece bir kap yemek getirmek için arkamı döndüğümde, general çadırda Jinzhou'ya doğru diz çöküp canına kıymıştı..."

Zhu Youchang hıçkırarak devam etti: "Sonra sarayın suçlamaları geldi. General mühürle emir aldığı için Luocheng'e gitmişti ama kayıtlara 'emre itaatsizlik' olarak geçti!"

On yedi yıl sonra bile Zhu Youchang tüm ciğeriyle haykırıyordu: "General Meng'e haksızlık edildi!"

Dışarıda yağmur dinmemişti, açık pencereden giren soğuk rüzgar odayı donduruyordu; sanki gökyüzü de Meng ailesinin bu büyük dramına ağlıyordu.

Xie Zheng, Zhu Youchang'ı kaldırdı. Yüzü sakin görünse de yanındaki yumruğu sımsıkıydı: "General Zhu, elinizde mühür gibi bir kanıt varken neden yıllarca sessiz kaldınız?"

Zhu Youchang acıyla, "Denedim! Başkente gidip her şeyi anlatmak istedim ama General Meng'in tüm adamlarının rütbeleri söküldü, her birimiz bir yere sürüldük! İmparator'un huzuruna çıkma şansım kalmadı. Veliaht Prens'in sarayının bu işi araştıracağını umdum ama sonra o büyük yangın çıktı; Veliaht Prenses ve torun yangında

can verdi..."

Zhu Youchang yatağa vurdu, yüzü acı içindeydi: "Tek umudum General Xie'nin eski adamlarıydı. İlk başta Wei Yan'dan şüphelenmemiştim, sonuçta General Xie'nin eşi onun öz kız kardeşiydi! Ama General Xie'nin cenazesi vesilesiyle onun adamlarıyla irtibat kurup her şeyi anlattığımda, Xie Hanım kulak misafiri oldu. Mesele ortaya çıkınca Wei Yan bizi zindana attı; Xie Hanım ise ölümü göze alarak Wei Yan'ı canımızı bağışlaması için zorladı!"

"Kim bilebilirdi ki bu esaretin on yedi yıl süreceğini!" diye feryat etti Zhu Youchang.

Soğuk rüzgar ve yağmur odaya dolarken Xie Zheng'in saçları savruldu. Yüzü bembeyazdı; neredeyse sadece kendisinin duyabileceği bir fısıltıyla, "Anne," dedi.

Xie Zhong'un da rengi attı, dehşet içinde mırıldandı: "Demek Hanımefendi bizi bu yüzden Huizhou'daki eski malikaneye gönderdi? Bizi bu işe bulaştırmamak için... Peki Hanımefendi'nin ölümü..."

Xie Zhong sözünü bitiremedi, acı dolu gözlerle Xie Zheng'e baktı.

Xie Zheng'i Wei Yan'ın yanına, onun terbiyesine göndermek de Hanımefendi'nin kararıydı, değil mi? Wei Yan'ın bu çocuğun varlığından tamamen emin olması ve şüphelenmemesi için...

Xie Zheng'in dudakları buz gibi bir çizgi halini aldı. Damarları fırlamış yumruğunu odadaki sapasağlam masaya öyle bir indirdi ki, masa bir odun yığınına döndü. Boğazından sonsuz bir nefret ve kan donduran bir hınçla o isim döküldü: "Wei Yan—"

128. Bölüm

Zhu Youchang, Qi Min ve Li ailesinin el altından çevirdiği işlerden henüz habersizdi. Öfkeyle gürledi: "Lordum, madem büyük imparatorluk torunu hâlâ hayatta, ben şahidim; elindeki Kaplan Mührü de delildir. Bu Wei Yan denen alçağı deviremeyeceğimizden korkmam!"

Xie Zhong da Meng amcanın bunca yıl maruz kaldığı haksızlık ve iftiralara içerliyordu ancak dışarıdan bir göz olarak daha itidalliydi. "Lordum, General Zhu; o günleri iyice bir düşündüğümüzde hâlâ pek çok karanlık nokta var," diye uyardı. "Wei Yan'ın yöntemleri çok sinsidir, her adımı ince eleyip sık dokumalıyız."

Xie Zheng ve Zhu Youchang sessiz kalınca devam etti: "Wei Qilin, Wei ailesinin sadık bir adamıydı, sonra da General Meng'in damadı oldu. Changzhou'dan getirdiği Kaplan Mührü gerçekse ve Lordum siz bugün kayıtlarda o mührün kullanımına dair hiçbir iz bulamıyorsanız, bunun iki açıklaması olabilir: Ya o mühür, On Altıncı Prens'in hatasını örtbas etmek için bizzat merhum imparator tarafından gizlice verildi ve Savaş Bakanlığı kayıtlarına geçirilmedi... Ya da Wei Yan, o zamanlar bile Savaş Bakanlığı'nın mührünü gizlice kullanabilecek kadar gücü elinde topluyordu!"

Dışarıda fırtına dinmemişti. Yağmurun nemli soğuğu havaya sinmiş, odayı kasvetli bir ağırlıkla kaplamıştı. Jinzhou katliamının ardındaki gerçekler ve annesinin asıl ölüm sebebi, Xie Zheng'in şakaklarındaki damarları şişirmiş, beynine keskin ağrılar saplıyordu.

Solgun yüzünde bıçak sırtındaki karı andıran buz gibi bir ifade vardı; göz pınarlarında ise belli belirsiz kan çanağına dönmüş kızıllıklar seçiliyordu. "General Meng'in erzak sevkiyatını geciktirmek için bunca zahmete girmeleri..." dedi sesi buz keserek. "Asıl amaçları Jinzhou'nun düşmesini sağlamaktı."

Daha doğrusu, Veliaht Prens Chengde'nin ölmesini istiyorlardı.

Jinzhou düştüğünde Büyük Yin İmparatorluğu'nun ne hâle geleceğini herkes biliyordu.

Veliaht Prens Chengde o savaşta ölmese bile, saraya döndüğünde tahtından feragat etmek zorunda kalacaktı.

Xie Linshan, bu taht kavgasının kurbanı olmuştu.

Xie Zhong, Xie Zheng'in uyarısıyla taşları yerine oturttu ve dehşetle mırıldandı: "Yoksa On Altıncı Prens, Veliaht Prens Chengde'nin Jinzhou'da ölmesini sağlamak ve tahtı ele geçirmek için mi kendini bile isteye tehlikeye attı?"

Zhu Youchang kaba saba bir adamdı, zihni Xie Zhong kadar kıvrak değildi. "Ama bu çok büyük bir kumar!" dedi şaşkınlıkla. "Kendini aslanın ağzına atarken, babası olan imparatorun onu kurtarmak için her şeyi yapacağından nasıl bu kadar emin olabildi?"

Nitekim On Altıncı Prens, Luocheng'de can vermişti.

Luocheng savunması kolay, saldırısı zor bir kaleydi. Jinzhou'nun düştüğü haberi oraya ulaştığında, imparatorluk ordusu yas evine dönmüştü. Veliaht Prens ve Xie Linshan ölmüş, askerin morali çökmüştü.

İçerideki Beijue casusları, ordularının önünün açıldığını anlayınca On Altıncı Prens'i rehin tutmanın bir anlamı kalmadığını görüp onu kurban ederek sancaklarını dikmişlerdi.

Halkın en sevdiği veliaht ve imparatorun en gözde oğlu ölmüştü. Zhu Youchang, Jinzhou'nun düşüşünün ardındaki sebebin göründüğünden çok daha derin olduğunu o an fark etti.

Xie Zhong da Zhu Youchang'ın sözlerinden sonra önceki tahmininin zayıf kaldığını hissetti.

Düşünceli bir tavırla, "Eskilerin dediği gibi, 'Balıkçıl ile midye kavga eder, balıkçı kârlı çıkar,'" dedi. "O zamanlar imparator On Altıncı Prens'i el üstünde tutuyordu. Veliaht Prens Chengde ise ordunun güvenini kazanmak için bizzat Jinzhou'ya gitmişti. On Altıncı Prens de askeri başarıdan pay kapmak için imparatora yalvarıp erzak denetçisi olarak peşinden gitmişti. Sonunda ikisi de öldü..."

Aniden Xie Zheng'e baktı: "Yoksa o taht için başka bir prens mi suları bulandırdı?"

Zhu Youchang biraz düşününce dişlerini sıkarak gürledi: "Wei Yan! Kesinlikle Wei Yan! Veliaht Prens ve On Altıncı Prens öldükten sonra imparator kederinden hastalanıp vefat etti. Wei Yan da hemen araya girip hiçbir dayanağı olmayan On Dokuzuncu Prens'i tahta çıkardı! O aşağılık mahluk, güç uğruna öz kız kardeşine ve eniştesine bile acımadı! Halkın tepkisinden korkmasa, o tahta kendi otururdu!"

Kederi taşan Zhu Youchang, çatallı sesiyle hıçkırıklara boğuldu: "Wei Qilin, Wei Yan'ın yetiştirdiği sadık bir köpekten farksızmış! General Meng ona ne kadar iyi davranmıştı oysa! Lihua kız kardeşimiz o sırada hamileydi; Wei Yan'ın General Meng'e kurduğu bu tuzağa yardım etmeye nasıl eli vardı?"

Xie Zheng'in, Wei Qilin yüzünden Meng ailesinin geri kalanına cephe almasından korkarak ekledi: "Lordum, eğer Lihua'nın bıraktığı çocukta Wei Qilin'in kanı varsa bile, onu Wei ailesinden saymayın. Meng ailesi o nankör köpeği asla kabul etmez! O çocuk Meng ailesinin kanını taşır!"

Xie Zheng, Meng Qilin'in adı her geçtiğinde solgun yüzünde hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. Kirpikleri düşük, sadece sordu: "Wei Yan'ın General Meng'e yazdığı o mektup, suçunu kanıtlamaya yeter. General Zhu, o mektubun nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Zhu Youchang kendini suçlayarak yanıtladı: "Jinzhou düştüğünde ordu darmadağındı. Wei Yan'ın General Meng'e iftira atacağını o an kestiremedim. Mektubun bu kadar önemli olacağı aklıma gelmedi. Hesap sorma vakti geldiğinde aradım ama çoktan kaybolmuştu..."

Xie Zheng'in başı hâlâ şiddetle ağrıyordu, istemsizce kaşlarını çattı.

Mektup en sonunda Wei Qilin'in eline geçmişti. Arada neler yaşanmıştı? Zhu Youchang da bunu bilmiyordu.

Yüzü ne kadar solgunsa, ifadesi o kadar sakindi. İstediği cevapları almıştı. "Wei Yan'ın isyancılarla iş birliği yaptığı Li ailesi tarafından ifşa edildi. Yakında imparatorluk huzurunda hesap verecek. General Zhu, siz şimdilik dinlenmenize bakın. On yedi yıllık o kanlı borcu, o Wei köpeğinden tek tek tahsil edeceğim!"

Zhu Youchang'ın yanından ayrıldıktan sonra Xie Zhong, Xie Zheng'in peşinden ayrılmadı, birkaç kez bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sustu.

Yağmur dinmeye başlamıştı. Saçaklardan süzülen sular, inci dizisi gibi ince damlalara dönüşmüştü.

Xie Zheng, koyu renkli cübbesi içinde, bir elini arkasına atmış, bahçedeki gür yeşil bambulara bakıyordu. O asil duruşunun altından taşan boğucu ve karanlık öfke, insanın kanını donduracak cinstendi.

Xie Zhong tereddüt etse de sonunda sessizliği bozdu: "Lordum..."

Xie Zheng gözünü bile kırpmadan, "Peşimden gelme, çekilebilirsin," dedi.

Xie Zhong nadir görülen bir cüretle devam etti: "Hanımefendi'nin o zamanki kararı, belli ki sizi korumak içindi. Başka çaresi yoktu. Lordum, lütfen kendinizi harap etmeyin. General ve Hanımefendi, sizin bugünkü kudretinizi görseler huzur içinde uyurlardı."

Xie Zheng'in bakışları aniden keskinleşti: "Çık dışarı."

Xie Zhong, Xie Zheng'in kaskatı kesilmiş sırtına bir an bakıp içinden derin bir ah çekti.

Biliyordu; annesinin intiharı, Xie Zheng'in ruhunda kördüğüm olmuş bir yaraydı.

Gerçeklerin ortaya çıkması, Xie Zheng için acıyı dindirmek yerine daha da katmerlemişti.

Geçen onca yıl boyunca, annesinin zayıflığından nefret etmiş, onu düşmanının elinde büyümeye terk ettiği için ona içerlemişti.

Oysa annesi, Wei Yan'ın planlarını öğrendikten sonra Zhu Youchang'ı ve Xie ailesinin eski adamlarını korumak için canına kıymıştı.

Wei Yan, Zhu Youchang ve diğerlerini ömür boyu hapsedebilirdi ama öz kız kardeşini sonsuza dek kapatamazdı. Annesi hayatta

kaldığı sürece, Xie Zheng gerçeği bir gün mutlaka öğrenecekti.

Wei Yan'ın yöntemleri belliydi; kökten temizlik yapardı.

Annesi, Xie Zheng yaşasın diye ölümü seçmişti. Wei Yan'a bıraktığı vasiyetle oğlunu onun gözü önünde büyüterek, celladının ona güvenmesini sağlamıştı.

Bir yıl önce Xie Zheng o söylentileri duyup Jinzhou davasını deşmeye başladığında, Wei Yan gerçekten de onu Chongzhou'daki isyan bastırma savaşında ölüme yollayacak bir tuzak kurmuştu.

Onca yıl hem nefret ettiği hem de özlediği annesi, aslında onun için ölmüştü. Xie Zhong, genç yaşından beri koca bir ailenin onurunu omuzlarında taşıyan bu adamın içindeki fırtınayı hayal bile edemiyordu.

Xie Zheng'in karakterini biliyordu; ne kadar teselli verirse versin fayda etmeyecekti. Eğilerek selam verdi ve sessizce uzaklaştı.

Koca koridorda Xie Zheng tek başına kaldı. Soğuk bir rüzgar esti, ince yağmur damlalarını yüzüne savurdu. Solgun teninde buz gibi bir ıslaklık kaldı.

Xie Zheng bir sütuna yaslanıp korkuluğa oturdu. Koyu renkli uzun kirpikleri bir yelpaze gibi yarı kapalıydı. Gözlerini, bambu yapraklarında biriken ve ağırlığına dayanamayıp yere süzülen yağmur damlalarına dikmişti.

Hatırlamaya çalıştı, zorladı kendini ama o kadının yüzünü bir türlü gözünün önüne getiremedi. Zihninde sadece şefkatle gülümseyen silik bir gölge vardı; sanki dünyadaki hiçbir günah onun yanında affedilmez değildi.

Fakat annesinden kalan son hatıra, kapı eşiğinde dururken odanın ortasında havada asılı duran o etek uçlarıydı.

Bu sahne sayısız gece uykularını haram etmiş, kan ter içinde kabuslardan uyanmasına sebep olmuştu.

Onu bencil ve zayıf sanmıştı; oysa annesi, o yaşasın diye gitmişti.

Rüzgar, alnındaki saçları göz kapaklarına savurdu. Xie Zheng başını hafifçe yukarı kaldırıp elini gözlerinin üzerine koydu. Uzun bir süre, heykel gibi kıpırdamadan öylece kaldı.

Wei Malikanesi.

Bu sonbahar yağmuru, sanki dünyanın tüm kirini pasını yıkamak istiyordu.

Malikanenin görkemli kapısında iki fener yanıyordu; gece karanlığındaki ağaçların gölgesinde, vahşi bir hayvanın kanlı gözleri gibi parlıyorlardı.

Çalışma odasının penceresi önündeki yabani papatyalar, soğuk rüzgar ve yağmur altında dimdik duruyordu. İnce sapları büyük bir dirençle ayaktaydı; bu bir asalet miydi yoksa inat mı, belli değildi.

Tüm saray, Wei Yan'ın papatyaları sevdiğini bilirdi. Ama o nadide türleri değil, dağda bayırda yetişen yabanileri severdi.

Malikanede en çok bu papatyalar vardı. Öyle arsızca yayılıyorlardı ki, uşaklar biraz ihmal etse bahçedeki diğer tüm çiçeklerin yaşam alanını gasp ediyorlardı.

Masadaki loş ışığın altında, güçlü bir gövdeye sahip yaşlı bir adam fırçasını kağıda sürüyor, bu serin gecede üzerinde sadece ince bir giysi olmasına rağmen hiç de zayıf görünmüyordu.

Aşağıda diz çöken adam, soğuk terler dökerek olan biteni rapor ediyordu: "...Zindanı basmaya gelen iki grup vardı. Yıllardır aradığınız Changzhou mührünü Zhu Youchang, sakat bacağına dikerek saklamış. İlk grup onu çıkarırken 'Tian' birliğiyle çatışmaya girmişler. Zhu Youchang yürüyemediği için onlara yük olmamak adına bir hançerle kendi etini kesip mührü onlara vermiş..."

"Sonra ikinci bir grup geldi. Dövüş tekniklerinden Xie ailesine mensup oldukları anlaşılıyordu. Tian birliği mührü alanların peşine düşmüşken, onlar Zhu Youchang'ı kaçırdılar..."

Yaşlı adam fırçasını durdurmadı. Sarı ışığın altındaki mürekkep

izleri, demiri bükecek kadar güçlü ve keskindi.

O dönemde herkes 'Xingcao' tarzı el yazısına hayranlık duyar, bürokratlar 'Taige' tarzıyla övünürdü; ancak Wei Yan, 'Shoujin' (İnce Altın) tarzıyla nam salmıştı.

Yazısı tıpkı kendisi gibiydi: Kemikli, sert ve tavizsiz.

Yaşlı adamdan ses çıkmayınca, aşağıdakinin korkusu doruğa ulaştı. Alnını soğuk zemine vurarak titreyen bir sesle, "Lütfen beni cezalandırın, Başbakanım!" dedi.

Yaşlı adam sonunda fırçayı bıraktı ve aşağıya kısa bir bakış attı: "Git ve cezanı infaz odasında çek."

Wei ailesinin yetiştirdiği bir ölü savaşçı için infaz odasına girmek, canının yarısını orada bırakmak demekti. Yine de adam, en azından tamamen öldürülmediği için büyük bir sevinçle selam verip sessizce odadan çıktı.

Hizmetkâr, mürekkep fırçasını temizlemek için öne çıktı ve fısıldadı: "Efendim... Olan bitenler artık gizli kalamayacak gibi."

Wei Yan ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü. Soğuk rüzgar geniş kollarını doldururken, titreyen mum ışığı gölgesini bir dağ gibi duvara yansıttı.

Bahçedeki hırpalanmış papatyalara bakarak, "Saray'a haber gönderin," dedi. "Batı ordusunun başkente girip ödüllerini alma vakti geldi."

129. Bölüm

Sonbahar derinleştikçe kuzeyin havası da iyice soğumuştu. Sabahları bahçedeki yapraklarını dökmüş ağaç dalları beyaz bir kırağı tabakasıyla kaplanıyordu.

Fan Changyu'nun yaralarının iyileştiği bu bir ay içinde, üzerindeki ince yazlık giysiler yerini kalın sonbaharlık kıyafetlere bırakmıştı.

O gün Yu Qianqian ve çocuğunu korumak için sırtını fena çarpmıştı. Bir süre kılıç sallayamayacağı, boş oturmak da canını sıktığı için kendini klasik eserlere ve kadim metinlere vermişti.

Aslında askeri strateji kitaplarına daha çok ilgi duyuyordu ama oradaki savaş düzenleri, yıldız haritaları ve coğrafi detaylar başını döndürüyordu. Bu yüzden temelden başlamaya karar vermişti.

Küçük kardeşi Ning, eskiden hocasının yanında ders çalışırken hep kaytarırdı. Ama şimdi ablasının elinden kitabı düşürmediğini görünce, bir de yanında Yu Bao'er gibi bir oyun arkadaşı bulunca, okuma şevki gelmişti. Kim daha çok kelime biliyor diye yarışıyorlardı.

Yu Bao'er şimdiden basit şiirleri ezbere okuyabiliyordu. Ning ona yetişemeyince hırslanıyor, kendisine ders verecek bir hoca diye tutturuyordu.

Chongzhou'da kaldıkları sırada ona ders veren hoca, Jizhou'ya dönerken onlarla gelmemişti. Henüz yerleşik bir düzenleri olmadığı için Fan Changyu hoca işini ertelemişti.

Yu Bao'er, Ning'e ders vermeye gönüllü oldu ama küçük kızın garip gururu buna izin vermedi. Fan Changyu, annesinin zoruyla tüm harfleri sökmüş olduğu için Ning'e bizzat ders vermeye başladı.

Yu Bao'er de çok hevesliydi, her gün Fan Changyu'nun odasına gelip derslere katılıyordu.

İki çocuk sürekli şiir ezberleme yarışı yapıyordu. Genelde Yu Bao'er kazanıyordu. Ning hırsından ağlayacak gibi oluyor ama belli

etmiyordu. Geceleri yastığını kapıp ablasının odasına sığınıyor, "Seninle uyumak istiyorum," diyordu ama asıl amacı ertesi günün şiirini önceden ezberleyip "torpil" yapmaktı. Fan Changyu bu duruma sadece gülümseyebiliyordu.

Bu yöntemle Ning birkaç kez Yu Bao'er'i yenmeyi başardı. Ancak Yu Bao'er çok hızlı öğreniyordu; günde bir şiir yetmemeye başlayınca iki şiir teklif etti.

Ning, hileyle kazandığı için vicdan azabı çekiyor, reddetmek istese de bahane bulamayıp parmaklarıyla oynayarak susuyordu.

Fan Changyu, Ning'in arayı kapattığını düşünerek iki şiire onay verdi. Tabii o gün Ning yine kaybetti.

Zhao Teyze onlara tatlı getirdiğinde, Ning bir köşede küçük taburesine oturmuş, arkasını dönmüş, saçındaki tokalar bile aşağı sarkmıştı.

Zhao Teyze gülerek sordu: "Bizim küçük kıza ne oldu böyle? Dudakları beş karış asılmış."

Fan Changyu şezlongunda güneşlenirken cevap verdi: "Bao'er ile ezber yarışı yaptı, yine kaybetti."

Zhao Teyze, Ning'i yanına çağırdı: "Gel bakayım, sana ellerimle su kestanesi keki yaptım. Sen Bao'er'in küçük halası sayılırsın, ona müsamaha göstermen lazım."

Ning şaşkınlıkla başını çevirdi: "Ben onun küçük halası mıyım?"

Yu Bao'er de bu "hala" lafını ilk kez duyuyordu. Kaşlarını çatarak, "Ning benden küçük, kardeşim olması gerekmez mi?" dedi.

Zhao Teyze kahkahayı bastı: "Rütbe yaşla ölçülmez evladım. Sen Changyu'ya 'hala' diyorsan, Ning de onun kardeşi olduğuna göre o da senin küçük halan olur."

Ning, rütbece üstün olduğunu anlayınca dünyalar onun oldu. Dişlerini göstererek güldü ve Yu Bao'er'e döndü: "Hadi, 'küçük hala' de bakayım!"

Fan Changyu bu manzaraya bakıp başını iki yana salladı.

Yu Bao'er dudaklarını büzüp aniden Fan Changyu'ya baktı: "O zaman ben de sana 'hala' demeyeceğim, 'abla' diyeceğim."

Fan Changyu tam sayfa çevirirken duraksadı: "O olmaz işte."

Yu Bao'er'in yüzü artık eskisi kadar tombul değildi, kaşlarını çattığında küçük bir delikanlı havasına bürünüyordu. "Neden?" diye sordu.

Fan Changyu, "Sen bana abla dersen, annenle benim aramda koca bir nesil farkı oluşur," dedi.

Yu Bao'er sustu, içine kapandı. Sadece Ning zafer kazanmışçasına keyiften dört köşe olmuştu.

Güneş yükselince kırağılar eridi, odaya huzurlu bir ışık doldu. İki çocuk yine başlarını sallayarak şiir okumaya başladılar. Fan Changyu onları bir süre izledikten sonra gerinerek şezlongunda keyif yaptı.

Xie Wu içeri girip rapor verdi: "Komutanım, önemli bir misafiriniz var."

Fan Changyu şaşırdı; bu Jizhou'da onu kim ziyaret ederdi ki?

Çok geçmeden, beyaz cübbesi ve omzundaki gümüş tilki kürküyle Gongsun Yin bahçeye girdi. Bu dondurucu sonbaharda bahar güneşi gibi gülümsüyordu: "Geçit savaşından beri görüşemedik. Komutanlık rütbesine yükselmişsiniz, tebrik etmek bugüne nasipmiş."

Gelenin Gongsun Yin olması Changyu'yu şaşırttı. "Gongsun Bey, sizi buralarda görmek ne büyük sürpriz," diyerek karşıladı.

Yu Bao'er daha önce onu görmemişti, bu yakışıklı adama şüpheyle bakıyordu.

Ning ise kısa bacaklarıyla bir fişek gibi Gongsun Yin'e doğru koştu: "Gongsun Amca!"

Gongsun Yin, küçük kızın saçlarını okşadı: "Nihayet saçların düzgün taranmış."

Ning saçındaki zilli tokaları salladı: "Zhao Teyze taradı."

Gongsun Yin, "Tahmin etmiştim," dedi.

Fan Changyu araya girerek, "Evim biraz mütevazıdır, lütfen buyurun," dedi.

Zhao Teyze, resmi bir mesele konuşulacağını anlayıp çocukları dışarı çıkardı.

Xie Wu çay ikram etti. Fan Changyu sordu: "Siz Kangcheng'de değil miydiniz? Neden aniden Jizhou'ya geldiniz?"

Gongsun Yin çayından bir yudum aldı: "Haberiniz yok mu? İmparator ferman çıkardı; isyanı bastırmada emeği geçen generaller ödüllerini almak üzere başkente çağrılıyor."

Fan Changyu, "Yaralarımla uğraştığım için orduya uğrayamadım, duymamıştım," dedi. Merakla ekledi: "Siz de mi başkente gidiyorsunuz?"

Gongsun Yin yelpazesini açıp gizemli bir tavırla, "Gongsun ailesi saray işlerine karışmaz," dedi. "Ben buraya Xie Jiuheng'in ricası üzerine geldim."

Changyu'nun yüzündeki boş ifadeyi görünce duraksadı: "Xie Zheng size mahlasını söylemedi mi?"

Fan Changyu başını salladı. Eskiden onun gerçek kimliğini bilmiyordu, öğrenince de yollar ayrılmıştı, böyle detayları konuşmaya vakit olmamıştı. "Demek mahlası Jiuheng'miş," dedi merakla.

Gongsun Yin biraz kıskançlıkla, "Hocası Tao bizzat seçmiş, güzel isimdir tabii," dedi.

Fan Changyu, "Manevi babam bana da bir mahlas seçti," deyince Gongsun Yin'in yüzü kıskançlıktan komik bir hâl aldı. "Tamam, bu konuyu kapatalım," dedi sitemle.

Fan Changyu onun neden böyle davrandığını anlamadı.

Xie Zheng'den uzun süredir mektup almıyordu. Başkente gitmeden önce ona, "Bir aksilik olursa başkente gelme, kuzeybatıda kal," demişti. Şimdi emir gelmişti ama Xie Zheng'den ses yoktu. Ne yapacağını bilemiyordu.

"Sizi buraya neden gönderdi?" diye sordu.

Gongsun Yin bir an düşündü: "O şimdilik sır. Ama başkentte On Altıncı Prens meselesini deşmeye başladı. Jinzhou katliamının ardındaki gerçeklerle ilgili olabilir."

Jinzhou adı geçince Changyu'nun içine bir ağırlık çöktü.

Gongsun Yin devam etti: "Bugün hem sizi görmeye hem de Veliaht Prens Chengde'nin soyundan geleni görmeye geldim." Yelpazesiyle odayı işaret etti: "O çocuk, prensin soyundan, değil mi?"

Fan Changyu onayladı.

Gongsun Yin uyardı: "Onu korurken ağır yaralandığınızı duydum. Şehirden çıkarken çok dikkat çektiniz, başkente o çocukla girerseniz Tang Peiyi şüphelenecektir. Gitmeden önce çocuğun kimliği hakkında ona ne diyeceğinizi düşünün."

Fan Changyu, "Sizin bir öneriniz var mı?" diye sordu.

Gongsun Yin onun bu kadar olgunlaşmasına şaşırdı: "General Tang dürüst bir adamdır, Üstat He ile de dostluğu var. Onu yanınıza çekebilirsiniz."

Bu, Changyu'nun aklındaki planla uyuşuyordu.

Gongsun Yin kısa süre sonra ayrıldı. Ning, bir kuyruk gibi onu kapıya kadar uğurladı. Gongsun Yin, bu küçük kızın bakışlarına dayanamayıp yanındaki tüm parayı ona şeker alması için verdi.

Ning'in "Gongsun Amca" deyişi daha da tatlılaştı.

Ning aldığı şekerleri Yu Bao'er ile paylaşmak istedi ama Bao'er ilk kez onu reddetti: "Çok şeker yersen dişlerin çürür, çirkin olursun."

Ning çirkin olmaktan korkup şekeri elinde tuttu. Yu Bao'er ciddi bir tavırla devam etti: "Annem der ki, durup dururken şeker alan adamdan hayır gelmez. O adam pek tekin görünmüyordu."

Ning şaşırdı: "Ama Gongsun Amca iyi biri!"

Yu Bao'er aniden sordu: "Onu çok mu iyi tanıyorsun?"

Ning başını salladı. Yanakları güneşten ve oyundan pembeleşmişti. "Saçlarımı çok güzel topluyor!" dedi.

Yu Bao'er'in dudakları gerildi: "İleride ben de senin saçlarını toplarım."

Ning bu teklife sevindi: "Sen biliyor musun ki?"

Yu Bao'er, "Öğrenirim," dedi.

Ertesi sabah Zhao Teyze, Ning'in saçını yaparken Yu Bao'er yanında bitmiş, dikkatle izliyordu. Zhao Teyze gülerek, "Acele etme evladım, bitince oynarsınız," dedi.

Yu Bao'er ciddiyetle, "Acelem yok teyze, sen yavaş yap," dedi. Zhao Teyze bu çocuğun ne kadar düşünceli olduğuna hayran kaldı.

Fan Changyu'nun bunlardan haberi yoktu. Yaraları iyileşmişti. Orduya döndüğü ilk gün Tang Peiyi başkent yolculuğundan bahsetti ve sonra onu özel olarak yanına çağırıp Yu Bao'er'i sordu.

Fan Changyu selam vererek, "Sizden sakladığım için mahcubum generalim ama o çocuğun kimliği... gerçekten mühim," dedi.

Tang Peiyi iç çekti: "Onu orduyla başkente götüreceksen bana dürüst olmalısın. Yolda bir şey olursa nasıl müdahale edeceğimi bilmem gerekir."

Fan Changyu başını eğdi: "Haklısınız. O çocuk... Veliaht Prens Chengde'nin torunudur."

Tang Peiyi dehşetle sarsıldı: "Ama büyük torun öldü sanılıyordu..." Sözünü yarıda kesti. Eğer bu çocuk hayattaysa ve 'Kanlı Süvariler' onu koruyorsa, onu öldürmek isteyen kimdi? Qi Min'den haberi

yoktu, imparatorun peşinde olduğunu sanıp soğuk terler döktü.

Çadırda bir aşağı bir yukarı yürüdükten sonra, "Anladım," dedi. "Yolda küçük prens için gizli koruma sağlayacağım. Sen hazırlan."

Fan Changyu minnetle eğildi: "Teşekkür ederim generalim."

Tang Peiyi sadece, "Seni gidi seni..." diyebildi. "Veliaht prensin soyunu korumak, bizim boynumuzun borcudur."

Ordu iki aylık yolculuğun ardından nihayet başkente ulaştı.

Tang Peiyi'nin desteğiyle Yu Bao'er'in arabası adeta bir kale gibi korunmuş, yolda hiçbir aksilik yaşanmamıştı.

Askerler şehir dışındaki Batı Dağı kampına yerleşti. Tang Peiyi sadece üstün hizmet gösteren birkaç yüz askeri şehre giriş için yanına aldı.

Saraydan gelen yetkililer, askerlerin görkemli görünmesi için yeni zırhlar hazırlatmıştı. Hazırlıklar tamamlanınca Kuzey Kapısı'ndan giriş yaptılar.

Fan Changyu'nun başarısı tüm başkente yayılmıştı. Herkes kuzeybatıdan bir kadın generalin geldiğini konuşuyordu.

Sancaktarlar önde, halkın coşku dolu tezahüratları eşliğinde caddelerden geçtiler. Fan Changyu, Tang Peiyi'nin hemen arkasında, He Jingyuan'ın büyük oğluyla yan yana at sürüyordu.

Halk üzerlerine çiçekler atıyor, "General Fan!" nidaları yükseliyordu. Changyu ilk kez böyle bir ilgiyle karşılaştığı için biraz şaşkındı ama ciddiyetini bozmamaya çalışıyordu.

Onun bu vakur ve sert duruşu, halkın gözünde hayal ettikleri o efsanevi kadın general imajına tam oturuyordu.

Genç kızlar bile gözyaşları içinde, "Keşke erkek olsaydı, ona varırdım!" ya da "Acaba kardeşi var mıdır?" diye bağırıyorlardı.

Kalabalığın coşkusu artarken, Fan Changyu bir an yol kenarındaki bir handan kendisine yönelen bir bakış hissetti.

Başını kaldırdığında, ikinci kattaki pencerelerden birinde o tanıdık silüeti gördü. Adam sessizce onu izliyordu.

Pencere önündeki kırmızı papatyalar bile onun duru güzelliğinin yanında sönük kalıyordu.

Dikkat çekmemek için Fan Changyu sadece geçerken Xie Zheng'e hafifçe gülümsedi.

Xie Zheng, halkın alkışları arasında uzaklaşan o dik duruşlu kadın generale bakarken bir an dalıp gitti.

Bir yıl önce Lin'an kasabasında elinde kasap bıçağıyla serserilerin önünde yürüyen o kızı hatırladı.

Şimdi ise gümüş zırhı ve beyaz atıyla, bir güneş gibi parlayan muzaffer bir generaldi.

Xie Zheng, onun bir bambu gibi dimdik duran sırtına bakarken hafifçe gülümsedi.

BÖLÜM 130

Ordu Zhengyang Kapısı'nı geçti, Meridyen Kapısı'nın önünde imparatorun huzuruna kabul edilmek üzere sessizce beklemeye başladı.

Otuz metre yüksekliğindeki üç cepheli sur platformları birbirine bağlanmış, üzerlerinde doğu ve batı kanat kuleleri ile köşkler yükseliyordu. Ana saray çift katlı saçakları ve sarı kiremitleriyle parlıyor, beyaz mermer korkulukların ardında zırhlı ve kılıçlı Jinwu Muhafızları görkemli ve ağırbaşlı bir sıra halinde dizilmiş bekliyordu.

Bu devasa surların ve saray yapılarının önünde, aşağıda on bin kişiyi alabilecek genişlikteki meydan bile daracık kalıyordu.

Fan Changyu atının sırtında, bu devasa canavarı andıran saraya bakarken; o yüksek platformların üzerinde uzun süre yaşayanların halkın çektiği acıları görüp görmediklerini, yoksa insanların canlarını birer karınca gibi mi saydıklarını düşünüyordu.

Öyle olmasaydı, kendisi cephede düşmanla çarpışırken, ejderha tahtındaki imparator sırf onun vereceği evlilik kararını etkileyeceğinden endişe edip onu ortadan kaldırmaya karar verir miydi?

İki yıl önce kuraklık ve sel felaketleri yaşandığında, Li ailesini yükseltip Wei Yan'ı bastırmak için tıpkı Qi Min gibi davranmış; Li ailesiyle iş birliği yaparak Wei Yan'ın emri altındaki yozlaşmış memurların afet yardım fonlarını ve erzaklarını katman katman hortumlamasına göz yummuştu. Ancak yeterince insan öldükten sonra dönüp Wei Yan'ı suçlamıştı.

Halk perişan haldeydi, yozlaşmış memurlara lanetler yağdırıyor ve "Göklerin" gözünü açmasını bekliyorlardı; oysa "Göklerin" her şeyi izlediğini ama sadece soğuk bir seyirci kaldığını bilmiyorlardı.

İmparatorun tek derdi güç oyunlarıydı; o yüce makamlarda oturanların tasası halkın sefaleti değil, siyasi rakiplerini nasıl devirecekleri ve ailelerinin refahını nasıl sürdürecekleriydi.

Fan Changyu, saçaklardaki sarı cam kiremitlerin gözünü kamaştırdığını hissetti, bakışlarını yere indirip avuçlarını sıktı.

Meridyen Kapısı'ndan içeri girildiğinde sivil memurların tahtırevana binmesi, askeri yetkililerin ise ata binmesi yasaktı. Onlar burada beklerken, atları saray görevlileri tarafından götürülmüştü.

Tang Peiyi, Fan Changyu'nun yüzündeki tuhaf ifadeyi görünce, onun ilk kez imparatorun huzuruna çıkacağı için gergin olduğunu sandı. Görkemli saray surlarına bir bakış atıp şöyle dedi: "Eskiler, 'Göklerdeki Beyaz Yeşim Şehir, on iki kule ve beş kale' demişler. Şiirde bahsedilen o Beyaz Yeşim Şehir, herhalde tam da burası gibidir. Dünyadaki nice alim ve savaşçı, ömürleri boyunca buraya bir kez olsun girip bakma şerefine nail olamaz. Fan Komutanı, bu genç yaşında Altın Taht Salonu'nda imparatorun huzuruna çıkabiliyorsun, gerçekten gelecek vadeden bir gençsin. Biz buraya ödüllendirilmek için çağrıldık, endişelenmene gerek yok; birazdan içeri girip unvanını alacaksın."

Fan Changyu bir açıklama yapmadı, sadece yumruğunu avucuna vurarak selam verdi: "Tavsiyeleriniz için teşekkürler generalim."

Tang Peiyi onun omzuna hafifçe vurdu ve başka bir şey söylemedi.

Yaklaşık on beş dakika daha bekledikten sonra, birkaç saray kapısı öteden gelen çağırma sesi duvarları aşarak Meridyen Kapısı'nın dışına ulaştı.

"Bulut Sancağı Generali Tang Peiyi ve maiyetindekiler huzura kabul edilsin—"

Altın Taht Salonu'nun dışındaki habercinin sesi tiz ve uzundu.

"Bulut Sancağı Generali Tang Peiyi ve maiyetindekiler huzura kabul edilsin—"

Beyaz mermer basamakların altında kılıç kuşanmış bekleyen Jinwu Muhafızlarının sesi gür ve sertti.

"Bulut Sancağı Generali Tang Peiyi ve maiyetindekiler huzura kabul edilsin—"

Sonunda kanat kulelerinin dışında yankılanan çağrı, on metre yüksekliğindeki surlar arasında sayısız yankı uyandırarak heybetli ve otoriter bir şekilde yayıldı.

Kuzeybatı cephesinden yeni dönmüş, kan gölüne girip çıkmış generaller bile bu ses karşısında kalplerinin titrediğini hissettiler; "Göklerin Oğlu"na biat etmenin ne demek olduğunu o an gerçekten anladılar.

Doğu yan kapısı yavaşça açıldı; Tang Peiyi en önde, askeri yetkililer ise arkasında düzenli sıralar halinde Meridyen Kapısı'ndan içeri girdiler. Altın Su Köprüsü'nü geçip Yüce Uyum Kapısı'nı (Taihe) aştıktan sonra, sivil ve askeri tüm bürokrasinin toplandığı Altın Taht Salonu karşılarındaydı.

Gözün görebildiği her yer kızıl duvarlar ve sarı kiremitlerle kaplıydı, yerdeki taşlar bile tamamen beyaz mermerdendi; burası gerçekten de "Göklerdeki Beyaz Yeşim Şehir" tanımını hak ediyordu.

Maiyetteki askeri yetkililerin çoğu başkente ilk kez geliyordu; bu ağırbaşlı sarayın baskısı altında nefes almaya bile çekiniyorlardı.

Fan Changyu, Tang Peiyi'nin arkasında, He Jingyuan'ın büyük oğluyla yan yana yürüyordu. Kalbi ağır meselelerle dolu olduğu için, bu altın ve yeşimle işlenmiş muazzam saray onun pek ilgisini çekmemişti.

Altın Taht Salonu'nun önündeki beyaz mermer basamaklar da Jinwu Muhafızlarıyla doluydu; hepsi iri yarı adamlardı ama gözlerinde savaş meydanlarında pişmiş bir askerin kanlı sertliği değil, kibirli bir üstünlük havası vardı.

Salona girdiğinde Fan Changyu etrafına bakınmadı bile ama içerideki ihtişamı hissedebiliyordu. Sivil ve askeri yetkililer salonun iki yanına dizilmiş, onlar için bir yol açmışlardı.

Ancak sivil memurların ve askeri yetkililerin başındaki koltuklar boştu. Xie Zheng, başkente birkaç gün geç dönmek için özel izin istemişti; Wei Yan ise günlerdir hasta olduğunu iddia ederek saraya gelmiyordu. Fan Changyu, o boş yerlerin muhtemelen Wei Yan ve Xie Zheng'e ait olduğunu tahmin etti.

Tang Peiyi ve beraberindeki generaller yumruklarını sıkıp tek dizleri üzerine çöktüler: "İmparatorumuz bin yaşasın, bin yaşasın, binlerce yıl yaşasın!"

Fan Changyu da onlarla birlikte eğildi. Aslında planı Altın Taht Salonu'nda Meng ailesinin soyundan geldiğini açıklayıp imparatoru Wei Yan'ı soruşturmaya zorlamaktı; ancak sonrasında çok fazla şey olmuştu. Li ailesi ve Wei Yan'ın hala gizli kozları var gibi görünüyordu ve Xie Zheng bir şeyler planlıyordu; bu yüzden ona şimdilik hareketsiz kalmasını söylemişti.

En tepedeki, altın varaklı ve kabartma ejderha motifli devasa tahttan imparatorun memnuniyet dolu sesi duyuldu: "Ayağa kalkın —"

Fan Changyu, Tang Peiyi'nin hemen arkasındaydı; ayağa kalkıp gözlerini kaldırdığında, parlak sarı ejderha cübbesi içinde tahtta oturan imparatoru gördü.

Fan Changyu'nun hayal ettiğinden çok daha genç görünüyordu. Başındaki boncuklu tacıyla (mianliu) gülümserken şaşırtıcı derecede cana yakın bir hali vardı; dört denize hükmeden bir imparatordan ziyade sıradan bir genç adam gibiydi.

Qi Sheng de doğal olarak Fan Changyu'yu görmüştü. Bakışları onun üzerinde gezindiğinde, hala gülümsüyor olsa da; tıpkı Chongzhou şehri dışında o fermanı getiren hademe gibi, Fan Changyu'nun tüm vücudunu huzursuz eden bir his veriyordu.

Qi Sheng, onları sivil ve askeri yetkililere işaret ederek gülümsedi: "Değerli bakanlarım, bakın; işte bunlar Büyük Yin Hanedanlığı'nın bel kemiği olan sadık hizmetkarlarıdır!"

Salonun iki yanındaki bakanlar birbirlerine bakış attılar, kısık sesli bir mırıltı yükseldi ama hiç kimse imparatorun sözlerine katılmadı. Sivil memurlar yüzlerini bozmamaya çalışırken, askeri yetkililerin çoğu memnuniyetsizliklerini açıkça belli ediyordu; sadece Altın Taht Salonu'nda oldukları için imparatora karşı gelmeye cesaret edemiyorlardı.

Asıl mesele, "bel kemiği hizmetkar" yaftasının bu grup için hiç

uygun olmamasıydı.

Üç Büyük Vezir (Sangong) ve Dokuz Bakan (Jiuqing) bile ancak bu övgüye layık görülürken; Tang Peiyi ile birlikte huzura kabul edilenler arasında rütbesi en düşük olan, beşinci dereceden bir süvari komutanı olan Fan Changyu idi.

Başkentte görev yapan memurların imparatorun huzuruna çıkabilmesi için en az beşinci dereceden önemli bir görevde bulunmaları gerekirdi; ancak o zaman meclisi dinleme hakları olurdu ama söz söyleme yetkileri olmazdı. Yerel yetkililer için ise bu sınır en az dördüncü dereceydi.

Qi Sheng'in o cümlesi, isyanı bastırmada emeği geçen bu askeri yetkilileri farkında olmadan sarayda hedef haline getirmişti.

Siyasete yeni girmiş olan Fan Changyu bile bir tuhaflık olduğunu sezmişti. Tang Peiyi, imparatorun bu övgüsünü duyduğunda şakaklarından soğuk terler boşaldı; hemen ellerini birleştirip selam vererek şöyle dedi: "Kulunuz bu övgüye layık değildir. İmparatorumuza sadakatle hizmet etmek biz tebaanın borcudur. Kaldı ki bu isyanın bastırılmasında en büyük pay He Efendi ve Wu'an Markisi'ne aittir."

He Jingyuan tüm ömrünü devlete adamış ve şehit düşmüştü; Xie Zheng'in muazzam savaş başarılarına ise tüm sarayda karşı çıkacak kimse yoktu.

Tang Peiyi'nin bu iki ismi öne sürerek imparatorun övgüsünü onlara yönlendirmesi, durumu ancak makul kılıyordu.

Qi Sheng'in yüzündeki gülümseme eksilmedi, sanki az önceki tehlikeli övgüyü kasten yapmamış gibiydi: "He Efendi ve Wu'an Markisi gerçekten de Büyük Yin'in temel direkleridir. Kuzeyde sert kış yaklaşıyor, Wu'an Markisi bir rapor sunarak Jinzhou'nun savunmasını denetledikten sonra başkente döneceğini bildirdi. Büyük Yin'in başında Wu'an Markisi varken, ben ve siz değerli bakanlarım yastığımıza başımızı huzurla koyabiliriz!"

Bu sözler üzerine sivil ve askeri tüm yetkililer onaylayarak karşılık verdiler.

Qi Sheng tekrar gülümseyerek devam etti: "Xie Efendi başkente geldiğinde, ona 'Dokuz İhsan' (Jiuxi) nişanını bizzat takdim edeceğim."

Bu sözler dökülür dökülmez bakanlar birbirlerine bakakaldılar, kimse tek kelime etmeye cesaret edemedi; tüm saray bir anda ölüm sessizliğine büründü.

Fan Changyu salonun aşağısında başını eğmiş beklerken, içinden "Dokuz İhsan"ın bir tür uğursuzluk veya tabu olup olmadığını düşündü; yoksa bakanlar neden bu kadar sessiz kalmıştı?

Neyse ki Qi Sheng konuyu çabucak değiştirdi: "He Efendi'nin Lu Şehri'nde şehit düşmesi kalbimi derinden yaraladı, günlerdir boğazımdan lokma geçmiyor. Onu bugün 'Jing Dükü' unvanıyla onurlandırıyor ve hatırasının Kraliyet Tapınağı'nda yaşatılmasına karar veriyorum. Oğlu He Xiujun burada mı?"

Fan Changyu'nun yanında duran He Xiujun hemen öne çıktı, ellerini birleştirip başını eğerek: "Kulunuz buradadır," dedi.

He Jingyuan sağlığında bir bilgin-generaldi; büyük oğlu da onun o zarif karakterini almıştı. Biraz dövüş sanatları bilse de asıl ilgisi ilim üzerindeydi. He Jingyuan Chongzhou'ya gittiği dönemde, Jizhou'nun tüm işlerini He Xiujun çekip çevirmiş, Zheng Wenchang da onun yardımcısı olarak kalmıştı.

Qi Sheng konuştu: "Sen sınavları başarıyla geçmiş bir bilgisin, babanın yanında Jizhou'da yıllarca tecrübe kazandın. Bundan böyle Jizhou Valiliği makamına sen oturacaksın."

He Xiujun şükranla eğildi: "İmparatorumuzun yüce lütfu için minnettarım, beklentilerinizi boşa çıkarmayacağım."

Qi Sheng onun yerine dönmesini işaret etti, bakışları Tang Peiyi'ye kaydığında; o gün Chongzhou'ya ferman götüren hademenin dönüşte ne anlattığı bilinmez ama yüzündeki gülümsemeye rağmen bakışlarında hissedilir bir kötü niyet vardı: "Tang Efendi isyanın bastırılmasında derin bir öngörü ve yönetim becerisi gösterdi. Kendisini 'Batıyı Huzura Erdiren Büyük General' olarak atıyor, bin altın ve yüz top ipek kumaşla ödüllendiriyorum."

Tang Peiyi de öne çıkıp teşekkür ettikten sonra, Qi Sheng'in bakışları Fan Changyu'ya odaklandı.

"Halkın arasından bir kadın generalin çıktığını çoktan duymuştum," dedi. "Öne çık da seni bir göreyim."

Fan Changyu öne çıktı ve ellerini birleştirdi: "Kulunuz Fan Changyu, imparatorumuzu selamlar."

Qi Sheng, "Başını kaldır," dedi.

Bu sözler bakanlar arasında küçük bir dalgalanmaya neden oldu. Fan Changyu askeri başarıları olan bir komutandı; Qi Sheng'in bu hafifmeşrep tavrı sanki haremine cariye seçiyormuş gibi bir izlenim veriyordu.

Fan Changyu'nun kaşları istemsizce çatıldı, kararlı bir bakışla başını kaldırdı; yüzünde genç bir kızın utangaçlığından eser yoktu, sadece savaş meydanlarında pişmiş bir askerin sertliği vardı.

Qi Sheng'in dudakları hafifçe kıvrıldı, "Ne güzel bir savaşçı şakayık!" diye övdü.

Bu sözler üzerine bakanların yüz ifadesi iyice tuhaflaştı; Tang Peiyi bile Fan Changyu adına endişelenmeden edemedi.

İmparatorun onun başarılarını övmek yerine güzelliğinden bahsetmesi her açıdan tuhaftı; Fan Changyu da bir gariplik olduğunu hissetti.

Özellikle tahtta oturan bu adamın daha önce kendisini öldürmeyi planladığını bildiği için, onun o yarı alaycı bakışları altında sırtına iğneler batıyormuş gibi hissediyordu.

Nitekim bir sonraki an Qi Sheng'in sesi duyuldu: "Sadık hizmetkarımın bir evliliği var mıdır?"

Fan Changyu'nun tüm vücudu tiksintiyle ürperdi, ellerini istemsizce sıktı; içinde aşağılanmış ve küçümsenmiş olmanın verdiği bir öfke yükseldi. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve gür bir sesle cevap verdi: "İmparatoruma arz ederim, kulunuzun zaten bir eşi vardır."

Xie Zheng zamanında eve içgüveysi olarak girerken sahte isim kullanmış olsa da, resmi kayıtlarda gerçekten de bir evlilik cüzdanı mevcuttu; bu yüzden bu sözleri imparatoru aldatmak sayılmazdı.

Qi Sheng oldukça hayal kırıklığına uğramış gibiydi, sormaya devam etti: "Eşin şu an nerededir?"

Fan Changyu dik duruşunu bozmadan cevap verdi: "Yılın başında askere alımlar olduğunda eşim Chongzhou'ya gitti. Kulunuz eşi için duyduğu büyük endişeyle onu aramaya çıkmış, yolda tesadüfen orduya katılmıştır. İsyanın bastırılması çok kanlı geçti, eşimin hayatta olup olmadığı hala belirsizdir."

Savaş sırasında orduda akıbeti belirsiz pek çok asker olurdu; kimisi kaçar, kimisi binlerce atın ayağı altında tanınmaz hale gelir, kimisi de ıssız yerlerde can verirdi. Bunların sayısı belirsizdi.

Orduda gerçekten de "Yan Zheng" isminde bir asker kaydı vardı ama artık orduda böyle biri bulunamıyordu; Fan Changyu'nun söyledikleri teknik olarak "gerçekti".

Sözlerini bu noktaya getirdiğinde, eşini aramak için yollara düşmesi herkesin gözünde sadakat ve vefa örneğiydi. Eşi de Chongzhou savaşında kaybolmuş bir asker olduğuna göre, kendisi bir şehit eşi sayılırdı. Eğer Qi Sheng hala hafifmeşrep konuşmaya devam ederse, bu açıkça bir tebaanın karısına göz koymak olurdu ki bu gerçek bir zalim hükümdar tavrıydı.

Qi Sheng, Fan Changyu ve Xie Zheng arasındaki ilişkiyi zaten biliyordu. Altın Taht Salonu'nda ona zorluk çıkarmasının tek sebebi, o gün fermanı götüren hademenin kulağını kesen Xie Zheng'den intikam almaktı. Şimdi Fan Changyu'nun dik duruşuyla geri püskürtülmüş, bakanların önünde otoritesini sarsmıştı; neredeyse öfkeden patlayacak hale geldi.

Yüzündeki gülümsemeyi zorla koruyarak şöyle dedi: "On yedi yıllık saltanatım boyunca ilk kez böyle bir kadın yetenek görüyorum. Fan Efendi, Chongzhou savaşında Changxin Kralı'nın kellesini almış ve tek başına Lu Şehri'ni destek gelene kadar savunmuştur. Başarıları yadsınamaz; kendisini 'Bulut Sancağı Generali' olarak atıyor ve 'İkinci Derece Devlet Hanımefendisi' (Gao-ming) unvanıyla

onurlandırıyorum."

Bulut Sancağı Generali, fiili gücü olan üçüncü dereceden askeri bir makamdı; "Gao-ming" ise sembolik bir onur unvanıydı.

Fan Changyu muhtemelen Büyük Yin tarihinde bu unvanı kendi başarısıyla kazanan tek kadındı; diğerleri, örneğin Başbakan'ın eşi bile bu unvanı eşlerinin rütbesi sayesinde alırlardı.

Fan Changyu başını eğerek teşekkür etti: "İmparatorumuzun yüce lütfu için minnettarım."

Ödüllendirme bittiğine göre, sıra suçlamalara gelmişti.

Fan Changyu yerine döndükten sonra, imparatorun yorgun bir sesle sorduğunu duydu: "Değerli bakanlarım, arz edecek başka bir meseleniz var mıdır?"

Sivil memurların en önünde bekleyen, ak saçlı ve sakallı yaşlı adam elindeki yazı tahtasını (hu) kaldırarak öne çıktı: "Kulunuzun arz edecek bir meselesi vardır."

Qi Sheng, "Taifu (Başöğretmen), ne arz edeceksin?" diye sordu.

Fan Changyu, "Taifu" kelimesini duyunca bu yaşlı adamın Li Taifu olması gerektiğini tahmin etti.

Li ailesinin Qi Min ile iş birliği yaparak çevirdiği dolapları hatırlayınca, çapraz önünde duran yaşlı adamı inceledi. Yüzünü tam göremiyordu ama turna motifli erguvan rengi resmi cübbesi içindeki vücudu oldukça zayıf ve çökmüş görünüyordu; kurumuş bir yaşlı çam ağacı gibiydi.

Halkın ve askerlerin canını hiçe sayarken, dışarıdan bakıldığında halk için ömrünü tüketmiş sadık bir devlet adamı gibi görünüyordu.

Fan Changyu bunun ne kadar büyük bir ironi olduğunu düşündü.

Önden Li Taifu'nun gür ve öfkeli sesi duyuldu: "Lu Şehri neredeyse düşüyordu, binlerce asker can verdi, He Jingyuan şehit düştü! Bunların hepsi Wei Yan'ın hainlerle iş birliği yapması yüzündendir! Kulunuz, imparatorumuzdan Wei Yan'ı sorgulamasını, can veren

binlerce askerin ve Jing Dükü'nün hakkını aramasını talep eder!"

Sözlerini bitirince cübbesini savurarak diz çöktü.

Li grubuna mensup olanlar bunu görünce birer birer öne çıktılar; sivil memurların olduğu taraf neredeyse anında secdeye varanlarla doldu. Başta taraf tutmak istemeyen bazı küçük memurlar bile, ön tarafın boşaldığını görünce dışlanmamak için yazı tahtalarını kaldırıp diz çöktüler ve hep bir ağızdan bağırdılar: "Lütfen imparatorumuz Wei Yan'ı sorgulasın, şehitlerin ve Jing Dükü'nün hakkını arasın!"

BÖLÜM 131

Tang Peiyi, He Jingyuan'ın ölümü yüzünden zaten derin bir vicdan azabı çekiyordu. Li grubuyla bir bağı olsun istemese de Wei Yan'ın sorgulanması talebini duyunca o da hemen diz çöktü: "Kulunuz da imparatorumuzdan, Başbakan Wei'nin hainlerle iş birliği yaptığı iddiasının titizlikle araştırılmasını, cephede savaşan askerlere ve halka bir açıklama yapılmasını talep eder!"

Tang Peiyi diz çökünce, onunla birlikte Altın Taht Salonu'na gelen tüm generaller de arkasından diz çöktüler.

Qi Sheng dirseğini tahtın kolçağına dayamış, şakağını ovuyordu; yüzü açıkça huzursuzdu: "Bu da ne demek oluyor? Hepiniz birden bana baskı yapmayı mı öğrendiniz?"

Li Taifu elindeki yazı tahtasını sıkıca tutmuş, ak sakalları göğsüne değercesine başını eğmiş, çatallı bir sesle bağırdı: "Kulunuz haddini aşmak istemez ama hainler temizlenmedikçe, haksızlıklar giderilmedikçe, toprağın altındaki sadık ruhlar nasıl huzur bulur? Eğer kulunuz bu uyarıyı yapmayacaksa, bu resmi cübbeyi giymeye, imparatorun verdiği maaşı yemeye layık değildir; o halde emekli olup köyüme dönmeme izin verin!"

Fan Changyu, Li Taifu'nun o kuru dal gibi sırtına bakarken; eğer Li ailesi ile Qi Min arasındaki iş birliğini önceden bilmeseydi, gerçekten de Li Taifu'nun tıpkı He Jingyuan gibi vatan ve millet sevdalısı bir devlet adamı olduğuna inanabilirdi.

"GÜM!" diye bir ses duyuldu.

Qi Sheng masanın üzerindeki bir deste raporu yere fırlatmıştı. Öfkeden gülerek şöyle dedi: "Uyarı yapacaksan yap, neden emekli olmakla beni tehdit ediyorsun Taifu?"

Li Taifu sırtını biraz daha eğdi: "Kulunuz haddini aşmaya cesaret edemez!"

Eskiden imparator ve Li Taifu, Wei Yan'ı bastırmak için hep ağız birliği yaparlardı; şimdi Li Taifu'nun Wei Yan'ı suçlaması ve

imparatorun onu canla başla koruması, tüm saray için bir ilkti.

Zeki olanlar hemen eski dedikoduları hatırladılar; acaba Veliaht Prens Chengde'nin soyundan birinin bulunduğu haberi gerçekten doğru muydu?

O ana kadar sessiz kalan Wei grubu, imparatorun tavrını sezip hemen öne atıldılar: "Başbakanımız yıllarca Büyük Yin'in bekası için canını dişine takmış, çalışmaktan bitap düşüp hastalanmıştır. Sizler Başbakan'a bu şekilde nasıl iftira atarsınız?"

Li grubundakiler öfkeyle karşılık verdi: "Chongzhou hainlerinin kaçmasına izin veren ve Lu Şehri'nin neredeyse düşmesine sebep olan kişiyi orduya Başbakan tavsiye etmiştir! Yakalanan hainlerin danışmanları da Wei Yan'ın hainlerle iş birliği yaptığını bizzat itiraf etmişlerdir. Kanıtlar ve şahitler ortadayken daha neyi inkar ediyorsunuz?"

"Lu Dayi denilen o adam, rütbe hırsıyla emirleri çiğneyip hainlerin tuzağına düşmüştür. Bir suç aranacaksa, Başbakan'ın tek hatası yanlış kişiye güvenmektir. Sizler nasıl olur da Başbakan'a vatan hainliği suçu yamamaya çalışırsınız? Niyetiniz çok kötü! Bir hainin danışmanının sözüne güvenilir mi? Ya bu hainlerin aramıza nifak sokma planıysa!"

"Laf kalabalığı yapsanız ne yazar, kanıtlar dağ gibi! İlla felaketi görmeden inanmayacaksınız!"

Salondaki iki grup birbirine girmiş, tartışma iyice alevlenmişti. Tahtta oturan Qi Sheng'in sanki başı ağrımış gibi sertçe bağırdı: "YETER!"

Birbirlerini suçlayan ve neredeyse kollarını sıvayıp kavgaya girişecek olan bakanlar ancak o zaman duruldular, yazı tahtalarını göğüslerine bastırıp yerlerine döndüler.

Qi Sheng'in yüzü çok kötüydü: "Bu gürültü patırtı da neyin nesi? Burayı pazar yerine mi çevirdiniz?"

Bakanlar başlarını eğdiler, kimse tek kelime etmeye cesaret edemedi.

Qi Sheng ağrıyan şakağını ovarak konuştu: "Wei Yan'ın hainlerle iş birliği davasındaki tüm şahitler geçici olarak Adalet Bakanlığı'na (Dali Si) kapatılsın ve dava Üç Yargı Makamı (Sansi) tarafından incelensin. Meclis dağılmıştır!"

Bunu söyledikten sonra Qi Sheng cübbesini savurarak Altın Taht Salonu'ndan ilk çıkan oldu. İmparatorun hizmetindeki hademe tiz bir sesle "Meclis dağılmıştır!" diye bağırdıktan sonra koşturarak Qi Sheng'in peşinden gitti.

Aşağıdaki sivil ve askeri yetkililer yukarıdaki boş ejderha tahtına doğru eğilerek selam verdiler: "İmparatorumuz bin yaşasın, bin yaşasın, binlerce yıl yaşasın!"

Fan Changyu diğerleriyle birlikte ayağa kalkarken kaşlarını hafifçe çatarak yukarıdaki altın kaplama tahta baktı.

Wei Yan'ın yargılanması süreci acaba sorunsuz geçecek miydi?

Salondan çıktıklarında Li Taifu'nun yüzü hiç de iyi değildi.

Büyük oğlu hemen arkasından gelerek alçak sesle sordu: "İmparator yine Wei Yan'ın korumasına mı sığındı?"

Li Taifu, on yılı aşkın bir süredir Qi Sheng'in öğretmenliğini yapmıştı; küçük yaşta tahta oturtulan bu hükümdarı herkesten iyi tanıyordu. Başını sallayarak, "Bunu ilk kez yapmıyor," dedi.

Qi Sheng tahta ilk oturduğunda henüz bir çocuktu; tüm saray görünüşte ona saygı duysa da aslında kimse gerçek gücü olmayan bu küçük imparatoru ciddiye almıyordu.

O zamanlar Qi Sheng, tahtını korumak için her konuda Wei Yan'ın ağzına bakardı.

Sonraları palazlandıkça sadece bir kukla imparator olduğunu anladı; Wei Yan'ın elinden gücü geri almak için Li Taifu'ya yakınlaşmaya başladı.

Belki de o gücü hiçbir zaman gerçekten elinde tutamadığı için, Qi

Sheng'in gözü artık gücünü paylaşacak hiç kimseye tahammül edemiyordu.

Çok acele etmişti; Wei Yan henüz devrilmeden Li ailesine karşı her adımda tetikte olmaya başlamıştı. Bu da sonunda Li ailesinin Qi Min ile iş birliği yapmasına yol açmıştı. Ancak o zaman paniğe kapılmış, çaresizlikten tekrar Wei Yan'a sığınmıştı.

Wei Yan devrilmediği sürece, kukla bir imparator olarak kalsa bile o taht hala onun olacaktı.

Li Taifu'nun büyük oğlu Li Yuanting küçümseyen bir ifadeyle, "Wei Yan'a o kadar çok tuzak kurdu ki, Wei Yan onu hala korur mu? Sonunda hepsi kapıdaki köpekten farksız kalacak!" dedi.

Li Taifu adımlarını hafifçe yavaşlattı ve oğluna soğuk bir bakış attı.

Li Yuanting ağzından kaçırdığı sözün farkına varıp etrafına bakındı; bakanların ikişer üçerli gruplar halinde saraydan ayrıldığını ve yakınlarında kimsenin olmadığını görünce hafifçe rahatladı.

Li Taifu, "Ne zaman olursa olsun, diline hakim olmayı unutma," dedi.

Li Yuanting başını eğerek onayladı.

İlerideki beyaz mermer basamakların başında, Fan Changyu, Tang Peiyi ve diğer generaller aşağı iniyordu. Bazı düşük rütbeli memurlar Tang Peiyi'yi tebrik ediyor, grup yürürken yüzlerinde nezaketli gülümsemeler taşıyordu.

Li Taifu'nun bakışları, o kızıl pelerinli ve gümüş zırhlı, güneş gibi parlayan kadın generalin üzerinde birkaç saniye daha fazla takılı kaldı.

Li Yuanting, Fan Changyu'nun gerçek kimliğini zaten biliyordu. Sesini iyice alçaltarak, "Duyduğuma göre Wu'an Markisi bu kadın için imparatorun evlilik fermanını reddetmiş, sonra da Xie ailesinin süvarilerini bizzat Lu Şehri'ne yardıma götürmüş. Arada babasının ölümü varken, gerçekten aklını yitirmiş olmalı," dedi.

Li Taifu cevap vermedi. Birkaç adım attıktan sonra aniden sordu:

"Huai'an'dan hala haber yok mu?"

Li Yuanting başını salladı: "Onu bulmak için daha fazla adam gönderdik."

Li Taifu "Hımm" diye bir ses çıkardı ve yürümeye devam etti.

Fan Changyu, Tang Peiyi ve diğerleri başkent memuru değildiler ve şehirde konakları yoktu; bu yüzden protokol gereği Elçiler Konağı'na (Jinzou Yuan) yerleştirilmişlerdi.

Büyük Yin bürokrasisinde kural şuydu: Dışarıda toprağı olan prensler ve markiler başkente çağrıldıklarında devlet konukevlerinde; dış görevdeki memurlar ise Elçiler Konağı'nda kalırlardı.

Fan Changyu ve diğerleri ödüllendirilmişlerdi ama başkentte mi kalacakları yoksa tekrar dış göreve mi gönderilecekleri imparatorun fermanına bağlıydı.

Eğer başkentte kalırlarsa, imparator onlara ya bir konak bağışlayacak ya da kendi evlerini yapmaları için bir arazi tahsis edecekti. Eğer dış göreve atanırlarsa, görev yerlerine gitmeleri gerekecekti.

Fan Changyu artık üçüncü dereceden bir yetkili olduğu için kendisine bağımsız bir avlu verilmişti. Zhao Teyze, eşi, Changning ve Bao'er ile birlikte buraya yerleşmişlerdi ve hiç de dar gelmiyordu.

Marangoz Zhao artık orduda resmi bir askeri hekim olarak kayıtlıydı ve aslında Jizhou ordusunda görev yapması gerekiyordu. Ancak savaş bitince orduda pek bir işe yaramayacağını düşünmüş, Fan Changyu da başkente çağrılınca istifasını verip onunla birlikte yola koyulmuştu.

Fan Changyu'nun sarayda olduğu yarım gün boyunca yaşlı çift, Xie Wu ve Xie Qi'nin eşliğinde Changning ve Bao'er'i başkent sokaklarında gezdirmişti.

Fan Changyu geri döndüğünde, Changning'in aldığı atıştırmalıkların neredeyse tüm masayı kapladığını gördü. Daha Changning'e kızmaya fırsat bulamadan, küçük kız heyecanla sokakta gördüğü tuhaf şeyleri anlatmaya başladı.

"Abla, abla! Sokakta ağzından ateş püskürten sarı sakallı adamlar vardı! Mızrak çevirenler, göğsünde taş kıranlar..." Changning'in gözleri parlıyordu, parmaklarıyla saymaya çalışıyor ama bitiremiyordu.

Fan Changyu onun bu kadar mutlu olduğunu görünce kızmaya kıyamadı, sadece o tombul yanaklarını sıkarak, "Dışarıda yaramazlık yapmak yok, sağa sola koşturmak yok; Zhao Teyze ve Xie Wu amcanların yanından ayrılmayacaksın, tamam mı?" dedi.

Changning başını salladı, sonra Fan Changyu'nun koluna sarılıp sallamaya başladı: "Abla, abla! Ne zaman vaktin olur? Gidip şu ok atma oyununu oynayalım, vurursak küçük bir tavşan alabiliyormuşuz!"

Fan Changyu gülümseyerek sordu: "Tavşan mı beslemek istiyorsun?"

Changning kuvvetle başını salladı: "Onu iyice şişmanlatıp Doğan'ıma (Sun-sun) yedireceğim!"

Bu cevap Fan Changyu'yu hem güldürdü hem de şaşırttı. Eskiden Xie Wu ordudayken doğanı Xie Qi ve Changning beslerdi; sonra Xie Wu yaralanıp evde dinlenirken o da yardım etmişti.

İkisi de doğan terbiyesinden anlıyordu. Changning her gün doğanı fazla beslediği için, geceleri Xie Qi onu dışarı çıkarıp biraz uçuruyordu.

Fan Changyu Lu Şehri'nde yaralıyken Zhao Teyze boş duramamış, yaralı askerlere güç olsun diye pazardan bir sürü civciv alıp kampın yakınında beslemeye başlamıştı.

Bazen şahinler gelip civcivleri çalmaya çalışıyor, bu da Zhao Teyze'yi çok üzüyordu. Her gün avluya döndüğünde iç çekiyordu. Sonraları Xie Qi doğanı sürekli kamp civarında uçurmaya başladı; civciv çalmaya gelen diğer yırtıcıları görünce doğan onları

kovalıyor, kanatlarını yoluyordu.

Zhao Teyze bu doğanın çok akıllı olduğunu söyleyip ona sürekli tavuk sakatatı veriyordu.

Başkente geldiklerinde dikkat çekmemek için, geceleri bile Xie Qi ve Xie Wu doğanı uçurmaya cesaret edemiyorlardı. Zhao Teyze ve Changning tarafından sürekli beslenen doğan, ister istemez bir hayli yuvarlaklaşmıştı.

Fan Changyu, "Böyle beslemeye devam edersen, yakında doğanın şişmanlıktan uçamayacak," dedi.

Zhao Teyze de araya girdi: "Ning-niang söz dinle. Başkentte devletin yerinde kalıyoruz, kendimize ait bir yerimiz yok, tavşan beslemek zor olur. Yarın öbür gün başkentten ayrılırsak eşyaları götürmek kolay ama canlı hayvanları götürmek zor."

Changning ancak o zaman başını öne eğdi, tombul parmaklarıyla oynayarak üzgün bir şekilde kabul etti.

Zhao Teyze ve eşi Fan Changyu'ya imparatorla görüşmesini sordular. Yaşlı çift ömürlerinin büyük kısmını sınır kasabasında geçirmişti, bir gün başkente geleceklerini hayal bile edemezlerdi. Fan Changyu'nun büyük bir rütbe aldığını duyunca hem ağladılar hem güldüler; gözyaşlarını silerek Fan Changyu'nun anne ve babası için kağıt para yakacaklarını, onlara bu müjdeyi vereceklerini söylediler.

Changning kapının önünde çömelmiş, elindeki küçük bir çubukla yere daireler çiziyordu. Dudaklarını büzmüş, hala satıcının kafesindeki o kar beyazı tavşanı düşünüyordu.

Görüş alanına küçük süslü çizmeler girdi. Yu Bao'er onun önünde durup, "Senin için o tavşanı kazanacağım," dedi.

Changning mutsuz bir şekilde, "Sen ok atmayı bilmezsin ki, Xie Qi ve Xie Wu amcalarım da bana yardım etmiyorlar..." dedi.

Yu Bao'er, "Bana iki gün ver, öğrenirim," dedi.

Çocukların kalbi çok hassastır; kimse teselli etmese iyiydi ama Yu

Bao'er böyle söyleyince Changning'in gözleri doldu. Hava soğuduğu için Zhao Teyze onu kat kat giydirmişti; yere çömeldiğinde yumuşacık bir yumak gibi görünüyordu, sanki kendisi de şişman bir tavşandı. Üzgün bir sesle, "Ya tavşanı başkası kazanırsa?" diye sordu.

Yu Bao'er, "Satıcıda başka tavşanlar da vardır," dedi.

Changning'in gözleri daha da doldu, gözlerini silerek, "Ama ben bugünkü o küçük tavşanı istiyordum," dedi.

Yu Bao'er aniden sordu: "Onu zaten doğanına yedirmeyecek miydin? Herhangi bir tavşan olması yetmez mi?"

Changning başını öne eğdi, konuşmadı. Uzun kirpiklerinde yaşlar parlıyordu, çok zavallı ve üzgün görünüyordu.

Yu Bao'er ona bir süre baktıktan sonra fikrini değiştirdi: "Tamam, bugünkü o tavşanı senin için kazanacağım. Ama onu sürekli besleyeceksin, doğanına yedirmeyeceksin."

Changning biraz düşündü, tavşanın da çok tatlı olduğuna karar verdi ve kuvvetle başını salladı.

"Nasıl kazanacaksın?" diye sordu.

Yu Bao'er, "Sen orasına karışma," dedi.

Zhao Teyze ve eşiyle bir süre konuştuktan sonra Fan Changyu yaşlı çifti odadan uğurladı. Başkentte Xie Zheng ile nasıl iletişim kuracağını Xie Wu'ya sormaya niyetliydi ama onu bulamadı.

Bahçeyi toparlayan Xie Qi'yi durdurdu: "Xiao Qi, Xiao Wu nerede?"

Xie Qi elindeki süpürgeye dayanarak cevap verdi: "Küçük Bey (Xiao Gongzi) dışarıdan bazı şeyler alacağını söyledi, Wu abim de onunla birlikte gitti."

Yu Bao'er'in kimliği hassas olduğu için, Zhao Teyze ve eşi ona hep Bao'er dese de Xie Wu ve Xie Qi ona "Küçük Bey" diye hitap

ediyorlardı.

Fan Changyu bir aksilik çıkmasından endişelenerek sordu: "Sadece Xiao Wu mu yanında? Nereye gittiklerini biliyor musun?"

Xie Qi hemen, "Generalim endişelenmeyin, Küçük Bey sadece sabah gittikleri o iki sokağa gideceklerini söyledi. Tang General de gizlice peşlerine adam taktı," dedi.

Fan Changyu rahatladı ama Xie Qi'nin ona bu kadar çabuk "Generalim" demesine hala alışamamıştı. "Peki o zaman," dedi ve ekledi: "Onun... nerede olduğunu biliyor musun?"

Fan Changyu kimden bahsettiğini söylemese de Xie Qi onun ses tonundan Xie Zheng'i sorduğunu anladı: "Efendimiz başkente gizlice girdi. Şu an için ondan bir haber almadık. Xie ailesinin başkentte konağı olsa da Efendimiz her zaman temkinlidir, muhtemelen orada kalmıyordur. İsyan kahramanları Elçiler Konağı'nda kalıyor, şu an tek yapabileceğimiz Efendimizin bizi bulmasını beklemek."

Fan Changyu, şehre girerken yol kenarındaki meyhanenin penceresinde gördüğü o silüeti hatırladı. Acaba o sırada ordunun şehre girişini izlemek için mi oradaydı?

Daldığını gören Xie Qi sordu: "Generalim, Efendimize acil bir haberiniz mi var?"

Fan Changyu, "Acil bir şey değil, sen işine bak," dedi.

Asıl merak ettiği Xie Zheng'in bir sonraki hamlesinin ne olduğuydu. Veliaht Prens'in torunu geçici olarak kayıptı, Yu Qianqian'dan da hiçbir iz yoktu.

İmparator açıkça Wei Yan'ı kayırmaya başlamıştı; Üç Yargı Makamı'nın soruşturmasından ne sonuç çıkacağı belli değildi.

İster Li grubu kazansın ister Wei grubu, Fan Changyu bu sarayın berbat bir yer olduğunu düşünüyordu.

Odasına girip kapıyı kapattı, tam derin bir iç çekecekti ki kalın ve boğuk bir ses duyuldu: "Beni neden arıyorsun?"

Fan Changyu şaşkınlıkla başını kaldırdı ve yatak perdelerinin yanında kollarını kavuşturmuş bekleyen birini gördü.

"Ne zaman geldin?" diye sordu hayretle.

Xie Zheng, "Baştan beri buradaydım," dedi.

Fan Changyu'nun gözlerindeki şaşkınlık devam ederken, elindeki maskeyi salladı.

Yatak perdelerinin olduğu taraf karanlıktı; Xie Zheng dışarı çıktığında Fan Changyu onun Elçiler Konağı muhafızlarının kıyafetini giydiğini fark etti.

Resmen buranın muhafızı kılığına girmişti!

Fan Changyu konuşamadan, Xie Zheng ona başka bir muhafız kıyafeti fırlattı: "Giy şunu, seni biriyle tanıştıracağım."

Dışarıdan gelen memurlar başkente girdiğinde, Elçiler Konağı'na kaç çift gözün dikildiğini kim bilir; nereye gittikleri, kiminle görüştükleri en ince ayrıntısına kadar saraya rapor edilirdi.

O gözlerden kaçmak için doğal olarak kılık değiştirip dışarı sızmak gerekiyordu.

Fan Changyu, Xie Zheng'e bir bakış attı. Maskesini çıkarmıştı, yüzü hala duru ve yakışıklıydı ama Fan Changyu onun duygularında bir tuhaflık seziyordu.

Doğrusu, şehre girerken meyhanede onu gördüğü andan beri bir gariplik hissetmişti; bu yüzden yanından geçerken ona özellikle gülümsemişti.

Şu an elinde muhafız kıyafetini tutarken, kimi göreceğini sormayı unuttu ve tereddütle sordu: "Neyin var? Başkente girişin mi sorunlu geçti..."

Son kelimesini bitiremeden, kendini sert ve soğuk bir kucağın içinde buldu.

Xie Zheng hiçbir şey yapmadı, sadece ona sıkıca sarıldı, başını onun

omzuna gömdü; sanki boğulmak üzere olan birinin tüm gücüyle bir tahta parçasına tutunması gibiydi.

Fan Changyu bir an donakaldı; iki elinde kıyafetleri tuttuğu için ona karşılık veremiyordu.

Bir elini kurtarıp sırtını sıvazlamaya ve neyi olduğunu sormaya çalıştı ama daha elini çekemeden karşı tarafın kollarında daha da sıkıca hapsedildi.

"Kıpırdama, biraz böyle kalalım."

Xie Zheng'in sesi yorgunluk ve boğukluk doluydu.

Bir an için Fan Changyu'da tuhaf bir his uyandı; şu anki haliyle Xie Zheng sanki... savunmasızdı.

Fan Changyu kalbinde ne hissettiğini tam olarak açıklayamıyordu; sadece sanki büyük bir el kalbini sıkmış gibi boğucu bir acı hissetti.

Elindeki muhafız kıyafetlerini ayaklarının dibine bıraktı ve onun ince, sıkı beline sarıldı. Tıpkı anne ve babası vefat ettiğinde, sayısız gece boyunca Changning'i teselli ettiği gibi; önündeki adamı sakin ve yumuşak bir sesle teselli etti: "Korkma, buradayım."

132. Bölüm

Birkaç nefeslik sürenin ardından Xie Zheng doğruldu. O mermer kadar soğuk ve kusursuz yüzünde artık en ufak bir duygu kırıntısı bile kalmamıştı; sanki az önceki o savunmasız an, Fan Changyu'nun hayal gücünün bir oyunuydu.

Elini kaldırıp Changyu'nun kulağının yanından sarkan bir saç telini yavaşça düzeltti ve sadece, "Git, üstünü değiştir," dedi.

Fan Changyu'nun zihninde binbir soru işareti olsa da şimdilik bunları bastırmak zorundaydı.

Kaldıkları yer kalabalıktı, Xie Zheng'in dışarıda beklemesi riskliydi. Bir muhafızın onun odasından çıktığının görülmesi dedikodulara yol açabilirdi.

İşleri karıştırmamak adına, Xie Zheng'in odada kalması daha güvenliydi.

Yere düşen muhafız üniformasını aldı, kısa bir tereddütten sonra paravanın arkasına geçti.

Zırhının bağlarını çözerken, odanın ortasında arkası dönük duran adama şüpheyle bir bakış attı.

Başkente gelmeden önceki o gece hariç, aynı yatakta yattıkları olmuştu ama hep kıyafetleriyle uyumuşlardı. Gün ışığında, onun gözü önünde ilk kez soyunuyordu.

Fan Changyu kendini huzursuz hissetti.

Xie Zheng arkası dönük olmasına rağmen sanki ensesinde gözü varmış gibi konuştu: "Merak etme, bakmıyorum."

Changyu, onu kendi fesatlığıyla ölçtüğü için bir an utandı ve hızla kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Ancak paravanın arkasından Xie Zheng'in o ifadesiz sesi tekrar duyuldu: "Zaten görülecek ne varsa görmedik mi?"

Fan Changyu’nun eli havada kaldı. Gözlerinden şimşekler çakarken paravanın ahşap kenarını öyle bir sıktı ki "çat" diye bir ses duyuldu. Dişlerinin arasından tısladı: "Xie... Zheng!"

Dışarıdan kısık, alaycı bir gülüş geldi: "Şaka yapıyorum, hadi çabuk ol."

Changyu muhafız kıyafetlerini giydi ama hâlâ kaşları çatıktı.

Xie Zheng bunu bilerek yapmıştı.

Daha fazla soru sormasını engellemek için konuyu böyle kurnazca dağıtmıştı.

Dışarı çıktığında artık üstelemedi. Bileklerini bağlarken sordu: "Beni kime götürüyorsun?"

Üniforma koyu yeşil tondaydı. Saçlarını tepede sıkıca toplamış, bembeyaz boynunu açıkta bırakmıştı. Sert hatlı yüzüyle oldukça etkileyici ve yiğit görünüyordu.

Sadece belini kemerle sıktığında, bir erkeğe göre fazla ince duruyordu.

Xie Zheng, kapı eşiğine yaslanmış, onu izliyordu. Bakışları dipsiz bir kuyu gibi karanlıktı. "Gidince görürsün," dedi.

Changyu yaklaştığında, Xie Zheng elini uzatıp onun bağladığı yakasını çözmeye yeltendi.

Fan Changyu irkilerek geri çekildi. Parmak uçlarının boynuna değmesiyle tüm vücuduna bir elektrik dalgası yayıldı. "Ne yapıyorsun?" diye çıkıştı.

Xie Zheng ona tepeden baktı. Odanın loş ışığı, yüzündeki keskin hatları daha da belirginleştiriyordu.

"Belin çok ince, hemen fark edilirsin. Araya destek koymamız lazım."

Sesi alçaktı. Parmakları bu kez Changyu’nun itirazına fırsat vermeden yakasını ve kemerini çözdü.

Mantıklı bir sebebi olduğu için Changyu kızamadı ama adam çok yakındı. Nefesi, kuzeyin rüzgarıyla karışık temiz bir sabun kokusu gibiydi. Dokunuşları teninde bir sızı bırakıyor, Changyu'nun burnunun ucunda ter damlacıkları birikiyordu.

Kemerini çözerken Changyu bir adım geri çekildi. "Kendim yaparım."

Dış kıyafeti açılınca altındaki beyaz ince giysi ortaya çıktı. Köprücük kemiklerinin zarif kıvrımı görünüyordu.

Sol köprücük kemiğindeki diş izi iyice solmuş, sadece iki küçük nokta kalmıştı.

Belini kalınlaştırmak için destekleri yerleştirirken, bir saç teli omzuna düştü.

Xie Zheng o teli nazikçe kenara itti. Parmaklarının tenindeki teması Changyu'yu huylandırdı. Başını kaldırıp ona bakınca, Xie Zheng'in parmak ucunun o eski diş izinin üzerinde gezindiğini fark etti.

Omuzları sarsıldı; parmakları buz gibiydi.

Xie Zheng başka bir hamle yapmadı ancak bakışları Changyu'nun göğsüne kayınca sordu: "Yine mi sardın?"

Changyu, sanki boğazına bir bıçak dayanmış gibi hissetti. Tüm gücü damarlarından çekiliyordu. "Zırhın içinde daha rahat oluyor," diye mırıldandı.

Xie Zheng ruhsuz bir "hımm" sesi çıkardı. Parmakları köprücük kemiğinde gezinmeye devam ederken aniden Changyu'yu belinden kavrayıp masanın üzerine oturtuverdi.

Changyu dengesini sağlamak için masaya tutundu ama o daha ne olduğunu anlamadan Xie Zheng dudaklarına yapışmıştı.

Bu pozisyonda Changyu sadece karşılık verebiliyordu. Xie Zheng bir yandan onu öpüyor, bir yandan da belindeki destekleri sıkılaştırıp kemerini bağlıyordu. Geri çekildiğinde, Changyu'nun yakasını hafifçe aşağı çekip o eski izin üzerine yeni, taze bir imza bıraktı.

Changyu’nun nefesi kesilmişti. Kıyafetleri artık düzgündü ama yanakları alev alev yanıyordu. Masanın kenarını sıkan parmak boğumları bembeyaz olmuştu.

Xie Zheng başını kaldırıp onun şişmiş dudaklarına küçük bir öpücük daha kondurdu. "Bana öyle bakmaya devam edersen," dedi sesi boğuklaşarak, "bugün bu odadan hiç çıkamayız."

Fan Changyu’nun bakışları netleşti. Aniden Xie Zheng’in yakasından tutup onu kendine çekti ve boynuna sert bir ısırık attı.

Xie Zheng acıyla inledi ama Changyu çoktan masadan atlamış, kapıya yönelmişti.

Birkaç adım sonra dönüp ona baktı. Gözlerinde vahşi bir parıltı vardı: "Hadi, gidiyoruz."

Xie Zheng yakasını kaldırıp boynundaki izi gizledi. Parmak uçlarıyla o noktayı okşarken, yüzünde hafif bir gülümsemeyle peşinden gitti.

Xie Zheng, diğerlerine haber vereceğini söylediği için Changyu ayrıca kimseye görünmedi.

Malzeme alma bahanesiyle dışarı çıktılar. Bir yazı ve resim dükkanına girdiler. İkinci kata çıkarıldılar ve orada kıyafetlerini değiştirdiler.

Fan Changyu pencereden dışarı baktığında, az önceki kıyafetlerini giymiş iki kişinin dükkandan çıktığını ve peşlerine hemen sivil giyimli adamların takıldığını gördü. Şaşkınlıkla döndü: "Bizi takip ettiklerini biliyor muydun?"

Xie Zheng masada çayını yudumlarken, "Buradan çıkan her hizmetkâr veya muhafız takip edilir," dedi sakince.

Changyu anlamıştı; o gözler imparatora aitti.

"Peki, şimdi nereye gidiyoruz?"

O sırada aşağıdan bir at kişnemesi ve araba sesi geldi. Xie Zheng fincanı bıraktı: "Araba geldi."

Changyu, verilen geniş kenarlı şapkayı (weimao) taktı. Bu şapka sayesinde yüzünü boyamasına gerek kalmayacaktı.

Dükkandan çıkarken, merdivenlerde kendileriyle tıpatıp aynı giyinmiş bir "çift" ile karşılaştılar. Xie Zheng'in adamları oldukları belliydi.

Sessizce aşağı inip bekleyen arabaya bindiler. Araba hareket edince Changyu arkadan gelen var mı diye kontrol etti. Kimse yoktu. "O dükkan senin mi?" diye sordu.

Xie Zheng arabanın duvarına yaslanmış oturuyordu. "Zhao ailesinin mülkü," dedi.

Changyu, Qingping kasabasındaki Zhao Kitabevi'ni hatırladı. Başkentte de bu kadar güçlü olduklarını tahmin etmemişti.

Xie Zheng gözlerini kapatıp dinlenmeye çekilince, Changyu dışarıyı izlemeye başladı. Başkent, gördüğü her yerden daha görkemli ve kalabalıktı.

Bir süre sonra bakışları tekrar Xie Zheng'e kaydı.

Bir derdi vardı, belliydi; ama anlatmak istemiyordu. Changyu bu duruma biraz içerledi.

O sırada Xie Zheng gözlerini açtı: "Neden bana bakıyorsun?"

Yakalanmanın verdiği utançla Changyu hemen dikleşti. "Yüzündeki maskenin malzemesini merak ettim," diye yalan söyledi.

Xie Zheng elini yüzüne götürüp o yara izli maskeyi çıkarıp ona uzattı.

Changyu maskeyi inceledi. "Anlayamadım," dedi kaşlarını çatarak.

Xie Zheng, "İnsan derisi olduğunu tahmin edersin sanmıştım," dedi ciddiyetle.

Fan Changyu’nun yüzü kireç gibi oldu. Gözleri dehşetle açıldı.

Onun bu hâlini gören Xie Zheng, içindeki o ağır kasvetin biraz dağıldığını hissetti.

Changyu iğrenerek maskeyi sadece iki parmağıyla tutup geri verdi. "Ölenin derisini yüzüp maske yapmak... Bu çok büyük bir günah! Bir daha kullanma şunu," dedi titreyen bir sesle.

Xie Zheng onu kışkırtmaya devam etti: "Ama insan derisinden daha iyisi yok. Esnektir, tam oturur... İnanmıyorsan sen dene."

Fan Changyu’nun rengi artık yeşile dönmüştü. "Asla!" diye bağırdı.

Xie Zheng dayanamayıp kahkahayı bastı: "Gerçekten inandın mı? Eşek tutkalından yapılmış bir karışım sadece."

Araba şehrin dışına çıkmıştı. Changyu kandırıldığını anlayınca maskeyi fırlatıp Xie Zheng’e birkaç yumruk savurdu.

Araba durduğunda Xie Zhong dışarı çıktı. İçeriden gelen gürültüleri duyunca şaşırdı.

Az sonra Changyu, hışımla arabadan atladı. Yüzü güzeldi ama bakışları bir kaplan kadar sertti.

Xie Zhong onu tanımıyordu ama Kanlı Süvariler getirdiğine göre yabancı olmadığını anladı. Selam vermek istedi ama bir kolu ve bir bacağı yoktu.

Xie Zheng arabadan indiğinde yüzünde yine o maske vardı.

Xie Zhong, "Lordum," diyerek selamladı.

Xie Zheng sadece, "General Zhu nasıl?" diye sordu.

"Bilinci yerinde ama bacakları... artık iflah olmaz."

Xie Zheng, hâlâ öfkeli olan Changyu’ya döndü: "Görmeni istediğim kişi içeride."

133. BÖLÜM

Fan Changyu'nun içindeki o hafif öfke bir anda sönüp gitti.

Bir Xie Zheng'e, bir de malikâneden onları karşılamak için çıkan, bir kolu ve bir bacağı olmayan adama baktı. Zihni hâlâ sorularla dolu olsa da yarı açık avlu kapısını itti ve tereddütlü adımlarla içeri girdi.

Xie Zhong, Fan Changyu'nun arkasından bakarken onun dengeli adımlarını ve sıradan bir hanımefendinin aksine derin ve uzun nefes alış verişini fark etti. İçinde bir tahmin yürüterek Xie Zheng'e döndü: "Marki Hazretleri, bu genç kız... Yoksa Meng ailesinin torunu mu?"

Ancak... Marki ile bu kız arasındaki ilişki pek de sıradan görünmüyordu.

Xie Zheng ne onayladı ne de reddetti.

Güneş batıya meyletmişti; yüzünün bir yanı ve kirpikleri batan güneşin solgun altın rengiyle yıkanıyordu. Gözbeceklerine Fan Changyu'nun uzaklaşan silüeti yansımıştı; bakışlarındaki derinlik kimsenin çözemeyeceği kadar yoğundu.

"Vakit ilerlediğinde," dedi, "onu bizzat geri götür."

Xie Zhong hafifçe duraksadı, bugünün hangi gün olduğunu hatırlayınca gözlerine bir hüzün çöktü: "Siz oraya gittiğinizde yanınıza birkaç kişi daha alın. Wei Yan'ın bir şey yapmasından korkuyorum..."

"Ne yapacağımı biliyorum."

Xie Zheng, Xie Zhong'un sözünü kesti. Gün batımının kızıllığına bürünmüş Fan Changyu'nun sırtına son bir kez baktı ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Batan güneş gölgesini alabildiğine uzatıyor, binlerce kızıl ışığın altında yapayalnız ve kederli bir silüet bırakıyordu.

***

Fan Changyu küçük avluya girdiğinde, kapısı yarı açık bir odadan gelen gürültülü sesleri duydu.

"Zehir gibi acı olan bu ilacı içmeyeceğim, bana içki getirin!"

"General Zhu, lütfen beni zorlamayın. Eski yaralarınız nüksetmiş durumda, hekim kesinlikle içki içmemeniz gerektiğini tembihledi."

"Vay anam vay! On yedi yıl kapalı kaldım, şu boğaz yakan sert içkinin tadına bir bakmazsam dilim paslanacak!"

Fan Changyu yaklaştı ve yarı açık kapıdan içeri süzüldü. Kare yüzlü, gür sakallı bir adam yatak başlığına yaslanmış oturuyordu; yanında ise elinde bir kâse ilaç tutan genç bir uşak duruyordu.

Fan Changyu'nun durduğu yer ışığı kestiği için içeridekiler onu fark etti.

Kare yüzlü, gür sakallı adam başını çevirip dışarı baktığında aniden gözleri doldu ve emin olamayarak seslendi: "Lihua kardeşim?"

Fan Changyu adamın seslendiği kişiyi tanımıyordu. Kapı eşiğinde kıpırdamadan durdu, cevap vermedi.

Ancak karşıdaki adam onu dikkatle süzdükten sonra birden ağız değiştirdi: "Hayır, bu yüz hatları Lihua'ya benzemiyor... Lihua artık bu dünyada değil..."

Hem sevinçli hem kederli görünüyordu, sanki tanıdığına inanmaya korkuyordu. Titreyen bir sesle sordu: "Sen... Changyu musun?"

Fan Changyu isminin söylendiğini duyunca, Xie Zheng'in başkente geliş amacını ve bugün onu neden birini görmeye getirdiğini anladı. Bu adamın, büyükbabasının eski bir astı olduğunu tahmin etti; içini bir anda heyecan ve keder kapladı.

Kapıyı itip içeri girerek sordu: "Beni tanıyor musunuz? Siz kimsiniz?"

Adam neredeyse yüzünü kapatarak ağlamaya başladı, boğuk bir

sesle hıçkırdı: "Gökler şahidim olsun! Ben yaşlı Zhu'ya, ömrüm vefa ederken General Meng'in torununu görmeyi nasip ettiler!"

On yedi yıllık haksızlık ve ayrılık... Zhu Youchang gibi koca bir yiğit bile eski dostunun kızını görünce gözyaşlarına boğulmuştu. Fan Changyu'ya bakarak dedi ki: "Ben senin Zhu amcanım. On dört yaşımda büyükbabanın emrinde orduya girdim, sıradan bir piyadeyken rütbe aldım. Annen de benim yarım kardeşim sayılırdı."

Bu adamın anne ve babasının eski bir dostu olduğunu öğrenince Fan Changyu'nun heyecanı tarif edilemezdi. Ancak yaklaştığında, yorganın altındaki bacaklarının oluşturduğu tümseğin bir yetişkin erkeğin bacaklarına kıyasla ne kadar ince ve zayıf olduğunu fark etti.

Boğazı düğümlendi, duygularını kontrol etmeye çalışarak sordu: "Zhu amca, o yıl tam olarak ne oldu? Bacaklarınız... Nasıl bu hale geldi?"

Zhu Youchang'ın yüzü de acıyla doldu, öfkeyle haykırdı: "General Meng'in erzak nakliyesindeki hatası, o köpek Wei Yan'ın iftirasıydı! Bu sakat bacaklarıma gelince..."

Yorganın altındaki ince kemiklere vurarak acı bir gülümsemeyle devam etti: "Luocheng savaşında yaralandım, bahsetmeye değmez. Bu on küsur yıldır hiçbir şey hissetmiyorum, hapisteyken acı çekmememi sağladılar."

Fan Changyu, kapıda Xie Zheng'in adamının Zhu Youchang'ın bacaklarının iyileşmeyeceğini söylediğini hatırladı ve kederlendi.

"Wei Yan seni on yedi yıl mı hapsetti?" diye sordu.

Wei Yan'ın adı geçince Zhu Youchang dişlerini sıktı: "Kaplan Mührü bulunmadığı sürece o köpeğin içi rahat etmeyecekti. General Meng'in davasını temize çıkarmak, General Xie ve Veliaht Prens Chengde'nin intikamını almak isteyen bizleri hapse tıktı."

Fan Changyu şaşkınlıkla sordu: "General Xie ve Veliaht Prens'in ölümüyle de mi Wei Yan'ın ilgisi var?"

Zhu Youchang, Wei Yan'ın Kaplan Mührü ve sahte bir mektupla

Meng Shuyuan'ı kandırıp On Altıncı Prens'i kurtarması için Luocheng'e nasıl geri döndürdüğünü ve Xie Zheng ile diğerlerinin yürüttüğü tahminleri bir bir anlattı.

Dişlerini sıkarak devam etti: "O köpeğin hırsı gözünü bürümüş. O zamanlar bir kuklayı tahta çıkarıp yönetimi ele geçirmek için her şeyi planlamış olmalı. Yoksa neden Veliaht Prens ve On Altıncı Prens ölür ölmez, eski imparator vefat eder etmez, Wei ve Xie ailelerinin ordudaki gücünü kullanarak hiçbir dayanağı olmayan On Dokuzuncu Prens'i tahta çıkardı?"

Fan Changyu, büyükbabasının üzerine atılan iftiranın ve gerçeklerin ardındaki perdeyi öğrenince uzun süre kendine gelemedi.

Keder ve öfkenin yanı sıra, o yılki gerçeklerin içinde hâlâ gizli bir şeyler olduğunu hissediyordu.

Babası Qingping ilçesinde on küsur yıl yaşamıştı; az konuşan ama dürüst ve merhametli bir adamdı. Kasaplık yaparken fakir ailelere et satarken bilerek az para alırdı.

Kimin bir derdi olsa yardımına koşar, bir dilenci görse sadakasını eksik etmezdi.

İşte bu yüzden, o yıl yaşlı Bilgin Song öldüğünde ve Song'un dul eşiyle yetimi sokakta bir tabut için diz çöküp yalvardığında, anne ve babası hiç tereddüt etmeden onlara yardım etmişti.

Babası o zamanlar büyükbabasının emrindeki önemli generallerden biriyse, erzak nakliyesinin gecikmesinin Meng ailesi için, Jinzhou için ve koca imparatorluk için ne anlama geldiğini bilmemesi imkânsızdı.

Babasının güç ve mevki uğruna Wei Yan'a yardım edip büyükbabasına iftira atacağına, onun adını tarihe bir hain olarak kazıtacağına ve on binlerce askerle sivilin kanının vebalini alacağına inanmıyordu.

Dahası, Yu Qianqian bir keresinde Qi Min'in Sui ailesinden nefret ettiğini söylemişti. Veliaht Prenses'in Qi Min'i kaçırmak için Sui ailesini seçmesinin bir sebebi olmalıydı.

Babası o yıl erzak nakliyesini devretmek için gittiği ordu, tam da Sui ailesinin Chongzhou ordusuydu.

Bu işte kesinlikle başka bir şeyler dönmüştü!

Fan Changyu aniden başını kaldırıp Zhu Youchang'a baktı: "Zhu amca, Wei Yan gerçekten o büyük hain olabilir ama babamın onunla iş birliği yapıp böyle bir vicdansızlığa kalkışacağına inanmıyorum! Eğer gerçekten büyükbabama ihanet etseydi, annem onu asla affetmezdi. Neden onunla birlikte on altı yıl boyunca saklansın?"

Zhu Youchang, Meng Lihua'nın Wei Qilin ile saklandığını duyunca öfkelendi: "Kesin o kurnaz Wei Qilin anneni kandırmıştır!"

Fan Changyu başını salladı: "Annem o yıl olanlardan habersiz olsaydı, babam intihara zorlandığında onun peşinden gitmezdi."

Zhu Youchang'ın gözleri kıpkırmızı oldu, sesi titredi: "Annen babanın peşinden mi gitti?"

Fan Changyu gözlerindeki hüznü gizlemek için bakışlarını indirdi: "Daha doğrusu... Beni ve küçük kardeşimi korumak için intihar etmeyi seçti."

Zhu Youchang telaşla sordu: "Tam olarak ne oldu?"

Tozlu anılar canlandı; Fan Changyu bir an için geçen yılki Lin'an kasabasının o karanlık kışını gördü. Beyaz kağıt paralar yağan karla birlikte yere düşüyor, karla kaplı yolda hükümetin arabası anne ve babasının cansız bedenlerini getiriyordu...

Boğuk bir sesle dedi ki: "On altı yıl önce, babam ve annem He Jingyuan amcamın yardımıyla sahte kimliklerle Qingping ilçesine yerleşmişlerdi. Wei Yan'ın büyükbabama yazdığı o mektup hep babamların elindeydi."

"Geçen kışın başında, He amcaya Wei Yan'dan babamların kellesini alması için emir geldi. He amca babamları uyarıp bizi kaçırmayı planlamıştı. Ama babamlar He amcaya yük olmaktan korktular ve Wei Yan'ın elinden benim ve Ning'in kurtulamayacağını anladılar. İntihar etmeyi seçtiler; o mektubu bir kutuya koyup He amcaya

verdiler. Wei Yan evimizi arattığında kutuyu ona vermesini, böylece bizim canımızı bağışlamasını istediler."

Bu eski hikâyeyi anlatırken Fan Changyu'nun boğazı düğümleniyordu: "Babamlar kesinlikle Wei Yan'ın onları susturmasına neden olacak bazı sırlar biliyordu. Ve babam, anneme ve büyükbabama asla ihanet etmedi! Bu işin iç yüzünü bilen tek kişi Sui ailesi olabilir. Ne yazık ki Kral Changxin ve eşi öldü, sadece Sui ailesinin hizmetçilerini sorgulayıp bir ipucu bulmaya çalışabiliriz."

Başkaları Meng Lihua'nın karakterini bilmediği için Fan Changyu'nun bu sözlerini kanıt saymayabilirdi.

Ancak Zhu Youchang, Meng Lihua ile kardeş gibi büyümüştü ve onu çok iyi tanıyordu: "Başkalarına güvenmem ama annene güvenirim. Görünüşte nazik olsa da özünde çok inatçı ve gururlu bir kadındı."

"O yıl büyükbaban bir tuzağa düşürülüp karargâhı baskına uğradığında, annen zayıf bir kadın olmasına rağmen çadırına giren iki düşman askerini zekâsıyla öldürmüştü. Eğer baban yetişmeseydi, düşman eline esir düşüp babasına karşı koz olarak kullanılmamak için kendi boğazını kesecekti."

Bu eski anılardan bahsederken Zhu Youchang'ın yüzündeki hüzün gizlenemiyordu.

On yedi yıl... Eski dostlar çoktan toprağın altında huzura ermişti, her şey değişmişti!

Fan Changyu'ya baktı: "Haklısın, Wei Qilin gerçekten yaşlı generale ihanet etseydi ve annen bunu bilseydi, onu kendi elleriyle öldüren ilk kişi o olurdu."

Fan Changyu ise Zhu Youchang'ın anlattıklarıyla bir anlığına dalıp gitti.

Hafızasındaki annesi hep nazik ve yumuşaktı; birine yüksek sesle bağırdığı bile nadirdi. Zhu Youchang'ın anlattığı annesi ise hiç görmediği ama bir alev kadar parlak olan diğer yanıydı.

Hafifçe gülümsedi; böyle bir annesi olduğu için gurur duyuyordu ama annesi nasıl biri olursa olsun onu bir daha asla göremeyecek

olmanın acısını çekiyordu.

Zhu Youchang dedi ki: "Sui ailesinin isyan ettiğini duydum. Eğer gerçekten işin iç yüzünü biliyorlarsa ve ellerinde Wei Yan'ın bir açığı varsa, isyan bayrağını çektiklerinde bunu tüm dünyaya ilan etmeleri gerekmez miydi?"

Bu sözler Fan Changyu'yu düşüncelerinden kopardı.

"Sui ailesi isyan ettikten kısa bir süre sonra, Wei Yan'ın Jinzhou katliamını planladığına dair söylentiler yayıldı," dedi.

Xie Zheng de bu söylentileri duyup geçmişi araştırmaya başladığı için Wei Yan'ın tuzağına düşmüş ve Chongzhou savaşında neredeyse ölecekti.

Fan Changyu, o dağınık ipuçlarının yavaş yavaş birbirine bağlandığını hissediyordu.

Zhu Youchang hemen sordu: "O söylentileri Sui ailesi mi yaydı?"

Fan Changyu uzun süre düşündükten sonra başını salladı: "Şu an emin olamayız, ancak Sui ailesinin hizmetçilerini sorguladıktan sonra karar verebiliriz."

Zhu Youchang'ın sözleri aslında Fan Changyu'nun zihninde bir ışık yakmıştı. Sui ailesi eğer gerçeği biliyorsa ve ellerinde kesin kanıt varsa, neden Wei Yan'ın suçlarını açıkça ilan etmemişlerdi?

Neden sadece aslı astarı olmayan söylentiler yaymışlardı?

Yu Qianqian'ın ona anlattıklarını hatırlayınca, Fan Changyu sadece bir ihtimal yürütebildi: Sui ailesinin de o yılki Jinzhou davasında elleri temiz değildi!

Wei Yan'ın bu tehlikeyi neden bugüne kadar hayatta tuttuğu ise hâlâ bir muammaydı.

Tahminlerini doğrulamak için Fan Changyu hemen geri dönüp başkente nakledilen Sui ailesi hizmetçilerini sorgulamak istiyordu.

Zhu Youchang ile vedalaşıp aceleyle avlu kapısından çıktı, ancak

dışarıdaki arabanın yanında sadece o bir kolu ve bir bacağı olmayan orta yaşlı adamı gördü.

Adamın bir kolu olmadığı için selam veremiyordu, sadece başıyla selamladı: "Bendeniz Xie Zhong, Xie hanesinin muhafızıyım. Marki'nin emriyle General'i beklemek ve onu geri götürmekle görevlendirildim."

Sadece "Xie hanesi muhafızı" sözü bile Fan Changyu'nun ona bir uşak gibi bakmamasını sağlamıştı. Adamın o kolunu ve bacağını savaş meydanında kaybettiğini tahmin ederek ona olan saygısı daha da arttı.

Fan Changyu da başıyla hafifçe selam vererek karşılık verdi.

Xie Zheng orada olmadığı için arabaya binerken sormadan edemedi: "Marki nereye gitti?"

Xie Zhong tek eliyle koltuk değneğine yaslanmış, atın dizginlerini tutuyordu. Fan Changyu'nun sorusunu duyunca duraksadı, onu bir süre süzdükten sonra biraz düşündü ve ilk kez Xie Zheng'in arkasından yetkisini aşan bir şey yaptı.

"Bugün hanımefendinin ölüm yıl dönümü," dedi. "Marki, muhtemelen Xie aile mezarlığına gitmiştir."

Xie Zheng başkente gizlice dönmüştü; gündüz vakti mezarlığa gitmek pusuda bekleyenler tarafından fark edilmesine neden olabilirdi, bu yüzden akşam vaktini seçmişti.

Bu cevap Fan Changyu'nun araba perdesini tutan elinin donup kalmasına neden oldu; Xie Zheng'in tüm o tuhaf davranışlarının cevabı bulunmuştu.

Onun ağzından Xie Hanım hakkında tek bir kelime bile duymamıştı ama Zhu Youchang'dan o yılki hapis detaylarını ve Xie Hanım'ın ölümünü dinledikten sonra, bir dış kapı mandalı olarak kendisi bile bu kadar üzülmüşken, bir evlat olarak Xie Zheng'in neler hissettiğini hayal bile edemiyordu.

Bunu ona anlatmak istememişti; muhtemelen zayıf ve acı dolu anlarını görmesini istemiyordu.

Fan Changyu'nun kalın ipek perdeyi tutan parmakları istemsizce sıkılaştı. Bir an düşündükten sonra Xie Zheng'in kararına saygı duyması gerektiğini hissetti.

Neyse, önce dinlenme yerine geri dönerdi.

Xie Zhong, Fan Changyu'nun kararını anlamış gibi devam etti: "Kanlı Süvariler, General Zhu'yu kurtardı; Wei Yan artık Marki'nin başkentte gizlendiğini biliyor. Wei Yan'ın bu fırsatı kullanıp Xie aile mezarlığında pusu kurmasından korkuyorum. Marki'ye yanına daha fazla adam almasını söyledim ama o her yıl oraya tek başına gider, onu ikna edemedim..."

Fan Changyu'nun bakışları değişti, dudaklarını hafifçe ısırdı. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Xie Zhong'a sordu: "Beni Xie aile mezarlığına götürebilir misiniz?"

134. Bölüm

Alacakaranlık çökerken, dağ yamacından esen rüzgârda kışın ilk soğukları hissediliyordu.

Xie ailesi, yüzyıllardır refah içinde yaşayan köklü bir hanedandı; klanın mezarlığı tek başına şehir dışındaki dağın yarısını kaplıyordu.

Kırağı beyazı ay ışığı, sanki ilk kar yağmış gibi mavi taşlı patikaya dökülüyordu.

Çevredeki mezar tümsekleri gecenin karanlığında tekinsiz bir hava yaysa da, bir karaltı ay ışığının altında ilerliyordu. Elindeki fener soğuk rüzgârda dalgalanıyor, etrafa puslu ve solgun bir sarı ışık yayıyordu.

Xie Linshan ve eşinin ortak mezarının önüne gelince durdu. İşlemeli çizmelerindeki gizli altın nakışlar, fenerin titrek ışığında bir görünüp bir kayboluyor, tam olarak seçilemiyordu.

Yanındaki yemek kutusunu taşıyan yaşlı uşak diz çöktü, kutuyu açtı ve içindeki sunuları tek tek çıkarıp mezarın önündeki taş masaya dizdi: "Hanımım, Başbakan Hazretleri sizi görmeye geldi. En sevdiğiniz yonca kekinden de getirdi."

Üç çeşit sunuyu dizdikten sonra yaşlı uşak bir çakmak taşı ve kâğıt paraları çıkardı; onları yakıp yavaşça mezarın önündeki kömür teknesine bıraktı, bir yandan da mırıldanıyordu:

"Mutfakta o yonca keklerini yapan Aşçı Nie'nin gözleri son iki yıldır iyice seçmez oldu. Siz gelin gittiğinizden beri, sırf bu keki en iyi o yapıyor diye Başbakan onu yirmi bir yıldır yanında tutuyor. Bir iki yıla kalmaz, artık eli ayağı tutmaz olur, muhtemelen izin isteyip emekli olur."

Yanan kâğıt paraların alevi, fenerin ışığını bastırarak yaşlı uşağın gözlerindeki kederi ve yaşanmışlıkları aydınlattı.

Mezar taşındaki el yazısı üslubuyla kazınmış yazılar da netleşmeye

başladı. "Ülkeyi Koruyan Büyük Generalin Eşi Wei Wan'ın Mezarı" yazısı özellikle göz tırmalıyordu.

Omuzlarına gümüş sincap kürkü bir pelerin atmış olan Wei Yan, yanan ateşin ışığında kız kardeşinin mezarına sessizce baktı. Uzun bir süre sonra yaşlı uşağa, "Wei Quan, sen çekilebilirsin," dedi.

Yaşlı uşak ayağa kalkıp selam verdi: "O vakit yaşlı kulunuz her yıl olduğu gibi, dağın eteğindeki yol ayrımında Başbakan Hazretleri'ni bekleyecek."

Wei Yan hafifçe başını salladı. Yaşlı uşak feneri mezarın önünde bırakıp eğilerek geri çekildi.

Rüzgâr biraz daha sertleşti, Wei Yan'ın pelerininin eteklerini savurdu; ateş teknesindeki külleri ve kıvılcımları dört bir yana dağıttı.

Wei Yan eğilip teknenin kenarında duran henüz yakılmamış kâğıt para destesini aldı, parça parça koparıp ateşe attı.

Sessizliğini koruyordu; karşısındaki ıssız bir mezar olsa bile, içindekileri dökecek tek bir kelime dahi etmiyordu.

Xie Zheng, su gibi berrak ve soğuk gece vaktinde geldiğinde karşılaştığı manzara buydu.

On adım ötede durdu, dudakları alaycı bir tavırla büküldü. Sesi buz gibi ve iğneleyiciydi: "Onu ölüme sürükledin, şimdi de her yıl bu gün gelip onu ziyaret ediyorsun. Bu sahte tavırları kime gösteriyorsun? Yoksa yerin altında bile huzur bulmasından mı korkuyorsun da her yıl gelip onu huzursuz ediyorsun?"

Ayak seslerini duyduğunda Wei Yan gelenin kim olduğunu zaten anlamıştı.

Yüzü Xie Zheng'e dönük değildi, gözlerini bile kırpmadan elindeki kâğıt paraların hepsini yakıp bitirdi. Sonra giysisindeki külleri silkeleyerek ayağa kalktı.

Geri dönerken tam Xie Zheng'in yanından geçecekken duraksadı ve bir cümle bıraktı: "Aylardır köşe bucak saklandığın için, bugün

buraya gelip dua etmeye bile cesaretin olmadığını sanmıştım."

Xie Zheng'in kaşları çatıldı, bakışları buzdan birer bıçak gibi keskindi. Ay ışığının vurduğu yüzü sanki kırağıyla kaplanmış gibiydi. Dudak kenarı alayla kıvrıldı: "Başbakan Wei,谢 ailesinin mezarlığını gece yarısı ziyaret etmenizin sebebi, yalnızca benim gelip gelmeyeceğimi görmek mi?"

Yüzünü yan çevirerek iğneleyici bir tonla devam etti: "Benim buraya gelmekten bir korkum yok. Buraya gelmek için cesaret ödünç alması gereken kişi Başbakan'ın kendisi değil mi? O kadar kan borcu, eninde sonunda ödenmeyecek mi?"

Wei Yan, Xie Zheng'e yan gözle bir bakış attı; ne öfkesi ne de sevinci belliydi. Tek kelime etmeden yürüyüp gitmeye yeltendi.

Daha iki adım atmıştı ki, Xie Zheng karanlıkta anne ve babasının soğuk mezar taşına hınçla baktı. Gece rüzgârı alnındaki saçları savururken, yıldızlar kadar soğuk gözlerinde bir öfke fırtınası koptu. Hiç uyarıda bulunmadan kılıcını çekti ve ters bir hamleyle Wei Yan'a doğru savurdu. Kılıcın rüzgârı heybetli, hızı ise şimşek gibiydi.

"Çınnn!"

Gecenin sessizliğinde diş gıcırdatan metalik bir ses yankılandı.

Kısa silahlar çarpıştı, keskin bir çınlama duyuldu ve havaya kıvılcımlar saçıldı.

Mezarlığın çevresinde gizlenen tüm ölüm fedaileri anında ortaya çıktı. Xie Zheng'e sanki büyük bir düşmanmış gibi bakarak Wei Yan'ı arkalarında güvene aldılar.

Xie Zheng'in dudaklarında soğuk ve alaycı bir kavis oluştu. Onu aşan on kadar fedainin arkasında duran Wei Yan'a kılıcını doğrultarak dik dik baktı: "Seninle benim aramda eninde sonunda bir hesaplaşma olacak. Neden bugün olmasın?"

Sözü biter bitmez gözleri keskinleşti, aniden bir fedaiye yaklaştı. Elindeki kılıçla saniyeler içinde onlarca darbe indirdi. Kıvılcımlar her yana dağılıyordu; kılıcın muazzam gücü fedainin elini

parçalamış, sızan kan kabzayı ıslatmıştı. Fedai çaresizce geri çekilmek zorunda kaldı.

Xie Zheng'in yakışıklı yüzü o an bir hortlağı andıran korkunç bir ifadeye büründü. Çevresine sanki somut bir kan kokusu ve katliam havası yayılıyordu. Elindeki kılıç havada sadece gölgeler bırakacak kadar hızlı savrulurken, Wei Yan'a sertçe sordu: "Babam Veliaht Prens Chengde'yi destekleyip senin yoluna taş koydu diye onu öldürmek için tuzak kurdun. Annem senin komplonu fark edince, kendi kız kardeşini bile öldürecek kadar mı gözün döndü?"

Son kılıç darbesi indiğinde, fedainin elindeki uzun pala "çın" sesiyle ikiye bölündü.

Adamın gözleri dehşetle açıldı ama hızı kesilmeyen kılıç darbesi beline isabet etti. Titreyerek yere yığıldı, altındaki toprak yavaş yavaş kan kırmızısına boyandı.

Dağ rüzgârı estiğinde, o yoğun kan kokusu mide bulandırıcı bir hal aldı.

Diğer fedailer daha da temkinli bir şekilde Xie Zheng'e bakıyordu.

Bu kez Wei Yan'a eşlik edenlerin hepsi "Gök" derecesindeki en üst düzey fedailerdi.

Wei malikanesinde eğitilen bu fedailer, ordudaki generallerle aşık atabilecek seviyedeydi ama Xie Zheng'in karşısında yarım çeyrek saat bile dayanamamışlardı.

Xie Zheng, kan damlayan kılıcıyla az ötede duruyordu. Yüzüne sıçrayan küçük kan lekeleri, o olağanüstü güzellikteki yüzüne şeytani bir vahşet katmıştı.

Wei Yan'a sordu: "Bu on yedi yıl boyunca, hangi yüzle buraya gelebildin?"

Rüzgâr, küle dönmüş kâğıt parçalarını her yana savuruyordu. Siyah cübbesi içindeki dik duruşu, sanki bu koyu geceyle bütünleşmiş gibiydi.

Wei Yan, onun her biri ok gibi saplanan suçlamalarını sessizce

dinledi.

Kâğıt paraların külleri omuzlarına dökülüyordu; o an, zaten kırlaşmış olan şakaklarındaki beyazlar daha da çoğalmış gibi göründü.

Wei Yan'ın yanındaki muhafız, diğer fedailer tarafından durdurulan Xie Zheng'e tetikte bakarak fısıldadı: "Başbakan Hazretleri, burası tehlikeli. Kulunuz sizi buradan sağ salim uzaklaştırsın mı?"

Ancak Wei Yan elini kaldırarak muhafıza geri çekilmesini işaret etti.

Muhafızın yüzünde kısa bir şaşkınlık belirdi ama Wei Yan'ın emrine karşı gelmeye cesaret edemeyerek kılıcını kınına sokup yanına çekildi.

Wei Yan, aralarındaki iki fersahlık mesafeden Xie Zheng ile göz göze geldi. Bakışlarının derinliği ölçülemiyordu: "Benden nefret etmen doğal. Sen beni öldürmeyi düşünmesen bile, bir gün ben senin kelleni alacağım. Ancak bu kadar kibirli olup benimle burada kapışmamalıydın."

Omuzundaki pelerine yapışan külleri silkeledi: "Tek başına benim tüm Gök dereceli fedailerimi yok edemezsin. Annen bizi izliyor; onun huzurunu bozmamak için burada sana zorluk çıkarmayacağım."

Wei Yan arkasını dönüp gece karanlığının daha da koyulaştığı taş yoldan aşağı yürümeye başladı.

Xie Zheng elinde kılıcıyla olduğu yerde kaldı, aniden soğuk bir kahkaha attı: "O hayattayken ona tahammül edemedin. Öldükten sonra böyle rol yapıyorsun ya, gerçekten yerin altında bunları duyabildiğini mi sanıyorsun?"

Wei Yan'ın adımları bir an duraksadı ama sonra yine tek kelime etmeden yoluna devam etti.

Xie Zheng'i kuşatan fedailer ise tetikte beklemeye devam ediyordu. Her birinin kabzayı tutan avuçları ter içindeydi; Xie Zheng'in aniden tekrar saldırıya geçmesinden korkuyorlardı.

Wei Yan’ın iyice uzaklaştığından emin olduktan sonra, kılıçlarını Xie Zheng’e doğrultarak belli bir mesafeye kadar geri çekildiler ve ardından hızla gözden kayboldular.

Tüm mezarlık tekrar o derin sessizliğe gömüldü. Mevsim kış başı olduğu için artık böcek sesleri bile duyulmuyordu.

Dövüş sırasında yere düşüp devrilen fenerin kâğıdı ve bambu iskeleti yanıp bitmişti; sadece taşların üzerine dökülen kandil yağı cılız bir şekilde yanmaya devam ediyordu. O mavimsi, zayıf ışık Xie Zheng’in kan sıçramış yüzünü aydınlatıyor, ona soğuk bir kırağı tabakasıyla kaplanmış hissi veriyordu.

Başını çevirip Xie ailesinin mezarına baktı. Orada, bir heykel gibi kımıldamadan duruyordu.

Geçmişin sahneleri bir bir gözünün önünden geçti. Wei malikanesinde geçirdiği o on altı yılın anıları hiç bu kadar net olmamıştı.

Beş yaşından itibaren, her Qingming festivalinde ya da ölüm yıl dönümlerinde Wei Yan onu Xie mezarlığına getirirdi. Arabacı ve muhafızlar dağın eteğinde beklerdi.

Wei Yan, annesinin sağlığında sessizliği sevdiğini, buraya çok fazla insan getirmenin onun huzurunu bozacağını söylerdi.

Wei Yan’ın sertliğinden korkar, annesinin onu böyle acımasızca bırakıp gitmesine kızardı. Mezarın önünde diz çöktüğü her an, kâğıt para yakıp secde etmekten başka tek bir kelime dahi etmezdi.

Wei Yan da öyleydi; her zaman suskun kalır, buraya geldikten sonra mezarın önünde uzun süre sessizce bekleyip öyle giderdi.

Yere dökülen kandil yağı tükendi, o mavi alev "puf" diye sönüverdi.

Dünya üzerinde o soğuk ay ışığından başka hiçbir aydınlık kalmamıştı.

Xie Zheng sonunda adımlarını anne ve babasının mezarına doğru yöneltti. Soğuk taşın üzerine kazınmış "Wei Wan" ismine bakarken elini mermerin üzerinde gezdirdi. Ay ışığı kirpiklerine vuruyor,

gözlerinin altına hafif bir gölge düşürüyordu.

Baskı, karanlık, boğucu bir keder ve nefret bir sel gibi etrafını sardı, onu dipsiz bir uçuruma doğru sürükledi.

Xie Zheng'in yanındaki diğer eli istemsizce yumruk oldu, çene kemikleri kasıldı, şakağındaki bir damar belirginleşti. Gözlerinde kan çanağına dönmüş çizgiler belirdi.

O sırada uzaklardan buraya doğru koşan aceleci ayak sesleri duyuldu. Tak, tak, tak...

Sanki birinin kalp atışlarına basıyor gibiydi.

Xie Zheng gözlerini kaldırdığında, zifiri karanlığın içinde kendisine doğru hızla yaklaşan küçük, sıcak bir ışık huzmesi gördü.

Genç kızın fenerin sarı ışığında dalgalanan eteklerini, gece rüzgârında savrulan saçlarını, koşmaktan kızarmış yüzünü ve endişe dolu gözlerini gördü.

Çok tuhaf bir histi; içindeki o karanlık, kasvetli duygular yavaş yavaş geri çekiliyordu.

Günün birinde, her yanı yaralarla dolu olsa da, ona doğru koşan o güneş tarafından aydınlatılmıştı.

Fan Changyu dağın eteğindeyken rüzgârın getirdiği kan kokusunu almıştı. Xie Zheng'in tuzağa düşmesinden endişelenmişti. Xie Zhong gizlice Wei Yan'ın aşağıda bekleyen arabalarını gözlerken, Fan Changyu dağ yolunu koşarak tırmanmıştı.

Gelirken yoldaki büyük kan birikintilerini görmüştü. Xie Zheng'in yüzündeki kan lekelerini fark edince, feneriyle hemen üzerinde bir yara olup olmadığını kontrol etmeye çalıştı. Sesi istemsizce titriyordu: "Nasılsın? Wei Yan'ın adamları pusu mu kurdu? Yaralandın mı?"

Nefes nefese kalmış halde bir dizi soru sordu; çok hızlı koştuğu için soluk soluğaydı.

O telaşla Xie Zheng'in vücudunu incelerken, karşısındaki adam

sadece gözlerini ona dikmiş, tek bir an bile ayırmadan bakıyordu.

Fan Changyu, Xie Zheng'in önünde bir yara görmedi ama üzerindeki kan kokusu çok yoğundu. Sırtından yaralanmış olabileceğinden korkarak, "Arkana dön, bakayım!" dedi.

Xie Zheng kımıldamadı.

Fan Changyu, Xie Zheng'in aile sunağında yüz sekiz kırbaç cezası aldığını Xie Zhong'tan öğrenmişti. Daha sonra Lucheng'e kendisini bulmaya gelişini düşününce, o cezayı neden çektiğini gayet iyi biliyordu.

Yol boyunca gözlerindeki o sızıyı bastıramamıştı.

Xie Zheng'in tepki vermediğini görünce gerçekten sırtından yaralandığını sanıp telaşla koluna asıldı, onu döndürmeye çalıştı.

Ancak karşısındaki adam aniden elini uzatıp ensesinden kavradı ve onu sertçe göğsüne bastırdı.

Beli neredeyse kopacakmış gibi sıkıca sarılması, Fan Changyu'nun nefes almasını zorlaştırdı.

Elindeki fener o sarsıntıyla yere düştü ve anında alevler içinde kalıp yanmaya başladı.

"Gelmemeliydin."

Fan Changyu'nun yüzü adamın sert göğsüne yaslanmıştı; tepesinden gelen o boğuk ve soğuk sesi duydu.

Sözleri bir reddediş gibi görünse de, Fan Changyu bir daha asla bu kuşatmadan kurtulamayacağı gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Bölüm 135

Gökyüzü sanki üzerine mürekkep dökülmüş gibi kapkaraydı, her yer derin bir sessizliğe gömülmüştü.

Birbirine sarılmış iki kişi, sadece birbirlerinin kalp atışlarını duyabiliyordu.

Fan Changyu dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve aniden Xie Zheng'i sertçe itti.

Onun sağ salim olduğunu gördükten sonra, yol boyunca çektiği o büyük endişe, yerini derin bir sarsıntıya, aniden yükselen bir öfkeye ve kendisinin bile tam anlamlandıramadığı bir kırgınlığa bırakmıştı.

Hesap sorar gibi konuştu: "Gelmemeliydim, haklısın. Ama buraya tek başına gelerek, eğer gerçekten Wei Yan'ın tuzağına düşseydin, Xie ailesine ne olacaktı? Emrindeki o generallere ne diyecektin?"

Xie Zhong, onun Xie atalarının huzurunda diz çöktüğünü ve yüz sekiz kırbaç darbesi aldığını söylemişti. Ceza bittiğinde sırtında sağlam tek bir deri parçası kalmadığı, kan gölünün içinde dizleri üzerinde çökmüş, ayağa bile kalkamadığı o an sanki Changyu'nun gözlerinin önünde canlanıyordu.

Fan Changyu, gözlerine kaçan şeyin dağ rüzgârı mı yoksa keder mi olduğunu bilmiyordu ama gözlerinde hafif bir kızarıklık belirdi.

Karşısındaki adama dik dik baktı, yeninin içinde yumruk yaptığı elleri titremesine engel olamıyordu. Yüzündeki o sert ifadeyi korumaya çalışarak son bir soru sordu: "Peki ya bana... bana ne olacaktı?"

Bu sözler Xie Zheng'in bakışlarını aniden ona çevirmesine neden oldu; gözbebekleri hafifçe titredi, sanki onun böyle bir şey söyleyeceğine inanamıyor gibiydi.

Fan Changyu'nun gözleri dolmuştu, dişlerini sıkarak ona öfkeyle bakıyordu; tıpkı köşeye sıkışmış, yaralı bir leopar gibiydi: "Kimliğini öğrendiğim o günden beri, seninle bir daha yolumun kesişeceğini

hiç düşünmemiştim. Beni defalarca kışkırtan, peşimi bırakmayan sendin!"

"Sonra 'buraya kadarmış' diyen de sendin; General Xie'nin büyük davası hatırına seni suçlamadım. Ama Lucheng'deki zafer şöleninden sonra bana gelip, soyadım ister Fan olsun ister Meng, sadece benimle birlikte olmak istediğini söyleyen de sendin! Şimdi yine sözünden mi dönmek istiyorsun?"

Göğsünde biriken tüm o duygular bir sel gibi taşmış, mantığını yutmak üzereydi.

Fan Changyu aklı erdiğinden beri başkalarının önünde kırgınlığını pek belli etmezdi. Bu, duygularını kontrol edemediği ilk seferdi; karşısındaki adama nefret dolu bir sesle haykırdı: "Xie Zheng, sen bir alçaksın!"

Neden yanına adam almamıştı?

Bana bugünün annesinin ölüm yıldönümü olduğunu söylemeyebilirdi; sonuçta babamın suçsuz olduğuna dair kesin bir kanıt yoktu ve düşmanının kızı olabilecek birini mezar ziyaretine getirmekten ailesine karşı hicap duyuyor olabilirdi.

Buna kızmazdı.

Ama neden kendini böyle bir tehlikeye atmıştı?

Lucheng'e kendisini bulmaya gelmeden önce ceza aldığını öğrendiğinden beri Changyu, Xie Linshan'ın ölümünün onun kalbinde aşılması imkansız bir dağ olduğunu biliyordu.

Changyu'nun yanında hiçbir şey belli etmiyordu ama gizliden gizliye kendi yöntemleriyle anne ve babasına kefaret ödüyordu.

Bu gece buraya tek başına gelmesi de bir "kefaret" miydi?

Fan Changyu gönül işlerinde hep ağırkanlı olmuştu. Xie Zhong'dan bugünün annesinin ölüm yıldönümü olduğunu duyduğunda sadece kısa bir an dalıp gitmişti; ancak şu an, kasten bastırdığı tüm o üzüntü ve kırgınlık kozasından çıkmış, boğazını düğümleyecek kadar ağır bir yükle kalbine hücum etmişti.

Gözleri feci şekilde sızlıyordu, ağlamak istemiyordu. Gözlerini kırpmadan, o yaşların süzülüp gitmesine izin vermeden direndi; birkaç adım ötedeki Xie Zheng'in yüzü, tutmaya çalıştığı gözyaşlarının ardında bulanıklaştı.

Görmekte zorlansa da Fan Changyu gözlerini ondan ayırmadı, sesi titrek ama kararlıydı: "Kesin bir kanıt olmadan, babamın suçsuz olduğunu sana kanıtlayamam. Belki ileride de gerçeği ortaya çıkaracak bir kanıt bulamayacağım; o zaman babam, senin gözünde her zaman Wei Yan'a yardım edip General Xie'yi ölüme sürükleyen suçlu olarak kalacak."

"Benimle birlikte olduğun her gün vicdan azabı çekeceksin, hayatının geri kalanını acı ve çırpınış içinde geçireceksin."

Göğsü sanki soğuk bir rüzgârla yarılmış gibi buz gibi bir acıyla sızlıyordu.

Fan Changyu'nun sesi de acıdan çatallaşmıştı. Gözpınarındaki o yaş yanağına bile değmeden bir inci tanesi gibi süzülüp düştü.

Derin bir nefes alarak devam etti: "Böyle olacağına, en iyisi biz yine ayrılalım. Ben böyle olsun istemiyorum. Senin tek başına acı çekmeni izlemek kalbimi çok acıtıyor. Belki de en başından beri beni bulmaya hiç dönmemeliydin. Bazen, uzun süreli bir acı çekmektense, kısa sürede bitirmek..."

Sözünü bitiremeden, aniden boynundan kavrandı ve mezarın önündeki bir selvi ağacının gövdesine sertçe yaslandı.

Sırtı acımıştı ama Fan Changyu'nun bunu düşünecek hali yoktu.

Xie Zheng'in ateş gibi sıcak nefesi tam karşısındaydı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, çenesi sımsıkı kenetliydi; vahşi, kontrolden çıkmak üzere olan bir hayvan gibi saldırgan ve öfkeliydi.

Boğazındaki elinin damarları fırlamış, uyguladığı güç insanın kanını donduracak kadar fazlaydı.

Başını eğip ona baktı; sanki duygularını kontrol etmeye, ona zarar vermemek için direnmeye çalışıyordu. Mantığının son kırıntılarıyla, içindeki o kara öfkeyle savaşarak, zorlukla ama kararlılıkla konuştu:

"Bir daha asla böyle bir şey söyleme..."

O an gözlerinde gerçekten bir nefret pırıltısı vardı.

"Haklısın, ben bir alçağım. Ölsem bile seni ancak kendi tabutumun içine sürüklerim. Sen bana ayrılmaktan mı bahsediyorsun?"

Hafifçe güldü. Kan sıçramış yüzü ay ışığında hem ürkütücü hem de bembeyazdı. Aniden başını eğdi ve Changyu'nun omzunu sertçe ısırdı. Gözlerinde neredeyse çılgınca bir sevgi ve her şeyi göze almış bir kararlılık vardı.

Fan Changyu acıyla inledi, kurtulmaya çalıştı ama adam onu ağaca öyle bir bastırmıştı ki, tüm gücüyle onu hapsetmişti.

Xie Zheng başını tekrar kaldırdığında, alnındaki saçlar rüzgârla dağılmış, dudaklarının kenarında kan izi kalmıştı. Yüzü, masallarda anlatılan, gece vakti insanların ruhunu emen o ifritler kadar büyüleyici ve tekinsiz görünüyordu.

Fısıltıyla mırıldandı: "Ayrılmak mı? Fan Changyu, seni parça parça çiğneyip yutmadığıma şükretmelisin."

Fan Changyu gözlerini kaldırdı, ifadesizce ona baktı. Adam elini uzatıp yüzüne dokunmak istediği anda, Changyu aniden hamle yaptı; vücudunu savurarak adamın elini kavradı ve büyük bir güçle onu yana fırlattı.

Xie Zheng bir an hazırlıksız yakalandı, Changyu'nun kaba kuvvetiyle yere savruldu. Sırtı mezarın önündeki taş zemine sertçe çarptı, tok bir ses duyuldu.

Fan Changyu onun ayağa kalkmasına izin vermeden bir leopar gibi üzerine atıldı. Bir eliyle boğazını kilitledi, bacaklarıyla belini sıkıştırarak hareketlerini kısıtladı; az önce onun kendisine yaptığı gibi, onu yere mıhladı.

Nefret dolu bir sesle, "Peki ya Wei Yan'ın gözünün senin üzerinde olduğunu bile bile buraya tek başına gelip kendini tehlikeye atan kim?" dedi.

"Benim kimliğimden çekiniyorsun, bana söylemek istemiyorsun,

anladım. Ama yanına birkaç muhafız alamaz mıydın?"

Sözlerinin sonuna doğru Fan Changyu'nun boğazı yine düğümlendi: "Sen benimle birlikteyken General Xie ve hanımefendiye karşı vicdan azabı çekiyorsun da, benim içim çok mu rahat sanıyorsun?"

Xie Zheng, üzerinde oturan, boğazını sıkmış olan o öfkeli ve perişan genç kıza baktı. Bakışları yumuşadı, nihayet onun bu sözleri neden söylediğini anladı. Elini Changyu'nun sırtına koyup onu kendine doğru sertçe çekti ve "Düşündüğün gibi değil..." dedi.

Fan Changyu onun kollarından kurtulup doğruldu, ona nefretle bakarak, "O zaman nasılmış, anlat!" dedi.

Xie Zheng, Changyu'nun elini itmesine rağmen yerinden kalkmadı. Mezarın önündeki taş zeminde öylece sırtüstü uzanmış, karanlık gökyüzüne bakarak konuştu: "Sana annemle ilgili her şeyi anlatmadım, değil mi?"

"Babamın naaşı başkente döndükten kısa süre sonra, annem de kendini asarak canına kıydı. O yıl dört yaşındaydım. Öldüğü gün bana un helvası yapmıştı, en sevdiği elbiselerini giymiş, aynanın karşısında kaşlarını boyayıp dudaklarına renk vermişti. Beni helva yemem için kapı dışarı etmişti; geri döndüğümde tavan kirişinde asılı bir cesetti artık."

Fan Changyu donakaldı.

"Beni Wei Yan'a emanet etmişti. Wei Malikânesi'nde on altı yıl sığıntı gibi yaşadım. Küçükken, Wei Yan'ın o 'hayırlı' oğlu yazın ortasında yatağıma yılanlar sokar, kışın en soğuğunda yatağıma buz gibi kuyu suyu dökerdi. Hocamın verdiği ödevleri yırtıp atardı..."

"Her seferinde annemi özlerdim, ama aynı zamanda ondan nefret ederdim. Soylu bir ailenin hanımı olmasına rağmen bu sorumluluğu taşıyamayacak kadar zayıf olduğu için, bir anne olmasına rağmen beni böyle acımasızca bırakıp gittiği için ondan nefret ederdim. Çoğu gece, rüyalarımda tavan kirişinden sarkan o parlak renkli etek ucunu görerek uyanırdım."

Xie Zheng hafifçe gülümsedi: "Sanıyordum ki Wei Yan benden

nefret ediyor; çünkü ben o bir tabak helvaya kanıp annemin yanından ayrılmıştım ve ona kendini asması için fırsat vermiştim. Aslında ben kendimden de nefret ediyordum..."

Fan Changyu, onun çocukluk anılarını sanki başkasının hikâyesini anlatır gibi bu kadar sakin anlatmasını dinlerken, dizlerinin üzerindeki ellerini istemsizce sıktı.

Sadece Zhu Youchang'dan, Wei Hanımefendi'nin Xie Zheng'i ve Wei Yan'ı ihbar eden eski Xie askerlerini korumak için öldüğünü duymuştu; ama Xie Zheng ile annesi arasında bu kadar büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu bilmiyordu.

Kendi anne ve babası kazada öldüğünde, kardeşi Ning için olmasa bu kadar çabuk toparlanamazdı.

Xie Zheng ise küçücük yaşta her iki ebeveynini de kaybetmişti; o an dünyası başına yıkılmış olmalıydı. Annesinin ölümünü kendine yüklemiş, bir de Wei Malikânesi'nde her türlü eziyeti görmüştü.

Fan Changyu, Xie Zheng'in vaktiyle kendisinin çocukken Song Yan'a bir çift çamur bebek hediye ettiğini duyduğunda, kendisine de bir çift istemesini hatırladı.

O zaman onun çocuksu olduğunu düşünmüştü ama şimdi nedenini yavaş yavaş anlıyordu.

Küçüklüğünden beri hiç sıcaklık ve şefkat görmediği için, Changyu'nun başkasına verdiği o basit çamur bebekleri bile kıskanmıştı.

Kalbi fena halde sızladı.

Fan Changyu yanında uzanan adama baktı, elini uzatıp çok hafifçe saçlarını okşadı: "Wei Hanımefendi'nin ölümü senin suçun değil."

Xie Zheng acıyla gülümsedi: "Tam on yedi yıl boyunca ondan nefret ettim, meğer benim için ölmüş."

"Bugünün onun ölüm yıldönümü olduğunu sana söylemedim; senin kimliğinden çekindiğim için değil, onun karşısına nasıl çıkacağımı kendim bile bilemediğim içindi..."

Fan Changyu'nun kalbi binbir çeşit duyguyla doldu, alçak sesle, "Özür dilerim," dedi.

Onu yanlış anlamıştı.

Xie Zheng ona yandan bir bakış fırlattı, gülümseyerek sordu: "Neden özür diliyorsun? Sana bunları anlatmamıştım, yanlış anlaman çok doğal."

Doğrulup oturdu; elbiselerinin altından omuz ve sırt kaslarının hatları belli oluyordu. "Zhong Amca mı söyledi burada olduğumu?"

Fan Changyu o sakat yaşlı amcanın başının ağrımasından korkarak hemen, "Zhu Amca'yı ziyaret edip çıkınca seni göremeyince ben sordum," dedi.

Xie Zheng, "Onun da ağzı iyice gevşedi," dedi.

Fan Changyu dudaklarını bükerek, "O da senin için endişeleniyor. Ne olursa olsun, buraya tek başına gelmen çok tehlikeliydi," dedi.

Xie Zheng gözlerini yere indirdi, konuşmadı. Ay ışığı yüz hatlarını belirginleştiriyor, ona sert ve inatçı bir hava katıyordu.

Fan Changyu onun hâlâ annesinin meselesi yüzünden üzgün olduğunu sanarak üstelemedi, sadece "Bir aksilik çıkmadı ya, önemli olan o," dedi.

Xie Zheng aniden konuştu: "Eskiden annemi ziyarete geldiğimde, yanımda kimseyi getirmememi o öğretmişti."

Fan Changyu merakla sordu: "Kim?"

Xie Zheng daha fazla konuşmadı. Arkasındaki anne ve babasının mezar taşına döndü, diz çöküp üç kez yere kapandı.

Fan Changyu, onun bahsettiği o kişinin kim olabileceğini düşündü. Akla gelen tek ihtimal Wei Yan'dı.

İçinden bir ürperti geçti; Wei Yan'ın anne ve babasının katili olduğunu bildiği halde, neden hâlâ onun eskiden söylediği kurallara uyuyordu?

Ama Wei Yan'ın onun dayısı olduğunu ve o on küsur yıl boyunca Xie Zheng'in onu dünyadaki tek akrabası olarak gördüğünü, hatta onun elindeki en keskin kılıç olduğunu hatırladı.

Wei Yan, Xie Zheng'e ne kadar kötü davranırsa davransın, eğitiminden ve dövüş sanatları derslerinden onu hiç mahrum bırakmamıştı.

Şimdi düşman olsalar bile, Xie Zheng'in Wei Yan'a karşı hisleri muhtemelen çok karmaşıktı.

Fan Changyu, onun o uzun ve zayıf sırtına bakarken zihni karmakarışıktı.

Xie Zheng secdeden sonra ayağa kalktı ve aniden Changyu'ya döndü: "Anne ve babam için sen de bir kez secde et."

Bölüm 136

Fan Changyu, olduğu yerde şaşkın bir ördek gibi kalakaldı.

Xie Zheng, onun öylece dikilip hareket etmediğini görünce, "Utanmana gerek yok," dedi.

Fan Changyu ona hafifçe kızgın bir bakış fırlattı; ancak burasının General Xie ve eşinin mezarı olduğunu hatırlayınca, ister istemez bir çekingenlik hissetti.

Bakışlarını geri çekip General Xie ve eşinin mezar taşına çevirdi. Az önce Xie Zheng ile tam da bu mezarın önünde didiştiklerini hatırlayınca, yüzündeki huzursuzluk daha da arttı.

Diz çöküp yere kapandı: "Bendeniz Changyu, Meng Shuyuan'ın soyundan geliyorum. Generalim ve hanımefendi, saygılarımı sunarım."

Sözlerini bitirdikten sonra eğilip üç kez secde etti.

Büyükbabası bir zamanlar Xie Linshan'ın emrindeki en önemli generallerden biriydi; iki ailenin kökeni ve bağı aslında oldukça derindi.

Xie Zheng, onun anne tarafının soyuyla anne ve babasına hürmet etmesini sessizce izledi, yüzünde bir ifade belirmedi. Sadece gecenin sessizliğine bürünmüş mezar taşlarına bakarak, "Bu sizin müstakbel gelininiz," dedi.

Fan Changyu'nun yüzü hayatında ilk kez bu kadar kızardı. Ayağa kalktıktan sonra Xie Zheng'e sertçe, "Saçmalamayı kes," diye çıkıştı.

Xie Zheng hafifçe kaşlarını kaldırdı: "Bu hayatta seninle evlenmeyeceksem, başka kiminle evleneceğim? Er ya da geç onların gelini olacaksın, bunun neresi saçmalık?"

Fan Changyu, Xie Zheng'e cevap vermekten vazgeçip geldiği yola doğru döndü: "Çok geciktik, bir an önce aşağı inelim. Yoksa Zhong Amca aşağıda endişelenecek."

Devrilen fener çoktan sönüp yanmıştı. Ay ışığının altında, Changyu'nun kıpkırmızı kesilmiş kulak memeleri güçlükle seçiliyordu; tıpkı karla kaplı bir ateş dikeni ağacındaki meyveler gibi, öyle canlı ve kırmızıydı ki insanın ısırası geliyordu.

Xie Zheng'in bakışları, Changyu'nun kulak memelerine odaklanarak derinleşti.

Fan Changyu lafını bitirip arkasına döndüğünde, Xie Zheng'in dipsiz bir kuyu gibi karanlık gözleriyle karşılaştı. Bir an afalladı, gayriihtiyari yanan kulak memesini parmaklarıyla sıkıştırıp aceleyle, "Hadi gidelim," dedi.

Sözünü bitirir bitirmez adımlarını hızlandırıp önden yürümeye başladı.

Xie Zheng, onun neredeyse kaçarcasına giden sırtına baktı, dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı ve acele etmeden peşine düştü.

***

Saat sekizi (Xu saati) geçtiğinde, Başbakanlık Konutu'nun bulunduğu cadde derin bir sessizliğe gömülür, bir köpek havlaması bile duyulmazdı.

Wei Yan'ın at arabası malikânenin önünde durdu. Soğuk bir rüzgâr estiğinde, caddenin iki yanındaki karaağaç ve kavakların kırağı tutmuş sarı yaprakları yere dökülerek etrafa hüzünlü ve ıssız bir hava kattı.

Wei Yan, basamağa basarak arabadan indiği sırada, Wei Xuan malikânenin kapısından büyük adımlarla çıktı. Yüzünde endişeli bir ifadeyle babasını karşıladı: "Baba, nihayet dönebildiniz..."

Wei Yan'ın yaşlı ama her zamankinden daha otoriter duran anka gözleri tek oğluna çevrildi; ağzından çıkan ilk söz bir azar oldu: "Bu telaş da ne? Hiç yakışıyor mu?"

Wei Xuan dışarıda ne kadar küstah olursa olsun, Wei Yan'dan korkmak sanki ruhuna kazınmış bir içgüdüydü. Dişlerini sıkarak, üzüntüyle konuştu: "Annem hasta, siz..."

Wei Yan, malikânenin önündeki taş basamakları tırmanırken arkasından gelen yaşlı hizmetkâra komut verdi: "Wei Quan, mühürlü nişanımı al ve Saray Hastanesi'ne gidip Tabip Hu'yu çağır."

Wei Xuan, babasının peşinden ayrılmıyordu. Wei Yan'ın eve girip doğruca çalışma odasına yöneldiğini görünce, yan tarafta duran ellerini yumruk yaptı ve en sonunda babasının sırtına doğru haykırdı: "Gidip annemi bir kez olsun göremez misiniz?"

Bu haykırışta, annesi adına duyduğu bir isyan vardı.

Ancak çevredeki hizmetçilerin hepsinin ensesi gerildi, kimse nefes almaya bile cesaret edemedi.

Wei Xuan, hayranlık duyduğu babasına karşı ilk kez böyle dikleniyordu. İnatla Wei Yan'ın sırtına bakarak, hıçkırıklar içinde konuştu: "Tabip geldi, annemin kederden hastalandığını söyledi. Annem size haber vermemi istemedi... Size yük olmamalıymışım. Lütfen gidip ona bir bakın..."

Wei Xuan, elinin tersiyle gözlerini sildi; dışarıda bir zorba gibi davranırdı ama Wei Yan'ın önünde her zaman eli ayağı birbirine dolanan bir çocuk gibi kalırdı.

Wei Yan adımlarını durdurdu, Wei Xuan'a soğuk bir bakış fırlattı ve tek kelime etmeden çalışma odasına doğru yürümeye devam etti.

Hizmetçiler hemen peşinden gitti; geride sadece Wei Xuan kaldı. Kendiyle alay edercesine, ağlamaktan beter bir ifadeyle gülümsedi.

Kâhya Wei Quan, herkes gittikten sonra yanına yaklaştı: "Genç Efendi, lütfen üzülmeyin. Yaşlı kulunuz Tabip Hu'yu çağırması için birini gönderdi. Başbakanımızın bu aralar işleri başından aşkın, iç işlerle ilgilenecek mecali kalmadı."

Wei Xuan'ın boyun damarları şişti, dişlerinin arasından konuştu: "Xie Zheng kadar başarılı olamadığım için mi babam beni sevmiyor? Bu yüzden hıncını annemden mi çıkarıyor?"

Wei Quan aceleyle araya girdi: "Genç Efendi, sakın böyle konuşmayın. Bu sözler Başbakanın kulağına giderse yine ceza alırsınız."

Wei Xuan kahkahalarla gülmeye başladı, gözlerinde saf bir kabullenmeyiş vardı: "Ceza alırsam alayım! Bunca yıldır, sadece hata yaptığımda ve beni cezalandırdığında yüzüme adamakıllı bakıyor. Xie Zheng ile yarışamam, onun el üstünde tuttuğu öğrencileriyle de yarışamam. Onun kanını taşımam dışında, benim üzerimde onun bakışına değer ne var?"

Wei Quan, ağlamaklı bir halde gülen Wei Xuan'a karmaşık duygularla baktı ve sadece şunu dedi: "Genç Efendi, kendinizi bu kadar hor görmeyin. Başbakanın oturduğu mevkide dert edilecek çok şey var, arka bahçeyle ilgilenememesi doğaldır. İzin verin, sizi odanıza götüreyim."

Wei Xuan, Wei Quan'ın sözlerinin haklı olduğunu biliyordu.

Bazen babasına mı kızdığını, yoksa kendisine mi kızdığını o da kestiremiyordu.

Wei Yan'ın, annesi olan asıl eşinden başka hiçbir cariyesi yoktu.

Ancak Wei Xuan'ın hatırladığı kadarıyla babası, annesinin avlusuna sadece yılbaşı yemeklerinde uğrar, asla geceyi orada geçirmezdi; on küsur yıldır çalışma odasında yatıp kalkıyordu.

Wei Malikânesi'ndeki hizmetçiler son derece disiplinliydi, kimse onlara kötü davranmaya cürret edemezdi; annesi birinci derece bir soylu hanımefendinin sahip olması gereken tüm saygınlığa sahipti.

Fakat Wei Xuan büyüdükçe, annesi adına daha çok üzülmeye başladı.

Wei Yan'ın gözünde annesi hiç var olmamıştı; babası doğuştan kadınlara karşı soğuk, sadece güce aşık biri gibiydi.

Oysa annesinin aile geçmişi sıradandı; büyükbabasının ailesi, Wei Yan'ın desteği sayesinde beşinci dereceden bir memurluğa yükselebilmiş ve başkentte tutunabilmişti.

Wei Xuan eskiden babasının ilgisini çekmek için sürekli serserilik yapar, eğlence mekanlarında sabahlar, şarkıcı kızlar beslerdi; hâlâ avlusunda bir sürü kadın vardı ve kadın-erkek meselelerini çok iyi bilirdi.

Babasının gözü madem sadece güçteydi, neden o zamanlar hiçbir arkası olmayan annesiyle evlendiğini anlayamıyordu. Wei ailesi asırlık bir sülaleydi; Wei Yan gençliğinde Xie Linshan ile birlikte "Edebiyat ve Savaşın Çifte Zirvesi" olarak anılırdı. Evlenmek istese, tüm başkentteki soylu kızlar önüne serilirdi.

Madem annesiyle evlenmişti ve bunca yıl yanına başka kimseyi almamıştı, Wei Xuan babasının gençken annesine karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyordu.

Sadece kendisi onu hayal kırıklığına uğratmış, bu yüzden annesini de kendisiyle birlikte soğukluğa mahkûm etmişti.

Wei Xuan başkalarına karşı hep hırçındı, sadece babasının yanındaki bu eski hizmetkârın önünde çocuksu yanını gösterirdi. Taş basamağa oturup ellerini gözlerine kapattı ve acıyla konuştu: "Keşke Xie Zheng olsaydım. Öyle başarılı bir oğlu olsaydı, babam muhtemelen mutlu olurdu, değil mi?"

Annesi sürekli ibadet eder, Wei Yan'dan bahsederken hep derin bir saygı duyardı. Oğluna en çok söylediği şey ise; iyi çalışması, iyi dövüşmesi ve babasına layık, işe yarar bir adam olmasıydı...

Fakat Wei Yan çocuklardan hoşlanmıyor gibiydi; Wei Xuan küçüklüğünden beri ondan korkmuş, ama annesinin ve çevresindekilerin tutumu yüzünden ona hep hayranlık beslemişti.

Küçükken her şeyi en iyi şekilde yapıp babasından bir iki övgü almayı hayal etmemiş değildi.

Xie Zheng, Wei Malikânesi'ne gelmeden önce, Wei Yan ona bazen güler yüz gösterir, derslerinde sert olsa da aşırıya kaçmazdı.

Xie Zheng geldikten sonra, babasının kendisine bir kez bile güldüğünü görmemişti. Xie Zheng ile birlikte yer, birlikte içerlerdi; Wei Yan onları her gördüğünde yüzü kararır, karanlık bir ifadeye bürünürdü.

Xie Zheng her zaman çok zekiydi; ne öğrense, hocası bir kez anlattığında kapardı.

Wei Yan bazen onları sınav yaptığında, Xie Zheng korksa bile her

soruya fazlasıyla cevap verirdi. Oysa Wei Xuan, babasının o keskin anka gözleri kitaptan ayrılıp kendi üzerine dikildiğinde, korkudan zangır zangır titrer, tek kelime edemezdi.

Xie Zheng'den, kendisini utandırdığı için nefret ediyordu; onu bir işe yaramaz gibi gösterdiği ve babasının gözündeki o bir damla takdiri bile yok ettiği için ondan hınç duyuyordu.

Dünyada Xie Zheng diye biri olmasaydı ne kadar iyi olurdu diye defalarca düşünmüştü.

Bu yüzden küçüklüğünde Xie Zheng'e her türlü eziyeti etmişti. Bir iki kez Wei Yan'ın kulağına gittiğinde atalar tapınağında diz çökme cezası almış, sonrasında hırsını Xie Zheng'den daha beter çıkarmıştı; öyle ki Xie Zheng artık şikâyet etmeye bile korkar olmuştu.

Ama bu onu pek mutlu etmemişti. Başlarda Xie Zheng'in yatağına yılan, böcek koyduğunda onun korkuyla çığlık atması hoşuna giderdi; ama sonra Xie Zheng, o hayvanları gözünü bile kırpmadan eliyle ezip öldürmeye başlamıştı.

Sert kış aylarında yatağına buz gibi kuyu suyu dökerdi; Xie Zheng sırılsıklam yatağı yere atar, çıplak tahtanın üzerinde elbiseleriyle uyur, ertesi gün yüksek ateşle yanmasına rağmen talim alanında yine onu yenerdi.

Akademide, diğer memur çocuklarını kışkırtıp Xie Zheng'in masasına mürekkep döker, onu kayalıkların arkasında tekme tokat döver, yüzünü çamura bastırıp alayla, "Xie Linshan'ın dölü de bu kadarmış," derdi.

Xie Zheng'in o çamurda bir süprüntü gibi kalmasını ne kadar çok istemişti.

Ama Xie Zheng asla merhamet dilemezdi. Adamları tarafından kolu bacağı tutulmuşken, yüzü çamura bastırılmışken bile ona bakışı hep soğuk, simsiyah ve insanın içini ürperten cinstendi.

Daha sonra Xie Zheng orduya gitmişti. Tekrar karşılaştıklarında, savaş meydanlarından büyük zaferlerle dönmüş bir kahramandı ve Wei Xuan'ı iyice hiçliğe mahkûm etmişti.

Yine yağmurlu bir gündü; Xie Zheng onun birkaç kaburgasını kırmış, yüzünü sağanak yağmurun altındaki çamura bastırmış ve soğukça alay etmişti: "Wei Yan'ın dölü de bu kadarmış."

Vaktiyle Xie Zheng'e ne yaptıysa, Xie Zheng hepsini bir bir geri vermişti.

O günden sonra Xie Zheng'den daha çok nefret etmişti. Xie Zheng'in Chongzhou savaşında öldüğü haberini aldığında, ne kadar sevindiğini kimse bilemezdi.

Fakat Xie Zheng "ölse" bile, Wei Xuan Kuzeybatı'ya gittiğinde onun ordusunu yönetememiş, aksine her şeyi birbirine katmış ve babası Wei Yan'ın, Li Grubu tarafından suçlanmasına neden olmuştu.

Yıllar sonra, Wei Xuan nihayet itiraf edebiliyordu: Aslında o sadece Xie Zheng'i kıskanıyordu; neden onun yerinde olmadığını düşünecek kadar büyük bir kıskançlık ve nefret duyuyordu.

Wei Quan onun sözlerini duyunca sadece, "Marki Marki'dir, Genç Efendi ise Genç Efendi. Kendinizi kimseyle kıyaslamanıza gerek yok," dedi.

Wei Xuan başını öne eğip acıyla gülümsedi. Yere düşen bambu gölgelerine bakarak, Wei Quan'ın önünde daha fazla rezil olmak istemedi. Ayağa kalkıp, "Annemin yanına dönüyorum," dedi.

Wei Quan saygıyla onu uğurladı.

Wei Hanımefendi'nin avlusuna vardığında, Wei Xuan daha odaya girmeden içeriden gelen o şiddetli öksürük seslerini duydu.

Wei Yan'ın o soğuk ve kayıtsız gidişini hatırlayınca kalbi daha da sızladı. Küçük mutfaktan taze kaynatılmış ilacı getiren hizmetçiyi görünce, "Ben götürürüm," dedi.

Hizmetçi kız ondan çekindiği için itiraz edemedi, tepsiyi saygıyla uzattı.

Wei Xuan'ın elleri nasırlı ve sertti; altın işlemeli porselen kaseyi doğrudan kavrayıp odaya girdi.

"Anne, ilaç vakti." Odaya girer girmez hizmetçiler yatağın kenarına bir tabure koydular.

Wei Hanımefendi hastalıktan ötürü bitkin görünüyordu. Geleneksel anlamda bir afet-i devran sayılmazdı, sıradan bir siması vardı; ama yılların ibadeti ve sükûneti yüzüne şefkatli bir ifade katmıştı.

Oğlunu teselli etmek için, "Eski hastalık işte, önemli bir şey değil. Birkaç güne ayağa kalkarım," dedi.

Wei Xuan başını eğip kaşıkla koyu renkli ilacı karıştırırken, "Babam hasta olduğunuzu duyunca çok endişelendi. Ama şu an saraydaki durumlar karışık, birçok bakanla toplantı halindeydi, bu yüzden gelemedi. Ama Saray Hastanesi'nden tabip çağırması için adam gönderdi," dedi.

Wei Hanımefendi, Wei Xuan'ın bu sözlerini duyunca o huzurlu bakışları değişti: "Başbakana mı gittin? Sana söylemiştim, böyle küçük şeyler için onu rahatsız etme diye..."

Wei Xuan, "Ben gitmedim. Malikâne zaten ne kadar ki? Siz hastalanınca tabip çağrıldı, bunu ondan nasıl saklayabilirdik?" dedi.

Wei Hanımefendi daha şiddetli öksürmeye başladı. Oğluna güçlükle bakarak, "Benden saklamaya çalışma, sen nasıl..." dedi.

Çaresizce bir iç çekti: "Neden bir kez olsun sözümü dinlemiyorsun?"

Yalanı annesi tarafından yakalanınca Wei Xuan mahcup bir halde başını eğdi, kaseyi tutan parmakları bembeyaz kesildi: "Anne... Ben işe yaramaz bir evlat olduğum için mi babama gitmeye yüzünüz yok?"

Wei Hanımefendi ağzını kapatıp hafifçe öksürdü, bitkin bir sesle, "Aptal çocuk, ne biçim laf o?" dedi.

Wei Xuan'ın gözleri kıpkırmızı oldu: "Benim beceriksizliğim yüzünden babam beni sevmiyor, bu yüzden siz de soğukluk görüyorsunuz."

Wei Hanımefendi bir an duraksadı, gözlerinde karmaşık duygular dalgalandı. Yumuşak bir sesle, "Saçmalama. Başbakan büyük işlerin

adamıdır; gerçek bir beyefendi küçük duygulara hapsolmaz. Sakın onun önünde böyle şeyler söyleme," dedi.

Wei Xuan hınçla, "Ama bunca yıldır babam sadece bayramlarda yemeğe geliyor. Anne, siz hiç mi incinmiyorsunuz?" dedi.

Wei Hanımefendi'nin yüzünde bir anlık bir hüzün belirdi, sanki eski bir anıyı hatırlar gibiydi: "Aptal çocuk, öyle düşünme. Ben hiç incinmedim. Başbakan benim velinimetimdir. Sen de başarılı olmalı, Xie kuzenin gibi onun yükünü hafifletmelisin," dedi.

Wei Yan ile Xie Zheng'in arasının açıldığından, dış dünyadan kopuk yaşayan bu kadının henüz haberi yoktu; Xie Zheng'in hâlâ Kuzey'de olduğu için yıllardır dönmediğini sanıyordu.

Wei Xuan, annesinin sözlerindeki bir noktayı hemen yakaladı: "Anne, neden babamın sizin velinimetiniz olduğunu söylediniz?"

Wei Hanımefendi gözlerini kaçırdı, hemen cevap vermedi. Bir süre öksürdükten sonra, "Kadın olarak doğmak, ikinci kez dünyaya gelmek gibidir. Ben genç bir kızken, ailemde cariye çocuğu olduğum için her şeyde başkalarının eline bakardım. Başbakanlık malikânesine gelin geldiğim bu yirmi küsur yılda, Başbakan bana hiç kötü davranmadı. Ben halime şükrediyorum," dedi.

Wei Xuan, annesinin hiçbir şeye itiraz etmeyen, kanaatkâr yapısını biliyordu. İlacını içmesine yardım etti ve sessiz kalarak daha fazla soru sormadı.

***

Fan Changyu ve Xie Zheng, Xie Aile Mezarlığı'ndan döndüklerinde saat neredeyse on birdi (Hai saati). Şehir kapıları çoktan kapanmıştı, Changyu ancak ertesi sabah kapılar açıldığında karargâha dönebilirdi.

Neyse ki çıkmadan önce Xie Qi'ye haber vermişti; bir gece dönmese bile büyük bir karışıklık çıkmazdı.

Xie Zhong, at arabasıyla onları şehir dışındaki çiftliğe götürdü. Araba kapıya vardığında, Kanlı Zırhlı Süvariler'den biri dışarıda bekliyordu. Bir mektup uzattı: "Efendim, Prenses'ten saraydan bir

haber geldi."

Xie Zheng mektubu aldı, zarfı yırtıp kapıdaki fenerin ışığında hızlıca okudu. Gözleri aniden buz gibi bir öfkeyle doldu.

Fan Changyu, onun Prenses ile mektuplaştığını duyunca bir an şaşırsa da, yüzündeki ifadeyi görünce, "Ne oldu?" diye sordu.

Xie Zheng mektubu ona uzattı, dişlerinin arasından şu kelimeler döküldü: "Wei Yan, vaktiyle bir saray cariyesiyle gizli ilişki yaşamış!"

Fan Changyu mektubu okumaya henüz fırsat bulamamıştı ama bu sözleri duyunca kalbi yerinden oynadı. Wei Yan'ın bir cariye ile ilişkisi olması, on yedi yıl önceki Jinzhou davasını tezgahlamış olabileceğine dair somut bir iz miydi?

Bölüm 137

Fan Changyu mektubu açıp içeriği okuyunca kaşları istemsizce çatıldı.

Prenses, On Altıncı Prens ile ilgili meseleyi araştırmaya yardım ediyordu; ancak On Altıncı Prens öleli yıllar olmuştu. Jia Soylu Cariye de prensin ölümünden kısa süre sonra eski imparatorla birlikte dünyadan ayrılmıştı. Orijinal saray binalarına çoktan İmparator Qi Sheng'in gözde cariyeleri yerleşmiş, saray görevlileri ise defalarca değişmişti. O günlerden bir görgü tanığı bulmak imkansıza yakındı.

Prenses günlerce gizlice araştırma yaptıktan sonra, Soğuk Saray'da görevli yaşlı bir hizmetçinin vaktiyle Jia Soylu Cariye'nin yanında çalışanlardan biri olduğunu keşfetti. Ancak bu kadın on yedi yıl önce aklını yitirmiş ve Soğuk Saray'a kendi kaderine terk edilmek üzere gönderilmişti.

Prenses'in adamları yiyecek ve giyecek götürerek bu kaçık hizmetçiyle günlerce temas kurmuş ve kadının aslında deli taklidi yaptığını sezmişlerdi. Fakat hizmetçi çok temkinliydi, Prenses'in adamlarına karşı gardını indirmiyordu.

Prenses'in adamları uygun bir anı kollayıp On Altıncı Prens meselesini açtıklarında, hizmetçi bariz bir şekilde heyecanlanmış ve deli taklidi yaparak şu sözleri mırıldanmıştı: "Öldüler, hepsi öldü... Ben de öleceğim... Wei Yan saray cariyesiyle zina etti, bunu bilen herkes ölmek zorunda..."

Prenses'in adamları daha fazla soru soramadan, Soğuk Saray'ın kâhyası avluya girmişti.

Saraydaki herkes tilki gibi kurnazdı; Prenses'in adamlarının durup dururken Soğuk Saray'a gelip deli bir hizmetçiye iyi şeyler getirmesi herkesi şüphelendirirdi.

Prenses'in adamları kâhyaya yüklü bir bahşiş verip, tesadüfen oradan geçerken deli kadının kokmuş yemekler yediğini gördüklerini ve acıyıp yardım ettiklerini söyleyerek durumu

geçiştirmişlerdi.

Kâhya meseleyi kurcalamasa da, güvenlik açısından Prenses'in adamları bir süre daha Soğuk Saray'a gitmeye cesaret edemeyecekti.

Fan Changyu, Xie Zheng'e dönerek, "Şu anki önceliğimiz, Wei Yan'ın hangi cariye ile ilişki yaşadığını bulmak olmalı..." dedi.

Xie Zheng, onun neyden şüphelendiğini biliyordu. Wei Yan, Veliaht Prens ve On Altıncı Prens'in ölümünden sonra, hiçbir dayanağı olmayan On Dokuzuncu Prens'i tahta çıkarmıştı. On Dokuzuncu Prens'in öz annesi en şüpheli adaydı.

Xie Zheng, "Küçük imparatorun annesi olamaz," dedi. "Onun annesi sadece bir hizmetçiydi. Eski imparator sarhoşken onunla birlikte olmuş, o da çocuğu doğururken ölüp gitmişti."

Wei Yan'ın Qi Sheng'i tahta çıkarmasının en büyük sebebi, çocuğun hem küçük hem de arkasında bir dış akraba gücü olmaması, yani kolay yönetilebilir olmasıydı.

O halde tek çıkış yolu, Soğuk Saray'daki o kaçık hizmetçiydi.

Xie Zheng'in gözleri kar gibi soğuk bir hal aldı: "Soğuk Saray'a bizzat sızacağım."

Fan Changyu, rütbe aldığı gün saray girişindeki o devasa surları hatırlayarak, "Saray çok sıkı korunuyor. Sıradan bir günde izinsiz girmek kolay olmaz. General Tang'dan duydum, yakında sarayda bir zafer şöleni verilecekmiş. O zaman Soğuk Saray'ı araştırmak daha mantıklı, böylece kimseyi ürkütmeyiz," dedi.

Xie Zhong, Xie Zheng'in güvenliği için endişelenerek başıyla onayladı: "General Fan çok haklı. Marki, önce bir plan yapalım, saray şöleni günü harekete geçersiniz."

Xie Zheng bir süre düşündükten sonra yavaşça başını salladı ve tek kelime etmeden avluya doğru yürüdü.

Fan Changyu, onun o soğuk ve yalnız sırtına bakarken gözlerinde hafif bir endişe belirdi.

Başlarda Wei Yan'ın Jinzhou katliamını bizzat tezgahladığına dair şüpheleri vardı; ancak bu "zina" meselesi eklenince, her şey yerli yerine oturuyor gibiydi.

Eskiden Wei Yan'ın Xie Zheng için sadece bir düşman olduğunu sanıyordu; ama bu geceki mezarlık ziyareti, Xie Zheng'in Wei Yan'a karşı hislerinin aslında çok karmaşık olduğunu anlamasını sağlamıştı.

Gerçeklerin her bir katmanı ortaya çıktığında, sanki Xie Zheng'in kalbine dayanmış olan bıçak bir parmak daha derine saplanıyordu.

***

Yarısı gece yollarda geçmişti ama Fan Changyu ve yanındakiler henüz akşam yemeği yememişlerdi.

Xie Zhong mutfağa yemek hazırlattı. Zhu Youchang eski yaraları yüzünden erkenden uyumuştu; yemek yiyecek olanlar sadece Fan Changyu ve Xie Zheng'di. Ancak Xie Zheng odasına girdiğinden beri dışarı çıkmamış, sadece Changyu'nun rahat ettirilmesini emretmişti.

Xie Zhong, Xie Zheng'in odasına ayrıca bir tepsi gönderdi ama yemekler el sürülmeden geri geldi.

Xie Zhong, Xie Zheng'in huyunu biliyordu; çaresizce iç çekip tepsiyi getiren askeri gönderdi. Changyu'ya, "Generalim, siz buyurun yemeğinizi yiyin. Bırakalım efendimiz biraz yalnız kalsın," dedi.

Fan Changyu, mezarlığa yetiştiğinde Xie Zheng'in anne ve babasının mezarı önündeki o mahzun sırtını hatırladı. "Ben ona götürürüm," dedi.

Xie Zhong'un gözlerinde bir şaşkınlık belirdi; ama Xie Zheng'in ona olan özel ilgisini hatırlayınca yüzünde rahatlamış bir gülümseme oluştu: "O halde size zahmet olacak generalim."

Xie Zhong'un her şeyi gören o bakışları karşısında Fan Changyu tepsiyi aldı ve mahcubiyetini gizlemek için aceleyle Xie Zheng'in odasının nerede olduğunu sordu.

***

Ay ışığı parlak, gökyüzü berraktı; saçak altındaki fenerler kapıya ve taş basamaklara bambu gölgeleri düşürüyordu.

Fan Changyu, içeriden hafif bir ışığın sızdığı odaya baktı. Bir elinde ahşap tepsiyi tutarken, diğer eliyle kapıyı çaldı.

İçeriden, belli bir mesafeden Xie Zheng'in soğuk ve sabırsız sesi geldi: "Yemek istemediğimi söyledim, gidin!"

Fan Changyu, "Benim," dedi.

İçeride bir süre sessizlik oldu, ardından o soğuk ve kısık ses tekrar duyuldu: "Kapı kilitli değil."

Fan Changyu içeri girdiğinde ilk bakışta kimseyi göremedi. Sadece banyo kısmından hafif su sesleri geliyordu. Onu teselli etmek için bir iki kelime söylemeyi planlamıştı ama şu an üzerine bir huzursuzluk çöktü. Banyoya arkasını dönerek, "Yemeği masaya bıraktım, işin bitince yemeyi unutma," dedi.

Banyodan ses gelmedi, su sesi de kesildi.

Fan Changyu şüphelendi; Xie Zheng'in başına bir şey gelmiş olmasından korkarak tekrar seslendi: "Xie Zheng?"

Yine cevap yoktu.

Fan Changyu o tarafa doğru kaşlarını çatarak, "Cevap vermezsen içeri birilerini çağıracağım," dedi.

Sonunda içeriden boğuk ve kısık bir ses geldi: "Yatağın kenarındaki temiz kıyafetleri bana uzatır mısın?"

Fan Changyu'nun kulakları hafifçe pembeleşti. Arkasını dönüp, "Zhong Amca'ya söyleyeyim o getirsin," dedi.

Banyodan şiddetli bir su sesi geldi. İçerideki ses, "Boş ver, kendim çıkar alırım," dedi.

Hemen ardından bir gümleme sesi ve bir seramiğin kırılma sesi duyuldu. Perdenin arkasından bile Changyu'nun burnuna keskin bir içki kokusu geldi.

Banyoda içkinin ne işi vardı?

Fan Changyu, Xie Zheng'in sarhoş olup banyodan çıkarken düştüğünden ve porselen parçalarının ona battığından korktu. Başka bir şey düşünmeden perdeyi aralayıp içeri daldı: "İyi misin?"

İçerideki manzarayı görünce Fan Changyu'nun eli ayağı birbirine dolandı.

Hava soğuktu, banyo hafif bir buhar tabakasıyla kaplıydı. Xie Zheng küvetin kenarına yaslanmıştı; o asil yüzünde hem bir huzursuzluk hem de hafif bir sarhoşluk ifadesi vardı. Omuzu ve sırtı bir yere çarptığı için kızarmıştı; yakışıklı kaşları sabırsızlıkla çatılmıştı, belli ki düşerken küvetin kenarına çarpmıştı.

Küvetin dışında kırılmış bir içki testisi duruyordu; dökülen miktara bakılırsa Xie Zheng çoğunu içmişti. Yan tarafta bir boş testi daha vardı.

İki testi içki bitirmişti, kokusuna bakılırsa sert bir içkiydi; sarhoş görünmesine şaşmamalıydı.

Yaralanmadığını görünce Changyu'nun yüreği ağzından indi ama bu hali... fazla etkileyiciydi.

Yarı bağlı saçları suyla ıslanmış, kaslı omuzlarına ve sırtına yapışmıştı. Yakışıklılık ve güç bir aradaydı; insana ormandaki tehlikeli ama çevik bir yırtıcıyı anımsatıyordu.

Uzun kirpikleri bir yelpaze gibiydi, üzerlerinde küçük su damlaları asılı kalmıştı. Boynuna yakın omuz kısmında, Changyu'nun evden çıkmadan önce ısırdığı o diş izi duruyordu; bu görüntü insana bu vahşi ve güzel canavarın evcilleştirilebileceği yanılsamasını veriyordu.

Zamanı olmasa da Fan Changyu yüzüne hücum eden sıcaklığı hissetti. Hemen arkasını döndü: "Ben... Zhong Amca'yı çağırayım..."

Daha bir adım atmıştı ki, arkasından boğuk bir ses geldi: "Gerek yok."

Xie Zheng zonklayan şakaklarını ovuşturdu, yüzündeki sabırsızlık

arttı. Öyle güzel bir siması vardı ki, öfkeli hali bile seyirlik bir manzara gibiydi. "Kendim halledebilirim," dedi.

Su dalgalandı; küvetin kenarına tutunarak zorla ayağa kalkmaya çalıştı ama dengesi bariz bir şekilde bozuktu, neredeyse tekrar düşecekti. Neyse ki Fan Changyu sesi duyup zamanında onu tuttu.

Vücudunun ağırlığının büyük kısmının üzerine bindiğini hisseden Fan Changyu dişlerini sıkarak, "Senin kadar inatçısını görmedim!" dedi.

Üzerinde kıyafet olmadığı için Changyu başını yukarıda tutuyor, etrafa bakmamaya çalışıyordu.

Xie Zheng'in ıslak saçlarından damlayan sular Changyu'nun boynuna düştü; o serin temas Changyu'nun ürpermesine neden oldu.

Fan Changyu, kıyafetlerinin dışarıda olduğunu hatırlayarak omuzlarından bastırdı, onu tekrar küvete oturtmak istedi. "Sen burada bekle, ben sana temiz kıyafetlerini getireyim."

Yarı sarhoş adam, onun hareket eden kırmızı dudaklarına bakıyordu; ne dediğini duyup duymadığı belli değildi. Changyu tam arkasını dönecekken, onu kollarının arasına alıp göğsüne çekti.

Vücudundaki su damlaları Changyu'nun kıyafetlerini ıslatırken, Changyu'nun kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Adam başını onun boyun çukuruna gömdü ve bir süre sonra boğuk bir sesle, "A-Yu, sadece sen kaldın," dedi.

İlk kez birinin ona bu kadar samimi seslendiğini duyuyordu; bu hitap Changyu'nun ne diyeceğini bilememesine neden oldu.

Çok yakındılar, vücudu ateş gibi yanıyordu. Changyu, boynundan kulağına kadar her yerin uyuştuğunu ve ısındığını hissetti. Kalbinde garip bir duygu belirdi; sanki bulutların üzerinde yürüyor gibiydi.

Fan Changyu bir süre öylece donup kaldıktan sonra elini uzatıp adamın sırtına hafifçe vurdu. Teselli edercesine, "Ben hep buradayım," dedi.

Avucunun temas ettiği sırt derisi pürüzsüz değildi; belirgin yara izlerinin engebeli dokusunu hissedebiliyordu.

Xie Zhong'un bahsettiği o yüz sekiz kırbaç darbesini hatırlayınca Changyu'nun bakışları titredi. Sesine bir şefkat katarak, "Otur, sırtını silmene yardım edeyim," dedi.

Bu, Changyu'nun normalde asla teklif etmeyeceği bir şeydi. Xie Zheng söz dinleyip oturacak gibi oldu; alkolün etkisiyle düşünceleri yavaşlamıştı. Gözlerinin kenarları kızarmıştı, o soğuk çehresi şimdi büyüleyici bir ifadeye bürünmüştü. Ama zihninde kalan son bir kırıntı ona bir şeyi hatırlatmış olacak ki, Changyu'nun elini tutup dudaklarına götürdü, öptü ve "Bir dahaki sefere," dedi.

Ardından alkolün etkisiyle sızlayan başını hafifçe salladı, küvete tutunarak kalkmaya çalıştı ama Changyu omuzlarından sertçe bastırdı. Changyu çoktan arkasına geçmiş ve kabuk bağlamış olsa da hâlâ birbirine geçmiş yara izleriyle dolu o sırtı görmüştü.

Fan Changyu donakaldı.

O birbirine girmiş, çarpık kırbaç izlerini kendi gözleriyle görünce, Xie Zhong'un "vücudunda sağlam yer kalmamış" sözünün ne anlama geldiğini idrak etti.

Eskiden de onun sırtındaki yaralara ilaç sürmüştü; o zamanlar sokaktaki bir yabani köpek gibi hırpalanmıştı ama o yaralar şimdikiler kadar korkunç ve yoğun değildi. Changyu, bu yaraların kan revan içindeki halini hayal bile edemiyordu.

Kalbi fena halde sızladı.

Sırtını boydan boya geçen o kılıç yarası, vaktiyle kılıcını kanıyla kutsamak için kendi açtığı yaraydı; defalarca açılmıştı, izi çok geniş ve ürkütücüydü.

Fan Changyu'nun parmak uçları o yaraya dokunurken istemsizce titredi.

Boğazı düğümlendi, boğuk bir sesle sordu: "Bu kadar yarayı... benden daha ne kadar saklamayı düşünüyordun?"

Bölüm 138

Banyo kazanındaki su yarı yarıya soğumuştu. Sırtındaki o parmak uçlarından gelen sıcak ve narin dokunuşu hisseden Xie Zheng'in tüm sırt kasları gayriihtiyari gerildi. Kazan kenarındaki ellerinin üzerinde yeşil damarlar fırladı.

Alkolün etkisiyle zihni hala zonkluyordu. Kadının sesindeki o boğukluğu duydu ve güçlükle kendine gelerek cevap verdi: "Acımıyor."

Fan Changyu'nun parmak uçları adamın sırtındaki o derin kılıç izi boyunca aşağı süzüldü. Neredeyse yarım parmak genişliğindeki o yara izine bakarak, "Şimdi acımıyor tabii," dedi. "Peki ya kabuk bağlamadan önce?"

Xie Zheng'in anka gözleri hafifçe kısıldı. Mum ışığı siyah kirpiklerine sıcak bir parıltı düşürdü; bir anlığına yüz hatları yumuşar gibi oldu.

Sanki uzak bir anıya dalmış gibiydi. Uzun kirpikleri gözlerinin altına bir gölge düşürdü. Sadece, "Kabuk bağlamadan önce de acımıyordu," dedi.

Fan Changyu'nun içine sanki nemli bir pamuk yığını tıkılmış gibi oldu, nefesi daraldı. Başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı; göz pınarlarına hücum eden o burukluğu geri itti. Adamın kırbaç izleriyle dolu sırtına daha fazla bakmaya dayanamayarak gözlerini kaçırdı. Boğazından boğuk bir sesle tek bir kelime döküldü: "Yalancı."

Öfkeyle devam etti: "Kendini bu hale getirirken hiç mi korkmadın savaş meydanında öleceğim diye? Hani Wei Yan'dan öcünü alacaktın? İntikamını böyle mi alacaktın?"

Xie Zheng bir süre sessiz kaldı, sonra yavaşça konuştu: "O yaralar vücudumda sızladıkça, hala hayatta olduğumu anlıyordum."

Fan Changyu donakaldı.

Adamın sesi alçak ve boğuktu, hafifçe güldü: "Sen o halinle Chongzhou'dan beni bulmaya geldiğinde, atın üzerinde ağlayışını gördüğümde düşündüm ki... Lanet olsun intikamına, umurumda değil artık, yeter ki sen ağlama. Ama benim soyadım Xie. Babam Xie Linshan. Onun yüzünü hayal meyal hatırlıyorum ama bağırsakları deşildikten sonra dikişle zorla birleştirilen o göğsünü, vücudundaki o altmış yedi ok deliğinin şeklini hala dün gibi hatırlıyorum..."

"Ölseydim belki seninle gönül rahatlığıyla birlikte olabilirdim. Ama yaşadığım sürece, seninle arama en ufak bir bağın girmesine izin veremezdim."

General Xie'nin ölümünü tekrar duyunca Fan Changyu'nun da kalbi sızladı.

Sesi titreyerek, "Seni suçlamadım, o gün seni hiç suçlamadım..." dedi.

General Xie'nin feci ölümü bir yabancı için bile dayanılmaz bir acıyken, bir evlat için ne demekti?

Zhu Youchang bile babasının bir hain olduğunu düşünmüştü; babasıyla hiç tanışmamış olan Xie Zheng'in ne düşünmesini bekleyebilirdi ki? Ortada hiçbir kanıt yokken babasının masumiyetini ona kanıtlaması imkansızdı.

Şimdi bile o günü hatırladığında Fan Changyu'nun içi hala o tarifsiz çaresizlik ve acıyla doluyordu.

Xie Zheng elini kaldırıp kadının gözünden süzülen damlayı sildi. Sarhoş muydu yoksa ayık mı bilinmez, sadece fısıldadı: "Neden yine ağlıyorsun?"

Parmak uçları kadının yanağını okşuyordu. Yarı sarhoş, derin siyah gözlerinde kadının silüeti ve mumun gölgesi titriyordu. "Ayrı olduğumuz o günlerde, rüyalarımda da hep ağlıyordun. Başta sanmıştım ki, ömrümce seni görmezsem bir şekilde unuturum."

"Ama seninle ilgili hiçbir haberi almamaya yemin etsem de, rüyalarımda beni yine huzursuz ediyordun."

"Bazen bir an Lin'an kasabasındaydık, bana gülümseyerek sesleniyordun. Bir sonraki an üzerinde gelinliklerle başkasıyla evleniyordun. Yanındaki adam kibar, okumuş birine benziyordu. Düğün salonundaki o kutlama sesleri kulaklarımı tırmalıyordu. Başındaki örtüyle onunla birlikte secde ediyordun, dudaklarında o mutlu gülümseme..."

Devam edemedi. Sarhoşluğun getirdiği o buğulu bakışları bir anda ürkütücü bir hal aldı. Yanağını okşayan parmaklarının baskısı arttı, sesi ise hiddet dolu ama bir o kadar da kırgın çıkıyordu: "Bana nasıl işkence edeceğini çok iyi biliyorsun. Vücudumdaki yaralar ne ki? Rüyalarımda senin başkasıyla evlendiğini görmenin verdiği o kalp sızısının yanında hiç kalırlar... O adamı parça parça edip etlerini köpeklere atasım geliyordu. Uyandığımda o öfkem hala geçmemiş oluyordu ama bir yandan da seviniyordum."

"O zaman anladım; senin başkasına gitmene asla dayanamazdım. Neyse ki her şey için hala vakit vardı."

Alkol mantığını büyük ölçüde ele geçirmiş olsa da, son cümlesini yuttu.

Eğer evlenseydi, tüm sülalesini yok eder yine de onu geri alırdı! Ona dokunmaya cüret eden herkesi köpeklere yem ederdi!

O, onundu! Sadece onun!

Ona göz koyan herkes ölmeliydi!

Ruhunun derinliklerindeki o karanlık ve çarpık sahiplenme duygusu, sanki kalbinin son kilidiydi; onu her zaman saklı tutuyordu. Kendisinin bile tiksindiği bu yanını kadının bilmesini istemiyordu.

Eğer bilseydi, kesinlikle ondan bir canavardan kaçar gibi kaçardı...

Fan Changyu'nun yanağı, Xie Zheng'in nasırlı başparmağı yüzünden sızlıyordu ama kaçmadı. Ayrıyken yaşadıklarını duyunca onun da içindeki o burukluk geçmek bilmedi.

Bu adamı tanıdıkça, o günkü seçimin onun için ne kadar ağır olduğunu daha iyi anlıyordu.

Xie Zheng'in gözyaşlarını silen elini tuttu, kendi yanağına bastırdı. Mum ışığının yansıdığı buğulu gözleriyle kararlı bir şekilde ona baktı: "Xie Zheng, bundan sonra hep birlikte olacağız. Kendi vücuduna bir daha asla böyle zarar vermeyeceksin."

Gözleri böyle ışıl ışıl birine odaklandığında, tüm dünya anlamını yitiriyor; sadece o gözlerdeki sıcak ve duru ışık kalıyordu. Sanki kış güneşinin altında çatılardaki buzların erimesi gibiydi.

Xie Zheng o gözlere bir süre dalıp gitti, sonra yanağını okşayarak, "Zarar vermek değildi," dedi.

Fan Changyu sırtındaki o birbirine girmiş yara izlerini hatırlayınca yine içi yandı: "Sırtın o hale gelmiş, hala zarar değil mi diyorsun?"

"Xie ailesinin kuralları der ki; büyük bir suç işleyen kişi, yüz sekiz kırbaç darbesi alırsa suçu silinir. O yüz sekiz kırbacı yedikten sonra, senin yanına başım dik gelebilirdim. Gelecekte seni tüm usulüyle Xie ailesine gelin olarak alabilirdim."

Fan Changyu'nun göz kapakları titredi. Kendini ne kadar zorlasa da bir damla gözyaşı süzülüp banyo kazanına düştü, suda halkalar oluşturdu.

Demek Lucheng'deki kutlama yemeğinden sonra ona "Artık soyadının Fan ya da Meng olması umurumda değil" demesinin sebebi buydu; o kefareti çoktan ödemişti.

Elini gözlerine siper etti, başını kaldırdı ama boğazındaki o hıçkırığı engelleyemedi: "Sana ne yapmalı ben?"

Xie Zheng sarhoşluktan mı bilinmez, gözleri kızarmış, sesi boğuklaşmıştı: "Meng ailesinin kızı Changyu'yu eşim olarak almak istiyorum, razı mısın?"

Göğsündeki o sıkışma hissi iyice arttı ama bir çıkış yolu bulamıyordu.

Fan Changyu o burukluğun burnunun ucuna kadar geldiğini hissetti. Karşısındaki saçı başı ıslak, bir iblis kadar yakışıklı olan adama baktı ve ciddi bir sesle, "Sen alırsan, ben varım," dedi.

Xie Zheng'in kapkara gözleri onu sımsıkı hapsetti: "Pişman olmak yok?"

Fan Changyu onun bakışlarına karşılık vererek, "Daha yeni söyledin, hemen cayacak mısın?" diye sordu.

Ona meydan okuyan bir tavırla bakıyordu.

Xie Zheng cevap vermedi.

Ensesine büyük bir el kapandı, Fan Changyu başını eğmek zorunda kaldı ve bir sonraki an nefesi kesildi.

Xie Zheng çok içmişti; kadının dişlerini araladığında o yoğun şarap kokusu ağızlarına yayıldı. Fan Changyu bunun kendi içtiği zamanki histen çok farklı olduğunu düşündü.

Çok sert öpüyordu; dudaklarını ve dilini uyuşana kadar emdikten sonra bıraktı.

Fan Changyu kazan kenarına tutunmuş, nefes nefese kalmıştı.

Yüzü nefessizlikten kızarmıştı, kayısı gibi gözleri buğulanmıştı.

Göğsündeki giysiler suyla iyice ıslanmıştı; göğsünü saran kuşağın hatları artık belli oluyordu.

Xie Zheng'in nefesi kesildi, bakışları daha da kararardı.

Soğuk havada sanki bir ateş yandı; tüm damarlarındaki kan cızırdayarak akmaya başladı.

Aniden doğruldu, uzun bacaklarıyla kazandan dışarı çıktı. Kadını kucağına alıp kenardaki masaya yatırdı. Şişmiş dudaklarına bir kez daha kapandı; bakışları sanki karşısındaki kadını yutmak istiyordu.

Fan Changyu'nun sırtı masanın arkasındaki paravana çarptı. Hafif bir inilti çıkaramadan nefesi yine çalındı.

Bakışları hala dik başlıydı, durumu lehine çevirmeye çalıştı ama adam tarafından sımsıkı hapsedilmişti. Sonunda başı döndü; göğsünde bir serinlik hissetti, kuşağı çözüldüğünde gayriihtiyari Xie

Zheng'in başına sarıldı.

Adamın ıslak uzun saçları kadının yumuşak tenine değiyordu. O soğukluk vücudunda titremelere yol açtı; Fan Changyu omuzlarını büzdü.

Adam sanki kışın ortasında aç kalmış bir kurt gibiydi; önüne bir parça et konulmuş da nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi davranıyordu.

Hareketleri pek de nazik sayılmazdı, hatta bazen kaba bile kaçıyordu.

Fan Changyu kaşlarını hafifçe çattı, ince bir nefes aldı. Adamın kaslı omzuna hafifçe vurdu ve sesi titreyerek, "Sen... biraz yavaş ol," dedi.

Jizhou'dan ayrıldığı o son gece de ısırmıştı; günlerce kuşağı bağlayamamıştı canı yandığı için.

Xie Zheng hafifçe öptü ve sonunda bıraktı. Başını kaldırdığında gözleri kan çanağına dönmüştü, boynundaki damarlar fırlamıştı; görüntüsü korkutucuydu.

Nefesi alev alev yanıyordu ama sesi hala düzgündü, sadece çok boğuk çıkıyordu: "Korkmuyor musun?"

Fan Changyu'nun mum ışığını yansıtan gözleri yumuşacıktı; sanki ormandaki sabah sisi gibi bir buğu vardı içinde. "Neden korkayım?" diye sordu.

Xie Zheng dayanamayıp yine çenesinden tutarak onu öptü. Uzun bir süre sonra alnını alnına dayadı ve neredeyse teslim olmuş bir sesle, "Evlenmeye karar verdiğin adam, pek de iyi biri sayılmaz," dedi.

Fan Changyu elini uzatıp adamın yüzünü okşadı: "Gözlerim var, senin nasıl biri olduğunu görebiliyorum."

Xie Zheng hırçın bir sesle, "Ya senin önünde bilerek rol yapıyorsam?" dedi.

Fan Changyu bu anlamsız sözleri duyunca gözlerini devirdi ve bilerek, "O zaman... Bir daha mı düşünsem acaba?" dedi.

Omuzlarını tutan büyük eller aniden sıkılaştı; sanki kemiklerini kıracak kadar güçlüydü. Xie Zheng karanlık bir sesle, "Geç kaldın," dedi.

Gözlerinde bir kararlılık ve hafif bir hırs vardı. Sakin duruşunun altında kendi bile fark etmediği bir kırılmışlık ve alay gizliydi: "Fan Changyu, ömrün boyunca benim gibi bir herifle bağlandın artık."

Fan Changyu sadece şaka yapmak istemişti ama adamın kendisi hakkında böyle konuştuğunu duyunca yine içi sızladı.

Onun nasıl biri olduğunu nasıl bilmezdi ki?

Eğilip yanağına bir öpücük kondurdu ve "O zaman bağlandık gitti," dedi. "İyi insanların ömrü kısa olur derler; kötü biriysen belki daha çok sevinirim."

Bölüm 139

Mum ışığı titrerken, Xie Zheng'in ona dikilen bakışları zifiri ve derindi.

Aniden üzerine eğilip dudaklarına kapandı; kadının dudaklarını hırsla dişliyor, tek eliyle ensesini kavrayarak direnmesine zerre imkan tanımıyordu. Öpücüğü hem vahşi hem de amansızdı; sanki kırılan prangaların ardından boşalan o dizginlenemez öfke ve arzu metne sızıyordu.

Fan Changyu, başı geriye düşmüş halde bu saldırıyı kabullenmekten başka çaresizdi. Soluklarının arasına adamın üzerindeki o keskin, buruk şarap kokusu ile banyodan yeni çıkmış olmanın verdiği hafif sabun kokusu karışıyordu.

Zaten hafifçe şişmiş olan dudakları, adamın hırslı öpüşüyle sızlamaya başladığında; Xie Zheng ancak o zaman çenesini kavrayıp öpücüklerini boynuna doğru indirdi.

Fan Changyu'nun göğsü, nefes darlığından şiddetle inip kalkıyordu. Göğsünü saran kuşak çözüldüğü için, o kavisli hatlar her nefeste daha da belirginleşiyor; ıslak giysiler yarı şeffaf bir halde tenine yapışarak o büyüleyici silüeti ortaya çıkarıyordu. Kar gibi beyaz tenin altındaki gölgeler, insanın kanını kaynatacak cinstendi.

Xie Zheng, başını kadının omuz çukuruna gömüp ağır ağır soluklandı. Başını tekrar kaldırdığında, gözleri kan çanağına dönmüş, bakışları dehşet verici bir hal almıştı.

"Bunu sen kaşındın!" dedi sesi kısık bir hırıltıyla.

Kadının yarı ıslak yakasını iki yanından kavrayıp omuzlarından aşağı sertçe çekiverdi. Giysiler dirseklerine yığılırken, loş mum ışığı altında Fan Changyu'nun teni, sıcak bir yeşim taşı gibi yumuşak ve duru bir beyazlıkla parladı. Ancak omuzlarında ve kollarında savaş meydanlarından kalma yara izleri, o an göz tırmalayıcı bir netlikle belirdi.

Xie Zheng daha önce onun vücuduna hiç bu kadar bütüncül

bakmamıştı. Karnından beline kadar uzanan, Lucheng savaşında aldığı o derin kılıç yarasını biliyordu; fakat kollarında da üst üste binmiş bu kadar çok yara izi olduğunu tahmin etmemişti.

Gözlerindeki o karanlık arzu bir nebze olsun çekildi. Omzundaki en derin yara izine hafif bir öpücük kondurdu ve sordu: "Bu nasıl oldu?"

Savaş meydanında olduğunu biliyordu ama hangi çarpışma olduğunu kestiremiyordu.

O öpücük o kadar hafifti ki, sanki bir kuş tüyü tenine değip geçmişti.

Fan Changyu, iyileşme sürecinde ve başkente gelen yol boyunca epey kitap okumuştu. Zihninde gayriihtiyari "el üstünde tutulmak" deyimi canlandı.

Uzun kirpikleri titredi, tüm kalbi sıcak bir suyun içine bırakılmış gibi yumuşacık, sıcacık oldu.

Yanakları al al olmuştu; ama bu fiziksel bir uyarılmadan ziyade, sıradan bir genç kızın sevdiği adamın karşısında duyduğu o saf mahcubiyetti.

Başını hafifçe yana çevirip sağ kolundaki yara izine baktı. Eskiden hiç umursamadığı bu iz, o an gözüne nedense pek bir çirkin göründü.

Eliyle izi kapatmaya çalışarak, sahte bir rahatlıkla, "O da Lucheng'deki savaşta oldu," dedi. "Neyse ki Veliaht Torun'un adamları o an beni sağ ele geçirmek istiyordu. Eğer o kılıç bir parmak daha aşağı inseydi, bu kolum muhtemelen Xiao Wu'ninki gibi sakat kalacaktı."

Xie Zheng, kadının kapatmaya çalıştığı elini kenara çekti, eğilip o yara izini tekrar öptü. Alnındaki yarı ıslak saçları ve aşağı süzülen uzun kirpikleri, o an gözlerindeki ifadeyi gizliyordu: "Özür dilerim, geç kaldım."

Fan Changyu gülümsedi, bir eliyle adamın heykel gibi kusursuz yüz hatlarını okşadı: "Neden yine özür diliyorsun? Bir askerin

vücudunda yara olmaz mı hiç? Bu yolu ben seçtim, bunlar yaşamam gereken tecrübelerdi."

Söz Lucheng savaşına gelince, uzun zamandır kafasını kurcalayan o soruyu sordu: "General Tang, o sırada Sui Yuanqing'i Chongzhou'ya götürmek üzere yola çıktığını, Jizhou'dan tesadüfen geçtiğini söylemişti. Ama günleri hesapladım; o sırada Huizhou'daki Xie malikanesine ceza çekmek için yeni dönmüştün. Yaraların muhtemelen hala kanıyordu, neden bu kadar aceleyle yola çıktın?"

Xie Zheng'in mum ışığını yansıtan gözlerine karanlık bir gölge düştü: "Prenses, Gongsun Yin'e haber gönderip Küçük İmparator'un evlilik fermanı çıkardığını söylemişti. Ayrıca fermanı tebliğ etmek için Chongzhou'ya giden hadım da sana el uzatmak niyetindeydi."

Fan Changyu, kendisine o rahatsız edici bakışlarla bakan hadımı hala hatırlıyordu.

Ancak Xie Zheng'in Prenses ile olan evlilik meselesinden bizzat bahsetmesi ve Prenses'in bu gece böylesine önemli bir haberi ulaştırmış olması, kalbinde tarif edemediği karmaşık duygular uyandırdı.

Dudaklarını hafifçe büzerek sordu: "Sen... Prenses ile çok mu yakınsın?"

Xie Zheng'in anka gözleri hafifçe kalktı, kadının neyi ima ettiğini anlamıştı. Yanağını hafifçe sıktı: "Yakın değiliz. Gongsun Yin'in onunla bir geçmişi var. Prenses'in sarayda On Altıncı Prens meselesini araştırması için aracı olan da oydu."

Fan Changyu hafifçe öksürdü: "Demek Jizhou'da Gongsun Efendi ile karşılaştığımızda, senin bir rican üzerine bir işe gittiğini söylemişti; o iş bu muydu?"

Xie Zheng, "Hayır," dedi.

Fan Changyu'nun kafası daha da karıştı: "O zaman neydi? Gongsun Efendi o zaman da çok gizemli davranmış, geçici olarak söyleyemeyeceğini belirtmişti."

Xie Zheng'in avuç içi, kadının omzundaki yara izlerini usulca

okşuyordu. "Şu an gerçekten söylenmez. Başkente geldiğinde kendin öğreneceksin."

Adam meseleyi böyle gizemli tuttukça, Fan Changyu'nun merakı daha da artıyordu: "Gongsun Efendi de mi başkente gelecek?"

Xie Zheng'in hafif nasırlı büyük eli, kadının kolundan yukarı doğru ağır ağır tırmandı. Mezarlıkta hırsla ısırdığı o kanlı diş izine dokunduğunda, aniden bastırıverdi.

Fan Changyu hafifçe inledi, bakışlarını kaldırdığında adamın o karanlık gözleriyle çarpıştı.

"Bu mecliste, hala başka bir adamdan bahsetmek istediğine emin misin?"

Fan Changyu ona dik dik bakmak istedi ama adamın o son derece istilacı bakışları karşısında dili tutuldu. Xie Zheng kadının elini kavradı ve sırılsıklam olmuş iç çamaşırının üzerinden kendi üzerine bastırdı.

Fan Changyu'nun yüzü bir anda kıpkırmızı kesildi.

Banyodan çıkalı çok olduğu için çamaşırı buz gibiydi ama altındaki o yakıcı hararet neredeyse elini kavuracaktı.

Fan Changyu yarı utanç yarı şaşkınlıkla, zihni allak bullak bir halde, nedense şu soruyu sordu: "Sen banyo yaparken sadece üstünü mü çıkarıyorsun?"

Daha önce görmemesi gereken bir şeyi görmekten korktuğu için adamın belden aşağısına bakmaya hiç cesaret edememişti. Sonra öpücüklere boğulunca iyice sersemlemiş, fark etmemişti bile. Şimdi bu cüretkar hareketi sayesinde adamın üstünün çıplak olduğunu ancak fark ediyordu.

Xie Zheng de bu yersiz soru karşısında bir an duraksadı, sonra açıkladı: "Yılların alışkanlığı... Bir suikastçı canını almak istediğinde, banyoda olup olmadığına bakmaz. Eski yıllarda, bacağımda her zaman bir hançer bağlı olurdu, asla yanımdan ayırmazdım."

Fan Changyu, Chongzhou savaşı sırasında bir gece nehir kenarında onunla karşılaştığı anı hatırladı; o zaman da tam olarak böyle tetikteydi.

Bu yıllar boyunca kim bilir ne kadar acı çekmişti?

Kendisi isyancıları bastırdığı o on küsur savaşta kaç kez ölümle burun buruna gelmişti; o ise çok genç yaşta orduya katılmıştı. Vahşi kurtlar gibi acımasız olan Kuzey Jue halkına karşı kim bilir ne tehlikeler atlatmıştı ki bu denli tetikte olmayı öğrenmişti.

Fan Changyu düşündükçe içi daraldı. Adamın da bu karanlık düşüncelere gömülmesini istemediği için konuyu değiştirdi: "Demek bu yüzden az önce içeri kıyafet getirmemi istedin..."

Bu sırada Xie Zheng'in sarhoşluğu büyük ölçüde dağılmıştı, sadece gülümsedi: "O zaman bin dereden su getirip duruyordun, seni taciz etmek istediğimi mi sandın?"

Fan Changyu biraz mahcup olsa da, altta kalmamak adına dik dik bakmaya devam etti: "Senin banyo alışkanlıklarını kim bilebilir?"

Ancak kulak memeleri çoktan kızarmıştı.

Xie Zheng, kadının kulak memesine bakıyordu; tıpkı o gece mezarlıktaki ay ışığı altında gördüğü gibi, kar altındaki alıç meyvesi kadar canlı ve kırmızıydı. Hatta odadaki mum ışığı daha parlak olduğu için, kulak kepçesinin de o davetkar pembe tona büründüğünü görebiliyordu.

Gözleri karardı, sesi boğuklaştı: "Yanlış tahmin etmedin, her an seni taciz etmeyi düşünüyorum zaten."

Sözü biter bitmez eğilip kulak memesini ısırdı.

Fan Changyu daha sözlerine şaşıramadan, bir sonraki an kısık bir çığlık attı.

Kulağı hem sızlıyor hem de uyuşuyordu. Adamın sıcak nefesi kulak kepçesine çarpıyor, sanki üzerinde karıncalar geziyormuş gibi kaşındırıyordu. Tüm bedenine tuhaf bir his yayıldı; sanki tüm gücü adamın dişleri arasında çekilip gidiyordu.

Yüzü de fena halde yanıyordu, Fan Changyu pişmiş bir kelle gibi hissetti kendini.

Kısık bir sesle, "Sen... ısırma..." dedi.

Sonunda sesi titremekten tanınmaz hale gelmişti.

Gözlerinin önünde çakan beyaz ışıkların arasında kendinden geçtiği sırada, adam elini kavrayıp o ıslak ve soğuk çamaşırın içine daldırdı.

...

Fan Changyu, banyo kazanının kenarında, adamın banyodan sonra tamamen soğumuş olan suyuyla ellerini yıkarken yüzü hala kıpkırmızıydı.

Xie Zheng'in nefesi henüz düzene girmemişti. O her zamanki mesafeli ve sert bakışlı anka gözlerinde, şimdi tatmin olmuş bir parıltı vardı. Sessizce az ötedeki o zarif silüeti izliyordu; kadın ellerini yıkamak için o kadar acele etmişti ki kuşağını bile düzgün bağlayamamıştı.

Islanan giysileri adamın ellerinde buruş buruş olmuş, tenine tam oturmuyordu. Beyaz enseleri ve omuzlarının küçük bir kısmı açıktaydı; üzerindeki o belirsiz/erotik kırmızı izler fazlasıyla dikkat çekiyordu. Dağınık siyah saçları omuzlarından dökülürken ortama daha da romantik bir hava katıyordu.

Adem elması aşağı yukarı oynadı, bakışları kardı ve doğrudan gidip kadını kucağına alıverdi.

Fan Changyu şaşkınlıktan donakaldı. Vücudu aniden yerden kesilince, gayriihtiyari adamın kaslı omuzlarına tutundu: "Sen..."

Xie Zheng büyük adımlarla banyodan çıktı. Onu dış odadaki yatağa yatırırken, şişmiş dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Karanlık gözlerinde, onu diri diri yutmak istercesine bir istila arzusu okunuyordu: "Daha çok erken. Az önce sadece canını yakmaktan korktum."

Kadının elini tutup öptü, ardından altın kancalara asılı olan

perdeleri indirmeye yeltendi. Fan Changyu, adamın kokusunun sindiği yorganların arasında, kalbi bir davul gibi güm güm atarak yatıyordu.

Göz ucuyla yuvarlak masadaki yemekleri görünce, hemen elini adamın göğsüne dayadı ve sertçe, "Yemeğini ye. Soğuduysa mutfağa söyle tekrar ısıtsınlar," dedi.

Bu saate kadar hala akşam yemeğini yememişti.

Ayrıca kadının elleri de sızlıyordu, hala dermanı yoktu.

Xie Zheng'in bakışları masadaki yemeklere kaydı, aniden sordu: "Sen yedin mi?"

Fan Changyu yediğini söyleyip üste çıkmak istedi ama karnı hiç de uygun olmayan bir zamanda guruldadı.

Onun bu mahcup ama gururuna yediremeyen halini gören Xie Zheng'in bakışları yumuşadı. Hafifçe gülerek doğruldu ve kadını da elinden tutup kaldırdı: "Neden önce kendin yemedin?"

Fan Changyu mırıldandı: "Seni yemeğe çağırmanın bu kadar uzun süreceğini kim bilebilirdi..."

Xie Zheng aniden bir kahkaha attı: "Bunu bir övgü olarak kabul ediyorum."

Fan Changyu bir an duraksadı, ima ettiği şeyi anlayınca yüzü yine amansızca kızardı. Sadece öfkeyle ona dik dik bakabildi.

Saçları dağılmış, bu perişan hali ve o bakışıyla, pençelerini çıkarmış küçük bir leopara benziyordu.

Xie Zheng'in gözleri karardı. Kadının şu anki her bakışı, kalbine atılan bir çengel gibiydi. Kendini tutamadı, onu tekrar bastırıp iyice öptükten sonra bıraktı ve boğuk bir sesle, "Beni kışkırtma," dedi.

Üzerindeki giysiler çoktan yarı ıslak hale gelmişti. Xie Zheng sandıktan kendi kıyafetlerinden birini bulup ona uzattı: "Malikanede kadın kıyafeti yok, şimdilik bununla idare et."

Her ne kadar az önce banyoda birbirlerine karşı neredeyse tamamen açık olmuş olsalar da, o anki duygu yoğunluğu başkaydı. Şimdi adamın karşısında giyinip soyunmak Fan Changyu'ya yine de utanç verici geliyordu.

Kıyafetleri kucaklayıp banyoya gitti. Üzerini değiştirirken vücudundaki kırmızı izleri ve havada asılı kalan o hafif, kendine has kokuyu fark edince, az önce adamın onu masaya bastırdığı anlar zihninde canlandı. Bastırılmış solukları hala kulağındaydı sanki; yüzü bir anda yumurta pişirecek kadar ısındı.

Başkente girdiği o ilk gece de ona yardım etmişti aslında...

O zaman uyandığında adam çoktan gitmiş olduğu için mi bu kadar utanmamıştı?

Fan Changyu ıslak giysileriyle bir süre yüzünü kapattı, yüzünün harareti geçince Xie Zheng'in verdiği kıyafetleri giydi.

Adam zayıf görünse de kıyafetleri kadına birkaç beden büyük gelmişti. Fan Changyu giyindiğinde, kolları sahnedeki opera sanatçılarınınki gibi upuzun kalmıştı. Yürürken üzerine basmamak için kollarını ve paçalarını birkaç kat katladı.

Dışarı çıktığında, Xie Zheng üzerine bir dış giysi geçirmiş, mangalı yakmıştı. Masadaki o soğumuş yemekler küçük demir bir masaya alınmış, mangalın üzerinde ısınıyordu.

"Biraz ısınsın, yeriz..."

Xie Zheng sözünün yarısında, bakışları kadına kayınca duraksadı.

Kıyafetleri ona çok büyük gelmişti; kıvrılmış kollar ve paçalar, bileklerinin ne kadar ince olduğunu daha da vurguluyordu. Yanakları hala pembe pembe parlıyordu, sanki Mart ayında daldaki şeftali çiçekleri gibiydi. Terden ıslanmış birkaç saç teli yanağına yapışmıştı. Suyla yıkanmış gibi duru bakan kayısı gözleriyle ona huzursuzca bakıyordu; tıpkı av sahasına yanlışlıkla girmiş küçük bir hayvan gibi.

Fan Changyu kollarını çekiştirerek mahcup bir sesle, "Kıyafetler biraz büyük geldi," dedi.

Xie Zheng'in gümüş kakmalı abanoz yemek çubuklarını tutan eli sıkılaştı. Tüm iradesini kullanarak bakışlarını kadından kaçırdı ve başını eğip çubukları masaya dizmeye devam etti.

"Şimdilik idare et," dedi. "Birazdan senin kıyafetlerini kuruturum."

Zihninden geçen ise şuydu: Bundan sonra ona iç çamaşırı hazırlamaya gerek yoktu, doğrudan kendininkileri giymeliydi.

İçten dışa, tepeden tırnağa tamamen ona ait olmalıydı.

Fan Changyu bunların hiçbirinin farkında değildi; sadece tuhaf bulduğu şey, yemek boyunca Xie Zheng'in ona neredeyse hiç bakmamasıydı. Ona yemek koymak dışında hiç konuşmuyordu. Ama banyoda olanları düşününce kendisi de huzursuz olduğu için fazla kurcalamadı.

Bir ara Xie Zheng sadece, "Yemeği Xie Zhong mu getirmemi istedi?" diye sordu.

Fan Changyu o yaşlı adama kızmasından korkarak, "Getirilen yemeği geri gönderdiğini duyunca, sana getirmeyi ben teklif ettim," dedi.

Xie Zheng hafifçe "Hımm" dedi ve başka bir şey demedi.

Adamları Xie Zheng için zaten bolca yemek hazırlamıştı; gece yarısı olduğu için ikisi paylaşınca tam yetti, ne arttı ne de karınlarını fazla şişirdi.

Yemek bitince Xie Zheng masayı kaldırdı, banyodan Fan Changyu'nun ıslak giysilerini getirip mangalın üzerine kurumaya bıraktı.

Fan Changyu onun bu işleri ne kadar usta bir şekilde yaptığını görünce, Chongzhou nehir kıyısındaki o zamanı hatırladı; o zaman da ateşin başında oturup ıslak kıyafetlerini kurutmasına yardım etmişti. Anılar ve şu anki görüntü üst üste bindi; kalbi sıcacık oldu, içinde yoğun bir şeyler taşacak gibi oldu.

Mahcup bir tavırla başını kaşıdı: "Şey... Ben kendim kuruturum."

Xie Zheng gözlerini bile kaldırmadan, "Yorulduysan yatağa gidip biraz uyu," dedi. "Kıyafetler kuruyunca seni çağırırım."

Muhtemelen o "yaramazlıklar" yüzünden Fan Changyu'nun uykusu fena halde kaçmıştı, aksine çok dinçti. Sadece içindeki o huzursuzluk yüzünden mangalın kenarına çömelmiş, ellerini ayaklarını nereye koyacağını bilemiyordu.

Xie Zheng onun bu halini fark etmiş olacak ki, "Kitaplıkta bazı askeri kitaplar var, bu aralar onları okuyorum, istersen bakabilirsin," dedi.

İkisinin böyle konuşmadan durması da olacak iş değildi; askeri kitap okumak gerçekten de vakit geçirmek için iyi bir yoldu.

Fan Changyu hemen kitaplığın önüne gidip bir cilt aldı ve Xie Zheng'in karşısına oturup okumaya başladı. Adamın okuduğu kitaplar, Fan Changyu'nun kendi okuduklarından çok daha ağır ve ağdalıydı. Bir sayfayı, adamın düştüğü notları okusa bile ancak birkaç yerini sorarak çevirebiliyordu.

Xie Zheng'in askeri deha konusundaki yeteneği gerçekten de eşsizdi. O ağır konuları anlattığında, Fan Changyu, o servet ödeyip tuttuğu danışmanların anlattıklarındaki kafa karışıklığını hiç yaşamıyor, her şeyi kolayca kavrıyordu.

Tarihteki bazı savaşları daha iyi anlaması için Xie Zheng birkaç harita çıkarıp arazi yapılarını kıyaslamasını sağladı.

Başta sadece mahcubiyetten kaçmak için okumaya başlamıştı ama sonradan tüm dikkatini askeri taktiklere verdi.

Xie Zheng kıyafetlerini kurutup banyoda değiştirmesini söylediğinde bile, gitmeden önce iki soru daha sormadan edemedi.

Kendi kıyafetlerini giydikten sonra Fan Changyu okumaya devam ederken, Xie Zheng dışarı çıkıp adamlarını bulaşıkları toplamaya çağırdı.

Gelenler Fan Changyu'yu masada kitap okurken, yerde de haritalar yayılıyken görünce, Markis'in General Yunhui ile önemli bir askeri savunma meselesini görüştüğünü sandılar; sessizce bulaşıkları

toplayıp odadan çıktılar.

Xie Zheng ancak o zaman Fan Changyu'ya döndü: "Xie Zhong kalman için nereyi ayarladı? Seni oraya bırakayım."

Fan Changyu bir an duraksadı, başını kitaptan kaldırıp, "Doğu kanadı," dedi.

Adamın şu anki o sakin hali, az önce banyoda onu diri diri yiyecekmiş gibi duran halinden o kadar farklıydı ki, Fan Changyu'nun içinde tuhaf bir his oluştu.

Xie Zheng ayağa kalkınca o da peşinden kalktı. Kapıya tam varmışlardı ki, adam aniden onu kapı kanadına bastırıp çenesinden kavrayarak öptü.

Ayrıldıklarında Xie Zheng hafif bir nefes nefese haliyle, "Burada kalmanı ben de çok istiyorum," dedi. "Ama benim Ayu'm gelecekte Markis Hanımı olacak, üç orduya hükmedecek. Seni usulüne uygun, şanına yaraşır şekilde evlenip bu eve sokmalıyım ki sana saygısızlık etmiş olmayayım."

Az önce şarabın etkisiyle ve kadının o sözlerini duyunca arzusuna yenik düşmüştü.

Ancak yemek yerken tamamen sakinleşmişti. Xie Zhong onu yemek getirmesi için göndermişti; eğer bu gece odasından hiç çıkmazsa, gören herkes ne olduğunu anlardı.

Bu malikanedekiler onun için canını verecek sadık adamları olsa bile, Xie Zheng onların Fan Changyu'nun böylece odasında bir gece geçirdiğini düşünmelerini istemiyordu.

Kadın, duygular konusunda temkinli görünse de, kalbini tam teslim etmediğinde her şeyi hesaba katardı.

Fakat bir kez kalbini verdi mi, toplumsal kuralları zerre umursamazdı.

Kadın en samimi, en tutkulu halini ona sunmuştu; adam ise onun adına bu değere sahip çıkmak zorundaydı.

Onun Ayu'su, bu dünyadaki en iyi her şeye layıktı.

Bölüm 140

Fan Changyu, onun bu sözlerini duyunca bir anlığına donakaldı.

Ardından aniden adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı, parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdu.

Xie Zheng daha ne olduğunu anlayamadan, Changyu kapıyı hızla açıp birkaç adım öteye fırladı. Saçağın altındaki fenerin solgun, sarımtırak ışığında arkasına dönüp, yüzündeki gerginliği ve sahte vakarı korumaya çalışarak mırıldandı: "Şey... Ben kendim dönerim, sen zahmet etme. Vakit epey geç oldu, sen de erkenden dinlen."

Sözlerini bitirir bitirmez Xie Zheng'in cevabını beklemeden dar bir patikaya sapıp gözden kayboldu.

Xie Zheng elini kaldırıp dudaklarına dokundu; hâlâ bir parça dalgındı.

Fan Changyu ona arkasını dönmüştü; adam onun yüzündeki o kıpkırmızı utancı göremiyordu. Görebildiği tek şey, ay ışığının altında uçları hafifçe pembeye dönmüş kulak memeleriydi.

Seslendi: "Changyu."

Fan Changyu arkasına bile bakmadan, sadece elini havada salladı: "Gerek yok dedim ya, birkaç adım sonra varırım zaten."

Adamın dudakları hafifçe kıvrıldı, sesi derin ve imalıydı: "Yanlış yola saptın, orası mutfağa gider."

Fan Changyu'nun ayağı takıldı, az kalsın yere kapaklanıyordu.

Havada birkaç saniyelik bir sessizlik asılı kaldı. Genç kadın ancak o zaman arkasına döndü, sanki hiçbir şey olmamış gibi sakin bir yüz ifadesiyle diğer yola yöneldi ve gayet ciddi bir tonla açıkladı: "Hava çok karanlık, yolu seçememişim."

O yürümeye devam ederken, arkasından Xie Zheng'in o çok hafif, belli belirsiz kıkırtısı duyuldu.

Fan Changyu ona aldırış etmedi; yarı öfkeli, yarı kendi sakarlığına kızgın bir haldeydi. Kalbi nedenini bilmediği bir şekilde öyle hızlı çarpıyordu ki, sanki göğüs kafesinin içinde küçük bir geyik hapsolmuş da kurtulmaya çalışıyordu.

Başını önüne eğip sessizce doğu kanadına döndü. Malikanede nöbet tutan Kanlı Zırhlı Süvariler onun döndüğünü görünce hemen yıkanması için sıcak su getirdiler.

Basitçe temizlendikten sonra kendini yatağa bıraktı. Karanlık cibinliğin tavanına bakarken az önceki utanç verici anı hatırladı ve sessizce yorganı çekip başının üstüne kadar örttü.

Nasıl olmuştu da bu kadar rezil olabilmişti?

Fakat göğsünün tam ortası hâlâ güm güm atıyordu; bir yanı mahcubiyetle doluyken, diğer yanı tarif edilemez bir sevinçle sarmalanmıştı.

Belki de duygular konusunda gerçekten çok yavaştı ya da belki daha önce zihnini meşgul eden çok fazla dert vardı. Bu gece her şeyi açık açık konuştuktan sonra fark etmişti ki; Xie Zheng'i sevmek, aslında son derece mutluluk verici bir şeydi.

Onu düşündüğünde, dudakları istemsizce yukarı kıvrılıyordu.

Yorganın altında çok kalınca havasız kaldı, tam nefes almak için dışarı çıkacaktı ki...

Pencereden hafif bir tıkırtı geldi. Fan Changyu anında teyakkuza geçti, eli yastığının altına gizlediği kemik sıyırma bıçağına gitti.

Yatağın kenarı hafifçe çöktü, Xie Zheng'in serin ve berrak sesi karanlıkta yankılandı: "Uyudun mu?"

Fan Changyu bıçağın sapını bıraktı, yorganın altından başını çıkardı.

Saçları yastığa sürtünmekten dağılmış, birkaç tutam havaya kalkmıştı. Bakışları duru, yüzü ise yorganın altında uzun süre kalmaktan kızarmıştı; tüm haliyle saf ve masum bir hava yayıyordu: "Neden geldin?"

Xie Zheng, kıyafetlerini bile çıkarmadan yatağa uzandı. Büyük eli yorganın altına süzülüp kadının belini kavradı ve onu göğsüne çekti: "Merak etme, geldiğimi kimse görmedi. Gün ağarmadan dönerim."

Fan Changyu hafifçe yutkundu: "Zahmetine değmezdi..."

Xie Zheng'in sıkı göğsü kadının sırtına yaslanmıştı. Başını eğip saçlarındaki hafif kokuyu içine çekti: "Zahmet değil."

Nefesi Fan Changyu'nun ensesine çarpıyor, onu huylandırıyordu. Genç kadın hafifçe kaçmaya çalıştı ama Xie Zheng onu tekrar kendine çekti. Ancak ondan sonra oldukça ölçülü davrandı; sanki gerçekten buraya sadece ona sarılıp uyumak için gelmişti.

Fan Changyu başta ona uymaya niyetliydi ama bir süre böyle sarmaş dolaş kaldıktan sonra, arkasında ona dayanan şeyi hissedince yüzü değişti. Kendini tutamayarak fısıldadı: "Sen... İstersen gidip kendi yatağında uyu?"

Xie Zheng ona sarılmış halde hiç kıpırdamadı, sesi boğuk ve derindi: "Konuşma, uyu."

Fan Changyu adamın sesindeki o bastırılmış sabrı fark edince yerinde kıpırdamaya cesaret edemedi, bir daha da konuşmadı. Öylece, diken üstündeymiş gibi onun kollarında bir süre daha yattı. Muhtemelen gerçekten çok yorgundu, bir süre sonra nefes alışverişleri yavaş yavaş düzene girdi.

Xie Zheng, kadının sakinleşen nefesini dinlerken karanlıkta gözlerini açıp onun uyuyan yüzünü seyretti. Bir süre sessizce baktıktan sonra başını eğip kadının boynundaki yumuşak teni dudaklarının arasına aldı, dişleriyle hafifçe ezdi. Orada kırmızı bir iz bırakana kadar emdikten sonra ancak bıraktı.

Onu göğsüne daha sıkı bastırdı, pozisyonunu hafifçe düzeltti, çenesini kadının omuz çukuruna dayadı ve o da gözlerini yumup derin bir uykuya daldı.

Ertesi gün Fan Changyu uyandığında, Xie Zheng beklendiği gibi gitmişti.

Hazırlandıktan sonra ön salona geçip Xie Zheng ile birlikte kahvaltı yaptı. Xie Zheng'in "başkente dönüş" hazırlıklarını tamamlaması gerekiyordu. Fan Changyu da dün Zhu Youchang ile konuştuktan sonra, başkente götürülmek üzere tutuklanan Sui ailesinin sadık hizmetkarlarını zindanda sorgulamak, işe yarar bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğine bakmak istiyordu.

Zhu Youchang, küçük kız kardeş Ning'in de başkentte olduğunu öğrenince onu görmek istemişti. Ancak şu anki durum henüz belirsizdi; malikanenin yerinin ifşa olmaması ve Wei Yan'ın suikastçılarını çekmemek için, Wei Yan hakkındaki hüküm verilene kadar bu buluşmayı ertelemek zorundaydılar.

Malikanenin dışında Fan Changyu'yu geri götürecek araba hazırdı. Gelirken elleri boş gelmişti ama dönerken Xie Zheng, odasındaki notlar alınmış birkaç strateji kitabını ve haritaları ona verdi.

Fan Changyu hiç nazlanmadı, hepsini gönül rahatlığıyla kabul etti.

Xie Zheng'in hâlâ "başkente dönüş" için pek çok tertibat alması gerekiyordu. Genç imparatora dönüş dilekçesini sunacak, ardından ordusuyla Zhengyang Kapısı'ndan geçecekti; ancak o zaman başkentte resmen ve usulüne uygun şekilde görünebilecekti.

Fan Changyu'ya eşlik etme görevi Xie Shiyi'e kaldı.

Genç kadın arabaya binip yerleşmişti ki, ağır perde aniden biri tarafından aralandı.

Bugün nadir görülen güzel bir hava vardı. Xie Zheng, bir eliyle perdeyi kaldırıp kapı kenarına dayamıştı. Ilık güneş ışığı siyah kirpiklerinin üzerine düşüyor, o soğuk ve sert çehresini her zamankinden çok daha yumuşak gösteriyordu.

Fan Changyu'ya bakarak konuştu: "Bu strateji kitaplarını yanına al, yavaş yavaş oku. Anlamadığın yerleri not et, bir sonraki görüşmemizde bana sorarsın."

Fan Changyu'nun dizlerinde o kitap yığını duruyordu, en üstteki kitap ise açıktı; belli ki arabaya biner binmez okumaya başlamıştı.

Başını salladı, Xie Zheng'e baktı, sonra bakışları tekrar kitaptaki

açık sayfaya düştü.

Bir işe odaklandığında, tüm benliğiyle öyle ciddi ve saf bir havaya bürünüyordu ki, insanı açıklanamaz bir şekilde duygulandırıyordu. Kapıdan sızan güneş ışığı gözlerini aldığı için uzun kirpikleri hafifçe aşağı sarkmış, tüylü bir gölge oluşturmuştu; şişmiş dudakları ise her zamankinden daha dolgun görünüyordu.

Xie Zheng ona bakarken uzun gözlerini hafifçe kıstı ve aniden sordu: "Şimdiden anlamadığın bir yer mi çıktı? Bakayım şuna."

Sözünü bitirir bitirmez perdeyi bırakıp içeri daldı.

Fan Changyu şaşkınlıkla ona bakakaldı. Araba tam malikanenin kapısının önündeydi, içerideki en ufak bir kıpırtı nöbetçilerin dikkatini çekerdi. Bu yüzden Xie Zheng ensesinden tutup onu öptüğünde, en ufak bir direniş göstermeye bile cesaret edemedi.

Öpücük bittiğinde Xie Zheng, kadının dizlerindeki açık sayfaya bir göz attı. Nefesi henüz düzene girmemişti ama sesi her zamanki gibi serin ve pürüzsüzdü, sanki az önce hiçbir şey olmamış gibiydi: "En üstün savaş sanatı, düşmanın stratejisini bozmaktır; bir sonraki, diplomatik yolları kesmektir; ondan sonraki, ordusuna saldırmaktır; en aşağısı ise şehri kuşatmaktır. Savaşmadan düşmanı boyun eğdirmek, ustalığın zirvesidir. Bu yüzden savaş sanatı aslında bir zihin oyunudur."

Fan Changyu, adamın bu sayfadaki stratejiyi böyle vakur ve resmi bir dille özetlemesini dinlerken, nefes nefese ona dik dik bakmaya devam etti.

Elleri çoktan yumruk olmuştu ama dışarıda Zhu Youchang ve diğerlerinin olduğunu hatırlayınca kendini tuttu.

Bu adamın bu kadar yüzsüzleşebileceğini ilk kez görüyordu!

Xie Zheng, kadının yuvarlak badem gözlerindeki öfkeden ne düşündüğünü anlamış gibiydi. Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı, sessizce gülümsedi. Eğilip dudaklarına bir kez daha küçük bir öpücük kondurduktan sonra alçak sesle konuştu: "Gidiyorum."

Xie Zheng arabadan atladığında, önde atın yelelerini okşayıp

dizginleri kontrol eden Xie Shiyi ancak o zaman sürücü koltuğuna oturdu.

Zhu Youchang tekerlekli sandalyesinde, bir Kanlı Zırhlı Süvari tarafından kapıya çıkarılmış, Fan Changyu'yu uğurluyordu.

Araba uzaklaşırken Xie Zheng de atına bindi, yanına birkaç süvari alarak malikaneden ayrıldı. Başkente dönen ikinci ordu birliğiyle buluşacak ve sanki kuzeyden "yeni" dönüyormuş izlenimi yaratacaktı.

Zhu Youchang büyük bir memnuniyetle mırıldandı: "Eski General, yeğenim Changyu'nun sarayda üçüncü derece bir mevkiye ulaştığını ve Markis Hazretleri'nin teveccühünü kazandığını bilseydi... Meng ailesinin Xie hanedanına sadakatle hizmet etmeye devam ettiğini görseydi, toprağın altında General Xie ile karşılaştığında huzur içinde gülümserdi."

Xie Zhong, biri güneye diğeri kuzeye doğru ayrılan atlılara ve arabaya bakarken sustu.

Efendisinin, Bulut Işığı Generali'ne olan hisleri, sadece bir silah arkadaşlığı kadar basit değildi...

Fan Changyu zaten ömrünü askeri kamplarda geçirmişti; Zhao Teyze ve eşi ile küçük Ning, onun bazen günlerce eve uğramamasına alışkındı.

Dün Elçilik Konağı'ndan ayrılırken Xie Qi'ye durumu haber vermişti. Bu yüzden döndüğünde, yaşlı çift ve Ning onun bir görev için gittiğini sanmış, pek endişelenmemişlerdi.

Ning, heyecanla bambu bir sepetin içindeki tavşanı ablasına gösterdi: "Abla, abla! Bak, Ning'in küçük tavşanı!"

Fan Changyu daha önce başkentten ayrılma ihtimali yüzünden Ning'in hayvan beslemesine izin vermeyeceğini söylemişti ama tavşan çoktan eve girmişti. Onu azarlamadı, sadece gülümseyerek sordu: "Bunu senin için Xie Qi Amcan mı kazandı yoksa Xie Wu Amcan mı?"

Ning’in üzüm gibi kara gözleri parlıyordu, neşeyle cevap verdi: "Bao'er kazandı benim için!"

Fan Changyu şaşırmıştı: "Bao'er ok atma oyununu biliyor mu?"

O çocuk Ning’den çok büyük değildi, normalde çok efendi ve sessiz görünürdü. Şiir ve kitap ezberleme konusunda hafızası çok kuvvetliydi ama oyun ve yaramazlık söz konusu olduğunda Ning kadar girişken değildi.

Dün Yu Bao'er’e eşlik eden Xie Wu gülerek araya girdi: "Küçük Bey o seyyar satıcının tezgahı önünde bütün öğleden sonrayı geçirdi. Az kalsın üzerindeki yeşim kolyesini bile satıcıya rehin bırakacaktı ama sonunda vurdu hedefi. Satıcı o kadar sevindi ki yanında bir de tavşan feneri hediye etti."

Meğer Yu Bao'er dün dışarı çıktığında birine "Hızır" gibi yetişmişti; Fan Changyu bu duruma hem güldü hem şaşırdı.

Kenarda dudaklarını büzüp duran Yu Bao'er’e baktı, önünde diz çöküp konuştu: "Bir gün halan boş vakit bulduğunda, seni o satıcıya tekrar götürecek. Tezgahındaki her şeyi kazanıp geri alacağız!"

Ning bunu duyunca coştu, ellerini çırparak: "Hepsini alalım! Sonra Ning de tezgah açacak, insanlara ok attıracak!" dedi.

Fan Changyu kendini tutamayıp güldü, küçük kızın yumuşak yanaklarını sıktı: "Bizim Ning de mi parayı seviyormuş? Nasıl kazanılacağını bile öğrenmiş?"

Ning suçlu bir ifadeyle Yu Bao'er’e baktı, parmaklarıyla oynayarak fısıldadı: "Bao'er ok atarken bütün parasını bitirdi. Ben onun halasıyım ya, para kazanıp ona geri vermem lazım."

Bu sözler Zhao Teyze ve Zhao Amca’yı kahkahalara boğdu.

Zhao Teyze, "İşte bizim Ning, gerçek bir hala gibi davranıyor!" diyerek onu övdü.

Ning övülünce gözlerini kıstı, dudakları yukarı kıvrıldı, küçük göğsünü gururla şişirdi.

Sadece Yu Bao'er, Ning'e bir bakış attı; pek mutlu görünmüyordu.

Küçüklerle ilgilendikten sonra Fan Changyu, Xie Zheng'in verdiği strateji kitaplarını koymak için odasına geçti. Yu Bao'er küçük bir kuyruk gibi peşinden geldi: "Changyu Hala..."

Ellerini kenetlemiş, bir şey söylemek istiyor ama çekiniyor gibiydi.

Fan Changyu sordu: "Bao'er, ne oldu?"

Yu Bao'er ona bakarak, "Dövüş sanatı öğrenmek istiyorum," dedi.

Bu istek Fan Changyu'nun başını hafifçe ağrıttı. Yu Bao'er'in kimliği çok asildi, dövüş sanatı öğrenmenin zorlukları, düşüp kalkmaları çok fazlaydı.

"Dövüş sanatı öğrenmek çok yorucudur Bao'er. Nereden çıktı bu şimdi?" diye sordu.

Yu Bao'er kirpiklerini indirdi, dudaklarını sıktı, bir süre konuşmadı. Sonra, "Sadece öğrenmek istiyorum," dedi. "Eğer Changyu Halam kadar güçlü olursam, ileride annemi koruyabilirim."

Veliaht Prens'in adamlarının o gün Yu Qianqian ve oğlunu kaçırmaya çalışması, Yu Bao'er'in zihninde derin yaralar bırakmıştı.

Fan Changyu onun bu sözlerini duyunca ciddileşti.

"Dövüş sanatı zordur ama en önemli olan şey sürekliliktir. Okumak akıntıya karşı kürek çekmek gibidir; ilerlemezsen gerilersin. Dövüş sanatı da öyledir. Şöyle yapalım; önce sana temel hareketleri öğreteceğim. Eğer bu zorluğa katlanabilir ve devam edebilirsen, sonrasında sana diğerlerini de gösteririm."

Yu Bao'er heyecanla başını salladı: "Tamam!"

Ning ikisinin konuşmasını bir yerlerden duymuş olacak ki aniden ortaya fırladı: "Ning de öğrenecek! İleride bir yumrukla kötü adamları ezeceğim, bir tokatla domuzları bayıltacağım!"

Küçük yumruğunu havada sallayarak konuşuyordu.

Fan Changyu, küçük kızın hâlâ kendi eski kasaplık günlerini hatırladığını görünce elini alnına vurdu.

"Senin sağlığın pek iyi değil, sen karışma bu işlere," dedi.

Ning'in çocukluğundan beri nefes darlığı sorunu vardı; sık sık nefesi kesilirdi.

Fan Changyu'nun annesi, ona hamileyken Jinzhou'daki olayları yaşamış, babası tarafından kurtarılmış ve Jizhou'ya kadar kaçmıştı. Yollarda çok yıpranmıştı. Changyu anne karnında çok dayanıklı olduğu için sağ salim doğmuştu.

Ancak annesinin sağlığı bir daha hiç düzelmedi. Changyu on yaşına geldiğinde Ning dünyaya gelmişti. Annesi zayıf olduğu için Ning de çok küçük ve cılız doğmuştu. Doğuştan gelen nefes darlığı yüzünden, yemek yemeye başladığından beri ilaçları hiç eksik olmamıştı.

Küçükken ona keçi sütü verirlerdi; kokusundan nefret eder, içmezdi. Fan Changyu gizlice içine şeker katar, öyle içirirdi.

Fan Changyu orduya katılıp para kazandığında da Ning'in ilaçlarını hiç aksatmamıştı.

Ning reddedildiğini duyunca telaşla koşup ablasının koluna yapıştı, sallamaya başladı: "Hayır, hayır! Ning de öğrenecek işte!"

Ablasının yine hayır demesinden korkmuş olacak ki gözleri doldu, sesi titremeye başladı; sanki her an ağlayacak gibiydi.

Fan Changyu'nun kalbi yumuşadı, eğilip Ning'in başını okşadı: "Güzel Ning, ablan sana başkentin en iyi doktorunu bulacak. Eğer doktor seni muayene eder ve 'öğrenebilir' derse, o zaman sana da öğretirim, olur mu?"

Ning ancak o zaman mahzun bir şekilde başını salladı.

Zhu Youchang ile görüştükten sonra Wei Yan'ı araştırmak için pek çok ipucu elde etmişti; işleri başından aşkındı. Ama Ning için doktor bulma işi de ertelenemezdi. O öğleden sonra hemen Xie Wu'yu başkentin en ünlü doktorlarını araştırması için dışarı

gönderdi.

Fan Changyu işlerine daldığında, Yu Bao'er hâlâ mutsuz görünen Ning'e baktı ve "Öğrenemesen de sorun değil, ileride ben seni korurum," dedi.

Ning'in yanakları öfkeden şişti, "Olmaz!" dedi huysuzca.

Yu Bao'er sordu: "Neden olmazmış?"

Ning, elbisesindeki inci düğmeyle oynayarak, "O zaman sen benden daha güçlü olursun, ileride seni hiç dövemem," dedi huysuzca.

Yu Bao'er, "O zaman sen beni dövdüğünde ben hiç karşılık vermem," dedi.

Ning'in yuvarlak gözleri ona yandan bir bakış attı: "Gerçekten mi?"

Yu Bao'er başını salladı: "Gerçekten."

Ning ancak o zaman dudaklarının yukarı kıvrılmasına engel olamadı. Beyaz, tombul serçe parmağını uzattı: "O zaman söz verelim. Eğer sözünde durmazsan küçük bir köpek olursun."

Yu Bao'er de serçe parmağını onunkine doladı, ciddiyetle: "Tamam, söz veriyorum," dedi.

İmparatorluk Sarayı

Qi Sheng, bu sabah saraya ulaşan dilekçeye bakarken endişeyle odanın içinde dönüp duruyordu. "Xie Zheng başkente dönüyor! Wei Yan hâlâ bana Li hizbinin bu suçlamalarına karşı nasıl bir strateji izleyeceğini söylemedi..."

Gözleri öfkeden kan çanağına dönmüştü, masaya bir tekme savurdu: "Eğer Xie Zheng de o Li ihtiyarı gibi Veliaht Prens Chengde'nin soyundan gelen o herife katılırsa, bu dönüşü beni bu tahttan indirmek için olmayacak mı?"

"Bir yol bulmalıyım, bir yol..."

Yeni atanan Başhadım, fırsatçı bir adamdı. Hemen dalkavukça atıldı: "Hünkarım, endişelenmeyin. Vuan Markisi'nin elinde büyük bir ordu var. Eğer gerçekten o aslı astarı belli olmayan veliahtın tarafına geçerse, bu sadece Wei Yan'ı devirmek içindir. O veliahtın ona vaat edebileceği her şeyi, siz şimdiden verebilirsiniz. Eğer Markis, Li ailesini ve Wei Yan'ı temizlemenizde size yardım ederse, Wei Yan'ın o koltuğuna onu oturtursunuz. Bu, o meçhul veliahta yardım edip sonra Li ailesiyle güç paylaşmaktan çok daha caziptir."

Xie Zheng, imparatorun emrine karşı gelip elçinin kulağını kestiğinden beri Qi Sheng bu nefreti içinde büyütmüştü.

Xie Zheng'i Wei Yan'ın yerine oturtmak, kalbinden geçen son şeydi. Ancak Wei Yan'ın artık Li ailesiyle başa çıkamadığı ortadaydı. Wei Yan'ın kendisini tahtta tutup tutamayacağı konusunda şüpheleri artmaya başlamıştı.

Fırlak gözleriyle hadıma dik dik baktı: "Aramız bu kadar bozulmuşken, onu yanıma çekmek için bir yol mu biliyorsun?"

Hadım duraksadı. Qi Sheng'in sanki adam yiyecekmiş gibi duran bakışları altında zoraki bir gülümsemeyle cevap verdi: "Bir adamı bağlamanın yolu ya makamdır, ya hazinedir ya da güzelliktir, değil mi efendim?"

Bu sözler aslında hiçbir şey söylememekle eşdeğerdi.

Qi Sheng tekrar tahtına oturdu, elini başına dayadı. Kanlanmış gözleriyle mırıldandı: "Güzellik mi? Ona ablamla evlenmesini emrettim, bana nasıl karşılık verdiğini gördün."

Hadımın gözleri parladı: "Prenses Hazretleri... Görünüşe göre Vuan Markisi ile hâlâ iletişim halinde..."

Qi Sheng'in göz kapakları hızla kalktı, soğuk bir kahkaha attı: "Xie Zheng benim emrimi reddetti ama ablamla görüşmeye devam mı ediyor? Ne yapmaya çalışıyorlar? Ablam da beni hayal kırıklığına uğratıyor; ona bu kadar iyi davranırken o kendine başka yollar mı arıyor?"

Bakışları buz kesti, hadıma döndü: "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Hadımın dizlerinin bağı çözüldü, hemen yere kapandı: "Hünkarım, kulunuz size yalan söylemeye cüret edemez. Benim bir manevi oğlum var, Prenses'in sarayındaki bir hizmetçiyle yakınlar. O kız çay servisi yaparken, Prenses'in sadık adamına 'bu mektubu mutlaka Vuan Markisi'nin adamına ulaştır' dediğini duymuş."

Qi Sheng parmaklarıyla tahtın kolçağını tırmalamaya başladı. Tırnaklarının metalle çıkardığı ses kulak tırmalıyordu: "Ablam son günlerde başka ne yapıyor?"

Hadım çaktırmadan imparatoru süzdü, ince sesiyle devam etti: "Duyduğuma göre Prenses'in adamları son zamanlarda sık sık Terk Edilmiş Saray'a gidiyorlarmış. Eski Cariye Jia'nın sarayından kalan aklını yitirmiş bir hizmetçiyle çok yakınlarmış..."

Qi Sheng'in parmakları kolçağı daha sert kazımaya başladı. Düzgün kesilmiş tırnakları, kolçaktaki oymalara sürtünmekten tırtıklı bir hal almıştı. Kendi kendine mırıldandı: "Xie Zheng için On Altıncı Abimle ilgili bir şeyler araştırıyor... Xie Zheng neden On Altıncı Abimi araştırsın ki?"

Bir tırnağı daha fazla dayanamayıp kırıldı.

Bu hafif acı, kendi düşüncelerine dalmış olan Qi Sheng'i kendine getirdi.

O fırlak gözleri ürkütücü bir şekilde parladı. Hadım o bakışları görünce tüyleri diken diken oldu.

Qi Sheng dudaklarını araladı, yüzünde tuhaf bir heyecan vardı. Kısık, uğursuz bir sesle Başhadım'a emretti: "Git, o aklını yitirmiş hizmetçiyi bana getir. Elin çabuk ve temiz olsun, ablamın kulağına hiçbir şey gitmesin."

Bölüm 141

Oymalı ahşap kapı gıcırdayarak açıldı. Açık kapıdan ve yüksek pencerelerden süzülen güneş ışığı salona dolarken, tütsülükten yükselen ince duman havada ağır ağır süzülüyordu.

Prenses Qi Shu, koyu yeşil, işlemeli ve gösterişli saray giysileri içinde, annesinin sarayındaki küçük dua odasına adım attı.

Saçları yüksekçe toplanmış, mücevherli tokalarla bezenmişti. Yukarı doğru çekik gözleri hem çekici hem de hafifçe kibirli bakıyordu. Kırmızı dudakları parlaktı; ince belinden ve kollarından sarkan açık yeşil tül şalıyla her hareketinde zarafet ve asalet sergiliyordu.

Büyük Yin İmparatorluğu'nun en nadide çiçeğiydi o; "ülke yıkan güzellik" tabirini sonuna kadar hak ediyordu.

Odanın tam ortasında, yaklaşık bir karış boyunda, beyaz yeşimden bir Merhamet Tanrıçası heykeli duruyordu. Yeşimin yumuşak dokusundan, tek parça en üst kalite "koyun yağı" yeşiminden usta ellerce yontulduğu belliydi; paha biçilemezdi.

Qi Shu, sırtı kendisine dönük bir şekilde minder üzerinde diz çökmüş, toprak rengi rahibe giysileri içindeki güzel kadına baktı ve kibirle sordu: "Anne, beni neden çağırdın?"

Ana Taife An, elindeki beyaz yeşim ve zümrüt tanelerinden oluşan tespihi çekmeye devam etti, cevap vermedi. Dudakları kıpırdıyor, alçak sesle Budist duaları okumaya devam ediyordu.

Odadaki tütsü, ağır ve kadim bir koku yayan Tibet tütsüsüydü; Qi Shu bu kokudan hiç hoşlanmazdı.

Annesinin kendisini çağırıp sonra da böyle görmezden gelmesi üzerine kaşlarını çattı; genellikle annesi ona sadece bir hata yaptığında böyle davranırdı.

Son zamanlarda Gongsun Yin'in ricasıyla araştırdığı meseleleri düşündü. Önünde kenetlediği elleri hafifçe sıkılaştı ama bir prenses olmanın verdiği gurur, bu huzursuzluğu çabucak bastırdı.

Ana Taife An sonunda duasını bitirdi. Heykelin önünde bir tütsü daha yaktıktan sonra ağır ağır konuştu: "Son günlerde nelerle meşgulsün?"

Qi Shu istifini bozmadan cevap verdi: "Müzik Dairesi'nden Üstad Qin ile lir derslerine devam ediyorum. Boş vakitlerimde de senin için birkaç dua metni temize çektim."

Ana Taife An, elindeki tespihle koltuğa yerleşti. Göz kapaklarını hafifçe kaldırıp kızına baktı: "Sadece bu kadar mı?"

Anne ve kızın yüzleri birbirine çok benziyordu; özellikle o çekici göz yapıları neredeyse aynıydı. Ancak Ana Taife'nin göz kenarlarında yılların izi olan ince çizgiler belirmişti.

Qi Shu el bebek gül bebek büyütülmüştü, mizacı sertti. Annesine bakarak, "Anne, madem bana inanmıyorsun, neden soruyorsun?" dedi.

Ana Taife, kızının bu patlayıcı cevabını duyunca kaşlarını çattı ve hafifçe başını salladı.

Sordu: "Senin adamların son günlerde neden sık sık Terk Edilmiş Saray'a gidiyor?"

Qi Shu'nun içi sızladı, kirpikleri titredi. "Bu... Benim sarayımda onlarca hizmetçi ve hadım var. Gizli kapaklı ne yaptıklarını her an nereden bilebilirim ki?" diyerek üste çıkmaya çalıştı.

Ana Taife'nin yüzü tamamen karardı, kızına sertçe seslendi: "Shu'er!"

Ana Taife gerçekten öfkelendiğinde Qi Shu ondan korkardı ama Xie Zheng ile iş birliği yaptığını da açık açık söyleyemezdi.

İmparatorun onu Xie Zheng ile evlendirme niyetini Ana Taife de biliyordu. Ancak Xie Zheng, imparatorun elçisine fermanı bile okutmamış, üstüne bir de kulağını kesmişti; bu gerçekten aşırı bir küstahlıktı.

Her ne kadar bu olayı bilenlerin sayısı az olsa da, Xie Zheng'in emri reddetmesi ve imparatorluk otoritesini hiçe sayması sadece Qi

Sheng'in değil, aynı zamanda Qi Shu'nun da onurunu kırmıştı. Ana Taife bu yüzden Xie Zheng'e karşı oldukça tepkiliydi.

Qi Shu ise içten içe seviniyordu; elçinin kulağının kesilmesi haberini Xie Zheng'e ulaştıran zaten kendisiydi. Sadece annesinin saray entrikalarına karıştığı için ona kızmasından korktuğu için susuyordu.

Şimdi annesinin öfkesi karşısında bir an duraksadı ve konuştu: "Benim adamlarım, Terk Edilmiş Saray'da eski Cariye Jia'nın hizmetinde bulunmuş bir hizmetçi bulmuşlar. Kadın aklını yitirmiş, perişan haldeymiş. Ona birkaç kez yardım etmişler ama o deli kadının ağzından inanılmaz bir şey duymuşlar."

Ana Taife, Terk Edilmiş Saray'da Cariye Jia'nın bir hizmetçisinin kaldığını duyunca tespih çeken eli durdu, ifadesi anında değişti.

Qi Shu annesinin yüzünü süzerek devam etti: "O deli kadın diyor ki... Başvezir Wei bir zamanlar... Saray haremine sızmış, imparatorun cariyeleriyle gizli münasebet kurmuş..."

"Çat!" Ana Taife'nin elindeki tespih koptu, yeşim ve zümrüt taneleri yere saçılarak dört bir yana dağıldı.

"Bunu başka kim biliyor?" diye sordu Ana Taife sertçe. Sesi titriyor, yüzü hiç olmadığı kadar korkunç görünüyordu.

Qi Shu annesinin bu nadir görülen öfkesinden ürktü. Zihninde bin bir tilki dönerken cevap verdi: "Bu mesele çok büyük. O kadının deli saçması mı yoksa gerçek mi olduğu belli değil. Üstelik Başvezir Wei ile münasebeti olan cariyenin kim olduğunu da söylemedi. Ben bunu nasıl başkasına anlatmaya cüret ederim?"

Ana Taife ancak o zaman tekrar koltuğuna çöktü, bitkin bir halde: "Bu mesele burada kapansın. Bir daha araştırmaya kalkma, o deli kadının sözlerini hiç duymamış gibi davran," dedi.

Qi Shu annesinin tepkisini çok garip buldu, üsteledi: "Neden? Eğer Wei Yan gerçekten bu kadar hadsizlik yaptıysa, bu suç onun tüm sülalesinin boynunun vurulması için yeterlidir. İmparatorluk otoritesini onun elinden geri alabiliriz."

Sonuçta bu imparatorluk Qi soyadını taşıdığı sürece o her zaman en yüce prenses olacaktı. Ancak bu yücelik, imparatorluk gücünün ne kadar ayakta kaldığına bağlıydı. Qi Sheng tahtta olsa bile güç Wei Yan'ın elinde olduğu sürece, tüm hanedan onun ağzına bakıyordu.

Ana Taife, kızının sözlerini duyunca soğuk bir kahkaha attı: "Wei Yan'ın sülalesini mi kurutacağız? Eğer bu yapılabilecek olsaydı, on yedi yıl önce Taigan Sarayı'nın merdivenleri kanla yıkanmazdı."

Taigan Sarayı, hükümdarların ikametgahıydı.

Qi Shu'nun gözleri fal taşı gibi açıldı: "Wei Yan darbe mi yaptı?"

Elleri ve ayakları buz kesti: "O zaman babam da... Hastalıktan ölmedi mi?"

Ana Taife cevap vermedi, ellerini birleştirip heykelin önünde diz çöktü. Sadece, "Hiçbir şey sorma, hiçbir şeyi araştırma. Ben o zamanlar sarayımın kapılarını sıkıca kapatıp hiçbir şeye karışmadığım için bugün hayatta kalan tek cariye oldum," dedi.

İmparatorluk gururu Qi Shu'yu dürttü, annesine çıkıştı: "Wei Yan ailemizi bu kadar aşağılarken... Kardeşim yetersiz olsa bile, şimdi tüm sarayda Veliaht Prens Chengde'nin bir soyunun hayatta olduğu konuşuluyor. Eğer Li ailesiyle, elinde ordu tutan Vuan Markisi ile ve dışarıdaki müttefiklerimizle birleşirsek, bir Wei Yan'ı deviremeyeceğimize inanmıyorum!"

Ana Taife gözlerini açtı: "Sen Cariye Jia'nın ailesinin o zamanlar güçsüz mü olduğunu sanıyorsun? Kadın o yaşında bile haremin gözdesiydi, On Altıncı Prens veliahtlıkla yarışıyordu. Ama sonuç ne oldu? Şimdi saraydaki beşinci derece ve üstü memurlara bak, bir tane bile Jia soyadlı adam bulamazsın."

Qi Shu'nun sırtından aşağı soğuk terler boşaldı. Titreyen bir sesle sordu: "Wei Yan bu kadar güçlüyse... Neden kardeşimi tahta çıkardı?"

Gözleri değişti: "Yoksa kardeşim aslında..."

Ana Taife sözünü kesti: "Saçma sapan tahminlerde bulunma. Wei Yan bir kuduz köpek gibidir, ne planladığını kimse bilemez. Benim

tek bir kızım var, sakın bu saray entrikalarına bulaşma. Biz ve ailemiz ancak böyle güvende kalabiliriz."

Qi Shu ise annesine bakarak sordu: "Anne, sen o zamanlar Wei Yan ile münasebeti olan cariyenin kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Taigan Sarayı

Qi Sheng, önünde titreyen hizmetçiye bakarken tahtında elini çenesine dayamış, merakla sordu: "Seni Terk Edilmiş Saray'da görmeye gelen o kişi, sana neler sordu?"

Hizmetçinin saçı başı darmadağındı, kirli saray giysileri kan içindeydi; belli ki buraya getirilmeden önce hadımların elinden geçmişti. Artık deli taklidi yapmaya cesaret edemiyordu.

Yukarıdaki imparatora bakarken zangır zangır titriyordu: "Bir... Bir şey sormadı hünkarım. Sadece halime acıdı, bana birkaç öğün yemek verdi..."

Qi Sheng soğukça güldü: "Sen on yedi yıldır o sarayda deli gibi dolaşmıyor muydun? Şimdi ne oldu da iyileştin?"

Hizmetçi daha çok titremeye başladı, ne diyeceğini bilemedi.

Qi Sheng'in yanındaki Başhadım hemen sertleşti: "Seni aşağılık yaratık! Hünkarımıza bir yalan daha söylersen kelleni hemen uçururuz!"

Hizmetçinin yüzü kireç gibi oldu, titreyen bir sesle: "Hünkarım affedin, canımı bağışlayın... Ben bunu sadece kendimi korumak için yaptım," dedi.

Ağlayarak devam etti: "O zamanlar Cariye Jia'nın sarayındaki tüm hizmetliler öldürüldü. Ben o olaydan önce bir hata yapmıştım ve çamaşırhaneye sürülmüştüm, bu sayede kurtuldum. Cariye Jia'nın sarayından sağ kalan tek kişi olduğum öğrenilmesin diye deli taklidi yapıp Terk Edilmiş Saray'a sığındım."

Çok samimi konuşuyordu ama Qi Sheng sanki duyduklarıyla hiç

ilgilenmiyormuş gibi tahtına iyice gömüldü. Başhadım'a dönüp, "Ağzını tıkayın, bir tur daha işkence yapın," dedi.

Hizmetçi korkuyla yere kapandı: "Hünkarım, söylediklerim doğru! Vallahi doğru! Mmm..."

Daha fazla yalvaramadı. Güçlü kuvvetli birkaç hadım hemen ağzını tıkayıp kollarını ve bacaklarını bastırdı.

Taigan Sarayı'nda yerler kirlenmesin diye ağır işkence aletleri kullanılmazdı. Hadımlar ince iğneler çıkarıp hizmetçinin tırnak diplerine batırmaya başladılar.

Tırnak altına iğne batırmanın acısı ancak yaşayanın bileceği bir dehşetti. Sarayda bu yöntem, falakadan çok daha etkiliydi.

İlk iğne girdiğinde hizmetçi acıyla sarsıldı, yerde çırpınmaya çalıştı. Ama hadımlar üzerine çökmüş, dizleriyle kollarını ve sırtını sabitlemişlerdi. Tüm çığlıkları ağzındaki bez parçasına hapsoldu. Acıyla dişlerini öyle bir sıktı ki, ağzından sızan kan bez parçasını kıpkırmızı yaptı.

Qi Sheng "dur" demediği için hadımlar ikinciyi, üçüncüyü batırmaya devam ettiler...

Sonunda hizmetçinin gücü tükendi, yere yığıldı. Soğuk terden saçları ve ince giysisi sırılsıklam olmuştu. İğnelerle dolu parmakları yanına düştü; yere damlayan sadece birkaç damla kandı. Acıdan bilincini yitirmek üzereydi, dudakları bembeyazdı.

Başhadım dalkavukça eğildi: "Hünkarım, bitti."

Qi Sheng, az önceki ilgisiz halinden sıyrılmış, keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu. "Şimdi cevap ver; neden deli taklidi yapıyordun?"

İğneler hâlâ tırnaklarının altındaydı. Bu dehşet verici acı altında hizmetçi düşünemiyordu bile, sadece içgüdüsel olarak cevap verdi: "Kendi... Kendimi korumak için."

Yalan söylemediğinden emin olan Qi Sheng'in gözleri aniden parladı, içinde tuhaf bir heyecan gizliydi: "Cariye Jia'nın sarayındaki herkesi susturacak kadar büyük gücü olan o kişi

kimdi?"

Ölümden beter bir acı çekmiş olsa da, bu soruyu duyunca hizmetçi yine de zangır zangır titremeye başladı. Sanki büyük bir tabuya dokunuyormuş gibi, sonsuz bir korkuyla o ismi fısıldadı: "V... Wei Yan."

Yanındaki Başhadım dehşete düştü. Qi Sheng bir an duraksadıktan sonra gözlerinde karanlık bir bulut belirdi: "Cariye Jia'nın adamlarını neden öldürdü?"

Hizmetçinin sesi artık tanınmaz haldeydi: "Sadece Cariye Jia'nınkileri değil... Wei Yan'ın saray haremiyle münasebetini bilen herkesi öldürdü."

Bu sözler bir yıldırım gibi düştü. Başhadım'ın alnından soğuk terler boşanmaya başladı. Bu kadar devasa bir sırrın saklı olduğunu hayal bile edemezdi.

Qi Sheng'in yüzü de karardı: "Wei Yan haremi mi kirletti diyorsun?"

Hizmetçi dehşetle başını salladı.

Qi Sheng tahtına oturdu, ifadesi buz gibiydi: "İşkenceye devam edin."

İğnelerden sonra bu kez parmak mengenesi getirdiler. İnce çubuklar parmakların arasına yerleştirildi, iki güçlü hadım ipleri asılınca parmak kemikleri deforme olmaya, hatta çıtırtıyla kırılmaya başladı.

Hizmetçi omuzlarından bastırılmıştı, kaçacak yeri yoktu. Gözyaşları kurumuştu, ağzındaki bezi ısırmaktan dişleri sızlıyordu, ağzı tamamen kan kokusuyla dolmuştu.

Bu işkenceden sonra hizmetçi yere yığıldı, dizlerinin üzerinde bile duramıyordu. Sadece mırıldanıyordu: "Affedin beni... Söylediklerim doğru..."

Qi Sheng bir süre sessiz kaldı. Başhadım da konuşmaya cesaret edemiyor, çaktırmadan imparatorun yüzünü süzüyordu.

Veliaht Prens Chengde ve On Altıncı Prens, Kuzey Jue halkı tarafından öldürüldükten sonra eski imparator hastalanıp ölmüştü. Ardından Wei Yan yönetimi ele geçirmiş ve hiçbir dayanağı olmayan Qi Sheng'i tahta oturtmuştu.

Hizmetçinin anlattığı "Wei Yan'ın haremle münasebeti" meselesiyle birleşince...

Başhadım daha fazlasını düşünmeye korkuyordu; bugünden sonra kellesinin yerinde kalıp kalmayacağından emin değildi.

Qi Sheng yine tırnaklarıyla kolçağı tırmalamaya başladı. Fırlak gözleri ürkütücüydü: "Wei Yan ile münasebet kuran kimdi?"

Hizmetçi bembeyaz bir yüzle itiraf etti: "S... Soylu Cariye Shu."

Qi Sheng aniden derin bir nefes aldı. Soylu Cariye Shu, saraydaki dört büyük cariyeden biriydi. Kayıtlara göre, eski imparatorun vefatından sonra onun peşinden gidenlerden biriydi.

Gözlerinde tarif edilemez bir heyecan belirdi: "Wei Yan yaptığı pisliği örtbas etmek için mi onu öldürdü?"

"Bilmiyorum... O zamanlar Cariye Shu hamile kalmıştı ama bebeğin ayları saray kayıtlarındaki beraberlik tarihleriyle tutmuyordu... Eski imparator çok öfkelendi, Cariye Shu'nun tüm hizmetlilerini öldürttü ve onu sarayına kapattı. Bir gece Cariye Shu'nun sarayında aniden yangın çıktı, her şey kül oldu. Cariye Shu da yanarak öldü. O gece nöbet tutan muhafızlar... Wei Yan'ı görmüşler."

Qi Sheng soğuk bir kahkaha attı: "Güzel plan; hem delilleri hem şahitleri yok etmiş. Wei Yan gerçekten çok acımasızmış."

Hizmetçiye dik dik baktı: "Babam, Wei Yan'ın bu kadar pervasız olmasına izin mi verdi?"

Hizmetçi bitkin bir halde: "Yangın sabaha kadar sürdü. Gün ağardığında Wei Yan ordusuyla sarayı bastı, kan gövdeyi götürdü. Eski imparator ve Cariye Jia... Wei Yan'ın kılıcıyla can verdiler..." dedi.

Qi Sheng'in yüz kasları seğirmeye başladı. Buz gibi bir sesle: "Güzel!

Wei Yan hem sarayı kirletmiş, hem olay ortaya çıkınca hükümdarı öldürüp gücü gasp etmiş, hem de sarayı kanla yıkayıp şahitleri yok etmiş! Çok güzel!" dedi.

Bir işaret yaptı, Başhadım anladı ve hizmetçiyi dışarı çıkardılar.

Başhadım geri döndüğünde Qi Sheng'in yüzünü süzerek: "Prenses'in Vuan Markisi için bu meseleyi araştırması, belli ki Wei Yan'ı devirmek için. Yazık ki sadece o deli kadının sözleri var, kanıt yok," dedi.

Qi Sheng ise aniden soğukça güldü: "Wei Yan'a teşekkür etmeliyim; Xie Zheng'i dizginlemek için bana harika bir yol gösterdi."

Başhadım şaşırdı ama Qi Sheng daha fazla bir şey söylemedi.

Zihnindeki o plan fırlak gözlerini tuhaf bir şekilde parlatıyordu: "Wei Yan'ın dövdüğü bu kılıç, eninde sonunda benim işime yarayacak."

Birkaç gün sonra, Xie Zheng komutasındaki kuzey ordusu Zhengyang Kapısı'ndan şehre girdi.

Tüm başkent bayram yeri gibiydi; kuzey kapısından Zhengyang Kapısı'na kadar uzanan büyük cadde, muzaffer orduyu karşılamaya gelen halkla dolup taşmıştı.

Fan Changyu haberi önceden almıştı. Zhao Teyze ve çocukları Xie Zheng'in o görkemli dönüşünü görsünler diye caddeye bakan bir handa erkenden üç oda tutmuştu. Neden üç oda tuttuğuna gelince; Xie Wu "duvarların kulağı vardır" deyince Changyu, "Yan odaları da tutarsak kimse bizi dinleyemez" diye düşünmüştü.

Xie Wu ve Xie Qi bu mantık karşısında sessiz kalsalar da haklı bulup dediklerini yapmışlardı.

Zhao Teyze ve eşi daha önce de şehre inmişlerdi ama hiçbir zaman bugünkü kadar kalabalık görmemişlerdi. Pencereden aşağı baktıklarında her yer insan kaynıyordu.

Ning ve Yu Bao'er'in boyu pencereye yetişmiyordu, aşağıdaki manzarayı görmek için taburelerin üzerine çıkmak zorunda kalmışlardı.

Fan Changyu, Yu Bao'er'in Veliaht Prens'in adamları tarafından fark edilmesinden korktuğu için iki çocuğa da renkli maskeler hazırlatmıştı. Çocuklar bunu bir oyun sanıp maskeleri hiç çıkarmadılar.

Ordu henüz buraya ulaşmadığı için aşağıdan sadece uğultular geliyordu. Çocuklar bir süre bakıp sıkılınca masadaki tatlılara ve yemeklere daldılar.

Dışarıdaki tezahüratlar göğü inletmeye başladığında çocuklar tekrar pencereye koştular. Zhao Teyze ve eşi de bu heyecanı kaçırmak istemeyip çocukların yanına sokuldular.

Ning gelirken yolda çiçek yapraklarıyla dolu bir sepet almıştı.

Pencereye yaslanmış, halkın "Vuan Markisi!" diye haykıran coşkulu seslerini dinlerken, heyecanla yaklaşan orduya çiçek yaprakları serpiyordu.

O görkemli atın üzerinde oturan soğuk ve yakışıklı genç generali görünce gözleri fal taşı gibi açıldı: "Enişte?"

Yu Bao'er'in kolunu çekiştirerek bağırdı: "Bao'er çabuk bak! O benim enişte!"

Zhao Teyze ve eşi yaşlandıkları için gözleri Ning kadar keskin değildi. Zhao Teyze bir süre gözlerini kısarak baktıktan sonra: "Sanki gerçekten bizim Yan Zheng?" dedi.

Zhao Amca başıyla onayladı: "Evet, o. Yan Zheng bu."

Zhao Teyze büyük bir sevinçle Fan Changyu'ya döndü: "Changyu çabuk gel bak! Yan Zheng de ne kadar başarılı olmuş! Bak, en önde at sürüyor! Ne kadar heybetli! O da mı kendine büyük bir rütbe kazandı?"

Xie Wu ve Xie Qi bu sözleri duyunca gülmemek için kendilerini zor tuttular.

Fan Changyu, boyunun avantajıyla arkadan tüm caddeyi görebiliyordu.

Siyah zırhı içinde, ordunun en önünde at süren Xie Zheng'i elbette görmüştü. Ama Xie Wu ve Xie Qi'nin yanında Zhao Teyze'ye ne diyeceğini bilemedi, sadece hafifçe öksürerek: "Evet, oldukça başarılı," dedi.

Tüm imparatorlukta onun kuşağından daha başarılı biri zaten yoktu.

O sırada, sanki Xie Zheng bu pencereden gelen yoğun bakışları hissetmiş gibi aniden başını kaldırıp oraya baktı.

Göz göze geldiklerinde Fan Changyu'nun yüreği ağzına geldi, anlık bir suçluluk duygusu hissetti.

Bölüm 142

Ning heyecanla Fan Changyu'nun kolunu çekiştirdi: "Abla, eniştem bize mi bakıyor?"

Aşağıya doğru avazı çıktığı kadar "Enişte!" diye bağırdı ama o sırada cadde halkın "Vuan Markisi!" nidalarıyla inliyordu; küçük kızın ince sesi bu gürültüde kaybolup gitti.

Ancak ordu tam hanın altından geçerken Xie Zheng, hanın üst katına doğru hafifçe başını salladı. Ning'in sesini mi duymuştu yoksa Fan Changyu'yu mu selamlıyordu, belli değildi.

Yan odalardan kısa çığlıklar yükseldi, pencerelerden aşağı bir sürü eşya döküldü.

"Vuan Markisi bizim hanımefendiye bakıyor!"

"Yalan! Resmen bizim kıza selam verdi!"

Hizmetçi kızlar kendi hanımları için tartışıp duruyor, heyecandan ellerindeki çiçek sepetlerini aşağı fırlatıyorlardı.

Büyük Yin'de adet böyleydi; böyle kutlu günlerde genç kızların muzaffer orduya çiçek, mendil atması çok doğaldı. Fan Changyu, Tang Peiyi ile şehre girdiği gün bile üzerine bir sürü mendil yağmıştı.

Zhao Amca ve Zhao Teyze, yukarıdaki ve aşağıdaki genç kızların Xie Zheng'e mendil attığını görünce hoşnutsuzlukla mırıldandılar: "Yan Zheng az önce bize bakıyordu, değil mi?"

Zhao Teyze ilerlemiş yaşına rağmen gövdesini pencereden dışarı sarkıttı ve bağırdı: "Yan Zheng! Yan Zheng! Changyu burada!"

Fan Changyu rezil olmaktan korkup geri çekilmek istedi ama Zhao Teyze koluna yapıştı ve onu zorladı: "Çabuk, çabuk! Sen de Yan Zheng'e bir mendil at!"

Changyu mahcubiyetle: "Teyze, ben atmayayım şimdi," dedi.

Zhao Teyze ona dik dik baktı: "Kızım neden çekiniyorsun? Aşağıdaki senin nikahlı kocan. Başka kızlar mendil atabiliyorsa sen neden atmıyorsun?"

Sözünü bitirince Changyu'yu pencerenin önüne itti.

Ning kenardan ellerini çırparak: "Abla mendil at! Mendil at!" diye tempo tutuyordu.

Fan Changyu çaresizce: "Mendilim yok ki. Ordudayken hep büyük bir ter bezi kullanıyordum," dedi.

Zhao Teyze bu cevapla bir an duraksadı ama hemen pes etmedi: "O zaman... Koku kesen falan yok mu? Ne olursa olsun aşağı bir şey fırlat işte."

Koku kesesi gibi süslü eşyalar Fan Changyu'da zaten bulunmazdı.

Bir an düşündü ve saçlarını bağladığı toprak rengi kuşağı çözdü.

Eline aldığı kuşakla pencereye yaklaştı. Diğer kızların o parfümlü, ince işlemeli ipek mendillerinin yanında, bu kuşak fazlasıyla sade, hatta kaba kalıyordu; kumaşı da pek kaliteli sayılmazdı. Sokakta görseler kimse dönüp bakmazdı bile.

Tam "adet yerini bulsun" diye fırlatacaktı ki, Xie Zheng aniden başını kaldırıp doğrudan ona baktı.

Gözleri havada çarpıştı. Fan Changyu'nun kalbi bir an duracak gibi oldu, elindeki kuşağı fırlatmayı unuttu.

Zhao Teyze yanından sabırsızca dürttü: "Changyu çabuk at! Yan Zheng sana bakıyor!"

Fan Changyu kendine geldi. Kalbi boğazında atıyor gibiydi. Avucunu sıktı ve sanki ölüme gidiyormuş gibi bir tavırla elindeki kuşağı aşağı bıraktı.

Aslında nişancılığı çok iyiydi ama kuşak çok hafifti ve o sırada rüzgar çıkmıştı. Kuşak tam Xie Zheng'in başının üzerinden uçup gidecekken, at üzerindeki soğuk yüzlü genç Markis aniden elini kaldırdı ve o toprak rengi kuşağı havada yakalayıp avucunda sıktı.

Çevredeki halktan kulakları sağır eden bir nida yükseldi.

Yol boyunca ona mendil atan kızların haddi hesabı yoktu ama o hiçbirine dönüp bakmamıştı bile. Şimdi aniden bir kuşağı havada yakalaması herkesi şaşırtmıştı.

Xie Zheng istifini bozmadan kuşağı koynuna soktu. Bakışlarını bir kez daha Fan Changyu'nun olduğu yere çevirdi, sonra önüne dönüp atını sürmeye devam etti.

Halkın ve genç kızların çığlıkları daha da yükseldi; hatta bazı kızlar oracıkta ağlamaya başladı.

"O kuşak kimindi?"

"Vuan Markisi'nin yoksa bir sevgilisi mi var?"

Caddenin iki yanındaki insanlar başlarını kaldırıp o kuşağın hangi pencereden atıldığını bulmaya çalıştılar. Ama sadece pencereleri sıkıca kapatılmış üç oda gördüler; hangisinden geldiğini anlayamadılar.

O üç odayı da Fan Changyu tutmuştu.

Kuşak Xie Zheng tarafından yakalanıp koynuna sokulunca Fan Changyu'nun içine bir ateş düştü. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki başı dönmeye başlamıştı.

Refleks olarak pencereyi hızla kapattı ve masaya oturdu. Zhao Teyze'nin şaşkın bakışları altında, boynundan kulak uçlarına kadar kıpkırmızı kesildi.

Zhao Teyze bir an duraksadıktan sonra gülerek: "Kızım, siz evleneli ne kadar oldu, hâlâ neden bu kadar utanıyorsun?" dedi.

Fan Changyu yanan kulaklarını tutarak cevap vermedi; sadece uzun kirpikleri heyecanla titriyordu.

Ning bile gülmeye başladı: "Ablam utanıyor!"

Xie Wu ve Xie Qi köşede sessizce duruyor, kendilerini görünmez kılmaya çalışıyorlardı.

Bir süre sonra Fan Changyu kendine geldi, yüzündeki kırmızılık biraz dağıldı. Ning'in tombul yanağını sıkarak: "Ning de büyümüş de ablasıyla mı dalga geçiyormuş?" dedi.

Ning'in bir yanağı sıkılıyordu ama diğer yanındaki gülümsemesi kulaklarına varıyordu: "Eniştem ablama bir baktı, ablam korkudan pencereyi kapattı!"

Fan Changyu'nun yüzü tam soğumuşken bu sözlerle tekrar ısınacak gibi oldu. Ciddi bir tavır takınarak: "Küçük hanım, ablan sadece ortalık çok kalabalık, başımıza iş almayalım diye kapattı," dedi.

Ning dil çıkardı, daha fazla üstelemedi.

Zhao Amca az önceki görkemli manzarayı düşünürken hâlâ şaşkındı. Çayından bir yudum alıp: "Herkesin 'Vuan Markisi' diye bağırdığını duydum ama kendisini göremedim. Acaba Markis Hazretleri ordunun arkasında mıydı?" dedi.

Genç kızların çığlıkları gürültüde kaybolmuştu, başkentlilerin şivesi de farklı olduğu için Zhao Amca ne dendiğini tam anlayamamıştı.

Ordunun hiyerarşisini de bilmiyordu. Fan Changyu ve diğerleri şehre girdiğinde Tang Peiyi en öndeydi; mantıken Vuan Markisi en büyük rütbeli olduğu için en önde olması gerekirdi ama en önde Yan Zheng vardı.

Vuan Markisi'nin namı, Jinzhou'yu geri alıp Liaodong'un on iki eyaletini fethettiğinden beri tüm imparatorlukta yankılanıyordu.

Zhao Amca bu efsanevi generalin heybetini görmeyi çok istiyordu.

Fan Changyu yüzünü sıvazladı.

Sonunda bu konuya gelinmişti...

Saçlarını karıştırarak: "Şey... Amca, Teyze, size söylemediğim bir şey var," dedi.

Zhao Teyze onun bu zorlanan halini görünce hemen: "Kızım, bizi yabancı mı belledin? Ne varsa söyle gitsin," dedi.

Fan Changyu yaşlı çifte baktı: "Aslında Yan Zheng, Vuan Markisi'nin ta kendisi."

Zhao Amca'nın eli titredi, çay bardağındaki suyun yarısı üzerine döküldü. Sıcaktan yanan kıyafetlerini umursamadan ayağa fırladı, yaşlı gözleri fal taşı gibi açılmıştı: "Ne?"

Zhao Teyze de ağzı açık kalmış bir halde bir Changyu'ya bir kocasına bakıyordu; şaşkınlıktan tek kelime edemiyordu.

Fan Changyu onların şaşıracağını biliyordu ama bu kadar sarsılacaklarını tahmin etmemişti.

Hâlâ kulaklarına inanamıyor gibi durduklarını görünce tekrarladı: "Yan Zheng, Vuan Markisi'dir."

"Aman yarabbi..."

Zhao Amca'nın dizlerinin bağı çözüldü, koltuğuna geri çöktü. Yutkunarak sordu: "Liaodong'un on iki eyaletini alan, Jinzhou'daki barbarları kılıçtan geçiren o Vuan Markisi mi?"

Fan Changyu başını salladı.

Zhao Teyze'nin sesi kekelemeye başladı: "Duy... Duyduğuma göre Vuan Markisi üç başlı altı kolluymuş, çiğ et yermiş... Yan Zheng o tiyatro oyunlarındaki başrol oyuncuları gibi yakışıklı bir çocuk, nasıl Vuan Markisi olur?"

Fan Changyu, Zhao Teyze'nin hayalindeki Xie Zheng tanımına gülmeden edemedi.

"Hepsi söylenti teyze. Savaş meydanındaki bir generalin adı düşmana korku salmak için öyle anılır. Benim de orduda 'Dişi Şeytan' diye bir namım yok mu?" dedi.

Yaşlı çift bu açıklamaya rağmen bir süre kendilerine gelemediler.

Zhao Teyze, Fan Changyu'ya baktı ve ister istemez onun geleceği için endişelenerek sordu: "O... Yan Zheng artık bir Markis olduysa, biz onu görünce artık yere kapanıp secde mi etmeliyiz?"

Bu soru Fan Changyu'yu duraksattı. Eskiden Lin'an kasabasındayken büyük bir memur görmeyi düşündüğünde aklına gelen ilk şey yere kapanmak olurdu.

Şimdi ise bu koca sarayda önünde diz çökeceği tek kişi, o altın tahtta oturan adamdı.

Bu yolda ne kadar çok mesafe katettiğini fark edince içini bir duygu seli kapladı.

"Siz ikiniz de onun hayatını kurtaran insanlarsınız. O asla sizin önünde diz çökmenize izin vermez," dedi.

Zamanında Xie Zheng o kadar ağır yaralıyken kasabadaki doktorlar bile dokunmaya korkmuştu. Zhao Amca, onlarca yıllık hayvan doktorluğu tecrübesiyle "ya herru ya merru" diyerek ilaç vermeseydi, Xie Zheng belki de o günleri atlatamazdı.

Fan Changyu'nun bu sözleri yaşlı çiftin içini rahatlattı; Lin'an kasabasındaki eski günleri hatırlayınca Xie Zheng'e karşı hissettikleri o mesafe hissi bir nebze azaldı.

Zhao Teyze, Changyu'ya bakarak asıl merak ettiği konuyu sordu: "O zaman... Sizin o zamanlar kıydığınız nikah artık geçersiz mi sayılıyor?"

Aslında sormak istediği, bundan sonra ne yapacaklarıydı.

Fan Changyu yükseldiğinde, teyze onun Yan Zheng'i terk etmeyeceğinden emindi çünkü onu kızı gibi tanıyordu.

Ama Yan Zheng artık bir Markis olmuştu. Zhao Teyze biliyordu ki böyle büyük adamların haremleri cariyelerle dolu olurdu. Az önce Xie Zheng'in Changyu'nun kuşağını alması aralarında bir sevgi olduğunu gösteriyordu ama bu sevginin nereye kadar gideceği belirsizdi.

Fan Changyu, Zhao Teyze'nin ne demek istediğini anladı. Xie Zheng'in o gece "seni eşim olarak almak istiyorum" deyişini hatırlayınca yine yüzü ısındı. "Siz neler düşünüyorsunuz öyle," dedi.

Jinzhou olayının ardındaki gerçekler ortaya çıkmadan, dedesi o

iftiradan kurtulmadan rahat edemezdi.

Ancak Meng ailesinin onuru iade edildiğinde, Meng ailesinin bir torunu olarak başı dik bir şekilde Xie Zheng ile birlikte olabilirdi; ancak o zaman dedesinin ve anne babasının ruhu huzur bulurdu.

Ama saray entrikaları çok karmaşıktı. Zhao ailesi saf ve temiz insanlardı, onlara çok şey anlatıp boş yere endişelendirmek istemiyordu.

"Merak etmeyin, o öyle biri değil," dedi sadece.

Zhao Teyze bu sözle rahatladı.

Muzaffer ordu Wumen Kapısı'na doğru ilerlemiş, caddedeki kalabalık da yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı.

Fan Changyu, yaşlılar ve çocuklarla birlikte Elçilik Konağı'na dönmek üzere yola çıktı.

Yolda Ning şekerleme yapan birini görünce tutturdu. Changyu onu ve Bao'er'i şekerleme almaya götürdü; Xie Wu de bir terslik çıkmasın diye yanlarına katıldı.

Xie Qi arabayı sürüyordu; Zhao Amca ve Zhao Teyze ise arabada beklediler.

Zhao Teyze ne kadar gezerse gezsin, başkentin görkemine bakmaktan kendini alamıyordu.

Ablası ve çocukların şekerleme alması biraz sürecek gibiydi. Yılbaşı yaklaşırken çocuklara harçlık kesesi dikmek için birkaç karış kırmızı kumaş alması gerektiğini hatırladı. Xie Qi'ye haber verip yakındaki bir kumaş tezgahına gitti.

Zhao Teyze kumaşlar arasında kararsız kalmışken, yanındaki kadınların kumaş seçerken Xie Zheng hakkında dedikodu yaptıklarını duydu: "Duydunuz mu, Vuan Markisi şehre girerken bir kızın attığı mendili almış! Kim bilir hangi şanslı kızın kısmeti açılacak!"

Diğer kadın cevap verdi: "O kalabalıkta mendilin kimden geldiği

belli mi olur? Hem sadece bir mendil; Markis Hazretleri nezaketinden almıştır, sokak ortasında atıp kızı rezil etmek istememiştir."

"Aaa? Mendil miydi? Ben kuşak diye duydum!" dedi bir diğeri. "Mendil neyse de kuşak başka bir şeydir. Bence Vuan Markisi'nin gönlünde biri var."

İlki devam etti: "Başkentte hem güzel hem akıllı tek bir kız var; o da Başmürebbi Li'nin küçük kızı. Kız on altı yaşına geldi hâlâ evlenmedi, belli ki Vuan Markisi'ni bekliyor!"

Zhao Teyze normalde karışmazdı ama son cümleyi duyunca dayanamadı: "O kuşak benim kızımındı."

Kadınlar Zhao Teyze'ye bir bakış attılar ve aniden mendilleriyle ağızlarını kapatıp gülmeye başladılar.

Zhao Teyze'nin kıyafetleri kötü değildi ama zengin bir hanımefendiye de benzemiyordu. Elleri çalışmaktan nasır tutmuştu, şivesi de taşralıydı; kadınlar onu ciddiye almadılar.

İçlerinden biri alaycı bir tavırla sordu: "Teyze, senin kızın kaç yaşında?"

Zhao Teyze, Changyu'nun yaşını hesapladı: "On yediye basacak."

Bunu duyunca kadınlar kahkahalara boğuldu. Birbirlerine bakıp alay ediyorlardı.

Kadın dedi ki: "On yedi yaşındaki bir 'evde kalmış' kızın kuşağını mı Vuan Markisi alıp koynuna sokacak? Teyze, senin kızın dünya güzeli mi yoksa?"

Bu insanlar küfretmiyordu ama tavırları Zhao Teyze'nin canını çok yakmıştı.

Changyu'nun aşağılanmasına dayanamadı, kumaşı sıkarak kadınlara çıkıştı: "Kızım dünya güzeli değil ama vatanı koruyan bir kadın generaldir!"

Olay iyice çığırından çıkmıştı. Kadınlar karşısındakinin aklını

yitirmiş bir kocakarı olduğunu düşündüler. "Deli bu, uzak durun," diyerek oradan uzaklaştılar.

Satıcı da işinin bozulduğunu görünce Zhao Teyze'nin elindeki kumaşı çekip aldı: "Hadi git teyze, dükkanımın önünde delirme."

Zhao Teyze yumuşak başlıydı ama ezilecek biri değildi: "Sen ne hakla bana bağırırsın? Ben müşteriydim! Ey ahali bakın, bu adam yaşlı bir kadına hakaret ediyor, adalet yok mu?"

Satıcı, bu yaşlı kadının bu kadar dişli çıkacağını tahmin etmemişti. Kalabalık toplanınca kendini savunmaya çalıştı: "Bu kadın deli! Bir Vuan Markisi benim kızımın kuşağını aldı diyor, bir kızım general diyor! Dükkanımın önünde olay çıkarıyor!"

Zhao Teyze ellerini beline koydu: "Kızım neden general olmasınmış?"

Satıcı kalabalığa dönüp bağırdı: "Duyun işte, kadın hâlâ sayıklıyor! İmparatorlukta general denecek tek kadın Bulut Işığı Generali'dir. Senin kızın o mu yani?"

Kalabalıktan alaycı sesler yükseldi.

"Gerçekten deli galiba. Bulut Işığı Generali gibi bir kahramanın böyle köylü bir annesi mi olur?"

Zhao Teyze o an çok pişman oldu. Changyu bir devlet görevlisiydi, onun adını böyle bir kavgaya karıştırıp onu rezil etmekten korktu.

"Ben onun komşu teyzesiyim, elimde büyüdü o kız!" dedi.

Oradan ayrılmak istedi ama kalabalık yolu kapatmıştı; kimse eğlencenin bitmesini istemiyordu.

Kısa sakallı, sinsi tipli bir adam bağırdı: "Vay be, Bulut Işığı Generali'nin komşu teyzesiymiş! Ben de amcasıyım o zaman!"

Herkes güldü.

Tam o sırada kalabalığın dışından sert ve vakur bir kadın sesi duyuldu: "Teyze, kumaşı hâlâ seçemedin mi?"

Gürültü bıçak gibi kesildi. Herkes geri çekilip sesin geldiği yöne baktı.

Arkada uzun boylu, dik duruşlu bir kadın duruyordu. Sol kolunda şekerlemesini tutan küçük bir kız çocuğu, sağ elinde ise elma şekeri tutan bir erkek çocuğu vardı. İki çocuğun yüzünde de maske vardı; ilk bakışta ikiz sanılabilirlerdi.

Fan Changyu bir anda yüzlerce kişinin kendisine bakmasından rahatsız oldu.

Çocuklara şekerleme aldıktan sonra Zhao Teyze'nin dönmediğini duyunca bakmaya gelmişti.

O konuşunca herkes tuhaf tuhaf bakmaya başladı. Zhao Teyze'nin yüzü ise kireç gibi oldu; hemen koşup Yu Bao'er'i kucağına aldı ve Changyu'ya: "Çabuk gidelim! Çabuk!" dedi.

Fan Changyu bir şey anlamadı ama Ning'i kucağına alıp Zhao Teyze ile birlikte arabaya doğru yürüdü.

Onlar uzaklaşırken kalabalıktan biri fısıldadı: "O... Gerçekten Bulut Işığı Generali değil miydi?"

Bir diğeri onayladı: "Evet o! Jizhou generalleri şehre girdiğinde görmüştüm, Tang General'in hemen arkasındaydı, çok heybetliydi!"

Bu sözle birlikte kalabalığa bir sessizlik çöktü.

Bir süre sonra biri ürpererek sordu: "Yani... Vuan Markisi'nin koynuna soktuğu o kuşak, gerçekten Bulut Işığı Generali'nin miydi?"

Kumaş satıcısı ve o kadınlar donup kalmışlardı.

Kim bilebilirdi ki taşralı bir kadının o garip sözlerinin gerçek olduğunu!

Bir başkası cılız bir sesle ekledi: "Bulut Işığı Generali'nin yanındaki o ikizler... Yoksa Vuan Markisi ile onun çocukları mı?"

Herkes yutkundu. Bugün yanlışlıkla devlet sırrı gibi bir şey mi öğrenmişlerdi?

Satıcı kendine gelince kumaşları kapıp Changyu'nun arkasından koşmaya başladı: "Generalim! Teyzeciğim! Bu kumaşlar benden size hediye! Kusura bakmayın, cahilliğime verin!"

Zhao Teyze, Changyu'nun başı belaya girmesin diye arkasına dönüp bağırdı: "O değil! Karıştırdın sen!"

Ama bu söz "kendini ele vermekten" başka bir işe yaramamıştı.

Tüm bu olaylar boyunca ne olduğunu anlamayan tek kişi ise Fan Changyu'nun kendisiydi.

Bölüm 143

Araba pazar yerinden uzaklaşıp sessiz bir yola sapana kadar Zhao Teyze derin bir nefes alamadı.

Fan Changyu şaşkınlıkla sordu: "Teyze, neler oldu orada?"

Zhao Teyze suçlulukla: "Changyu, teyzen yaşlılık etti, başına iş açmış olabilirim," dedi.

Kumaş tezgahındaki kavgayı bir bir anlattı. Başını kaldıramıyordu: "O kadınlar Yan Zheng'in aldığı kuşağın başka bir kızın olduğunu söyleyince dayanamadım, ağzımdan kaçıverdi... Ama sonra olay büyüdü..."

Nasır tutmuş ellerini ovuşturarak devam etti: "Duyduğuma göre memurlar çok kolay şikayet ediliyormuş. Bu durum senin ya da Yan Zheng'in başına dert açar mı?"

Zhao Amca da karısına çıkıştı: "Sen de yani, kaç yaşına geldin, ne diye laf yarıştırıyorsun?"

Zhao Teyze sessizce azarını kabul etti.

Fan Changyu ise: "Önemli değil teyze, kendinizi suçlamayın. Ama bir daha böyle şeyler için kimseyle tartışmayın ki işler büyümesin," dedi.

İmparator, Wei Yan ve Li ailesi zaten onunla Xie Zheng arasındaki bağı biliyorlardı. Xie Zheng'in bir kızın kuşağını aldığı haberi yayılınca onun kim olduğunu tahmin etmeleri zor olmayacaktı.

Halkın öğrenmesi de sorun değildi; er ya da geç evleneceklerdi zaten.

Asıl sorun, kendisinin kağıt üzerinde "dul" görünmesiydi; bazıları onun Xie Zheng'e yakışmadığını düşünebilirdi. Ama zaten o insanlar, Changyu'nun eski kocasının da Xie Zheng olduğunu bilseler bile yine bir kulp bulurlardı.

Eskiden Changyu bunu dert edebilirdi.

Ama savaş meydanlarında o kadar ölüm gördükten sonra artık insanların ne dediği umurunda değildi.

Zhao Teyze bu sözlerle rahatladı. "Bir daha asla, söz," dedi.

Araba Elçilik Konağı'na vardığında Ning, ablasının kucağında sordu: "Abla, enişte de imparatordan ödül almak için saraya mı gidecek?"

Ablasının şehre girdiği gün saraya gittiğini hatırlıyordu.

Fan Changyu başıyla onayladı: "Elbette gidecek."

Beşinci derece ve üstü memurlar her gün imparatorun huzuruna çıkardı.

Dışarıdan çağrılanlar ise özel bir emir gelmedikçe Elçilik Konağı'nda bekler ya da kendi dairelerinde işlerine bakarlardı.

Fan Changyu ve Tang Peiyi henüz yeni döndükleri için şimdilik boştaydılar; muhtemelen yılbaşından sonra yeni görevleri belli olacaktı.

Ancak saraydaki durum çok karışıktı. Tahttaki imparatorun gerçek bir gücü yoktu; memurların çoğu ya Wei Yan'a ya da Li ailesine bağlıydı.

İmparatorun hırsı büyüktü ama becerisi azdı. Li ailesini yanına çekip Wei Yan'ı devirmek istemiş ama aceleci davranınca Li ailesini korkutup onları Veliaht Prens tarafına itmişti.

Şimdi imparator tekrar Wei Yan'ın kanatları altına sığınmak zorundaydı. Wei ve Li hizipleri arasındaki savaşın sonucu, Yüce Yargı Divanı'ndaki davada belli olacaktı.

Fan Changyu, dedesinin davası için sürekli Yüce Yargı Divanı'na gidip geliyordu; Wei Yan'ın suçlarıyla ilgili bir ipucu arıyordu.

Ama dava çok yavaş ilerliyordu.

Ning ablasının kucağında hayallere daldı: "Peki imparator enişteme

ne hediye verecek?"

Fan Changyu bir an duraksadı.

Xie Zheng daha yirmi yaşında Markis olmuştu; savaş başarıları eşsizdi. Geçen gün saraydayken imparatorun "Dokuz Kutsal İhsan"dan bahsettiğini duymuştu.

O an tüm memurlar buz kesmişti.

Changyu o zaman bunun ne olduğunu anlamamış, sonra Tang Peiyi'ye sormuştu.

Tang Peiyi ciddi bir yüzle: "Eskiden bir hükümdar, bir kuluna verecek rütbe kalmadığında ona 'Dokuz Kutsal İhsan'ı verirdi. Bu; at, araba, giysi, mızrak gibi dokuz özel eşyayı kapsar ve aslında hükümdar yetkilerinin o kişiye devredilmesi demektir. Ama tarih boyunca bu ihsanı alanların sonu hep hüsran olmuştur; ya hain ilan edilmişler ya da öldürülmüşlerdir," demişti.

Şu an sarayda Wei ve Li hizipleri kapışıyordu.

İmparator, Xie Zheng'i hedef tahtasına oturtup Wei Yan ve Li ailesini ona mı kırdırmak istiyordu?

Fan Changyu endişeyle Ning'in yakasını düzeltti: "İmparatorun ne vereceğini ablan nereden bilsin?" dedi sadece.

Ning bu cevaptan memnun kalmadı ama üstelemedi.

Rüzgar arabanın perdesini hafifçe aralarken Changyu'nun bakışları sarayın olduğu yöne kaydı; kaşları hafifçe çatıktı.

İmparatorluk Sarayı

"Vuan Markisi Xie Zheng huzura kabul edilsin!"

Sarayın derinliklerinden gelen bu ses, yüksek duvarlar arasında yankılanarak午门 (Wumen) Kapısı'na kadar ulaştı.

Altın zırhlı muhafızlar iki sıra halinde dizilmişlerdi.

Güneş tepedeydi, sarayın sarı kiremitleri altın gibi parlıyordu.

Xie Zheng, savaş zırhı içinde saray kapısından içeri adım attı. Arkasındaki siyah pelerini rüzgarda dalgalanırken, sanki savaş meydanlarından getirdiği kan ve ölüm kokusunu peşinden sürüklüyordu.

Bakışları soğuk ve kibirliydi. Zırhındaki efsanevi yaratık figürleri güneş altında parlıyor, ona ürkütücü bir hava katıyordu. Kimse ona doğrudan bakmaya cesaret edemiyordu.

Sarayın o görkemli kırmızı duvarları bile onun karşısında sanki boyun eğmiş gibi duruyordu.

Xie Zheng salona girdiğinde tüm memurlar ona döndü.

Askeri kanadın en başındaki yer onun için boş bırakılmıştı. Sol taraftaki sivil kanadın başında duran Başmürebbi Li, Xie Zheng'e bir bakış attı ve kaşlarını çattı.

Wei Yan'ın yanında büyüttüğü bu kurt yavrusu artık tamamen serpilmişti; küstahlığı ve zekası gençliğindeki Wei Yan'dan geri kalmıyordu.

Başmürebbi Li bakışlarını çekip önüne döndü.

Xie Zheng hiçbir bakışa aldırmadan tahttaki genç imparatora baktı. Qi Sheng onunla göz göze gelince yüzündeki gülümseme dondu.

Xie Zheng'in dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Diz çökme zahmetine bile girmedi, sadece hafifçe eğilerek selam verdi: "Kulunuz, hünkarımızı selamlar."

O artık bir Markis'ti; imparatorun huzurunda kendini "general" olarak tanıtmasına gerek yoktu.

Qi Sheng hem ondan korkuyor hem de nefret ediyordu ama zoraki bir gülümsemeyle: "Markis Hazretleri lütfen rahat olunuz," dedi.

Ardından memurlara döndü: "Vuan Markisi devletimizin direğidir.

Kendisine saraya kılıcıyla girme, huzurda eğilmeme ve isminin doğrudan anılmaması imtiyazlarını tanıyorum."

Bu imtiyazlar aslında Wei Yan ve Xie Zheng'in arasını açmak için kurulan bir tuzaktı.

Memurlar sessiz kaldı.

Qi Sheng, saraydaki bu sessizliği görünce içindeki öfke daha da büyüdü ama belli etmedi: "Markis Hazretleri isyanı bastırırken canını dişine taktı, en büyük başarı onundur. Kendisine 'Dokuz Kutsal İhsan'ı layık görüyorum."

Sözünü bitirince hadımlar, üzerinde sarı ipek örtülü tepsilerle o kutsal eşyaları getirdiler.

Xie Zheng, tepsilerdeki o değerli eşyalara bakarken gözlerindeki soğukluk daha da arttı. Yine hafifçe eğilerek: "Hünkarımızın lütfuna şükranlarımı sunarım," dedi.

Saray toplantısı kazasız belasız bitti. Wei Yan "hastalık" bahanesiyle gelmemişti, onun adamları ise Xie Zheng'in gazabından korktukları için ağızlarını açamadılar.

Li ailesi ise Xie Zheng'e karşı çok temkinliydi.

Sadece o tepsileri taşıyan hadımların dizleri korkudan hâlâ titriyordu.

Başmürebbi Li, oğulları ve sadık adamlarıyla birlikte saraydan erken ayrıldı.

Büyük oğlu Li Yuanting, etrafta kimsenin olmadığını görünce fısıldadı: "Baba, Vuan Markisi'nin gücü artık Wei Yan'ı bile gölgede bırakıyor. O burada olduğu sürece bizim planlarımız..."

Sesindeki endişe belliydi.

Başmürebbi Li istifini bozmadan yürümeye devam etti: "Telaşlanma, her şeyin bir çaresi bulunur."

Tam o sırada arkadan o baskın ve soğuk ses duyuldu: "Başmürebbi Li, lütfen bekleyiniz."

Li arkasına döndü. Mermer basamaklardan ağır ağır inen genç Markis'e baktı: "Markis Hazretleri'nin bir emri mi var?"

Xie Zheng hafifçe gülümsedi: "Emir ne haddimize, sadece size bir emaneti teslim etmek istedim."

Yanına yaklaştığında memurlar istemsizce yutkundular.

Sanki Xie Zheng yaklaştıkça etrafı bir kan kokusu sarıyordu; bazıları korkudan bembeyaz oldu.

Başmürebbi Li ise sakinliğini korudu: "Sizinle pek bir hukukumuz yoktu, nedir o emanet?"

Xie Zheng üç adım kala durdu. Elini kaldırdığında, üzerinde "Huzur" yazılı, kırmızı ipli bir yeşim kolye parmaklarının arasından sarktı.

Li Yuanting kolyeyi görünce dehşete düştü: "Bu... Bu Huaian'ın kolyesi!"

Xie Zheng parmaklarını gevşetti, kolye tam yere düşecekken Li Yuanting çevik bir hareketle yakaladı.

Xie Zheng sakince: "Sahibine iade edilmiştir," dedi.

Li Yuanting öfkeyle bağırdı: "Oğluma ne yaptın?"

Xie Zheng ona bir bakış attı: "Dedim ya, sahibine iade ettim."

Li Yuanting çıldırmak üzereydi ama Xie Zheng ona daha fazla bakmadı. Başmürebbi Li'ye döndü, gözlerinde güneşin parıltısı vardı ama derinlikleri okunmuyordu: "Emanet verildiğine göre, bana müsaade."

Xie Zheng gidince Li Yuanting babasına döndü: "Baba, oğlum onun elinde! Bu ne demek oluyor?"

Başmürebbi Li, uzaklaşan o genç adamın sırtına bakarken mırıldandı: "Bizi tehdit ediyor."

Bölüm 144

Li Yuanting, babasının bu sözlerinin ne anlama geldiğini henüz kavrayamamıştı ki, babasının saray kapısına doğru yürümeye devam ettiğini gördü. Hemen peşinden koşturup sordu: "Huaian'ı geri almak için bizden ne isteyecek?"

Başmürebbi Li'nin kırışık göz kapakları hafifçe indi, gözlerindeki derinliği gizledi: "Huaian, Li ailesine ihanet edecek bir çocuk değildir."

Li Yuanting, babasının bu cümlesiyle olduğu yerde kalakaldı.

İhanet etmeyecek demek; Li Huaian, Xie Zheng'in eline düşmüş olsa bile, isyancıların Chongzhou'dan kaçmasına ve Lu Şehri'ni neredeyse ele geçirmesine yardım ettikleri o gizli planı asla itiraf etmeyecek mi demekti?

Xie Zheng, Huaian'ın ağzını bıçak açtıramadığı için mi bu kolyeyi getirip onlarla pazarlık etmeye çalışıyordu?

Li ailesinin arabası kapıda bekliyordu. Li Yuanting, babası arabaya binmeden onu durdurdu, sesi titriyordu: "Baba, Huaian'dan vaz mı geçiyorsunuz?"

Başmürebbi Li, oğluna ifadesizce baktı: "Sence Li ailesinin gidecek başka yolu kaldı mı?"

Li ailesi Veliaht Prens'i desteklemeye başladığından beri, imparatorun gözünde zaten kellesi alınması gereken hainlerdi.

Veliaht Prens'in elinde de onlarla yapılan yazışmalar vardı; yani ipleri başkasının elindeydi. Li ailesinin Veliaht Prens'i desteklemekten başka çaresi yoktu.

Li Huaian'dan vazgeçmek, Li ailesinin çıkarlarını korumanın tek yoluydu.

Başmürebbi Li arabasına bindiğinde, Li Yuanting hâlâ o sözlerin şokuyla orada dikiliyordu.

Ailenin durumunu bilse de, babasının kendi öz torunundan, ailenin en parlak gencinden bu kadar kolay vazgeçmesine inanamıyordu.

Hizmetkar sessizce sordu: "Efendim, gidelim mi?"

Li Yuanting, artık bir "kurban" olan oğlunu düşününce içine büyük bir keder çöktü. Yüzü kül gibi oldu, arabaya binerken: "Gidelim," dedi sadece.

İmparatorluk Sarayı

Qi Sheng, toplantı salonundan ayrılır ayrılmaz kendi dairesine bile varmadan yan odadaki vazoları ve yeşimleri yerle bir etti.

Yorulana kadar parçaladı her şeyi. Sonunda masaya yaslanıp nefes nefese kaldı. Yerlerdeki porselen kırıklarına nefretle bakarak: "O Xie Zheng'in gözünde artık bir hükümdar otoritem kalmadı mı?" diye kükredi.

Hizmetçiler buz kesmişti; en dalkavuk olanı bile bu öfkeli imparatoru nasıl sakinleştireceğini bilemiyordu.

Qi Sheng bir süre sonra kendi kendine uğursuzca gülmeye başladı: "Bırakın şimdilik kudursun, onun da güzel günleri yakında bitecek."

Bir şey hatırlamış gibi keyfi yerine geldi. Dağılan kıyafetlerini düzeltti, dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi: "Taigan Sarayı'na dönüyoruz."

Ancak odadan çıkar çıkmaz, mermer basamaklara yayılan o taze kan lekesiyle kısa bir çığlık attı.

Qi Sheng korkudan kapı eşiğine yığılıp kaldı. Dehşet içindeki gözlerinde, en sadık hadımının cansız bedeni ve hâlâ kan damlayan bir kılıç yansıyordu.

Zırhı içinde, elinde kanlı kılıcıyla bekleyen o soğuk adama bakarak kekeledi: "V... Vuan Markisi! Sen... Sen darbe mi yapıyorsun?"

Xie Zheng elini hafifçe sarstı, kılıcın ucundaki kan damlaları yere

döküldü. Kılıcı sakin bir hareketle yanındaki muhafızın boş kınına geri soktu. Muhafızın korkudan bembeyaz olan yüzüne bakmadan imparatora döndü: "Hünkarım beni yanlış anladınız. Bu kölenin sizi yanlış yönlendirdiğini duydum. Siz de bana 'öldürme yetkisi' vermiştiniz ya, ben de sizin adınıza bu fitneyi ortadan kaldırdım."

Ölen hadım, Chongzhou'ya emir götüren o elçiydi.

Qi Sheng'den gizli bir emir almıştı; eğer Li ailesi ve Wei Yan iş birliği yapıp Lu Şehri'ne saldırmasaydı, asıl hedefi savaş meydanında Fan Changyu'yu ortadan kaldırmaktı.

Bu hain planı başaramasa bile, Tang Peiyi Lu Şehri'ne yardıma giderken sürekli engel çıkarmıştı.

Eğer Tang Peiyi sert durmasaydı, bu hadım "başkente haber götürme" bahanesiyle ordunun yarısını alıp gidecekti ve Lu Şehri kesin düşecekti. Döndüğünde de Qi Sheng'e her şeyi çarpıtarak anlatmıştı.

Eğer Tang Peiyi ve diğerleri zafer kazanmasaydı, Qi Sheng onları çoktan cezalandırmış olurdu.

Xie Zheng'in bu hamamböceklerini temizlemeye vakti olmamıştı.

Bugün resmen döndüğüne göre, hesapları tek tek kapatma vakti gelmişti.

Qi Sheng, kendisine doğru ağır ağır yürüyen adama bakarken kireç gibi oldu. Muhafız çağırmak istedi ama koca sarayda Xie Zheng'in yanındaki o tek muhafızdan başka kimse kalmamıştı.

Diğerleri nereye kaybolmuştu kim bilir? Qi Sheng'in korkusu daha da arttı, elleri titreyerek: "Sen... Ne istiyorsun?" dedi.

O haliyle bir hükümdardan çok, köşeye sıkışmış bir fareye benziyordu.

Xie Zheng'in gözlerinden bir alay dalgası geçti. Hafifçe eğildi ve Qi Sheng'e elini uzattı. O yakışıklı yüzündeki hafif gülümseme aslında çok tehlikeliydi: "Hain bir köleyi temizlerken sizi korkuttum, suçum büyük. Buyurun, kalkmanıza yardım edeyim."

Qi Sheng onun elini tutmaya cesaret edemedi. Kendi başına kalkmaya çalışırken dirseği Xie Zheng'in demir gibi eliyle kavrandı.

Qi Sheng hayatında ilk kez bir askerin gücünün ne kadar korkunç olabileceğini anladı. Acıyla inledi; sanki kolu o anda kırılacaktı. Alnından terler boşanmaya başladı.

Xie Zheng hâlâ o ince gülümsemesiyle fısıldadı: "Hünkarım, sarayda Bulut Işığı Generali hakkında o yakışıksız sözleri söylemeniz de o kölenin kışkırtmasıydı, değil mi?"

Qi Sheng'in kalbi duracak gibi oldu. Xie Zheng'in bugün buraya Fan Changyu için geldiğini anladı.

İmparatorluk onurunun bu kadar ayaklar altına alınmasına karşı içindeki kin büyüdü ama şu anki korkusu her şeyin üstündeydi. Acıdan kıvranarak: "Evet... O köpek beni yanlış yönlendirdi," dedi.

Xie Zheng ancak o zaman elini çekti. "Öyleyse sorun yok," dedi imalı bir tavırla.

Qi Sheng bu tehdidi çok iyi anlamıştı.

Xie Zheng bugün onu uyarmaya gelmişti; Fan Changyu'ya dokunmamasını söylüyordu.

İçindeki öfkeye rağmen kolundaki o dayanılmaz acı Qi Sheng'in mantıklı kalmasını sağladı.

Xie Zheng hafifçe selam verdi: "Hain temizlendiğine göre, bana müsaade."

Xie Zheng gözden kaybolduğunda Qi Sheng ancak kapıya tutunarak ayakta kalabildi. Dışarısı buz gibiydi ama sırtı soğuk terden sırılsıklam olmuştu.

O ana kadar nefes bile almaya korkan Başhadım, bembeyaz bir yüzle yardıma koştu: "Vuan Markisi gerçekten haddini aşıyor! Xie ailesi sadakatiyle bilinirdi, o ise krallık hukukunu hiçe sayıyor!"

Qi Sheng'in yüzü karardı. Hadımı sertçe itti ve Xie Zheng'in gittiği yöne bakarak mırıldandı: "Onu artık hayatta tutamam!"

Xie ailesinin başkentte zaten bir malikanesi vardı.

Toplantı biter bitmez imparatorun gönderdiği o "Dokuz Kutsal İhsan" malikaneye ulaştı.

Xie Zheng sadece üzerini değiştirdi, hediyeleri getiren hadımları görmeye bile tenezzül etmedi. Doğruca Fan Changyu'yu görmeye gitti.

Ama orada kimseyi bulamadı.

Meğer Fan Changyu döndükten kısa süre sonra Tang Peiyi onu çağırmıştı.

Davadaki gelişmeleri Tang Peiyi de yakından takip ediyordu. Bugün Xie Zheng döndüğünde, Yüce Yargı Divanı'nda Sui ailesinin bir adamı işkencede ölmüştü. Olay örtbas edilmeye çalışılıyordu.

Tang Peiyi, mahkemede Wei Yan'ın adamları olmasından korkuyordu. Eğer şahitler bir bir "ölürse" Wei Yan'ı suçlamak imkansızlaşırdı.

Öğleden sonra bir duruşma daha vardı. Tang Peiyi, Fan Changyu ve diğerlerini de yanına alıp duruşmayı izlemeye karar vermişti.

Yüce Yargı Divanı

Hava her geçen gün daha da soğuyordu. Fan Changyu artık üçüncü derece bir general olduğu için izleyici kısmında oturacak bir yeri vardı; ayaklarının dibinde bir mangal yanıyordu.

Mahkeme heyeti yüksek bir kürsüde oturuyordu. Onların masalarının altı da mangallarla doluydu, içerisi oldukça sıcaktı.

Aşağıda diz çöken mahkumlar ise sadece ince birer esir giysisi içindeydiler. Soğuktan elleri ve yüzleri morarmıştı.

Mahkemede çalışanlar bilirdi; kışın sorgulama yapmak en kolayıydı.

Hiç işkence yapmasanız bile, bir iki gece o soğukta bekleyen mahkumlar her şeyi itiraf ederlerdi.

Fan Changyu bir süredir izliyordu; hakimler hep aynı soruları soruyorlardı. Ama her cevaptan önce mahkumlara otuz sopa vuruluyordu. Cellatlar öyle sert vuruyordu ki her yer kan revan içinde kalıyordu.

Tang Peiyi fısıldadı: "Buna 'gözdağı sopası' derler. Canı yanınca yalan söyleyemezler."

Ancak öğleden sonra sorgulananlar hep küçük adamlardı; önemli bir şey çıkmıyordu.

Ara verildiğinde memurlar çay içmeye ya da hava almaya çıktılar.

Tang Peiyi etrafı kolaçan edip alçak sesle konuştu: "Sabah biri öldü, öğleden sonra ise sadece önemsiz hizmetçileri sorguluyorlar. Wei Yan evde yatsa bile eli buralara kadar uzanıyor!"

Fan Changyu kaşlarını çattı: "Eğer burada adamları varsa, o şahidi korumak için daha fazla adam mı diksek?"

Tang Peiyi, "Li ailesi bizden daha telaşlı, onun ölmesine izin vermezler," dedi.

Ardından ekledi: "Li ailesi hâlâ somut bir kanıt bulamadı. Sanırım ileride Sui Yuanhuai'nin o cariyesini sorgulayacaklar. Elinde çocuğu varken her şeyi anlatacaktır."

Fan Changyu aniden sordu: "O cariye sabah sorgulandı mı?"

Changyu, zindandaki o kadının sahte olduğunu biliyordu. Ama o kadın da Sui ailesinden biri olmalıydı.

Ancak Qi Min gibi bir adam, kendi sırlarını bilen birini asla devletin eline bırakmazdı.

Eğer işkence altında Wei Yan ile ilgili bir şey çıkmasa bile, "Sui Yuanhuai"nin aslında ölmediği ortaya çıkabilirdi.

İmparator zaten Xie Zheng'den çekiniyordu. Eğer isyancı liderin

ölmediği, generallerin yalan söyleyip ödül aldığı ortaya çıkarsa, hepsinin kellesi giderdi.

Bu resmen bir taşla iki kuş vurmaktı!

Tang Peiyi, "Sorgulanamadı," dedi. "Ondan önce bir uşağı sorguladılar, adam öldü. Kadın mahkemeye getirilirken bahçedeki o kanlı cesedi görünce korkudan bayıldı. Hakimler ölmesinden korkup doktor çağırdılar, olay öyle duyuldu."

Fan Changyu "Anladım," dedi.

Zihni meşguldü, artık duruşmayı dinleyemiyordu. Bir bahane uydurup dışarı çıktı.

Zindanların olduğu yöne doğru yürüdü. Kapıdaki muhafızlar onun rütbesini görünce selam verdiler ama yolu kapattılar: "Generalim, burası yasak bölge, daha ileri gidemezsiniz."

Fan Changyu soğuk bir tavırla başını salladı, sanki yanlışlıkla oraya gelmiş gibi geri döndü.

Ağır mahkumların olduğu yere izinsiz girilemezdi.

Fan Changyu, zindanın etrafındaki duvarları ve nöbetçi kulelerini incelemeye başladı; gece buraya gizlice girmeyi planlıyordu.

Tam duvar boyunca yürürken omzuna bir şey çarptı.

Yere düşen şeye baktı; bu sıkıca sarılmış bir erik çiçeği tomurcuğuydu.

Başını kaldırdığında, Xie Zheng'in duvarın üzerinde bir bacağını kırmış oturduğunu gördü. Elindeki erik dalını kenara çekmiş, ona bakıyordu.

Yüzü bir heykel kadar kusursuzdu, çiçeklerin arasında bile parlıyordu.

Gözlerini hafifçe kıstı ve alaycı bir sesle sordu: "Güney duvarından kuzey duvarına kadar her yeri süzdün... Hırsızlığa mı niyetlendin?"

BÖLÜM 145

Öğleden sonraki güneş, insanın gözünü alacak kadar parlaktı. Fan Changyu başını kaldırıp yüksek duvarın üzerinde oturan o soylu delikanlıya baktığında, bir anlığına dalıp gitti.

Xie Zheng'in sorusunu duyduğunda, zihninden geçenlerin yakalanmış olmasının verdiği o hafif mahcubiyet yeniden nüksetti.

Güneş ışığının bir çember gibi kuşattığı uzun kirpikleri, küçük birer yelpaze gibi birkaç kez titredi. Dali Yargı Makamı'nın çevresini boydan boya dolandığı ve güneş de tepede kavurduğu için, bembeyaz yanaklarına hafif bir pembelik çökmüştü; cildindeki o incecik tüyler bile seçilebiliyordu. Yine de ellerini arkasında birleştirerek ağırbaşlı bir tavır takındı: "Senin burada ne işin var?"

Xie Zheng gülümsedi ve duvarın tepesinden aşağı süzülerek tam Fan Changyu'nun önünde yere indi: "Yançi Kulesi'nden, Dali Yargı Makamı'nın duvar diplerinde dolanan, hırsızlık peşindeymiş gibi görünen birini fark ettim. Bakayım dedim, kimmiş bu küçük hırsız?"

Bu alaycı sözler üzerine Fan Changyu'nun eli gayri ihtiyari yumruk oldu. Xie Zheng'e uyarı dolu bir bakış fırlattı; eğer kendisiyle dalga geçmeye devam ederse kaba kuvvete başvuracağı her halinden belliydi.

Xie Zheng ne zaman durması gerektiğini iyi biliyordu, hemen konuyu değiştirdi: "Gece zindana sızmayı mı planlıyorsun?"

Fan Changyu kendi planını düşünerek etrafına bir göz attı. Yakınlarda kimsenin olmadığını teyit etse de tedbiri elden bırakmayarak Xie Zheng'e iki adım daha yaklaştı ve kulağına fısıldadı: "Şu sahte Yu Qianqian var ya... Duydum ki onu tekrar sorgulayacaklarmış. Sui Yuanhuai'nin ölmediğini ağzından kaçırmasından korkuyorum. Zindanı basıp onu kaçırmayı düşünüyorum."

Sesi oldukça kısıktı. Konuşurken nefesi Xie Zheng'in kulak kepçesine çarpıyor, sanki kulak kenarında küçük bir böcek geziniyormuş gibi bir ürpertiye sebep oluyordu.

Xie Zheng, onun fısıltısını duyabilmek için uyumlu bir şekilde hafifçe eğildi. Yüz ifadesi her zamanki gibi sakin olsa da kulak uçları gizlice kızarmaya başlamıştı. Arkasında birleştirdiği ellerinin boğumları, sanki bir şeyi zorla bastırıyormuşçasına gerilmişti.

Fan Changyu bunun zerrece farkında değildi. Sözünü bitirince başını kaldırıp Xie Zheng'e baktı: "Sence nasıl olur?"

Şimdilerde başkalarının önünde otorite kurmak için soğuk bir maske takmaya alışmıştı; ancak yakın hissettiği kişilerin yanındayken, o duru ve tertemiz gözlerinden hala o saf ve dürüst hali okunuyordu. Tıpkı karda yuvarlanan tombul bir kediye benzeyen heybetli bir kaplan gibiydi.

Söyledikleriyle birleşince, hali hem şaşkın hem de sert görünüyordu.

Xie Zheng, önündeki bu gözleri ışıl ışıl parlayan genç kıza siyah gözleriyle sessizce baktı. Bakışlarını onun hafifçe kurumuş dudaklarından çekmek için epey çaba sarf etmesi gerekmişti. Bileğine bağlı olan o saç bandı sanki tenini yakıyordu; zihninde kalan son mantık kırıntılarıyla onun söylediklerini tartmaya çalıştı.

"Üç yargı makamının ortaklaşa sorguladığı bir devlet suçlusunu kaçırmaktan, soruşturulmaktan korkmuyor musun?" dedi.

Fan Changyu'nun dürüstlükle parlayan gözleri birkaç kez kırpıştı: "Şüphelenilecekse, okların Wei Yan'a dönmesi gerekmez mi? Savaş sanatında buna... buna 'okları başkasına çevirmek' denir!"

Xie Zheng kendini tutamayarak hafifçe güldü: "Kendi uydurduğun bir savaş sanatı mı bu?"

Fan Changyu bir an duraksadı. O an bu taktiğin adını hatırlayamadığı için uyduruvermişti; Xie Zheng bunu dile getirince bir anlık mahcubiyet yaşadı.

Hafifçe öksürerek, "Neyse ne işte, sonuçta aynı kapıya çıkıyor," dedi.

Xie Zheng sırtını duvara yaslamış, gözlerini hafifçe kısmış bir halde ağır ağır konuştu: "Dali Yargı Makamı dışındaki nöbetçiler Şen

saatinde nöbet değişimi yapar. Zindanın içinde gece nöbeti tutan sadece on sekiz gardiyan var. Ancak biri zindanı basmaya yeltenirse, nöbetçi gardiyanlar hemen çanı çalar. Zindanın tüm çıkışları kilitlenir ve dışarıdaki askerler orayı üç katmanlı bir çemberle demir bir kafese çevirir."

Fan Changyu bir an kalakaldı. Başını kaşıyarak dertli dertli sordu: "Yani, zindanı basamayız mı diyorsun?"

Xie Zheng gözlerini hafifçe kaldırdı: "Basacağız."

Fan Changyu: "..."

Gecenin ayazı ve yoğun çiğ çökmüşken, bilinmeyen bir yerden gelen bir iki köpek havlaması, kurumuş dallardaki kargaları ürküterek havalandırdı.

İki soluk fenerin aydınlattığı Dali Yargı Makamı, gecenin karanlığında sessizce yükselen bir mezarlığı andırıyordu.

Zindanın derinliklerindeki meşalelerden yayılan reçine kokusu, yıllardır güneş görmemiş duvarların küf kokusuyla birleşerek havaya yayılıyor, insanın uykusunu getiriyordu.

Dali Yargı Makamı'nın zindanları "artı" şeklinde bir düzene sahipti. Her bir ayrım oldukça derine gidiyordu ve içeride yaklaşık yirmi otuz hücre bulunuyordu. Dört gardiyan ikişerli gruplara ayrılmış, bu tek yollu koridorlarda devriye geziyordu.

Dört yolun kesiştiği orta noktada işkence odası ve nöbetçi odası bulunuyordu. Zindan reisi ve yardımcısı genellikle burada bekler, mahkumları sorgulamaya gelen yüksek rütbeli memurları karşılarlardı. Eğer bir baskın olursa, herhangi bir gürültü duydukları anda nöbetçi odasındaki büyük çanı çalabilirlerdi.

O gece zindan reisi ve yardımcısı masanın başında oturmuş, sayısız kez esnemişlerdi.

"Olmayacak böyle, gidip yüzüme soğuk bir su çarpayım da kendime geleyim," diyerek esneyerek ayağa kalktı yardımcısı.

Zindan reisi de dirseğine dayanmış, uyuklayarak, "Bana da bir kap su getir, bu kış kıyamette insanın uykusu fena bastırıyor," dedi.

Yardımcısı onaylayıp su getirmeye çıktı.

Zindan reisi gözleri mahmur bir halde tekrar esnerken, yarı açık gözleriyle üzerine büyük bir gölgenin çöktüğünü fark etti.

Reisin yüreği ağzına geldi ama arkasına dönmeye fırsat bulamadan ensesine inen sert bir darbeyle dünyası karardı ve olduğu yere yığıldı.

Koridorun ayrım noktasında devriye gezen iki gardiyan tam seslenecekken, kulaklarının dibinde bir rüzgar uğultusu duydular; ardından enselerinde bir acı hissettiler ve kemik çıtırtıları eşliğinde yere serildiler.

Xie Zheng zindan reisini bayılttıktan sonra arkasına baktığında, gece kıyafetleri içindeki Fan Changyu'nun yerde çömelmiş, bir gardiyanın kemiğini yerine oturttuğunu gördü.

Xie Zheng'in anlam veremeyen bakışları karşısında Fan Changyu mahcubiyetle, "Dikkat etmemişim, elim biraz ağır kaçtı, adamın omzunu çıkarmışım," dedi.

Kol yerine oturduğu anda gardiyan acıyla gözlerini açtı, ancak bir çığlık bile atamadan bir tokatla tekrar karanlığa gömüldü.

Elinde bir kap soğuk suyla dönen yardımcı reis bu manzarayı görünce şaşkınlıktan elindeki kabı düşürdü. Tam "Zindan basılıyor!" diye bağıracakken, reisin yanında duran siyahlı figür bir hayalet gibi anında dibinde bitti. Elini bir kılıç gibi kullanarak adamın boğazındaki bir noktaya bastırdı, ardından yere düşmekte olan su kabını ayağının ucuyla yukarı doğru fırlattı.

Yardımcı reis boğazında bir acı hissetti; avazı çıktığı kadar bağırmak istese de tek bir ses bile çıkaramıyordu. Yere düşmek üzere olan su kabı ise siyahlı adam tarafından ustalıkla yakalanmıştı. Hatta dışarı sıçrayan suların tek bir damlası bile ziyan olmadan kaba geri dönmüştü.

Adam dehşet içinde tabanları yağlayıp kaçmak istedi ama yardıma

koşan Fan Changyu bir hamlede atılarak dirseğiyle ensesine vurdu; adamın gözleri kaydı ve bayıldı.

Fan Changyu hafifçe nefesini verdi, alçak sesle, "Bu sonuncusuydu," dedi.

Nöbetçi odasına gelmeden önce pencereden sızmış ve koridorda devriye gezen diğer gardiyanları da etkisiz hale getirmişlerdi.

Xie Zheng, zindan reisinin üzerinden bir deste anahtar alarak, "Sui ailesi 'Cia-Dokuz' hücresinde tutuluyor," dedi.

Fan Changyu, "Cia" yazılı levhaların olduğu hücre koridoruna doğru Xie Zheng'i takip etti.

Koridor boyunca her birkaç fersahta bir asılı olan meşaleler yolu aydınlatıyordu, fener taşımalarına gerek kalmamıştı.

Sui Yuanhuai'nin odalığı ve tek oğlu, önemli suçlular oldukları için dar bir hücrede tek başlarına tutuluyorlardı.

Hücre kapısındaki zincir bir bebeğin kolu kadar kalındı. Xie Zheng anahtarları tek tek denemek zorundaydı. Zincirlerin çıkardığı hafif sesler, yandaki hücrelerde yatan mahkumları uyandırdı.

Ancak hiçbiri ses çıkarmaya cesaret edemiyordu; gelenlerin kendilerini öldürmeye mi yoksa kurtarmaya mı geldiğinden emin değillerdi.

Ayrı tutulan o anne ve çocuk... Kadın, Fan Changyu'nun onu ilk gördüğü zamankinden daha perişan bir haldeydi. Kucağındaki çocuğuna sıkıca sarıldığında, üzerindeki ince kumaş geriliyor ve sırtındaki kemikler neredeyse dışarıdan seçiliyordu.

Hücrenin dışındaki Xie Zheng ve Fan Changyu'ya bakarken gözlerinde umut değil, sadece dehşet vardı. Çocuğuna sarılan elleri zangır zangır titriyordu.

Bir aksilik çıkmaması için Fan Changyu hiç ses çıkarmadı, sadece koridorun başında Xie Zheng için gözcülük yaptı.

Fakat tam o sırada karşı hücredeki ak saçlı bir ihtiyar aniden avazı

çıktığı kadar bağırmaya başladı: "Zindan basılıyor! Adam öldürüyorlar! Yetişin!"

Hücrenin tavanına yakın, hava alması için bırakılmış yumurta büyüklüğündeki deliklerden dışarıdaki meşalelerin hareketliliği göründü. İhtiyarın feryadı dışarıdaki nöbetçilere ulaşmıştı.

Xie Zheng'in bakışları soğuklaştı, Fan Changyu da anında gerildi.

Normalde hafif dozda bir tütsü kullanarak gardiyanları ruhları bile duymadan bayıltmışlardı ve vakitleri boldu. Ancak o ihtiyarın çığlığı yüzünden Dali Yargı Makamı'nın tüm çıkışları birazdan kuşatılacaktı.

Anahtarları tek tek deneyecek zaman kalmamıştı.

Fan Changyu dişlerini sıktı. Xie Zheng hala soğukkanlılıkla anahtarları denerken öne atıldı: "Bırak ben halledeyim!"

Bebek kolu kalınlığındaki zinciri koparamazdı belki ama kaba kuvvetle hücrenin parmaklıklarına indirdiği birkaç sert tekme, bilek kalınlığındaki ahşap direkleri çatır çatır kırdı.

Fan Changyu, kadın ve çocuğu tıpkı birer tavuk yavrusu gibi kollarının altına alıp dışarı çıkardı.

Hücrenin kırık dökük boşluğunda, korkudan donup kalmış çocuğu Xie Zheng'in kucağına tutuşturdu. Kadını omzuna alarak Xie Zheng'e seslendi: "Çabuk, gidelim!"

Xie Zheng kucağındaki ufaklığa ve Fan Changyu'nun omzundaki kadına baktı. Kadını kendisinin taşıyabileceğini söyleyecekti ama kadının üzerinde sadece ince bir içlik olduğunu hatırlayınca sustu. Çocuğu tek eliyle kavrayıp Fan Changyu'nun peşinden hızla çıkışa doğru süzüldü.

O ihtiyar, Fan Changyu ve yanındakilerin Sui Yuanhuai'nin "odalığını" kaçırdığını görünce –o anne ve çocuğun sahte olup olmadığını biliyor muydu bilinmez– sadakatinden mi yoksa başka bir sebepten mi bilinmez, iyice galeyana geldi. Hücrenin parmaklıklarına yapışıp bağırmaya devam etti: "Yetişin! Mahkum kaçırıyorlar!"

Xie Zheng kaşlarını çattı ve tam çıkarken geriye doğru buz gibi bir bakış fırlattı.

Dali Yargı Makamı'nın dışındaki nöbetçiler, zindandan gelen yardım çığlıklarını duyunca birer birer içeri daldılar. İçeri girdiklerinde gardiyanların yere serildiğini görünce işin ciddiyetini anladılar. Doğruca Sui ailesinin tutulduğu hücreye koştular. Sui ailesinin hizmetçilerinin ve yakalanan generallerinin yerinde durduğunu, ancak Sui Yuanhuai'nin odalığının kaybolduğunu fark ettiklerinde alınlarından soğuk terler boşaldı.

Nöbetçi amiri kükredi: "Tüm çıkışları tutun! Yer yarılsın içine girsinler, yine de o kişileri bulun!"

Ancak meşale ışığında hücrenin o paramparça edilmiş, tekme ile kırılmış parmaklıklarını görünce içini bir dehşet kapladı.

Böylesine bir güç... Bu zindanı basanlar da neyin nesiydi?

Gündüzden bölgeyi incelemiş olan Fan Changyu, omzunda kadınla birlikte en zayıf korunan duvarı hemen buldu ve çevik bir hareketle üzerinden atladı.

Xie Zheng de elinde çocukla hemen arkasından fırladı.

Dışarı çıktıklarında, kadının yolu tanımasından çekinen Fan Changyu, koynundan önceden hazırladığı bir çuvalı çıkardı ve ağzına pamuk tıkadığı kadının başına geçirdi.

Ardından küçük bir çuval daha çıkarıp Xie Zheng'e uzattı: "Çocuğun başına da geçir."

Hareketlerindeki o alışılmış ustalık, Xie Zheng'i bir anlığına duralattı.

BÖLÜM 146

Fan Changyu, Xie Zheng'in çuvalı almadığını görünce merakla başını kaldırdı: "Ne oldu?"

Xie Zheng tuhaf bir ifadeyle küçük çuvalı aldı ve "Bir şey yok," dedi.

Sadece bu sahne ona fazlasıyla tanıdık gelmişti.

Uzaktan at nalı sesleri ve düzensiz ayak sesleri gelmeye başlamıştı; Dali Yargı Makamı'nın askerleri sokaklarda aramaya başlamıştı.

Fan Changyu bir an bile gevşemeye cesaret edemedi, omzundaki yükü düzelterek, "Buradan hemen uzaklaşmalıyız!" dedi.

Gecenin bu saatinde sokağa çıkma yasağı çoktan başlamıştı, her ev kapısını sıkı sıkıya kapatmıştı.

At arabasının tekerlek tıkırtıları ve atların nal sesleri bu sessiz gecede çok fazla dikkat çekerdi. Kaçışlarını kolaylaştırmak için bu işe ne araba ne de atla gelmişlerdi.

Eğer Dali Yargı Makamı'nın atlı askerleri peşlerine düşerse, onlardan kurtulmak hiç de kolay olmayacaktı.

Xie Zheng, başına çuval geçirilmiş çocuğu tek eliyle tutarken parmaklarını dudaklarına götürüp keskin bir ıslık çaldı. Karanlıkta gizlenen muhafızlar hemen çatılardan ve ağaçlardan aşağı atladılar.

Xie Zheng soğukkanlılıkla, "Peşimizdekileri başka yöne çekin," diye emretti.

Muhafızların üzerinde de gece kıyafetleri vardı ve her birinin omzunda içi dolu büyük çuvallar duruyordu. Emri duyar duymaz ikişerli gruplara ayrılarak askerlerin geldiği yönün aksine doğru hızla dağıldılar.

Fan Changyu şaşkınlıkla bakakaldı: "Bir de yedek planın mı vardı?"

Xie Zheng, "Seni tam bir güvenlik önlemi almadan tehlikeye

atamazdım," dedi.

Bu "tam güvenlik önlemi" sözü, Fan Changyu'nun içini nedense bir suçluluk duygusuyla kapladı.

İkisi de strateji kuran generallerdi ama böyle kıyaslayınca sanki ondan bir adım geride kalmış gibi hissetti.

Kendi planı da aslında oldukça kapsamlıydı ama zindandaki o ihtiyarın aniden bağırıp askerleri başına toplayacağını kim bilebilirdi ki?

Savaş meydanında en korkulan şey, işte bu "milyonda bir" ihtimalin gerçekleşmesiydi.

Xie Zheng, kızın aniden yüzünün kızarıp sustuğunu görünce onun utandığını sandı. İster istemez ona biraz daha dikkatli baktı; kalbinde tuhaf bir sızı hissetti, gündüz hissettiği o karıncalanma hissi yine geri gelmişti.

Hemen bakışlarını kaçırarak, "Beni takip et," dedi.

Fan Changyu onu takip ederek dar sokaklarda bir oraya bir buraya saparken, ana caddelerde ellerinde meşalelerle at koşturan askerlerin sesleri duyuluyordu.

Uzaktan bağırışları geliyordu: "Kaçanlar şehrin doğusuna doğru gitti! Çabuk peşlerine!"

"Komutanım! Komutanım! Binbaşı Yuan; şehrin kuzeyindeki Wuliu Sokağı'nda, güneydeki Jinluo Sokağı'nda ve batıdaki Sunkang Mahallesi'nde de omuzlarında çuvallarla koşan siyahlı adamlar görüldüğünü bildirdi!"

"Lanet olsun! Kaç tane şaşırtmaca yaptılar böyle? Dağılın, hepsini kovalayın, elbet biri gerçektir!"

...

Askerlerin küfür kıyamet sesleri arasında Xie Zheng, karanlık bir sokaktaki bir evin arka kapısını çaldı.

Kapıyı yaşlı bir adam açtı. Xie Zheng'i görünce hiçbir şey sormadan saygıyla eğildi ve onları içeri buyur etti.

Fan Changyu, koridordan geçerken odaların kapılarında "Gök, Yer, Siyah, Sarı" gibi levhaların asılı olduğunu fark etti. Burasının bir han olması gerektiğini düşündü.

Diğer odalardan belirgin şekilde daha lüks olan bir odaya alındılar. Yaşlı adam çekildikten sonra Fan Changyu sordu: "Burası bir han gibi duruyor, senin yerin mi?"

Xie Zheng, "Zhao ailesinin mülklerinden biri," diye yanıtladı.

Fan Changyu içinden şaşkınlıkla, şu Zhao Kitabevi'nin sahibinin ne kadar çok malı mülkü varmış diye geçirdi.

Zihninden geçenleri okumuş gibi Xie Zheng ekledi: "Xilingli Zhao ailesi... Ataları çay ticaretiyle zenginleşmiş. İmparator Chengzu döneminde Zhao ailesine 'İmparatorluk Tüccarı' unvanı bile verilmişti. Sonradan güçlerini kaybetseler de yıkılmış bir deve bile eşekten büyüktür."

Fan Changyu anladığını belirtircesine başını salladı.

Nedense, başındaki çuval hala duran kadın, Xie Zheng Zhao ailesinden bahsettiğinde zangır zangır titremeye başladı.

Xie Zheng kaşlarını çatarak kadının başındaki çuvalı çekip çıkardı. Soluk mum ışığında siyah gözleri her zamankinden daha soğuk ve deliciydi: "Zhao Xun'u tanıyor musun?"

Kadının ağzı hala pamukla tıkalıydı, soruyu duyunca yüzü bembeyaz kesildi. Sadece başını iki yana sallayıp duruyordu ama gözlerinden yaşlar boşanmak üzereydi.

Tam o sırada dışarıdan genç bir adamın sesi duyuldu: "Değerli misafirlerimin gece yarısı geldiğini duydum, kusuruma bakmayın. Sizinle paylaşmam gereken bazı meseleler var, müsait misiniz?"

Fan Changyu bu sesin Zhao Xun'a ait olduğunu hemen anladı ve o da kadına baktı.

"Cevap vermeden önce iyi düşün."

Xie Zheng'in buz gibi sesi küçük odada yankılandı; sanki bir infaz hükmüydü.

Odanın ses yalıtımı oldukça iyiydi; içeride sesinizi yükseltmedikçe dışarıdakiler hiçbir şey duyamazdı.

Kadının gözleri yaşlarla doluydu, çaresizce başını salladı.

Fan Changyu ve Xie Zheng birbirlerine baktılar. Bu sonuç her ne kadar şaşırtıcı olsa da aslında mantıklıydı.

Zhao Xun kapıda yarım mum süresi kadar bile beklemeden kapı açıldı.

Zhao ailesini bu kadar genç yaşta devralıp ticaret ağını tüm imparatorluğa yayabilmiş olması, onun ne kadar yetenekli olduğunun kanıtıydı. İçeri girdiğinde başını kaldırmadı bile; sadece göz ucuyla etrafı süzdü ve hafif bir gülümsemeyle saygıyla eğildi: "Değerli misafirlerimi selamlarım."

Xie Zheng resmiyetten hoşlanmazdı, doğrudan konuya girdi: "Bu kadını tanıyor musun?"

Zhao Xun bir an duraksadı, yatağın kenarında perişan halde oturan anne ve çocuğa dikkatlice baktı. Ardından dudakları hafifçe kıvrıldı ve Xie Zheng'e dönerek, "Tanıyorum," dedi.

Xie Zheng devam etmesini işaret etti.

Zhao Xun anlatmaya başladı: "Büyük İmparatorluk Torunu için çalışırken sık sık Changxin Prensi'nin malikanesine girip çıkardım. Görünürde Sui ailesiyle ticaret yapıyor, aradaki ilişkileri sıcak tutuyordum. Changxin Prensi'nin kahyasıyla birkaç kez içmeye gitmiştik, bu hanımı onun evinde görmüştüm. Bu kadın, kahyanın gelini; kocası ise Sui Yuanqing'in en yakın hizmetkarlarından biriydi."

Fan Changyu kaşlarını çatarak kadına baktı: "Gündüz dövülerek

öldürülen o hizmetkar, senin kocan mıydı?"

Kadın gözleri kan çanağına dönmüş bir halde başını salladı.

Fan Changyu, zindandaki o ihtiyarın Sui Yuanhuai'nin odalığını korumak için bağırdığını sanmıştı ama şimdi işin iç yüzünü az çok tahmin edebiliyordu. Sordu: "Zindanda askerleri çağıran o ihtiyar, senin kayınpederin miydi?"

Kadın o kadar korkmuştu ki sadece başını sallayabiliyordu, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Fan Changyu'nun kaşları daha da çatıldı.

Bu kadının neden Yu Qianqian'ın yerine ölüme gönderildiği belliydi; bu kurban rolünü üstlenmese bile ailesinin bağları yüzünden kendisinin ve çocuğunun kurtulma şansı yoktu.

Sordu: "Sui ailesinin işleri hakkında ne biliyorsun?"

Kadın yaşlı gözlerini kaldırdı. Başkent yolunda belli ki çok acı çekmişti; Fan Changyu onu Luşe zindanlarında ilk gördüğü zamankinden daha zayıftı. Bu zayıflık gözlerini daha da büyük gösteriyordu; ağlamaktan ıslanmış bakışları iyice çaresiz ve acınasıydı.

Muhtemelen Fan Changyu'yu zindanda ona yemek ve kıyafet getiren kişi olarak tanımıştı: "Hanımım, ben sadece sıradan bir kadınım. Eskiden Sui ailesinin kölesiydim, eşimle evlendikten sonra artık orada çalışmıyordum. Erkeklerin ne işler çevirdiğini ben nereden bileyim?"

Bu kadından pek bir şey çıkmayacağı belliydi ama o ihtiyar, Changxin Prensi'nin kahyası olduğuna göre Sui ailesi hakkında çok şey biliyor olmalıydı.

Bu anne ve çocuğu sağ tutmak, ileride o ihtiyarı zindandan kaçırmak için bir koz olabilirdi; torunu ellerindeyken ihtiyar elbet konuşurdu.

Fan Changyu, Xie Zheng'e baktı. Xie Zheng de daha fazla üstelemedi, sadece Zhao Xun'a döndü: "Bu gece tüm şehirde

sıkıyönetim var, bu ikisini götürmek güvenli olmaz. Şimdilik burada kalmaları senin için uygun mu?"

Zhao Xun hemen onayladı: "Elbette uygun, ne zaman isterseniz gelip alabilirsiniz."

Xie Zheng başıyla onayladı. Zhao Xun kapıya gidip ellerini birbirine vurdu, çok geçmeden o yaşlı adam tekrar geldi.

Zhao Xun emretti: "İçerideki anne ve çocuğu yerleştirin, yanlarına da göz kulak olacak adamlar dikin."

Kadın götürüldükten sonra Zhao Xun, Xie Zheng'e dönerek, "Bana Wei malikanesini izlememi söylemiştiniz," dedi. "Wei Yan aylardır hasta yatağında, adamları pek dışarı çıkmıyor. Ancak oğlu Wei Xuan yine pek çok bela açtı; geçen gün Jingque Kulesi'nde Bakan Han'ın oğluyla kavgaya tutuşmuş."

Wei Xuan'ın bir kadın için birileriyle kavga etmesi yeni bir şey değildi, Xie Zheng'in ifadesi değişmedi.

Zhao Xun bunu fark edince hemen ekledi: "Duyduğuma göre Bakan Han'ın oğlu, Başbakan'ın hanımına saygısızlık etmiş."

Konu Wei Hanım olunca Xie Zheng'in siyah gözleri hafifçe kısıldı.

Wei malikanesinde Wei Hanım'ın varlığı yok denecek kadar azdı. Wei Xuan gibi sürekli bela çıkaran bir oğlu olmasa, Xie Zheng bu yengesini neredeyse unutacaktı.

Kadın günlerini ibadetle geçirir, avlusundan dışarı adımını atmazdı. Evdeki hizmetkarlar bile ondan pek bahsetmezdi. Bakan Han'ın oğlu durup dururken neden ona saygısızlık etmişti ki?

Xie Zheng sordu: "Olay neymiş?"

Zhao Xun bir an duraksadı, sanki söyleyeceklerinin uygun olup olmadığından emin değildi: "Şu an sarayda Wei Yan hakkında pek çok şikayet var. Sokaklarda Wei Yan'ın başbakanlık günlerinin sayılı olduğu konuşuluyor. Bazı züppe takımı, malikane müsadere edildikten sonra Wei Yan'ın zaten odalığı veya dansçısı olmadığını, bu yüzden eğlence evlerine yeni kimsenin gelmeyeceğini

söylüyordu. Sonra biri Wei Hanım'dan bahsetti; Wei Yan'ın yirmi yıldır tek bir eşe sadık kaldığını, Wei Hanım yaşlansa bile hala bir güzel olması gerektiğini söyledi..."

Xie Zheng'in yüzü şimdiden asılmıştı. Zhao Xun lafa girmiş bir kere, devam etmek zorundaydı: "Bakan Han'ın oğlu sarhoş kafayla dalga geçmiş; Wei Hanım'ın güzelliğinin kendi evindeki hizmetçi kızlar kadar bile olmadığını, vaktinde Wei Yan ile evlenebilmek için bir genç kız haliyle ordugahına kadar gidip hamile kaldığını, Wei Yan'ı yirmi yıl boyunca böyle bağladığına göre yatakta epey mahir olması gerektiğini söylemiş..."

Söz bittiğinde Zhao Xun'un alnından soğuk terler boşanıyordu.

Xie Zheng sordu: "Wei Xuan adamı ne hale getirmiş?"

Sesi o kadar sakindi ki sanki konuyla hiç ilgilenmiyormuş gibiydi.

Zhao Xun yanıtladı: "Duyduğuma göre dört kaburgasını kırmış, bir bacağını da sakat bırakmış. Bakan Han, Wei Xuan'ı imparatora şikayet edeceğini söylüyormuş."

Xie Zheng'in dudaklarından sadece iki kelime döküldü: "Aptal herif."

Bakan Han, Li ailesine bağlıydı. Wei Xuan'ı şikayet etme cesaretini, Wei Xuan'ın annesine edilen o hakaretleri saraya taşıyamayacağını bildiği için buluyordu.

Zhao Xun bu iki kelimeyi tarttı, Xie Zheng'in Wei Hanım'a karşı tutumunu kestiremediği için sessiz kaldı.

Mantıken Xie Zheng ile Wei Xuan birbirine düşmandı, Wei Hanım'a da pek sıcak bakmaması gerekirdi.

Ancak Xie Zheng sadece soğuk bir sesle, "Çıkabilirsin," dedi.

Zhao Xun çıktıktan sonra Fan Changyu, "Başkentteki bu zengin züppeler hep böyle aşağılık mıdır?" dedi.

Xie Zheng gözlerini ona çevirdi: "Onun için üzülüyor musun?"

Fan Changyu, "Wei Yan her türlü kötülüğü yapan bir hain, Wei Xuan da pek iyi sayılmaz; ama Wei Hanım yılan kalpli bir kadın olsa bile, kötülüğüyle ya da gaddarlığıyla eleştirilmeli, böyle aşağılık sözlerle değil. Sanki bu dünyada bir kadın ne hata yaparsa yapsın, ona 'iffetsiz' damgası vurulunca herkesin içi rahatlıyor. Wei ailesinin erkekleri bunca kötülük yaptı da neden kimse onlara böyle iftiralar atmıyor?"

Xie Zheng kirpiklerini indirdi, cevap vermedi.

Fan Changyu ona baktı: "Senin de pek mutlu olmadığını görüyorum. Wei Hanım sana iyi davranır mıydı?"

Xie Zheng, "Ne iyi ne kötü," diye yanıtladı.

Eskiden Wei Xuan'dan nefret ederdi. Yılda bir kez bayramlarda bir araya gelip yemek yediklerinde, Wei Hanım'ın o budist heykelleri gibi gülümseyen yüzünü görünce bunun sahte ve iğrenç olduğunu düşünürdü.

Ancak malikaneden ayrıldıktan yıllar sonra, kuzeydeki sınır boylarındayken bazen onun diktiği bir iki kışlık kıyafet alırdı. O zaman anlardı ki, Wei Hanım aslında Wei Xuan'ın ona yaptığı kötülüklerden gerçekten habersizdi.

Fan Changyu, Xie Zheng'in cevabını duyunca kaşlarını hafifçe çattı. Onun küçük yaşta annesiz kaldığını biliyordu; belki de çocukluğunda Wei Hanım'dan anne şefkatine benzer bir şeyler görmüştü.

Ama Wei Yan'ın ailesine yaptıkları yüzünden, o nefretin sönmesi de imkansızdı.

Kollarını sıvayarak, "Hava aydınlanmadan gidip şu bakan oğlunu bir kez daha mı dövsek?" dedi.

Henüz evlenmemiş bir genç kızken ordugaha gidip Wei Yan'ı arayacak kadar cesur olan o soylu kadın için –hiç görmemiş olsa bile– Fan Changyu içten içe bir hayranlık duymuştu.

Xie Zheng'in siyah gözleri yavaşça ona döndü.

Fan Changyu gözlerini kırpıştırarak hevesle devam etti: "Evlat hayırsızsa suç babasınındır. O bakanın da şikayet etmeye yüzü olduğuna göre o da pek hayırlı biri değildir. Kesin oğlunun başkalarına zulmetmesine göz yumuyordur. En iyisi gidip onu da bir güzel benzetelim de saraya gidecek hali kalmasın!"

BÖLÜM 147

Pencerenin dışında kuzey rüzgarı uğuldarken, odanın içindeki sıcak ışık bu soğuk gecenin ayazını dağıtıyordu.

Xie Zheng, mum ışığında gözleri ışıl ışıl parlayan genç kıza baktı. Kalbindeki o karanlık ve yaralı duygular mucizevi bir şekilde yatışmıştı. Fan Changyu'nun şaşkın bakışları altında elini uzattı ve onu yavaşça göğsüne çekti.

Siyah gözleri sabit bir noktaya dikilmişti; ancak o sakinliğin altında insanı ürperten çok daha derin duygular gizliydi: "Han ailesi sadece bir başlangıç, onları cezalandırmak için ileride çok fırsatımız olacak. Bu gece Dali Yargı Makamı'nı zaten ayağa kaldırdık, Han malikanesine gitmek doğru olmaz. Biraz uyu, sabahın beşinde seni Jinzouyuan Konutu'na geri götüreceğim."

Jinzouyuan'da kalmak, her hareketinin imparatorluk ailesinin gözetimi altında olması demekti.

Fan Changyu bu gece dışarı çıkabilmek için yine eski taktiğini kullanmış ve dışarıdan malzeme almaya çıkan bir muhafız kılığına girmişti. Yarın sabah saat beşte mutfak ekibi tekrar alışverişe çıkacaktı; Fan Changyu o zaman aralarına karışıp içeri sızabilirdi.

Fan Changyu, Xie Zheng'in kucağına yaslanmış durumdaydı. Zindan baskınından yeni çıktığı için uykusu yoktu ama Xie Zheng'in ensesinden tutuşu başını kaldırmasını zorlaştırıyordu. Tuhaf bir açıyla başını kaldırarak, "Uykum yok," dedi. "Diyorum ki, madem kahya da zindanda, demiri tavında dövüp gidip onu da mı kaçırsak?"

O koca, siyah-beyaz gözleriyle bu sözleri öyle bir dürüstlükle söylüyordu ki; sanki hocasının karşısındaki en çalışkan öğrenci birdenbire adam öldürüp yangın çıkaracağını itiraf ediyormuş gibiydi.

Xie Zheng'in onun saçlarını okşayan eli duraksadı, birkaç saniye boyunca tek kelime etmedi.

Fan Changyu mahcubiyetle sordu: "Olmaz mı?"

Xie Zheng elini alnına götürdü, ona bakarken dudaklarının kenarı gayri ihtiyari yukarı kıvrıldı: "Bu gece olmaz artık. Dali Yargı Makamı diğer yerlere benzemez; bir kez sıkıyönetim ilan edildi mi içeriye sinek bile giremez. Şu an şehirde dolaşan askerlerin çoğu asayiş birlikleri, ama zindanın kendi savunması zayıflamaz. Bu saatte tekrar gitmek, bile bile lades demektir."

Fan Changyu mahcup bir sesle, "Peki o zaman," dedi.

Başkentteki askeri düzeni pek bilmiyordu; Dali Yargı Makamı'nın askerlerinin çoğunun dışarı çekildiğini ve bu anın baskın için harika bir fırsat olduğunu düşünmüştü.

Xie Zheng ona yan gözle bakarak, "Savaş sanatları derslerine pek çalışmıyorsun galiba?" diye takıldı.

Fan Changyu saçlarını karıştırdı: "Başkente döneli ne kadar oldu ki? Her gün Jinzouyuan'da kapalıyım, hangi birimin ne görev yaptığını tam bilmiyorum. Ordugahımızda olsak bu kadar fevri davranmazdım elbet! Orada bir savaş, binlerce askerin canı demek. Ama burada, ikimizin yeteneğiyle o kahyayı kaçıramasak bile yakalanmayacağımızı bildiğim için böyle konuştum."

Xie Zheng sordu: "Sana verdiğim o strateji kitaplarını bitirdin mi?"

Fan Changyu, sanki hocası tarafından sözlüye kaldırılmış bir öğrenci gibi sırtını dikleştirdi: "İkisini bitirdim, üçüncüsünün başındayım."

"Hangilerini okudun?"

Fan Changyu tam cevap verecekken dışarıdan büyük bir gürültü koptu.

"Açın kapıyı! Açın!"

"Memur bey... Bu... Bu olmaz! Otelimizde kalanların hepsi saygın misafirler, gece yarısı uykularından uyandırmak yakışık kalmaz..."

"Dali Yargı Makamı'ndan önemli bir suçlu kaçırıldı, her ev tek tek

aranacak! Engel olan olursa suç ortağı sayılır!"

Fan Changyu ve Xie Zheng, her ikisi de dövüş sanatlarında usta oldukları için işitme duyuları çok keskindi. Dışarıdaki hareketliliği duyunca ikisinin de yüzü asıldı.

Askerler avluya girmişti bile. Bu saatte dışarı çıksalar kesin fark edilirlerdi; kimlikleri açığa çıkarsa her şey mahvolurdu.

Askerlerin ayak sesleri bu odaya doğru yaklaşırken, Xie Zheng seri bir hareketle mumları söndürdü ve Fan Changyu'ya döndü: "Çaydanlıktaki sıcak çayı dök, yerine leğendeki soğuk suyu doldur."

Fan Changyu masadaki çaydanlığı kapıp içindeki çayı odadaki bir saksının dibine boşalttı, sonra leğendeki soğuk suyu içine doldurdu.

Bu çay, otele girerken yaşlı adamın ikram ettiği çaydı. Fan Changyu, Xie Zheng'in ne planladığını anlamamıştı ama durum acildi, sormaya vakit yoktu, sadece denileni yaptı.

Çaydanlığı masaya bıraktığı anda Xie Zheng yatağın başucunda bir mekanizmayı çevirdi; Fan Changyu taş bir plakanın sürtünerek açıldığını duydu.

Kapı ve pencerelerden sızan meşale ışıklarıyla, yatağın bir kısmının aşağı çöktüğünü ve ancak iki kişinin sığabileceği kadar küçük bir gizli bölme açıldığını hayal meyal seçebildi.

Xie Zheng ona baktı: "İçeri gir."

Fan Changyu girer girmez Xie Zheng de mekanizmayı çevirip içeri atladı.

Tabut kadar dar olan bu alana bir kişi daha girince, içerisi iyice basık ve dar bir hale geldi.

Fan Changyu ve Xie Zheng neredeyse boyun boyuna, omuz omuza vermişlerdi. Bu daracık alanda birbirlerinin nefes alışverişlerini bile net bir şekilde duyabiliyorlardı.

Neyse ki gizli bölme zifiri karanlıktı, kimse kimsenin yüzünü göremiyordu; böyle altlı üstlü durmak ancak bu sayede çok

utandırıcı olmuyordu.

Fan Changyu, Xie Zheng'in kıyafetlerinden gelen hafif sabun kokusunu ve kış ayazının o keskin serinliğini duyabiliyordu. Xie Zheng tüm ağırlığını kıza vermemek için bir eliyle kendini hafifçe yukarıda tutmaya çalışıyordu ama bu dar alanda bu pozisyon oldukça yorucuydu.

Fan Changyu tereddütle, "İstersen ben üstte olayım?" dedi.

Zifiri karanlık olmasına rağmen Fan Changyu, Xie Zheng'in aniden başını çevirip ona baktığını hissetti. Göremediği için tüm algısı içgüdülerine kalmıştı; karanlıkta bir yırtıcı tarafından izleniyormuş hissi gittikçe güçleniyordu. Fan Changyu'nun kollarındaki tüyler gayri ihtiyari diken diken oldu.

Xie Zheng onun belini kavradığında tüm vücudu gerildi.

Zorlukla yer değiştirdiklerinde ikisi de ter içinde kalmıştı. Fan Changyu bunun havasızlıktan kaynaklandığını düşündü; bu daracık oda insanı bunaltacak kadar sıcaktı.

Dışarıdaki sesleri duymak için kulak kabarttı ama kalbi hiç sırası değilmiş gibi hızla çarpmaya başladı. Bu heyecandan mıydı yoksa başka bir şeyden mi emin değildi.

Ancak o davul gibi çarpan kalbini Xie Zheng'in bile duyabileceğinden korkuyordu.

Fakat Xie Zheng'in göğsünde de sanki bir davul vardı; Fan Changyu onun göğsüne yaslandığı için bunu çok net duyabiliyordu.

Onun kalbi kızınki kadar hızlı çarpmıyordu ama her bir vuruş o kadar güçlüydü ki, sanki birinin ruhuna vuruyordu.

Xie Zheng'in nefesi hala düzenliydi ama kulağının dibindeki nefesi gittikçe ısınıyordu.

Fan Changyu'nun kulakları çok hassastı, istemsizce kaçınmak istedi.

Ancak başını hafifçe oynattığı anda Xie Zheng onun omzuna sıkıca bastırdı. Sesi çok sakindi ama sesini alçaltmak için normalden çok

daha boğuk ve fısıltılı çıkmıştı: "Kımıldama."

Tam o sırada dışarıdan büyük bir gürültü geldi; kapı kaba bir şekilde tekmelenerek açılmıştı.

Fan Changyu anında donup kaldı. Öylece Xie Zheng'in üzerine uzanmış, dışarıyı dinlemeye odaklanmıştı.

"Memur bey, bu oda boş, henüz müşteri almadık!" Peşlerinden gelen otel müdürü başta endişeli olsa da odaya girip hiçbir yaşam izi görmeyince hemen ağlamaklı bir sesle rol yapmaya başladı.

Askerlerin başındaki küçük rütbeli subay onu takmadı. Adamlarına emir verdi; odadaki tüm sandıklar, dolaplar açıldı, hatta yataktaki yorganlar bile sıcaklık kontrolü için ellendikten sonra yere fırlatıldı.

Raflardaki porselenleri ve vazoları kurcalayıp gizli bir bölme olup olmadığını aramaya başladıklarında müdür feryat etti: "Aman memur bey, yavaş olun! Onlar Ge fırınından çıkma porselenler, kırılırsa sahibine hesap veremem..."

Subay geri adım atmaya niyetli değildi. Bir sandalyeye kurulup masadaki çaydanlığın kapağını açtı.

Fan Changyu, Xie Zheng'in üzerinde uzanmış beklerken yatağın yanındaki askerlerin ayak seslerinin uzaklaştığını duydu. Tam rahatlayacakken dışarıdan büyük bir porselen kırılma sesi ve subayın kükremesi geldi: "Alçak!"

Yüreği ağzına geldi, parmakları farkında olmadan Xie Zheng'in yakasına yapıştı.

Xie Zheng onun gerginliğini fark etmiş olacak ki, omzundaki elini ensesine kaydırarak onu kendine iyice yaklaştırdı. Sımsıcak parmakları kızın narin tenine değdiğinde, başka bir niyeti olmasa bile Fan Changyu istemsizce boynunu büktü.

Burnu hafifçe Xie Zheng'in boynuna süründü. Xie Zheng'in nefesi bir anda ağırlaştı.

Fan Changyu onun vücudundan sürekli bir ısı yayıldığını hissediyordu. Eli göğsündeydi ve ince kumaşın altından terlediğini

fark edebiliyordu.

Neden bu kadar terliyordu ki?

Alan çok dar olduğu ve üst üste oldukları için mi bu kadar sıcaklamıştı?

Fan Changyu, nefes alabilmesi için biraz uzaklaşmayı düşündü ama Xie Zheng'in ensesindeki eli bir mühür gibiydi, onu kıpırdatmıyordu; hatta parmakları sanki biraz daha sıkılaşmıştı.

Dışarıda müdürün korku dolu sesi duyuldu: "Memur bey, ne oldu?"

Fan Changyu artık kımıldamaktan vazgeçip dinlemeye devam etti.

Subay elini masaya vurdu: "Ben burada gece yarısı suçlu kovalıyorum, bir yudum sıcak çay içeyim dedim, senin şu çaydanlığındaki çay hem buz gibi hem de tadı tuzu kalmamış! Beni böyle mi ağırlıyorsun?"

Müdür, subayın ne demek istediğini hemen anladı. Bu asayiş birlikleri her fırsatta esnaftan haraç koparmaya çalışırdı. Bu geceki aramalarda sıradan evlerden bir şey çıkmazdı ama hanlar ve meyhaneler gibi yerlerden, suçlu bulunmasa bile komutana bir "ikram" yapılması adettendi.

Müdür hala korkmuş gibi görünse de bakışları sakinleşmişti. Hemen bağırdı: "Şu tembel garson yine nereye kayboldu? Odadaki soğuk çayı neden değiştirmedi?"

Ardından subaya yaltaklanarak, "Memur bey öfkelenmeyin, hemen size dükkanın en iyi çayından demleteyim," dedi.

Bu sırada subayın eline gizlice bir kese sıkıştırdı.

Subay kesenin ağırlığını tartınca öfkesi yatıştı: "Tamam, görevim var, senin çayını bekleyemem!"

Bunu dedikten sonra odadan çıktı, dolapları talan eden askerler de peşine takıldı.

Müdür kapıdan çıkarken göz ucuyla yatağın altına baktı, sonra

eğilerek kapıyı kapattı ve subayı yaltaklanarak uğurladı.

Odanın içinde Fan Changyu, askerlerin uzaklaşan ayak seslerini duyunca derin bir nefes verdi. Alnı havasızlıktan mı yoksa sıcaktan mı bilinmez, ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.

Alçak sesle Xie Zheng'e, "Gittiler," dedi.

Alttaki adamdan ses çıkmadı.

Fan Changyu tuhafsayarak, gizli bölmenin açma mekanizmasını bulmak için elini taş duvarda gezdirmeye başladı. Ancak ensesindeki el aniden güçlendi. O tutuşun sertliği ve içindeki o kararlılık Fan Changyu'da tarif edilemez bir ürperti uyandırdı.

Bu daracık alanda kaçacak hiçbir yer yoktu. Başını öne eğmek zorunda kaldı ve dudakları vahşice mühürlendi. Bu, onu neredeyse yutmak isteyen, hırçın bir öpüştü. Dişleri zorla aralandı, dili içeri sızdı.

Xie Zheng, koca bir kışı aç geçirmiş ve önündeki bir parça ete üç gün boyunca dokunmadan bakmış bir kurt gibiydi. Mantığının tükendiği o anda, iliklerine kadar işleyen o açlığı daha fazla bastıramadı ve avını parçalamak istercesine dişlerini gösterdi.

BÖLÜM 148

Zhao Xun, askerlerin çekildiği haberini alınca odaya geri döndüğünde, ışıkların hala sönük olduğunu gördü.

Askerler o anneyi ve çocuğu bulmasın diye onları bizzat hanın altındaki gizli sığınağa götürmüş, buradaki askerleri savuşturma işini han müdürüne bırakmıştı.

Odanın içinde hala en ufak bir hareketlilik olmadığını görünce kapıyı açmaya cesaret edemedi. Kapının önünde ellerini birleştirerek seslendi: "Değerli misafirlerim, askerler tamamen çekildi."

Odanın içinden taş bölmenin açılma sesi ve ardından bir şeye sertçe çarpma sesi geldi; sanki biri taş duvara sertçe vurmuştu.

Zhao Xun kapı önünde beklerken içinden merak etse de sormaya çekindi, sadece içeriden gelecek emri bekledi.

Bir süre sonra kapı açıldı. Zhao Xun çaktırmadan bir göz attı; Wu'an Markizi ve General Fan'ın yüz ifadeleri normal görünüyordu. Ancak Markiz, dönüş yolunda tanınmamak için maskesini tekrar takmıştı, General Fan'ın yüzü ise her zamankinden daha sert ve soğuktu.

Sadece bu kısa bakıştan sonra Zhao Xun hemen başını eğdi: "Sabahın beşi olmasına az kaldı. Markiz'in emriyle kapıda atlı araba hazırlandı."

Konuşurken dışarıya bir işaret verdi; hizmetçi kızlar ellerinde tepsilerle içeri girip kıyafetleri masaya bıraktılar ve sessizce çıktılar.

Zhao Xun, "Bunlar sizin için hazırlanan kıyafetler," dedi.

Başkalarının yanında kimliklerini açık etmemek için onlara "Değerli Misafirlerim" diye hitap ediyordu; kimse yokken ise rütbeleriyle sesleniyordu.

Zhao Xun çıktıktan sonra Xie Zheng dış pelerinini çıkardı ve tepsideki kıyafetleri hızla üzerine geçirdi. Fan Changyu'ya bir bakış

fırlatarak, "Dışarıda seni bekliyorum," dedi ve odadan çıktı.

Kapı kapandıktan sonra Fan Changyu tepsideki diğer elbiseyi eline aldı ve dişlerini sıktı.

O adam tam bir köpekti!

Öperken resmen onu ısırmaya başlamıştı; sanki canlı canlı yutmak istiyordu.

Dış pelerinini çıkarıp muhafız kıyafetlerini giyerken, mum ışığı boynundaki bembeyaz tenini aydınlattı. Köprücük kemiğindeki o iki kırmızı iz fena halde göze batıyordu. Daha aşağıda, içliğinin yakasının altına gizlenmiş bir iz daha vardı; insanın aklına ister istemez kıyafetin altındaki diğer yerlerde de benzer izler olup olmadığı sorusunu getiriyordu.

Jinzouyuan Konutu'na dönüş yolunda Fan Changyu at arabasında uyuyormuş gibi yaptı ve Xie Zheng'e tek bir bakış bile atmadı.

Xie Zheng, arabanın içinde onun muhafızların arasına karışıp uzaklaşan sırtına baktı ve sessizce gülümsedi.

Onu fazla mı kızdırmıştı?

Ama o gün çiftlikte ayrıldıklarından beri ilk kez dün görüşmüşlerdi; aldığı bu küçük "ödül" ona hala çok az geliyordu.

Fan Changyu bütün gece hırsızlık peşinde koştuğu için döner dönmez yatağa atlayıp uyudu. Uyandığında öğle vakti gelmişti.

Kahvaltıyla öğle yemeğini bir arada aradan çıkardığında Tang Peiyi'den bir haber geldi; önemli bir mesele için onu çağırıyordu.

Fan Changyu uygun bir kıyafet giyip Tang Peiyi'nin avlusuna gitti.

İçeri girdiğinde He Xiujun ve Zheng Wenchang'ın da orada olduğunu gördü; ancak hepsinin yüzü asıktı.

Tang Peiyi onu görünce hizmetçilere, "General Fan için bir sandalye getirin," dedi.

Sandalye He Xiujun'un yanına yerleştirildi. Fan Changyu oturunca sordu: "Sarayda yine bir şeyler mi oldu?"

Tang Peiyi masaya sertçe vurdu: "Wei Yan iyice azıttı! Gündüz vakti önemli bir suçluyu döverek öldürdü, gece ise Dali Yargı Makamı'nın zindanına girip mahkum kaçırmaya cüret etti! Bu imparatorluğun soyadı Wei mi sanıyor?"

Fan Changyu o sırada çay içiyordu; duydukları karşısında az kalsın boğuluyordu. Bir süre öksürdükten sonra kendine gelebildi.

Tang Peiyi, He Xiujun ve Zheng Wenchang'ın sorgulayan bakışları altında Fan Changyu içini bir suçluluk kapladı. Hemen o saf ve dürüst yüz ifadesini takınıp çay bardağını sertçe masaya bırakarak, "Gerçekten çok ileri gitmiş!" dedi.

Üçü de bakışlarını ancak o zaman geri çekti.

He Xiujun, Fan Changyu'nun gözaltlarındaki hafif morluğu fark ederek sordu: "General Fan, dün gece iyi uyuyamadınız mı?"

Fan Changyu yalan söyleme konusunda hiç yetenekli değildi. Elindeki çay bardağına sığınarak, "Evet, yatmadan önce bir strateji kitabı okuyordum. İçindeki kuşatma taktiklerini anlayamayınca kurcalarken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim," dedi.

He Xiujun merakla sordu: "Hangi kitapmış o, sizi bu kadar kendinizden geçiren?"

Neyse ki Xie Zheng'in verdiği kitaplara gerçekten göz atmıştı. Hiç istifini bozmadan, "Mahcubum, önceki hanedanın Wei Dükü tarafından şerh edilen 'Wei Liaozi' kitabına bakıyordum," dedi.

Gerçi Xie Zheng o şerhlerin üzerine kendi notlarını da eklemişti.

He Xiujun, "Anlaşıldı," diyerek gülümsedi. "Wei Dükü'nün şerh ettiği o eser artık nadide bir nüshadır. General Fan'ın eline böyle bir hazine geçmişken uykusuz kalması çok normal."

Fan Changyu bu kitapların ne kadar kıymetli olduğunu pek bilmiyordu. Xie Zheng'in ona öylesine verdiği kitabın bu kadar değerli olduğunu duyunca şaşırsa da He Xiujun'u geçiştirmek için birkaç kez "estağfurullah" dedi.

Konunun uzamasından korkarak hemen Tang Peiyi'ye döndü: "Zindanı basanın Wei Yan'ın adamları olduğu kesinleşti mi? Bu sabahki divanda bu konu konuşulmadı mı?"

Tang Peiyi bu soruyu duyunca başını yana çevirip derin bir iç çekti.

Yanındaki Zheng Wenchang söze girdi: "Dali Yargı Makamı ve asayiş birlikleri bütün gece arama yaptı ama hiçbir kanıt bulamadılar. Üstelik bu sabah Bakan Han'ın oğlu, dili kesilmiş ve gözleri oyulmuş bir halde kendi odasında asılı bulundu. Bakan Han divanda imparatorun ayaklarına kapanıp ağladı; oğlunun kesinlikle Wei Yan tarafından öldürüldüğünü, çünkü iki gün önce Wei Xuan ile tartıştığını söyledi. Ama yine kanıt yok, Wei Yan'ı suçlayamıyorlar."

Fan Changyu'nun bakışları anında değişti.

Wei Xuan'ın Bakan Han'ın oğluyla tartıştığını ve onu dövdüğünü dün gece Xie Zheng'den duymuştu.

Ama Bakan Han'ın oğlunun o gece dili kesilip gözleri oyularak öldürüleceğini hiç tahmin etmemişti.

Bu kadar vahşi bir yöntem... Wei Yan tüm saraya, gücünün hala yerinde olduğunu mu ilan ediyordu?

Tang Peiyi acı bir gülümsemeyle, "İmparatorluk otoritesi çoktan kağıt üzerinde kaldı... Şimdiki imparatorumuz ise... Ah..." dedi.

Sözünü tamamlamasa da oradakiler ne demek istediğini biliyordu.

Qi Sheng, Wei Yan tarafından tahta oturtulmuş bir kukladan ibaretti. Şu an bile tahtını korumak için Wei Yan'a güveniyordu, ona nasıl ceza verebilirdi ki?

He Xiujun babasının ölümünü hatırlayarak ellerini yumruk yaptı: "Eğer Li ailesi gerçekten Veliaht Prens Chengde'nin soyunu

bulursa..."

Tang Peiyi hemen sözünü kesti: "Zifu!"

Zifu, He Xiujun'un mahlasıydı. He Xiujun hemen sustu.

Tahtta oturan kişi bir maymun bile olsa, o imparatorluk cübbesini giydiği sürece ona karşı gelmek dokuz sülalenin katline sebep olacak bir vatana ihanet suçuydu.

Tang Peiyi konuyu değiştirdi: "Tamam, Wei Yan ile olan bu mücadele henüz bitmedi. Son yıllarda savaşlar yüzünden hazine boşaldı; saraydan haber geldi, zafer kutlamasıyla yılbaşı şöleni birleştirilecek. Bugün dışarı çıkmayın, birazdan saraydan gelip kıyafet ölçülerinizi alacaklar."

Dönüş yolunda Fan Changyu'nun içi huzursuzdu.

Xie Zheng, Li ailesi Wei Yan'ı şikayet ettiğinde, Wei Yan'ın kesinlikle bir kozu olduğunu söylemişti. Şimdi bu kritik dönemde, üçüncü rütbeden bir devlet memurunun oğlunu bu kadar vahşice öldürebiliyorsa, bu onun ne kadar acımasız ve pervasız olduğunu gösteriyordu.

Dali Yargı Makamı'nın kanıt bulamayacağından emin olduğu için mi böyle davranıyordu, yoksa kanıt olsa bile kimseyi takmayacak kadar güçlendi mi?

Eğer ilkiyse, hala bir şeylerden çekiniyor demekti.

Ama eğer ikincisiyse... Wei Yan'ın bunca zaman sakladığı planlar insanı dehşete düşürecek kadar büyük olmalıydı.

Zheng Wenchang arkasından seslendi: "General Fan, bir dakika bekler misiniz?"

Fan Changyu düşüncelerinden sıyrılıp arkasına döndü: "Bir şey mi oldu General Zheng?"

Zheng Wenchang az konuşan ama çok çalışan biriydi. He

Jingyuan'ın öğrencileri arasında en yeteneklisi değildi belki ama dürüstlüğü ve çalışkanlığıyla hocasının güvenini kazanmıştı.

Biraz çekinerek, "Haddim olmayarak, elinizdeki o Wei Dükü şerhli 'Wei Liaozi' kitabını bir günlüğüne ödünç alabilir miyim?" dedi.

Fan Changyu'nun kitabı henüz bitirmediğini düşünerek hemen ekledi: "Sadece bir geceliğine de olur, hemen kopyasını çıkarıp yarın sabah size geri veririm."

O böyle söyleyince Fan Changyu'nun hayır demesi imkansızdı.

"Tabii ki," dedi. "Dönünce kitabı size gönderirim. Acele etmenize gerek yok, rahat rahat kopyalayın."

Böyle nadir eserlerin kopyalanıp elden ele dolaşması o dönemde çok yaygındı.

Zheng Wenchang'ın üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi; teşekkür edip neşeyle odasına gitti.

Fan Changyu odasına dönünce kitabı bulup Xie Wu ile Zheng Wenchang'a gönderdi.

O sırada saraydan gelen terzi kadınlar da kapıdaydı. Fan Changyu kollarını açıp ölçü vermeye başladı ama bu ölçü alma işleminin normalden çok daha farklı olduğunu fark etti.

Sarayın terzileri o kadar titizdi ki; alnından ayak bileğine, hatta kaburgalarının altına kadar her yeri ölçüyorlardı.

Ayak bileği ölçüsünün botlar için olduğunu tahmin ediyordu ama baş çevresini neden ölçüyorlardı? Kendisi bir generaldi, resmi şapka takmıyordu ki.

Fan Changyu dayanamayıp sordu.

Ölçü alan kadın ciddi bir tavırla ama saygıyı da elden bırakmayarak, "Generalim, sizin için bir de ikinci rütbe 'Zhai-fu' kıyafeti dikilecek. Baş çevreniz o kıyafetle takılacak olan anka tacı için gerekiyor," dedi.

Soylu kadınların giydiği o resmi kıyafetin tamamlayıcısı, mücevherlerle süslü anka tacıydı.

Fan Changyu bekar bir kız olsa imparator ona böyle bir unvan vermezdi. Ancak谢征 (Xie Zheng) ile kağıt üzerinde evli göründüğü ve divanda bir kocam var dediği için ona bu soylu unvanı da verilmişti.

Ölçülerin nedenini öğrenince Fan Changyu daha fazla soru sormadı ve kadınlara yardımcı oldu.

Her ölçü alındığında, terzi kadın yanındaki hizmetçiye not aldırıyordu.

Ning-er ve Zhao Teyze kenardan hayranlıkla izliyorlardı; küçük kızın heyecandan yüzü kızarmıştı.

Saray görevlileri gidince Ning-er hemen ablasının kucağına atıldı: "Sana yeni elbiseler mi dikecekler?"

Fan Changyu, "Resmi devlet kıyafetleri," dedi.

Ning-er pek anlamadı ama ablasına sarılarak sordu: "Resmi kıyafet ne demek?"

"İmparatorun huzuruna çıkarken giyilen kıyafet demek."

Ning-er "Ooo" dedi ve ekledi: "Peki ben de imparatoru görebilir miyim?"

Zhao Teyze güldü: "Seni gidi küçük şaşkın! İmparator öyle herkesin görebileceği biri mi? Sadece büyük devlet adamları görebilir."

Ning-er biraz üzüldü ama hemen sordu: "Peki ben de büyük bir devlet adamı olabilir miyim?"

Fan Changyu diz çöküp kardeşinin başını okşadı: "Şu an olamazsın ama eğer iyi okursan, sen büyüdüğünde belki kadınlar da devlet memuru olabilir."

Bunca yolu bu rütbeye gelmek için katetmesinin bir sebebi de ailesinin davasını çözmekse, diğer sebebi de yasaları değiştirip

kadınların da aile mirasına sahip çıkabilmesini sağlamaktı.

Vaktinde kendisini ve kardeşini sokağa atmaya çalışan amcası Fan Da, işte bu adaletsiz yasalara güveniyordu. Kendisi güçlüydü, bu yolları bir şekilde aşmıştı ama bu dünyada aşamayan pek çok yetim kız vardı.

Ning-er ablasının sözleriyle gaza gelmişti: "Abla, bana bir hoca tut! Ben okumak istiyorum!"

Fan Changyu boş vakitlerinde onlara bir şeyler öğretiyordu ama işler yoğunlaşınca vakit bulamıyordu.

"Tamam," dedi. "En kısa zamanda sana bir hoca bulacağım."

Ning-er'in neşesi yerine geldi, ablasının koluna asıldı: "En iyi abla benim ablam!"

Fan Changyu, kardeşinin bu haberi vermek için Bao-er'e koşmasını gülümseyerek izledi.

O sırada Xie Wu kitaptan dönmüştü. Fan Changyu ona seslendi: "Xiao Wu, başkentte uygun bir hoca var mı araştır. Ning-er ve Bao-er için bir özel öğretmen tutmak istiyorum."

Biraz duraksayıp ekledi: "Çok ünlü, derya deniz alimler olmasına gerek yok. Çocuklar daha çok küçük, öyle bir hocaya yazık olur."

Xie Wu emirleri not aldı ama yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Fan Changyu onun elindeki kitabı fark etti: "General Zheng istemedi mi?"

Xie Wu, "Hayır," dedi. "Vaktinde Li Taifu'nun oğlu size birkaç şerhli strateji kitabı hediye etmişti, siz de onları generallere dağıtmıştınız. Bu kitap Zheng Wenchang'daymış. Ben yeni kitabı götürünce, bunu size geri vermemi istedi."

Fan Changyu kaşlarını çattı; Li Huaian'ın ona kitap verdiğini neredeyse unutmuştu.

O kitapları gerçekten de askerlerine hediye etmişti ama Zheng

Wenchang fazla düşünceli biri olduğu için, yeni bir kitap ödünç alınca eskisini geri verme gereği duymuştu.

Pek önemsemedi: "Neyse, şuradaki rafa koyuver."

Xie Wu kitabı rafa yerleştirirken, Fan Changyu'nun sık okuduğu diğer kitaplara gözü çarptı. Orada Xie Zheng'in bizzat notlar düştüğü klasik eserler ve strateji kitapları duruyordu.

Xie Wu bir an tereddüt etti ve Li Huaian'ın kitabını rafın en ücra köşesine, diğerlerinin arkasına saklar gibi yerleştirdi.

Zaman hızla geçti ve yılbaşı şöleni günü gelip çattı.

Fan Changyu her gün Tang Peiyi'den saraydaki çekişmeleri dinliyordu; Wei yanlıları ve Li yanlıları birbirine girmeye devam ediyordu.

Ancak Bakan Han'ın oğlunun başına gelenlerden sonra, kimse Wei Yan hakkında ulu orta konuşmaya cesaret edemiyordu.

Xie Zheng ise şölen gecesi gizlice soğuk saraya sızma ve zindandaki kahyayı kaçırma planlarıyla meşguldü. Aynı zamanda Tao Taifu'nun izini sürüyordu. O kadar yoğundu ki, Fan Changyu'yu sadece bir kez gizlice ziyaret edebilmiş ve ona hediye olarak çeliği kağıt gibi kesen küçük bir hançer getirmişti.

Saray yoluna çıkarken Fan Changyu'nun sol göz kapağı sürekli seğiriyordu.

Xie Zheng'in o gece pek çok tehlikeli planı vardı. Fan Changyu bir aksilik çıkmasından korktuğu için, yola çıkmadan önce sol bacağına küçük bir kemik sıyırma bıçağı, sağ bacağına ise o keskin hançeri bağladı. Bir sorun çıkarsa en azından kendini savunabilirdi.

Ning-er ve Bao-er'e bayram harçlıklarını verdikten sonra, kardeşinin hüzünlü bakışları altında Tang Peiyi ve diğerleriyle birlikte saray arabasına bindi.

BÖLÜM 149

Saray şöleni Taihe Sarayı'nda düzenleniyordu; bu, imparatorun devlet adamlarıyla bir araya geldiği resmi bir davetti.

Büyük salona girmeden önce, ellerinde tepsilerle bekleyen hademeler generallerin bellerindeki kılıçları tek tek teslim aldılar.

Fan Changyu, saraya ilk gelişinde fark etmişti ki; sadece kimlik kartları kontrol ediliyor ve görünürdeki silahlar alınıyordu, kimse devlet adamlarını tek tek aramıyordu. Bu yüzden bacaklarına gizli bıçaklar bağlamıştı.

Uzun botlarını giyince dışarıdan hiçbir şey belli olmuyordu.

Zaten bu şölene katılanlar ya soylular ya da yüksek rütbeli memurlardı. Eğer her seferinde hepsini didik didik arasalar, bu hem vakit kaybı olurdu hem de imparatorun adamlarına güvenmediği anlamına gelirdi ki bu büyük bir hakaretti.

Silah yasağının sebebi imparatora saygısızlığı önlemek ve olası bir suikast girişimini engellemekti. Ancak gerçekten isyan edecek olan biri, salona sokacağı küçük bir bıçakla yetinmezdi; saray muhafızlarını çoktan satın almış olurdu.

Sıradan memurlar ise kellelerini koltuğa alıp içeri silah sokmaya asla cüret edemezlerdi.

Bu yüzden devlet adamlarını aramama kuralı nesillerdir sürüyordu; sadece hizmetçiler ve hademeler sıkı kontrolden geçirilirdi.

Fan Changyu buraya en son gündüz gelmişti; o zaman bile saray heybetli görünüyordu. Şimdi kar yağışı altında, her köşesi fenerlerle aydınlatılmış saray, karanlığın içinde derisi çatlamış ve altındaki korları gösteren devasa bir canavarı andırıyordu. Hem görkemli hem de tekinsiz bir havası vardı.

Salona girdiklerinde görevliler herkesi yerlerine yönlendirdi.

Sol taraf sivil memurlara, sağ taraf ise askeri kanada ayrılmıştı.

En ön sıralar üst düzey bakanlar ve hanedan üyeleri içindi. Fan Changyu, üçüncü rütbeden bir general olarak sağ taraftaki orta sıralara oturtuldu.

Koca salonda, sivil ya da asker fark etmeksizin tek kadın Fan Changyu idi.

Oturduğu andan itibaren her yönden meraklı ve süzücü bakışlar üzerine toplandı.

Divan toplantısında onu görmüşlerdi ama o zaman zırhlar içindeydi ve en öndeydi; arkadakiler sadece kırmızı pelerinini görebilmişti. Bu gece ise herkes onu ilk kez bu kadar yakından inceliyordu.

Fan Changyu alçak masanın önünde dizleri üzerinde oturdu. Yüzü sakin ve vakurdu. Üzerindeki kırmızı general kıyafeti ona apayrı bir heybet katmıştı. Sırtı, sarp kayalıklar arasında yükselen bir çınar gibi dimdikti; yılların verdiği o sarsılmaz duruşuyla kurt siyasetçilerin arasında bile zerre çekinmiyordu.

İmparator henüz gelmemişti, en ön sıralar da boştu. Salondaki hava şimdilik sakindi, tanıdıklar birbirleriyle fısıldaşıyordu.

Fan Changyu sessizce beklemeyi düşünürken, tanımadığı genç bir general masasına yaklaştı: "General Fan'ın namını çok duymuştum. Divanda sadece uzaktan görebilmiştik, bu gece sizi yakından görmek büyük şeref. Şerefinize!"

Adam bunu dedikten sonra kadehini tek dikişte bitirdi ve bardağı ters çevirip Fan Changyu'ya gösterdi.

Bu, "Ben içtim, sen de içmezsen bana saygısızlık etmiş olursun" demekti.

Luşe'deki kutlamada yaralı olduğunu söyleyip kaçabilirdi ama burada, rütbeli bir memur olarak bu teklifi geri çevirmesi zordu.

Fan Changyu her ne kadar saf görünse de bu işin içinde bir bit yeniği olduğunu sezmişti. Adamın dördüncü rütbe kıyafetine bir göz attı ve "Abartıyorsunuz," dedi.

Kendi bardağını kafasına dikti ve o da bardağı ters çevirerek

karşılık verdi.

Genç general bağırdı: "General Fan gerçekten yiğitmiş!"

He Xiujun durumun farkına varmıştı; diğerlerinin de kıza yüklenmesinden korkarak kadehiyle ayağa kalktı: "General Song, neden benimle de bir kadeh içmiyorsunuz?"

Zheng Wenchang da hemen atıldı: "Beni adam yerine koymuyor musun? Çongzhou isyanında ben de en az General Fan kadar ter döktüm, benimle de içeceksin!"

Zheng Wenchang'ın bu çıkışıyla Jizhou'dan gelen diğer generaller de adamın etrafını sardı.

Bu sefer o general kaçacak yer bulamadı; yedi sekiz kadeh içirildikten sonra zar zor yerine dönebildi.

Bu olaydan sonra diğerleri de mesajı almıştı: Eğer Fan Changyu'ya bulaşırlarsa, He Xiujun ve ekibi tarafından masanın altına gönderileceklerdi. Şölen daha yeni başlıyordu, kimse erkenden sızmak istemediği için bir daha kimse yanına yaklaşmadı.

Fan Changyu, Zheng Wenchang'a şaşkınlıkla baktı. Eskiden onun çok kuralcı biri olduğunu düşünürdü ama bu gece gördü ki; gerektiğinde ordu içindeki o kaba saba asker rolünü çok iyi oynayabiliyordu.

He Xiujun, Fan Changyu'nun yanındaki masadaydı. Ortalık sakinleşince fısıldadı: "İmparator divanda bizi çok övdü ya, diğer generaller bunu hazmedemedi. Bu gece bizi sarhoş edip rezil etmeye çalışacaklar."

Fan Changyu şimdi anlamıştı o generalin neden geldiğini.

Maksat saygı değil, bir 'hoş geldin' dersi vermekti.

Neyse ki arkadaşları durumu hemen sezmişti.

Başını hafifçe salladı: "Anladım."

Salonu süzmeye başladı. Kendisine ancak rütbesi düşük olanlar ya

da denk olanlar böyle sataşabilirdi; yüksek rütbeliler böyle küçük oyunlara tenezzül etmezdi.

Bir süre sonra Xie Zheng ve Li Taifu peş peşe salona girdiler.

İkisi yine Taihe Sarayı'nın kapısında burun buruna gelmişti.

Li Taifu her zamanki nazik tavrıyla seslendi: "Markiz."

Xie Zheng'in üzerindeki siyah Markiz kıyafeti, üzerindeki altın ve kırmızı işlemelerle fener ışığında ışıl ışıl parlıyordu. O mermer gibi kusursuz yüzünde hafif bir bıkkınlık vardı. Gözlerini tembelce kaldırdı: "Ne tesadüf Taifu, yine karşılaştık."

Kenara çekildi ama sesinde zerre saygı yoktu: "Siz üç imparator görmüş bir çınarısınız, buyurun önden geçin."

Li Taifu, "Markiz büyük zaferler kazandı, bu şölen asıl sizin şerefinize. Buyurun, siz önden," dedi.

Xie Zheng'in pervasızlığına karşılık Li Taifu o kadar mütevazıydı ki; arkasındaki adamları Xie Zheng'e öfkeyle bakmaya başladı. Her zaman öne atılan Li Yuanting bile bu sefer sessizdi.

Xie Zheng'in bakışları Li Taifu'yu aşıp Li Yuanting'e takıldı; gözlerinde soğuk bir alay vardı.

"Madem bu kadar ısrar ediyorsunuz, kırmayayım," dedi ve içeri daldı. Li Taifu'nun arkasındaki bir memur tam bir şey diyecekken Li Taifu elini kaldırıp onu durdurdu.

Memur şaşkınlıkla, "Efendim, bu kadar küstah olmasına izin mi vereceğiz? Wei Yan bile size böyle davranmazdı," dedi.

Li Taifu'nun yaşlılıktan puslanmış gözlerinde buz gibi bir ifade belirdi: "Gençlik ateşi... Bırak şimdilik yansın, elbet bir gün tökezleyecektir."

İçeri girdiklerinde gürültülü salon bir anda buz kesti.

Fan Changyu, Xie Zheng'in olduğu tarafa baktı. Onu uzun zamandır görmemişti ve ilk kez resmi kıyafetler içinde görüyordu. Bir

anlığına donup kaldı.

Hep "insan kıyafetiyle, at eyeriyle tanınır" derlerdi ama Xie Zheng için bu geçerli değildi; o adam paçavra giyse bile asaletinden bir şey kaybetmezdi.

Ama bu siyah Markiz kıyafeti ona inanılmaz yakışmıştı.

Kıyafetteki altın işlemeler mum ışığında sanki canlıymış gibi hareket ediyordu. Bu durum onun bakışlarındaki o soğukluğu daha da belirginleştirmişti.

Xie Zheng, kızın bakışlarını hissetmiş gibi ona döndü; gözlerinde belli belirsiz bir pırıltı oluştu.

Fan Changyu, o kırmızı general kıyafeti içinde ne kadar göz alıcı ve yiğit göründüğünün farkında değildi belki de.

Başkentteki tüm o soylu delikanlılar toplansa, onun kaşlarının arasındaki o güneş gibi parlak ve duru ifadeyle aşık atamazdı.

Bakışları sadece bir anlığına kesişti ve hemen kaçırdılar ama Fan Changyu'nun kalbi yine de yerinden oynadı.

İmparator geldiğinde herkes adet yerini bulsun diye ayağa kalkıp selam verdi.

Fan Changyu fark etmişti ki; herkes Xie Zheng ve Li Taifu'ya imparatordan daha çok saygı gösteriyordu.

Wei Yan hala hastayım diyerek gelmemişti. Li Taifu'nun yeri aslında sivil memurların en başıydı ama o, masasını iki karış geriye çektirmişti; yani Wei Yan'ın yerini gasp etmiş gibi görünmek istemiyordu.

Fan Changyu bunun tedbir mi yoksa sahtekarlık mı olduğunu çözemedi.

Wei Yan'ın kuyusunu kazan oydu ama şimdi sanki ona saygı duyuyormuş gibi davranan da oydu.

Bu adamın sabrı ve kurnazlığı gerçekten korkutucuydu.

Fan Changyu, Li Taifu'ya fazla uzun bakmış olmalı ki; masasında yumuşak yemekler yiyen yaşlı adam aniden başını çevirip ona baktı.

Fan Changyu bakışlarını kaçırmadı.

Biri derin ve karanlık, diğeri ise güneş kadar parlak ve sert iki çift göz çarpıştı.

Sonunda Li Taifu bakışlarını çekti ve yemeğine döndü.

Tam o sırada askeri taraftan bir porselen kırılma sesi geldi.

İçki dolduran bir hademe, yanlışlıkla Xie Zheng'in kıyafetine içki dökmüştü. Hademe korkudan elindeki testiyi de yere düşürmüştü.

Herkes oraya döndü.

Hademenin yüzü bembeyazdı, yere kapaklanıp yalvarmaya başladı: "Markizim affedin! Canımı bağışlayın!"

Tahtta oturan İmparator Qi Sheng bunu görünce gözlerinde tuhaf bir heyecan belirdi. Hemen dışarıdaki muhafızlara bağırdı: "Gelin buraya! Wu'an Markizi'nin kıyafetini kirleten bu hademeyi hemen dışarı çıkarıp kellesini vurun!"

Salonda bir uğultu koptu ama kimse itiraz etmeye cesaret edemedi.

Fan Changyu, Xie Zheng'in bunu salondan ayrılmak için bir bahane olarak kullanacağını tahmin ediyordu. Tam endişelenirken Xie Zheng'in buz gibi sesi duyuldu: "Sadece biraz içki döküldü. Bu gece bayram gecesi, kan dökülmese daha iyi olur. Siz ne dersiniz imparatorum?"

Qi Sheng bu konuda Xie Zheng ile tartışmak istemedi: "Madem Markiz senin için af diledi, daha ne bekliyorsun? Teşekkür etsene!"

Hademe yerlere kapandı: "Teşekkür ederim imparatorum! Teşekkür ederim Markizim!"

Qi Sheng içindeki o kötücül zevki bastırıp normal bir tavırla emretti: "Markiz'e eşlik edin, gidip üstünü değiştirsin."

Bu zaten planın bir parçasıydı. Xie Zheng imparatora selam verip hademenin peşinden salondan çıktı.

Xie Zheng gidince Qi Sheng'in keyfi yerine geldi. Kadehini kaldırıp bağırdı: "Tahta çıktığımdan beri imparatorluğumuz dertten kurtulmadı. Ama siz sadık adamlarım sayesinde bugünlere geldik. Atalarımın mirasına leke sürdürmedik. Bu gece herkes dilediğince içsin, eğlensin!"

O böyle deyince herkes mecburen kadeh kaldırdı.

Li Taifu, "İmparatorumuz çok bilge," dedi.

Herkes koro halinde bağırdı: "İmparatorumuz çok bilge!"

Fan Changyu, "bilge" kelimesinin Qi Sheng için ne kadar ironik olduğunu düşündü.

O da kadehini kaldırdı ama sol gözü hala durmadan seğiriyordu.

150. Bölüm

Gök kubbede soğuk bir ay, mermer merdivenlere süzülen ay ışığı...

Sönük saray fenerlerinin altında serpiştiren kar taneleri, siyah saten çizmelerin üzerine usulca konuyor, anında belli belirsiz nemli izlere dönüşüyordu.

Genç hademe, yüzünde yaltaklanan bir gülümsemeyle Xie Zheng'i yan saraya doğru yönlendirirken, "Markiz hazretleri, lütfen adımlarınıza dikkat buyurun," diye mırıldandı.

Omuzlarına tilki kürkü astarlı ağır bir pelerin atmış olan Xie Zheng, bir çam ağacı gibi dik ve mağrurdu. Ay ışığının gümüşi bir hat çektiği yan profili, her zamankinden daha mesafeli ve kusursuz görünüyordu. Burnundan gelen hafif, geçiştirici bir "Hımm" sesiyle karşılık verdi.

Altın işlemeli geniş yeninin altında gizlediği parmak uçlarıyla küçük bir taş fırlattı. Taş, az ötedeki karların ağırlığıyla eğilmiş bir ağaç dalına çarptı. Dal sarsılınca üzerindeki karlar gürültüyle yere boşaldı. Korkuyla yerinden sıçrayan hademe, boynunu uzatıp o yöne bakarak sertçe bağırdı: "Kim var orada?"

Bir sonraki anda, ensesinde keskin bir acı hisseden hademe, bilincini yitirerek karanlığa gömüldü.

Xie Zheng, hademenin elinden düşen feneri kaptı, kapağını açıp içindeki mumu üfleyerek söndürdü. Ardından hademeyi tek koluyla kavrayıp kaldırdı ve bir sütunun dibine, uyuyormuşçasına bıraktı.

İşini bitirince bakışlarını buz gibi bir ifadeyle çevrede gezdirdi, sonra üzerindeki ağır pelerini ve resmi saray giysilerini bir çırpıda söküp attı.

Resmi kıyafetlerin altından, gece karanlığına karışan simsiyah bir gece kostümü çıktı.

Koynundan çıkardığı maskeyi yüzüne geçirdi, çıkardığı kıyafetleri ise hasbahçedeki bir kaya oyuğuna gizledi. Daha önceden

ezberlediği saray haritasını zihninde canlandırarak, devriyelerden ustalıkla sıyrıldı. Birkaç çevik sıçrayışla yüksek duvarları aşıp Metruk Saray'a ulaştı.

Diğer sarayların aksine, burası ürkütücü bir ıssızlığa gömülmüştü. Kapıdaki fenerin yaydığı avuç içi kadar soluk ışık bile toz ve örümcek ağları altındaydı.

Bu sarayda kalanlar, büyük günahlar işlemiş, ya aklını yitirmiş ya da ölüme terkedilmiş cariyelerdi. Etrafta hayaletlerin dolaştığına dair söylentiler eksik olmazdı; görevli hizmetlilerin köpek önüne atar gibi yemek bırakmaya gelmeleri dışında, en düşük rütbeli hademeler bile buraya dönüp bakmaya tenezzül etmezdi.

Xie Zheng, Prenses'ten aldığı istihbarat doğrultusunda Metruk Saray'ın duvarından atladı ve aklını yitirmiş yaşlı nedimenin kaldığı müştemilatı kolayca buldu.

Küçük oda toz ve örümcek ağlarıyla kaplıydı. Tek eşya pencere kenarındaki yataktı. Ay ışığının altında, ince şiltenin altından sarkan kuru otlar seçilebiliyordu. Nedime, üzerinde küf lekeleri olan eski bir battaniyeye sarılmış, cenin pozisyonunda uyuyordu.

Odada tütmüş tütsü ve mumların hafif is kokusu vardı. Sarayda izinsiz yas tutmak yasaktı; anlaşılan bu nedime, gizlice birilerinin ruhu için kağıt paralar yakmıştı.

Xie Zheng, koluna sarılı esnek kılıcı bir hışımla açtı ve ucunu kadının ensesine dayadı: "Uyanık olduğunu biliyorum. Yaşamak istiyorsan sakın arkana bakma. Sadece bir sorum var."

"Yıllar önce Wei Yan ile gizli ilişki yaşayan cariye kimdi?"

Nedime dehşet içinde tir tir titriyordu: "Şey... O..."

Her şey o salisede olup bitti. Kadın aniden arkasına dönüp Xie Zheng'in yüzüne avuç dolusu bir toz fırlattı.

Xie Zheng başını çevirerek tozdan sakındı, gözlerini yumup nefesini tuttu. Bilinmeyen tozun gözlerini yakmasına veya ciğerlerine dolmasına izin vermedi. Ancak kadın, bu boşluktan faydalanıp yastığının altından çıkardığı hançerle üzerine atıldı. Xie Zheng,

içgüdüsel bir hareketle kolunu siper edip kadını savurdu; kadın metrelerce öteye uçtu.

Sırtı sertçe duvara çarpan kadın yere kapaklandığında, dudaklarının kenarından bir sızıntı kan yayıldı. Ancak gözlerinde öfke yerine, uçsuz bucaksız bir şehvet vardı. Parmağıyla kanı silip emdi, bakışlarını birer çengel gibi Xie Zheng'e dikerek cilveli bir sesle sızlandı: "Pek de güçlüymüşsün, canımı yaktın..."

Sesi, bir kazan dolusu pekmezin kaynatılıp insanın boğazına boşaltılması gibi yapış yapış ve baygındı.

Ağzından çıkardığı parmakları salyaya bulanmıştı. Giysisini omuzlarından aşağı ağır ağır sıyırırken kıkırdadı: "Vurduğun yerleri görmek istemez misin?"

Xie Zheng'in bakışlarında ise sadece bir lağım çukurundaki kurtçuğun kıvranışını izliyormuşçasına derin bir tiksinti vardı. Kılıcını kınına soktu ve odadan çıkmak için döndü; tam o anda kapıdan zincir sesleri yükseldi.

Xie Zheng'in bakışları aniden keskinleşti. Kılıcıyla kapıyı parçalamaya niyetlendiği anda, kollarının ve bacaklarının dermanının çekildiğini fark etti. Ayakta durması bile mucizeydi. Tek eliyle duvara tutundu, alnından soğuk terler boşalıyordu.

Pencere kenarında da zincir sesleri duyuldu. Ardından ince bir bambu boru aralıktan içeri uzatıldı ve odaya beyaz bir duman süzülmeye başladı.

Arkasındaki kadın balçık gibi bir sesle konuştu: "Dizlerinin bağı çözüldü, değil mi?"

"O kemik gevşeten tozu içeri girdiğin andan beri soluyorsun. Az önceki boğuşma ilacın etkisini hızlandırdı. Buraya kadar dayanabilmen bile hayret verici... Bu diri beden... Vallahi iştahımı kabartıyorsun..."

Kadın yere yarı uzanmış haldeydi. Saçları dağılmış, beyaz geceliği açılmış, altındaki kırmızı büstiyeri ve çıplak omzu ortaya çıkmıştı. Arzu dolu, davetkar bakışlarını Xie Zheng'e dikmişti.

Xie Zheng, içeri girdiği andan itibaren kokuyu aldığını duyunca, köşedeki kağıt paraların yakıldığı mangala baktı. Demek ki o tütsüler ve kağıt paralar, asıl kokuyu gizlemek için yakılmıştı.

İlacın etkisi bentleri yıkan bir sel gibiydi; tüm gücü damarlarından çekiliyordu. Xie Zheng artık duvara tutunacak halde bile değildi, sırtını yaslayarak yere çöktü. Vücudunda başka bir reaksiyon daha baş göstermişti: Kanı ateşe verilmiş gibi yanıyor, iliklerinde binlerce böcek yürüyor gibi kaşınıyordu.

Penceredeki borudan üflenen dumanın ne olduğu artık gün gibi ortadaydı.

Kadın da dumanın etkisine girmişti; az önceki yapay cilvesi, yerini kontrolsüz bir içgüdüye bırakmıştı. Şehvetli gözlerle Xie Zheng'e doğru emeklemeye başladı: "Canım çok yanıyor... Yardım et bana..."

İlacın etkisiyle Xie Zheng'in yüzü, maskesinin altından bile kızarmıştı. Ancak bakışları ürkütücü bir soğukluktaydı: "Ölmek mi istiyorsun?"

Sesi çok kısıktı, sanki ölüler diyarının kapıları açılmış da unutulmuş bir nehirden gelen uğursuz bir rüzgar gibiydi; insanın iliklerine kadar işleyen bir ürperti veriyordu.

Kadının gözleri bulanmıştı ama bu sözle bir anlığına kendine gelir gibi oldu.

Kemik gevşeten ilaç yüzünden yerinden bile kalkamayan bu yakışıklı adama baktı. Şehvetin pençesinde mantığı sıfırlanmak üzereydi; aniden kıkırdadı: "Sen de benimle bu zevk-ü sefa cennetine gelmek için can atacaksın."

Soluk soluğa Xie Zheng'in önüne kadar emekledi. Işıl ışıl yanan fettan gözlerini kaldırdı; tam ağzını açıp bir cilve yapacaktı ki, boğazı demir bir kerpeteni andıran devasa bir el tarafından sıkıldı.

Burnuna dolan yoğun kan kokusu ve boğulma hissi kadını nihayet tamamen ayıltmıştı. Bu adam, bilincini koruyabilmek için kendi avuçlarını parçalamış, etini tırnaklarıyla oymuştu!

Kadına kemik gevşeten ilaç etki etmemişti, üstelik dövüş

sanatlarından da anlıyordu; Xie Zheng'in elini çözmeye çalıştı ama nafileydi.

Xie Zheng'in dişlerinin arasından ağzına pas tadı yayıldı. Elinin altında çırpınan kadına buz gibi bir nefretle baktı: "Qi Sheng seni buraya, Metruk Saray cariyesi kılığına girip Wei Yan'ın suçunu benim üzerimden tekrarla diye mi gönderdi?"

Kadın bir şeyler söylemek istedi ama boğazından sadece hırıltılı bir ses çıkabildi. Gözlerindeki dehşet yerini çaresizliğe bıraktı. Boğazındaki kemik kırıldığında, Xie Zheng'in parmakları kadının boynunda kanlı oyuklar açmıştı.

Kadın, gözleri faltaşı gibi açık halde yere yığıldı. Boynundan sızan kan, kısa sürede yerde küçük bir gölet oluşturdu.

Xie Zheng duvar dibinde bir yaban hayvanı gibi soluyordu. Elleri kan içindeydi; kendi avucundan akan kanla kadının boynundan sıçrayan kan birbirine karışmıştı.

Kapıları bacaları kilitleyip içeri duman salanlar dışarıda bekliyordu. Ses gelmeyince tereddüt ettiler; durumu kontrol etmek için kilidi açıp içeri girdiler.

Ancak fenerle kapıyı açan hademenin gördüğü ilk şey, kadının cansız ve dışarıya dikilmiş donuk gözleri oldu. Hademenin gözbebekleri korkuyla küçüldü; feneri kaldırıp odadaki diğer kişiyi aramaya çalıştı.

Bir hançer, hademenin boğazını bir çırpıda yardı ve kan fışkırdı. Yere düşen fener aniden parlayıp odayı aydınlattı; kan damlayan hançerin yüzeyinde, buz gibi, ölümcül bakışlar yansıdı.

Xie Zheng, kanlı zemin üzerinde odadan dışarı ilk adımını attı. Sol elinin sırtından şıp şıp kan damlıyordu.

Dışarıda bekleyen muhafızlar, açık kapıdan içerideki feci manzarayı görünce dehşete kapıldılar.

Odanın içinde yakılan kemik gevşeten ilacın miktarı bir öküzü bile devirmeye yeterdi. Nasıl oluyordu da bu adam hala yürüyebiliyordu? Yoksa panzehir mi almıştı?

Ancak Xie Zheng'in ellerindeki kan ve adımlarındaki hafif sendeleme, ilacın aslında tesir ettiğini ama onun sadece iradesiyle dayandığını ele veriyordu.

Metruk Saray'ın ana kapısı çoktan kilitlenmişti. Muhafızlardan biri hemen arkasındakine bağırdı: "Ateş yak! Herkesi buraya topla!"

Baş Prenses Qi Shu, günlerdir Baş Valide tarafından saraya hapsedilmişti.

Bu gece yılbaşıydı; anne-kız basit bir akşam yemeği yemişler, ardından Baş Valide dualarına devam etmek için küçük mescidine çekilmişti.

Qi Shu'nun içi daralıyordu; pelerinini kaptığı gibi dışarı çıktı. Baş Valide'nin yanındaki yaşlı kâhya kadın hemen peşine takıldı: "Prensesim, nereye teşrif ediyorsunuz?"

Yıllardır şımarık büyümüş olan Qi Shu, sertçe tersledi: "İçim şişti, biraz hava alacağım! Annem kapıları üzerime kilitledi zaten, daha neyin peşindesiniz?"

Yaşlı kadın bu çıkışa hiç alınmadı, sadece eğilip selam verdi: "Öyleyse üzerinize bir pelerin alın prensesim, dışarıda fırtına var, şifayı kapmayın."

Qi Shu, annesinin yanındaki bu kadınlardan nefret ediyordu. Baş Valide ile vakit geçire geçire hepsi birer sabır taşına dönmüştü; ses tonları bile aynıydı.

Yanına birkaç hizmetli alıp başı dik bir şekilde kadının yanından geçip gitti.

Kâhya kadın arkasından seslendi: "Güle güle gidin efendim."

Dışarı çıkınca Qi Shu gerçekten üşüdüğünü hissetti. Köprü üzerinde durup gökteki soğuk aya baktı, elindeki oymalı mangalcıyı sıkıca kavrayıp mırıldandı: "Bakalım o Gongsun odunu şu an ne halt yiyor..."

Sesi çok kısıktı, yanındaki hizmetli anlamadı: "Bir şey mi dediniz efendim?"

Qi Shu dudak büktü: "Yok bir şey, hadi gül bahçesine gidelim."

Baş Valide gençliğinde hükümdarın gözdesiydi; eski imparator onun için sarayına koca bir erik ve gül bahçesi diktirmişti. Kışın ortasında bu bahçedeki çiçekler karın altında öyle bir açardı ki, seyrine doyum olmazdı.

Bu gece hafif bir kar yağmıştı. Yoldaki karlar, sahipleri bahçeyi gezmek ister diye hademeler tarafından çoktan süpürülmüştü.

Qi Shu bir süre yürüdükten sonra aniden durdu: "Siz burada kalın, peşimden gelmeyin. Bir dilek kesesi asacağım."

Hizmetliler "Emredersiniz," diyerek beklemeye koyuldu.

Qi Shu bahçenin derinliklerine doğru ilerledi, en güzel açmış dallardan birini seçti. Koynundan, bir genç kızın tüm hayallerini sığdırdığı o keseyi çıkardı; üzerindeki işlemeleri usulca okşadı. Tam keseyi asmak için parmak uçlarında yükselecekti ki, kayalıkların arkasından gelen bir kadın kıkırtısı duydu.

Yoksa birileri burada gizlice mi buluşuyordu?

Qi Shu'nun yüzü önce asıldı, tam kıyameti koparacaktı ki elindeki keseye bakıp vazgeçti. Hiçbir şey duymamış gibi gidecekti ki, bir ses duydu: "Sana niye yalan söyleyeyim, prenses günlerdir Valide Sultan'ın gözetiminde, burnunu bile dışarı çıkaramıyor..."

Ardından ince, yapay bir erkek sesi duyuldu: "Peki ya yanındakiler? Metruk Saray tarafına giden gelen olmadı mı hiç?"

Kadın nefes nefese cevap verdi: "Biz hizmetçilerin elinde Valide Sultan'ın mührü yok ki, Shouyang Sarayı'ndan adım atamayız artık..."

Shouyang çiçeği, erik çiçeğinin diğer adıydı; Baş Valide'nin sarayı ismini bu bahçeden alıyordu.

Qi Shu kükredi: "Kim var orada? Çıkın dışarı!"

Bu sesle sadece kayalıkların arkasındakiler değil, dışarıda bekleyen hizmetliler de yerinden sıçrayıp hemen oraya koştular.

Kayalıkların arkasından üstü başı darmadağın bir hademe ile bir hizmetçi kız birbirine dolanarak çıktı. İkisinin de beti benzi atmıştı; Qi Shu'nun ayaklarına kapanıp yalvarmaya başladılar: "Prensesim bağışlayın! Prensesim canımızı bağışlayın!"

Qi Shu sarayda böyle gizli ilişkiler olduğunu biliyordu ama o an sadece midesi bulandı. Kızın kendi hizmetçisi olduğunu fark etti ama hademe yabancıydı.

Kıza buz gibi baktı: "Beni mi gözetliyorsun sen?"

Kız korkudan zangır zangır titriyordu: "Asla efendim... Vallahi haddim değil..."

Qi Shu hademeye döndü: "Sen kimin adamısın?"

Hademe bir an kafasını kaldırıp Qi Shu'ya baktı, sonra hızla yere dikti gözlerini. Korkuyordu ama kızdan daha özgüvenli bir hali vardı: "Ben... Ben Teşrifat Dairesi'ndenim. Hünkârın yanındaki Başhademe Gao, benim manevi babam olur."

Qi Shu acı bir kahkaha attı. Demek imparatorun başhademesi bu itin arkasındaki güçtü.

Ama bu soruları sorduğuna göre, Xie Zheng'e Metruk Saray'daki o deli kadın konusunda yardım ettiği Qi Sheng'in kulağına gitmişti.

Sırtından aşağı soğuk bir ter boşaldı. Dizlerinin bağı çözülen Qi Shu, karşısındaki hademeye birini çiğ çiğ yiyecekmiş gibi baktı ve emretti: "Hemen bağlayın bu hadsiz hademeyi, hapse atın!"

Ardından bahçeden fırlarcasına çıktı, en güvendiği yardımcısının koluna yapıştı: "Çabuk! Mührümü al, hemen Taiji Sarayı'na git. General Fan'ı bul ve Metruk Saray'da işlerin karıştığını söyle!"

Hizmetçi kız var gücüyle koştu ama bahçeden çıkamadan Baş Valide ve adamları tarafından yolu kesildi.

Baş Valide, yılların izini taşıyan ama hala asaletinden bir şey

kaybetmemiş yüzünde belirgin bir öfkeyle kızına baktı: "Shu'er, yine ne işler çeviriyorsun?"

Qi Shu çaresizce bağırdı: "Anne! Bu seferki çocuk oyuncağı değil! Metruk Saray işine ben de bulaştım artık. Senin zamanındaki gibi kapıları kapatıp oturunca her şey düzelmiyor! Eğer Markiz Xie, Qi Sheng'in tuzağına düşerse, bunun hesabını bizden de sorarlar! Qi Sheng kazansa bile, o zıvanadan çıkmış haliyle bizi rahat bırakır mı sanıyorsun?"

O sırada bahçeden yakalanan hizmetçiler getirildi. Qi Shu onları işaret ederek annesine haykırdı: "Qi Sheng'in elleri artık bizim sarayımızın içine kadar uzandı! Hala dışarıda mı kalacaksın?"

Baş Valide bağlanmış olan ikiliye baktı, bir süre tarttı ve nihayet kararını verdi: "Sarayın kapılarını açın."

Taiji Sarayı.

Ziyafette kadehler defalarca boşalıp dolmuştu. Fan Changyu, Xie Zheng'in boş kalan koltuğuna baktıkça içindeki huzursuzluk katlanıyordu. Tam bir bahane bulup dışarı çıkacakken, şarap tazeleyen bir hizmetçi kız fark ettirmeden dirseğine çarptı.

Geniş yeninin altından avucuna küçük bir şey tutuşturulduğunu hissetti. Fan Changyu hemen elini yumruk yaptı.

Hizmetçi uzaklaşınca, Fan Changyu mahmurluktan sendeliyormuş gibi ayağa kalktı. Arkasında bekleyen bir saraylı kadın hemen koluna girdi, nereye gittiğini sordu. Fan Changyu tuvalete gideceğini söyleyince kadın hürmetle ona yol gösterdi.

Ziyafetten ayrılırken, mülki erkânın başında oturan Başmüderris Li, Changyu'nun arkasından bir bakış attı. Sonra karşıdaki boş koltuğa, askeriyenin başındaki Xie Zheng'in yerine baktı. Yaşlı gözlerinde okunması güç bir ifade vardı.

Az sonra bir görevli yaklaşıp Müderris Li'nin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Her daim sakinliğiyle bilinen Başmüderris Li'nin yüzü nadir görülen bir şekilde bulutlandı. Görevliyi gönderdikten sonra ayağa kalktı, yukarıda keyfi yerinde görünen İmparator'a karşı ellerini birleştirip eğildi: "Hünkârım, mahcubiyet içindeyim. Bu kutlu gecede siz ve dostlarımla şafak sökene kadar eğlenmek boynumun borcuydu. Lakin yaşlılık işte, bedenim artık isyan ediyor. Müsaadeniz olursa naçiz kulunuz huzurunuzdan ayrılıp konağına dönsün."

Asıl oyun henüz başlamamıştı, Qi Sheng bu durumdan hiç hoşnut kalmadı: "Müderris yorulmuş madem, gitsin yan sarayda biraz dinlensin."

Müderris Li "Aman efendim, estafurullah" diyerek öyle içten diller döktü ki, Qi Sheng niyetinin çok belli olmasından çekinerek, "Pekala o halde, gidebilirsiniz," dedi.

Müderris Li oğluyla beraber salondan çıkarken, Qi Sheng elindeki kadehi sallayarak kinayeli bir sesle konuştu: "Markiz hazretleri de kıyafetini değiştirmeye gitti ama hala dönmedi. Yoksa o da mı yoruldu da bir köşede sızıp kaldı?"

Memurlar ağzını açmaya cesaret edemedi. Qi Sheng kendi kendine sırıttı: "Siz devam edin efendiler, iki kişi yok diye neşemiz kaçmasın."

Tam o sırada küçük bir hademe içeri daldı: "Hünkârım! Metruk Saray'da yangın çıktı!"

Qi Sheng'in gözlerindeki heyecan parıltısı gizlenemez hale gelmişti ama yine de öfkeli bir maske takınarak bağırdı: "Durup dururken nasıl yangın çıkar?"

Hademe çaresizce, "Bilmiyorum efendim..." dedi.

Qi Sheng "Beceriksizler!" diyerek tahtından kalktı: "Orada bir sürü eski cariye kalıyor, yeni yıla cenazeyle girmeyelim. Yürüyün, gidip bakalım!"

İmparator gidince, tüm vezir ve mebus takımı da arkasından döküldü.

Kar iyice bastırmış, rüzgar uğuldamaya başlamıştı. Fan Changyu, üzerindeki hademe kıyafetiyle Metruk Saray'a giden dar koridorlarda rüzgar gibi esiyordu. Yüzü buzdan bıçaklarla çiziliyormuş gibi yanıyordu.

Uzaktaki Metruk Saray'dan yükselen alevler göğü kızıla boyamıştı. Rüzgar burnuna yanık kokusu taşıyordu.

Fan Changyu dişlerini sıktı; daha hızlı, çok daha hızlı olması gerekiyordu.

Hizmetçi kızın verdiği kağıtta "Metruk Saray'da işler karıştı, Markiz tehlikede" yazıyordu. Dışarı çıkınca peşindeki kadını atlatmış ve kendisine kağıdı veren hizmetçiyi bulmuştu. Kız, Prenses'in adamı olduğunu söyleyip mührü gösterince Changyu bir an bile tereddüt etmemişti.

Resmi üniforması çok dikkat çekeceği için yolda bir hademeyi bayıltıp kıyafetlerini gasp etmiş, sonra doğruca yangın yerine yardırmıştı.

Metruk Saray çok sapa bir yerdeydi. Üstelik bu gece yılbaşı olduğundan herkes bir köşede kaytarıyordu; yangın çoktan bacayı sarmış, daha yeni birkaç hademe ellerinde kovalarla söndürmeye gelmişti.

Fan Changyu öyle hızlı koşuyordu ki, herkes onu yangını söndürmeye gidiyor sandı.

Kıvrak adımlarıyla hademeleri geride bıraktı. Saraya vardığında, yangının yan binalardaki eski depolardan çıktığını, asıl koğuşlara henüz sıçramadığını gördü.

İlerleyince, üzerinde koca bir delik açılmış olan saray kapısını fark etti. Kapının halkasında hala devasa bir kilit asılıydı.

Parçalanmış tahta parçalarının üzerinde taze kan izleri vardı.

Yerde de uzağa doğru uzanan bir kan izi görülüyordu ancak kar yağışı ve karanlık yüzünden izler silinmek üzereydi.

Fan Changyu'nun kalbi yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı.

Kapıdaki delikten içeri süzüldü; yanan binaların aydınlığında bahçedeki cesetleri gördü.

Hademeler, muhafızlar... Hepsi oradaydı.

Changyu'nun içi çekildi. Xie Zheng'in adını haykıramıyordu, kısıp sesiyle seslendi: "Yan Zheng? Orada mısın?"

Odaların birinde boğuşma izleri gördü. Kapıda boğazı kesilmiş bir hademe, odanın ortasında ise boynu kırılmış, üstü başı darmadağın bir kadın cesedi duruyordu.

Bir anda imparatorun planını çözdü. Ayak parmaklarından saç diplerine kadar bir iğrenme ve öfke dalgası yayıldı.

"Katil var! Adam öldürmüşler!"

"Yetişin! Metruk Saray'da bir sürü ölü var!"

Dışarıdan feryat figan sesleri geliyordu; yangın söndürmeye gelen hademeler manzarayı görmüştü.

Fan Changyu daha fazla kalamazdı. Xie Zheng'in kapıyı parçalayıp kaçtığını tahmin ediyordu ama yaralıydı, fazla uzaklaşmış olamazdı.

Hemen duvarın üzerinden atlayıp dışarı çıktı.

Burası yangının ışığından uzaktı, her yer zifiri karanlıktı. Yerlerdeki kanı seçmek imkansızdı ama Changyu'nun burnu kokuya hassastı; duvardaki kan kokusunu aldı. Yakından bakınca duvarda kanlı el izleri gördü.

Elini izin üzerine koydu; bu Xie Zheng'in eliydi. Dişlerini birbirine vurdu.

Ne kadar ağır yaralanmıştı ki, yürümek için bile duvara tutunmak zorunda kalmıştı?

Kokuya tutunarak hızlı adımlarla ilerledi.

Muhafızlar gelmeden onu buradan çıkarmalıydı!

Bir hayli yol katettikten sonra, Taiye Göleti'nin kıyısındaki kayalıklarda, vücudunun yarısı suyun içinde birini gördü. Fan Changyu neredeyse sevincinden ağlayacaktı. Yanına gidip fısıldadı: "Xie Zheng!"

Xie Zheng'in gözleri kapalıydı, cevap vermedi. Yüzündeki maske bir yerlerde düşmüş olmalıydı; ay ışığında dudakları yüzüyle aynı renkte, bembeyazdı.

Changyu'nun içine bir korku düştü, elini yüzüne uzattı: "Sen nasıl..."

Cümlesini bitiremeden, kolu geriye bükülerek suyun içine çekildi. Aynı anda boğazına demir bir el kenetlendi.

O an hissettiği boğulma hissiyle Changyu, Xie Zheng'in onu gerçekten öldürmeye çalıştığını anladı. Boğazındaki eli çözmeye çalışarak güçlükle konuştu: "Benim... Ben."

Göz ucuyla görebildiği tek şey, Xie Zheng'in kan çanağına dönmüş, damarları çatlamış anka gözleriydi; bakışları buz gibi ve vahşiydi.

Artık kimseyi tanımıyordu.

Boğulma hissi Changyu'nun gücünü tüketiyordu ama tam o sırada Xie Zheng onun kokusunu aldı; boğazındaki el aniden gevşedi.

"A-Yu?" Yüzü bembeyazdı, ıslak saçları omuzlarına dökülmüştü. Islak giysisinin önü açılmış, o zarif köprücük kemikleri ortaya çıkmıştı. Kan kırmızısı gözleriyle adeta efsanelerdeki uğursuz bir varlık gibi görünüyordu.

Suda beklemekten bembeyaz olmuş elleriyle Changyu'nun boğazındaki kızarıklığı okşadı. Vücudu buz gibiydi ama nefesi insanı yakıyordu.

"Özür dilerim, sen olduğunu bilmiyordum..."

Sesi tanınmayacak kadar kısıktı, sanki bir şeyi bastırmak için var gücüyle direniyordu. Parmak uçları Changyu'nun tenine değdiği an ısındı; kontrolünü kaybederek başını eğip Changyu'nun yanağına bir öpücük kondurdu.

Dudakları buz gibi, nefesi ateş gibiydi; tıpkı şu anki hali gibi, tekinsiz ve büyüleyici.

Fan Changyu artık kendine gelmişti, onun ilaçlandığını anlamıştı. Başını geri çekerek öpücüğünden kaçtı, koluna girip onu kaldırmaya çalıştı: "Yangın çıktı, burası güvenli değil. Seni saraydan çıkarmam lazım."

Elinin altında sıcak bir ıslaklık hissetti ama bu vücut ısısı değildi; kandı.

Kolundaki yaraları fark edince yenini yukarı sıyırdı; sol kolu boydan boya, suda beyazlamış derin kesiklerle doluydu.

Bilincini açık tutmak için kendini doğramıştı.

Changyu'nun gözleri doldu, dişlerini sıkarak sordu: "Başka nerede yaran var?"

Xie Zheng kendini bırakınca artık ilaca direnecek gücü kalmadı. Tamamen Changyu'nun üzerine yıkılmıştı. İçindeki ateş kanını kurutacak gibiydi. Yanı başındaki kadına baktı; yutkundu, ıslak saçlarından damlayan sular göz kapaklarından süzülüp göle düşüyordu. İnsanın ruhunu emen o kötücül varlıklar kadar davetkardı.

Kadının ne dediğini duymuyordu artık. Gözleri sadece o kırmızı dudaklara kilitlenmişti; kendini daha fazla tutamadı, yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarına sertçe yapıştı.

151. BÖLÜM

Qi Sheng, beraberindeki saray erkânıyla birlikte büyük bir gürültüyle Soğuk Saray'a vardığında, karşılaştığı manzara göğe yükselen alevler ve her yere saçılmış cesetlerdi.

Bakanlar ve saray görevlileri dehşet içinde uğuldamaya başladı; bu yılbaşı gecesinde Soğuk Saray'da çıkan yangın bir kaza değil, düpedüz bir katliamdı!

Yangını söndürmek için önden giden Altın Muhafızlar'ın dışarı taşıdığı kadının cesedini gören Qi Sheng'in yüzü anında karardı. Hâlâ bir umut kırıntısına tutunarak kükredi: "Neler oluyor burada? Kim Soğuk Saray'a gece yarısı sızıp cariyeleri taciz edecek kadar hadsizleşti?"

Yangın söndürme çalışmalarını yöneten Altın Muhafız Komutanı, soğuk terler dökerek ellerini birleştirdi: "Kulunuz bilmiyor, majesteleri. Biz Soğuk Saray'daki alevleri görüp yetiştiğimizde manzara zaten buydu."

Qi Sheng, imparatorluk vakarını bir kenara bırakmış, gözleri yuvalarından fırlayacakmışçasına haykırıyordu: "Peki ya o gece yarısı buraya sızan alçak nerede?"

Altın Muhafız Komutanı belini daha da büktü: "Tüm sarayın aranması için emir verdim. Eğer o hain hâlâ saray sınırları içindeyse, mutlaka yakalanacaktır."

Qi Sheng'in yüzü, sanki karşısındakini diri diri yutacakmış gibi karanlık ve tekinsizdi.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Uzun zamandır kayıp olan o yasaklı ilaçları; hem Kemik Eriten Toz'u hem de İrade Kıran Reçine'yi bile bulup getirmişti. Peki, Xie Zheng nasıl olmuş da kaçabilmişti?

Kemik Eriten Toz'un vahşi bir boğayı bile yere sereceği, İrade Kıran Reçine'nin ise en iffetli kadını bile bir genelev yosmasından daha azgın hale getireceği söylenmemiş miydi?

Yoksa bunların hiçbiri Xie Zheng üzerinde işe yaramamış mıydı?

Titizlikle hazırladığı planın başarısızlığından doğan öfke ile Xie Zheng'in intikamından duyduğu korku, Qi Sheng'in zihnini adeta parça parça ediyordu. Bakanların dehşet dolu bakışları altında, yerdeki su kovalarından birine sert bir tekme savurdu ve gürledi: "Arayın! Yerin yedi kat dibine girmiş olsa bile o alçağı bulup bana getirin!"

Altın Muhafız Komutanı emri alır almaz adamlarını toplayıp tüm sarayı didik didik etmeye gitti.

Qi Sheng, giderek şiddetlenen alevlerin önünde arkasını döndü ve titreyen bakanlara uğursuz bir bakış fırlattı: "Bu ne cüret! Benim sarayımı ne sanıyorlar? Bu gece sadece siz değerli bakanlarımı ağırladım, hizmetçileriniz ise öğle kapısının dışında bekliyor. Yoksa bu kargaşadan istifade edip Soğuk Saray'a sızan o alçak, benim sevgili vezirlerimden biri mi?"

Haremde karışıklık çıkarmak ve iffete dil uzatmak yenilir yutulur bir suç değildi. Bakanlar birbirlerine bakarken, Qi Sheng'in bu sözlerinin ne kadar absürt ve tehlikeli olduğunu hissediyorlardı.

Ancak Qi Sheng durmaya niyetli değildi, imalı bir tavırla devam etti: "Benim bunca Altın Muhafızımı öldürebildiğine göre, bu kişinin dövüş sanatlarındaki mahareti de muazzam olmalı!"

Ziyafetten uzun süredir ayrı kalan tek kişi Wuan Markizi Xie Zheng idi. Qi Sheng'in bu iması o kadar barizdi ki, bakanlar korkudan nefeslerini tuttu.

Qi Sheng'in göklerin oğlu olduğu doğruydu ancak tahta oturduğu günden beri Wei Yan'ın elinde bir kukladan farksızdı. Saray erkanının ona duyduğu saygı, Xie Zheng'e duydukları korkunun yanına bile yaklaşamazdı.

Nihayetinde biri yetkisiz bir imparator, diğeri ise on binlerce askere hükmeden bir sınır generaliydi.

Zihni biraz daha berrak olanlar, bu geceki yangının Qi Sheng tarafından kurgulanmış bir oyun olduğunu anlamaya başlamıştı.

Onları buraya getirmesinin tek bir amacı vardı: Hepsini şahit tutarak, tüm sarayın gücüyle Xie Zheng'in üzerine "vatana ihanet ve iffetsizlik" suçunu yıkmak.

Ancak bir yerlerde bir aksilik çıkmış ve plan bu hale gelmişti.

Bunu fark eden bakanların yüreğine tarifsiz bir korku düştü. Eğer Xie Zheng bu gece Qi Sheng'in eline düşseydi mesele yoktu; ama ya bu badireyi atlatırsa? O zaman "şahit" olmaya zorlanan bu insanların akıbeti ne olurdu? Xie Zheng'in onları susturmak için neler yapabileceğini düşünmek bile sırtlarından aşağı soğuk terler boşalmasına yetiyordu.

Grubun en arkasında kalan Tang Peiyi ve He Xiuqun birbirlerine endişeli bakışlar fırlattılar. Xie Zheng'in ve Fan Changyu'nun uzun süredir ortalıkta olmaması, zihinlerindeki kara bulutları daha da yoğunlaştırıyordu.

Taiye Göleti.

Fan Changyu, Xie Zheng tarafından öpüldüğünde Altın Muhafızlar'ın gelmesinden ölesiye korkuyordu. Xie Zheng yaralıydı, bu yüzden onu sertçe itemiyordu. Bir anlık duraksamayla kendini onun kucağında, dudaklarının esiri olarak buldu.

Xie Zheng'in dudakları boynuna doğru kayıp tenini yakarken, Fan Changyu tetikte bir şekilde çevreyi kolaçan etti. Yakınlarda kimsenin olmadığından emin olunca, bilinci bulanıklaşan adamı sudan yarı sürükleyerek çıkardı.

Bu sırada Xie Zheng, onun yakasını çekiştiriyor, üzerindeki o hafif kokuyu takip ederek öpüşlerini derinleştirmeye çalışıyordu. Fan Changyu, ya sıcaktan ya da gerginlikten yüzünün alev alev yandığını hissetti. Onun başını hafifçe yana itti; öfkelenmek istiyordu ama adamın ilaç etkisiyle kendini kaybettiğini bildiği için yapamıyordu. Dişlerinin arasından, "Biraz daha dayan, seni saraydan çıkaracağım," dedi.

Onu yere, bir yapay kayalığın dibine yasladı. Buz gibi suyun içinde

solgunlaşan Xie Zheng'in yüzüne şimdi hafif bir kırmızılık çökmüştü. Nefes alışverişleri düzensizdi, ıslak gömleği açılmış, porselen gibi beyaz göğsü ortaya çıkmıştı. Tenine yapışan ıslak kıyafetleri artık yok gibiydi.

Islak siyah saçları köprücük kemiklerine ve omuzlarına yapışmış, ona hem asil hem de tekinsiz bir hava katmıştı. Kan çanağına dönmüş gözlerinde bilinçten eser yoktu ama bakışları Fan Changyu'ya çivilenmişti: "Bana yardım et..."

Kemik Eriten Toz'un etkisindeydi; kendi etine bıçak saplayıp acıyla güç toplamasaydı, ayağa kalkması bile imkânsızdı.

O kadar uzun süredir direniyordu ki, boynundaki damarlar patlayacakmış gibi şişmişti.

Fan Changyu onu bu halde görünce içi parçalandı; imparatorun o aşağılık planını düşündükçe öfkesi katlanıyordu.

Kendi ıslak kıyafetlerini ve Xie Zheng'in üzerindekileri alelacele sıktıktan sonra, soğuk elleriyle Xie Zheng'in yüzünü avuçladı. "Burası olmaz, her an birileri gelebilir."

Adamın yüzü ya ilacın etkisinden ya da soğuk suda fazla kalmaktan dolayı cayır cayır yanıyordu. Fan Changyu'nun elleri tenine değer değmez, Xie Zheng onun bileklerini kavradı ve daha fazla temas kurmak istercesine kendine çekti.

Fan Changyu sordu: "Resmi kıyafetlerin nerede?"

Üzerinde resmi giysileri yoktu. Eğer Altın Muhafızlar onları bulursa, imparator bu kıyafetleri Soğuk Saray'a götürüp ona iftira atmak için kullanabilirdi. O zaman bu geceki tuzak bozulmamış olurdu.

Fan Changyu'nun ellerindeki serinlik Xie Zheng'in zihnini biraz olsun berraklaştırmış gibiydi. Onun parmaklarını öperken güçlükle cevap verdi: "İmparatorluk Bahçesi'ndeki kayalık mağaranın içinde."

Taiye Göleti çok genişti; doğu ve batı olarak ikiye ayrılıyordu. Doğu kısmı Soğuk Saray'a yakındı ve şu an oradaydılar. Batı kısmı ise haremin kalbiydi, İmparatorluk Bahçesi de oradaydı.

Xie Zheng'in Soğuk Saray'a sızacağını bildiği için Fan Changyu saray haritasını önceden incelemişti. Bu yüzden bahsettiği yerin neresi olduğunu hemen anladı.

Soğuk Saray'daki yangın o kadar büyüktü ki, tüm su kaynakları oraya yönlendirilmiş olmalıydı. Doğu göleti su almak için gelenlerle dolup taşacaktı ama batı tarafı şimdilik güvenliydi.

Fan Changyu, üzerindeki sahte hizmetçi kıyafetini布şeritler halinde yırttı ve Xie Zheng'in avuçlarındaki ve kollarındaki yaraları sıkıca sardı. "Seni şimdi oraya götüreceğim."

Soğuk Saray'daki yangın her yeri aydınlatıyordu. Devriye gezen muhafızlar da yangın yerine koşmuş olmalıydı ki, Fan Changyu sırtında Xie Zheng ile neredeyse hiç engelle karşılaşmadan bahçeye ulaştı.

Tek engel, Xie Zheng'in onun sırtındayken sürekli ensesini öpmesi ve kıyafetlerini çekiştirmesiydi. Fan Changyu birkaç kez düşme tehlikesi atlatınca, yüzünü karartıp elinin tersiyle adamın ensesine vurarak onu bayılttı.

Mağarayı bulduğunda, girişinin dar ama içerisinin oldukça geniş olduğunu fark etti.

Fark edilmemek için ateş yakmaya cesaret edemedi. Şansına, mağaranın tavanında elips şeklinde bir açıklık vardı. Başını kaldırdığında gökteki solgun ayı görebiliyordu; içeri sızan ay ışığı etrafı görmesine yetiyordu.

Xie Zheng'in daha önce oraya sakladığı pelerinini ve resmi kıyafetlerini buldu. Tam onun ıslak giysilerini çıkarıp kurularını giydirecekken, mağaranın dışından meşale ışıkları yansıdı ve ardından zırh sesleri duyuldu.

"Çabuk! Saray kapılarını kapatın! İçeri suikastçılar sızdı! Soğuk Saray'da bir cariye katledildi!"

Fan Changyu, Xie Zheng'e sarılarak taş kesildi. Dışarıdaki Altın Muhafızlar'ın herhangi bir ses duymasından ölesiye korkuyordu.

Tam o sırada Xie Zheng uyanıverdi. Dudaklarından boğuk bir inilti

dökülmek üzereyken, Fan Changyu çaresizce kendi dudaklarıyla onunkileri mühürledi.

Adam içgüdüsel bir hamleyle ona karşılık verdi. Kemik Eriten Toz yüzünden gücü tükenmişti, bu yüzden öpüşü her zamankinden daha yumuşaktı ama yine de Fan Changyu'nun nefesini kesmeye yetiyordu.

Vücut ısısı gölet kenarındakinden çok daha fazlaydı; damarlarındaki kan sanki kaynıyordu. Eğer böyle devam ederse, vücudu bu baskıya dayanamayacaktı.

Islak kıyafetlerin üzerinden bile onun ne kadar yandığını hissedebiliyordu.

Nefesleri birbirine karışırken ayak sesleri mağaraya iyice yaklaştı.

Xie Zheng'in bilinci tamamen kapalıydı. Fan Changyu onun boynunu ısırmasına izin verirken, gözleri buz gibi bir dikkatle mağara girişindeydi. Eli, çizmesinin içine sakladığı kemik yüzme bıçağına gitti.

Ayak sesleri dibe kadar geldiğinde Fan Changyu bıçağın sapını daha sıkı kavradı. Boynundaki yumuşak teni emen Xie Zheng de aniden gözlerini açtı. Kan çanağına dönmüş o anka gözleri artık bir insana değil, bölgesine tecavüz edilmiş bir kurda benziyordu; vahşi ve kana susamış bir öldürme arzusuyla doluydu.

Tam o sırada mağaranın tepesinden bir bebeğin ağlamasını andıran acı bir kedi miyavlaması yükseldi.

Dışarıdaki muhafız nefesini dışarı verip alayla güldü: "Meğer saray kedileri kızışmış."

Kınındaki kılıçla çalılara vurdu, iki kedi bağırarak uzaklaştı.

Muhafız geri dönerken arkadaşı seslendi: "Bir şey buldun mu?"

"Sadece iki kedi, boşuna telaşlanmışız."

Ayak sesleri tamamen uzaklaşınca Fan Changyu'nun gerilen sinirleri boşaldı ve Xie Zheng'in üzerine yığılırcasına nefeslendi.

Xie Zheng'in vücut ısısı ıslak kıyafetlerinden buharlar çıkarıyordu. Başını eğip Fan Changyu'nun yanağını öptü, adem elması titredi.

Fan Changyu onun yanağını okşadı, parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. Aşırı sabırdan dolayı parçalanmış dudaklarına baktı; gözleri ay ışığında şefkatle doluydu. Dudaklarını birbirine bastırıp fısıldadı: "Sana yardım edeceğim."

Soğuk Saray.

Aramaya çıkan bir muhafız elinde bir eşyayla hızla yaklaştı: "Majesteleri! Kan izlerini takip ettik ve Taiye Göleti'nin doğu kıyısında bu maskeyi bulduk."

Qi Sheng, yara izli maskeyi eline alıp inceledi. Yüzündeki heyecanı gizleyemiyordu: "Ya o nerede?"

Altın Muhafız Komutanı başını eğdi: "Henüz bulamadık. Kan izleri göletin kıyısında kesiliyor. Hainin suya atlayıp kaçtığından şüpheleniyoruz. Gölet boyunca arama yapılması için emir verdim."

Qi Sheng maskeyi tutan elini sıktı ve komutana bağırdı: "Beceriksizler! Hainin eşyasını buldunuz ama kendisini bulamadınız mı? Sizin gibi asalakları beslememin ne faydası var? Derhal aramaya devam edin!"

Ay ışığı buz gibiydi, her yeri gümüşi bir kırağıyla örtüyordu.

Fan Changyu'nun şakaklarından terler süzülüyordu. Başını çevirip omzuna yaslanmış olan Xie Zheng'in yüzüne baktı.

Henüz kendine gelememiş gibiydi; uzun kirpikleri göz kapaklarına gölge düşürüyor, solgun yüzünde hafif bir kırmızılık parlıyordu. Az önce boynunu koparacakmış gibi ısıran o vahşi adamdan eser yoktu; şimdi sakin ve uysaldı.

Fan Changyu'nun nefesi hâlâ düzensizdi. Ellerini ıslak kıyafetlerine silip sordu: "Daha iyi misin?"

Xie Zheng gözlerini hafifçe aralayıp başıyla onayladı. Elini Fan Changyu'nun ensesine koyup onu bir süre daha öptükten sonra bıraktı.

Az önce dünyadan kopmuş gibiydi, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Hemen resmi kıyafetlerini ona uzattı: "Altın Muhafızlar tüm sarayı arıyor, çıkmamız lazım."

Xie Zheng'in iç çamaşırları hâlâ ıslaktı ama vücut ısısıyla kurumaya başlamıştı.

Xie Zheng, "Resmi kıyafetleri de ıslat," dedi.

Fan Changyu kaşlarını çattı: "Üşüteceksin."

Xie Zheng alnını onunkine yasladı: "Şu an her şeyi açıklayamam, sadece dediğimi yap."

Fan Changyu dışarı çıkıp resmi kıyafetleri gölete daldırıp sıktıktan sonra ona giydirdi. Gece kıyafetlerini ise ağır bir taşa bağlayıp göletin dibine yolladı.

Her şey hazır olduğunda Fan Changyu, Xie Zheng'e destek olup dışarı çıkardı. Adamın adımlarının hâlâ titrek olduğunu fark etti; bu sadece ilacın etkisi olamazdı.

Düşüncelerini okumuş gibi Xie Zheng fısıldadı: "Kemik Eriten Toz'un etkisi henüz geçmedi."

Fan Changyu'nun onun bileğini tutan parmakları sıkılaştı. Demek bir de o zehir vardı!

Qi Sheng'in neden Soğuk Saray'ın kapısına sadece birkaç muhafız koyup onu durdurabileceğini sandığı şimdi anlaşılıyordu.

Fan Changyu dişlerinin arasından üç kelime döktü: "Köpek! İmparator! Alçak!"

Nadir küfür ederdi, Xie Zheng onun bu kadar öfkeyle konuştuğunu ilk kez duyuyordu.

Şaşkınlıkla ona baktı, kalbinin ısındığını hissetti. Bu geceki

kalleşliğin yarattığı karanlık biraz olsun dağıldı. Aksine o, Fan Changyu'yu teselli etti: "Önce saraydan çıkalım, bu hesabı Qi Sheng'in defterine yazdım."

İkili istedikleri gibi sessizce çıkamadı; Taiji Sarayı yolunda, beraberinde bakanlarla gelen Qi Sheng ile burun buruna geldiler.

Qi Sheng elinde maskeyi evirip çeviriyordu. Onları görünce alayla gülümsedi: "Vezir Xie, üstünü değiştirmeye gidip bir daha dönmeyince beni çok endişelendirdin."

Xie Zheng'in yüzündeki kızarıklık tamamen geçmişti, yerini aşırı kan kaybı ve soğuk suyun yarattığı bir solgunluk almıştı. Fan Changyu'nun desteğiyle yürüyebiliyordu ama sesi her zamanki gibi berrak ve sakindi: "Majestelerini endişelendirmek kulumun suçudur."

Qi Sheng, Xie Zheng'in üzerindeki değiştirilmemiş resmi kıyafetlere baktı, gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi: "Görüyorum ki üzerine şarap dökülen kıyafetlerini değiştirmemişsin. Peki, bunca zaman neredeydin?"

Tang Peiyi ve He Xiuqun endişeyle onlara bakıyordu.

Fan Changyu bu baskı altında Xie Zheng için endişelenmeden edemedi. Ancak o, son derece sakin bir şekilde cevap verdi: "Maalesef, bir görevli eşliğinde üstümü değiştirmeye giderken duvarın üzerinden bir hırsızın atladığını gördüm. Bu yılbaşı şöleninde bir aksilik çıkmasın diye hırsızın peşine düştüm. Ancak alkolün etkisiyle gücüm yetmedi, hırsız tarafından yaralanıp Taiye Göleti'ne düştüm. Eğer Yunhui Generali oradan geçmiyor olmasa, şimdi göletin dibinde bir ceset olacaktım."

Demek kıyafetlerini bu yüzden ıslattırmıştı.

Fan Changyu onun bu kadar rahat yalan söylemesine şaşırırken, tüm gözler sırılsıklam olan ona çevrildi.

Bir insan koltuk değneği gibi durarak en iyi yaptığı şeyi yaptı; iri gözlerini kırpıştırıp masumca başını salladı. Olabildiğince dürüst

görünmeye çalışıyordu.

Oysa avuç içleri soğuk terden yapış yapış olmuştu.

Xie Zheng bunu fark etmiş olmalı ki, geniş kollarının altında gizlice onun elini sıktı.

Qi Sheng alayla sordu: "Peki, Yunhui Generali neden Taiye Göleti civarındaydı?"

Fan Changyu sert bir sesle cevap verdi: "Çok içmiştim, lavaboya gitmek için çıktığımda Soğuk Saray tarafında yangın gördüm. Yardım etmek için o tarafa koşarken gölette boğulmak üzere olan Markiz'i buldum."

Bu cevap Qi Sheng'in yüzünü iyice kararttı. Elindeki maskeyi havaya kaldırdı: "Altın Muhafızlar kan izlerini takip ederek Taiye Göleti kıyısında bu maskeyi buldu. Vezir Xie, bunu tanıyor musun?"

Xie Zheng maskeye dikkatle baktı: "Biraz tanıdık geliyor. Karşılaştığım hırsız maskeliydi ama kaşından burnuna kadar uzanan bir yara izi olduğunu hatırlıyorum. Anlaşılan o hırsız kılık değiştirmişti; bu maske ona ait olmalı."

Bu kurnazca savunma karşısında Qi Sheng dişlerini sıktı: "Ne tesadüf! Soğuk Saray'a sızan hırsız yaralıydı, Vezir Xie de yaralı. Peki, bahsettiğin hırsızı senden başka gören var mı?"

Suçu Xie Zheng'in üzerine yıkmaya kararlıydı.

Xie Zheng sakinliğini bozmadı: "Bana eşlik eden iç oğlanı da gördü."

Fan Changyu şaşkınlıkla bakarken Qi Sheng'in yüzü kireç gibi oldu: "O hadım nerede şimdi?"

Xie Zheng, Qi Sheng'in gözlerinin içine baktı. Bakışlarında hafif bir gülümseme vardı ama o gülümsemenin altında saklanmayan, kanlı bir öldürme arzusu yatıyordu. Qi Sheng istemsizce titredi.

Xie Zheng devam etti: "Hırsızı görünce çığlık attı, hırsız da onu bayılttı. Şu an Linde Sarayı'nın yan odasında olmalı."

Qi Sheng'in sırtı soğuk terle ıslanmıştı. Eğer bugün Xie Zheng'i suçlayamazsa, yarın kendi kellesinin gideceğini biliyordu.

Korkusuna rağmen dişlerini sıktı: "Linde Sarayı'na gidelim."

Xie Zheng'in blöf yaptığından emindi. Xie Zheng'i yönlendiren hadım, plandan haberi olmayan biriydi. Saraya hırsız girmediğini bildiği için Xie Zheng'in uydurduğuna inanıyordu.

O hadımı bulup konuşturursa Xie Zheng'in sonunu getirebilirdi!

Grup Linde Sarayı'na doğru ilerledi.

Fan Changyu, Xie Zheng'in kolunun tekrar ısındığını, nefesinin ağırlaştığını hissetti.

Endişeyle ona baktı ama Xie Zheng hiçbir şey olmamış gibi dümdüz önüne bakıyordu. Fan Changyu bunun soğuktan mı yoksa ilacın geri tepmesinden mi olduğunu anlayamıyordu. Xie Zheng'in kolunu tutan gücü giderek artıyordu, alnında ter damlaları birikmişti.

Altın Muhafızlar kısa sürede baygın hadımı buldular. Hadım bir kova soğuk suyla ayıltıldığında, bayılmadan önceki dehşetle bağırdı: "Suikastçı var!"

Bu söz üzerine Qi Sheng'in yüzü iyice çarpıldı. Hadıma sert bir tekme savurdu: "Köpek herif! Ne suikastçısı, anlat çabuk!"

Hadım acıyla yere kapandı. İmparatoru ve bakanları karşısında görünce dili tutuldu.

Xie Zheng araya girdi: "Efendi, beni yönlendirirken duvarın üzerinden birinin atladığını görmedin mi?"

Hadım o an sadece bir gürültü duymuştu ama imparatorun tekmesi ve bakanların bakışları altında aklı başından gitti. Xie Zheng'in sözlerine sığınarak başını salladı: "Evet, evet! Duvarın üzerinden biri geçti!"

Şahit de vardı. Xie Zheng masumiyetini kanıtlamıştı.

Qi Sheng sendeledi, yanındaki hadım onu zor tuttu. Yüzünde

mutlak bir yenilgi vardı: Bitmişti, her şey bitmişti!

Xie Zheng'in yüzüne bir kırmızılık çöktü, öksürerek Qi Sheng'e baktı: "O hainle çarpışırken yaralandım ve gölette üşüttüm. Vücudum bitkin, hırsızı aramaya devam edemeyeceğim. İzninizle saraydan ayrılıyorum."

Qi Sheng'in kulakları uğulduyordu, Xie Zheng'in ne dediğini duymuyordu bile.

Xie Zheng, imparatorun onayını beklemeden oradan ayrıldı. Bakanlar sessizce yolu açtı.

Tam o sırada bir haberci koşturarak geldi: "Rapor! Adalet Bakanlığı'na suikast düzenlendi, Sui ailesinin önemli mahkûmu kaçırıldı!"

Bakanlar arasında büyük bir uğultu koptu.

Fan Changyu, Xie Zheng'in adamlarının başarılı olduğunu anlayınca derin bir nefes aldı.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu kadar büyük bir olay karşısında Qi Sheng tepkisiz kaldı. Adalet Bakanı'na bile hesap sormadı. Ziyafetin bittiğini ve herkesin evine dönebileceğini başhadım aracılığıyla duyurdu.

Tang Peiyi ve diğerleri dışarı çıktıklarında ancak nefes alabildiler.

Zheng Wenchang, Xie Zheng'in durumunun kötü olduğunu görünce yardıma gitmek istedi.

Tang Peiyi onu tuttu: "Ne yapıyorsun?"

"Markiz ağır yaralı görünüyor, General Fan tek başına nasıl taşısın? Yardım edeyim."

Tang Peiyi ona tuhaf bir bakış attı: "Sen karışma."

"Neden?"

He Xiuqun öksürerek Zheng Wenchang'ın omzuna kolunu attı: "Wenchang kardeşim, sen bana yardım et, ben biraz fazla kaçırmışım."

Zheng Wenchang, arkadaşının alkole ne kadar dayanıklı olduğunu biliyordu: "Senin sarhoş olmana daha çok var! Sizde bir gariplik var, neden böyle davranıyorsunuz?"

He Xiuqun iç çekerek gerçeği söyledi: "Odun musun be adam? Markiz ve General Fan'ın arasındakini görmüyor musun?"

Zheng Wenchang kaşlarını çattı: "General Fan onu göletten kurtardığı için mi? General Fan öyle küçük hesapların peşinde koşacak bir kadın değildir..."

Tang Peiyi ve He Xiuqun ona acıyarak baktılar. Bu adam Lu Şehri'ndeyken hiçbir şey fark etmemiş miydi?

Sonunda He Xiuqun, "Wenchang kardeşim, ileride evlenmekte zorlanırsan yengenden sana birini bulmasını istersin," diyerek konuyu kapattı.

Zheng Wenchang arkalarından bakakalırken hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Bölüm 152

Saray kapısına vardıklarında, onca gözün önünde Fan Changyu, Xie ailesinin arabasına öylece binemezdi.

Durumu gitgide kötüleşen Xie Zheng'i, onları karşılamaya gelen Xie Shiyi'e emanet etti. Xie Shiyi, efendisinin halindeki tuhaflığı bir bakışta anlamış, hemen sormuştu: "Generalim, Efendimiz'in nesi var..."

Vakit dardı, Fan Changyu sadece kısık bir sesle tembihledi: "Onu hemen Xie malikanesine götür ve derhal bir hekim çağır."

Fan Changyu elini çekip gitmek istedi ama Xie Zheng bileğini sımsıkı kavramıştı. Gözlerindeki o hafifçe çekilen kırmızılık yavaş yavaş geri dönüyordu; saray kapısındaki fenerlerin ışığında bakışları bir anlığına ürkütücü göründü.

Fan Changyu elini kurtaramayınca adamı arabaya kadar destekledi. Arabanın girişinde alçak sesle kulağına eğildi: "Önce elini bırak. Gitmiyorum, Xie Wu'ya birkaç talimat verip hemen döneceğim."

Bu gece saraya Fan Changyu'ya eşlik eden, onbaşı olduğu günlerden beri onunla omuz omuza savaşan Xie Wu'ydu.

Xie Zheng ancak o zaman elini bıraktı. Arabanın sedirine yığıldığında saç diplerinden terler boşanmaya başlamıştı. Solgun yüzüne hafif bir pembelik çökmüştü; arabanın içindeki yumuşak bambu gölgelerinin altında büyüleyici, nefes kesici bir güzelliği vardı.

Fan Changyu yüreğine taş basıp perdeyi indirdi. Arabadan aşağı atladığında Xie Shiyi'e, "Siz gidin," dedi.

Xie Shiyi de durumu az çok anlamıştı, bir an bile duraksamadan kırbacı şaklatıp arabayı hareket ettirdi.

O sırada saraydan çıkan pek çok devlet görevlisi vardı; bu manzarayı görünce haliyle içlerinden bin bir türlü düşünce geçiyordu.

Tam o sırada Tang Peiyi de arkadan yetişti, Fan Changyu'yu görünce seslendi: "General Fan, beraber mi dönüyoruz karargaha?"

Fan Changyu aslında Xie Zheng'in peşinden gitmek istiyordu; Tang Peiyi ve diğerleriyle giderse sonradan sıyrılmasının zor olacağından korkuyordu. Tam reddedecekti ki He Xiu'nun ona gizlice kaş göz ettiğini gördü. Önemli bir şey konuşacaklarını sanarak başıyla onayladı: "Olur."

Birkaç araba hep birlikte karargah yönüne doğru ilerledi; arkadan gelen diğer yetkililer bunu görünce artık bir şey demeye cesaret edemediler.

Xie Wu de az önce Fan Changyu'nun Xie Zheng'e destek olup saraydan çıkardığını görmüştü. Fan Changyu arabaya biner binmez sordu: "Generalim, saray şöleninde bir şey mi oldu?"

Bütün gece Fan Changyu'nun sinirleri yay gibi gergindi; şimdi başı zonklamaya başlamıştı. Kaşlarını ovuşturarak, "Mesele uzun," dedi. "Birazdan sen tek başına karargaha dön, Teyze Zhao ve diğerlerine iyi olduğumu haber ver. Ben Xie malikanesine uğrayacağım."

Xie Zheng o haldeyken içi rahat etmiyordu.

Xie Wu tam "Peki" diyecekti ki, aniden "Yavaş!" diyerek atları durdurdu.

Fan Changyu dışarıdan birinin kendisine "Kardeşim" diye seslendiğini duydu. Perdeyi aralayıp baktığında, Tang Peiyi ve diğerlerinin arabasının bir yol ayrımında durduğunu gördü.

He Xiu başını pencereden çıkarıp Fan Changyu'ya seslendi: "Changyu kardeşim, ben General Tang ve Wen Chang ile birlikte yılbaşı fener festivalini görmeye gitmeye karar verdik, seninle devam edemeyeceğiz."

He Xiu, babası He Jingyuan'a "Amca" dediği için, Fan Changyu'nun yanında hep ağabeylik taslardı.

Fan Changyu ne kadar dalgın olursa olsun, Tang Peiyi ve diğerlerinin bu hareketle kendisini zor durumdan kurtardığını anlamıştı.

Bu gece Xie Zheng'i "kurtarmak" için Taiye Gölü'ne atlaması, devlet görevlileri arasında dedikodulara yol açacaktı. Eğer tek başına ayrılsaydı insanlar türlü türlü senaryolar yazardı ama onlarla birlikte ayrılması dedikoduların önünü bir nebze olsun kesecekti.

Minnettardı ama şu an teşekkür etme sırası değildi. Başını salladı: "Madem öyle, Ağabey He, General Tang ile git o zaman. Başkentin yılbaşı pazarı büyük bir şölendir; buraları öğren de ileride yengemi de getirirsin."

He Xiu gülerek onayladı ve perdeyi kapattı.

Kuzey rüzgarı sertçe esiyor, barut ve havai fişek kokan geniş caddelerde ince kar tanelerini savuruyordu.

Atların nal sesleri ve tekerlek gıcırtıları gecenin sessizliğinde yankılanıyordu. Arabanın içindeki mum ışığı, pencereden sızan soğuk rüzgarla titredi.

Fan Changyu, sedire yaslanmış, dudaklarını yine kanatana kadar ısırmış olan Xie Zheng'i doğrulttu. Kaşları çatılmıştı: "Nasılsın?"

Xie Zheng'in nefesi sanki alev alıyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerini açıp gelenin kim olduğunu görünce, hemen elini kadının ensesine atıp dudaklarına mühür vurdu.

Vücudundaki uyuşturucu ilacın etkisi yavaş yavaş dağılıyor gibiydi; ensesindeki tutuşu çok sertti, dudakları ve dişleriyle adeta fırtına estiriyordu. Fan Changyu başı arkada, sadece bu vahşeti kabullenmek zorundaydı.

Kısa süre sonra araba durdu. Xie Shiyi dışarıdan çekinerek seslendi: "Efendimiz, geldik."

Fan Changyu ellerini Xie Zheng'in göğsüne dayamıştı. Adamın köpek dişlerinin sürtünmesiyle omzunda ince bir sızı hissetti. Parmaklarıyla adamın göğsündeki giysiyi sıkıca kavradı; yüzüne hafif bir pembelik çöktü. Dudaklarını sıkarak, adamın öpücüğüyle vücudunda uyanan o tuhaf hisse direnmeye çalıştı.

"Araba yan kapıdan girsin, malikanedekileri telaşlandırmayın."

Xie Zheng'in gözleri bulanıktı, sesi boğuk ve derindi.

Xie Shiyi emri alınca hemen atları yan kapıya sürdü. Nişanını gösterince uşaklar kapıyı açtı. Araba neredeyse hiç ses çıkarmadan içeri girdi ve ana avlunun önünde durdu.

Xie Shiyi malikanede sürekli bulunan hekimi çağırmaya giderken, Fan Changyu biraz kendine gelince Xie Zheng'e arabadan inmesi için yardım etti.

Odaya girer girmez Xie Zheng onu kapıya yaslayıverdi. Boynunda ve omuzlarında rastgele öpücükler konduruyor, ısırıyor; nefesi ağır ve düzensiz geliyordu. O bas bariton sesi artık o soğuk, mesafeli tınısından uzaktı: "Changyu, Ayu..."

Hassas boyun derisi sivri dişler arasında ezilirken, Fan Changyu'nun derisinin altındaki sinirler bir tel gibi gerildi. Dişlerini ne kadar sıksa da, boynundan parmak uçlarına kadar ince bir titreme yayıldı.

Gözlerine buğulu bir katman çöktü. Tek kelime etmedi, sadece canı yandığı için Xie Zheng'e öfkeli bir bakış fırlattı. Bu bakış, adamın zihnindeki o son pamuk ipliğini de kopardı.

Kadının üzerindeki o ağır işlemeli, yüksek kaliteli üçüncü derece askeri üniformayı tek bir hamlede yırtıp açtı ve başını eğip tenine kapandı.

Fan Changyu'nun sırtı oymalı ahşap kapıya dayalıydı; çenesinden aşağı terler süzülüyor, dudakları bembeyaz kesilene kadar sıkılmıştı.

Onu hafifçe itti: "Yaraların... Önce ilaç sürmeliyiz."

Xie Zheng'in nefesi çok düzensizdi. Başını kaldırıp "Tamam" dedi ama tam doğrulurken ağzından bir kan boşaldı ve yüzü kar gibi bembeyaz kesilerek yere yığıldı.

Fan Changyu dehşete kapıldı, hemen onu tuttu: "Xie Zheng, neyin var?"

Onu sedire taşıdı, Xie Shiyi'e hekimi çabuk getirmesi için bağırdı. Üzerindeki yarı ıslak üniforma zaten parçalanmıştı, bu halde

kimsenin karşısına çıkamazdı. Xie Zheng'in kıyafet dolabına koşup rastgele bir set çıkardı. Üzerine geçirdiğinde, şaşırtıcı bir şekilde tam oturduğunu fark etti.

Fan Changyu bir an duraksadı. Birkaç kıyafeti daha üzerine tutunca hepsinin sanki onun için dikilmiş gibi olduğunu gördü.

Bu sandıktaki kıyafetler... Sanki adam onları çok önceden onun için hazırlamış gibiydi?

Fan Changyu, sedirde solgun bir yüzle baygın yatan adama baktı; kalbi o an tarif edilemez bir acıyla sızladı.

Xie Shiyi çok geçmeden hekimle geldi. Hekim Xie Zheng'in nabzına bakınca kaşları düğüm düğüm oldu.

Fan Changyu telaşla sordu: "Hekim efendi, durumu nasıl?"

Hekim, Xie Zheng'in parmak ucuna bir gümüş iğne batırıp bir damla kan çıkardı. Yüzü karmaşık bir ifadeyle, "Markis Hazretleri'nin kalbindeki ateş çok harlı," dedi. "Bu ateş hayati merkezlerden doğup tüm vücuda yayılmış; karaciğer ve böbreklerde birikmiş. Bu yüzden iç organları hasar görüp kan kusmuş. Parmak ucundan kan akıtarak onu bir nebze rahatlattım ama bu sadece geçici bir çözüm. Bu ateş sönmezse, Markis Hazretleri büyük tehlikede..."

Xie Shiyi hekimi kapıya kadar uğurlarken, Fan Changyu'nun önünde diz çöktü. Başını öne eğmiş, söyleyeceği şeyin hadsizlik olduğunu biliyordu ama sesi titreyerek, "Yalvarırım Generalim, Efendimiz'i kurtarın," dedi.

Fan Changyu taburede oturmuş, hekimin iğne tedavisine rağmen hala uyanmayan Xie Zheng'e bakıyordu. Sadece, "Dışarı çık," dedi.

Xie Shiyi ona secde edercesine eğildi ve kapıyı çekip çıktı.

Fan Changyu sedire yaklaştı, yanına oturdu. Eğilip Xie Zheng'in dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra, başını hafifçe kaldırıp fısıldadı: "Sen benim evime iç güveyi olarak girdin, unutma."

...

O gece tüm imparatorluk şehri bayram yeri gibiydi. Saray fenerlerle ışıl ışıldı, şehir dışındaki yüz sekiz mahalle de aydınlıktı. Çocukların kahkahaları ve seyyar satıcıların bağırışları sokaklar ötesinden duyuluyordu.

Gece yarısı vurduğunda, şehirdeki Altın Tapınak'ın çanı çalmaya başladı. Birbiri ardına yankılanan o derin sesler, eski yılın bittiğini ve yeni yılın geldiğini müjdeliyordu.

Mahallelerde binlerce havai fişek karlı geceye fırlatıldı; gökyüzü bir anda büyüleyici renklere büründü. Komşular arasında patlatılan maytapların sesleri birbirine karışıyordu.

Fan Changyu, termal havuzun kenarındaki beyaz mermer taşa uzanmış, ıslak saçları yüzüne yapışmış, tüm bedeni pembe bir tona bürünmüştü. Kaç kez havai fişek izlediğini hatırlamıyordu; şimdi tüm gücü tükenmişti, sanki büyük bir savaştan yeni çıkmış gibi hissediyordu.

Arkasındaki adam sırtına yapışmış, onu kucağına çekmişti. Tekrar omuzlarını öpmeye başladığında, Fan Changyu gayriihtiyari omuzlarını büktü ve başını çevirip sordu: "İlacın etkisi hala geçmedi mi?"

Yanakları kıpkırmızıydı, terden ıslanmış saçları yüzüne yapışmıştı. Dudakları şişmişti ve o parlak gözlerinde bir buğu vardı.

Hala dik başlı görünüyordu ama bu halinin içinde dokunaklı bir zavallılık da vardı.

Xie Zheng ona bakarken gözleri dipsiz bir kuyu gibi kardı. Adem elması yavaşça hareket etti ve boğuk bir sesle, "Hımm," dedi.

Su dalgalanınca, Fan Changyu da hafifçe inledi.

Artık hiç dermanı kalmamıştı; havuzun kenarına uzanıp başını kollarına yaslayarak bu duruma katlanmaya karar verdi.

Aklından geçen tek şey şuydu: Başkente geldiğinden beri iş güçten antrenmanları aksatmıştı kesin. Xie Zheng uyuşturucu etkisindeyken bile nasıl ondan daha dayanıklı olabiliyordu?

Yarından itibaren kesinlikle sıkı çalışmaya başlamalıydı.

O gece, başkaları için de uykusuz geçiyordu.

Saray şölenine katılan tüm devlet adamları ayrıldıktan sonra, Batı Hua Kapısı'ndan gösterişsiz bir araba çıktı. Tekerlekler birikmiş karların üzerinden geçerek doğruca Başbakanlık malikanesine yöneldi.

Şehrin o şenlikli havasının aksine, Başbakanlık her zamanki gibi kasvetliydi. Koridorlardaki kırmızı fenerler bile ortama neşe katmıyor, aksine bu sessiz gecede ürpertici bir hava yayıyordu.

Bu kez, dışarıdaki fırtına çok sert olduğu için Qi Sheng nihayet Wei Yan'ın çalışma odasına kabul edilmişti.

Pelerinini bile çıkarmamıştı; başlığındaki karlar odadaki ateşle eriyince üzerinde ıslak lekeler bırakmış, onu adeta sokağa atılmış bir köpek gibi perişan göstermişti.

Wei Yan, alçak bir masanın ardında oturuyordu. Bu dondurucu gecede bile üzerinde ince bir bez kıyafet vardı. Yaşlı ama hala diri olan eliyle fırçasını tutmuş, önündeki kağıda bir şeyler yazıyordu. Karşısındaki imparatoru sanki yokmuş gibi sayıyordu.

Qi Sheng ise artık bunu umursayacak durumda değildi. Yılbaşı gecesinin karı mı çok soğuktu yoksa planın suya düşmesinin verdiği korku mu daha büyüktü bilinmez, konuşurken sesi titriyordu: "Başbakan, kurtar beni, kurtar! Xie Zheng beni öldürmek istiyor!"

Wei Yan fırçasını durdurmadı, başını kaldırmadan sordu: "Seni neden öldürmek istesin?"

Qi Sheng, Wei Yan'a bir bakış attı: "O... On Altıncı Ağabey'in meselesini araştırıyor. Soğuk Saray'da Jia Cariye'nin yanında hizmet etmiş eski, deli bir saraylı kadını bulmuş. O deli kadın, Başbakan'ın saraydaki cariyelerle gizli ilişkisi olduğunu söylemiş!"

Bu sözler üzerine Wei Yan'ın elindeki fırça çat diye kırıldı. Başını yavaşça kaldırıp Qi Sheng'e baktı; bakışları bir ölününkinden farksızdı.

Qi Sheng o bakıştan dehşete düştü. Aslında o deli kadını Wei Yan'a karşı bir koz olarak kullanacaktı ama hemen ağız değiştirdi.

Yalan söylerken gözlerini fal taşı gibi açmıştı: "Xie Zheng o kadına gidip meseleyi teyit etmek istiyordu. Ben de bu durumun Başbakan'a zarar vermesinden korktum. Bu yüzden cariyelerle zina suçunu Xie Zheng'in üzerine yıkmak için bir plan yaptım. Her şey kusursuzdu ama bu gece o bu tuzağı bozdu..."

Hatta burnunu çeke çeke ağlamaya başladı: "Xie Zheng'in zaten kötü niyetleri vardı, beni kesin öldürecek. Ben tüm bunları Başbakan için yaptım, Başbakan beni kurtarmalı!"

Wei Yan, elindeki kırık fırçayı kenara bıraktı: "Peki, Majesteleri o deli kadının ağzından başka neler duydu?"

Bu sakin ama her zerresinde ölümcül bir tehdit barındıran ses tonu, Qi Sheng'in ağlamasını bıçak gibi kesti. Bir anlığına donakaldı.

O an, Xie Zheng ile Wei Yan'ın, bu dayı-yeğenin gölgelerinin birbirinin üzerine bindiğini hissetti.

Bölüm 153

Fan Changyu en sonunda baygınlık mı geçirdi yoksa aşırı yorgunluktan mı uyuyakaldı hatırlamıyordu. Sadece hayal meyal, nemli ve sıcak bir yağmurun onu sürekli ıslattığını, rüyasında ne kadar kaçarsa kaçsın ondan kurtulamadığını hissediyordu.

Nihayet uyandığında hava çoktan aydınlanmıştı; dış odadan hafif konuşma sesleri geliyordu.

"...Li ailesi köşeye sıkışınca her şeyi yapacaktır. Wei Yan'ın bıraktığı kozlar da bu kadar basit olmayacaktır. Gongsun'a haber verin, yola çıkabilirler."

"Emredersiniz efendim."

Ardından uzaklaşan ayak sesleri ve kapının açılıp kapanırken çıkardığı o gıcırtı duyuldu.

Xie Zheng içeri girdiğinde Fan Changyu'nun yorgana sarılmış halde oturduğunu gördü. O soğuk ve sert çehresi bir anda yumuşadı. Yatağın kenarına oturdu, kadının uykuda dağılmış bir tutam saçını usulca kulağının arkasına itti. Hareketi son derece doğal ve şefkatliydi: "Uyandın mı? Henüz erken, neden biraz daha uyumadın?"

Dün gece kar durmamıştı, bugün dışarıda iki parmak kalınlığında kar birikmişti. Odada alttan ısıtma olduğu için zerre soğuk hissedilmiyordu.

Fan Changyu doğrulduğunda üzerindeki iç çamaşırının kendisine hiç uymadığını fark etti; yaka o kadar büyüktü ki sürekli omuzlarından aşağı kayıyordu.

Göz ucuyla baktı; omuzlarından kollarına kadar her yer iz içindeydi, bakılacak gibi değildi...

Dün geceki karmaşık anılar zihnine üşüşünce hemen yakasını yukarı çekti. Xie Zheng içeri girince onu süzdü ve ilk sorusu şu oldu: "Artık iyisin, değil mi?"

Xie Zheng'in kadının saçlarını düzelten eli hala boynundaki o hassas noktadaydı. Bu soruyu duyunca siyah gözleriyle bir süre ona baktı, sonra aniden ensesinden tutup onu kendine çekti. Dudaklarına iki küçük öpücük kondurduktan sonra boğuk bir sesle, "Sen neden bu kadar can yakacak kadar tatlısın?" dedi.

Fan Changyu'nun o net bakışlı gözleri dürüstçe ona dikildi: "Dün gece kan kusana kadar dayanmıştın ya..."

Xie Zheng kadını dokunmaktan çok hoşlanıyor gibiydi; parmak uçlarıyla ensesini hafifçe okşayarak sordu: "Eğer kan kusmasaydım, bana yine de bu kadar müsaade eder miydin?"

Bilincini kaybettiği o son anlar çok utanç vericiydi; Fan Changyu bunu fiziksel dayanıklılıkta yenilmek olarak görüyor ve gururuna yediremiyordu. Mahcubiyetle başını eğip konuyu değiştirdi: "Biraz acıktım."

Xie Zheng onun bu halini görünce gözlerinde karanlık bir parıltı geçti. "Mutfakta yemekler hazır bekliyor, getirmelerini söyleyeyim," dedi.

Fan Changyu başıyla onayladı ama Xie Zheng dışarı çıkmadı. Yatağın önünde diz çöktü, kadının iki elini kavrayıp dudaklarına götürdü ve öptü. Bakışları son derece ciddiydi: "Seninle böyle bir beraberlik yaşamak aslında sana karşı bir haksızlık. Her şey durulduğunda, sana dünyada eşi benzeri olmayan bir düğün yapacağım."

Fan Changyu'nun geniş gönüllü oluşundan mı yoksa onca şey yaşadıktan sonra toplumsal kuralları artık pek takmamasından mı bilinmez; Xie Zheng'in bu vaatleri aslında onun için o kadar da hayati değildi.

Ancak adamın bunu bu kadar ciddiyetle söylemesi, kalbinde küçük bir taşın durgun suya atılması gibi halka halka yankılar uyandırdı.

Bu değer görme, bu el üstünde tutulma hissi; ona önündeki yol ateşten bir deniz olsa bile bu adamla birlikte yürüyebileceği cesaretini veriyordu.

Bu yüzden Xie Zheng'in başını tuttu, eğilip alnına kocaman bir öpücük kondurdu. Yüzü kıpkırmızıydı ama gözleri ışıl ışıldı: "Bana haksızlık etmedin. Ben Xie Zheng ile evleneceğim ama Yan Zheng benim evime iç güveyi olarak girdi bir kere."

Xie Zheng bir şey demeyince, yüzü kızararak ona dik dik baktı: "Henüz boşanmadık, sakın inkar etmeye kalkma."

Xie Zheng kadının bileğini sımsıkı tuttu, bir süre sonra başını kaldırıp sordu: "Hala canın yanıyor mu?"

Fan Changyu önce şaşırdı, sonra Xie Zheng'in neyi sorduğunu anlayınca kulaklarına kadar kızardı. Öfkeyle bir yumruk savurdu: "Defol!"

Xie Zheng yumruğu yese de kızmadı; kadının elini havada yakalayıp onu yorganın içine bastırarak iyice öptü. Sonra o yumruk yaptığı elini de öptü; gözlerinde ve dudaklarında saklayamadığı bir neşe vardı: "Yemeğini yedikten sonra biraz daha uyu. Ben işleri hızlandırmak için bazı düzenlemeler yapacağım, akşam seni karargaha bırakırım."

Fan Changyu nefesi henüz düzene girmemişti, adamın bir şeyler planladığını duyunca uyandığında duyduğu konuşmaları hatırladı.

"Li ailesinde yine bir şey mi oldu?" diye sordu.

Xie Zheng'in dudaklarındaki gülümseme buz gibiydi: "Wei Yan tarafından oyuna getirildiler sadece."

"Li ailesinin, Wei Yan'ın isyancılarla iş birliği yaptığını kanıtlaması için ayarladığı o danışman, aslında başından beri Wei Yan'ın adamıymış. Son duruşmada aniden ifade değiştirip her şeyin Li ailesinin emriyle yapıldığını söyledi, hatta mektupları bile kanıt olarak sundu."

Fan Changyu şaşkınlık içindeydi. Geçen seferki zindan baskınından sonra Yüksek Mahkeme'nin korumasının ne kadar sıkı olduğunu biliyordu.

Li Efendi başta Wei Yan'ın tanığı öldüreceğini sanmıştı. Yüksek Mahkeme'de Wei Yan'ın adamları olduğu için Li ailesi sadece Batı

Adliyesi'ne güveniyordu. Li Efendi, Wei Yan'ın suikast yapmasından korktuğu için Denetleme Kurulu'nun da oraya girmesini sağlamış, hatta Beş Ordu Karargahı'ndan ağır muhafızlar istemişti.

Şimdi o danışmanın ifade değiştirmesi, Li Efendi'nin kendi kazdığı kuyuya düşmesi demekti.

"Li ailesinin köşeye sıkışmasından korktuğunu söylemiştin, bu yüzden miydi?" dedi.

Xie Zheng başıyla onayladı: "Dün gece Xie Üç adamlarıyla Yüksek Mahkeme'ye sızdığında, Li ailesinin adamlarının oradaki muhafızları bir bahaneyle uzaklaştırıp danışmanı öldürmeye çalıştıklarına şahit olmuşlar. Tesadüfen Li ailesinin planını bozmuşlar. Tanığı öldürüp kanıtları yok edemeyince, Li ailesi için artık tek yol ya herru ya merru demek."

Fan Changyu büyük bir şok içindeydi: "Wei Yan'ın kurnazlığı gerçekten korkutucu."

Kaşlarını çatarak devam etti: "Demek en başından beri Li ailesinin ona tuzak kurduğunu biliyordu ve Li ailesini oltaya çekmek için kasten Qi Min'e 'koz' verdi."

Xie Zheng'in çehresi karardı, gözlerini hafifçe kıstı. Sesi soğuk ve iğneleyiciydi: "O her zaman böyle değil miydi zaten? Amacına ulaşmak için her yolu mübah görür."

Fan Changyu adamın elini sıktı: "Adamların Changxin Malikane'sinin eski kahyasını da kurtardı. Onun ağzından Wei Yan ve Changxin Prensi arasındaki o kirli işleri öğrenebiliriz belki. İlahi adalet yerini bulur, elbet onu mahkum edecek bir kanıt bulacağız."

Xie Zheng kadının elini sıkıca tutan eline baktı; kalbindeki o kasvet ve öfke biraz dağıldı. Kısık bir sesle "Umarım," dedi.

...

Yemekten sonra Fan Changyu boş durmadı; Xie malikanesinin özel zindanına gidip Xie Zheng ile birlikte o kahyayı sorguladı.

Başta kahya çok inatçıydı; ne sorulsa cevap vermiyor, deli taklidi

yapıyordu.

Sonra Xie Zheng, Zhao Xun'u ve o anne-çocuğu getirtti. Kahya artık deli taklidinin işe yaramayacağını anladı ama torunu gibi bir zayıf noktası olmasına rağmen yine de ağzını açmadı.

Xie Zheng işkence emri verdi; o rüzgarda savrulan bir yaprak gibi duran yaşlı adam şaşırtıcı bir şekilde çok dirençli çıktı. Dilini ısırıp intihar etmeyi bile göze aldı ama konuşmadı. Changxin Prensi'ne olan sadakati Fan Changyu'yu gerçekten hayrete düşürmüştü.

Xie Zheng de bunu fark etmişti. Yaşlı adamın vücudu çok zayıftı; biraz daha işkence yapılırsa zindanda can verecekti. Bu yüzden psikolojik baskıya yöneldi.

Mangaldaki ateşin ışığı o karanlık ve rutubetli zindanı aydınlatıyordu. Xie Zheng rahat bir koltukta oturuyordu. Yanındaki muhafızın uzattığı sıcak çayı aldı, fincan kapağıyla çayı sakince karıştırdı. Gayet kayıtsız bir tavırla konuştu: "Oğlun mahkemede sopayla dövülerek öldürüldü. Ben ellerime bir çocuğun kanını bulaştırmayı sevmem ama sabrım da sınırlıdır. Eğer hala böyle inat edersen, yanımdaki adamların her biri deri yüzme ustasıdır. O torununun etlerini parça parça kesip köpeklere yedirirler. Söz veriyorum, iç organlarına gelene kadar çocuk hala hayatta kalır ve sana 'Dede' diye ağlayarak seslenebilir."

Sözlerini bitirince gözlerini kaldırdı; çaydan çıkan buharın arkasından yaşlı adama duygusuzca baktı.

Çocuğu kucağında tutan kadın, Xie Zheng'in bu tasvirini duyunca korkudan bayılıverdi. Yanındaki çocuk ise hala ağlayarak "Anne", "Dede" diye sesleniyordu; sanki kesime götürülecek bir kuzunun o acı feryadı gibi insanın içini parçalıyordu.

Fan Changyu, yaşlı adamın savunmasını kırmak için bu korkutmanın şart olduğunu biliyordu; kendini zorlayarak yan koltukta tepkisizce oturmaya devam etti.

Yaşlı adam torununun yerde ağlayarak annesini sarsmaya çalışmasını izlerken gözyaşlarına boğuldu. Yine de, "Deden sana kurban olsun evladım, deden sana kurban olsun ama elimden bir

şey gelmiyor..." diye mırıldanıyordu.

Xie Zheng'in gözleri sabırsızlıkla kısıldı: "On Bir."

Xie Shiyi dışarıya bir işaret verdi. Hemen ardından ağızlarından salyalar akan birkaç vahşi kurt köpeği içeri getirildi. Köpekler küçük çocuğu görünce vahşice havlamaya başladılar; çocuk korkudan çığlık çığlığa ağlıyordu.

İşkenceden her yeri kan içinde kalmış olan yaşlı adam, Xie Zheng'e doğru sürekli secde ederek ağlıyordu: "Çocuğun günahı yok, ona acısız bir ölüm verin! Prens'in üzerimde emeği çoktur, Prens olmasaydı bu aile çoktan yok olup gitmişti. Ben bu kırk yılı Azrail'den borç aldım, Prens'e ihanet etmeyeceğime yemin ettim!"

Muhafızın elindeki köpekler neredeyse çocuğa saldıracaktı ama yaşlı adam hala ağlayıp sızlayarak çocuğa hızlı bir ölüm dilemekten başka bir şey demiyordu.

Fan Changyu, Xie Zheng'e baktı. Xie Zheng bir işaret yaptı, muhafız köpekleri geri çekti.

Fan Changyu yaşlı adama döndü: "Sui Tuo'ya sadık mısın? Ama şu an sadık olduğun kişi Sui Tuo'nun soyundan değil ki? Bana deli taklidi yapma. Jizhou'da ölen kişi gerçek Sui Yuanhuai değildi; aksi halde kendi gelinin ve torununu onun cariyesi ve çocuğu gibi göstermezdin."

Yaşlı adamın ağlaması bıçak gibi kesildi. Fan Changyu'ya bakakaldı: "Az önceki sözün ne demek?"

Fan Changyu, Xie Zheng'e bir bakış attı, sonra yaşlı adama devam etti: "Yani 'sarayda bebeklerin değiştirilmesi' meselesi. On yedi yıl önceki Doğu Sarayı yangınında, Changxin Prensesi ve oğlu da oradaydı. Yangında ölen kişi gerçek Sui Yuanhuai'ydi. Yüzü yanan kişi ise Veliaht Torun'du. Bu zaten bir 'altın koza' (sahte ölüm) taktiğiydi."

Yaşlı adamın beti benzi attı, inanamıyormuş gibi sürekli, "Nasıl olur... Nasıl olur..." diye sayıkladı.

Fan Changyu devam etti: "Küçük Changxin Prensesi ve Sui

Yuanqing de onun elinde can verdi."

Yaşlı adamın beli büküldü ama gözlerinde aniden bir öfke parladı: "Prenses, büyük oğlunu korumak için intihar etmemiş miydi? Veliaht ise sizin elinizde öldü! Beni böyle yalanlarla kandıramazsınız, bu numarayı yemem!"

Zhao Xun araya girdi: "O kişinin sizin malikanenin büyük oğlu olmadığına ben şahitlik edebilirim."

Yaşlı adam ona sertçe tükürdü: "Hainin sözüne güvenilmez!"

Bu ihtiyarın inadı Fan Changyu'nun başını ağrıtmaya başlamıştı.

Zindanda kalmaktan içi daralınca Xie Zheng ile dışarı hava almaya çıktı. Yerdeki karları tekmeleyerek iç geçirdi: "Tam bir inatçı, ağzını nasıl açacağız?"

Başta Xie Zheng'in neden o ihtiyara Sui Yuanhuai'nin sahte olduğunu söylemeyip doğrudan çocukla tehdit ettiğini merak etmişti.

Şimdi anlıyordu ki; bu denli sabit fikirli ve gözüyle görmeden inanmayan biri için somut bir kanıt olmadan onu ikna etmek imkansızdı.

Gökyüzünden yine ince kar taneleri dökülmeye başladı.

Kar taneleri Fan Changyu'nun saçlarına düştü. Xie Zheng elini uzatıp karları temizlerken ona baktı: "Veliaht Torun'u kullanarak bir oyun oynamak istiyorum, razı mısın?"

Fan Changyu bir an tereddüt etti ama başıyla onayladı: "Bao-er'e zarar gelmeyecekse, gidip onu ikna ederim."

O ihtiyar, Sui ailesine olan sadakati için kendi torununun canını hiçe sayabilirdi ama Yu Bao-er'in güvenliğini asla görmezden gelemezdi.

Onun ağzını açmanın tek yolu Bao-er'den geçiyordu.

...

O gün öğleden sonra Fan Changyu gizlice karargaha gidip Yu Bao-er'i aldı. Changning bütün gün onu görmemişti; ablasının gelip sadece Bao-er'i götürdüğünü, kendisini bıraktığını görünce hemen gözyaşlarına boğuldu.

Fan Changyu ne yaptıysa Changning'i ikna edemedi. Xie Zheng'in malikanesinin güvenli olduğunu, Changning'i de götürmenin bir sorun yaratmayacağını düşündü. Teyze Zhao'ya haber verip iki çocuğu gezdirme bahanesiyle karargahtan çıkardı.

Bilmiyordu ki, bu tesadüfi karar iki çocuğu da büyük bir felaketten kurtaracaktı.

Bölüm 154

Yu Baoyu son derece anlayışlı bir çocuktu; Fan Changyu ona Sui ailesinin yaşlı kâhyasını konuşturmak için bir oyun oynayacaklarını söylediğinde, hiç ikilemeden iş birliği yapmayı kabul etti.

Zindan kasvetli ve karanlıktı. Fan Changyu, Changning'in oraya girmesine izin vermedi; Xie Qi'ye onu konakta biraz gezdirmesini tembihledi.

Yaşlı kâhyayı iyice sarsabilmek için Xie Zheng, Baoyu'nun üzerine kan lekeleriyle dolu yırtık pırtık giysiler giydirmiş, yüzüne de makyajla solgun ve bitkin bir ifade verdirmişti. Hatta çocuğun tenine, gerçeğinden ayırt edilemeyecek birkaç yara izi bile çizdirmişti.

Baoyu ile birlikte zindanda tekrar belirdiğinde, yaşlı kâhyanın tepkisi beklediklerinden de şiddetli oldu. İki eliyle parmaklıklara asılan adamın kırışıklıklarla dolu yüzünde derin bir acı belirdi: "Küçük Efendi... Küçük Efendi'ye ne yaptınız?"

Yu Baoyu, vücudundaki o sahte yaralarla parmaklıkların ardında duruyordu; bakışları boş ve dalgındı, sanki ağır işkencelerden geçmiş gibi bir hâli vardı.

Xie Zheng, elleri arkasında çocuğun hemen gerisinde dikiliyordu. Duvardaki nişten sızan kandil ışığı, Xie Zheng'in gölgesini tamamen Baoyu'nun üzerine düşürüyordu. Zindanın loşluğunda, Xie Zheng'in yakasındaki koyu altın işlemeler mum ışığında hafifçe parlıyor, o kusursuz yüz hatları her zamankinden daha soğuk ve mesafeli görünüyordu: "Öz torununun etleri lime lime edilirken umursamadın. Bakalım bu çocuğun etleri kemiğinden ayrılırken de dilin bu kadar sıkı kalacak mı?"

Bu sözleri duyan Yu Baoyu, hemen rolüne uygun şekilde titremeye başladı; o kapkara, boş gözlerine büyük bir korku yerleşti.

Yaşlı kâhya hıçkırarak parmaklıklara tutuna tutuna dizlerinin üzerine çöktü. Boğazı düğümlenmiş, sesi titreyerek yalvardı: "Dokunmayın Küçük Efendi'ye, sakın dokunmayın ona... Ne sormak

istiyorsanız sorun, bu yaşlı kulunuz her şeyi itiraf edecek..."

Kenarda duran Fan Changyu ve Xie Zheng bakıştıktan sonra, genç kadın kâhyaya sordu: "On yedi yıl önce, General Changshan'ın emri altındaki Huaihua Binbaşısı Wei Qilin, asker çağırmak için Kaplan Mührü ile Chongzhou'ya gitmişti. Chongzhou neden asker göndermedi?"

Az önce hıçkıra hıçkıra ağlayan kâhyanın sesi bu soruyu duyunca bıçak gibi kesildi. Yaşlı gözlerini kaldırıp Fan Changyu'yu süzmeye başladı.

Fan Changyu'nun bakışları anında keskinleşti: "Cevap ver!"

Xie Shiyi de tam o anda havada bir kamçı şaklattı: "Haddini bil! Generale böyle dik dik bakma cesaretini kimden alıyorsun?"

Kamçı kontrollü savrulmuştu; kâhyaya acı verecek ama ağır yaralamayacak bir darbeydi bu. Sırtına inen darbe sanki kızgın bir bıçakla kesilmiş gibi yakıcı bir acı verince, kâhyanın bedeni zangır zangır titredi. Başını öne eğip bir daha bakmaya cesaret edemedi, dudaklarından adeta bir refleksle şu kelimeler döküldü: "Bilmiyorum... Kaplan Mührü nedir, asker çağırmak nedir, ben nereden bileyim..."

Fan Changyu kaşlarını çattı, tam konuşacaktı ki Xie Zheng'in sesini duydu: "Shiyi."

Xie Shiyi, Yu Baoyu'yu kolundan tuttuğu gibi zindanın dışındaki işkence odasına götürdü. Kâhyanın bulunduğu yerden, demir kafeslerin içinde hapsolmuş, ağızlarından siyahımsı kanlar sızan aç kurt köpekleri açıkça görülüyordu. Yu Baoyu'dan gelen yürek parçalayıcı bir çığlığın ardından, kafesin içine kanlı bir et parçası atıldı. Birkaç kurt köpeği vahşice ileri atılıp eti paylaşmak için birbirine girdi.

Yaşlı kâhya sadece bu manzarayı izlerken bile öğürmeye başladı. Gözyaşları içinde feryat etti: "Kesmeyin artık! Kesmeyin! İtiraf ediyorum, her şeyi anlatacağım!"

Xie Zheng, yerde bir böcek gibi sürünen, bir yandan ağlayıp bir

yandan öğüren yaşlı adama tepeden baktı. Sesi sakin ama buz gibiydi: "Yaşlı bunak, sana bunları soruyorsam zaten pek çok şeyi öğrendiğimi biliyor olmalısın. Sorduklarım, henüz bilmediğim şeyler olmayabilir. Eğer bana tek bir yalan söylemeye cüret edersen, sadece Sui ailesinin kalıntılarını değil, o torununu da diri diri yüzdürüp köpeklere yem ederim!"

Kâhyanın yüzü kâğıt gibi bembeyaz oldu. Hem ağlıyor hem de yere kapaklanıp secde ediyordu: "Kulunuz bir daha cüret edemez, asla yalan söylemeyeceğim."

Xie Zheng ancak o zaman tekrar sordu: "Öyleyse anlat; on yedi yıl önce Chongzhou neden asker göndermedi?"

Kâhyanın çatlamış, kansız dudakları titredi: "Binbaşı Wei Qilin, Kaplan Mührü ve Wei Yan'ın bizzat yazdığı mektupla Chongzhou'ya gelmişti, bu doğru. Ancak Prens, o mührün sahte olduğunu söyledi. Prens, Chongzhou'daki tüm komutanların önünde iki parça mührü birleştirmeye çalıştı ama parçalar birbirine asla uymadı. Prens, Wei Yan'ın kötü niyetli olduğundan şüphelendi ve Wei Yan'ın suçlarını sorgulamak için Wei Qilin'i tutuklamak istedi."

Fan Changyu ve Xie Zheng'in ifadeleri aynı anda değişti.

Görünen o ki, o zamanlar Wei Yan gerçekten de sinsi planlar kurmuş, hatta Kaplan Mührü'nü bile sahtesiyle değiştirmeye cüret etmişti.

Ancak Xie Zheng hemen araya girdi: "Yalan söylüyorsun. Wei Yan'ın Wei Qilin'e verdiği ve Meng Shuyuan'ın Changzhou Kaplan Mührü ile birleşen mühürlerin hepsi gerçekti. Chongzhou'nun mührü neden sahte olsun?"

Soğuk bir emir verdi: "Shiyi."

İşkence odasından yine et kesme sesleri yükseldi. Yu Baoyu'nun "Anne!" diye feryat eden çığlığı duyuldu ve kafesteki köpeklere yeni bir kanlı et parçası daha fırlatıldı.

Yu Qianqian'ın dublörü olan anne ve çocuk da sanki işkenceyi izlemeleri için oraya getirilmişti; onların da sinir bozucu çığlıkları

zindanın duvarlarında yankılanıyordu. Kadın ve çocukların o tiz feryatları insanın kulak zarlarını tırmalıyordu.

Yaşlı kâhya perişan bir hâlde başını yere vurmaya başladı, kısa sürede alnından kanlar süzüldü. Acı içinde haykırdı: "Kesmeyin, ne olur kesmeyin! Söylediklerim tamamen gerçek! Ben sadece malikânenin kâhyasıyım, o kadar derin mevzulardan haberim yok. Wei Qilin esir alındıktan kısa süre sonra bir fırsatını bulup kaçtı. Hemen ardından Jinzhou'nun düştüğü haberi geldi. Saray, General Meng'i suçladı ve mağlubiyetin faturasını erzak nakliyesindeki aksamalara kesti..."

Kâhya hıçkırarak devam etti: "Prens ancak o zaman anladı ki, Wei Qilin Kaplan Mührü ile asker toplamaya gerçekten de Jinzhou'nun imdadına yetişmek için gelmiş. Ama Prens, General Meng'in gerçekten Luocheng'e gittiğinden emin değildi ki! Wei Yan'ın mektubu vardı ama ortada tek bir imparatorluk fermanı yoktu, üstelik Kaplan Mührü de sahteydi. Prens nasıl olur da kafasına göre asker çıkarabilirdi?"

"Jinzhou düştükten sonra Prens de büyük bir pişmanlık duydu. Hemen ordusunu toplayıp Jinzhou'nun altındaki şehirlerde savunma hattı kurdu; Kuzey Di ordusunun önünü ancak öyle kesebildi. Savaş biraz durulunca başkente gidip suçunu itiraf etmeyi düşünüyordu. Ama kısa süre sonra Doğu Sarayı'nda yangın çıktığı haberi geldi... Veliaht Prens ve eşi yanarak can vermişti. Prenses ve Büyük Efendi de felakete uğramıştı. Büyük Efendi'nin yüzünün yarısı yanmıştı..."

Yaşlı kâhya buraya geldiğinde sesi daha da kederlendi, her kelimesi adeta kan ağlıyordu: "Veliaht Prens öldü, On Altıncı Prens öldü, Doğu Sarayı ansızın alevlere teslim oldu... Prens o zaman anlamasın da ne yapsın? Prenses ve Büyük Efendi, taht kavgasının kurbanı olmuşlardı!"

"Eğer Wei Yan'ın mektubunda yazdığı gibi, önceki imparator Jinzhou'yu korumak ve On Altıncı Prens'i kurtarmak isteseydi, neden asker çağırmak için sahte bir mühür gönderdi? Yoksa o mühür, birileri tarafından kasten mi değiştirildi ki Prens asker çıkarmaya korksun ve Jinzhou faciası yaşansın?"

Fan Changyu dinledikçe ellerinin ve ayaklarının buz kestiğini hissetti, zihni bulanıyordu. Sordu: "Saray tüm suçu General Meng'e yıkıp meseleyi kapattığında, Prens Changxin neden gerçeği haykırmadı?"

Kâhyanın gözleri buğulandı: "Prens o zamanlar Kuzey Di ordusunu durdurduğu için henüz 'Prens' unvanını almamıştı. Sadece bir generaldi; tüm bunları planlayanlarla nasıl aşık atabilirdi? Eğer Wei Qilin hâlâ elinde olsaydı, belki bir şahidi olurdu ve Wei Yan'ı suçlayabilirdi. Ama başkent, Chongzhou'ya asker çağırmak için kimsenin gönderildiğini doğrudan reddetti. Hatta General Meng'in Luocheng'e gidişi bile, onun şan şöhret budalalığı yüzünden yaptığı bir hata olarak yansıtıldı. Elinde hiçbir kanıt yokken Prens gerçeği dünyaya nasıl duyurabilirdi?"

Yani...

Chongzhou Kaplan Mührü'nü Wei Yan mı değiştirmişti?

Cariyelerle iş birliği yapmış, Veliaht Prens Chengde'yi ve On Altıncı Prens'i öldürtmüş... Sırf tüm gücü elinde toplamak için mi?

Wei Yan'ın kendi anne ve babasının peşine düşmesinin sebebi, onların tüm bu suçları ispatlayabilecek yegâne şahitler olması mıydı?

Her ne kadar gerçekleri az çok tahmin etmiş olsa da, her şey böyle çıplak bir şekilde önüne serildiğinde Fan Changyu'nun başı zonkladı. İçini buz gibi bir daralma hissi kapladı; haykırıp bu yükü boşaltmak istese de buna mecali yoktu.

Fan Changyu farkında olmadan bir adım geri sendeledi. Xie Zheng hemen onun bileğini kavradı. Avucundan akan o dinmeyen sıcaklık, genç kadının buz gibi tenine işleyerek onu biraz olsun yatıştırdı.

Duvardaki nişte duran kandilin yağı tükenmek üzereydi; fitildeki ışık bir bezelye tanesi kadar küçülmüş, zindanı iyice karanlığa boğmuştu.

Solgun ışık Xie Zheng'in keskin yüz hatlarını aydınlatıyordu. Bir eliyle Fan Changyu'nun bileğini tutarken, uzun kirpikleri hafifçe

inmişti. Yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı yoktu; o kadar sakindi ki bu durum insanın yüreğine tuhaf bir korku salıyordu: "Söylediklerine göre, Prens Changxin yıllarca Chongzhou'da pusuya yatıp sonunda isyan ettiyse, tek amacı Wei Yan'ı devirmek miydi?"

Yaşlı kâhya başını salladı: "Prens'in ömrü boyunca tek dileği buydu."

Xie Zheng devam etti: "Jinzhou faciasının Wei Yan ile ilgili olduğuna dair o dedikoduları yayan da Prens Changxin miydi?"

Yaşlı kâhya hıçkırarak "Evet," dedi ve tekrar yalvarmaya başladı: "Marki Hazretleri, sorduğunuz her şeye dürüstçe cevap verdim. Ne olur, Efendi'nin o son kan bağını bağışlayın..."

Xie Zheng yavaşça gözlerini kaldırdı, bakışları soğuk ve mesafeliydi: "Söylediklerini şimdilik doğru kabul ediyorum. Ancak General Fan'ın az önce sana anlattıkları da zerre yalan değil. Sui ailesinde on yedi yıl boyunca kimliğini gizleyerek yaşayan o Büyük Efendi, Sui Tuo'nun büyük oğlu falan değil; o, bir şekilde kurtarılmış olan İmparatorluk Torunu'nun ta kendisidir."

Yaşlı kâhya donakaldı. O yorgun ve çökmüş yüzünde şaşkınlık ve şoktan başka hiçbir ifade kalmamıştı.

Xie Zheng istifini bozmadan devam etti: "Eğer Sui ailesi senin dediğin gibi bu kadar sadık ve masum olsaydı, o gün Doğu Sarayı'ndaki ziyafete katılan onca soylu varken, Veliaht Prenses neden İmparatorluk Torunu'nu koruması için özellikle Sui ailesini seçti? İmparatorluk Torunu, Prens Changxin'in eşini ve Sui Yuanqing'i gözünü bile kırpmadan öldürürken, Sui ailesinin ona yaptığı iyilikleri zerre umursamış gibi mi görünüyor?"

Bakışları, yaşlı kâhyanın üzerinde ne nefret ne de öfke barındıran, ama insanı iliğine kadar titreten bir ağırlıkla duruyordu: "Bunları gerçekten bilmiyordum..." dedi kâhya, vücudu bir süzgeç gibi titrerken.

Xie Zheng bakışlarını çekti ve soğukça ekledi: "O zamanları iyi düşün. Neleri unuttuğunu hatırla. Zira uğruna ölmeye yemin ettiğin o 'Büyük Efendi', Sui ailesini bir basamak olarak kullanıp Wei Yan'a

oyununu oynadıktan sonra, şimdi de Li ailesine güvenerek o imparatorluk tahtına oturmaya hazırlanıyor. Wei Yan devrilirse herkes bayram eder, orası kesin. Ama Sui Tuo'nun tüm ailesi onun planları yüzünden can verdi. Kendini Sui ailesine sadık biri olarak görüyorsan, intikam almak istemez misin?"

Yaşlı kâhya aldığı haberlerle tamamen sersemlemişti. Daha önce Fan Changyu'nun anlattıklarını, Zhao Xun ile iş birliği yapıp kendisini kandırmak için uydurdukları bir yalan sanmıştı.

Şimdi bildiği her şeyi itiraf etmişken Xie Zheng'in bu sözlerini duyunca, o yaşlı çehresine derin bir çaresizlik ve her şeyin bittiğine dair bir boşluk çöktü.

Xie Zheng, yaşlı adamın yüzündeki en ufak bir ifade değişimini bile kaçırmadı. Gerçekten daha fazlasını bilmediğine kanaat getirince, Fan Changyu'nun bileğini tutarak yavaş adımlarla zindandan çıktı. Yaşlı kâhya ancak o zaman kendine gelebildi; hücresinde diz çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Fan Changyu'nun yüzünde de ağır bir keder vardı.

Hücrelerin hemen dışındaki işkence odasında, Yu Baoyu ve Xie Shiyi, yan hücrelerin göremeyeceği bir köşede duruyorlardı. Masadaki tepside, yeni kesilmiş birkaç parça kanlı domuz eti duruyordu.

Az önce kurt köpeklerinin önüne atılan etler, bu tepsiden kesilmişti.

Yu Baoyu sadece o yürek burkan çığlıkları atmakla yetinmişti. Yan hücrede tutulan o anne ve çocuk ise, kâhya gibi sadece köpeklerin kafesini görebiliyorlardı. Baoyu'nun çığlıklarını duyup köpeklerin o kanlı etleri parçaladığını görünce, gerçekten çocuğun etlerinin kesildiğini sanıp dehşet içinde feryat etmişlerdi.

Yu Baoyu, Fan Changyu'yu görünce yanına koşmak istedi ama onun yüzündeki o kötü ifadeyi fark edince olduğu yerde kaldı. Sadece, "Changyu Hala," diyebildi.

Fan Changyu güçlükle başını salladı ve "Emeğine sağlık Baoyu. Sen şimdi dışarı çık, Changning ile oyna," dedi.

Yu Baoyu endişeyle bir Fan Changyu'ya, bir de yanındaki Xie Zheng'e baktıktan sonra Xie Shiyi ile birlikte zindandan ayrıldı.

Aradan onca zaman geçmesine rağmen Fan Changyu hâlâ göğsünde bir darlık hissediyordu. İşkence odasındaki masaya oturup kendine bir bardak soğuk çay doldurdu ve tek dikişte içti. Duyguları biraz olsun yatışınca ikinci bardağı doldurmak için elini uzattı ama Xie Zheng, demliği tutan elinin üzerine kendi elini koydu.

"Changyu." Sesi derinden geliyordu ve elinin üzerine kapanan o büyük avuç, ona destek olmak ister gibiydi: "Canın yanıyorsa ağla."

Babasının neden asker yardımı getiremediğine dair gerçeği duyduğundan beri Fan Changyu hep metanetli durmuştu; sadece yüzü biraz daha solmuştu.

Başını kaldırıp Xie Zheng'e baktı. İnatçı gözlerinde hafif bir kızarıklık vardı ama yine de ağlamadı. Sadece, "Büyükbabam... Babam... Hepsi suçsuzmuş," dedi.

Eskiden elinde kanıt olmadığı için bu cümleyi bu kadar kesin ve emin bir şekilde kuramıyordu. Ama artık kurabiliyordu.

Sesi gergin bir yay gibiydi ama Xie Zheng bunu duyduğunda kalbinde tuhaf bir sızı hissetti.

Genç kadını sertçe göğsüne bastırdı: "Özür dilerim."

Özür dilerim, omuzlarındaki yük benimkinden az olmamasına rağmen, gerçekler gün yüzüne çıkana kadar bunca şeyi tek başına göğüslemek zorunda kaldığın için.

Fan Changyu gözlerindeki o yakıcı hissi geri itti, yanındaki ellerini yumruk yaptı: "Büyükbabamın ve babamın on yedi yıllık lekesini ben temizleyeceğim."

Gerçek kimliğini öğrendiği andan beri bir an bile bunu düşünmekten vazgeçmemişti; sadece o zamanlar elinde hiçbir kanıt yoktu.

Kendi kendine, ne kadar zor olursa olsun bu yoldan dönmeyeceğini defalarca söylemişti.

Şimdi elinde kapı gibi kanıtlar vardı; bunca zamandır inandığı şeyleri ispatlamış, hedefine dev bir adım atmıştı. İşte bu yüzden duyguların ağırlığı altında eziliyordu.

Neden?

O Wei Yan, kendi şahsi hırsları uğruna büyükbabasının adını on yedi yıl boyunca çamura bulamıştı!

Eğer büyükbabasının onurunu iade edemezse, o koca çınar tarihe bir hain olarak geçecekti!

Yüzlerce yıl sonra bile insanlar onun adını anarken arkasından lanet okuyacaktı.

Oysa o, ömrünün büyük kısmını Büyük Yin için savaş meydanlarında tüketmiş sadık bir askerdi!

O zamanlar Prens Changxin meseleyi büyütmeye cesaret edemediği için Wei Yan da bir gözünü yummuş, anne ve babasının on altı yıl boyunca kaçak bir hayat sürmesine izin vermişti.

Ama Prens Changxin isyan edip eski defterleri açınca, Wei Yan anne ve babasının şahitlik yapmasından korkmuş ve ne pahasına olursa olsun onları öldürtmüştü!

Fan Changyu nadiren duygularına yenik düşerdi ama o an kalbindeki o öfke ve nefret dalgasını iliklerine kadar hissetti. Bu duygu, dizginlerinden boşanmış vahşi bir at gibi damarlarında koşturuyor, eklemlerini çatırdatacak kadar yumruklarını sıkmasına sebep oluyordu.

Xie Zheng, sırtındaki elinin baskısını hiç azaltmadan konuştu: "Bu senin davan olduğu kadar, benim de davam."

Bu bir teselli değildi, teselliden çok daha fazlasıydı.

Fan Changyu derin bir nefes alarak içindeki o fırtınayı bastırdı. Başını kaldırıp sordu: "Ne yapmayı planlıyorsun?"

Tam o sırada Xie Shiyi, yanına Yu Baoyu ve Changning'i de alarak aceleyle zindana girdi. Yüzünde nadir görülen bir telaş vardı;

birbirine sarılmış ikiliyi görünce geri çekilmeye vakit bulamadı, sadece gözlerini kaçırarak konuştu: "Efendim, durum kötü. Beş Ordu Karargâhı'nın askerleri Xie malikânesini kuşattı!"

Fan Changyu, çocuklar içeri girerken hemen Xie Zheng'den uzaklaşmıştı ama duydukları karşısında mahcubiyeti falan unuttu; kaşları çatıldı.

Xie malikânesini alenen kuşatmaya cüret ettiklerine göre, ya İmparator'un emriydi bu ya da birileri isyan başlatmak üzereydi ve Xie Zheng'in işlerini bozmasından korkup önce davranmışlardı.

Xie Zheng'e baktı ama adam hiç de şaşırmış görünmüyordu: "Li Taifu'nun köşeye sıkışınca bu kadar çabuk saldıracağını tahmin etmeliydim."

İstifini bozmadan Xie Shiyi'ye emretti: "Çocukları hemen gizli geçitten şehir dışına çıkar."

Ardından Fan Changyu'ya döndü.

Fan Changyu'nun bakışlarında bastırılamaz bir asalet ve cesaret belirdi: "Ben savaş meydanlarında kan dökerek rütbe kazanmış bir generalim. Karşımdakiler aynı zamanda benim de düşmanım. Sakın bana seninle birlikte saklanmamı söyleme."

O dik duruşu, o kararlı hâli güneşten bile daha parlaktı.

Kaşını kaldırışı, bakışındaki o ateş, Xie Zheng'in kalbine bir kanca gibi takılıp kaldı.

Xie Zheng, genç kadına derin bir bakış fırlattı ve sadece şunu dedi: "Peşimden gel."

Bölüm 155

Kar yağışı yüzünden hava her zamankinden erken kararmıştı.

Xie Zheng, Fan Changyu'yu çalışma odasına götürdüğünde içerisi iyice loşlaşmıştı; ancak kandiller yakılınca etraf netleşti.

Xie Zheng kitaplıktan bir harita çıkarıp masanın üzerine serdi ve parmağıyla işaret ederek Fan Changyu'ya durumu anlatmaya başladı: "Li ailesi Wei Yan'a kurdukları tuzakta başarısız olup aksine onun oyununa geldiler. Şu anki tek çareleri, tüm başkenti kontrol altına alıp İmparatorluk Torunu'nu tahta geçirerek bir şans yakalamak. Saray kapısının surları başkent surlarından aşağı kalmaz; Li ailesi zorla girmeye çalışırsa kısa sürede sonuç alamaz. Ancak Li ailesi yıllardır başkentte kök salmış durumda, Saray Muhafızları arasında onlara çalışan birileri olup olmadığını kestirmek güç."

"Wei Yan, Li ailesini bu noktaya kadar ittiğine göre mutlaka bir karşı hamlesi vardır. Fakat ben hâlâ başkentteyim; benim bu durumdan faydalanmamı engellemek için hem Li hem de Wei ailesi beni bir şekilde saf dışı bırakmaya çalışacaktır."

Fan Changyu, Xie Zheng'in analizini dinledikçe masaya dayalı ellerini daha sıkı yumruk yapıyordu. Başını kaldırıp sordu: "O yüzden mi Li ailesi önce sana saldırdı ve Beş Ordu Karargâhı'na konağı kuşattırdı?"

Xie Zheng'in dudakları hafifçe kıvrıldı ama bu gülüş gözlerine ulaşmadı: "Bu sadece açılış sahnesi."

Tam o sırada kapıda bekleyen muhafız tekrar içeri girdi: "Efendim, dışarıdaki askerler konakta arama yapmak istiyorlar. Dün gece Dali Tapınağı'ndan kaçan bir suçlunun Marki malikânesine girdiğinin görüldüğünü iddia ediyorlar."

Fan Changyu endişeyle Xie Zheng'e baktı. Xie Zheng sadece dışarıya seslendi: "O zaman onlara ilet; Xie malikânesinin kapısını kırmaya cesaretleri varsa, buyursunlar girip arasınlar."

Muhafız emri alıp çıktıktan sonra Fan Changyu sordu: "Gerçekten bir iz mi bıraktık?"

Kandil ateşi Xie Zheng'in gözlerinde oynaşıyordu ama bakışları buz gibiydi: "Wei Yan'ın beni bu işe çekme planından başka bir şey değil bu. Daha önce seninle hapishaneyi bastığımızda, Li ailesi suçluyu Wei Yan'ın kaçırdığına ikna olmuştu; belli ki Wei Yan o zamandan beri bu anı bekliyordu. Dün gece Kanlı Zırhlılar, Sui malikânesindeki o kâhyayı kaçırırken Li ailesinin susturmaya çalıştığı o danışmanı kurtardı, üstelik Li ailesi ile Qi Min arasındaki gizli mektupların yerini de öğrendik. Ellerinde böyle bir koz varken Li ailesi nasıl rahat durabilir? Şahit olsun ya da olmasın, konağı kuşatmak için bir bahane uyduracaklardı zaten."

Fan Changyu, Li ailesinin artık geri dönüşü olmayan bir yola girdiğini biliyordu. Birden aklına bir şey geldi: "Qi Min, Baoyu'nun hâlâ bizde olduğunu biliyor. Elçilik binasını da kuşatmış olabilirler mi?"

Xie Zheng başıyla onayladı: "Beş Ordu Karargâhı'nın gücüyle bir elçilik binasını kuşatmak onlar için çocuk oyuncağı."

Fan Changyu'nun kaşları çatıldı: "General Tang ve Zhao Teyzeler hâlâ oradalar..."

Xie Zheng gözlerini ona dikti: "İşte şimdi senden yapmanı istediğim şey tam da bu."

Fan Changyu'nun yüzündeki ciddiyet daha da arttı.

Xie Zheng, harita üzerinde saray kapısının yerini gösterdi: "Beş Ordu Karargâhı beş tümen ve yetmiş iki birlikten oluşur, toplam güçleri yirmi binden az değildir. Bunların dört tümeni Li ailesine hizmet edebilir ama Sol Ordu Komutanı Shen Shen benim yakın dostumdur; Shen ailesi devlete sadık, asil bir ailedir. Xie Shisun benim mühürlü nişanımı ona götürecek ve Wei Yan'ın Seçkin Nişancı Birliği'ni harekete geçirmesini engellemesini isteyecek. Ancak Li ve Wei ailelerinin dikkatini başka yöne çekecek bir yeme ihtiyacımız var. Kanlı Zırhlıları komuta etme nişanını sana çoktan vermiştim; şimdi konaktaki tüm Kanlı Zırhlıları yanına alıp elçilik binasına baskın yapacak ve Tang Peiyi ile diğerlerini oradan

çıkaracaksın."

Fan Changyu şaşkınlıkla başını kaldırdı: "Tüm Kanlı Zırhlıları ben alırsam, ya sen?"

Xie Zheng, dışarıda yağan kara baktı; bakışlarında uzun zamandır beklediği o günün gelmiş olmasının verdiği mağrur bir ifade vardı: "Tüm Kanlı Zırhlıları sana verdiğime inanmayacaklardır. Başkentte hâlâ gizli bir gücüm olduğunu sanacaklar."

Bunu söylerken dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı: "Gerçek yalan olduğunda, yalan da gerçek olur. Kim sonucu belli olmayan bir kumar için her şeyini ortaya koymaya cesaret edebilir ki?"

Fan Changyu yine de huzursuzdu: "Li ailesinin elinde sadece o dört tümen olsa bile bu on beş bin asker demek. Onlarla nasıl başa çıkacaksın?"

Xie Zheng sakince cevapladı: "Li ve Wei ailelerinin ikisi de ellerindeki tüm gücü buraya yığmayacaktır, her zaman bir yedek planları olur. En kötü ihtimalle mesele ölüm kalım savaşına dönerse, başkente getirdiğim o birkaç yüz kişilik Xie ordusu seçkinleri bile onlara dünyayı dar etmeye yeter."

Fan Changyu duyduklarını sindirmeye çalışırken aniden sordu: "Neden Seçkin Nişancı Birliği'ni durdurmaya senin adamların gidiyor da Li ailesininkiler gitmiyor?"

Xie Zheng, Fan Changyu'nun yanağına hafifçe dokundu: "Saray Muhafızları doğrudan Küçük İmparator'a bağlıdır. Wei Yan şu an İmparator ile aynı gemide olduğu için muhafızlar onun emrinde olacaktır. Üç Binler Birliği'nin seçkinleriyle birlikte sarayı bir süre savunabilirler ama Seçkin Nişancı Birliği'nin topları ve ağır silahları devreye girerse, Beş Ordu Karargâhı'nın asker sayısı ne kadar çok olursa olsun, o ateş altında sadece birer et yığınına dönüşürler."

Bir an duraksadı: "Shen Shen'i oraya göndermemin sebebi sadece birliği durdurmak değil, o ağır silahları ele geçirmek. Anladın mı?"

Fan Changyu ancak o zaman bu hamlenin ne kadar kritik olduğunu kavradı. "O hâlde General Tang'ı kurtardıktan sonra, başkentteki

mevcut tüm güçleri onun komutasına bırakacağım. Ben bizzat Batı Parkı'na gideceğim; eğer General Shen o birliği durduramazsa, ben durduracağım!"

Seçkin Nişancı Birliği'nin mühimmatı saray dışındaki Batı Parkı'nda tutuluyordu.

Xie Zheng ona uzun uzun baktı. Fan Changyu kaşlarını çattı: "Durdurabileceğime inanmıyor musun?"

Xie Zheng onu sertçe kucağına çekti: "Durduramazsan zorlama, sadece sağ salim yanıma dön."

Fan Changyu başını kaldırdı: "Bir generale söylenecek sözler değil bunlar."

Xie Zheng hafifçe eğildi, dökülen saçları gözlerinin üzerine bir gölge düşürse de o derin ve mesafeli bakışlarındaki yumuşaklığı saklayamadı: "Sen binlerce kişinin generalisin ama aynı zamanda benim eşimsin. Ben eşime tembihte bulunuyorum."

Durumun ne kadar ciddi olduğunu bilmesine rağmen Fan Changyu'nun kalbi bu sözlerle bir anlığına tekledi. Dudaklarını ısırıp ona sıkıca baktı.

"Gidiyorum," dedi.

Kapıya kadar gitmişti ki aniden geri döndü, birkaç adımda yanına varıp Xie Zheng'in yakasından tutarak onu kendine doğru çekti. Dudaklarına sert bir öpücük kondurduktan sonra, kirpiklerini indirip boğuk bir sesle konuştu: "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

Bunu söyler kapıyı açıp hızla odadan çıktı.

Xie Zheng olduğu yerde kaldı, onun uzaklaşan sırtına bakarken gözlerinde karanlık ve derin duygular belirdi: "Eğer onun tırnağına taş değerse, sizin de geri dönmenize gerek kalmaz."

Odanın gölgeleri arasından bir karaltı hızla süzülüp gitti.

Yüz kişiye bedel Kanlı Zırhlıların yolu açmasıyla, Xie malikânesinin önündeki askerleri yarmak hiç de zor olmadı. Fan Changyu

adamlarıyla birlikte kuşatmayı delip atını doğrudan elçilik binasına sürdü.

Yeni yıl olduğu için dükkânların çoğu kapalıydı. Ya herkes evine çekilmişti ya da sokaklardaki bu olağanüstü asker hareketliliğinden korkup kapılarını kilitlemişlerdi.

Büyük ve dikkat çekici bir hedef oldukları için, konaktaki askerlerin bir kısmı peşlerine düşmüştü; bu sayede ters yöne giden ulaklar fark edilmeden uzaklaşmayı başardı.

Elçilik binasının kapısı çoktan kırılmıştı. Komutan, kılıcının kabzasını tutarak bahçenin ortasında dikiliyor ve gür sesiyle bağırıyordu: "Her yeri arayın! Eğer bir erkek çocuk bulursanız, derhal katledin!"

Tang Peiyi, He Xiuqun ve diğer generaller gürültüye dışarı çıktılar. Gelenlerin Beş Ordu Karargâhı askeri olduğunu görünce hemen sert çıkışmadılar. Tang Peiyi selam vererek sordu: "Söyleyin bakalım komutan, elçilik binasına böyle baskın yapmanızın sebebi nedir?"

Askerin rütbesi Tang Peiyi'den çok daha düşüktü ama buna rağmen küstahça sırıttı: "Üç Adalet Divanı'nın soruşturması sonucunda, Dali Tapınağı'ndan kaçan o isyancı anne ve oğlunun elçilikte saklandığı tespit edildi. Burayı arama emri aldım."

Tang Peiyi dürüst ve sert mizaçlı bir adamdı; adamın bu aşağılayıcı tavrını görünce yüzü öfkeden gerildi. He Xiuqun ise her zaman daha dikkatliydi, hemen araya girdi: "Madem arama emriniz var, buyurun gösterin de bir tatsızlık çıkmasın, aramız bozulmasın."

Komutanın gösterecek bir emri yoktu, sadece kestirip attı: "Suçluları yakalayınca emri Dali Tapınağı'nda görürsünüz!"

He Xiuqun, Tang Peiyi ve Zheng Wenchang ile bakıştı; hepsinin gözünde aynı anlayış vardı.

He Xiuqun nazikçe gülümsedi: "Komutan, yapmayın... Biz başkente geldiğimizden beri İmparator'un huzuruna çıkmak dışında bu binadan adımımızı atmadık. Aranan suçlular burada nasıl saklanabilir? Mutlaka bir yanlış anlaşılma vardır. Hava buz gibi,

bırakın adamlarınız arasın, siz gelin bizimle içeride bir çay için de içiniz ısınsın."

Bunu söylerken komutanın koluna girmek için hamle yaptı.

Komutan bir an tereddüt etti, tam reddedecekti ki He Xiuqun aniden atağa kalktı. Adamın kolunu kavradığı gibi arkasına kıvırdı ve ayağına çelme takarak onu dizlerinin üzerine çökertti.

Zheng Wenchang da büyük bir uyumla kılıcını çekip adamın boğazına dayadı ve ileri atılmaya çalışan askerlere bağırdı: "Geri çekilin!"

Komutan boş bulunduğunu anlayınca dişlerini sıkarak Tang Peiyi'ye baktı: "Bırakın aradığımızı alıp gidelim, kimsenin başı ağrımasın. Eğer bu işe karışmakta ısrar ederseniz, paçayı kurtarmanız zor olur."

Tang Peiyi ona bir süre baktı ve tek kelime etti: "Bağlayın şunu!"

Hemen muhafızlar iplerle gelip adamı sıkıca bağladılar.

Tang Peiyi, He Xiuqun ve Zheng Wenchang aynı yerde kalıyorlardı; orada bir çocuk saklanmadığını Tang Peiyi çok iyi biliyordu. Fan Changyu ise başka bir avluda kalıyordu. Tang Peiyi, Fan Changyu'nun gerçekten hapishaneden birilerini kaçırıp kaçırmadığını ya da bu askerlerin Yu Baoyu'yu yakalamak için sadece bir bahane mi uydurduğunu kestiremiyordu.

Komutanı rehin alarak Fan Changyu'nun kaldığı avluya doğru ilerlediler. Etrafı talan eden askerler, liderlerinin yakalandığını görünce hamle yapmaya cesaret edemediler; sadece silahlarını doğrultup fırsat kolladılar.

Fan Changyu'nun avlusuna vardıklarında, Xie Wu'nun tek eliyle kılıç sallayarak yaşlı bir çifti koruduğunu gördüler.

Sadece tek elini kullanabiliyordu ve iki yaşlı insanı korumaya çalışıyordu; durumu hiç iyi değildi, vücudunda yaralar açılmıştı. Avludaki odaların kapıları ardına kadar açıktı, belli ki askerler çoktan içeri girip her yeri dağıtmıştı.

Tang Peiyi gürledi: "Durun!"

Xie Wu'yu kuşatan askerler komutanlarını görünce duraksayıp saldırıyı kestiler.

Tang Peiyi, He Xiuqun'a bir bakış attı. He Xiuqun hemen iki askerle ileri atılıp Zhao çiftine destek oldu, kendisi de Xie Wu'yu tutarak alçak sesle sordu: "Küçük Efendi nerede?"

Xie Wu cevapladı: "General onu gizlice götürdü."

Bu cevabı alınca He Xiuqun rahat bir nefes aldı. Dönüp komutana çıkıştı: "Biz burada İmparator'un emriyle kalıyoruz. Siz ise emirsiz arama yapıyorsunuz. Bakalım Dali Tapınağı'na gittiğimizde kim haklı çıkacak!"

Komutan hâlâ iddiasında diretiyordu: "Dali Tapınağı'ndan kaçırılan isyancının oğlu elçilikte saklanıyor. Siz isyancıları saklıyorsanız, sizin de mi niyetiniz bozuk?"

Tang Peiyi'nin sabrı taşmak üzereydi.

He Xiuqun ona sessizce onay verince, Tang Peiyi çocuğun burada olmadığını anladı. Bağlı komutanın yüzüne hafifçe vurdu ve alayla güldü: "O zaman bırakalım adamların arasın. Eğer hiçbir şey bulamazlarsa, senin bir elini ve bir ayağını burada bırakırız."

Komutan bunu duyunca etrafa bakındı, Fan Changyu'yu göremeyince bağırdı: "İsyancı kalıntısını General Fan çoktan götürdü, değil mi?"

Tam o sırada elçilik binasının dışından düzensiz ve hızlı at sesleri, ardından da kılıç şakırtıları yükseldi.

Tang Peiyi ve yanındakiler komutanı sürükleyerek ön bahçeye çıktılar. Ana kapıdan içeri bir askerin tekmeyle uçtuğunu, taş basamaklara çarpıp kan kustuğunu gördüler.

Fan Changyu, savaş kıyafetleri içinde, sırtında koca kılıcıyla içeri daldı. Tang Peiyi ve diğerlerinin komutanı rehin aldığını görünce rahat bir nefes aldı: "General Tang!"

Tang Peiyi dışarıda askerlerle çarpışan Kanlı Zırhlıları görünce hemen sordu: "Changyu kızım, neler oluyor?"

Fan Changyu arkasından saldıran bir askeri savuştururken kısa ve öz konuştu: "Li ailesi isyan başlattı!"

Tang Peiyi ve He Xiuqun'un yüzleri anında değişti.

Fan Changyu yüzündeki kan lekelerini silmeye vakit bulamadan Tang Peiyi'ye yaklaştı: "Büyük Yin'de devir değişiyor General. Sizin kararınız nedir?"

Tang Peiyi'nin sert yüzüne ağır bir ciddiyet çöktü. Bir süre düşündükten sonra Fan Changyu'ya baktı: "Marki'nin kararı nedir?"

Fan Changyu'nun çatışma sırasında alnı çizilmişti, bir damla kan çenesine doğru süzülüyordu. Bakışları keskin ve kararlıydı: "Tahttaki kişi vasıfsız bir hükümdar. Li ailesinin desteklediği kişi ise Veliaht Prens Chengde'nin soyundan gelse de, on yedi yıl boyunca Sui ailesinde Prens Changxin'in büyük oğlu kimliğiyle yaşamış biri. Li ailesi, Wei Yan'a tuzak kurmak için onunla iş birliği yaptı. Lucheng kuşatması ve He Efendi'nin ölümü hep bu yüzden oldu. Böyle biri tahta geçerse, halkın hayrına olmayacaktır."

Tang Peiyi ve diğerleri bu gerçekleri ilk kez duyuyorlardı. Şaşkınlıkları kısa sürede öfkeye dönüştü.

Chongzhou'yu boşaltıp Lucheng'i kuşatma altına alan o zehirli planı Li ailesi ve İmparatorluk Torunu mu yapmıştı yani?

Tang Peiyi sordu: "Senin yanındaki o çocuk, Veliaht Prens'in soyundan gelmiyor mu?"

Fan Changyu, "O çocuk, İmparatorluk Torunu'nun öz oğludur," dedi.

He Xiuqun rehin aldığı komutana tiksintiyle baktı: "Yani Beş Ordu Karargâhı'nın baskın yapma sebebi, İmparatorluk Torunu'nun kendi öz oğlunu öldürtmek istemesi mi?"

Fan Changyu ciddiyetle onayladı.

Tang Peiyi henüz bir şey söylememişti ama babasının ölümü yüzünden He Xiuqun'un İmparatorluk Torunu'na duyduğu nefret iliklerine işlemişti. İlk o öne çıktı: "Ben Marki'nin yanındayım, İmparatorluk Torunu'nu destekliyorum!"

Tang Peiyi, He Xiuqun'a baktı.

He Xiuqun gençler arasındaki en olgun ve ağırbaşlı olandı. Tang Peiyi'ye dönerek konuştu:

"Generalim, bu kararı sadece babamın intikamı için almıyorum. İmparatorluk Torunu bu dünyayı yönetmek istiyor ama kalbinde halka karşı zerre merhamet yok. Tıpkı Li ailesi gibi, binlerce askerin canını Wei Yan'a karşı bir koz olarak kullanmaktan çekinmiyor. Bir hükümdarda olması gereken erdemden yoksun. Kendi öz evladına bile kıyabilecek kadar gaddar birinin, bir kurttan farkı yoktur. Büyük Yin'in geleceği böyle birine teslim edilirse, Wei Yan'ın zorbalığından ne farkı kalır? Yarın bir gün Lucheng surları önünde can veren o askerlerin yüzüne nasıl bakarız?"

Zheng Wenchang da hemen Fan Changyu'nun yanına geçti. Onları diğer Jizhou generalleri izledi.

Lucheng savaşının acısı, Jizhou generallerinin kalbinde hâlâ kanayan bir yaraydı.

Tang Peiyi derin bir iç çekti ve Fan Changyu'ya baktı: "Bugünkü kararımdan ilerde pişman olur muyum bilmem ama ne Wei Yan'ın ne de Li ailesinin desteklediği o kişi o tahtı hak etmiyor. Bugün bu iş ister başarıyla bitsin ister başarısızlıkla; ben Tang Peiyi, Marki ile birlikte Büyük Yin'in kaderini değiştirmeye varım!"

Tang Peiyi de onay verince Fan Changyu'nun içindeki o büyük yük hafifledi.

Tang Peiyi'nin desteğiyle, Xie Zheng'in bu gece başkenti kontrol altına alma şansı %30 artmıştı!

Elçilik binasının dışında Kanlı Zırhlılar hâlâ askerlerle çarpışıyordu. Ansızın binanın kapısından kanlı bir kafa dışarı fırlatıldı ve taşların üzerinde yuvarlanarak durdu.

Fan Changyu'nun elindeki kılıçtan hâlâ kan damlıyordu. Meşale ışıkları altında gözlerinde avını bekleyen bir kaplanın yırtıcılığı vardı. Soğuk sesi gecenin sessizliğini yırttı: "Komutanınız Zhou Tong öldü! Eğer teslim olursanız, bu geceki suçlarınız affedilecektir!"

Başkentteki Beş Ordu Karargâhı; Merkez, Sol, Sağ, Ön ve Arka olmak üzere beş tümene ayrılırdı. En kalabalığı Merkez Tümen'di.

Çarpışan askerler o kanlı kafayı görünce duraksadılar.

Tang Peiyi hemen ekledi: "Ben Marki ile birlikte isyancıları yakalamaya gidiyorum. Eğer teslim olmazsanız, bu gece burada olan herkes isyan suçuyla yargılanacaktır."

Liderlerini kaybeden askerler, bu tehdit karşısında korkuya kapıldılar. Birbirlerine bakındıktan sonra silahlarını yere bıraktılar.

Elçilik binasındaki durum kontrol altına alınınca Fan Changyu hemen Tang Peiyi'ye döndü: "General, burası size emanet."

Tang Peiyi sordu: "Bizimle saraya gelmiyor musun?"

Fan Changyu atına atladı, rüzgâr alnındaki dağınık saçları savuruyordu: "Ben Seçkin Nişancı Birliği'nin saraya destek göndermesini engelleyeceğim."

Sadece bu cümle bile Tang Peiyi'ye yetti.

"O zaman yanına biraz daha adam al!" dedi ve aralarında Zheng Wenchang'ın da bulunduğu birkaç kişiyi ona verdi.

Fan Changyu itiraz etmedi, atının üzerinde selam vererek, "Teşekkürler General!" dedi.

Fan Changyu, Zheng Wenchang ve Kanlı Zırhlılarla birlikte Batı Parkı'na doğru dörtnala sürdü.

Tang Peiyi onların gidişini izledikten sonra teslim olan askerlere kükredi: "Düşün peşime, İmparator'u kurtarmaya gidiyoruz!"

Hava iyice kararmış, kar şiddetini artırmıştı. Koridorlardaki fenerlerin üzerine ince bir kar tabakası birikmişti.

Saçağın altındaki loş ışık, bambu gölgelerini çalışma odasının pencerelerine düşürüyordu. İçeride, masanın iki yanında karşılıklı oturan iki siluet seçiliyordu.

Biri zayıf ama vakur bir ihtiyardı; seyrek saçlarını ensesinde bir topuz yapmış, elini çenesindeki seyrek sakalında gezdiriyordu.

Diğeri ise güçlü yapılı, oturuşu bile bir çam ağacı gibi dimdik, hamleleri savaş meydanındaki gibi kararlı bir adamdı.

İkisi de sarsılmaz birer dağ gibiydi; biri huzurlu ve bilge bir zirve, diğeri ise görkemli ve sarsılmaz bir kaya.

Zayıf parmaklar beyaz bir taşı tahtaya bıraktığında, Taifu Tao karşısındakine bakıp iç çekti: "Yiyan... Bu oyunda çıkmaza girdin."

Yiyan, Wei Yan'ın mahlasıydı. Bugün tüm sarayda ona bu adla seslenebilecek tek kişi karşısındaki bu yaşlı adamdı.

Dışarıda rüzgâr esiyor, bambu gölgeleri dans ediyordu. Wei Yan elindeki siyah taşı kutusuna geri bıraktı ve sadece şunu dedi: "Belli olmaz. Belki gün ağardığında bir çıkış yolu bulunur."

Bölüm 156

Tang Peiyi ve adamları Xie malikânesine vardıklarında, ön bahçedeki binalardan birinin alevler içinde olduğunu gördüler. Gökyüzüne yükselen alevler geceyi aydınlatırken, yerdeki青 tuğlalar çoktan kana bulanmış, o kızıllık uzaklara doğru süzülüyordu.

Gece yarısı yağan iri kar taneleri bu kan gölüne düştüğü an eriyip gidiyordu.

Her yer cesetlerle doluydu. Xie Zheng, elinde uzun bir mızrakla cesetlerin ortasında dimdik duruyordu. Üzerindeki siyah zırh kurumuş kan yüzünden koyu bir kızıla bürünmüştü. Mızrağının ucundan hâlâ kan damlıyordu. Başını hafifçe öne eğmişti, ifadesi seçilmiyordu; sadece alevlerin ışığında o solgun ve keskin çenesi görünüyordu. Adeta bir savaş tanrısı gibiydi.

Arkasında, tıpkı onun gibi bir katliamdan çıkmış, üzerlerinden ölüm kokusu yayılan yüzlerce muhafız duruyordu. Karanlıkta bakıldığında birer hayaleti andırıyorlardı.

Tang Peiyi ve yanındakiler bu manzarayı görünce atlarının üzerinde kısa bir an nefeslerini tuttular.

Yerdeki kan karları eritip sokağın başına, atların ayaklarının altına kadar ulaştığında, hayvanlar bile bu ölümcül havadan korkup bir adım geri çekildiler.

Xie Zheng ancak o zaman başını kaldırıp soğuk gözlerle Tang Peiyi'ye baktı.

Tang Peiyi selam verdi: "Marki Hazretleri."

Sadece ismini seslenebildi, devamında ne diyeceğini bilemedi.

Konağın önündeki cesetlere bakılırsa, burayı kuşatanlar en az beş birliklik bir kuvvetti. Hatta ileride bir top arabası bile duruyordu; belli ki ağır silahlar bile getirilmişti. Ama hepsi Xie malikânesinin şu birkaç yüz koruması tarafından biçilmişti.

Hani Marki'nin yanında sadece sekiz yüz Kanlı Zırhlı vardı? Fan Changyu yanına yedi sekiz yüz kişi almıştı, peki bunlar kimdi?

Tang Peiyi şaşkınlıktan donakalmıştı.

Alevlerin ışığı at üzerindekilerin şaşkın yüzlerini aydınlatıyordu.

Xie Zheng ayağının dibindeki bir cesedi bir kenara itti. Kan lekeleriyle dolu yüzünde korkutucu bir sakinlik vardı: "Sadece iki bin kişiyle gelip Xie ailesinin kapısını havaya uçurmaya cüret etmişler..."

Alayla güldü: "Belli ki canlarına susamışlar."

Beş Ordu Karargâhı'nın her birliğinin asker sayısı farklı olsa da Merkez Tümen sekiz bin kişiydi. Li ailesi bu gücün dörtte birini buraya göndermişti; belli ki Xie Zheng'den çekiniyorlardı ama yine de onu hafife almışlardı.

Sokağın diğer ucundan düzensiz at sesleri ve meşale ışıkları yükseldi.

Xie Zheng'in seçkin askerleri ve Tang Peiyi'nin adamları aynı anda o yöne baktılar. Gelen birliğin başındaki general yabancıydı ama zırhından Üç Binler Birliği'ne ait olduğu anlaşılıyordu.

Xie Zheng gelenlere tepkisizce baktı. Elindeki mızrağı arkasındaki muhafıza verip bir yaylı tüfek aldı ve nişan alarak mırıldandı: "Balıkçı kavgası yaparken aradan sıyrılmak isteyenler de geldi sonunda."

Rüzgâr ve kar her yeri kaplamıştı. Boş sokaklarda uçuşan kâğıt paralar havada dans ediyor, bu yeni yıl gecesine tekinsiz bir hava katıyordu.

Sarayın kapısı önünde meşaleler geceyi gündüze çevirmişti. Siyahlar içindeki ordu meydanı doldurmuştu. Ön saftakiler, surlardan yağan oklardan korunmak için kalkanlarını başlarının üzerine siper etmişlerdi. Şehirde kale kapısını kıracak koçbaşı olmadığı için, askerler meydandaki binlerce kiloluk dev bronz kazanı kaldırıp kapıya vuruyorlardı.

Ordunun gerisinde, üzerinde turna işlemeli resmi giysisi olan Li Taifu, dalgalanan asker denizine bakıyordu. Yanında peleriniyle duran, yüzü solgun ve bakışları karanlık adama dönüp konuştu: "Saray muhafızları arasında adamlarımız var. Bu kapı bir tütsü süresi dolmadan kırılır."

Qi Min'in yüzünde belirgin bir hastalık emaresi vardı. Gözlerini hafifçe aralayıp sordu: "Marki tarafında bir hareket yok mu?"

Li Taifu ona baktı; sanki Li ailesinin planlarını sorguluyormuş gibi gelen bu soruya rağmen istifini bozmadı: "Beş Ordu Karargâhı'nın dört tümenini kendi tarafıma çektim. Marki başkente orduyla gelmedi. Yanındaki sekiz yüz atlıyı da o Meng kızı götürdü. Xie Zheng askeri deha olsa ne yazar, elinde asker yokken ne yapabilir ki?"

Qi Min'in ifadesi biraz yumuşadı.

Li Taifu hafifçe gülümsedi: "Gökbilimciler de halka fısıldamaya başladı. Son yıllardaki kuraklık ve sellerin sebebi, tahtın meşru olmayan biri tarafından işgal edilmesidir diyorlar. Halk zaten Wei Yan'ın zorbalığından bıktı. Veliaht Prens Chengde'nin itibarı hâlâ çok yüksek. Siz onun soyundansınız; tahta geçmeniz hem halkın hem de soyluların arzusudur."

Qi Min cevap vermedi ama gözleri uzaktaki ışıklı surlardaydı.

Gece o kadar yoğundu ki, yeni yıl fenerleriyle süslü saray bile onun ayakları altında eğiliyor gibiydi.

On yedi yıl... Sonunda bu yere geri dönmüştü.

Qi Min parmağındaki yeşim yüzükle oynuyordu. İfadesi donuktu ama her şeyin avucunun içinde olduğu hissi, hırsını bir yangın gibi körüklüyordu.

Gök, yer, evren...

Güneşin doğup batması bile artık umurunda değildi. O, bu dünyanın hükümdarı olmak üzereydi.

Saray kapısı o dev kazanın darbelerine daha fazla dayanamayıp

kırıldı. Beş Ordu Karargâhı askerleri bağırarak saraya daldılar. Dar koridorlarda kanlar göğe sıçradı.

Qi Min ve Li Taifu içeri girdiklerinde yerdeki muhafız cesetlerine baktılar. Qi Min alaycı bir tonla sordu: "Wei Yan onca yıl devleti yönetti, savunması bu kadar mıydı?"

Küçük İmparator'u yakalamak için önden giden general aceleyle geri döndü: "Efendim! Saray boş! Kimse yok!"

Qi Min ve Li Taifu'nun yüzleri anında değişti.

Li Taifu gürledi: "O zaman tüm sarayı arayın! Onu bulun!"

Askerler emirle dağılsa da, ikisinin de yüreğine bir korku düştü.

Sarayın savunmasının bu kadar zayıf olması, onları bir tuzağa çekmek için miydi?

Sanki bu düşüncelerini doğrularcasına, dışarıdan zırh sesleri yükseldi. Surlara çıkıp baktıklarında, meydanda iki bin kadar süvarinin dizildiğini gördüler. Hepsi tam zırhlıydı ve sıradan askerlere hiç benzemiyorlardı.

Süvari birliğinin arasından yaşlı ama vakur bir adam öne çıktı. Keskin gözlerini surdaki ikiliye dikti: "Li Xing isyana kalkıştı. Bu hainleri derhal yakalayın!"

Li Taifu'nun yüzü kâğıt gibi olsa da hâlâ pes etmemişti: "Wei bunak! Üç Binler Birliği'ndeki o bir avuç adamla Beş Ordu Karargâhı'nı durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

Wei Yan cevap verdi: "Durduramam elbet. Ama Li Taifu askerlikten anlamaz; savaş sanatında 'hile' diye bir şey vardır."

Li Taifu ne demek istediğini anlamaya çalışırken, Wei Yan bir işaret verdi. Surlarda aşağıya nişan almış olan okçular, anında yön değiştirip oklarını Li Taifu ve Qi Min'e çevirdiler.

Korumaları hemen kılıçlarını çekse de, bu ani değişim karşısında hepsi dehşete düşmüştü.

Li ailesine katılan dört tümenden ikisi aslında Wei Yan'ın adamlarıydı! Diğer iki tümen ve Li ailesinin korumaları şaşkınlık içinde birbirlerine bakakaldılar.

Li Taifu dişlerini sıkarak Wei Yan'a bağırdı: "Bu iki tümen senin miydi? Ne zamandan beri?"

Wei Yan elleri arkasında dimdik duruyordu: "Li Taifu, kendine şunu sormalısın; kendi öz torununu bile koruyamayan birine başkaları neden sadık kalsın?"

Li Taifu'nun çenesi kasıldı, yüzü bembeyaz oldu.

O ana kadar sessiz kalan Qi Min aniden kahkaha atarak alkışladı: "Güzel konuştun. Ama bakalım karın ve oğlun esir alındığında, askerlerin sana hâlâ sadık kalacak mı?"

Wei Yan soğuk gözlerle Qi Min'e baktı. İkisi daha önce karşı karşıya gelmişti; Wei Yan, Qi Min'in elinde Veliaht Prens Chengde'den kalma gizli bir suikastçı birliği olduğunu biliyordu. Bunlar son derece yetenekli ve sadece ona sadık ölümsüz savaşçılardı.

Qi Min'in yanındaki koruma sayısının azlığı, diğerlerini Wei malikânesine gönderdiğinin kanıtıydı.

Li Taifu bunu duyunca sevindi ve Wei Yan'a bağırdı: "Bakalım karını ve tek oğlunu feda edebilecek misin? Eğer bu kadar gaddarsan, tarihe bir hadım gibi geçersin ve herkes seninle dalga geçer!"

Wei Yan daha cevap vermemişti ki, soğuk rüzgârla birlikte alaycı bir ses duyuldu: "Bu gece saray pek bir... şenlikliymiş."

Meydandaki herkes arkaya baktı. Wei Yan'ın süvari birliği anında saf değiştirip mızraklarını gelenlere doğrulttu.

Xie Zheng, kanlı zırhıyla, yanında Tang Peiyi ve o birkaç yüz seçkin askeriyle ağır adımlarla meydana girdi.

Qi Min, Wei Yan'ı gördüğünde sakindi ama Xie Zheng'i görünce yüzü tamamen karardı.

Li Taifu'ya döndü: "Hani onu konakta hapsetmiştiniz?"

Li Taifu öfkeyle bağırdı: "Tang Peiyi gidip onu kurtarmış olmalı! Bu kaba saba askerleri hafife aldık!"

Gece karanlık olduğu için Xie Zheng ve adamlarının zırhlarının kan gölüne batmış gibi göründüğünü fark edememişlerdi.

Qi Min'in gözleri karardı, bir an düşündükten sonra Xie Zheng'e bağırdı: "Marki de bu şenliğe katıldığına göre, neden bizimle iş birliği yapmıyorsun?"

Xie Zheng cevap vermedi. Qi Min devam etti: "On yedi yıl önce babam ve General Xie, Jinzhou'da can verdi. Bu intikamı almak isteyen tek kişi ben değilim, değil mi?"

Xie Zheng gözlerini hafifçe kaldırdı: "Görünen o ki, Jinzhou faciasının arkasındaki gerçeği biliyorsunuz?"

Qi Min kahkaha attı: "Nasıl bilmem?"

Parmağıyla Wei Yan'ı işaret etti: "Jinzhou'nun düşmesi, halkın katledilmesi, toprakların蠻 kavmine verilmesi... Hepsi bu Wei Yan'ın Büyük Yin tahtına göz dikmek için kurduğu planın bir parçasıydı!"

Bu sözler üzerine tüm saray meydanı mezarlık gibi sessizleşti.

Oradakilerin çoğu Jinzhou gerçeğinden habersizdi. Li Taifu gibi biraz bilgisi olanlar bile Qi Min'in bu kadar emin konuşması karşısında dehşete düşmüşlerdi.

Jinzhou düştükten sonra devletin toparlanması on yıldan fazla sürmüştü. Eğer tüm bunlar gerçekten Wei Yan'ın planıysa, bin kez ölse bile azdı.

On yedi yıllık nefret sonunda patlak vermişti. Qi Min'in gözleri kan çanağına dönmüştü. Wei Yan'a bakıp sırıttı: "On yedi yıl önce sarayı kana buladığında, o iğrenç saray sırlarını kimsenin bilmeyeceğini mi sandın!"

Wei Yan hâlâ istifini bozmuyordu ama bakışları iyice sertleşti. Qi

Min’in sözünü keserek gürledi: "Saldırın!"

157. Bölüm

Saray surlarının dibinde, karaltı gibi çöken süvari alayı bir anda hareketlendi; Yan-Chi Kulesi'ndeki iki büyük ordu birimi de karşılıklı mevzi almış, her an patlamaya hazır bir gerginlikle bekliyordu.

Öğle Kapısı Meydanı'nın gerisindeki saflardan kılıçların kınından çıkma sesi yükseldi. Wei Yan başını hafifçe yana çevirdiğinde, meşale ışıklarının çelikten yansıyan o soğuk parıltısını gördü.

Xie Zheng, dudaklarının kenarını hafifçe yukarı kıvırıp elindeki dizginlerle oynadı. Gülüşü gevşek görünse de bakışları ezici bir baskı hissettiriyordu: "Bırakın devam etsin."

Gerçeğe sadece bir adım kalmıştı. Görünüşte gayet sakin ve kendinden emin duruyordu ama gözlerinin derinliklerinde sonsuz bir buz kütlesi yatıyordu.

Kalabalığın dışından yeni bir gürültü yükseldi; dörtnala gelen bir at arabası sertçe durdu. Perde hızla açıldı, gölge muhafızlar Wei Xuan ve Bayan Wei'yi arabadan dışarı sürükledi. İçlerinden biri bağırdı: "Bayan Wei ve Wei Xuan burada!"

Surlar üzerinde Qi Min'in gülüşü iyice vahşileşti. Solgunluktan damarları yeşil yeşil fırlamış eliyle soğuk sur mazgallarına tutundu. Wei Yan'a bakarak seslendi: "Tam vaktinde yetiştiler. Karın ve oğlun burada. Şunu bil ki Başvekil, adamların tek bir adım daha atarsa kelleleri uçacak!"

Bayan Wei ve Wei Xuan'ın elleri kolları sıkıca bağlanmış, ağızlarına bez parçaları tıkılmıştı. Bayan Wei, Wei Yan'a bakarken gözlerinde derin bir keder ve suçluluk vardı; bir şeyler söylemek istiyor ama sadece boğuk iniltiler çıkarabiliyordu. Durmadan başını iki yana sallıyordu.

Wei Xuan ise öfkeden gözleri kan çanağına dönmüş haldeydi. Kendini bağlayan iplerden kurtulmak için öyle bir güç harcıyordu ki boyun damarları şişmiş, derisi iplerin sürtünmesinden yer yer parçalanmıştı.

Xie Zheng, Bayan Wei'yi gördüğünde o keskin bakışlarını hafifçe kıstı; dudaklarındaki alaycı kıvrım biraz daha aşağı indi.

Wei Yan'ın yanındaki adamlar kararsızlık içinde efendilerine bakıp emir bekliyorlardı. Wei Yan sadece bir anlık sessizliğin ardından emrini verdi: "Saldırın."

Bu kez yanındaki sadık adamlar tereddüt etmedi. Bellerindeki kılıçları çekip haykırdılar: "Saldırın! Şehri alın!"

Bir anda surların üstü ana baba gününe döndü. Her biri farklı efendiye hizmet eden ordu birlikleri birbirine girdi. Surların dibindeki süvarilerin bir kısmı yeniden barikat kurulan saray kapılarını zorlamaya başlarken, bir kısmı Xie Zheng'in adamlarıyla çarpışmaya devam etti.

Qi Min, surların tepesinden aşağıda bekleyen gölge muhafıza bir işaret verdi. Muhafız, Wei Xuan'ın ağzındaki bezi çekip çıkardı. Wei Xuan gururlu ve inatçı bir karakterdi; ağzı açılır açılmaz kudurmuş bir sırtlan gibi kükredi: "Maçanız yiyorsa öldürün beni!"

Gölge muhafız onu öldürmedi. Sadece zorla diz çöktürdü ve kılıcının ucunu Wei Xuan'ın kürek kemiğinin altından içeri sokup sertçe çevirdi. Kan, bir anda giysilerini ıslatıp oluk oluk akmaya başladı.

Wei Xuan'ın acı dolu feryadı kulakları tırmalıyordu.

Muhafız kılıcı geri çektiğinde Wei Xuan artık dizlerinin üstünde duramıyordu. Yere kapaklandı; acıdan bembeyaz kesilmiş yüzünden terler boşalıyor, kirden birbirine yapışmış saçları kendi kanından oluşan bir göletin içine giriyordu.

Biraz güç topladığında dudakları titreyerek aynı şeyi fısıldadı: "Öldürün beni..."

Bayan Wei, hemen yanında başka bir muhafızın kontrolü altındaydı. Ağzı hala tıkalı olduğu için ses çıkaramıyordu. Oğluna doğru atılmak istedi ama muhafız omuzlarından bastırarak onu durdurdu. Gözleri ağlamaktan şişmiş, bayılmanın eşiğine gelmişti.

Xie Zheng tüm bunları soğuk bir izleyici gibi seyrediyordu; elindeki

mızrağı tutan parmakları iyice gerilmişti.

Surların üstünden Qi Min'in alaycı sesi yükseldi: "Başvekil'in kalbi gerçekten de demirdenmiş. Kendi öz oğlunun canı bile umurunda değil."

Sonra bakışlarını ayakta durmakta zorlanan Bayan Wei'ye çevirdi: "Ama Bayan Wei, boşuna kederlenmeyin. Ne de olsa bu, Başvekil'in kendi çocuğunu ilk öldürüşü değil."

Bu sözler durgun suya atılan dev bir kaya gibi ortalığı karıştırdı. Yan taraftaki Kıdemli Li dehşete düşerken, Xie Zheng'in bile bakışları karardı.

Wei Yan'ın başka bir çocuğu mu vardı?

O ana dek sessizliğini koruyan Wei Yan, aniden kafasını kaldırıp buz gibi bir sesle gürledi: "Kapa çeneni!"

Qi Min'in bakışları sonunda Wei Yan'a döndü. Surların üzerinden birbirlerine baktılar. On yedi yıllık bir intikamın getirdiği o vahşi tatmin duygusuyla hafifçe güldü: "Neden korkuyorsun Başvekil? O zamanlar gizlice Qinghe Sarayı'na girip de Prenses Shu ile gayrimeşru münasebet kurarken, onun karnındaki o haramzade için Jinzhou Katliamı'nı planlarken, babamı ve on altıncı amcamı ölüme sürüklerken bugünlerin geleceğini hiç düşünmedin mi?"

Qi Min'in intikam ateşi ne kadar harlıysa, Wei Yan'ın gözlerinde de o kadar saf bir öldürme arzusu vardı. Sakin bir sesle yanındakilere fısıldadı: "Bugün burada olan kim varsa... Hepsinin katli vaciptir."

Yanındaki adam bir işaret fişeği ateşledi. Fişek gökyüzüne doğru uzun bir kıvılcım kuyruğu bırakarak yükselirken, havada bir okla vurulup yere düşürüldü. Kıvılcımlar kalabalığın ortasında patladı.

Wei Yan başını arkaya çevirdiğinde Xie Zheng'i atının üstünde, elinde yayıyla gördü. Xie Zheng, gözlerinde kemik sızlatan bir nefretle ona bakıyordu: "Annemle babamı bu yüzden mi öldürdün?"

Qi Min surların tepesinde kahkahalar atıyordu: "Kendi kız kardeşini ve eniştesini öldürmek onun için nedir ki? Olaylar patlak verince, eski imparator Prenses Shu'yu cezalandırmak istediğinde; Wei Yan,

Qinghe Sarayı'nı ateşe verdi! Prensesi ve karnındaki doğmamış bebeği diri diri yakıp küle çevirdi, tüm delilleri yok etti!"

Son kelimeleri sanki her birini tek tek hançer gibi saplamak istercesine vurguladı.

Kıran kırana çarpışmanın yaşandığı saray kapısında bir anlık ölüm sessizliği oldu.

Wei Yan, ıslık çalan soğuk rüzgarın ortasında duruyordu. Dudaklarından dökülen tek kelime yine o buz gibi emir oldu: "Öldürün."

Üç tarafın orduları yeniden birbirine girdi. Qi Min, Wei Yan'ın karısının ve oğlunun canını gerçekten zerre umursamadığını görünce yüzü sertleşti. Aşağıdaki gölge muhafızlara bağırdı: "Madem Başvekil bu kadar kanı bozuk, o zaman önce karısını ve oğlunu cehenneme gönderin!"

Wei Xuan, Qi Min gerçekleri haykırdığında zaten kan gölünün içinde yere kapaklanmıştı. Uzaktaki babasının o dimdik, duygusuz silüetine bakıyordu. Yüz kasları gerildi, gözlerindeki kanlanma arttı ve bir damla yaş göz pınarından süzülüp aşağıdaki kan birikintisine düştü.

Gölge muhafızın kılıcı havaya kalktığında, artık direnme gereği bile duymuyordu.

Sadece Bayan Wei hala ona bakarak ağlıyor, ağzı tıkalı olduğu için söyleyemediği her şeyi bakışlarıyla anlatmaya çalışıyordu.

Kılıç Bayan Wei'ye doğru inerken, Xie Zheng'in mızrağı bir rüzgar gibi esti ve o muhafızı metrelerce öteye fırlattı.

Wei Xuan'a inen darbe ise, nereden geldiği belli olmayan Wei Malikanesi'nin gizli fedaileri tarafından durduruldu.

Yedi sekiz tane işaret fişeği birden gece semasına yükseldi. Artık onları okla durdurmak imkansızdı.

Merkez Ordu ve Sağ Kanat Birliği hala Li ailesinin kontrolündeydi. Merkez Ordu'nun gücü iki birliğe bedeldi. Wei Yan'ın elinde diğer

birlikler ve muhafızlar olsa da, aşağıda Xie Zheng ve Tang Peiyi gibi dişli rakipler vardı. Güçler dengelenmiş gibiydi.

Ancak sarayın içinden gelen devasa patlama sesleriyle birlikte onlarca asker havaya uçtuğunda herkes anladı: Bu kumarın kazananı, ibreyi tamamen kendine çeviren Wei Yan olmuştu.

Kıdemli Li'nin satın aldığı casusların boğazı çoktan kesilmişti. Kıdemli Li, muhafız komutanının saraydan çıkardığı topları ve ağır silahları gördüğünde Wei Yan'a doğrulttuğu parmağı titremeye başladı: "Sen... Sen Shenji Birliği'nin tüm ağır silahlarını çoktan saraya mı soktun?"

Lapa lapa kar yağarken Wei Yan, meşale ışıklarıyla aydınlanan Öğle Kapısı yolunda duruyordu. Geniş kollarının rüzgarda dalgalanmasına izin vererek konuştu: "Shenji Birliği'ni yem olarak ortaya atmasaydım, hepinizi buraya nasıl çekerdim?"

Qi Min surların tepesinde dişlerini sıktı, parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Aşağıdaki Wei Yan'a nefret dolu gözlerle bakıyordu.

Tang Peiyi ve diğerlerinin de yüzü asıldı. Xie Zheng'e sordular: "Marki, General Fan Batı Bahçesi'ne gitti, acaba o yaşlı tilkinin tuzağına mı düştü?"

Xie Zheng cevap vermedi. Gözlerinde vahşi bir öfke dalgalanıyordu. Aniden bir kükremeyle dizginlere asıldı ve mızrağını doğrultup doğrudan Wei Yan'a doğru atını sürdü. Atının geçtiği yerdeki rüzgar Tang Peiyi'nin ciğerlerini yaktı.

Tang Peiyi hemen adamlarına emir verdi: "Peşinden gidin, ona siper olun!" Sonra He Xiujun'a döndü: "Yeğenim, ben Marki ile burada o yaşlı tilkiyi oyalayacağım. Sen adamlarını alıp hemen Batı Bahçesi'ne, Changyu'nun yardımına git!"

He Xiujun bir süvariyi atından düşürürken saçları dağılmış, perişan bir haldeydi. "Eğer Wei Yan orada gerçekten bir ölüm tuzağı kurduysa, kaç kişi gidersek gidelim fayda etmez! Tek çare bu yaşlı kurdu burada indirmek, ancak o zaman General Fan'ı kurtarabiliriz!"

Tang Peiyi, ön tarafta bir savaş tanrısı gibi önüne geleni deviren ve Wei Yan'ın generallerini geri püskürten Xie Zheng'i görünce atının sağrısına bir tokat attı: "O zaman ben de Marki'ye yardıma gidiyorum!"

Tam o sırada yandan altın bir gürz savruldu. Tang Peiyi, darbeden kurtulmak için atının sırtına neredeyse boylu boyunca uzanmak zorunda kaldı. Hemen ardından ikinci bir darbe karnına doğru indi. Mızrağının sapıyla darbeyi son anda karşıladı ama ellerinden omuzlarına kadar tüm kolu uyuştu.

"General!"

He Xiujun, Tang Peiyi'nin zor durumda olduğunu görünce mızrağını havada döndürüp saldırganın hayati bir noktasına hamle yaptı. Rakip gürzüyle bu hamleyi savuşturunca Tang Peiyi bu boşluktan yararlanıp atını sürerek He Xiujun'un yanına sığındı.

Yere bir balgam tükürüp nefes nefese konuştu: "Lanet olsun, bu da kim? Onca yıldır askerim, böyle birini hiç görmedim."

Rakip, He Xiujun'un mızrağını altın gürzüyle kenara itip ters bir darbeyle mızrağın sapına vurdu. He Xiujun, atıyla birlikte birkaç adım geriye savruldu. Uyuşan parmaklarını açıp kapayarak mızrağını yeniden kavradı: "Sert kayaya çarptık."

Karşıdaki adam sadece güldü: "He Jingyuan'ın oğlu ha? Dövüş tekniğin babanın yanına bile yaklaşamaz."

He Xiujun bağırdı: "Babamı nereden tanıyorsun? Sen kimsin?"

Adam soğuk bir sesle cevap verdi: "Ölülerin ismimi bilmesine gerek yok. He Jingyuan gibi bir hainin oğlu ise adımı ağzına almaya bile layık değildir."

He Xiujun'un çenesi kasıldı. Atını mahmuzlayıp mızrağıyla tekrar ileri atıldı: "Babam ömrünü halkına adadı! Wei Yan'ın bir köpeği onu yargılayamaz! Önce seni geberteceğim, sonra da babamın intikamını almak için Wei Yan'ı öldüreceğim!"

Karşıdaki adam başını hafifçe yana eğerek mızrak darbesinden kurtuldu. Altın gürzünü yukarıdan aşağıya savurup He Xiujun'un

koluna vurdu. He Xiujun kemiklerinin çatladığını hissetti, acıyla inledi. Adam atını onun atına sertçe çarptırırken aynı anda gürzle He Xiujun'un karnına vurdu.

İç organları paramparça olmuş gibi hisseden He Xiujun, ağzından kan fışkırarak atından geriye doğru uçtu.

"Yeğenim!"

Tang Peiyi bir kükremeyle adama saldırdı ama o da çok geçmeden gürz darbesiyle atından aşağı indirildi.

Atın üstündeki adam, yerdeki Tang Peiyi ve He Xiujun'a tepeden bakarak alay etti: "İntikam mı? Ne intikamı? Eğer Başvekil yıllar önce o mülteci yığınlarının arasından He Jingyuan'ı çekip almasaydı, o hala karda kışta sokak köpekleriyle bir kap bozuk çorba için kavga ediyor olurdu. Bugünlere nasıl geldiğini sanıyorsunuz?"

He Xiujun, karnındaki dayanılmaz acıyla adama nefretle baktı ve zorlukla konuştu: "O... minnet borcunu... babam ömrünün yarısını Wei Yan'a sadakatle hizmet ederek ödedi. Wei Yan'ın... babamı öldürmeye ne hakkı vardı?"

Adam kahkaha attı: "Eğer He Jingyuan hala yaşıyor olsaydı, He ailesi bugün rütbe üstüne rütbe almak yerine, topyekun zindanda çürüyor olurdu!"

Daha fazla uzatmak istemedi. Gürzünü havaya kaldırıp He Xiujun'un canını almak için indirdi. Tam o sırada havada ağır bir metal çarpışma sesi yankılandı.

Üzerinde canavar motifleri işlenmiş uzun bir mızrak, altın gürzü havada durdurmuştu.

Adam, atının üstünde tek eliyle mızrağını tutup darbesini engelleyen o soğuk yüzlü gence baktı ve sırıttı: "Küçük Marki, yıllar içinde tekniğini epey geliştirmişsin. Büyük General Xie'nin yüzünü kara çıkarmamışsın."

Wei Yan'ın adamlarından birinin ağzından babası Xie Linshan'ın adını duymak Xie Zheng'in gözlerinde buzdan bir hançer gibi

parladı. Ama adama cevap bile vermedi, sadece Tang Peiyi'ye seslendi: "Götürün onu buradan."

Tang Peiyi ve He Xiujun yaralıydılar; burada kalarak yük olacaklarını anlayınca birbirlerine tutunarak güvenli bir yere doğru çekildiler.

Adam, Xie Zheng tarafından durdurulan gürzünü geri çekti, bileklerini esnetti. Gülen gözlerinde keskin bir öldürme arzusu vardı: "Ben Wei Sheng, haddim olmayarak bir zamanlar Marki'nin dövüş hocasıydım. Bugün öğrencimin neler öğrendiğini görmek isterim."

Wei Yan'ın yanındaki en eski fedailerden biriydi; yıllar önce ona Wei soyadı bahşedilmişti.

Sözü biter bitmez altın gürzündeki bir mekanizmaya bastı. Gürz bir anda şekil değiştirerek dokuz boğumlu altın bir kamçıya dönüştü. Demir halkalarla birbirine bağlı boğumlar, bir zehirli yılan gibi Xie Zheng'e doğru savruldu.

Xie Zheng, üzerine gelen o altın yılanı soğuk gözlerle izledi. Mızrağını bile kaldırmadı; tam yüzüne çarpacakken hafifçe yana çekildi ve aynı anda bir şimşek hızıyla kamçıyı çıplak eliyle yakaladı.

Wei Sheng kamçıyı kendine doğru çekti ama Xie Zheng'in gücünün kendisininkinden aşağı kalmadığını görünce şaşırmadı, aksine gülümsedi.

Bir sonraki anda, kamçının boğumlarından onlarca küçük altın kanca ve diken fırladı. Xie Zheng'in kamçıyı tutan eli bir anda kan revan içinde kaldı.

Dokuz boğumlu kamçı, silahlar arasında "kahpe" bir silah olarak bilinirdi. Wei Sheng'in modifiye ettiği bu kamçı ise çok daha beterdi.

Pişkin bir tavırla konuştu: "Marki'ye vereceğim son ders şudur: Kurallar sadece kurallara uyanlar içindir. Kurallara uymayanlara karşı ahlak ve kural beklemek sadece bir şakadan ibarettir."

Surların üzerinde, muhafızların ağır silah baskısıyla Kıdemli Li ve Qi Min'in adamları kısa sürede bozguna uğradı.

Qi Min'in gölge muhafızları aşağıda Xie Zheng'in de zorlandığını görünce atıldılar: "Efendimiz, sizi buradan kaçıralım! Hayatta kaldığımız sürece her zaman bir şansımız vardır!"

Yılların emeği bir gecede yerle bir olmuştu. Yeniden ayağa kalkmak kim bilir ne kadar zaman alacaktı.

Qi Min dişlerini sıktı, nefretle tek bir kelime fısıldadı: "Geri çekilin!"

Geri çekilmek diyorlardı ama aslında kaçacak yerleri kalmamıştı. Saray kapısının içindeki yollar sarılmıştı, dışarıda ise binlerce süvari bekliyordu.

Qi Min'in yanındaki korumalar birer birer düşüyordu. En yetenekli gölge muhafızlar yol açmaya çalışsa da ilerlemek imkansız gibiydi.

Kıdemli Li geride kalmıştı. Onca yıl sarayda duygularını belli etmeden yaşayan o adam, şimdi bembeyaz bir yüzle korku içinde seslendi: "Efendimiz!"

Qi Min sadece bir an arkasına baktı ve durmadan yoluna devam etti.

Toplardan birinden çıkan bir gülle, saray kapısının o dar yolunu boydan boya geçip Qi Min ve adamlarının ortasına düştü. Qi Min dünyayı sadece uğultulu bir gürültüden ibaret hissediyordu; hiçbir şeyi duyamıyordu.

En sadık gölge muhafızı bağırarak onu yana doğru itti. Sırtı soğuk ve sert sur tuğlalarına çarptığında acıyı hissetmedi bile. Kulak zarları patlama sesiyle sanki yırtılmıştı, uzun süre sadece bir çınlama duydu.

Yeniden ayağa kaldırılıp koşturulurken arkasına baktığında, devasa bir çukurun simsiyah dumanlar çıkardığını gördü. Sur duvarları parçalanmıştı. Az önce onu koruyan muhafızların çoğu ölmüştü.

Kıdemli Li'nin yüzünün yarısı yok olmuştu; sağlam kalan tarafındaki gözü hala Qi Min'in gittiği yöne bakıyordu.

Sayısız ok hala üzerlerine yağıyordu, gökyüzünü kaplayan dev bir ağ gibi.

"Kaçamıyoruz..." diye düşündü Qi Min çaresizce.

Zihni bir anda yıllar öncesine, Doğu Sarayı'nın alevler içinde kaldığı o güne gitti. Annesi onun yüzünü zorla mangaldaki korların içine bastırırken ağlayarak şöyle demişti: "Min-er, ancak böyle hayatta kalabilirsin..."

On yedi yıl önce yüzünün yarısını feda ederek hayatta kalmıştı. Bugün, hayatta kalmak için neyi feda etmesi gerekecekti?

Göğsüne bir ok saplandığında adımları sendeledi. Muhafızların dehşet dolu bakışları arasında, soğuk saray duvarına tutunarak yavaşça dizlerinin üstüne çöktü. Ağzından kanlar geliyordu ama o an tuhaf bir şekilde çok sakindi.

Boğuk bir sesle güldü: "Her şeyi planladığımı sanmıştım ama Wei ailesinin o kalpsiz yaşlı kurdu karşısında hala bir adım gerideymişim."

Muhafızların başı, sırtındaki okları kırıp bağırdı: "Nefes aldığımız sürece sizi buradan çıkaracağız!"

Qi Min sadece başını iki yana salladı. Duvarın dibine çöktü; aşağıdaki savaş sesleri şimdi kulaklarına daha net geliyordu. Başını taş korkulukların arasından aşağı uzatıp Xie Zheng'in Wei Sheng ve onlarca fedai tarafından kuşatıldığını gördüğünde acı bir gülümsemeyle fısıldadı: "Babam ve Xie Linshan Jinzhou'da ölmüştü. Kim derdi ki on yedi yıl sonra ben ve Xie Zheng yine o yaşlı kurt Wei Yan'ın ellerinde can vereceğiz."

Wei Sheng'in kamçısındaki o gizli kancalar, geri çekildiğinde deriyi ve eti kemikten söküp atacak şekilde tasarlanmıştı.

Acı Xie Zheng'in kalbine kadar işliyordu, yüzü bembeyaz kesilmişti ama tek bir inilti bile çıkarmadı. Aksine, gözlerindeki o buz gibi öldürme arzusu daha da arttı. Kamçıyı tutan elini daha da sıkılaştırdı.

Wei Sheng'in gözlerinde nihayet bir şaşkınlık belirtisi belirdi. Ancak

daha hamle yapamadan, Xie Zheng kamçıyı eline bir tur doladı ve tüm gücüyle asıldı. Wei Sheng hazırlıksız yakalanmıştı; atından sökülüp Xie Zheng'e doğru uçtu.

Ama Wei Sheng eski bir kurttu; diğer elindeki altın gürzün mekanizmasına bastı ve onu da kamçıya dönüştürüp Xie Zheng'in boynuna savurdu.

O dikenli kamçının boyna dolanması demek, kesin ölüm demekti.

Xie Zheng mızrağıyla bu darbeyi savuştururken, başka bir fedai elinde kılıçla üzerine atıldı. Xie Zheng'in mızrağı hala Wei Sheng'in kamçısına dolanmıştı; büyük bir güçle savurarak Wei Sheng'i kamçıyı bırakmaya zorladı, sonra mızrağın ucuyla diğer fedainin kılıcını durdurdu.

Tek eliyle, rakibinin iki eliyle bastırdığı kılıcı milim kıpırdatmasına izin vermiyordu.

Tüm bunlar saniyeler içinde olup bitti. Wei Sheng diğer kamçısını kaybetmişti ama fırsat kolluyordu; Xie Zheng'in hala tuttuğu diğer kamçıyı yakalayıp bir salıncak gibi üzerine atıldı, pençeye dönüştürdüğü eliyle Xie Zheng'in gırtlağına hamle yaptı.

Bu neredeyse kaçınılmaz bir ölümdü. Ama kimse Xie Zheng'in elindeki kamçıyı aniden bırakacağını tahmin etmemişti. Yarım santimlik dikenler avucunun içine derinlemesine saplanmıştı; elini aniden çekince dikenler Wei Sheng'in ağırlığıyla avucundaki eti parçalayarak geçti.

Ancak Xie Zheng, o kan revan içindeki eliyle Wei Sheng'in boğazını kusursuz bir isabetle yakaladı ve adamı tek eliyle havaya kaldırdı.

Eti o kadar çok kopmuştu ki, akan kanların arasından kırmızıya boyanmış parmak kemikleri seçilebiliyordu. Yine de yüzünde en ufak bir acı belirtisi yoktu; gözlerinde sadece buz gibi bir alaycılık vardı: "Aşağılık bir adamın elinden çıkan aşağılık oyuncaklar... Bu kadarmış demek."

Az ötede, Wei Yan'ın yanındaki adam bu manzarayı görünce yutkundu ve korkuyla efendisine baktı: "Başvekil, bakın..."

Wei Yan'ın o keskin bakışları uzun süre Xie Zheng'in üzerinde kaldı. Sonra sadece tek bir kelime söyledi: "Okçular, ateş edin."

Adam şaşkınlıkla Wei Yan'a baktı, emri hemen yerine getirmeye cesaret edemedi.

Wei Yan bakışlarını çekmedi; orada bir kaya gibi, bir çelik kütlesi gibi dimdik duruyordu. Soğuk bir sesle devam etti: "Onu onca yıl eğittim ama sadece aklı bir karış havada bir savaşçı olmuş. Bu kadarcık adamla darbe yapmaya kalkışıyorsa, kellesinin gitmesine çoktan razı olmuş demektir."

Kalabalığın arasından bir kısa ok fırladı, doğrudan Xie Zheng'in sırtına doğru gidiyordu.

"Çın!" diye bir ses duyuldu. O ok, başka bir ok tarafından havada vurulup saptırıldı.

Sokağın sonundan gelen at nalları yeri göğü inletiyordu. En önde dörtnala gelen kadın generalin zırhı kan içindeydi. Bir elinde yayı, diğerinde okuyla dizginleri bile tutmadan at sürüyordu; bakışları bir kaplan kadar vahşiydi: "Alçak yaşlı kurt!"

Kar ne zaman durmuştu bilinmez ama o puslu gökyüzünün ucunda ince bir kızıllık belirmeye başlamıştı.

Gün ağarıyordu.

Fan Changyu'nun rüzgarda savrulan saçları, şafak vaktinin o parlak ve hırçın ışığıyla parlıyordu.

Xie Zheng başını çevirip onunla göz göze geldi. İkisi de birden fazla kanlı çarpışmadan çıkmıştı; yüzlerindeki kanlar henüz kurumamıştı. Az önceki o vahşi bakışlar, birbirlerini gördükleri an hafif bir yumuşaklıkla gölgelendi.

Wei Yan, dörtnala gelen Fan Changyu'ya baktı, gözlerini hafifçe kıstı. Bir anlık sessizliğin ardından emrini yineledi: "Ateş edin."

Bu kez gelen tek bir ok değil, bir arı kovanı gibi yağan ok yağmuruydu. Fan Changyu atının üstünde dişlerini öyle bir sıktı ki neredeyse dişleri kırılacaktı.

Çok fazlaydı! Hepsini durdurmasına imkan yoktu!

Neyse ki Xie Zheng bu kez hazırlıklıydı. Wei Sheng'i fırlatıp attı, mızrağını bir pervane gibi döndürerek üzerine yağan ok yağmurunu savuşturdu.

Yere fırlatılan Wei Sheng nefes nefese ayağa kalktı. Yerden bir kılıç kapıp tekrar Xie Zheng'in sırtına doğru atıldı. Fan Changyu'nun içi gidiyordu; Xie Zheng ile arasında hala birkaç metre vardı. Elini sırtındaki okluğa attı ama okluk boştu. Sadece bağırabildi: "Dikkat et!"

"Puff—"

Keskin bir metalin ete girme sesi duyuldu. Kanlar oluk oluk akmaya başladı.

Ancak vurulan Xie Zheng değildi.

Wei Xuan, göğsünü delip geçen o kanlı kılıca şaşkınlıkla baktı. Başını kaldırıp Xie Zheng'e baktığında dudakları hafifçe kıvrıldı; yüzünde o her zamanki kibirli ve küçümseyici ifadesi vardı: "Seninle... onca yıl kardeş gibi büyüdük... ama seni hiçbir zaman... kardeşim olarak görmedim. Bugün de... öyle değil. Bu yara... annemi kurtardığın... borcun karşılığı olsun."

Sözlerini bitirir bitmez kan kusarak dizlerinin üstüne çöktü. Bakışları hala uzaktaki babası Wei Yan'a kilitliydi; gözlerinde bir evladın duyabileceği tüm o hayal kırıklığı ve sitem vardı.

Wei Yan'ın adamları tarafından ipleri yeni çözülen Bayan Wei, bu manzarayı görünce tek bir çığlık bile atamadı; olduğu yere bayılıp kaldı.

Wei Yan'ın yüzü hala bir kaya kadar sertti; gözlerinde en ufak bir duygu kırıntısı bile belirmemişti.

Wei Sheng, Wei Xuan'ın kendi elleriyle öldüğünü görünce bir an duraksadı. Uzaktaki okçular ne yapacaklarını bilemeden birbirlerine baktılar; oklar yaylardaydı ama Wei Yan yeni bir emir vermediği için ateş etmeye cesaret edemediler.

Xie Zheng, önünde diz çökmüş olan Wei Xuan'a sessizce baktı. Mızrağına dayanarak yere çömeldi ve o kan revan içindeki eliyle Wei Xuan'ın gözlerini yavaşça kapattı.

Fan Changyu atından neredeyse yuvarlanarak indi. Xie Zheng'e bir bakış attı; az önceki öfkesi ve korkusu henüz geçmemişti. Doğrudan ağır kılıcını (Modao) kaldırıp Wei Sheng'e savurdu ve kükredi: "Aşağılık herif, öl geber!"

Dehşet verici bir güce sahipti; boyundan büyük o ağır kılıcı devasa hamlelerle savuruyordu. Wei Sheng, Wei Xuan'ın ölümüyle hala şoktaydı ve elinde düzgün bir silah yoktu. Bir anlık boşlukla savunmasız kaldı ve Fan Changyu'nun baskısıyla sürekli geri çekilmek zorunda kaldı.

158. Bölüm

Shen Shen de o sırada Sol Kanat Birliği'nin adamlarıyla birlikte gelmişti. Atından iner inmez Xie Zheng'e seslendi: "Jiuheng!"

Nefes nefeseydi, mevcut duruma bir bakış attı ve yüzü asılarak konuştu: "Shenji Birliği'nin ağır silahları Batı Bahçesi'nde değilmiş!"

Emrindeki Sol Kanat askerleri, önce Shenji Birliği sonra da Kıdemli Li'nin gönderdiği Sağ Kanat Birliği ile çarpışmış ve mevcudunun neredeyse yarısını kaybetmişti. Xie Zheng'e desteğe gelirken gerçekten canlarını dişlerine takmışlardı.

"Biliyorum."

Xie Zheng ayağa kalktı. Bakışları yerdeki cesetlerin ve kanların üzerinden geçip Wei Yan'ınkilerle buluştu.

O anki bakışlarını tarif etmek imkansızdı; buz gibi, sakin ve bir o kadar da mesafeliydi.

Gün ışığı her yeri aydınlatıyordu. Islık çalan kuzey rüzgarı kar yığınlarını savuruyor, doğu ufkundaki bulutların arasından süzülen şafak ışığı imparatorluk şehrinin yarısını altın sarısı ve kırmızının tonlarına boyuyordu. Elinde mızrağıyla orada dikilirken, yüzünün kan sıçramış yarısı şafağın altın parıltısıyla kaplanmıştı. Bir tanrı kadar yakışıklı ama bir o kadar da bir savaş iblisi kadar soğuk ve korkutucu görünüyordu.

Wei Yan bir süre sessizce onunla bakıştı, sonra arkasındaki Sol Kanat Birliği askerlerine dönüp her şey kontrolü altındaymış gibi sakin bir sesle sordu: "Sadece bir Sol Kanat Birliği'nin daha gelmesinin bugünkü durumu değiştireceğini mi sanıyorsun?"

Xie Zheng başını hafifçe kaldırıp alaycı bir tavırla sordu: "Değiştirip değiştiremeyeceğini denemeden bilemeyiz, değil mi?"

Hafifçe gülümsedi: "Asıl ben şunu merak ediyorum Başvekil; kendi öz oğlunun canını bile zerre umursamadığına göre, bu makam için hangi gayrimeşru çocuğun adına savaşıyorsun?"

Wei Yan’ın o keskin bakışları bir anda buz kesti, öfkeyle bağırdı: "Hadsiz!"

Xie Zheng’in gözlerine ulaşmayan o gülüşü daha da soğudu. Mızrağını doğrudan Wei Yan’a doğrulttu: "Beni azarlamaya hakkın yok!"

Wei Yan, Xie Zheng’in sözleriyle iyice çileden çıkmış gibiydi. Kendi fedailerini öne sürmek yerine kükredi: "Kılıcımı getirin!"

Adamları hemen yaklaşık iki buçuk metre uzunluğunda devasa bir hilal kılıcı (Yanyuedao) getirdiler. Kılıcın gövdesi kadim bir görünüme sahipti; sapıyla namlusunun birleştiği yerde kararmış bir yeşil ejderha motifi işlenmişti. İlk bakışta kılıcın etrafında sanki siyah bir duman dolanıyor gibiydi, ürkütücüydü.

Normalde iki askerin ancak taşıyabildiği bu ağır kılıcı Wei Yan tek eliyle kavrayıp kaldırdı. Geniş kolları rüzgarda dalgalanırken sergilediği heybet, savaş meydanlarında ömür tüketmiş eski generallerden farksızdı.

Uzaktan bu manzarayı izleyen He Xiujun, Wei Yan’ın kılıcı tek eliyle kaldırdığını görünce sanki bir hortlak görmüş gibi şaşırdı. Tang Peiyi’ye döndü: "Tang Amca, Wei Yan dövüş sanatı biliyor muydu?"

Tang Peiyi’nin ifadesi tuhaftı: "Biliyor olması lazım. Gençlik yıllarında Büyük General Xie ile aynı seviyedeydi, o da kuzey sınırlarını korumuştu. Ama ben orduya girdiğimde baban He Efendi onun yanında çoktan rüştünü ispatlamıştı. Wei Yan sivil bürokrasi yolunu seçince, dövüş sanatlarındaki ustalığı pek duyulmaz oldu."

O sırada Wei Yan, hilal kılıcını tek eliyle tutarak soğuk bir tavırla Xie Zheng’e baktı: "Seni ben eğittim, seni terbiye etmek de benim hakkımdır!"

Xie Zheng, dev kılıcıyla üzerine doğru koşan adama bakarken yerinden kıpırdamadı. Gözlerinde nefret dolu bir soğukluk vardı. Mızrağını kavrayan parmakları sıkılaştığında, avucundaki parçalanmış etten sızan kanlar mızrağın sapını boydan boya kırmızıya boyadı.

Eskiden Wei Xuan ve yeni seçilen fedailerle birlikte Wei Sheng'den ders almıştı ama Wei Yan'dan da bizzat eğitim görmüştü.

Dövüş tekniği açısından bakıldığında, sonraki tarzı büyük ölçüde Wei Yan'dan etkilenmişti. Wei Yan'ın hamleleri tek vuruşta iş bitirmeye odaklıydı, asla gereksiz hareket yapmazdı.

Hilal kılıcı tam hayati bir noktasına inecekken Xie Zheng mızrağıyla sertçe karşı koydu.

Kılıcın namlusu ile mızrağın yan taraflarındaki bıçaklar birbirine sürtünerek kıvılcımlar çıkardı. Wei Yan bir dönüşle kılıcı ters yönden mızrağın sapına savurdu. Xie Zheng'in savurduğu tekme ise Wei Yan'ın savunma yapan dirseğine çarptı; yerdeki karlar havaya uçuştu.

Hamleler o kadar hızlıydı ki çıplak gözle seçmek neredeyse imkansızdı.

İkisinin kapışması da son derece doğrudan ve sertti; sadece kimin daha hızlı hamle yapacağı ve kimin daha acımasız olacağı üzerine bir yarıştı.

Wei ve Xie ailelerinin muhafızları iki yanda durmuş, nefeslerini tutarak bu savaşı izliyorlardı.

Tang Peiyi, Xie Zheng'in mızrağıyla Wei Yan'ın boynunu teğet geçtiği bir anda dizine vurup bağırdı: "Güzel vuruş! İndir şu yaşlı kurdu!"

Yan tarafta Wei Sheng ile boğuşan Fan Changyu da bir kükreme koyuverdi. Çeliği bile ikiye bölecek güçteki o ağır kılıç darbesi aşağı doğru inerken, Wei Sheng her ne kadar altın gürzüyle savunma yapsa da o devasa gücün etkisiyle birkaç adım gerilemek zorunda kaldı. Parmak boğumları parçalanmış, perişan bir haldeydi.

Tang Peiyi, aldığı yaraların acısını bir anlığına unutmuş gibiydi. Neredeyse kendi de kılıç çekip dalacak gibiydi, bağırıyordu: "Changyu kızım, devam et, parçala onu!"

Aşırı heyecandan neredeyse kan kusacaktı; yanındaki muhafızlar telaşla ona yardım ederken He Xiujun da sırtını sıvazlıyordu.

Fan Changyu'nun elindeki ağır kılıcın ağırlığı azımsanacak gibi değildi. O müthiş darbeden sonra normalde ikinci bir hamle için gücü kalmaması gerekirdi ama olduğu yerde bir tur dönerek vücudunun ağırlığını kılıca verdi ve bir çığlıkla tekrar indirdi.

Wei Sheng, parçalanmış parmaklarına aldırmadan altın gürzünü tekrar siper etti ama bu kez metalin kırılma sesi yankılandı.

Ağır kılıç, modifiye edilmiş altın gürzü resmen ikiye böldü. Eğer Wei Malikanesi'nin iki fedaisi son anda atılıp kılıçlarıyla darbenin hızını kesmeselerdi, Wei Sheng o tek hamleyle ortadan ikiye bölünecekti.

Fan Changyu bu darbeden sonra iyice bitkin düşmüştü; kılıcının sapına dayanarak soluklanmaya başladı.

Xie Shiyi ve adamları Fan Changyu'nun arkasında, karşıdaki fedailere diş biliyorlardı; hamle yaparlarsa karşılık vermeye hazırdılar.

Wei Sheng ağzındaki kanı tükürdü. Fedailer tarafından ayağa kaldırılırken hala Fan Changyu'ya bakıyordu: "Wei Qilin'in dölü ha?"

Korumaların desteğinden kurtulup elinin tersiyle ağzındaki kanı sildi: "Babandan daha dişli çıktın. Başvekil o zamanlar ikinizin de canını bağışlamamalıydı."

Fan Changyu'nun gözlerindeki o vahşi parıltı henüz sönmemişti. Soğuk bir sesle cevap verdi: "İlahi adalet er ya da geç tecelli eder. Wei Yan'ın anneme, babama, dedeme ve Jinzhou'da can veren on binlerce askere borcu var! Hepsini tek tek ödeyecek!"

Şafak güneşi arkasından yükselirken, etrafa yayılan o muazzam ışık insanların gözlerini kamaştırıyordu.

Wei Sheng, Meng Shuyuan'ın adını duyunca bir an sustu, bir daha konuşmadı.

Diğer yanda, Xie Zheng ve Wei Yan arasındaki kapışmada, Wei Yan yavaş yavaş yorulmaya başlamıştı.

Yaşı ilerlemişti; bu saf güç ve dayanıklılık gerektiren dövüşte vücudu artık iflas ediyordu.

Xie Zheng'in hamleleri ise gitgide daha da acımasızlaşıyordu. Mızrağıyla Wei Yan'ın sağından solundan sürekli hamleler yapıyor, her hareketi tonlarca ağırlıkta bir güç barındırıyordu. Wei Yan'ı sürekli geri çekilmeye ve savunma yapmaya zorluyordu.

Wei Malikanesi'nin fedaileri yardıma gitmek istiyorlardı ama araya girecek en ufak bir boşluk bile bulamıyorlardı.

Xie Zheng'in nefreti o kadar büyüktü ki çenesi kaskatı kesilmişti. Alaycı bir gülümsemeyle sordu; gözlerinde sadece nefret vardı: "Terbiye mi? Kimin adına terbiye ediyorsun? Jinzhou'da senin yüzünden ölen babam adına mı? Yoksa ölüme sürüklediğin annem adına mı?"

Son sorusuyla birlikte mızrağını tüm gücüyle savurdu.

Dağılmış saçlarının arasından, belki de soğuk rüzgarın etkisiyle gözlerinin hafifçe kızardığı görülüyordu.

Mızrak, Öğle Kapısı Meydanı'nın sert granit zeminine derinlemesine saplandı. Wei Yan son anda yere yuvarlanarak bu ölümcül darbeden kurtulabildi.

Fedailer hemen Wei Yan'ı ayağa kaldırıp birkaç adım geriye çektiler; Xie Zheng'e karşı tetikte bekliyorlardı.

Soğuk rüzgar ciğerlerini yakarken Wei Yan, adamlarının desteğiyle bir süre öksürdükten sonra başını kaldırıp Xie Zheng'e baktı: "Kaba kuvvet... Artık seninle bu konuda yarışamam ama bu gece sadece kaba kuvvetle bir yerlere varabileceğini sanıyorsan, bu sadece bir şakadan ibarettir!"

Sözü biter bitmez surların üstündeki ve altındaki okçular yaylarını Xie Zheng ve adamlarına doğrulttu. Muhafızlar (Jinwuwei) hatta birkaç topu surların tepesine, ateşlemeye hazır hale getirmişlerdi.

Shen Shen'in yüzü değişti; hemen Sol Kanat Birliği'nin okçularına yaylarını germeleri emrini verdi ama sayıca o kadar azlardı ki bu sadece bir çaresizlik çırpınışı gibi görünüyordu.

Wei Yan uzaktan Xie Zheng ile bakışıyordu. O an bakışlarında hem bir askerin sertliği hem de yılların yorgunluğu vardı.

Tang Peiyi yerde yarı uzanmış halde He Xiujun'a fısıldadı: "O yaşlı kurt beni deli ediyor! Eğer tüm ömrümüzü sınırlarda geçirmeseydik, başkentte biraz nüfuzumuz olsaydı, bu lafları etmeye cesaret edemezdi!"

He Xiujun öksürerek aynı çaresizliği paylaştı: "General Shen gerçek bir kahramanmış!"

Wei Yan'ın elinde Shenji Birliği'nin ağır silahları olduğunu bildiği halde kalan askerleriyle yardıma gelmesi, tek başına takdire şayan bir hareketti.

Tang Peiyi ekledi: "Bugün burada ölürsek, öteki dünyada yanımızda bir sürü kahraman olacak, bu da fena sayılmaz!"

Fan Changyu surların üzerindeki o simsiyah top namlularına ve parıldayan oklara baktı. O an içinde tuhaf bir huzur vardı; başını çevirip Xie Zheng'e baktı.

Şafak güneşi ve surlardaki meşale ışıkları yüzünde birleşmişti; kan ve barut izleriyle kaplı yüzü sert ama bir o kadar da etkileyiciydi. Gördüğü en yakışıklı hali buydu.

Batı Bahçesi'nin bir tuzak olduğunu anladığı andan itibaren buraya geldiğinde neyle karşılaşacağını zaten biliyordu.

Ölmekten korkmuyordu; sadece böyle kaybetmeyi yediremiyordu. Onca çabanın boşa gitmesini...

Ve biraz da... ondan ayrılmak istemiyordu.

Yaşlılar, insan ölünce Sırat Köprüsü'nden (Naihe Köprüsü) geçtiğini, her şeyi unutmak için o unutuş suyunu içtiğini söylerlerdi.

Xie Zheng'in yanına gidip durduğunda, bakışlarını ayırmadan elindeki kanla ıslanmış bir şeyi gizlice onun avucuna bıraktı.

Xie Zheng bunu fark etti, başını hafifçe ona çevirdi ama Fan Changyu bakmadı. Sadece fısıldadı: "Xie Zheng, insanların sonraki

hayatı olacağına inanıyor musun?"

"Ben hayaletlere ve tanrılara inanmam," dedi Xie Zheng, sesi derinden ve yavaştı.

Fan Changyu karşıdaki askerlere bakmaya devam ederek sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi dedi ki: "Ben de inanmazdım ama annemle babam öldükten sonra inanmak istedim."

Bir an duraksadı ve sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir tonda ekledi: "Eğer gerçekten bir sonraki hayat varsa... gel beni bul."

Xie Zheng aniden başını çevirdi; sadece kendisinin anlayabileceği bir ifadeyle Fan Changyu'ya baktı.

Karın ardından açan gökyüzünde güneş henüz ısıtmıyordu. Sabah rüzgarı barut ve kar kokusu taşıyordu. Her şey sustuğunda, sadece yan tarafta yanan kulenin çatırtıları duyuluyordu.

Bu ölüm sessizliğinin ortasında, sadece kalp atışları gürültüyle çarpıyordu.

Xie Zheng alakasız bir şekilde dedi ki: "Bu yaşlı adamın başka kozu kalmamış olmalı, o zaman daha fazla uzatmayalım."

Fan Changyu daha ne demek istediğini anlayamadan, Xie Zheng'in elinden bir işaret fişeği gökyüzüne fırladı.

Meydandaki herkes bu ani hareketle şaşkına döndü.

Xie Zheng, Wei Yan'a alaycı bir bakış attı: "Başvekil saray koridorlarında oyun kurmakta üstüne yoktur ama savaş taktikleri konusunda hala bir adım geridesin."

Uzaktan ağır zırhların birbirine çarpma sesi gelmeye başladı; sanki bir deniz dalgası gibi uğultulu ve devasaydı.

Herkes arkasına baktığında, üzerinde "Xie" yazılı sancaklar taşıyan devasa bir ordunun Öğle Kapısı dışındaki sokaklardan sel gibi meydana aktığını gördü. Surların tepesindeki muhafızlar yüksekte oldukları için daha uzağı görebiliyorlardı; sokakların sonu gelmeyen

o dev orduyu gördüklerinde yüzleri kireç gibi bembeyaz oldu.

Bu sadece görünen kısımdı; şehrin dış kapılarında bekleyen daha ne kadar asker olduğu belli değildi. Bu gerçekten binlerce, on binlerce asker demekti!

Shen Shen endişeden sevince geçti, Xie Zheng'e baktı: "Jiuheng, hazırlıklı mıydın?"

Xie Zheng cevap vermedi ama beyaz ipek giysiler içinde, kar beyazı tilki kürkü peleriniyle zarif bir adam elinde yelpazesiyle ordunun arasından süzülerek çıktı. Xie Zheng'i görünce ilk sözü şu oldu: "Yarım gecedir işaretini bekliyorum, şehirde paketlendiğini sanmıştım!"

Sonra yelpazesini kapatıp Shen Shen'e hafifçe selam verdi: "Shen Kardeşim, görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Shen Shen perişan bir haldeydi ama gülümsemeden edemedi: "Gongsun Kardeşim!"

Xie Zheng ise Gongsun Yin'e soğuk bir bakış attı: "Sen sadece şehirdeki curcunayı izlemek için can atıyordun, değil mi?"

Gongsun Yin, Xie Zheng'in laf sokmasına bozulmadı. Fan Changyu'ya dönüp selam verdi: "General Fan."

Fan Changyu şaşkınlık ve sevinç içindeydi: "Gongsun Efendi? Siz başından beri şehrin dışında mıydınız?"

Tang Peiyi ve He Xiujun da şoke olmuşlardı.

Tang Peiyi bir kahkaha patlattı: "Ben demedim miydim! Bizim Marki savaş dehasıdır, Wei Yan gibi bir yaşlı kurda pabuç bırakır mı hiç!"

Wei Yan'a doğru bağırdı: "Yaşlı kurt! Adamlarına söyle hemen silah bıraksınlar!"

He Xiujun da gülümsüyordu ama yaraları ağır olduğu için gülmek iç organlarını acıtıyordu; gülüşünü tutmak zorunda kaldı.

Gongsun Yin, Fan Changyu'ya hafifçe başıyla selam verdi.

Yüzündeki ve üzerindeki kanları görünce kaşlarını kaldırdı: "Görünüşe göre şehirde epey çetin bir savaş dönmüş."

Ordu hala sel gibi meydana akmaya devam ediyordu. Onlar burada rahatça konuşurken, surlardaki muhafızlar ve diğer askerler hiç de iyi durumda değildi; ellerinde oklar olsa da yüzlerinde derin bir korku vardı.

Bu sadece sayı meselesi değildi; sadece başkent kışlalarında talim yapmış askerlerin, kuzeybatı cephelerinde düşman kanı içmiş Xie ordusuyla karşı karşıya gelmesiydi. Çarpışmaya gerek bile yoktu; o ordunun yaydığı öldürme arzusu bile onları sindirmeye yetmişti.

Wei Yan'ın yanındaki danışmanlar da dehşet içindeydi. Sadece Wei Yan her zamanki gibi sakindi; kalabalığın arasından Xie Zheng'in sırtına bakıyordu.

Xie Zheng sert bir ifadeyle etrafına bakındı ve gürledi: "Li ve Wei'ye uyup isyan eden tüm askerler dinlesin! Silahlarını bırakanlar hafif cezalarla kurtulacaktır. Direnmeye devam edenler ise vatan haini sayılacaktır!"

Sesi, çeliğin çeliğe çarpması gibi meydanda yankılandı.

Herkes görüyordu; Wei Yan için yolun sonu gelmişti.

Bir muhafız elindeki kılıcı yere fırlattı; metalin taşa çarpma sesi meydanda yankılandı. Ardından silah bırakma sesleri birbiri ardına gelmeye başladı. Sanki kopan bir tespih tanesi gibi; ilki düşünce gerisi çorap söküğü gibi geldi.

Birkaç dakika içinde, meydanda Wei Yan'ı destekleyen sadece kendi fedaileri kalmıştı.

Gongsun Yin yelpazesini hafifçe sallayarak konuştu: "Başvekil, siz o yüksek makamlarda otururken akıntıya karşı kürek çekilmeyeceğini en iyi bilensinizdir. İş buraya kadar gelmişken, hala boşuna mı direneceksiniz?"

Wei Yan, Xie Zheng'e baktı; gözlerinde pek çok karmaşık duygu vardı. Sonunda sadece tek bir cümle döküldü dudaklarından: "Seni hafife almışım."

Xie Zheng soğuk gözlerle ona baktı, hiçbir şey söylemedi.

Ordu, Wei Yan ve adamlarının etrafındaki çemberi daraltırken, yanındaki fedailer kılıçlarını çekip bir yol açmaya yeltendiler ama Wei Yan hafifçe elini kaldırarak onları durdurdu.

Yanındakiler seslendi: "Başvekil!"

Wei Yan sadece dedi ki: "Bu hamlede yanıldım, tüm oyunu kaybettim."

Zırhlı muhafızlar Wei Yan ve Li partisinden kalanları zindana götürürken, dayı ve yeğen neredeyse omuz omuza geçtiler ama ikisi de tek bir kelime bile etmedi.

Bir dağ yıkılırken, başka bir dağ yükseliyordu.

Sabah güneşinin altın ışıkları imparatorluk şehrini kaplarken, askerler yaralıları tedavi etmeye ve meydanı temizlemeye başladı. Tang Peiyi ve He Xiujun gibi yaralı generaller de yakındaki tıp merkezine götürüldü.

O gecenin kanı ve kaosu, sabahın o puslu ışığında yavaş yavaş soluyor gibiydi; sadece top atışlarıyla kararmış yerler ve kuleler, bu görkemli şehrin üzerine atılmış birer yara izi gibi kalmıştı.

Xie Zheng orada sessizce dikiliyordu; bakışları yerdeydi, ne düşündüğü bilinmezdi.

Ufukta huzurlu sabah bulutları vardı; esen rüzgar biraz daha yumuşamış gibiydi. Fan Changyu'nun kulağının yanındaki saçlarını uçuşturuyordu. Fan Changyu, Xie Zheng'e döndü: "Kazandık, değil mi?"

Xie Zheng hafifçe "Hı-hı" dedi. Başını kaldırıp o harabe ama hala görkemli binalara baktı; uzun kirpiklerine sabah ışığı düşmüştü, sadece gözleri hala derin ve karanlıktı.

Her şey yerli yerine oturmuştu.

Gongsun Yin yanlarına gelip sordu: "Wei Yan için ne yapılacak?"

Xie Zheng cevap verdi: "Şimdilik kalsın."

Artık orada duracak hali kalmamıştı; bütün gecenin yorgunluğu üzerine çökmüştü. Fan Changyu'nun elini sıkıca tuttu ve Gongsun Yin'e dedi ki: "Burayı sana bırakıyorum."

Gongsun Yin onun kan içindeki haline baktı ve anlayışla cevap verdi: "Tamam, burası bende. Sen şu yaralarına baktır, bir hekim bul."

Xie Shiyi hemen bir at arabası bulup getirdi. Xie Zheng, Fan Changyu'nun elinden tutup arabaya bindi. Meydandakilerin çoğu dağılmıştı, pek kimse onları fark etmedi; fark edenler de zaten Xie Zheng'in adamlarıydı, bir şey demeye cesaret edemezlerdi.

Fan Changyu'nun bazen jetonu geç düşerdi; arabaya bindiğinde hala soruyordu: "Gongsun Efendi'nin getirdiği ordu herhalde yirmi bin kişi vardır. Dün onlara haber verdiğini söylemiştin ama bir günde o kadar ordunun başkente girmesi imkansız. Demek ki başından beri şehrin yakınlarındalarmış. Bana daha önce söyleyemeyeceğini dediğin şey bu muydu?"

Xie Shiyi arabayı hızlı sürüyordu; araba sallandıkça güneş ışığı içeri sızıyordu. Fan Changyu perişan bir haldeydi ama o altın ışığın altındaki bakışları her zamankinden daha duru ve temizdi.

Xie Zheng elini onun yanına dayadı, sessizce ona baktı. Gözleri kapkaraydı. Cevap vermek yerine elindeki şeyi havaya kaldırıp sordu: "Bu nedir?"

Fan Changyu, onun avucundaki o kanla birbirine yapışmış şeye bakınca utancından ne yapacağını şaşırdı. Neyse ki yüzü kirden ve kandan görünmüyordu da kızardığı pek belli olmuyordu.

Hafifçe öksürüp başını çevirdi: "Saç."

Xie Zheng'in nefesi bir anda ağırlaştı; gözlerini ondan ayırmıyordu.

Fan Changyu onun bakışlarının altında ezildiğini hissetti. Dudaklarını büzdü, o saç tutamını kestiği andaki duygularını hatırlayınca biraz da hüzünlendi. Kendini koyverip dedi ki: "Duymuştum ki, saçlarını birbirine bağlayanlar gerçek karı koca

olurmuş. Batı Bahçesi'nde tuzağa düştüğümüzü anlayınca, seni bulmaya gelmenin neredeyse kesin ölüm olduğunu düşündüm ve o saç tutamını kestim. Biz tören yaptık, sahte de olsa göğe ve yere söz verdik ama hiç saç bağlamamıştık. Eğer bu hayat gerçekten bu kadarsa, saçlarımızı bağlayalım da en azından bir parça karı koca olmuş olalım istedim."

Xie Zheng'in sıcak nefesi Fan Changyu'nun yüzüne çarpıyordu. Boğuk bir sesle sordu: "Kesin ölüm olduğunu bildiğin halde beni bulmaya geldin... hiç korkmadın mı?"

Fan Changyu dedi ki: "Korktum tabii. Ama düşmanım oradaydı, sen de oradaydın, nasıl gitmeyebilirdim?"

Elini kaldırıp onun yüzüne dokundu; Wei Yan'ın attırdığı o okları hatırlayınca hala içi ürperiyordu: "İyi ki de gitmişim."

Xie Zheng, ona "Sen gelmesen de bana bir şey olmazdı" demek istiyordu; onu tehlikeden uzak tutmak için göndermişti, Wei Yan ile o kadar süre oyalanmasının sebebi de bir açık vermemekti ama o an hiçbir şey diyemedi.

Kalbi hem acıyla dolmuştu hem de sanki sıcak bir suyun içinde eriyor gibiydi. Başını eğdi, elini sıkıca tuttu. Nefesi gitgide ağırlaşıyordu; başını tekrar kaldırdığında bakışları tuhaf bir şekilde vahşileşmişti.

Fan Changyu o bakıştan ürktü, yine nerede hata yaptığını düşünürken araba durdu. Dengesi bozulup kucağına düştü. Dışarıdan Xie Shiyi'ın sesi geldi: "Efendim, Generalim, malikaneye geldik."

Xie Zheng, Fan Changyu'yu kolundan tutup arabadan indirdi ve hızla ana odaya doğru yürüdü.

Xie Shiyi bu manzarayı görünce, aslında malikanenin hekimini çağırmaya gidecekti ama adımları yavaşladı. Utançla ensesini kaşıdı.

Şimdi hekimi çağırmalı mıydı, çağırmamalı mıydı?

Odaya girer girmez Xie Zheng kapıyı ayağıyla kapattı. Fan

Changyu'yu sedire yatırdı; aralarında sadece on-on beş santim kalacak kadar üzerine eğildi. Nefesleri birbirine karışıyordu. Üzerindeki kan kokusu Fan Changyu'nun duyularını uyarıyordu. Onu öpecek gibiydi ama aniden kalkıp gitti. Nereden bulduysa bir hançer getirdi, kendi saçından bir tutam kesti ve Fan Changyu'nun o kanlı saç tutamıyla kördüğüm yaparak birbirine bağladı.

Sesi çok derinden ve boğuk geliyordu: "Saçlar bağlandı, artık karı kocayız; sevdamız baki, şüphemiz yok. Yaşarsak el ele döneriz, ölürsek sonsuz bir özlemle bekleriz. Ben düğün günü saçlarımızı bağlarız sanmıştım, sen bana erken verdin; artık geri vermem." ①

Fan Changyu onun o sert bakışlarına baktı; içinde büyük bir mutluluk olsa da bir anda boğazı düğümlendi, gözleri doldu. Ona dik dik bakıp dedi ki: "Kim geri vermeni istedi ki?"

Xie Zheng sadece bir an ona baktı ve sonra tekrar eğilip onu öptü; hem vahşi hem de tutkuluydu.

Az önce büyük bir savaştan çıkmışlardı, kanları hala kaynıyordu. Onun canını tehlikeye atıp kendisini kurtarmaya gelmesi, sonraki hayat için verdiği söz... Göğsündeki o devasa aşk dalgası, damarlarında cızırdayarak akan kanla birlikte tüm vücuduna yayılıyor, bir çıkış yolu arıyordu.

O karmaşanın içinde, kanlı zırhlar dış odadan iç odadaki sıcak su havuzunun kenarına kadar her yere saçıldı. Buharın içinde, Fan Changyu havuzun kenarına yaslanmış, Xie Zheng'in o kan revan içindeki elini merhem ve sargı bezleriyle sararken; Xie Zheng diğer eliyle onun belini sıkıca kavramıştı. Suyun yüzeyi titriyor, saç dipleri terden sırılsıklam olmuştu ama o derin ve karanlık bakışlarını ondan ayırmıyor, gözünü bile kırpmaya kıyamıyordu.

Fan Changyu dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı; gözlerinde buğulu bir ıslaklık vardı, boynu ter içindeydi. Birkaç kez sargı bezini suya düşürecek gibi oldu.

Sonunda elini sarabildiğinde, Xie Zheng onun ensesinden tutup tamamen göğsüne yaslanmasını sağladı. Hareketlerinde hiç acıma yoktu, bakışları ise dipsiz bir kuyu gibiydi.

Fan Changyu sonunda dayanamayıp başını omzuna yasladı; hayal meyal kulağına fısıldadığını duydu: "Changyu... karım."

İnce damarlarında akan kan hala huzursuzca kıpırdıyordu ama bu sıcaklığın içinde, en uç noktadaki huzuru ve şefkati bulmuştu.

159. Bölüm

Fan Changyu, malikaneye döndüklerinde karın yeni durduğunu hatırlıyordu; uyandığında ise pencereyi açar açmaz dışarıda tekrar kar yağdığını gördü.

Uykusunu iyi almış olmalıydı; vücudunda biraz kırgınlık olsa da zihni pırıl pırıldı.

Karnı da epey acıkmıştı.

Fan Changyu alışık olduğu üzere sandıktan kendi giysilerini aramaya gitti ama en dibe kadar baksa da hep dış kaftanlar vardı, onlara uygun iç çamaşırları yoktu.

Yatağın perdeleri, kaslı bir kol tarafından aralandı; koldan omuza kadar her yer hafif kırmızı tırnak izleriyle kaplıydı, omzunda ise hayal meyal bir diş izi görünüyordu. Adamın yeni uyanmış sesi boğuk ve kalındı: "Biraz daha uyumayacak mısın?"

Fan Changyu dürüstçe, "Acıktım," dedi.

Xie Zheng hafifçe gülmüş olmalıydı; giysilerini omuzlarına atıp ayağa kalktı. Karın kasları belirgindi, geniş omuzlarındaki tırnak izleri daha fazlaydı. O zırhı giyerken bulaşan kanların çoğu başkalarına aitti; kendi vücudundaki en ağır yara, avucundan kopan o deri parçasıydı.

Zihninde o karışık anılar canlanınca Fan Changyu başını eğip bakmaya cesaret edemedi. Sadece onun, "Yemek getirmelerini söyleyeyim," dediğini duydu.

Fan Changyu o zaman sordu: "Burada benim başka giysim var mı?"

Xie Zheng ona döndü.

Fan Changyu dedi ki: "Sandıkta sadece dış kaftanlar var."

Daha önce suya düştüğünde ıslanan iç çamaşırlarını idareten giyebilirdi ama bu seferkiler kanla sırılsıklam olmuştu; idare edecek

hali kalmamıştı. Şu an üzerindeki bile ondan ödünç aldığı bir şeydi.

Xie Zheng, "Henüz hazırlatmadım, şimdilik benimkileri giy, sonra bir takım getirtirim," dedi.

Fan Changyu bunda bir tuhaflık görmedi; düşündü, galiba başka çaresi yoktu, o yüzden başıyla onayladı.

Eli çabuk hizmetçiler hemen dış odaya yemekleri dizdiler. Fan Changyu kısa bir temizliğin ardından sofraya oturdu ve ancak üç kase yedikten sonra durabildi.

Kar yağdığı için hava griydi, saati kestirmek zordu. Yemekten sonra Fan Changyu, Xie Zheng'in odasındaki kum saatine bakıp kaşlarını çattı: "Daha öğle vakti geçmedi mi?"

Saraydan döndüklerinde sabahın körüydü (Chen saati). Sonra o bir sürü gürültü patırtı çıkarmıştı. Fan Changyu epey uzun uyuduğunu sanıyordu; sadece iki saat mi (iki Shichen) geçmişti?

Xie Zheng çay içiyordu, bunu duyunca eliyle ağzını kapatıp hafifçe öksürdü; o mağrur yüzünde nadir görülen bir mahcubiyet belirdi: "Bugün ayın ikisi."

Fan Changyu o koca gözlerini kırpıştırarak bir iki saniye donup kaldı; durumu anlayınca bir anda yüzü asıldı.

Ne iki saati, resmen bir gün bir gece geçmişti!

Li ve Wei partileri temizlenmiş, küçük imparator ortadan kaybolmuştu; her yer iş güç kaynarken bu adam hala burada keyif çatabiliyordu!

Xie Shiyi bir yığın belgeyle Xie Zheng'i bulmaya geldi. Daha kapıya varmadan içeriden gelen büyük bir gürültü duydu. Yüzünü buruşturarak seslendi: "Efendim, Gongsun Efendi bu belgeleri incelemeniz gerektiğini söyledi."

"Anlaşıldı, kapının önüne bırak."

İçeriden gelen ses hala her zamanki gibi netti ama nefes alış verişi pek düzenli gelmiyordu.

Xie Shiyi kulaklarına kadar kızararak belgeleri bırakıp kaçtı.

İçeride, Xie Zheng, Fan Changyu tarafından bacaklarıyla boynundan kilitlenmiş halde yerde yatıyordu. Fan Changyu'nun hafifçe açılmış yakasına bakarak boğuk bir sesle dedi ki: "Canım, öfkeni çıkardıysan kalk artık; yoksa bugün de kalkamayacağız."

Fan Changyu'nun yüzü kıpkırmızı oldu, onu daha da sert bastırarak gözlerini dikti: "Hala saçmalıyorsun!"

Xie Zheng yaralı olmayan eliyle onun bir ayağını kavradı, aniden güç uygulayınca Fan Changyu dünyasının döndüğünü hissetti ve kendini altta buldu.

Bir el, açık yakasından içeri süzülüp hafifçe sıktı. Bu sefer Fan Changyu'nun yüzü gerçekten alev aldı; daha sert çırpınmaya başladı ve öfkeyle bağırdı: "Sen... aşağılık herif!"

Xie Zheng'in nefesi çoktan değişmişti; hafifçe eğilip ona baktı, gözleri kapkaraydı: "Daha aşağılık şeyleri de yapmadık mı?"

"Sen!" Fan Changyu'nun dili tutuldu. Gerçekten köşeye sıkışınca stratejik bir zayıflık göstermeyi öğrendi: "Ben... hala canım yanıyor."

Gözlerini dışarıya doğru kaçırarak ekledi: "Şey... Eleven da seni arıyor, devlet işleri bu kadar yoğunken hiç bakmayacak mısın?"

O hem korkak hem de yenilgiyi kabul etmeyen hali o kadar tatlıydı ki, Xie Zheng dişlerinin dibinde bir kaşıntı hissetti. Çenesinden tutup içten dışa bir güzel öptü, sonra onu serbest bıraktı.

Özgürlüğüne kavuşan Fan Changyu hemen yakasını toplayıp uzağa oturdu. Hem kızgın hem de utanmış gibi görünüyordu: "Senin giysilerini giymek istemiyorum artık, kendiminkileri istiyorum."

Xie Zheng uzun kolunu uzatıp onu tekrar göğsüne çekti, başını omuz çukuruna gömüp güldü: "Tamam, ne istersen o olsun."

Omuz çukuruna çarpan nefesi huylandırıyordu. Fan Changyu onun yüzünü eliyle itti; bakışlarını kaçırdı, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. İçinde tuhaf bir huzursuzluk vardı.

"Ne istersen o olsun" diyordu ama belli ki ezilen taraf hep kendisiydi!

Xie Zheng, Xie Shiyi'ın kapıya bıraktığı belgeleri alıp odada incelemeye başladığında, Fan Changyu çoktan silah deposundan büyük bir kılıç bulmuş, bahçede talim yapmaya gitmişti.

İnce ince kar yağıyordu. Bahçede o ağır kılıcı rüzgar gibi savuruyor, her hamlesinde gözlerinden ateş saçıyordu; sanki o yağan karları birinin yerine koyup doğruyordu.

Xie Zheng dirseğine dayanıp bir süre onu izledi; gözlerinde hafif bir gülümseme belirdi, sonra tekrar elindeki belgelere döndü.

Onlardan birine baktığında kaşları hafifçe kalktı: "Lingnan Valisi (Jiedushi) bu kritik zamanda başkente mi gelmiş?"

Fan Changyu bir seti bitirip kılıcına dayanarak arkasına döndü: "Wei Yan'ın son kozu mu?"

Xie Zheng başını iki yana salladı: "Casuslar sadece tek başına geldiğini söylüyor."

Tam o sırada Xie Shiyi aceleyle bahçeye girdi: "Efendim, Bayan Wei görüşmek istiyor."

Xie Zheng'in bakışları ciddileşti, sadece "Onu ön salona al," dedi.

Kısa süre sonra Xie Zheng, Fan Changyu ile birlikte ön salona geçti.

Bayan Wei bembeyaz yas giysileri içindeydi. Xie Zheng'i görür görmez tek kelime etmeden diz çöktü.

Fan Changyu, Xie Zheng'in ne hissettiğini bilmiyordu ama Bayan Wei'nin bu ani hareketi onu gerçekten korkutmuştu. Kendine geldiğinde Xie Zheng çoktan elini uzatıp onu kaldırmaya çalışıyordu: "Yenge, ne yapıyorsun?"

Bayan Wei kalkmayı reddetti. Yüzü aşırı solgundu, zoraki bir gülümsemeyle dedi ki: "Marki bana böyle seslenmeyin, ben buna layık değilim."

Xie Zheng gözlerini kıstı: "Wei Yan ne yapmış olursa olsun, ben sizi hala yengem olarak görüyorum."

Ancak Bayan Wei başını salladı ve acı dolu bir ifadeyle gerçeği açıkladı: "Ben gerçekten Marki'nin o hitabına layık değilim. Ben sadece Wei Malikanesi'nde Başvekil'in himayesi altında yirmi yılı aşkın süredir sığıntı gibi yaşayan biriyim... Xuan-er'i de öyle büyüttüm..."

Fan Changyu burada bir gariplik olduğunu sezdi. Xie Zheng yavaşça sordu: "Bu ne demek?"

Bayan Wei kederle sırrı anlattı: "Ben aslında küçük bir ailenin cariye kızıydım; Başvekil gibi birine ulaşmam imkansızdı. Ailem beni altıncı rütbe bir memura kuma olarak verecekti; adamın oğlu benden büyüktü... Ben istemedim, ailemdeki bir muhafızla gizlice sözleştim. O da beni alabilmek için para biriktirmek amacıyla orduya yazıldı. Memur bey beni istemeye geldiğinde ben üç aylık hamileydim. Ailem durumu anlayınca çocuğu düşürmem için beni zorladılar; ben de kaçıp orduya, Xuan-er'in babasını bulmaya gittim. Ama ne çare ki Xuan-er'in babası savaşta ölmüştü..."

Bayan Wei buraya geldiğinde bakışları neredeyse donuklaşmıştı ama yine de göz pınarlarından yaşlar süzülüyordu. Acı acı gülümsedi: "O an gerçekten dünyam başıma yıkılmıştı. Ailem orduya kadar peşime düştü; beni geri götürüp o memura rezil olmamak için öldüreceklerini söylüyorlardı.

Ben de kendimi bir sütuna vurup öldürmek istedim ama biri beni durdurdu. Başvekil karnımdaki çocuğu üstlendi, yakında gelip beni isteyeceğini söyledi. O günkü olayları da Başvekil kapattı, bugüne kadar kimse bilmedi. Başvekil dedi ki, Xuan-er'in babası onun emrindeki bir subaymış. Kendisi zaten ömür boyu evlenmeyecekmiş ama ailesi çok baskı yapıyormuş. Benim de gidecek yerim yoktu; bu ikimiz için de bir kurtuluş yolu oldu."

"Wei Xuan, Wei Yan'ın oğlu değil mi?" Xie Zheng'in gözlerinde karmaşık duygular dalgalanıyordu.

"Değil." Bayan Wei başını salladı: "Başvekil kurallara çok bağlı biridir. Bunca yıldır, sırf malikanedeki hizmetçiler Xuan-er'i hor

görmesin diye sadece bayramlarda benim avluma gelip bir öğün yemek yerdi."

Acıyla Xie Zheng'e baktı: "Bugün buraya gelme sebebim, Marki'ye yalvarmaktır. Başvekil'in yaptıkları hakkında benim gibi bir kadının pek bilgisi yok ama Başvekil'in bana ve Xuan-er'e hayat borcu var; bu büyük iyiliği ödemek için elimden geleni yapmalıyım. Lütfen Marki, Xuan-er'in size o oku siper edip hayatını vermesi hatırına, Başvekil'in canını bağışlayın!"

Fan Changyu hayretler içindeydi; Bayan Wei ve Wei Yan'ın bu evliliğinin ardında bu kadar çok sır olacağını hiç tahmin etmemişti.

Xie Zheng, Bayan Wei'yi kaldırmaya çalışan elini gevşetti. Gözlerinde hiçbir duygu okunmuyordu, sadece sordu: "Wei Yan... evlenmemesi, Prenses Shu yüzünden miydi?"

Bayan Wei başını sallayarak, "Onu bilemem," dedi. "Ama Başvekil gibi birinin, eğer gerçekten Prenses Shu ile bir geçmişi varsa, onun sarayını yakıp karnındaki bebeğiyle birlikte onu öldüreceğine inanmıyorum."

Fan Changyu bunu duyunca, Wei Yan'dan nefret etse de bir gariplik olduğunu hissetti.

Qi Min, Wei Yan'ın Prenses Shu ve karnındaki bebek için Jinzhou Katliamı'nı planladığını, Veliaht Prens ve on altıncı prensin ölümüne sebep olduğunu söylemişti.

Wei Yan'ın çocuğu yoktu. Sonradan sarayı kan gölüne çevirip eski imparatoru tahttan indirecek, hiçbir dayanağı olmayan küçük bir çocuğu tahta çıkaracak kadar gücü varken, neden Prenses Shu'yu yaktırsın ki?

Xie Zheng'e baktı. Xie Zheng, Bayan Wei'ye dedi ki: "Wei Yan'ın suçları araştırılıp dünyaya ilan edildikten sonra gereken yapılacaktır. Siz şimdilik dönün."

O böyle deyince Bayan Wei daha fazla yalvaramadı; bir kez yere kapanıp selam verdikten sonra kederle ayrıldı.

Fan Changyu o zaman konuştu: "Wei Yan yakalandığına göre,

malikanesine adam gönderip bir arama yaptırayım, belki bir şeyler çıkar."

Xie Zheng, "Gongsun zaten bir tur arattı," dedi. "Wei Yan çok temkinli biridir. Darbe yapmaya karar verdiğinde zaten yenilgi ihtimalini de düşünmüştür; imha edilecek tüm mektupları yakıp kül etmiştir, bir şey çıkmaz."

Burada biraz duraksadı ve Fan Changyu'ya baktı: "Hocan (Tao Taifu) başkente geldiğinden beri onun malikanesinde tutuluyordu. Şimdi Xie Malikanesi'ne geri getirildi, istersen gidip görebilirsin."

Fan Changyu şaşkınlık ve sevinçle bağırdı: "Manevi babam bulundu mu?"

Xie Zheng başıyla onayladı.

Fan Changyu, "O zaman hemen gidip onu göreyim," dedi.

Xie Zheng, Fan Changyu'yu oraya götürmesi için birini görevlendirdi. Fan Changyu avluya girer girmez Changning'in masaya vurduğunu duydu: "Ablamı istiyorum!"

"Ablan isyan bastırmaya gitti." Bu ses yaşlı ama hala gür bir sesti: "Seni küçük yaramaz, rahat dur da şu çocuğun (Xie Zheng kastediliyor) satranç tahtasını bozma!"

Fan Changyu kapıya varıp seslendi: "Ning-niang."

Çenesini satranç tahtasına dayamış olan Changning anında başını çevirdi; ayakkabılarını bile giymeden, sadece çoraplarıyla kollarını açıp koşa koşa Fan Changyu'ya geldi: "Abla, kucağına al!"

Fan Changyu tek eliyle Changning'i kucağına aldı. Hala zayıf çelimsiz görünen ama hiçbir sıkıntı çekmemiş gibi duran Tao Taifu'ya baktı. Yol boyunca hazırladığı o hüzünlü konuşma boğazında düğümlendi, sadece kuru bir şekilde seslenebildi: "Baba."

Tao Taifu elindeki taşı bırakmadan hafifçe "Hı" dedi. Fan Changyu'ya bir bakış attı ve dedi ki: "Duydum ki kızımız üçüncü rütbe general olmuş, epey yol katetmişsin."

Fan Changyu mütevazı olması gerektiğini düşünüp, "Hepsi babamın iyi eğitimi sayesinde," dedi.

Ama Tao Taifu kaşlarını kaldırıp, "Ben sana pek bir şey öğretmedim, o çocuk öğretmiştir değil mi?" dedi.

Galiba bir gün bir gece uyumuş olmanın verdiği suçlulukla, Fan Changyu'nun yüzü kulaklarına kadar kıpkırmızı oldu; muhtemelen boynu da kızarmıştı ama üzerindeki tavşan kürkü atkı o izleri kapatıyordu.

Tao Taifu bu kızın saf olduğunu ve utangaç olduğunu biliyordu. O kurnaz çocuğun karşısında hep ezileceğini düşünüp sakalını titretti: "O öğrettiyse öğretti, ne diye utanıyorsun? Hem ileride seni benden davul zurnayla gelin alması gerekecek hem de senin aynı zamanda ustan sayılır; sana bir şeyler öğretmesi en doğal hakkıdır!"

Fan Changyu, Tao Taifu'nun azarlamasını duyunca gayriihtiyari dikleşti ve gür bir sesle cevap verdi: "Babam haklıdır!"

Tao Taifu o zaman rahatladı, sesini yumuşatarak, "Gel, otur da babana bir el satrançta eşlik et," dedi.

Bütün gün zorla satranç oynatılan Yu Bao'er hafifçe bir nefes aldı ve hemen Fan Changyu'ya yer açtı: "Buyurun Changyu Hala."

Fan Changyu: "..."

Bir sonraki taşı nereye koyacağını düşünürken Tao Taifu havadan sudan konuşmaya devam ediyordu: "Li ailesi devrildi, Wei ailesinin o yaşlı kurdu da bu noktaya geldi. O çocuğun bundan sonra ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

Fan Changyu başıyla onayladı. Beyaz taşı koymak üzereyken aniden başını kaldırıp sordu: "Kıdemli Tao, size Wei Yan hakkında bir şeyler sorabilir miyim?"

Tao Taifu'nun kırışık göz kapakları hafifçe kalktı: "Kendin için mi soruyorsun, yoksa o çocuk için mi?"

Fan Changyu, "On yedi yıl önceki gerçeğin hatırına soruyorum," dedi.

Tao Taifu gülümsedi: "Seni gidi seni..."

Elindeki taşı kutusuna geri bıraktı. Küçük ocaktaki çaydanlıktan bir bardak çay koydu, bir yudum aldıktan sonra pencereden yağan kara bakarak dedi ki: "O haylaz çocuk, şu an herhalde zindana, Wei Yan'ı görmeye gitmiştir."

Fan Changyu ses çıkarmadı. Zaten Xie Zheng'in Wei Yan ile yalnız görüşmek istediğini hissetmişti; o yüzden Xie Zheng, Tao Taifu'nun burada olduğunu söyleyince hemen buraya gelip ona zaman tanımak istemişti.

Tao Taifu yavaşça konuştu: "Wei Yan'ın çocuğu yoktu; o haylaz çocuk onun himayesinde büyüdü. Gerçekten de tıpkı onun gençliği gibi yetiştirilmiş; bir şeye inandı mı on tane öküz gelse yolundan döndüremez..."

160. Bölüm

Xie Zheng'in inadına Fan Changyu bizzat şahit olmuştu ama Wei Yan hakkında pek bir şey bilmiyordu. Bu güçlü vezir hakkındaki her şeyi kulaktan dolma bilgilerle öğrenmişti; tek görüşmesi de darbe gecesiydi.

Bu dayı ve yeğenin birbirine benzeyip benzemediği konusunda bir yorum yapamazdı.

Wei Yan'ın üzerinde bıraktığı ilk izlenim, halk arasındaki dedikodularla birebir örtüşüyordu: Soğuk, acımasız ve hedefine ulaşmak için her yolu mübah gören biri.

Kıdemli Li gibi ilk bakışta bir çam ağacı kadar vakur ve temiz bir alim havası taşıyan birinin aksine; Wei Yan, bir kılıç ağzı veya bir kaya parçası gibi soğuk ve sert bir adamdı. Sanki hiçbir zayıf noktası yoktu.

Fan Changyu minderlerin üzerinde dimdik oturarak tereddütle sordu: "Baba, sormaya cüret ediyorum; Wei Yan ve o zamanki Prenses Shu arasında gerçekten bir geçmiş var mıydı?"

Tao Taifu gözlerini kaldırıp Fan Changyu'yu süzdü: "Neden böyle sordun?"

Fan Changyu, soğuk saraydaki hizmetçinin itirafını ve Qi Min'in suçlamalarını anlattı.

Tao Taifu çay bardağını bıraktı; kırışık elleriyle bardağın kenarını okşarken gözlerinde yılların yorgunluğu belirdi: "O zamanlar ben başkentte değildim, sarayda olan bitenlere pek vakıf değilim. Ama madem söz konusu Qi ailesinin o kızıdır (Prenses Shu), Wei Yan ne kadar taş kalpli olursa olsun, Qinghe Sarayı'nı ateşe verecek kadar ileri gitmiş olamaz."

Fan Changyu'nun yüzündeki şaşkınlığı görünce devam etti: "Prenses Shu aslında Qi ailesinin kızıydı; o haylaz çocuğun annesiyle daha gençliklerinde, evlenmeden önce arkadaştılar. O zamanlar Xie ailesinin bugünkü ihtişamı yoktu; tüm imparatorluğu ayakta tutan

Büyük General Qi idi. Wei Yan ve Linshan, Büyük General Qi'nin emrinde yetişmişlerdi. Sonra Büyük General Qi vefat etti; Linshan kuzeybatının yarısını ayakta tuttu, Wei Yan ise kılıcı bırakıp sivil bürokrasiye geçti. Qi ailesinin kızı da o zaman saraya girdi."

Fan Changyu'nun kaşları hafifçe çatıldı. Tao Taifu'nun anlattıklarına göre Wei Yan ve Prenses Shu daha gençliklerinden beri tanışıyorlardı ve iki ailenin arası da epey iyiydi.

Böyle bir ilişki varken Wei Yan'ın sonradan sarayı kan gölüne çevirmesi ve Prenses Shu'yu yakması daha da mantıksız geliyordu.

Zihninde Prenses Shu'nun yaşını hesapladı; Prenses Shu kendi anne ve babasıyla aynı yaştaydı. Veliaht Prens de öyleydi. Bu hesaba göre, o zamanki imparator Prenses Shu'nun babası olacak yaştaydı!

Her ne kadar zengin yaşlıların genç ve güzel cariyeler almasına alışık olsa da, bunu fark edince yine de kaşlarını çatmadan edemedi: "Wei Yan eğer Prenses Shu'ya ilgi duyuyorduysa, neden o saraya girmeden önce onunla evlenmek istemedi?"

Tao Taifu derin bir iç çekti: "Biliyor musun, Veliaht Prens'in öz annesi kimdir?"

Fan Changyu başını hayır anlamında salladı.

Tao Taifu, "İmparatoriçe Qi, Büyük General Qi'nin kız kardeşiydi; yani Prenses Shu'nun halasıydı," dedi.

Fan Changyu buna epey şaşırdı. Yani Prenses Shu ve Veliaht Prens kuzendi.

Her ne kadar tarihte hala ve yeğenin aynı adama eşlik etmesi görülmemiş bir şey olmasa da; Veliaht Prens ve Büyük General Qi gibi faktörler varken, o zamanki İmparatoriçe Qi'nin, oğlu zaten Veliaht Prens olmuşken, kendi ailesinden bir kızı imparatorun yanına gönderip nüfuzunu korumaya çalışacağını sanmıyordu.

Muhtemelen aklından geçen her şey yüzüne yansımıştı ki Tao Taifu devam etti: "Bugünkü saray nasıl bir bataklıksa, o zamanlar da pek temiz sayılmazdı. Bu imparatorluğun çürümüşlüğü nesilden nesile birikmiş bir şeydir; eskisini temizlersin, zamanla yenisi üzerine

yapışır, hiçbir zaman tam olarak temizlenmez..."

Tao Taifu tekrar hafifçe iç çekti; sanki pek çok şeyi hatırlıyordu: "Siz zaten Cariye Jia'nın yanındaki hizmetçiye ulaşmışsınızdır; o zamanlar Cariye Jia'nın ne kadar gözde olduğunu biliyorsunuzdur. Sarayın yarısı neredeyse Jia soyadlı olmuştu. Daha önceki yıllarda, Büyük General Qi gibi bir sütun varken, on altıncı prens ne kadar gözde olursa olsun, Veliaht Prens tahtında sağlam oturuyordu. Büyük General Qi ölünce, imparatoriçe desteğini kaybetti ve Veliaht Prens'in yolu zorlaştı.

Halk arasında cariyelerin hükümdarı baştan çıkardığı, dış akrabaların devlete el koyduğu konuşuluyordu. İmparatoriçe, Büyük General Qi öldükten sonra yatağa düştü. Kendisi de ölürse Veliaht Prens'in sarayda tamamen yardımsız kalacağından korktu ve hastalık bahanesiyle Qi ailesinin o kızını saraya yanına getirtti. Ben o kızı görmüştüm; çocukluğundan beri zehir gibi zekiydi, çok kitap okurdu ve güzelliği dillere destandı. Bu hastalık ziyareti tam bir yıl sürdü. Bir yıl sonra imparatoriçe vefat etti, kız evine döndükten kısa süre sonra cariye olarak saraya seçildi ve prenses unvanı aldı."

Fan Changyu bunları duyunca sessiz kaldı.

Prenses Shu'nun saraya giriş sebebi, hayal ettiğinden çok daha ağırdı.

Prensler arasındaki taht kavgası kanlı ve ölümcül bir şeydi; Veliaht Prens yenilirse Qi ailesinin sonu ne olurdu belli değildi.

Tüm ailenin canı omuzlarındayken, Prenses Shu'nun seçme şansı mı kalmıştı?

Bir fikir hızla zihninden geçti. Fan Changyu aniden başını kaldırdı: "Baba! Wei Yan ve Büyük General Xie, ikisi de orduda Büyük General Qi'den destek görmüşlerdi. Sonradan ikisi de Veliaht Prens'i desteklediler. Prenses Shu da sarayda Veliaht Prens'e yardım ediyor, Cariye Jia ve oğluyla mücadele ediyordu. Böyle bakınca, Prenses Shu'nun ölümü ve Wei Yan'a atılan o zina suçu çok şüpheli görünüyor!"

Tao Taifu başıyla onayladı: "Eğer tüm bunlar gerçekten Jia ailesinin

işiyse, Wei Yan gücü eline aldıktan sonra saraydaki Jia soyadlı tüm memurları öldürmesi, sadece sarayı temizlemek için değildi."

Hafifçe iç çekti: "O haylaz çocuk, Jinzhou Katliamı'nın arkasındaki elin Wei Yan olduğuna inandığında, ben işin içinde başka bir bit yeniği olduğunu düşünüp Wei Yan'ı bulmak için bizzat başkente gelmiştim. O adam şimdi taş kalpli biri gibi görünüyor ama o zamanlar Linshan ile savaş meydanında canını emanet edecek kadar yakın dosttular. Yoksa gözü gibi sakındığı kız kardeşini Linshan ile evlendirmezdi."

Fan Changyu bunları dinlerken, Xie ailesinin mezarlığında Xie Zheng'in anlattıklarını hatırladı; Wei Yan her yıl onu kimseye haber vermeden tek başına mezar ziyaretine götürürmüş. Bir anda kalbi tuhaf duygularla doldu.

Sordu: "Sarayda olan bu olaylar hakkında sonradan bir duyum aldınız mı?"

Tao Taifu'nun o sakin gülümsemesine biraz acı eklendi: "Kızım, biliyor musun Jinzhou düşünce, kuzeyliler güneye inince bu topraklar ne kadar süre karışıklık içinde kaldı? Veliaht öldü, generaller can verdi, imparator göçtü. O barbarlar bu fırsatı kullanıp başkente kadar girmek istiyorlardı! Dağlar mezar oldu, nehirler kanla doldu, halkın on evinden dokuzu boşaldı...

Cephedeki savaş bu kadar kanlıyken, devletin bekası tehlikedeyken, sarayda birkaç cariyenin ölümü, bu kaosun içinde sadece birkaç toz zerresi gibi kalmıştı. Benim kendi oğlum ve kızım da o savaşta can verdiler. Şanslıydılar ki He Jingyuan cesetlerini bulup onlara birer tabut ve mezar verebildi."

Fan Changyu'nun boğazı düğümlendi, utançla başını eğdi: "Özür dilerim baba, ben..."

Tao Taifu elini salladı ve sadece dedi ki: "Hepsi geçti. Jinzhou düştükten sonra, imparatorluk ve kuzeyliler tam üç yıl daha savaştılar. Hazine boşaldı, halk savaş yüzünden göç etti, tarlalar boş kaldı... Savaş devam etseydi, yabancılar gelmeden imparatorluk kendi kendine dağılacaktı. Wei Yan işte o zaman öne çıktı ve Liaodong'un on iki bölgesini verip yirmi yıllık barış anlaşmasını

bizzat sağladı.

O zaman ona demiştim ki, ileride tarih kitaplarında bu hareketinden dolayı mutlaka insanlar senin arkandan küfredecektir. O da cevap verdi: 'Vatanı batıran bir vezir olarak da anılacağım, her halükarda küfür yiyeceğim; madem öyle, barbarlar da birkaç yıl savaşıp kaynaklarını tüketti, bu yirmi yılı feda edip bir gelecek kumarı oynayalım.'"

Fan Changyu da artık bir generaldi; orduda epey zaman geçirmişti. Tao Taifu böyle anlatınca o zamanki durumu anlayabiliyordu.

Jinzhou düştükten sonra imparatorluk ölmek üzere olan bir dev gibi direnmiş, üç yıl daha dayanmıştı. Bu üç yılda, muhtemelen General Xie ve Tao Taifu gibi pek çok sadık asker en ön safta durup bu süreyi kazandırmıştı.

Ama kuzeyliler de artık tükenmişti ve imparatorluğun ne kadar daha dayanacağını bilmiyorlardı; bu yüzden Wei Yan'ın Liaodong'un on iki bölgesini vermesini ve yirmi yıllık barışı kabul etmişlerdi.

Muhtemelen kuzeyliler o zaman, yirmi yıl bile geçmeden Jinzhou'nun orada ölen Xie ailesinin torunu tarafından geri alınacağını ve Liaodong'un on iki bölgesinin kurtarılacağını tahmin etmemişlerdi.

Wei Yan'ın Xie Zheng'e karşı olan o katı tutumunu, Tao Taifu'yu ona hoca olarak tutmasını düşününce; Fan Changyu bu adamı iyice anlayamadığını fark etti. Bu hareketi imparatorluğu korumak için miydi, yoksa sadece kendi gücünü korumak için mi?

Ama yine de dedesine o kara lekeyi sürmüş ve anne babasını öldürmüştü.

Fan Changyu dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı: "Baba... Wei Yan sonunda iyi bir adam mı, yoksa kötü bir adam mı?"

Tao Taifu'nun o her şeyi kucaklayacak kadar engin bakışları sessizce Fan Changyu'ya baktı ve sadece dedi ki: "O zamanın insanları, sadece o anın gerektirdiğini yaptılar. Kimin haklı kimin

haksız olduğunu bırakalım gelecek nesiller yargılasın."

Fan Changyu hafifçe onayladı, önündeki satranç tahtasına bakarak elindeki taşı uzun süre bırakamadı.

Tao Taifu'nun yanından ayrıldıktan sonra Fan Changyu, Changning ve Bao'er'i alıp Bayan Zhao ve kocasının yanına götürdü. Qi Min'in de Kıdemli Li ile birlikte yakalandığını düşününce, Yu Qianqian'ı bulmanın artık zor olmayacağını düşündü.

Xie Wu, Bayan Zhao ve kocasını korurken yaralanmıştı. Xie Qi'ı çağırıp Yu Qianqian'ın yerini araştırmasını istedi. Xie Qi, Gongsun Yin'in adamlarının Yu Qianqian'ı çoktan bulduğunu ama Qi Min'in nedense onu başkente getirmeyip bir eyalet malikanesinde tuttuğunu, onu almaya gidenlerin dönmesinin bir iki gün süreceğini söyledi.

Her ne olursa olsun, Yu Qianqian'ın iyi olduğunu öğrenmek Fan Changyu'nun içini rahatlattı.

Zamanında o zor durumdayken Yu Qianqian'ın ona olan yardımlarını hiç unutmamıştı; Qingping ilçesinde savaş çıktığında bile Yu Bao'er'i yanına alıp kaçarken kendisini ve Changning'i de yanına katmak istemişti. Fan Changyu onun bu iyiliğini nasıl unutabilirdi?

Xie Qi'den güncel durumu öğrendi; Kıdemli Li tamamen ölmüştü, Qi Min o oku yemişti ama henüz ölmemişti. Gongsun Yin, Xie Zheng'in bu Veliaht Prens torununa ne yapacağını kestiremediği için hekimlere onun canını şimdilik yerinde tutmalarını söylemişti.

Küçük imparator da Wei Yan'ın malikanesinde bulunmuştu ama aklı pek yerinde değildi; gerçekten mi delirdi yoksa numara mı yapıyor belli değildi.

Qi Min ve Kıdemli Li'nin darbeden önce kahinlere söylettiği "Ejderha damarı karıştı, tahtın sahibi yanlış" dedikoduları, şimdi Bao'er'in işine yarıyordu.

Şimdi tüm bakanlar Xie Zheng'in ağzına bakıyordu; sadece uygun bir zaman gelince Yu Bao'er'i tahta çıkarmak kalmıştı.

Fan Changyu, hala aydınlanmamış olan Jinzhou gerçeğini düşününce kalbi sıkıştı; eve gidip bir tur kılıç talimi yaparak sakinleşmeye karar verdi.

Dalgınlıkla, bir yığın eşyayı Xie Zheng'in çalışma odasına götüren ve aksayarak yürüyen Xie Zhong'a çarptı.

Xie Zhong'un elindeki kutu yere düştü ve içindekiler her yere saçıldı.

"Özür dilerim amca." Fan Changyu mahcup olmuştu, Xie Zhong'un ayağı sakattı; hemen yere çömelip eşyaları toplamasına yardım etti.

Xie Zhong'un başta sert olan ifadesi, Fan Changyu'yu görünce yumuşadı, yavaşça dedi ki: "Generalin dalgın olduğunu görüp rahatsız etmek istememiştim, ayağım da pek çevik olmayınca kaçamadım, ben kusurluyum..."

Fan Changyu yaşlı adamı teselli edecekti ama kutudan dökülenlerin arasında mektupların yanı sıra üç tane ordu mührü (Hufu) görünce bir anda bakışları değişti.

O üç mühürde de Chongzhou'nun mühür yazıları vardı; belli ki hepsi Chongzhou'nun ordu mühürleriydi.

Ama neden üç taneydi?

Ordu mühürleri normalde sadece sağ ve sol olmak üzere iki parça olmaz mıydı? Sol parça orduyu yöneten generalde kalır, sağ parça imparatorda dururdu.

Fan Changyu'nun nefesi bir anda hızlandı; üç mührü bir araya getirmeye çalışırken elleri zangır zangır titriyordu.

Sağ ve sol iki parça hemen birbirine oturdu; kesik yerlerdeki yazılar kusursuzca birleşti.

Fazla olan parça, sol parçaydı!

Ve babasının o zaman götürdüğü parça, imparatorun verdiği sağ parçaydı!

Sui Malikanesi'nin kahyası demişti ki, Changxin Kralı emrindeki generallerin önünde babasının getirdiği mührü birleştirmeye çalışmış ama mühürler uymamıştı!

Demek ki babası sahte mühür götürmemişti; Sui ailesinin elindeki mühür sahteydi!

Bu farkındalık Fan Changyu'nun kanını beynine sıçrattı. Aniden başını kaldırıp Xie Zhong'a sordu: "Bu eşyalar nereden geldi?"

Xie Zhong onun yüzünün çok kötü olduğunu, mühürleri tutan parmak boğumlarının bembeyaz kesildiğini görünce hemen cevap verdi: "Daha önce mahkemede Wei Yan'ı suçlayan o danışman, sonra ifadesini değiştirip Li ailesini suçlamıştı. Ayrıca Sui ailesinin Li ailesiyle olan mektuplarının saklandığı yeri de itiraf etmişti. Marki zaten bu delillerin toplanmasını emretmişti; bugün Chongzhou'dan hızlıca yetiştirildiler."

Fan Changyu bunu duyunca daha fazla açıklama yapmadan mektupları karıştırmaya başladı: "Amca, bir şeyler arıyorum, sonra Xie Zheng'e detaylıca anlatırım."

Xie Zhong'un tavrı beklenmedik şekilde sakindi: "General ne isterse bakabilir. Marki zaten malikanedeki her şeyin generalin emrinde olduğunu söylemişti."

On yedi yıllık Jinzhou Katliamı'nın gerçeğini çözme telaşı, Fan Changyu'nun bu sözü duyduğunda hissedeceği o tuhaf duyguyu bastırdı.

Ama ne yazık ki o mektupların arasında Wei ve Sui aileleri arasındaki yazışmalar yoktu.

Fan Changyu elindeki üç mühre bir süre baktı ve ayağa kalktı: "Amca, bu mühürleri bir süreliğine ödünç alıyorum."

Xie Zhong sadece, "General dilediği gibi kullanabilir," dedi.

Fan Changyu üç mührü alıp doğruca Tao Taifu'nun yanına gitti.

Kapı sertçe açıldığında Tao Taifu tam kendine bir bardak çay koyuyordu; o büyük gürültüyle eli titredi, çay bardağından taşan

sular giysilerini ıslattı. Söylenmeye başladı: "Seni gidi kız, daha yeni gitmedin mi? Bu kadar telaşla dönmenin sebebi nedir yine..."

Fan Changyu üç mührü gösterdi: "Baba, şuna bir bak! Bu mühürler gerçek mi sahte mi!"

Tao Taifu'nun sarkık göz kapakları yukarı kalktı, söylenmesi anında kesildi. Yüzü ciddileşti: "Ver bakayım şunlara."

Fan Changyu mühürleri uzattı. Tao Taifu onları gözünün hizasına getirdi, pencereden gelen ışıkta dikkatlice inceledikten sonra dedi ki: "Bunlar Chongzhou mühürleri, şüphe yok."

Fan Changyu'nun yanındaki eli sıkıca yumruk oldu. Başını hafifçe eğmişti, sakin sesinde bir şeyleri bastırmaya çalışıyordu: "O zaman babamın götürdüğü mühür gerçekmiş; Sui ailesi kötü niyetliymiş!"

Tao Taifu'nun kırışık kaşları çatıldı: "Bu Sui ailesi de gerçekten tuhafmış; onlardan orduyu çıkarmaları istendiğinde çıkarmadılar, Jinzhou düştükten sonra ise tam zamanında yetiştiler. Eğer o zaman Jinzhou'nun kaybının sorumlusu Sui ailesiyse, Wei Yan neden Sui ailesinin bu hatasını bugüne kadar sakladı?"

Fan Changyu arkasını dönüp gitmeye yeltendi: "Veliaht Prens'in torunu... o hala hayatta. Sui ailesinden nefret ediyor, belki bir şeyler biliyordur!"

Tao Taifu, Fan Changyu'nun hızla giden sırtına baktı. Satranç tahtasındaki yarım kalan oyuna dönerken hafifçe iç çekti: "Yaşlı bunak, gerçekten inadınla ömür tükettin; hangi sırrı mezara kadar götüreceksin?"

Karanlık zindanda, sadece tavandaki boşluktan ince bir ışık süzülüyor, yağan ince kar taneleri o ışığın altında süzülerek zemininde ince bir tabaka oluşturuyordu.

Zindanın sonundaki demir zincirler şakırdadı. Bir çift işlemeli çizme, taş zemin üzerinde yavaş adımlarla ilerledi. En dipteki bir hücrenin önünde durdu. İçeride bağdaş kurmuş oturan, dimdik duruşlu yaşlı adama sessizce baktı.

Zindan çok soğuktu; pelerinine düşen kar taneleri bile erimiyordu.

Wei Yan o sert bakışlarını kaldırdı. Karşısında imparatorluğun yeni direği olacak gence baktı ve sakin bir sesle konuştu: "Kazanan kral, kaybeden haydut olur. Beni yendiğine göre, bugün buraya sadece nasıl olduğumu görmeye gelmiş olamazsın."

Xie Zheng sadece sessizce ona bakıyordu; bakışları soğuk ve mesafeliydi: "Başvekil haklı tahmin etti. Ben bugün buraya, ömrü boyunca güç oyunları oynamış birinin, o gücü kaybedince ne hale geldiğini görmeye geldim."

Wei Yan acı acı gülümsedi: "Görünüşe göre seni hayal kırıklığına uğratmışım."

Xie Zheng başını hafifçe yana eğdi. Saçları altın bir taçla kusursuzca toplanmıştı. Tavandaki boşluktan gelen ışık yüzünün bir yanına vuruyor, hatlarını daha da derinleştiriyordu. Gözlerinde buz gibi bir alaycılık vardı, en derinlerde ise başka bir şeyler saklıydı ki kimse tam olarak seçemezdi: "Hayal kırıklığı denemez. Başvekil'in kalbi bir yılan kadar zehirli, ruhu bir sırtlan kadar vahşidir; muhtemelen insan olmanın ne demek olduğunu bile unutmuştur. İnsan bile sayılamayacak bir şey için neden hayal kırıklığına uğrayayım ki?"

Wei Yan'ın gözlerinde aniden bir parıltı belirdi; bu sadece bir öfke değil, bir büyüğün küçüğüne duyduğu o sert sitemdi.

Xie Zheng aniden öne eğildi; gözlerinde buz gibi bir nefret vardı: "Öfkelendin mi? Başvekil'in öfkelenmeye ne hakkı var? Yoksa bana kendi öz kız kardeşini ve enişteni öldürmenin bir mazereti olduğunu mu söyleyeceksin?"

Wei Yan'ın yüz kasları gerildi, gözlerini kapattı ve cevap vermedi.

Xie Zheng alaycı tavrıyla devam etti: "Yirmi yılı aşkın süredir malikanende tuttuğun o hanımefendi bana yalvarmaya geldi; canını bağışlamamı istedi. O zaman öğrendim ki, Wei Xuan'ın ölümü seni zerre etkilememiş çünkü senin dölün değilmiş. Annemle babamı öldürürken de bu kadar duygusuz muydun?"

Yavaşça başını kaldırdı, dudaklarındaki gülüş iğneleyiciydi, sesinde ise buz gibi bir hakaret vardı: "Yoksa annem de senin öz kız kardeşin değil miydi? Yoluna çıktığı an yok edilmesi gereken biri

miydi?"

Sözleri bir hançer kadar sivri ve nefret doluydu ama o alaycı bakışlarının derinliğinde çok hafif bir kırmızılık saklıydı.

"Kes sesini!" Wei Yan aniden kükredi. O Xie Zheng'inkine benzeyen keskin gözlerinde, bir anlığına derin bir acı parladı.

Xie Zheng aniden atıldı ve Wei Yan'ın yakasını büyük bir güçle kavradı. Onu üzerindeki zincirlerle birlikte hücrenin kapısına sertçe çarptırdı. Bastırdığı o nefret mantık duvarlarını yıkınca, yüzü korkunç bir hal aldı. Wei Yan'a doğru kükredi: "O zaman söylesene! Neden annemle babamı öldürdün? Bana yirmi yılı aşkın süredir 'dayı' dedirttin, buna layık mısın sen!"

Wei Yan'ın ellerinde demir kelepçeler vardı. Xie Zheng'in bu sert sarsıntısıyla şakakları hücrenin tahta direklerine çarptı ve hemen kanamaya başladı. Ama bakışları sadece daha da sertleşti ve dedi ki: "Dediğin gibi, yoluma çıktılar, o yüzden ölmeleri gerekiyordu."

Son iki kelimeyi söylerken sesi çok ağırdı.

Xie Zheng'in çenesi kaskatı kesilmişti, gözleri kanlanmıştı. Wei Yan'ı tutan elindeki damarlar fırlamıştı. Wei Yan'ı sertçe samanların üzerine fırlattı, sarsılarak ayağa kalktı. Dişlerinin arasından sadece üç kelime döküldü: "Yalan söylüyorsun!"

Wei Yan samanların arasında yavaşça nefes alıyordu, bunu duyunca cevap vermedi.

Xie Zheng hücrenin o sağlam tahta direğine sert bir yumruk attı. Gözlerinde nefretle Wei Yan'a dik dik baktı: "Sen kimseyi tanımazsın, sadece güce taparsın. Şimdi o güç de elinden gittiğine göre, hala o zamanki gerçeği kimin için saklıyorsun?"

Wei Yan hala cevap vermiyordu.

Xie Zheng sonunda öfkeyle hızlı adımlarla oradan ayrıldı. Koridorun sonundaki demir kapı açılıp büyük bir gürültüyle kapandığında, üzerindeki zincirlerin şakırtısı tüm zindanda yankılandı. Kapatan kişinin öfkesi her halinden belliydi.

Zindancı tek kelime etmeye, soru sormaya cesaret edemedi. Kapıdaki zincirlerle oynayıp kilidi tekrar taktı.

Kar hala durmamıştı; zindanın o ince ışık sızan tavan boşluğundan yavaşça aşağı süzülüyordu.

Wei Yan samanların üzerinde uzanmış, o loş ışıkta süzülen karları izliyordu; bu zindanda olmayacak kadar temiz görünüyorlardı.

Gözlerini kapattı.

Onun geri dönüş yolu, on yedi yıl önce çoktan kapatılmıştı.

Eğer bin yıl küfür yiyecekse, bin parça edilecekse; bunu tek başına çekmesi yeterliydi.

O bahar güneşi kadar saf olan kişi (Prenses Shu), tertemiz gitmeliydi; tarih kitaplarında onun hakkında tek bir kötü kelime bile kalmamalıydı.

161. Bölüm

Şu an tüm saray Xie Zheng'in kontrolü altındaydı. Darbe gecesi dışarıya "Kıdemli Li ve Wei Yan isyan etti, imparator korkudan ağır hastalandı" şeklinde duyurulmuştu. İlgili herkes zindana atılmıştı ama asıl suçlamalar imparatorun "iyileşmesinden" sonraya bırakılmıştı.

Bakanlar her şeyin farkındaydı; saray şöleninde yaşanan o rezillikten sonra, imparatorun "hastalığının" iyileşmeyeceği ve tahtın el değiştireceği gün gibi ortadaydı.

Qi Min'in yarası çok ağırdı; Gongsun Yin tarafından geçici olarak bir sayfiye sarayına yerleştirilmiş ve etrafı ağır korumalarla sarılmıştı.

Zamanında Shenji Birliği'nin ağır silahlarını ele geçirmek için en seçkin gölge muhafızlarını Batı Bahçesi'ne göndermişti; Fan Changyu ve Sol Kanat Birliği ile yapılan o kanlı çarpışmada o ekip tamamen yok olmuştu. Yanında kalan muhafızlar da kaçarken ölmüş, sağ kalan birkaç kişi ise tutuklanmıştı.

Fan Changyu sayfiye sarayına girdiğinde, yatakta yarı ölü halde öksüren solgun bir adam gördü.

Fan Changyu daha önce Qi Min'i hiç görmemişti; küçük imparatorla amca-yeğen oldukları için birbirlerine epey benzediklerini fark etti. İkisinin de kaşlarının arasında derin bir kasvet vardı.

Qi Min onu fark etti. Öksürüğü bitince yastığına yaslandı; sesi bitkin olsa da hala iğneleyiciydi: "General Fan? Ne büyük sürpriz."

Sanki bir mahkum değil de hala o yüksek makama oturacak olan Veliaht Prens'in torunuydu.

Fan Changyu onunla laf salatası yapacak tipte biri değildi, doğrudan konuya girdi: "On yedi yıl önceki Jinzhou Katliamı'nda, Wei Yan ve Sui ailesi ne yaptı?"

Neden Sui ailesi Jinzhou'ya yardım göndermedi ve Wei Yan neden

bunca yıl Sui ailesinin bu hatasını ifşa etmedi?

Qi Min başını eğip hafifçe gülümsedi: "Elbette... domuz ve köpekten aşağılık işler yaptılar."

Fan Changyu sertçe, "Anlat!" dedi.

Dudaklarındaki gülümseme daha da derinleşti, Fan Changyu ile pazarlık yapmaya kalktı: "Xie Zheng'in adamlarının keskinliğini bilirim; muhtemelen o cariyemin (Yu Qianqian) yerini çoktan bulmuşlardır. Wei Yan ve Sui ailesinin ne haltlar yediğini bilmek istiyorsan, tamam; beni onunla görüştür."

Fan Changyu anında, "Rüyanda görürsün!" dedi.

Bakışları buz gibiydi, sanki kırağı tutmuş bir kılıç ağzı gibi soğuktu.

Bu adamın, Yu Bao'er'in ellerine geçmemesi için bir çocuğa acımadan kıyma emri verdiği an hala Fan Changyu'nun gözlerinin önündeydi.

Yu Qianqian onun elinden zor kurtulmuştu; o alçak ile bir daha görüşmesine izin vermeyecekti.

Qi Min bakışlarını indirdi: "O zaman... söyleyecek bir şeyim yok."

Fan Changyu aniden kılıcını çekip onun boğazına dayadı. Bakışları buz gibiydi: "Ben buraya seninle pazarlık yapmaya gelmedim."

Ordudan saraya kadar geçen bu sürede, birini nasıl korkutacağını ve sert davranacağını çoktan öğrenmişti.

Qi Min ise sadece hafifçe gülümsedi: "Zaten elinize düştüm, sonunda ölüm var. General Fan eğer sadece canımı istiyorsa, buyursun yapsın."

Kendi kendine "Veliaht" muamelesi yapıyordu; perişan halde olsa bile kemiklerinden bir kibir fışkırıyordu. Fan Changyu'ya "Pazarlık bitti" diyordu.

Fan Changyu kılıcıyla bir iki saniye onunla bakıştı; kılıcın ucu boynundaki deriyi hafifçe çizip bir damla kan çıkardı ama adamın

yüzünde en ufak bir korku belirtisi yoktu.

Fan Changyu kaşlarını çattı, sonunda kılıcını kınına soktu ve tek kelime etmeden saraydan ayrıldı.

Saray kapısından çıkar çıkmaz, beyaz mermer merdivenlerden yukarı çıkan birini gördü. Üzerindeki işlemeli pelerininin üzerinde kar taneleri vardı; yüzü mermer gibi soğuk, gözleri ise zifiri karanlıktı.

Fan Changyu hafifçe duraksadı: "Sen neden geldin?"

Onu görünce Xie Zheng'in gözlerindeki o buzlar biraz eridi. Onun sadece ince bir zırh giydiğini görünce üzerindeki pelerini çıkarıp onun omuzlarına attı: "Sarayda bazı şeyleri araştırmaya gelmiştim, senin buraya geldiğini duyunca bir bakayım dedim."

Pelerinde hala onun vücut ısısı ve o karlı rüzgar gibi ferah kokusu vardı. Fan Changyu onun kadar boylu değildi; pelerinin içinde kaybolmuş gibiydi. Sadece o canlı yüzü ve tepeden toplanmış saçları dışarıda kalmıştı. Tıpkı abisinin kıyafetlerini gizlice giymiş küçük bir delikanlı gibi görünüyordu; bakışları berrak ama bir o kadar da heybetliydi.

Elini kaldırıp pelerini düzeltti ve Xie Zheng ile yan yana merdivenlerden inmeye başladı. Sui ailesinin sahte mühür yapıp bilerek orduyu çıkarmadığını anlattı: "Veliaht Prens'in torununun bir şeyler bildiğini düşünüp sormaya geldim ama o, Qianqian'ı görmeden konuşmayacağını söylüyor."

Sui ailesinin sahte mühür yaptığını duyunca Xie Zheng'in gözleri tekrar buz kesti: "Soğuk saraydaki o hizmetçi de üç gün önce öldü."

Wei Yan'ın ağzından laf alamayınca, zindandan çıkar çıkmaz onun ve Prenses Shu'nun meselesini araştırmaya başlamıştı.

Fan Changyu buna şaşırmadı: "İmparator mu yaptı?"

Zamanı hesaplayınca, o hizmetçi tam da yılbaşı gecesinden sonra ölmüştü.

Ancak Xie Zheng başını iki yana salladı: "Qi Sheng'in (İmparator)

yanındaki hademeyi sorguladım. Soğuk saraydaki kumpas başarısız olunca, Qi Sheng o gece Wei Yan'dan korunma istemeye gitmişti. O hizmetçi, Wei Yan'ı kendisini korumaya zorlamak için kullandığı kozuydu; bu hayat kurtaran kozu kendi eliyle yok edecek kadar aptal değildir."

Fan Changyu ona baktı: "Wei Yan mı?"

Xie Zheng cevap vermedi, belli ki onaylıyordu.

Fan Changyu bu işe akıl sır erdiremiyordu: "Wei Yan, Kıdemli Li'nin darbesinden önce o hizmetçiyi neden öldürdü? Kendi skandalının Kıdemli Li tarafından öğrenilmesinden mi korktu? Yoksa başkalarının eline herhangi bir koz geçmesini mi istemedi?"

Xie Zheng uzaktaki karlı saray duvarlarına bakarak dedi ki: "O her zaman acımasız biri olmuştur. Li ailesini köşeye sıkıştırıp darbe yapmaya zorladığında, sarayda bir pürüz kaldığını fark edince onu sağ bırakmazdı."

Fan Changyu, Kıdemli Li'nin söylediği "Wei Yan'ın kız kardeşi gençliğinde Prenses Shu ile arkadaştı, Wei Yan da Büyük General Qi'nin emrindeydi" lafını hatırladı. Wei Yan ve Prenses Shu birbirleriyle evlenmeden önce zaten tanışıyorlardı. Wei Yan'ın sadece kağıt üzerinde bir eşi olmasıyla birleşince, Wei Yan ve Prenses Shu arasındaki ilişki daha da şüpheli bir hal alıyordu.

Tereddütle sordu: "O zaman Wei Yan ve Prenses Shu arasındaki o zina meselesi büyük ihtimalle gerçek mi?"

Eğer sahteyse, Wei Yan küçük imparatoru kontrol altına aldıktan sonra neden o hizmetçiyi susturma gereği duysun ki?

Xie Zheng sessizliğini korudu, karın altında yavaş adımlarla yürümeye devam etti. Pelerini olmadığı için o sert silüeti bir anlığına zayıf göründü; tıpkı yıllar önce anne babasını kaybetmiş o küçük çocuk gibi. Bir süre sonra, sanki pek de önemsemiyormuş gibi bir sesle dedi ki: "Belki de gerçekten Qi Min'in dediği gibidir; sarayı karıştırıp tahtı ele geçirmek için Jinzhou Katliamı'nı o planlamıştır."

Fan Changyu ona bir bakış attı ve aniden durdu.

"Ne oldu?"

Xie Zheng ona döndü. Üzerine ince ince karlar düşmüştü; o siyah işlemeli görkemli kaftanı içinde yüzü kar gibi bembeyazdı.

Fan Changyu aniden kollarını uzatıp ona sıkıca sarıldı. Sesi boğuk ama çok kararlıydı: "Bundan sonraki yolda ben senin yanındayım."

Duygularını çok iyi saklıyordu ama o an Fan Changyu yine de onda bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti.

Evet, Wei Yan ne kadar suçlu olursa olsun, yirmi yılı aşkın süredir "dayı" dediği kişiydi; bu dünyadaki tek akrabasıydı.

Ama o tek akrabası, aynı zamanda anne babasının katiliydi.

Nasıl üzülmezdi ki? Sadece... nasıl üzüleceğini mi unutmuştu?

Xie Zheng kucağındaki kızın o simsiyah saçlarına sessizce baktı. Kucağına atılma gücü büyük değildi ama kalbinin titremesine sebep olmuştu; o sızı ve hafif acı parmak uçlarına kadar yayıldı.

Bir süre öylece donup kaldı, sonra elini pelerinin üzerinden sırtına koyup onu tamamen göğsüne çekti. Uzun kirpiklerine küçük kar taneleri konmuştu. İnatçı ve ciddi bir sesle dedi ki: "Elbette, kaçamazsın zaten."

Lapa lapa kar yağarken, ikisi yan yana yürümeye devam ettiler.

Hizmetçiden Prenses Shu hakkında bir şey öğrenme umudu kalmayınca, Fan Changyu, Xie Zheng adına Kıdemli Cariye An'ı ziyarete gitti.

Aslında Xie Zheng, Gongsun Yin aracılığıyla Prenses Chang ile on altıncı prens meselesini araştırmaya başladığında, asıl ulaşmak istediği kişi Kıdemli Cariye An idi.

Saraydaki hizmetçiler defalarca değişmiş olsa da, Kıdemli Cariye An on yedi yıl önceki olaylardan sağ çıkabilmiş ve bugüne kadar gelebilmiş bir saray sakiniydi. O zamanki olaylar hakkında

bildikleri, sıradan hizmetçilerden çok daha fazlaydı.

Belki de durum artık netleştiği için, Fan Changyu'nun bu ziyareti ve niyetini açıklamasından sonra, Kıdemli Cariye An hiç zorluk çıkarmadı.

"Ben ve Prenses Shu, daha gençlik yıllarımızdan tanışırdık. Bugün bile ona 'Rongyin' demeyi tercih ederim."

Sarayın kapıları kapalıydı, küçük dua odasında ışık loştu.

Kıdemli Cariye An üzerinde sade bir rahibe giysisiyle tütsüleri yaktıktan sonra, o bakımlı elleriyle işlemeli tütsülüğün kapağını kapattı. İnce dumanlar deliklerden süzülerek dua odasının tavanına doğru yavaşça yükseldi.

Bir an duraksadı, bakışlarında hüzünlü bir ifade belirdi: "O da benim ona asıl adıyla seslenmemi severdi."

Fan Changyu masanın diğer tarafında dimdik oturuyordu; Prenses Shu'nun asıl adının Qi Rongyin olduğunu aklına not etti.

İçinden "Gerçekten çok güzel bir isimmiş," diye geçirdi.

Kıdemli Cariye An masaya geri döndü, zarifçe oturdu; her hareketi yılların getirdiği o olgun ve sakin havayı taşıyordu: "Ben ve o, saraya aynı anda girmiştik. İmparatoriçe Qi'nin akrabası olduğu için o girer girmez prenses unvanı aldı, ben ise sadece düşük rütbeli bir cariye oldum. O zamanlar Cariye Jia çok gözdeydi; imparatorun ilgisini çeken her cariye ondan çok çekmişti. Bir keresinde beni zor bir durumdan kurtarmıştı; böylece eski arkadaşlığımızla birleşince iyice yakınlaştık."

Suyun sesi o sessizlikte yankılandı. Kıdemli Cariye An doldurduğu bir bardak çayı Fan Changyu'ya doğru uzattı. Sanki bir anıya dalmış gibi hafifçe gülümsedi.

"Rongyin çok sakin bir karaktere sahipti; Qi ailesinin onuru için saraya gelip rekabet edecek biri gibi durmuyordu. Ama işte o dünyayla ilgisi olmayan hali, imparatorun ona her şeyi vermek istemesine sebep oldu. Bu durum Cariye Jia'yı epey kıskandırmıştı."

Kıdemli Cariye An güldü ama sonra başını salladı; gülüşünde yılların getirdiği bir hüzün vardı: "Belki de karakterle alakası yoktu; sonuçta dünyada hangi erkek onun gibi bir güzeli görünce etkilenmezdi ki? Gülmediğinde soğuk bir ay çiçeği gibiydi, güldüğünde ise parlayan bir lotus. O zamanlar başkentin yakışıklıları arasında Wei Yan ve Büyük General Xie vardı; güzelleri arasında da Rongyin ve Wei Wan (Xie Zheng'in annesi) vardı."

Fan Changyu, Wei Wan'ın Xie Zheng'in annesi olduğunu biliyordu.

Belki de Kıdemli Cariye An'ın sesi o kadar sakin ve yılların yorgunluğunu taşıyordu ki, Fan Changyu sadece bu hikayeyi dinlemeye odaklanmıştı; elindeki çay bardağını tutuyor ama bir yudum bile içmiyordu.

"Sarayda Rongyin pek mutlu değildi; imparator ne verirse versin onu güldüremiyordu. Yükseklere çıkmayı severdi; Yıldız Toplama Kulesi en çok gittiği yerdi. Bazen orada bütün sabah dururdu. Sonra nedense imparator o kuleyi yıktırdı ve Rongyin'i bir süre ihmal etti."

"Ona kulenin tepesinde neye baktığını sordum, 'Evimi özledim' dedi."

Kıdemli Cariye An kendine de bir çay koydu, bir yudum aldıktan sonra hala gülümsüyordu ama bu seferki gülüşü geçen yılların acısını taşıyordu: "Bu sözü ne kadar doğruydu bilemem ama o saraya girdikten bir yıl sonra Wei Yan evlendi, yıl sonunda da bir oğlu oldu. O yılın yılbaşı şöleninde imparator aslında onu tüm bakanların önüne çıkarmak istiyordu ama Rongyin hastalandı. Sonunda imparatorun yanına Cariye Jia gitti. Cariye Jia bunu Rongyin'in pes etmesi olarak gördü ve bir süre epey böbürlendi. O dönem saray epey huzurluydu."

Fan Changyu çoktan bir şeyler tahmin etmeye başlamıştı, sordu: "Prenses Shu'nun ölümü gerçekten Wei Yan ile mi ilgiliydi?"

162. Bölüm

Fan Changyu'nun sorusu çok doğrudan ve ağırdı.

Kıdemli Cariye An'ın dudaklarındaki gülümseme yavaşça soldu. Bir süre donup kaldıktan sonra başını iki yana sallayarak, "Bilmiyorum," dedi.

Bu cevap Fan Changyu'yu şaşırttı ama Kıdemli Cariye An devam etti: "Qishun'un on altıncı yılının başlarında, Jinzhou'da savaş kızışmıştı. Veliahtlıkla yarışan on altıncı prens Luocheng'de bir hata yapmıştı. Cariye Jia her ne kadar saklamaya çalışsa da, mızrak çuvala sığmaz; ben de bazı duyumlar almıştım."

Fan Changyu'ya baktı: "On altıncı prensin ne haltlar yediğini biliyor musun?"

Fan Changyu başıyla onayladı.

Eğer on altıncı prens o kibiri yüzünden Luocheng'de kapana kısılmasaydı, dedesi o zaman o çıkmaza girmeyecekti.

Kıdemli Cariye An yavaşça konuştu: "İmparatorun dışarıda neler planladığını ben sarayda bilemezdim ama herhalde on altıncı prensi öylece bırakacak değildi. O dönem Cariye Jia da epey durulmuştu; imparator ona mesafeli davranıyor, sarayına gitmiyordu. En çok Rongyin'in yanına gidiyordu."

"O zaman ben de sanmıştım ki, bu olaydan sonra Cariye Jia ve on altıncı prens gözden düşecek; Veliaht Prens Jinzhou'dan zaferle dönünce artık kimse onunla yarışamayacak."

"Ama Rongyin aniden hamile olduğunu öğrendi." Kıdemli Cariye An burada duraksadı; o zamanki olayları saçma mı buluyordu yoksa başka bir şey mi vardı bilinmez, elindeki tespihi çekme hızı yavaşladı: "Tüm saray hekimleri çağrıldı ama hamilelik süresi ile saray kayıtlarındaki imparatorla geçirilen geceler bir türlü birbirini tutmadı."

Fan Changyu'nun gözleri aniden açıldı.

Kıdemli Cariye An'ın gözlerinde de bir keder vardı: "Rongyin üç aylık hamileydi; günleri geri sayınca tam da Güz Ortası Festivali civarına denk geliyordu. O yılın festivalinde gerçekten bir olay yaşanmıştı; Wei Yan şölende çok içmiş, göl kenarındaki köşkte bir hizmetçiyle birlikte olmuştu. Şans eseri, oradan geçmekte olan imparator ve bakanlar buna şahit olmuştu. Duyduğuma göre imparatorun yüzü çok kötüleşmiş ama alt tarafı bir hizmetçi olduğu için pek bir şey diyememiş, kızı Wei Yan'a vermişti."

Fan Changyu anında Xie Zheng'in yılbaşı gecesi küçük imparator tarafından kurulmaya çalışılan tuzağı hatırladı.

Kaşlarını çattı: "Wei Yan'a kumpas mı kurulmuştu?"

Yoksa bu kadar tesadüf olamazdı; tam o sırada imparatorun bakanlarla oradan geçmesi...

Prenses Shu'nun hamilelik süresi de tutmadığına göre, o gece Wei Yan ile birlikte olan aslında hizmetçi değil, büyük ihtimalle Prenses Shu idi.

Kıdemli Cariye An sadece iç çekti: "Bunu kim bilebilir ki? Ama Rongyin imparatorun gazabına uğradı; sarayındaki tüm hizmetçiler öldürüldü ama kimse ağzından laf kaçırmadı. Rongyin sarayına hapsedildi, her gün sorguya çekiliyordu... kiminle zina ettiğini söylesin diye. Ocak ayının sekizinci gecesi, sarayda aniden yangın çıktı. Devriye gezen muhafızlar yangını söndürmeye gittiklerinde, sarayın yakınlarında Wei Yan'ı buldular."

Fan Changyu şaşkınlıkla sordu: "Gerçekten Wei Yan mı yakmış Prenses Shu'yu?"

Kıdemli Cariye An, "Sarayda hep öyle konuşuldu," dedi. "Ben arkadaşımın haberini alınca hemen oraya koştum ama yangın o kadar büyümüştü ki içeri girmek imkansızdı."

Fan Changyu, Kıdemli Cariye An'ın sesinin kısıldığını fark etti; başını kaldırınca gözünden bir damla yaş düştüğünü gördü.

Sesi titreyerek sordu: "Sen hiç yangına su döküldüğünde alevlerin daha da yükseldiğini gördün mü?"

Dedi ki: "Ben gördüm. O yangında her yer bezir yağı kokuyordu."

Fan Changyu'nun kaşları iyice çatıldı: "Prenses Shu'yu öldüren imparator muydu?"

Kıdemli Cariye An mendiliyle gözyaşlarını sildi, sesindeki o sakinliği korumaya çalışarak devam etti: "Ben Prenses Shu'nun son anını göremedim; nasıl öldüğü konusunda kesin bir cevap veremem ama sarayına... yangını söndürmeye gelen muhafızlar gerçekten bezir yağı dökmüşlerdi."

"Şafak vaktinde saray kuşatıldı, her yer savaş alanına döndü; ben kapılarımı sıkıca kapatıp hayatta kalabildim. O gün nehrin suyu kan kırmızısı akıyordu; saray merdivenlerinden o kan kokusu bir ay boyunca çıkmadı. Saraydaki herkes değişti; eski imparator ve Cariye Jia kederden öldü dendi. O gecenin savaşı sanki sadece benim hafızamda kalmış bir rüya gibiydi..."

Tütsülükten çıkan dumanlar dua odasında süzülmeye devam ediyordu; masadaki beyaz mermer heykel sanki daha da merhametli görünüyordu.

Fan Changyu karmaşık duygularla ayağa kalktı ve selam verdi: "Bu eski olayları anlattığınız için çok teşekkür ederim saygıdeğer cariye."

Dua odasından çıkan Fan Changyu, karlı havada o taze ve soğuk nefesi içine çekti; saray duvarlarının üzerindeki kuşlara bir süre baktı.

Wei Yan hakkındaki gizemler gitgide karmaşıklaşıyordu.

Zamanında orduyu çağırmaya gitmiş ama yolda bu görevi babasına devredip kendisi başkente dönmüştü.

Çünkü o zamanlar Changxin Kralı ile çoktan anlaşmış, Jinzhou'nun düşmesine razı olmuş ve başkenti kontrol altına almak için mi dönmüştü?

Eğer öyleyse, bu kadar kurnaz bir adamın sabırsız davranıp Prenses Shu'nun sarayına gitmesi mantıksızdı.

Daha da tuhaf olanı, eğer Prenses Shu'nun kendisini ihbar etmesinden korkup onu susturmaya gittiyse, neden imparator muhafızlara bezir yağı döktürdü?

Fan Changyu kaşlarını çattı; Prenses Shu'nun dediği gibi, Wei Yan festivalde sarhoşken bir hizmetçiyle birlikte olduğu söylenmiş ve imparator bakanlarla oraya gitmişti. Muhtemelen o zaman da imparator Wei Yan'a kumpas kurmuştu.

Wei Yan'ın Prenses Shu'nun yanına gitmesi de imparatorun kurduğu bir tuzaktı; Wei Yan'ı suçüstü yakalamak istemişti. Ama Wei Yan dövüş sanatı bildiği için kaçmıştı; imparator da öfkesinden Prenses Shu'yu yakıp suçu Wei Yan'a atmıştı?

Ardından Wei Yan kendini korumak için mi darbe yapmıştı?

Fan Changyu kafasındaki sorularla Xie Zheng'i bulmaya giderken, daha saraydan çıkmadan arkasından birinin seslendiğini duydu: "General Fan, lütfen durun!"

Fan Changyu arkasına baktığında, görkemli kıyafetler içinde bir saray güzelinin kendisine doğru geldiğini gördü. Üzerindeki işlemeli kaftanı çiçeklerle doluydu, saçında da çiçekler vardı; kendisi de bir şakayık çiçeği gibi parlaktı. Hızlı adımlarla yürüyordu ama başındaki süsler sadece hafifçe sallanıyordu; asil bir havası vardı.

Fan Changyu bunun Prenses Chang olduğunu tahmin etti ve selam verdi: "Prensesi selamlarım."

Qi Shu hemen, "General, lütfen zahmet etmeyin," dedi.

Fan Changyu'ya bir kutu uzattı: "Sizi böyle durdurduğum için kusura bakmayın; bunu Gongsun Efendi'ye iletmenizi rica edecektim."

Fan Changyu kutuyu alınca hafif olduğunu fark etti; içinde ne olduğunu bilmiyordu ama saraydan dışarı haber uçurmanın zor olduğunu düşünerek kabul etti: "Bunu mutlaka Gongsun Efendi'ye ulaştıracağım."

"Çok teşekkür ederim general." Qi Shu ona hafifçe eğilerek selam verdi; arkasını dönerken kutuya son bir kez baktı, gözlerinde

hüzünlü bir ifade vardı.

Fan Changyu bu duruma biraz şaşırdı, kutuya bir kez daha bakıp koynuna sakladı ve Xie Zheng'i bulmaya gitti.

Xie Zheng, küçük imparatorun korkudan hastalandığı bahanesiyle birkaç gündür divan toplantılarını ertelemişti ama bakanların gönderdiği önemli belgeleri Gongsun Yin ayıkladıktan sonra yine de incelemesi gerekiyordu.

Fan Changyu henüz içeri girmeden Gongsun Yin'in şikayetlerini duydu: "Tüm bakanlıklar Wei Yan davasının sonuçlanmasını bekliyor; şu ihtiyarın verdiği ifadeye bak, çocuk oyuncağı mı sanıyor bunu?"

Gittikçe sinirleniyordu; elindeki yelpazeyi sertçe Xie Zheng'in önüne vurdu: "Ordunun gecikip Jinzhou'nun düşmesine sebep olduğunu söylüyor; 'Cezalandırılmaktan korktuğum için sarayı bastım, gücü ele geçirince de tüm suçları Meng Efendi'nin üzerine attım' diyor. Sen söyle, bu ifadeye kim inanır? Ordusu geciktiyse kendisinin de Jinzhou yolunda olması gerekirdi; neden başkentteydi?"

Xie Zheng masasındaki kağıtlara bir şeyler yazmaya devam ediyordu, hiç istifini bozmadı.

Gongsun Yin koynundan ikinci bir kağıt çıkardı ve masaya vurdu: "Bak, bu da neden erken döndüğünü sorduğumda verdiği yeni ifade. Bu sefer ağız değiştirdi; 'Jinzhou Katliamı'nı ben planladım çünkü Veliaht Prens ile fikirlerimiz uyuşmuyordu, gücü tek başıma ele geçirmek için Wei Qilin'e sahte mühür verdim' diyor..."

Fan Changyu bu ifadenin de Wei Yan'ın uydurduğu bir suçlama olduğunu biliyordu; babasının götürdüğü mühür gerçekti.

İçeri girdi: "Saraydaki zina suçunu kabul etti mi?"

"General Fan döndü mü?" Gongsun Yin kapıya bakıp selam verdikten sonra devam etti: "Kabul etmedi, hatta bu konuyu ağzına bile almıyor..."

Masada çalışan adam ancak Fan Changyu içeri girince başını kaldırdı; ona bir sandalye çekti. Fan Changyu gayet doğal bir

şekilde yanına oturdu.

Gongsun Yin bunu görmezden gelerek devam etti: "Aslında çok garip; bu kadar büyük suçları, yapmış olsun olmasın gözünü kırpmadan kabul ediyor ama şu zina meselesinden hep kaçıyor..."

Çay bardağı hafifçe tıkırdadı. Xie Zheng bir bardak çay daha koyup uzattı: "Dışarıda kar yağıyor, bir çay iç de için ısınsın."

Fan Changyu gerçekten susamıştı; bardağı alıp kafasına dikti.

Gongsun Yin'in dudağı seğirdi; bu adamla kaç yıldır arkadaştı, birine hizmet ettiğini hiç görmemişti.

Zorla kendini tuttu ve analizine devam etti: "Qi Sheng'in (İmparator) elindeki o hizmetçiyi de Wei Yan öldürdüğüne göre, bence Wei Yan ve Prenses Shu arasındaki o mesele gerçek. Sadece o bunu saklamaya çalışıyor..."

"Yemek vaktine daha var, acıktıysan burada biraz atıştırmalık var." Karşıdaki o soğuk ses tekrar duyuldu.

Gongsun Yin, o ciddi adamın arkasından bir yemek kutusu çıkarıp içinden bir tabak tatlıyı Fan Changyu'ya uzattığını görünce artık dayanamadı.

Fan Changyu tam tabağı alırken büyük bir gürültü koptu.

Arkasına baktığında Gongsun Yin'in masaya iki eliyle dayandığını ve şakaklarındaki damarların fırladığını gördü: "Xie Jiuheng, yetti artık!"

Fan Changyu bir an duraksadı, tabaktan bir tane alıp kendine koyduktan sonra tüm tabağı Gongsun Yin'e uzattı; bakışları çok saftı.

Anlamı çok açıktı: "Al sen ye."

Gongsun Yin neredeyse bayılacaktı.

Üstelik Xie Zheng o sırada buz gibi bir sesle ekledi: "Onunla ilgilenmene gerek yok."

Gongsun Yin kükredi: "Xie Jiuheng, bana muhtaç olacağın günler de gelecek! Ben burada neler anlatıyorum..."

Xie Zheng onun sözünü kesti: "Prenses Shu, Qi ailesinin kızıydı; Wei Yan, Büyük General Qi'den eğitim almıştı."

Gongsun Yin'in öfkesi bir an duruldu; kafasındaki parçalar yerine oturdu: "Yani Wei Yan bu meseleyi saklıyor çünkü Qi ailesinin adının lekelenmesinden mi korkuyor?"

Sonuçta Büyük General Qi ve oğullarının hepsi savaşta ölmüştü; Qi ailesi tam bir kahraman aileydi. Veliaht Prens de Qi ailesinin asaletini taşıyordu. Böyle bir kahraman aileden "iffetsiz" bir kadının çıkması gerçekten ailenin onuruna leke sürerdi.

Fan Changyu düşündü ve dedi ki: "Bence Wei Yan, Prenses Shu'nun kendi onuru için yapıyor. Kendisi zaten tarihe geçecek kadar büyük bir suçlu; Prenses Shu ile bir ilişkisi olduğunu kabul ederse, Prenses Shu da onunla birlikte sonsuza kadar küfür yiyecektir."

Tarih boyunca hükümdarlar ve vezirler arasında kalan kadınların isimleri hep kötü anılmıştır; halk arasındaki hikayeler daha da çirkinleşir, hatta sokaklardaki serserilerin diline düşer.

Sıradan bir kadın bile bu tür dedikodulara karışınca kendini öldürmeyi düşünürken, böyle bir isimle anılmak çok ağırdır.

Gongsun Yin tekrar yerine oturdu ve dedi ki: "Eğer gerçekten öyleyse, bu çok tuhaf; Wei Yan gibi taş kalpli bir adam, bir kadın için bunu yapar mı?"

Fan Changyu, Kıdemli Cariye An'dan duyduklarını onlara anlattı.

Xie Zheng ve Gongsun Yin dinledikten sonra ikisi de sustu.

Fan Changyu dedi ki: "Eski imparator eğer Wei Yan'a kumpas kurduysa, Prenses Shu'nun ölümü ve o darbenin arkasında başka şeyler de olabilir. Sadece bir şeyi anlamıyorum; Wei Yan, Prenses Shu öldükten sonra bile onun onurunu bu kadar düşünüyorken, neden o gece sarayda yakalandığında Prenses Shu'yu bırakıp tek başına kaçtı?"

Xie Zheng sustu.

Gongsun Yin şakağını ovdu: "Herhalde Wei Yan o zaman Prenses Shu'yu kurtaramayacağını anladı ve onunla birlikte ölmek istemediği için kaçtı. Bunca yıl güce doyduktan sonra Prenses Shu'ya karşı bir vicdan azabı duydu da şimdi telafi mi etmeye çalışıyor?"

Fan Changyu da bir şey demedi.

Eğer gerçekten Gongsun Yin'in dediği gibiyse, Wei Yan'ın şimdi Prenses Shu'nun adını korumaya çalışması çok acınası bir durumdu.

"Bence bu davayı böylece kapatalım," dedi Gongsun Yin aniden.

Fan Changyu ve Xie Zheng ses çıkarmadı.

Gongsun Yin yelpazesiyle masaya vurdu: "Jinzhou Katliamı'nın sorumlusu zaten Wei Yan ve Sui Tuo'dur. Sui ailesi yok oldu, Wei Yan da yakalandı. Meng Efendi'nin üzerindeki leke temizlenir, Wei Yan da ölürse, o kadar canın bedeli ödenmiş sayılır. Bu, Jinzhou'da ölen askerlere ve halka verilecek en iyi cevap değil midir?"

Fan Changyu ve Xie Zheng hala susuyordu. Gongsun Yin devam etti: "Wei Yan'ın ağzını açamıyoruz; bu işi böylece sürükleyip duramayız. Yeni imparatorun... tahta çıkma hazırlıklarına başlamalıyız, değil mi?"

Uzun bir sessizlikten sonra, kararlı ve tok bir ses duyuldu: "Bu dava böyle kapanamaz."

Gongsun Yin başını kaldırdı, Xie Zheng de hafifçe ona baktı.

Pencereden gelen gün ışığı odayı aydınlatıyordu. Genç kadın general zırhı içinde minderinde dimdik oturuyordu; bakışları sert ve heybetliydi.

Gongsun Yin sordu: "Neden?"

Fan Changyu başını kaldırdı; gözleri ışıkta parlayan bir deniz gibiydi: "Biz bu makamlara geldiysek, böyle yarım yamalak bir sonuca razı olmamalıyız. En küçük ilçenin mahkemesinde bile

'Adalet Mülkün Temelidir' yazar; istenen şey gerçek bir adalet ve hakikattir. Wei Yan annemi babamı öldürdü, dedemin onurunu lekeledi; ondan nefret ediyorum. Kötülüklerinin bedeli ölümdür ama bu şekilde, belirsizlikler içinde ölmemeli."

Bakışları çok kararlıydı: "Jinzhou Katliamı bir gerçeğe muhtaçtır; gerçek bir gerçeğe."

Böyle geçiştirerek, "Wei Yan öldü, intikam alındı" diyerek kapatılmamalıydı.

Wei Yan'ın bu şekilde ölmesi, o zamanki gerçeğin sonsuza kadar gömülmesi demekti.

Gongsun Yin'in bakışlarındaki o ciddiyetsizlik tamamen yok oldu; ilk defa Fan Changyu'ya bu kadar büyük bir saygıyla baktı.

Karşısındaki kız hala o eski cesur ve dürüst kızdı; ama şimdi o dürüstlüğün içinde daha ağır ve derin bir şeyler vardı. Bu, bir dağın heybeti gibi değil, uçsuz bucaksız bir toprak gibiydi; köklü ve sarsılmaz.

Ve ancak böyle bir toprakta, göğe yükselen zirveler yetişebilirdi.

Gongsun Yin bu farkındalıkla bir süre donup kaldı; ancak Xie Zheng seslenince kendine gelebildi.

"Jinzhou davasını araştırmaya devam edin. Yeni imparatorun tahta çıkış hazırlıklarına da başlayın." İlk cümlesi Fan Changyu'ya, ikincisi ise Gongsun Yin'e idi.

Gongsun Yin onayladı. Ayağa kalktığında Fan Changyu'ya doğru saygıyla eğildi: "Az önceki sözlerimden dolayı mahcubum."

Onun bu hareketi Fan Changyu'yu yine utandırdı: "Gongsun Efendi de durumun gereğini düşünüyordu."

Qi Shu'nun verdiği kutuyu ona uzattı: "Az kalsın unutuyordum; Prenses Chang bunu size iletmemi rica etti."

Gongsun Yin kutuyu alınca bakışları bir anlığına ciddileşti, sordu: "Prensesin başka bir mesajı var mıydı?"

Fan Changyu dürüstçe, "Yoktu," dedi.

"Anladım, o zaman teşekkür ederim General Fan." Gongsun Yin gülümsedi ama bu seferki gülüşü eskisi kadar rahat değildi.

Gongsun Yin gittikten sonra Fan Changyu, Xie Zheng ile konuştu: "Sence de Gongsun Efendi o kutuyu alınca bir garip olmadı mı?"

Xie Zheng arkasından ona sarıldı: "Prenses Chang'dan yıllardır kaçıyor; ama prensesin yaşı artık daha fazla beklemeye müsait değil."

Fan Changyu bu gizemli sözün anlamını tam kavrayamadan, Xie Zheng'in çenesini omzuna dayadığını hissetti.

"Teşekkür ederim," dedi boğuk bir sesle.

Eğer Wei Yan ölürse, babasının neden öldüğünü asla tam olarak öğrenemeyecekti.

Ailesinin intikamı, dedesinin onuru... O da Wei Yan'dan nefret ediyordu. Wei Yan ölürse intikamı alınmış olacaktı.

Ama o, Gongsun Yin'in teklifini reddetmişti.

Fan Changyu başını yana çevirip ona gülümsedi: "Büyük General Xie ve Veliaht Prens'in ölümü bir gerçeğe muhtaç; Jinzhou'da ölen binlerce asker de öyle."

Elini, belindeki elinin üzerine koydu; bakışları her zamanki gibi saf ve dürüsttü: "Birlikte arayalım, mutlaka bulacağız."

İşler Yu Qianqian başkente geldikten sonra değişti.

Fan Changyu aslında Yu Qianqian'a Qi Min hakkında bir şey söylememişti ama o ve Xie Zheng'in Wei Yan ve Sui ailesini araştırması Yu Qianqian'ın kulağına gitmişti.

Devlet hükümdarsız kalamazdı; Xie Zheng, Tang Peiyi ve diğerleriyle Yu Bao'er'i tahta çıkarma meselesini konuşurken, kaçınılmaz bir sorunla karşılaştılar: Qi Min hala yarı ölü halde yaşıyordu.

Bu Veliaht Prens torununa nasıl bir son verilecekti?

Her ne kadar Yu Bao'er küçük olsa ve Qi Min ile bir baba-oğul bağı olmasa da, Tang Peiyi ve diğerleri Xie Zheng'in doğrudan Qi Min'i öldürmesine sıcak bakmıyorlardı. Baba-oğul bağının doğuştan geldiğini, Yu Bao'er'in ileride başkaları tarafından kışkırtılıp Xie Zheng'e kin gütmesinden korkuyorlardı.

Fan Changyu bundan korkmuyordu, doğrudan dedi ki: "Ben öldürürüm. O çocuk anlayışlı bir çocuk; öz babasının iyi biri olmadığını bilir. En kötü ihtimalle ileride kin güderse; Qi Min onu öldürmek isterken onu kurtaran bendim. O çocuğun benden nefret etmesinden korkmuyorum."

Xie Zheng çaktırmadan onun bileğini tuttu, daha fazla tartışmamasını işaret etti.

"Ben yaparım," dedi sakin bir sesle. Bu bir teklif değil, bir karardı.

Tang Peiyi tam ikna etmeye çalışacaktı ki, kapıdan bir ses geldi: "Marki, generaller; ben yapabilirim."

Herkes bakınca, zarif bir kadının içeri girdiğini gördü.

Fan Changyu şaşırdı: "Qianqian, neden geldin?"

Diğer generaller ve danışmanlar Yu Qianqian'ı pek tanımıyorlardı; bu gelecekteki ana kraliçeye karşı saygılı davrandılar.

Yu Qianqian, Fan Changyu'ya baktı ve dedi ki: "Benim iyiliğim için yaptığını biliyorum. Ben ve Bao'er size çok şey borçluyuz. Qi Min'i öldürme işini bana bırakın. Hem ondan kurtuluruz hem de Sui ailesi ile Wei Yan arasındaki ilişkiyi öğrenebilirim; bu her açıdan en iyisidir."

Fan Changyu'nun söyleyecek sözü kalmamıştı; Yu Qianqian'ın bu sözleri her şeyi kapatmıştı.

Sonunda sadece ona bakıp, "O zaman ben seninle geleyim," dedi.

163. Bölüm

Nadir görülen güneşli bir gündü, hava ılıktı.

Fan Changyu kılıcını göğsüne bastırmış, sarayın kapısında bekliyordu. Bahçe duvarının dışındaki çıplak ağaç dallarının uzanışını izliyordu. Güneş oraya vuruyor, uzaktaki duvarların ve dalların üzerindeki karlar altın bir parıltıyla parlıyordu ama hava hala nemli ve soğuktu.

Yu Qianqian elinde bir çorba kasesiyle iç odaya girdi.

Qi Min sanki onun geleceğini biliyordu. Yarası yüzünden yataktan kalkamadığı için, yastığına yaslanmış oturuyordu. Omuzlarında mor ve gri tonlarında görkemli bir hırka vardı; pencereden gelen ışıkta hırkanın üzerindeki bulut desenleri belli oluyordu.

Saçları taranmış ve düzeltilmişti; günlerdir yatalak olmasına rağmen kirli görünmüyor, her zamanki gibi simsiyah ve parlaktı.

Sadece çok zayıflamıştı; sanki o kıyafetlerin içinde kaybolmuş gibiydi.

Yu Qianqian ona sadece bir kez baktı ve bakışlarını kaçırıp masaya doğru yürüdü.

Qi Min ayak seslerini duydu ama dönmedi. Pencereden dışarıda yiyecek arayan iki kuşu izliyordu. Elindeki mühür yüzüğüyle oynuyordu; parmakları uzun ve inceydi ama o kadar zayıflamıştı ki, sanki biraz sıksa kemikleri kırılacak gibi duruyordu.

Kimse konuşmuyordu, sadece Yu Qianqian'ın kaseden çorbayı porselen kaba boşaltırken çıkardığı o hafif ses duyuluyordu.

"Gelmeyeceğini sanmıştım."

Yu Qianqian masadan dönünce, onun çoktan kendisine baktığını fark etti. Bakışları hala karanlık ve kasvetliydi; bir uçurumdaki akbaba veya kış uykusundan yeni uyanmış bir yılan gibiydi.

Yu Qianqian nazikçe gülümsedi ama bakışları çok soğuktu; hiç korkmadan onunla göz göze geldi: "Seni son yolculuğuna bizzat uğurlamaya geldim."

Qi Min onun elindeki kaseye baktı; gözlerinde ne olduğu belirsiz duygular dalgalandı: "Zahmet edip kar kurbağası çorbası (Xueha) yapmışsın, zahmet etmişsin."

Yu Qianqian gülümsedi: "Zindandaki mahkumlar bile idama gitmeden önce son bir yemek yerler, değil mi?"

Dili çok keskindi, gülüşü ise sahteydi.

Qi Min ona sessizce baktı: "Senin bu kadar hazırcevap olduğunu bilmiyordum."

Korkak, pısırık, uysal görünürdü; sanki hiç fikri olmayan biri gibiydi. Ama o maskenin altında çok vahşi bir ruh saklıydı; yoksa defalarca kaçmaya çalışmazdı. Her yakalandığında feryat figan etmez, yemeğini yer, uykusunu uyur, kendine acı çektirecek hiçbir şey yapmazdı. İnsanlar onun uysallaştığını sanırdı ama ilk fırsatta arkasına bakmadan yine kaçardı.

Onun bu ışıl ışıl halini daha önce hiç görmemişti.

Yu Qianqian kaşığıyla çorbayı karıştırarak dedi ki: "Senin bilmediğin daha çok şey var."

Daha fazla laf kalabalığı yapmak istemedi, doğrudan sordu: "Sui ailesinden bu kadar nefret ediyorsan, Veliaht Prenses annen neden o zaman o Doğu Sarayı yangınıyla seni Sui ailesinin büyük oğlu olarak sakladı?"

Qi Min ona bakmaya devam etti; sanki onun bu soğukluğu ona çok yabancı gelmişti.

Yu Qianqian sakin bir sesle devam etti: "Bu imparatorluk sizin Qi ailesinin. O zaman Jinzhou'da ölen de babandı. Şimdi Sui ve Wei ailelerini suçlamak için, herhalde kendi düşmanlarını koruyacak değilsin?"

Dudaklarındaki o hafif iğnelemeyi duyunca Qi Min gülümsedi:

"Senin bu küfür eder halin, o eski uysal halinden çok daha güzelmiş."

Yu Qianqian kaşlarını çattı; o soğuk yılanın derisine değdiği andaki o iğrenme hissi yine geldi. Nefretini gizlemedi: "Deli!"

Onun bu korkmuş hali Qi Min'i eğlendirmişe benziyordu; hafifçe güldü.

Yu Qianqian'ın içi daraldı, tam kalkıp gidecekken Qi Min gülmeyi bıraktı ve sakin bir sesle onu durdurdu: "Çorba yapılmış madem, içir de bitsin; zahmetin boşa gitmesin."

Yarası ağırdı, yataktan kalkamıyordu; her ihtiyacı başkaları tarafından karşılanıyordu. Xie Zheng her ihtimale karşı ona kas gevşetici (Ruangu San) verdiği için Yu Qianqian'ın onunla yalnız kalması tehlikeli değildi.

Yu Qianqian ona baktı. Yastığına yaslanmış, çok sakin görünüyordu; sanki o çorbanın içinde canını alacak zehir yokmuş gibi. O ince gözlerine güneş ışığı sızmıştı; o güneşin altında eriyecekmiş gibi duran bembeyaz teniyle bir anlığına masum ve kırılgan görünüyordu.

Yu Qianqian cevap vermeyince, bilerek gülümsedi: "Kıyamıyor musun?"

Yu Qianqian tekrar yerine oturdu; kaseden bir kaşık soğumuş çorba alıp onun dudaklarına uzattı.

Bakışları soğuk ve sakindi; adamın yüzünde de bir duygu okunmuyordu. Bir yudum alınca yorum yaptı: "Kıvamı güzel olmuş ama biraz soğumuş."

Yu Qianqian konuşmadı, bir kaşık daha verdi.

Ona bakarak içmeye devam etti.

O anki sessizlik, birinin diğerini öldüreceği bir an değil de, iki sevgilinin anı gibiydi.

Kase boşalınca Qi Min sırıttı: "Daha var mı?"

Yu Qianqian, "Kasede yarım bardak kadar daha var," dedi.

Qi Min, "Hepsini içir bana," dedi.

Dudaklarında hala o gülümseme vardı; sanki artık hiçbir şeyi umursamıyormuş gibiydi: "Bir daha içemeyeceğim nasılsa."

Tabii ki içemeyecekti; artık bir "ilerisi" mi kalmıştı?

Yu Qianqian'ın kaşığı tutan eli bir an duraksadı, sadece "Bekle," dedi.

Kasede kalan o yarım porsiyonu da bitirdiğinde, Qi Min yastığına yaslanmış halde Yu Qianqian'a bakıyordu. Aniden, "Seni araştırmıştım," dedi.

Yu Qianqian bakışlarını ona dikti.

Dedi ki: "Senin adın Qianqian değil. Ailen fakirdi, bir abin ve üç küçük kardeşin vardı. Ailen sana isim bile vermemişti, sana 'İkinci Kız' (Er-ya) derlerdi. Hiçbir zaman bir restoranda da çalışmadın. Ailen abine eş alabilmek için seni köle tüccarına sattı. Seni Zhao ailesi satın aldı ve bana gönderdi."

Yu Qianqian ses çıkarmadı.

Zehir etkisini göstermeye başlamış olmalıydı; Qi Min'in dudaklarında hafif bir morarma belirdi ama gözleri hala inatla Yu Qianqian'a bakıyordu. Zorlukla konuştu: "Bilmek istiyorum... sen kimsin?"

Yu Qianqian hala cevap vermiyordu.

Kendi kendine devam etti: "Bir hayalet misin? Yoksa... bir doğaüstü varlık mı?"

Kirpikleri düştüğünde, o ölü gözlerinde nihayet bir dalgalanma oldu: "Bırak... huzurla gideyim."

Yu Qianqian her zamanki gibi sakindi: "Zehir etkisini gösterince hafızan karıştı galiba. Ben o İkinci Kız'ım; tüccara satılmadan önce restoranda çalışmıştım, Qianqian adını da kendim koydum."

Ayağa kalktı, hatta yorganını bile düzeltti: "Yoruldun, uyu artık. Bu zehir hafiftir, çok acı çekmezsin; bir uyuyacaksın ve her şey bitecek."

Tam gidecekken, o bembeyaz zayıf el aniden bileğini yakaladı. Yu Qianqian hazırlıksız yakalanıp üzerine kapaklandı.

Yu Qianqian tam bağıracakken, adam onun boğazını büyük bir güçle sıktı. Ölmek üzere olan birinden beklenmeyecek bir güçle Yu Qianqian'ın nefesini kesti. Yu Qianqian onun kolunu çekmeye çalıştı ama milim kıpırdatamadı; parmaklarını adamın eline geçirdi ama adam acı hissetmiyor gibiydi. Gözleri aniden kanlandı, yüzü korkunç bir hal aldı; bakışlarında nefret ve hayal kırıklığı vardı: "Ben kendimi acımasız sanırdım ama senin yarın bile olamam! Beni hiçbir zaman sevmedin, değil mi?"

Yu Qianqian hala çırpınıyordu ama nefessiz kaldığı için yüzü kıpkırmızı olmuştu. Kolunu kurtaramayınca, parmaklarıyla adamın göğsündeki o ok yarasını oymaya başladı.

Sıcak kanlar Yu Qianqian'ın parmaklarına bulaştı. Qi Min bir iniltiyle elini gevşetti.

Yu Qianqian yere düşüp boğazını tutarak derin derin nefes almaya başladı. O sırada kapı tekmeyle açıldı; dışarıda gürültüyü duyan Fan Changyu içeri daldı: "Qianqian!"

Yu Qianqian'ı ayağa kaldırdı; bakışları bir bıçak gibi Qi Min'e dikildi.

Yu Qianqian hemen Fan Changyu'nun elini tuttu ve sadece, "İyiyim," dedi.

Qi Min göğsünü tutarak yastığına yaslanmıştı. Zehir yüzünden yüzü gri-mavi bir renk almıştı. Dişlerini sıkıyordu, o kanlı gözleriyle Yu Qianqian'a bakıyordu; bakışlarında tuhaf bir kırgınlık vardı: "Sen... bana bunu nasıl yaparsın!"

Ağzından kanlar gelmeye başladı, kısa sürede her yer kan içinde kaldı.

Yu Qianqian yatağın kenarına oturdu, sakince ona baktı. Saçları o

boğuşmada dağılmıştı, yüzündeki o kırmızılık hala geçmemişti; çok perişan görünüyordu ama bakışları buz gibiydi: "Sana neden böyle yapmayayım?"

"Senin gibi biri, birinin sevgisini hak ediyor mu?"

"Bencil, zalim, sinsi ve dengesizsin. Herkes senin etrafında parmak uçlarında yürümek zorunda, en küçük hatada ölüm var. Sen ise bir parça lütuf verince herkesin sana canını vermesini, minnettar kalmasını bekliyorsun. Dünyada öyle yağma yok."

Qi Min'in ağzı kan doluydu, hala Yu Qianqian'a bakıyordu ama artık konuşamıyordu.

Yu Qianqian sakin bir sesle devam etti: "Senin için ölenlerin sayısı belli mi? Sen onlar için şüphe duymaktan başka ne yaptın? Sadece şanslı bir rahimden doğdun, o kadar."

Qi Min hala ona bakıyordu, bakışları inatçı ve kederliydi.

Yu Qianqian artık ona bakmadı. Ayağa kalktı ve Fan Changyu'ya, "Gidelim," dedi.

Fan Changyu, Yu Qianqian ile birlikte dışarı çıktı. Tam bir şey söyleyecekti ki, Yu Qianqian'ın dizlerinin bağı çözüldü. Fan Changyu onu son anda tuttu: "Qianqian, neyin var?"

Yu Qianqian'ın yüzü bembeyazdı; az önceki o sakin halinden eser kalmamıştı. Dedi ki: "Yok bir şey, biraz durayım."

Fan Changyu'yu tutan eli buz gibiydi: "Birini zehirlemek, gerçekten bir tavuk veya balık kesmeye benzemiyormuş."

Fan Changyu onu basamaklara oturttu ve teselli etti: "Ben de ilk kez birini öldürdüğümde bütün gece uyuyamamıştım. Bu gece Ning-niang ile yanına geleyim. Benim ellerim çok kanlı, ruhumun ağırlığı fazladır; o Veliaht Prens torunu olsa bile hayalet olup yanına yaklaşmaya cesaret edemez."

Bu sözleri bir çocuğu uyutur gibi söylemişti. Yu Qianqian'ın yüzündeki o karanlık biraz dağıldı, güldü ve dedi ki: "Doğru, Changyu sen artık bir generalsin."

Fan Changyu utançla ensesini kaşıdı.

Güneş onları ısıtıyordu, Yu Qianqian'ın elleri yavaş yavaş ısınmaya başladı. Yanındaki o heybetli kadın generale baktı; Qi Min'in son sorusu onda bazı duyguları uyandırmış olmalıydı. Aniden dedi ki: "Changyu, bir sırrım var."

"Efendim?" Fan Changyu ona döndü. Güneş ışığı yüzüne vuruyordu; her haliyle güven ve samimiyet veriyordu.

Yu Qianqian, "Bunu sadece sana söylüyorum," dedi.

Fan Changyu bir an duraksadı ve ciddi bir şekilde, "Sırrını saklarım," dedi.

Yu Qianqian gökyüzündeki kuşlara baktı, bakışları uzaklara daldı; hafif bir hüzünle dedi ki: "Ben çok ama çok uzak bir yerden geldim buraya ve bir daha asla geri dönemeyeceğim."

"Ne kadar uzak?"

"Şu andan itibaren yürümeye başlasan, bin yıl yürümen gerekir oraya varmak için."

Fan Changyu şaşırdı: "Peki buraya nasıl geldin?"

Yu Qianqian, "Bir uyudum, gözümü açtığımda buradaydım," dedi.

Fan Changyu'nun yüzünde tuhaf bir ifade oluştu; Yu Qianqian'a uzun süre baktı ve aniden dedi ki: "Qianqian, sen bir tanrıçasın değil mi?"

Yu Qianqian tekrar güldü: "Dünyada benim kadar işe yaramaz bir tanrıça olur mu hiç?"

Fan Changyu'ya baktı ve dedi ki: "Sen benden daha çok tanrıçaya benziyorsun."

Aniden övülünce Fan Changyu utandı, ne diyeceğini bilemedi.

Yu Qianqian dedi ki: "Benim geldiğim yerde de tarihte çok ünlü bir kadın general vardı, adı Liangyu idi."

Fan Changyu'ya döndü: "Burası pek iyi bir yer değil ama sen varsın, Bao'er var; o yüzden fena sayılmaz."

Gülümseyerek ekledi: "Bin yıl sonra, Changyu da mutlaka tarihe geçecek büyük bir kadın general olacak."

永平 (Yongping) on yedinci yılının kışı; Başvekil Wei Yan ve Vezir Li Jing isyana teşebbüs ettiler. Li Jing oklarla vurularak öldü, Wei Yan ise sağ yakalandı.

Bir ay sonra, İmparator Qi Sheng saray darbesinin şokuyla vefat etti. Veliaht Prens'in halk arasında yaşayan torunu bulundu; henüz tahta çıkma töreni yapılmamış olsa da, annesi Yu Hanım ile birlikte saraya yerleşti.

Zindan.

Loş mum ışığı duvarda iki büyük gölge oluşturuyordu. Koridordaki ateşler gürül gürül yanıyor, odunların çıtırtısı sessizliği bozuyordu.

Tao Taifu bir hamle yaparken iç çekti: "O haylaz çocuğun babası Jinzhou'da öldü. O zamanki gerçeğin cevabını ne olursa olsun öğrenmek isteyecektir."

Karşısındaki, kendisinden bir yaş küçük olan adama ciddi bir şekilde baktı ve bir hoca edasıyla sordu: "Yishu (Wei Yan'ın lakabı), tüm dünyanın küfrünü üzerine alarak neyi hedefliyorsun?"

Qi Min ölmüştü; onun gölge muhafızlarından birkaçı hala sağdı, Fu Qing de onlardan biriydi.

Xie Zheng onları sorguladığında, Yu Qianqian'ın öğrendiğiyle aynı cevabı almıştı.

Böylece Sui ailesinden çıkan o üç mühür meselesi çözülmüştü.

—Mühürler gerçekti, emirler gerçekti; Sui ailesi Wei Yan'ın emriyle Jinzhou'ya yardım göndermemişti.

Ama yeni bir soru ortaya çıkmıştı: Sui ailesi Wei Yan ile iş birliği yaptıysa, neden sonradan isyan ettiklerinde sadece Jinzhou ile ilgili dedikodular yaydılar da Wei Yan'ı doğrudan ihbar etmediler?

Başkaları ne derse desin, Tao Taifu, Wei Yan'ın Jinzhou Katliamı'nı bizzat planladığına inanmıyordu. Sadece Wei Yan darbeden sonra her şeyi boş vermiş gibiydi; her suçu üstleniyor ama o zamanki gerçek hakkında tek kelime etmiyordu.

"Veliaht Prens ve Linshan'ın ölümünde benim sorumluluğum var; bu küfrü kimsenin adına üstlenmiyorum."

Duvardaki lamba titrek bir ışık veriyordu. Satranç tahtası, karşısındaki adamın gölgesiyle ikiye bölünmüştü.

Wei Yan, parmaklarının arasındaki siyah taşı tahtaya bıraktı. Sesi boğuk olduğu için daha da ağır geliyordu, hiçbir duygu belirtisi yoktu.

Tao Taifu ise bu sözün altındaki manayı sezdi: "Senin ve Qi ailesinin o kızı (Prenses Shu) yüzünden mi?"

Wei Yan, Tao Taifu'ya baktı.

Tao Taifu anladı ki sebep buydu. İç çekti: "İki çocuk da gidip Kıdemli Cariye An'a kadar sormuşlar. Sen o zaman savaş meydanından çekilip başkentte kaldığında, bu yaşlı adamın bir şey anlamadığını mı sandın?"

Wei Yan iki saniye sustu ve sadece dedi ki: "O benim yüzümden bu işe karıştı."

Tao Taifu defalarca zindana gelmişti, her seferinde Wei Yan'dan laf alamamıştı. Bugün konuşmaya niyetli olduğunu görünce hemen sordu: "Anlat bakalım, nasıl oldu?"

Ocakta kömürler yanıyor, çaydanlıktaki su fokurduyordu. Çıkan buhar Wei Yan'ın yüzünü bulanıklaştırıyordu.

Bir anlığına, Tao Taifu'nun karşısındaki o güçlü vezir, yıllar önce tek bir şiiriyle tüm Jinyang'ı ayağa kaldıran o mağrur gence dönüştü.

Gözlerini kapattı: "O zamanlar gençlik işte, bir laf ettik, başımıza bela oldu."

Tao Taifu sakalını sıvazladı ama içi çoktan daralmıştı.

Daha önce Fan Changyu'ya, Xie Zheng'in gençliğindeki Wei Yan'a benzediğini söylemişti ama aslında tam olarak öyle değildi. Xie Zheng küçük yaşta öksüz kaldığı ve Wei Yan tarafından çok sıkı yetiştirildiği için karakteri daha oturmuştu.

Wei Yan'ın gençliği ise sadece ateşli değil, resmen asabi ve kibirliydi.

Jinyang'ın Wei ailesi asil bir aileydi; çocukları zaten mağrur olurdu. O ise o neslin en iyisi olduğu için kibri daha da fazlaydı.

On yedi yaşında sınav birincisi olmuştu ama hemen memur olmak istememiş, dünyayı gezip "bilgelik" arayacağını söylemişti. Wei ailesinin reisi onun bu inadını kırmak için onu zorla Qi ailesinin ordusuna göndermiş, Büyük General Qi'nin emrine vermişti. İşte Xie Linshan ile orada can dostu olmuşlardı.

Tao Taifu içindeki o karmaşık duyguları bastırıp sordu: "Hangi bela?"

"Qishun'un on beşinci yılı; güneyde sel olmuştu. Veliaht Prens yardıma gitti ama Jia ailesi her türlü zorluğu çıkardı, ödenekleri geciktirdi; mültecilerin yarısı öldü. Eski imparator öfkelendi ama on altıncı prensi ve Jia ailesini suçlamak yerine, Veliaht Prens'i yetersizlikle suçladı ve üç ay hapis cezası verdi. İmparatorun adaletsizliği gitgide artıyordu; sarayda imparatorun on altıncı prensi veliaht yapacağı dedikoduları dönüyordu. Veliaht Prens'in danışmanları bir yol ararken, ben 'İmparator tahtı bıraksın (Zenwei)' dedim."

Tao Taifu yıllar sonra bile bu sözü duyunca dehşete düştü; Wei Yan'ı parmağıyla gösterip bir şey diyecek oldu ama sonunda sadece iç çekti: "Sen... ne kadar da düşüncesizmişsin!"

Bu söz imparatorun kulağına gitse, hem Veliaht Prens hem de tüm Wei ailesi yok olurdu.

Wei Yan ise dedi ki: "Düşüncesiz olan ben değildim, zayıf olan Veliaht Prens'ti."

Bakışları bir çelik kadar sertti; o yüksek makamdaki heybetiyle kükredi: "O zaman o cesareti gösterseydi, Qi, Xie ve Wei ailelerinin gücüyle onu o tahta oturtamaz mıydık?"

Tao Taifu başını salladı: "Sen Veliaht Prens'in yerine düşünmelisin. İmparator on altıncı prensi ne kadar kayırırsa kayırsın, o Veliaht Prens olduğu sürece taht onundu. İmparatoru tahtı bırakmaya zorlamak, başarısız olursa her şeyi kaybetmek demekti."

Wei Yan sordu: "Peki sonunda neyi bekledi?"

Acı bir kahkaha attı: "İstediği oldu; adı tarihe 'erdemli' olarak geçti, sonsuza kadar anılacak!"

Tao Taifu, Wei Yan'ın sesindeki o nefreti ve alaycılığı duydu ama içi acıdı. Eski imparator prens iken güçsüzdü; İmparatoriçe Qi ile evlenip Büyük General Qi'nin desteğiyle tahta çıkmıştı.

Ama Büyük General Qi'nin ordudaki nüfuzu o kadar fazlaydı ki, imparator tahta oturunca Qi ailesinden çekinmeye başladı. Ama Qi ailesi her zaman sadıktı ve çocukları da düzgün insanlardı; imparator onlara dokunacak bir bahane bulamadığı için Cariye Jia'yı kayırıp Jia ailesine Qi ailesini ezdirmişti.

Ama o zamanın içindeki insanlar, sonradan olacakları nasıl bilebilirlerdi ki?

Tao Taifu'nun gözlerinde yılların yorgunluğu vardı: "Artık benimle bilmece oynamayı bırak; o zaman gerçekten neler oldu?"

Rüzgar esti, duvardaki lamba titredi. Wei Yan'ın duvardaki gölgesi dimdik ve heybetliydi; o sertliğin içinde tarif edilemez bir yalnızlık vardı.

Uzun bir sessizlikten sonra dedi ki: "Doğru dürüst bir lider seçemedim, ağzımdan o bela sözü kaçırdım. Tedbirimi de tam almadım; o söz Veliaht Prens'in danışmanları tarafından imparatorun ve Jia ailesinin kulağına gitmiş, haberim yoktu."

Tao Taifu bunu duyunca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Wei Yan'ın arkasında Jinyang'ın Wei ailesi vardı; imparator bunu duysa bile hemen harekete geçemezdi, sadece daha çok çekinir ve gizli

planlar yapardı.

Gerçekten de Wei Yan alay ederek sordu: "Benim arkamda Jinyang'ın Wei ailesi varken, bana nasıl bir suç uydurup tüm ailemi yok edebilirlerdi?"

Tao Taifu sessiz kaldı.

Wei Yan her kelimeyi vurgulayarak, sanki büyük bir nefretle söyledi: "Elbette ki zina suçuyla."

Tao Taifu'nun sakalı titredi; bu işin ne kadar saçma olduğunu mu düşünüyordu yoksa üzülüyor muydu belli değildi.

Ona zina suçu atacaklarsa, Qishun'un on altıncı yılındaki o festivalde imparatorun ve bakanların bastığı yerdeki kişi sıradan bir hizmetçi olmamalıydı...

Belli ki asıl kumpas onun ve Prenses Shu'nun üzerine kurulmuştu!

Tao Taifu'nun dudakları titredi, sonunda sadece boğuk bir sesle, "Rezalet! Tam bir rezalet!" dedi.

Sonunda Wei Yan'ın Veliaht Prens'e olan öfkesinin nereden geldiğini anladı. Wei Yan bir hata yapmıştı ama Veliaht Prens bu fikri kabul etmiyorsa, o gün o sözü duyan herkesi kontrol altında tutmalıydı. O söz Doğu Sarayı'ndan dışarı sızdıysa, bu Veliaht Prens'in yetersizliğiydi.

Tao Taifu o zamanki olayları neredeyse çözmüştü. Sordu: "Peki Jinzhou'nun düşmesi... imparatorun işi miydi?"

Wei Yan gözlerini kapatıp onayladı: "Ben o zaman festivaldeki o kumpasın sadece imparatorun benimle Rongyin arasındaki geçmişi bildiği için yapıldığını sanmıştım; o 'tahtı bırakma' lafının sebep olduğunu bilmiyordum."

"İmparator Veliaht Prens'i her yerden sıkıştırıyordu; Veliaht Prens babasına karşı gelemiyordu, o da halk arasında erdemli görünmeye, bilge kişileri yanına çekmeye çalışıyordu. Ama bu hareketi imparatoru daha da korkutuyordu. Jia ailesi Veliaht Prens'in halk arasındaki saygınlığını görünce bir plan yaptı; halkı kışkırtıp

Veliaht Prens adına bir anıt (Shengci) yaptırdılar."

Bu olayı Tao Taifu biliyordu; o zaman imparator divanda fırtınalar estirmiş, hatta Veliaht Prens'in üzerine belgeleri fırlatıp, "Artık benim yerime mi geçmek istiyorsun?" diye bağırmıştı.

On altıncı prens ve Jia ailesinin bu planı gerçekten çok zehirliydi; bu olaydan sonra Veliaht Prens'in yönetim yetkisi elinden alınmıştı.

Tao Taifu iç çekti: "O 'tahtı bırakma' lafı varken, Veliaht Prens bir de halkın sevgisini kazanınca, bilginleri toplayınca; o anıt meselesi on altıncı prensin oyunu olsa bile, imparator artık Veliaht Prens'e tahammül edemezdi. O yıl imparator bu bahaneyle Veliaht Prens'in tüm adamlarını ağır cezalandırdı. Veliaht Prens de bir çıkış yolu bulmak için Jinzhou'ya gitmeyi, oradaki zaferle imparatorun gözüne girmeyi teklif etti."

Şimdi bakınca, Veliaht Prens'in Jinzhou'ya gitme kararı resmen yangına körükle gitmekmiş!

Çünkü imparatorun gözünde, Veliaht Prens artık orduya el atıyordu; halkın sevgisi zaten ondaydı, ordunun da desteğini alırsa... o "tahtı bırakma" lafı gerçek olacaktı.

Wei Yan'ın gözlerinde alaycı bir ifade belirdi: "Jia ailesi hırslıydı, imparator bunu bilmiyor muydu? Onlar sadece Qi ailesini dengelemek için imparatorun beslediği bir köpekti. Veliaht Prens Jinzhou'da ölünce, on altıncı prens de artık yaşayamazdı."

Tao Taifu şaşırdı.

Yani... on altıncı prensin Luocheng'de kapana kısılması da aslında imparatorun planı mıydı?

Wei Yan, Tao Taifu'ya baktı: "İmparator sadece söz dinleyen evlatlar isterdi."

Tao Taifu bugün bu zindanda kaç kez iç çekti bilinmez; hem öfkeli hem de üzgündü.

Eski imparator prens iken güçsüzdü, Qi ailesi sayesinde tahta çıkmıştı. Ama Qi ailesinden hep çekinmişti.

Aslında Veliaht Prens belki de babasının niyetini çok iyi biliyordu, bu yüzden hep söz dinleyen bir evlat olmaya çalışmıştı.

Ama imparatorun şüphesi bir kez başlayınca ve Veliaht Prens de yetenekli biriyse... artık ne yapsa boştu...

Tao Taifu'nun kalbi çok ağırdı.

Dışarıda yine kar yağıyordu; tavandaki boşluktan birkaç tane içeri süzüldü.

Wei Yan satranç tahtasına bir taş daha bıraktı: "Veliaht Prens Jinzhou'ya gittiğinde, on altıncı prens o yalanlara kanıp Luocheng'e gittiğinde; her şey zaten bitmişti."

"İmparator, Rongyin'i bir koz olarak kullanıp beni yoldan geri çevirdi; böylece Jinzhou'nun düşme suçu tamamen benim üzerime kalacaktı. Büyük General Qi ölmüştü, Qi ailesinin ordusunu devralan Xie Linshan ölünce; Jinyang'ın Wei ailesi Veliaht Prens'i satan, zina yapan bir vatan haini olacaktı. Herkes bizi öldürmek istemez miydi?"

"Geriye sadece imparatorun lütfuyla ayakta duran Jia ailesi kalacaktı; onlardan mı korkacaktı? O yıllarda Jia ailesi hakkındaki suçlamalardan herhangi birini işleme koysa, Jia ailesinin de sonu gelirdi."

Tao Taifu tek bir kelime bile edemedi.

Zindanın tavanından süzülen karlar, Wei Yan'ın yanındaki bardağa düştü ve anında eridi.

Suyun üzerindeki yansımada o soğuk ve sessiz gözleri görünüyordu: "Rongyin'in hamileliği sahteydi; o sadece beni tuzağa çekmek, zina suçunu üzerime yıkmak için kurulmuş bir oyundu. Beni kurtarmak için sarayını yaktı; Veliaht Prens yaşadığı sürece, Qi ailesi ayakta kaldığı sürece imparatorun ona dokunamayacağını söyledi."

Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi: "Ama o zaman bilmiyordum ki, imparator Veliaht Prens'in Jinzhou'da ölmesi için her şeyi hazırlamıştı. Beni o zina suçuyla geri çağırmak, planın son adımıydı."

"Sonrasını zaten biliyorsun Taifu."

"Saraydaki o katliamı ben yaptım, Meng Shuyuan'a o lekeyi ben sürdüm. İmparatorun planı o kadar kusursuzdu ki, Jinzhou düştükten sonra tüm deliller beni gösteriyordu; beni idama mahkum etmek isteyenlerin başında Linshan'ın eski adamları geliyordu."

Tao Taifu'nun ağzı çok acıydı; sonunda Wei Yan'ın neden sustuğunu anladı. Bu... savunulacak bir tarafı olmayan bir durumdu.

Veliaht Prens ve Xie Linshan Jinzhou'da ölmüştü; o ise orduyu çağırmaya gitmiş ama yoldan dönmüştü. Ardından sarayı basmıştı; kim dinlerse dinlesin Wei Yan'ı suçlu bulurdu.

Üstelik... geri dönme sebebini, karakteri gereği asla halka açıklamazdı.

Sonunda vicdan azabı galip gelmişti; imparator Prenses Shu'yu kullanarak ona kumpas kurduğunda, bile bile o tuzağa düşmüştü.

Tao Taifu'nun omuzları çöktü, karların altında kederle iç çekti: "Devletin felaketi..."

Bir "Zenwei" sözü her şeyi başlatmıştı; Veliaht Prens yumuşak karakteriyle buna engel olamamış, üstelik danışmanları yüzünden bu söz imparatora gitmişti.

Şimdi o zamanki oyuna bakınca, kimi suçlamalıydı?

Wei Yan'ı mı? Veliaht Prens'i mi? Jia ailesini mi? Yoksa o zalim imparatoru mu?

Hepsi birleşmiş ve sonunda Jinzhou Katliamı'na sebep olmuştu.

İnsanlar gerçeği arıyordu ama gerçek... çok yaralı ve hüzünlüydü.

Wei Yan ise hala bir kaya gibi sertti: "Ben Veliaht Prens değilim; biri beni öldürmek isterse, önce ben onu yok ederim."

"Sui ailesi bunca yıl korku içinde yaşadı, onlara dokunmadım çünkü Jinzhou düşünce kuzeyde ordu kalmamıştı; barbarları durduracak birilerine ihtiyaç vardı. Yongping'in on beşinci yılında Sui ailesini

isyana zorladım; başka birini gönderecektim ama Sui ailesi Xie Zheng'e Jinzhou gerçeğiyle ilgili dedikoduları ulaştırdı. Eğer Xie Zheng uslu dursaydı, o işleri kurcalamasaydı; kız kardeşimin vasiyeti üzerine onun canını bağışlayacaktım. Ama araştırmaya kalktı; ben zaten Xie ailesinden o işi araştıran pek çok kişiyi öldürmüştüm, bir kişi daha fark etmezdi."

Tao Taifu ne diyeceğini bilemiyordu.

Wei Yan'ın bakışları daha da sertleşti: "Darbe gecesi, eğer o son kozu olmasaydı, o da Öğle Kapısı'nda can verecekti. Bugün onun eline düştüm; kazanan o oldu, ben de kaybetmeyi kabul ettim."

Sözlerini bitirip gözlerini kapattı; samanların üzerinde tek başına, bir kaya gibi dimdik duruyordu.

Tao Taifu bir süre daha orada oturdu, satranç tahtasına son taşı bıraktı ve yavaşça ayağa kalktı: "Bu oyun da bitti demek..."

Tavandaki boşluktan süzülen karlar saçlarına düştü; bembeyaz olmuştu.

Köşeye vardığında, titreyen adımlarıyla durdu ve duvarın arkasında bekleyen gence sordu: "Hepsini duydun mu?"

Hava buz gibiydi, zindanın çatısından buzlar sarkıyordu. Pencerenin önündeki gölge sessizdi.

Ateşin ışığı sadece o solgun ve sert çenesini aydınlatıyordu.

Kanlı geçmişin perdeleri aralanmıştı; ortaya çıkan gerçek hala kan ağlıyordu.

Ama o zamanlar Xie Malikanesi'nde kabuslarla uyanan o küçük çocuk, o günden bugüne ceset dağlarının arasından geçerek gelmişti; kalbi artık çelik gibiydi. Bu acı gerçek bile gözlerindeki o soğukluğu bozamadı.

Zindanın tavanından süzülen karlar köşedeki taşlarda ince bir tabaka oluşturmuştu. Soğuk rüzgar koridorda eserken, genç adamın zırhı altındaki heybetli vücudu artık tek başına dünyayı taşıyabilecek kadar güçlüydü.

"Teşekkür ederim hoca," dedi sesi soğuk ve boğuk bir şekilde.

Xie Zheng, Tao Taifu'ya selam verdikten sonra zindanın çıkışına doğru yürüdü; adımları yavaş ama çok kararlıydı.

Tao Taifu onun o yalnız ve mağrur sırtına baktı, sonra Wei Yan'ın hücresine döndü; bakışları hüzün doluydu.

O yaşlı bunak, sonunda o sözleri bilerek söylemişti.

On yedi yıl boyunca kendini bir bileme taşı olarak kullanmış ve sonunda imparatorluğun en keskin kılıcını dövmüştü.

Zaman akıp gidiyor, kahramanlar göçüp gidiyordu; o kanlı Jinzhou Katliamı, şimdi bakınca sadece Qishun yıllarındaki bir satranç oyunundan ibaretti. Generaller, vezirler, imparatorlar, prensler... o zamanki herkes bu tahtadaki birer taştı; her biri kendi planını yapmış ve sonunda yıkık dökük bir vatan ortaya çıkmıştı.

Tao Taifu en son ne zaman bu kadar kederlendiğini hatırladı; cephedeyken karısının ve çocuklarının barbarlar tarafından öldürüldüğünü öğrendiği zamandı. Onca yıl sonra, bugün kalbi daha da çok acıyordu.

Aksayarak zindanın çıkışına doğru yürüdü. Taş pencerenin önünde, güneş gibi parlayan bir kızın atından indiğini gördü. Kız gülümseyerek o zindandan çıkan kederli gencin önünde durdu ve bir şeyler söyledi. Gencin üzerindeki o buzlar yavaşça eridi; kızın elindeki dizginleri aldı ve ikisi lapa lapa yağan karların altında yan yana yürüyüp gittiler.

Tao Taifu'nun o hüzünlü gözlerinde nihayet huzurlu bir gülümseme belirdi.

Neyse ki, o keskin kılıç sonunda kendi kınını bulmuştu.

Bölüm 164

Yongping on sekizinci yılının kış sonuydu; Yu Bao'er resmen kraliyet soyağacına, yani Yeşim Kütük'e kaydedildi. Annesi ona "Yu" adını verdi.

Aynı yılın baharında, henüz yedi buçuk yaşındaki Qi Yu tahta çıktı ve dönem adını "Yongxing" olarak değiştirdi. Wuan Markisi Xie Zheng, Naip olarak atandı ve devlet işlerini idare etmeye başladı.

Bulut Sancağı Generali Fan Changyu ve Batı Pasifize Eden Büyük General Tang Peiyi gibi isimler, isyanı bastırmadaki üstün başarılarından dolayı birer rütbe daha terfi ettirildiler. Fan Changyu, Huaihua Büyük Generali unvanını aldı ve birinci derece "Devlet Koruyucusu Hanımefendi" olarak onurlandırıldı. Tang Peiyi, Xuanguo Kontu ilan edildi; He Xiujun, Jiannan Valisi; Zheng Wuchang ise Üst Karargah Hücum Komutanı olarak atandı.

Yılbaşı gecesi sarayı basan Li ve Wei hiziplerinin suçları da resmen karara bağlandı.

Ancak Başöğretmen Li Taifu, tüm dünyanın saygı duyduğu büyük bir bilgindi ve nüfuzu saraydan halkın en derin katmanlarına kadar uzanıyordu. Baskın gecesi ölümü, pek çok genç alimi öfkelendirmişti; Li ailesinin haksız yere karalandığına inanıyorlardı. Xie Zheng'in küçük imparatoru tahta çıkarmasını, "ikinci bir Wei Yan olma çabası" olarak nitelendirip ona karşı açıkça hiciv dolu şiirler yazdılar. Li ailesinin vatan ve millet için endişelenirken böyle bir sona mahkûm edilmesini "trajedi" olarak görüyor, "Büyük Yin hanedanının geleceği karanlıktır!" diye feryat ediyorlardı.

Bu sesler Xie Zheng'in kulağına kadar geldiğinde, o kılını bile kıpırdatmadı. Sadece Maliye Bakanlığı'na emir vererek, Li ve Wei malikanelerine el konulduktan sonra envanterinin çıkarılması iki ayı bulan tüm mal varlığının sabah meclisinde tek tek okunmasını istedi.

Kendilerini "saf ve erdemli" olarak tanımlayan Li ailesinin evinden, tam bir milyon tael gümüş çıktı. Bunun yanı sıra dört binden fazla

altın eşya, binden fazla yeşim obje, iki binden fazla antika ve hat eseri, on binden fazla ipek kumaş topu, binden fazla dükkan ve çiftlik ile bir milyon dönümden fazla özel arazi ele geçirilmişti. Bu servet, Wei Yan'ın evinden çıkanlardan bile fazlaydı.

Rakamlar açıklandığında tüm saray dehşete düştü. Li Taifu'nun o ateşli savunucusu olan öğrencileri, bir daha tek kelime edemediler; utançtan kıpkırmızı kesilmiş, yer yarılsa da içine girsek diye bakıyorlardı.

Halk arasında hâlâ bazı şüphe sesleri yükselse de bu devasa servet, doğrudan devlet hazinesine aktarıldı. Jinzhou'nun geri alınması, Liaodong'un on bir vilayeti ve Chongzhou isyanının bastırılmasıyla boşalan Büyük Yin hazinesi, bu para sayesinde yeniden nefes alabildi.

Yeni imparatorun tahta çıkışıyla genel af ilan edildi, halkın vergileri bir yıllığına hafifletildi. Aynı zamanda Huaihua Büyük Generali Fan Changyu'nun önerisiyle "Büyük Yin Kanunları" yeniden düzenlendi; kız çocuklarının miras hakkı ve kimsesiz kadınların kendi hanelerini kurabilmesi gibi pek çok devrim niteliğinde madde eklendi.

Wei Yan'ın yargılanması sırasında, tarihe geçecek bir başka suç daha gün yüzüne çıktı. Yıllar önceki Jinzhou felaketi, aslında General Meng Shuyuan'ın lojistik hatası değil, on altıncı prensin Luocheng'de mahsur kalmasından kaynaklanmıştı. O dönemki yaşlı imparator, Meng Shuyuan'ı prensi kurtarması için Luocheng'e göndermiş, erzak sorumluluğunu ise Chongzhou Kralı Changxin'e vermişti. Ancak Chongzhou ordusu parmağını bile kıpırdatmamış, Jinzhou'nun düşüşünü seyretmişti. Sonrasında yabancı kabileler güneye indiğinde, Changxin Kralı onları durdurmuştu. Saray o vakitler Changxin Kralı'nı suçlamaya cesaret edemediği için tüm faturayı Meng Shuyuan'a kesmişti.

Bu hakikatin sekiz payı gerçek, iki payı ise gizliydi.

Wei Yan'ın bu işe dahil edilmemesinin sebebi, Jinzhou davasında onun da yaşlı imparator tarafından ölüme sürüklenmek istenenlerden biri olmasıydı. Eğer o işe dahil edilseydi, başkente dönüş sebebi olan Leydi Shu'nun adı kaçınılmaz olarak tarihe karışacaktı. Wei Yan, o masum kadının adının tarihin tozlu

sayfalarında lekelenmesini istememişti; Fan Changyu ve Xie Zheng de buna saygı duyarak kadının adını bu kanlı tarihten uzak tuttular. Nihayetinde Jinzhou felaketinin asıl sorumluları yaşlı imparator ve Changxin Kralı'ydı.

Ancak Wei Yan'ın yıllar boyunca iktidarını korumak için işlediği diğer suçlar gün gibi ortadaydı. Sonbahardan sonra idam edilmesine karar verildi.

Yaşlı General Meng Shuyuan'ın on sekiz yıllık haksızlığı nihayet son buldu. Genç imparator, generalin sadakatini ve uğradığı zulmü anarak ona "Sadık Devlet Dükü" unvanını iade etti ve adının kraliyet tapınağında yaşatılmasına karar verdi.

Dünya bu haberle çalkalandı; Meng Shuyuan'ı on yıldan fazla bir süredir hain diye damgalayanlar derin bir utanç ve keder içine düştüler. İade-i itibarın ilan edildiği gün, pek çok kişi general için gözyaşı döküp anısına tütsüler yaktı.

Halk, Huaihua Büyük Generali Fan Changyu'nun aslında Meng Shuyuan'ın torunu olduğunu da o zaman öğrendi. Elinde bir kasap satırıyla orduya katılıp adım adım yükselerek dedesinin adını temize çıkarması, kışlalardan sokaklara yayılan efsanevi bir hikâyeye dönüştü.

Halkın uğrak yeri olan meyhanelerde ve çayhanelerde, meddahlar ellerindeki tokmağı masaya vurup gür sesleriyle şöyle anlatıyorlardı: "Gelelim Lin'an'ın evladı Fan kızına! Anası babası katledilmiş, küçük kız kardeşi kaçırılmış, kocası askere alınmış... Ah ne acı, ne keder! Ama o, elinde bir kasap satırıyla haydutları dize getirdi, casusları avladı, düşman generallerin kellesini aldı..."

Tokmak sesleri yankılanırken, dinleyiciler nefeslerini tutmuş, kendilerini o hikâyenin içinde buluyorlardı.

Bu heyecan dalgası henüz dinmemişken başkentte bir başka büyük olay patlak verdi: Savaş meydanlarının efsanesi, şimdinin kudretli Naibi Xie Zheng, genç imparatordan bir ferman isteyerek Huaihua Büyük Generali Fan Changyu ile evlenmek istediğini beyan etti.

Naip, başka herhangi bir kadınla evlenseydi halk bunu dedikodu

malzemesi yapardı; ancak söz konusu Huaihua Büyük Generali olunca herkes bu birlikteliği "göklerin takdiri bir eşleşme" olarak selamladı.

Hatta başkentin soylu genç kızları bile mendilleriyle gözyaşlarını silerek, "Eğer Naip ile evlenen Huaihua Büyük Generali ise, buna ancak razı oluruz," diyorlardı.

Bu, bir kahramanın bir başka kahramanla buluşmasıydı; her ne kadar ikisi de kendi çapında birer "afet-i devran" olsa da.

Tabii bir de işgüzarların yaydığı söylentiler vardı. Güya Naip, isyanı bastırıp başkente döndüğü gün, sokaklardaki kadınların ona attığı binlerce ipek mendil arasından, Huaihua Büyük Generali'nin saç bandını hatasız bir şekilde yakalayıp koynuna atmıştı. Yani bu evlilik fermanı, aslında çoktan planlanmış bir gönül işiydi.

Lakin tüm saray biliyordu ki, Huaihua Büyük Generali'nin daha önceden bir eşi vardı.

Qi Sheng tahttayken, bizzat General Changyu, kocasını aramak için orduya katıldığını Altın Meclis'te itiraf etmişti. Hatta Yan, Ji ve Chongzhou cephelerinden dönen askerler göğüslerini gere gere bunun doğru olduğunu, generallerinin kocasını bulmak için dağları tepeleri aştığına şahitlik ediyorlardı.

Bir anda Xie ve Fan'ın düğünü hakkındaki tartışmalar doruğa ulaştı.

Diyorlardı ki, Huaihua Büyük Generali eski kocasına bu kadar sadıkken, sonradan gelen Naip acaba onun yerini tutabilir miydi?

Gerçi dünyada erkekler üç eş dört cariye alabiliyordu; Fan Changyu gibi "kadınların şahı" bir cengaverin, ölen çilekeş kocasından sonra Naip gibi bir yiğidi eş seçmesi gayet doğaldı.

Bazı erkekler ise Fan Changyu'nun o "erken ölen çilekeş kocası" için iç çekiyor, "Yaşasaydı şimdi ne saltanat sürerdi ama ömrü yetmediğine göre bu devasa serveti ve kısmeti taşıyacak talihi yokmuş," diyorlardı.

Yine de herkesin birleştiği bir nokta vardı: Huaihua Büyük Generali'nin kalbinde, o "yokluktaki koca"nın yeri Naip'ten daha

büyüktü; ne de olsa onlar darlıkta birleşmişlerdi.

Eğer o çilekeş koca hayatta olsaydı, general asla Naip ile evlenmeyi kabul etmezdi!

Tüm alimlerin şiirlerle kendisine saldırmasına, Li ailesini savunmasına zerre öfkelenmeyen Xie Zheng, halk arasındaki bu söylentileri duyduğunda yüzü bir karış asıldı. Xie Shiyi, Xie Wu ve Xie Qi'nin dürtüklemesiyle hemen harekete geçti; sokak sokak gezerek asıl "çilekeş koca"nın bizzat Naip Hazretleri olduğunu yaymaya başladı.

Bu haber duyulduğunda yer yerinden oynadı.

Ancak çok geçmeden birileri fark etti ki, Xie malikanesinin muhafızları her gün sokak aralarında dilencilere para dağıtıp bu haberi yaymalarını istiyordu. Halkın kafası karışmıştı ama sonunda ortak bir kanıya vardılar: Naip, Huaihua Büyük Generali'ne o kadar aşıktı ki, sırf onun gönlünü hoş tutmak için "içgüveysi çilekeş koca" unvanını bile üstlenmeye razıydı!

Hatta makam peşinde koşan ama yol bulamayan bir yazar, Naip'in gözüne girmek için Fan Changyu ve Xie Zheng'in aşkını anlatan "Kadın General" adlı bir oyun kaleme aldı.

Oyun başkentteki tiyatrolarda sergilenmeye başladığında kapalı gişe oynadı. Sahnede savaşçı kadın rolündeki oyuncu, elinde uzun kılıcıyla feryat ediyordu: "Kocamı kurtarmak için çıktım yola, kim bilebilirdi general olacağımı sonunda..."

Fan Changyu bunu duyduğunda gülmekten kendini alamadı. Bir akşam Xie Zheng ile birlikte gizlice bir loca kiralayıp oyunu izlemeye gittiler.

Dışarıda davul zurna sesleri yankılanıyor, oyuncuların gür sesleri salonu dolduruyordu.

Sahnede anlatılan her bir olay, Fan Changyu'nun gözlerinin önünde bir film şeridi gibi canlanıyordu.

Karlı yoldaki ilk karşılaşma, Fan ailesinin evindeki o tüten ocak, Xie Zheng'in ona mülkünü koruması için kanunları öğretmesi,

kitaplarını düzeltmesi, yola çıkmadan önce hediye ettiği bileklikler ve savaş meydanındaki o omuz omuza çarpışmalar... Fark etmeden Lin'an'ın o küçük kasabasından ne kadar uzağa yürümüşlerdi.

Dudaklarında istemsiz bir gülümseme belirdi; başını Xie Zheng'e çevirip takıldı: "Hatırlıyor musun? Qingping'deyken, evine bakacak nazik ve becerikli bir kızla evlenmek istediğini söylemiştin."

"Başında altın taç, elinde uzun kılıç; hükmeder cihana..."

Tam o sırada oyunun en heyecanlı yerine gelinmişti. Davul sesleri hızlandı, başroldeki kadın oyuncunun sesi göğü delecek kadar tizleşti.

Oyun o kadar popülerdi ki gece seansı bile tıklım tıklımdı. Locaları birinci kattaydı; tiyatronun dairesel yapısı sayesinde her yer net görünüyordu. Pencerenin altındaki fenerler birer ateş ejderhası gibi parlıyordu.

Fan Changyu başını çevirdiğinde, yüzünün yarısı fenerlerin ışığıyla aydınlanmıştı; gözleri sıcak ve parlaktı. O an, sanki zaman durmuş ve bu görüntü Xie Zheng'in kalbine mühürlenmişti.

Uzun bir sessizlikten sonra Xie Zheng cevap verdi: "Evet... Ama seni tanıdıktan sonra anladım ki, benim evlenmek istediğim kişi sadece Fan Changyu'ydu."

Pencereden sızan ışığın etkisiyle olsa gerek, Fan Changyu'nun yanakları bir anda al al oldu.

Oyun bittiğinde seyirciler yavaş yavaş dağıldı. Tanınmamak için herkesin gitmesini beklediler.

Ay gökyüzünde süzülürken, ne ata bindiler ne de tahtırevana; sessiz sokaklarda yan yana yürüdüler. Ay ışığı gölgelerini uzatıyor, bazen gölgeleri birbirine karışıp tek bir vücut gibi görünüyordu.

Xie Zheng, Fan Changyu'nun elini kavradı ve bir daha hiç bırakmadı.

"Şehirde eski bir tapınak var," dedi. "Dileklerin kabul olduğu söylenir. Görmek ister misin?"

Gece henüz yeni başlıyordu. Eve dönmek için erkendi, Fan Changyu başıyla onayladı.

Tapınağın kapısına geldiklerinde, kapının kapalı olduğunu ve üzerindeki "Akşam vaktinden sonra ziyaretçi kabul edilmez" yazısını görünce ikisi de sustu.

Fan Changyu, Xie Zheng'e döndü: "Tapınak kapanmış, başka bir gün mü gelsek?"

Xie Zheng ise tapınağın üç metrelik duvarına baktı.

Birkaç saniye sonra, iki çevik gölge birer leopar gibi duvardan atlayıp içeri süzüldü.

Ayakları tapınağın avlusundaki tuğlalara değdiğinde Fan Changyu hâlâ şaşkındı.

Bir süre Xie Zheng'i takip ettikten sonra nihayet sordu: "Gecenin yarısında sadece bir dilek dilemek için mi duvardan atladık?"

Xie Zheng bir an duraksadı, ilk kez bakışlarını kaçırıp hafifçe öksürdü: "Bu tapınağın en ünlü şeyi o bodhi ağacıdır. Başkentin tüm soyluları buraya gelip dilek plakası asar."

Ay ışığı altında gerilen çenesi, aslında kalbinin ne kadar hızlı çarptığını gizlemeye çalışıyordu. Avuç içleri bile hafifçe terlemişti.

Aslında o ağaç, tüm başkentte "kısmet ağacı" olarak bilinirdi; oraya gelenler genelde evlilik ve aşk dileyen gençlerdi.

Fan Changyu durumun farkında değil gibiydi; gülümseyerek, "Güzel," dedi. "Şu anki konumumuzla gündüz gelip plaka assak kim bilir ne dedikodular çıkar. En iyisi bu gece gizlice asmak."

Ay ışığındaki o gülümseme o kadar parlaktı ki, Xie Zheng bir an durup ona baktı, sonra derin bir nefes alıp onu ileriye yönlendirdi.

Kırmızı kurdeleler ve dilek plakalarıyla süslü o ağaç, ana salonun avlusundaydı. Yan taraftaki odada boş plakalar ve fırçalar duruyordu. Xie Zheng içeri girip bir altın külçesini bağış kutusuna bıraktı, iki plaka ve fırça alıp dışarı çıktı.

Kendi plakasını çabucak yazıp Fan Changyu'yu beklemeye başladı.

Fan Changyu ise elinde fırçayla uzun süre düşündü, tüm bilgisini zorlayarak on bir kelimelik bir cümle kurdu.

Xie Zheng görmesin diye eliyle kapatarak yazıyordu. Tahta plaka küçüktü, yazısı ise kaba; sığdırmak için epey uğraştı. Yazılar yamuk yumuk olsa da sonunda bitirdi.

Fırçayı bıraktığında Xie Zheng güldü: "Ne yazdın da bu kadar sürdü?"

Fan Changyu plakayı arkasına sakladı, kulakları kızarmıştı ama ciddi bir tavırla, "Dilek bu, söylenirse tılsımı bozulur," dedi.

Sonra plakayı iki elinin arasına alıp gözlerini yumdu, bir şeyler mırıldandı ve aniden kolunu savurarak... plakayı ağacın en tepesine fırlattı.

Sıradan insanların gücü yetmediği için plakalar genelde alt dallarda birikirdi.

Fan Changyu ulaştığı yükseklikten memnun, ellerini çırpıp Xie Zheng'e baktı: "Ya seninki?"

Xie Zheng, Fan Changyu'nun plakasına baktı ve gayet doğal bir hareketle kendi plakasını da tam onun yanına fırlattı.

Fan Changyu güldü: "Sen de mi başkaları görmesin diye tepeye attın?"

Xie Zheng ona döndü; yüzü soğuk bir yeşim gibi pürüzsüz, gözleri ise derin ve karanlıktı: "Senin plakan orada tek başına kalmasın diye yanına gönderdim."

Fan Changyu donakaldı. Ay ışığı altındaki o yakışıklı yüze baktı; onca zamandır birlikte olmalarına rağmen kalbi yine yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

Fan Changyu Büyük General ilan edilmişti ama kendi malikanesi henüz yapım aşamasındaydı, bu yüzden geçici olarak konukevinde kalıyordu.

O gece Xie Zheng onu bıraktıktan sonra atıyla hızla tapınağa geri döndü. Tekrar duvardan atladı, ağaca tırmandı ve Fan Changyu'nun o tepeye fırlattığı plakayı söküp aldı.

Gıcır gıcır tahtanın üzerinde, o yamuk yumuk yazıyla şu satırlar okunuyordu: "Her gün, her gece; her yıl, her ömür... Seninle geçsin."

Xie Shiyi, duvar dibinde efendisi için gözcülük yapıyordu. Efendisinin neden bir anda ağacın tepesinde kahkahalarla gülmeye başladığını anlayamamıştı. Bu o kadar neşeli bir gülüştü ki, Xie Shiyi bunca yıldır Xie Zheng'in yanında olmasına rağmen onu hiç böyle görmemişti.

Bu kahkaha sadece kuşları ürkütmekle kalmadı, tapınağın savaşçı keşişlerini de ayaklandırdı...

Keşişler büyük bir tehdit varmış gibi her yeri aradılar ama kimseyi bulamadılar. Salona girdiklerinde Xie Zheng'in bıraktığı altını görünce, birinin gece yarısı sadece bağış yapmak için sızdığını düşünüp rahatladılar.

Gürültüye uyanan başrahip, eksilen plakayı ve kullanılmış fırçayı görünce tespihini çekti; yüzündeki kırışıklıklar babacan bir gülümsemeyle aydınlandı: "Buda merhametlidir... Dünyadaki tüm aşıklar sonunda birbirine kavuşur."

Ritüellerin eksiksiz tamamlanabilmesi için düğün tarihi sonraki yılın Mart ayına belirlendi.

Bundan önce Fan Changyu, Jizhou'daki ıssız bir yamaçta aceleyle gömülen anne ve babasının mezarlarını Meng ailesi kabristanına taşımak istedi. Saray müneccimlerinin belirlediği uğurlu gün olan Eylül ayında mezarlar taşındı.

Jizhou'ya döndüğünde, Qingping halkını korumak için can veren Komiser Wang ve eşi için imparatordan bir "Sadakat ve Erdem" levhası istedi. Bu levhayı yan kasabaya gelin giden kızlarına teslim etti ve mezarlarını onarttı.

Zhao Teyze bunu duyduğunda dürüst Komiser Wang ve karısını hatırlayıp ağladı. Fan Changyu'nun elini tutup, "Bu imparatorluk

levhası varken, kızcağızın artık kimsesi olmasa bile kocası ona kötü davranmaya cesaret edemez," dedi.

Aynı ay içinde, Li ve Wei hiziplerinden geri kalanlar cezalandırıldı; idamlıklar idam edildi, sürgünlükler yola çıktı.

İdam günü Xie Zheng, Wei Yan'ı son bir kez görmeye gitti. Dayı ve yeğenin ne konuştuğunu kimse öğrenemedi.

Wei Yan'ın naaşını, Lingnan Valisi Yaşlı General Qi'nin evlatlığı Qi Xingzhou teslim aldı. Xie Zheng son ana kadar ortaya çıkmadı; sadece Qi Xingzhou'nun dönüş yolunda, başkent dışındaki bir tepeden cenaze alayının uzaklaşmasını izledi.

Fan Changyu haberi alıp tepeye ulaştığında, Qi Xingzhou'nun arabası ufukta kaybolmak üzereydi.

Xie Zheng'in yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sadece, "On sekiz yıl önce cesedini Qi Xingzhou'ya emanet etmişti," dedi.

"Leydi Shu, Lingnan'da gömülü. O da sonunda oraya gitmek istiyordu."

...

...

Yongxing birinci yılının Mart ayı.

Naip evleniyor, Huaihua Büyük Generali gelin gidiyordu. Erken baharın şeftali çiçekleri on fersah boyunca açmıştı ama yine de gelinin alayı kadar uzun değildi.

Halk, Büyük General'in ailesinin kalmadığını bildiği için kendiliğinden uğurlama alayına katıldı. Civar illerden gelenlerle birlikte kalabalık başkent sınırlarını aştı.

Kırmızı havai fişek kağıtları ve şeftali çiçekleri ana caddeyi kaplamıştı. Sokaklara taşan insanlar, ordu zaferle döndüğündeki gibi neşeyle "Huaihua Büyük Generali!", "Naip!" diye bağırıyorlardı. Bazıları hâlâ alışkanlıkla Xie Zheng'e "Wuan Markisi" diye sesleniyordu. Gözün gördüğü, kulağın duyduğu her şey samimi bir

duaydı.

Saray tüccarı Zhao Xun'un organizasyonuyla şehirdeki tüm lokantalar ve çayhaneler ücretsiz ziyafetler verdi.

Abartısız söylenebilir ki, o gün şehirdeki dilenciler bile temizlenip paklanmış, kalabalığın arasına karışıp tebriklerini sunmuşlardı.

Fan Changyu'nun ağabeyi yoktu, bu yüzden ona He Xiujun eşlik ediyordu. Atının üzerinde bu muazzam manzarayı görünce sarsıldı ve yanındaki Zheng Wuchang'a fısıldadı: "Eminim ki gelecekte imparator evlendiğinde bile tören bundan daha büyük olmayacaktır."

Tüm halkın bu samimi sevinci, sadece güçle elde edilebilecek bir şey değildi.

Zheng Wuchang cevap verdi: "Bu dünya, Fan Changyu gibi kaç tane efsanevi kahraman çıkarabilir ki?"

He Xiujun güldü: "Doğru. Bu kız kardeşim sıradan bir kadın değil; Naip eve bir eş değil, bir ordu generali alıyor."

Bunu söylerken en önde giden damada baktı.

Xie Zheng, kıpkırmızı düğün kaftanının içinde, saçları altın bir taçla toplanmış halde her zamankinden daha asil görünüyordu. Gözlerindeki o alışılagelmiş buz gibi bakış gitmiş, yerini saklayamadığı hafif bir sevince bırakmıştı.

At sesleri, davullar, havai fişekler ve halkın alkışları eşliğinde Xie malikanesinin kapısına ulaştılar.

Fan Changyu, kırmızı ipek kuşağın bir ucunu tutarak nedimelerin yardımıyla tahtırevandan indi. Başındaki duvak görüşünü kapatıyordu ama adımları her zamanki gibi sağlamdı.

Kuşağın diğer ucundaki kişinin "o" olduğunu bildiği için içindeki tüm korkular uçup gitmişti. Luocheng'de sarhoş uyandığı o günden beri, Xie Zheng'in pişmanlık dolu gözlerine bakıp ona "yolun sonuna kadar yanında olacağım" diye söz verdiğinden beri, onu bir daha asla yalnız bırakmayı düşünmemişti.

Bundan sonra önlerinde ister ateşten dağlar, ister bataklıklar olsun; omuz omuza yürüyeceklerdi.

Düğün salonunda, Fan Changyu'nun manevi babası olan Başöğretmen Tao Taifu başköşede oturmuş, sevecen bir gülümsemeyle çifte bakıyordu. Arkalarında ise anne ve babalarının ruhlarını temsil eden plaketler duruyordu.

Zhao Teyze ve eşi küçük Changning ile birlikte, Yu Qianqian ise artık imparator olan oğlu Qi Yu ile birlikte davetliler arasındaydı.

Tören yöneticisi gür sesiyle bağırdı: "Gök ve yere selam!"

Xie Zheng'in daha önce "içgüveysi" olarak girdiği o yarım yamalak törenin aksine, davetliler bu kez Naip'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüler. Geline bakarken gözlerinde öyle bir yumuşaklık vardı ki, sanki bu anı ömür boyu beklemiş gibiydi...

"Büyüklere selam!"

Tao Taifu'nun yüzündeki kırışıklıklar sevinçten iyice belirginleşmişti. Başıyla selamı kabul ederken, ömrü boyunca ne fırtınalar görmüş olan bu yaşlı adamın gözleri dolmuştu.

Zhao Teyze ve Zhao usta, bir elleriyle Changning'i tutarken diğer elleriyle sürekli gözlerini siliyorlardı; döktükleri sevinç gözyaşlarıydı.

Yeni evlilerin kalbinde ise tek bir dua vardı: Anne ve babaları huzur içinde uyusun, artık onlar evliydi.

"Eşlerin birbirine selamı!"

Tıpkı yıllar önceki gibi, Fan Changyu başını eğdiğinde nereden estiği bilinmeyen bir rüzgar duvağının ucunu kaldırdı. Saraydaki ustaların özenle makyajını yaptığı gelinin kırmızı dudakları hafifçe kıvrılmıştı; o ela gözlerdeki gülümseme bir bakışta koca bir ülkeyi sarhoş edebilirdi.

Davetliler alkışlarken, duvak tamamen açılmak üzereyken uzun bir el onu nazikçe geri kapattı. Duvak inmeden hemen önce Fan Changyu, karşısındaki adamın sevgi dolu derin gözlerini gördü.

Gülümsemesi daha da büyüdü.

Bu ömürde, sadece bu adam olacaktı.

Tören yöneticisi neşeyle haykırdı:

"Tören bitmiştir! Gelin ve damat odalarına!"

Ek Bölüm 1

Ülkede sükûnet sağlanmış olsa da her şeyin yeniden inşa edilmesi gerekiyordu.

Wei Yan ve Li Taifu'nun devrilmesinin ardından sarayda askeri kanatta Xie Zheng olsa da sivil kanatta yükü sırtlayacak kimse kalmamıştı. Tao Taifu, yerini dolduracak bir genç yetişene kadar görevine dönmek zorunda kaldı.

"Hejian'ın Bilgesi" olarak bilinen Gongsun Yin de ailesinin "devlet memuru olmama" kuralını bozarak akademiye girdi ve imparatorun hocası oldu.

Li ve Wei taraftarlarının yargılanması devam ediyordu; kimisi rütbe kaybetti, kimisi hapse atıldı. Naip'in desteğiyle genç imparatorun özgüveni yerine gelmişti; tahta çıkışının birinci yılında tüm sarayı baştan aşağı temizledi.

Boşalan kadrolara, daha önce taraf tutmadıkları için dışlanan dürüst memurlar atandı.

Ancak bu kadar çok atama yapılınca taşradaki kadrolar boş kaldı. O yılki devlet sınavları (Keju) normalden daha yoğun geçti; başkentteki tüm hanlar öğrencilerle dolup taştı.

Mart ayındaki büyük düğün dalgası dindikten sonra, Nisan ayında sınav sonuçlarının açıklanmasıyla başkent yeniden hareketlendi.

Sonuçların asıldığı binanın önü ana baba günüydü. On yıllık emeğinin karşılığını alanlar sevinçten ağlarken, elenenler yas tutuyordu.

Bazı zengin tüccarlar, kapıda uşaklarını bekletiyor; yakışıklı ve başarılı bir genç gördüklerinde onu hemen yakalayıp kızlarıyla evlendirmek için pazarlığa oturuyorlardı. Halk buna "Sınav altı damat avı" diyordu.

Eski, lacivert bir kaftan giymiş genç bir adam, kalabalığın arasından sıyrılıp listeye baktı. İsimleri baştan sona, sondan başa defalarca

okudu ama kendi adını bulamadı. Yüzü kireç gibi oldu, omuzları çöktü ve kalabalık tarafından kenara itildi.

"Song Kardeş!" Sokağın köşesinden bir genç ona el salladı.

Bu genç adam Song Yan'dı. Zoraki bir gülümsemeyle selam verdi: "Wu Kardeş."

Diğer genç, Song Yan'ın yüzünden durumu anladı: "Üzülme Song Kardeş. Sen daha bu yaşta 'Juren' (yüksek lisans derecesi) oldun, pek çok kişi seni kıskanıyor. Bazıları bu sınavı on yıllarca dener. Bak benim amcam, on bir kez elendi ama bu yılki ek sınavda sonunda bir memurluk kaptı."

Song Yan'ın yüzü daha da karardı ama yine de tebrik etmek zorunda kaldı.

Genç adam, Song Yan ile iki üç yıldır arkadaştı ve onun maddi durumunu biliyordu. Birlikte yürürlerken sordu: "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

Song Yan utançla başını eğdi: "Annem öldü, akrabam da kalmadı. Başkentte kalıp bir soylunun evinde özel ders vereceğim veya danışman olacağım. Üç yıl sonraki sınavı bekleyeceğim."

Qingping gibi küçük bir yerde herkesin peşinden koştuğu, kaymakamın el üstünde tuttuğu biriydi; kendini "anka kuşu" sanıyordu. Başkente gelince anladı ki, burada her yer soylu doluydu; herhangi bir meyhaneye bir taş atsanız, hayalleri yıkılmış bir alime çarpardı.

Tıpkı yıllar önce Fan Changyu'nun o içgüveysi kocasının dediği gibi: "Kuzeyin kuşları güneye uçar ama anka kuşlarının olduğu yerde serçeye yer yoktur."

Gurur duyduğu yeteneği, bu altın şehirde hiçbir anlam ifade etmiyordu. Cebindeki üç beş kuruş, zengin çocuklarının bir kıyafetine bile yetmezdi.

Başkente geldiği ilk yıl, Song Yan kendini bir anka yuvasına düşmüş dağ tavuğu gibi hissetmişti. Sürekli küçümsenme korkusu yaşıyordu. Çocukluğundan beri peşini bırakmayan o aşağılık

duygusu, rütbe alınca geçmiş gibi görünse de başkentte yeniden hortlamıştı.

Eskiden okuldayken, bir kasap kızıyla nişanlı olduğunu ve eğitim masraflarını o ailenin karşıladığını köşe bucak saklardı.

Başkente gelince de o fakir geçmişini gizlemek için şiir toplantılarına katılmış, soylulara yaranmaya çalışmıştı.

Onun gibi köksüz birinin yükselmesi için ya bir soylunun dikkatini çekmesi ya da sınavda derece yapması gerekiyordu. En sağlam yol ise evlilikti.

Yükselmek için on yıl gece gündüz çalışmış, her türlü stratejiyi kurmuştu ama hesap çarşıya uymamıştı.

Sınavdan birkaç gün önce Qingping'in haydutlar tarafından basıldığı ve annesinin yolda katledildiği haberi gelmişti. Bu darbeyle sınavda başarısız olmuştu. Arkadaşları o zaman ona acımış, "Annesini kaybettiği için zihni dağıldı, üç yıl sonra kesin kazanır," demişlerdi.

Ama işte üç yıl geçmişti ve yine kazanamamıştı.

Şimdi arkadaşlarına ne yüzle bakacaktı?

Eskiden annesinin ölümünü bahane edebiliyordu, ya şimdi?

Sınavda zihnini bulandıran şeyin, Mart ayındaki o muazzam düğün olduğunu biliyordu. Bir zamanlar "kariyerine engel olur" diye küçümsediği o kız, şimdi ulaşamayacağı bir zirveye çıkmıştı. Naip bile onun dul olmasına aldırmamış, evlenmek için ferman çıkarmıştı.

Zamanında nişanı bozması, şimdi koca bir şakaya dönüşmüştü.

Ama kim geleceği görebilirdi ki?

O sadece sefaletten kurtulmak, annesinin artık kimseye boyun eğmemesini sağlamak istemişti.

Çocukluk arkadaşlıklarını hatırlıyordu ama ne zaman Fan

Changyu'nun o neşeli yüzünü görse, annesinin o aileye yaranmak için takındığı tavırları hatırlayıp öfkeleniyordu.

Başkalarının fısıltılarını unutamıyordu: "Song ailesi okumuş aile diyorlar ama kasap Fan sayesinde karınları doyuyor. Ne okuması, içgüveysi olsun gitsin daha iyi."

Bu aşağılamaları yıllarca içinde biriktirmişti; bazen Fan ailesinden nefret ediyordu.

O "iyiliklerin" aslında gelecekteki başarısına yapılmış bir yatırım, bir sahtekarlık olduğunu düşünüyordu.

Fan Changyu nişanı bozmak istediğinde, bunun kendisini "nankör" durumuna düşüreceğini bilmiyor muydu? Nasıl bozabilirdi ki?

Sonunda Fan ailesi öldüğünde ve Changyu çaresiz kaldığında, içinde gizli bir haz duymuştu.

Hayatı boyunca hep ona yukarıdan bakmıştı; kız çaresiz kalınca gelip ona yalvaracak sanmıştı.

Beklemişti ama gelen tek haber, kızın eve bir "içgüveysi" aldığı olmuştu...

Kızın gururu, ona boyun eğmektense kırılmayı tercih etmişti.

Nisan yağmurları yeni dinmişti.

Song Yan geçmişin acı hatıralarına dalmışken sokağın ortasında bir arabayı fark etmedi. Arkadaşı onu kenara çekmeseydi arabanın altında kalacaktı.

Yine de arabanın sıçrattığı çamurdan kurtulamadı. Arabacı, Song Yan'ın eski püskü kıyafetlerini ve mutsuz yüzünü görünce onun fakir bir öğrenci olduğuna hükmedip yere tükürdü: "Kör müsün be adam?"

Arkadaşı tam ağzını açacaktı ki Song Yan onu durdurdu: "Zengin birine benziyorlar, boş ver, başımıza iş almayalım."

Arkadaşı iç çekerek vazgeçti. Song Yan'ın bu halini görünce bir

teklifte bulundu: "Madem bir soylunun evinde çalışmak istiyorsun, bir yol biliyorum. Amcam bir yıldır konukevinde küçük bir kıza ders veriyordu. Şimdi memur olduğu için ayrılacak. İstersen seni tavsiye edebilir. Küçük bir kıza ders vermek yormaz, boş zamanlarında sınavlarına çalışırsın."

Soyluların evine girmek zordu, referans ve aracı gerekiyordu.

Song Yan'ın yüzüne sonunda bir ışık geldi, eğilerek selam verdi: "Wu Kardeş, bu iyiliğini asla unutmayacağım."

Genç adam güldü: "Lafı bile olmaz. Amcam aslında beni göndermek istiyordu ama ben sadece bir 'Xiucai'yim (başlangıç derecesi), oranın kapısından girmeye cesaret edemem. Amcamla birlikte taşraya gideceğim. Senin ilmin kuvvetli, o yüzden sana teklif ettim."

Üç gün sonra Song Yan, konukevine gitti.

İşe kabul edilmeden önce evin sahibiyle görüşmesi ve bilgisini kanıtlaması gerekiyordu.

Song Yan kendine güveniyordu. Arkadaşının amcası Wu Guangkun, elli yaşlarında, ezberci ve eski kafalı bir adamdı. Song Yan ondan çok daha bilgili olduğunu biliyordu.

Ancak evin sahibinin kim olduğunu Wu Guangkun söylememişti; "İşe kabul edilirsen öğrenirsin," demişti. Song Yan bunun çok yüksek mevkili biri olduğunu anlamıştı.

Görüşme için elindeki son parayla yeni bir kaftan diktirmişti; tek amacı iyi bir izlenim bırakmaktı.

Wu Guangkun içeri girip onu takdim ederken, Song Yan dışarıda bekliyordu. Heyecanı sınav sonuçlarını beklediği günden farksızdı.

Eğer başkentte bir yol bulamazsa, soylu bir kızla evlenip yükselme hayalleri suya düşecekti. Lin'an gibi küçük bir yerden çıkıp bu görkemi görmüşken, o sefil kasabaya geri dönmeye hiç niyeti yoktu.

İçeriden çağrıldığında başını öne eğip içeri girdi, saygıyla selam verdi: "Bendeniz Song Yan, efendimizi selamlarım."

Odada bir sessizlik oldu.

Song Yan selam pozisyonunda bekliyordu ama kalbi ağzında atıyordu.

Wu Guangkun, sessizliği bozmak için atıldı: "Efendim, Song dostumuz gençtir ama 'Juren' rütbesine sahiptir..."

"Biliyorum," dedi yukarıdan gelen, çelik gibi keskin bir kadın sesi.

Song Yan bu sesi duyunca gayriihtiyari başını kaldırdı. Gümüş kırmızısı zırhı, üzerine attığı beyaz pelerini ve tek kolu açıkta bırakan savaşçı kıyafetiyle karşısında duran o heybetli kadını görünce yüzü kireç gibi bembeyaz oldu.

"Song Yan." Fan Changyu bu iki ismi sakince telaffuz etti. Bakışları artık bir kılıç gibi keskin değil, sakindi; ama binlerce askere hükmeden o otorite, oturduğu yerden bile insanı nefessiz bırakmaya yetiyordu.

Song Yan, Fan Changyu ile sadece bir saniye göz göze gelebildi; sonra utanç içinde başını eğdi. Selam verirken beli neredeyse ikiye katlanmıştı: "Küçük kulunuz... Song Yan... Büyük General'i selamlar."

Ek Bölüm 2

Bahar yağmurları sıklaşmıştı; avludaki tuğlalar hâlâ ıslaktı. Çiçek tarhlarındaki bitkiler yağmur sonrası canlı bir yeşile bürünmüş, yapraklarındaki su damlaları sabah güneşinde altın gibi parlıyordu.

Kapı ardına kadar açıktı; koridorda asılı bambu perdelerden içeri süzülen ışık odayı aydınlatıyordu.

Song Yan hâlâ iki büklüm selam pozisyonunda duruyordu; sırtındaki kaftan soğuk terden sırılsıklam olmuştu.

Yükselen çay kokusunun ortasında, Fan Changyu'nun beyaz ipek pelerini üzerindeki gümüş işlemeler ışıkta parlıyordu. Changyu çayından bir yudum aldı; yüzünde ne öfke ne de sevinç vardı.

Wu Guangkun bir Song Yan'a, bir Fan Changyu'ya baktı; durumun kötü olduğunu anlamıştı. Zoraki bir gülümsemeyle sessizliği bozdu: "Şey... Büyük General ve Song Efendi eski dostlar mıdır?"

Fan Changyu soğuk bir sesle, "Büyük General'in, Song Efendi gibi 'eski dostları' olamaz," dedi.

Bu söz üzerine Wu Guangkun'un da alnında soğuk terler birikti. Song Yan'ın vücudu bir an kaskatı kesildi, sonra kırılmış bir bambu dalı gibi yere çöktü. Dizlerinin üzerine çöktüğünde sesi utanç ve keder doluydu: "General'in ailesinin iyiliklerini asla unutmadım, o zamanki hareketim..."

Fan Changyu sözünü kesti: "Kanunlara göre, rütbesi olanlar yetkililerin önünde diz çökmez."

Yanındaki muhafızlara döndü: "Kaldırın şunu."

Xie Wu öne çıkıp Song Yan'ı tek hamlede ayağa kaldırdı. Song Yan dengesini kaybedip sendeledi; odaya girmeden önceki o vakur duruşundan eser kalmamıştı.

Wu Guangkun kekeleyerek araya girmeye çalıştı: "Generalim, belki bir yanlış anlaşılma..."

Fan Changyu, Song Yan'a baktı: "Babamın senin masraflarını karşıladığı parayı geri ödedin. Fan ve Song aileleri arasındaki hesap o gün kapandı. Ortada 'unutulmayacak büyük bir iyilik' kalmadı."

Song Yan, yüksekte oturan Fan Changyu'ya bakakaldı. Yılların yorgunluğunu taşıyan gözlerinde karmaşık duygular dalgalanıyordu. Uzun bir sessizliğin ardından zorlukla, "Evet," diyebildi.

Xie Wu bile kaşlarını çatmıştı. Qingping'deki o eski meseleleri bilmiyordu ama bu başarısız öğrencinin generallerine bakışında bir tuhaflık olduğunu sezmişti.

Fan Changyu devam etti: "Küçük kız kardeşim Ning'e ders verecek bir hoca arıyorum. Senin o hoca olamayacağını biliyor olmalısın."

Wu Guangkun ve Xie Wu şaşkındı ama Song Yan yine sadece "Evet," diyebildi.

"Öyleyse, gidebilirsin." Fan Changyu çay bardağını bıraktı. "Xie Wu, misafirleri uğurla."

Xie Wu hemen "Lütfen" diyerek kapıyı gösterdi.

Wu Guangkun, Song Yan yüzünden generalin gözünden düştüğü için bin pişmandı. Bir şeyler söyleyip durumu kurtarmak istedi ama Fan Changyu'nun buz gibi yüzünü görünce cesaret edemedi.

Tam kapıdan çıkacaklarken, koridorun diğer ucundan koşan küçük bir kız çocuğu göründü. Arkasında uzun boylu bir muhafız vardı. Kızın neşeli sesi odayı doldurdu: "Abla! Odamdaki her şeyi topladım!"

Kız, Wu Guangkun ve Song Yan ile burun buruna gelince durdu. Tombul elleriyle elbisesini tuttu, Wu Guangkun'a dönüp usulca, "Hocam," dedi.

Wu Guangkun bir kurtarıcı görmüş gibi, "Ah, Ning kızım..." diyecek oldu.

Ancak Changning, hocasının arkasındaki Song Yan'ı görünce yüzü asıldı. Koca siyah gözleri düşmanlıkla doldu, parmağıyla işaret

ederek bağırdı: "Kötü adam!"

Bunu dedikten sonra küçük bir boğa gibi hışımla Fan Changyu'nun yanına koştu, ablasının dizlerine sarıldı ve Song Yan'a ters ters bakmaya başladı.

Song Yan'ın yüzü bir kat daha sarardı. Xie Wu de bir gariplik olduğunu anlamıştı ama ses çıkarmadı.

Fan Changyu, Changning'in saçlarını okşayarak, "Çocuk işte, kusura bakmayın. Xie Wu, devam et," dedi.

Xie Wu, Song Yan ve Wu Guangkun'u dışarı çıkardı.

Changning, Fan Changyu'nun kemerindeki altın işlemelerle oynarken dudak büktü: "Abla, o kötü adamın burada ne işi vardı?"

Song ailesi nişanı bozmaya geldiğinde Changning beş yaşındaydı ve her şeyi hatırlıyordu. Aradan geçen yıllar ona ablasına yapılan haksızlığı unutturmamıştı.

Fan Changyu, "Hayat bu," dedi. "Dün zengin olan bugün fakir kalır. Sınavda başarısız olmuş, geçinmek için sana hocalık yapmak istemiş."

Changning hemen reddetti: "Onu istemiyorum!"

Fan Changyu güldü: "Zaten gönderdik ya."

Changning biraz rahatladı ama yine de sordu: "Sen artık Büyük Generalsin, neden ona sopa cezası vermedin?"

Fan Changyu ciddileşti: "Ning, ablan bir general ama bu yetki halkın huzurunu korumak içindir, şahsi intikam almak için değil. Song Yan düşük karakterli biri olabilir ama ailemizle olan hesabı kapandı. Şu an bir suçu yok. Eğer ben geçmişteki kinim yüzünden yetkimi kullanıp ona zorluk çıkarırsam, asıl suçlu ben olurum."

Changning başını eğip onayladı: "Anladım abla."

Fan Changyu devam etti: "Herkes kendi yolunu seçer. Biz doğru yoldayken, küçük insanlar için yolumuzdan sapmaya değmez. Bu

siyaset dünyası çukurlarla doludur; Song Yan zaten o çukurlardan birine elbet düşecektir. Bizim bir tekme atmamıza gerek yok."

Changning daha güçlü bir şekilde başını salladı.

Fan Changyu sordu: "Eşyaların tamam mı?"

Geçen ay Xie Zheng ile evlenmişti. Ailesi kalmadığı için düğün hazırlıklarını Yu Qianqian üstlenmişti. Çeyizleri devlet hazinesinden karşılanmıştı. Konukevinde iki yıldır kaldığı için bazı eşyaları hâlâ oradaydı.

Changning'e daha yakın olabilmek için yeni malikanesini Xie malikanesinin hemen yanına yaptırmıştı. Aradaki duvar yıkılmış ve iki konut birleşmişti.

Bugün buraya hem kalan eşyaları almak hem de Wu Guangkun'un getireceği hocayı görmek için gelmişti. Ama o hocanın Song Yan çıkması büyük bir sürpriz olmuştu.

"Hepsini topladım! Ablama da yardım etmek istedim ama Xie Qi amca izin vermedi!" dedi Changning.

Xie Qi selam vererek cevapladı: "Generalin odasındaki kitaplara ve özel eşyalara dokunmaya cesaret edemedim."

Fan Changyu'nun konumundaki birinin özel yazışmalarına ve eşyalarına ancak en güvendiği kişiler dokunabilirdi. Changyu, "Sorun değil," dedi. "Kitapları Xie malikanesindeki kütüphaneye, diğer eşyaları ise general malikanesinin deposuna kaldırın."

Önemli belgeleri zaten önceden götürmüştü. Kalanlar sadece strateji ve tarih kitaplarıydı. Xie Zheng, onun için kütüphanenin yarısını boşaltmıştı.

Xie Qi emir üzerine eşyaları toplamaya gitti.

Xie Wu, tam Song Yan ve Wu Guangkun'u dışarı çıkaracakken kapıda bir hareketlilik oldu. Başında altın tacı, üzerinde naip kaftanıyla Xie Zheng merdivenlerden iniyordu. Otoriter ve soğuk duruşu, yakışıklılığını bile gölgede bırakıyordu.

Xie Wu hemen misafirleri kenara çekti, Xie Zheng'in geçmesini bekledi.

Xie Zheng, Fan Changyu'nun eşya topladığını bildiği için saraydan çıkar çıkmaz buraya gelmişti. Xie Wu'yu ve yanındaki iki kişiyi görünce durdu: "Bu ne?"

Xie Wu cevap verdi: "Changning Hanım'ın hocası veda etmeye gelmiş, yanında birini tavsiye için getirmiş. Generalimiz uygun görmedi, onları uğurluyorum."

Xie Zheng öylesine sormuştu ama "uygun görülmedi" lafını duyunca bakışları Song Yan'ın üzerinde durdu.

Xie Zheng'in baskıcı bakışları altında Song Yan'ın bacakları titremeye başladı.

Xie Zheng, "Öyleyse onları düzgünce uğurla," dedi ve yürümeye devam etti.

Xie Wu, efendisi geçtikten sonra onları dışarı çıkardı. Ama Song Yan'ın rengi kireç gibi olmuştu, yürümekte zorlanıyordu.

Xie Wu, alimlerin efendisine karşı önyargılı olduğunu biliyordu ama sadece iki kelimeyle bu kadar korkmasını garipsedi: "Naip Hazretleri adildir, kabul edilmediniz diye korkmanıza gerek yok."

Song Yan kekeleyerek onayladı ama bacakları jöle gibiydi.

Hata yoktu... O ses, o tonlama... Yıllar önceki fener festivalinde "Kuzeyin kuşları güneye uçar..." diyen adamın ta kendisiydi.

Halk arasındaki "Naip, generalin eski içgüveysi kocasıdır" söylentileri bir anda Song Yan'ın beyninde şimşek gibi çaktı.

Bu korku, Fan Changyu'yu görmekten çok daha büyüktü.

Naip'in ne kadar acımasız olduğu, elinin binlerce kişinin kanına bulandığı söylenirdi. Zindanlarındaki işkencelerin haddi hesabı yoktu.

Güneş tepedeydi ama Song Yan'ın gözleri karardı. Wu Guangkun

hâlâ "Generali nereden tanıyorsun?" diye söylenirken, Song Yan oracıkta bayılıp yere yığıldı.

Xie Zheng içeri girdiğinde Fan Changyu ile birkaç kelime konuşmuştu ki Xie Wu nefes nefese geri geldi: "Efendim, o öğrenci kapıda bayıldı."

Fan Changyu kaşlarını çattı. Ona kötü davranmamıştı, neden bayılmıştı ki?

Xie Zheng sordu: "Neler oluyor?"

Fan Changyu dürüstçe cevap verdi: "O adam Song Yan'dı."

Xie Zheng bir an hatırlayamadı.

Fan Changyu ekledi: "Qingping'de nişanlı olduğum o öğrenci."

Xie Zheng'in yüzü bir anda buz kesti, gözleri keskinleşti: "Buraya iş istemeye mi gelmiş?"

Fan Changyu, "Hoca meselesi önemli," dedi. "Dışarıdan birinin sızmasını istemediğim için Wu hocadan gizli tutmasını istemiştim, o da gitmiş Song Yan'ı getirmiş."

Xie Zheng sadece "Hımm" dedi ama sesi pek hayra alamet değildi.

Changning, Xie Zheng'in geldiğini görünce hemen ablasının odasına kaçmıştı. Fan Changyu, Xie Wu'ya gitmesini işaret etti, sonra Xie Zheng'e döndü: "Pek mutlu görünmüyorsun?"

Xie Zheng kendine bir çay koydu, sesi dümdüzdü: "Yoo, gayet iyiyim."

Fan Changyu'nun bakışları muzipleşti: "Xie Jiuheng, hâlâ Song Yan'ı mı kıskanıyorsun?"

Xie Zheng gözlerini devirdi: "Şaka yapıyor olmalısın."

Fan Changyu başıyla onayladı: "Doğru ya. Senin ilmin derya deniz, o ise bir sınavı bile kazanamamış, sefil durumda. Onunla kendini kıyaslaman bile rütbeni düşürür."

Aslında onu teselli etmeye çalışıyordu ama sözlerinin sonu bir iç çekişe dönüştü: "O zamanlar senin büyük bir memur olup Song Yan'ı ezmeni isterdim. Ama aradan geçen iki üç yılda anladım ki, o zamanlar dünya başıma yıkıldı sandığım şeyler aslında sadece küçük birer çukurmuş. Song Yan'ı ezmemize gerek bile yok; bu hayat onu zaten yeterince hırpalıyor."

Xie Zheng'in içindeki o huzursuzluk, Changyu'nun bu sözleriyle tamamen dağıldı.

Güneş ışığı altında Xie Zheng'in yüzü daha yumuşak görünüyordu. Çay bardağını parmakları arasında çevirirken, "Eşyaların bittiyse," dedi, "Seni evimize götüreyim."

Fan Changyu güldü: "Sadece kitaplar kaldı, Xie Qi onları hallediyor."

İkisi Changning'i de alıp eve döndüler. Yemekten sonra Fan Changyu biraz kestirmek istedi.

Xie Zheng kütüphaneye geçtiğinde, Fan Changyu'nun kitap kutularını gördü. Uşakların yanlış yerleştirmesinden çekinerek bizzat raflara dizmeye başladı.

Kitapların çoğu zaten Xie Zheng'in ona seçtiği ve üzerine notlar düştüğü strateji kitaplarıydı.

Ancak eline kendi seçmediği bir kitap geçtiğinde duraksadı. Kitabı açtığında içindeki detaylı notların kendi el yazısı olmadığını fark etti.

Xie Zheng'in yüzünde hiçbir ifade yoktu ama gözleri tehlikeli bir şekilde karardı. Masasına oturdu ve tüm öğleden sonrasını o kitaptaki her bir notu, her bir kelimeyi tek tek okuyarak geçirdi.

Bitirdiğinde soğukkanlılıkla Xie Wu'yu çağırttı.

Xie Wu içeri girip masadaki o tanıdık kitabı görünce saç diplerinin ürperdiğini hissetti.

Bu kitap, Zheng Wuchang'ın Fan Changyu'ya geri verdiği kitaptı; içindeki notlar ise Li Taifu'nun torunu Li Hua'an'a aitti!

"Bu kitabı ona kim verdi?" Xie Zheng'in sesi çok sakindi ama bu sakinlik Xie Wu'yu daha çok korkutuyordu.

Xie Wu yalan söylemekle gerçeği anlatmak arasında sadece bir saniye tereddüt etti. "Efendim... Chongzhou cephesindeyken, General Changyu rütbe aldığında, Li Taifu'nun torunu bunu tebrik hediyesi olarak göndermişti."

Xie Zheng'in yüzü değişmedi ama kitabı tutan parmak boğumları beyazladı. Odanın havası bir anda ağırlaştı.

Xie Wu durumu kurtarmaya çalıştı: "General kitabı alır almaz askerlerine dağıtmıştı. Sonra Zheng General o kitabı ödünç alıp geri getirdi."

Xie Zheng yine sustu.

Uzun bir süre sonra, Xie Wu'yun alnından bir damla ter süzülürken nihayet konuştu: "Çıkabilirsin."

Xie Wu nefes alabildi, olayın kapandığını sandı.

Ancak o gece Fan Changyu bunun bedelini ağır ödeyecekti.

İkisi de savaşçıydı, enerjileri yerindeydi ama genelde bir denge olurdu. O gece Xie Zheng her zamankinden çok daha sert ve talepkardı.

Xie Zheng yatakta konuşmayı seven biri değildi; tıpkı savaşta olduğu gibi, eylemleri sözlerinden daha keskindi.

Fan Changyu bitkin düşmüştü ama Xie Zheng'in doymaya niyeti yok gibiydi. Üstelik Changyu'nun zihninin en bulanık olduğu anlarda ona strateji soruları soruyordu. Changyu cevap veremeyince de bunu onu "cezalandırmak" için bir bahane olarak kullanıyordu.

Sonunda Fan Changyu'nun sesi hıçkırıklara karıştı: "Xie Zheng... Yeter artık!"

Xie Zheng ona baktı; terli saçları alnına dökülmüş, gözleri karanlık ve aç bir kurt gibi parlıyordu.

Dudaklarına sert bir öpücük kondururken sesi hırıltılıydı: "Yetmez!"

Asla yetmeyecekti.

Ne yaparsa yapsın, içindeki o sahiplenme arzusunu dindiremiyordu.

Ek Bölüm 3

Fan Changyu uyandığında vaktin ne olduğunu kestiremiyordu.

Yıllardır dövüş sanatlarıyla uğraşan dayanıklı vücuduna rağmen her yeri sızlıyordu. Giyinirken bileklerine baktığında, beklediği gibi hafif morluklar gördü.

Dün gece çok fazla direndiğinde, Xie Zheng ellerini yatağın başlığına bağlayarak onu durdurmuştu.

Bu ufak tefek izler onun için acı verici değildi; antrenman yaparken aldığı darbelerden çok daha hafifti.

Ama Xie Zheng dün gece... Çok tuhaftı.

Ter damlaları alnından süzülüp Changyu'nun tenine düştüğünde, o kara gözleri bir an bile üzerinden ayrılmamıştı; sanki avını yakalamış bir yırtıcı gibi bakıyordu.

Evlendikten sonra enerjisi gerçekten korkutucu seviyedeydi. Evlenmeden önceki o iki kaçamak anı düşününce; biri saray ziyafetinde ilaç içtiği zamandı, diğeri ise isyan bastırıldıktan sonra onu kurtarmaya gittiği an... O zamandan beri kendini hep tutmuştu.

Düğünden sonraki yedi günlük izinde, üçüncü gün Taifu Tao'yu ziyarete gitmeleri dışında odadan neredeyse hiç çıkmamışlardı.

O yedi günün sonunda yatak odasındaki karyolayı bile değiştirmek zorunda kalmışlardı.

Dün geceki hırsı, o ilk yedi günden bile fazlaydı. İlk kez bir yandan onunla uğraşırken bir yandan da ona savaş stratejileri soruyordu. Fan Changyu'nun zihni o kadar bulanmıştı ki, neye cevap verdiğini bile hatırlamıyordu.

Sadece bir anını hayal meyal hatırlıyordu; Xie Zheng onu iyice köşeye sıkıştırdığında ve Changyu ağlamaklı bir sesle ne diyeceğini şaşırdığında, adam sanki daha da hırslanmış, gözleri kan çanağına dönmüştü.

Dayanamayıp onu tekmelemeye çalıştığında, Xie Zheng bacağını havada yakalayıp omzuna dayamıştı...

Fan Changyu düşüncelerini zorla susturdu. Yüzünde hiçbir ifade olmadan zırhını kuşandı, parmak eklemlerini çatırdatırken sesi odada yankılandı.

Bugün ona el kaldırmayacaktı; gücü yetmiyordu, boşuna rezil olmaya gerek yoktu.

Dışarıda bekleyen hizmetçi içerideki sesleri duyunca perdeyi aralayıp sordu: "Generalim uyandınız mı?"

Sözlerini bitirdiğinde hizmetçinin kulakları kızarmıştı, Fan Changyu'nun yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu: "Efendimiz sabah çıkmadan önce tembihledi, uykunuzu bölmememizi söyledi. Hatta bugünkü saray toplantısı için sizin adınıza izin almış."

"Çat—"

Fan Changyu'nun parmak eklemlerinden bir ses daha geldi.

Hizmetçi gizlice ona bakarken, Changyu her zamanki sakin sesiyle sordu: "Saat kaç?"

Sesi biraz çatlaktı.

Hizmetçi cevap verdi: "Güneş batmak üzere efendim."

Fan Changyu: "..."

Havanın neden böyle gri göründüğünü şimdi anlamıştı; gün bitiyordu!

Hizmetçi ona çay ikram ederken, Fan Changyu makyaj masasına bir göz attı. Neyse ki her şey tertemizdi; çarşaflar, yorganlar, yastıklar değişmiş, masa silinmişti...

Changyu odadaki mahrem işlerin uşaklar tarafından görülmesinden hoşlanmazdı; her seferinde Xie Zheng bizzat temizlik yapardı.

Dün gece makyaj masasının önündeki o karmaşa aklına gelince

kulakları yine yandı. Bakışlarını kaçırıp ılık çayından bir yudum aldı ve sordu: "Efendiniz nerede?"

Bu saatte Xie Zheng çoktan saraydan dönmüş olmalıydı.

"Efendimiz döndüğünde sizin hâlâ uyuduğunuzu gördü, bir süre odada oturduktan sonra çalışma odasına geçti." Hizmetçi çekinerek ekledi: "Haber vermemi ister misiniz?"

Fan Changyu, "Gerek yok," dedi. "Ningniang'ı hazırla ve arabayı koştur. Dul Kraliçe onu ne zamandır görmek istiyordu, bu gece onu saraya götüreceğim."

Savaş sanatlarında bir kural vardı: "Düşman güçlüyse, geri çekil."

Düşman şu an çok güçlüydü; savaşamazdı, en iyisi kaçmaktı.

Hizmetçi şaşkınlıkla ona bakakaldı. Bütün gün uyuyup uyanır uyanmaz saraya kaçmak istemesi gerçekten tuhaftı.

Fan Changyu soğuk bir bakış fırlattı: "Bir sorun mu var?"

Hizmetçi hemen başını salladı: "Hemen hazırlıyorum efendim."

Xie Zheng haberi aldığında Fan Changyu'nun arabası çoktan yola çıkmıştı.

Üzerinde her zamanki dar kollu savaşçı kıyafetleri yoktu; açık renkli, zarif bir bilgin cübbesi giymişti. Bu kıyafet o asil yüzüne daha zarif bir hava katmıştı ama bakışlarındaki o otoriter soğukluk hâlâ yerindeydi. Haberi getiren Xie Wu, efendisini böyle görünce şaşkınlıktan donakaldı.

Xie Zheng elindeki fırçayla bir kitaba notlar düşüyordu. Duydukları üzerine sadece, "Dul Kraliçe ile arası iyidir, gitsin bakalım. Birkaç gün sonra gidip onu alırım," dedi.

Xie Wu, efendisinin Li Huaian'ın not düştüğü strateji kitabını bulduğu gün generalin "üşüttüğü" için odadan çıkmamasını, akşamına da saraya kaçmasını çok garip bulmuştu.

Efendisinin hâlâ masada oturduğunu görünce, Xie Wu selam verip

"Başka bir emriniz yoksa çıkıyorum," dedi.

Tam o sırada masanın ayağının altında bir kitap gördü; kapağında "Hu Tao" yazıyordu. Bu, Li Huaian'ın general için notlar aldığı kitaptı...

Xie Wu'nun yüzü binbir şekle girdi, hiçbir şey görmemiş gibi yapıp odadan çıktı.

Xie Zheng fırçasını kenara bıraktı, şakaklarını ovarken kendi kendine mırıldandı: "Pek de hızlı kaçtı."

Fan Changyu saraya vardığında, Yu Qianqian'ın sarayında üç kase pilavı mideye indirdikten sonra ancak kendine gelebildi.

Changning yolda uyuyakalmıştı, onu yan odaya yatırmışlardı.

Yu Qianqian onun bu aç hâline şaşkınlıkla baktı: "Nafiz Naibi sana bakmıyor mu? Aç mı bırakıyor seni?"

Fan Changyu elini sallayıp konuyu geçiştirdi: "Qianqian, birkaç gün senin yanında kalacağım."

Yu Qianqian tabii ki kabul ederdi ama bu ani geliş ve bu iştah tuhaftı: "Nafiz Naibi ile kavga mı ettiniz?"

Fan Changyu mırıldandı: "Hayır."

Kavga değildi, "güreşti" ve Changyu kaybetmişti.

Xie Zheng'in neden böyle delirdiğini bilmiyordu ama yine kurban olmamak için bir süre uzak durmak en iyisiydi.

Yemeğin üzerine bir bardak çay içmek için bardağı kafasına dikti.

Tam o sırada boynundaki o belirgin kızarıklıklar Yu Qianqian'ın gözünden kaçmadı. Dul Kraliçe durumu anında kavradı.

Alayla gülümsedi: "Bizim koca generalimiz, meğer evindeki o vahşi kurttan korkup kaçmış!"

Fan Changyu çay içerken boğulacak gibi oldu, öksürük krizine girdi.

Kendine gelince mahcup bir sesle, "Qianqian, sen de mi benimle dalga geçiyorsun?" dedi.

Yu Qianqian onun alnına hafifçe vurdu: "Benim saf Changyu'm... Sırf bu yüzden Dul Kraliçe'nin sarayına sığınıyorsun ya, general karizman yerle bir oldu."

Fan Changyu bardağına sarıldı, kulakları kıpkırmızıydı: "Onunla başa çıkamıyorum."

Yu Qianqian ona yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Fan Changyu'nun yüzü boynuna kadar kızardı, kekeleyerek konuştu: "Yumuşak davranmayı denedim ama..."

Görünen o ki, yumuşak davranmak ters tepmişti; adam neredeyse kemiklerini kıracaktı.

Yu Qianqian onu süzüp mırıldandı: "Nafiz Naibi o 'kurt beli' ile seni bu hâle getirdiyse, şaşmamalı."

Fan Changyu bu tabiri ilk kez duyuyordu. Xie Zheng'in o ince ama güçlü belini düşününce yüzü iyice yandı: "Kurt... beli mi?"

Salonda kimse yoktu ama Yu Qianqian yine de etrafı kontrol edip fısıldadı: "Bizim oralarda bir tabirdir, erkeğin gücünü ve dayanıklılığını övmek için söylenir."

Fan Changyu sustu. Xie Zheng'in o gücü... Gerçekten fazlaydı.

Yu Qianqian, Changyu'nun göz altlarındaki morluklara ve bugünkü saray toplantısına katılmamasına bakıp düşündü: "Nafiz Naibi bu konularda baskın biri belli ki. Onunla inatlaşma ama tamamen teslim de olma. İnatlaşırsan seni dize getirmek ister, çok yumuşak davranırsan da... Zaten ona tek zayıf göründüğün yer yatak odası, seni orada iyice hırpalamasın da ne yapsın?"

Fan Changyu: "..."

Yu Qianqian aklına gelen bir şeyi daha fısıldadı. Fan Changyu şaşkınlıkla "Aa!" dedi, o berrak gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Yu Qianqian sırıttı: "Bence onu ancak böyle durdurabilirsin."

Sonra çekmeceden bir kitap çıkarıp ona uzattı: "Al bunu incele, birkaç yeni yöntem öğren. Bu eski kitaplardaki çizimler, bizim zamanımızdakilerden bile daha yaratıcı."

Fan Changyu kitabı kaptığı gibi yan odaya kaçtı.

Yatağın kenarına oturup kandil ışığında birkaç sayfa çevirdi, sonra kitabı hemen yastığının altına saklayıp uyumaya çalıştı.

Ertesi sabah Yu Qianqian bahçeden gelen seslerle uyandı. Giyinip dışarı çıktığında, Fan Changyu'yu elinde uzun bir sopayla antrenman yaparken gördü. Hareketleri bir su gibi akıcı ve sertti. Koridordaki genç hizmetçi kızlar bile kızarmış yüzlerle onu hayranlıkla izliyorlardı.

Yu Qianqian esneyerek sordu: "Bu kadar erken mi kalktın?"

Fan Changyu sopayı indirdi, terli saçları alnına yapışmıştı. Üzerindeki gümüş zırh ve beyaz savaşçı cübbesiyle o kadar karizmatik görünüyordu ki, sabah güneşinin altında büyüleyici bir havası vardı.

"Düşündüm de," dedi Changyu. "Ne öğrenirsem öğreneyim, yumruk kadar etkili değil. En iyisi antrenman yapmak."

Yu Qianqian: "..."

Büyüleyicilik falan kalmamıştı; yine o bildiğimiz saf kızdı.

Bugün tatildi, sarayda resmi görüşme yoktu.

Küçük İmparator Qi Yu, Dul Kraliçe'ye selam vermeye geldiğinde Fan Changyu ve kardeşinin sarayda olduğunu öğrendi. Birlikte kahvaltıya oturdular.

Fan Changyu ve Yu Qianqian havadan sudan konuşurken, Qi Yu tüm dikkatiyle Changning'in tabağına yemek yığıyordu.

Changning ne kadar hızlı yerse yesin, tabağındaki yemek dağına yetişemiyordu. Sonunda isyan etti: "Yeter artık! Bitiremiyorum!"

Onun sesiyle Fan Changyu ve Yu Qianqian çocuklara baktılar.

Qi Yu hemen ciddileşti, sanki o yemekleri oraya o koymamış gibi davranıyordu.

Yu Qianqian güldü: "Baoyu tahta geçtiğinden beri sadece Changning geldiğinde böyle neşeli oluyor. Sanırım çok yalnız kalıyor, omuzlarındaki yük çok ağır. Geçen gün hocasıyla ona birkaç arkadaş seçmeyi konuşuyorduk."

Bir an duraksayıp Fan Changyu'ya baktı: "Sen de Changning için bir öğretmen arıyordun, değil mi? Neden Changning'i saraya göndermiyorsun?"

Fan Changyu hemen itiraz etti: "İmparator'un arkadaşları devlet yönetimi öğrenecek soylu çocukları olmalı. Changning daha çok küçük ve çok yaramaz, İmparator'u rahatsız etmesinden korkarım."

Qi Yu aniden araya girdi: "Ben rahatsız olmam."

Fan Changyu şaşkınlıkla ona baktı ve o samimi, masum bakışlarla karşılaştı.

Karşısındaki genç bir imparator olsa da, o an sadece yalnız ve şefkat bekleyen bir çocuk gibi bakıyordu.

Ek Bölüm 4

Changning'in tombul parmakları elindeki çubukları sıkıca kavramıştı. Duydukları üzerine elindeki çöreği yemeyi bıraktı ve heyecanla sordu: "Ningniang yine Baoyu ile birlikte mi ders çalışacak?"

Son iki yılda boyu biraz uzamıştı, artık o eski yuvarlak hamur topu gibi değildi ama yanakları hâlâ sıkılacak kadar dolgundu. Simsiyah gözleri ve uzun kirpikleriyle, saçları da artık daha gür ve bakımlıydı. İki yana topladığı saçlarıyla tam bir dünya tatlısıydı.

Fan Changyu, kardeşinin ağzındaki yemek kalıntısını silerken, "Artık öyle isimle çağırmak yok, 'İmparator Hazretleri' demelisin," dedi.

Changning dil çıkardı ve hemen düzeltti: "Ningniang, İmparator Hazretleri ile birlikte ders çalışabilir mi?"

Yu Qianqian güldü: "Bak, Ningniang da istiyor. Onu o asık suratlı yaşlı hocaların yanında tek başına bırakacağına saraya gönder, Baoyu ile birbirlerine yoldaş olurlar. Sen ve Nafiz Naibi saray toplantılarına geldiğinizde Ningniang'ı eğitim salonuna bırakırsınız, işiniz bitince de birlikte eve dönersiniz."

Yu Qianqian'ın ikna edici sözleri ve çocukların umut dolu bakışları karşısında Fan Changyu daha fazla dayanamadı ve kabul etti.

Şimdilik ikisi de çok küçüktü, Changning'in eşlik etmesi sorun olmazdı. Birkaç yıl sonra zaten bir general olarak sınıra tayin edilecekti, o zaman Changning'i de yanında götürürdü.

Onay çıkar çıkmaz Qi Yu, Changning'i eğitim salonunu gezdirmeye götürmek istedi. Yu Qianqian çocukları yalnız bırakmadı, en güvendiği dadısını Changning'e göz kulak olması için yanlarına kattı. Kendisi de Fan Changyu ile sohbete devam etti.

Changning saraya ilk kez gelmiyordu ama genç hükümdarın ders çalıştığı ve devlet işlerini yürüttüğü o büyük salona ilk kez girecekti.

O görkemli ve ağırbaşlı salonu, iki yanda hazır bekleyen hizmetçileri görünce biraz çekindi, küçük ellerini yumruk yaptı.

Qi Yu bunu fark etti ve tüm hizmetçileri dışarı çıkardı. Salonu bizzat kendisi gezdirmeye başladı: "Hoca Gongsun çok nazik biridir, dersleri de çok eğlencelidir. Sakın korkma..."

Changning pembe elbisesi ve saçındaki aynı renk kurdeleleriyle adeta yürüyen bir şeftali gibi Qi Yu'nun peşinden zıplaya zıplaya gidiyordu. "Ben Gongsun Amca'dan korkmam ki! O beni çok sever!" dedi.

Qi Yu kaşlarını çattı, bir süre düşündükten sonra ekledi: "Annem diğer vezirlerin çocuklarından da birkaçını bana arkadaş seçecek. Eğer seni rahatsız eden olursa korkma, ben senin arkandayım."

Changning şaşkınlıkla salonun ortasındaki o devasa, altın ejderha işlemeli masaya baktı. Tombul parmağıyla masayı işaret ederek sordu: "Ama burada sadece bir tane masa var."

Eskiden elçilik binasındayken küçük bir masada yan yana çalışırlardı. Şimdi yeni çocuklar gelirse bu koca masaya sığmazlardı ki?

Qi Yu, "Saray görevlileri yeni masalar getirecek," dedi.

Changning yüzünü buruşturup düşündü: "Ben yine de seninle aynı masada çalışmak istiyorum!"

Onlar en iyi arkadaştı sonuçta!

Qi Yu biraz tereddüt etti ama sonunda, "Olmaz," dedi.

Changning'in kara gözlerinde büyük bir hayal kırıklığı belirdi: "Nedenmiş o?"

Qi Yu, "O imparatorluk masasıdır, sadece ben oturabilirim," dedi.

Changning'in suratı asıldı: "Ben bile mi oturamazsam?"

Qi Yu başını salladı.

Changning elbisesinin ucuyla oynamaya başladı, başını öne eğip mırıldandı: "Pinti... Vermezsen verme..."

Eskiden her şeylerini paylaşırlardı, şimdi ne değişmişti?

Qi Yu onun sesindeki o ağlamaklı tonu fark etti. Baktığında Changning'in gözlerinin dolduğunu gördü.

Onu nasıl ağlattığını anlamamıştı, telaşla açıkladı: "Senin kendine ait bir masan olacak, kimseyle paylaşmak zorunda kalmayacaksın." Bir an durup ekledi: "Kimse yokken benimle o masada çalışabilirsin."

Changning eliyle gözünü sildi: "Peki kimse yokken sana yine 'Baoyu' diyebilir miyim? 'İmparator' deyince sanki eski Baoyu değilmişsin gibi geliyor."

Çocuk kalbi saftı; etraftaki insanların Yu Qianqian ve oğluna karşı değişen tavırlarını anlaması zordu.

Büyürken tek oyun arkadaşı oydu. Sui malikânesinde kaçırıldıklarında Baoyu onu korumuştu. Sonra birlikte başkente gelmişlerdi, Baoyu'nun annesinin kaçırıldığını duyunca elindeki her şeyi onunla paylaşmıştı. Şimdi birden kurallar ve mesafeler girmesi Changning'in ağırına gidiyordu.

Qi Yu ona bir süre baktı ve "Tamam, ama bana 'Baoyu Abi' diyeceksin," dedi.

Changning'in kafası hemen çalıştı, gözlerini kocaman açtı: "Benden faydalanmaya çalışıyorsun! Ben senin halan sayılırım!"

İki çocuğun atışması bir sonuca varmadı ama diğer çocuklar seçilene kadar Changning eğitim salonundaki yerini almıştı bile.

İki gün sonra, Hoca Gongsun ders arasında çayını yudumlarken, genç imparatorun arkadaki dolaptan tabak tabak çeşit çeşit çörek çıkarıp Changning'in önüne dizdiğini gördü...

Bu tanıdık manzara karşısında Gongsun'un çayı boğazında kaldı, öksürmeye başladı.

Changning elindeki bademli kurabiyeyi tam ısıracakken koca gözlerini hocaya dikti: "Hocam boğuluyor musunuz? Yavaş için!"

Gongsun elini salladı: "Bir şey yok, bir şey yok."

Changning hemen ayağa kalktı ve elindeki kurabiyeyi hocasına uzattı: "Hocam siz de yiyin!"

Gongsun'un yüzündeki ifade iyice garipleşti. Fan Changyu'nun eskiden kütüphanede yaptıklarını hatırlayınca, bu iki kardeşin gerçekten öz olduğunu bir kez daha anladı.

Tam o sırada küçük bir hizmetçi içeri girdi ve Nafiz Naibi'nin, General Fan ve kardeşini eve götürmek için geldiğini haber verdi.

Gongsun şaşkınlıkla Changning'e baktı: "Sen ve ablan son iki gündür sarayda mı kalıyorsunuz?"

Changning neşeyle cevap verdi: "Evet!"

Gongsun'un bakışları daha da derinleşti.

Xie Zheng içeri girdiğinde, Gongsun'un yüzünde "ben demiştim" der gibi bir gülümseme belirdi.

Belli ki Xie Zheng ve general eşi arasında bir soğuk savaş vardı!

Xie Zheng onu görmezden gelip imparatora selam verdi: "İmparator Hazretleri."

Qi Yu hemen, "Lütfen ayağa kalkın," dedi.

Changning büyüklerin arasındaki gerginlikten habersiz, ablasının onu saraya oyun oynamaya getirdiğini sanıyordu; neşeyle "Enişte!" diye seslendi.

Xie Zheng istifini bozmadan konuştu: "Eşim, Dul Kraliçe'ye eşlik etmek için birkaç gün sarayda kalacaklarını söylemişti. Bugün onları almaya geldim."

Qi Yu kaşlarını çatarak cevap verdi: "Nafiz Naibi, yanlış zamanda geldiniz. Annem, Büyük Hala için bir eş seçmek amacıyla Batı

Parkı'nda bir polo maçı düzenledi. Büyük Hala sahaya çıkacağı için başına bir şey gelmesinden korktu ve Fan Hala'yı da yanına çağırdı."

Bu sözleri duyan iki adamın da yüzü bir anda asıldı. Gongsun'un o alaycı gülüşü yüzünde donup kaldı.

Büyük Prenses'e eş seçileceğine göre, başkentin tüm yakışıklı ve soylu gençleri orada toplanmış olmalıydı. Hatta pek çok genç kız da bu vesileyle kendilerine bir kısmet aramaya gitmişti.

Xie Zheng, donup kalan Gongsun'a bir bakış fırlattı: "O hâlde ben de gidip şu maçı bir izleyeyim."

Qi Yu henüz çok küçük olduğu için devlet işlerini Xie Zheng ve diğer vezirler karara bağlar, sonra ona sunarlardı. Xie Zheng'in başı o kadar kalabalıktı ki, Dul Kraliçe'nin böyle bir organizasyon yaptığından haberi olmamıştı.

O salondan çıkınca Gongsun da imparatora selam verdi: "Hünkarım, bugünkü dersimiz bu kadar. Yarın bu konudaki düşüncelerinizi bekliyorum. Changning, sen de bu cümleyi beş kez güzelce yaz."

Changning uslu uslu başını salladı. Hoca çıktıktan sonra hemen Qi Yu'ya döndü: "Baoyu Baoyu, hiç polo maçı izledin mi?"

Qi Yu tereddüt etti: "Hayır."

Changning'in gözleri parladı: "Hadi biz de gidelim! Ablam ve senin halan sahada olacaklar!"

Qi Yu derslerine baktı, normalde çok çalışması gerekiyordu ama Changning'in o umut dolu bakışlarına dayanamadı: "Tamam, hazırlık yapsınlar, Batı Parkı'na gidiyoruz."

Changning sevinçten havalara uçtu: "Biliyordum Baoyu, sen dünyanın en iyi arkadaşısın! Ablamdan sonra beni en çok sen seviyorsun!"

Qi Yu'nun asık yüzü bu övgülerle yavaş yavaş aydınlandı.

İmparator olduğundan beri herkes ona farklı davranmaya

başlamıştı. O artık sadece "Baoyu" değildi; o koca tahtta tek başına oturan, Büyük Yin'in yükünü taşıyan "Hünkar"dı.

Ama hâlâ ona "Baoyu" demekten vazgeçmeyen, imparator olsa bile aralarındaki dostluğun değişmeyeceğine inanan biri vardı.

Qi Yu mutluydu. En azından bu tombul kızın yanında sürekli ciddi durmak ve imparator gibi davranmak zorunda kalmıyordu.

Batı Parkı, imparatorluğun en büyük at meydanına sahipti. Şu an tribünler süslü elbiseler ve altın tokalarla parlayan soylu kadınlarla doluydu. En ortadaki, muhafızların koruduğu yer ise imparatorluk ailesine ayrılmıştı; orası meydanı en iyi gören yerdi.

Fan Changyu, Yu Qianqian'ın sağında, Büyük Prenses Qi Shu ise solunda oturuyordu. Üçü de benzer yaşlardaydı ve her biri ayrı bir güzelliğe sahipti. Dul Kraliçe olduğu için Yu Qianqian'ın kıyafetleri biraz daha ağır ve olgundu.

Qi Shu bugün kendine eş seçmeye geldiği için çok şıktı; alnındaki süslemeler ve ihtişamlı saray kıyafetleriyle tam bir asalet timsaliydi.

Şaşırtıcı olan ise, Fan Changyu'nun o asil prensesin yanında hiç de sönük kalmamasıydı.

Sarayda herkes onu tanıyordu ama kimse onu "güzel" olarak nitelemezdi; onun için hep "kahraman" veya "cesur" derlerdi. Bugün böyle bir ortamda, onun güzelliği de ilk kez fark ediliyordu.

Sakin yüz hatları ona sert bir hava değil, aksine asil ve güven verici bir duruş katıyordu. Kararlı bakışları, en sert fırtınada bile sarsılmayacak bir geminin çapası gibiydi.

Hatta pek çok genç kız sahadaki oyuncuları bırakmış, yelpazelerinin arkasından Fan Changyu'yu izliyorlardı.

Kendi aralarında fısıldaşıyorlardı: "Baksanıza, General Fan sahadaki tüm o beyefendilerden çok daha karizmatik duruyor!"

Bir diğeri iç çekti: "Nafiz Naibi gibi bir koca bulamayacağım kesin, bari bu general gibi birini bulsam!"

Fan Changyu olan bitenden habersizdi, sadece herkesin ona baktığını fark edince istifini bozmadan oturmaya devam etti.

İlk maç bitince Yu Qianqian, Qi Shu'ya sordu: "Gözüne kestirdiğin biri var mı?"

Qi Shu yelpazesini sallayarak, "Onlara bakacağıma Changyu'ya bakarım daha iyi," dedi.

Yu Qianqian güldü: "Birazdan Shen ailesinden Shen Shen çıkacak. Eskiden Nafiz Naibi ile adı yan yana anılan bir yetenekti, ona iyi bak."

Tam o sırada erkeklerin oturduğu tarafta bir hareketlilik oldu.

Yu Qianqian sordu: "Neler oluyor?"

Muhafız haber getirdi: "Efendim, Nafiz Naibi ve Hoca Gongsun da maçı izlemeye geldiler."

Yu Qianqian hemen Fan Changyu'ya alaycı bir bakış attı.

Maalesef erkeklerin tarafı çok uzaktaydı, kalabalık yüzünden orayı net göremiyorlardı.

Qi Shu aniden ayağa kalktı: "Shen Shen sahadaysa, ben de bu maçta oynayacağım."

Qi Shu kıyafetlerini değiştirmeye giderken Yu Qianqian şaşkınlıkla Changyu'ya baktı: "Prenses gerçekten Shen ailesinin oğluna mı tutuldu?"

Fan Changyu da bir şey anlamamıştı. Ama bugün Prenses'i korumak için buradaydı, o sahaya çıkıyorsa Changyu da çıkmalıydı.

Soyunma odasına giderken erkeklerin tarafının önünden geçtiler. Xie Zheng'i görmek hiç de zor değildi; etrafındaki birkaç koltuk boş bırakılmıştı, kimse yanına oturmaya cesaret edemiyordu.

Xie Zheng de onları fark etti. Bakışları havada çarpıştığında Fan Changyu bir an donakaldı.

Xie Zheng'i ilk kez böyle bembeyaz, zarif bir bilgin cübbesiyle görüyordu!

O kadar asil ve kusursuz görünüyordu ki, sanki elleri hiç silah tutmamış, sadece fırça ve kitap için yaratılmış gibiydi.

Sadece Changyu değil, tüm tribündekiler şaşkındı. Ama Nafiz Naibi'nin otoritesinden korktukları için sadece gizli gizli bakıyorlardı.

Fan Changyu kulak misafiri olduğu fısıltılarla sarsıldı.

"Nafiz Naibi neden böyle bir kıyafet giymiş?"

"Sormayın, gelirken onu Hoca Gongsun sandım!"

"Şşşt, duydum ki General Fan iki gündür eve gitmiyormuş. Meğer generalin gönlü hep hocadaymış da, Nafiz Naibi acele edip onu almış. Şimdi Nafiz Naibi, hocanın tarzını taklit ederek generali geri kazanmaya çalışıyormuş!"

Fan Changyu'nun ayağı takıldı, az kalsın boylu boyunca yere kapaklanıyordu.

EK BÖLÜM 5

Meydan kalabalıktı, her yerde bir çift göz vardı. Fan Changyu ve Xie Zheng birbirlerinden epey uzaktaydılar; kalabalığın arasından birbirlerine sadece kısa, sessiz bir bakış atmakla yetindiler. Ardından Fan Changyu, kıyafetlerini değiştirmek üzere Qi Shu ile birlikte büyük salona doğru süzüldü.

Tribünlerdeki erkek konukların tarafına bir saray görevlisi gelip seslendi: "Bir sonraki müsabakada Büyük Başprenses, Huaihua Başgenerali, Genç Dük Shen ve Jianning Bölge Prensi yer alacaklar... Başka katılmak isteyen beyefendi var mıdır?"

Bu, sıradan soylu aileler için yüksek mevki sahipleriyle yakınlık kurmak adına bulunmaz bir fırsattı. Anında yüzleri heyecandan kızaran pek çok genç beyefendi gönüllü olduklarını haykırdı.

Daha önceki turlarda oynamış olan bazı gençler ise hayıflanıyordu: "Prenses neden bu tura kadar bekledi ki?"

Yanındakilerden biri gülerek karşılık verdi: "Genç Dük Shen hem yakışıklı hem de polo konusunda bir numara. Belki de Prenses, Dük Shen'in o heybetli duruşunu izlemek için bu anı kollamıştır."

Bir başkası ise kıskançlığını gizleyemeyen kısık bir sesle homurdandı: "O zaman bu maçın ne tadı kalacak? Prenses'in makamı yüce, Huaihua Başgenerali'nin savaş sanatları eşsiz, Dük Shen'in ise oyun yeteneği muazzam. General ve Dük Shen, Prenses'i koruyup kollarken bu maç sadece Prenses eğlensin diye oynanacak demektir. Bakarsınız maç bittiğinde Prenses ile Dük Shen'in izdivaç haberi de geliverir."

Gongsun Yin, Xie Zheng'in o göz tırmalayan bembeyaz, alimane kıyafetine ters bir bakış atıp dişlerini sıkarak konuştu: "Xie Jiuheng, bunca yıl sana az yardımım dokunmadı. Bugün o borçlarından birini ödemeye ne dersin?"

Xie Zheng, ona şöyle bir yan bakış attı.

Kıyafetlerin değiştirildiği salon at sahasından pek uzak değildi. Erkekler ön tarafta, kadınlar ise arka taraftaki bölmede hazırlanıyordu. İki bölümün arasında küçük bir avlu vardı ve kapıda, kimsenin yanlış tarafa girmemesi için küçük bir saray görevlisi nöbet tutuyordu.

Fan Changyu zaten üzerine dar kesim, çevik bir kıyafet giymişti; hazırlanması kolaydı. Ancak Qi Shu'nun üzerindeki saray giysileri çok katmanlı ve karmaşıktı. Başındaki ağır mücevherlerin sökülüp saçının yeniden taranması tam bir zahmetti. Yedi sekiz hizmetçi etrafında pervane olsa da bu iş en az iki fincan çay içimi kadar vakit alacaktı.

Fan Changyu, polo için hazırlanan o parlak kırmızı, dar kesim binici kıyafetini giydikten sonra avluya çıkıp beklemeye başladı.

Daha önce hiç polo oynamamıştı ama tribünden izlediği birkaç maç sayesinde kuralları aşağı yukarı kavramıştı. Yan odada polo topları ve sopaları duruyordu. Elinin alışması için bir sopa kaptı ve avluda birkaç deneme vuruşu yaparak o hissi yakalamaya çalıştı.

Bugünkü maç, onar kişilik gruplar halinde oynanan "sert oyun" usulüydü. Kasıtlı olarak birini yaralamadığın sürece, at sırtında sopayla topa vurup kaleye sokmak galibiyet için yeterliydi.

Avlunun duvarında taştan oyulma, kafesli dekoratif bir pencere vardı. Etrafta kimse olmayınca Fan Changyu bu pencereyi kale belledi ve topu tam o boşluğa doğru savurdu.

Nişancılığı muazzamdı; yumruk büyüklüğündeki top, taş kafesin içinden süzülüp geçti. Yanında bekleyen saray görevlileri bu ustalıklı vuruşu görünce ellerini çırparak alkışlamaya başladılar.

Ancak alkış sesleri aniden kesildi.

Pencereden uçup giden top, diğer tarafta boğumları belirgin, güçlü bir el tarafından havada yakalanmıştı.

Öğleden sonra rüzgarı ılık esiyor, gelen kişinin çivit mavisi savaşçı kaftanının eteklerini hafifçe dalgalandırıyordu. Topu tutan elin üzerindeki damarlar hafifçe belirginleşmişti; bileğinde ise bulut

desenli bir koruyuk vardı. Dar kolların altındaki kaslar, her an harekete geçmeye hazır bir güçle gerilmişti.

Fan Changyu birine çarptığını sanarak özür dilemek için öne atıldı: "Kusura bakmayın..."

Adam başını çevirdiğinde, Fan Changyu'nun sözleri boğazında düğümlendi. Çivit mavisi kaftanı içindeki Xie Zheng'i görünce şaşkınlıkla, "Sen de mi maça çıkıyorsun?" diye sordu.

Aslında bu tür kıyafetler ona çok daha fazla yakışıyordu. Kömür karası saçlarının tamamı bir taçla toplanmıştı. Çehresinde her zamanki o soğuk ve mesafeli ifade olsa da, o kusursuz hatlarında dizginlenemez bir yiğitlik ve asalet okunuyordu; insan gözlerini ondan alamıyordu.

Xie Zheng, avlu kapısına doğru ağır adımlarla yürüdü ve elindeki topu ona geri fırlattı: "Sorumlu memurun ricası üzerine, biraz kalabalık etmeye geldim."

Fan Changyu topu havada yakaladı; Xie Zheng'in ne demek istediğini anlamıştı. Qi Shu ile aynı takımdaydı ve takımları genellikle hanedan üyelerinden oluşuyordu. Karşı tarafta yüksek mevkili biri olmazsa, rakip takım maç boyunca onlara yol vermekten ve dalkavukluk etmekten oyuna odaklanamazdı. O zaman da maçın hiçbir zevki kalmazdı.

Tam cevap verecekken, kapının diğer tarafından bir erkek sesi yükseldi: "Jiuheng! Demek buradaydın, her yerde seni aradım!"

Gelen kişi, güler yüzlü ve aydınlık çehreli Shen Shen'di. Xie Zheng'i bulmuşken avluda antrenman yapan Fan Changyu'yu da görünce neşeyle gülümsedi: "Ben de diyorum ki, senin gibi işi başından aşkın bir adam nasıl oldu da polo oynamaya vakit buldu? Meğer Huaihua Başgenerali'ne eşlik ediyormuşsun!"

Üzerinde Fan Changyu ile aynı renk olan parlak kırmızı bir kaftan vardı; belli ki aynı takımdaydılar. Xie Zheng'in omzuna dostça bir şaplak indirdi: "Güzel, seninle polo oynamayalı uzun zaman olmuştu. Birazdan sahada kozlarımızı paylaşırız!"

Sesi o kadar gür çıkmıştı ki, içeride hazırlanan Qi Shu da duymuştu. Üzerinde binici kıyafetiyle dışarı çıkan prenses, ikisine selam verdi: "Nafiz Hazretleri, Genç General Shen."

Shen Shen'in babası erken vefat ettiği için aslında Dük unvanını miras alması gerekirdi ve sarayda pek çok kişi ona "Genç Dük" derdi. Ancak orduda da görev aldığı için ona "General" diyenlerin sayısı da az değildi.

Shen Shen, nazikçe selam verdi: "Prenses hazretlerini selamlarım."

Qi Shu, pencereden süzülen çivit mavisi bir pelerin eteğini görür gibi oldu. Gözlerinden belli belirsiz bir hüzün geçti ama hemen gülümseyerek konuştu: "Ben de sadece kalabalığa karışmak, biraz eğlenmek için çıkıyorum; oyun yeteneğim pek zayıftır. İşittim ki Genç General Shen'in polo becerisi eşsizmiş, acaba bana birkaç numara öğretir misiniz?"

Shen Shen oldukça cana yakın biriydi, hemen kabul etti: "Sizin gibi birine hizmet etmek benim için şereftir."

Qi Shu, Xie Zheng'e döndü: "Changyu da ilk kez polo oynayacak. Kendi eşine hocalık etme işini artık Naip Hazretleri'ne bırakıyorum."

Bunu söylerken Fan Changyu'ya imalı bir gülüş attı.

Fan Changyu neye uğradığını şaşırmıştı. Qi Shu ve Shen Shen gülüşerek öne doğru giderken, Xie Zheng ile baş başa kalmanın verdiği o tuhaf mahcubiyetle, "Ben de yeterince çalıştım zaten..." dedi.

"Sopayı savurma şeklin yanlış, at sırtında sakatlanabilirsin," diyerek sözünü kesti Xie Zheng.

Fan Changyu ona bön bön baktı.

Xie Zheng öne çıktı, arkasından uzanıp sopayı tutan elini kavradı: "Bileğin düz olmalı, belini serbest bırak, bu kadar kasılma."

Sıcak avucu Fan Changyu'nun bileğini sararken, diğer eli beline hafifçe dokundu. O an bazı hatıralar zihnine üşüştü; Fan

Changyu'nun beli kontrolsüzce daha da kaskatı kesildi. Xie Zheng ona doğru eğilip fısıldadı: "Ne oldu?"

Fan Changyu kendini zorlayarak, "Bir şey yok," dedi.

Neyse ki Xie Zheng gerçekten de sadece ders vermeye odaklanmıştı.

Fan Changyu, tekniği kavrayıp topu savurduğunda top epey uzağa uçtu. Köşede bekleyen görevli topu almaya giderken, Fan Changyu gülümseyerek Xie Zheng'e döndü: "Bunu da bildiğini tahmin etmemiştim!"

Hafif bir rüzgar esti, ağaçlardaki akasya çiçekleri hışırdayarak yere döküldü. Xie Zheng'in yakasına da birkaç çiçek takılmıştı ama o onları umursamadı. Sadece elini uzatıp Fan Changyu'nun saçlarına düşen küçük bir akasya çiçeğini nazikçe aldı: "Ayu mutlu olduğuna göre, bugün kocanla birlikte konağa döner misin artık?"

Fan Changyu, çiçek yağmuru altında dimdik duran bu adama baktı. Tribünden geçerken duyduğu o dedikoduları hatırlayınca birden gülümsedi: "Birazdan sahadaki performansına bakacağız."

Ancak o polo maçı beklendiği gibi gitmedi. Qi Shu'nun atı sahada aniden ürktü ve üzerindeki prensesle birlikte doğrudan tribünlere doğru dörtnala koşmaya başladı. Meydan bir anda ana baba gününe döndü.

Fan Changyu, Qi Shu'nun hemen yanındaydı ve aslında onu koruyabilirdi. Fakat Gongsun Yin ve Shen Shen de prensesin atının ürktüğünü görünce yardıma koştular. Üçü aynı anda atlarını sürünce birbirlerine çarptılar ve işler daha da sarpa sardı. Sonunda Fan Changyu, Qi Shu'yu kurtarmayı başardı ama ikisi birden atın sırtından yuvarlandılar. Arkadan gelen atların altında kalmaktan son anda, Xie Zheng'in yetişip o atları dizginlemesiyle kurtuldular.

O iki talihsiz, Gongsun Yin ve Shen Shen ise kargaşada birbirlerine çarpıp atlarından düşerek bacaklarını kırdılar.

Aslında Qi Shu'ya bir eş adayı bakmak için düzenlenen bu polo maçı, tam bir hengameyle sonuçlanmıştı. Yu Qianqian'ın başı

dertteydi; korkudan titreyen soylu hanımları evlerine göndertti, hekimleri çağırdı ve atın neden ürktüğünün derhal araştırılmasını emretti.

Araştırmalar sonunda bir soylu hanıma ulaştı.

Qi Shu'nun bindiği at, sahanın en uysal atıydı. Aslında o turda o ata bir kontes binecekti. Söz konusu soylu hanım, o kontesle eski bir husumeti olduğu için atın yemine gizlice ilaç karıştırmıştı. Ancak son anda Qi Shu maça çıkmaya karar verince, kontes atını ona devretmiş ve olanlar olmuştu.

Yu Qianqian öfkeden deliye dönmüştü. Neyse ki Qi Shu ve Fan Changyu yere düştüklerinde, Fan Changyu onu koruyup yuvarlanarak darbeyi yumuşatmıştı; ikisinin de ciddi bir yarası yoktu.

Sadece Gongsun Yin ve Shen Shen'in durumu biraz ağırdı.

Tüm bu işler hallolduğunda hava kararmak üzereydi. Fan Changyu, Changning'i de yanına alarak Xie Zheng ile birlikte konağa döndü.

Akşam yemeğinden sonra Fan Changyu banyodan çıktığında Xie Zheng'i göremedi. Hizmetçilere sorduğunda, çalışma odasındaki banyoya gittiğini öğrendi.

Bu durum Fan Changyu'ya tuhaf geldi. Evlendiklerinden beri Xie Zheng neredeyse hiç ondan ayrı gidip orada yıkanmamıştı. Onu aramaya gittiğinde, kapıda elinde ilaçlı şarapla içeri girmeye hazırlanan Xie Shiyi ile karşılaştı.

İşte o zaman öğrendi; Xie Zheng, o ürken atı durdurmaya çalışırken kolunu sakatlamıştı.

Fan Changyu, Xie Shiyi'yi gönderdi ve ilaçlı şarabı kendisi alarak çalışma odasına girdi.

Xie Zheng banyodan çıkmış, saçlarını yarı yarıya kurulamıştı. Üzerinde ince bir kaftanla masanın başında, mum ışığında dikkatle bir şeyler yazıyordu.

Ayak seslerini duyunca başını kaldırdı. Fan Changyu'nun elindeki

ilacı görünce kaşlarını hafifçe çattı: "Bizimkilerin ağzı da iyice gevşedi."

Fan Changyu gözlerini devirdi: "Sana sadece sadık olan bir ordu beslemek istiyorsan, buyur besle."

Bu iğneleyici sözler Xie Zheng'i güldürdü, elindeki fırçayı kenara bıraktı: "Bu ne öfke böyle?"

Fan Changyu ilaçlı şarabı masaya koydu ve soğuk bir bakış attı: "Yaralandın da neden söylemedin?"

Xie Zheng, "Bir atı durdururken kolumu sakatladığımı söyleseydim, ya Ayu beni küçümseyip geri dönmekten vazgeçseydi ne yapardım?" dedi.

Hâlâ şaka yapıyordu. Fan Changyu ona ters ters baktı ve sertçe, "Soyun, ilacı ben süreceğim," dedi.

Gerçekten kızdığını görünce Xie Zheng daha fazla uzatmadı. Üstündeki kaftanı çıkarınca mum ışığında bal rengi, diri kasları ortaya çıktı.

Sağ kolu şimdiden şişmişti; üzerinde dizginlerin sürtünmesinden kaynaklanan iki sıra deri sıyrığı vardı. O ürken atı durdurmak için dizginleri koluna dolamış, hayvanla güç savaşına girerken kendini yaralamıştı.

Fan Changyu eline ilaçlı şaraptan döktü, avuçlarını birbirine sürtüp ısıttıktan sonra yavaş yavaş o şişmiş kola masaj yapmaya başladı. Kaşlarını çatarak sordu: "Acıyor mu?"

Bahar akşamıydı, kıyafetler inceydi. Fan Changyu banyodan yeni çıkmıştı, kara saçlarını basitçe toplamıştı. Eğilip dikkatle masaj yaparken kulağının arkasından sarkan bir tutam saç, o bembeyaz kulak memesini yarı gizliyor, insanda tuhaf bir büyü bırakıyordu. Teninden taze sabun kokusu yayılıyor, havada ise ilaçlı şarabın keskin kokusu dağılıyordu.

Xie Zheng, mum ışığında çatılmış o kaşlara bakarken kalbinin yumuşadığını hissetti. Hiç içmemişti ama sanki hafiften sarhoş gibiydi.

Gülümseyerek, "Acımıyor," dedi.

Fan Changyu çaresizce iç çekti: "Sen yok musun sen..."

Masajı bitirdiğinde, Xie Zheng'in üzerinde gündüz giydiği o kar beyazı alim kaftanının olduğunu fark etti: "Sen bugün neden böyle bir cübbe giydin?"

Xie Zheng gözlerini kaçırdı: "Hiç giymemiştim, bir deneyeyim dedim."

Hemen ardından sordu: "Yakışmış mı?"

Fan Changyu başıyla onayladı.

Gerçekten de bu alim kıyafetleri içinde de çok yakışıklıydı.

Xie Zheng'in bakışları derinleşti, kenara bıraktığı kaftanını tekrar üzerine çekerken birden gülümsedi: "Ayu madem sevdi, bundan sonra hep böyle giyinirim."

Ancak gözlerinde pek bir neşe yoktu.

Fan Changyu bu durumun garipliğini daha da çok hissetmeye başlamıştı: "Bu kadarına gerek yok aslında..."

Xie Zheng, zihninden neler geçtiği bilinmez bir halde onu kucağına çekti, çenesini omzuna yasladı: "Bu 'Kaplan Stratejisi' kitabını hatırlıyor musun Ayu?"

Masaya oturduklarında Fan Changyu, Xie Zheng'in az önce bir kitabın kenarlarına notlar düştüğünü fark etti. Kitabın kalınlığına bakılırsa neredeyse bitirmek üzereydi.

Xie Zheng onun boynunu hafifçe öptü: "Geçen sefer sana sorduğum savaş taktiklerinde anlamadığın pek çok yer vardı. Bu notlar bitince al, bir güzel oku."

Bunu söylemeseydi iyiydi; Fan Changyu ona ters bir bakış atıp dişlerinin arasından, "Bir dahası olmayacak!" dedi.

Xie Zheng arkasından kısık sesle güldü: "Ayu aklından neler

geçiriyor böyle? Ben sadece 'Altı Strateji'nin notlarını bitiremediğim için kendimi suçlu hissettim. 'Kaplan Stratejisi' dışında kalan diğer beş cildi de vaktim olduğunda senin için tek tek notlandıracağım."

Fan Changyu biraz mahcup olmuştu. O detaylı notlara bakarken, "Benim kitaplığımda zaten bir 'Kaplan Stratejisi' vardı sanki," dedi.

Eskiden savaş kitaplarını okurken anlamadığı çok yer olurdu. Bu yüzden büyük paralar döküp pek çok danışman tutmuştu. O danışmanlar ona savaş sanatını anlatırken adeta kahrolur gibi bir hal alırlardı; Fan Changyu da mahcup olur, "Gidin şu kitaplara notlar düşün bari," diyerek onları başından savardı.

Li Hua'an'ın ona hediye ettiği kitapları alır almaz altındakilere dağıtmıştı; hangileri olduğunu bile hatırlamıyordu.

Daha sonra Zheng Wenchang'ın geri getirdiği o "Kaplan Stratejisi" kitabını ise öylesine Xie Wu'ya verip kitaplığa koydurtmuştu. Sonradan kitabı gördüğünde, eski danışmanlarının not düşüp bıraktığı kitaplardan biri sanmış, Li Hua'an'ın hediyesi olduğunu tamamen unutmuştu.

Xie Zheng bunu duyunca bakışları iyice soğudu ama yüzündeki o hafif gülümsemeyi bozmadan, "Öyle mi? Ben senin kitaplarını düzenlerken görmedim, belki taşınırken kaybolmuştur," dedi.

O böyle söyleyince Fan Changyu da üzerinde durmadı.

Tam kalkacakken, arkasındaki adamın belini bırakmaya hiç niyeti olmadığını fark etti. Xie Zheng ensesine küçük öpücükler kondurmaya başlamıştı; niyeti gün gibi ortadaydı.

Fan Changyu şaşkınlık ve biraz da öfkeyle arkasına döndü: "Kolun yaralı!"

Xie Zheng onun boynunda kırmızı bir iz bırakıp başını kaldırdığında, gözleri karanlık ve yakıcıydı. Sesi çok kısıktı, sanki pazarlık ediyor ya da onu büyülüyordu: "O zaman Ayu biraz merhametli davransın da, bu seferlik beni o çeksin?"

Gözlerindeki arzu çok ağır değildi ama derinlerde bir yerlerde saklanmış bir kırgınlık ve karmaşa vardı.

Fan Changyu bu yüzsüzce sözler karşısında dona kalmıştı. Sonunda, kolunu gerçekten incitmemek için direnmedi. Her şey bittiğinde, saçları darmadağın masanın üzerine uzanmış, nefesini düzene sokmaya çalışıyordu; altındaki kıyafetleri ise kırış kırış olmuştu.

Xie Zheng onun yanağını öptü ve temizlenmek için banyoya su getirmeye gitti.

Fan Changyu biraz kendisini toparlayınca ayağa kalktı. O sırada kolu masadaki kitaplardan birine çarptı ve kitap yere düştü. Eğilip alırken, masanın bir köşesinin altında destek olarak kullanılan bir kitap fark etti. Kitabın kapağındaki yazıyı zorlukla seçti; üzerinde açıkça "Kaplan Stratejisi" yazıyordu.

Fan Changyu elindeki, Xie Zheng'in yeni notlandırdığı kitaba baktı, bir de masanın ayağına destek yapılan o kitaba... Yerden o kitabı çekip çıkardı.

Xie Zheng geri döndüğünde, Fan Changyu'yu mum ışığında iki kitabı karşılaştırırken buldu. Ayak seslerini duyunca başını kaldırıp ona anlamsız bir bakış attı: "Hani bu kitap kaybolmuştu?"

Xie Zheng istifini bozmadan, "Kaybolmuştu zaten, nereden buldun?" dedi.

Fan Changyu'nun yüzü asıldı: "Xie Jiuheng, beni aptal mı sanıyorsun? Masanın ayağına bunu sen koymadın mı?"

Evdeki hizmetçilerin hiçbiri çalışma odasındaki bir kitabı masaya destek yapmaya cesaret edemezdi; bunu yapan ancak kendisi olabilirdi!

Xie Zheng soğukkanlılıkla, "Demek masaya destek yapmışım? Unutmuşum," dedi.

Fan Changyu bir süre sessiz kaldı, ne diyeceğini bilemedi: "Bu kitabın sana ne zararı dokundu?"

Daha önce kendisine kitaptaki bilgileri sorup onu canından bezdirmesini hatırlayınca, meselenin bu kitapta olduğunu sezmeye başladı.

Xie Zheng ona bir süre baktı, sonra belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Bir zararı dokunmadı," dedi.

Fan Changyu biliyordu; Xie Zheng öfkelenmişti.

Onun öfkesi sessiz bir savaş gibi değildi; sorduğu her şeye cevap verirdi ama sesi ne sıcak ne soğuk olurdu, o gülümsemesi ise insanın içini huzursuz ederdi.

Fan Changyu uyuyana kadar meselenin ne olduğunu çözemedi. Xie Zheng'e sorduğunda ise o hep geçiştirici bir tavırla "Bir şey yok" diyordu.

Böyle davranıyorsa kesin bir şey vardı.

Karanlık yatağın içinde, Fan Changyu dış tarafta yatan ve nefes alışverişi sakinleşmiş, görünüşe göre uyumuş olan Xie Zheng'e baktı. Sonunda derin bir iç çekip kendini uyumaya zorladı.

Günün yorgunluğuyla kısa sürede uykuya daldı.

Ancak gece yarısı, üzerinde hissettiği ağırlıkla uyandı.

Hava nemli, sıcak ve boğucuydu.

Arkasındaki adam onun uyandığını anlamış gibiydi ama hiç ses çıkarmıyordu. Geniş göğsü ve demir gibi kollarıyla onu sımsıkı kavramıştı, Fan Changyu milim kıpırdayamıyordu. Altındaki hareketleri ise alışılmadık derecede sert ve hırslıydı.

Fan Changyu başta dişlerini sıkarak dayandı ama sonunda dayanamayıp birkaç boğuk inilti bıraktı, neredeyse yatak örtülerini parçalayacaktı.

O an Xie Zheng onun yüzünü kendine çevirip öpmeye başladı. Öpücükleri bile sertti; içinde hem bir ceza hem de bastırılmış bir öfke vardı...

At kazası yüzünden ikisi de ertesi günkü sabah divanı için izin almışlardı.

Fan Changyu uyandığında Xie Zheng odada değildi ama kahvaltısını onun için sıcak tutturmuştu.

Changning, Gongsun Yin'in bacağının kırıldığını ve bir süre ders veremeyeceğini öğrenince epey üzülmüştü. Fan Changyu onu teselli ettikten sonra, Xie Zheng'in yine çalışma odasına gittiğini öğrendi. Aralarındaki bu tuhaf havayı düşününce hemen yanına gitmedi.

Xie Wu, o gün Xie Zheng'in sorgusundan sonra ikisinin arasının bozuk olduğunu fark etmişti. Bugün nihayet Fan Changyu'ya o kitap meselesini anlatma fırsatı buldu.

Fan Changyu, o "Kaplan Stratejisi" kitabındaki notların Li Hua'an'a ait olduğunu öğrenince donup kaldı: "Ben onları büyük paralarla tuttuğum danışmanlarım yazdı sanıyordum?"

Xie Wu neredeyse ağlayacaktı: "Hayır efendim, Li Bey yazmıştı."

Fan Changyu'nun başına bir ağrı girdi. Xie Zheng'in son günlerdeki o tuhaf hallerinin sebebini şimdi anlamıştı.

Xie malikanesinin çalışma odasının pencereleri ardına kadar açıktı. Bahar güneşi pırıl pırıl parlıyor, avludaki ağaçlar yemyeşil duruyordu.

Xie Zheng, üzerinde ay beyazı ipek bir kaftanla masanın başında oturmuş, elindeki belgeleri inceliyordu. Bahar güneşinin aydınlattığı çehresinde en ufak bir sıcaklık yoktu; bakışları buz gibiydi.

Pencere pervazında aniden bir "Hayda!" sesi yükseldi ve küçük bir ahşap kukla zıplayarak ortaya çıktı. Kuklanın üzerinde hafif bir zırh, üstünde de bir pelerin vardı; tıpkı Fan Changyu'nun her zamanki hali gibi.

Xie Zheng başını kaldırdığında, el ve ayaklarının ince iplerle hareket ettirildiği, halk arasında yaygın olan o kukla oyunlarından birini gördü.

Küçük kukla elinde uzun bir kılıç tutuyordu; işçiliği kaba olsa da bir şekilde heybetli ve yiğit görünüyordu. Aşağıdan bir ses yükseldi:

"Bir zamanlar, bir genç kız varmış. Kaderin cilvesiyle meydanlarda cenk etmiş, sonunda general olmuş."

"Bir müfettiş, kızın çok okumuşluğu olmadığını bildiği için ona bazı savaş kitapları hediye etmiş. Ama kız, o müfettişin kendisine en başından beri sadece kullanmak için yaklaştığını anlayınca onu dostu saymaktan vazgeçmiş, verdiği kitapları da altındaki askerlere dağıtmış."

Bu anlatımla birlikte pencerede yeşil kaftanlı bir kukla daha belirdi. Yeşil kukla kitabı kadın generale uzattı, kadın general ise hemen arkasındaki, kafasında "er" yazan küçük kuklalara dağıttı.

"Sonra bir gün, dürüst ve mert bir general kızdan okumak için kitap istemiş. Emanete hıyanet etmemek için, zamanında kızın dağıttığı o kitapları da geri getirmiş."

Kafasında "Zheng" yazan küçük bir kukla, elindeki kitabı kafasında "Wu" yazan kuklaya teslim etti.

"Kitaplar eline geçince kız geri çevirememiş, hizmetçilere 'kaldırın şunları' demiş. Hatta geri gelenlerin hangi kitaplar olduğunu bile bilmezmiş."

"Derken bu kız evlenmiş. Kocası o kitabı bulmuş ve notların o müfettişe ait olduğunu anlamış."

Pencerede bu sefer işçiliği çok daha zarif olan, beyaz kaftanlı bir kukla belirdi.

"Kocası buna çok bozulmuş ama kıza neden bozulduğunu söylememiş. Kız da bir türlü anlam verememiş. Bir gün kız, masanın ayağına destek yapılmış o kitabı bulmuş. Kitabın o müfettişten geldiğini tamamen unutmuş, kendi parasıyla tuttuğu danışmanların işi sanmış. Kocasına neden kitabı oraya koyduğunu sorunca, kocası daha da çok bozulmuş."

Beyaz kaftanlı kukla pencere pervazında hırsla ayaklarını yere vuruyordu.

"Kız düşünmüş taşınmış; bu adam neden böyle yapıyor demiş. Hatta adam, eskiden hiç sevmediği o alim kıyafetlerini bile giymeye

başlamış. Kız sonunda o notların danışmanlara değil, o müfettişe ait olduğunu öğrenince durumu kavramış: Meğer kocası kıskançlık krizine girmiş!"

Kadın general kuklası ellerini arkasına bağlamış, çok dertliymiş gibi pencerede bir sağa bir sola yürümeye başladı: "Kız, kocasının gönlünü alması gerektiğini anlamış. Ama kocası hem ilimde hem fende usta, dünya üzerinde eşi benzeri olmayan bir yiğitmiş. Küçük bir müfettişi nasıl kıskanır, aklı almamış."

"Kız uzun uzun düşünmüş ve kocasının gönlünü yeterince hoş etmediğine karar vermiş. Bu yüzden onu görmeye gitmiş."

Kadın general kuklası, beyaz kaftanlı kuklanın yanına gitti ve iplerin yardımıyla kafalarını birbirine tokuşturdular.

"Kız bugünlerde bir şiir öğrenmiş. Bir dizesinde şöyle diyormuş: 'Madem ki gördüm beyimi, artık nasıl mesut olmam?' İşitmiş ki bu söz, fırtınada boranda bile sevdiğini görünce insanın gönlünün şenlenmesi demekmiş. Kız hissetmiş ki, kocasını her gördüğünde kalbinde kopan fırtına tam da buymuş. Bunu ona söylemeliymiş."

Xie Zheng'in elindeki fırçadan damlayan mürekkep, kağıdın üzerinde kocaman bir leke bırakmıştı bile.

Bedeni olduğu yere mıhlanmış gibiydi, kıpırdayamıyordu. Kalbi daha önce hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyordu; güm güm, güm güm... Sanki göğüs kafesini parçalayıp dışarı fırlayacaktı.

Fan Changyu pencerenin altından doğrulduğunda, Xie Zheng'in o kapkara gözlerinde koca dünyadan eser kalmamış, sadece o vardı.

Onun kadın generali, bahar güneşinin tüm parlaklığıyla karşısındaydı. Dirseklerini pencereye dayamış, ışıl ışıl bir gülümsemeyle ona bakıyordu: "Xie Zheng, madem ki gördüm beyimi, artık nasıl mesut olmam!"

EK BÖLÜM: GONGSUN YIN 1

Budist tapınağının dışında ince ince bir yağmur çiseliyordu. Hava kasvetliydi; Boshan buhurdanlığından yükselen tütsü dumanı bile ağırlaşmış, loş tapınağın içinde yere yakın süzülüyordu.

Qi Shu dirseğini sehpaya dayamış, An Valide Sultan'ın Buda'nın huzurunda tütsü yakışını izliyordu. Kınalı parmak uçlarıyla sehpanın üzerindeki fincanla oynarken yavaşça sordu: "Anneciğim, şu dünyada tanrılara el açıp Buda'ya yalvaran bunca insan varken, Bodhisattva gerçekten herkesin dileğini tek tek duyabilir mi?"

An Valide Sultan tütsüsünü yerleştirdikten sonra kızına hafifçe çıkıştı: "Buda'nın huzurunda hürmetsizlik etme."

Sehpanın başına dönüp otururken ekledi: "Kalbin temizse, sesin duyulur."

Qi Shu gözlerini kaçırdı; sehpanın üzerindeki yarım fincan çayla oynamaya devam ediyordu. Su çalkalandıkça içindeki çay yaprakları da bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Bulanıp duran o su muydu, yoksa kendi kalbi mi, belli değildi.

An Valide Sultan'ın tespih çeken eli bir an duraksadı, kızına baktı: "Shu'er, bir derdin mi var?"

Qi Shu elini çekti, bembeyaz kollarını yastık yapıp sehpanın üzerine kapandı. Turuncu ipek pelerini bir altın nilüfer gibi yere serilmişti. Sunak önündeki beyaz yeşimden yapılma Guan Yin heykeline bakarak boğuk bir sesle, "Yok," dedi.

An Valide Sultan sordu: "O günkü polo maçında, Genç Üstat Gongsun ve Genç Dük Shen seni kurtarmaya çalışırken mi yaralandılar?"

Qi Shu dudaklarını büzdü: "Ben bu ülkenin prensesiyim, hanedanın incisiyim. Zarar görmemden korkup yardımıma koşmalarında şaşılacak ne var? Hem beni zaten Ayu kurtardı."

An Valide Sultan'ın kaşları hafifçe çatıldı: "Shu'er, sen ne ara bu kadar kibirli ve kaba oldun?"

Qi Shu cevap vermedi; yanındaki küçük porselen kapta yetişen, avuç içi kadar bile olmayan bir nilüferin yapraklarını çekiştirmeye başladı.

Annesinin gözünden hiçbir şey kaçmazdı. An Valide Sultan hafifçe iç çekti: "Shen ailesi nesillerdir soyludur. Genç Dük Shen belki bir Naip olamaz ama sarayda adı erdemle anılır, huyu suyu da pek güzeldir; senin için uygun bir eştir. Gongsun Yin'e gelince... O şimdi imparatora ders veriyor olabilir ama Hejian'ın Gongsun ailesi yüz yıldır devlet işlerine girmedi; sadece alimler arasında büyük bir şöhretleri var. On yedi yaşında sınav birincisi olup da memuriyeti reddetmesi, sadece dünyaya Gongsun ailesinin asaletinin hâlâ yerinde olduğunu kanıtlamak içindi. Bu adam Naip Hazretleri ile dosttur; onun kadar dik başlı olmasa da bir alimin o mağrur havasını taşır. Rüzgar gibidir o, tutamazsın."

Avucunun içindeki nilüfer yaprağı iyice ezilip parçalandığında, Qi Shu sonunda konuştu: "Sen ne dersen o, anneciğim."

Yeşil pelerinini omuzlarına atıp tapınaktan çıkarken, An Valide Sultan kızının arkasından bakıp hafifçe başını salladı. Guan Yin heykelinin önünde diz çöküp ellerini birleştirdi ve fısıldadı: "Buda merhametini esirgemesin..."

İnce yağmur devam ediyordu. Qi Shu tapınaktan çıktıktan sonra hizmetçileri gönderdi. Saray koridorundaki bir sedire uzanıp dışarıdaki muz yapraklarına düşen yağmur damlalarının sesini dinlemeye daldı.

Gongsun Yin ile ilk karşılaşması, on dört yaşındayken annesiyle birlikte memleketleri Hejian'a gittikleri yıla dayanıyordu.

Annesi Budizm'e yöneldikten sonra bir yemin etmişti: Nerede bir tapınak görse içeri girip dua edecekti. O sıralar büyükannesi ağır hasta olduğu için, annesi Hejian'ın en ünlü tapınağı olan Guangling'e gitmiş, üç ay boyunca büyükannesi için dua etmişti.

Tapınaktaki hayat sıkıcı ve sadeydi; yemeklerde etin zerresi yoktu. Büyükannesi için olduğunu bildiğinden Qi Shu buna katlanmıştı.

Ancak her gün etrafını saran yaşlı keşişlerin okuduğu dualardan bunalan Qi Shu, vaktinin çoğunu dağlardaki tarihi yerleri gezerek geçiriyordu.

Dağın zirvesinde "Rüzgar ve Yağmur Çardağı" adında bir yer vardı. Söylentiye göre yüz yıldır oradaydı ve tapınağın kurucusu olan yüksek rahibin vefat ettiği yerdi. Qi Shu merakına yenik düşüp oraya çıkmıştı.

Altın ve mücevherlerle bezeli saraylarda büyümüş biri olarak, dünyadaki en görkemli sarayları görmüştü; bu yüzden dağ başındaki o çardak onu pek etkilememişti. Fakat çardağın ortasındaki taş masa ilgisini çekmişti. Masanın üzerine bir strateji oyunu olan Fil Satrancı'nın tahtası kazınmıştı. Üzerinde ise çay tabağı büyüklüğünde, mavi ve beyaz taşlardan oluşan bir oyun yarım bırakılmıştı.

O zamanlar herkes asalet göstergesi olarak Go oyununu tercih ederdi. Fil Satrancı ise iki ordunun çarpışmasını temsil ettiği için fazla sert bulunur, alimlerin nezaketine pek yakıştırılmazdı.

Ancak Qi Shu doğuştan kural tanımaz biriydi. Kütüphanedeki kitaplarda bu oyunun pek çok taktiğini görmüştü. O gün çardakta yarım gün oturdu, sonunda bir çıkış yolu buldu ve mavi taşlardan birini hareket ettirdi.

Sonraki iki üç gün boyunca bunu unutmuştu. Canı çok sıkılınca tekrar çardağa çıktı; bir de ne görsün? Karşı taraftaki beyaz taşlardan biri de hareket ettirilmişti. Tam da onun hamlesine karşılık verilmesi gereken yere konmuştu.

Bu, Qi Shu için beklenmedik bir neşe kaynağı oldu. Oyun üzerine uzun uzun düşündü ve bir hamle daha yaptı.

Ertesi gün gittiğinde, beyaz taşın yine hareket ettiğini gördü.

Tam yarım ay boyunca her gün o dağa çıktı. Sırf o meçhul kişiyle karşılıklı bir oyun oynamak için... Bazen karşı tarafın hamleleri o

kadar ustaca oluyordu ki, Qi Shu günlerce çıkış yolu bulamıyordu. Ama ne zaman bir hamle yapsa, bir gün sonra beyaz taş mutlaka karşılık veriyordu.

İşte o zaman, bu gizemli rakibi görme isteği doğdu içinde.

Ertesi gün erkenden çardağa çıktı. Güneş doğuşundan batışına kadar orada oturdu ama gelen giden olmadı.

Belki de son hamlesi çok zordu ve rakibi hâlâ bir yol arıyordu? Ya da bir işi çıkmıştı?

Qi Shu hayal kırıklığıyla dağdan inerken, yaşlı ve gri cübbeli bir keşişin gün batımının solgun ışıkları altında geldiğini gördü. Keşiş onu orada görünce ellerini birleştirip selam verdi: "Amitabha."

Qi Shu hem sevinmiş hem de nedenini bilmediği bir hüzne kapılmıştı. Keşişe sordu: "Usta, bunca zamandır benimle bu oyunu oynayan siz miydiniz?"

Yaşlı keşiş merhametli bir gülümsemeyle başını salladı. Masadaki hamleyi görünce o da bir beyaz taş oynadı ve ellerini birleştirip, "Ben de karşımdaki rakibin bu kadar genç bir hanımefendi olacağını tahmin etmemiştim," dedi.

Qi Shu bunu duyunca rahatladı. Tabii ya, Guangling Tapınağı'nda her gün bulunabilecek tek kişi bir keşiş olabilirdi. Diğer ziyaretçiler annesi gibi aylarca burada kalmazdı ki...

Keşişin hamlesi çok kurnacaydı; Qi Shu bir sonraki adımını hemen kestiremedi. Hava karardığı için keşişe veda edip ayrıldı.

Çardaktan aşağı inen pek çok yol vardı. Qi Shu her zaman kullandığı yoldan biraz uzaklaşmıştı ki, zihninde bir şimşek çaktı; hamleyi bulmuştu! Hemen geri döndü, keşiş gitmeden o taşı oynamak istiyordu.

Çardak sarp bir kayalığın üzerindeydi. Zirveye varmadan hemen aşağıdaki taş basamaklarda durduğunda, yukarıdan konuşma sesleri geldiğini duydu.

"...Üstat, Gongsun dostumun ricası üzerine o hanımefendinin

merakını giderip gitmesini sağladım." Konuşan, az önce karşılaştığı yaşlı keşişti.

Qi Shu olduğu yere çivilendi, kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

"Teşekkür ederim, usta."

Ardından genç bir adamın sesi duyuldu. Sesi o kadar duru ve nazikti ki; sanki bahar öğlesinde avludan geçen, ılık ama tutulması imkansız bir rüzgar gibiydi.

Keşiş hafifçe iç çekti: "Gördüğüm kadarıyla o hanımefendi oldukça zeki ve bu oyunda pek mahir. Bu çardaktaki bir yarım oyun sayesinde bir bağ kurdunuz; belli ki kaderinizde bir kesişme var. Neden bu bağı koparmak istersin, Gongsun dostum?"

Genç adam güldü: "Ben sadece kendi halinde, dünya işlerinden elini eteğini çekmiş biriyim. Böyle bir hanımefendinin vaktini çalmaya ne hakkım var? Ayrıca, benimle bu oyunu oynayanın bir genç kız olduğunu ben de tahmin etmemiştim."

Daha neler konuştularsa Qi Shu duyamadı. İkisi oradan ayrılırken yanındaki hizmetçiyle birlikte bir kayanın arkasına saklandı. Onlar uzaklaştığında, çardaktaki o gence gizlice bir göz attı.

Gün batımı her yeri kızıla boyamıştı. Keşişin yanında yürüyen gencin kaftanı kardan beyazdı, geniş kolları rüzgarla doluyordu. Gün ışığının altında sanki bu dünyaya ait olmayan bir efsane kahramanı gibiydi.

Qi Shu o giden siluete bakakaldı. Kalbi daha önce hiç bu kadar hızlı atmamıştı.

Keşiş ona "Gongsun dostum" demişti, o da kendinden "Yin" diye bahsetmişti.

Hejian topraklarında Gongsun adında birini bulmak hiç de zor değildi.

Hejian'ın Gongsun ailesi nesillerdir soyluydu. Devlet işlerine

girmeseler de bölgenin en güçlü ailesiydiler. Kurdukları Luyuan Akademisi, ülkenin en iyisi kabul edilen Songshan Akademisi ile yarışacak düzeydeydi.

Qi Shu kısa sürede Gongsun Yin'in kim olduğunu öğrendi: Gongsun ailesinin en büyük torunuydu. Ailenin yaşlı hanımı her yıl mart ayında Guangling Tapınağı'na dua etmeye gelirdi, o da büyükannesine eşlik etmek için gelmişti.

An Valide Sultan her zaman mütevazı davranırdı; tapınağa geldiğinde kapıları diğer ziyaretçilere kapattırmazdı. Hatta Gongsun ailesinin yaşlı hanımıyla dini konularda sohbet ettikleri bile olmuştu.

Qi Shu henüz Gongsun Yin ile resmen tanışmamıştı ama hakkında pek çok şey duymuştu.

Küçük yaştan beri üstün zekalı olduğu söylenirdi; üç yaşında okumaya başlamış, beş yaşında klasikleri bitirmiş, yedi yaşında ise şiirler döktürmeye başlamıştı. Herkes ona "Hejian'ın Bilgesi" diyordu.

Onun dilden dile dolaşan şiirlerini ve yazılarını bulup okudu. Onu tanıdıkça, merakı hayranlığa dönüştü.

O puslu günlerde, kendisiyle gizlice oyun oynayan o adama aşık olmuştu.

Şimdi o siluet netleşmişti; adının Gongsun Yin olduğunu biliyordu.

Peki ya o? O, kendisinin nasıl biri olduğunu bilmiyordu bile. O gün çardakta, sadece uzaktan bir kadın silueti görmüş ve hemen oradan uzaklaşmıştı. Sonra da keşişi kendisine göndermişti.

Bir ay sonra Luyuan Akademisi'nde dersler başlayacaktı. Qi Shu annesine, dayısının yanına gitmek istediğini söyledi. An Valide Sultan kızının yerinde duramadığını biliyordu; onu bir ay boyunca dağda tutmak bile büyük başarıydı, bu yüzden izin verdi.

Ancak Qi Shu uslu uslu dayısının evinde oturmadı. Dayısı olan Vali

An'ın, An Xu adında haylaz bir oğlu vardı. Kötü biri değildi ama tek derdi eğlenmek ve gezmekti. Vali An, bin bir ricayla Luyuan Akademisi'nden ona bir yer ayarlamıştı ama oğlu okuldan kaçmanın yollarını arıyordu.

Qi Shu, Gongsun Yin'in de orada olduğunu duyunca bir plan yaptı. O haylaz kuzeniyle kimlik değiştirdiler.

Erkek kılığına girip An Xu'nun yerine akademiye gitti. An Xu da onun bir çiftliğe gezmeye gittiğini söyleyerek hem ailesini hem de Valide Sultan'ın adamlarını oyalayacaktı.

Qi Shu strateji oyunlarında iyi olsa da, ömrünü kitap başında geçirmiş alimlerin yanında sönük kalıyordu. Neyse ki kuzeni An Xu tam bir cahildi; giriş sınavlarını bir şekilde atlatmayı başardı.

Akademideki tüm öğrenciler orada konaklıyordu. Çoğu iki kişilik odalarda kalıyordu ama parayı bastıran tek kişilik oda tutabiliyordu. Qi Shu parasını esirgemedi ve kendine özel bir oda ayarladı.

Akademi; Dış Bölme, İç Bölme ve Üst Bölme olarak üç seviyeye ayrılmıştı.

Vali An herhalde hocalara bir şeyler söylemiş olmalıydı ki, hiçbir şey bilmeyen An Xu'yu en üst seviye olan "Üst Bölme"ye yerleştirmişlerdi.

Buradaki öğrenciler genellikle çok kibirliydi; aile nüfuzu veya parayla giren öğrencilere pek iyi gözle bakmazlardı. Qi Shu ilk gün derse girdiğinde pek çok küçümseyici bakışın hedefi oldu.

Qi Shu bunları umursamadı; tek derdi o gün çardakta gördüğü o silueti bulmaktı.

Ancak tüm sınıfı taramasına rağmen benzer birini göremedi. Kaşlarını çattı.

Zengin bir tüccarın oğlu olan şişman bir çocuk, tıpkı An Xu gibi torpille içeri sokulmuştu. Hocalar onu Qi Shu'nun yanına oturtmuşlardı. Şişman çocuk, Qi Shu'yu kendisi gibi biri sanarak koluna dürttü: "An kardeşim, neye bakıyorsun öyle?"

Qi Shu, "İşittim ki Hejian'ın Bilgesi denilen Gongsun ailesinin torunu da bu sınıftaymış, neden göremedim?" diye sordu.

Şişman çocuk, sabah yemekhaneden aşırdığı tavuk budunu sırasının altında kemirirken, ağzı yüzü yağ içinde cevap verdi: "Üstat Yin'den mi bahsediyorsun? Buradaki herkes ona 'Küçük Hoca' der. Akademinin müdürü onun büyük amcasıdır. Bilgisi buradaki pek çok hocadan aşağı kalmaz. Bir sonraki ders Han Hoca'nın; herhalde ödevleri kontrol etmesi için onu yanına çağırmıştır."

Gerçekten de avludaki akasya ağacına asılı olan çan çaldığında tüm sınıf hazır ola geçti. Şişman çocuk bile sırasının altındaki tavuğu sakladı.

Qi Shu, açık duran kapıdan dışarı baktı. Mart rüzgarı koridordaki akasya çiçeklerini savururken, sert bakışlı yaşlı bir hocanın hemen arkasından genç bir adam geliyordu. Beyaz kaftanı güneş ışığında altın gibi parlıyordu. Kucağında bir deste kağıt tutuyordu; parmakları uzun ve zarifti. Yüzünde ise her zamanki o hafif, huzurlu gülümseme vardı.

Qi Shu donup kaldı; kalbi bir anlığına duracak gibi oldu.

Rüzgar ve Yağmur Çardağı'nda bir ay boyunca karşılıklı hamle yaptığı o kişi, meğer bu kadar güzel miymiş?

Bakışları o kadar yoğundu ki, Gongsun Yin sınıfa girdiğinde o bahar güneşi kadar sıcak gözlerini bir anlığına ona çevirdi. Bakışları bir saniye duraksadı, kaşları belli belirsiz çatıldı ama hemen ardından hiçbir şey olmamış gibi önüne döndü.

Şişman çocuk fısıldadı: "Küçük Hoca'nın böyle güler yüzlü olduğuna bakma, ödevler onun eline geçti mi hocadan daha sert olur. Eğer 'D' alırsan yandın demektir!"

Şişman çocuk sözünü bitirir bitirmez, o sert bakışlı hoca konuştu: "Giriş sınavlarını kontrol ettim. 'D' alanlar, okul çıkışında kütüphaneye gidip 'Akademi Kuralları'nı yirmi kez temize çekecekler!"

Hoca elindeki kağıt destesinin en üstünden bir tane çekti ve başını

kaldırdı. Bakışları daha da sertleşmişti: "An Xu, notun D!"

EK BÖLÜM: GONGSUN YIN 2

Mart güneşi pırıl pırıl parlarken, Qi Shu ve şişman çocuk ceza olarak kütüphaneye gönderildiklerinde keyifleri pek yerinde değildi.

Bu kütüphanenin tabelası bizzat kurucu imparator tarafından bahşedilmişti; içinde on binlerce cilt kitap vardı. Kaybolduğu sanılan pek çok eser burada bulunabilirdi. Öğrenciler buraya girmek için can atar, bazı nadir eserleri okumak için aylarca sıra beklerlerdi.

Kütüphane yedi katlıydı. Dış Bölme öğrencileri sadece birinci kata girebilirdi, İç Bölme öğrencileri beşinci kata kadar çıkabilirdi. Beşinci katın üzerindeki kitaplar ise sadece Üst Bölme öğrencilerine açıktı. Bu yüzden herkes Üst Bölme öğrencilerine yaranmaya çalışırdı ki, o gizli hazinelere ulaşabilsinler.

Akademi kuralları ise yüzlerce maddeden oluşan, ahlak felsefesi tadında ağır bir metindi. Sıradan biri ne dendiğini bile anlamazdı; adeta bir işkence gibiydi.

Qi Shu doğduğundan beri bu kadar çok yazı yazmamıştı; başı dönmeye, gözleri kararmaya başlamıştı.

Aslında hizmetçisi kılığındaki saray görevlisine yazdırtmayı düşünmüştü ama hocalar bu kurnazlığı önceden bildikleri için ceza alanların başına bir nöbetçi dikmişlerdi.

Tabii ki bu nöbetçi, Gongsun Yin'den başkası değildi.

Diğer Üst Bölme öğrencileri kibirli olsa da, ceza alanlar ya zengin ya da nüfuzlu ailelerin çocuklarıydı; onları fazla zorlayıp düşman kazanmak istemezlerdi. Sadece Gongsun Yin'in kimseden korkusu yoktu. Zaten vaktinin çoğunu kütüphanede geçirdiği için hocalar bu işi ona yıkmıştı.

Bu sayede Qi Shu ve şişman çocuk, kütüphanenin yedinci katındaki özel odaya kabul edilmişlerdi.

Qi Shu masaya kapanmış kuralları yazarken, arada bir başını kaldırıp pencere kenarında oturan Gongsun Yin'e bakıyordu. Gongsun Yin, beyaz kaftanı yerlere serilmiş halde, elinde bir kitapla yayılmıştı. Gün batımının ışıkları saçlarında ve giysilerinde altın yansımalar bırakıyordu.

Tek elini şakağına dayamış, gözlerini kitaba dikmişti; çok ciddi görünüyordu.

Qi Shu ona her gizli bakış atışında kalbi deli gibi çarpıyor, yazmaktan yorulsa da bir anda tüm yorgunluğu gidiyordu.

Ta ki şişman çocuk kolunu dürtüp sorana kadar: "An kardeşim, şu güneş doğrudan kitabına vuruyor, Gongsun abinin gözü hiç mi kamaşmıyor acaba?"

Qi Shu dikkatle bakmak için başını kaldırdığında, dışarıdan bir kartal çığlığı duyuldu. Pencere kenarında kitap okur gibi görünen Gongsun Yin'in başı bir anda öne düştü.

Meğer uyuyakalmış!

Uykulu gözlerini araladı, doğrulup tutulan boynunu ovuşturdu. Bakışları ağır ağır Qi Shu ve şişman çocuğa kaydı. Neden orada olduklarını hatırlaması birkaç saniye sürdü. Anlam veremediği ya da acıdığı bir ses tonuyla mırıldandı: "Hâlâ bitmedi mi?"

Qi Shu ve şişman çocuk ellerinde fırçalarla, dona kalmış iki kaz gibi ona bakıyorlardı.

Demek bunca zamandır orada uyukluyordu!

Qi Shu daha ne olduğunu anlayamadan pencereden sert bir rüzgar esti. Bütün öğleden sonra yazdıkları kağıtlar havada uçuşmaya başladı. Qi Shu hemen kollarını siper etti.

Şişman çocuk ise panikle kağıtlarının peşinden koştu: "Eyvah, daha yeni bitirmiştim!"

Pencere kenarındaki Gongsun Yin de içeri dolan yaprakları ve akasya çiçeklerini eliyle savuşturmaya çalıştı. O sırada gökyüzünden süzülen bir deniz kartalı, onun kolunu kaldırdığını

görünce orayı bir tünek sandı ve pençelerini uzatarak üzerine atıldı.

Gongsun Yin hazırlıksız yakalanmıştı. Bu yırtıcı kuşun iniş hızıyla geriye doğru sendeledi, masaya çarptı ve sonunda bir sandalyeye takılıp yere kapaklandı.

Qi Shu hemen yanındaydı. Gongsun Yin düşerken sandalyeyi devirince Qi Shu'nun bacağına çarptı ve o da acıyla yere düştü. O kargaşada Gongsun Yin'in dirseği, yanlışlıkla Qi Shu'nun göğsüne baskı yaptı.

Qi Shu dehşetle sarsıldı. Bacağının acısını unutup onu hızla üzerinden itti.

Gongsun Yin'in de yüz ifadesi değişti. Hemen geri çekilip yerden destek alarak doğruldu. Saçları dağılmış, biraz hırpalanmıştı ama hâlâ çok asil görünüyordu.

Görünüşe göre bir gariplik fark etmemişti. Sadece, "Düşerken sana çarptım, bir yerin incindi mi An kardeş?" diye sordu.

Qi Shu henüz çok gençti ve göğüslerini sıkıca bağlamıştı. Soruyu duyunca kimliğinin ortaya çıkmadığını sanarak sesini kalınlaştırıp cevap verdi: "Yok! Biz erkeğiz, biraz ezilmekle bir şey olmaz!"

Suçluluk psikolojisiyle bir de göğsüne sertçe vurdu.

Gongsun Yin'in gözlerinde tuhaf bir parıltı geçti ama bakışlarını kaçırıp, "İyi o zaman," dedi.

O deniz kartalı ise bir halt karıştırdığını anlamış gibi Gongsun Yin'in koluna değil, masanın üzerine tünemiş, siyah boncuk gözleriyle ikisini süzüyordu.

Gongsun Yin ayağa kalktı ve yelpazesiyle kuşun kafasına iki kez hafifçe vurdu: "Hâlâ akıllanmadın mı? Kaçıncı kez burada olay çıkarıyorsun?"

Kartal başını yana eğdi: "Guk?"

O demir gibi pençeleriyle Qi Shu'nun yazdığı son sayfayı paramparça etmişti.

Qi Shu’nun içi gitti, bir çığlık attı: "Yazdığım kurallar gitti!"

Kuş ona bakıp bir ayağını kaldırdı, sanki "Böyle iyi mi?" der gibiydi.

Gongsun Yin elini alnına koydu: "O 'yabani' adam, Xueluan’ı da iyice kendine benzetmiş."

Sonra Qi Shu’ya döndü: "Bak ne diyeceğim, bugün burada yazdıklarını kabul ediyorum. Kalanını başka bir gün gelip tamamlarsın."

Şişman çocuk elinde buruşmuş kağıtlarla acıklı bir sesle sordu: "Gongsun abi, ya ben?"

Gongsun Yin’in gözleri kısıldı, gün batımının ışığı yüzündeki o hafif gülümsemeyi aydınlattı. Çok nazik bir sesle, "Sen de," dedi.

Yazı yazmanın ilk gününde ikisi de erkenden salıverilmişti. Şişman çocuk yemekhaneye giderken yol boyunca Gongsun Yin’i övüp durdu; anlatıldığı kadar sert biri olmadığını söylüyordu. Normalde hocalar en ufak bir yanlışta her şeyi baştan yazdırırlardı.

Qi Shu ise yol boyunca sustu, sonra birden kendi kendine gülmeye başladı.

Şişman çocuk şaşkınlıkla, "An kardeş, neye gülüyorsun?" diye sordu.

Qi Shu hemen yüzünü ciddileştirdi: "Ben... Bugünlük kurtulduğumuz için seviniyorum."

Şişman çocuk onayladı: "Ben de çok sevindim, bereket tanrısı bizi korudu!"

Qi Shu’nun dudağı seğirdi: "Neden bereket tanrısı?"

Şişman çocuk, "Biz tüccarız," dedi. "Babam der ki, ne zaman başın sıkışsa bereket tanrısına dua et."

Qi Shu: "..."

O gece Qi Shu yatağında bir o yana bir bu yana döndü, uyuyamadı.

"Hejian'ın Bilgesi" denilen bu adam, efsanelerden çok farklıydı.

Ama zaten ancak onun gibi rahat ve umursamaz biri, o kadar hayranlık uyandıran, kural tanımaz yazılar kaleme alabilirdi.

Qi Shu gülümsemesine engel olamıyordu. Yorganı başına kadar çekti; o yılın mart ayındaki tüm o gençlik heyecanlarını o yorganın altına gizledi.

Daha sonraki günlerde, okul çıkışında hep Gongsun Yin'in özel odasına gidip cezasını çekmeye devam etti. Şişman çocuk giderek daha hızlı yazıyordu ama Qi Shu her geçen gün daha da yavaşlıyordu.

Çünkü yazmayı bitirirse, buraya gelmek için bir bahanesi kalmayacağından korkuyordu.

Onlar yazı yazarken, hava güzel olduğunda Gongsun Yin pencere kenarında uyukluyor, bazen ağır felsefe kitapları okuyor ya da kendi kendine strateji oyunları oynuyordu. Bazen de üst sınıftan öğrenciler gelip ona akıl danışıyorlardı.

Her zaman nazik ve sakindi; diğer üst sınıf öğrencileri gibi kibir yapmazdı ama herkesle arasında aşılmaz bir mesafe bırakırdı.

En azından bu akademide, kimseyle çok yakın olduğunu görmemişti.

Sadece o deniz kartalı sık sık geliyordu; belli ki ona mektup gönderen kişiyle arası çok iyiydi.

Cezanın son gününde, Gongsun Yin pencere kenarında kendi kendine Fil Satrancı oynuyordu. Qi Shu çok cesur bir karar verdi ve o hamle düşünürken söze girdi.

Gongsun Yin şaşkınlıkla ona baktı: "An kardeş, sen bu oyunu bilir misin?"

Qi Shu onun bakışları altında kalbinin hızlanmasına engel olamadı. Kendini zorlayarak, "Biraz bilirim," dedi.

Böylece, Guangling Tapınağı'ndaki o çardakta aylar süren gizli maçtan sonra, kütüphanenin yedinci katında ikinci kez karşı karşıya geldiler.

O gün öğleden akşama kadar oynadılar. Kütüphanenin yaşlı görevlisi gelip onları kovana kadar oyuna ara vermek zorunda kaldılar.

Gongsun Yin ilk kez onu ertesi gün tekrar oynamaya davet etmişti.

O gece Qi Shu yine yorganın altında heyecandan uyuyamadı. Ama bir yandan da hüzünlüydü; Gongsun Yin, o çardakta kendisiyle oynayan kızı hiç hatırlamıyor gibiydi.

Oyun sayesinde iyice yakınlaşmışlardı. Hatta eskiden ona torpilli diye kötü bakan diğer öğrenciler bile, Gongsun Yin'in hatırına artık ona selam veriyorlardı.

Yine bir gün oyun oynarlarken, deniz kartalı pencereye kondu. Kanat açıklığı o kadar büyüktü ki pencereyi kapladı.

Gongsun Yin ilk kez ondan gizlemeden kuşun ayağındaki tüpten mektubu çıkardı, okudu ve gülümseyerek cebine koydu. Sonra hizmetçisini çağırıp kuşa mutfaktan et getirmesini söyledi.

Qi Shu merakla sordu: "Bu kartal senin mi?"

Gongsun Yin elindeki taşı tam koyacakken durdu, neşeyle gülümsedi: "Güzel fikir aslında. O 'yabani' adamdan Xueluan'ı nasıl aşırsam diye bir düşünmem lazım."

Qi Shu o "yabani" lafını daha önce de duymuştu. Hamlesini yaparken sordu: "Sahibi yabancı bir barbar mı?"

Sınır ötesinde kartal eğiten çok olurdu.

Gongsun Yin öyle bir güldü ki, neredeyse gözlerinden yaş gelecekti. Qi Shu ne yapacağını bilemezken Gongsun Yin konuştu: "Yabancı değil ama tam bir yabani olduğu kesin. Çakallar kadar vahşi, boğalar kadar inatçıdır."

Qi Shu’nun gözünün önüne duvar resimlerindeki o üç başlı, korkunç devler geldi. Eli titredi; Gongsun Yin gibi zarif bir adamın nasıl olup da öyle kaba saba biriyle dost olduğuna şaşırmıştı.

Dikkati dağıldığı için o oyunu hemen kaybetti.

Gongsun Yin, "An kardeşin bir derdi mi var?" diye sordu.

Qi Shu bir yalan uydurdu: "Küçükken 'Savaşın Gizemleri' adında bir oyun kitabı okumuştum ama bendeki kısımdı, pek çok strateji eksikti. Bu kütüphanede tam halini bulurum sandım ama yokmuş."

Gongsun Yin bir an duraksadı: "O kitap burada yoktur. Bizim aile kütüphanemizde bir tane var ama dedemin en değerli hazinesidir, dışarı çıkarılması yasaktır."

Qi Shu, Gongsun ailesinin ne kadar köklü olduğunu bir kez daha anladı. İmparatorluk kütüphanesinde bile olmayan kitaplar onlarda vardı.

Bahsettiği kitap, dünyada eşi benzeri kalmadığı sanılan bir eserdi. Kendisi bile sarayda sadece bir parçasını görmüştü. Demek Gongsun ailesinde tam hali vardı; kim bilir daha neler vardı o kitaplıkta...

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kimse hazinesinden ayrılmak istemez, yaşlı efendinin onu saklaması çok doğal," dedi.

Gongsun Yin gülümsedi. Qi Shu başını kaldırdığında, gün batımıyla kızıla dönen gökyüzünde uçan kuşların gölgesini gördü. Gongsun Yin pencere kenarında bağdaş kurmuş oturuyordu, beyaz kaftanı etrafına yayılmıştı. Dirseğini dizine dayamış, gözlerinde o tembel ve huzurlu gülümsemeyle konuştu: "Dışarı çıkarılması yasak ama... Ben senin için o eksik kısımları temize çekip verebilirim."

Qi Shu’nun kalbi bir an durdu. O zaman henüz bilmiyordu; o kitabı eline aldığı gün, ayrılık vakitlerinin geleceğini.

Ek Bölüm: Gongsun – 3. Kısım

Qi Shu'nun, kuzeninin adını kullanarak akademiye sızdığı gerçeği en sonunda gün yüzüne çıktı.

O güvenilmez kuzeni An Xu, bir horoz dövüşü sırasında bir zenginin oğluyla kavgaya tutuşmuş ve çocuğu yaralamıştı. Mağdur tarafın babası, hesap sormak için kapılarına dayandığında Vali An, oğlunun akademide olması gerekirken dışarıda aylaklık ettiğini acı bir şekilde öğrendi.

An Xu, babası tarafından yaka paça eve götürülürken Qi Shu'nun onun yerine akademiye gittiği gerçeği de artık gizlenemez hale geldi.

Qi Shu her ne kadar bir prenses olsa da, Vali An onun öz dayısıydı ve ona saygısızlık etmeye cüret edemezdi. Durumu hemen Guangling Tapınağı'nda ibadet eden Büyük Valide Sultan An'a bildirdi. Qi Shu'yu akademiden bizzat "davet edip" geri getirme görevi, Valide Sultan'ın yanındaki yaşlı sütnineye düştü.

Böylesine bir rezalet patlak verince Vali An, oğlunu tekrar akademiye göndermeye cesaret edemedi. Akademinin itibarı sarsılmasın diye, dışarıya An Xu'nun kendi isteğiyle ayrıldığı söylendi.

Qi Shu, annesinin gönderdiği sütnine eşliğinde arabaya bindiğinde, araç neredeyse akademinin sınırlarından çıkmak üzereydi. Yol boyunca sessiz ve uysal duran genç kız, aniden arabadan aşağı atladı. Eteklerini savurarak doğrudan imparatorluk kütüphanesine, Yushu Kulesi'ne doğru koşmaya başladı.

Yanındaki hizmetçiler ve muhafızlar peşine düşmek istese de akademinin labirent gibi yollarına yabancı olduklarından onu bir türlü yakalayamadılar.

Büyük Valide Sultan'ın gönderdiği yaşlı sütnine, aynı zamanda Qi Shu'nun sütannesiydi ve onun inatçı mizacını iyi bilirdi. En sonunda iç çekerek, "Bırakın gitsin," dedi.

Qi Shu hayatında hiç bu kadar hızlı koşmamıştı. Ciğerlerine dolan keskin hava göğsünü yakıyordu ama bir an bile durmaya niyeti yoktu.

Onu son bir kez görse yeterdi. En azından, fırtınalı o gün o çardakta onunla satranç oynayan kızın kendisi olduğunu bilmesini istiyordu.

Eğer böyle hiçbir açıklama yapmadan giderse, bu ukde ömrü boyunca yüreğini sızlatacaktı.

O gün tatildi ve akademideki öğrencilerin bir kısmı dışarı çıkmış, bir kısmı ise içeride kalmıştı. Dersliklere ve kütüphaneye giden ana yolda gelip geçenler, kızıl ipek elbiseler içinde fırtına gibi koşan o genç kızı gördüklerinde oldukları yerde donup kaldılar.

Jiangnan güzelleriyle meşhurdu ama böylesine, deniz incisi gibi parlayan, şafak vakti kadar göz alıcı bir güzelliğe nadir rastlanırdı. Sanki dağlar ve nehirler, onun üzerine birer kıyafet gibi serilmişti.

Qi Shu doğruca Yushu Kulesi'ne girdi. Ahşap merdivenleri tırmanırken insanlara çarptı, kaç kez "müsaade edin" dediğini hatırlamıyordu. Çarptığı öğrencilerin hiçbiri öfkelenmedi; aksine, kitaba fazla daldıkları için bir sanrı gördüklerini sanarak sersemlemiş bir şaşkınlıkla arkasından bakakaldılar.

Qi Shu'nun bunlara ayıracak vakti yoktu. Yedinci kattaki özel odaya ulaştığında nefes nefeseydi. Kapıyı vurup açtı ve dilinin ucunda binlerce kez döndürdüğü o ismi heyecanla haykırdı: "Gongsun Yin..."

Sesi aniden kesildi. Beyazlar içindeki adam, her zamanki gibi pencere kenarında, satranç oynadığı veya kitap okuduğu o yerde oturuyordu. Ancak bu kez elinde bir fırça vardı, bir şeyler yazıyordu.

Kızı gördüğünde başını kaldırıp hafifçe gülümsedi: "Ben de bu satranç kitabını temize çekip An malikanesine göndermeyi düşünüyordum, bizzat geleceğini tahmin etmemiştim."

Onun bu sakinliği Qi Shu'yu afallattı: "Sen... Kim olduğumu en başından beri biliyor muydun?"

Gongsun Yin'in fırçası kâğıt üzerinde hafifçe duraksadı. "Kimliğini ancak bugün öğrendim," diye yanıtladı.

Yazdığı son karakterin üzerine küçük bir mürekkep damlası düştü ama yazıyı bitirmişti. Fırçayı bıraktı, kâğıdı kaldırıp mürekkebin kuruması için hafifçe salladı: "Bir genç kız olduğunu biliyordum ama koca bir imparatorluğun prensesi olduğun aklımın ucundan geçmemişti."

Qi Shu'nun boğazı düğümlendi. "Peki," dedi sesi titreyerek, "Guangling Tapınağı'ndaki o fırtınalı çardakta seninle karşılıklı oturanın da ben olduğumu biliyor muydun?"

Gongsun Yin ona baktı, son derece nazik bir gülümsemeyle cevap verdi: "Biliyordum."

Sadece bu tek kelime yetti; Qi Shu'nun gözlerinden bir damla yaş süzüldü ve ahşap zeminde küçük, ıslak bir iz bıraktı.

Gongsun Yin hazırladığı satranç kitabını ona uzattı ama kız almadı. Buğulu, yaşlı gözlerini inatla ona dikti: "Ben bu akademiye sadece bir kişi için gelmiştim."

Gongsun Yin gözlerini kaçırdı, sessizliğe büründü ve cevap vermedi.

O an Qi Shu'nun yüreğinde devasa bir kırgınlık peydah oldu. O bir prensesti; doğduğundan beri her istediğine sahip olmuştu, reddedilmenin tadını hiç bilmezdi.

Sonunda o satranç sayfalarını bile almadan, gözleri kan çanağı içinde arkasına bakmadan koşarak uzaklaştı.

Bir ay sonra, Valide Sultan ile birlikte başkente dönmeden hemen önce, Luoyuan Akademisi'nden An malikanesine bir mektup geldi. İçinde o eksik satranç sayfaları vardı.

Gecenin sessizliğinde, o sayfalara sarılıp kaç kez gözyaşı döktüğünü kimse bilmedi.

...

Anılarından sıyrılan Qi Shu, saçaklardan süzülen yağmur ipliklerine

bakarken acı bir şekilde gülümsedi.

O satranç sayfalarına yıllarca hapsolmuştu. Sayfaları çoktan Ayu aracılığıyla sahibine iade etmişti; artık bu esaretten kurtulma vakti gelmişti.

Zaman su gibi aktı, haziran ayı gelip çattı. Büyük Valide Sultan, Shen ailesinin yaşlı hanımını birkaç kez saraya davet edip görüştü. Shen ailesi, bir prensesi gelin olarak almaya dünden razı görünüyordu.

Qi Shu, Büyük Valide Sultan ile birlikte yazlık saraya gittiğinde, ona eşlik eden komutan Shen Shen'di.

Shen Shen'in, Gongsun Yin'e çok benzeyen bir yönü vardı: O da gülümsemeyi çok severdi. Ancak onun gülüşü, Gongsun Yin'in o bahar rüzgarı gibi yumuşak ama mesafeli gülüşünden farklıydı; onunki samimi ve içtendi.

Güldüğü zaman insan onun ne kadar dürüst ve ateşli bir ruha sahip olduğunu hissederdi. Böyle birini kandırmak sanki büyük bir günahmış gibi gelirdi.

Qi Shu sık sık onun mizacının Fan Changyu'ya ne kadar benzediğini düşünürdü; kardeş olmasalar da kardeşten öteydiler.

Yazlık sarayda kaldıkları sürece Shen Shen sık sık muhafızlarını yanına alır, civardaki dağlarda keklik avlar ya da derelerden balık tutar, mutfaktakilere leziz yemekler hazırlatırdı.

Büyük Valide Sultan, aralarını yapmak için Qi Shu'nun da ona eşlik etmesini isterdi ama Qi Shu güneşten, dağ yollarının zorluğundan ve terlemekten nefret ettiği için her seferinde bir bahane bulup reddederdi.

Büyük Valide Sultan en sonunda çareyi Qixi Festivali'nde (Yedinci Gece) buldu. Shen Shen'e, Qi Shu'yu fener alayına götürmesini emretti.

Sokaklar çok kalabalıktı. Qi Shu, o gösterişli kıyafetleriyle kalabalığa karışmak istemediği için bir tekne kiraladılar. Uzaktan Qixi fenerlerini ve nehre dilek feneri bırakan gençleri izlediler.

Qi Shu'nun tüm neşesi kaçmıştı. Shen Shen yanında duruyor, o da pek konuşmuyordu; ikisi de huzursuzdu.

Nezaketen bir süre teknenin burnunda Shen Shen ile birlikte duran Qi Shu, tam kabine dönecekken nehrin iki yakasından genç kızların çığlıkları yükseldi. Qi Shu başını kaldırdığında, uzaktan süzülerek gelen küçük bir sandal gördü. Sandalın arkasında yaşlı bir kayıkçı kürek çekiyor, önünde ise efsanelerden fırlamış bir beyefendi gibi duran biri vardı.

Beyaz elbiseler, kömür karası saçlar, elinde bir yelpaze... Dudaklarında o bildik, hafif gülümseme. Işıklar içindeki bu nehir kıyısında, sanki bir tablodan çıkıp gelmiş gibiydi.

Qi Shu, gelenin kim olduğunu anladığında nefesi boğazında düğümlendi.

Dayu geleneklerine göre, Qixi gününde genç kızlar ve erkekler, kalplerindeki kişiye çiçek atarak niyetlerini belli ederlerdi.

Gongsun Yin'in sandalı kıyıdan geçerken genç kızlar ona çiçek dalı atmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Mesafe uzak olduğu için çiçeklerin çoğu suya düşüyor, sadece birkaçı sandala ulaşıyordu.

Gongsun Yin çiçekleri toplamadı; sadece kıyıdakilere nazikçe selam vererek karşılık verdi.

Kıyıdaki kızlar bir kez daha çığlıklar atıp yanakları kızararak bu yakışıklı beyefendinin kim olduğunu birbirlerine sormaya başladılar.

Qi Shu sessizce izledi. Göğsünde bir sızı hissetti ama sonra her şey derin bir sessizliğe gömüldü. Tam arkasını dönecekken uzaktan bir ses duydu: "Kulunuz, prenses hazretlerini selamlar."

Gece rüzgarının taşıdığı o ses, yumuşak ve zarifti.

Qi Shu, tekneye yaklaşan sandala baktı.

Sandalın burnunda duran adam, asil bir tavırla eğilerek selam verdi. Geniş kolları ve elbisesinin etekleri gece rüzgarıyla uçuşuyor, onu daha da masalsı kılıyordu.

Qi Shu hafifçe başını eğerek mesafeli bir sesle cevap verdi: "Üstat Gongsun."

Sandal iyice yaklaştığında Gongsun Yin, kolunun içinden beyaz ve pembe karışımı bir şakayık çiçeği çıkardı ve Qi Shu'ya uzattı: "Duyduğuma göre Qixi'de sevilen kişiye çiçek verilirmiş. Haddimi aşarak bu çiçeği prensesime sunuyorum."

Qi Shu, adamın elindeki o taze şakayığa birkaç saniye baktı, sonra sadece gülümsedi: "Üstat, geç kaldınız. Bendeniz, General Shen'in çiçeğini çoktan kabul ettim."

Bunu söyledikten sonra hizmetçisinin yardımıyla kabine yöneldi. Shen Shen bir an donup kaldı, sonra elinde çiçekle öylece duran Gongsun Yin'e bakıp hafifçe öksürdü: "Şey... Gongsun kardeşim, kusura bakma."

Gongsun Yin'in dudaklarındaki o gülümseme hala oradaydı ama bakışlarına derin bir hüzün çökmüştü. Hafifçe başını eğerek, "Rahatsızlık veren benim," dedi.

Sandal uzaklaştı. Shen Shen teknenin kabinine girdiğinde, Qi Shu'nun gözlerindeki o yaş damlasını açıkça gördü. Kız, onun girdiğini fark edince hemen mendiliyle gözlerini sildi.

Shen Shen, Qi Shu'nun karşısına oturdu ve konuştu: "Haddimi aşmak istemem ama ben bir çiçek hazırlamadım, size çiçek vermeyi de düşünmedim."

Bu sözler aslında oldukça kaba kaçabilirdi. Qi Shu'nun yanındaki saraylı hizmetçi tam azarlamak için ağzını açmıştı ki, Shen Shen devam etti: "Biliyorum, bugün buraya gelmeniz Valide Sultan'ın isteğiydi. Ben kaba bir askerim, pek incelikten anlamam. Prensesimin benimle vakit geçirmesi ona haksızlık olur."

Qi Shu hemen araya girdi: "General Shen, kendinizi küçümsemeyin. Bugün buraya kendi rızamla geldim."

Shen Shen sadece gülümseyerek ona baktı: "Ben düz bir adamım, lafı dolandırmayı sevmem, lütfen kusuruma bakmayın. Benim bir kız kardeşim var, mizacı size çok benziyor. Sizinle Üstat arasındaki

bu çekişmeyi izlemek, sanki kendi kardeşimi izlemek gibi geliyor bana. Aranızda ne tür bir yanlış anlaşılma var bilmiyorum ama evlilik gibi büyük bir mesele, bir anlık öfkeyle karar verilecek bir şey değildir."

Qi Shu, burnunun ucuna kadar gelen o sızıyı bastırarak başını salladı, "Öfkeyle hareket etmiyorum."

Shen Shen iç çekerek, "Eğer gerçekten vazgeçmiş olsaydınız, bu kadar üzülmezdiniz," dedi.

...

Qixi'deki o tekne gezisinden sonra Qi Shu ve Shen Shen'in arası yumuşadı ama bu aşkla ilgili değildi. Qi Shu, Fan Changyu'ya çok benzeyen bu adamı daha çok bir ağabey gibi görmeye başlamıştı.

Büyük Valide Sultan durumun farkında değildi; ikilinin arasının düzeldiğini görünce keyfine diyecek yoktu.

Sonbahara doğru Kuzey sınırından acil haberler geldi. Dayu tahtı el değiştirmiş, sınırda bekleyen Savaş Lordu Xie Zheng, genç imparatora destek olmak için başkente dönmüştü. Kuzey halkı bunu bir fırsat bilip Jinzhou civarındaki halkı taciz etmeye başlamıştı; savaş kapıdaydı.

Qi Yu henüz çok küçüktü, eğer Xie Zheng başkentte otoriteyi sağlamazsa saray karışabilirdi. Yapılan görüşmeler sonucu, Batı Ordusu Generali Tang Peiyi öncü olarak kuzeye gönderildi, General Fan Changyu ise erzak ordusuyla peşinden gidecekti.

Qi Shu ve Büyük Valide Sultan haberi alır almaz saraya geri döndüler.

Fan Changyu kuzeye savaşmaya gidiyordu, haliyle küçük kardeşi Ning'i yanında götüremezdi. Ning, ablasından bir yıl ya da daha uzun süre ayrı kalacağını duyunca beline sarılıp gözyaşlarına boğuldu.

Fan Changyu, her ay ona bir doğanla mektup göndereceğine dair söz verince küçük kızı ancak sakinleştirebildiler.

Yu Qianqian, Xie Zheng'in işlerinin başından aşkın olduğunu ve Ning ile ilgilenmeye vakit bulamayacağını bildiği için, çocuğu saraya yanına almayı teklif etti. Zhao Teyze'nin de onunla birlikte saraya girmesine izin verildi.

Fan Changyu'nun ayrılmasından önceki iki gün boyunca Ning hala çok ağlıyordu. Qi Shu, vakit buldukça Cining Sarayı'na gidip çocuğu avutmaya yardım ediyordu.

Bazen Qi Yu da orada oluyordu; çocukların dili bir olduğundan, Ning'i neşelendirmeyi her zaman başarıyordu.

O dünya güzeli kız çocuğunun üzüm gibi gözleri şişmişti. Gözlerini ovuşturarak mahzun bir sesle sordu: "Gongsun amca ne zaman ders vermeye gelecek? Ablam gitmeden önce Ning'e iyi ders çalışmasını tembihledi, ablamın sözünü dinlemem lazım..."

Bunu söylerken burnunu çekti, o kara gözlerinden yaşlar sicim gibi dökülmeye başladı. Tombul elleriyle gözlerini silmesi insanın içini parçalıyordu.

Qi Yu, "Gongsun Üstat hasta," dedi. "Son zamanlardaki toplantılara bile o hasta haliyle zorla katılıyor. İyileşir iyileşmez derslere gelecek."

Qi Shu, Ning'in gözyaşlarını sildikten sonra elindeki mendili sıktı, "Üstat hasta mı?"

Qi Yu başını salladı: "Bir aydan fazladır hasta. Saray hekimleri gitti ama bir türlü iyileşemedi."

Cining Sarayı'ndan dönerken Qi Shu'nun aklı başından gitmişti. Uzun zamandır sessizliğe bürünen yüreği yine huzursuzlanmıştı.

Bir aydan fazla mı? Hesaplayınca tam da Qixi'den sonra hastalandığı ortaya çıkıyordu.

Neden hastalanmıştı? O gece nehirdeki rüzgar yüzünden mi?

...

Sonraki günlerde Qi Shu, her boş vaktinde Cining Sarayı'na gidip

Ning ile oyunlar oynadı. Ning'in hafızası çok kuvvetliydi; Qi Shu'nun getirdiği oyuncaklarla bir süre oyalansa da, ablasını bulamayınca yine avludaki basamaklara oturuyor, tombul kollarını dizlerine dayayıp başını gökyüzüne kaldırıyordu.

Arada bir gökyüzünden bir şahin geçtiğinde gözleri parlıyor, ama onun haberci doğan olmadığını anlayınca yüzü yine asılıyordu.

Hatta o kadar anlayışlıydı ki artık kimsenin önünde ağlamıyordu. Sadece sabahları ya da uykudan uyandığında, ablasının savaşa gittiğini ve uzun süre dönmeyeceğini bir anlığına unutuyor, hatırlayınca gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Ama kimse görmeden hemen siliyordu.

Qi Shu bu çocuğu gerçekten çok seviyordu; kendi çocukluğundan kalan tüm oyuncaklarını ona hediye etmişti.

Sık sık saraya gittiği için Valide Sultan ve imparatordan devlet meselelerine dair haberler de alıyordu.

Mesela kuzeydeki savaş pek iyi gitmiyordu. General Tang Peiyi aceleyle kuzeye giderken bir anlık dikkatsizlik sonucu ağır yaralanmıştı. Neyse ki Fan Changyu destek kuvvetlerle tam vaktinde yetişmişti. Şimdi durum dengelenmişti ama tüm yük Fan Changyu'nun omuzlarına binmişti.

Ya da Savaş Lordu Xie Zheng'in yöntemlerinin giderek sertleştiği, kuzeydeki ordunun ihtiyaçları konusunda hiçbir memurun hata yapmaya cesaret edemediği konuşuluyordu.

Ve tabii ki Üstat Gongsun'un Qi Yu'ya neler öğrettiği, yeni devlet politikaları...

O adamdan sadece kırıntı kadar haber alsa bile Qi Shu'nun içi garip bir huzurla doluyordu.

Xie Zheng her on beş günde bir Ning'i görmek için vakit ayırıyordu. Genellikle Valide Sultan'ın yanındaki yaşlı kalfalar çocuğu oraya götürürdü ama o gün kalfanın beli tutulmuştu.

Qi Shu, Ning ile çok iyi anlaştığı için onu bizzat götürmeyi teklif etti.

Farkına varmadan kış imparatorluk şehrine çökmüştü bile.

Qi Shu salonun dışında Ning'i beklerken keskin bir rüzgar esti; soğuk iliklerine kadar işledi.

Elindeki bakır el ısıtıcısını sıkıca kavradı. Biraz etrafta yürüyüş yapmaya karar vermişti ki, beyazlar içindeki Gongsun Yin'in birkaç memurla birlikte merdivenlerden yukarı çıktığını gördü. Belli ki devlet işlerini görüşmeye geliyorlardı.

Grup onu görünce eğilerek selam verdiler: "Büyük Prenses hazretlerini selamlarız."

Harem kadınları devlet işlerine karışmazdı, bu yüzden Qi Shu sadece başıyla selam verdi.

Gongsun Yin ise yerinden kımıldamadı. Yanındakilere, "Siz önden gidin, ben birazdan gelirim," dedi.

Memurlar şaşırsalar da ses çıkarmadan devam ettiler.

Qi Shu el ısıtıcısını tutuyordu; hava buz gibiydi ama avuçları aniden terlemeye başlamıştı.

Gongsun Yin ona son derece nazik ve sakin bir bakışla baktı. Hala tam iyileşmemiş gibiydi, rengi solgundu ve zayıflamıştı. Ama üzerinde daha ağırbaşlı bir hava vardı: "Prensesim, müsaadenizle sizinle biraz konuşabilir miyim?"

...

İkili, salonun dışındaki küçük bahçede ağır adımlarla yürümeye başladılar. Gongsun Yin konuştu: "Duyduğuma göre prensesim ve General Shen'in düğünü yakınmış?"

Qi Shu'nun el ısıtıcısını tutan elleri kasıldı. Durdu, o güzel gözlerini soğuk bir ifadeyle adama dikti: "Üstat beni özellikle bunu sormak ve şimdiden tebrik etmek için mi dışarı çağırdı?"

Gongsun Yin bir süre ona baktı. O asil ve nazik yüzünde açık bir hüzün belirdi: "Eğer doğruysa elbette tebrik etmek boynumun borcudur ama prensesime söylemek istediğim başka şeyler de var."

Yürümeye devam etti. Qi Shu bir an tereddüt etse de peşinden gitti.

Bugün sert bir rüzgar esiyordu. Gongsun Yin tam iyileşmediği için soğuk havayı ciğerlerine çektikçe öksürmeye başlıyordu: "Yüz yıl önce, Gongsun ailesi de çok güçlüydü. İmparatorluk anneleri, eşleri hep bizim aileden çıkardı. Ama ağaç ne kadar yüksekse rüzgarı o kadar çok çeker. Yüz yıl önceki Gongsun ailesinin sonu, on yedi yıl önceki Qi ailesinden bile daha acıklıydı. Veliaht prensin odasında imparatorluk kaftanı bulundu, prens halk tabakasına indirildi, ailemizden gelen iki imparatoriçe intihar etti... Ailenin ana kolu sürgün edildi, Luoyuan Akademisi'ndeki o kütüphane tabelası bile neredeyse geri alınacaktı... Sonunda her şeyin bir iftira olduğu anlaşıldı."

Gongsun Yin burada acı bir şekilde gülümsedi: "Dünyada bu kadar kusursuz bir iftira olur mu hiç? Sadece o zamanki imparator artık Gongsun ailesine tahammül edemiyordu. Ailenin yan kolları yüz yıldır akademide sessizce hayata tutunmaya çalışıyor. Aile kurallarımızın birincisi şudur: 'Asla devlet memuru olma'."

Qi Shu donup kaldı.

Gongsun Yin ona bakarak tane tane devam etti: "Akademiye geldiğin ilk gün senin bir kız olduğunu anlamıştım. Kütüphanede benimle o satranç maçını yaptığında, Guangling Tapınağı'ndaki kişinin de sen olduğunu anladım."

Dudakları hafifçe kıvrıldı, bakışlarına yılların yorgunluğu çöktü: "Ben o kıza gönül vermiştim ama sonra onun bir prenses olduğunu öğrendim."

Yıllar önce akademide sorduğu sorunun cevabını bugün alıyordu Qi Shu ama boğazı düğümlenmişti.

Gongsun Yin hala ona bakıp gülümsüyordu ama o gülüş zayıf güneş ışığının altında kırılgan görünüyordu: "Ben hayatım boyunca devlet işlerine girmeyecektim, ona nasıl umut verebilirdim?"

Qi Shu'nun gözleri doldu, nefesi titremeye başladı. Ona dik dik bakarak sordu: "Şimdi bunları bana neden anlatıyorsun?"

Rüzgar Gongsun Yin'in kar beyazı elbiselerini savuruyordu. Orada dimdik duruyordu: "Xie Zheng'e yardım edip hainleri devirdikten sonra memleketime döndüm. Büyükbabamla günlerce konuştum ve sonunda aile kurallarını değiştirmeye, memuriyete izin vermeye ikna ettim. Sadece, ileride imparator kendi ayakları üzerinde durmaya başladığında ben istifamı vereceğim."

"Prensesim başkente döndüğü yıl, ben sınavlara girip saraya geldim. Prensesimin yaşadığı o görkemli sarayları görünce, ona benimle birlikte dünyayı gezmeye, ıssız bir köşede yaşamaya razı olup olmayacağını sormaya cesaret edemedim. Bugün, haddimi aşarak sormak istiyorum: Bir gün görevimden ayrılıp köyüme döndüğümde, prensesim benimle hür bir kuş gibi yaşamaya razı olur mu?"

Yine gülümsedi: "Gongsun ailesinin yüz yıllık birikimi var, prensesimi darlıkta bırakmam. Sadece oralar başkent kadar görkemli değildir..."

Eskiden gülüşü hep kurnaz bir tilkiyi andırırdı, ama şu an sanki kırılgan bir maskeydi ve altındaki parça parça olmuş duyguları zorla saklıyordu.

Qi Shu soğuk bir bakışla başını kaldırdı: "Ya istemezsem?"

Gongsun Yin'in gülümsemesi dondu, zorlukla eğilerek selam verdi: "Haddimi aştım."

Qi Shu ona daha fazla bakmadı, el ısıtıcısını göğsüne bastırıp hızla geri yürümeye başladı.

Gongsun Yin orada öylece kaldı, yüreği buz kesti, öksürüğünü durduramıyordu.

"Gongsun Odun Kafalı!"

Arkasından neşeli bir ses ona seslendi.

Gongsun Yin bembeyaz bir yüzle arkasına döndü. Qi Shu'nun yüzünde artık saklayamadığı bir gülümseme vardı, nazlı bir tavırla konuştu: "Ailenizin kütüphanesindeki binlerce kitabı mehir olarak istiyorum!"

Gongsun Yin önce şaşırdı, sonra yüzünde yavaş yavaş kocaman bir gülümseme yayıldı: "Pekala," dedi.

...

Eniştesini görmekten dönen Ning ve Qi Yu, kayalıkların arkasına saklanmış bu sahneyi izliyorlardı. Ning fısıldayarak sordu: "Gongsun amca prensesle mi evlenecek?"

Qi Yu başını salladı, küçük yüzü ciddileşti: "Ben büyüyüp ipleri elime aldığımda Üstat Gongsun'a ve Savaş Lordu'na asla dokunmayacağım."

Huzursuz bir tavırla ekledi: "Sadece yetersiz imparatorlar vezirlerinden şüphe eder."

Daha iyi görebilmek için Ning kayalığın kenarına çömelmişti, Qi Yu arkasında duruyordu.

Ning başını kaldırıp sordu: "O zaman sen de büyüyünce beni prenses yapar mısın?"

Qi Yu ona baktı: "Prenses mi olmak istiyorsun?"

Ning umutla başını salladı: "Evet! Shu halam gibi, çok havalı! Damat tüm mal varlığını mehir olarak vermek zorunda kalıyor!"

Qi Yu kaşlarını çattı: "Tüm dünya benim, kimsenin benden daha çok malı mülkü olamaz. Sen en iyisi benim imparatoriçem ol."

Ning şaşkınlıkla gözlerini açtı: "O zaman bu sarayı bana mehir olarak mı vereceksin?"

Qi Yu, "Bütün bir ülkeyi," dedi.

Ning anlamadı: "Ülke ne demek?"

Qi Yu cevap verdi: "Ablanın savaştığı yerden bu saraya, oradan en güneydeki topraklara kadar her yer benim. Sen imparatoriçem olursan, hepsi senin olur."

Ning o toprakların ne kadar büyük olduğunu hayal etmeye çalıştı,

parmaklarıyla saydı, sonra dehşet içinde sordu: "Haberci doğanlar bile günlerce uçsa bitmez mi?"

Qi Yu onayladı.

Ning en sonunda nazlı bir edayla kabul etti: "İyi tamam o zaman, ama caymak yok, söz verelim."

"Söz veriyoruz, mühürlüyoruz, yüz yıl geçse de dönmüyoruz! Kim yalan söylerse en küçük köpek olsun!"

...

O yılın yılbaşı gecesini Ning, sarayda Yu Qianqian, imparator ve Zhao Teyze ile birlikte geçirdi. Enişteşi başkentteki tüm işleri Gongsun Yin ve güvenilir adamlarına devredip, kendine on beş günlük bir boşluk yaratarak ablasının yanına, kuzeye uçarcasına gitti.

Ertesi yılın sonbaharında Büyük Prenses ve Üstat evlendiler.

Yeni yıldan sonra General Fan Changyu zaferle döndü. Yıl boyunca düşmanın yirmiden fazla saldırısını püskürtmüş, kuzeyde "Xie" sancağının yanına, düşmanın adını duyduğunda titrediği "Fan" sancağını dikmişti. Saray, onun Qingping ilçesinden gelmesi şerefine ona "Qingping Markizi" unvanını verdi.

Aynı yıl, on iki yaşındaki genç imparator yönetimi bizzat devraldı. Xie Zheng, Savaş Lordu unvanını bıraktı ve eşi Fan Changyu ile birlikte sınırı korumak üzere kuzeye döndü.

Çiftin başkentten ayrıldığı gün, halk tıpkı düğünlerindeki gibi sokaklara dökülüp onları uğurladı.

Genç imparator da arabasıyla onları uğurlamaya gelmişti. Boyu iyice uzamış olan Ning, arabanın penceresinden ona el sallıyordu.

Qi Yu, annesinin hazırlattığı hediyeyi Ning'e uzatırken, küçük parmağını kızınkine hafifçe doladı ve sessizce bir süre ona baktı: "Sözümüzü unutma."

Ning paketi tuttu, konuşmadı ama gözlerini kaçırırken yanakları

pespembe oldu.

Fan Changyu, uğurlamaya gelen Qi Shu ile vedalaştıktan sonra atını arabanın yanına sürdü. Genç imparator ona ve arkasındaki sert bakışlı adama baktı: "Halam ve eniştem, yolunuz açık olsun."

Fan Changyu gülümseyerek, "Güzel dilekleriniz için teşekkürler hünkarım," dedi.

Xie Zheng de hafifçe başıyla selam verdi: "Dört bir yan huzura kavuştu. Artık ne yapmak istiyorsanız çekinmeden yapın. Sarayda Gongsun, Shen Shen ve diğer sadık adamlarınız var. Her şeyi onlarla istişare edin. Ben ve eşim, sizin için kuzeyi bekleyeceğiz."

Genç imparator, yetkiyi kendisine tereddütsüz devreden bu adama saygıyla eğildi: "Eniştemin ve halamın iyiliğini asla unutmayacağım. İyi bir imparator olacağım ki emekleriniz boşa gitmesin."

Xie Zheng başka bir şey demedi, sadece genç imparatorun omuzuna hafifçe vurdu.

Ordu kuzeye doğru harekete geçti. Fan Changyu atını arabanın yanında sürerken, pencereden dışarı bakan ve artık genç bir kız olan kardeşine gülümsedi: "İmparator sana ne dedi?"

Ning ablasına bakıp gözlerini kısarak gülümsedi: "O bir sır."

Fan Changyu güldü, üstelemedi. Atını hızlandırıp önden giden Xie Zheng'e yetişti.

Güneş batarken, bozkırın ortasında iki atlı yan yana ilerliyordu. Gökyüzünde süzülen haberci doğana, artık beyaz bir şahin eşlik ediyordu.

Fan Changyu yanındaki adama sordu: "Kuzeye varınca önce nereye gideceğiz?"

"Yanzhou'ya."

Kaşlarını kaldırdı: "Neden?"

Adam dizginleri hafifçe çekti, yakışıklı yüzünde sert bir ifade olsa

da yanındaki kadına bakarken gözleri yumuşadı: "Seni Yanshan Dağı'nda gün doğumunu izlemeye götüreceğim."

Fan Changyu gülümsedi: "Sonra da Huizhou'daki avlaklarda ava mı çıkacağız?"

Xie Zheng hafifçe "Hı-hı" dedi.

Bu, ona yıllar önce verdiği bir sözdü.

Batan güneşin altında, orduyu biraz geride bıraktıklarında, at sırtındaki kadın general yanındaki kocasının yakasından tutup onu kendine çekti ve öptü.

Kuşlar ötüyor, yaban çiçekleri her yeri sarmış, bahar tüm güzelliğiyle geliyordu.

Yıllar önce bir sonbahar günü, sazlıkların arasında birbirlerini kaybetmişlerdi.

Şimdi ise bir bahar günü, el ele evlerine dönüyorlardı; bir daha hiç ayrılmamak üzere.

Ek Bölüm: Qi Min

(I)

Qi Min, henüz Doğu Sarayı'nın o dertsiz tasasız imparatorluk torunuyken, tek derdi babasının verdiği dersleri bitirmek, tek tasası ise annesine biraz daha naz yapıp dışarıda biraz daha fazla top koşturabilmekti.

Jinzhou şehri düşüp babasının şehadet haberi başkente ulaştığında, Doğu Sarayı'nın o pamuk ipliğine bağlı huzuru da kökünden sarsıldı.

Babası ölmüştü, canı yanıyordu; ama annesinin kederi onunkinden çok daha derin, çok daha karanlık görünüyordu.

Doğu Sarayı'nda insanlar ölmeye başladı; birer birer, sessizce.

Babasının danışmanları gizlice saraya gelip annesiyle mühim meseleler fısıldaşıyor, o adamlar her gidişinde annesinin ona bakışları daha da ağırlaşıyordu.

Henüz çok küçüktü, bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu; ama geceleri annesi başucunda beklerken gözüne uyku girmediğini görebiliyordu.

Annesi hafifçe dalsa bile, Qi Min yatakta şöyle bir dönse hemen uyanıyor, ona sımsıkı sarılıyor ve dudaklarının arasından "Yaşatacağım onu, mutlaka yaşatacağım," fısıltıları dökülüyordu. Fark etmeden yanaklarından süzülen yaşlar Qi Min'in yüzünü ıslatıyordu.

O yıl henüz dört ya da beş yaşındaydı. Annesinin babası için ağladığını sanıyor, küçük elleriyle annesinin omzuna vurup "Büyüyünce seni ben koruyacağım," diyordu. Annesi ise bu sözleri duyunca daha da hıçkırarak ağlıyordu.

Doğu Sarayı'ndaki o büyük yangın çıkana dek, annesinin ne planladığını asla anlayamamıştı.

Uzaktaki saraydan yükselen alevler gözlerini kızıla boyarken, annesi onu kendi elleriyle kor dolu mangalın içine bastırdı. Közlerin sıcaklığı kemiklerine işliyor, canı öyle yanıyordu ki boğazından artık ses çıkmıyordu.

Annesi kulağına "Mutlaka yaşa!" diye ağlıyordu; ama o an zihnindeki tek düşünce şuydu: Çok acıyor, yaşamak çok acıtıyor, bırakın öleyim.

Acıdan bayılmak üzereydi, yüzündeki o kor ateş zihnine sızıyor, beynini dağlıyordu.

Babasından yadigâr gölge muhafızlar onu kucaklayıp güvenli bir yere kaçırırken, adamın omzundan geriye baktı. Annesinin mangalı devirişini, alevlerin masa örtülerini sarmasını izledi. Annesi şamdanı eline almış, ana salondaki kat kat perdeleri ateşe veriyordu.

Alevler yavaş yavaş tüm sarayı yuttu. Artık acıdan sesi çıkmıyordu; sadece içgüdüsel olarak elini annesine doğru uzattı, onu kurtarmak istedi. Ama annesi alevlerin arasında ona şefkatle gülümsedi. Aradaki mesafe çok açılmıştı, ne dediğini duyamıyordu; sadece dudak hareketlerinden o iki kelimeyi seçebildi: "Hayatta kal."

(II)

Gözlerini açtığında tamamen yabancı bir yerdeydi. Hâlâ canı yanıyordu, her yeri sızlıyordu; ama en çok yüzü ve başı... Sanki derisinin altında sönmeyen bir ateş yanıyordu. Başını sütunlara vurup parçalamak, bu acıyı dindirmek istiyordu. Gözleri de artık net görmüyordu.

Bilinci yerinde değildi, sadece güçsüzce "Anne," diye fısıldayabiliyordu.

Fakat bu kez ne o sıcak kucak ne de o şefkatli eller vardı.

Yabancı seslerin gürültüsü arasında birinin ağlayarak şöyle dediğini duydu: "Zavallı Huai Er, Prenses artık yok..."

Sonra o insanlar gitti. Yatağının kenarında sadece bir kişi kaldı, elini tutup alçak sesle konuştu: "Efendim, ben hizmetçiniz Lan.

Veliaht Prenses'in yanındaydım, sizi bana o emanet etti. Bundan böyle anneniz Veliaht Prenses değil, Changxin Prensesi'dir. Bu Changxin Malikanesi'nde benden başka kimseye güvenmeyin. Sizi ben koruyacağım."

Hâlâ canı yanıyordu. Göz pınarlarından lav gibi yaşlar süzülüp şakaklarına akıyor, geçtiği her yeri daha da beter dağlıyordu.

O sesin yumuşakça devam ettiğini duydu: "Ağlama."

Qi Min acıdan mı ağlıyordu yoksa annesinin o büyük yangında öldüğünü hatırladığı için mi, kendisi de bilmiyordu. Sadece canı çok yanıyordu; içten dışa, her zerresiyle acı çekiyordu.

Onu tutan el de sıcaktı; ama annesinin eli gibi değildi.

Artık ne babası vardı ne de annesi.

(III)

Geçirdiği yanıklar ve annesinin gözleri önünde küle dönüşü yüzünden, Qi Min iyileşip görmeye başladığında ateşten ölesiye korkar olmuştu.

Geceleri odada bir mum yansa histerik çığlıklar atıyor, eline ne geçerse fırlatıp parçalıyordu.

Bu yüzden onun avlusu geceleri zifiri karanlığa gömülürdü. Hizmetçiler onu ürkütmemek için parmak uçlarında yürür, yaşadığı yer bir ölüler evini andırırdı.

Sıcak olan her şey onda korku uyandırıyordu. Yemeğini ve ilacını soğuk içiyor, yıkanacağı suyu bile buz gibi istiyordu.

Soğuktan hasta olmayı, en ufak bir sıcaklığa temas etmeye tercih ediyordu.

Annesini kaybettikten sonra geçen o sayısız gün ve gecede, annesinin Doğu Sarayı'ndaki haline bürünmüştü: Uykusuzluk çekiyor, dışarıdaki rüzgarın sesiyle irkilerek uyanıyordu.

Sinirleri her an gergin, uykudan kaçar olmuştu; uykusunda bir

şeyler sayıklayıp sırrını ele vermekten korkuyordu.

Yaraları biraz kabuk bağlayıp vücudunu saran beyaz sargılar çözüldüğünde, içeri su getiren hizmetçi kız onu görünce bir çığlık atıp elindeki leğeni devirdi.

Yaşlı kahya kadın gürültüye gelip onu gördüğünde dizlerinin bağı çözüldü.

En sonunda Lan Teyze hepsini azarlayıp kovdu ve kendi elleriyle onu yıkadı.

Odadaki tüm yansıtıcı eşyalar kaldırılmıştı. Kendi yüzünü göremiyordu; ama kollarındaki o yumru yumru, çiğ et rengindeki yanık izleri bile ne kadar çirkin ve iğrenç olduğunu anlamasına yetiyordu.

Üvey annesi –yani annesinin kız kardeşi– malikaneye gelin geldikten sonra onu bir kez ziyarete gelmişti. Kapıdan içeri girmeye bile cesaret edememiş, eşikte yüzü kireç gibi olmuştu. Duyduğuna göre kadın o ziyaretten sonra günlerce yemek yiyememişti.

Qi Min hep sustu. Ta ki bir gün Lan Teyze onu yıkadıktan sonra leğeni kaldırmayı unuttuğu o ana dek... Suyun yüzeyindeki yansımasına baktı.

Görüntü net değildi; ama gördüğü şeyden o kadar korktu ki bakır leğene bir tekme savurup devirdi.

Uzun süredir konuşmadığı için boğazından sadece boğuk ve kulak tırmalayan bir çığlık çıktı.

O gördüğü şey kendisi olamazdı! Eski halini hatırlıyordu; babası onun ve annesinin resmini yaptırmıştı. O çocuk çekik gözlü, duru tenli, al dudaklıydı; suyun içindeki o ucube değildi!

Lan Teyze gürültüye koşup geldi, ona sarılıp uzun süre teselli etti.

Ancak karakteri gitgide kararıyor, hırçınlaşıyordu. Yakınındaki hizmetçiler en ufak bir korku dolu bakış fırlatsa öfke krizine giriyor, o kızın sopalarla dövülerek öldürülmesini emrediyordu.

Hassaslaşmış, hırçınlaşmış, insan içine çıkmaktan korkar olmuştu. O dehşet ve tiksinti dolu bakışlardan kaçıyordu.

Qi Min kendini bir lağım faresi gibi bile hissetmiyordu; o, tüyleri dökülmüş, derisi yaralar içinde, bakmaya doyulmayacak kadar iğrenç, hastalıklı bir fareydi.

O yanıkların tek bir faydası olmuştu: Changxin Prensi ve eşi artık onu görmeye gelmiyordu.

Üvey annesi, gerçekten ablasına olan sevgisinden mi yoksa bu "öz oğulun" artık bir sakat olduğunu ve kendi çocuklarına tehdit oluşturmayacağını anladığından mı bilinmez, ona iyi bakılmasını sağlıyordu. Yanına uğramasa da yediğini önünden, giydiğini arkasından eksik etmiyordu.

Lan Teyze'nin kocasının ailesi tüccardı ve çevreleri genişti. Kısa sürede bir halk hekimi buldular.

Hekim, yaşının küçük olmasının bir şans olduğunu, o yanık derilerin soyulup yerine yenilerinin gelebileceğini söyledi.

Deri yüzme acısı, en büyük işkencelerden biriydi; kanlı ve vahşiydi. Yanıkları çok geniş bir alana yayıldığı için bu işlem tek seferde bitmeyecekti.

Vücudundaki o ölü derilerin tamamen temizlenmesi yıllar sürdü.

Tenin kesilme acısını ancak bizzat yaşayan bilirdi. Eli kolu yatağa sımsıkı bağlanır, ağzına tıkılan tahta takoz ısırılmaktan deforme olurdu.

Çok acıyordu.

Sayısız kez "Bırakın öleyim," diye düşündü; ama bir türlü ölemedi.

Öyleyse intikam alacaktı! Bu acıların müsebbibi düşmanlarıydı. Annesi onun uğruna ölmüştü; intikam almalıydı!

(IV)

Qi Min'in yanık derileri tamamen yenilendiğinde, üvey annesinin

oğlu artık bahçede koşturuyordu.

Yıllar içinde malikane halkı onun dengesiz tavırlarına alışmıştı. Yüzündeki yanıklar yüzünden yıllarca maske takmıştı; derisi iyileştikten sonra bile Changxin Malikanesi'ndekilerin önünde o maskeyi asla çıkarmadı.

İnsanlar hekimin onu iyileştiremediğini sanıyor, damarına basmamak için bu konuyu asla açmıyorlardı.

Üvey annesi de kurnazca susuyordu. Kendi oğlu çoktan veliaht ilan edilmişti. Belki de "ablasının yetimi"ne acıdığından, o sağlıklı ve neşeli oğlunun gelip onunla vakit geçirmesini, aralarının iyi olmasını istiyordu.

Qi Min'in içinde ise sadece nefret vardı.

Tüm Changxin Malikanesi onun düşmanıydı!

O sağlıklı, sevimli çocuk, ona sadece kendi insanlıktan çıkmış halini hatırlatıyor, içindeki hasedi körüklüyordu.

Sui Yuanqing dövüş sanatları çalışabiliyor, ata binebiliyor, ok atabiliyordu; kendisi ise hastalıklı bir bedenle her gün ilaç içiyordu.

O da dövüşmek istiyordu; ama her zaman yanında olan Lan Teyze, bünyesinin çok zayıf olduğunu söyleyerek buna karşı çıkıyordu.

Sadece babasından kalan gölge muhafız Fu Qing, gizlice ona eğitim vermeyi kabul etti.

İşte o zaman anlamıştı: Sadece Fu Qing onun emirlerine kayıtsız şartsız itaat ediyordu. Lan Teyze sadıktı; ama yeri geldiğinde ona "hayır" diyebiliyordu.

(V)

Qi Min, Lan Teyze'nin sadakatinden ilk kez on yedi yaşında, gizlice dövüş pratiği yaparken vücudunu fazla zorlayıp yatağa düştüğünde şüphelenmeye başladı.

Hastalık bir dağ gibi üzerine çökmüştü. Hekim durumun iç açıcı

olmadığını söylüyordu.

Bilinci yarı açıktı; Lan Teyze'nin altındaki adamlarla konuştuğunu duydu. Derisini soydurmamaları gerektiğini, o kadar acının vücudunu iyice bitirdiğini söylüyorlardı.

Qi Min, Lan Teyze'nin o hekimi bulmasını kendisine kıyamadığı için sanıyordu; ama kadının şu sözlerini duydu: "Eğer derisini değiştirmeseydik, o yanık yüzle gelecekte o tahta nasıl oturacaktı?"

Demek ki her şey onun için değil, o taht içindi.

Lan Teyze ayrıca, "Madem vücudu şimdilik idare ediyor, yanına birkaç kadın verelim de soyunu devam ettirsin. Yarın öbür gün başına bir iş gelirse işler karışmasın," diyordu.

Qi Min hayatında hiç bu kadar büyük bir ironi yaşamamıştı. İçini bir ürperti kapladı, kalbi buz kesti.

Demek Lan Teyze ona sadık değildi; o sadece Veliaht Prens'in kanını taşıyan o kimliğe sadıktı.

Onun yerinde babasının kanından gelen başka biri olsa, Lan Teyze ona da aynı şevkle hizmet ederdi.

Vücudu biraz toparlanınca, avlusuna birbirinden güzel kadınlar gönderildi.

Büyük bir öfke krizi geçirdi; ama Lan Teyze ona saygı duysa da çocuk meselesinde geri adım atmıyordu.

Kadın sürekli bunun "intikam davası" için olduğunu söylüyordu. Qi Min soğuk bir gülüşle "Ölmemi mi bekliyorsun?" diye sordu. Lan Teyze diz çöküp gözyaşları içinde "Hâşâ," dedi ve ona tarihten örnekler vererek bir varis sahibi olmanın ne kadar mühim olduğunu anlattı.

Sonunda pes etti; ama Lan Teyze'nin sözlerine ikna olduğu için değil.

Sadece Zhao ailesini tamamen kontrol edecek güce henüz erişememişti. Annesinin bıraktığı adamlar hâlâ Lan Teyze'nin

ağzına bakıyordu.

Kendi emrinde sadece Doğu Sarayı'ndan kalan gölge muhafızlar vardı. Lan Teyze ve oğlunu öldürse, Zhao ailesiyle kurduğu bu satranç tahtası dağılırdı. Bu yüzden şimdilik onların yaşamasına ve ona hizmet etmesine izin vermeliydi.

Nefret dolu bir kalple, Lan Teyze'nin getirdiği kadınlar arasından en korkak, en pısırık olanını seçti.

Muhtemelen dışarıdaki gaddar şöhreti yüzünden kadın ondan ölesiye korkuyordu. Odasına geldiğinde tir tir titriyor, yüzüne bakmaya bile cesaret edemiyordu.

Qi Min iğreniyordu; sadece çocuk bırakma zorunluluğundan değil, birdenbire kendi kimliğinden de iğrenmişti.

Üvey annesinin bir Pers kedisi vardı, yabancı diyarlardan hediye gelmişti. Kadın bu kediyi çok seviyordu ve soyu tükenmesin diye ona eşleşmesi için en güzel beyaz kedileri bulduruyordu.

Qi Min kendini o damızlık Pers kedisi gibi hissetti.

Hizmetine gelen kadının yüzünü bile tam görmemişti. Lan Teyze, sağlığı yerinde değil diye ona ilaç vermişti; olan bitene dair zihninde neredeyse hiçbir anı yoktu.

Uyandığında yatak perdelerinin arasında bir kan kokusu vardı. Kadın, yanında bembeyaz bir yüzle baygın yatıyordu; korkudan mı yoksa acıdan mı bayıldığını bilmiyordu.

Qi Min'in başı döndü, o iğrençlik hissi öyle bir arttı ki kendi derisini bir kat daha soymak istedi.

Gerçekten bir hayvan gibi görülüyordu; işi bitirmek için ona ilaç bile verilmişti.

Hayatındaki en büyük öfke patlamasını yaşadı. Odadaki yanabilecek her şeyi yaktırdı. Kendini buz gibi göl suyuna attı, elleri ayakları buruşana dek orada kaldı; ama yine de o kirli, yapış yapış histen arınamadığını hissetti.

Ona hizmet eden kadın odadan çıktıktan sonra ağır bir hastalığa yakalandı, zihni bulandı, bir aptala döndü.

Altındakiler gizli gizli kadının korkudan delirdiğini fısıldaşıyor, ondan daha çok korkuyorlardı.

Qi Min'in içinde sadece nefret vardı; o kadını öldürmek istiyordu. Kadın, onun bir hayvan gibi ilaç verildiği o anı görmüştü.

Bunu her hatırladığında içindeki canavar uyanıyor, ancak birini öldürerek sakinleşebiliyordu.

Lan Teyze bu olaydan sonra damarına bastığını anlamış olacak ki biraz geri çekildi. Onun önünde hep "intikam davası için her şeyi yapan sadık hizmetçi" rolünü oynuyordu.

Qi Min ise o kutsal kadın maskesini çamurlara bulamak, ona da aynı ilacı verip damızlık bir hayvan gibi hissetmenin ne demek olduğunu göstermek istiyordu.

O kadını öldürmek istediğinde kimse ses çıkarmadı, Lan Teyze bile bir nebze geri adım attı.

Ancak o kadının şansı yaver gitmişti; ay hali gecikti, hamile olduğu anlaşıldı.

Artık onu öldüremezdi.

Biliyordu ki Lan Teyze'nin artık başka bir seçeneği vardı.

İşte o andan itibaren Lan Teyze ve oğlundan daha çok çekinmeye başladı.

Eğer o kadın bir erkek çocuk doğurursa, onun yeri her an doldurulabilirdi.

Üvey annesi, cariyelerinden birinin hamile olduğunu duyunca o da tetikte olmaya başladı. Avlusuna "yardım" adı altında casuslar yerleştirdi.

Onun sağlığı bozuktu, Sui Yuanqing ile yarışamazdı; ama bir oğlu olursa işler değişirdi.

O üvey anne dışarıdan bakınca çok hoşgörülü görünüyordu; Changxin Prensi'nin sayısız cariyesi vardı ve o hiç kıskançlık yapmıyordu. Ama ne hikmetse o cariyelerin hepsi kız doğuruyor, bir türlü erkek çocuk gelmiyordu.

Prens bir şeylerden şüphelenmiş olmalıydı; ama kanıtı yoktu. Bu yüzden bir süre dışarıda kadınlar tuttu ve o kadınlardan erkek çocukları oldu.

Prens'in çocukları dışarıda sahipsiz büyüyecek değildi ya; hepsi malikaneye getirildi ve "sevgili kardeşi" Sui Yuanqing gibi dövüş ustaları tarafından eğitilmeye başlandı.

Ancak o getirilen çocuklar ya bir şekilde "kaza" eseri ölüyor ya da tıpkı kendisi gibi hastalıklı ve zayıf kalıyorlardı.

Qi Min, Changxin Prensi'nin durumu bildiğine emindi; ama karısıyla arasını bozmuyordu. Muhtemelen kadının ailesinin gücüne ihtiyacı vardı.

Prens'in elinde sadece Sui Yuanqing kalmıştı, onu en iyi şekilde yetiştirmeliydi. Wei Yan'ın yanındaki Xie Linshan'ın oğlu Xie Zheng ne öğreniyorsa, Prens aynısını Sui Yuanqing'e de ayarlıyordu.

Qi Min, babasının ölümünün Wei Yan ve Changxin Prensi denilen o iki caninin eseri olduğunu biliyordu. Onlardan nefret ediyordu; ama biri sarayı ele geçirmiş, imparatoru kuklaya çevirmişti, diğeri ise kuzeybatıda kendi krallığını kurmuştu. Şimdilik onlara gücü yetmezdi.

Fakat Qi Min, Wei Yan ve Changxin Prensi'nin arasının bozulduğunu sezmişti. Sadece geçmişteki suç ortaklıkları yüzünden birbirlerinin açıklarını biliyor, bu yüzden yüzeysel bir barış sergiliyorlardı.

Changxin Prensi, Sui Yuanqing'i Xie Zheng gibi yetiştiriyordu ki gelecekte savaş meydanında Wei Yan'ın o keskin kılıcını alt edebilsin.

Qi Min sessizce bekledi; ama intikam için kafasında ilk planlar şekillenmeye başlamıştı.

Changxin Prensi ile Wei Yan arasındaki gerginliği tırmandıracak, onları birbirine kırdıracaktı. Aralarındaki o kirli ittifakın kanıtlarını bulduğunda ise ikisini birden alaşağı edecekti.

Sarayda Wei ve Sui kliklerine karşı duran, dürüstlüğüyle tanınan Li ailesi vardı.

Ne yazık ki kukla imparatorun da hırsları vardı; çoktan Li ailesinin kızıyla evlenmişti ve Li ailesinin reisi imparatorun hocasıydı.

Li ailesine doğrudan gitse, imparatorun yanında o sadece bir yabancı kalırdı.

Bu yüzden Li ailesini yanına çekmek istiyorsa, önce imparator ile Li ailesi arasındaki o müttefiklik bağını koparmalıydı.

(VI)

Qi Min ile o hamile kadının yolları, hamileliğin üçüncü ayında, bir mehtap vaktinde tekrar kesişti.

Bu süre zarfında bir yandan Lan Teyze ve üvey annesine karşı tetikte duruyor, bir yandan Sui ve Wei ailelerini birbirine düşürmek için taşları döşüyor, diğer yandan kukla imparator ile Li ailesinin arasını açmaya çalışıyordu. Gerçekten de her hamleyi ince ince hesaplıyordu.

Artık Lan Teyze ve Zhao ailesine güvenemeyeceğini anlamıştı. Kendi gücünü kurmalıydı ki bir daha asla sadece damızlık olarak kullanılan bir hayvan yerine konmasın.

Ateşten ne kadar korkarsa korksun, kendini onunla yüzleşmeye zorladı; ancak yöntemi oldukça zalimdi.

Korkusunu yenme yolu, ona ihanet edenleri ya da açık veren casusları kendi elleriyle yakarak öldürmekti.

O tiz ve acı dolu çığlıklar kulaklarını tırmalıyor, acıdan çarpılmış yüzler, yalvarmalar ve beddualar birbirine karışıyordu. Havayı saran yanık et kokusu yavaş yavaş geniz yakan bir kokuya dönüşüyordu.

Ateş ondan uzakta olsa bile, eski yanık yerlerinin sızladığını hissediyordu. Böyle anlarda kimsenin o zavallı halini görmesine izin vermiyordu.

Herkesi uzaklaştırıyor, kendini taş odaya kapatıyordu. Demir parmaklıkların ardında korktuğu o ateşi yakıyor, bir hayvan gibi köşeye büzülüp çocukluğunda Doğu Sarayı'nda yaşadığı o yangın kabusuyla tek başına yüzleşiyordu.

Hafızasındaki annesinin yanarak can verdiği o yüz, bazen su leğeninde gördüğü kendi korkunç yansımasına, bazen de kendi yaktığı insanların yüzüne dönüşüyordu.

Günbegün kendini o odaya kapattı. Her seferinde kan ter içinde, bembeyaz bir yüzle o kabuslardan uyanıyordu. Karakteri gözle görülür bir şekilde daha saplantılı, daha gaddar ve daha karanlık bir hal alıyordu.

Yine böyle bir gün, ateşle yüzleşirken kontrolünü kaybetti.

Ateşi gördüğü an eski yanıkları sızlıyor, sanki o gün ölecekmiş gibi hissediyordu.

Halk hekimi ona bakmış; ama bir çare bulamamıştı.

Yıllardır gölge muhafızlarla gizlice dövüş çalışıyordu. O cinnet anında taş odanın kapısını kırdı. Dışarıdaki muhafızlar ona zarar vermekten korktukları için müdahale edemedi; o ise birinin kılıcını kapıp adamı ağır yaraladı.

Hayali bir acı tüm vücudunu sarıyordu. Yanarak öleceğini sanıp kendini soğuk gölete attı. O büyük acıyla nefes almayı unuttu, buz gibi su ciğerlerine doldu.

Çırpınacak hali kalmamıştı. O an orada öleceğini sandı.

Fakat narin ama sıcak bir el, buz gibi suyun dibine doğru batan bedenini yakaladı.

Onu kurtaran kadının kim olduğunu başta anlamadı. Sadece çok zayıf görünmesine rağmen onu kıyıya çıkarmak için ne kadar çabaladığını hissetti.

Kıyıya çektiğinde Qi Min'in gözlerini açacak mecali yoktu. Kadın onun su yuttuğunu sanıp göğsüne bastırıyor, sonra da nedenini bilmediği bir şekilde eğilip onu öpüyordu.

Qi Min'in hafızasında kimseyle böyle bir yakınlığı yoktu. Tek cinsel deneyimi ilaç etkisindeyken olmuştu ve o günün kan kokusuyla karışık tatlımsı parfüm kokusu hâlâ midesini bulandırıyordu.

O günden beri kadınlarla temastan nefret ediyordu.

Ama bu kişi farklıydı. Dudakları yumuşak ve sıcaktı, kokusu da kötü değildi.

Bir süre onu öptü, göğsüne bastırdı. Islak saçlarından süzülen buz gibi damlalar yüzüne düşerken kadının endişeli sesini duydu: "Uyan! Burada böylece ölemezsin!"

Qi Min bir süre yattıktan sonra nihayet biraz güç topladı. Bir miktar su püskürterek gözlerini araladı ve ay ışığı altında onu kurtaran kadını gördü.

Çok uysal.

Kadın hakkındaki ilk izlenimi buydu. Kaşından gözüne, yüz hatlarına kadar her yerinde bir boyun eğiş, bir uysallık vardı; ama gözlerinde garip bir şekilde hiçbir statü farkı gözetmeyen, cesur ve özgür bir parıltı vardı. Sanki hiçbir kurala asla boyun eğmemiş gibiydi.

Qi Min ilk kez bir bakışın insanın kalbine nasıl kanca attığını o an anladı.

Kadın sadece ona bakıyordu; ama o, kalbinin kaşındığını hissetti.

Kadın onun uyandığını görünce derin bir nefes aldı ve hiç çekinmeden yere çöküp ıslak eteğini ve saçlarını sıkarak mırıldandı: "Neyse ki uyandı. Ey Buda, bir can kurtardım sayılır, umarım her şey yolunda gider..."

Qi Min onun mırıldanmalarını dinlerken güçlükle sordu: "Kimsin sen?"

Kadın onun bu zavallı halini görmüştü; kural gereği onu öldürmesi gerekirdi.

Ancak o an kalbi şaşırtıcı derecede huzurluydu. Hatta kadının onu o kadar uzun süre öpmesine bile pek bir nefret duymamıştı.

Belki onu kurtardığı içindi, belki de yıllardır ona bir canavara bakar gibi bakmayan tek kişi olduğu içindi.

Ya da belki şu an çok zayıf olduğu için...

Her neyse, Qi Min'in zihninde onu öldürme düşüncesi henüz oluşmamıştı.

Kadın gözlerini devirip cevap vermek yerine sordu: "Peki ya sen kimsin? Gecenin yarısında bu gölette canına kıymaya ne diye geldin?"

Uysal görünüyordu; ama zekiydi.

Qi Min'in avlusu malikanenin en ücra köşesindeydi, bu göletin arkasındaki mor bambu ormanı arka dağa bağlanıyordu.

Kadının bu saatte burada olmasından ve kıyafetlerinden, onun kendi avlusundaki ayak işlerine bakan hizmetçilerden biri olduğunu tahmin etti ve bir yalan uydurdu: "Ben malikanenin muhafızıyım. Efendi balık yemek istedi, beni gölete balık tutmaya gönderdi."

Kadın şaşkınlıkla gözlerini açtı: "Gecenin bu vaktinde balık mı yemek istemiş?"

Qi Min alaycı bir gülüşle, "Evet, tutamazsam yarın muhtemelen hayatta olmam," dedi.

Malikanedeki hizmetçiler onun adını duyunca korkudan titrer, onu bir iblis sanırlardı. Bu sözlerle kadının ağzından kendisi hakkında birkaç küfür duymayı bekliyordu.

Ama kadın sadece kaşlarını çattı ve "Lanet olasıca yer," diye mırıldandı.

Daha fazla konuşmadı, suya girmeden önce kenara bıraktığı büyük

bohçayı eline alıp konuştu: "Bu zifiri karanlıkta bir daha suya girme. Ben gidiyorum. Bir canını kurtardım, sen de bana bir iyilik yap; bu gece beni hiç görmemiş ol."

Qi Min kadının elindeki bohçaya bakınca gecenin yarısında neden burada olduğunu nihayet anladı.

Yerden doğrulup bir mor bambuya yaslanarak dedi ki: "Malikaneden kaçan köleler yakalandıklarında ibret olsun diye dövülerek öldürülür."

Kadının o kendinden emin adımları aniden durdu. Şüpheyle başını çevirip ona baktı: "Seni kurtardım, beni ihbar etmeyi düşünmüyorsun herhalde?"

Qi Min nadir görülen bir nezaketle, hatta hafifçe gülümseyerek cevap verdi: "Hayır, sadece malikane kurallarını hatırlatıyorum."

Kadın bir süre olduğu yerde durdu, sonra aniden ona doğru yürüdü. Bohçasında ip yoktu, epey bir karıştırdıktan sonra birkaç kıyafetin kuşağını çıkardı. O kuşaklarla Qi Min'in ellerini yaslandığı bambuya bağladı. Sonra da bir gömleği topak yapıp ağzına tıktı.

Qi Min onun bu hareketleri karşısında donup kalmıştı. Eğer az önce o krizi geçirmemiş ve suya düşüp zayıf düşmemiş olsaydı, kadın daha elini uzatmadan boynunu kırardı.

Kadın işini bitirince önünde çömelip konuştu: "Uyarın için sağ ol. Seni tanımıyorum, seni yanımda da götüremem. İhbar etme diye seni bağlamam en iyisi. Yarın seni böyle bulduklarında suç ortağım olmadığını anlarlar, başın yanmaz."

Ağzı tıkalı olan Qi Min'in gözleri buz gibi soğuk, ateş gibi öfkeliydi; boğuk sesler çıkardı.

Kadın kendini işaret etti: "Ben mi? Sen beni merak etme! Yarın sabah yokluğumu fark ettiklerinde ben çoktan Chongzhou kapısından çıkmış olurum!"

Bohçasını tekrar omzuna attı, mor bambu ormanının derinliklerine doğru yürüdü ve arkasına bakmadan el salladı.

Qi Min onun arkasından bakakaldı. Hayatında ilk kez böyle bir muamele görüyordu; normalde öfkelenmesi gerekirdi ama garip bir şekilde hiç kızamıyordu.

Bu kadının ona karşı en ufak bir art niyeti yoktu ve üzerinde onu çeken gizemli bir şeyler vardı.

Tabii ki malikaneden kaçmayı başaramadı.

O gittikten kısa süre sonra, taş odadaki durumu fark eden gölge muhafızlar izleri takip ederek geldiler ve dehşet içinde bağlarını çözdüler.

Qi Min nadir görülen bir sakinlikle öfkelenmedi. Sadece muhafızlara, arka dağdan kaçan o hizmetçi kızı kılına zarar vermeden geri getirmelerini emretti.

Muhafızlar işlerini hızlı yaptı. O odasında kıyafetlerini değiştirmişti ki kadın yakalanıp getirildi.

Ve beraberinde başka bir haber daha geldi: O kadın herhangi bir hizmetçi değil, onun kanını taşıyan çocuğa hamile olan o kadındı.

Bu cevap Qi Min'i uzun süre sessizliğe gömdü.

İlk düşüncesi şu oldu: O kadın da mı beni tanımamıştı?

Bu farkındalık onu pek mutlu etmedi.

Ona ilaç verilip işi bitirilen o kadından iğreniyordu ve karnındaki o henüz doğmamış çocuktan –kendi kanı olsa bile– nefret ediyordu.

Kimse kendi canını ve statüsünü tehdit edecek birinden hoşlanmazdı.

Yavru kaplan büyüdüğünde, kaplan kralıyla boy ölçüşecek güce erişmeden önce bölgeden kovulurdu.

O geceden önce tek düşündüğü, o kadını ve karnındaki bebeği ne zaman öldüreceğiydi.

O geceden sonra ise aniden o kadına karşı bir ilgi duymaya başladı.

Hamile haliyle kaçmaya cüret etmişti; o da mı buraya hapsolmak istemiyordu?

O kadında kendisinin de arzuladığı o şeyi görmüştü: Özgürlük.

(VII)

Qi Min o kadını görmek için acele etmedi, ona ceza da vermedi.

Doğrusu, onunla ne yapacağına henüz karar verememişti.

Lan Teyze de onun bu kadın hakkındaki düşüncelerini kestiremiyordu; ama eskisi kadar nefret etmediğini görünce kadın hakkında bilgiler vermeye başladı. Kadının soyadı Yu idi, bir adı yoktu, ailesi çok fakirdi ve anne babası tarafından satılmıştı.

Qi Min bunlarla pek ilgilenmiyordu. Wei Yan ve Changxin Prensi arasındaki sürtüşmeyi körüklemekle meşguldü.

Sadece bazen gecenin sessizliğinde, tek başına antrenman yaptıktan sonra gölet kenarında vücudundaki ağrıları dindirmek için yıkanırken, garip bir şekilde o kadının öpücüğünü hatırlıyordu.

O, onun ilk kadınıydı; aslında ondan o kadar da iğrenmiyor muydu?

Bir ay sonra Qi Min nihayet kadının durumunu sordu.

Altındakiler tuhaf bir ifadeyle kadının her şeyinin yolunda olduğunu söylediler.

Qi Min "her şeyin yolunda" olmasının ne demek olduğunu anlamadı ve bizzat kadının kaldığı avluya gitti. O zaman anladı.

Kadın hep sakin ve keyifli bir şekilde kendi işiyle meşgul oluyordu. Mutfaktan gelen besleyici yemekleri beğenmiyor, hamile haliyle yağ kokusuna girmek istemediği için aşçı kadınlara nasıl yemek yapacaklarını tarif ediyordu.

Sanki o gece bohçasını alıp kaçmaya çalışan kişi o değilmiş gibiydi.

Evet, uslanmıştı.

Ya da şöyle demeli: Kendini mümkün olduğunca rahat ettirmeye çalışıyordu.

Onun o meşhur "Büyük Efendi" olduğunu öğrendiğinde gerçekten uzun süre şaşırmıştı; ama çabuk toparlanmıştı. Hatasını hemen kabul ediyor, yemeğini de iştahla yiyordu.

Qi Min sanki pamuğa yumruk atmış gibi hissediyordu.

Yine de bu durum ilgisini çekmişti.

Bu malikanede ondan gerçekten korkmayan tek kişi oydu. Karşısında otursa bile iştahla yiyip içebiliyor, onu hiç umursamıyordu.

İşte bu rahatlık, Qi Min'in onunla vakit geçirmekten daha çok hoşlanmasına neden oluyordu.

Ona saygılıydı; ama o kadar da değil.

Her an tüyleri kabaracak gibi olan; ama mecburen uysal davranıp kendini sevdiren bir kedi gibiydi.

Bazen, ilk oğlunun böyle bir kadından doğmasının o kadar da kötü olmayacağını düşünüyordu.

Çünkü ondan aldığı o huzur ve dinginlik sayesinde, o ilaçlı gecenin utancı ve nefreti bile yavaş yavaş siliniyordu.

Ancak çok geçmeden ihanetin tadına baktı.

Kadın kaçmıştı.

Ona verdiği tüm altın ve mücevherleri toplamış, yanındaki hizmetçisi ve malikanede ona yardım eden bir muhafızla birlikte sırra kadem basmıştı.

Gölge muhafızlarını gönderdi; ama sadece bir kervanla sınır dışına, Batı Diyarı'na gittiklerini öğrenebildi.

Qi Min öfkeden dişlerini gıcırdatıyordu.

Tam beş yıl boyunca Zhao ailesinin bağlantılarını kullanarak sınır ötesinde onu arattı.

Bu sürede Lan Teyze ona başka cariyeler seçmesi için baskı yapıyordu.

Ancak artık kendi gücünü kurmuştu, eskisi gibi her konuda Lan Teyze'nin ağzına bakmıyordu.

Bir kukla olmayı daha fazla kabul edemezdi.

Lan Teyze sert kayaya çarptığını ve Qi Min'in Zhao ailesine olan tepkisini fark edince daha fazla zorlamaya cesaret edemedi.

(VIII)

O kadınla ilgili haberler tekrar Qingping ilçesinden geldi.

Qi Min, Zhao Xun'un mektubunu aldığında sinirden gülmeye başladı. Hep onun sınır ötesinde saklandığını sanmıştı; meğer o zamanlar bıraktığı izler sadece bir şaşırtmacaymış. Bunca yıl burnunun dibinde, Jizhou'da saklanmıştı.

O kadın ona bir de oğul doğurmuştu.

Lan Teyze ve oğlu çok sevinmişti; ama Qi Min Jizhou'ya doğru yola çıkarken sadece o "küçük piçi" öldürse mi yoksa yaşatsa mı diye düşünüyordu.

O sırada Sui Yuanqing, sarayın erzak toplayan memuru kılığına girmiş, Jizhou'yu karıştırmaya çalışıyordu. Halkı isyana teşvik edip Changxin Prensi'nin şehri ele geçirmesine yardım edecekti.

Kaçak cariyesinin Qingping'de bir restoran açtığını öğrenince, Sui Yuanqing yerel yetkilileri kontrol altına alıp restorandaki herkesi hapse attırdı ve ona haber gönderdi.

O kadını tekrar gördüğünde, Qingping halkının isyan ettiği o geceydi.

Adamları kadını gizlice bir malikaneye getirmişti.

Kadının artık bir adı olduğunu öğrendi: Yu Qianqian.

Oğlunun yerini sordu; ama kadın söylemedi.

Beş yıl aradan sonra ona ikinci kez dokundu; içinde hem bir öfke hem de kaybetmişken bulmanın verdiği garip bir sevinç vardı.

Aniden fark etti ki aslında bu işten o kadar da nefret etmiyordu; tabii eğer karşısındaki oysa.

Kadın bütün gece yatağında bağlı kaldı. Ertesi gün Sui Yuanqing'in yenildiği ve akıbetinin belirsiz olduğu haberi geldi.

Zhao Xun aracılığıyla kadını uzun süredir gizlice araştırtmış olsa da kadın daha önce onu mükemmel bir şekilde kandırıp kaçmıştı. Bu yüzden bu kez onu doğrudan geri götürmeyi düşünmüyordu.

Birincisi, oğlunu henüz bulamamıştı; ikincisi, bunca yıl arkasında başka hangi güçleri sakladığını görmek istiyordu.

Böylece bilerek açık verdi. Sui Yuanqing yenildiği için aceleyle Jizhou'dan çekilmeleri gerekiyormuş gibi bir oyun oynadı ve kadına kaçma fırsatı verdi.

Adamları onu gizlice takip etti. Kadının aceleyle restoranını ucuza sattığını, adamlarını dağıttığını ve sadece birkaç sadık hizmetçisiyle kaçtığını gördü.

Oğlunu gerçekten iyi saklamıştı; kasabadaki bir kasap kıza emanet etmişti.

Yu Qianqian'ın başka hiçbir kozu kalmadığından emin olduktan sonra, Jiangnan'a giden ana yolda ordusuyla önünü kesti.

Kadının gözlerindeki o umut ışığının sönüp yerini çaresizliğe bırakışını izlemek gerçekten ilginçti.

Onu biraz cezalandırması gerektiğini düşündü; ancak o zaman akıllanır ve kaçma fikrini kafasından atardı.

Çocuğa ne kadar değer verdiğini bildiği için onları ayrı yerlerde hapsetti.

Başlarda ondan hoşlanmasının sebebi, kadının ondan hiçbir şey talep etmemesiydi; ondan hiçbir şey koparmaya çalışmıyordu.

Onunla birlikteyken kendini rahat ve güvende hissediyordu.

Ama şimdi, hâlâ ondan hiçbir şey talep etmiyordu ve bu durum Qi Min'i her geçen gün daha da huzursuz ediyordu.

Ondan hiçbir şey istememesi, onu yanında tutacak hiçbir bağın olmadığı anlamına geliyordu.

Çocuktan başka... Sadece o çocuk vardı.

Qi Min, Yu Bao'er'den nefret ediyordu. Sadece bir hayvan gibi ilaç verildiği o utanç dolu gecenin ürünü olduğu için değil; aynı zamanda çocuk sağlıklı, neşeli ve bir annenin sevgisine sahip olduğu için.

En önemlisi de Yu Qianqian'ın tüm sevgisini tek başına işgal ediyor gibi görünmesiydi.

Kendi çocuğunu karanlık bir hasetle kıskanıyordu.

(IX)

Çok geçmeden istediğini elde etti.

Chongzhou'yu boş bir şehir olarak bırakıp Lucheng'e saldırdığında, Yu Qianqian ilk kez ona boyun eğdi.

Meng Shuyuan'ın torunu şehir dışında kanıyla canıyla direniyordu. Kadının zaman kazanmaya çalıştığını biliyordu. Başlarda gölge muhafızlara onu canlı yakalamalarını emretmişti; böylece Wu'an Markisi'ne karşı bir kozu olurdu. Ama zaman geçip Lucheng bir türlü düşmeyince gerçekten öldürme niyetiyle hareket etmeye başladı.

Yu Qianqian bilerek bir gürültü çıkarıp onu yanına çekti.

O Meng kızı için af diledi.

Tanrı şahit ya, o an ne kadar mutlu olduğunu anlatamazdı; ama

aynı zamanda isimsiz bir öfke de kalbini yakıyordu.

Onun gözünde gerçekten herkes ondan daha değerliydi.

Aniden, onun kalbinde en tepede olmanın nasıl bir his olduğunu merak etti.

Sadece bunu düşünmek bile kalbini ısıtıyor, onu mutlu ediyordu.

Ne yazık ki buna hiç fırsatı olmadı.

Lucheng'i alma planı başarısız oldu. Kangzhou'daki Xie Zheng'in neden aniden Lucheng'de ortaya çıkacağını kimse tahmin edemezdi.

Tıpkı on yedi yıl önce annesinin onu yaşatmak için Sui Yuanhuai yapması gibi...

O da bir "altın koza" taktiğiyle bu isyancı oğlu kimliğine son verdi.

Kadını alıp Li ailesinin önceden hazırladığı bir yere saklandı ve Wu'an Markisi'nin aramalarından kurtulmayı başardı.

Bu sırada Qi Min'i çok öfkelendiren bir şey oldu: Zhao Xun ihanet etti.

Lan Teyze ve oğluna çoktan el atması gerektiğini düşündü; yoksa Zhao Xun, Wu'an Markisi gibi bir dayanak bulduğunda Zhao ailesine diş geçiremez hale gelmezdi.

Yıllar önce kukla imparator ile Li ailesinin arasını açmak için yaptığı her şey, sonunda Wu'an Markisi'nin işine yaramıştı.

Zhao ailesi tüccar olsa da gerçekten yetenekliydi; imparatorun baş harem ağasıyla bile bağlantı kurabilmişlerdi.

İmparatorluk gücü zayıflayınca, saraydaki ağalar da kendilerine bir çıkış yolu aramaya başlamışlardı.

Yıllar önce Zhao ailesi bazı bilgiler edinmişti: Mesela saraya gönderilen Li kızı yıllardır hamile kalamıyordu. Belli ki kukla imparator, Wei Yan'ın baskısından sonra görünürde Li ailesine sığınsa da arkasından onlara karşı tetikteydi.

Kukla imparator da Li ailesinin ikinci bir Wei ailesi olmasından korkuyordu.

Qi Min kendi kendine güldü; o kukla imparatorla durumu ne kadar da benziyordu.

İkisi de yerlerinin kolayca doldurulmasından korktukları için bir varis sahibi olmaya cesaret edemiyorlardı.

Kukla imparator ile Li ailesi arasındaki ittifakı tamamen yıkacak olan şey, baş harem ağasının elindeki Guanzhong ve Jiangnan'daki büyük kuraklık ve sel felaketlerine dair on küsur acil raporuydu.

Yardım için gidenler Wei Yan'ın adamlarıydı ve Li grubu da yanlarına denetçiler göndermişti. Alt kademedeki memurlar parayı zimmetine geçirmiş, Li grubunun denetçileri ise hiçbir şey yapmamış, hatta felaketi gizlemeye yardım etmişlerdi.

Bu, kukla imparator ve Li ailesinin en baştan planladığı bir şeydi; bu büyük felakette ne kadar çok insan ölürse, faturayı Wei Yan'a kesip onun bir kolunu daha kıracaklardı.

Ancak Li ailesinin reisi tedbirli davranmıştı. Gelecekte kukla imparator güç kazandığında suçu Li ailesine atmasın diye başkente on küsur acil rapor göndermişti.

Baş harem ağası kurnaz bir adamdı; imparatorun bu raporları görmek istemediğini biliyordu. Eğer görürse ya plan bozulacaktı ya da imparator bu lekeyi üstlenmek zorunda kalacaktı. Her iki durumda da harem ağasının kellesi giderdi.

Bu yüzden adam raporları saklamış ve aracı olarak kalmıştı.

O raporları ele geçirmek, imparatorun ahlaki zafiyetinin ve Li ailesinin suçunun kanıtını ele geçirmek demekti.

Qi Min hep o kanıtları istiyordu; ama sonunda Zhao Xun onları Xie Zheng'e sundu.

Öyle ki Lan Teyze onu korumak için Kanlı Süvarilerin kılıcı altında can verdiğinde, Qi Min'in içinde en ufak bir kıpırtı bile olmadı.

O sadık olan kendisi değildi; o sadece Veliaht Prens'in kanına sadıktı.

Hatta Qi Min acı bir gülüşle düşündü: Eğer Yu Bao'er Xie Zheng'in elinde olmasaydı, Lan Teyze muhtemelen onu korumak için canını vermezdi.

O eski tapınaktaki suikastta Sui Yuanqing'i de öldürdü.

Sui Yuanqing ölürken bile ondan nefret ediyordu. Qi Min ona tüm gerçeği anlatabilirdi; Changxin Prensi Sui Tuo ve Wei Yan'ın ne haltlar karıştırdığını söyleyebilirdi. Annesinin onu yaşatmak için kendini nasıl yaktığını, çektiği acının gerçek Changxin Prensesi ve oğlundan az olmadığını anlatabilirdi.

Ama hiçbir şey söylemedi; bu cevabı ondan esirgedi.

Gerçeği söylese, intikam için Changxin Malikanesi'nde bunca yıl pusuda beklemiş zavallı bir böcek gibi görünecekti.

Sui Yuanqing'in bir nefret ve haksızlık duygusuyla ölmesi daha keyifli değil miydi?

(X)

Kanlı Süvarilerle olan çatışmadan sonra Qi Min bir planla nihayet Yu Qianqian'ı geri aldı; ama Xie Zheng'in elindeki Yu Bao'er'i öldürmeyi başaramadı.

Yu Qianqian ağır yaralanmıştı. Qi Min bir öfke krizi geçirdi ve kadını yaralayan gölge muhafızı cezalandırdı.

Yu Qianqian ona karşı her zamankinden daha soğuktu; onun neden çocuğunu öldürmek istediğini hâlâ anlayamıyordu.

İnat ediyor, ilaç içmiyor, yarasını tedavi ettirmiyordu. Belli ki artık Yu Bao'er'in onun elinde olmadığını ve ona diş geçiremeyeceğini biliyordu.

İşte o zaman Qi Min fark etti ki Yu Qianqian'ın bu dünyaya dair hiçbir bağı yoktu.

Değer verdiği insanlar dışında, buradaki her şeyden nefret ediyordu.

O yaralarını tedavi ettirmeyince, Qi Min ona zorla sahip oldu.

Aslında ikisi arasında bu işten gerçekten nefret eden oydu.

Bu baskı altında kadın sonunda ilaç içip iyileşmeyi kabul etti. O zamanlar hep sakin bir sesle ona şöyle diyordu: "Ölmeme izin vermiyorsun; ama bir gün seni mutlaka öldüreceğim."

Qi Min o gün güneşin çok güzel olduğunu hatırlıyordu. İlaç kasesini tutarak yatağın kenarında oturuyordu. Yıllardır bembeyaz olan parmak uçları güneş ışığıyla ısınmıştı.

Gülümseyerek cevap verdi: "İnsan eninde sonunda ölecek. Başkasının elinde ölmektense, senin elinde ölmek fena fikir değil."

Kaşığı karıştırdı ve sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi ekledi: "O zaman geldiğinde bana bir çorba yap ve içine zehir koy."

O sırada Yu Qianqian ona sadece bir deliye bakar gibi bakmıştı.

Daha sonra, gerçekten de yaptığı çorbayla onu son yolculuğuna uğurlamaya geldi.

(XI)

Saray darbesinin başarısız olması Qi Min'i o kadar da sarsmadı.

Her şeyin bittiği o an, kalbinde garip bir kurtuluş sevinci hissetti.

Bu hayat onu çok yormuştu. Çocukluğunda tüm yüzünü ve vücudunun yarısını yakarak, annesinin küle dönüşünü izleyerek bu birkaç on yıllık ömrü çalmıştı.

Bu on küsur yıl boyunca ateşin hayali acısına katlanmış, her gün diken üstünde yaşamıştı... Bunun ölmekten ne farkı vardı?

Ama ölmeyi ağzına alamazdı, kimsenin önünde en ufak bir zayıflık gösteremezdi.

O, Veliaht Prens'in torunuydu; gelecekte tahtı geri alacaktı. Bir

hükümdarın vakarı olmalıydı, nasıl olur da başkalarının önünde boyun eğerdi?

Ölemezdi de; annesi onun bir umudu olsun diye canını vermişti. Düşmanlarını tek tek cehenneme sürüklemeli, başkentteki o tahtı geri almalıydı.

Şimdi ise tamamen özgürleşmişti.

Göğsündeki ok yarası ona işkence ediyordu. Xie Zheng'in onu bilerek yaşattığını biliyordu; ama kendi canına kıymayı düşünmedi. Yu Qianqian'ı son bir kez görmek istiyordu.

Sözleşmişlerdi; onun yaptığı çorbayı içip öyle gitmeliydi.

Kadın geldiğinde, başkaları için sorduğu o eski meseleleri cevapladı; yaptığı çorbayı da içti.

Onun gerçekte kim olduğunu sormak istedi; ama kadın soruyu geçiştirdi.

Kadının ona karşı asla en ufak bir samimiyet beslemediğini anlayınca, neden bu kadar büyük bir hayal kırıklığı ve öfke hissettiğini kendisi de anlamadı.

Ölüyordu işte; kadın rol icabı bile olsa onu kandırmaya tenezzül etmemişti!

Nefreti doruğa ulaştığında, onu da yanında götürmeyi düşündü.

Bunu ona borçluydu!

Ancak çok zayıftı, ona zarar veremezdi.

Daha sonra kadın önünde diz çöküp sakin bir sesle onun sevilmeyi hak etmediğini söylediğinde, bir an için gerçekten üzüldüğünü hissetti.

Şunu söylemek istedi: Annesi çok erken gitmişti; tüm çocukluğu ve gençliği acı içinde geçmişti. Yanındakiler ona saygı duyuyor, ondan korkuyor ve hep intikamdan bahsediyorlardı. Kimse ona sevmeyi öğretmemişti, kimse ona başkalarına merhamet etmeyi

göstermemişti.

Onunla taht kavgasına girecek, canını tehdit edecek bir çocuğu tabii ki yaşatamazdı.

Lağım faresi gibi korku içinde bunca yıl yaşamıştı; kadının bahsettiği o dürüst, erdemli insanlardan olamazdı.

Bu dünyada annesi dışında gerçekten ona iyi davranan kimse olmamıştı.

Kadın gözlerindeki yaşı görünce bir an duraksadı, sonra arkasına bakmadan gitti.

Qi Min o boş salonda tek başına yatarken, zehrin organlarını yavaş yavaş kemirdiğini hissetti; ağzından oluk oluk kan geliyordu.

Belki çocukken o ateş acısını çektiği için, belki de yıllardır o hayali acıyla yaşadığı için, zehir damarlarında gezip canını alırken o kadar da acı hissetmedi.

Bilinci bulanıyordu, vücudu sonsuz bir karanlığa gömülüyor, onu asla uyanamayacağı bir rüyaya sürüklüyordu.

Tıpkı o gün gölette boğulmak üzere olduğu an gibi...

Sadece bu kez onu çekip çıkaracak o sıcak el yoktu.

Göz pınarları sızlıyor, kalbi bomboş kalıyordu.

Hayal meyal salonun dışından onun sesini duydu.

"Changyu, bir sırrım var."

"Çok ama çok uzak bir yerden geldim buraya, bir daha asla geri dönemeyeceğim."

Sesi çok derinden geliyordu; dışarıdakine mi söylüyordu yoksa ona mı duyurmaya çalışıyordu, bilinmez: "Şu andan itibaren yürümeye başlasam, binlerce yıl yürümem gerekir oraya varmak için."

O boşluktan sızlayan kalbi artık o kadar da acımıyordu.

Qi Min’in kanlı dudakları güçlükle yukarı kıvrıldı; o sönmeye başlayan gözleri yavaşça kapandı.

İstediği cevabı almıştı.

Ek Bölüm: Li Hua'an

Yonghe on sekizinci yılının başlarında, Li ve Wei kliklerinin darbe girişimi başarısızlıkla sonuçlanmış ve hepsi cezalandırılmıştı.

Aileden idam kararı çıkanlar infaz için zindanda bekletiliyor, sürgün edilenler ise Mart başında muhafızlar eşliğinde sürgün yerlerine gönderiliyordu.

Li ailesinin suçu vatana ihanetti; sülale boyu bakıldığında ucu çok yere dokunuyor, sarayın yarısını ve pek çok emekli alimi kapsıyordu.

Yeni imparator tahta çıktığında merhametini göstermek için genel af ilan etti. Sonuç olarak isyancı Li ve Wei ailelerinden sadece üç kuşak –yani kan bağı, evlilik bağı ve anne tarafı– cezalandırıldı.

Üç kuşağın dışında kalan; ama dokuz kuşak menzilinde olan herkes üç bin li öteye sürgün edildi.

Li Hua'an, Baş Müderris Li'nin torunu olarak beş kuşak içerisindeydi.

Jizhou'da Xie Zheng'in eline düştükten sonra hapsedilmiş ve işkence görmüştü. Zayıf bir alim gibi görünse de ağzı çok sıkıydı; Gongsun Yin bizzat gelip onu konuşturmaya çalışmış; ama bir şey öğrenememişti.

O zamanlar, yaralar içinde zindandaki samanların üzerinde yatıyordu. Kışın dondurucu soğuğunda nefesi beyaz bir buhar gibi çıkıyordu.

Onu ikna etmeye gelen Gongsun Yin'e sadece acı bir gülümsemeyle cevap vermişti: "Üstadın şöhretini duymuştum; ama sizinle böyle bir durumda karşılaşacağımızı hiç tahmin etmezdim."

"Li ailesinin işlediği suç affedilemez. Dünya üzerindeki herkes Li ailesine küfredebilir, herkes bu yıkılmak üzere olan duvara bir tekme savurabilir; ama ben yapamam. Ben yirmi yılı aşkın süredir bu ailenin lütfuyla yaşadım. Li kalesi yıkılırken ben o enkazın

altında can verebilirim; ama o kaleyi yıkan güç olamam. Günahkâr olduğumu biliyorum, öldükten sonra cehennemin en dibine gitmeye razıyım. Üstadım... Lütfen buna izin verin."

Gongsun Yin, kanlı cübbesi içindeki adama bakıp yavaşça sordu: "Li ailesi seni çoktan gözden çıkardı. Buna değer mi?"

Li Hua'an gülümseyerek cevap verdi: "Yirmi yıllık büyüme borcu... Yeterli."

Ölmek istiyordu, bünyesi de bir savaşçı kadar dayanıklı değildi; işkenceyle konuşturulamayacağı anlaşılmıştı.

Li ailesinin hükmü kesinleşince, o da diğerleriyle birlikte sürgün yoluna düştü.

Hayatları boyunca bolluk içinde yaşamış bu insanlar, evlerine el konulup hapse atıldıklarında dünyanın başlarına yıkıldığını sanmışlardı; ancak asıl sürgün yolu başladığında, dünyadaki acıların sonunun olmadığını anladılar.

Muhafızlar çok sertti. Her gün ne kadar yol yürüyecekleri belliydi; yavaş kalana kamçı iniyordu. Yılların kullanımıyla parlamış o deri kamçılar bir vuruşta sırtta günlerce geçmeyen şişlikler bırakıyordu.

Hapisteyken gardiyanlara biraz para verip düzgün bir yemek yiyebiliyorlardı; ama sürgün yolunda imkanlar kısıtlıydı. Sakladıkları paralar da hapiste gardiyanlar tarafından sömürülmüştü. Muhafızlara verecek rüşvetleri kalmamıştı. Yedikleri tek şey, ısırılması bile imkansız olan sert mısır ekmekleriydi ve çoğu zaman o bile yetmiyordu.

Birkaç gün içinde sürgün edilen Li ailesi üyelerinin hepsi bir deri bir kemik kalmış, o asil ve vakur hallerinden eser kalmamıştı.

Küçük çocuklar o kadar yolu yürüyemiyor, büyüklerin sırtında taşınıyorlardı.

Ayaklarındaki pabuçlar parçalanmıştı ve yenisi yoktu. Günlerce süren yürüyüşün ardından Li Hua'an'ın ayakları su toplamış, kanlar içinde kalmıştı; kadınların durumu ise daha beterdi.

Birkaç küçük yeğeninin birer birer hastalanışına şahit oldu; ama elinden bir şey gelmiyordu.

Cebinde tek bir kuruş kalmamıştı. Aileden hâlâ gizli parası olanları çocuklara ilaç almak için ikna etmeye çalıştı; ama aldığı tek şey küfürler ve hakaretler oldu.

Baş Müderris Li'nin çocukları idamı bekliyordu; Li Hua'an ise ailenin hayatta kalan tek doğrudan varisiydi. Li ailesinin gölgesinde yaşayan tüm o uzak akrabalar, şimdi ağaç kökünden sökülünce, başlarına gelen bu felaket yüzünden ana kola nefret kusuyorlardı.

Li Hua'an diz çöküp yeğenlerini kurtarmak için yalvardığında, akrabaları yüzüne tükürdü, onu tekmelediler.

Eğer muhafızlar araya girmeseydi, Li Hua'an muhtemelen orada ölecek hale gelene kadar dövülecekti.

O dondurucu bahar gecesinde, üzerindeki tek ısınma aracı olan yırtık hırkayı ateşler içinde yanan yeğenine sardı. Çocuğu kucağına alıp istasyonun kırık kapısına yaslandı ve zifiri karanlık gökyüzünü izlemeye başladı.

Küçük yeğeni kucağında büzülmüş, yanakları kıpkırmızı olmuş halde "Çok soğuk," diye sayıklıyordu.

Li Hua'an nafile bir çabayla hırkayı çocuğun üzerine daha sıkı sardı. Kendi dudakları morarmış, omuz kemikleri derisinin altından fırlamış, kurumuş bir bambu dalı gibi görünüyordu. Hafifçe çocuğun sırtına vurup onu teselli etmeye çalıştı.

Çocuk güçlükle gözlerini aralayıp sordu: "Amca, neye bakıyorsun?"

Li Hua'an'ın sesi çatallıydı: "Li ailesinin günahlarına bakıyorum."

Çocuğun sesi ölmek üzere olan bir kedi yavrusu gibiydi: "O ne demek?"

Li Hua'an'ın boğazı düğümlendi, gözleri doldu: "Li ailesi çok yanlış yaptı, çok masumun canını yaktı. Amcan şunu düşünüyor; bizim yüzümüzden felaket yaşayan o sıradan insanlar, sevdiklerinden ayrılırken bizim kadar çaresiz miydiler?"

Daha fazla konuşamadı. Başını eğdiğinde kucağındaki yeğeninin nefesinin kesildiğini fark etti. İçindeki o büyük kederi daha fazla tutamadı, çocuğun cansız bedenine kapanıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Ölmesi gereken bendim... Bu cezayı çekmesi gereken bendim..."

O gece istasyonun odunluğunda, sabaha kadar bastırılmış, acı dolu bir ağlama sesi yankılandı.

Yeğeninin ölümünden sonra Li Hua'an da ağır bir hastalığa yakalandı.

Gerçekten bir deri bir kemik kalmış, gözlerinin feri sönmüştü. O eski asil Li beyefendisinden eser kalmamıştı.

Muhafızlar onun öleceğini sandılar; ama Li Hua'an bir şekilde hayata tutundu ve Suzhou'ya kadar yürümeyi başardı.

Artık hiç konuşmuyor, gün boyu ağzını bıçak açmıyordu.

Ancak sessizce pek çok iş yapıyordu. Sürgünlerin yemeği zaten yetmiyordu, herkes bir ekmeği ikiye bölüp yarısını saklıyordu.

O ise yolda karşılaştığı dilencilere kendi payının yarısını veriyordu.

Bazen onunla konuşmaya cesaret edenlere okuma yazma öğretiyor, hatta dilen çocuklara isimler veriyordu.

Muhafızlar ve diğer mahkumlar ona bir alay konusuymuş gibi bakıyorlardı; kendi canını zor kurtarırken başkalarına acımasına anlam veremiyorlardı.

Li Hua'an hiçbir şeyi açıklamadı, sadece inatla yapmaya devam etti.

Akrabalarından biri onun ekmeğini dilencilere sakladığını görünce elinden zorla aldı.

Dayak yedi, yüzündeki kanları nehirde yıkarken bir muhafız onun bu sakin haline dayanamayıp laf attı: "Li Beyefendi, kendin bu haldesin, hâlâ kime iyilik yapmaya çalışıyorsun? Guanzhong kuraklığındaki yolsuzluklar, Lucheng'deki katliamlar... Hepsi sizin

ailenizin eseri değil miydi?"

Suyun sesi şırıl şırıl akarken, Li Hua'an sudaki bulanık yansımasına baktı. Yüzüne dökülen kirli saçları acı dolu ifadesini gizliyordu: "Efendim haklısınız. Li ailesinin günahı binlerce insanın canına mal oldu, bu günah bitmez. Ama kalbimdeki mahcubiyetle, ölmektense o mağdur ettiğimiz insanlar için bir şeyler yapmak, bu borcu ödemek istiyorum."

Muhafız bu sözler karşısında bir an duraksadı, sonra alayla güldü.

Ancak Li Hua'an bu alaylara hiç aldırmadı, işine baktı. Başlarda insanlar onunla eğleniyordu; ama sonra tepkisizliğini görünce onlar da bıraktılar.

Sürgün hayatı zordu. Başkentten ayrıldıktan iki ay sonra ayakkabıları tamamen parçalanınca, bir istasyon görevlisinden hasır pabuç örmeyi öğrendi. Eskiden en kaliteli çizmeleri giyen o ayaklar, şimdi nasır tutmuş halde hasırın sertliğine alışmıştı.

Eskiden fırça tutan o eller, şimdi çatlaklar içindeydi.

Yol boyunca pek çok akrabasına da pabuç ördü.

Ancak o yılın Aralık ayında Suzhou'ya vardıklarında, yola çıkan yüz kişiden sadece birkaçı hayattaydı.

İşte "ölümden beter" denilen sürgün buydu.

Suzhou, kuzeybatının en ucunda, çorak ve dondurucu bir yerdi. Her yer çöle bakıyordu, sadece su olan yerlerde kerpiçten şehirler kurulmuştu.

Şehirde sadece askerler ve sürgünler vardı; yerli halk çok azdı.

Yeni imparator tahta çıkınca Wu'an Markisi başkente dönmüş, sınır boyları ise barbarların saldırılarına açık kalmıştı.

Suzhou sınır şehri saldırıya uğrayınca, kale duvarlarının güçlendirilmesi emredildi. Li Hua'an ve beraberindekiler hemen sur inşaatına gönderildi.

Li Hua'an zayıf bir alimdi, ağır yük taşıyamıyordu. İlk gün fena bir dayak yedi, sırtı kamçı izleriyle doldu; ama ertesi gün yine surlara sürüldü.

O cılız sırtı ağır taşları kaldıramıyordu. Bir keresinde yere düştü ve bir tuğlayı kırdı. Denetçi asker üzerine çullandı, kamçı zehirli bir akrep gibi sırtına indi.

Pek çok kez orada öleceğini sandı; ama içinde en ufak bir isyan yoktu.

Yeğeninin öldüğü o soğuk gece, Li ailesinin planları yüzünden evsiz barksız kalan o insanların ne kadar çaresiz olduğunu anlamıştı.

Dünyadaki acıları bizzat tatmadan anlamak imkansızdı.

Surlarda çalışmanın acısı, bir şehir düştüğünde kılıç darbeleriyle ölmenin yanında hiçbir şeydi.

Ve Li ailesi böyle bir cehennemi bizzat tezgahlamıştı.

Eskiden Li Hua'an orduya denetçi olarak gitmişti. O vahşeti görmüş, kalbi sızlamıştı; ama dedesinin "Wei Yan'ı devirmek halkın iyiliği içindir" sözlerini hatırlayıp gözlerini yummuştu.

Şimdi o taşları kendi taşıyınca, feda ettikleri o askerlerin ve halkın neler çektiğini anlamıştı.

Fan Changyu ve Xie Zheng'in o zamanlar neden o kadar öfkeli olduklarını şimdi anlıyordu.

Biri halkın en altından gelmişti, diğeri çocuk yaşta orduya girmişti. Halkın ve askerin nasıl yaşadığını onlardan iyi kimse bilemezdi.

Li ailesinin planları, ne kadar çok yuvayı kolayca yıkmıştı.

Bunu anladıkça, o günah yükü Li Hua'an'ın omuzlarına daha çok biniyordu.

Gerçeği çok geç anlamıştı.

Burada ölmek günahlarını temizlemezdi; ama onun için en iyi son

olurdu.

Ancak ölmedi.

Kaleyi koruyan küçük bir komutan onun Baş Müderris Li'nin torunu olduğunu duyunca, ona ters ters baksa da sınırda okuma yazma bilen adam azlığı yüzünden onu kayıt işlerine verdi.

O kaba saba komutan, "Bu defterleri düzgün tut," dedi. "Benim emrimdeki asker ya da suçlu, kim bu surlarda barbarlara karşı ölürse, adının hatırlanmaya hakkı vardır!"

Sürgün yolunda o kadar acı çekmiş olan Li Hua'an, artık hiçbir şeyin kendisini etkilemeyeceğini sanıyordu; ama komutanın bu sözüyle boğazı düğümlendi.

Komutanın önünde saygıyla eğildi, gözleri nemliydi: "Bu kul, emrinizi canı pahasına yerine getirecektir."

Bu bir mahcubiyetti.

Lucheng savaşında Li ailesinin planları yüzünden kim bilir kaç tane böyle komutan ve asker can vermişti.

Yongxing ikinci yılının başlarında, Suzhou sınır şehri barbarların saldırısına uğradı. Li Hua'an ilk kez barbarların o buz gibi kılıçlarını ve vahşi yüzlerini gördü. Elleri ayakları boşaldı, surun üzerinde donup kaldı. Ne kaçabildi ne kılıç tutabildi; komutanın bağırmaları bile onu kendine getiremedi.

Kan yağmur gibi yağıyordu. Bir saniye önce canlı olan insan, bir saniye sonra cesede dönüşüyordu.

Henüz bitmemiş olan surlar barbarları durdurmaya yetmedi. O aksi komutan, kerpiç şehrin düşeceğini anlayınca askerlerine yolu kapatmalarını, halkın ise gerideki Suzhou şehrine kaçmasını emretti.

Sonunda Suzhou'dan gelen destek birliği sayesinde barbarlar geri çekildi; ama komutan surda can vermişti. Ona kamçı vuran asker kapının önünde ölmüştü. Tanıdığı tanımadığı pek çok asker, Suzhou desteği gelene kadar canlarını feda etmişlerdi.

Yeğeninin ölümünden sonra Li Hua'an bir kez daha hıçkırıklara boğuldu.

Bu kez kendi kanı için değil, o sadık askerler için ağlıyordu.

Sadece mahcup değildi; geçmişte yaptıkları için hiç bu kadar pişman olmamıştı.

Askerlerin canı pahasına koruduğu bu huzur, nasıl olur da saray içi çekişmeler için bozulabilirdi?

O savaşta bacağından yaralanıp sakat kaldı; ama bir kadının çocuğunu kurtarmayı başardı.

Kadın ölmüştü; ölmeden önce çocuğun babasının orduda olduğunu ve soyadının Cheng olduğunu söylemişti.

Daha sonra Li Hua'an çocuğu koruyarak hayatta kaldı. Orduda babayı aradığında, adamın da surlarda öldüğünü öğrendi.

Çocuk yetim kalmıştı.

Li Hua'an çocuğu evlat edindi ve adını Cheng Lang koydu.

Lang, "mücevher gibi değerli taş" demekti.

Derler ki "Erdemli insan mücevher gibidir." Çocuğun gelecekte gerçek bir beyefendi olmasını umuyordu.

Kuzeydeki hareketlilik artıyordu. O yıl sadece Suzhou değil, Jinzhou ve Yanzhou da saldırı altındaydı.

Sonbaharda Tang Paiyi orduyu yönetmeye geldi, General Fan Changyu da hemen arkasından erzak getirdi.

Fan Changyu'nun adını tekrar duyduğunda, Li Hua'an sanki başka bir hayattan haber alıyor gibi hissetti. Onun Xie Zheng ile evlendiğini duyunca, kalbindeki o hafif sızı yerini huzura bıraktı.

Bu dünyada Wu'an Markisi dışında kimsenin onun dehasına layık olmadığını biliyordu.

O ikisi, doğuştan birbirlerine yazılmışlardı; gerçekten de göklerin birleştirdiği bir çifttiler.

Suzhou'nun o küçük sınır kasabasında, yeni gelen komutana belgeleri düzenlemede ve sur inşasında yardım ediyordu. Bilgili ve tecrübeli olduğu için, mahkum olmasına rağmen komutan onu yazman yaptı ve sakat olduğu için ağır işlerden muaf tuttu.

Ancak Li Hua'an her gün inatla surlara gidiyor, taş taşıyor, ustalara yardım ediyordu.

Ancak bedeni yorgun düştüğünde kalbi biraz huzur buluyor, günahlarını ödediğini hissediyordu.

Yıllar böyle geçti. O sınır kasabasında pek çok komutan eskitti. Hepsi onun yardımını görmüş, giderken onu yanlarında götürmek istemişlerdi; ama Li Hua'an hep reddetti.

"Ben bir günahkârım," diyordu. "Buraya günahlarımı ödemeye geldim."

Sonunda savaş bitti. Kuzeybatıda tek başına direnen o kadın general, barbarları defalarca bozguna uğrattı. Barbarlar onun sancağını görünce kaçar oldular ve sonunda kadın mareşal ilan edildi.

Savaş bitince surlar da tamamlandı. Li Hua'an mütevazı evinde bir derslik açtı; para almadan yerel çocuklara okuma yazma öğretmeye başladı.

O kadın mareşal ve eşi saraydan çekilip kuzeybatıya döndüler ve imparatorluğun bu büyük kapısını birlikte beklemeye başladılar.

Suzhou ile Huizhou arası sadece birkaç yüz li idi; ama Li Hua'an onları bir daha hiç görmedi.

Eski dostlarının yüzüne bakacak yüzü yoktu.

Ancak onlara dair pek çok şey duyuyordu. Kadın mareşal Yongxing altıncı yılında biri kız biri erkek ikiz bebek doğurmuştu. Kızına Xie Congyun, oğluna Meng Xingchuan adını vermişlerdi.

Jinzhou davasında haksız yere ölen o iki ailenin kanı sonsuza dek yaşayacaktı.

Ayrıca pek çok yetim çocuğu evlat edindiklerini duydu. Soyadını bilenler kendi soyadlarını kullanıyor, bilmeyenler ise Xie, Fan veya Meng soyadını alıyordu. Hepsini öz çocukları gibi yetiştiriyorlardı.

...

On altı yılın rüzgarı ve karı göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

Li Hua'an henüz kırkına yeni girmişti; ama ağır hastalıklar içindeydi. Saçları altmışlık bir ihtiyar gibi bembeyazdı.

Günlerce süren kardan sonra ağır bir soğuk algınlığına yakalandı ve yatağa düştü.

Eskiden evlat edindiği çocuk artık yetişkin bir adam olmuştu.

Cheng Lang ona su getirip yüzünü silerken, Li Hua'an huzurlu ve zayıf bir sesle vasiyetini fısıldadı: "Ben gittikten sonra tören yapma. Arka dağa sessizce göm beni."

Cheng Lang'ın gözleri doldu: "Efendim ne diyorsunuz? Sadece küçük bir soğuk algınlığı, ilaç içince geçecek."

Li Hua'an, Cheng Lang'ın kendisine "baba" demesine izin vermemişti. Kendisinin bir günahkâr olduğunu, sadece kefaret için yaşadığını söylemiş ve ona "Hocam" demesini istemişti.

"Kendi vücudumu biliyorum... Öhö öhö..." Cümlesini bitiremeden öksürük krizine girdi. Bir deri bir kemik kalmış haliyle, rüzgarda sönmek üzere olan bir mum gibiydi.

Cheng Lang onun sırtını sıvazladı: "Bu bahar kasabadan pek çok çocuk ders almak için gelecek. Siz iyileşeceksiniz!"

Konuyu değiştirmek için ekledi: "Bugün valilik konağına iki önemli misafir geldi. Biri kadın olmasına rağmen vali ona 'Küçük Marki' diye hitap ediyordu. Huizhou'daki Xie ailesindenlermiş. O hanımefendi sizin yıllardır bedava ders verdiğinizi duyunca sizi ziyaret etmek istediğini söyledi..."

Cheng Lang anlatmaya devam ediyordu; ama Li Hua'an artık duymuyordu.

Yirmi yıldır bu topraklarda sürgündeydi. Eski dostlarını hiç görmemişti; şimdi ömrü biterken onların çocukları gelmişti.

Mahcubiyetinin yanında içinde büyük bir huzur hissetti.

Tam o sırada kapı çalındı.

"Li Hoca evde mi?"

Cheng Lang kapıya baktı: "Ben bakarım."

Kapıyı açtığında valilikten görevliler ve bir grup genç kapıdaydı. Öndeki ikizleri Cheng Lang tanımıştı.

İkiz olmalarına rağmen birbirlerine pek benzemiyorlardı.

Kız olan kırmızı binici kıyafeti içindeydi, gözleri güneş gibi parlıyordu. Erkek olan ise siyahlar içindeydi, ağırbaşlı ve vakurdu.

Cheng Lang böyle asil insanları daha önce hiç görmemişti.

Valinin oğlu hemen atıldı: "Cheng kardeşim, Küçük Markiler hocanın hasta olduğunu duyunca ziyarete geldiler."

Kırmızı kıyafetli kız selam verdi: "Haber vermeden geldik, kusura bakmayın."

Cheng Lang onları içeri buyur etti.

Li Hua'an içeriden sesleri duymuştu. Cheng Lang onları içeri getirdiğinde, o kırmızı kıyafetli kızı görünce uzun süre bakakaldı.

Gerçekten de yıllar önceki o kadın mareşalin kopyasıydı.

Gençler selam verdiler: "Hocamızı rahatsız ettik."

Li Hua'an onlara bakıp gülümsedi. Gözleri yaşardı ve şöyle dedi: "Li ailesinin günahlarını... Bitiremedim..."

Kız onun kim olduğunu biliyor gibiydi: "O felaket sadece sizin

suçunuz değildi efendim. Yirmi yılı aşkın süredir buradasınız. Savaş zamanı surlarda yardım ettiniz, halk için ticaret yolları aradınız, fakir çocuklara okuma yazma öğrettiniz. Sizin bu iyilikleriniz Li ailesinin hatalarını silmez; ama vicdanınızı rahatlatmaya yeter."

Li Hua'an yanındaki siyah kıyafetli gence baktı.

Gencin kaşı gözü de kuzeybatıyı yirmi yıl bekleyen o Wu'an Markisi'ne benziyordu. Genç, Li Hua'an'a hafifçe başıyla selam verdi.

Li Hua'an sanki onlarda eski dostlarını görmüş gibiydi. Gözyaşları akarken yüzünde büyük bir huzur ve kurtuluş gülümsemesi belirdi.

O gece, ömrünü günahlarını ödemeye adamış bu yaşlı adam, yüzünde bir tebessümle hayata gözlerini yumdu.

Vasiyeti üzerine her şey çok sade tutuldu. Yerel halk onun mahcubiyetini ve pişmanlığını biliyordu, bu yüzden büyük törenler yapılmadı. Sadece ondan ders alan öğrenciler, gömüldüğü o arka dağa birer şeftali ve erik fidanı diktiler.

Ertesi yıl baharda, tüm dağ şeftali ve erik çiçekleriyle bembeyaz oldu.

Ek Bölüm: Wei Yan [

Baharın ilk günleriydi ama ayaz hâlâ hüküm sürüyor, buzlar yeni yeni çözülüyordu.

Su gibi durgun ve karanlık gecede, Wei Malikanesi'nin çalışma odasında küçük bir kandil alevi hâlâ titriyordu. Kahya kapıyı çalıp dışarıdan seslendi: "Başvekilim, küçük bey yine karabasanlar görüyor, ağlaması bir türlü dinmiyor..."

Çalışma odasının içi ıssız ve soğuktu. Gül ağacından masanın yanındaki bronz turna şamdanın üzerinde donmuş mum gözyaşları birikmişti. Yarım kalmış mum, odaya solgun ve puslu bir sarı ışık yayıyordu. Masanın arkasında oturan Wei Yan'ın zayıf çene hattı, bu sıcak ışıkta bile yalnızca sert ve katı bir ifade sergiliyordu.

Sanki kitap okuyormuş gibiydi; sesi duyunca başını kaldırdı. Bakışlarını bir anlığına bitmek üzere olan muma dikti, dalıp gitti. Uzun bir sessizliğin ardından soğuk bir sesle, "Aşağıda hizmet edenler ne güne duruyor?" dedi. "Küçücük bir çocuğu bile teskin edemiyorlar mı?"

Kahya tereddütle cevap verdi: "Küçük bey ağlayarak hanımefendiyi istiyor. Hanımefendinin enişte beyin peşinden gittiğini hatırlayınca bu sefer de dayısını sayıklamaya başladı... Naçizane kulunuz, bu yüzden Başvekil Hazretleri'ni rahatsız etmeye cüret etti."

"Dayı" kelimesini duyduğunda Wei Yan'ın yüzünden bir anlık acı ve vahşi bir ifade geçti. Gözlerini yumup uzun süre sakinleşmeye çalıştıktan sonra ayağa kalktı ve çalışma odasının kapısını açtı. Yüzünde artık hiçbir duygu kırıntısı kalmamıştı: "Gidip bakalım."

Ülkenin büyük generali Xie Linshan ve Veliaht Prens Chengde, Jinzhou'da şehit düşmüştü. Generalin eşi olan Wei Hanım, kocasının ölümüne dayanamayarak kısa süre önce "aşkı uğruna canına kıymayı" seçmiş, dört yaşındaki oğlunu ağabeyi Wei Yan'a emanet etmişti.

Xie ailesinin küçük beyi, bakılması için Wei Malikanesi'ne getirilmiş ve Linxuan Köşkü'ne yerleştirilmişti.

Wei Yan bahçeye adım atar atmaz, odadan yükselen çocuk ağlamasını duydu: "Dayı... Dayımı istiyorum..."

Kesik kesik gelen sesi, ağlamaktan kısılmıştı; tıpkı yaralı küçük bir hayvanın iniltisi gibiydi.

Kahya bu sesi duyduğunda gözlerinde hüzün ve merhamet belirdi. Wei Yan'ın yüzü ise hâlâ bir buz kütlesi kadar donuktu. Ay ışığının soğuk parıltısı yüzüne vurduğunda, sanki üzerine bir kat kırağı çökmüş gibi görünüyordu.

Kapıyı itip açtığında, içerideki küçük çocuk onu görür görmez ağlamayı kesti. Büyük bir muhtaçlıkla kollarını ona uzattı: "Dayı..."

Onu avutmaya çalışan dadılar ve hizmetçiler hemen eğilerek selam verdiler: "Başvekilim."

Hepsi başlarını öne eğmişti; küçük beye iyi bakamadıkları için cezalandırılmaktan korkuyor, telaş içinde bekliyorlardı.

Wei Yan, ağlamaktan gözleri şişmiş yeğenine soğuk bir bakış attı. Ağzından çıkan ilk kelimeler sert bir azar oldu: "Koca bir erkeksin, ne diye ağlıyorsun?"

Küçük Xie Zheng, bu katı sesle irkildi. Uzattığı ellerini yavaşça geri çekti, altındaki yorganı çaresizce sıktı. Yaşlarla dolu kara gözlerini, karşısında bir buz dağı gibi duran adama dikti. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, artık sesli ağlamaya cesaret edemiyordu ama gözyaşları irice yanaklarından süzülüp yorganın üzerinde ıslak izler bırakmaya devam ediyordu.

Azar işitmekten korktuğu için hemen başını öne eğdi, tombul kollarını kaldırıp gözlerini silmeye çalıştı.

Babası ölmüştü, annesi onu bırakıp gitmişti; eskiden ona en iyi davranan dayısı ise artık onu sevmiyordu...

Xie Zheng'e bakan dadılardan biri dayanamayıp alçak sesle araya girdi: "Küçük bey kötü bir rüya gördü, karabasanların etkisinde kaldı..."

Wei Yan'ın bakışları bir bıçak gibi kadına döndü. Kadın anında

susup başını öne eğdi, tek kelime etmeye cesaret edemedi.

Wei Yan buz gibi bir sesle emretti: "Linxuan Köşkü'ndeki tüm kadın hizmetçileri gönderin, yerlerine erkek uşaklar gelsin. Kadın elinde yetişen çocuktan büyük adam olmaz."

Odadaki dadılar diz çöküp af dilemeye başladı. Küçük Xie Zheng bir şeylerin ters gittiğini anlayınca korkusunu bir kenara bırakıp Wei Yan'ın cübbesinin ucuna yapıştı. Hıçkırarak, "Dayı... Dadıları kovma, Zheng'er bir daha ağlamayacak..." dedi.

Wei Yan yeğenine tepeden baktı, gözleri buz gibiydi: "Basit bir rüya yüzünden gece boyu ağlayıp sızlanıyorsun. Babanın Kuzey Jue halkı tarafından karnı deşilip şehir surlarına asılmasının kan davasını neyle güdeceksin? Xie ailesinden korkak çıkmaz, benim Wei ailemden de!"

O sivri bakışlar çocuğun üzerine saplandı: "Eğer ömrün boyunca böyle sünepe kalacaksan, babanın bıraktığı askeri başarılar sayesinde saray seni bir kedi köpek gibi besler, sen de hiçbir şeye kafa yormadan yaşayıp gidersin."

Sözünü bitirir bitirmez kapıyı çarpıp çıktı.

Kahya bile bu sözler karşısında kaşlarını çatmadan edemedi. Bir Wei Yan'ın uzaklaşan sırtına, bir de yatağın üzerinde bu ağır sözlerle donup kalmış çocuğa baktı. Derin bir iç çekerek küçük Xie Zheng'e yaklaştı: "Küçük bey, Başvekil'in sözlerini kalbinize almayın... O sadece hanımefendiyi yeni kaybettiği için acı çekiyor. Sizin bir an önce yetişip Jinzhou'yu geri almanızı ve General Xie'nin intikamını almanızı bekliyor."

Dört yaşındaki çocuk başını önüne eğmişti. O narin omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu; sanki taze bir daldan yapılmış bir yay gibi, üzerine binen ağır yükün altında kırılmak üzereydi.

"Dayım... benden nefret ediyor..."

Dişlerini sıktı, sesi hem çocuksu hem de kan ağlar gibi kısıktı: "Eğer o gün dışarıya kurabiyeye yemeye gitmeseydim... Annemin yanından ayrılmasaydım... Annem odasında canına kıymazdı..."

Hıçkırıkları şiddetlendi: "Anneme iyi bakamadım... Dayım benden nefret ediyor..."

Kahyanın bakışları daha da karmaşıklaştı, onu teselli etmeye çalıştı: "Bu hanımefendinin kendi seçimiydi, sizin suçunuz değil. Başvekil de... size kızmıyor."

Küçük Xie Zheng sadece başını salladı, arkasını dönüp yatakta büzüldü. O küçücük sırtı insanın yüreğini sızlatıyordu.

Kahya iç çekerek yorganını örttü ve ağır adımlarla odadan çıktı.

Koridorun sonunda, soğuk rüzgarın altında ellerini arkasında birleştirmiş, tek başına duran bir silüet vardı.

Kahya yanına gidip konuştu: "Küçük bey henüz çok ufak. Bu kadar sert davranmanız sadece canını yakıyor. O günden beri kendini suçluyor, hanımefendiyi koruyamadığını düşünüyor... Sizin de bu yüzden ondan nefret ettiğinize inanıyor..."

Wei Yan, gece rüzgarında hışırdayan bambu gölgelerine bakarak duygusuzca, "Bırak öyle sansın," dedi.

Kahyanın yüzü kederle doldu: "Kendinize neden bu zulmü ediyorsunuz?"

Koridordaki fenerler rüzgarla sallanıyor, yere titrek sarı ışıklar döküyordu. Koyu renkli cübbesi rüzgarla bir yelken gibi şişiyor, Wei Yan'ın yapılı ama zayıf bedenini daha da belirginleştiriyordu. Yavaşça konuştu: "Bu saray, çamurlu ve tekinsiz bir su birikintisidir; gizli akıntılarla doludur. Eğer ileride sadece sefahat içinde yaşayan bir asilzade olacak olsaydı, onu şımartabilirdim. Ama o savaş meydanına gidecek, saray entrikalarına girecek. Onu şimdi törpülemezsem, kendi ellerimle başkalarının kılıcına kurban etmiş olurum."

"Wei Quan, eğer yüreğini katılaştırmazsa, ileride benim oturduğum bu koltuğa oturamaz."

"Ben ona yerimi bıraksam bile, başkaları ona yer açacak mı

sanıyorsun?"

Kahya, efendisinin niyetini biliyordu ama yine de hüzünle sordu: "Küçük beyin sizden hep nefret etmesine izin mi vereceksiniz?"

Wei Yan hafifçe güldü: "Benden nefret etmesi, bana kin beslemesi daha iyi."

Kahya şaşkınlıkla ona baktı.

Wei Yan'ın çok kısık bir sesle şunu söylediğini duydu: "Nasıl olsa bir gün... her şeyi öğrenecek."

Eski imparatorun üzerine yıktığı, ömrü boyunca temizleyemeyeceği o ağır suçları tek tek keşfedecekti.

Kahya, Wei Wan'ın ölümünü hatırlayınca gözleri karardı. Hanımefendi ölene dek Başvekil'e kin duymuş, General Xie ve Veliaht Prens'in ölümünden onu sorumlu tutmuştu...

Gecenin dördüncü nöbetinde sert bir rüzgar çıktı, tam kapanmamış pencere kanatlarını pervazlara çarptı. Yatakta yatan çocuk yine karabasanlara dalmış gibiydi; farkında olmadan yorganı çekiştiriyor, sayıklayarak "Baba, anne..." diye sesleniyordu.

Köşedeki koltukta ne kadar zamandır oturduğu belli olmayan adam ayağa kalktı, pencereye gidip kapattı. Ardından yatağın yanındaki sönük yağ lambasının ışığında, alnından soğuk terler boşalan çocuğa sessizce baktı.

Cebinden bir mendil çıkarıp çocuğun terini silmek için uzandı ama çocuk kısa bir çığlıkla aniden yatakta dikildi, nefes nefese kalmıştı.

Wei Yan mendili tutan elini hemen arkasına sakladı. Yatağın başında durarak, sırılsıklam olmuş yeğenine o her zamanki buz gibi bakışıyla bakmaya devam etti.

Küçük çocuk ona baktı, ağzını açıp seslenmek istedi ama dayısının yüzündeki ifadeyi görünce sustu.

Bakışlarında artık eski muhtaçlık yoktu; onun yerine belirsiz bir tetikçilik ve korku dolu bir saygı vardı.

Tıpkı sürüsünden kovulmuş küçük bir yırtıcı gibi.

Wei Yan sert bir sesle konuştu: "Sana bir dövüş ustası buldum. Yarın Jingwu Akademisi'ne gidip antrenmanlara başlayacaksın."

Odadan çıktığında, kapıda bekleyen muhafızı pelerinini omuzlarına bıraktı ve alçak sesle sordu: "Başvekilim, gece boyu küçük beyin başında beklediniz, hiç uyumadınız. Biraz dinlenmek ister misiniz?"

Wei Yan gökyüzüne baktı: "Resmi kıyafetlerimi hazırlayın, saraya gitme vakti geldi."

Bahçe kapısına vardığında, suikastçı birliğinin lideri Wei Sheng aceleyle haber getirdi: "Başvekilim, gece malikaneye sızmaya çalışan birkaç çapulcu yakaladık. Hepsi Xie ailesinin eski adamları. Onları da zindana mı atalım?"

Wei Yan'ın gözlerinde sert bir ışık çaktı: "Xie ailesinin adamlarını Wan'er çoktan Huizhou'ya göndermemiş miydi?"

Wei Sheng yumruğunu avucuna vurarak selam verdi: "Xie ailesinin yan kollarından birileriymiş. Nereden haber aldılar bilinmez, yakalanınca Başvekil'e küfürler yağdırdılar. Küçük beyin bir katili babası bellemesine izin vermeyeceklerini söylediler..."

Wei Yan'ın pelerinini düzeltme hareketi bir an duraksadı, yüzü daha da karardı: "Onlara bilgiyi kimin sızdırdığını öğrenene kadar sorgulayın. Konuştuktan sonra hiçbirini sağ bırakmayın."

Wei Sheng bir an şaşırdı. Daha önce yakalananları hep zindana attıran efendisinin neden aniden ölüm emri verdiğini anlamamıştı.

O adamların küçük beye yaklaşmaya çalıştığını düşündü. Hanımefendi de gerçeği onlardan öğrenmiş, üzerine bir de Jia ailesinin casusları küçük beyi gölete itip sanki Başvekil onu öldürmek istiyormuş süsü verince, oğlunu ve Xie ailesinin masum adamlarını korumak için intihar mektubu bırakıp kendini asmıştı.

Wei Sheng, efendisinin içindeki nefreti bir anlığına anladı.

Efendisi, arkadan iş çeviren Sui ve Jia ailelerinden nefret ediyordu ama o "gerçekleri" hanımefendinin yüzüne çarparak onu ölüme sürükleyen Xie adamlarından da nefret ediyordu.

Hanımefendi gitmişti; efendisi o adamların küçük beye yaklaşmasına asla izin vermezdi.

Xie ailesinin asıl sadık adamları, hanımefendi ölmeden önce Huizhou'daki eski malikaneye gönderilmişti. Hanımefendi bunu Xie ailesinin kalan gücünü korumak ve küçük beyin gelecekteki yolunu hazırlamak için yapmıştı. Şimdi kapıya dayanan bu yan kollar, doğrudan efendisinin gazabına çarpmıştı.

Wei Sheng emri alıp çekildikten sonra Wei Yan büyük adımlarla kapıya yürüdü. Kahya onu uğurlamaya geldiğinde, Wei Yan resmi tahtırevanına binerken aniden bir emir daha verdi: "Muxi Bahçesi'ndeki o çocuğu Linxuan Köşkü'ne taşıyın."

Kahya onaylayarak gülümsedi. Wei Yan'ın niyetini anlamıştı: "Küçük Xuan Bey hareketli bir çocuktur. Küçük bey ana babasını yeni kaybetti, yanında bir oyun arkadaşı olursa belki neşesi yerine gelir, her gece karabasan görmez."

Wei Yan cevap vermedi, perdeyi indirdi. Suikastçı kökenli taşıyıcılar tahtırevanı kaldırıp griye çalan şafak vaktinde sessiz sokaklara doğru dengeli adımlarla ilerlediler.

Tahtırevanın iki yanında, bellerinde uzun kılıçlar taşıyan on kadar muhafız yürüyordu. Hepsi suikastçılar arasından seçilmiş, nefesleri uzun, adımları sağlam ustalardı.

Genç imparator tahta çıkmıştı, Wei Yan ise "hükümdarı kullanarak derebeylerine hükmediyordu." Jinzhou'nun güneyinde savaş kızışmıştı. Sui ailesi Kuzey Jue halkına karşı dirense de, bunu fırsat bilip saraydan sürekli para ve erzak talep ediyordu. Başkentte ise Jia ailesi gibi pusuda bekleyen zehirli yılanlar, Wei Yan'ın bir hatasını kollayıp gücü elinden almak için can atıyordu.

Wei Yan Başvekil olup ülkeyi yönetmeye başladığından beri ondan

fazla suikast girişimi atlatmıştı.

Herkes onun bir açığını, bir zayıf noktasını arıyordu. Tek bir yanlış adımı, hem Wei hem de Xie ailesinin sonu demekti.

Tahtırevan Tongque Caddesi'ne vardığında, rüzgarla birlikte zehirli oklar yağmaya başladı.

İki yandaki yüksek binalardan onlarca siyah gölge atladı, ellerindeki bıçaklar fener ışığında soğuk parıltılar saçıyordu. Muhafızlar kılıçlarını çekip aşılmaz bir ağ ördüler, tüm okları savuşturup saldırganlarla çarpışmaya başladılar.

Sıçrayan kanlar, Tongque Caddesi'nin kırağı tutmuş taşlarını kızıla boyadı.

Bir saldırgan, muhafızların meşguliyetinden faydalanıp tahtırevana hamle yaptı. Güçlü kılıç darbesi kumaş perdeyi yırttı ama bıçak bir santim bile ileri gidemedi.

Saldırganın alnındaki damarlar zorlanmaktan şişmişti. Tahtırevanın içinden bıçağın ucunu tek eliyle tutan kişi, bileğini hafifçe çevirdi. Saldırgan havada takla atarak savruldu, kılıcı baskıya dayanamayıp "çın" sesiyle kırıldı. Adam yere düştüğü an, tahtırevandan fırlatılan kırık kılıç parçası göğsüne saplanıp canını aldı.

Dışarıdaki muhafızlar da son saldırganı hak etmişti. Sıçrayan kanlar perdenin yarısını boyamıştı.

Wei Yan perdeyi açıp dışarı çıktı. İşlemeli çizmeleri yapışkan, koyu kırmızı kanın içine bastı. Güneş doğudan yükseliyor, etrafa yayılan kızıllık yerdeki kan rengiyle yarışarak gri bulutların arasından sıyrılıyordu. Uzaktaki saray binaları altın bir ışıkla yıkanmaya başlamıştı.

Wei Yan o görkemli ışığa karşı durduğunda, yakışıklı yüzünde sadece soğuk ve karanlık bir ifade vardı.

Sabahın kanlı ışığında adımlarını attı, o heybetli saraya doğru yürüdü.

Bu yürüyüş tam on sekiz yıl sürdü.

Eski intikamlarını tek tek aldı.

Vatanı korudu, hainleri temizledi ve bu dünyadaki en keskin kılıcı dövdü; öyle bir kılıçtı ki kendisi bile kıramazdı. Artık bu dünyada o kılıcı yerinden oynatacak kimse kalmamıştı.

Şimdi eski dostlarıyla buluşmaya giderken vicdanı rahattı.

Gideceği yer cennet bahçeleri mi yoksa cehennemin dibi mi olurdu, umurunda değildi.

Bu hayatın günahını, sevabını, onurunu veya utancını; gelecek nesiller yargılasın, eleştirsin ya da ona acısın. Toz toprağa karıştığında, kemiklerin söyleyecek sözü kalmadığında, bunların ne önemi vardı?

Ek Bölüm: Kız Kardeş

Kar fırtınası pamuk yığınları gibi yağıyor, rüzgârın uğultusu adeta hayalet çığlıklarını andırıyordu.

Wei Yan, kuru saman yığınının üzerinde gözleri kapalı yatarken içinden güldü; insan yaşlanınca gerçekten de geçmişe saplanıp kalıyordu. Zindanın dışından gelen bu rüzgâr sesi, bir an için ona kuzey sınırındaki Seibei'deymiş gibi bir illüzyon yaşatmıştı.

İhtiyar babası tarafından zorla Qi ailesinin askeri kampına bağlandığı, Xie Linshan ile birlikte kuzey sınırında nöbet tuttuğu o günler... Üzerinden kaç yıl geçmişti?

Yine de o zamanlar her şey ne kadar da güzeldi.

General Qi hayattaydı, Rongyin henüz saraya girmemişti, Linshan ve Veliaht Prens ise Jinzhou'da can vermemişti...

Hayatının en mutlu anları, hep o günlere aitti.

Göz kapakları ağırlaştı; Wei Yan, rüzgârın ve karın o hırçın uğultusu eşliğinde kendini uykunun kollarına bıraktı.

Yarı baygın bir haldeyken birinin yaklaştığını, insanın derisini yüzecekmiş gibi esen dondurucu soğuğa karşı üzerine bir şey örttüğünü hissetti.

Wei Yan içinden, "Zindan gardiyanı mı acaba?" diye geçirdi.

Ancak kendisi gibi bir suçluya gardiyanların durduk yere kıyafet veya battaniye vermesi imkânsızdı. Acaba Başmüderris Tao veya Xie Zheng'in bir talimatı mı olmuştu?

Zihni bu düşüncelerle bulanıkken, üzerine bir şeyler örten kişi oradan ayrılmadı. Aksine, tereddütle elini uzattı, sanki ona dokunmak istiyor gibiydi. Wei Yan, burnuna hafifçe çalınan orkide ve kamelya karışımı o tanıdık kokuyu aldı.

Yıllarca bıçak sırtında yaşamanın getirdiği tetikte olma dürtüsüyle,

içgüdüsel olarak elini kaldırıp o yabancı eli havada yakaladı ve keskin bakışlarını aniden açtı.

Karşısında gördüğü kişi, ancak gece yarıları rüyalarında görebileceği biriydi.

Genç kadın, üzerinde bin yapraklı nilüfer nakışlı, inci beyazı bir kışlık entariyle duruyordu. Omuzları zarif, beli incecikti; çehresi ise usta işi bir manzara tablosunu andırıyordu. Eli hâlâ Wei Yan'ın avucunda hapsolmuştu. Beyaz tenli yüzünde hem bir şaşkınlık hem de yakalanmış olmanın verdiği bir utanç vardı. Alt dudağını hafifçe ısırarak, "Üçüncü Ağabey'in burada uyuduğunu görünce, üzerine bir pelerin getireyim dedim..." diye fısıldadı.

Wei Yan'ın küçük yaşta ölen bir ağabeyi ve bir de gayrimeşru büyük ağabeyi vardı; ailede üçüncü sıradaydı.

Wei ve Qi aileleri çok yakın olduğu için, Qi Rongyin çocukluğundan beri ona "Üçüncü Ağabey" diye hitap ederdi.

Wei Yan, karşısındaki kadına uzun süre tepkisizce baktıktan sonra nihayet sesini bulabildi: "Yıllardır rüyalarıma girmiyordun. Bu gece vaktimin dolduğunu anladın da beni uğurlamaya mı geldin?"

Qi Rongyin kaşlarını çattı, utancını bir kenara bırakıp Wei Yan'ın tuttuğu elini hafifçe zorlayarak kurtardı. Ilık ve narin avucunu adamın alnına koyup mırıldandı: "Üçüncü Ağabey, ne biçim konuşuyorsun böyle? Yoksa soğuktan ateşin mi çıktı da sayıklıyorsun?"

Elinin değdiği ten gerçekten de cayır cayır yanıyordu. Qi Rongyin'in yüzü aniden değişti ve surların köşesinde bekleyen hizmetçisine seslendi: "Lanyue, çabuk askeri hekimi çağır! Üçüncü Ağabey şifayı kapmış!"

Wei Yan gözlerini yukarı kaldırdığında yıldızlı gökyüzünü ve burçların üzerindeki mangal ateşinin ışığında dalgalanan, üzerinde net bir şekilde "Qi" yazan sancağı gördü. Ancak o zaman surların dibine yaslanmış halde uyuyakaldığını fark etti. Etrafında silahlarına sarılmış halde uyuklayan pek çok asker vardı; yüzlerindeki ve üstlerindeki kan izleri henüz kurumamıştı. Belli ki

az önce çetin bir savaştan çıkmışlardı.

Bu rüyanın fazla gerçekçi olduğunu düşündü; tıpkı o yıllarda kuzey topraklarında yaşadıklarının aynısıydı.

Qi Rongyin tam ayağa kalkacakken, Wei Yan tekrar eline yapıştı.

Genç kadın, uyandığından beri tuhaf davranan bu adama anlam veremeyerek baktı: "Üçüncü Ağabey?"

Wei Yan yavaşça konuştu: "Gitme... Bırak seni biraz daha göreyim. On sekiz yıl oldu... Rüyalarıma her gelişinde benimle tek kelime etmeden çekip gittin."

"Üçüncü Ağabey, neyden bahsediyorsun? Ne on sekiz yılı?" Qi Rongyin'in gözlerindeki şaşkınlık artsa da onu teskin etmeye çalıştı: "Gitmiyorum. Sadece su getireceğim, yüzünü silelim."

Yüksek ateş yüzünden Wei Yan'ın zihni gerçekten de zonkluyordu. Diğer elini kaldırıp şakaklarına bastırdı.

Bunu gören Qi Rongyin, elini nazikçe kurtarıp su getirmek için surlardan aşağı indi.

Wei Yan, sanki bir an gözünü ayırsa kadın yok olacakmış gibi bakışlarıyla onu takip etti. O sırada yanında, yüzü kan ve ter içinde uyuklayan bir general gözlerini açıp güldü: "Komutan Wei, galiba yakında hayırlı bir iş var, ha?"

Wei Yan, Qi kampındayken "Orta Muhafız Komutanı" olarak görev yaptığını ve silah arkadaşlarının ona hep "Komutan Wei" dediğini hatırladı.

Karşısındaki adamın yüzü çok tanıdıktı. Gözlerini kısıp bir süre baktıktan sonra, onun ileride Shaanxi Valisi olacak kişi olduğunu seçebildi. Qi kampındayken gerçekten de yakın bir dostlukları vardı.

Ancak daha sonra yolları ayrılmıştı.

Ne tuhaftı; Qi Rongyin'i görmesi neyse de, neden bu adamı da rüyasında görüyordu?

Wei Yan, bu geceki rüyanın öncekilerden farklı olduğunu sezmeye başlıyordu.

Surlara tutunarak doğrulmaya çalışırken elinde keskin bir acı hissetti. Aşağı baktığında, avucunun kanlı bir sargıyla sarılı olduğunu gördü.

Az önce gözlerini açtığında tüm dikkati Rongyin'de olduğu için bu acıyı fark etmemişti. Şimdi avucunu sıktığında, iğne batması gibi ince ve yoğun bir sızı tekrar yayıldı. Wei Yan sonunda bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Bir rüyadaki acı, bu kadar gerçek olabilir miydi?

Qi Rongyin, elinde bir su tasıyla askeri hekimi surlara doğru yönlendirirken yumuşak bir sesle konuştu: "Wei Ağabey'in ateşi çok yüksek. Şu an babam ve ağabeylerim düşmanı kovalamaya gitti, henüz dönmediler. Onun da yatağa düşmesine izin veremeyiz, lütfen bir bakın."

Wei Yan bunu duyunca kaşlarını çattı. General Qi ve oğulları düşmanı kovalamaya mı gitmişti?

Hafızasında, General Qi'nin yanlış bir istihbarat aldığı ve baba-oğul hep birlikte düşman peşine düştükleri tek bir an vardı. Ve işte o takipte, Qi ailesinin tüm erkekleri savaş meydanında can vermişti.

Hekim, Wei Yan'ın nabzını ölçerken o hâlâ karmakarışık düşünceler içindeydi.

Hekim muayeneyi bitirip yanındaki çantadan bir gümüş iğne çıkardı: "Şehirde ateş düşürücü ilaçlar tükendi. Komutanın ateşi düşmüyor, tek çare parmak ucundan kan akıtarak onu biraz rahatlatmak."

Gümüş iğne parmak ucuna battığında, acı daha da netleşti.

Bu bir rüya olamayacak kadar gerçekti!

Wei Yan'ın zihninde bir ihtimal belirdi; sanki keskin bir kılıç, ruhundaki o bulanık sis perdesini yarıp geçmişti. İçini tarif edilemez bir sevinç kapladı.

Hekim iğneyi çıkarırken, parmağındaki sızıyı umursamadan Qi Rongyin'in elini sıkıca kavradı. Her zaman soğuk ve vakur olan gözlerinde yaşlar belirdi: "Rongyin... Rongyin... Gerçekten sensin..."

Öyle güçlü sıkıyordu ki, genç kadının el kemikleri sızladı.

Genç kadın kaşlarını hafifçe çattı: "Tabii ki benim, Üçüncü Ağabey, sana ne oldu böyle? Surlarda azıcık kestirdin, uyanınca hep sayıklamaya başladın..."

Qi ailesi sınır muhafızlığında köklü bir aileydi. Kuzey kabileleri Beidi saldırıya geçtiğinde, Qi Rongyin de yanına aile hekimlerini alarak yaralı askerlere bakmak için surlara gelmişti.

Wei Yan, hem perişan hem de büyük bir sevinçle kahkaha attı.

Qi Rongyin ve surdaki askerler birbirlerine bakakaldılar.

Ancak Wei Yan hızla toparlanıp surlara tutunarak ayağa kalktı ve Rongyin'e döndü: "Sana şu an her şeyi açıklayamam ama hemen bana üç bin seçkin asker hazırla, şehirden çıkmam lazım!"

Eğer gerçekten yeniden doğduysa, bu savaş, General Qi ve oğullarının kaçan Beidi prensini canlı yakalamak isterken çölde pusuya düşüp öldükleri o savaştı!

Qi Rongyin, babası ve ağabeyleriyle sınır boylarında yetiştiği için askeri konularda çok keskindi. Hemen bir terslik olduğunu anladı: "Babam ve ağabeylerim tehlikede mi?"

Wei Yan, zihnindeki anıların ağırlığıyla zonklayan şakaklarını ovarken sorusuna soruyla karşılık verdi: "Şehirden çıkalı ne kadar oldu?"

Qi Rongyin, "Bir saati geçti," dedi.

Wei Yan'ın yüzü asıldı. Bu gidişle Qi ailesinin ölüm kaderini değiştirip değiştiremeyeceğini bilmiyordu ama madem Tanrı ona bir şans daha vermişti, var gücüyle savaşacaktı. Sert bir sesle emretti: "Askerleri toplayın, atları hazırlayın!"

Qi Rongyin'in kalbi hızla çarpmaya başladı. İçinden bir ses, bir

şeylerin çok yanlış gittiğini söylüyordu.

Savaş meydanında bazen on beş dakikalık bir öncelik, zaferle ölüm arasındaki farkı belirlerdi.

Babası ve ağabeylerinin canı söz konusu olduğu için daha fazla soru sormadı, hemen kalede kalan komutanlara savaşabilecek durumdaki herkesi toplamalarını emretti.

Ancak şehirdeki askerler zaten çetin bir savaştan çıkmıştı. Asıl seçkin birlikler General Qi ile gitmişti. Geriye kalan yaralıları da sayınca ancak üç bin kişi toplanabilmişti ve çoğu bitkin haldeydi.

Bu kadar uzun bir mesafeyi hızla katetmek, Qi ailesine yetişseler bile o vahşi Beidi barbarlarına karşı yem olmaktan başka ne işe yarayacaktı?

Fakat Wei Yan, bir önceki hayatından hatırlıyordu; Xie Linshan bu sıralarda Yanzhou'nun kuşatıldığı haberini almış ve Huizhou'daki Xie ailesinin demir süvarileriyle yola çıkmış olmalıydı.

Önceki hayatında Wei Yan bu ateşli hastalık yüzünden yatağa düşmüştü. Xie Linshan destek kuvvetlerle geldiğinde, Yanzhou savaşının kazanıldığını ve General Qi'nin düşman peşine düştüğünü öğrenmişti. General geri dönmeyince aramaya çıkmışlar, ordunun izlerini takip ederken büyük bir tur atmışlar ve ancak Mawang Yamacı'nda kanlı "Qi" sancağını ve her yere yayılmış cesetleri bulmuşlardı.

Beidi ordusunun pusu kurduğu yer Mawang Yamacı'ydı. Eğer şimdi tam hızla yola çıkarsa, ordunun izlerini takip ederek vakit kaybetmek yerine doğrudan oraya gidebilirdi. Birazcık daha zaman kazanabilirse ve Xie Linshan'ın ordusunu bulmaları için haberciler gönderirse, Xie süvarileri yetiştiğinde Beidi ordusunun bu planı boşa çıkardı.

Wei Yan şehirden çıkarken en güvendiği adamını yanına çağırdı ve ona Huizhou'dan Yanzhou'ya gelen ana yola son sürat gitmesini, Xie Linshan'ı bulduğunda onu doğrudan Mawang Yamacı'na yönlendirmesini emretti.

Adamı emri alınca şaşkınlıkla sordu: "Efendim, General Xie'nin destek kuvvetle geleceğini nereden biliyorsunuz?"

Wei Yan'ın attığı keskin ve sert bakış karşısında adamın sırtı ürperdi, daha fazla soru sormaya cesaret edemeyip selam verdi: "Emredersiniz, hemen yola çıkıyorum!"

Bunu dedikten sonra atını mahmuzlayıp Huizhou yoluna doğru dörtnala kalktı.

Wei Yan atının dizginlerini tutarken bir an duraksadı. Evet, Jinzhou katliamından önce yanındaki insanlar ona böyle pervasızca soru sorabiliyordu.

Sonradan, yanındaki herkes ölmüştü. Yeni seçilenler ise onun huzurunda tek bir kelime bile etmeye cesaret edemezlerdi.

Geçmişi düşündükçe içi sızladı, zihnini toparladı. Tam orduya hareket emri verecekken, kale kapısından gelen telaşlı bir ses duydu: "Üçüncü Ağabey!"

Wei Yan atını durdurup arkasına baktığında, Qi Rongyin'in üzerinde beyaz kürklü bir pelerinle karların ve çamurun içinde ona doğru koştuğunu gördü.

Hızlı koştuğu için yanakları rüzgârdan kızarmıştı.

Wei Yan dizginleri çekip atını Rongyin'e doğru sürdü. Atı, kadının beş adım uzağında durdurduğunda hayvan şaha kalktı, toynaklarından karlar savruldu.

Qi Rongyin, üzerinde işlemeli bir kordon olan bir muskayı ona uzattı: "Üçüncü Ağabey, bu muskayı yanına al, mutlaka sağ salim dön!"

Wei Yan'ın neden aniden orduyu toplayıp çıktığını bilmiyordu ama bu gidişin çok tehlikeli olduğunu hissedebiliyordu.

Wei Yan eğilip muskayı alırken, Rongyin'in soğuktan kızarmış elini de sıkıca kavradı. Yüzünde hâlâ bir önceki savaştan kalma kan izleri vardı. Rongyin'in anlam veremediği; derin, acı ve keder dolu bir bakışla ona baktı: "Rongyin, bu savaş bittiğinde evlenelim mi?"

Henüz on altı yaşındaki genç kız olduğu yerde donakaldı. Bir süre sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi: "Olur ya."

Rüzgârdan kızaran yanakları, utancını gizlemeye yetmişti.

Wei Yan kadının elini bir kez daha sıkıp muskayı aldı, atını döndürüp var gücüyle haykırdı: "Mawang Yamacı'na, tam sürat ileri!"

Hizmetçisi Lanyue, şemsiyesini açıp Rongyin'in üzerine yağan karı engellemeye çalışırken, "Hanımım, içeri girelim artık," dedi.

Qi Rongyin elini kalbinin üzerine koydu, Wei Yan'ın üç bin kişilik birliğiyle uzaklaşan gölgesine bakarken kaşları endişeyle çatıldı: "Lanyue, nedendir bilmem, Üçüncü Ağabey orduyu toplayıp çıktığından beri içimde bir huzursuzluk var. Uyandığından beri çok tuhaftı, kesin benden bir şeyler saklıyor..."

Ordu Mawang Yamacı yakınlarına vardığında, her yer cesetlerle doluydu.

Yanındaki askerler, çetin bir savaştan geri kalan bu feci manzarayı görünce donup kaldılar.

Düşman peşindeki orduları pusuya mı düşmüştü?

Wei Yan bu manzarayı görünce kanının çekildiğini hissetti. Ancak on yılı aşkın süredir yüksek mevkilerde bulunmanın verdiği vakur tavrıyla duygularını belli etmedi, sadece sert bir sesle emretti: "Sancağı arayın, nerede bakın!"

Askerler hemen cesetlerin arasında sancağı aramaya koyuldular.

Bir süre sonra geri dönüp rapor verdiler: "Komutanım, Qi ailesinin sancağı burada değil! General Qi ve diğerlerini de bulamadık!"

Wei Yan'ın kalbindeki koca taş biraz olsun hafifledi. Sancak burada değilse, General Qi ve oğulları da burada değil demekti; bu da hâlâ hayatta olma ihtimallerini gösteriyordu.

Muhtemelen kuşatmayı yarıp çıkmışlar ama Beidi ordusu peşlerini bırakmamıştı.

"Tüm gözcüler çıksın! Savaş alanının etrafındaki at izlerini takip edin!" diye gürledi.

Gözcüler atlarını dört bir yana sürdüler.

Kısa süre sonra biri nefes nefese geri döndü: "Komutanım, dağın diğer tarafında karışık at izleri var!"

Wei Yan atını mahmuzladı, sert yüzü öfkeden gerilmişti: "Takip edin!"

Düz bir yamacı aştıklarında, dağın öte yanından gelen savaş çığlıklarını duymaya başladılar.

Ordu sırtı hızla aştı. Wei Yan tepenin üzerinde durduğunda, aşağıda Beidi ordusunun daralan çemberi içinde canla başla direnen Qi ordusunu gördü.

Şehirden çıkan on bin kişilik ordudan geriye sadece birkaç yüz kişi kalmış gibi görünüyordu.

"Qi" sancağı en merkezde, hâlâ dimdik ayaktaydı. Ancak Beidi süvarileri onların etrafında bir "Taiji" düzeninde dönüyor, atlarının hızıyla en dıştaki askerleri birer birer biçiyorlardı.

Qi ordusu bitap düşmüştü, kurtuluş ümidi kalmadığı için karşı koyacak güçleri de tükenmişti; adeta kurbanlık koyun gibi bekliyorlardı.

Yanındaki komutan sabırsızlıkla Wei Yan'a döndü: "Komutanım, çabuk gidip Generali kurtaralım!"

Wei Yan dişlerini sıktı, aşağıda daralan çemberi izlerken emretti: "Düzeni değiştirin! Bu üç bin askeri önümüzdeki tüm yamaca yayın. Arkadaki çalılıklara da askeri sancaklar dikin ve tüm savaş davullarını çıkarın."

Getirdiği üç bin kişi yorgun askerlerdi; öylece aşağı dalarlarsa sadece ölüme giderlerdi.

Ancak büyük bir gürültü koparıp Beidi askerlerini korkuturlarsa, bir şansları olabilirdi.

Komutan hemen hazırlıklara başladı.

Savaş davulları kurulduğunda Wei Yan tekrar emretti: "Boruları çalın."

Bellerinde bakır borular asılı olan askerler derin bir nefes alıp üflediler: "Vuuu— Vuuu—"

Uzun ve gür boru sesi aşağıdaki savaş meydanına yayıldı.

Şanslarına, bu vadi huni şeklindeydi; rüzgârın da etkisiyle ses yankılanarak her yerden geliyormuş gibi duyuldu.

Çemberi daraltmaya çalışan Beidi ordusu duraksadı, başlarını çevirip tepeye baktılar.

"Davulları çalın!"

Wei Yan'ın emriyle, devasa davulların başındaki askerler tokmakları indirdiler.

"Güm—"

"Güm güm—"

Davul sesleri gök gürültüsü gibi yeri göğü inletti.

Aşağıdaki Beidi saflarında bir dalgalanma oldu. İlk bakışta tüm yamaç destek kuvvetlerle dolu görünüyordu, arkadaki çalılıklardan da sayısız sancak yükseliyordu. Ne kadar kalabalık olduklarını kestiremeyen Beidi askerleri sarsıldı.

Gerekli gözdağı verilmişti, gerisi ölümüne savaşa kalmıştı.

Wei Yan atını mahmuzlayıp en önde aşağı doğru atıldı. Elindeki ağır kılıcıyla rüzgârı yararken haykırdı: "Saldırın!"

Arkasındaki üç bin asker, Mawang Yamacı'ndan aşağı bir sel gibi boşaldı.

Üç bin kişinin hücumu aslında yeri göğü sarsacak kadar büyük değildi ama gök gürültüsü gibi çalan davulların gölgesinde, pek çok Beidi askerinin ödünü koparmaya yetti.

Bu avantajla Wei Yan, Beidi kuşatmasını kısa sürede yarmayı başardı.

Ancak üç bin yorgun askerin gücü sınırlıydı.

Blöf yaparak Beidi ordusunu hazırlıksız yakalamışlardı ama Beidi komutanları gelenlerin aslında o kadar da kalabalık olmadığını anlayınca hemen düzen aldılar. Dağılan safları geri çekip sağ ve sol kanatlarla bu yeni gelen birliği de kuşatıp yok etmeye çalıştılar.

Yanındaki komutan Beidi ordusunun niyetini anlayınca savaşın ortasında bağırdı: "Komutanım, bu barbarlar bizi de içeri hapsedecek!"

Uzaktan, Beidi çemberinde mahsur kalan Qi askerlerinden biri haykırdı: "Komutan Wei! Generalin emridir, destek birliğini alıp hemen geri çekilin!"

Wei Yan, yoluna çıkan bir Beidi subayını kılıcıyla biçerken gözleri kan çanağına dönmüştü, durmadan ileri atılıyordu.

Komutanı dişlerini sıkarak tekrar bağırdı: "Komutan Wei, çekilelim! İnat etmeyin! Bu yiğitlerin canını koruyalım ki ileride Beidi'den bunun hesabını sorabilelim. Barbarlar yolu tamamen kapattığında hepimiz burada can vereceğiz!"

Wei Yan artık kendini kaybetmişti, komutana dönüp kükredi: "Destek kuvvet geliyor! On beş dakika daha dayanın!"

Komutan, Wei ve Qi ailelerinin yakınlığını bildiği için Wei Yan'ın sadece General Qi'yi kurtarmak için yalan söylediğini sandı, tam küfredecekken...

Atlarının altındaki toprak titremeye başladı. Dağdaki taşlar yerinden oynadı; bu sefer gerçekten yer gök sarsılıyordu.

Gür davul seslerinin arasından arkadan devasa bir haykırış yükseldi: "Saldırın!"

Sadece o ses bile insanın kulak zarını patlatacak kadar güçlüydü.

Komutan dehşetle arkasına baktığında, simsiyah zırhlı devasa bir süvari birliğinin, Mawang Yamacı'ndan aşağı bir sel gibi aktığını gördü.

Gökyüzüyle yerin birleştiği noktada, rüzgârda dalgalanan "Xie" sancağı bu siyah sel ile birlikte yaklaşıyordu.

En önde, gümüş eyerli beyaz bir atın üzerindeki o genç general, bir tanrı kadar heybetli, bir azrail kadar ürkütücüydü. Arkasındaki kan kırmızısı pelerini dondurucu rüzgârda savrulurken insanın ruhunu titretiyordu.

Aşağıda kuşatmayı daraltmaya çalışan Beidi askerleri, arkalarından gelen bu kükremeyi duyup manzarayı görünce korkudan titrediler. Daha savunma düzeni bile alamadan, bir mızrak ucu gibi saplanan Xie süvarileri tarafından paramparça edildiler.

Düşman hattının ortasında bitkin düşmüş olan Qi askerleri "Xie" sancağını görünce sevinçten ağlayacak duruma geldiler: "Xie süvarileri! General Xie desteğe geldi!"

Biri var gücüyle haykırdı. Kılıç sallamaktan uyuşmuş kollarına rağmen herkes tekrar silahlara sarıldı ve destek birliğine doğru yavaşça ilerlemeye başladılar.

Wei Yan, Xie sancağını görünce kalbindeki o ağır yükün nihayet kalktığını hissetti. Yüksek ateş ve üst üste gelen savaşlar yüzünden vücudu bitap düşmüştü, her şey bulanıklaşmaya başladı.

Komutan şaşkınlıkla sordu: "Komutanım, General Xie'nin arkadan geleceğini nereden biliyordunuz?"

Wei Yan cevap vermedi, kılıcını savurarak Qi ordusunun olduğu tarafa doğru yol açmaya devam etti.

İki ordu birleştiğinde, korumaların merkezindeki General Qi'yi gördü. General elini karnına bastırmıştı, elinin üzeri tamamen kan içindeydi.

Ağır yaralı olduğu belliydi.

Wei Yan'ın yüreği ağzına geldi, atını yanına sürüp seslendi: "Generalim!"

General Qi'nin saçı sakalı ağarmıştı, heybetli ve vakur bir yüzü vardı ama şu an dudakları bembeyazdı; büyük oğlunun desteğiyle ancak ayakta durabiliyordu.

Gelenin Wei Yan olduğunu görünce yüzü biraz yumuşadı: "Sen ve Linshan geldiniz demek."

Wei Yan atından atladı. Generalin karnından akan kanı görünce artık metanetini koruyamadı, gözleri doldu: "Siz... Nasıl bu hale geldiniz?"

General Qi onun için hem bir hoca hem de bir baba gibiydi.

Önceki hayatında, Wei Yan'ın tek bir sözü yüzünden zaten Qi ailesinden çekinen imparatorun katletme hırsı tetiklenmişti. Veliaht Prens'in kanatlarını kırmak için önce Qi ailesini hedef almıştı. Beidi ordusu tekrar Jinzhou'ya saldırdığında, orduyu elinden aldığı Qi ailesi yerine mecbur kalıp Xie Linshan'a yetki vermişti. Ancak o zaman General Qi ve oğullarının ölümünün bizzat imparatorun parmağı olduğunu öğrenebilmişlerdi.

Yeniden doğmuş olsa da, Generali kurtaramayacak mıydı?

Generalin büyük oğlu Qi Xianhui, babasını tutarken gözleri kan çanağına dönmüştü: "O alçak Xu Ce! Babamı yaralayan o kılıcın hesabını, atların altında ezilerek ölse bile veremez!"

Wei Yan aniden başını kaldırdı: "Generali Xu Ce mi yaraladı?"

Qi Xianhui dişlerini sıkarak anlattı: "O hain babama arkadan saldırdı!"

Babasının kan kaybından grileşen yüzüne bakarken öfkeden dudakları titredi, gözyaşlarını saklamak için başını çevirdi.

Wei Yan önceki hayatında sadece Qi ordusundaki Xu Ce'nin imparatordan emir aldığını, yanlış istihbarat vererek Beidi pususunu bildiği halde onları oraya çektiğini öğrenmişti. Ancak General Qi'nin ölümcül yarasının da bizzat Xu Ce'nin elinden

çıktığını bilmiyordu.

Öfke damarlarında tersine akan bir nehir gibi yükseldi. Kendini zorla sakinleştirerek, "Hemen Yanzhou kalesine dönmeliyiz, Generalin acilen tedavi edilmesi lazım," dedi.

Beidi ordusu da durumun farkındaydı. Destek kuvvetlerin geldiğini ve Xie süvarilerinin durdurulamaz olduğunu görünce, Qi ordusunu yok etme ümitleri kalmadığı için geri çekilme borusunu çaldılar.

Xie Linshan, kanlı zırhıyla yanlarına geldiğinde General Qi'nin durumunu görünce irkildi: "General yaralandı mı?"

Wei Yan, o vakur ve yakışıklı genç generale baktı. Rüzgârdan kuruyan gözleri hafifçe kızarmıştı, "Linshan?" diye seslendi.

On sekiz yıllık o uzun ve karanlık ömürde, eski dostunun yüzünü neredeyse unutmuştu. Sadece Yanzhou'dan dönen cesedini hatırlıyordu; her yeri kılıç ve balta darbeleriyle dolu, vücudu ok delikleriyle kararmış, karnı dikişlerle tutturulmuş o hali...

General Qi'nin bile "Birkaç yıl daha pişerse beni geçer," dediği o dahi komutan, sonunda o hale düşmüştü.

Şimdi, gerçekten de bir ömür sonra tekrar karşı karşıyaydılar.

Xie Linshan, Wei Yan'ın kızarmış gözlerini görünce onun General için endişelendiğini sandı: "Yiqian, Generali kim yaraladı?"

Wei Yan zihnini toparlamaya çalışarak, "Qi ordusunda bir hain çıktı, mesele uzun. Generalin durumu acil, kalede konuşalım," dedi.

Xie Linshan da durumun ciddiyetini anlayıp başıyla onayladı.

Wei Yan ve Xie Linshan, Qi ordusundan geri kalanlarla birlikte Yanzhou kalesine vardıklarında akşam olmuştu.

Qi Rongyin surlarda ordunun döndüğünü görünce aşağı koştu.

Ağabeyinin yüzü kan içindeydi, General Qi ise askerlerin dallardan yaptığı bir sedye üzerinde taşınıyordu. Genç kadının yüzü bir anda kireç gibi oldu.

Eteklerini toplayıp öne atıldı, kendini zorlayarak sordu: "Babama ne oldu?"

Qi Xianhui'nin boğazı düğümlendi, kız kardeşine tek bir teselli cümlesi bile kuramadı, gözyaşlarını tutmak için yüzünü başka yöne çevirdi.

Wei Yan söze girdi: "General, hain Xu Ce tarafından yaralandı. Önce hekimler bir baksın."

General Qi'yi şehirdeki valilik konağına taşıdılar. Hekimler müdahale ederken Qi Rongyin ve ağabeyi yatağın başından bir an bile ayrılmadılar.

Hizmetçiler içeri temiz su tasları getiriyor, az sonra kanlı su dolu taslarla dışarı çıkıyorlardı. Kimse tek kelime etmiyordu; odadaki hava son derece kasvetliydi.

Herkes General Qi'nin durumunun kritik olduğunu biliyordu.

Wei Yan ve Xie Linshan kapının önünde bekliyorlardı. Xie Linshan içerideki Qi kardeşlere bir bakış atıp Wei Yan'a döndü: "Yiqian, biraz özel konuşabilir miyiz?"

Wei Yan onun ne soracağını biliyordu, başıyla onaylayıp birlikte uzaklaştılar.

Sessiz bir köşeye vardıklarında Xie Linshan doğrudan konuya girdi: "Yiqian, benim Yanzhou'ya geldiğimi nereden bildin? Ve Beidi ordusunun Generali Mawang Yamacı'nda pusuya düşüreceğini nasıl anladın? Kaleye dönerken gözcülerimi gönderdim; Beidi ordusu Generali büyük bir tur attırarak oraya çekmiş."

Bu kurtarma operasyonu tam vaktinde yetişmişti ama Xie Linshan çok iyi biliyordu ki, eğer Wei Yan önceden haber gönderip onu doğrudan Mawang Yamacı'na yönlendirmeseydi, ordunun izlerini takip ederek oraya asla vaktinde yetişemezdi.

Wei Yan dostuna baktı, gözlerinden pek çok karmaşık duygu geçti ve sonunda sadece şunu dedi: "Linshan, bilirsin ben hurafelere inanmam. Ama başıma gerçekten doğaüstü bir olay geldi."

"Çetin bir savaştan sonra yorgunluğa yenik düşüp surlarda biraz kestirdim. O kısa sürede, sanki bir film şeridi gibi hayatımın geri kalanını gördüm. Bugün General Qi ve oğullarının tehlikeye düşmesi, gerçekten sadece bir Xu Ce'nin planlayabileceği bir şey mi?"

Xie Linshan alt metni hemen kavradı, bakışları keskinleşti: "Jia ailesi mi?"

Cariye Jia imparatorun gözdesiydi, Jia ailesi de onun sayesinde yükselmişti. On altıncı prens, Veliaht Prens ile taht kavgasına girmişti; Jia ailesi ile Qi ailesi zaten uzun süredir gizli gizli çekişiyordu.

Wei Yan başını salladı. İki ömür boyu süren o ağır suçluluk duygusunu sonunda dostuna itiraf etti: "Benim o 'tahttan çekilme' sözlerim imparatorun kulağına gitmiş."

Xie Linshan'ın göz bebekleri küçüldü, aniden Wei Yan'a döndü: "Qi ailesinin ölmesini isteyen imparator mu?"

Wei Yan acıyla gözlerini kapattı: "Qi ailesinin elinde büyük bir ordu var. Saraydaki o zat, Veliaht Prens'ten o kadar çekiniyor ki... Veliaht Prens'in kanatlarını kırmak için önce Qi ailesini ortadan kaldırması lazımdı. Ordu gücü olmazsa, halkın gözünde ne kadar sevilirse sevilsin, o sadece bir 'Veliaht Prens' olarak kalacaktı."

Xie Linshan duydukları karşısında sessizliğe gömüldü, yüzü korkunç bir hal aldı.

Wei Yan devam etti: "Eğer rüyamda gördüğüm her şey doğruysa, Qi ailesinin katledilmesi sadece bir başlangıçtı. Veliaht Prens gerçeği öğrendiğinde; o, Xie ailesi ve ben... Hepimiz o tahttaki liyakatsiz hükümdar tarafından yok edilecektik."

Xie Linshan kaşlarını çattı: "Prens, veliaht olduğundan beri hep merhametli ve erdemli davrandı. On altıncı prens ve Jia ailesi

tarafından defalarca baskı görse de asla aşırıya kaçmadı. Senin o pervasız sözlerin saraya gitmiş olsa bile, şüphelenmek dışında, koca bir sarayı ve Wei ile Xie ailelerini neyle suçlayıp devirebilir?"

İmparatorun Qi ailesine yaptıklarını düşününce Xie Linshan'ın bakışları buz kesti: "Prense isyan iftirası mı atacak?"

Tarih boyunca bir veliahtın gücünü tamamen yok etmenin tek yolu isyan suçlamasıydı.

Wei Yan acı bir tebessümle, "Söylediğinden daha fazlası," dedi.

Xie Linshan şaşırdı, isyandan daha büyük ne suç olabilirdi ki?

Wei Yan anlattı: "Kısa süre sonra Beidi ordusu tekrar Jinzhou'ya saldıracak. Qi ailesi yok olduğu için orayı savunma görevi sana verilecek, o hükümdar mecbur kalıp orduyu sana teslim edecek. İmparatoriçe Qi ağır hastalanacak; öldükten sonra Qi ailesinin saraydaki gücünü tamamen kaybetmemesi için Veliaht Prens, Rongyin'i saraya çağırtacak. On altıncı prens, Veliaht Prens'in halk arasındaki itibarını kıskanıp halkı kışkırtacak. İmparator bu fırsatı kullanıp Veliaht Prens'in yetkilerini elinden alacak."

"Prens bir çıkış yolu bulmak için bizzat savaşa gitmek isteyecek. Jinzhou'da Qi ailesinin ölümünün ardındaki gerçeği öğrenecek. İmparator köşeye sıkışınca kendi rezilliğini örtbas etmek için lojistik desteği ve yardım birliklerini geciktirecek. Sonunda Jinzhou düşecek, sen ve Veliaht Prens barbarların kılıcıyla öleceksiniz. Yardımı geciktirme ve şehrin düşme suçu ise tamamen benim üzerime yıkılacak."

Xie Linshan'ın tüyleri diken diken oldu, "Rezalet!" diye haykırdı.

Biraz sakinleşince sordu: "Elimizde kanıt var mı? Xu Ce'nin saraydan emir aldığına dair bir kanıt?"

Wei Yan, "Xu Ce savaş meydanında öldü," dedi. "Ama bu yılki imparatorluk sınavlarında oğlu ilk on arasına girecek. Xu Ce'nin oğlunda öyle bir deha yok. Linshan, eğer istersen onun yazdığı şiirleri ve makaleleri araştır, o zaman ne kadar yeteneksiz olduğunu göreceksin."

İmparator işini çok titiz yürütüyordu. Önceki hayatında Wei Yan ve Xie Linshan, Xu Ce'ye kolay kolay ulaşamamışlardı. Zira Xu Ce, Qi ailesi ve o günkü on bin asker Beidi pususunda ölmüş, hepsine "sadık şehit" unvanı verilmişti.

Daha sonra Veliaht Prens baskı görüp Jinzhou'ya geldiğinde, başkentteki taraftarları gözden düşmüştü. Başkentte kendilerine "kulak" ve "göz" olacak dürüst memurlar ararken Xu Ce'nin oğlunu bulmuşlardı.

Sınavlarda ilk ona girmek her kapıyı açardı.

O zamanlar Xu Ce'nin oğlu sadece bir kâtipti ama hırslı görünüyordu. Babası da Qi ailesinin sadık bir komutanı olarak bilindiği için onunla irtibata geçmenin en iyisi olduğunu düşünmüşlerdi.

Ancak adamı incelediklerinde yeteneğinin ne kadar vasat olduğunu, o dereceyi almasının imkânsız olduğunu fark etmişlerdi.

İzi takip ettiklerinde ise Qi ailesinin ölümünün ardındaki acı gerçeğe ulaşmışlardı.

Sınav sonuçlarının açıklanmasına bir ay vardı. Wei Yan ve Xie Linshan aralarında konuşup bu durumu fevri biri olan Qi Xianhui'den saklamaya karar verdiler. General Qi ağır yaralıydı, canını zor kurtarmıştı ve bir daha asla kılıç kuşanamayacaktı. Onu daha fazla üzmemek ve henüz kesin kanıtları olmadığı için ona da bir şey söylemediler.

Ancak gizliden gizliye Xu Ce'nin oğlunu araştırmaya başladılar.

Sınav sonuçları açıklandığında, onları başkente ödüllendirilmek üzere çağıran imparatorluk fermanı da geldi.

General Qi yaralı olduğu için uzun yola çıkamazdı; yerine büyük oğlu Qi Xianhui başkente gitti. General artık yaşlandığını biliyordu, orduyu komuta etme yetkisi olan "Kaplan Mührü"nü de oğluna verdi ve onu imparatora geri teslim etmesini istedi.

İmparator tahta çıkarken Qi ailesinin askeri gücüne güvenmişti. Şimdi General Qi savaşamayacak olsa bile Qi Xianhui hâlâ oradaydı.

Eğer mührü hemen geri alırsa, tüm memurlar onun "işi biteni kapı dışarı eden" biri olduğunu anlardı. İmparator bu kadar acele edip sadık adamlarını kaybetmek istemezdi.

Bu yüzden mührün büyük ihtimalle tekrar Qi Xianhui'ye verileceğini biliyorlardı.

Üçü başkente vardığında Wei Yan ve Xie Linshan sık sık meyhanelere gidip gelmeye başladılar. Bu durum Qi Xianhui'nin canını sıktı.

Eskiden orduda üçü ayrılmaz kardeşti; ne olmuştu da başkente gelince araya mesafe girmişti? Neden artık onu içmeye çağırmıyorlardı?

Qi Xianhui onlara birkaç gün surat astı ama ikisi de bunu fark etmemiş gibi davrandı. Qi Xianhui öfkesinden antrenman yaparken avludaki taşları mızrağıyla parçaladı.

İki gün daha gözlemledi ve Wei ile Xie'nin çok tuhaf davrandığını fark etti!

Dışarı çıktıklarında yolda araba değiştiriyorlardı; resmen gizli saklı işler çeviriyorlardı!

Qi Xianhui onları gizlice takip etmeye karar verdi ve sonunda ikisinin birlikte bir geneleve girdiğini gördü.

Öfkesinden kudurarak o da içeri daldı ve odanın kapısını tekmeledi.

Babası General Qi gibi heybetli ve güçlüydü; o devasa tekmeyle kapı çerçevesiyle birlikte yerinden söküldü.

Sesi ise gök gürültüsü gibiydi, masadaki çayları bile titretti: "Soyadı Wei olan herif, sana söylüyorum! Kardeşimle evlenmek istiyorsun ama hâlâ genelevlerde sürtüyorsun! Qi ordusundaki on bin yiğit

arasından ona layık bir koca bulamayacağımı mı sandın? Demek bu yüzden benden kaçıyordunuz, meğer çiçek böcek peşindeymişsiniz!"

Gizli planlar yapan Wei Yan ve Xie Linshan bu ani baskınla neye uğradıklarını şaşırdılar. Biri hemen atılıp dışarıdakiler görmesin diye Qi Xianhui'yi içeri çekti, diğeri ise ağzını kapattı.

Zor bela onu içeri sokmayı başardılar.

Genelevin yöneticisi durumu fark edip hemen müdahale etti, meraklı gözleri uzaklaştırdı. Gülerek, "Kayınbirader damadı basmış," diyerek olayı örtbas etti ve kapıya güvenilir adamlarını dikti.

Wei Yan sökülen kapıyı yerine yerleştirmeye çalışırken, Xie Linshan hâlâ Qi Xianhui'yi zapt ediyordu. Ağzını biraz gevşettiğinde...

Qi Xianhui bağırdı: "Beni de kendinize benzetemeyeceksiniz! Benim evde eşim var! Ben namusumu koruyacağım!"

Xie Linshan çaresizce masadaki örtüyü alıp ağzına tıktı.

Qi Xianhui'nin gözlerinden resmen ateş çıkıyordu.

Xie Linshan fısıldadı: "Xianhui Ağabey, kusura bakma. Biz buraya eğlenmeye değil, çok önemli bir meseleyi görüşmeye geldik. kaldığımız konakta çok fazla kulak var, mecburiyetten bu yolu seçtik."

Bunu dedikten sonra masanın üzerindeki bir yığın belgeyi önüne koydu: "Lütfen şunlara bir bak."

Qi Xianhui birkaç sayfa karıştırdıktan sonra homurdandı: "Hayatımda en nefret ettiğim şey okumaktır, bana neden bu şiirleri gösteriyorsunuz?"

Wei Yan söze girdi: "Normalde bu kadar vasat şiirler yazan birinin, bu yılki sınavlarda ilk ona girmesi sence de tuhaf değil mi?"

Qi Xianhui'nin kaşları çatıldı: "Bu herif sınavda hile mi yapmış?"

Wei Yan, "Bu kişi Xu Ce'nin oğlu," dedi.

Qi Xianhui'nin yüzü aniden korkunç bir hal aldı: "O hain Xu Ce'nin oğlu mu? Babamın adına imparatora raporu çoktan yazdım; bir hainin oğlu nasıl olur da hileyle memur olur?"

Wei Yan ve Xie Linshan birbirlerine baktılar.

Xie Linshan, "Sınav bizzat imparatorun gözetiminde yapıldı, hile yapılamaz," dedi.

Qi Xianhui durumu yavaş yavaş kavramaya başladı: "Yani imparator mu ona bu dereceyi verdi?"

Bu gerçek onu sarstı. Arkadaşlarına dönüp sordu: "Neden? İmparator neden bir hainin oğluna yardım etsin?"

Wei Yan o zaman gerçeği açıkladı: "Xu Ce hakkındaki o raporu Veliaht Prens şimdilik bekletiyor, henüz imparatora ulaşmadı."

Qi Xianhui'nin kafası iyice karışmıştı.

İmparator henüz Xu Ce'nin hain olduğunu bilmiyordu ama oğluna yardım ediyordu...

Sırtından aşağı bir soğukluk indi. "Xu Ce imparatorun adamı mıydı?" dedi.

Wei ve Xie sessiz kaldılar; bu sessizlik onay demekti.

Qi Xianhui masaya yumruğunu vurdu: "Rezalet! Qi ailesi onun için canını dişine taksın, o ise..."

Daha fazla bağırmasın diye Wei Yan hemen ağzını kapattı: "Öfkeni anlıyorum ama bu binanın da kulakları olabilir, lütfen dikkatli ol."

Qi Xianhui sonunda sakinleşti.

Wei Yan elini çekti.

Qi Xianhui dişlerini sıkarak sordu: "Planınız ne?"

Wei Yan ve Xie Linshan birbirlerine baktıktan sonra Wei Yan konuştu: "Veliaht Prens senin ve Generalin Yanzhou'da ölümden

döndüğünü biliyor. Senin elinde Qi ordusunun mührü var, Linshan'ın elinde Xie ordusu... Şimdi sadece Prensin onayını bekliyoruz."

Onayın ne anlama geldiği belliydi.

İmparator artık Qi ailesine tahammül edemiyordu, orduyu geri almak için hepsini öldürmeye kararlıydı. Qi ailesi olmazsa Prens bir hiçti.

İmparator kılıcı Veliaht Prens'in boğazına dayamıştı.

Wei Yan, Veliaht Prens'in merhametli doğası gereği bu kararı verirken çok zorlanacağını biliyordu ama sonunda tek bir yolu kalacaktı.

Zira bir kez daha geri adım atmak, hem kendisini hem de Qi ailesini ölüme göndermek demekti.

Qi Xianhui, imparatorun ailesini yok etmek istediğini duyunca sarsılmıştı ama Wei Yan ve Xie Linshan'ın bu kadar sakin bir şekilde "isyan"dan bahsetmesi onu daha da ürpertti.

İsyan, başarısız olursa tüm sülalenin katledilmesi demekti.

Ancak savaş meydanında ölen yiğitleri ve babasının ölümden dönmesini düşününce; Wei Yan ve Xie Linshan bu kadarını göze almışken kendisi neden korkacaktı?

Qi Xianhui yumruklarını sıktı: "Böyle bir hükümdar, Qi ailesinin onun için kan dökmesine layık değil!"

Wei Yan'a döndü: "Başkentte Beş Ordu Kampı dışında bir de Shenji Kampı var, onlar çok dişli rakiplerdir."

Wei Yan, "O işi bana ve Linshan'a bırak," dedi.

Bu gizli anlaşmadan sonra, imparatorun "tahttan çekilmesi" konusunda Wei, Xie ve Qi aileleri aynı safa geçmişti.

Ancak Qi Xianhui'nin o günkü gürültülü bağırışı yüzünden, Wei Yan ve Xie Linshan'ın geneleve gittiği dedikodusu tüm şehre yayıldı.

Başkentteki pek çok asil genç kız bu haberle yıkıldı; başkentin o "iki incisi"nin de böyle yerlere gittiğine inanamıyorlardı!

Ertesi gün Wei Yan, Qi Rongyin ile karşılaştığında tam konuşacakken, Rongyin ona bakmadı bile; elindeki yelpazeyle yüzünü kapatıp soğuk bir tavırla yanından geçip gitti.

Xie Linshan, Wei Yan'ı bulmaya geldiğinde kucağında kocaman bir demet çiçek vardı. Wei Yan'ı görünce mahcup bir şekilde burnunu kaşıdı: "Wan, geneleve gittiğimi duymuş, yüzüme bakmıyor. Bu çiçekleri benim için ona verir misin? Bir de... Benim için aracı ol."

Wei Yan, "İyi hatırlattın," dedi. "Ben de Xianhui'ye söyleyeyim, Rongyin ile aramı düzeltsin."

Wei Yan, Qi Xianhui'yi bulup durumu anlatınca, Xianhui dertli dertli konuştu: "Eşim tüm eşyalarımı odadan dışarı attı, elime de boşanma kâğıdını tutuşturdu."

Xie Linshan: "..."

Wei Yan: "..."

Üçü de aynı dertten muzdarip, perişan bir haldeydiler.

Qi Xianhui başını tutarak devam etti: "Rongyin dün gece yengesiyle sabaha kadar ağladı, nişanı bozacağını söylüyor. Henüz asıl meseleyi onlara anlatmaya cesaret edemedik. Bugün malikânede çiçek festivali varmış, eşim Rongyin'i de alıp oraya gitmiş. Dediklerine göre Wei Hanım ile buluşup kendilerine yeni birer koca seçeceklermiş."

Wei Yan ve Xie Linshan'ın yüzleri aniden değişti, aynı anda bağırdılar: "Hemen gidiyoruz!"

...

Qishun döneminin 16. yılının ilkbahar sonunda, imparator "ağır bir hastalığa" yakalandı. On altıncı prens ve Jia ailesi isyan etmeye

kalkıştı ancak Veliaht Prens Chengde; Wei Yan, Xie Linshan ve Qi Xianhui gibi önemli generallerle birlikte onları yakaladı.

Eski imparator, en sevdiği cariyesinin ve oğlunun bu ihanetine dayanamayıp "nefesi kesildi" ve hayata gözlerini yumdu.

Veliaht Prens Chengde, tüm memurların huzurunda tahta çıktı ve dönem adını "Qinghe" olarak değiştirdi.

Aynı yıl, yeni imparator sadık dostları Wei Yan ve Xie Linshan'ın nikâhlarını bizzat kıydı ve şahitleri oldu.

Kısa süre sonra Beidi ordusu tekrar saldırdı. Xie Linshan, eşi Wei Wan ile birlikte sınırı savunmaya gitti. Wei Yan başkentte kaldı ama kız kardeşini düşündüğü için en güvendiği adamı Wei Qilin'i, Wei Wan'ı koruması için Xie Linshan'ın emrine verdi.

Üç yıl sonra kuzey sınırı tamamen huzura kavuştu, ülke refaha erdi. Xie Linshan eşiyle birlikte başkente ziyarete geldiğinde, yanlarında aslan gibi bir bebek de vardı.

Çocuk, Wei Wan tarafından Xie Linshan seferdeyken dünyaya getirilmişti. Yoldan geçen bir bilge, bu çocuğun kaderinin çok güçlü olduğunu, sıradan bir ismin bu ağırlığı kaldıramayacağını söylemişti. Bunun üzerine Xie Linshan, oğluna "sefer ve fetih" anlamına gelen "Zheng" adını verdi.

Wei Wan ailesinin yanında kalırken, Wei Qilin, Wei Yan'ın huzuruna çıktı: "Efendim, gönlüm bir hanıma düştü, sizin aracı olmanızı dilemeye geldim."

O sırada Wei Yan üzerinde zarif bir cübbeyle çalışma odasında resim yapıyordu. Bunu duyunca fırçası duraksadı, sordu: "Hangi ailenin kızı?"

Wei Qilin cevap verdi: "General Xie'nin emrindeki General Meng Shuyuan'ın tek kızı."

Wei Yan başını kaldırdı: "Kızı alacak mısın?"

Sert görünümlü asker sırıttı: "Hayır efendim, ben iç güveyi gideceğim."

Açık pencereden giren hafif rüzgâr, masadaki kâğıtları dalgalandırdı.

Wei Yan hafifçe gülümsedi ve "Pekâlâ," dedi.

Ek Bölüm: Arka Çıkmak

Güz rüzgârı usul usul esiyor, avludaki Osmanthus çiçeklerinin kokusu dört bir yana yayılıyordu.

Henüz dört yaşındaki Xie Zheng, elinde küçük bir tahta kılıçla avluda hamle talimleri yapıyordu. Kılıcını defalarca savuruyor, kolları sızlamaya başlasa da bir an olsun durmuyordu.

Güneş tepede parlıyor, çocuğun bebeksi tombul yanakları al al olmuş, alnında ince bir ter tabakası birikmişti. Bakışlarında ise yaşıyla bağdaşmayan bir inat ve ciddiyet okunuyordu.

Wei Wan, koridordaki sedire oturmuş, elindeki yeşim püsküllü çiçek ve kuş desenli yelpazesini ağır ağır sallıyordu. Yanında oturan Meng Lihua'ya dönerek çaresiz bir edayla dindi: "Geçen gün babası kılıç tekniklerinin zayıf olduğunu söylediğinden beri; yemek, ders ve uyku haricinde ne zaman boş kalsa kılıcına sarılıp çalışıyor. Küçücük yaşında huyu bu kadar inatçı işte... Ne bana çekmiş ne babasına, tıpkı dayısına benziyor."

Wei Qilin, Wei Yan tarafından Wei Wan'ın yanına verilmişti; yani genç kadının baba ocağından gelen biriydi. Xie Linshan'ın komutası altında büyük güven kazanmış, üstelik Xie Linshan'ın emrindeki kıdemli generallerden Meng Shuyuan'ın damadı olmuştu. Xie ve Meng ailelerinin ilişkisi son derece yakındı.

Wei Qilin, sınır boylarını denetlemek üzere Xie Linshan ile birlikte yola çıkmıştı ve aylardır eve uğramıyordu. Wei Wan, Meng Lihua'nın hamileliğinin ağırlaştığını ve evde tek başına sıkılabileceğini bildiğinden, onu dertleşmek ve çocuk yetiştirme üzerine sohbet etmek için malikâneye davet etmişti.

Sık sık görüşe görüşe, ikisi kısa sürede can dostu olmuşlardı.

Meng Lihua, Wei Wan'ın sözlerini duyunca gülümsedi: "Yeğen dayıya çeker derler, boşuna dememişler."

Elini yuvarlaklaşmış karnına götürdü. "Benim karnımdaki ise pek bir uyuşuk. Bu aylara geldik ama nadiren kıpırdıyor. Sanırım uslu

bir kız olacak. Babası onunla şakalaştığında bazen öyle bir tepiniyor ki, adamcağız korkudan bütün gece uyuyamıyor. Ertesi gün de kara kara düşünüp 'Ya oğlan olursa ne yaparız?' diye bana soruyor."

Wei Wan da kendini tutamayıp güldü: "General Wei bir kız mı istiyor?"

Meng Lihua'nın gözlerinde muzip bir çaresizlik belirdi: "Daha hamile olduğumu öğrendiğimiz an isim düşünmeye başladı. Okuma yazması pek yoktur ama emrindeki katipleri günlerce kitap karıştırsınlar diye seferber etti. Sonra da büyük bir gururla yanıma gelip 'Eğer kız olursa adı Changyu (Ulu Yeşim) olsun' dedi. Çocuğun kırkından bir yaşına kadar giyeceği kıyafetleri şimdiden sandık sandık doldurdu bile."

Wei Wan gülerek sordu: "Peki ya oğlan olursa?"

Meng Lihua'nın yüzü tuhaf bir hal aldı. "Dediğine göre oğlan çocuğu dayanıklı olurmuş; doğunca adını Demirbaş ya da Boğa koyarmışız, büyüyünce dedesi düzgün bir isim verirmiş."

Wei Wan, dışarıdan bakıldığında ağırbaşlı ve güvenilir görünen Wei Qilin'in özel hayatında böyle biri olacağını hiç tahmin etmemişti. Sedire yaslanmış, gülmekten gözlerinden yaşlar gelene dek güldü. "Görünen o ki General Wei gerçekten bir kız evlat istiyor," dedi.

Ardından bakışlarını avluda kılıç çalışan küçük oğluna çevirdi. "Halk arasında eski bir inanış vardır; beş yaşından küçük çocuklar, hamile bir kadının karnındakinin kız mı yoksa erkek mi olduğunu bilirmiş."

Meng Lihua şaşkınlıkla sordu: "Gerçekten böyle bir şey var mı?"

Wei Wan gülümseyerek, "Denemeye ne dersin?" dedi.

Ardından oğluna seslendi: "Zheng'er, annenin yanına gel bakayım."

Sesini duyan Xie Zheng arkasına döndü. Annesinin ona el salladığını görünce tahta kılıcını kınına sokup koridora doğru koştu: "Anne, beni mi çağırdın?"

Wei Wan bir mendille çocuğun yüzündeki teri sildi. Yumuşak bir

sesle, "Güneş bu kadar tepedeyken yanmaktan korkmuyor musun? Bak, her yerin ter içinde kalmış," dedi.

Xie Zheng kolunu kaldırıp yüzünü gelişigüzel sildi: "Güneş yakmıyor."

Wei Wan uşağına işaret ederek çocuğa bir bardak ballı çiçek çayı getirtti. Sonra sordu: "Zheng'er, bir erkek ya da kız kardeşin olsun ister miydin?"

Xie Zheng hiç duraksamadan cevap verdi: "Hayır."

Wei Wan şaşırdı: "Neden?"

Küçük çocuk kaşlarını çattı: "Ağlıyorlar, çok gürültü yapıyorlar."

Xie Linshan'ın emrindeki generaller yıllar içinde aile kurmuşlardı. Sürekli seferde oldukları ve bu sınır boylarında adamakıllı bir okul bulunmadığı için Xie Linshan, generallerin gözü arkada kalmasın diye uygun yaştaki tüm çocukların Xie Malikânesi'ndeki özel okulda ders almasına karar vermişti.

Xie Zheng'in okulda en çok duyduğu şey, o küçük veletlerin ağlama çığlıklarıydı. Bir başladılar mı yarım gün boyunca durmak bilmiyorlardı.

Kesinlikle bir kardeş istemiyordu. Eğer evde de her gün avazı çıktığı kadar bağıran küçük bir şey olursa, uyku yüzü göremeyeceğinden korkuyordu.

Wei Wan aslında öylesine sormuştu ama çocuğun bu cevabı karşısında kahkahayı bastı.

Oğlunu ikna etmeye çalışarak, "Peki, Meng Teyzenin evinde seninle oynayacak bir kardeşin olsa fena mı olur? Sence Meng Teyzenin karnındaki erkek mi yoksa kız mı?" diye sordu.

Xie Zheng başını yana eğip Meng Lihua'nın kabarık karnına baktı. Küçük yüzünü ciddiyetle gererek cevap verdi: "Kız."

Karnındaki bebeğin cinsiyetini bildiğinden değil, sadece bir kızın daha az gürültücü olacağını umuyordu. Yoksa Yarbay Liu'nun oğlu

gibi sürekli ona bulaşan, dayak yiyince de domuz boğazlanıyormuş gibi bağırarak eve şikâyete giden tiplerden olursa, babası yine onu cezalandırırdı.

Meng Lihua elini karnına koydu, gülümsemesi çok zarifti: "Ben de bir kız olmasını umuyorum."

Wei Wan oğluna takıldı: "Eğer gerçekten kız olursa, ileride onu eş olarak alır mısın? Annene gelin getirirsin, olur mu?"

Küçük çocuk henüz evlenmenin ne demek olduğunu bilmiyordu, sadece kaşlarını çattı: "Neden anneme gelin getirecekmişim?"

Wei Wan ve Meng Lihua, çocuğun bu masum ve cahilce sözlerine bir kez daha güldüler.

Wei Wan, oğlunun tombul yanaklarını sıkarak, "Çünkü annen onu çok sevecek de ondan," dedi.

Xie Zheng bu konuyu ciddiyetle düşündü ve sonra, "Peki," dedi.

Bu söz üzerine Wei Wan ve Meng Lihua'nın neşesi iyice yerine geldi.

***

Üç ay sonra Meng Lihua gerçekten de bir kız bebek dünyaya getirdi.

Haber Xie Malikânesi'ne ulaştığında Wei Wan şaşırmış ama bir o kadar da sevinmişti. Hemen bir sürü hediye hazırlatıp Meng ailesine tebriklerini iletmeleri için uşaklarını gönderdi.

Pencere kenarında ders çalışan Xie Zheng, annesinin telaşla sağa sola koşturduğunu görünce aniden sordu: "Anne, Meng Teyze mi doğum yaptı?"

"Evet ya, Zheng'er küçük eşini mi merak etti?" Wei Wan muzipçe oğluna takılmaya devam ediyordu.

Xie Zheng dudaklarını büzdü, küçük elleriyle kitap rulosunu sıkıca kavrayıp tek kelime etmedi.

O gece odasına çekildiğinde, çalışma masasındaki çekmeceden boş bir defter çıkardı. Mürekkebini hazırladı ve ilk sayfaya küçük bir not düştü: *Doğum günü, Qinghe Beşinci Yılı, Birinci Ayın On Birinci Günü.*

***

Xie Zheng, Meng Teyzesinin karnında tam on ay bekleyen o kız kardeşiyle ancak bebeğin yüzüncü gün kutlamasında tanışabildi.

Gürültülü ön salonda bir grup kadın, kundaktaki o küçücük bebeğin etrafını sarmış gülüşüyorlardı. Annesinin yanında duran Xie Zheng, durumdan son derece sıkılmıştı. Bakışlarını bebeğe çevirdiğinde, onun da pek bir uyuşuk olduğunu fark etti. Bebek bembeyaz ve sevimliydi ama göz kapakları hep yarı baygın duruyor, sanki her an uykuya dalacakmış gibi görünüyordu. Kim kucağına alırsa alsın ağlamıyordu.

Kadınlar bebeğin ne kadar uslu olduğunu övüp duruyor, ardından kendi çocuklarının ne kadar yaramaz ve yorucu olduğundan dem vuruyorlardı.

Meng Lihua gülümseyerek onları onaylıyordu. Kızının halsiz göründüğünü fark edince uykusunun geldiğini düşündü. Misafirlerle ilgilenmek zorunda olduğu için kızını bakıcı dadıya teslim etti ve onu uyutması için yan odaya göndermesini istedi.

Xie Zheng'e göre o küçük şey uykulu değil, düpedüz tembeldi.

Bebeğin götürüldüğünü görünce, o da biraz hava almak için dışarı çıktı.

Dadı onu fark edince gülümseyerek sordu: "Küçük Bey, kız kardeşinizi görmeye mi geldiniz? Dışarıda kar ve rüzgâr var, içeri girip bakın."

Xie Zheng, reddederse sanki içten pazarlıklıymış gibi görüneceğini düşündü. Kısa bir tereddütten sonra küçük adımlarla odaya girdi.

Küçük bebek beşiğine yatırılmıştı. İçeri birinin girdiğini fark edince o uykulu gözlerini açıp sessizce ona baktı.

Dadı üzerine ipek bir yorgan örttü, beşikteki kaplan desenli bez çantayı ve çıngırak gibi oyuncakları bir kenara topladı.

Xie Zheng'in yatağın başında beklediğini görünce, ona bir çıngırak uzatıp gülümseyerek, "Küçük Bey, bununla kızımızı biraz eğlendirebilirsiniz," dedi.

Xie Zheng, üç yaşındayken annesinin bu aletle kendisini nasıl eğlendirmeye çalıştığını hatırlıyordu. Sadece "don don don" diye ses çıkaran bu şeyin ne kadar gürültülü ve sinir bozucu olduğunu düşünürdü. O zamanlar annesi sallamayı bıraksın diye çıngırağı yakalamaya çalışırdı.

Büyükler ise o her çıngırak sesini duyduğunda oyuncağa uzandığı için onun bunu sevdiğini sanır, daha bir şevkle sallarlardı.

Pek hoş bir anı değildi.

Xie Zheng çıngırağı almadı, "Sadece bakacağım," dedi.

O küçük bebeğe bakıyordu, bebek de ona.

Dadı, "Bizim kızımız çok uysaldır, nadiren ağlar, sadece biraz uykuyu sever. Birazdan uykuya dalar, o zaman Küçük Bey sakın onu uyandırmasın," dedi.

Xie Zheng, "Uykusu yok," dedi.

Elinü bebeğin önünde salladı. Doğduğundan beri hep devasa yetişkinler gören kız bebek, aniden karşısında kendisinden sadece birkaç numara küçük birini görünce, önünde sallanan parmağı yakalayıverdi.

Xie Zheng parmağını kurtarmaya çalıştı ama başaramadı.

Bu yumuşacık şeyi ağlatmaktan korktuğu için çok sert de çekemiyordu.

Parmağını tutan o küçük tombul el, sütlü peynir kadar yumuşaktı ama kavrayışı oldukça güçlü ve sağlamdı.

Xie Zheng bu duruma şaşırdı, parmağını çekmedi; aksine bebeğin

tombul elinin üzerini hafifçe okşadı.

Küçük bebek de durumdan memnun görünüyordu; bacaklarını salladı, diğer kolunu uzattı ve hatta dişsiz ağzıyla gülümsedi.

Yanındaki dadı güldü: "Bakın, kızımız Küçük Bey'i çok sevdi!"

Ancak bir saniye sonra, beşikteki o minik şey Xie Zheng'in parmağını doğrudan ağzına sokup emmeye başladı.

Xie Zheng'in yüzü anında değişti. Parmağını hızla geri çekti, parmak ucundaki salyalara bakıp asık bir suratla doğrudan su leğenine gidip ellerini yıkadı.

Beşikteki küçük bebek ise oyuncağı elinden alındığı için mi yoksa korktuğu için mi bilinmez, aniden feryat figan ağlamaya başladı. Ağlaması sıradan bir bebeğin cılız sesi gibi değil, ciğerden gelen gür ve kuvvetli bir sesti.

Dadı çıngırakla, oyuncaklarla ne yaptıysa onu susturamadı. Kucağına alıp odada gezdirdi ama nafile.

Parmaklarını yeni temizlemiş olan Xie Zheng, asık bir suratla bebeğe baktı ve sonunda kaderine razı olup yanına gitti, o parmağını tekrar bebeğin ağzına soktu.

Küçük bebek anında sustu. Uzun kirpiklerinde hala yaşlar asılıyken iştahla parmağı emmeye başladı.

Xie Zheng önce şaşırdı, sonra dadıya döndü: "Acıkmış bu."

Dadı da şaşırmıştı: "Hanımım daha yarım saat önce emzirmişti, bu kadar çabuk acıkmış olamaz."

Yine de hemen mutfağa haber gönderip bir kâse keçi sütü ısıtmalarını istedi.

Meng Lihua bazen halsiz düştüğünde bebeği emziremiyor, geçici olarak ılık keçi sütü veriyorlardı.

Bugün misafir çok olduğu için dadı, Meng Lihua'nın vakit bulamayacağını düşünerek bebeği sütle doyurmaya karar verdi.

Hizmetçi kız elinde ılık süt dolu kâseyle geldi. Dadı kaşığın ucuyla bebeğin dudaklarına biraz süt değdirince, bebek parmağı hemen bırakıp kaşığa yöneldi.

Dadı hayretle, "Gerçekten acıkmış!" dedi.

Kaşıkla sütün büyük kısmını içirdi, ancak o zaman küçük bebek başını çevirip içmek istemediğini belli etti.

Dadı bir mendille bebeğin ağzını sildi, gülerek: "İştahlı olması iyidir, kemikleri sağlam olur. Baksanıza, eli ayağı ne kadar da kuvvetli."

Beşikteki bebek sanki büyüklerin onunla şakalaştığını biliyormuş gibi, üzerine örtülen ipek yorganı bir kez daha tekmeledi ve tombul ellerini havada salladı.

Xie Zheng bu sefer bebeğin gerçekten uykusunun geldiğini fark etti. O tombul pençeler yavaş yavaş güçten düştü, göz kapakları ağır ağır kapandı.

Doyunca hemen uyuyordu; Xie Zheng bu bebeğin gerçekten tembel olduğunu düşündü.

Ama ağladığında... o kadar da sinir bozucu değil miydi ne?

O gün eve dönünce, Xie Zheng küçük defterine bir sayfa daha ekledi: *Obur, uykucu, tembel.*

Bir an duraksadı ve sonuna ekledi: *Bakımı kolay.*

***

Zaman su gibi akıp geçti, Xie Zheng on bir yaşına bastı.

Onun yaşındaki sıradan memur çocukları, devlet sınavlarına girmeleri için zorlanır, yıllarca ter dökerlerdi. Başarı basamakları; Şujin, Juren, Jinshi diye önlerine birer birer dizilirdi.

Xie Zheng ileride orduya katılacaktı, bu yüzden memurluk sınavlarına girmesine gerek yoktu ama Xie Linshan eğitim konusunda ona karşı yine de çok katıydı.

Neyse ki Xie Zheng çocukluğundan beri öğrenmeye meraklıydı; okuldaki hocaları ondan hep övgüyle bahsederdi.

Sınır boylarında büyük alimler yoktu. Xie Linshan, Wei Wan ile konuşup iki yıl sonra onu ya Luyuan Akademisi'ne ya da başkentteki Guozijian'a (İmparatorluk Akademisi) göndermeyi planlıyordu.

Xie Zheng bunu pek dert etmiyordu, onun için neresi olduğu fark etmezdi.

On yaşındayken, yanına birkaç muhafız alıp at sırtında aylarca sınır boylarını gezmiş, annesini meraktan ağlatmıştı. Geri döndüğünde üstü başı çamur içindeydi ve daha bir lokma yemek yemeden babası tarafından aile tapınağında diz çökme cezasına çarptırılmıştı.

Bu yıllar boyunca çıkardığı irili ufaklı sorunlar yüzünden babasından az azar işitmemişti.

Babası annesine sık sık, "Bu çocuğun aklı fikri başka yerde, huyu çok yabani, zapt edilemez. Boyu atın sırtını geçince onu orduya atıp pişmesini sağlayacağım," derdi.

Aslında Xie Zheng şu an bile orduya gitmek istiyordu; ordu hayatı çetindi ama içinde uçsuz bucaksız bir özgürlük barındırıyordu.

Ancak henüz çok gençti; şimdi gitse herkes ona sadece Xie Linshan'ın oğlu gözüyle bakacaktı.

Xie Zheng bu kimliğin getirdiği kolaylıklardan yararlanmak istemiyordu. Kendi yolunu kendi çizmek istiyordu. Bunun için iki yıl daha beklemeli, boyu sıradan bir asker kadar uzayınca kimliğini gizleyip en alt kademeden, bir süvari eri olarak başlamalıydı.

Şimdilik okuldaki dersler onun için sadece vakit geçirmekten ibaretti.

O gün okul çıkışı bir ses onu durdurdu: "Xie Abi, bana bir yardım et."

Xie Zheng kayıtsızca gözlerini kaldırdı, sadece boyu uzayıp aklı yerinde sayan o tipe baktı.

Onu durduran kişi, Yarbay Liu'nun oğlu Liu Xuan'dı.

Aslında Yarbay Liu da eskiden dayısının emrindeydi; ancak dayısı başkentte sivil memur olarak kalınca onu Xie ordusuna devretmişti.

Liu Xuan küçüklüğünden beri bela aramaya bayılır, okulun kabadayısı gibi geçinirdi. İlk yıllarda Xie Zheng'in diğerleri gibi kendisinden korkmadığını görünce ona birkaç kez bulaşmış ama her seferinde Xie Zheng'den ağzı burnu dağılana kadar dayak yemişti. Sonunda ağlaya sızlaya babası tarafından eve götürülürdü.

Serseriydi ama gururluydu; yediği dayaklar arttıkça, kendi kendine Xie Zheng'in sadık bir takipçisi olmaya karar vermişti.

Xie Zheng onun yine bir işler karıştırdığını biliyordu. Kısa ve net bir cevap verdi: "Vaktim yok."

Liu Xuan telaşla peşine takıldı: "Xie Abi, gerçekten çaresiz kalmasam sana gelmezdim. Benim bir kardeşim dayak yemiş, her iki gözü de mosmor, günlerdir geçmiyor. Annem bela çıkarmamam için beni uyardı ama az önce kardeşim yine ağlayarak geldi, burnundan kanlar akıyordu. Bu kadarı da fazla değil mi?"

"Kim yaptı diye sordum, kem küm edip yapanın Xie ailesiyle bir ilgisi olduğunu söyledi, gerçeği anlatmıyor. Kesin o kendini bilmez velet Xie ailesinin adını kullanıp okulda terör estiriyor!"

Xie Zheng aslında bu işe bulaşmak istemiyordu; iş babasının kulağına giderse yine ceza alırdı.

Ancak son cümleyi duyunca kaşlarını hafifçe kaldırdı: "Gidip bakalım."

Durup dururken bela aramayı sevmezdi ama birisi Xie ailesinin adını kullanarak okulda öğrencilere zulmediyorsa, buna sessiz kalamazdı.

Liu Xuan'ın sekiz yaşındaki kardeşini buldular ve ona vuran kişiyi göstermesi için yolu tarif etmesini istediler. Küçük çocuk elbiselerinin ucunu çekiştirip bir türlü yanaşmıyordu. Önce karşı tarafın Xie ailesinden olduğunu ve intikam almasından korktuğunu söyledi. Liu Xuan, Xie Zheng'i işaret edip "Asıl Xie ailesi burada!"

deyince, bu sefer de "O çoktan gitmiştir," diye mırıldandı.

Liu Xuan sinirlenip kardeşinin arkasına bir tekme savurdu: "Ulan benim neden senin gibi ödlek bir kardeşim var?"

Doğrudan kardeşinin sınıfına daldı, kapıyı kabadayı gibi tekmeleyerek açtı: "Soruyorum size! Kim Xie ailesinin akrabasıyım deyip kardeşimi dövdü?"

Kardeşi bunu duyunca başını öne eğdi, burnundan hala kan sızıyordu ama silmeye bile vakti olmamıştı, utançtan kıpkırmızı kesilmişti.

Sınıftakiler yedi sekiz yaşlarında çocuklardı.

Bu bağırışı duyunca birbirlerine baktılar. Liu Xuan'ın öfkesini görünce, korkanlardan biri pencere kenarındaki sırayı işaret etti. Orada elinde fırçasıyla ciddiyetle yazı yazan, sanki bir şeyle inatlaşıyormuş gibi kaşlarını hafifçe çatmış küçük bir kız oturuyordu.

Changyu, elindeki fırçaya öfkelenmişti.

Tavşan tüyünden yapılma fırçanın ucu çok yumuşaktı; hafif bastırsa hocası "yazıların kemiksiz" diyerek onu yeniden yazmaya mahkûm ediyordu, sert bastırsa tüyler ikiye ayrılıyor, koca bir sayfaya sadece birkaç kaba harf sığıyordu.

Liu Xuan kapıyı tekmeleyip bağırdığında, önündeki çocuk irkilmiş ve Changyu'nun masasına çarpmıştı. Binbir güçlükle yazdığı sayfanın üzerine kocaman, çirkin bir mürekkep lekesi yayılmıştı.

Changyu o lekeye uzun uzun baktı, sonra asık bir suratla kapıyı tekmeleyip bağıran kişiye döndü.

O kişinin arkasında, koridorun ahşap parmaklıklarına yaslanmış, üzerinde koyu kırmızı bir binici kıyafeti olan bir genç duruyordu. On bir on iki yaşlarında, yüz hatları keskin ve asil bir duruşu vardı.

Xie Zheng, Liu Xuan ile bu çocukların sınıfına gelirken zaten içinde kötü bir his vardı. Meng ailesinin kızını görünce göz kapakları şiddetle seğirdi.

Liu Xuan'ın kardeşini döven kişinin o küçük kız olacağı aklının ucundan geçmezdi.

Liu Xuan da şaşkına dönmüştü. Bu kız çocuğu çok tatlı ve narin görünüyordu, üstelik kardeşinden yarım baş daha kısaydı. Nasıl olur da Liu Cheng'i o hale getirebilirdi?

Hemen onu işaret eden çocuğa bağırdı: "Ne saçmalıyorsun sen? Yoksa ben seni..."

O porselen bebek kadar uslu görünen küçük kız aniden konuştu: "Ben dövdüm."

Liu Xuan'ın sözü boğazında kaldı.

Kardeşinden çok daha ufak tefek olan bu kıza baktı, sonra kardeşinin kafasına sert bir şaplak indirdi: "Hani seni döven senden daha iri yarı, serseri bir veletti? Yalan söyleyip beni de mi rezil edeceksin?"

Çocuk başını tutup ağlamaya başladı: "Onu yenemedim işte... Sen de üstüme gelince yalan söyledim..."

Liu Xuan bir şaplak daha attı: "Bir kız çocuğuna yeniliyorsun, hadi o rezillik; bir de yalan mı söylüyorsun?"

Kardeşi sadece başını tutup ağladı, sustu.

Dışarıda duran Xie Zheng sordu: "Neden dövdün onu?"

Çocuk kem küm etti, söylemedi.

Changyu, Xie Zheng'e dik dik baktı. Onun Liu Xuan ve kardeşine arka çıkmaya geldiğini anlamıştı. "Saçımı çekti, kitabıma mürekkep döktü. Onu ne zaman görsem yine döveceğim," dedi.

Liu Xuan'ın yüzü değişti, kardeşine bir tokat daha attı: "Seni işe yaramaz! Hem kıza zulmediyorsun hem de gelip yalan mı söylüyorsun?"

Xie Zheng, Changyu'nun tepesinde belli ki çekiştirilmekten bozulmuş olan saç topuzuna baktı, kaşları istemsizce çatıldı.

Bakışlarını o çocuğa dikti: "O benim kız kardeşim."

Çocuk korkudan donup kalmıştı, gözyaşları içinde Xie Zheng'e bakıyordu.

Liu Xuan'ın öfkesi de bir an duruldu, kekeleyerek sordu: "Xie Hanım ne zaman sana bir kız kardeş getirdi?"

Xie Zheng cevap vermedi, sadece o çocuğa baktı: "Özür dile."

Çocuk sümük salya içinde Changyu'ya döndü: "Özür dilerim... Bir daha asla yapmayacağım..."

Xie Zheng yürüdü, Changyu'nun masasının yanında diz çöktü ve ona sordu: "Özürünü kabul ediyor musun?"

Changyu dudaklarını büzüp ona baktı, tombul yanakları öfkeden şişmişti: "Sen onlara yardım edip beni azarlamaya mı geldin?"

Xie Zheng şu an Liu Xuan denen o salağı atların nalları altında çiğnetmek istiyordu. Liu Xuan'a bir bakış attı; Liu Xuan durumu anlayıp sınıftaki diğer çocukları da alarak dışarı çıktı. Xie Zheng ancak o zaman konuştu: "Onların bahsettiği kişinin sen olduğunu bilmiyordum..."

Changyu sözünü kesti: "Sen onlarla beraber okulda millete zorbalık yapıyorsun! Gidip Xie Amca'ya söyleyeceğim!"

Xie Zheng elini alnına koydu: "Zorbalık öyle her yerde kullanılmaz."

Changyu ona ters ters bakmaya devam etti.

Xie Zheng'in başka çaresi kalmamıştı, yumuşak bir sesle devam etti: "Gerçekten sandığın gibi değil. Bugün olanları babama söyleme, olur mu?"

Changyu, "Suçluluk psikolojisi bu işte!" dedi.

Xie Zheng'in kafası şişmişti; bu lafına kızsın mı gülsün mü bilemedi. "Okula başladığından beri amma kelime öğrenmişsin. Bugün olanlar tamamen bir yanlış anlaşılmaydı. Birazdan seni Xu'nun dükkânına götürüp soslu incik alayım mı, ne dersin?"

Changyu bir "hıh" çekip yüzünü başka yöne çevirdi.

Xie Zheng bir adım daha geri attı: "Tang'ın dükkânından gül keki de alırım."

Kar beyazı o küçük kız sonunda masadaki mürekkep lekeli kâğıdı işaret etti. Kara gözlerini ona dikerek: "Hocanın verdiği ödevi baştan yazmam lazım..."

Xie Zheng zaten bunun geleceğini biliyordu. İçini çekti: "Ben yazarım."

***

Biri büyük biri küçük iki çocuk okuldan ayrıldıktan sonra; gül kekleri, şekerli elmalar, ballı şekerlemelerden oluşan bir yığın şey aldılar ve Xu'nun lokantasına gittiler.

Changyu taze çıkmış soslu inciği iştahla kemirirken, ağzı yüzü yağ içindeydi. Xie Zheng ise yanında kaderine razı olmuş bir şekilde onun ödevlerini temize çekiyordu.

Gitmeden önce, kızın başındaki bozulmuş saç topuzuna baktı. Meng Lihua saçını sorarsa Liu Xuan denen o herifin onu nasıl oyuna getirdiği ortaya çıkabilirdi. Uzun süre saçlarıyla uğraştı, topuzu düzeltmeye çalıştı.

Ancak el becerisi yoktu; sonunda ortaya ne olduğu belirsiz, çirkin bir saç yumağı çıktı.

Changyu eliyle dokundu: "Çirkin oldu."

Xie Zheng artık öfkelenmekten bile yorulmuştu. Kızın yanağını sıkarak, "Hayatımda ilk kez birinin saçını yapıyorum, bu kadarı bile mucize. Sen hiç saç ören erkek gördün mü?" dedi.

Changyu itiraz etti: "Babam çok güzel yapıyor."

Xie Zheng alayla güldü: "Babanın kızı var, benim kızım mı var ki saç örmeyi öğreneyim?"

Changyu düşündü, mantıklı gelmişti.

Xie Zheng onu eve bırakırken, kapıya yaklaşınca tembihlemeyi unutmadı: "Bugün olanlar aramızda sır kalacak, yoksa bir daha sana soslu incik almam."

Changyu el salladı: "Tamam tamam, anladık."

Genç çocuk bir an duraksadı ve ekledi: "Bundan sonra okulda kim sana bulaşırsa bana söyleyeceksin."

Changyu şaşırdı: "Sana söyleyip ne yapacağım ki?"

Xie Zheng kızın saçlarını karıştırarak, "Senin yerine intikam alacağım," dedi.

Changyu gayet ciddi bir tavırla, "Ama ben zaten onu dövdüm ya?" dedi.

"..."

Yarı yetişkin genç, kızın yanaklarını mıncırdı: "Dövmüş olsan bile bana söyleyeceksin işte!"

Ek Bölüm: Yeniden Kavuşma

Yine sıradan bir gündü. Xie Zheng ders çıkışı canı sıkkın bir hâlde dışarı yürürken, Liu Xuan aptal bir enik gibi peşine takılmış, neredeyse etrafında dönüp kuyruk sallayacaktı.

"Xie Abi, geçen sefer ok atma yarışında gösterdiğin o hüner yok mu... Jinxiu Kulesi'nin açılış ödülünü silip süpürdün ya, Komutan Hu'nun oğlu şaşkınlıktan donakaldı. Bu seferki sürek avına geliyor musun?"

Bahar güneşi pırıl pırıldı; ağaç dallarının arasından süzülen ışık huzmeleri, gencin kusursuz çehresinde parçalanıyordu. Karga kanadını andıran uzun kirpikleri sanki bir ışık tabakasıyla örtülmüştü. Gün ışığı altında kömür karası gözbebekleri biraz daha açık bir renk almıştı ama bakışlarındaki o kayıtsız, tembel ifade hiç değişmemişti.

Dudaklarından tek bir kelime döküldü: "Gelmiyorum."

Bir grup zengin züppesinin sürek avı dediği şey, av sahasının kıyısında köşesinde birkaç keklik ve tavşan vurup sayı saymaktan ibaretti. Evcilik mi oynuyorlardı? Xie Zheng'in böyle bir curcunaya ayıracak vakti yoktu.

Liu Xuan ensesini kaşıyarak mahcup bir tavırla mırıldandı: "Ama ben Hu ailesinin o velediyle iddiaya girdim bile. Sen gelmezsen ve ben av sahasında rezil olursam, biriktirdiğim yirmi gümüşlük harçlığım kuş olup uçacak..."

Xie Zheng ona dönüp bakmadı bile: "Bu senin sorunun."

"Yahu Xie Abi, sen de..."

Liu Xuan dil dökmeye devam edecekken, Xie Zheng'in bir noktaya kilitlendiğini ve gözlerini hafifçe kıstığını fark etti. Genç adam aniden uzun adımlarla karşı tarafa yöneldi.

Liu Xuan bakışlarını o yöne çevirince, daha önce gördüğü o küçük kızı fark etti. Kitaplarıyla dolu küçük heybesini omzuna asmış,

yukarı avlunun kapısındaki ağaç gölgesinde bekliyordu. Kömür karası iri gözleri, gür ve kıvrık kirpiklerle çevrelenmişti. Hafifçe şişkin yanakları beyazın içinde pembeleşmiş, adeta yumuşacık bir hamur bebeğini andırıyordu.

Ancak bu sefer başındaki iki topuz darmadağın olmuştu; gözünün kenarında ise sanki bir tırnak izi gibi duran ince, uzun bir çizik vardı.

Liu Xuan'ın yüreği ağzına geldi. "Eyvah," diye düşündü içinden, "yoksa yine benim o haylaz kardeşim mi bir haltlar karıştırdı?"

Arkasına bakmadan kaçmakla gidip durumu sormak arasında kısa bir tereddüt yaşadıktan sonra, dişini sıkıp Xie Zheng'in peşinden gitmeye karar verdi.

Yanlarına vardığında Xie Zheng'in buz gibi bir sesle sorduğunu duydu: "Ne oldu sana?"

Sesi gerçekten de mesafeli ve sertti.

Liu Xuan çekinerek Xie Zheng'in yüz ifadesini süzdü. Genç adam, kendisinden bir hayli kısa olan küçük kıza bakarken gözlerini hafifçe kısmıştı. Yüzünde sabır mı yoksa sabırsızlık mı olduğu pek anlaşılmıyordu ama keyfinin yerinde olmadığı her hâlinden belliydi.

Liu Xuan'ın içi titrerken, küçük kız ondan zerre kadar korkmuyor gibiydi: "Okulun yeni yetmesiyle kavga ettim."

Xie Zheng kaşlarını çattı: "Kim?"

Changyu başını hafifçe öne eğdi, ayakkabısının ucuyla yerde daireler çizerken cevap verdi: "Soyadı Qi sanırım. Uşağının ona 'Şehzade' diye seslendiğini duydum."

Xie Zheng'in kaşları daha da derinden çatıldı.

Soyadı Qi olan biri mi? Son zamanlarda buralara gelen tek Qi, İmparatorluk elçisi olarak Kuzeybatı'yı ziyarete gelen ve Xie Linshan'a Guanshan Markisi unvanını getiren fermanı taşıyan Prens Gong'du.

Xie Zheng kızın önünde diz çöktü: "Sana el kaldıran Prens Gong'un oğlu mu?"

Changyu elbisesinin ucunu çekiştirerek başı öne eğik bir hâlde mırıldandı: "Bilmiyorum, herhalde odur."

Liu Xuan, yapanın kendi aptal kardeşi olmadığını duyunca hemen kollarını sıvadı: "İsterse saraylı olsun, küçük bir kızı ezmeye hakkı yok! Yürü Xie Abi, gidelim de şu Changyu kardeşimizin hesabını soralım!"

Changyu yerinden kıpırdamadı.

Kızı iyi tanıyan Xie Zheng'in göz kapağı hafifçe seğirdi: "Çocuğu ne hâle getirdin?"

Changyu o zaman kısık bir sesle itiraf etti: "Kanadı. Bir dişi de düştü."

Xie Zheng elini alnına götürüp ovuşturdu.

Liu Xuan, bu pamuk gibi yumuşak görünen kızın bu kadar sert vurabileceğini tahmin etmemişti. Şaşkınlıkla Xie Zheng'e baktı: "Ne yapacağız abi? Prens Gong, İmparator'un öz amcası. Senin kardeşinin dövdüğü çocuk, İmparator'un kuzeni sayılır..."

Xie Zheng bir çözüm yolu düşünürken Liu Xuan'ın bitmek bilmeyen dırdırı sinirlerini bozdu. Başını kaldırıp ters bir bakış attı: "Sen bir sus!"

Liu Xuan hemen sustu, hatta ağzına hayali bir fermuar çekme işareti yaptı.

Xie Zheng onunla vakit kaybetmeden Changyu'ya sordu: "Prens Gong'un oğluyla neden kavga ettiniz?"

Changyu dudaklarını büzdü, cevap vermedi. Başı öne eğik olduğu için uzun kirpikleri gözlerinin üzerine gölge düşürmüştü. Gün ışığı kirpiklerine vuruyor, yanaklarında yelpaze gibi bir iz bırakıyordu.

Xie Zheng kaşlarını çatarak sordu: "İlk sen vurmuş olamazsın, değil mi?"

Changyu başını iki yana salladı.

Xie Zheng sabrını zorlayarak devam etti: "Bir bela açtıysan, arkandan toparlayabilmem için bana bir sebep vermelisin. Bu işin sonu kötüye varırsa, annenle baban seni Prens Gong'un ayağına götürüp özür diletse bile mesele kapanmayabilir."

Küçük kız hâlâ inatla susuyordu ama göz pınarlarının hafifçe kızardığı seçilebiliyordu.

Epey bir süre sonra, "Sadece sana söyleyebilirim," dedi.

Xie Zheng, Liu Xuan'a bir bakış attı; Liu Xuan da durumu anlayıp uzağa çekildi.

Xie Zheng, nedenini bilmediği bir şekilde huysuzluk eden çocuğa baktı: "Anlat bakalım."

Changyu elbisesinin ucunu daha da sıkı kavradı ve nihayet ağzını açtı: "Pantolonumu indirmeye çalıştı."

Xie Zheng'in beyninde şimşekler çaktı. "Ne?!" diye gürledi.

Sesini bir anlığına kontrol edememişti; yoldan geçen öğrenciler ve uzaktaki Liu Xuan hemen bu tarafa bakmaya başladı.

Xie Zheng içindeki öfkeyi bastırmaya çalışarak çocuğun üzerindeki binici kıyafetine baktı. Sesini mümkün olduğunca yumuşatarak sordu: "Nasıl oldu bu?"

Küçük kızın gözleri daha da kızardı ama inatla ağlamıyordu: "Babamla antrenman yaparken bu kıyafetleri giyiyorum. Benimle dalga geçti, erkek elbiseleri giydiğim için kesin erkek olduğumu söyledi. Ben tuvalete giderken adamlarıyla yolumu kesti, gerçekten erkek olup olmadığıma bakmak için pantolonumu indirmeye kalktı..."

Sesine nihayet bir hıçkırık karıştı: "Korktum... O yüzden kendimi tutamayıp çok sert vurdum."

Xie Zheng, küçük kızın göz pınarlarında biriken yaşları başparmağıyla sildi. Yumuşak bir sesle, "İyi yapmışsın," dedi.

Küçük kız şaşkınlıkla önündeki gence baktı.

Ilık bir rüzgâr esiyor, gencin siyah saçlarını ve cübbesini dalgalandırıyordu. "Bu olayı başka kim biliyor?" diye sordu.

"Okçuluk dersinin ortasında gitmiştim, sadece o ve yanındaki iki uşağı vardı."

Xie Zheng'in sesi hâlâ yumuşaktı ama içinde ürperten bir ton vardı: "İndirebildi mi?"

Kız başını salladı: "Beni köşeye itmeye çalıştıklarında onları ağlatana kadar dövdüm."

Xie Zheng kızın dağılmış saçlarını kulağının arkasına itti: "Güzel. Eğer gerçekten öyle bir şey yapsaydı, onun gözlerini oyardım."

Hafifçe omzuna vurdu: "Korkma, geçti gitti."

Bunca zaman korkusunu bastırmaya çalışmış olan Changyu, bu teselliyle birlikte kendini bıraktı ve ağlamaya başladı: "Ama... babası bir prens. Başımı belaya mı soktum?"

Xie Zheng kızın gözyaşlarını silmeye devam ederken buz gibi bir sesle, "Babası imparator olsa bile böyle bir şerefsizlik yapamaz," dedi.

Öfkesi dinmemişti ama tembihlemeyi de ihmal etmedi: "Bu meseleyi sakın başkasına anlatma. Eğer birileri onun senin pantolonunu indirmeye çalıştığını duyarsa, başarmış olsun ya da olmasın, ileride o haysiyetsizle evlenmek zorunda kalırsın."

Küçük kız korkuyla dudaklarını birbirine bastırdı, gözyaşları boncuk boncuk dökülmeye devam etti.

Xie Zheng'in yüreği yumuşadı, sesini daha da alçalttı: "Korkma, bu işi ben halledeceğim."

Liu Xuan'ı yanına çağırdı: "Kardeşime göz kulak ol, onu Xu'nun Lokantası'na götür. Benim halletmem gereken bir iş var."

Liu Xuan kafasını kaşıdı: "Abi, bu saatte nereye gidiyorsun?"

Xie Zheng kestirip attı: "Karışma sen."

Sonunda Liu Xuan, Changyu'yu lokantaya götürdü. O yirmi gümüşü av sahasında kaybetmemişti ama lokantanın meşhur soslu inciklerine harcamak üzereydi.

Masayı lokantanın en iyi yemekleriyle donatmıştı ama küçük kızın tek bir lokma bile yediği yoktu. Pencereye yapışmış, gözlerini dikmiş okul tarafına bakıyordu.

Liu Xuan onu teselli etmeye çalıştı: "Xie Abi için endişelenme. Karşıdaki Prens Gong'un oğlu olsa bile, şu an Büyük General Xie ve Bakan Wei, İmparator'un en güvendiği adamları. Üstelik General Xie artık Guanshan Markisi oldu. Xie Abi senin kardeşin olduğunu söylerse, Prens Gong aklı varsa bu işi büyütmez."

Küçük kız cevap vermedi, pencere pervazına tutunmuş aşağıyı izlemeye devam etti.

Liu Xuan merakla sordu: "Sen şimdi bu şehzadeyi ittirdin de o yüzden mi dişi düştü?"

Kız nihayet başını iki yana salladı.

Liu Xuan şaşkınlıkla, "Bir yere mi çarptı o zaman?" dedi.

Küçük kız ufacık yumruğunu havaya kaldırdı ve dürüstçe cevap verdi: "Vurdum."

Liu Xuan: "...???"

Bir süre duraksadıktan sonra aniden, "Şey... Changyu kardeş, bana bir yumruk atsana bakayım," dedi.

Changyu başını salladı.

Liu Xuan inat etmişti, ikna etmeye çalıştı: "Bir şey olmaz, ben dayanıklıyımdır. Hadi, var gücünle vur!"

***

Xie Zheng lokantaya geldiğinde, Changyu'yu uslu uslu taburede

otururken, Liu Xuan'ı ise suratının yarısı domuz kafası gibi şişmiş, elindeki ıslak bezle yüzüne kompres yaparken buldu.

Xie Zheng'i görünce dili peltekleşmiş bir hâlde, "Abi, geldin mi..." dedi.

Xie Zheng, Liu Xuan'ın şişmiş yüzüne kaşlarını çatarak baktı: "Yine yolda birileriyle mi kapıştın?"

Liu Xuan mahcup bir gülümsemeyle, "Yok be abi, Changyu kardeşin bir yumrukla şehzadenin dişini döktüğünü duyunca inanmadım, bir denemesini istedim," dedi.

Xie Zheng, Liu Xuan'a sanki dünyanın en aptal insanına bakıyormuş gibi baktı.

Liu Xuan acıyla yüzünü buruşturdu, ıslak bezi yüzüne bastırırken inledi: "Bu kızın elinin bu kadar ağır olacağını tahmin etmemiştim. Neredeyse seninle yarışır abi..."

Xie Zheng, Changyu'nun yanındaki tabureye otururken, küçük kız parmaklarıyla oynayarak mahcup bir sesle, "Bilerek yapmadım..." dedi. Adam ısrar ettiği için vurmuştu.

Xie Zheng bir kahkaha attı, Liu Xuan'a bakarak, "Kendini suçlama, o bunu hak etti," dedi.

Liu Xuan da kızın üzülmesini istemiyordu, acıyla nefes alarak, "Aynen, o kadar da acımıyor zaten, yarına iner şişi..." dedi. Ama canı gerçekten yanıyor olmalıydı ki ağzı hafifçe yamulmuştu. Xie Zheng'e dönüp, "Abi sen geldiğine göre ben kaçayım artık..." dedi. Hemen gidip ilaç sürmesi gerekiyordu, canı fena yanıyordu.

Xie Zheng masadaki yemeklere baktı, belindeki para kesesini çözüp Liu Xuan'a fırlattı: "Git bir hekime görün."

Liu Xuan keseyi havada yakaladı. İçindeki ağırlığı hissedince, yüzünün yarısı şiş olmasına rağmen gözleri parladı: "Sağ ol abi!"

***

Liu Xuan gidince Xie Zheng, Changyu'ya sordu: "Neden hiçbir şey

yemedin? Canın mı istemiyor?"

Changyu başıyla onayladı.

Xie Zheng ayağa kalktı: "O zaman seni Batı Pazarı'na götüreyim."

Changyu heybesinin askısını sıkıca tutmuş, yerinden kıpırdamıyordu.

Xie Zheng eğilip kızın yanağını hafifçe sıktı: "Hâlâ surat mı asıyorsun?"

Changyu başını salladı, dudaklarını büzerek, "Prens Gong'un oğlu..." diye mırıldandı.

Xie Zheng'in eli yanağından saçlarına kaydı, zaten darmadağın olmuş topuzlarını iyice karıştırdı: "Merak etme, her şeyi hallettim."

Changyu ona şüpheyle baktı.

Xie Zheng güldü: "Bana güvenmiyor musun?"

Changyu tekrar başını salladı. Bu hareketle dağılmış saçları Xie Zheng'in elinin üzerine yumuşakça değdi.

Xie Zheng bir an duraksadı. "Saçlarını toplamayı unuttum..." dedi.

Kızın tepesinde iki tane yamuk yumuk topuz yaptıktan sonra elini uzattı: "Hadi gidelim."

Changyu onun elini tutarak tabureden atladı. Başındaki o çirkin topuzlar yürüdükçe sallanıyor, ona ayrı bir sevimlilik katıyordu.

Batı Pazarı genellikle at ve sığır gibi canlı hayvanların satıldığı bir yerdi; ayrıca eyerler, kırbaçlar, kılıçlar ve sapanlar gibi şeyler de bulunurdu. Changyu daha önce hep Doğu Pazarı'ndaki çiçekçi ve atıştırmalık dükkânlarını gezmişti, Batı Pazarı'na ilk gelişiydi.

Ok atma, hedef vurma ne varsa Xie Zheng hepsini ona denetti.

Başta Changyu'nun aklı hâlâ olanlardaydı ama bir süre sonra oyunun büyüsüne kapılıp her şeyi unuttu. Bir yığın uçurtma,

porselen figür ve küçük davul kazandılar. Hatta Xie Zheng onu atının önüne bindirip at sahasında birkaç tur attırdı.

Dönüş vakti geldiğinde güneş batmak üzereydi.

Çok yorulmuştu, uykusu gelmişti ve ayakları sızlıyordu. Yolun ortasındaki bir taşın üzerine çöktü: "Biraz dinlenip öyle gideceğim."

Xie Zheng, uykudan başı öne düşen kıza bakıp cebini yokladı. Çaresizce, "Üzerimde tek bir kuruş bile kalmadı, seni eve götürecek bir araba kiralayamam," dedi.

Changyu gözlerini açamıyordu ama hâlâ, "Kendim yürüyebilirim," diyordu.

Xie Zheng hem gülüyor hem de ona kıyamıyordu. Bugün yaşadıklarını düşününce saçlarını okşadı ve önünde diz çöktü: "Hadi, bin sırtıma. Ben seni götüreyim."

Changyu, kendisi için yeterince geniş ve güven verici görünen bu genç sırtına baktı. Uykusuyla kısa bir süre mücadele ettikten sonra kendini o sırta bıraktı.

Xie Zheng, gün batımının kızıllığı altında kızı sırtında taşırken, arkadan gelen düzenli nefes seslerini duydu ve hafifçe iç geçirdi: "İleride ben orduya katılınca, senin gibi bir baş belası ne yapacak?"

***

Changyu o uykudan ertesi sabah uyandı. Kahvaltıda annesi her zamanki gibi yumuşak sesliydi, babası da sadece orduyla ilgili birkaç şeyden bahsetmişti. Prens Gong'un oğlundan kimse söz etmiyordu.

Changyu derin bir nefes aldı.

Görünüşe göre anne ve babasının olanlardan haberi yoktu. Xie Zheng'in bu işi nasıl örtbas ettiğini merak ediyordu.

Okula gittiğinde derslere odaklanamadı; tek istediği bir an önce yukarı avluya gidip Xie Zheng'i bulmak ve dün ne yaptığını sormaktı.

Ders biter bitmez yukarı avluya yöneldi ama sıra arkadaşı tarafından durduruldu: "Changyu, duydun mu? Dün o kendini bilmez şehzadeyi Küçük Markiz fena benzetmiş. Hem onu hem de yanındaki uşaklarını çırılçıplak soyup sokağın ortasına bırakmış. Rezillik! Şehzade bir daha bu okula adımını atamaz herhalde."

Changyu donakaldı. Cevap bile veremeden yumruklarını sıkıp yukarı avluya koştu.

Yukarı avlunun pencereleri yüksekti; ancak parmak uçlarında yükselince içeriyi görebiliyordu.

İçerideki büyük öğrenciler pencerede bir karaltı görünce hoca sanıp korktular ama sonra bir kız olduğunu fark edip rahatladılar: "Kimin kardeşi bu dışarıdaki?"

Xie ailesinin kurduğu bu okula bütün komutan çocukları gelirdi; çoğu öğrenci zaten kardeş gibiydi.

Xie Zheng'in sırası boştu. Liu Xuan, Changyu'yu görünce dışarı çıktı: "Xie Abi'yi mi arıyorsun?"

Changyu başını salladı.

Liu Xuan'ın yüzündeki şiş biraz inmişti ama hâlâ morluklar vardı. "Xie Abi bugün gelmedi," dedi. "Şehzade meselesini ben de duydum."

Kıza merakla baktı: "Sana ne yaptı da abi çocuğu o hâle getirdi? Sen zaten dişini dökmüşsün, o da yetmemiş gibi abi çocuğu evire çevire dövüp soyup sokağa atmış. Dün öğleden sonra Prenses Gong ağlayarak Xie malikânesine hesap sormaya gitmiş. Sanırım abi ağır bir ceza alacak."

Changyu bunu duyar duymaz arkasını dönüp koşmaya başladı.

Liu Xuan arkasından bağırdı: "Nereye gidiyorsun?"

"Eve!"

Kendi sınıfına döndüğünde hoca elinde *Konfüçyüs'ün Konuşmaları* kitabıyla derse başlamıştı. Kapıda Changyu'yu

görünce nazikçe, "Hadi, yerine geç," dedi.

Changyu okulun en uslu öğrencilerinden biriydi; yazısı pek iyi olmasa da ödevlerini hiç aksatmaz, okuldan kaçmazdı. Hocalar bu terbiyeli kızı çok severdi.

Changyu karnını tutup yüzüne acı çeken bir ifade verdi: "Hocam, karnım çok ağrıyor."

Normalde hiç yalan söylemezdi. Hoca da bu dünya tatlısı kızın yalan söyleyebileceğine ihtimal vermedi: "Tamam, seni eve bıraksınlar."

Changyu başını salladı, heybesini kapıp okuldan çıktı.

Eve giden araba Xie malikânesinin önünden geçerken Changyu arabacıya durmasını söyledi.

Arabacı tereddüt etti: "Ama hanımım, sizi eve kadar götürmem gerek."

Changyu kendinden emin bir tavırla, "Annem Xie amcamlarda misafirlikte, onun yanına gideceğim," dedi.

Arabacı ikna oldu ve kızın kapıdan girişini izledikten sonra ayrıldı.

Changyu ve annesi bu evin sürekli misafiri oldukları için kapıdaki görevliler onu hemen tanıdı: "Meng Hanım, hoş geldiniz. Hayırdır?"

Changyu heybesinin askısını sıkarken, "Büyük abimi görmeye geldim," dedi.

Görevli mahcup bir tavırla, "Küçük Markiz bir hata işledi, Markiz hazretleri onu kırbaçla cezalandırdı. Şimdi aile tapınağında diz çöküyor. Başka bir gün gelseniz?" dedi.

Changyu'nun dudakları titredi: "Onu görmem lazım."

"Markiz'in kesin emri var, kimsenin girmesine izin yok. Lütfen beni zor durumda bırakmayın."

Changyu hemen taktik değiştirdi: "O zaman Xie teyzemi göreceğim."

Buna engel olmadılar: "Birini yanınıza katayım mı?"

Changyu çoktan yürümeye başlamıştı: "Gerek yok, yolu biliyorum."

Ana kapıyı geçince iki yol ayrılıyordu; biri iç avluya, diğeri batı kanadına gidiyordu. Ama bir köşeyi dönünce aile tapınağına varılıyordu.

Changyu buraya o kadar çok gelmişti ki her yolu ezbere biliyordu.

Doğrudan tapınağa gitti. Kapıda nöbetçiler vardı. O da arka duvara dolandı, heybesini bir köpek deliğinden içeri itti, sonra kendisi de oradan süzüldü.

***

Baharın ayazı hâlâ hissediliyordu. Xie Zheng dün gece on kırbaç yemiş, ağzına bir damla su sürmeden, üzerinde incecik bir giysiyle bütün gece tapınakta diz çökmüştü. Şimdi ise yüksek ateşle boğuşuyordu.

Başı dönüyor, dizlerindeki sızı kemiklerine işliyordu.

Hayal meyal arkasındaki kapının hafifçe gıcırdadığını duydu.

Babası kimsenin girmesine izin vermemişti. Annesi de olayın ciddiyeti yüzünden ona arka çıkmamıştı. Kim gelirdi ki?

Xie Zheng acı bir gülümsemeyle gözlerini bile açmadı.

Ama ayak sesleri yaklaştı ve tam önünde durdu.

Küçük, yumuşacık ve serin bir el alnına değdi.

Xie Zheng gözlerini aralayınca, okulda olması gereken küçük kızın endişeyle ona baktığını gördü: "Ateşin var! Birini çağıracağım!"

Changyu gitmeye yeltenince Xie Zheng onun bileğini kavradı: "Gitme."

Sesi ateşten dolayı boğuk ve yorgundu.

Changyu telaşla, "Hastalanmışsın!" dedi. Bileğini onun ateş gibi

yanan elinden kurtarmaya çalıştı: "Prens'in oğlunu dövdüğün için mi ceza aldın? Gidip Xie amcama anlatacağım, önce o beni rahatsız etti."

Genç adam kızın bileğini bırakmadı, baş ağrısına rağmen onu azarladı: "Küçük aptal... Sana kimseye söyleme demedim mi?"

Changyu şaşkınlıkla, "Xie amcam ve teyzem de mi bilmeyecek?" dedi.

Genç adam cevap vermedi, sadece: "O şişko veledi ve uşaklarını hakladım, bir daha ağızlarını açamazlar. Onu sokağa atarak senin öcünü aldım. Bu ceza hiçbir şey değil."

Changyu, gencin sırtındaki yırtılmış kıyafetlerin arasından sızan kan izlerini görünce burnu sızladı: "Gerçeği onlara söylemeliydin."

Xie Zheng çok bitkindi, gözleri kapanıyordu: "Küçük aptal... Söyleme dediysem söyleme."

"Prens Gong ve karısı duyarsa, utanmadan seni o domuz kafalıyla nişanlamaya kalkarlar. Adın çıkar, buna değmez. Bu cezayı onlara karşı bir bedel olarak ödemem gerekiyordu. Aileme söyleseydim sadece onların canını sıkardım."

Changyu, gencin sırtındaki korkunç kırbaç izlerini görünce gözyaşlarını tutamadı: "Canın yanıyor mu? Yanımda ilaç var, süreyim."

Dövüş sanatları çalışmaya başladığından beri vücudunda hep morluklar olurdu, o yüzden heybesinde hep altın tozu ilacı taşırdı.

İlacı çıkardı. Kan kuruduğu için kıyafet yaraya yapışmıştı; her çekişte bir deri parçası kopuyor gibiydi.

Changyu matarasındaki suyla kıyafeti ıslatıp yavaşça ayırmaya çalıştı.

Buna rağmen Xie Zheng'in dişlerini sıkarak inlediğini duyabiliyordu.

"Çok acıyor değil mi? Daha yavaş yapacağım..."

Xie Zheng'in yüzü ateşten kıpkırmızıydı. "Kıyafet mi çıkarıyorsun yoksa salyangoz kabuğu mu soyuyorsun?" diye homurdandı.

Sonra kendi elini atıp kıyafeti tek seferde sırtından ayırdı. Yaradan taze kan sızmaya başladı ama o umursamadı: "Sür şu ilacı."

Changyu ilacı dökerken dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı: "Çok kanıyor..."

Xie Zheng gözlerini yummuş, acıdan ter döküyordu. Dişlerinin arasından, "Acımıyor," dedi.

İlaç bittikten sonra, terin de etkisiyle Xie Zheng daha çok titremeye başladı.

Hâlâ birini çağırmasına izin vermiyordu. Ateşten bilinci bulanmış bir hâlde sürekli "Üşüyorum," diyordu.

Changyu kendi küçük pelerinini onun omuzlarına örttü ama fayda etmedi.

Sekiz yaşındaki bir çocuk ateşin nasıl düşürüleceğini bilmiyordu. Onun üşüdüğünü duyunca yanına çöktü, ellerini avuçlarının içine alıp nefesiyle ısıtmaya, ovuşturmaya başladı.

Xie Hanım, tapınaktaki oğlunu kontrol etmeye geldiğinde, iki çocuğu birbirine sokulmuş uyurken buldu.

Yıllar sonra Xie Hanım bu olayla oğluyla dalga geçecekti: "Bir temiz dayak yedin ama gelecekteki gelinim okuldan kaçıp sana bakmaya geldi ya, buna değdi."

Xie Zheng ilk kez ciddi bir tavırla annesine cevap vermişti: "Anne, Changyu artık büyüdü. Bu sözleri bir daha şaka yollu bile olsa söyleme. Ben onu sadece kardeşim olarak görüyorum."

Çocukken evlenmenin ne demek olduğunu bilmezdi; annesinin o şakalarını sadece eve bakması gereken küçük bir kız kardeşin geleceği şeklinde yorumlardı.

Ama artık büyüyordu ve o kızı gerçekten kardeşi gibi görerek büyütmüştü. Annelerin o eski dost meclisi şakalarını ciddiye alması

imkânsızdı.

Xie Hanım oğlundan bu kadar resmi bir cevap beklemiyordu. Bir an duraksadıktan sonra, "Peki, peki... Unutmam," dedi.

Xie Hanım ilaç kâsesiyle dışarı çıkarken, kapının önünde elinde küçük bir kutuyla bekleyen Changyu'yu gördü. Çocuğun konuşulanların ne kadarını duyduğunu bilmiyordu ama küçük olduğu için pek anlamamıştır diye düşündü: "Changyu, Xie Zheng abini mi görmeye geldin?"

Küçük kız usulca başını salladı.

"İlacını içti, içeride. Hadi git konuş onunla."

Changyu içeri girdi.

Xie Zheng yastığına yaslanmış öksürüyordu. Onu görünce halsizce, "Masada otur, yanıma gelme. Şifayı kaptım, sana da bulaşmasın," dedi.

Changyu onu dinlemedi. Kutuyu yatağın yanındaki sehpaya bıraktı ve birkaç adım geri çekildi: "İştahın yokmuş diye duydum. Sana portakal kabuklu şekerleme aldım."

Xie Zheng hafifçe gülerek, "Bak sen, bana hediye mi aldın?" dedi.

Changyu cevap vermedi. Bir süre taburede oturduktan sonra aniden, "Teşekkür ederim," dedi.

Xie Zheng'in gülümsemesi dondu: "Senin de mi ateşin çıktı? Saçmalıyorsun."

Changyu kısık bir sesle, "Bana bir daha kızarsan Xie teyzeme söylerim," dedi.

Xie Zheng yan bir bakış attı: "Azar işitmek istemiyorsan saçma sapan konuşma."

"Teşekkür etmek de suç oldu..."

Xie Zheng alayla güldü: "Bunca zaman arkandan kaç kere pisliğini

topladım, bir kere teşekkür etmedin. Şimdi ne bu resmiyet?"

Küçük kız başını önüne eğip sustu. Bir süre sonra boğuk bir sesle sordu: "Xie Zheng, ömür boyu benim abim olarak kalacaksın, değil mi?"

Xie Zheng çocuğun bugün bir garip olduğunu düşündü: "Annemle babam yeni bir kız kardeş yapmadığı sürece, senden başka kardeşim mi var?"

Changyu elbisesinin süsleriyle oynadı, bir süre sessiz kaldı. Başını kaldırdığında yüzünde kocaman bir gülümseme vardı: "O zaman anlaştık! Ömür boyu abim olacaksın!"

Xie Zheng, çocuğun hâlâ o şehzade olayının etkisinde olduğunu sandı. Öksürerek güldü: "Elbette."

Kız eskiden pek kimseyle konuşmazdı ama giderken kapıda durup ona el salladı: "Görüşürüz Xie Zheng abi!"

Xie Hanım yeni bir ilaçla içeri girerken Changyu'nun gidişini izledi: "Changyu seninle iyice yakınlaştı, eskiden sana hiç böyle seslenmezdi."

Xie Zheng kızın uzaklaşan sırtına baktı.

Bu çocukta bir gariplik vardı...

Ama bunu düşünecek vakti olmadı; sınırda savaş yeniden patlak vermişti. Xie Linshan ve Wei Qilin aynı gece yola çıktılar.

Kuzey Jue kabilesi yeni bir kral seçmişti ve bu kral rüştünü ispatlamak için Jinzhou'ya saldırmıştı.

Savaş çok şiddetliydi. Xie Linshan gitmeden önce halkın tahliye edilmesini emretmiş, Xie Hanım'ı da korumalarla başkente göndermişti.

O gün bardaktan boşalırcasına bir bahar yağmuru yağıyordu. At arabaları çamurlu yolda ilerlemekte zorlanıyordu.

Changyu gök gürültüsü eşliğinde arabanın içinde uyuklarken,

aniden çakan bir şimşekle irkildi. Arabanın perdesini aralayan bir siluet gördü.

Gözlerini ovuşturdu, hayal gördüğünü sandı ama o olduğunu anlayınca telaşla, "Hastaydın, yağmurda ıslanmamalısın, içeri gir..." dedi.

"Anneme söyle, ben Jinzhou'ya gidiyorum."

Genç adam sözünü kesti.

Changyu donakaldı: "Orada savaş var..."

Genç adam gülümsedi, elindeki gümüş mızrağı havaya kaldırdı: "Savaş olduğu için gidiyorum ya zaten."

Başını hafifçe yana eğdi, arabanın içindeki loş ışıkta kıza son bir kez baktı: "Gittim ben."

Dizginleri asıldı ve yağmurlu gecenin içinde kayboldu.

***

Changyu başkente döndükten üç ay sonra Xie Zheng'den ilk mektubunu aldı.

Mektupta Jinzhou'daki savaşın iyi gittiğini ama düşmanın on yıl aradan sonra çok dişli çıktığını, bu savaşın uzun süreceğini yazıyordu.

Ayrıca orduda çok iyi yay yapan bir usta bulduğunu, ona küçük bir yay yaptırdığını, sonbaharda göndereceğini eklemişti.

Yıllar birbirini kovaladı. Changyu'nun kuzeyden gelen mektupları sakladığı ahşap kutu iyice ağırlaştı.

O güzel kızıl ahşap yayı almıştı ama ikinci yıldan itibaren mektuplar seyrekleşmeye başladı. Xie Zheng ile ilgili haberleri artık daha çok Xie Hanım'dan duyuyordu.

Hangi savaşı kazandığını, hangi generali öldürdüğünü, hangi prensi neredeyse esir alacağını...

Zaman su gibi akıp gidiyordu; o iki çocuk arasındaki mesafe de her geçen gün açılıyordu.

***

Changyu on yaşına geldiğinde, imparatorun eğitime ve sanata verdiği önem sayesinde saray akademisinde kızlar için de sınıflar açıldı.

İmparator örnek teşkil etmesi için kendi çocuklarını oraya gönderince, diğer soylular da kızlarını göndermek zorunda kaldı.

Xie Hanım, Changyu'nun okula gideceğini duyunca çok sevindi. Kendi kızı olmadığı için Changyu'yu öz kızı gibi görüyordu.

Annesiyle konuşurken sürekli okulu övüyordu: "Akademinin başındaki Gongsun Efendi büyük bir adamdır. İmparator onu ikna etmek için bizzat ayağına gitmiş. Onun kütüphanesindeki nadir eserler kimsede yoktur. Böyle bir alimin başımızda olması büyük şans!"

Changyu akademide birkaç yıl okudu. Binicilik ve okçulukta hep en iyisi olduğu için, yay bile çekemeyen Prenses Qi Shu ve diğer soylu kızlar hep ondan yardım isterdi.

Birkaç yıl içinde başkentteki tüm genç hanımların en yakın dostu olmuştu. Şiir toplantıları, çiçek festivalleri derken davetiyelerin ardı arkası kesilmiyordu.

Changyu yıllardır okuyordu ama şiir yazmak dendi mi hâlâ başı ağrıyordu. Çoğu daveti geri çeviriyordu.

Yine bir daveti reddetmek üzereyken Prenses Qi Shu araya girdi; gideceği yerde tanıdık kimse olmadığını söyleyerek Changyu'yu ikna etti.

Annesi kızının gideceğini duyunca çok sevindi: "İyi olur, yakında reşit olacaksın, artık bir yuva kurma vaktin yaklaşıyor."

Changyu küçük kız kardeşinin yanaklarını mıncıklayarak, "Daha çok erken anne!" dedi.

Annesi gülümseyerek, "Değil," dedi. "Sen de kardeşin kadardın, sürekli bela açardın da Küçük Markiz peşinde koştururdu. Bak, kocaman kız oldun."

Annesi eşyaları toplarken devam etti: "Baban mektup yazmış, savaş bitmiş sayılır. Küçük Markiz'in ünü tüm ülkeye yayıldı. Bu sefer babasının yerine ödül almak için başkente gelecekmiş."

Changyu'nun elleri bir an duraksadı, belli belirsiz bir "Hı hı" dedi.

Küçük kardeşi dudak büktü: "Abla, yanlış yaptın!"

Annesi güldü: "Ben oynarım kardeşimle, sen git hazırlan."

***

Jinwen Markisi'nin bahçesindeki çiçek festivali her zamanki gibi kalabalıktı.

Şairler, soylular, herkes oradaydı.

Prenses Qi Shu birini arıyor gibiydi ama bulamayınca Changyu ile bir köşeye çekilip gösterileri izlemeye başladılar.

Markiz'in eşi, çöpçatanlık yapmaya niyetliydi. Genç kızların ahşap levhalara bir şiirin ilk yarısını yazmasını, sonra bu levhaların erkeklerin tarafına gönderilmesini önerdi. Şiiri tamamlayan erkeklerle kızlar böylece tanışabilecekti.

İsim yazılmadığı için kimse rezil olmayacaktı.

Qi Shu ve Changyu şiir konusunda pek iyi değillerdi. Birbirlerine bakıp zorla iki mısra karaladılar.

Levhalar geri geldiğinde Qi Shu kendi levhasını buldu ve üzerindeki yazıyı görünce yüzünde güller açtı.

Changyu ise kendi levhasındaki o yamuk yumuk yazının altına eklenen zarif ve asil el yazısına bakıp kaşlarını çattı.

Qi Shu eğilip baktı: "Vay, yazısı çok güzel, şiiri de derin. Bence bu çocukla tanışmalısın."

Changyu, "Aman, kalsın. Benim edebiyatla işim olmaz," dedi.

Qi Shu yazıya tekrar bakınca şaşırdı: "Bir dakika, bu yazı Li Hua'an'ın yazısına benziyor!"

Changyu şaşırdı: "Ne?"

"Kesin o! Ondan çok ödev kopyaladım, tanırım bu yazıyı." Qi Shu kıkırdayarak devam etti: "Senin yazın da çok belirgin ya, acaba o bilerek mi senin levhanı seçti?"

Changyu, "Yok canım, o da bizim gibi zorlanmıştır, kimseyle yanlış anlaşılmasın diye tanıdık birinin levhasını almıştır," dedi.

Merasimin devamında, eğer kız tarafı şiiri tamamlayan kişiyi merak ederse bir uşak gönderip ismini sorabiliyordu. Eğer iki taraf da birbirini beğenirse bir izdivaç yolu açılıyordu.

Qi Shu zaten kimin yazdığını bildiği için sormadı. Bir süre sonra bir hizmetçi kulağına bir şeyler fısıldayınca heyecanla yerinden kalktı: "Changyu, benim bir işim var, sen biraz tek takıl."

Qi Shu gidince Changyu diğer kızların dırdırından kaçmak için bahçenin derinliklerine, çiçeklerin arasına daldı.

Bahçe çok huzurluydu. Küçük bir akarsu, yapay kayalıklar... Changyu bir su kenarına gidip uzandı, yüzüne de bir nilüfer yaprağı kapattı. Tam kestirecekken yüzündeki yaprağa bir şey çarptı.

Önemsemedi ama ikinci kez bir şey çarpınca doğrulup etrafına bakındı. Kimse yoktu.

Derken tam tepesine bir çiçek tomurcuğu daha düştü.

Başını kaldırınca onu gördü.

Yüksek bir taşın üzerindeki ağaca yaslanmış, siyahlar içinde bir genç ona bakıyordu. Elbiselerindeki işlemeler güneş altında parlıyordu.

Changyu gözlerini güneşten korumak için elini siper etti.

Genç adam güldü. Yüzü çok daha yakışıklı olmuştu ama o eski bakışları hâlâ oradaydı. "Yıllar oldu, tanımadın mı?" dedi tembel bir sesle.

Changyu ona bir süre baktı ve tek bir kelime döküldü ağzından: "Abi."

İkisi de bir an duraksadı. Bu hitap artık eskisi kadar doğal gelmiyordu ama başka ne diyeceklerini de bilmiyorlardı.

Xie Zheng ağaçtan aşağı atladı.

Changyu, "Senin burada ne işin var?" diye sordu.

Xie Zheng, kızın yanındaki ahşap levhaya bakarak iğneleyici bir sesle, "Duyduğuma göre burada kendine koca seçiyormuşsun, bir bakayım dedim," dedi.

Kuzeyden yeni dönmüştü, Changyu'ya hediyeler getirmişti ama onun burada olduğunu duyunca dayanamayıp gelmişti.

Changyu, "Pek baktığım söylenemez," dedi. Levhadaki kötü yazısını görmesin diye onu arkasına sakladı.

Xie Zheng gülümsüyordu ama bu gülümsemede bir soğukluk vardı. Onca yolu onu görmek için gelmişti ama kız ona çok mesafeli davranıyordu. Bu durum onu içten içe öfkelendiriyordu.

Yine de duygularını gizlemeyi öğrenmişti. "Beğenmediysen gidelim, seni eve bırakayım," dedi.

Birlikte yürümeye başladılar ama konuşacak konu bulamıyorlardı. Sessizlik aralarında uzayıp gidiyordu.

Tam köşeyi döneceklerken, nazik ve yakışıklı bir gençle karşılaştılar. Genç adam Changyu'yu görünce gülümsedi, sonra Xie Zheng'e bakıp tereddütle sordu: "Bu beyefendi kim?"

Changyu, "Abim," dedi.

Genç adam rahatlamış bir ifadeyle Xie Zheng'e dönüp saygıyla eğildi: "Selamlar, ağabeyim."

Xie Zheng: "..."